

Siêu Sao

Contents

Siêu Sao	6
1. Chương 1 - Chương 1	7
2. Chương 2 - Xuất Viện	8
3. Chương 3 - Giác Mộng Hoang Đường	9
4. Chương 4 - Chương 4	11
5. Chương 5 - Giao Dịch Mới (một)	12
6. Chương 6 - Giao Dịch Mới (hai)	13
7. Chương 7 - Charles (một)	15
8. Chương 8 - Charles (hai)	16
9. Chương 9 - Charles (ba)	17
10. Chương 10 - Lục Thiên Thần (một)	18
11. Chương 11 - Lục Thiên Thần (hai)	20
12. Chương 12 - Ca Trần (một)	21
13. Chương 13 - Đánh Cuộc	22
14. Chương 14 - Ở Chung Vui Vẻ	23
15. Chương 15 - Chương 15	24
16. Chương 16 - Chương 16	25
17. Chương 17 - Chương 17	27
18. Chương 18 - Chương 18	28
19. Chương 19 - Chương 19	29
20. Chương 20 - Chương 20	30
21. Chương 21 - Chương 21	32
22. Chương 22 - Chương 22	33
23. Chương 23 - Thiên Sứ Của Hắc	34
24. Chương 24 - Ngã Bài	36
25. Chương 25 - Diễn Thử (1)	37
26. Chương 26 - Diễn Thử (2)	38
27. Chương 27 - Gặp Lại “bạn Cũ”	39
28. Chương 28 - Đệ Nhị Thập Bát Chương: Thử Thách Hôn Môi (1)	41
29. Chương 29 - Thử Thách Hôn Môi (2)	42
30. Chương 30 - Ai Muốn Ngồi Xe Của Anh (1)	43
31. Chương 31 - Ai Muốn Ngồi Xe Của Anh (2)	45
32. Chương 32 - Ba Người Thành Họa	46
33. Chương 33 - Tình Nhân Trong Mộng (Nhất)	47
34. Chương 34 - Tình Nhân Trong Mộng (hai)	48
35. Chương 35 - Cũng Không Phải Là Người Lương Thiện (một)	50
36. Chương 36 - Cũng Không Phải Là Người Lương Thiện (hai)	51
37. Chương 37 - Các Loại Tâm Tư	52
38. Chương 38 - Các Loại Tâm Tư (nhị)	53
39. Chương 39 - Trần Minh Húc	55
40. Chương 40 - Tâm Động	56
41. Chương 41 - Cảnh Quay Đầu Tiên (một)	57

42. Chương 42 - Cảnh Quay Đầu Tiên (hai)	58
43. Chương 43 - Cảnh Quay Đầu Tiên (ba)	60
44. Chương 44 - Lục Tổng, Chào Anh (một)	61
45. Chương 45 - Lục Tổng, Chào Anh (hai)	62
46. Chương 46 - Lục Tổng, Chào Anh (ba)	63
47. Chương 47 - Chương 47	65
48. Chương 48 - Chương 48	66
49. Chương 49 - Chương 49	67
50. Chương 50 - Chương 50	68
51. Chương 51 - Đố Kì (một)	70
52. Chương 52 - Đố Kì (hai)	71
53. Chương 53 - Vào Ổ Lục Gia (một)	72
54. Chương 54 - Vào Ổ Lục Gia (hai)	73
55. Chương 55 - Bôi Thuốc (một)	74
56. Chương 56 - Bôi Thuốc (hai)	75
57. Chương 57 - Tân Hoan	77
58. Chương 58 - Chương 58	78
59. Chương 59 - Bàn Ăn Bốn Người (một)	79
60. Chương 60 - Bàn Ăn Bốn Người (hai)	80
61. Chương 61 - Ác Ngôn Ác Ngữ	82
62. Chương 62 - Cây Muốn Lặng Mà Gió Chẳng Ngừng (một)	85
63. Chương 63 - Cây Muốn Lặng Mà Gió Chẳng Ngừng (hai)	86
64. Chương 64 - Ban Huấn Luyện	88
65. Chương 65 - Chương 65	91
66. Chương 66 - Chương 66	93
67. Chương 67 - Chương 67	94
68. Chương 68 - Chương 68	95
69. Chương 69 - Chương 69	96
70. Chương 70 - Chương 70	98
71. Chương 71 - Chương 71	99
72. Chương 72 - Tình Nhân Trong Mộng [nhị]	100
73. Chương 73 - Tình Nhân Trong Mộng (tam)	101
74. Chương 74 - Lựa Chọn Ngoài Ý Muốn	105
75. Chương 75 - Gần Là Bắt Đầu	108
76. Chương 76 - Nhiệt Liệt Thảo Luận	110
77. Chương 77 - Khóa Học Âm Nhạc	112
78. Chương 78 - Khóa Học Âm Nhạc (nhị)	113
79. Chương 79 - Rơi	114
80. Chương 80 - Bôi Đen	116
81. Chương 81 - Kiss Kiss (một)	117
82. Chương 82 - Kiss Kiss (hai)	119
83. Chương 83 - Nghi Hoặc	120
84. Chương 84 - Nhớ Kỹ Xếp Hàng (1)	121
85. Chương 85 - Nhớ Kỹ Xếp Hàng (2)	123
86. Chương 86 - Nhớ Kỹ Xếp Hàng (3)	124
87. Chương 87 - Đi Nước Mỹ	125
88. Chương 88 - Cậu Đã Trở Về	126
89. Chương 89 - Tôi Là Người Trả Tiền	128
90. Chương 90 - Đạt Thành Hợp Tác	129
91. Chương 91 - Uống Cà Phê Tâm Sự (một)	132
92. Chương 92 - Uống Cà Phê Tâm Sự (hai)	133
93. Chương 93 - Albert (một)	134
94. Chương 94 - Albert (hai)	136
95. Chương 95 - Albert (ba)	137

96. Chương 96 - Cậu Rất Được Hoan Nghênh (một)	138
97. Chương 97 - Cậu Rất Được Hoan Nghênh (hai)	140
98. Chương 98 - Trần Minh Húc (một)	143
99. Chương 99 - Trần Minh Húc (hai)	144
100. Chương 100 - Tính Thần Bí	146
101. Chương 101 - Chụp Ảnh Tạp Chí	147
102. Chương 102 - Ba Người	149
103. Chương 103 - Ba Người (hai)	150
104. Chương 104 - Ba Người (ba)	151
105. Chương 105 - Chương 105	153
106. Chương 106 - Ba Người (năm)	155
107. Chương 107 - Chương 107	156
108. Chương 108 - Gió Mát	158
109. Chương 109 - Đột Kích (một)	161
110. Chương 110 - Đột Kích (hai)	162
111. Chương 111 - Phản Kích (một)	164
112. Chương 112 - Phản Kích (hai)	165
113. Chương 113 - Phản Kích (ba)	166
114. Chương 114 - Muốn	168
115. Chương 115 - Bắt Cóc (một)	169
116. Chương 116 - Bắt Cóc (hai)	171
117. Chương 117 - Bắt Cóc (ba)	172
118. Chương 118 - Bắt Cóc (bốn)	173
119. Chương 119 - Tự Cứu (một)	176
120. Chương 120 - Tự Cứu (hai)	178
121. Chương 121 - Tự Cứu (ba)	179
122. Chương 122 - Tự Cứu (bốn)	180
123. Chương 123 - Chân Tướng (một)	183
124. Chương 124 - Chân Tướng (hai)	185
125. Chương 125 - Quan Tâm	186
126. Chương 126 - Ban Huấn Luyện Kết Thúc (một)	192
127. Chương 127 - Ban Huấn Luyện Kết Thúc (hai)	198
128. Chương 128 - Tình Nhân Trong Mộng Kết Thúc	205
129. Chương 129 - Ác Ma Đường Mòn	208
130. Chương 130 - Cản Trở (một)	213
131. Chương 131 - Cản Trở (hai)	216
132. Chương 132 - Kinh Diễm	219
133. Chương 133 - Nhận Thức Chung Trong Đêm	222
134. Chương 134 - Đối Diễn	224
135. Chương 135 - Cổ Ý	227
136. Chương 136 - Tiểu Annie	230
137. Chương 137 - Lần Đầu Tiên Đối Diễn	233
138. Chương 138 - Chương 138	236
139. Chương 139 - Bầy Rập Ngôn Ngữ	238
140. Chương 140 - Đánh Chết Người	241
141. Chương 141 - Yêu Cầu Nho Nhỏ	244
142. Chương 142 - Bữa Sáng Tình Yêu	247
143. Chương 143 - Cơ Duyên	250
144. Chương 144 - Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	253
145. Chương 145 - Sinh Nghi	256
146. Chương 146 - Bí Mật Của Kino	259
147. Chương 147 - Ghen	264
148. Chương 148 - Tổ Tình	267
149. Chương 149 - Tảo Mộ	270

150.	Chương 150 - Sinh Nhật Vui Vẻ	273
151.	Chương 151 - Một Đêm Điên Cuồng	276
152.	Chương 152 - Buổi Tối Điên Cuồng (hai)	279
153.	Chương 153 - Sao Đổi Ngôi	282
154.	Chương 154 - Vẻ Đẹp Không Trọn Vẹn	285
155.	Chương 155 - Bẫy Rập	288
156.	Chương 156 - Gặp Harve	291
157.	Chương 157 - Cuộc Viếng Thăm Của Harve	294
158.	Chương 158 - Ăn Mày	297
159.	Chương 159 - Bản Lĩnh Lời Thoại	300
160.	Chương 160 - Giấu Kín	303
161.	Chương 161 - Phân Cảnh Ở Hoa Viên	306
162.	Chương 162 - Đánh Người	311
163.	Chương 163 - Kết Cục Của Phim	315
164.	Chương 164 - Hình Cảnh Quốc Tế Ivan	318
165.	Chương 165 - Bí Mật Nho Nhỏ	321
166.	Chương 166 - Dòng Nước Xiết Gợn Sóng	324
167.	Chương 167 - Thử Một Lần	327
168.	Chương 168 - Chó Săn (paparazzi)	330
169.	Chương 169 - Luận Bàn	333
170.	Chương 170 - Bạn Cũ	337
171.	Chương 171 - Mất Tích	340
172.	Chương 172 - Nùng Tình Mật Ý	348
173.	Chương 173 - Chương 173	354
174.	Chương 174 - Đại Tụ Hội Của Thế Lực Tà Ác	357
175.	Chương 175 - Bẫy Rập	363
176.	Chương 176 - Đánh Cuộc Cùng Lợi Thế	369
177.	Chương 177 - Lựa Chọn	372
178.	Chương 178 - Cô Đảo	375
179.	Chương 179 - Đường Trang (trang Phục Thời Đường)	377
180.	Chương 180 - Một Ly Nước Đá	380
181.	Chương 181 - Hội Đấu Giá	383
182.	Chương 182 - Vật Phẩm Bán Đấu Giá Đặc Biệt	388
183.	Chương 183 - Thả Ra	391
184.	Chương 184 - Ngày Hôm Sau	394
185.	Chương 185 - Thành Quả Thắng Lợi	397
186.	Chương 186 - Sát Thủ Tiểu Ác Ma	403
187.	Chương 187 - Lời Nói Thật Lòng	406
188.	Chương 188 - Lễ Điện Ảnh Venice	409
189.	Chương 189 - Thảm Đỏ	417
190.	Chương 190 - Lễ Trao Giải	420
191.	Chương 191 - Phong Sát	423
192.	Chương 192 - Cảnh Cáo	428
193.	Chương 193 - Phim Mới	431
194.	Chương 194 - Tự Tiên Cử	434
195.	Chương 195 - Uy Hiếp	439
196.	Chương 196 - Chó Cẩn Chó	442
197.	Chương 197 - Thăm Hỏi	445
198.	Chương 198 - Đề Ra Nghi Vấn	448
199.	Chương 199 - Tăng Cân	451
200.	Chương 200 - Hình Tượng Mới	457
201.	Chương 201 - Đại Hùng Đánh Bất Ngờ	460
202.	Chương 202 - Kẻ Giết Ma	462
203.	Chương 203 - Cả Hai Đều Muốn	468

204. Chương 204 - Đi Lạc Trong Rừng	473
205. Chương 205 - Phần Tử Vũ Trang	476
206. Chương 206 - Cậu Là Đường Phong?	479
207. Chương 207 - Chạy Trốn	485
208. Chương 208 - Lựa Chọn	490
209. Chương 209 - Dự Định	493
210. Chương 210 - Bắt Lấy Người	496
211. Chương 211 - Thỏa Mãn	499
212. Chương 212 - Về Nước	502
213. Chương 213 - Kết Cục Của Kẻ Giết Ma	505
214. Chương 214 - Lần Bán Vé Phim Đầu Tiên Của Phim	508
215. Chương 215 - Thu Hoạch Tốt Đẹp	510
216. Chương 216 - Huấn Luyện Viên, Chào Anh	513
217. Chương 217 - Làm Con Dâu Của Tôi Đi	516
218. Chương 218 - Con Dâu	519
219. Chương 219 - Trưởng Học Trường	522
220. Chương 220 - Chuyện Cảm Tình	525
221. Chương 221 - Buông Tay	528
222. Chương 222 - Phòng Triển Lãm Tranh	531
223. Chương 223 - Tôi Yêu Cậu	534
224. Chương 224 - Cảnh Trong Mắt, Người Trong Lòng	537
225. Chương 225 - Du Lịch	540
226. Chương 226 - Thật Trùng Hợp	543
227. Chương 227 - Thử	546
228. Chương 228 - Ngẫu Nhiên Xúc Động	549
229. Chương 229 - Đính Hôn	552
230. Chương 230 - Biến Cố Của Lễ Đính Hôn	555
231. Chương 231 - Cha Con Nói Chuyện	559
232. Chương 232 - Nút Tạm Dừng	562
233. Chương 233 - Tín Nhiệm	565
234. Chương 234 - Cứu Người Giữa Đường	568
235. Chương 235 - Không Thể Chờ Đợi	571
236. Chương 236 - Nơi Ẩn Nấp	573
237. Chương 237 - Ngụy Trang	576
238. Chương 238 - Cẩn Thận Mặc Cũng Có Sơ Sốt	579
239. Chương 239 - Lần Đầu Đụng Độ	582
240. Chương 240 - Ăn Tối	585
241. Chương 241 - Lén Vào	591
242. Chương 242 - Thắng Thắn	597
243. Chương 243 - Tập Kích Giữa Đêm	600
244. Chương 244 - Nghỉ Phép	604
245. Chương 245 - Vòng Đu Quay	607
246. Chương 246 - Chúc Ngủ Ngon	610
247. Chương 247 - Đi Chết Đi, Charles.	613
248. Chương 248 - Chúng Ta Đều Lừa Dối Ông Ta	616
249. Chương 249 - Không Dễ Vây Đâu	624
250. Chương 250 - Dùng Sức Đi Mà	627
251. Chương 251 - Kế Hoạch Tiệc Tùng	630
252. Chương 252 - Một Cuộc Đánh Người	633
253. Chương 253 - Liên Hoan Phim	636
254. Chương 254 - Sự Tín Nhiệm Của Anh	642
255. Chương 255 - Tay Ôm Tay Ấp	645
256. Chương 256 - Tiệc Sinh Nhật	648
257. Chương 257 - Bảo Tổ	654

258. Chương 258 - Ba Quyết Định	657
259. Chương 259 - Về Nước	660
260. Chương 260 - Mở Công Ty	663
261. Chương 261 - Chọn Kịch Bản	666
262. Chương 262 - Bước Mở Đầu	672
263. Chương 263 - Hậu Sinh Khả Uý	675
264. Chương 264 - Chọn Diễn Viên	678
265. Chương 265 - Ca Trần	680
266. Chương 266 - Trọng Sinh	684
267. Chương 267 - Cuộc Sống Trong Phim	687
268. Chương 268 - Yêu Thương Phiền Muộn	690
269. Chương 269 - Đóng Phim Không Phải Chuyện Dễ	693
270. Chương 270 - Lời Hứa	696
271. Chương 271 - Quà Giáng Sinh	699
272. Chương 272 - Tuyên Truyền Điện Ảnh	702
273. Chương 273 - Tin Lá Cải	705
274. Chương 274 - Đánh Cược	708
275. Chương 275 - Ai Thắng Ai Thua	711
276. Chương 276 - Buổi Công Chiếu	714
277. Chương 277 - Lần Đầu Công Chiếu Ở Bắc Mỹ	720
278. Chương 278 - Chương 278	723
279. Chương 279 - Chương 279	727
280. Chương 280 - Do Dự Và Quyết Định	731
281. Chương 281 -	735
282. Chương 282 - Buổi Phỏng Vấn Của Fiennes	738
283. Chương 283 - Tình Cảm Của Fiennes	742
284. Chương 284 - Xin Hãy Kịch Liệt Một Chút	746
285. Chương 285 - Một Ngày Tốt Đẹp	750
286. Chương 286 - Kết Cục Của Điện Ảnh	754
287. Chương 287 - Lửa Không Gối Được	758
288. Chương 288 - Bảy Năm	761
289. Chương 289 - Bọn Họ Đang Làm Gì	765
290. Chương 290 - Giúp Đỡ Chút Đi	769
291. Chương 291 - Albert	773
292. Chương 292 - Một Người Hai Người	777
293. Chương 293 - Ba Người Bốn Người	781
294. Chương 294 - Bất Quá Là Một Người Mà Thôi	785
295. Chương 295 - Kết Thúc	789

Siêu Sao

Giới thiệu

Ảnh đế quốc tế Đường Phong vì bệnh tim mà qua đời, Tỉnh lại phát hiện bản thân biến thành một t

1. Chương 1 - Chương 1

QUYỂN I – Siêu sao sống lại

Chương 1

Siêu sao quốc tế— Fiennes Đường, hưởng thọ 37 tuổi, chết vì bệnh tim tái phát.

...

...

Nếu như cậu đã chết, như vậy tình huống hiện tại là như thế nào?

Mùi thuốc sát trùng gay mũi, tường trắng thăm đậm, các loại máy móc duy trì sinh mệnh, máy thở oxi... Những thứ này đối với một người đã ốm đau vài chục năm không có gì xa lạ. Nhưng cậu không phải là đã chết rồi sao? Tại sao lại nằm trên giường bệnh? Đại não một mảnh hỗn độn khó chịu, cậu chậm rãi nhắm hai mắt lại, cùng lúc đó cũng vang lên loáng thoáng thanh âm của mấy người nữ y tá.

“Thật đáng thương, đã bị thành như vậy mà vẫn không có ai đến thăm.”

“Hình như trước đây cậu ta là người trong một đoàn thể thần tượng, tuy rằng lớn lên suất, nhưng so với một Đại minh tinh thành danh trong đoàn thể thì không có tiếng tăm gì cả.”

Âm thanh của mấy người nữ y tá dần mơ hồ, cậu có chút nghe không rõ các nàng nói gì, từ khi xuất đạo hẳn tiếp xúc đầu tiên chính là điện ảnh, lúc nào cùng người khác thành lập đoàn thể thần tượng?

Mang theo một cái lại một 3 i nghi vấn khiến bản thân hoang mang, cậu lại một lần nữa lâm vào giấc ngủ hỗn loạn, sau đó lúc tỉnh lúc mê, nhưng phần lớn thời gian cậu đều không biết là mình rốt cục là đang ngủ hay là tỉnh.

Bất quá cậu cuối cùng cũng xác nhận được một việc, mặc dù mọi người ở đây đều gọi cậu là “Đường Phong” nhưng cậu dám khẳng định “Đường Phong” trong miệng bọn họ không phải chính cậu trong nhận thức, trước đây khi cậu tiến nhập giới giải trí Hollywood thì đã sửa lại nghệ danh.

Mà trải qua 37 năm đồng thời quanh năm bệnh thể triền thân cũng hoàn toàn không thể gọi là — thanh niên, thân thể khôi phục thật nhanh.

Hơn nữa, cậu là bệnh tim tái phát, không phải là một người rơi xuống biển rồi mất đi ý thức.

Cậu nghĩ, cậu có thể là đã biến thành một người khác

Tổng kết của tất cả suy đoán là khi ý thức của cậu hoàn toàn khôi phục, có thể gỡ xuống máy trợ thở.

Cậu nhờ nữ y tá đưa cho mình một cái gương, cô rất có thâm ý nhìn cậu một cái rồi nói câu “Yên tâm đi, mặt của cậu không có bị thương tổn gì”, cậu chỉ có thể cười cười bất đắc dĩ, cô vẫn là tốt bụng đưa một cái gương cho cậu.

Mắt nhìn chính mình trong gương, cậu rốt cục chứng thực được suy nghĩ trong lòng, cậu quả nhiên biến thành một người khác, một chàng trai tuần lăm trẻ tuổi, hoàn hảo, không phải con gái. Một người bị bệnh tật quẩn thân suốt ba mươi năm, không phải biến thành phần tử cực đoan thì sẽ biến thành giống cậu bây giờ, lạc quan tích cực.

Xem đi, tim còn đập nơi ngực thật tốt, ngay cả loại chuyện chết mà phục sinh, tá thi hoàn hồn cũng có thể bình thản mà tiếp thu.

“ Thân thể này có bệnh tim không? Ý tôi là, thân thể của tôi tốt chứ?” Cậu nhin không được hỏi ra.

Nữ y tá nhìn cậu kỳ quái một cái rồi trả lời: “Cậu vận khí tốt, tuy rằng rơi xuống biển sau đó lại hôn mê hơn nửa tháng, nhưng hiện tại đã khôi phục rồi, thân thể của cậu rất tốt, không có bệnh tim cũng không có bệnh gì khác.” Sau khi nói xong, cô vội vàng đi ra, cậu nghĩ đại khái là cô cảm thấy đầu óc của cậu có vấn đề.

Mặc kệ là nguyên nhân gì khiến cậu biến thành cái dạng này, cậu đều phải hảo hảo cảm tạ ông trời đã cho cậu có được sinh mệnh thứ hai, một cái thân thể khỏe mạnh kiên cường.

2. Chương 2 - Xuất Viện

Chương 2: Xuất viện

Trong lúc nằm viện, Đường Phong hoàn toàn không thấy bất cứ người nào đến thăm cậu, may mắn trong người có mang theo nhiều vật tùy thân giúp Đường Phong có thể lý giải phần nào thân phận hiện giờ, thân thể này vốn cũng không phải tên là Đường Phong, sở dĩ có tên này là vì công ty quản lý cảm thấy bản thân Đường Phong có chút mùi vị của nam tử cổ điển Trung Hoa, nhưng từ nhật ký trong Ipad, có thể thấy vị Đường Phong kia cũng không thích tên này.

Vô luận như thế nào, Đường Phong hiện tại thích thì tốt rồi.

Ngoại trừ những thứ bên ngoài, Đường Phong cũng phát hiện một ít bí mật khác từ trong nhật ký.

Đường Phong trước kia dường như mê luyện điên cuồng một người đàn ông có tên “Lục Thiên Thần”, Đường Phong tự mình suy đoán vị Lục Thiên Thần tiên sinh kia vô cùng có khả năng là tổng tài công ty quản lý của Đường Phong, hơn nữa nguyên Đường Phong chủ nhân khối thân thể này vẫn luôn là tương tự đơn phương, khiến Đường Phong cảm thấy không thể tưởng tượng được chính là một ngày không lâu trước đây trong nhật ký có miêu tả chủ nhân khối thân thể này thừa dịp Lục Thiên Thần uống say đã dẫn dụ đến xảy ra quan hệ, mà bản thân Lục Thiên Thần lại thích một người khác – Ca Trần.

Đây là một cái quan hệ thuộc hạng rắc rối phức tạp, “Đường Phong” thích Lục Thiên Thần, Lục Thiên Thần thích minh tinh của công ty đối địch, Ca Trần, mà Ca Trần lại cùng người của công ty quản lý có quan hệ không bình thường.

Được rồi, dù sao giới giải trí vốn là một cái chảo nhuộm to lớn với những thứ loạn thất bát tao.

Sau khi nhìn nhật ký của nguyên chủ nhân khối thân thể này, Đường Phong có thể lý giải tình huống của mình một cách đại khái, cha mẹ ly dị, mẹ là một nữ minh tinh trong nước đã qua đời, lúc còn trẻ xuất đạo từ một đoàn thể thần tượng, sau đó nhân khí xuống dốc, mê luyện tổng tài của công ty, sau khi mẹ qua đời thì mất đi chỗ dựa vào, tiêu xài lãng phí lại bị tổng tài vắng vẻ.

Nói ngắn lại là một ngôi sao thế hệ hai không chỉ tiến thủ thất thế lại nghèo túng.

Sống lại dĩ nhiên vẫn là một minh tinh, mặc dù là một tiểu minh tinh xuống dốc, phảng phất vẫn là số phận.

Ngày Đường Phong xuất viện liền gặp được người đại diện của mình, một người đàn ông trung niên với thân thể to béo, Đường Phong trước kia không thích vị đại diện này, Đường Phong hiện tại cũng không thích, người đàn ông trung niên thoạt nhìn có chút quá mức khôn khéo, đối với một tiểu minh tinh bị tổng tài ghét bỏ nhưng trên người còn có khế ước nhiều năm thì tương lai thật sự rất xa vời, người đàn ông trung niên rất nhanh hoàn tất thủ tục xuất viện, về mặt có chút không kiên nhẫn.

Cậu dẫn hành lý đi theo người đại diện ra xe.

“Nghe bác sĩ nói não cậu bị chấn động, rất nhiều chuyện không nhớ rõ?” Người đàn ông một bên lái xe một bên lãnh đạm hỏi.

“Ân, mơ mơ hồ hồ không rõ ràng lắm.” Đường Phong tựa vào cửa sổ xe bên cạnh nhìn phong cảnh thành thị S.

Nửa ngày sau, người đại diện mới toát ra một câu không rõ ý tứ hàm xúc: “Nhớ không được cũng tốt.”

Đường Phong không có suy nghĩ nhiều, Đường Phong trước kia có nhiều hành vi đích thực khiến người ta chán ghét, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại thì Đường Phong kia cũng chỉ là một đứa trẻ thiếu tình thương, chỉ muốn dựa vào hành vi khác người khiến người khác chú ý, nhưng kết quả thường thường hoàn toàn ngược lại, Đường Phong hi vọng đứa trẻ kia ở kiếp sau có thể sinh ra trong một gia đình hoàn chỉnh tràn ngập tình thương.

Khoảng chừng sau nửa giờ người đại diện đem xe rẽ vào một khu dân cư cao cấp, Đường Phong có chút kì quái, một ngôi sao thế hệ hai nghèo túng hẳn là không thể sống nổi trong biệt thự trị giá mấy nghìn vạn như vậy.

“Nhà của cậu mấy hôm trước đã bị ngân hàng tịch thu, Lục tổng an bài cho cậu ở trong ký túc xá của công ty, mấy ngày nay cậu trước hết ở chỗ này.” Người đại diện từ trên xe bước xuống, ánh mắt phức tạp nhìn Đường Phong đang kéo hành lý, “Đi theo tôi vào đây.”

“Nơi này là nhà của ai, tôi ở chỗ này có thể hay không không tốt lắm?” Đường Phong kéo hành lý đi theo phía sau người đại diện, cậu tổng cảm thấy biệt thự như vậy không phải loại ngôi sao thế hệ hai nghèo túng có thể ở, thế nhưng từ trong nhật kí biết không quá nhiều sự tình, cũng không biết chính xác Đường Phong trước kia có hay không còn có bằng hữu có tiền, dù sao mẹ của “Đường Phong” ở trong nước coi như nổi danh, cũng có thể sẽ có một chút lão bằng hữu.

“Tiểu tử cậu vận khí tốt, vẫn còn có người nguyện ý thu lưu cậu.” Người đại diện cũng không quay đầu lại nói, trong lời nói tràn ngập châm chọc cùng khinh thường.

Đúng là Đường Phong trước kia đã làm nhiều chuyện không đúng, nhưng ông chí ít cũng là người đại diện của cậu ta, hiện tại loại thái độ lạnh lùng châm chọc này thật sự là không có một chút đạo đức nghề nghiệp, cậu quyết định một việc đầu tiên chính là nghĩ biện pháp đối người đại diện.

Người đại diện đi xuống chuồng cửa sau đó không lâu đã có người từ bên trong đem cửa mở ra, mở rộng cửa là một nữ giúp việc, bọn họ nói gì đó thì người đại diện tiến vào, Đường Phong cũng đi theo vào. Trong biệt thự lắp đặt thiết bị cực kì cách điệu lại không mất xa hoa, nhìn ra chủ nhân biệt thự này cũng là một người đàn ông có địa vị.

“Nhớ kĩ, không được gây phiền phức cho Charles tiên sinh, đây không phải lời khuyên, mà là lời cảnh cáo.” Trước khi ly khai người đại diện lưu lại một câu nói tàn bạo.

Đường Phong có chút bất đắc dĩ, cậu cũng không biết cậu cùng Charles kia có quan hệ gì, hoặc là quen biết đến trình độ nào, nhưng Đường Phong tự nhận cậu là một người đàn ông có tính cách tốt, cậu hi vọng vị Charles tiên sinh thu lưu cậu đối với “Đường Phong” không có thái độ phiến diện.

3. Chương 3 - Giác Mộng Hoang Đường

Chương 3: Giác mộng hoang đường

Gian phòng tiện nghi luôn luôn đem đến cảm giác vô cùng thoải mái, vài ngày ở bệnh viện khiến Đường Phong không thể không thừa nhận, gian phòng không có mùi thuốc, giường chiếu ấm áp, phòng tắm có bồn tắm lớn, những thứ này khiến cậu hết sức hài lòng.

Cậu thay quần áo rồi thoải mái vào trong bồn tắm lớn mà chà lau rồi tắm rửa, nếu người giúp việc của biệt thự cũng đã nói cậu có thể tùy tiện sử dụng tất cả mọi thứ trong biệt thự, Đường Phong tự nhiên cũng không khách khí, những địa phương khác của biệt thự cậu sẽ không lộn xộn, nhưng phòng tắm trong phòng của mình thì phải hảo hảo lợi dụng một chút.

Tắm nước nóng xong liền cảm thấy vô cùng dễ chịu, người giúp việc cũng đã thay cậu chuẩn bị tốt áo ngủ mềm mại, tấp dếp về tới gian phòng, đầu giường đã có một ít thức ăn thoạt nhìn thập phần mỹ vị ngon miệng.

Chủ nhân biệt thự này nhất định là một người biết hưởng thụ, những phục vụ nho nhỏ khiến Đường Phong đối với Charles vẫn chưa gặp mặt có hảo cảm nhất định.

Cậu cũng không phải quá đói, ăn một ít thì no rồi, chẳng được bao lâu thì người giúp việc gõ cửa tiến đến thu thập bàn ăn, sau lại bưng tới cho cậu một chén sữa bò nóng, dặn qua Đường Phong uống xong thì có thể nghỉ ngơi trước một chút, Charles tiên sinh ngày hôm nay có chút việc đến khuya mới về.

“Cám ơn”. Đường Phong lễ phép nói lời cảm ơn.

Nữ giúp việc trên mặt không có gì biểu tình nhìn Đường Phong, nhìn Đường Phong đem sữa bò uống xong liền rời đi.

Tuy rằng thái độ người giúp việc có chút vô cùng lạnh lùng, nhưng vẫn như cũ không ảnh hưởng đến Đường Phong đối với mình hưng phấn nghênh đón sinh mạng mới cùng cuộc sống mới, không có gì có thể so với sống tốt, cũng không có cái gì may mắn so với có được một thân thể kiện toàn, trên thế giới này không có gì có thể đem cậu dể đảo.

Sau khi uống qua sữa bò đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, cậu nhẹ nhàng nhéo nhéo mi tâm nỗ lực làm cho mình thanh tỉnh một ít, nhưng cuối cùng vẫn là không thể đỡ được cảm giác buồn ngủ trầm trọng, mơ màng trong chớp lát đã ngủ.

Đường Phong ngủ vô cùng sâu, cậu cảm thấy chính mình đã thật lâu không có ngủ sâu như vậy, nhưng có đôi khi cậu lại cảm thấy cậu tựa hồ cũng không có ngủ, ý thức có chút mơ hồ, lại có chút hỗn loạn.

Mơ mơ màng màng cậu phảng phất nghe được tiếng người mở cửa, có người đi đến, cửa phòng lần thứ hai bị đóng lại, người kia từng bước một đến bên giường của cậu, tựa hồ nói gì đó, Đường Phong nghe không rõ ràng, cậu thậm chí không biết là mình tỉnh hay mơ.

Loại cảm giác này quá quái dị rồi, cậu cảm thấy chính mình như là ở trong mộng, người đàn ông kia xốc lên chân đạp ở trên người của cậu, bàn tay có chút lạnh lẽo theo áo ngủ trượt đi vào, khi nhẹ khi nặng đụng chạm khiến cậu vô cùng khó chịu, thân thể phảng phất giống như bị thiêu đốt dẫn đến khô nóng khó nhịn.

Đường Phong muốn giãy dụa, nhưng thân thể tựa hồ giống như là bị tháo nước không còn chút khí lực không có cách nào nhúc nhích, cậu thở phì phò từng ngụm từng ngụm thầm nghĩ giảm bớt khô nóng trên thân thể, nhưng căn bản không có chút tác dụng.

Cậu mơ thấy người đàn ông kia hôn cậu, dùng một loại tư thái triền miên mà lửa nóng tiến công cướp đoạt khoang miệng của cậu, sắp hít thở không thông rồi.

Đây là mộng sao? Nếu nói là mộng, vì sao cậu có cảm giác chân thật như vậy?

Mà nếu đây là hiện thực, vậy tại sao cậu không hoàn toàn tỉnh táo, giống như là nửa mê nửa tỉnh lại lâm vào trong một vùng bần nhầy nhụa, mặc kệ giãy dụa thế nào đều không làm nên chuyện gì.

“A——”

Nơi nào đó trên thân thể bị một trận đau nhức mãnh liệt khiến Đường Phong kim lòng không được mà hô lên, mộng sẽ không chân thật như vậy, trong mộng sẽ không cảm thấy đau đớn kịch liệt như vậy.

Cậu giãy dụa suy nghĩ muốn tỉnh lại, nhưng trước mặt thủy chung bị ngăn cách bởi một cánh cửa trong suốt, cậu cùng thanh tỉnh chỉ cách nhau một cự ly rất gần mà thôi, nhưng là một cái ngăn cách thật ngắn lại làm thế nào cũng không thể vượt qua.

4. Chương 4 - Chương 4

Chương 4

Ở trong ba mươi bảy năm quá khứ của Đường Phong, cũng không phải là cậu không có cùng đàn ông có thân mật tiếp xúc trên thân thể, những năm đầu trong giới giải trí cậu tận lực giữ mình trong sạch, hơn nữa là nguyên nhân thân thể có bệnh tim mặc dù là có người đến gần cậu cũng đại thể cự tuyệt, thẳng cẳng về sau ngẫu nhiên dưới một số tình huống cũng sẽ xảy ra quan hệ với vài diễn viên trẻ tuổi.

Đường Phong chỉ là giữ mình trong sạch, không bài xích đàn ông, nhưng khi cùng đàn ông làm chuyện đó phải là cậu tự nguyện, hưởng thụ trong đó, mà không phải giống như đêm qua bị người hạ được trong sữa bò, bị một người đàn ông cưỡng bạo.

Ngoài phòng tia sáng lờ mờ, tia nắng ban mai đầu tiên trong lũ ánh dương quang vẫn giấu ở núi lớn gất gao không chịu lộ mặt đi ra, trong phòng Đường Phong mơ màng tỉnh lại, mắt nhìn đồng hồ báo thức trên tường, thời gian là năm giờ năm mươi bốn phút sáng.

Đầu của cậu vẫn còn chút hỗn loạn, phỏng chừng tác dụng của thuốc vẫn chưa tan hết, ở trên giường trừ cậu ra vẫn còn một người đàn ông đang ngủ, từ dịch thể giữa hai chân vẫn chưa khô có thể đoán được, đại khái người đàn ông này ngoạn hấn đến chừng ba bốn giờ sáng mới ngủ, thể lực thật sự rất tốt.

Trong phòng một mảnh hôn ám, Đường Phong không thể thấy rõ khuôn mặt người đàn ông cưỡng-bạo cậu, hơi chút liếc hai mắt, theo kinh nghiệm duyệt người của cậu người đàn ông này lớn lên không tệ, hốc mắt ao hăm, tóc đen, phỏng chừng là một con lai.

Hai chân rơi trên mặt đất có chút nhũn ra, thoáng cái không đứng vững lão đảo, Đường Phong theo bản năng hướng về phía có thể mò lấy gì đó bắt lại, kết quả thì nắm chặt chân.

Cuối cùng cậu vẫn ngã trên mặt đất, cũng kéo theo chân rơi xuống đất, động tĩnh đột ngột khiến người đàn ông trên giường tỉnh giấc, Đường Phong đầu tiên là nghe một trận âm hưởng, sau đó vang lên âm thanh thanh thúy của việc mở chốt cửa, trong phòng nhất thời trở nên sáng sủa một mảnh, sáng sủa đột ngột khiến mắt cậu có chút khó chịu.

Chờ mắt Đường Phong thích ứng với ánh sáng, một người đàn ông có dáng vóc thật tốt trần như nhộng đã đứng ở trước mặt của cậu.

Một người ngồi dưới đất, một người đứng ở trước mặt, độ cao xấu hổ dẫn đến Đường Phong vừa ngẩng đầu thì thấy được mỡ dạng đông tây mà cậu cũng có, tấm tắc, độ lớn không tệ.

Nhưng hiện tại không phải là thời gian thưởng thức của nhau.

“Muốn chạy trốn?” Người đàn ông không thèm để ý cũng không ngại trên người mình có mặc quần áo hay không, từ trên cao nhìn xuống Đường Phong.

“Không có, tôi chỉ là muốn vào phòng tắm để tắm rửa một chút.”

Đường Phong hiện tại không có nhà để về, trên người cũng không có tiền, đối cái chỗ này hoàn toàn không biết gì cả, đối với thân phận hiện nay chỉ có kiến thức nửa vời, càng không biết vì sao người đại diện đem mình tổng đến nơi đây.

Lẽ nào trước kia “Đường Phong” còn bán thân thể? Trong giới giải trí không phải không có người như vậy, nhưng Đường Phong tỉ mỉ kiểm tra thân thể của chính mình, cũng không có vết tích loạn thất bát tao gì, không giống như là đi bán thân.

“Trên người dính dính, tôi muốn rửa.” Đối phương không nói gì, Đường Phong một bên giải thích, một bên từ mặt đất đứng lên, nghỉ ngơi một chút hai chân cũng có khí lực rồi, mặc dù vẫn là nhuyển như chân hà.

Chân từ trên người cậu rơi xuống, người vẫn trông cậy một cái lão nam nhân ba mươi bảy tuổi cùng thiếu niên mười bảy tuổi giống nhau ngược ngùng nắm lên chân che khuất thân thể sao? Quên đi, việc không nên làm tất cả đều đã làm tới, che che lấp lấp ngược lại khiến cậu cảm thấy có chút buồn cười.

Tuy rằng cậu hiện tại cũng có khi là thân thể của một người thanh niên hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi.

“Cậu rất cục cựa cũng nghĩ thông suốt rồi?” Người đàn ông kia híp mắt, nhìn Đường Phong bước đi mềm nhũn, trần như nhộng hướng phòng tắm đi đến. Thân thể tuổi trẻ ở dưới ánh đèn lộ ra màu mật ong nhàn nhạt, rắn chắc mà không khô ngo, mỗi một tác như vậy xinh đẹp, mà địa phương kia vẫn còn lưu lại chút dịch thể bất minh.

Đường Phong suy nghĩ một chút, quyết định hay là nói cho đối phương lời nói thật.

“Tôi vừa xuất viện, não bị chấn động, rất nhiều chuyện không thể nhớ rõ.” Đỡ cửa phòng tắm, cậu nói.

“Đường Phong, không cần đùa giỡn quá mức.” Người đàn ông kia đẩy cửa phòng tắm đi nhanh đến.

Phòng tắm của biệt thự xa hoa là tốt nhất, thả ra nước có nhiệt độ ổn định, Đường Phong một bên cài đặt nước một bên an vị vào trong bồn tắm lớn, hai tay của cậu xoa nhẹ, cười khổ nói: “Anh có thể tìm bác sĩ hỏi một chút, anh cũng có thể tìm người mập mạp đã đưa tôi đến đây.”

“Nói như vậy, cậu cũng không nhớ rõ về giao dịch giữa chúng ta?” người đàn ông kia nheo mắt lại, khóe miệng giương lên, hai tay ôm trước ngực không chút nào keo kiệt biểu diễn vóc người hoàn mỹ của bản thân.

Đường Phong lắc đầu, nguyên lai cậu có giao dịch với người đàn ông trước mặt.

“Cậu ở cùng tôi một tháng, tôi sẽ hướng đạo diễn đề cử Ca Trần đóng vai nam chính trong phim điện ảnh mới của đạo diễn Lý Ngụy.” Người đàn ông đã đi tới, cũng không trông nom Đường Phong có nguyện ý hay không liền bước vào trong bồn tắm lớn, Đường Phong xê dịch chừa chỗ cho đối phương, hoàn hảo bồn tắm này đủ lớn, vẫn có thể chứa hai người đàn ông trưởng thành.

Đường Phong vừa nghe người đàn ông nói liền cảm thấy choáng váng, vì sao là cậu bởi người đàn ông này ngủ một tháng, mà cuối cùng người được lợi không phải là cậu mà lại là Ca Trần?

“Tôi thực sự đã đáp ứng chuyện hoang đường như vậy?”

5. Chương 5 - Giao Dịch Mới (một)

Chương 5: Giao dịch mới (một)

Người đàn ông bị Đường Phong bày ra phản ứng “không thể tin” chọc cười, ngửa đầu ha ha phá lên cười.

“Đường Phong, cậu thật là Đường Phong sao? Tôi xem cậu không giống như là mất trí nhớ, ngược lại là thay đổi thành một người khác.” Người đàn ông kéo dài đường nhìn, ánh mắt sáng quắc mang theo ý tứ hàm xúc dò xét người ngồi đối diện hẳn Đường Phong. “Mới một tháng không gặp, cậu cho tôi cảm giác hoàn toàn bất đồng.”

“Tôi mất trí nhớ, cho nên tôi cũng không nhớ rõ Đường Phong trước đây là dạng người gì.” Không hề gì nhún nhún vai, lời nói và cử chỉ của Đường Phong thoát nhìn cực kỳ tự nhiên, “Huống chi người từ một chuyến dạo quý môn quan đi ra giống như là cởi bỏ một tầng da như nhau, ít nhiều đều phải có một ít thay đổi.”

Cầm qua vô số giải thưởng lớn ảnh đế Đường Phong đã thành thói quen ở bất luận tình huống nào đều phải bảo trì trấn định, nhất là thời gian vẫn mang bệnh tim, người phải bảo trì tim bình ổn để tránh nó đột nhiên đập quá nhanh trở nên thoát ly khống chế cuối cùng không bao giờ nữa...nhảy.

Nghĩ bấy cậu? Việc này nhưng có chút khó khăn.

“Một tháng trước lúc anh gặp tôi có cảm giác gì?”

Vốc lên nước nóng chà xát khuôn mặt, Đường Phong tiện tay đem tóc vuốt ra phía sau, giọt nước tụ cùng một chỗ thành dòng nước gián đoạn từ trên gương mặt cậu, nhỏ vào trong bồn tắm lớn, ngũ quan xinh đẹp phơi bày khiến người mê muội.

“Bình hoa xinh đẹp, đầu óc bã đậu, phế vật không có chỗ dùng.” Khóe miệng hướng về phía trước giường lên, Charles chống khuỷu tay ở thành bồn tắm, đường nhìn rơi vào khuôn mặt Đường Phong được ánh sáng ấm áp chiếu vào trở nên cực kì nhu hòa, “Mặc kệ cậu trước đây là dạng gì, hiện tại xem ra cái giao dịch này tôi kiếm lớn.”

“Thế nhưng tôi cảm thấy cái giao dịch kia quá ngu ngốc rồi, chúng ta có thể hủy bỏ giao dịch không?” Sống lại tuy rằng rất tốt đẹp, thế nhưng đầu tiên phải đổi mặt sinh hoạt trở thành bạn giường của người khác cũng quá khảo nghiệm sức chịu đựng của cậu rồi.

“Tôi rất thích cậu, cho nên tôi không có dự định hủy bỏ giao dịch.” Đối phương một ngụm cự tuyệt yêu cầu của Đường Phong, “Chỉ có điều—”

Charles đổi ý: “Lúc trước cậu đồng ý cái giao dịch này cũng khiến cho tôi cảm thấy rất buồn cười, nhưng bởi vì hiện tại tôi rất thích cậu, tôi nghĩ giao dịch này có thể sửa đổi một chút, chỉ cần nằm trong phạm vi tôi có thể tiếp thu.”

Xem ra gặp phải một thương nhân khôn khéo lại cường hãn, Đường Phong nhìn người đàn ông trần như nhộng ngồi đối diện, ngũ quan đoan chính, cực phẩm hỗn huyết, vóc người đẹp như nam người mẫu đỉnh cấp Âu Mỹ, loại bỏ từ “Giao dịch” bên ngoài khiến hắn có chút ác cảm, Charles rất hợp khẩu vị của hắn về cả phong độ cùng lời nói, quả thực là một bạn giường khó tìm được.

“Phim mới của đạo diễn Lý Ngụy, anh là người đầu tư?”

Đường Phong cũng không xa lạ gì đạo diễn Lý Ngụy, cũng giống như Đường Phong, đạo diễn Lý Ngụy phần lớn thời gian cũng là lăn lộn ở Âu Mỹ, quay những bộ phim thương mại kiếm được doanh thu lớn ở các phòng bán vé, cũng từng quay phim nghệ thuật và có được danh tiếng cực tốt, là một đạo diễn người Hoa đấu tranh gấp đôi về các bộ phim thương mại và phim nghệ thuật, mặc kệ là ở Á Châu hay Âu Mỹ đều có lực ảnh hưởng nhất định.

Đường Phong đại khái đoán được phim mới của đạo diễn Lý Ngụy chuẩn bị quay là bộ nào, ngay trước lúc bệnh tim của cậu tái phát, đạo diễn Lý Ngụy đã từng tự mình mời hắn tham gia, chỉ có điều khi đó thân thể của cậu đã có chút vấn đề nên không thể làm gì khác hơn là chối từ.

“Không sai.”

“Anh đã hướng đạo diễn đề cử Ca Trần?”

Charles thiêu thiêu mi: “Đúng vậy, ngay ngày cậu được đưa tới, nhưng nếu như cậu cũng muốn thử tôi cũng có thể hướng đạo diễn đề cử cậu.”

Về phần đạo diễn có muốn hay không lại là một chuyện khác.

6. Chương 6 - Giao Dịch Mới (hai)

Chương 6: Giao dịch mới (hai)

“Tôi có thể hướng đạo diễn đề cử cậu, thế nhưng cậu phải hiểu được, đạo diễn Lý Ngụy không phải là một đạo diễn vì người đầu tư đề cử diễn viên mà thỏa hiệp.” Charles cũng không cho là tiểu minh tinh có khuôn mặt không tẻ trước mặt này có thể thu được ưu ái của đạo diễn, chí ít thì hắn biết lúc Đường Phong mới xuất đạo cũng nổi tiếng một thời gian rồi nhanh chóng xuống dốc, nhưng lại kèm theo một đồng gièm pha.

Thế nhưng giờ khắc này Đường Phong xuất hiện trước mặt hắn khiến hắn có một loại cảm giác muốn tin tưởng kỳ quái, hoàn toàn không giống với người lúc trước hắn gặp qua, nghe nói qua.

Hầu như trong nháy mắt, Charles hiểu rõ tại sao mình nguyện ý cùng một cái tiểu minh tinh ngồi trong bồn tắm lớn đàm phán giao dịch lúc nửa đêm, hắn muốn chàng trai trước mặt này.

Lục Thiên Thần thể nào lại cảm thấy Đường Phong là một phé vật đáng ghét? Rõ ràng là một người đàn ông khiến người muốn chinh phục.

“Giới giải trí không thiếu nam diễn viên có bề ngoài xinh đẹp, tôi có thể cho cậu một ít cơ hội.” Charles vươn tay cầm lấy cổ chân chàng trai dưới nước, thực sự là đáng tiếc, lần đầu tiên của hắn cùng chàng trai này lại là dưới tình huống đối phương trúng thuốc mê.

Rút lui chân, Đường Phong dẫn theo vài phần đánh giá Charles trước mặt.

Cậu nhện không được nở nụ cười: “Tôi cũng có thể lý giải là anh định bao dưỡng tôi?”

“Cậu nguyện ý cho tôi bao dưỡng sao?” Đối phương thẳng thắn thành khẩn khiến hảo cảm của Charles đối Đường Phong lại tăng thêm vài phần, trước đây cũng từng chơi đùa với mấy người minh tinh, thế nhưng phần lớn đều quá mức khéo đưa đẩy, hay là nhu thuận vô cùng nghe lời làm cho người ta cảm thấy buồn chán, hay là tự cho là đúng khiến hắn cảm thấy phiền chán.

“Hiện tại nói lời này có lẽ có chút cuồng vọng, thế nhưng tôi tự cảm thấy mình không phải một người đàn ông chỉ có vẻ bề ngoài, tôi cũng không thích từ bao dưỡng này.” Đường Phong cự tuyệt yêu cầu của đối phương.

Charles cũng không bởi vì vậy mà cảm thấy tức giận, lời cự tuyệt của đối phương nằm trong dự liệu của hắn, may là bọn họ có giao dịch kéo dài đến một tháng.

“Chúng ta có thời gian một tháng để lý giải đối phương.” Nam tử hỗn huyết anh tuấn cười cười.

“Nếu không có cách nào hủy bỏ giao dịch, có thể hay không thay đổi một số quy tắc, phiền anh hướng đạo diễn Lý Ngụy đề cử tôi, tôi sẽ làm hết sức, sau đó bình thường tôi hi vọng anh không hạn chế tự do của tôi, có thể chứ?” Tự hỏi rồi một hồi, Đường Phong nỗ lực từ trong giao dịch tìm kiếm tự do lớn nhất của cậu.

Mặt đối mặt cùng một người phú hào đàm luận giao dịch là lựa chọn sáng suốt nhất, tùy tiện cự tuyệt cùng bày ra tư thái “Liệt sĩ” không chịu cúi đầu cuối cùng chỉ làm đối phương chán ghét, mà kết quả cuối cùng chính là bản thân hoàn toàn bị liệt vào sổ đen. Đường Phong đối với sự nghiệp diễn viên ôm nhiệt tình rất lớn, ở trong mắt cậu sống lại chính là ông trời cho cậu thêm một cơ hội.

Chỉ có thể cố sức giữ lấy, toàn tâm toàn lực đi phấn đấu.

Trước đây Đường Phong đã chọc giận lão đại của công ty quản lý, bằng không cũng sẽ không bị phân phối một người đại diện không ra gì, hiện tại Đường Phong ngoại trừ muốn thay nguyên chủ thân thể này dọn dẹp tàn tích ra còn phải tìm một chỗ dựa vững chắc để công ty quản lý không đóng băng cậu, trước mắt chỉ có mỗi Charles.

Charles trầm mặc một lát rồi gật đầu, cho Đường Phong một câu trả lời khẳng định đầy thuyết phục: “Có thể, tôi rất thích cậu.”

“Tôi cũng rất thích anh.” Đường Phong sang sảng cười, “Chỉ có điều lần sau không nên cho tôi dùng thuốc, chẳng văng đầu rất khó chịu.”

“Một lần nữa thế nào?” Charles đưa thân thể hướng về phía trước, cả người dán lên người chàng trai, hắn cúi đầu ôn nhu hôn lên trán Đường Phong, đột nhiên có một lại xung động muốn nghiêm túc làm một lần.

“Nhượng tôi vừa xuất viện, tha cho tôi đi.”

“Được rồi, tôi không muốn mới bắt đầu đã dọa cậu sợ, nhưng một nụ hôn thì sao?”

Đường Phong đưa tay ôm bả vai của đối phương đưa lên môi của mình, một nụ hôn nhẹ nhàng, không chứa một tia tình dục rồi lại mang đến một mùi vị ngọt ngào, Charles thích nụ hôn như vậy.

7. Chương 7 - Charles (một)

Chương 7: Charles (một)

Đường Phong thấy trên sổ tiết kiệm gửi ngân hàng chỉ có ba con số thì cậu triệt để hết chỗ nói rồi, xem ra chủ nhân trước của thân thể này tuy rằng kế thừa tuyệt bút di sản của người mẹ nhưng cũng tiêu xài không còn trong thời gian nhanh nhất, thảo nào trước kia người đại diện trung niên nói cho hắn biết nhà đã bị ngân hàng tịch thu, hiện tại xem ra toàn bộ tài sản của cậu chính là ba con số gửi ngân hàng này.

Đem sổ tiết kiệm bỏ vào trong ngăn kéo, Đường Phong vào phòng tắm tùy tiện tắm rửa một chút sau đó mặc quần áo tử tế, này một thân quần áo đều là hàng hiệu, nhưng hắn đối với phẩm vị của nguyên chủ nhân thân thể này không dám khen tặng, miễn cưỡng tìm một bộ thoát nhìn xem như bình thường rồi đi ra phòng.

Dựa theo lời của người đại diện, Lục Thiên Thần sẽ an bài cho hắn một chỗ trong ký túc xá của công ty, chỉ là hiện nay hắn sẽ ở lại biệt thự lớn của Charles trong vòng một tháng.

Đường Phong đi xuống lầu, Charles đã sớm dậy, vì ngày hôm qua uống thuốc mê nên đầu có chút choáng, ánh đèn buổi tối cũng không rõ, hắn kỳ thực cũng chưa quan sát tỉ mỉ người đàn ông đã cùng mình xảy ra quan hệ thân mật này.

“Sớm”. Charles ngẩng đầu cười lễ phép, dưới ánh mặt trời hiện ra mái tóc màu nâu thẫm như cà phê, trang phục ngăn nắp sạch sẽ, tư thế ngồi thẳng, trước mặt là bữa sáng đơn giản nhưng không kém phần tinh xảo, bên cạnh là mấy tờ báo chí ngày hôm nay, Đường Phong tùy tiện nhìn lướt qua, ngoại trừ báo kinh tế và tài chính thông thường còn có một ít báo giải trí.

Trên bàn có hai phần bữa sáng, Đường Phong đi qua kéo ghế rồi ngồi xuống bên cạnh Charles, nhấp một ngụm cà phê, khẩu vị quen thuộc khiến cậu cảm thấy vô cùng thoải mái, lúc trước bởi vì biết mình bất cứ lúc nào cũng có thể chết vì bệnh tim, nên Đường Phong từ trước đến nay vẫn luôn là người vô cùng chú trọng chất lượng cuộc sống.

Trên thực tế, để một người đàn ông đã quen với cuộc sống xa hoa trong một đêm phải hạn chế như trước kia là chuyện rất thống khổ, giống như phụ nữ một ngày mua quần áo giá hơn một nghìn sẽ rất khó trở lại liếc mắt bộ quần áo mười đồng, đàn cũng vậy, hút quen rồi thuốc lá đắt tiền, uống quen rồi cà phê xay hạt, thậm chí còn có xe tốt lại phải đi máy kéo? Coi như hết, hắn nhất định tình nguyện đi bộ.

“Báo giải trí?” Đường Phong hiểu kì hỏi.

Charles mỉm cười, hắn là một người đàn ông rất có mị lực, điểm này là đánh giá của Đường Phong khi nhìn kỹ người đàn ông này, giáo dục vô cùng tốt, nho nhã lễ độ, nhưng ở trên giường thì vô cùng dũng mãnh.

“Tùy tiện xem thôi.”

“Lại vừa ý mình tinh nào rồi?” Không giống như là cùng “chủ nuôi” nói chuyện phiếm, Đường Phong thái độ tự nhiên càng giống như là một người bạn tốt của Charles, cậu đến gần liếc nhìn tờ báo của Charles, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt lộ vẻ tái nhợt mang đến một loại cảm giác mông lung kì dị.

Charles hí mắt, đột nhiên tiến đến hôn lên khuôn mặt của chàng trai, thực sự là một “bữa sáng” tốt đẹp.

“Anh đều ôn nhu với mỗi một tình nhân như vậy?” Lớn lên ở phương Tây nên Đường Phong cũng không bởi vì vậy mà xấu hổ, chỉ là động tác vô cùng thân thiết của đối phương khiến cậu có cảm giác như bọn họ là người yêu, chỉ là ảo giác mà thôi, giống như Charles vừa nhiều tiền vừa anh tuấn hắn đã gặp rất nhiều, loại người này tốc độ đổi bạn giường so với tên lửa còn nhanh hơn, người có thể cùng bọn họ vui đùa một chút, mọi người đều là theo nhu cầu, thỏa thích hưởng thụ giờ khắc ái tình, sau đó vui vẻ chia tay.

Thế nhưng, nghìn vạn lần không được giao thực tâm ra.

Charles hí mắt cười cười: “Rất ít”. Trên thực tế là hắn chưa từng làm như vậy, trên bàn cơm không tìm lòng được mà hôn tình nhân dùng tiền mua đến, loại hành động này với hắn có chút quái dị, nhưng hắn lại thích hôn môi Đường Phong, không nghĩ quá nhiều, chỉ là quy kết đối phương gây cho hắn cảm thụ mới lạ mà thôi.

“Một lát nữa có muốn làm gì không?” Charles gấp lại tờ báo đã xem xong, tùy ý hỏi.

Ăn một ngụm chân giò hun khói, Đường Phong lắc đầu: “Trên thực tế ta muốn đi tìm Lục Thiên Thần.”

“Nga? Cậu thật đúng là thương hân.” Charles nhếch lên lông mày.

“Không, tôi chỉ muốn nói chuyện với anh ta, muốn anh ta đổi người đại diện cho tôi, kinh nghiệm nhiều hay ít không quan hệ, thế nhưng chí ít phải thành khẩn nghiêm túc.” Đường Phong biết đối phương hiểu lầm, nhưng cậu cũng không dự định giải thích nhiều, “Còn có, tôi muốn xem một chút có thể nhận được một ít công việc hay không.”

Thế nhưng muốn nhận công việc phải thông qua người đại diện, đây là lý do Đường Phong muốn lập tức đổi người đại diện thoát nhìn cực kì đáng ghét kia.

Charles liếc mắt nhìn chàng trai, nói rằng: “Chuyện này tôi sẽ giúp người giải quyết, một lát nữa thì đi cùng tôi.”

“Cả ngày”. Charles bổ sung thêm một câu.

8. Chương 8 - Charles (hai)

Chương 8: Charles (hai)

Xe màu đen có rèm che gây cho người một loại cảm giác ổn trọng, tài xế mở cửa xe, Charles không vào trước, mà vô cùng quý phái nhường Đường Phong lên xe trước, sau đó mới tự mình đi lên.

“Ngày hôm nay tôi cần làm gì?” Tự lưng lên ghế dựa, Đường Phong âm thầm cân nhắc, Charles thoát nhìn cũng không giống như là một người thích chơi trò biển thái, nhưng loại chuyện này ai nói chính xác được, lỡ như đối phương đem hân đến phòng làm việc rồi làm chuyện gây rối, cậu phải nghĩ biện pháp có thể cự tuyệt.

“Theo tôi là được rồi.” Charles nhàn nhạt cười, bàn tay đặt trên đùi Đường Phong, nhưng không có thêm bất kì động tác nào.

« Có thể mạo muội hỏi một câu, Charles tiên sinh làm gì không ? »

« Một ít làm ăn, đa số là bất động sản cùng tài chính, nhưng cơ bản thị trường chính vẫn là ở Châu Âu, gần đây bắt đầu đầu tư vào điện ảnh, » nghĩ đến Đường Phong đã quên rất nhiều chuyện trước đây, Charles tiếp tục nói đi ra, « Tôi và Lục Thiên Thần là bạn thời đại học, lần này tới Trung Quốc ngoại trừ có một chút làm ăn ở nội địa cũng cùng Lục Thiên Thần có hợp tác. »

« Cậu không nhớ rõ cả hân sao ? » Charles nghiêng ngẫm nhìn chàng trai.

« Không nhớ rõ, nhưng ở bệnh viện có nghe đến chuyện trước kia của tôi và anh ta » Đường Phong từ trong ánh mắt của đối phương đọc ra được, kỳ thực Charles biết chuyện nguyên chủ nhân thân thể này thích Lục Thiên Thần, nhưng may là Charles rất nhiều chuyện cũng chỉ là nghe nói cũng không có thực sự tiếp xúc gần gũi với bản thân Đường Phong.

Đường Phong bắt đầu có chút đau đầu, cái lý do mất trí nhớ này không biết có thể lừa gạt Lục Thiên Thần thành công hay không, nhưng tỉ mỉ ngẫm lại thì cũng không cần quá lo lắng như vậy, Lục Thiên Thần thích Ca Trần vừa vặn lại cực kỳ ghét cậu, cùng lúc tất cả mọi người không nên gặp mặt, minh tinh của công ty quản lý cũng không cần mỗi ngày phải gặp mặt tổng tài công ty.

Dọc theo đường đi ngoại trừ trò chuyện Charles lần này đến Trung Quốc có công việc, hai người không hiểu vì sao lại đề cập đến một ít vận động thể thao, Đường Phong trước đây bởi vì nguyên nhân thân thể không thể thực hiện vận động kịch liệt, bình thường có chơi chỉ là đánh bida, trùng hợp Charles cũng tự xưng là một cao thủ trong đó, hai người trò chuyện một phen, Charles sau đó đề xuất buổi chiều không bằng đi đánh một ván, Đường Phong vui vẻ đồng ý.

Xe dừng trước một tòa building cao to tuần vĩ của thành thị S, trước cửa building dựng thẳng một bia đá cẩm thạch, mặt trên điêu khắc bốn chữ rồng bay phượng múa : Tập đoàn Thiên Thần.

Lúc Đường Phong nằm ở bệnh viện thì từ một ít báo chí tạp chí cùng với trong miệng của các y hộ sĩ cũng có chút hiểu biết về Lục Thiên Thần, Lục Thiên Thần là người thành lập kiêm tổng tài của tập đoàn, gây dựng sự nghiệp lúc còn trẻ, nhờ vào ưu thế gia tộc cùng thiên phú bản thân thành công lập nghiệp, phạm vi kinh doanh cũng cực kì rộng, từ lĩnh vực ô tô đến tài chính, cùng với công ty giải trí hiện tại, chỉ cần là công việc có thể kiếm tiền đều có một chân, ở thành thị S có thể tính là một nhân vật truyền kỳ.

Mà Tập đoàn Thiên Thần, chính là trụ sở chính của Lục Thiên Thần.

Charles biết rất rõ ràng Đường Phong và Lục Thiên Thần có chút hận cũ thù mới, hiện tại Đường Phong lại không nhớ rõ Lục Thiên Thần, cư nhiên mang theo Đường Phong đến Tập đoàn Thiên Thần, không biết hẳn lại đang suy nghĩ cái gì.

Đường Phong mang theo ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn Charles, người phía sau nhanh chân đến bên cạnh hắn, cực kì quý phái lộ ra tươi cười ấm áp : « Quên nói cho cậu biết, trong lúc tôi ở Trung Quốc đều làm việc ở Tập đoàn Thiên Thần, nhưng nếu cậu đã quên Lục Thiên Thần, thì gặp lại cũng không sao, cậu dù sao cũng là cấp dưới của hắn, cùng hắn đối đầu cũng không phải là việc tốt. »

Nghe ý tứ Charles, là muốn làm người hòa giải ?

« Cám ơn. » Nếu như có thể cùng Lục Thiên Thần xóa bỏ hiềm khích lúc trước, đây chính là việc Đường Phong cầu còn không được.

9. Chương 9 - Charles (ba)

Chương 9: Charles (ba)

Đường Phong theo Charles đi vào tập đoàn Thiên Thần, cậu nghĩ người nơi này phỏng chừng đã từng gặp qua cậu, chỉ ít các cô gái ở quầy tiếp tân không xa lạ cậu, thấy Đường Phong cùng Charles một chỗ, mọi người ở quầy tiếp tân cũng sốt một chút, hướng chàng trai phóng tới ánh mắt không coi là tốt đẹp cũng không có địch ý, nhưng nhìn chung dần theo vài phần hiếu kỳ.

Giải trí Thiên Thần ở ngay trong Tập đoàn Thiên Thần, là nhân viên công ty lại đi yêu tổng tài, nhân viên ở đây đối với một tiểu minh tinh xuống dốc như Đường Phong có ấn tượng là bình thường, chỉ là hiện tại có mấy người không hiểu, Đường Phong từ trước theo đuổi Lục tổng kịch liệt như vậy hiện tại sao lại cùng Charles tiên sinh ở một chỗ.

“Bọn họ đều nhìn tôi.” Cùng Charles bước vào thang máy chuyên dụng lên tầng trên, Đường Phong cười khổ một chút.

‘ Đó là bởi vì cậu rất xinh đẹp’. Charles tự nhiên đưa tay ôm lấy thắt lưng của chàng trai.

Xinh đẹp ? Khuôn mặt quá mức xinh đẹp nhưng cũng không thích hợp với giới giải trí, Đường Phong liếc mắt vào khung kính thang máy bên cạnh đang phản chiếu chính mình và Charles, khuôn mặt này không quá xinh đẹp, nhưng ưu điểm là có đặc sắc bản thân có thể làm cho người khác nhớ kỹ, nếu nói xinh đẹp kỳ thực Charles cũng rất đẹp, có mùi vị thuộc về con lai đầy nam tính tình xảo cùng cuồng dã.

Thang máy dừng lại ở tầng lầu cuối cùng, Charles xem như chốn không người mà ôm lấy Đường Phong đi vào phòng làm việc quá mức rộng rãi xa hoa, nữ thư ký cùng cô gái tiếp tân khác nhau ở chỗ, cô gái ở quầy tiếp tân không quản được hai mắt cùng miệng của mình, nhưng nữ thư ký có thể trong lòng hiếu kỳ nhưng trên mặt không biểu hiện ra chút nghi hoặc, ánh mắt nhìn Đường Phong cũng rất bình thường.

Một người có thể đi tới vị trí này, cũng không phải không có lý do.

« Tôi đi làm việc, bên kia có máy vi tính cùng báo chí tạp chí, có cái gì cần cứ nói với Anna, cậu chờ tôi trong phòng làm việc là được. » Charles trực tiếp ngồi xuống bên cạnh bàn làm việc, thư ký Anna lập tức đưa cà phê lên, đương nhiên cũng không thể thiếu một phần cho Đường Phong.

Hết một buổi sáng Charles đều ngồi trước máy vi tính xử lý một đồng văn kiện, ngoại trừ thỉnh thoảng uống cà phê cùng ngẩng đầu nhìn Đường Phong đang ngồi trên ghế salon chơi iPad thì chưa nói bất cứ câu nào, hết sức chuyên chú toàn lực xử lý công việc. Đường Phong thức thoir không có lên tiếng quấy rối đối phương, bản thân thì lên internet sưu tầm tin tức.

Đầu tiên là tin tức cái chết của Fiennes Đường, ảnh đế một tháng trước đây đã được cử hành lễ tang do qua đời vì bệnh tim, dựa theo di chúc toàn bộ tài sản đều quyên góp, vô số người trong ảnh đều cực kì bị thương, một thiên tài đã ra đi.

Thấy tin tức chính mình « Tử vong », cảm giác đúng là không bình thường, trong lòng Đường Phong đột nhiên có một cỗ động lực nóng bỏng không gì sánh được, cậu sẽ dùng thân thể hiện tại này, cùng với kinh nghiệm và hành động trong 37 năm kia một lần nữa đặt chân lên đỉnh cao.

Tiếp theo cậu lại tìm tòi một ít tin tức của Lục Thiên Thần, hình ảnh Lục Thiên Thần hiện ra thật anh tuấn tiêu sái, nếu như nói Charles là quý ngài mang theo dã tính, như vậy Lục Thiên Thần thoát nhìn đường như là quý tộc trời sinh, quý khí đầy người, chỉ là từ sự sắc bén trong ánh mắt Đường Phong lại cảm thấy người này cũng không phải đơn giản như biểu hiện thoát nhìn.

Thiếu chút nữa quên Charles, Đường Phong rất nhanh tìm được một ít tin tức liên quan đến Charles, phú hào đến từ Châu Âu, cửa cải giàu có, hơi có vẻ thần bí, hiện nay cùng Lục Thiên Thần hợp tác đầu tư vào giới giải trí.

Đường Phong nghe thấy một cỗ mùi vị khác dưới sự hợp tác của hai đại cự phú, hai người kia không phải đơn thuần chỉ là người làm ăn đấy chứ ? Hắn ngẩng đầu lặng lẽ ngắm nhìn Charles, người sau cũng vừa lúc nhìn lại, Charles không chút nào keo kiệt tặng đi dáng tươi cười đầy sức hấp dẫn.

« Buồn chán ? » Đường Phong nhìn Charles càng ngày càng tới gần mà tâm tình phức tạp, hi vọng vị tiên sinh cực phú đầy hấp dẫn này chỉ là một người làm ăn, nếu như Charles thực sự liên quan đến thế lực hắc đạo mà cậu không biết, vậy có nghĩa Đường Phong không thể trêu vào người đàn ông này.

«Đột nhiên tôi rất muốn hôn cậu. » Nửa ngồi xổm xuống ôm lấy thắt lưng chàng trai, Charles tiến lên đặt nụ hôn lên người Đường phong rồi hôn lên đôi môi mềm mại của đối phương, không phải là nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước, hắn cạy mở hàm răng Đường Phong rồi không chút khách khí xâm nhập, nụ hôn mang theo ngụ ý công kích mạnh mẽ đầy mùi thuốc súng, Đường Phong cực ít cùng người hôn kịch liệt như vậy chỉ có thể bị động tiếp thu.

Charles cố sức hôn cuồng dã như là muốn nuốt trôi cậu, bàn tay ôm thắt lưng Đường Phong tăng thêm sức lực xoa bóp, ngay khi Đường Phong cho rằng Charles ở nơi này động dục thì đối phương buông cậu ra, mỉm cười, đưa tay chạm nhẹ đôi môi có chút sưng đỏ của Đường Phong, thanh âm khàn khàn : « Đói bụng đi ? Chúng ta trước đi ăn cơm. »

10. Chương 10 - Lục Thiên Thần (một)

Chương 10: Lục Thiên Thần (một)

Tập đoàn Thiên Thần có nhà hàng chuyên môn cho nhân viên sử dụng, nhà hàng rất lớn, bao trọn hai tầng lầu, trong đó một tầng là dành cho nhân viên bình thường, còn có một tầng là tầng trệt dùng tổ chức party và các hoạt động chuyên dụng.

Thời gian là buổi trưa vừa kết thúc công việc buổi sáng, không ít nhân viên của tập đoàn Thiên Thần đều lựa chọn ở lại công ty dùng cơm, không có danh sách món ăn cố định, nhà hàng lại chia làm hai bộ phận, một bộ phận là khu nhân viên có thể dùng thức ăn miễn phí, nhưng lựa chọn thức ăn cũng rất đa dạng, từ

kiểu dáng Tây Âu đến món ăn Phương Đông đều đầy đủ, chỉ là công ty không cung cấp rượu chỉ có đồ uống là cà phê.

Một bộ phận khác là khu gọi món, nếu như muốn đồ ăn tinh tế hơn cùng với địa điểm dùng cơm bí mật, như vậy khu gọi món chính là sự lựa chọn chính xác, chỉ là dùng cơm ở chỗ này phải trả tiền.

Làm giám đốc điều hành ngày hôm nay của giải trí Thiên Thần, Charles ở khu gọi món không cần trả bất cứ chi phí gì.

Từ thang máy chuyên dụng cao cấp cùng Charles đi ra, Đường Phong có thể cảm giác được có không ít người nhìn bọn hắn, nhân viên ở Thiên Thần hầu hết mặc trang phục thời thượng, cậu cũng không biết ở đây có người nào là minh tinh làm việc trong giải trí Thiên Thần.

Charles trực tiếp mang theo Đường Phong đến khu gọi món, lúc này khu gọi món chỉ có hai người bọn họ, nhân viên phục vụ nhà hàng đưa lên thực đơn.

« Để tôi đoán xem cậu thích ăn cái gì. » Charles tùy ý lật vài tờ thực đơn, hắn dùng ngón tay gõ bàn, khóe miệng tươi cười hàm chứa một tia trêu đùa, điều này làm cho hắn một thân tây trang trắng thớm có chút giảo hoạt mê người.

Đường Phong cầm lên ly nước chanh uống một ngụm, cười nói : « Tốt »

« Cậu không ăn nội tạng động vật? »

« Làm sao anh biết ? » Đường Phong có chút giật mình, Charles nói đúng, cậu đích thật là không ăn nội tạng động vật.

« Bởi vì tôi có một đôi mắt có thể nhìn thấu lòng người, ha ha. » Charles rất nhanh chọn món, nhân viên phục vụ cầm thực đơn xoay người ly khai.

« Vậy anh còn có thể thấy cái gì từ trên người của tôi ? » Buông xuống chén nước, mười ngón tay của chàng trai giao nhau để đặt trên bàn, ánh nắng mặt trời giữa trưa nhàn nhạt đi qua rèm cửa sổ chỉ còn lại một mảnh màu sắc ấm áp, mềm nhẹ chiếu vào trên khuôn mặt nghiêng của Đường Phong thành một mảnh nhu hòa yên tĩnh.

Charles nửa người trên hơi nghiêng, đôi mắt hắn rơi lên gương mặt chàng trai, thanh âm mang theo một phần thờ ơ, khóe miệng mỉm cười : « Cậu của hiện tại rất mê người. »

« Tôi cũng có một đôi mắt có thể nhìn thấu lòng người, những lời này của anh không chỉ nói với tôi, Charles, anh nhất định kết giao với phụ nữ nhiều hơn với đàn ông. » Đường Phong không khách khí vạch trần thủ đoạn của đối phương, Charles không giận phản cười.

« Ha ha ha, Đường Phong, tôi đây cũng dám cược đàn ông cùng phụ nữ cậu gặp qua không thể ít hơn tôi... » Charles lớn tiếng cười, tiếng cười sang sảng của hắn khiến những người khác chú ý.

« Charles, chuyện gì làm cho cậu vui vẻ như vậy ? » nếu như nói thanh âm Charles là trầm thấp từ tính như ca kịch, như vậy hiện tại thanh âm của người đàn ông này lại lãnh trầm như đêm rồi lại mang theo sức quyến rũ mê hoặc nhân tâm.

Đường Phong theo tiếng người quay đầu lại nhìn, ở Tập đoàn Thiên Thần gặp phải Lục Thiên Thần hẳn là không tính là việc gì đặc biệt, ngay ánh mắt đầu tiên thấy Lục Thiên Thần, Đường Phong thật sâu cảm thán vì sao nguyên lai chủ nhân thân thể này sẽ như vậy mê luyện người đàn ông này. Lục Thiên Thần so với ảnh chụp trên tạp chí càng anh tuấn mê người, một loại hấp dẫn lạnh như băng, cảm giác thần bí thường thường dẫn tới đông đảo nam nữ phải chạy theo.

May là, trong đó khẳng định không có bao gồm bản thân Đường Phong.

« Thiên Thần, cậu tới thật đúng lúc, tôi đang ở cùng Đường thân ái của tôi ăn trưa, nhưng tôi còn phải cảm ơn cậu, nếu như không nhờ cậu giới thiệu tôi cũng không có cơ hội làm quen một tiên sinh mê người như thế. » Charles cùng Lục Thiên Thần bắt chuyện, hai người thoạt nhìn như là quan hệ bạn bè.

« Nga, phải không ? » Lục Thiên Thần lúc này mới keo kiệt cấp cho Đường Phong nửa ánh mắt, dẫn theo một cỗ băng lãnh cùng xem thường, Đường Phong hướng hần mỉm cười lễ phép, Lục Thiên Thần dường như có chút kinh ngạc, thế nhưng rất nhanh lại khôi phục thần sắc lạnh lùng vốn có.

« Vậy cậu hẳn là phải mời tôi ăn rồi. » Lục Thiên Thần đã đi tới, nhân viên phục vụ vội vã đem đến một cái ghế.

Tốt, bây giờ là ba người cùng nhau ăn cơm trưa rồi, Đường Phong yên lặng uống một hớp.

11. Chương 11 - Lục Thiên Thần (hai)

Chương 11: Lục Thiên Thần (hai)

Lục Thiên Thần cùng Charles tùy tiện trò chuyện câu được câu không, đề tài câu chuyện phạm vi cực lớn, từ thời sự kinh tế mới nhất đến đầu tư công ty giải trí mới nhất các loại đề tài câu chuyện đều có thể trò chuyện rất tốt, Đường Phong thức thời không có chen vào nói, thời gian này biện pháp tốt nhất chính là lựa chọn nghe, từ cách nói chuyện của một người người có thể ít nhiều đoán được người này là hạng người gì.

Từ hiện tại suy ra, Lục Thiên Thần cùng Charles đều thuộc về loại hình đàn ông nghiêng về lý trí.

Đường Phong đột nhiên rất muốn gặp Ca Trần trong truyền thuyết khiến Lục Thiên Thần mê đến chết đi sống lại, có thể khiến một người đàn ông nhiều tiền, lý trí, thành thực lại anh tuấn trầm mê với ái tình, nam tử như vậy cũng khó trách trở thành Đại Minh Tinh của ngày hôm nay.

“Đường, cậu cảm thấy thế nào?” Không cam lòng để Đường Phong trở thành người tàng hình, Charles đem trọng điểm câu nói đầu tiên rơi vào trên thân chàng trai, đương nhiên Lục Thiên Thần cũng hướng cậu nhìn qua.

Đường Phong vừa xuất thần căn bản không có nghe được nội dung tr } chuyện của hai người kia, chỉ mơ hồ nhớ rõ Charles nhắc đến một bộ phim mới cùng bởi dường người mới, phỏng má giả làm người mập không phải là ý kiến hay.

Buông cóc thủy tinh đang ghé vào bên mép, Đường Phong dường như nở nụ cười xin lỗi, ánh mắt hơi cầu xin tha thứ nhìn phía Charles, cậu biết những người đàn ông cường thế thành công dễ hấp thu nhất là bộ dáng này, hẳn trước đây biết không ít nhà đầu tư và nhà sản xuất, đừng xem họ bề ngoài đều là kiểu mẫu đáng sợ cách xa người ngàn dặm, nhưng kỳ thực chỉ cần người hơi chút tỏ ra yếu kém thì bọn họ cũng sẽ đối với người không tệ.

Tiền đề là, không nên tỏ ra cao ngạo tự cho mình là đứng trước mặt người thành công không hiểu lại giả vờ biết rõ, hoặc là lộ ra một kiểu so với bọn hắn còn thông minh hơn.

“Nghịch... Tôi vừa có chút xuất thần, cho nên nếu như anh không ngại nói có thể lặp lại cho tôi một chút.” Đường Phong thả mềm giọng nói, thẳng thắn thành khẩn thừa nhận lệch lạc lại hơi lộ ra hình dạng xấu hổ khiến người sản sinh hảo cảm.

Charles quả nhiên rất tiếp thu, xét thấy nơi đây là công cộng, con sắc lang này có nghĩ thế nào cũng sẽ không biểu hiện quá mức rõ ràng, hẳn đưa tay bắt được bàn tay chàng trai ngồi đối diện, cười đến ôn nhu: “Đường thân ái, hình dạng mơ hồ này của cậu thực sự là khiến tôi động lòng.”

Đường Phong cười khẽ hai tiếng.

“Thiên Thần, dù sao cậu cũng không cần Đường Phong, đem cậu ấy cho tôi đi.” Charles nhìn siêu đại bóng đèn Lục Thiên Thần ngồi một bên, người sau thủy chung một dáng dấp đậm mạc, lúc này nghe xong lời nói của Charles cũng chỉ cười nhàn nhạt.

Lục Thiên Thần liếc mắt Đường Phong, giọng nói có chút lạnh lùng: “Đây chính là vinh hạnh của cậu ta.”

Đường Phong biết Lục Thiên Thần ghét cậu, nhưng cũng thật không ngờ sẽ ghét đến tình trạng này, đem cậu tặng cho người còn nói đây là vinh hạnh của cậu? Cậu không ngại có một bạn giường, nhưng tiền đề là không nên có mẹ nó cái gì quan hệ phụ thuộc, bọn họ đem cậu tùy ý đàm luận thuộc sở hữu của ai là có chút tận lực đả thương người rồi.

“Có một ông chủ tốt như Lục tổng mới là vinh hạnh của tôi.” Đường Phong không mẫn không nhạt mỉm cười phản kích một câu.

Lục Thiên Thần liếc nhìn cậu, giấu diếm vài phần xem thường, cười lạnh một tiếng không tiếp tục cùng Đường Phong nói, Charles làm như cái gì cũng chưa có thấy sau khi ăn xong đề nghị cùng nhau đi đánh bi da.

“Đi.” Lục Thiên Thần vui vẻ đáp ứng.

Đường Phong âm thầm cười nhạt, chờ xem, nếu như Lục Thiên Thần dám cùng hắn đo sức trên bàn bóng, hắn cần phải đem tên hỗn đản không coi ai ra gì đánh cho gục xuống cầu xin tha thứ.

12. Chương 12 - Ca Trần (một)

Chương 12: Ca Trần (một)

Giống như building Thiên Thần có nhà hàng hai tầng lầu, ở đây tự nhiên cũng có nơi cho nhân viên giải trí, là môn đa số quý ông yêu thích, bi da ắt không thể thiếu.

Tuy rằng Đường Phong rất muốn giáo huấn Lục Thiên Thần một chút, nhưng đáng tiếc chính là ván đầu tiên Lục Thiên Thần cùng Charles đấu, quả nhiên, một tiểu sao kim xuống dốc không quyền không thể chỉ có thể ở bên cạnh làm khán giả.

Thăng thần mà nói, Lục Thiên Thần cùng Charles là ngang tài ngang sức, nhưng Charles lớn lên ở nước ngoài thoát nhìn so với Lục Thiên Thần thuận lợi một chút.

Đường Phong ở bên cạnh nhìn một hồi cảm thấy có chút khát nước, thấy hai vị đại tổng tài đang đánh chuyên tâm liền tự mình đi ra ngoài uống, bên ngoài phòng bida có máy bán cà phê tự động, cậu cầm cái cốc đặt ở phía dưới chờ cà phê, vừa lúc gần đó một người đàn ông đi tới, trong tay cầm một cái cốc, theo lễ phép, Đường Phong hướng người xếp hạng sau lưng gật đầu nở nụ cười.

“Là cậu?” Người đàn ông kia thoáng nhìn cậu đầy kinh ngạc, ánh mắt phức tạp, có một chút nói không rõ chán ghét, lại có một chút nhàn nhạt đồng tình.

Đường Phong đã sớm nghĩ tới cậu sẽ không ngừng gặp gỡ người quen của nguyên chủ nhân thân thể, cậu tiếp lấy cà phê, cầm lấy cái cốc uống một ngụm, cảm thấy có chút đắng lại bỏ thêm một chút sữa, xoay người hướng người đàn ông mỉm cười: “Xin lỗi, não của tôi bị chấn động, đã quên rất nhiều chuyện cũng như người, xem ra trước đây chúng ta biết nhau, hiện tại một lần nữa làm quen hẳn là có thể chứ?”

Cậu hơi chút quan sát người đàn ông trước mặt, vừa nhìn chính là người có xuất thân cùng giáo dưỡng cực tốt, không tính là quá đẹp trai nhưng lại có một cỗ khí chất quý tộc mê người, Charles tuy rằng cũng là quý tộc, nhưng cái tên kia bên dưới một quý tộc hơi hợm rãnh rõ ràng là một kẻ lưu manh.

“Cậu mất trí nhớ?” Người đàn ông có vẻ hơi kinh ngạc, sau đó nhìn chằm chằm Đường Phong một hồi lâu, mới thì thào cười nói, “Thảo nào, cậu so với trước đây có chút khác.”

“Đường Phong.” Cậu vươn tay, không thèm để ý có hay không có thể kết giao một người bạn, nhưng ít ra có thể giảm thiểu một địch nhân đi.

“Ô Khả Trình”. Người đàn ông trang nhã nắm lại, “Thân thể tốt hơn chưa?”

“Đã khỏi hẳn rồi, bất quá ở đây đại khái không được rồi, may mắn chỉ là mất trí nhớ không phải trở thành si ngốc.” Đường Phong cười tự giễu, thu hồi tay chuẩn bị ly khai.

Người đàn ông tên Tô Khải Trình bị sự hài hước của Đường Phong chọc cho nở nụ cười, hắn hỏi tới: “Cậu đi một mình sao?”

“Không phải, Lục Thiên Thần cùng Charles ở bên trong đánh bi da.”

“Nga.” Tô Khải Trình nhìn Đường Phong gật đầu, “Thật là đúng lúc, tôi cũng đưa người đến đây đánh bi da.”

Đưa ai? Đường Phong rất nhanh sẽ biết, một người con trai toàn thân màu trắng từ hướng toilet tầng trệt đi tới, đột nhiên vừa nhìn thấy Đường Phong cùng Tô Khải Trình đứng cùng một chỗ nói chuyện thì sắc mặt hơi đổi, trên mặt vẫn duy trì dáng tươi cười cực có lực tương tác.

“Khải Trình.”

Đường Phong thấy được chàng trai, một người trẻ tuổi xem như là đẹp, chỉ là bản thân có chút cảm giác đơn bạc gầy yếu, phối hợp một thân đồ trắng rộng thùng thình thì càng có vẻ yếu đuối, mềm mại đáng yêu, đối với bản thân Đường Phong mà nói cậu càng thích đàn ông khỏe mạnh cao ngất, nhưng dù sao cũng có vài người thích loại hình đáng yêu khiến người nảy sinh ý muốn bảo vệ.

“Ca Trần.” Tô Khải Trình một tiếng gọi nhẹ khiến Đường Phong có chút kinh ngạc.

Nguyên lai băng sơn Lục Thiên Thần dĩ nhiên cũng là một tên thích người yếu đuối, cậu còn tưởng rằng Lục Thiên Thần thích loại người có cảm giác khiến người muốn chinh phục.

Không phải xuất phát từ đố kỵ hay cái gì khác, Đường Phong đối với thẩm mỹ của Lục Thiên Thần có chút thất vọng.

“Thiên Thần cùng Charles bọn họ cũng ở bên trong, không bằng chúng ta cùng đi thế nào?” Tô Khải Trình thấy Ca Trần thì trước mắt sáng ngời, đi nhanh nghênh đón nắm thắt lưng chàng trai.

Đường Phong ở một bên thân nhiên tự đắc uống cà phê, Tô Khải Trình đại khái là tổng tài của công ty giải trí với Lục Thiên Thần đi, thoát nhìn vài người bọn họ hình như có quen biết.

13. Chương 13 - Đánh Cược

Chương 13: Đánh cược

Vòng tròn xã hội thượng lưu kỳ thực không lớn, nếu như lại thêm hạn định “giải trí” thì vòng tròn này lại càng nhỏ, một tổng tài công ty giải trí quen biết một nhân vật cao cấp của công ty đối thủ cũng không ngạc nhiên, có đôi khi vì lợi ích chung nhất định bọn họ cũng sẽ hợp tác, dù sao trên thế giới này không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh hằng.

Nhưng cao tầng của hai công ty đối đầu có thể giống Lục Thiên Thần cùng Tô Khải Trình như vậy cho nhau xưng huynh gọi đệ phỏng chừng không tệ, khiến Đường Phong khó có thể tin chính là ngoại giới không phải nghe đồn Lục Thiên Thần ái mộ Ca Trần sao? Lục Thiên Thần và Tô Khải Trình dù coi như là bạn học cùng đại học nhưng cũng kín đáo thêm một loại nhân tố tên là “Tình địch” ở bên trong, hai người kia sao còn có thể cùng nhau chơi bóng nói chuyện phiếm.

Đường Phong dựa người vào bàn cầu, một tay ôm thắt lưng một tay cầm cốc cà phê, giống như một người ngoài nhìn bốn người cùng trò chuyện với nhau thật vui, cậu sớm đã biết cuộc sống cầu huyết xa hơn so với phim truyền hình, thế nhưng vừa sống lại đã gặp phải một bộ phim cầu huyết sung sướng như vậy vẫn khiến hắn có chút cảm khái.

Charles đang cùng Tô Khải Trình chơi bóng, còn hơn Lục Thiên Thần có trình độ ngang ngửa với Charles, Tô Khải Trình quả thực bị Charles đánh cho thảm bại, bên này hai đại nam nhân chuyên chú quay chung quanh bàn cầu so đấu, bên kia hai người đứng riêng ở hai đầu thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình.

Đường Phong bắt đầu dĩ, đến tột cùng là cậu mù hay là Tô Khải Trình mù?

“Ha, xem ra là tôi thắng.” Charles với thành tích ngạo nhân 137 điểm thành công hành hạ Tô Khải Trình đến chết, hất gơ cao cây gậy nhảy hai bước tại chỗ, sau đó xoay người một cái hoa lệ chỉ chỉ một bên Lục Thiên Thần cùng Tô Khải Trình, vung cằm lên một cách kiên định : « Dựa theo quy tắc thi đấu lúc trước của chúng ta, hiện tại tôi có quyền yêu cầu hai người làm một việc cho tôi. »

« Chỉ cần không bảo tôi cùng Thiên Thần hôn môi, cái gì cũng được. » Tô Khải Trình cười khổ.

Charles đánh bi da rất có phong cách của O’Sullivan cười thần bí, sau đó bước đi hướng về phía Đường Phong vẫn luôn bị mọi người vắng vẻ một bên, bàn tay kéo lấy thắt lưng chàng trai, bá đạo đem người ôm vào lồng ngực của mình.

« Thân ái, tôi nhớ hương vị của cậu. » Nhẹ nhàng ghé vào cần cổ Đường Phong hít sâu một hơi.

« Tối hôm qua tôi dùng sữa tắm trong phòng của anh. » Ý tứ là, hương vị trên người tôi cùng hương vị trên người anh giống nhau như đúc.

Bị một câu nói chặn lại Charles chỉ là ha ha nở nụ cười, Đường Phong đại khái nắm đúng tính cách của Charles, có chút tự ngạo, có chút cuồng vọng, ngày thường luôn có thể duy trì đáng dấp lạnh tỉnh cùng quý tộc vô cùng tốt, nhưng xoay người vẫn có thể trở thành một lưu manh háo sắc, hài hước, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của người đàn ông này, trên cơ bản Charles coi như là rộng lượng, sẽ không bởi vì một ít ngôn ngữ chống đối của người mà cùng người tức giận.

Trái lại, hẳn thậm chí cảm thấy người thỉnh thoảng chống đối vài câu càng thêm thú vị.

Đường Phong cam tâm tình nguyện phản kích Charles, không rên một tiếng mặc người khi dễ không phải phong cách của cậu.

« Thế nào, Đường thân ái của tôi có phải rất nóng bỏng hay không? » Charles vẫn như cũ ôm thắt lưng Đường Phong không buông ra, đường nhìn đảo qua Tô Khải Trình đang nhàn nhạt mỉm cười, Lục Thiên Thần trên mặt lãnh trầm, chậm rãi nói : « Danh sách ban huấn luyện siêu sao cuối tuần, Đường thân ái của tôi cũng muốn tham gia. »

14. Chương 14 - Ở Chung Vui Vẻ

Chương 14: Ở chung vui vẻ

Ban huấn luyện siêu sao, lần đầu tiên nghe cái tên ngu ngốc này Đường Phong suýt chút nữa bật cười, vừa nghe chính là hai công ty giải trí lớn lấy cái tên ngốc nghếch này để chế tạo thanh thế, siêu sao nếu có thể huấn luyện ra, thế giới này nơi nơi đều là siêu sao rồi.

Nhưng là giống như lời hắn nói, cái ban huấn luyện này là kết quả hợp tác lần đầu của hai công ty giải trí lớn trong nội địa Trung Quốc, có đầy đủ mảnh lời, cũng đủ tài chính, cũng đủ tài nguyên, chỉ cần người có đủ bản lĩnh cũng có thể thu được chút ít quan tâm, mặc kệ là đối với một tiểu ngôi sao không có tiếng tăm hay là một ngôi sao sớm đã bị lãng quên như Đường Phong, đều là cơ hội tuyệt vời để khai hỏa phát pháo đầu tiên.

Chạng vạng, Charles cùng Đường Phong đơn độc ở bên ngoài tửu điểm dùng cơm.

Đánh xong bi da sau đó những người đó đều trở về địa phương của mình, Đường Phong có chút thất vọng, cậu vốn mong đợi có thể ở trên bàn bi da hành hạ Lục Thiên Thần một phen, nhưng sau đó hẳn là có cơ hội. Mặc kệ Lục Thiên Thần là bởi vì nguyên chủ nhân thân thể này hay là nguyên nhân gì khác luôn đối cậu tỏ thái độ lạnh lùng lại không tốt, những điều này cũng sẽ không trở thành lý do Đường Phong tha thứ Lục Thiên Thần.

Bị khi dễ rồi sẽ phản kích trở lại, đây là châm ngôn cuộc sống của Đường Phong.

Bằng không, cam chịu lúc gặp cảnh khó khăn cũng chỉ khiến người khác cảm thấy người dễ bị khi dễ, thậm chí là bị coi thường, có đôi khi tính cách quyết định số phận, người đáng thương cũng có chỗ đáng trách của họ, hận cũng không cãi.

« Tôi nghe nói lúc trước cậu rơi xuống biển là bởi vì lúc đóng phim, cậu và Ca Trần nảy sinh một ít mâu thuẫn, sau đó hai người các cậu cùng nhau rơi xuống biển. » Charles đột nhiên nhắc tới chuyện này, trong đôi đồng tử lóe lên vài phần giảo hoạt.

« Anh cũng nghĩ đó là lỗi của tôi ? » Đường Phong cười cười uống một hớp nhỏ rượu vang đỏ, chậm rãi nói : « Ngay cả khi tất cả là do tôi dựng lên, tôi nghĩ tôi cuối cùng cũng ném được quả đấm rồi. »

Charles mỉm cười, hẩn nhìn chàng trai ăn cũng ưu nhã ngồi đối diện : « Tôi chỉ là cảm thấy đáng tiếc, cậu yêu Lục Thiên Thần như vậy, nhưng cuối cùng hẩn cũng là lựa chọn cứu nhân viên của công ty khác, mà không phải cậu. »

« Lục Thiên thần lúc mới khai thác thị trường giải trí đã từng rất chiều cổ mẹ của cậu, tôi nghĩ trong đó hẩn là cũng có công lao của cậu. ». Charles giơ lên ly rượu vang đỏ, dịch thể rượu hồng sắc dưới ánh nắng mặt trời lộ ra hương vị của máu.

Nói như vậy, Lục Thiên Thần là một con sói trắng kiêu ngạo nhìn người bằng nửa con mắt rồi ?

Chỉ có điều, Charles nhắc tới chuyện này trước mặt cậu là có ý gì ?

« Tôi cứ nghĩ hai người là bạn tốt của nhau ? »

« Hẩn không đáng cho cậu yêu sâu sắc như vậy. »

« Tôi hiện tại đã không còn thương anh ta rồi. » Đường Phong nhàn nhạt cười, cậu nói lời này là thật, mặc dù Lục Thiên Thần này luận tướng mạo hay khí chất đều phù hợp khẩu vị của cậu, nhưng trong tự điển của Đường Phong cậu còn không có hai chữ « Quay lại ».

Trên thế giới này đàn ông phụ nữ còn nhiều như vậy, treo cổ trên một thân cây là chuyện lãng phí cỡ nào a.

Charles mở trừng hai mắt : « Vậy cậu yêu tôi sao ? »

« Trước khi giao dịch kết thúc, tôi sẽ vô cùng yêu anh. » Cúi như sau khi sống lại tìm một người đàn ông phóng túng một tháng, Đường Phong thích Charles thẳng thắn, còn có đáng đáp cùng vóc người của người đàn ông này.

Câu trả lời của Đường Phong khiến Charles hết sức hài lòng, bọn họ thuộc loại người có tiền sợ nhất là sau khi giao dịch chấm dứt có một số người gắt gao quần quýt lấy bọn họ không tha, hẩn hiện tại tuy rất thích Đường Phong, nhưng qua một tháng hẩn có thể chán rồi chứ ?

« Tôi sẽ là một gã tình nhân ưu tú. » Charles cũng không keo kiệt bủn xỉn, hẩn đối với bạn giường thức thời lại xinh đẹp luôn luôn vô cùng dịu dàng, « Việc đối người đại diện tôi đã nói với Lục Thiên Thần rồi, sáng mai người đại diện mới sẽ tới gặp cậu, các người có thể vui vẻ trao đổi một chút. »

« Ngày mai tôi không cần đi làm cùng anh ? » Cuối cùng cũng nghe được một tin tức tốt, hiệu suất làm việc của Charles khiến Đường Phong hết sức hài lòng.

« Tối nay cậu hảo hảo theo tôi là được rồi. »

15. Chương 15 - Chương 15

Chương 15

Ý nghĩa của việc không cần đi làm là sáng sớm có thể ngủ thẳng đến tự nhiên tỉnh, Đường Phong mơ hồ nhớ kỹ lúc tám giờ Charles bên cạnh rời đi, đối phương nói gì đó mà cậu không có nghe rõ, trở mình ôm chăn tiếp tục ngủ.

Chờ Đường Phong lần thứ hai tỉnh táo lại đã là chuyện của hơn hai giờ sau đó, cậu gian nan xuống giường lại nửa mộng du tiêu sái vào phòng tắm, sau nửa giờ, lần thứ hai ra tới cũng đã triệt để thanh tỉnh.

Đường Phong ngồi ở bên giường một bên mặc quần áo một bên đọc tờ giấy mà Charles lưu lại cho cậu:

[Đường thân ái, chờ lúc cậu tỉnh lại hẳn là người đại diện đã ở phòng khách chờ cậu, thẻ tín dụng có bốn mươi triệu, nhân rồi không có việc gì thì cứ đi mua một ít này nọ, nhớ dùng xài hết một lần là được rồi tình nhân hoàn mỹ của cậu, Charles]

“Thực sự là...” Thật đúng là dự định bao dưỡng cậu?

Tùy tiện thay một bộ đồ thoải mái, Đường Phong cầm thẻ tín dụng bỏ vào trong ví rồi đi xuống lầu, cậu hiện nay đúng là có chút tiền, nhưng còn không muốn thực sự khiến Charles mua đứt, trước nhớ vào sổ sách, sau đó trả Charles là được.

Thời gian là mười giờ bốn mươi lăm phút, Đường Phong lúc đi tới lầu dưới thì thấy được người đại diện mới của cậu, một cô gái trẻ thoát nhìn vừa mới tốt nghiệp đại học khoảng hơn hai mươi một chút, trên mặt là một đôi mắt kính đen to đùng.

“Chào anh! Anh chính là Đường Phong đi? Tôi là người đại diện mới của anh, Trương Vũ, anh có thể gọi tiểu Vũ.” Người con gái đang ngồi chán đến chết uống trà ở phòng khách vừa thấy chàng trai xuống tới thì lập tức đứng lên, đôi mắt dưới đôi kính cận nhìn chăm chăm chàng trai từng bước tới trước mặt cô, cái môi khê nhếch.

“Làm sao vậy, tôi lớn lên giống quái thú?” Tên Lục Thiên Thần hồn dẫn quả nhiên luyện tiếu cho cậu một người đại diện tốt, nhưng một tiểu cô nương nghiêm túc công tác còn tốt hơn một trung niên mập mạp làm dáng, Đường Phong thân thiện lộ ra mỉm cười, tiến lên chủ động vươn tay: “Chúng ta đây là chính thức quen biết rồi, Đường Phong,”

“Ngạch, chào anh.” Tiểu Vũ vội vàng nắm trở lại, có chút xấu hổ nói, “Xin lỗi a, vừa rồi nhìn anh chăm chăm, tôi chỉ là cảm thấy anh và trong tưởng tượng rất khác nhau...”

“Ha hã, khác nhau thế nào?” Đường Phong ngắm nhìn chén trà trên bàn, cẩn thận tỉ mỉ nói, “Tôi vẫn chưa ăn điểm tâm, cùng nhau đi, không thể cự tuyệt.”

“Àn, cảm ơn.” Tiểu Vũ vừa cười vừa nói, “Anh so với trên ảnh quyền rũ hơn.”

Cô là nói thật, chỉ ít trước khi thấy Đường Phong vẫn luôn cho rằng Đường Phong là một bình hoa di động, lúc cô bị phân phối cho Đường Phong các đồng sự ở công ty đều vì cô tiếc hận, nhưng giờ cô biết, cô gặp vận may rồi.

“Cô có một đôi mắt rất đẹp, ha hã, cảm ơn đã khích lệ.” Đường Phong nhàn nhạt cười, lực tương tác mười phần.

Mỗi tiếng nói cử động của Đường Phong cùng bề ngoài của cậu cũng không tương xứng lắm, tiểu Vũ nhìn bóng lưng cao ngất của chàng trai có chút nhịn không được động lòng, đến tốt cùng là ai nói cho cô, Đường Phong là một nghệ nhân tính tình thối, hầu hạ khó khăn lại vụng về?

Hiện tại ở trước mặt cô rõ ràng là một ngôi sao tương lai ôn nhu sẵn sàng lại mười phần quyền rũ!

Tiểu Vũ có một loại dự cảm mạnh mẽ, lần thứ hai chàng trai này xuất hiện trước công chúng sẽ làm mọi người thất kinh.

16. Chương 16 - Chương 16

Chương 16

“Tôi trước nói một chút tình huống của mình, trước đó không lâu vừa xuất viện có một số việc đã quên, cho nên giữa chúng ta hẳn là có rất nhiều việc để thông qua.” Ngồi ở trước bàn ăn, Đường Phong miệng uống cà phê, một bên cầm giấy bút, “Đầu tiên là, lúc tôi nằm viện tôi còn những công tác nào chưa hoàn thành?”

May là tiểu Vũ mặc dù là người đại diện mới, nhưng đối công việc tuyệt đối sẽ không thiếu sót.

Cô ngồi thẳng lưng, từ trong túi đem ra một đồng tư liệu: “Việc thì cũng không nhiều, công tác chủ yếu là bộ phim “Quý ngài thời thượng” đóng cùng Ca Trần vẫn chưa hoàn thành, công ty hai bên đã thông qua, bởi đại bộ phận quay chụp đã hoàn thành, anh chỉ cần đơn độc quay bù là được rồi,”

“Vậy giúp tôi sắp xếp nhanh một chút.”

“Tốt.” Tiểu Vũ nhanh chóng nhớ kỹ, cô tiếp tục nói, “Cái khác có một chút tiết mục thông cáo, chủ yếu là...”

“Tiết mục thông cáo tạm thời bỏ qua.” Đường Phong nhíu mày, cậu không thích tiết mục chính người này.

Tiểu Vũ do dự một chút, ngắc đầu nói: “Những tiết mục này bên trong cũng có mấy người không tệ, cậu có muốn hay không nhìn một chút? Trong đó một tiết mục là “tình nhân trong mộng”, từ lúc phát sóng đến nay rất có tiếng tăm trong nước, kỳ “Tình nhân trong mộng” mới nhất sẽ tiến hành sửa chữa, không ít khán giả cùng truyền thông quan tâm, tôi cảm thấy nó đối với sự trở lại của cậu có sự trợ giúp rất lớn.”

“Vậy phiền phức cô chỉnh sửa một phần tư liệu tiết mục rồi đưa tôi.”

“Được!” thay đổi của Đường Phong khiến tiểu Vũ hết sức vui vẻ, cô thật sự rất sợ ngôi sao không để ý lời người khác nói.

“Còn có một tiết mục thuộc loại minh tinh nói chuyện, mấy kỳ gần nhất của cậu đều là tiết mục cố định thành viên, bảo trì nhất định đối với việc hấp thụ ánh sáng cũng không phải là chuyện xấu, ngô, nhưng tôi trước phải nhắc nhở anh, anh tựa hồ cùng người dẫn chương trình của tiết mục có chút mâu thuẫn.” Tiểu Vũ phân tích, “Tùy tiện từ chối tiết mục, có khả năng khiến đài truyền hình bất mãn, việc này đối với việc anh tham gia “Tình nhân trong mộng” sẽ có ảnh hưởng.”

Hai tiết mục này xem ra là cùng một đài truyền hình, Đường Phong chỉ trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Được rồi, cái này cũng bảo lưu.” Dù sao nếu như không thích hợp cậu sẽ nghĩ biện pháp từ chối, thật sự không được nữa thì đành nhờ Charles vậy.

“Việc cuối cùng chính là, người đại diện trước kia giúp cậu nhận một vai phụ trong một bộ phim truyền hình, tuy rằng chỉ là vai phụ, nhưng tôi xem qua kịch bản rồi, hình tượng người kia cũng không có gì không tốt.”

“Là loại phim truyền hình gì?” Cuối cùng Đường Phong cũng có chút hứng thú, còn hơn lên tiết mục cậu càng nguyện ý đi đóng phim.

Đóng phim giống như là linh kiện không thể thiếu trong sinh mệnh của cậu, thiếu một cái linh kiện như vậy cậu vẫn có thể sống sót, nhưng sẽ không còn ung dung tự tại.

“Là một bộ phim cổ trang xuyên qua, người chế tác hiện nay ở trong nước đang bị chỉ trích, phim truyền hình của ông ta tuy bị người mắng gay gắt nhưng tỉ lệ người xem thu được luôn luôn tốt, ở phương diện nói là một nữ hài không cần thận xuyên qua một thế giới không tưởng, chủ yếu là lấy phần diễn cung đình, anh sắm vai một nhạc công cung đình, yêu thầm nữ nhân vật chính, cuối cùng vì bảo vệ nữ nhân vật chính mà chết.” Tiểu Vũ lật tư liệu.

Nhân vật chính diện bi tình, nếu như diễn thật tốt thì cực kì bắt mắt, có thể khiến cho khán giả đồng cảm.

Đường Phong gật đầu, bây giờ không phải thời gian cậu được chọn phim, cậu vẫn chưa có tư cách này, vai diễn như vậy tuy rằng không có ý nghĩa đặc biệt nhưng cũng rất cần thiết, chí ít cũng có chút thu nhập.

“Lúc nào tôi vào tổ phim?” Đường Phong hỏi.

“Nửa tháng sau sẽ quay phim truyền hình, tôi sẽ đem kịch bản cùng một ít tư liệu đưa cho anh.”

“Tốt, thứ hai tôi có một buổi phỏng vấn, đến lúc đó cô cũng tới.” Đường Phong đứng lên, nở nụ cười: “Buổi chiều có làm việc không?”

“Ngạch? Cái này, không có việc gì đặc biệt.” Tiểu Vũ vội vã đứng lên, “Lục tổng nói, tôi hiện tại chỉ đi theo anh.”

“Vậy buổi chiều chúng ta đi mua một ít quần áo, thuận tiện cũng thay đổi tạo hình.” Đường Phong nhún nhún mày, cậu phải đi cắt tóc một chút, sợi dài sợi ngắn không đẹp.

17. Chương 17 - Chương 17

Thân là một nghệ nhân, lúc còn chưa triệt để nổi tiếng thì cách mặc quần áo trang phục, kiểu tóc trang điểm, tất cả sở hữu đều trở thành danh thiếp bên ngoài của người, trang phục khéo léo không chỉ tăng một phần hảo cảm của khán giả, cũng có thể giành được tôn trọng của đồng nghiệp.

Quần áo không nhất định phải nhiều, nhưng nhất định phải tinh, nhất là đối với nam nghệ nhân mà nói, bọn họ thường thường không cần giống nữ minh tinh mua quần áo và trang sức đắt tiền, nhưng mỗi một chiếc quần áo mặc trên người phải có khuynh hướng cảm xúc.

Tiểu Vũ không phải chưa từng tới cửa hàng tổng hợp, nhưng cả đời nàng đây là lần đầu tiên bước vào cửa hàng trang phục sa hoa như Armani, mắt mở trừng trừng nhìn Đường Phong giống như khách quen, thành thạo trao đổi cùng nhân viên cửa hàng, tinh chuẩn chọn tây trang, mặc thử lại xuất ra thẻ tín dụng thanh toán, Tiểu Vũ đột nhiên có ảo giác xâm nhập một tầng giai cấp khác.

Cô trước kia từng tra tin tức về Đường Phong, lúc chưa gặp Đường Phong cô luôn cho rằng Đường Phong đi là con đường tinh phẩm Hàn thức nam, nhưng hiện tại xem ra Đường Phong %Z Olang muốn thay đổi hình tượng? Rõ ràng là đi theo con đường nho nhã ôn văn, nhưng cô phải thừa nhận rằng, Đường Phong mặc vào tây trang phối hợp khuôn mặt cổ điển, thực sự là... Đẹp trai muốn chết!

“Các cô ấy đều nhìn người.” Đi bên cạnh một người siêu cấp đẹp trai, tiểu Vũ khó tránh khỏi kích động, bên người không ít chàng trai cô gái đều hướng ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn bọn họ, được rồi, có thể đại bộ phận là ghen tị với cô.

“Cô cũng rất đẹp.” Đường Phong dừng lại cước bộ, đưa tay kéo tiểu Vũ vào một tiệm cắt tóc, cậu vừa cười vừa nói. “Làm người đại diện của tôi có thể mang mắt kính, nhưng cô đại biểu cho tiếng nói cùng quan hệ xã hội của tôi, cho nên thân mến, ngày hôm nay tôi giúp cô hảo hảo thay đổi một chút.”

“A?” Tiểu Vũ há to miệng.

“Muốn biết trang phục người đẹp làm kinh tế ở Mỹ là như thế nào không?”

“Thế nhưng, tôi...”

“Một quý cô ưu nhã là không thể cự tuyệt lễ vật của quý ông, nhân ngày đầu tiên chúng ta quen biết nhau, ngày hôm nay tôi trả tiền.”

Cuối cùng tiểu Vũ chỉ có thể bị kéo vào tiệm cắt tóc.

Sáng sớm, tiểu Vũ bị Đường Phong mệnh lệnh phải ăn mặc quần áo ngày hôm qua cậu đã mua cho cô, giày cao gót cùng với kiểu tóc mới đi vài bộ phận giải trí của tập đoàn Thiên Thần, vô số ánh mắt nhất thời đều rơi ở trên người của cô.

“Trời ạ, đây là mỹ nữ từ đâu tới?”

“Tiểu Vũ, cậu có phải là đi nhầm chỗ không? Cậu quả thực hẳn là ở văn phòng luật sư giỏi nhất New York đi, quần áo này là hàng hiệu a, cậu rốt cục bỏ bao nhiêu tiền cho trang phục rồi? Thật nhìn không ra, phẩm vị của cậu tốt như vậy.”

“Tóc là làm chỗ nào?”

“Giày là mua chỗ nào a?”

Tiểu Vũ thực sự là thụ sủng ngược kinh, chỉ có thể trả lời từng đồng nghiệp từng vấn đề một, cuối cùng cô nói mấy thứ này toàn bộ đều là Đường Phong phối trí cho cô, mọi người đều lộ ra biểu tình không thể tin.

« Đường Phong ? Tôi nhớ kỹ hần rất keo kiệt a. »

« Cậu xác định Đường Phong mà cậu nói là Đường thiếu gia chúng ta quen biết ? Hần cư nhiên có phẩm vị tốt như vậy ?! » Một nữ đồng nghiệp thiếu chút nữa hét rầm lên.

« Tôi trước kia cũng giống các cậu chỉ nghe một ít tin đồn, đã cảm thấy anh ta là một nghệ nhân không tốt, nhưng ngày hôm qua thật là... anh ấy thật sự rất đẹp trai, người lại thân thiện, dù sao... sau đó các cậu thấy Đường Phong nhà tôi sẽ biết, anh ấy tuyệt đối là tiền đồ vô lượng ! » Tiểu Vũ có chút tự hào, mấy động tác nhỏ của Đường Phong đã hoàn toàn thu phục được cô nương này.

Những người khác tuy rằng có ngạc nhiên cỡ nào cũng không để ở trong lòng, thậm chí có một số người vẫn đang chờ xem kịch vui, một cái tiểu minh tinh xuống dốc dùng tiền đi lấy lòng một người đại diện cũng không phải chuyện gì mới mẻ, có thể không quá lâu Đường Phong sẽ lộ nguyên hình.

Hơn nữa ngày đó tình huống Charles mang theo Đường Phong đi đến công ty cũng có nhiều người thấy, tiền của Đường Phong từ chỗ nào tới ? Trong lòng mọi người đều hiểu nhưng không nói, trong giới giải trí minh tinh bị bao dưỡng nhiều lắm, nói lời không dễ nghe, Ca Trần mặc dù là một Đại Minh Tinh, nhưng lúc khởi đầu không phải do Tô Khải Trình dùng tiền nâng đỡ lên sao .

Chỉ là vòng tròn hiện thực lại thế lực, bọn họ chỉ biết tiểu minh tinh như Đường Phong bán mình đổi tiền, mà cho tới bây giờ không cảm thấy Ca Trần có gì không đúng.

18. Chương 18 - Chương 18

Đường Phong lúc trước cũng chưa thực sự đặt chân vào giới giải trí trong nước, cũng may cậu quen biết một ít bạn bè điện ảnh và truyền hình trong nước, lúc tụ họp cũng sẽ thường xuyên nghe bạn bè nói chuyện về một ít tin đồn thú vị của giới giải trí trong nước, còn hơn nước Mỹ thương nghiệp hóa, ở chỗ này nếu như không phải có loại xuất thân như là hãng phim Bắc Kinh, rạp chiếu phim, nhạc kịch chính quy thì thực ra rất khó góc đầu lên.

Nguyên nhân cuối cùng, năng lực tiếp thu diễn viên có xuất thân chính quy của nội địa càng mạnh, giống như là học sinh cùng một trường học đi ra xã hội cùng vào trong một công ty, thường thường sẽ bởi vì có quan hệ bạn học cũ mà tự nhiên đi lại gần hơn, một tiếng đàn anh đàn chị càng có thể kéo gần cự ly giữa hai bên. Ngoại trừ điện ảnh và truyền hình bản thân coi trọng chính quy ra, còn có chính là diễn viên xuất từ các trường đại học trường cao đẳng thường thường cũng có được tài nguyên những người khác không có, nó gọi là tài nguyên trường học cũ.

Nhưng những thứ này chồng cùng một chỗ cũng không nhất định có thể lột thành con đường thênh thang cho tương lai, chỉ cần mở ra cánh cửa đầu tiên của giới giải trí, nếu như bản thân diễn viên có phẩm chất ưu tú, chỉ số cảm xúc EQ và chỉ số thông minh IQ cũng không tệ, như vậy thành danh cũng chỉ là vấn đề sớm muộn.

Nhưng xét đến cùng, nếu như không khiến người ta kính nể được bao nhiêu, nếu như không phải đột nhiên trong lúc vô tình nổi tiếng, không ai nâng đỡ, vậy cũng rất khó nổi tiếng, đây là cái gọi là quan hệ giữa người và người.

Đường Phong khi còn sống đã là một phú ông hàng tỉ, đáng tiếc chính là sau đó cậu đã sớm đem toàn bộ tài sản quỳên tặng, con đường hiện tại ở trước mặt cậu rất đơn giản, hoặc là thỏa hiệp với tiềm quy tắc, hoặc là đi theo con đường của mình.

May là, Đường Phong cũng không cảm thấy lấy tài năng của mình cần đi con đường tiềm quy tắc.

Về phần hiện nay Charles ở chung với cậu, xét thấy Charles lời nói cử chỉ không tệ cùng với nhu cầu bình thường, Đường Phong không ngại kiên nhẫn ở cùng với đối phương trong thời gian ngắn.

Buổi tối Charles về đến nhà bị người nào đó vừa tắm rửa xong quả thực là làm kinh diễm một trận, tay hấn gõ lên cạnh cửa huyết sáo về phía Đường Phong đang ngồi ở trên giường đọc sách.

Ưu điểm ngoại hình của Đường Phong là ở chỗ phong cách hơi cổ điển, cùng với khuôn mặt có thể nói là như vẽ đi ra, kiểu tóc thần tượng lúc trước không hề tăng thêm sức hấp dẫn, trái lại phản tác dụng, ngũ quan tinh tế chân chính thường thường là tóc ngắn lưu loát mới có thể thể hiện, huống chi bản thân Đường Phong cũng không phải rất thích loại hình Hàn thức, loại hình này tối đa là cho thần tượng có thể xen vào trong phim truyền hình, bước vào trong điện ảnh sẽ có vẻ rất yếu.

Cho tới bây giờ, cũng không có một người nam siêu sao nào nhờ vào bề ngoài ôn nhu mà thành công, trái lại một ít nam minh tinh vì có tướng mạo quá ôn nhu mà phá hủy con đường trở thành hình tượng đàn ông chân chính.

“Xem ra tôi không cần tìm chuyên gia tạo hình cho cậu nữa, Đường Phong, cậu không đi làm nhà thiết kế có cảm thấy hơi lãng phí nhân tài không?” Charles đi nhanh tới, hấn ngồi ở bên giường hướng bên người người kia ngửi ngửi, thoang thoang mùi thơm nhàn nhạt sau khi tắm rửa.

Đem quyển sách đặt lên trên tủ ở một bên, Đường Phong dịch dịch vị trí sang bên cạnh, cậu hiện tại vẫn như cũ ở trong khách phòng, Charles thỉnh thoảng sẽ qua đêm ở đây, ngẫu nhiên bọn họ cũng sẽ qua đêm trong phòng ngủ của Charles, hai người đều thông minh không nói chuyện cảm tình, hai bên hiểu trong lòng không nói.

“Anh uống rượu?” Đường Phong thản nhiên cười, Charles tiếp cận rất gần, cậu có thể ngửi thấy mùi rượu trên người đối phương, “Tôi giúp anh rót chén nước.”

“Không cần, chỉ là uống một chút, cậu có thể quan tâm tôi như thế, tôi thực sự là hài lòng.” Charles ôm Đường Phong nhẹ nhàng hôn lên cổ cậu, “Ngày kia có một bữa tiệc rượu, đến lúc đó cậu đi với tôi, đạo diễn Lý Ngụy và phu nhân cũng sẽ đến dự, cậu có thể tâm sự một chút với bọn họ, điều này sẽ giúp đỡ cậu trong buổi diễn thử vào cuối tuần.”

“Tôi sẽ không để anh mất mặt.” Đường Phong nhẹ nhàng cười, cậu biết Charles đang lo lắng cái gì, thể diện của đàn ông xã hội thượng lưu.

“Cậu có đôi khi thực sự là thông minh thẳng thắn. Khiến tôi yêu thích.” Charles cúi người đem người kia áp xuống.

19. Chương 19 - Chương 19

Tiệc rượu thuộc về tính chất tư nhân, người tới không tính quá nhiều nhưng mỗi người đều có địa vị hết sức quan trọng ở thành phố S, các minh tinh của tập đoàn Thiên Thần và giải trí Tô thị giống như hoa hồ điệp qua lại không ngớt giữa đoàn người hào hoa phú quý, trong tay nâng lên ly rượu sâm banh vội vàng mở rộng mối quan hệ, nói không chừng lại có thể lôi kéo đại lão gia bằng lòng đầu tư điện ảnh cho mình thì sao?

Đường Phong cũng không phải rất thích tiệc rượu, thứ nhất là tửu lượng của cậu rất kém, bởi vì thân thể lúc trước cũng phải ít uống rượu, thứ hai là tiệc rượu bề ngoài hoa lệ thực chất bên trong đều là quan hệ tiền tài lợi ích, nhưng dù sao đang ở trong vòng tròn này, lợi dụng tiệc rượu để kết bạn cũng đã thành chuyện bắt buộc đối với mỗi người.

Một ít trường hợp cần phải xã giao Đường Phong cũng sẽ không khước từ, ở trong vòng tròn này giả vờ thanh cao là rất không cần thiết, đương nhiên cũng có thể đặc biệt độc hành, nhưng vẫn phải có một đám bạn tài hoa hơn người mới không bị biến người bao phủ.

Tiệc rượu lần này chủ yếu là để chúc mừng tập đoàn Thiên Thần c IA> Lục Thiên Thần và giải trí Tô thị của Tô Khải Trình hợp tác mà tổ chức, hai vị đại lão gia này không thể không trở thành nhân vật tiêu điểm của tiệc rượu, nhưng được quan tâm nhất vẫn là Ca Trần trên người có hai tín tức lớn, Ca Trần thực sự rất thích mặc âu phục trắng, cho dù là ở tiệc rượu cũng là một bộ âu phục trắng giá cao, càng giống như một đóa sen trắng thanh lệ thoát tục không dính bụi trần.

Nhưng mà, như vậy có thấy quá nhạt nhẽo một chút hay không?

Mỗi lần thấy Ca Trần dùng khuôn mặt tái nhợt mặc một thân trắng muốt, Đường Phong luôn luôn có một loại xung động muốn tiến lên quan tâm sức khỏe thân thể của cậu ta, đẹp thì đẹp thật, nhưng khó tránh khỏi thiếu mất vẻ đẹp lực lượng của đàn ông.

“Anh có chắc là muốn nắm tay ta đi ra ngoài?” Đường Phong đứng ở trên lầu nhíu mày.

Đồng dạng làm một trong những chủ nhân tiệc rượu lần này, Charles cung cấp nơi tổ chức tiệc rượu, đương nhiên là phải có phòng chờ VIP người khác không có, vốn là khuôn mặt anh tuấn hỗn huyết, Charles mặc vào lễ phục Anh thức càng có vẻ thuần chất ưu nhã, thêm một cái quyền trượng nữa thì đúng là đế vương của một quốc gia.

“Tôi hưởng thụ ánh mắt ao ước và đổ kị của mọi người.” Charles nhìn từ trên xuống dưới người đã mặc xong âu phục, màu đen và lam đậm phối hợp khiến Đường Phong hoàn toàn thể hiện ra quý khí từ bên trong, âu phục đo đạc vừa đủ ôm vòng lấy vóc người cực tốt khiến người ta ước ao của người kia, cả người đều chứa một loại cảm giác tươi sống, giống như là một vị hoàng thân thất lạc của quốc gia nào đó.

Trên thực tế so với Ca Trần được Lục Thiên Thần và Tô Khải Trình theo đuổi, Charles thật sự nghĩ Đường Phong càng khiến hắn thích thú, được rồi, có thể đây là khác biệt thẩm mỹ quan giữa Trung Quốc và Phương Tây?

Nhưng Charles vẫn nghĩ, phẩm vị và ánh mắt của hắn vô cùng tốt.

Kết quả của việc sống đến ba mươi bảy tuổi qua đời vì bệnh tim, rồi chẳng biết tại sao lại sống lại chính là, Đường Phong hiện tại đã không thêm quan tâm đến cái nhìn của người ngoài, người sống nên tùy ý tự nhiên, từ phương diện này đến xem, cậu rất tán thưởng Charles cởi mở.

“Mời.” Để ý lại cà vạt, Charles quý phái vươn tay về phía người kia.

Đường Phong trang nhã nắm tay Charles, hai người dần ông anh tuấn lỗi lạc đang từ trên lầu đi xuống, trong lúc nhất thời, bảy tám phần mười ánh mắt trong sảnh đều đặt lên trên hai người, cảm giác này có một chút khiến Đường Phong cảm thấy dường như trở lại cuộc sống thân là siêu sao lúc trước, được những người ham mê điện ảnh và giới truyền thông quan tâm.

Luống cuống sao? Đương nhiên sẽ không.

Thoải mái lễ phép mà không mất tự nhiên tặng đi dáng tươi cười đầy mê hoặc.

20. Chương 20 - Chương 20

Chương 20

Mặc kệ Đường Phong có muốn hay không, Charles trực tiếp kéo tay cậu hướng đến chỗ mấy người Lục Thiên Thần và Tô Khải Trình bọn họ, được rồi, có thể cái người hỗn huyết bề ngoài quý ông bên trong bất cần đời này chỉ là bởi vì thấy đạo diễn Lý Ngụy và phu nhân đang ở bên cạnh Lục Thiên Thần, nhưng Đường Phong cũng không cho rằng đạo diễn Lý Ngụy sẽ cùng Lục Thiên Thần trò chuyện cả một đêm, cũng không cảm thấy trực tiếp đi đến như vậy sẽ mang đến hiệu quả tốt.

Đường Phong âm thầm trừng mắt Charles mặt mang dáng tươi cười, người này dẫn cậu đến tiệc rượu, ngoại trừ bán cho cậu một cái nhân tình để cậu có cơ hội tiếp cận đạo diễn Lý Ngụy, xem ra cũng là dự định xem kịch, ác liệt mười phần, không có một người tốt.

“HI! (chào hỏi nha!) Tôi nghĩ hẳn là không quấy rầy đến các vị nói chuyện phiếm đấy chứ?” Charles luôn luôn cười đến vô cùng quyến rũ, trong miệng nói lời xin lỗi, người lại kéo Đường Phong xâm nhập vào vòng tròn nói chuyện, Đường Phong lựa chọn ngậm miệng lại, sau đó lễ phép gật đầu chào hỏi mọi người.

“Giới thiệu một chút, bạn của tôi Đường Phong.” Charles rõ ràng không muốn cứ như thế buông tha Đường Phong, nhiệt tình giới thiệu với đạo diễn Lý Ngụy và phu nhân.

Bình thường mình tình giống cậu vào tuổi này sẽ làm như thế nào? Lần đầu thấy đại đạo diễn lợi hại như vậy không chừng đã sớm cháng váng đầu, hơn nữa là nói năng lộn xộn, hoặc là khiêm tốn quá độ, hoặc là quá mức nhiệt tình khiến người ta khó có thể ngán trở.

Đường Phong không biết Charles là dự định xem kịch hay là cố ý thử cậu, lấy độ hiểu biết của Charles và Lục Thiên Thần, có thể hai người đàn ông này sớm đã dò xét cậu, cậu cũng tin tưởng “Đường Phong” Trong miệng Lục Thiên Thần sẽ không là cái dạng hiện tại này, nhưng thực sự là xin lỗi, cậu mặc kệ Lục Thiên Thần hiểu rõ “Đường Phong” sẽ thấy cậu thế nào, nếu đã sống lại, cậu sẽ dựa theo phương thức mình thích mà sống, chứ không phải mô phỏng theo người khác đóng vai “Đường Phong”.

Điện ảnh là diễn trên màn ảnh, mà không phải trong sinh hoạt cả đời.

“Xin chào đạo diễn, xin chào Lý phu nhân, tôi là Đường Phong, rất vui được gặp các vị.” Không kiêu ngạo không siểm nịnh, tự nhiên trang nhã, ung dung giơ tay nhắc chân khiến người ta cảm giác rất thoải mái.

Đường Phong đời trước đã gặp qua đạo diễn Lý Ngụy và phu nhân của ông, cũng rất rõ hai vị trưởng bối này cũng không thích xã giao mà đặc biệt là nói chuyện phiếm với người xa lạ, tùy tiện tiến lên sẽ chỉ tăng thêm phản cảm của đối phương, lễ phép giản đơn giới thiệu, quá đủ.

“Cậu tên Đường Phong?” Lý phu nhân hơi kinh ngạc.

“Lý phu nhân cũng có bạn tên này sao?” Đường nhiên là có, chính là tôi đời trước nha.

Lý phu nhân nhàn nhạt cười, trong mắt lộ ra vẻ u sầu không thể nhận ra: “Ừ, trùng hợp tôi cũng có một người bạn tên là Đường Phong, tính tình của cậu và hẳn thật ra có vài phần giống nhau.”

Cũng không có dừng lại quá lâu ở một trọng tâm câu chuyện, Tô Khải Trình bọn họ rất nhanh lại nói đến điện ảnh, chỉ có điều là giống như Đường Phong suy nghĩ, người không thích xã giao đồng dạng cũng không thích trong trường hợp này bàn chuyện công tác, đạo diễn Lý Ngụy tùy tiện nói mấy câu lấy lệ cho qua, Đường Phong lẳng lặng đứng ở một bên nghe, thỉnh thoảng cũng có thể cảm giác được đạo diễn hướng ánh mắt nhìn cậu.

Khi tất cả mọi người bên người đang nói chuyện, một mình một người trầm mặc nghe sẽ khiến người ta chú ý, đây xem như là một khởi đầu tốt nhưng còn chưa đủ để khắc sâu ấn tượng khó có thể quên đến ngực đạo diễn Lý Ngụy.

Đường Phong có ưu thế mọi người không có, cậu có kinh nghiệm, có diễn kỹ, cũng đã sớm xem qua bản phác thảo kịch bản của đạo diễn Lý Ngụy, cho nên cậu biết đạo diễn muốn tìm một người diễn viên như thế nào.

Vừa vặn lúc này, trong tiệc rượu vang lên một đoạn nhạc điệu Tăng-gô.

“Charles, không mời tôi khiêu vũ sao?” Đường Phong nhìn về phía người bên cạnh, trong phim có một màn hai diễn viên chính cùng nhảy điệu Tăng-gô, cũng là một trong những bộ phận đặc sắc nhất của bộ phim, trùng hợp Lý phu nhân cũng là một quý bà yêu thích điệu Tăng-gô.

Có đôi khi nói nhiều, cũng không bằng một điểm hành động thực tế.

Chỉ là. . .

“Tôi không giỏi điệu Tăng-gô,” Charles đẩy Lục Thiên Thần đi ra ngoài, “Thiên Thần là một cao thủ vũ điệu, hẳn nhất định rất vui lòng nhảy cùng cậu một khúc.”

“Lục tổng không cần miễn cưỡng.” Đùa gì chứ, khiêu vũ với tòa núi băng này sao?

“Không miễn cưỡng, mời.” Lục Thiên Thần vậy mà lại đứng dậy, Ca Trần gần đó yên lặng uống rượu, sắc mặt không phải tốt.

21. Chương 21 - Chương 21

Chương 21

Bình đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, một người đàn ông sống hơn ba mươi năm chẳng lẽ còn sợ một người thanh niên chưa đến ba mươi?

Nếu Lục Thiên Thần đã rộng rãi vươn tay, Đường Phong cũng không già mồm cãi láo tiếp nhận lời mời của đối phương.

Tay Lục Thiên Thần ôm lấy thắt lưng cậu, từ tư thế này xem ra là không dự định nhảy bước nữ, Lục Thiên Thần thản nhiên cười, trong con ngươi trắng đen rõ ràng chiếu ra hình ảnh lạnh lùng nghiêm nghị của người đối diện: “Tôi không nhảy bước nữ đâu.”

“Tôi cứ nghĩ cậu không biết điệu Tăng-gô.” Thân thể hơi nghiêng về phía trước, đột nhiên cố sức ôm sát thắt lưng người kia, cử động của Lục Thiên Thần khiến ngực hai người để cho bọn họ hầu như là dính sát vào nhau, bá đạo lại không cho cự tuyệt.

Một câu nói này, thể nào nghe lại mang theo ý tứ thăm dò.

Âm nhạc, nhẹ nhàng vang lên, bước chân, nhẹ nhàng hạ xuống.

Không phải là không biết nhảy bước nữ, chỉ là không muốn mà thôi, nhưng cũng còn chưa tới mức vì một vũ điệu mà xé rách mặt với Lục Thiên Thần.

“Chỉ là Lục tổng chưa hiểu tôi mà thôi.” Nhẹ nhàng c %9 l l i, Đường Phong nắm chặt tay Lục Thiên Thần, trong mắt người sau hiện lên một tia không hài lòng.

Nốt nhạc hơi hiện vẻ sôi giống như dây leo quấn giữa hai chân, khi hai người bọn họ nhảy ra bước đầu tiên, bầu không khí bên cạnh nhất thời thay đổi, vũ bộ ưu nhã mà hữu lực, điệu Tăng-gô thuộc về nam và nam, lực lượng, tranh đoạt giấu trong mỗi một bước nhảy mỗi một động tác của hai bên.

“Hừm — hiện tại xem ra, tôi quả thực chưa hiểu cậu.” Con mắt hơi nheo lại, bắn ra quang mang sắc lạnh, giống như muốn nhìn vào trong mắt Đường Phong, nhưng cái nhìn thấy chỉ có một hồ nước bình tĩnh.

Cự ly giữa bọn họ gần như vậy, ngực đều sắp dán lên cùng nhau, nhưng đối thủ của hai người giống như mang theo lưỡi dao sắc bén bất cứ lúc nào cũng có thể hướng phía đối phương chém một kiếm, mâu thuẫn nấp trong triền miên, liên tục thăm dò.

“Mọi việc đều chú ý đến ‘Đúng mức’, quá xa không tốt, quá gần cũng không tốt, anh nói có đúng không?” Khóe miệng nổi lên ý cười nhàn nhạt, muốn cùng cậu chơi trò chiến tranh tâm lý thì còn non lắm, làm một người mắc bệnh tim hơn ba mươi năm mà nói, lợi ích lớn nhất chính là có một trái tim cứng rắn như sắt thép, bình tĩnh đã trở thành thói quen.

“Nếu như không phải chính tai nghe được, tôi rất khó tin tưởng những lời này là từ miệng cậu nói ra.” Đây có coi như là lời khen không? Nghe thể nào lại có vẻ như đang nhạo nhả trào phúng.

Đường Phong âm thầm khinh thường Lục Thiên Thần một chút, nếu như nhìn cậu không vừa mắt thì nói thẳng là được, nói mấy lời quanh co như vậy không mệt sao? Nếu như cậu có địa vị và bối cảnh như Lục Thiên Thần, bình thường nói chuyện cũng không cần phải lo lắng nhiều như vậy, nói chuyện với một mình tình nho nhỏ xuống dốc còn phải ý này ý nọ, nếu như đối với những người khác, Lục Thiên Thần không chừng còn phải sử dụng cả mặt mũi.

Đường Phong nở nụ cười: “Anh cũng có thể cho rằng là tôi phun ra.”

Lục Thiên Thần bị một câu nói của Đường Phong đập đến, trong nháy mắt sửng sốt, có lẽ là thật không ngờ đối phương lại cười nói chuyện đùa, rộng lượng cũng không giống Đường Phong lúc trước hẳn biết.

Vừa vặn, âm nhạc ngừng lại.

Đường Phong chủ động buông lỏng tay nắm tay Lục Thiên Thần, chỉ là đối phương còn đang ôm thắt lưng cậu.

“Lục tổng, nếu như không phải muốn hôn tôi vậy thì anh có thể buông ra rồi.” Trong mắt hiện lên một tia xảo quyệt, hơi nghiêng thân về phía trước ái muội phun ra một câu nói bên tai người kia.

Lục Thiên Thần chỉ là liếc mắt nhìn thoáng qua Đường Phong, không nhanh không chậm thả người, nhìn xem, núi băng này bị nhân viên đùa giỡn cũng vẫn là đáng đáp thối tha như vậy, hai người trầm mặc đối diện.

Đúng lúc này Charles cũng đi đến, cái tên “Cầm thú mặc áo” này đưa tay kéo Đường Phong qua: “Này, hai người các người có đưa tình cũng không nên làm ở trước mặt tôi chứ, nhìn nữa con mắt cũng sắp chảy.”

“Tôi khát nước, đi uống ly rượu thế nào?” Đường Phong mặt hướng Charles, người sau nghe được chữ “Rượu” thì hài lòng nở nụ cười, hai người sánh vai rời khỏi sân nhảy.

22. Chương 22 - Chương 22

Chương 22

Charles tựa như một con bướm đẹp bay lượn chung quanh tiệc rượu, khuôn mặt anh tuần dảo người cao ngất cùng với dí dỏm hài hước hấp dẫn không ít cả trai lẫn gái quay chung quanh bên cạnh, trong đó có đủ các quý cô, đương nhiên cũng không thể thiếu mấy người tiểu minh tinh bên dưới công ty giải trí, Đường Phong thức thời từ bên người Charles chậm rãi tách ra, để tránh khỏi bị đám người vây quanh cuối cùng thiếu oxy mà nghẹt thở chết.

Cầm trong tay một ly sâm banh, cậu một mình một người chậm rãi bước đi thông thả đến sân thượng của tiệc rượu, gió đêm hơi lạnh chậm rãi thổi đến, chiếu vào nét mặt giống như một tảng sa mỏng vô hình, vì buổi tối này mà tăng thêm vài phần thần bí.

Cậu hơi ngẩng đầu uống một ngụm chất lỏng màu vàng kim, vị cồn tràn ngập khoang miệng chảy xuôi tiến vào dạ dày, trập trập ấm nóng.

Bầu trời đêm đêm nay, đặc biệt đẹp.

Phía chân trời xa xôi treo lên ánh trăng tàn lẽ loi, sao trên khắp bầu trời ở nơi thành thị kiêu căng toả ra mùi vị xi măng và sắt thép có vẻ đặc biệt lộng lẫy và trân quý.

Có chút người giống như sao băng, tuy rằng đẹp, nhưng trôi qua cực nhanh, phù dung sớm nở tối tàn.

Có chút người lại giống như sao sáng, tuy rằng óng ánh nhưng lại bị bao phủ trong biển sao rộng khó có thể rực rỡ.

Chỉ có ánh trăng, xưa có trí thức nhà thơ ngâm thơ đối nguyệt, một lần lại một lần biểu đạt các loại tình cảm ở sâu trong nội tâm, hiện tại, lại có Đường Phong nhìn nó đến ngây người.

Chỉ là ngây người mà thôi, không có tình cảm biểu đạt, cũng không có ngâm thơ viết lời, chỉ là ở trong một mảnh bầu trời đêm nhìn thấy đầu tiên chính là trăng khuyết mà thôi.

“Sao cậu lại ở chỗ này một mình?” Bên cạnh bỗng dưng vang lên thanh âm một người đàn ông.

Tôi không biết anh, anh không biết tôi, chẳng biết tại sao đột nhiên tiếp lời, tám chín phần mười, phi gian tức đạo, tâm hoài bất quy.

“Tô tổng.” Thu hồi đường nhìn trắng tuyết, trên mặt Đường Phong một lần nữa treo lên dáng tươi cười ôn hòa, ngũ quan của cậu vốn là sắc sảo mà không mất đi dịu dàng, dưới ánh trăng nhàn nhạt lại càng có vẻ nhẹ nhàng.

Bỗng nhiên nhìn vào đôi mắt người kia, đột nhiên có một loại ảo giác chấn đến đáy lòng.

“Những lời này mới là lời tôi nên hỏi, Tô tổng sao lại một người ở chỗ này?”

“Bên trong quá oi bức, đi ra ngoài hít thở không khí.” Tô Khải Trình cười cười, “Không ngờ cậu cũng ở chỗ này, đúng rồi, điệu Tăng-gô của cậu rất tuyệt, trước đây cũng chưa từng nghe thấy Thiên Thần nhắc đến chuyện cậu còn có tài nghệ như vậy, thật đúng là thâm tàng bất lộ.”

Thăng thần mà nói, ấn tượng đầu tiên Tô Khải Trình tạo nên rất tốt, ôn văn nho nhã, tính tình tốt, nhưng thường thường càng là người nhìn như vô hại như vậy lại càng khiến Đường Phong tâm sinh phòng bị.

Lục Thiên Thần lạnh lùng là nổi ở mặt ngoài, giống như đang nói với mọi người: nếu không muốn chết thì cách xa một chút.

Charles hư hỏng là giấu ở trong ánh mắt, chỉ cần cùng hắn ta đối mặt là biết người này tuyệt đối không phải là cái gì lương thiện.

Mà loại người như Tô Khải Trình chính là loại Đường Phong sợ nhất, cậu không phải không thích người có tính cách tốt, nhưng cậu không thể tưởng tượng nổi thân là một vị chủ tịch tập đoàn sẽ là cái gì “Người tốt”, nhất là khi Tô Khải Trình bình tĩnh đối mặt với chuyện “Lục Thiên Thần yêu say đắm Ca Trần” khiến cậu cảm thấy một tia sợ hãi.

Tô Khải Trình hoặc là quá yêu Ca Trần cho nên sùng nịch đến chết, hoặc là đáy lòng căn bản không quan tâm đến người kia.

Đường Phong bây giờ còn chưa thể xác định Tô Khải Trình là thuộc về loại nào, nhưng ít ra có thể biết rõ vị Tô tổng này không phải là nhân vật hiện nay cậu có thể đi trêu chọc, trông cậy vào Charles làm bùa hộ mệnh cho cậu còn không bằng tự mình dắt theo một con chó mang theo bên người an toàn hơn.

“Chủ tịch Tô quá khen, những người làm diễn viên như bọn tôi không học thêm chút gì đó, bát ăn cơm sẽ bị người đơn giản cướp đi.” Không cần biết người có mục đích gì, mọi người cùng nhau đánh thái cực quyền là được, Đường Phong cười đến tự nhiên.

23. Chương 23 - Thiên Sứ Của Hắn

Chương 23: Thiên sứ của hắn

“Cậu hiện tại thay đổi rất nhiều so với trước kia, kỳ thực chỉ cần cậu không nhằm vào Ca Trần, Thiên Thần cũng sẽ không quá hà khắc đối với cậu.” Tô Khải Trình nói.

Nói nửa ngày, hóa ra là vì Ca Trần mới nói chuyện với cậu? Xem ra “Đường Phong” trước đây quả thực là bắt nạt Ca Trần không ít lần, thế nhưng mình tinh ở trong giới giải trí có thể bỏ lên địa vị cao có mấy người sẽ bị tiểu minh tinh xuống dốc đơn giản ức hiếp, lời Tô Khải Trình nói Đường Phong bảo lưu thái độ phản đối.

“Xem ra trước đây tôi có chút hiểu lầm với Ca Trần, cậu ta là diễn viên tốt, cũng là người tốt, hiện tại tôi cũng không có ác ý gì với cậu ta, cũng mong muốn Tô tổng có thể hiểu, cuộc sống của một tiểu minh tinh xuống dốc như tôi không dễ dàng, trước đây có nhiều chỗ đắc tội mong rằng Tô tổng và Ca Trần tha thứ.” Mặc kệ thế nào, tỏ ra yếu kém xin lỗi trước đã.

Thái độ của Đường Phong cực kỳ thành khẩn, trong lời nói có nhàn nhạt bất đắc dĩ khiến cậu ngược lại có vài phần đáng thương.

Tô Kh BA i Trình hình như hơi sững sốt, sau đó thả nhẹ giọng điệu, nói: “Chuyện trước kia cứ để nó qua đi, tôi nghĩ Ca Trần cũng sẽ không chú ý, kỳ thực cậu ấy vẫn không trách cậu, cậu ấy là một người thiện lương lại đáng yêu.”

Nghe đi nghe đi, đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, Ca Trần trong mắt Tô Khải Trình và Lục Thiên Thần chính là một thiên sứ, cho nên thiên sứ cũng phải mặc một thân đồ trắng, thiên sứ cũng là thiện lương không đáng ghét.

Đường Phong không có ý kiến gì với Ca Trần, cậu chỉ là nghĩ lời Tô Khải Trình nói khiến cậu có chút chán ghét mà thôi, cậu vẫn cho rằng loại lời nói này là lời kịch chỉ có trong phim mới gặp phải.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới, khuôn mặt tái nhợt phối với một thân âu phục trắng, vô luận đi tới đâu Ca Trần đều là tư thái bệnh mỹ nam, chọc người triu mến không biết lúc nào từ trong phòng đi ra, trên mặt lộ ra dáng cười nhàn nhạt nhu hòa, nếu như tạo thêm ánh sáng trắng ở phía sau nữa vậy thật đúng là thiên sứ phủ xuống nhân gian.

“Khải Trình, sao lại ở đây một mình?” Ca Trần cười đi tới, ngay ở trước mặt Đường Phong ôm Tô Khải Trình một cái.

Đường Phong yên lặng uống rượu ở bên cạnh, sao Ca Trần lại nghĩ Tô Khải Trình là ”ở đây một mình” chứ? Xem ra cậu chỉ là vật trang sức thôi, đã không thuộc về phạm vi con người.

“Thiên Thần vừa rồi còn đang đi tìm anh, mau vào đi.” Cười đến giống một thiên sứ.

Tô Khải Trình vẻ mặt hạnh phúc đáp lại một tiếng, quay sang Đường Phong chào hỏi rồi tiến vào phòng, vì vậy chỉ còn lại Ca Trần và Đường Phong, sau khi Tô Khải Trình rời khỏi Ca Trần hình như cũng không dự định lập tức quay về phòng.

Ca Trần duy trì dáng tươi cười nhàn nhạt đi tới bên người Đường Phong, thân hình Đường Phong cao lớn thẳng tắp, Ca Trần chỉ cao đến vai cậu, cậu đột nhiên nghĩ, có thể Tô Khải Trình bọn họ thích cảm giác chim nhỏ nép vào người.

“Đường Phong, tôi cứ nghĩ cậu đã thay đổi, nhưng hiện tại xem ra chỉ là trò hề buồn chán và nhược trí của cậu mà thôi, tôi phải thừa nhận diễn kỹ của người trở nên thành thực, thế nhưng ở trước mặt tôi những thứ này là vô dụng, Thiên Thần và Khải Trình có thể không nhìn ra, nhưng tôi có thể thấy diễn kỹ vụng về của cậu, cách Khải Trình xa một chút, nếu cậu muốn mượn vào chuyện đi quyến rũ đàn ông để thu hút sự chú ý của Thiên Thần thì tôi phải nói thẳng cho cậu, nếu như Thiên Thần quan tâm đến cậu sao lại đưa cậu lên giường của Charles.” “Thiên sứ” trong miệng Tô Khải Trình mỉm cười khuyên nhủ Đường Phong một câu, “Cho dù cậu làm cái gì anh ấy cũng sẽ không yêu cậu, huống chi cậu hiện tại bản như vậy.”

Xem xem mấy lời này, thật là đạt đến thiên sứ.

“Tôi lên giường với Charles là bản, như vậy cậu một bên lên giường của Tô Khải Trình, một bên ở sau lưng được Lục Thiên Thần chăm sóc nhất định rất sạch sẽ.” Đường Phong lễ phép nhắc nhở, “Trên người của cậu có mùi nước hoa Cologne của Lục Thiên Thần, nên đi thay một bộ quần áo khác thì tốt hơn.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã tái nhợt của Ca Trần hiện tại càng trắng, nói một câu không cần nhắc rồi đột nhiên va vào Đường Phong, bọn họ hai người đứng quá gần, Đường Phong căn bản không kịp tránh, kết quả chính là ly rượu trong tay nghiêng đổ đầy người bọn họ.

Ca Trần một câu cũng không nói xoay người rời đi, Đường Phong âm thầm cảm thán, hiện tại Ca Trần không chỉ có cố đi thay quần áo mà còn có thể ở trước mặt Tô Khải Trình hoặc là Lục Thiên Thần nói bất kỳ câu gì về cậu.

24. Chương 24 - Ngã Bài

Chương 24: Ngã bài

Hậu quả của nói đến quá nhanh là Đường Phong lập tức hối hận, Ca Trần và Lục Thiên Thần rõ ràng là ngầm đi cùng nhau, xem chừng cũng không có mấy ai biết hai người kia sau lưng có một chân, bây giờ thì tốt rồi, cậu nhất thời nhanh miệng phản kích Ca Trần, Ca Trần nếu như nói cho Lục Thiên Thần, vị Lục tổng kia từ nay về sau liệu có thể cho cậu vào sổ đen hoặc là giết người diệt khẩu không?

Lúc cậu trở lại tiệc rượu Ca Trần và Tô Khải Trình vừa chuẩn bị rời đi, Ca đại minh tinh đã thay đổi một bộ quần áo, nhưng tại sao vẫn là màu trắng, trong ánh mắt Tô Khải Trình nhìn về Đường Phong có thêm vài phần trách cứ, hai người cũng không chào hỏi Đường Phong mà đi.

Đường Phong âm thầm thở dài ở trong lòng, Lục Thiên Thần đã lạnh mặt đi tới chỗ hắn.

“Đến đây.” Một câu ngắn gọn, ngữ khí lạnh lùng nghiêm khắc.

Ném lại hai chữ cho Đường Phong, Lục đại chủ tịch tự nhiên xoay người đi lên lầu, cậu cũng chỉ có thể bắt kịp, ai bảo Lục Thiên Thần là ông chủ của cậu chứ, cậu đã nhờ tiểu Vũ đi tra, hợp đồng kinh tế của “Đường Phong” và giải trí Thiên Thần là tám năm, từ khi ký hợp đồng đến nay đã qua năm năm, ba năm còn lại cậu cũng không muốn bị Lục Thiên Thần ướp lạnh.

Đến lúc phải tâm sự với ông chủ lớn này rồi.

“Đóng cửa lại.” Đi vào một gian phòng nghỉ rộng rãi, Lục Thiên Thần lạnh như băng hạ lệnh.

Đường Phong đi vào đóng cửa, thuận tiện mở đèn trong phòng, Lục Thiên Thần đã ngồi trên sofa sẫm soi nhìn cậu.

“Trong nhà người khác dài ngắn không liên quan đến tôi, cậu có thể yên tâm, tôi sẽ không đem việc tư của anh nói ra.” Đường Phong mở miệng trước.

“Ha? Người biết việc tư gì của tôi, không ngại nói ra nghe một chút.” Nhọt nhọt cười cười, nhưng ý cười lại không hiện lên trong mắt hắn, một chút cũng không.

“Tôi không biết cái gì hết, tùy tiện nói thôi.” Hai tay mở ra, Đường Phong cười ngồi xuống đối diện Lục Thiên Thần, “Chúng ta trước đây có thể có chút hiểu lầm, khó có cơ hội được đơn độc cùng Lục tổng ở chung, không bằng hiện tại nói rõ.”

“Ồ, cậu muốn nói cái gì?” Hai tay ôm ở trước ngực, Lục Thiên Thần hai chân vắt chéo tựa lên sofa, khoe miệng trước sau vẫn treo lên một tia cười sắc lạnh.

“Bên cạnh có một người theo đuổi cuồng nhiệt đích thật là chuyện rất khó chịu, đối với chuyện này Lục tổng có thể yên tâm, trước đây tôi không hiểu chuyện có thể làm ra một ít chuyện quá đáng, nhưng hiện tại sẽ không, sau đó cũng sẽ không.” Cả đời này cậu ngoại trừ từng được người theo đuổi ra thì thực ra chưa từng chủ động theo đuổi người.

Trên mặt Lục Thiên Thần không có biểu tình gì, Đường Phong tiếp tục nói: “Tôi sẽ không đem tình cảm cá nhân mang vào trong công việc, mặc kệ trước đây xảy ra chuyện gì, tôi hiện tại cái gì cũng không nhớ rõ, Lục tổng là đại nhân vật cũng sẽ không tính toán chi li với tiểu nhân vật như tôi chứ? Chuyện quá khứ, chúng ta coi như triệt để qua đi, được chứ?”

Đường Phong chủ động vươn tay, đây coi như là tư thái tỏ ra yếu kém, dù sao cậu cũng không trông cậy vào cái tên mọc mắt ở sau gáy như Lục Thiên Thần này sẽ đáp lại cậu, nhưng dù sao nên làm cậu đều đã biểu hiện ra ngoài, Lục Thiên Thần ít nhiều cũng sẽ hiểu.

Lục Thiên Thần chỉ là nhìn Đường Phong, người kia vẫn duy trì dáng cười ôn hòa lễ phép, chỉ là bàn tay treo ở giữa không trung chậm chạp không thể buông xuống mà có chút mỏi, Đường Phong âm thầm ở trong lòng mắng Lục Thiên Thần một trận, người này là cố ý đùa giỡn cậu sao? Tôi xin anh, nhanh nhanh nói một câu đi.

“Thật khó tin những lời này là từ trong miệng cậu nói ra.” Đường nhìn rơi vào bàn tay Đường Phong vươn ra, Lục Thiên Thần hướng về phía trước cầm tay người kia, sức lực mười phần.

Lục Thiên Thần gần như là dán ở bên má Đường Phong, lời nói nói ra còn mang theo hơi ẩm ẩm áp, khiến người kia có chút ngứa: “Đường Phong, tốt nhất là cậu thực sự trở nên thông minh, chuyện không nên nghe, không nên nói, không nên làm, tốt nhất là đều hiểu.”

“Cảm ơn Lục tổng đã cho tôi cơ hội.” Đường Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ngay cả người từng trải như cậu trong lúc đối mặt với Lục Thiên Thần cũng có thể cảm giác được áp bách đối phương mang đến.

Nhọt nhạt cười, Lục Thiên Thần đột nhiên rút tay nắm lấy hàm dưới của Đường Phong: “Đừng chơi trò mưu kế, cũng đừng nghĩ bò lên trên giường của Charles là cậu tài trí hơn người, an phận một chút, ngoại trừ khuôn mặt và thân thể này cậu hiện tại cái gì cũng không có, đàn ông và đàn bà sẵn lòng cởi sạch lên giường với người khác không chỉ có một mình cậu.”

Đề lại phần nộ và khuất nhục trong lòng, Đường Phong mừng vì thói quen tốt do bệnh tim dưỡng thành, không tức giận, không nổi nóng, chỉ cho đó là chó sủa vài câu.

“Cảm ơn Lục tổng chỉ bảo.” Vừa cười vừa nói.

Lục Thiên Thần đi, Đường Phong một người ngồi trên sofa lấy tay nhẹ nhàng bưng ngực, có thể dựa vào cũng chỉ có chính mình mà thôi.

25. Chương 25 - Diễn Thử (1)

Chương 25: Diễn thử (1).

Một phút trước trời trong mây trắng, một phút sau lại đột nhiên cuồng phong gào thét, mây đen rậm rạp, hạt lớn hạt lớn giọt mưa nện lên mặt đất vỡ toang, bọt nước tứ tán, trong không khí tràn ngập mùi bụi dày đặc.

“Mưa to gió lớn, sét đánh sấm rền, ngày này đi ra cửa gặp mặt đạo diễn Lý Ngụy, có phải là biểu thị Ca Trần của chúng ta sẽ hạ xuống như tia sét, làm cho cả nghiệp giới đều bị khiếp sợ hay không?” Ngồi ở vị trí phụ lái trên ô tô người đại diện ăn mặc thời thượng Perry quay đầu lại cười nói với người một thân áo trắng ở phía sau.

“Perry, người diễn thử cũng không phải chỉ có mình tôi.” Ca Trần hơi nhíu mày, trên thực tế đây là lần thứ hai cậu đi diễn thử.

“Lần này phía đầu tư đến từ nước ngoài.” Perry hết sức lạc quan nói, “Cho tới bây giờ cũng chưa biết bộ phim của đạo diễn Lý Ngụy là nội dung gì, Ca Trần, ngày hôm nay đạo diễn gọi cậu đến không chừng là để bàn một ít chuyện kịch bản, đạo diễn nếu chọn cậu, vậy có nghĩa là cậu chắc chắn thích hợp với bộ phim, mặc kệ nội dung của phim biểu đạt cái gì, Ca Trần, công ty lần này là chuẩn bị toàn lực đề cử cậu đảm nhận vai nam chính.”

“Tuy là nói vậy, có điều nghe nói đạo diễn Lý Ngụy từ trước đến nay là đạo diễn kiên trì chủ kiến, cần diễn viên gì cũng thường thường là do ông ta quyết định.”

“Chủ tịch Lục và chủ tịch Tô cùng nhau đề cử, cậu lại ưu tú như vậy, khẳng định là có thể được.” Perry nghĩ Ca Trần thực sự là lo lắng quá nhiều.

Ca Trần nhàn nhạt cười, lẳng lặng nhìn phong cảnh thành thị bên ngoài cửa sổ không ngừng bay qua, lần này người đầu tư chân chính kỳ thực là Charles, mà người kia lại ở cùng với Charles.

Mưa to như trút, xe con màu đen dừng ở cửa khách sạn, trợ lý trên xe nhanh chóng mở cửa xe, giữ lấy cái ô đen vội vã chạy ra, từ trong xe đi xuống, Ca Trần ngẩng đầu nhìn khách sạn trước mắt, đạo diễn Lý Ngụy

lúc này trở về là ở lại khách sạn Tứ Quý này? Để thuận tiện, vì vậy ngay cả nơi phỏng vấn cũng là ở luôn trong khách sạn.

“Ca Trần, đạo diễn Lý Ngụy ở phòng thương vụ tầng mười sáu chờ cậu, chúng tôi chờ cậu ở đây, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.” Perry cầm ô từ trong xe đi ra, nói.

Quay đầu lại hướng phía Perry cười, Ca Trần nói: “Ừ, biết rồi, tôi sẽ cố gắng.”

Lúc này, một chiếc xe con đi tới cửa khách sạn, Ca Trần quay đầu lại nhìn, trên xe đi xuống hai người, một là một cô gái tuổi trẻ xinh đẹp, sau đó còn có một người đàn ông cao gầy đi xuống, vừa nhìn thấy người kia, cậu nhin không được nhủu mày, tại sao Đường Phong lại ở đây.

“Đường Phong, để tôi là được.” Mở ô, vóc dáng cô gái rõ ràng chỉ có thể duỗi tay rất cao mới cầm được ô che cho hai người bọn họ.

“Được rồi, để tôi đi.” Cầm lấy chiếc ô trong tay cô, người đàn ông bề ngoài anh tuấn cao lớn lộ ra nụ cười ôn nhu nhợt nhạt, giống như khi trời đông giá rét lặng yên biển mất, nước sông đầu mùa xuân tan băng, mê người mà thoải mái.

Vóc người cao gầy như người mẫu, hai chân thon dài được quần âu đen bao lấy, vừa thẳng vừa gầy, khi đường nhìn hướng lên trên, còn có thể mơ hồ thấy hình móng xinh đẹp kiêu lên dưới âu phục (@.@ thích cái chỗ này!!!), ngón tay cầm ô, thon dài ngoài ý muốn, phong độ và khí chất đặc biệt khiến cậu hấp dẫn không ít cặp mắt của các quý cô.

Đường Phong ngẩng đầu lên, vô tư đáp lại đường nhìn của Ca Trần, khoe miệng vung lên: “Vừa khéo như vậy.”

Có một chút lạnh nhạt, Ca Trần chỉ là gật đầu với Đường Phong: “Đúng vậy, anh tới đây ăn cơm?”

“À, tôi đi diễn thử.” Đường Phong đúng sự thật trả lời.

26. Chương 26 - Diễn Thử (2)

Chương 26 Diễn thử (2)

Trong thang máy còn có khách của khách sạn, như vậy tránh cho hai người bọn họ đơn độc ở cùng một chỗ, cũng tránh cho xấu hổ không tìm chuyện nói với nhau.

Lầu một. . . Lầu hai. . . Lầu ba. . . Thang máy chậm rãi đi lên.

Đường Phong ở trong đầu nhớ lại tin tức liên quan đến Ca Trần, hai mươi tư tuổi, cùng xuất thân từ một tổ hợp thần tượng với cậu, ba năm sau đơn phi, bộ điện ảnh đầu tiên đã lấy thân phận vai nam chính biểu diễn, cùng năm thu được giải nghệ sĩ mới xuất sắc, sau đó cũng nhiều lần thu được giải thưởng nghệ sĩ mới có triển vọng nhất và nhân khí tốt nhất.

Ca Trần đã có nhân khí làm cơ sở, còn thiếu chỉ là tác phẩm có sức ảnh hưởng, một minh tinh có thể dựa vào sự thổi phồng mà nhanh chóng nâng cao nhân khí, nhưng mặc kệ là ai nếu muốn vững chân trong vòng tròn này, không có tác phẩm là không có nền tảng, vĩnh viễn không thể chân chính bước trên con đường siêu sao.

Ca Trần hiện tại có rất nhiều ưu thế Đường Phong thua xa, hai công ty giải trí tận lực thúc đẩy, trẻ tuổi, bản lý lịch ưu tú, nhân khí cực cao, bản thân cũng coi như cố gắng, mặc kệ từ góc độ nào đến xem đều là ưu thế mười phần.

Lại so sánh với Đường Phong, quá khư tệ hại, không có tác phẩm, không được công ty xem trọng thì thôi lại còn có mâu thuẫn với chủ tịch, ưu điểm duy nhất chính là cậu có kinh nghiệm và diễn kỹ Ca Trần không có, ném đi toàn bộ điều kiện bên ngoài, Đường Phong vẫn nghi lấy năng lực của cậu đủ để đảm nhiệm điện ảnh của đạo diễn Lý Ngụy.

Thang máy dừng ở tầng mười sáu, hai người trước sau đi ra thang máy cùng nhau đi đến phòng thương vụ. Nhìn bóng lưng lạnh lùng của Ca Trần, Đường Phong nho nhỏ cười cười, người này đúng là thiếu kiên nhẫn, chưa trải qua sóng to gió lớn gì đó cũng không biết thu lại một ít ngạo khí.

Đại sảnh thương vụ đã có không ít người, đạo diễn Lý Ngụy thấy bọn họ thì đi đến chào hỏi, Ca Trần nhiệt tình đi lên bắt chuyện với đạo diễn, đạo diễn Lý Ngụy chỉ là cười cười, sau đó gọi Đường Phong và Ca Trần đứng ở một bên đơn độc nói chuyện.

“Bộ phim bởi vì muốn truyền bá trên quốc tế, hơn nữa do nội dung bộ phim yêu cầu, đòi hỏi diễn viên phải có tiếng Anh lưu loát.” Mỉm cười, đạo diễn Lý Ngụy trực tiếp nói tới vấn đề nòng cốt của phỏng vấn lần này, đạo diễn vừa nói những lời này, sắc mặt Ca Trần có chút xấu xí.

“Trên thực tế bộ phim có hai vai nam chính, một vai nam chính cũng đã tới, tôi muốn hai cậu chia nhau diễn một đoạn với cậu ta.” Đạo diễn hứng thú dặt dẹo nhìn Đường Phong và Ca Trần một chút, “Tận lực là được.”

“Đạo diễn, tôi có thể cả gan hỏi một chút về nội dung bộ phim lần này không?” Ca Trần hỏi.

Bộ phim lần này có thể nói là đạo diễn Lý Ngụy bảo mật đến mức tận cùng, trước khi được mời ai cũng chưa từng nghe đến tin tức về bộ phim mới đạo diễn Lý Ngụy muốn quay, lúc được mời đi phỏng vấn thì ngay cả kịch bản phim cũng không được liếc mắt một cái.

Đương nhiên, trước khi Đường Phong đột nhiên qua đời vì bệnh tim đã xem qua kịch bản ban đầu của đạo diễn Lý Ngụy, không biết như vậy có tính là gian dối hay không? Cậu nhàn nhạt cười, chẳng qua nhìn chung những bộ điện ảnh trước của đạo diễn Lý Ngụy đến xem, mặc kệ nội dung là cái gì đều có vô số người vì ra sức muốn một vai trong đó mà chen nhau vỡ đầu.

Lúc trước cậu vì thân thể mà uyển chuyển từ chối Lý Ngụy, ngày hôm nay cậu lại giống như những người khác vì một vai mà liều mạng.

Đạo diễn Lý Ngụy cười cười, nói rằng: “Rất xin lỗi, chỉ khi các cậu vượt qua thử thách của tôi tôi mới có thể tiết lộ nội dung cho các cậu, trước đó tôi muốn xác nhận một chút, hai người có bằng lòng chấp nhận thử thách của tôi, đồng thời trong lúc thử thách cũng đồng ý với công tác tôi an bài tiến nhập điện ảnh quay chụp?”

“Tôi đồng ý.” Đường Phong thốt ra.

Ca Trần hơi hơi sững sốt, không cam lòng lạc hậu theo sát nói: “Đạo diễn, tôi cũng đồng ý.”

Đường Phong không để ý đến Ca Trần, cậu đang suy nghĩ chính là, vai nam chính còn lại đạo diễn Lý Ngụy đã chọn ra là ai? Nếu như đoán không sai hẳn là nam minh tinh nổi tiếng quốc tế đến từ Hollywood.

27. Chương 27 - Gặp Lại “bạn Cũ”

Chương 27: Gặp lại “Bạn cũ”

“Tốt lắm.” Thấy Ca Trần và Đường Phong đều biểu thị đồng ý, đạo diễn vui vẻ vỗ tay, nói với hai người, “Như vậy, trước đó mời hai vị đi theo tôi đến đây gặp ngài Kino một lần đi.”

Kino?

Này này này, chờ một chút chờ một chút, đạo diễn Lý Ngụy nói đến sẽ không là Michael Kino ở Mỹ kia đấy chứ?

“Đạo diễn, chẳng lẽ là Michael Kino ? Diễn viên chính đắt khách nhất trên loạt điện ảnh lịch sử Michael Kino ? !” Tuy rằng nguyên nhân kinh ngạc không giống nhau, chỉ là Ca Trần hỏi ra vấn đề Đường Phong muốn hỏi nhất lúc này.

Sẽ không là tên khốn vô lại kia đấy chứ? !

“Không sai, ngài Kino ở Hollywood không chỉ là đại minh tinh chạm tay có thể bỏng, song song cũng là một nhân viên điện ảnh kinh nghiệm phong phú, cần cù thật thà nghiêm túc, mặc kệ lần này phỏng vấn có ai không qua, trò chuyện một chút với hắn sẽ có trợ giúp rất lớn cho công tác sau đó của các cậu.” Đạo diễn Lý Ngụy lộ ra ánh mắt ôn hòa cổ vũ.

Ca Trần ở một bên khó nén kích động trong ngực, Đường Phong bên kia trong lòng cũng là một trận bất ổn, cậu không phải chưa nghĩ tới trong bộ điện ảnh mới của đạo diễn Lý Ngụy sẽ có đại minh tinh Hollywood cậu đã từng quen biết, cậu thậm chí còn muốn thừa dịp cơ hội lần này giao lưu với đối phương một chút, thế nhưng cho dù thế nào cậu cũng không ngờ sẽ là cái tên kia, Michael Kino !

Đường Phong tự nhận cậu là một người không phải khó ở chung, tuy rằng trên người có bệnh tim cũng chưa bao giờ coi nó là một đề tài để thổi phồng bản thân, hoặc là lấy được sự đồng tình từ người khác, trong vòng điện ảnh không nói đến trình độ người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, ô tô thấy sẽ bạo tạc, nhưng cậu cũng là một người được đánh giá rất tốt.

Chỉ có Michael Kino , tên khốn chết tiệt đáng ghét cộng thêm vô lại này, cậu hoàn toàn không biết đã từng đắc tội Kino ở chỗ nào, mỗi lần gặp mặt, cái tên áo quần bảnh bao này đều chạy đến trước mặt cậu cố ý nói mấy lời khó nghe:

Hi, Fiennes, vì sao anh tên là Fiennes, biết không? Tôi đã từng học tiếng Trung, tôi nghĩ anh hẳn là tên Donny

Ôi, Đường, ngày hôm nay anh trang điểm thật xinh đẹp, một buổi tối bán thế nào?

Ở chỗ có người, đáp lại Kino thường thường đều là Đường Phong mỉm cười, xoay người, rời đi, hờ hững.

Ở chỗ không có ai, Đường Phong sẽ không khách khí cho Chino một quyền, nhưng đây là chỗ khiến Đường Phong ghét nhất, Kino có thân thể nam giới nước Mỹ lực lượng rắn chắc mà cậu không có, mỗi một lần đều có thể đơn giản đón lấy nắm tay của cậu sau đó trêu đùa cậu hai câu.

Đường Phong vẫn luôn đi con đường văn nghệ lấy giải thưởng, Chino vẫn đều rất thích điện ảnh thương nghiệp, rõ ràng hai người là diễn viên hoàn toàn bất đồng lĩnh vực, Đường Phong từ đầu đến cuối vẫn không rõ cậu rốt cuộc chọc tới Kino ở chỗ nào, lại khiến tên kia âm hồn bất tán nhiều lần quấy rầy cậu.

Huống chi lúc này đây bộ điện ảnh mới của đạo diễn Lý Ngụy đồng dạng đi chính là lộ tuyến văn nghệ lấy thưởng, Kino chuyển lộ tuyến? Hay là chuẩn bị kiểm đủ tiền rồi cũng đi vớt một cái giải thưởng?

Mặc kệ thế nào, Đường Phong hiện tại có chút thấp thỏm, chuyện cậu ghét Kino cho dù là sau khi sống lại cũng sẽ không thay đổi.

Đạo diễn mang theo bọn họ rất nhanh đã nhìn thấy Michael Kino , người đàn ông kia và trong ấn tượng của Đường Phong cũng không quá khác nhau, vẫn như cũ là trang phục thời thượng anh tuấn, đi tới đâu đều có thể giành được một đồng tiếng hét chói tai của phụ nữ, đây là Kino, mặc dù hắn rất ghét tên này nhưng cũng không thể không thừa nhận, tạp chí đánh giá Chino là người đàn ông khêu gợi nhất thế giới đúng là rất có lý.

Chỉ là đẹp trai trong dân gian cũng có rất nhiều, ví dụ như Charles, hoặc là Lục Thiên Thần.

“Các cậu trò chuyện một hồi trước đi.” Đạo diễn nhanh chóng rời đi.

Ca Trần có chút dè dặt bắt chuyện với Chino, mở miệng giao tiếp như là “Xin chào tôi là Ca Trần, hoan nghênh anh đã tới Trung Quốc, tôi rất thích phim của anh, mỗi một bộ phim của anh tôi đều xem”, Kino gần gũi nắm tay Ca Trần, thoạt nhìn rất giản dị dễ gần.

Đường Phong âm thầm ở trong lòng ói ra một câu: cầm thú mặc áo.

Đối lập với Ca Trần nhiệt tình, Đường Phong đứng ở một bên nét mặt chỉ có nhàn nhạt mỉm cười lại có vẻ có chút không giống người thường, Kino rất nhanh chú ý tới cậu.

“Cậu thì sao, cậu cũng thích xem phim của tôi chứ?” Đôi mắt màu lam nhạt của Chino rơi trên người Đường Phong.

“Xin lỗi, tôi một bộ cũng không xem.”

28. Chương 28 - Đệ Nhị Thập Bát Chương: Thử Thách Hôn Môi (1)

Chương 28: Đệ nhị thập bát chương: Thử thách hôn môi (1)

Câu trả lời ngoài ý muốn của Đường Phong khiến Ca Trần thoáng cái sững sờ ở bên cạnh, cậu liếc nhìn Đường Phong, trong mắt lộ ra vài phần chỉ trích và nhìn có chút hả hê, giống như đang nói, cậu thực sự khiến người Trung Quốc chúng ta mất mặt.

Đường Phong bản thân ngược lại không hề gì, dù sao cậu chỉ là nói thật mà thôi, cậu không thích hình dạng Ca Trần vừa thấy mình tinh ngoại quốc là thả thấp tư thái, hơn nữa cậu cũng không thích Kino, nói chuyện cũng là theo thói quen, lúc trước Kino thích chế nhạo cậu, sau đó cậu cũng không khách khí chế nhạo lại, kết quả thường thường vẫn là cậu nói cho Kino á khẩu không trả lời được.

Cặp mắt màu lam của Kino dường như sáng lên một chút, đường nhìn của hắn rơi trên người Đường Phong, nét mặt vô cùng lạnh lùng mang theo giận dữ: “Cậu thực sự là một người vô lễ.”

Muốn hù dọa cậu? Lấy chiêu này đi đối phó với tiểu minh tinh người không quen đi.

Đường Phong hiểu Kino rất rõ, cậu nhàn nhạt cười: “Vậy còn anh, anh có từng xem qua tác phẩm của tôi không? Có thích tác phẩm của tôi không?”

Ca Trần không lên tiếng ngăn cản, lẳng lặng đứng ở một bên giống như đang chờ xem kịch vui.

Đây đích thật là một hồi kịch hay.

Kino không giận, trái lại đột nhiên nở nụ cười: “Tôi chưa từng xem qua tác phẩm của cậu, chỉ là hiện tại tôi nhìn thấy cậu, cũng rất thích cậu.”

Đường Phong biết Kino sẽ không bởi vì cậu nói mấy câu mà nổi nóng rồi đi tranh luận với đối phương, ngược lại hoàn toàn không ngờ Kino lại nói thích cậu, cậu cũng không coi là thật, giống như vui đùa đáp lại: “Tôi cũng chưa từng xem qua tác phẩm của anh, nhưng tôi cũng rất thích anh.” Mới là lạ.

“Ha ha ha! Thật không? Vậy thì quá tốt, cậu xem hai người chúng ta đi đăng kí kết hôn thế nào, nhất định rất hợp.”

Đường Phong và Chino vẫn là dùng tiếng Anh giao lưu, hai người đàn ông đối thoại nhanh chóng khiến Ca Trần ở bên cạnh khó có thể xen vào, một là nghe không hiểu lắm, hai là nói không quá giỏi, Ca Trần có chút hoài nghi nhìn Đường Phong, trong trí nhớ của cậu Đường Phong không những là một tên ngu xuẩn không biết trò chuyện, ngay cả đối thoại tiếng Anh phổ thông cũng có vấn đề, lúc nào lại có thể một hơi tiếng Mỹ chính gốc như thế.

Trên thực tế Đường Phong hiện tại không chỉ nói tiếng Mỹ lưu loát, cho dù là giọng Luân Đôn cũng có thể nắm chắc.

Mấy người trò chuyện được một lúc thì nhân viên công tác gọi lại, thời gian của mọi người (ngoại trừ mình tinh xuống dốc Đường Phong) đều rất ít ỏi, không có nhiều thời gian đi hỏi thăm lẫn nhau, đến khi đạo diễn tuyên bố nội dung diễn thử thì Đường Phong mới biết vì sao đạo diễn cố ý cho bọn họ vài phút đi chào hỏi nhau, bởi vì nội dung diễn thử vô cùng giản đơn trực tiếp lại kính bạo — hôn môi!

Hôn môi với ai?

Michael Kino !

Không chỉ như thế, nếu như thực sự nhận được vai diễn trong bộ phim, bọn họ sẽ không chỉ là hôn môi đơn giản như vậy.

“Tưởng tượng đối phương thành phụ nữ rồi hôn.”

Ca Trần lộ rõ vẻ mặt kinh ngạc, cũng không biết là đang lo lắng chuyện hôn môi hay là chuyện khác, Đường Phong nhìn nhìn Ca Trần giống như mằm đậu, lại nhìn nhìn Kino cao to, cậu thực ra rất muốn nhìn một chút cảnh tượng Ca Trần đại phát uy coi Kino là phụ nữ, chỉ là nhìn vào tình huống hiện nay, Ca Trần rõ ràng là “Nhà gái”.

Nhưng mà. . . Hôn Kino?

Khóe miệng Đường Phong hơi hơi co rút, căn cứ vào đạo đức chức nghiệp diễn viên cậu sẽ không từ chối, nhưng chung quy trong lòng vẫn không dễ chịu, nếu như hiện tại có hai nhánh tôi thì tốt, cậu sẽ ăn tôi xong rồi đi hôn Kino.

Đạo diễn bảo mấy người chuẩn bị một chút, tổ đầu tiên là Ca Trần và Kino.

Vào lúc này đại sảnh thương vụ có một vị khách khó nghĩ đến đi tới, Lục Thiên Thần âu phục phẳng phiu đi đến, Đường Phong sẽ không tự kỷ đến mức cho rằng ông chủ nhà mình là tới xem mình, chỉ có điều thân là ông chủ công ty nhà mình không đi liếc nhìn mình ngược lại đi xem Ca Trần, mặc kệ nói như thế nào cũng là một chuyện rất khôi hài.

Đường Phong nhợt nhạt cười, Lục Thiên Thần là tới nhìn người mình thích đi hôn người khác?

29. Chương 29 - Thử Thách Hôn Môi (2)

Chương 29: Thử thách hôn môi (2)

Lục Thiên Thần làm khách đột xuất đến thăm cũng không gây trở ngại đến tiến độ diễn thử, dựa theo trình tự người thứ nhất lên sân khấu hôn Kino là Ca Trần, đạo diễn vừa hô bắt đầu thì hai người ôm lấy nhau, thân cao và dáng người của Ca Trần đã định trước người này cho dù có thêm khí thế cường đại, đặt ở trước mặt con ngựa cao to Kino cũng chỉ là một con chim nhỏ nép vào người.

Huống chi tư thái bệnh mỹ nhân của Ca Trần thực sự là không thể chạm vào vạch khí thế.

Từ góc độ chuyên nghiệp đi xem, biểu hiện của Ca Trần kỳ thực cũng không kém, tuy rằng không thể hiện ra dáng vẻ động tác coi đối phương là phụ nữ để hôn, nhưng ngoài ý muốn lại xứng đôi với Kino, một Trung một Tây, một người nhỏ nhắn xinh xắn chọc người yêu thương, một người cao lớn anh tuấn cường thế, Đường Phong khẽ thở dài một cái, kỳ thực phối hợp như vậy nhìn từ trong màn ảnh cũng rất tốt.

Tiếng Anh của Ca Trần không tốt, nhưng vẫn có thể đi học, diễn kỹ của Ca Trần không giỏi, nhưng có đôi khi đạo diễn muốn chính là phần ngâ40 ơ và nguyên thủy như vậy.

Cho dù Đường Phong là ảnh đế, là diễn viên nhiều năm nhận giải thưởng đến mềm tay, nhưng như vậy cũng không có nghĩa cậu có thể tùy ý khinh thường đối thủ, cậu chăm chú quan sát Ca Trần và Kino hôn môi lại không chút nào chú ý tới, Lục Thiên Thần ở một bên ngoại trừ lúc đầu nhìn chăm chăm Ca Trần một hồi, lúc sau hầu như đều là nhìn Đường Phong.

Chăm chú, nghiêm túc, Lục Thiên Thần chưa bao giờ gặp Đường Phong như vậy.

“Tốt, rất không tệ.”

Thời gian kết thúc, đạo diễn Lý Ngụy đánh giá không tệ, đôi môi Đường Phong không tự giác mân lên, đây là lần đầu tiên cậu đối mặt ống kính sau khi sống lại, cậu phải nhìn thẳng vào tình huống của cậu, cậu hiện tại không phải là ảnh đế, chỉ là một tiểu minh tinh tuột dốc, cậu vậy mà lại có chút căng thẳng.

Mà Kino đứng đối diện cậu đã nhìn ra.

“Cậu đang hồi hộp, là bởi vì phải hôn tôi sao? Biểu hiện của chúng ta sẽ được ghi lại trong máy quay, nếu như đây là lần đầu tiên cậu hôn đàn ông vậy cứ để tôi là được, nếu như nghĩ hôn tôi khiến cậu khó chịu vậy nhắm mắt lại đi.” Hai tay tùy ý đặt trên thắt lưng, Kino cười nhìn Đường Phong, có kinh nghiệm giao lưu vừa rồi, bọn họ hai bên cũng không lo lắng đối phương nghe không hiểu mình nói gì.

Lời Kino nói thoáng cái khiến cảm giác căng thẳng của Đường Phong tan biến sạch sẽ, hắn nhin không được trả về một câu: “Mong anh lúc đó đừng biểu hiện giống phụ nữ.”

Đường Phong nhìn thẳng vào người đàn ông cao thẳng đứng đối diện hắn, Kino đích xác có khuôn mặt cực kỳ tinh xảo lại không mất vẻ anh tuấn, trong giới giải trí cho tới bây giờ cũng không thiếu diễn viên nam anh tuấn xuất sắc, chỉ là dung mạo Kino lại là loại có thể khiến người ta liếc mắt nhìn qua là sẽ rất khó quên.

Khóe mắt hơi rủ xuống, con mắt sáng sủa, tròng mắt là màu lam nhạt đẹp, có một loại cảm giác trong sáng như thủy tinh, mắt hai mí lại giống như cắt qua mang theo chút hương vị quý tộc Châu Âu, mũi thẳng khiến toàn bộ vẻ ngoài thêm điểm không ít, ngũ quan khắc sâu giống như từ trong tác phẩm điêu khắc đi ra, tóc ngắn màu vàng nâu.

Một người đàn ông anh tuấn, trẻ tuổi, đầy sức sống, mà lại mơ hồ lộ ra vài phần quý khí gợi cảm.

Đường Phong biết Kino rất anh tuấn, nhưng lúc nhìn gần, vẫn phải cảm thán người này đẹp trai kinh người, thảo nào tên khốn này mấy năm nay liên tục là người đàn ông gợi cảm nhất hành tinh.

“Chuẩn bị cho tốt, bắt đầu đi.” Đứng ở phía sau máy quay phim, xuyên thấu qua ống kính ghi lại nhất cử nhất động của hai người, đạo diễn Lý Ngụy lúc này đã hoàn toàn không có ôn hòa và tùy tính như trước, tập trung, hết sức chăm chú.

“Tốt, đạo –” còn chưa nói xong, con người bỗng nhiên biến lớn, hai tay Đường Phong theo bản năng bắt thành hình chắn lên ngực người đối diện, rõ ràng còn chưa nói bắt đầu, Kino đã đột nhiên hôn đến.

Tên khốn vô lại chơi xấu này!

Không cam lòng tỏ ra yếu kém, Đường Phong hé miệng chủ động vươn đầu lưỡi cùng giao triền ý đồ đoạt lại quyền chủ động, cậu vươn tay ôm lấy ót Kino, nhắm mắt hôn lên, ngực nghĩ, cậu lúc này đang hôn phụ nữ, là phụ nữ. . .

Sau đó móng vuốt của Chino lớn mật đặt lên mông cậu.

30. Chương 30 - Ai Muốn Ngồi Xe Của Anh (1)

Chương 30: Ai muốn ngồi xe của anh (1)

Khi hai người đàn ông coi đối phương là phụ nữ chủ động đi hôn môi sẽ gặp phải một loại tình huống, ai cũng sẽ không muốn bị đối phương coi là phụ nữ, lại càng không cam lòng bị đối phương áp chế thành phụ nữ.

Có thể đây là đạo diễn muốn thấy, xem bọn họ rốt cuộc ai mới là “Đàn ông chân chính”.

Đường Phong kiên định cho là như vậy, cho dù là ghét hôn Kino hơn nữa, cậu cũng sẽ hé miệng đem đầu lưỡi vói vào trong miệng đối phương nỗ lực chém giết chiếm địa vị cường thế.

Chỉ là có đôi khi tuổi tác đại biểu kinh nghiệm diễn nhiều cũng không có nghĩa là kỹ thuật hôn tốt.

Kiểu hôn kịch liệt rất nhanh khiến Đường Phong có chút ăn không tiêu, Kino hiển nhiên là một tay già đời tình trường, biết làm thế nào để khơi mào nhiệt tình của đối phương rồi đánh tan phòng tuyến của đối thủ.

Đường Phong rất muốn cố gắng tập trung tinh thần đối phó tên vô lại này, thế nhưng trong miệng mỗi lần đều bị Kino cường liệt tiến công, móng vuốt của con đại sắc lang này còn một mực ở trên eo mông cậu nắn qua nắn lại, trình độ cường hãn mãnh liệt so với Ca Trần vừa rồi quả thực không biết gấp bao nhiêu lần, thân thể cậu có chút nhũn ra khó có thể hô hấp, bàn tay đè lên Kino bất tri bất giác cũng hạ xuống trên vai đối phương.

Như là đối địch, như là run rẩy, lại hỗn loạn ái muội khiến người bên ngoài khó có thể nắm lấy, đi qua ống kính, Lý Ngụy đem hình ảnh hai người kịch liệt hôn đều ghi lại. . .

Có những người hôn môi, cho dù hôn càng thêm kịch liệt cũng sẽ khiến người ta cảm thấy không thú vị.

Có những người hôn môi, chỉ là môi nhẹ nhàng khẽ chạm cũng đủ để cho người bên ngoài cảm thấy tim đập gia tốc;

Mà hai người này rõ ràng là lần đầu tiên gặp nhau, hôn vừa kịch liệt vừa nhiệt tình như vậy, đủ để cho người quan sát xung quanh; cảm thấy nhiệt độ trong không khí thẳng tắp bay lên.

Hình ảnh trần trụi, tràn ngập cảm giác phức tạp như vậy, lại cực có lực đánh không hề bảo lưu bày ra trước mặt mọi người.

Dẫn đầu bại trận là Đường Phong, cậu từng ngum từng ngum thở hổn hển, thân thể giống như là bị người tháo sạch sức lực thiếu chút nữa xụi lơ trên mặt đất, khuôn mặt ửng đỏ như sắc hoa hồng, tuy rằng là chặt vật không ngớt, nhưng đôi mắt vẫn như cũ nỗ lực duy trì thanh tỉnh.

Tình huống của Kino cũng không tốt ở chỗ nào, trong mắt anh mang theo ý cười nồng đậm, hai tay vẫn như cũ không có ý rời đi trên người người kia, trái lại càng ôm càng chặt.

Đường Phong trừng mắt nhìn Kino, chỉ là lực sát thương dưới tình huống hai mắt có chút ươn ướt ngược lại càng có vẻ phong tình vạn chủng, Kino hơi nhíu mày muốn nói gì, Đường Phong trực tiếp đẩy người đi tới một bên, vặn mở một chai nước giữa đầu uống, thân thể nóng kinh khủng.

Đạo diễn Lý Ngụy cũng không tuyên bố kết quả diễn thử ở hiện trường, chỉ là để cho bọn họ đều tự trở về đợi điện thoại thông báo.

Lúc đi ra ngoài Ca Trần và Lục Thiên Thần đã đi cùng nhau, hai người không biết đang nói cái gì, để tách ra xấu hổ cùng hai người kia đi thang máy, Đường Phong trực tiếp đi thang lầu.

“Chết tiệt!” Hít sâu một hơi, nghĩ đến vừa rồi cùng Kino quyết đấu mình dĩ nhiên thua đến rồi tinh rồi mù, Đường Phong nhất thời cảm thấy một trận thất bại.

Nếu như thua ở ngay vòng diễn thử đầu tiên, cậu có thể sẽ không có bất cứ hi vọng gì, hiếm khi đạo diễn Lý Ngụy tuyển diễn viên trong nước, lại bị mình phá hỏng.

Không được, mặc kệ lần này diễn thử có thành công hay không, sau đó cậu nhất định phải nỗ lực luyện tập hôn kỹ, bị một người cùng giới hôn đến choáng đầu quả thực là không xong!

Từ tầng mười sáu xuống tầng một cũng không quá lâu, bên ngoài vẫn là mưa to như trút nước, không có dấu hiệu yếu đi chút nào.

“Tiểu Vũ đâu?” Đường Phong đứng ở nhìn một hồi, trong ngoài cũng không có cái bóng của tiểu Vũ, xe cũng không biết đi nơi nào, lúc cậu đang định gọi điện thoại cho tiểu Vũ một chiếc xe thể thao màu đen mờ dờng ở trước mặt cậu.

Cửa sổ xe chậm rãi kéo xuống, Lục Thiên Thần ở trong xe lạnh nhạt nhìn cậu: “Lên xe.”

“Không làm phiền Lục tổng, tiểu Vũ sẽ đến đón tôi.” Người này sao không đi cùng Ca Trần, căn cứ vào chuyện cậu ghét Lục Thiên Thần, Đường Phong theo bản năng từ chối.

“Tôi đã bảo cô ấy đi về, cậu có thể ở chỗ này chờ gọi xe, hoặc là lên xe.” Trong giọng nói còn có chút không kiên nhẫn.

Tôi cũng không bảo anh chờ tôi, ai bảo anh bảo tiểu Vũ đi?

Đường Phong nhìn thoáng qua bên ngoài, hiện tại trời mưa lớn như vậy, xe taxi tuy rằng đi đi đến đến, nhưng chủ yếu đều đã có người ngồi, loại thời tiết này nếu muốn gọi được xe taxi, đúng là rất khó.

31. Chương 31 - Ai Muốn Ngồi Xe Của Anh (2)

Chương 31: Ai muốn ngồi xe của anh (2)

Ngoài cửa sổ sầm sét đan xen, mưa rào rơi lách cách nện lên cửa sổ xe lạnh lẽo, mới chỉ là buổi chiều mà thôi, sắc trời cũng đã lơ mờ giống như ngày tận thế đã tới.

Một tay chống lên bên má, Đường Phong nhìn thành thị bị dầm mưa ngoài cửa sổ, tóc đen nhỏ vun mà có vẻ đặc biệt mềm mại rơi trên gương mặt cậu, đường cong từ cằm tới cổ duyên dáng giống như một con thiên nga đen kiêu ngạo.

Cần gạt nước trên kính chắn gió đều đặn quét qua quét lại, giọt mưa rơi lên, rất nhanh lại bị quét đi, hiệu quả cách âm của xe rất tốt, người ở trong xe không nghe thấy thanh âm bên ngoài dù chỉ là một chút, hậu quả mang đến chính là hiện tại trong xe chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người đàn ông, đáng lẽ là an tĩnh khiến người ta xấu hổ, đáng tiếc hai người này cũng không phải là người dễ dàng rơi vào xấu hổ.

Một người bình tĩnh tự nhiên lái xe, một người nhớ lại chuyện diễn thử vừa rồi căn bản không thêm để ý đến người lái xe.

“Cậu là ai?” Trong không khí yên tĩnh đột nhiên tuôn ra một câu nói, thanh âm mềm nhẹ, nhưng vang dội bên tai Đường Phong.

“Lục tổng, tôi là Đường Phong, nhân viên của anh.” Cố ý nặng thêm giọng điệu ở hai chữ nhân viên, nếu như anh là chủ tịch của một công ty, còn coi tôi là nhân viên của anh, vậy xin anh đừng ở trước mặt tôi vui vẻ với người công ty khác như vậy

.

Biết rõ Lục Thiên Thần hỏi không phải là cái này, Đường Phong vẫn quyết định giả ngu đến cùng, cho dù đi thử DNA cũng không thể thay đổi chuyện cậu là Đường Phong.

“Cậu đang oán giận tôi không coi cậu là nhân viên?” Người này vậy mà cũng theo đề tài nói tiếp.

“Là tôi làm nhân viên không tốt.” Thu lại đường nhìn từ ngoài cửa sổ, Đường Phong tựa đầu lên ghế xe mềm mại, cậu hí hóp mắt lại, tuy rằng không quá quen thuộc thành phố S, nhưng cậu chắc chắn con đường này không phải đường quay về biệt thự của Charles.

“Cậu hiểu thì tốt.” Lời này nói đến kiêu ngạo.

Đường Phong nhin lại xung động khinh bỉ, thờ ơ nói: “Lục tổng, anh có chắc đường này là đưa tôi về nhà không?”

“Vậy ra cậu đã coi biệt thự của Charles là nhà của cậu? Chỉ có một tháng mà thôi, đến lúc đó cậu nhất định phải dọn đi.” Lục Thiên Thần vẫn như cũ tự nhiên lái xe cũng không trả lời vấn đề của Đường Phong.

Dọn đi là chắc chắn, ở chung với Charles một tháng cũng chỉ là thực hiện ước định của Đường Phong lúc trước mà thôi, hơn nữa Charles nhìn cũng không tệ lắm.

Hiện tại cậu nghĩ đến Đường Phong chỉ từng là một quân cờ trong tay Lục Thiên Thần thì có chút cảm thán, trên đời này một ông chủ có thể làm được như Lục Thiên Thần cũng thật đúng là không dễ dàng.

Để tránh cho mình nhin không được miệng ra lời độc, Đường Phong lựa chọn ngậm miệng mình lại, hợp đồng quản lý của cậu còn đặt ở trên người Lục Thiên Thần.

Xe chạy nhanh đến một nhà hàng cao cấp nổi tiếng trong thành phố, nơi này lúc Đường Phong làm siêu sao cũng đã tới, hương vị rất tốt, giá cả càng hấp dẫn.

Ông chủ Lục keo kiệt chanh chua lại hà khắc muốn mời cậu đi ăn? Đường Phong ngồi ở vị trí phụ lái nhìn nhìn người ở bên cạnh.

“Ánh mắt của cậu giống như đang nói, tôi keo kiệt đến nỗi sẽ không mời nhân viên đi ăn.” Lục Thiên Thần đột nhiên nở nụ cười, người này bình thường luôn luôn một kiểu mặt, hiện tại thoáng cái cười rộ lên không khiến cho Đường Phong cảm thấy anh tuần hơn bao nhiêu, chỉ có sờ gai ốc.

“Lục tổng, mắt của tôi không biết nói.” Đường Phong nhìn nhìn cửa xe, rõ ràng vẫn đang khóa, Lục Thiên Thần không mở khóa cậu cũng không thể đi xuống, hai người cứ như vậy ở trong xe làm cái gì.

“Tôi thấy ánh mắt của cậu trái lại rất biết nói.” Lục Thiên Thần hướng Đường Phong vẫy vẫy tay.

Đường Phong khó hiểu nhìn hần.

“Hôn môi.” Vô cùng đơn giản, tự nhiên nhiên phun ra hai chữ.

“Lục tổng, anh đang nói cái gì vậy?” Cậu vừa rồi nhất định là nghe nhầm.

“Hôn môi.” Lục Thiên Thần vươn tay đè lại vai Đường Phong, “Giống như cậu và Kino vậy.”

“Vì sao?” Trước đó anh rõ ràng ghét tôi như vậy.

“Hôn kỹ của người quá kém, mắt mặt.”

Đây là cái lý do rách nát gì, Ca Trần không kém sao? Ở trong lòng Kino giống như một chú chim nhỏ không hề có sức chống cự, cậu chỉ ít còn chống đối một hồi lâu.

32. Chương 32 - Ba Người Thành Họa

Chương 32: Ba người thành họa

Anh bảo tôi hôn thì tôi hôn, bảo tôi thơm thì tôi thơm.

Đường Phong nhìn Lục Thiên Thần ở vị trí lái xe, ngón tay gõ lên cửa xe, khóe miệng bỗng dưng giương lên: “Vậy ra Lục tổng muốn đích thân chỉ bảo, là vinh hạnh của tôi, chúng ta đây hiện tại là hôn hay đi ăn cơm?”

Vừa nói, thân thể vừa nghiêng gần đến chỗ Lục Thiên Thần, không có một chút ý xấu hổ.

Từ lúc rời khỏi nhà trẻ, Đường Phong đã không biết cái gì là xấu hổ, người là đàn ông ta cũng là đàn ông, người hôn ta ta cũng hôn người, tính cách Lục Thiên Thần rách nát nhưng cũng may bề ngoài không tệ, đi ra ngoài tìm một thanh niên đẹp xin một nụ hôn còn phải mời uống rượu, Lục tổng thật tốt, không chỉ mời ăn còn trợ cấp thêm.

Nếu như Lục Thiên Thần biết hiện tại Đường Phong đang suy nghĩ cái gì không chừng sẽ học máu mà chết.

Có lẽ là không ngờ Đường Phong chủ động như thế, trong mắt Lục Thiên Thần nhanh chóng xẹt qua một tia không vui, đến nhanh, đi cũng nhanh, giống như sao băng.

“Lục tổng?” Tay anh ấn vai tôi, tay tôi cũng ấn vai anh.

Đường Phong cười hai tay đặt lên vai Lục Thiên Thần, trong đôi mắt mỉm cười phản chiếu khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của người nào đó.

“Nói đùa thôi.” Lục Thiên Thần hé ra khuôn mặt thoát nhìn hoàn toàn không giống nói đùa, nói một câu lạnh lùng, sau đó hần thả Đường Phong, mở khóa cửa xe.

Bản thân chiếm tiện nghi tự vui tự buồn là được, được một tác lại muốn tiến một thước từ trước đến nay không phải là việc người thông minh sẽ làm, Đường Phong tự nhiên cười kéo mở cửa xe đi xuống, không hề đề cập tới chuyện Lục Thiên Thần vừa rồi lùi bước.

Là người đều phải có vài phần mặt mũi, Đường Phong vui vẻ cho Lục Thiên Thần mặt mũi.

Nhà hàng lắp đặt thiết bị cực kỳ sang trọng, lộ ra phong cách cổ xưa, chỉ cần nhìn đồ cổ đặt ở chung quanh là biết đồ ăn ở đây cũng tuyệt đối không rẻ, mỹ nữ nhân viên phục vụ mặc sườn xám dẫn đường ở phía trước, Lục Thiên Thần xem ra là đã sớm đặt chỗ.

Ngoài cửa treo một bảng hiệu: Nhàn Đình.

Lúc đẩy cửa ra là một đình viện nhỏ có cửa sổ trên mái nhà, hoa cỏ nhân tạo bày biện trang nhã, cầu nhỏ nước chảy tồ đậm vài phần thanh u, ở giữa đình viện nhỏ đặt một cái bàn trúc, nơi đó đã sớm ngồi một người.

Charles vắt chân ngồi xem trà nghệ vầy vầy tay với Đường Phong và Lục Thiên Thần đang đi vào cửa.

Lúc này Đường Phong hiểu rõ, không phải Lục Thiên Thần muốn mời cậu ăn, mà là Charles nhờ Lục Thiên Thần tiện đường đưa cậu tới.

Căn cứ vào Charles xem như là một tình nhân xứng chức lại có phẩm vị, Đường Phong cười chào hỏi đối phương, đương nhiên, Đường Phong ngồi ở vị trí bên cạnh Charles, Lục Thiên Thần ngồi ở đối diện Charles.

Bàn có 4 góc, bên trái Đường Phong là Lục Thiên Thần, bên phải là Charles, đối diện là mỹ nữ biểu diễn trà nghệ.

Charles phát tay bảo mỹ nữ đi xuống, căn dặn có thể đưa đồ ăn lên.

“Thân ái, ngày hôm nay diễn thử thế nào?” Charles tùy ý hỏi hỏi, nhìn khuôn mặt kia là biết người này không thực sự quan tâm.

“Cũng được.” Đồng dạng, Đường Phong cũng không có hứng thú thảo luận công tác trong lúc ăn, ở phương diện này cậu và Charles ngược lại có vẻ tương đồng, không có mấy ai sẽ đi quan tâm công tác của người khác như thế nào, mấy lời xã giao lược bớt đi.

Charles cười cười, làm trò trước mặt Lục Thiên Thần nói: “Tôi nghĩ cậu thích hợp với màn ảnh lớn hơn Ca Trần, nhìn khuôn mặt này, phóng đại mấy lần lên sẽ mê chết người.”

Đường Phong nhấp một ngụm trà, thoải mái đáp lại: “Bình hoa đi nhiều, phóng đại một trăm lần vẫn chỉ là một bình hoa.”

“Người Charles coi trọng sao có thể là bình hoa.” Lục Thiên Thần hiếm khi tán thưởng Đường Phong một câu.

Bầu không khí quỷ dị này khiến Đường Phong chịu không nổi, cũng may hai người kia cũng là người thông minh, tùy tiện nói vài câu rồi bỏ xuống đề tài này, chỉ là những đề tài khác càng khiến cho Đường Phong chịu không nổi.

Cái gì sùng ống đạn được, cái gì buôn lậu, cái gì đầu tư điện ảnh tẩy tiền đen. . . Cậu toàn bộ không nghe thấy.

Đường Phong cúi đầu ăn, ưm, hương vị thức ăn rất tốt.

33. Chương 33 - Tình Nhân Trong Mộng (Nhất)

Chương 33: Tình nhân trong mộng (nhất)

Bầu không khí trong xe dùng cổ quái để hình dung cũng không quá đáng, cũng có thể chỉ có mỗi tiểu Vũ ngồi ở ghế sau có cảm giác này, Charles lái xe và Đường Phong ngồi ở vị trí phụ lái vẫn đều đang tự nhiên nói chuyện với nhau.

Ngày hôm nay phải đi đài truyền hình bàn bạc tiết mục tình nhân trong mộng, đây là tiết mục đài truyền hình tương tự tính chất thân cận nhưng lại có chút không giống, nghe nói là công ty chủ động giúp Đường Phong tranh thủ, mặc kệ thế nào cũng chỉ có thể đến sớm không thể đến muộn. Một tiểu minh tinh tuyệt dốc như Đường Phong có tiểu Vũ là một người đại diện cũng đã coi như không tệ, nào có xe riêng, lúc trước đi phỏng vấn điện ảnh của đạo diễn Lý Ngụy cũng là tài xế Charles đưa đi.

Charles vốn đang uống trà xem báo vừa nghe Đường Phong muốn đi công ty thì chủ động đề nghị lái xe. Tiểu Vũ vốn muốn từ chối, nhưng Đường Phong một ngụm đáp ứng, có người đưa đi còn muốn thuê xe?

Tiểu Vũ chỉ là có chút không rõ quan hệ giữa Đường Phong và Charles, Lục tổng từng tự mình căn dặn bảo cô không nên lảm nhảm, cô cũng chỉ có thể buồn bực.

“Tiết mục lần này tên gọi là gì?” Hai tay nắm tay lái, Charles tùy ý hỏi.

Đường Phong suy nghĩ một chút, trả lời: “Là một tiết mục thân cận, hình như tên là ‘Tình nhân trong mộng’.

“Tình nhân trong mộng?” Charles cười nhạo một tiếng.

“Là tiết mục gần đây rất nổi tiếng, mời các cô gái bình thường cùng hẹn hò với nam minh tinh, nhưng mà tôi nghe nói mới đây muốn cải cách, nhất định sẽ càng nổi.” Tiểu Vũ chen vào một câu, nhưng trong lòng cô cũng biết làm một minh tinh bị con gái bình thường từ chối sẽ rất mất mặt. Nguyên nhân chính là vì như vậy, cho dù là nam minh tinh đi tham gia tiết mục, thường thường cũng sẽ bởi vì tiếng tăm của bản thân khác nhau mà có kết cục khác nhau.

Tên tuổi càng cao, có thể cười đáp đến cuối cùng, mà tiếng tăm không lớn, thường thường mấy vòng trước đó sẽ bị loại bỏ, không có tên tuổi gì như Đường Phong nhiều nhất chỉ có thể đi đến nửa đường.

Nhưng đôi khi cũng sẽ có hắc mã xuất hiện, người ở trong tiết mục một lần rồi nổi tiếng cũng không phải không có.

Đường Phong chỉ là cười cười, tiết mục gần đây hình như là muốn tranh đoạt thị suất mà chuẩn bị cải cách, mặc kệ đổi thành cái dạng gì, chuyện cậu đi tham gia tiết mục đã là ván đã đóng thuyền, kết quả thế nào không quan trọng, cậu chỉ muốn bảo trì độ nổi tiếng và thu nhập nhất định là được, nhờ vào tiết mục mà nổi tiếng là chuyện Đường Phong cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới.

Đã qua vài ngày kể từ lần phỏng vấn điện ảnh của đạo diễn Lý Ngụy, cũng không biết kết quả thế nào.

Tới đài truyền hình, Charles gần đây có vẻ rất nhàn rỗi rất tự giác đi theo, mỹ danh viết là tùy tiện đi dạo.

Đường Phong ngồi ở trong phòng làm việc của tổ tiết mục chờ biên tập và người chế tác, nói là ngày hôm nay đến ghi chép tiết mục, nhưng kỳ thực cũng là đến nói chuyện với nhân viên công tác trong tổ tiết mục, dù sao muốn xuất hiện trên một tiết mục cũng không phải nói lên là lên đơn giản như vậy, trước đó cũng phải biết sơ sơ nội dung ba kỳ của tiết mục mới được, còn phải ký kết một loạt hợp đồng điều khoản bảo mật.

Tiết mục chủ bài của đài truyền hình — tình nhân trong mộng, đã từng thông qua người thường hẹn hò với minh tinh mà nổi tiếng, ban đầu chủ đề kỳ một là “Bạch mã vương tử và nữ minh tinh”, lấy nam giới có điều kiện xuất sắc cùng nữ minh tinh hẹn hò, dùng đề tài minh đào ám tiễn lục đục với nhau giữa các nữ minh tinh, tập đầu tiên được phát sóng thì có thành tích nổi bật là thu được thị suất cao nhất, thành công trở thành chương trình tạp kỹ được quan tâm nhất lúc ấy.

Kỳ thứ hai chủ đề là “Cô bé lọ lem và bạch mã vương tử”, lấy đề tài nữ giới bình thường từng bước cải tạo, đến đó kị được hẹn hò với nam minh tinh, thành công bào chế lại kỳ thứ nhất, rất có xu thế vượt qua.

Tập cuối cùng, phát sóng vào cuối tuần này, mà một kỳ tiết mục kết thúc cũng có nghĩa là một kỳ mới của tiết mục bắt đầu.

Dựa theo thói quen của chế tác tổ tiết mục, kỳ thứ ba của “Tình nhân trong mộng” sẽ không dùng “Vương tử và nữ minh tinh” hoặc là “Cô bé lọ lem và vương tử” để tiến hành, chắc sẽ là một nội dung mới của tiết mục?

34. Chương 34 - Tình Nhân Trong Mộng (hai)

Chương 34 Tình nhân trong mộng (hai)

“Xin lỗi, khiến mọi người đợi lâu!”

Thanh âm khách khí, một cô gái vóc người nhỏ nhắn tóc cột đuôi ngựa, đeo mắt kính to bản, có hai vành mắt thâm quầng rõ ràng ôm mấy xấp văn kiện bước nhanh đến.

“Chào cậu, tôi là Vương Nam, là người chế tác của tiết mục “tình nhân trong mộng”, rất vui khi được gặp cậu.” Đặt văn kiện xuống, cô gái cười thân thiện đưa tay.

Đường Phong lễ phép nắm lại, trong lòng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới người chế tác thể nhưng còn trẻ như vậy.

“Chào cô, tôi là Đường Phong.” Cười lễ phép.

« Phần lớn nội dung chúng tôi đã cùng công ty của cậu trao đổi qua, công ty nhìn chung đồng ý cùng chúng tôi làm tiết mục tổ hợp, nhưng có nhiều chỗ tôi vẫn muốn nói cho cậu, đồng thời trưng cầu ý kiến của cậu. » Đẩy mắt kính, người chế tác với ngôn ngữ quả quyết sắc bén không phù hợp bề ngoài đồng dạng nói.

« Tiết mục kỳ thứ ba của chúng tôi, chủ đề sẽ không còn là phụ nữ cùng đàn ông, mà là đàn ông cùng đàn ông, điều kiện ưu đãi là ước hội giữa nam tính phổ thông và nam ngôi sao, chủ đề đồng tính luyến ái nói một cách tự nhiên sẽ có được sự quan tâm lớn hơn nữa, nhưng có thể sẽ nảy sinh một số ảnh hưởng nhất định đối với hình tượng của cậu, cho nên cậu hãy suy nghĩ kỹ rồi cho chúng ta một câu trả lời thuyết phục »

Đem văn kiện trong tay đưa cho Đường Phong, người chế tác nói nói : « Những thứ này là một ít giới thiệu tiết mục cùng hợp đồng, cậu có thể lấy về xem một chút, không cần lập tức trả lời tôi. »

Hai tay trầm xuống, trong tay có thêm mấy xấp văn kiện, Đường Phong có chút sửng sốt.

Chủ đề kỳ thứ ba, đàn ông cùng đàn ông ?

« Đường Phong, Vẫn là... vẫn là suy nghĩ cẩn thận một chút đi, chúng ta trước có thể cùng công ty thương lượng một chút. » Cúi đầu nhìn tư liệu trong tay, tiểu Vũ nói, đây đúng là một tiết mục hay, nội dung của kỳ này đủ nóng, không cần nghĩ cũng biết sẽ có được quan tâm lớn hơn nữa, ý tứ hàm xúc chính là người tham gia tiết mục rất có thể cũng sẽ trở nên nổi tiếng, loại chuyện này cũng không phải chưa có tiền lệ.

Tiểu Vũ không nghi ngờ năng lực của Đường Phong, cô cũng biết Đường Phong chỉ thiếu là một cơ hội, thế nhưng nội dung tiết mục không thể nghi ngờ sẽ mang đến một ít phiêu lưu ẩn dấu.

« Đó là một cơ hội tốt, đúng không ? » Rời phòng họp, Đường Phong đi ở phía trước, cũng không biết Charles đã chạy đi đâu, cậu cũng không muốn gọi lại.

Tiểu Vũ ngẩng đầu, cũng chỉ thấy bóng lưng Đường Phong, thở dài thật sâu, bất đắc dĩ nói : « Đây đúng là một cơ hội tốt, thế nhưng tính nguy hiểm cũng rất cao a ! »

« Đồng ý đi. » Cười nhìn tiểu Vũ với vẻ mặt lo lắng, Đường Phong nói, « Tôi hiện tại, có tư cách bỏ ba lấy bốn sao ? Nếu là một cơ hội hiếm có, phải biết nắm bắt, việc về sau thì để sau này nghĩ. »

Thành công cũng thường nương theo phiêu lưu rất lớn, đạo diễn Lý Ngụy quan tâm đồng tính luyến ái, tiết mục TV cũng liên quan đến phương diện này, cũng không biết có phải hay không vì sự kiện nóng nhiệt hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính luyến ái trong nước gần đây, nhưng không hề ngoài ý muốn chính là, tiết mục này sẽ khiến xã hội cực kỳ quan tâm.

« Thế nhưng... » Tiểu Vũ còn muốn nói thêm, nhưng nhìn Đường Phong mỉm cười trong con ngươi lại toát lên kiên định ẩn hiện, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài, « Được rồi, nếu như anh đã quyết định tôi cũng sẽ ủng hộ anh, nhưng tôi trước sẽ báo cáo với Lục tổng. »

Buổi chiều Đường Phong cũng không có việc, Tiểu Vũ tự mình quay về công ty báo cáo tiết mục cho Lục Thiên Thần.

Giữa lúc Đường Phong chuẩn bị gọi điện thoại cho Charles thì người đàn ông này đã xuất hiện một cách thần không biết quỷ không hay.

« Đi tìm mỹ nhân ở đâu rồi ? » Nhìn tiểu ý trên mặt người đàn ông, Đường Phong chế nhạo một câu.

« Tìm cậu cái này đại mỹ nhân. » Charles đã đi tới, kéo kéo quần áo, « Buổi chiều cùng tôi đi đến một nơi. »

Khoảng cách giao dịch kết thúc còn khoảng nửa tháng, Đường Phong cũng không có quyền cự tuyệt.

35. Chương 35 - Cũng Không Phải Là Người Lương Thiện (một)

Chương 35 : Cũng không phải là người lương thiện (một)

Hắc đạo liên quan đến giới giải trí đã không còn là tin tức mới mẻ, thập niên tám chín mươi, giới giải trí Hương Cảng đã một lần bị hắc bang nắm trong tay, bên ngoài sao kim biểu hiện vô cùng chói sáng, sau lưng cũng không chừng có ít nhiều uy hiếp, nhưng loại chuyện này những năm gần đây đã giảm đi rất nhiều.

Đường Phong ở trong giới giải trí lâu như vậy cũng biết được một ít, hiện tại đa phần hắc bang đã chuyển hướng kinh doanh công ty hóa, nỗ lực tích cực tẩy trắng công tác, nhưng phần nhiều vẫn là bán hắc không bạch, trong đó vài người cũng rất thích đầu tư vào điện ảnh, thứ nhất khi sự nghiệp điện ảnh phát triển thì có thể kiếm tiền lời, thứ hai có thể tẩy rửa tiền không rõ lai lịch một lượt.

Thân phận Charles cùng Đường Phong so với tưởng tượng của Đường Phong còn phức tạp hơn một chút, chỉ ít ngày đó lúc ba người cùng nhau ăn cơm hắc đã nghe được một ít chuyện không nên nghe, sau khi trở về tỉ mỉ nghĩ lại, có khả năng người cùng mình có giao dịch một tháng này cũng không phải người tuân thủ pháp luật bình thường.

Charles lái xe đem Đường Phong đến một nhà hàng cao cấp, người bán hàng hiển nhiên quen biết Charles, tự mình mang hai người bọn họ đến một căn phòng.

Bên ngoài phòng có hai người đàn ông cao to như hắc mã canh chừng, vẻ mặt hung thần ác sát.

Thấy Charles hai người liền cung kính cúi người, sau đó một người đẩy cửa ra, Đường Phong không biết cậu có nên theo vào hay không, không cần câu trả lời của cậu, bàn tay Charles đã choàng qua thắt lưng, không muốn vào cũng phải đi vào.

Trong phòng đã có sẵn vài người, mắt lam, mắt lục, tóc vàng, tóc nâu...hoàn toàn không có một người Châu Á mắt đen tóc đen.

“Albert, lão bằng hữu của tôi.” Charles nhiệt tình bắt chuyện, nhưng ngữ khí của người đàn ông này cho đến giờ vẫn mang mùi vị bất cần đời.

“Charles.” Một người duy nhất ngồi trước bàn ăn chính là Albert trong miệng Charles, thoát nhìn tuổi tác cũng không khác biệt nhiều lắm với Charles, chỉ là mái tóc ngắn ánh vàng rực rỡ phá lệ hấp dẫn người, nhưng đôi mắt xanh biếc lại lộ ra khí tức khiến người khó chịu.

Đường Phong không cẩn thận chạm phải ánh mắt đối phương, người đàn ông lập tức sẽ đem đường nhìn dời đi, chút cư xử này khiến cậu vô cùng khó chịu, cậu không thích người đàn ông tên Albert này, từ ánh mắt đầu tiên đã biết người này không phải là người lương thiện.

Nếu như nói Charles là hồ báo nguy trang thành quý tộc xã hội thượng lưu, thì Albert chính là một loại quang minh không hề che giấu hiển lộ ra tà khí “Cầm Thú”

“Món đồ chơi mới của cậu?” Một bên kéo kéo khoe miệng lên trên, ánh mắt Albert nhìn Đường Phong quan sát một cách trắng trợn, giống như đang nhìn một món đồ chơi như nhau.

Vừa mở miệng chính là giọng chuẩn Luân Đôn, vừa nói nói chính là chuẩn khiến người chán ghét.

“Cậu ta thế nhưng là người của Lục Thiên Thần, tôi vất vả mới mượn được một tháng, tùy thời tùy chỗ đều phải mang theo mới được.” ha ha nở nụ cười, Charles lôi kéo Đường Phong ngồi xuống, tay vẫn như cũ quần quýt thắt lưng chàng trai không có buông ra, thật sâu nhìn Đường Phong bên cạnh liếc mắt, “Tôi thế nhưng rất thương yêu cậu ta.”

Ngữ khí cứ như hắc đã thực sự yêu Đường Phong, người sau âm thầm cho hắc một ngón giữa trong lòng.

“Có muốn theo tôi hay không, Lục Thiên Thần cùng Charles cũng không phải là người tốt.” Albert cười híp mắt, ở chỗ sâu trong đáy mắt không có nửa phần tiếu ý.

Ngoài cười nhưng trong không cười chính là loại này.

“Đừng nghe hắn nói bậy, Albert là một tên thích chơi trò biến thái, ba người lên giường cùng hắn đều đã ở trong mộ phần, Đường thân ái, không thể nào có người giống tôi ôn nhu sẵn sốc.” Charles lập tức bối da Albert.

Liên quan gì tôi? Đường Phong mắng một câu trong lòng.

36. Chương 36 - Cũng Không Phải Là Người Lương Thiện (hai)

Chương 36: Cũng không phải là người lương thiện (hai)

Albert vừa nhắc nhẹ ngón tay, hắc y nhân bên cạnh lập tức đem điều thuốc lá cùng bật lửa lên, người đàn ông tóc vàng hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra vài vòng khói: “Tới lúc nói chuyện chính sự.”

“Chúng ta lẽ nào không phải đang nói chuyện chính sự? Albert, nên học hải hươc cùng thả lỏng, chúng ta thể nhưng là những nhân vật coi trọng thể diện.” Charles một phen nói ra hoàn toàn không có chút lực tin tưởng, nhưng hắn thoát nhìn lại vô cùng tự tin, khiến người rất dễ đã bị hắn hấp dẫn.

Cười nhạt hai tiếng, Albert búng nhẹ, hắc y nhân một bên đem đến một cái rương đặt trên mặt bàn, Đường Phong co rút khóe mắt, đừng nói cho cậu những thứ bên trong là chất có hại hoặc là tiền và vân vân, cậu tuy rằng cũng quen biết một số người ở hắc đạo, nhưng bản thân của cậu cho tới bây giờ vẫn là một công dân tốt cực kỳ tuân thủ pháp luật.

“Mở ra.” Charles từ trong ngực lấy ra một hộp thuốc lá, Đường Phong biết người đàn ông này thích hút xì gà.

Hắc y nhân theo mệnh lệnh của Albert mở ra, không phải chất có hại cũng không phải tiền mặt, chỉ có mấy vật dụng ít người biết và vân vân ống tiêm.

Tình hình bây giờ khiến Đường Phong có ảo giác đang ở trong phim ảnh, cậu trấn định ngồi bên cạnh Charles, nếu Charles dẫn cậu đi theo có nghĩa người đàn ông kia sẽ không chú ý hắn biết được gì, nhưng Charles rốt cuộc có chỗ nào tự tin rằng cậu sẽ không hướng người khác loạn ngôn?

Đường Phong sẽ không ngu ngốc đến nỗi đi cảnh cực tố giác, quay đầu lại không chừng cậu sẽ phải thật sự chết thêm một lần.

Charles cầm lên ống tiêm tùy ý nhìn một chút, sau đó đem ra hai ống tiêm: “Thân ái, giúp tôi giữ một chút.”

Đây là lần đầu tiên trong hơn ba mươi năm Đường Phong tham dự đến giao dịch của hắc đạo, Đường Phong đưa tay tiếp nhận hai ống tiêm Charles đưa qua, cẩn thận dè dặt lại duy trì trấn định, chỉ có trời biết dịch thể trong hai ống tiêm là những thứ quỷ gì.

Khẩn trương sao? Đương nhiên sẽ.

Nhưng dưới loại tình huống này Đường Phong không được phép lộ ra một chút khẩn trương hoặc hoảng loạn.

Albert ngồi đối diện hướng Đường Phong nhìn thoáng qua mặt chàng trai nói: “Bảo Lục Thiên Thần đem người này cho tôi ngoạn vài ngày.”

Thao——

Đường Phong âm thầm vắng lời thô tục, thật đem cậu trở thành món đồ chơi?

“Ha ha, điều này tôi không làm chủ được, người của Lục Thiên Thần thì cậu phải đi hỏi lục Thiên Thần, thế nhưng hiện tại cậu ấy là của tôi.” Charles đem Đường Phong kéo lại, tay ôm thắt lưng chàng trai cực kỳ thân thiết lại dịu dàng hôn lên mặt Đường Phong, nhẹ nhàng khuyến cáo Albert hiện tại không thể đụng vào người chàng trai này.

Thế nhưng sau nửa tháng nữa thì sao?

Đường Phong hiện tại hận chết Charles, cậu biết suy nghĩ của những kẻ có tiền này, người khác có bọn họ cũng muốn thử xem, người khác càng không cho bọn họ càng hăng hái bừa bừa, việc Charles che chở cậu chỉ khiến hứng thú của Albert đối với cậu thêm dày đặc.

Sau khi sống lại cậu muốn trở thành siêu sao lần thứ hai, lần thứ hai chuyên tâm với điện ảnh, không phải chuyên môn trên giường của ba người đàn ông.

Huống chi Albert này lại có cả sở thích chơi trò biến thái.

Sau khi rời khỏi nhà hàng sắc mặt Đường Phong vẫn luôn không tốt, cậu không che giấu dùng trầm mặc biểu thị bản thân khó chịu, mặc kệ là ở trong mắt Charles hay Lục Thiên Thần, cậu hiện tại cùng những người khác có chút khác nhau nhiều lắm là món đồ chơi, cũng có thể là quân cờ.

Nhưng trong mắt Đường Phong, Charles cũng tốt, Lục Thiên Thần cũng tốt, Albert cũng tốt, hết thảy đều là một đám người vô lại.

Thật sự cho rằng cậu là tượng đất có thể tùy tiện nắm?

Đã như vậy cũng không cần gì phải khách khí, cậu từ một cô nhi đi lên vị trí của một siêu sao cũng không phải chỉ dựa vào hành động.

37. Chương 37 - Các Loại Tâm Tư

Chương 37: Các loại tâm tư

Trên đường trở về, Charles cố gắng khiến Đường Phong có chút thoải mái, đại khái ý tứ chính là vừa này tất cả chỉ là nói đùa, không nên tưởng thật.

Lời này cũng chỉ có thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi vô tri mới tin, Đường Phong chỉ gật đầu cười cười biểu thị không có để ở trong lòng, nhưng vừa về nhà Charles thì liền mở ra máy vi tính để tra tìm tin tức tức liên quan đến Albert, là diễn viên đối với vấn đề này cũng thật không dễ dàng, có đôi khi còn muốn sắm vai có thân phận đặc công, may là trên internet có một ít tin tức của Albert, mặc dù không nhiều lắm, từ trên báo chí tạp chí cũng có thể biết một hai thứ.

Albert. Donny, nguyên quán Đan Mạch, thương nhân trẻ tuổi, khởi nghiệp thuận lợi ở Châu Âu, trong văn tự miêu tả có ám chỉ người đàn ông này có thân phận trong hắc đạo, nhưng không có lớn mật chính diện chỉ ra.

Những thứ khác đều là tin tức ngoài lề, ngày hôm nay cùng nữ minh tinh này, ngày mai lại thượng nam minh tinh kia, hoặc là nam người mẫu nào đó, xem ra thật đúng là một cao thủ săn lùng cái đẹp.

Đường Phong suy nghĩ một chút, sau đó đem tên của mấy người nữ minh tinh, nam sao kim, nam người mẫu đưa vào internet, nhất nhất đi ra một chút hình ảnh, may mắn là những người cùng Albert đều còn ở trên nhân gian, không may chính là trong đó có mấy người nghiện rượu lại hút thuốc phiện, ai biết có phải hay không bị nhiễm lúc ở cùng Albert.

Sau khi nhìn một hồi, Đường Phong phát hiện người này cả trai lẫn gái đều có một điểm giống nhau, người nào lúc xuất đạo cũng có khuôn mặt thật thanh tú, trên lưng có vô vàn từ ngữ tán thưởng tốt đẹp như là “Thiên sứ”, “Hồn nhiên”, “Thiện lương”...

Thân ở hắc ám hướng người tốt đẹp là chuyện bình thường, trước đó Đường Phong chỉ biết một ít kẻ do bản có tiền đặc biệt thích tìm nữ tu sĩ hoan hảo, một ít là khát vọng từ trên người nữ nhân thuần khiết tìm một ít cứu chuộc, mặt khác một ít chính là cảm giác xúc phạm thánh thần cùng quyền uy.

Đường Phong không thể tra được nhiều tin tức hơn, cậu cũng không phải đặc công.

Cậu hít sâu một hơi, mặc kệ có dùng những tin tức này hay không, lo trước khỏi họa, Albert cho cậu cảm giác rất bất an.

Tra cứu tin tức Albert hồi lâu, Đường Phong lại lục tục tìm kiếm tin tức của Lục Thiên Thần cùng Charles, đa phần không có gì mới, không ngoài kẻ có tiền, người làm ăn, hoa tâm, tiêu sái.

Chuyên mục Lục Thiên Thần treo to bốn chữ “Si tình cuồng dại”, không biết mê đảo bao nhiêu cô gái, cho nên nói dư luận đều là giả tạo, thật muốn tìm một phụ nữ cùng Lục Thiên Thần nghỉ ngơi một hồi, Đường Phong bảo chứng cô ấy sẽ cải biến cái nhìn của Lục Thiên Thần.

Cái gì “Si tình”, “Anh tuấn”, “Nhiều tiền”, sự thật là một người làm ăn thuần túy ích kỷ lạnh lùng lại luôn tự cho mình là đúng, người thích là bởi vì người ở cách xa, phải đến lúc người ở bên cạnh, trừ phi người là thụ ngược cuồng mới thích.

Về phần Charles, nhưng thật ra là một cây cải củ hoa tâm, lui tới phát phơ qua vô số nam nữ, dựa theo biện pháp lúc trước, Đường Phong lại tra xét tin tức chuyện xấu nam nữ này, đáng tiếc chính là Charles hiển nhiên là một động vật ăn tạp, cả trai lẫn gái ở bất kì loại hình nào cũng đều có trong sách dạy nấu ăn của hắn.

Đường Phong không tìm được điểm giống nhau

Úc, có một điểm giống nhau, đó chính là tuổi còn trẻ đẹp trai lại xinh đẹp.

Nhưng từ nửa tháng gặp gỡ cộng thêm cùng giường giao hảo, lòng dạ Tra Nhĩ Tư là một loại cố định, sẽ không bởi vì người vui đùa không ảnh hưởng việc lớn mà tính toán chi li, có sở thích đặc biệt tỏ ra anh hùng cùng quý tộc, tuy rằng thực chất chính là tên lưu manh cộng thêm hỗn cầu.

Mặc kệ, binh đến tướng ngăn, cậu đã chết một lần còn sợ gì nữa?

38. Chương 38 - Các Loại Tâm Tư (nhị)

Chương 38: Các loại tâm tư (nhị)

Lục Thiên Thần đang ngồi trong phòng làm việc xem văn kiện, cửa đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra.

“Có một việc tôi đã nghĩ thật lâu, bây giờ quyết định nói cho cậu biết.” Charles tùy tiện ngồi xuống trước mặt Lục Thiên Thần, không chút mất tự nhiên.

“Lục tổng...” Ngoài cửa thư ký vẻ mặt bất đắc dĩ, cô thực sự không có cách ngăn Charles lại.

Lục Thiên Thần mặt không đổi sắc hướng thư ký phất tay, ý bảo đối phương không cần để ý.

“Cô giúp tôi xem cửa.” Đường nhìn chậm rãi đặt trên người Charles, ngữ khí Lục Thiên Thần khinh đạm ẩn dấu chế nhạo, “Ngày hôm nay không ở cùng Đường thân ái của người?”

“Cậu cũng biết, tôi là một quý tộc thích thể diện.” Charles nhún nhún vai, dựa lưng vào ghế, cầm lấy một điếu xì gà châm lửa rồi đưa lên miệng hút.

“Nếu đáp ứng Đường Phong thì trong một tháng này tôi sẽ làm một tình nhân hoàn mỹ, tôi đương nhiên tôn trọng quyết định ra ngoài công tác của cậu ta, tuy rằng tiền tôi đưa cậu ta cũng đủ cho cậu ta đóng mười bộ phim.” Phun ra một ngụm vòng khói, Charles hưởng phòng làm việc nhìn một chút, “Không rượu sao?”

“Trong thời gian làm việc không uống rượu.”

“Nguy quân tử.” Kêu một tiếng không phục, Charles nhếch lông mày, “Ngày hôm trước tôi đi tìm Albert, thuận tiện đem theo Đường Phong.”

“Không kỳ quái, dạo này người giống con gấu nhỏ cả ngày bám trên người cậu ta.” Lục Thiên Thần đảo tròn mắt.

“Nhưng có chút vấn đề, Albert tựa hồ nảy sinh hứng thú với Đường Phong.” Charles bắt đầu dĩ lắc đầu liên tục, “Vì sao đàn ông tôi coi trọng Albert cũng sẽ yêu thích, tôi không muốn phẩm vị của mình cùng hắn biến thành đường thẳng song song, sẽ khiến tôi cảm thấy chính mình giống một kẻ biến thái.”

“Đường Phong không giống trước đây.” Ý tứ của lời này nghe như là Lục Thiên Thần không cảm thấy việc Albert coi trọng Đường Phong là ngoài ý muốn, ngón tay của hắn gõ nhẹ trên bàn, phát sinh âm thanh thanh thúy “thùng thùng”.

“Charles, cậu đang lo lắng cái gì?”

Người đàn ông tự xưng là quý tộc miệng hút xì gà, khuôn mặt trong vòng khói trở nên có chút mơ hồ: “Lỡ như đến lúc đó Albert bảo cậu đem Đường Phong đưa cho hắn thì sao? Theo tôi biết, Đường Phong hiện tại đối với cậu rất lạnh nhạt, một chút cũng không có dáng vẻ bị cậu mê hoặc chết đi sống lại trước đây.”

Lúc nói lời này tâm tình của Charles không tệ.

Không nhìn Charles nhìn có chút hả hê, bị ám toán vừa thông suốt Lục Thiên Thần nhàn nhạt mở miệng: “Nếu như Albert muốn Ca Trần, chúng ta sẽ đưa Ca Trần, hắn muốn Đường Phong, chúng ta sẽ đưa Đường Phong, trong vòng ba ngày mà thôi.”

“Nói thật ra, Đường Phong rất hợp khẩu vị của tôi, hình dạng xinh đẹp, vóc người không tệ, tính cách càng thích, trên giường càng không nói.” Charles có chút tiếc hận, “Muốn tôi đem cậu ta đưa đến trên tay tên biến thái Albert kia, tôi sẽ cảm thấy chính mình có tội.”

Lục Thiên Thần co rút khóe mắt, giống như tùy ý nói một câu; “Nói như vậy, cậu thật ra nhất định được tiện nghi rồi.” Đứng xem Charles hoa tâm, trên thực tế đối với việc lựa chọn tình nhân hắn vô cùng xoi mói.

Thời gian trong giao dịch cố định là một tháng, nhưng hiện nay ở bên cạnh Charles không có bất kì ai kéo dài quá một tháng, hắn ngay từ đầu cho rằng Đường Phong nhiều lắm đi một buổi tối sẽ bị đuổi về, không nghĩ tới nhảy mất thì đã trôi qua nửa tháng.

Một người sau khi mất trí nhớ có thể thay đổi nhiều như vậy?

“Đó cũng là ân huệ của Lục tổng người.” Sờ sờ cằm, Charles rút nửa điếu xì gà còn cháy dở ném vào gạt tàn thuốc, “Hi vọng sau nửa tháng tôi sẽ chán cậu ta, như vậy thì cậu ta có bị đưa đến trên giường Albert tôi cũng sẽ không cảm thấy quá khó khăn.” Sau khi nói xong thì hắn đứng lên.

“Không ngồi thêm một lát?” Lục Thiên Thần hỏi.

“Đường thân ái của ta sáu giờ chiều kết thúc ghi hình, cậu ta hình như có chút tức giận, làm một quý tộc đầy sĩ diện cùng một tình nhân hoàn mỹ, tôi phải đi an ủi cậu ấy.” Nhân tình Charles đột nhiên sáng lên, “Cậu cùng cậu ấy quen biết nhiều năm, có biết cậu ấy thích gì không?”

“Tất cả những thứ sang quý.” Lục Thiên Thần không cần (phải) nghĩ ngợi nói.

“Phải không? Nhưng lần trước tôi tặng cậu ta xe thể thao, cậu ta nói càng thích tôi lái xe.” Charles nở nụ cười, “Xem ra cậu cần bản không hiểu cậu ta.”

Càng thích Charles lái xe? Lục Thiên Thần nhàn nhạt nở nụ cười, Đường Phong mà hắn biết cũng không có bản lĩnh nói ra lời chọc người như thế.

39. Chương 39 - Trần Minh Húc

Chương 39: Trần Minh Húc

“Về Ca Trần a, gần đây rất nổi tiếng! Năm ngoái vừa đóng phim đã nhận giải nghệ sĩ mới xuất sắc nhất, năm nay lại đoạt được giải thưởng nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, giải thưởng người mới thực sự là ngày càng nhiều. càng ngày càng lợi hại.” nhân viên công tác đài truyền hình, báo chí cùng nhau tán gẫu.

“Tôi rất thích Ca Trần nga!” Một nữ trợ lý nghe được đàm luận của nhân viên công tác liền hứng trí bừng bừng tham gia thảo luận.

“Tuổi còn trẻ lại đẹp trai, hơn nữa trên người lại có một sức quyến rũ đặc biệt, sạch sẽ làm cho ai nhìn cũng thấy thích, được khán giả đặc biệt là các quý cô yêu thích, lại có công ty quản lý chống lưng, hẳn nhất định sẽ nổi tiếng đi, mặc kệ nói như thế nào, tuy đoạt giải người mới rất nhiều, nhưng giống hần ưu tú như thế hiểu rõ xác thực lông phượng và sừng lân.” Nữ trợ lý không chút nào keo kiệt ca ngợi.

“Chính xác a, ngay cả con gái của tôi cũng rất thích người kia, thực sự là có chút đồ kị, nhưng muốn đứng vững trong vòng tròn này không phải là chuyện dễ dàng, nam diễn viên ưu tú giống Ca Trần trước đây không phải không có, thế nhưng cũng có rất nhiều bởi vì không thích ứng vòng tròn này mà lặn yên biển mất, hoặc là bởi vì nhiều nguyên nhân khác mà trở thành minh tinh xuống dốc.” Nhân viên công tác cười cười, nói vô tâm lại chính là lời nói chân thực.

Giới giải trí chính là một vòng tròn hiện thực a, mặc kệ người đã từng đứng trên đỉnh núi rất cao, không cẩn thận cũng sẽ trượt chân rơi vào vực sâu.

Còn muốn bò lên trên, sẽ vô cùng khó khăn.

Nơi này có rất nhiều người mới, mỗi thời mỗi khắc đều gian nan bò sát hướng lên trên, chỉ một ít khán giả biết rõ tình hình của minh tinh mà thôi, mà ở phía sau Đại minh tinh, lại còn ngàn ngàn vạn vạn tiểu minh tinh bị bóng ma bao phủ đang nỗ lực phấn đấu cũng như tiểu minh tinh còn có minh tinh xuống dốc.

Kết thúc ghi hình chàng trai thu thập đồ đạc của mình, nghe được cuộc nói chuyện của nhân viên công tác, Đường Phong chỉ là nhàn nhạt cười cười, này vòng tròn có đủ hiện thực.

“Đỉnh linh linh——” lúc vừa đi ra khỏi chỗ quay phim, điện thoại di động liền vang lên.

Chàng trai ấn nút nghe: “Uy?”

[Này, thân ái, đã kết thúc ghi hình?] thanh âm nam nhân thuần hậu vang lên trong điện thoại, dạo này Charles thích dùng giọng Luân Đôn cùng hần giao lưu.

“Ân, vừa kết thúc.” Cước bộ dừng lại, Đường Phong cũng trả lại bằng giọng Luân Đôn, đây có tính là một phần trong tư tưởng sinh hoạt?

[Tôi ở dưới lầu chờ cậu, cậu biết xe của tôi là chiếc nào.]

“Đã biết.” Đường Phong cúp điện thoại, cũng may thời gian hai ngày cuối tuần không cần đi cùng Charles này đầu xuân hùng, thật tốt.

Dĩ nhiên Charles là một cao thủ trên giường, nhưng cùng đầu gối kia ở cùng một chỗ dừng hòng nghỉ ở mặt trên, Đường Phong không ngại ở mặt dưới, nhưng thỉnh thoảng cũng muốn ở mặt trên.

“Đường Phong.” Có người gọi tên cậu.

Đường Phong quay đầu lại, hướng cậu đi tới là một người thanh niên, không tính là đẹp trai hay xinh đẹp, nhưng hình dạng thanh tú sạch sẽ, lúc chớp mắt rất là có duyên.

“Nghe nói cậu vừa ra viện không lâu, tôi đã sớm nói qua tính cách của cậu không thay đổi sẽ không thể tồn tại trong vòng tròn này.” Biểu tình trên mặt Trần Minh Húc không tính là thân mật.

Tiểu Vũ từng nói Đường Phong là khách quý cố định trong một tiết mục giải trí, ngày hôm nay chính là tiết mục của hần, tuy rằng nói là khách quý cố định, nhưng rất lâu người chủ trì cũng không gọi Đường Phong, cho dù là chỉnh hần hay nói giỡn.

Nhưng loại tình huống xấu mặt là trước đây, ngày hôm nay Đường phong ở tiết mục trả lời mấy câu hài hước, không đến mức làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa nhưng cũng không bị lấy ra trêu đùa làm thành vở hài kịch nữa.

Một diễn viên phải yêu quý hình tượng bản thân, người có thể thật tình, nhưng phải giữ gìn hình tượng.

“Tôi nghĩ cậu nói đúng, cảm ơn.” Đường Phong cười cười.

Trần Minh Húc nhìn chăm chăm chàng trai một hồi, một lát mới lên tiếng: “Cậu tốt nhất là đã thực sự suy nghĩ cẩn thận.”

Đường Phong đi qua thoải mái vỗ nhẹ vai thanh niên, nhớ kỹ tiểu Vũ từng nói người chủ trì nhìn hẩn không vừa mắt, Trần Minh Húc là có chút nhằm vào cậu, nhưng cậu cảm thấy người trẻ tuổi kia không phải người xấu.

Nhiều bạn vẫn tốt hơn so với nhiều cừu nhân.

Trần Minh Húc có chút nghi hoặc nhìn chàng trai đã đi xa, không thể nói rõ là lạ ở chỗ nào.

40. Chương 40 - Tâm Động

Chương 40: Tâm động

Mới sáng sớm Đường Phong đã thức dậy, thời gian bình thường không công việc có thể ngủ thêm để nghỉ ngơi một chút, thời gian có công tác Đường phong so với bất kì ai còn phải chuyên nghiệp.

Dời đi cánh tay để ngang trên lưng mình, Đường Phong vừa ngồi dậy đã bị Charles bên cạnh kéo lại gắt gao ôm đè nặng.

“Sớm như vậy muốn đi đâu?” Còn có chút mơ mơ màng màng, Charles miễn cưỡng nói chuyện, con mắt vẫn còn nhắm mà đã bắt đầu trên người Đường Phong cọ đến cọ đi, một bàn tay to lớn không an phận chung quanh xoa nắn.

“Công tác, hai ngày này quay phim truyền hình tôi phải đến tổ phim, có thể sẽ trở về muộn một chút.” Kỳ thực chuyện này Đường Phong đã sớm nói qua cùng Charles, nhưng đầu hùng này chắc chắn không nghe vào, hẩn vội vàng kéo cánh tay đang làm loạn của Charles ra.

“Úc, phim truyền hình chết tiệt, tôi muốn tìm người nỏ nó.” Tay mới bị Đường Phong kéo ra, Charles lại kiên trì không ngừng tham hưởng thân dưới trần như nhộng của chàng trai, dụng lực sờ mó, “Thân ái, Đường thân ái của tôi, cậu đi tôi làm sao bây giờ, tâm hồn trống rỗng tịch mịch không ai có thể an ủi.”

Không để chàng trai nói lời dư thừa, Charles hôn lên môi Đường Phong, đem lời nói của đối phương đều ngăn ở trong miệng, đầu hùng hiện tại đã hoàn toàn thanh tỉnh, chen vào giữa hai chân cậu rồi sẽ làm chuyện không an phận.

“Tôi sẽ muộn——” gấp gáp hít thở không khí trong lành, Đường Phong kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay cố gắng nắm chặt cánh tay của Charles, ngoài miệng thì mắng: “Mùa xuân đã sớm qua rồi, Charles anh đứng là đại hùng sáng sớm đã động dục!”

“Tôi thích xưng hô này nha, hùng phát dục, ý là tôi cùng hùng giống nhau đều mạnh mẽ hữu lực phải không?” Charles cười ra sức lao động.

Một buổi sáng sớm, bên trong tràn đầy vết tích hoa hồng kiều diễm.

Bị như thế vừa dụ dỗ vừa động chạm, mặc kệ là ai cũng không thể thanh tỉnh nhận ra nguy hiểm, chờ tắm rửa mặc quần áo tử tế xong Đường Phong quả thực muốn mắng người, thêm nửa tiếng nữa thì cậu sẽ trễ giờ.

“Nói địa chỉ cho tôi biết, tôi sẽ đưa cậu đi.” Người khởi xướng cũng đi theo, ăn uống no đủ Charles cười nhìn sắc mặt có chút thối Đường Phong, mang người cùng ra gara.

Lúc này oán giận cũng không làm được gì, Đường Phong ngồi trên xe tròng Charles liếc mắt: “Anh tốt nhất chạy nhanh một chút.”

“Tôi không ngại cho cậu ăn hóa đơn phạt, thân ái.” Nháy nháy mắt, Charles ấn chốt mở cửa nhà để xe, xe thể thao phát ra âm thanh ong ong ong, như là khẩn cấp muốn chạy ra ngoài.

“Đã thắt dây an toàn?”

“Xong rồi.” Đường Phong đáp.

“Vậy chúng ta đi.” Người nào đó mạnh nhấn ga, một chiếc xe thể thao màu đỏ xa hoa kiểu cách bay khỏi biệt thự lao ra đường cái, tốc độ cực nhanh thiếu chút nữa khiến mặt dán lên cửa sổ xe thủy tinh, thật hạnh phúc là dây an toàn đủ chặt.

Một người bị bệnh tim có rất nhiều chuyện không thể làm, như là không thể chơi nhảy dù, không thể tham gia vận động kịch liệt, càng không thể đua xe.

Lúc trước cậu mở TV xem đua xe trong TV thì không chỉ một lần nghĩ tới, tương lai có một ngày cậu có thể ngồi trên xe đua hưởng thụ tốc độ cùng kích thích như bay.

Một chiếc xe con từ bên ngoài bay nhanh xẹt qua, bọn họ như là u linh ở sáng sớm trong thành thị xuyên toa đường cái, Đường Phong nhìn không được nở nụ cười: “Oa ừ, anh còn có thể tăng tốc độ.”

“Tôi vẫn chưa nói với cậu, đây có chứng nhận của VDV đua xe.” Charles tâm tình không tệ, hân mở nhạc, có nhiều tiếng ca đầy tiết tấu ở trong xe mạnh mẽ rung động, một chút một chút đánh vào trái tim.

Đây mới là cảm giác được sống.

Tay Đường Phong chậm rãi đặt trên cửa sổ xe cảm nhận sự rung động của xe, đóng phim tất nhiên rất thích, nhưng hiện tại sinh hoạt chân thực còn hơn điện ảnh không cần để ý không cần lo lắng.

Cậu thích cảm giác được sống.

Với tốc độ lái xe của Charles, Đường Phong thuận lợi chạy tới hiện trường quay phim, xe thể thao màu đỏ kiêu ngạo phát sinh âm hưởng ong ong giống như đốt pháo, đuôi xe vung lên bụi tùy ý tràn ngập không khí.

Xe ngừng lại, trái tim Đường Phong vẫn đang duy trì ở tần suất đập ở tốc độ cao, cậu quay đầu nhìn Charles ở vị trí lái xe, tháo dây an toàn rồi hôn mạnh lên mặt người đàn ông một cái, không chút nào keo kiệt ca ngợi: “Lúc anh lái xe rất quyến rũ.” Sau đó cậu đi xuống rời đi.

Charles sờ sờ chỗ Đường Phong hôn, đây là sáng sớm tốt đẹp nhất của hắn.

“Mình có đúng hay không bị bệnh tim rồi?” Charles cười lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa, chạm lên một lần rồi nhiều lần như vậy, cái hôn môi của đối phương lại làm cho hắn cảm thấy so với lúc ở trên giường càng kỳ lạ, một loại cảm giác nói không rõ.

41. Chương 41 - Cảnh Quay Đầu Tiên (một)

Chương 41: Cảnh quay đầu tiên (một)

Đường Phong thực sự có rất ít phân cảnh trong phim truyền hình, chỉ là một cái nam diễn viên phụ nhỏ nhỏ không hơn, lên diễn không mấy tập thì đã lĩnh tiện lợi, cũng còn chút đáng vui là nhân vật có đủ tình tự vui buồn.

Đường Phong trước kia chưa từng thật sự đóng phim truyền hình, nhiều lắm cũng chỉ là làm khách mời trong mấy cảnh quay đầu, nhưng mặc kệ là phim truyền hình hay điện ảnh, tóm lại đều là một chữ “Diễn”, cậu chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được.

Cậu đã đọc trước kịch bản, hôm nay cũng không phải quay nhiều lắm, nội dung là cậu thân là nhạc sĩ cung đình, tên nhân vật trong phim là Thiên Âm, cùng những nhạc sĩ khác tấu nhạc khúc trình diễn ở yến hội cung đình, nữ diễn viên chính là cung nữ thích khúc nhạc của cậu, hai người vô tình quen biết.

Tiêu chuẩn nam đa sầu đa cảm.

Dựa theo lễ nghi cơ bản, Đường Phong cùng tiểu Vũ chào hỏi đạo diễn cùng nhân viên công tác ở đây, mọi người nhàn nhạt đáp lại một chút, mặc dù Đường Phong là một tiểu minh tinh xuống dốc, nhưng biết chào hỏi còn tốt hơn người không biết lễ nghi xã giao.

Đường Phong tự mình chào hỏi mấy người diễn viên chính, nhưng mấy người thanh niên đang nổi tiếng này chỉ là tùy tiện nhìn cậu, không chút để ý.

“Những người mới này cũng thật là, vừa mới xuất đạo có chút danh tiếng thì tự cho là rất giỏi, đại bài chân chính ai mà không hòa ái dễ gần, có chỗ nào giống như bọn họ, con mắt đều đặt ở sau ót, đối với đạo diễn cùng người chế tác thì tỏ ra ngoan ngoãn, đối với người khác thì tự cao tự đại đưa ra bản mặt thôi.” trên đường cùng Đường Phong đến chỗ hóa trang, tiểu Vũ nhin không được nói xấu mấy người mới đang nổi tiếng kia.

Đầu năm nay người mới dựa vào phim truyền hình trở nên nổi tiếng không ít, đều là tuổi còn trẻ kiếm được chút nhân khí, nói trắng ra nhân khí đều là phù phiếm, đa phần khán giả bởi vì một thời thích bộ phim truyền hình mà thích luôn diễn viên, nhưng xét đến cùng bọn họ chỉ là thích nhân vật trong bộ phim truyền hình đó mà thôi.

Có thể bộ phim truyền hình tiếp theo đi ra, khán giả sẽ lại thích một diễn viên mới.

“Nếu biết bọn họ đều là hài tử cũng không cần cùng bọn họ so đo.” Đường Phong vỗ vỗ tiểu Vũ.

Tiểu Vũ hít một tiếng: “Đường Phong, ngữ khí của anh giống như của một diễn viên tiền bối.”

“Cô đây là muốn nói tôi già sao?” Đường Phong vừa cười vừa nói, “Tốt xấu gì tôi trước đây cũng xuất đạo từ đoàn thể thần tượng, đã từng có được danh tiếng hơn người, Tiểu Vũ, người ở đám mây sẽ không biết mùi vị ở đáy cốc, nhưng một minh tinh chưa từng trải qua đáy cốc cũng rất khó leo lên đỉnh cao.”

Cậu nhiều năm lăn lộn như vậy, dạng minh tinh gì mà chưa từng thấy qua?

Người mới không hiểu chuyện, đột nhiên vận may đậu ở bên người khó tránh khỏi cháng váng đầu, lúc này khảo nghiệm chính là tình cảm chùng chỉ số thông minh, nói trắng ra giới giải trí cũng là một chiến trường, ngoại trừ khả năng vốn có còn phải có lực lượng chống lưng, dựa vào hay là người quen gặp gỡ, vẫn cần năng lực thái độ xử thế làm người.

Thế giới này không có nhiều như vậy siêu sao được trời sinh, vô số tuấn nam mỹ nữ nếu như cá trong sông đều dũng mãnh tiến vào trong vòng tròn, phía sau lại có ngàn ngàn vạn vạn người khát vọng nổi tiếng đang chờ cướp giật vị trí của người, người không có bản lĩnh, người không có thành tích huy hoàng, người dựa vào cái gì đứng ở vị trí siêu sao?

Người cao ngạo mà tài hoa uyên bác có thể trở thành nghệ thuật gia, tài hoa uyên bác lại là nhân tài hiểu được thái độ làm người có thể trở thành một viên sao kim trên đỉnh kim tự tháp.

42. Chương 42 - Cảnh Quay Đầu Tiên (hai)

Chương 42: Cảnh quay đầu tiên (hai)

Trong lúc ngồi hóa trang, lần đầu tiên mặc trường bào cổ đại của Trung Quốc, lần đầu tiên đội tóc giả thật dài, nhìn chính mình trong gương quen thuộc lại xa lạ, cậu có một cảm giác kỳ diệu nói không nên lời.

“Cậu cũng có thể đi diễn Lan Lăng Vương rồi.” nhân viên trang điểm một bên giúp Đường Phong trang điểm, một bên tán thưởng.

Đường Phong tuy rằng vẫn luôn sinh hoạt tại hải ngoại, nhưng đối với lịch sử văn hóa của Trung Quốc không xa lạ một chút, tự nhiên cũng biết Lan Lăng Vương trong miệng nhân viên tạo hình là ai.

Lan Lăng Vương, tướng mạo ôn nhu tâm hùng chí tráng, giọng nói kiên cả đáng điệu đều đẹp, là người cầm quân, mỗi khi có được thứ gì, dù chỉ là vài quả dưa, cũng chia cho mọi người. Trong lịch sử coi như là một mỹ nam tử tiếng tăm lừng lẫy, đáng tiếc kết cục cuối cùng lại khiến cho người tiếc hận.

Lúc Đường Phong xuất thần nhân viên hóa trang đã hoàn tất công tác, nhân viên hóa trang là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, cô nhìn mỹ nam tử cổ điển trong gương cười nói: “Kỳ thực nguyên bản phải phối hợp thêm một số trang sức, nhưng tôi cảm thấy người như vậy là cũng rất được rồi.”

Quần áo đơn giản là trường sam tuyết trắng thanh lịch lại vô cùng phiêu dật, bên hông là một đai lưng màu bạc có thêu hoa văn chìm buộc vòng quanh thắt lưng mềm dẻo của chàng trai, lưng ngay thẳng khiến cậu nhìn phá thế tuấn lãng, ngũ quan vốn có đã như trong tranh thủy mặc đi ra, phối hợp tóc dài lại giống như mỹ nam tử từ tranh cổ ngàn năm bước ra.

Cả người thanh lịch tuấn tú, trong ngày hè nóng bức liếc mắt nhìn liền cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái.

“Tôi cảm thấy tôi có thể đi diễn Nhiếp Tiểu Thiển.” Đường Phong cười ôm một chút nữ nhân viên hóa trang, “Cám ơn cô.”

“Không, không cần khách khí...” Nữ nhân viên hóa trang thoáng đỏ mặt, “Muốn cám ơn tôi, vậy chụp chung một bức ảnh đi.”

Đường Phong vui vẻ đáp ứng, Tiểu Vũ giúp hai người chụp ảnh.

Gần đến lúc Đường Phong lên sân diễn, Đường Phong bị nhân viên công tác kêu đi ra ngoài, nữ nhân viên hóa trang nhìn bức ảnh, suy nghĩ một chút rồi đăng lên web.

Lúc này cô cảm thấy Đường Phong thực sự như từ trong tranh đi ra, cũng xuất phát từ thói quen lướt lướt web mà thôi, căn bản không nghĩ đến khi công tác kết thúc mở Web ra nhìn, cư nhiên trở thành web có bình luận đứng đầu.

Mà Đường Phong lúc này sau khi rời khỏi đây thấy còn chưa tới lúc cậu lên sân diễn, bỏ chạy đến nói chuyện phiếm với sư phụ đạo cụ, nếu là một nhạc công cậu nên đánh đàn mới đúng, đáng tiếc tổ đạo cụ chuẩn bị đều là đàn giả, Đường Phong muốn trình diễn một chút cầm kỹ cũng không có cơ hội.

Người còn có thể trông cậy một người bệnh tim đàn ghi ta điện sao? Lúc Đường Phong ba mươi tuổi đã giống người bốn mươi tuổi bắt đầu dưỡng sinh rồi, uống trà, đánh đàn lại chơi cờ, đàn cổ đàn dương cầm mọi loại đàn đi, chỗ tốt của đóng phim là chu kỳ nghỉ ngơi trong thời gian ngắn nhiều, thời gian học gì đó tự nhiên cũng nhiều.

Nhất là sau khi nổi danh, cậu đối với kịch bản yêu cầu càng ngày càng nghiêm ngặt, thời gian nhàn hạ cũng nhiều một chút, diễn viên phải hành động tạo tố chất cho bản thân để tự đề bạt chính mình, không thể ngồi ở nhà ngủ, có thể đi ra ngoài khiêu vũ một chút.

Không đợi cậu trò chuyện lâu lắm, nhân viên công tác lại chạy tới bảo hắn chuẩn bị, rốt cục đến cậu lên sân diễn rồi.

Từ lúc Đường Phong đi tới thế giới này, đây là vai diễn đầu tiên của cậu, cũng là của Đường Phong trước kia.

Đường Phong thường xuyên có một loại cảm giác cậu thay hai người, sinh hoạt tốt sống khá giả, quay phim truyền hình điện ảnh tốt đẹp.

43. Chương 43 - Cảnh Quay Đầu Tiên (ba)

Chương 43 cảnh quay đầu tiên (ba)

Phân cảnh ngày hôm nay của Đường Phong không có lời thoại, chỉ làm ra vẻ đánh đàn, chỉ cần cùng nữ vai chính đối diện tới gian tình, bố trí đạo cụ đã chuẩn bị tốt, đạo diễn ngồi trên ghế hô bắt đầu.

Mặc dù bên tai nghe được mệnh lệnh do ACTION biến thành rồi bắt đầu, nhưng sau khi nghe một tiếng thanh âm vô cùng mạnh mẽ của đạo diễn, Đường Phong bỗng nhiên cảm thấy trên da nổi lên một tầng da gà, một loại cảm giác tập trung đã lâu xuất hiện trong đầu của cậu.

Ngoài màn ảnh Đường Phong là Đường Phong, trong màn ảnh Đường Phong cho tới bây giờ là người trong kịch.

Gió mát từ từ phát tới nhẹ nhàng mơn man từng sợi tóc đen, lúc này cậu là một nhạc công ở cung đình, trên chân mang gông xiềng vô hình, đem tương tư suốt đời, tình hoài mãn thế, đều đặt lên cầm huyền trong tay từ từ khảy đàn, nói không nên lời nói, nói cô độc bất tận.

Bốn phía là âm hưởng của đế vương cùng tiếng động uống rượu mua vui, trong lòng của hắn cũng chỉ có một thân đàn cổ mang đến tiếng đàn trầm lắng.

Không cần bất luận cái gì miêu tả, không cần bất luận cái gì đặc tả, hắn ngồi ở chỗ kia, hắn chính là một bức tranh.

Bên ngoài, tiểu Vũ ở một bên thấy mà mục trừng khẩu ngọc, từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy Đường Phong cô đã có một cảm giác cường liệt, cho rằng tương lai Đường Phong nhất định sẽ có thành tích không bình thường, nhưng khi cô xem biểu hiện của chàng trai này dưới màn ảnh, cô vẫn là nhìn không được bị chấn động tới rồi.

Vậy đại khái chính là cái gọi là đóng phim đi, không có một lời thoại, không có biểu tình di động, cúi đầu khi trong lòng mắt thâm hàm một luồng ưu thương, khóe môi nhếch lên một tia tịch liêu, vô cùng đơn giản, thanh thanh sở sở, rõ ràng.

Tất cả ngôn ngữ, đều không thắng nổi đuôi lông mày đang lúc điểm một vẻ u sầu.

Trong màn ảnh bỗng nhiên phóng đại người hòa cảnh, tiếng nháo động ồn ào phồn hoa bốn phía đều thành nền cho một tia thân ảnh màu trắng này.

Vai chính của màn diễn này cho tới bây giờ cũng không phải một gã nhạc công vốn nên bị bao phủ trong đám người, rồi lại ngoài ý muốn khiến tên nhạc công thành tiêu điểm của một màn kia.

Tiểu Vũ nở nụ cười, cô cười cười đột nhiên cũng muốn khóc, là minh châu đã bắt đầu phát sáng.

Màn ảnh hạ, nữ vai chính sắm vai cung nữ quanh co khúc khuỷu mà đến, bỗng nhiên cùng lúc, Đường Phong sắm vai nhạc công nhìn lại nữ tử đồng dạng có ánh mắt cô tịch, hắn thấy một nữ tử trẻ tuổi đối tượng lai mê man cùng luồng cuống, hắn từ trong mắt nàng thấy được bản thân trước kia, tỉnh táo tiếc tỉnh táo, lại có chút thương tiếc, nhạc công hướng phía nữ tử câu tia nhàn nhạt tiểu ý.

Dường như trong một suối nước tràn đầy lửa bỗng sôi sục, lại rồi rơi xuống vực sâu trong lòng nữ tử.

Ngày khác, hắn vì nàng hôn đoạn thiên nhai;

Ngày khác, nàng thành chủ tể hậu cung đứng trên vạn người trong cung, nhìn mọi người trước mắt muôn hình muôn vẻ, nàng có hay không sẽ nhớ một nam tử ở trên một buổi dạ yến từng nhận được nụ cười an ủi từ nàng?

Phải là nhớ kỹ, bởi vì nhớ kỹ, cho nên mới càng ưu thương, nàng sẽ hảo hảo sống sót, mang theo mong đợi tốt đẹp của hắn.

“Cắt! Tốt lắm!” Đạo diễn ra lệnh một tiếng, màn diễn này chỉ cần một lần thì xong.

Diễn viên nhập vai phải nhanh, thoát vai cũng phải rất nhanh, nhân sinh trong vai diễn chung quy là dưới ngòi bút của người khác, mà người còn phải sống bằng chính mình.

Đường Phong từ trên đệm đứng lên, tiện tay vuốt vuốt mái tóc, một cô gái thanh tú đi tới trước mặt hắn, là cô nương vừa đối diện cùng Đường Phong, cũng là nữ vai chính được người chế tác bộ phim truyền hình này chọn lựa.

“Tôi là Đường Diễm Diễm, vừa vặn anh cũng họ Đường, nói không chừng chúng ta là cùng tổ tiên.” Cô gái sang sảng cười hướng Đường Phong vươn tay, “Anh diễn thật tốt, thoáng cái đem tôi nhập vai rồi.”

“Đường Diễm Diễm, Đường đương nhiên là ngọt rồi, nhưng tôi cảm thấy cô càng ngọt, lớn lên miệng cũng ngọt.” Đường Phong cười đưa tay ra nắm lấy, “chúng ta là cùng tổ tiên, không chừng là tiểu muội của ta, tiểu muội tới cho ca ca ôm một cái.”

Đường Diễm Diễm không thêm để ý chút nào tiến lên ôm chặt lấy chàng trai.

44. Chương 44 - Lục Tổng, Chào Anh (một)

Chương 44 Lục tổng, chào anh (một)

Ngày hôm nay là ngày đầu tiên khởi công coi như thuận lợi, phân cảnh của mình đã xong, cũng cùng làm quen với nữ diễn viên chính, Đường Diễm Diễm là một cô gái có tính cách hào sảng, người lớn lên cũng rất đẹp, từng ra nước ngoài du học, thoáng cái thì cùng “lão bánh quẩy” Đường Phong trò chuyện vô cùng ăn ý, lập tức há mồm ngậm miệng đều là “Đường ca Đường ca”, vui đùa đến khi nhân viên công tác hiện trường giữ hai người bọn họ dùng cơm.

Dù sao buổi chiều cũng không có việc gì, Đường Phong vẫn giữ tạo hình cổ trang thì nhìn vai diễn của mấy người diễn viên khác, tỉnh thoảng cùng nhân viên công tác bên cạnh tâm sự, người nghiêm túc nỗ lực lại hiền hòa mặc kệ đi tới đâu cũng sẽ không bị bài xích, nhưng thật ra có mấy người tiểu diễn viên không quá thích cùng Đường Phong tiếp xúc

Một chiếc xe Aston Martin màu đen từ đằng xa chậm rãi tiến lại, Đường Phong tuy rằng cũng thấy này xe thể thao phong cách cùng sành điệu nhưng không có chú ý, từ chỗ cậu ngồi phoir nằng nói chuyện phiếm đến bây giờ cũng thấy mấy chiếc xe thể thao rồi, ngược lại tiểu Vũ bên cạnh vội vã nhắc nhở Đường Phong.

“Là xe của Lục tổng!” tiểu Vũ nắm ống tay áo cùng trường bào của người nói chuyện phiếm đến bất diệt nhạc hồ Đường Phong kéo lên.

“Lục Thiên Thần?” Hắn tới làm cái gì?

“Hôm nay là ngày đầu tiên anh khởi công, ngài ấy tới thăm anh một chút cũng là bình thường đi.” Tiểu Vũ nói đương nhiên.

Đường Phong cười thẳm hai tiếng, cậu mới không tin họ Lục sẽ tốt như vậy, nhưng nếu ông chủ tới, làm nhân viên mà không có một chút biểu thị cũng không tốt.

Xe thể thao dừng cách bãi đỗ xe không xa, Đường Phong tự giác cùng tiểu Vũ đi tới, cửa xe mở ra, so với nam diễn viên chính phim truyền hình còn muốn đẹp trai hơn Lục Thiên Thần từ bên trong đi ra, vẫn luôn đều là một dáng dấp mặt than băng sơn nam nhân lần đầu tiên thấy tạo hình cổ trang của Đường Phong thì có chút giật mình.

“Lục tổng, phiền phức ngài đã dành thời gian để tới.” tiểu Vũ nịnh nọt chạy tới.

Đường nhìn Lục Thiên Thần rơi vào trên người Đường Phong: “Cậu còn chưa kết thúc công việc?”

“Tôi...” Nói chưa xong đã bị người cắt đứt.

“Tháo trang sức, theo tôi về.”

Ta...X người!

Trong bụng mắng một câu, trên mặt Đường Phong vẫn duy trì tươi cười ôn hòa gặt đầu: “Vây làm phiền Lục tổng chờ một chút, một chút là tốt rồi.”

Tiểu Vũ nhanh như chớp dắt Đường Phong vào cởi bỏ hóa trang, cũng không thể khiến Lục tổng chờ lâu.

“Ai, nhẹ một chút.” Ngồi trong phòng hóa trang, bị tiểu Vũ cởi y phục mà Đường Phong ngẫm thử dài, cậu không dự định cố ý kéo dài thời gian của Lục Thiên Thần, nếu cậu có tâm tư này cũng không nhất định biến thành thực tiễn, thế nhưng tiểu Vũ người có thể hay không ôn nhu một chút, người là nữ sinh a, cùng một tiểu sắc lang cuồng cởi y phục của cậu giống nhau.

“Lục tổng chờ!” Nói đến nói đi, tiểu Vũ chỉ có duy nhất một lời thoại.

“Hắn thích chờ thì để hắn chờ đi, tôi cũng không có yêu cầu hắn làm vậy.” Cởi khăn trùm đầu, da đầu thật là có chút đau, Đường Phong nhẹ nhàng xoa đầu của mình, một bên nhắc chân để tiểu Vũ đem quần của hắn cởi ra.

“A, anh thế nào để tôi giúp anh cởi quần!” Nói vừa xong, tiểu Vũ đỏ mặt, hai tay che mặt, hai mắt từ khe hở nhìn ra, “Tôi cảm thấy anh có thể đi chụp bìa tạp chí rồi.”

Này thật sự là... tiểu Vũ cúi đầu nhìn chính mình, quên đi, cô là mệnh làm người đại diện, không cần phải cùng so với ngôi sao.

“Tôi sẽ giúp.” Âm thanh của một người đàn ông từ cửa vang lên.

Đường Phong cùng tiểu Vũ song song nhìn lại, Lục Thiên Thần đến chỗ này từ lúc nào?

45. Chương 45 - Lục Tổng, Chào Anh (hai)

Chương 45 Lục tổng, chào anh (hai)

Đây là lần đầu tiên Đường Phong một mình cùng Lục Thiên Thần ăn cơm, tiểu Vũ rõ ràng là người đại diện của cậu, lại bị Lục Thiên Thần đuổi đi, lại nhớ tới dáng dấp vui mừng đem cậu bỏ lại, Đường Phong thực sự rất muốn cải tạo suy nghĩ của tiểu Vũ, một chân chó đúng nghĩa!

Xe dừng trước cửa của một nhà hàng, Lục Thiên Thần đưa chìa khóa cho người đem xe vào bãi đậu xe, Đường Phong đi bên cạnh người đàn ông, lúc hai người cùng vào quản lý liền nhiệt tình tiếp đón, hiển nhiên Lục Thiên Thần là khách quen ở đây, càng rõ ràng chính là ánh mắt kinh ngạc của quản lý khi thấy cậu, Đường Phong biết mình tuyệt đối không phải người thường đi ăn cùng Lục Thiên Thần ở chỗ này.

Sẽ là ai, Ca Trần?

“Lục tổng, vẫn như cũ sao?” Quản lý đứng ở một bên nhỏ giọng hỏi, con mắt thỉnh thoảng nhìn qua Đường Phong.

Lục Thiên Thần có chút không kiên nhẫn, liếc mắt nhìn Đường Phong ngồi đối diện, sau đó đưa thực đơn qua: “Muốn ăn cái gì thì chính mình gọi.”

Đường Phong cũng không khách khí làm kiêu, mở ra thực đơn gọi mấy món vừa sang vừa hợp khẩu vị bản thân, hợp khẩu vị bản thân là thứ nhì, sang mới là hàng đầu, khó có được Lục tổng mời cơm, cậu nhất định là phải vô cùng hạnh diện.

“Làm theo lời cậu ta.” Lục Thiên Thần con mắt cũng không thèm động một chút.

“Tốt, ngài chờ.” Quản lý rất nhanh lui xuống, trước khi đi không quên khép hờ cửa.

Lần này Đường Phong học thông minh, đối phó người như Lục Thiên Thần không nên mở miệng trước, người nói càng nhiều đối phương càng dễ nắm được nhược điểm cùng sơ sót của người, cho nên cậu vẫn cúi

đầu, yên lặng không nói gì mà uống nước trái cây, nếu muốn so ai có thể chịu được bầu không khí xấu hổ này, Đường Phong hẳn cũng tự nhận không tầm thường.

Chết qua một lần da liền dày lên hai tầng, mệnh “trộm được” sẽ không cần phải quan tâm cảm giác cùng cái nhìn của người khác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong bàn cũng không ai nói chuyện, cho đến khi quản lý dẫn người đem thức ăn lên cả hai vẫn tự làm việc của mình, uống nước trái cây, xem tạp chí, ngoạn điện thoại di động.

“Ngài dùng thông thả.” Sắp đặt xong, quản lý khom lưng rồi rời đi, lần này thực sự khóa cửa, trên cánh cửa có một đôi mắt thần nhi nhỏ không cẩn thận bị Đường Phong thấy, hẳn cả kính thiếu chút nữa bị sặc.

“Uống chậm một chút.” Lục Thiên Thần giương mắt, tiện tay cầm khăn tay đưa tới.

“Cám ơn.” Đường Phong đón lấy, nghiêng người cúi đầu lau nước trái cây dính bên khóe miệng, thật mất mặt.

“Cậu không chỉ thay đổi tính cách, hiện tại ngay cả cử chỉ cũng trở nên cao nhã.” Lục Thiên Thần diện vô biểu tình, hẳn cầm lấy dao nĩa bắt đầu phân chia nộm thịt bò, cũng không liếc mắt nhìn Đường Phong.

“Cám ơn Lục tổng khích lệ.” Bình đến tướng ngăn, ít nói ít sai sót.

“Cậu trước đây lúc ở cùng ta nói rất nhiều.” Mỗi tổng tài giống như vô ý nói một câu.

“Lục tổng hoài niệm tôi của trước kia sao?” Đói bụng, Đường Phong cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu từ đĩa rau, mặc dù cậu lớn lên ở nước ngoài, nhưng vẫn thích nhất các món ăn hay là đặc sản của Trung Quốc, nhất là lẩu Tứ Xuyên, quả thực chính là món ăn hẳn không thể ngừng yêu thích, nếu như bác sĩ không cấm dặn cậu cái này không thể ăn, cái kia không thể ăn, cậu đã sớm ăn lẩu thường xuyên tại nhà rồi.

“Không, tôi càng thích cậu bây giờ.” Lục Thiên Thần nói ra vô cùng tự nhiên.

“Cám ơn Lục tổng thưởng thức.” Tuyệt đối trả lời bằng giọng quan, nhưng từ miệng Đường Phong nói ra cũng không gây cảm giác cứng nhắc, ngược lại còn có cảm giác hài hước.

Nuốt xuống thịt bò trong miệng, Lục Thiên Thần mắt nhìn đặt ở một bàn thực vật hỏa hồng trước mặt Đường Phong, con mắt có chút mỉa mai, cúi đầu tiếp tục ăn món hào thanh đậm: “Tìm cậu tới là muốn nói cho cậu biết một cái tin tốt.”

“Chuẩn bị tăng tiền lương cho tôi?” Đường Phong vừa cười vừa nói.

“Gần như vậy.” Lục Thiên Thần nhìn Đường Phong đem thịt bò xào gừng nhét vào trong miệng, con mắt run rẩy, cầm lấy chén nước uống một ngụm sau đó mới tiếp tục nói. “Bộ phim mới của đạo diễn Lý Ngụy đã quyết định chọn cậu.”

46. Chương 46 - Lục Tổng, Chào Anh (ba)

Chương 46 Lục tổng, chào anh (ba)

“Bộ phim mới của đạo diễn Lý Ngụy đã quyết định để ý cậu, vốn người lần này chúng ta tiến cử là Ca Trần nghệ nhân công ty Kỳ Hạ của Tô Khải Trình, điều kiện của Ca Trần rất tốt, nhưng đạo diễn Lý Ngụy cảm thấy biểu hiện trong màn ảnh của cậu rất có sức bật.” Nói đến đây Lục Thiên Thần cố ý liếc mắt nhìn Đường Phong, ý vị thâm trường.

Lúc Đường Phong cùng Kino hôn môi, Lục Thiên Thần thể nhưng một mực đứng bên cạnh xem, cũng không mua vé vào cửa.

“Lục tổng, anh nên nói trực tiếp cho tôi biết, tôi là được chọn hay là không được tuyển.” Nói một khúc nhạc dạo dài như thế, nửa ngày cũng không vào trọng điểm, rõ ràng phá khẩu vị người.

“Vội vã như vậy sao?” Ngoéo... khóe môi, Lục Thiên Thần buông xuống dao nĩa trong tay, “Nói như thế, giữa cậu và Ca Trần khả năng đạo diễn Lý Ngụy chọn cậu là rất lớn, giải trí Thiên Thần và giải trí Tô thị tuy rằng cùng hợp tác với đạo diễn Lý Ngụy, nhưng công ty hai người chúng ta chỉ là phụ trách tuyên phát bên trong bộ phim, người đầu tư chủ yếu là Charles.”

Cái này Đường Phong biết, sau đó? Lục Thiên Thần có thể hay không nói hết một lần.

“Cơ hội ban đầu của Ca Trần là do cậu đổi lấy, nhưng thoát nhìn Charles trong khoảng thời gian này hiển nhiên bị cậu mê hoặc, người đầu tư nói ra yêu cầu, nếu như cậu đảm đương nổi trọng trách vai chính trong phim, hội đầu tư kinh doanh sẽ gia tăng đầu tư.” Lục Thiên Thần lần này nói nghe như bình thường, nhưng tỉ mỉ nghe lại có mùi vị khác.

Cái gì là, Charles trong khoảng thời gian này hiển nhiên bị cậu mê hoặc?

“Đó cũng là cơ hội Lục tổng cho.” Thịnh thoả cũng cho cậu phản kháng một hai câu đi, trái lại tùy ý ngồi để cho Lục Thiên Thần châm chọc cũng không phải tác phong của Đường Phong.

“Không cần khách khí, đây đều là cậu tự tranh thủ.” Lục Thiên Thần nhàn nhạt nói.

Kẻ da mặt dày này vẫn mở con ngươi nói lời như thế, Đường Phong cảm thấy bản thân đã gặp phải đối thủ.

“Đạo diễn Lý Ngụy không phải là một đạo diễn sẽ bị người đầu tư khống chế, lựa chọn cuối cùng của ông ấy vẫn không xác định được, thế nhưng cậu cùng Ca Trần khả năng của cậu lớn hơn, cho nên tôi quyết định từ giờ trở đi đem đầu tư đặt ở trên người của cậu.”

Tôi là nhân viên của anh, kiếm tiền cho anh, anh vốn nên đem đầu tư đặt trên người của tôi mà không phải trên người nhân viên của công ty đối thủ.

Cho nên... Đường Phong sẽ không cảm kích Lục Thiên Thần, cậu biết giá trị của mình, nếu như không phải có hợp đồng với giải trí Thiên Thần, cậu đi tới chỗ nào cũng có thể sống tốt.

Trên thế giới này thực sự không có diễn viên tài năng sao? Diễn viên tài năng rất nhiều, nhưng có thể nhanh nhẹn tranh thủ chỉ có mấy người mà thôi.

“Phản ứng của cậu rất bình thản.” Lục Thiên Thần nói.

“Lục tổng, tôi sẽ không khiến anh thất vọng.” Càng sẽ không để cho bản thân thất vọng.

Lục Thiên Thần nhàn nhạt cười cười: “Mấy ngày hôm trước Charles mang cậu đi vài chỗ, cũng nhìn thấy một số người, cậu cứ việc yên tâm hảo hảo công tác, tôi sẽ xử lý chuyện này.”

“cám ơn Lục tổng.” Đường Phong lúc này nhìn Lục Thiên Thần thuận mắt hơn, cậu đối với hứa hẹn của Albert, có hơi chút phiền não, chuyện phiền toái luôn luôn càng ít càng tốt, cậu thầm nghĩ hảo hảo công tác hảo hảo sinh hoạt, không muốn ngoan cái gì sinh hoạt kích thích của hắc bang.

“Cậu ở cùng Charles cũng khách khí như vậy?” Lục Thiên Thần giương mắt nhìn qua.

“Anh là ông chủ của tôi.” Loại người như Charles, cùng hắn khách khí hắn thế nhưng sẽ ăn của ngươi, cho nên tuyệt đối không thể khách khí, đôi lúc còn muốn cướp một chút sắc mặt, nếu không cậu bị đem đi bán rồi.

Lục Thiên Thần cười không nói gì, sau khi kết thúc bữa cơm hắn sẽ đưa Đường Phong trở lại biệt thự của Charles.

« Tôi sẽ giúp cậu liên lạc một số tạp chí, còn có, nửa tháng sau đó tôi sẽ tới đón cậu. » Trước khi đi Lục Thiên Thần lưu lại những lời này.

Đường Phong thở phào nhẹ nhõm, họ Lục cuối cùng cũng xem cậu là nhân viên.

47. Chương 47 - Chương 47

Chương 47

“Chủ nhiệm, kỳ “tình nhân trong mộng” này đã xác định người được chọn rồi, anh trước nhìn một chút.”

Trong phòng hội nghị của đài truyền hình, mấy người nhân viên công tác tụ lại một chỗ, một bên xem tư liệu mới nhất của một kỳ tiết mục, một bên thương thảo vấn đề mục đích chế tác.

“Nam sao kim cùng nam nhân thành đạt, trọng tâm câu chuyện sẽ tạo oanh động không nhỏ, tiết mục kỳ này của chúng ta ngoại trừ thành công chỉ có thể là thành công, ha ha,” chủ nhiệm đẩy kính mắt gác ở mũi, người đàn ông thoạt nhìn có chút nhã nhặn anh tuấn, mắt nhìn nhân viên công tác ngồi bốn phía, vừa cười vừa nói, “Ngay từ đầu tổng cộng là mười tên nam ngôi sao, điều động bốn gã nội bộ cuối cùng tiến nhập mấy kỳ tiết mục, bốn người này các người đã chọn được người chưa?”

Cầm danh sách chọn người công tác trong tiết mục chỉ mở ra vài tờ giấy, chủ nhiệm nhìn lướt qua mọi người.

“Đã có rồi.” nữ chế tác đeo lại một bộ mắt kính đen to nói nói, “Phùng Tu Kiệt là người chủ lực chúng ta chọn lần này, mấy năm gần đây có danh xưng trong bốn tiểu thiên vương nên rất được quan tâm, hình tượng cũng tốt, nếu xuất hiện trong tiết mục lần này sẽ gây oanh động không nhỏ.”

“Về phần ba người khác, chúng tôi cũng quyết định người có chút danh tiếng sẽ là nam sao kim cùng tranh luận vòng cuối.” Đột nhiên ngừng nói, nữ chế tác nhíu mày, có chút do dự nói, “Khải, anh thấy Đường Phong thế nào?”

“Đường Phong?” Người đàn ông hạ kính mắt có chút mị mị, lúc này mới nhớ hẳn tựa hồ không có xem hết bản danh sách, Khải đưa tay mở tập ra lần thứ hai, lật đến cuối cùng mới thấy hồ sơ của Đường Phong.

“Các người có kế hoạch xử lý cậu ta như thế nào?” thờ ơ hỏi, Khải nhìn tư liệu của Đường Phong.

“Dựa theo kế hoạch, trong ba tập đầu sẽ loại bỏ cậu ta.” Tiếng người chế tác vừa chuyển, thấp giọng nói, “Nhưng hôm qua ta có lướt web, có một trang đăng tải hình ảnh tạo hình cổ trang của cậu ta cư nhiên bình luận đứng đầu trong ba tên nổi tiếng nhất, hơn nữa việc đóng phim giữa cậu ta và Ca Trần lúc trước cũng có thể lợi dụng một chút.”

Một nhân viên công tác nói tiếp: “Tôi có một người bạn ở giải trí Thiên Thần, giải trí Thiên Thần dạo này tựa hồ có ý định giúp Đường Phong an bài một số phỏng vấn cùng chụp ảnh tạp chí, thoạt nhìn Lục Thiên Thần có ý tưởng đưa Đường Phong một cơ hội.”

“Truyền phát tin tiết mục đến phân nửa nếu như Đường Phong đột nhiên có tin tức cho hấp thụ ánh sáng càng tốt hơn nữa, đối tiết mục mà nói chỉ có lợi.” nữ chế tác cũng không che giấu ý nghĩ của mình.

Khải gật đầu, tay sờ cằm nói: “Àn, tôi tin tưởng lời của cô, nhưng nam khách quý ta mời đến là một người không thích bị người khác sai sử, cuối cùng tiết mục phải đi như thế nào, sẽ không nằm trong tầm khống chế của chúng ta.”

Mỉm cười, Khải ngừng đầu nói thêm một câu: “Nhưng tôi nghĩ Đường Phong hẳn là sẽ lưu đến đích, nhân viên tiết mục cứ làm theo như vậy, ngay từ đầu chúng ta chủ yếu để ý là Phùng Tu Kiệt, về phần Đường Phong, tạm thời không cần đẩy mạnh tuyên truyền cậu ta.”

“Nửa đường nhảy ra một hắc mã cũng là một biện pháp tạo hiệu ứng thu hút người xem.”

Rời phòng họp, Khải lấy ra điện thoại di động, bấm số điện thoại của bạn tốt của hắn.

Một lát sau, điện thoại được nhận.

“Uy, dạo này không phải cậu rất nhàn nhã sao? Tối tham gia tiết mục của tôi đi, cùng nam ngôi sao nó chuyện yêu thương vân vân không phải là sở trường của cậu sao.” Dẫn theo vài phần chế nhạo, mặt khác nói nói.

[Khải, ta thoạt nhìn như là người rất rảnh rỗi sao?] người đàn ông bên kia điện thoại cười cười.

“Đừng không có chút tình người như vậy, tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn bè nhiều năm.” Khải vừa cười vừa nói.

[ha ha, tôi là thích nam ngôi sao xinh đẹp, thế nhưng tuyệt không thích đem chuyện cá nhân đưa lên màn ảnh rộng đi, như thế quá ngốc rồi, sao cậu lại đột nhiên tìm tôi?]

“Không có biện pháp a, ai bảo cậu một chút thì lên tạp chí tài chính, người đẹp trai lại nhiều tiền lại độc thân, trăm phần trăm là một kim cương Vương lão ngũ. Tiết mục lần này của chúng tôi có nam minh tinh mà cậu quen biết.” Ngừng nói, trong ống nghe truyền ra một tiếng cười nhạt, Khải cố ý thả chậm âm thanh, nói, “Là người lần trước cùng cậu đến đài truyền hình, Đường Phong.”

[Đường Phong?] ngữ điệu đối phương thoáng cái cao lên.

“Ân, có hứng thú sao?” phản ứng của Charles khiến Khải hết sức vui vẻ, hẳn biết được hiện tại Đường Phong đang ở trong nhà Charles.

[Tôi không thể đồng ý cậu lập tức, ngày mai sẽ trả lời cậu.]

Hơi có vẻ nổi bật ở ngã tư đường, người đàn ông lái xe ô tô cúp máy, khóe miệng vung lên mỉm cười, Đường Phong sao?

48. Chương 48 - Chương 48

Chương 48

Đường Phong thích nhất chính là phòng tắm xa hoa của Charles, khách phòng và ngọa thất của chủ nhân hiển nhiên là có khác biệt rất lớn, sau khi ở trong nhà Charles được một tuần, Charles đem mật mã bảo vệ phòng ngủ nói cho Đường Phong.

Làm người phải có nguyên tắc tính tự giác, Đường Phong thích nhất là lúc đi vào phòng ngủ của Charles hưởng dụng bồn tắm lớn mấy tiếng, nước nóng ở nhiệt độ ổn định, cậu có thể dựa vào một bên bồn tắm lớn, một bên uống nước trái cây, một bên xem tin điện ảnh phát ra từ TV trên vách tường.

Hôm nay cậu xem chính là một bộ phim đặc biệt lãng mạn của Pháp, nói về một quý tộc sau sự cố do vận động nhảy dù khiến hai chân dưới bị liệt, không thể tự gánh vác sinh hoạt, sau đó quý tộc tìm một thanh niên da đen tới trong nhà giúp việc. Hai người thuộc về hai thế giới lại va chạm ở cùng nhau, không có mâu thuẫn giai cấp theo khuôn sáo cũ, cũng không có kì thị chủng tộc khiến người chán ghét, mà là một bộ phim ấm áp, vượt qua giai cấp cùng chủng tộc, một bộ phim khiến người xem xong vẫn cảm thấy ấm áp trong lòng.

Phim hiện thực bi tình có thể khiến đa phần người xem thông cảm lưu lại ấn tượng sâu sắc, nhưng Đường Phong càng thích phim đem lại một loại cảm giác ấm áp, mặc kệ sinh hoạt hiện thực gặp phải gian nan cùng đau khổ, vượt qua là tốt, không vì cái gì, chỉ là muốn nhìn phóng cảnh đẹp hơn ở con đường phía trước.

Xem hết phim uống xong nước trái cây, Đường Phong mặc vào áo tắm từ trong phòng tắm đi ra, ngoài ý muốn phát hiện Charles đã ở trong phòng ngủ, từ trước đến xem đáng lẽ người đàn ông này sẽ không về sớm như vậy.

“Thân ái.” Mở rộng hai tay, Charles bước đi hướng về phía chàng trai.

‘Cậu thật là thơm’ Hai tay ôm lấy Đường Phong, Charles hưởng thụ ở cổ chàng trai lộ ra mùi hương thơm ngát sau khi tắm rửa nhẹ nhàng hôn xuống vài cái.

“Hôm nay anh trở về rất sớm.” Kéo hai tay Charles, Đường Phong chạy trốn ra khỏi từ trong lòng đối phương, dạo này không biết Charles ăn phải cái gì, hay là có gì bệnh lạ, vừa nhìn thấy cậu thì giống như cùng người nhiều năm không có chạm nhau ôm a hôn a, có đôi khi cậu thật muốn một cước hướng trên mặt Charles đá xuống phía dưới.

Charles cười cười, khéo tay giữ vai chàng trai, khéo tay luồn xuống, đột nhiên thoáng cái dụng sức ôm Đường Phong lên.

“Charles!” kinh ngạc một chút, Đường Phong vội vã dùng hai tay ôm lấy cổ Charles, cậu đời này là lần đầu bị người ôm như vậy.

“Tôi khí lực rất lớn, đừng lo lắng tôi khiến cậu ngã.” Ha hả nở nụ cười hai tiếng, Charles trực tiếp ôm người tới trên giường, cúi đầu hôn lên, từ cái trán trơn bóng của Đường Phong đến mũi, gương mặt, môi, cằm, cổ... một đường xuống phía dưới, ôn nhu mà triền miên, cảm giác này tựa như bọn họ thật sự là một đôi tình lữ.

“Chúng ta mới làm hôm qua.” Charles cởi ra dục bào của cậu, lồng ngực xích lửa dưới ánh đèn lộ ra ánh sáng nhu hòa như tơ lụa, kỹ xảo môi của đối phương nhẹ nhàng vỗ về thân thể của cậu, hô hấp của Đường Phong không tự chủ được gia tốc.

“Tôi hiện tại muốn làm cùng cậu đến sáng ngày mai, đem cậu ôm vào lòng thật sâu.” Charles giơ lên mi mắt liếc mắt nhìn Đường Phong, khoe miệng câu lên, lập tức cúi đầu tiếp tục hôn xuống dưới, tiểu phúc, bắp đùi, cẳng chân, mãi cho đến gót chân Đường Phong.

“Hắc...” Cảm giác ngứa, Đường Phong co chân lại, Charles không cam lòng dùng hai tay nắm mắt cá chân của chàng trai.

“Cậu xấu hổ sao? Ha hả, lời nói của tôi thể nhưng là lời nói thật.” Ngón tay nhẹ nhàng ma sát mắt cá chân trắng nõn của chàng trai, đường nhìn của Charles rơi vào đôi chân trắng nõn lộ ra vài đường tĩnh mạch của Đường Phong, lập tức cúi xuống hôn lại hôn, “Tôi hiện tại rất muốn đem cậu nuốt vào trong bụng.”

Đường Phong nhú mày, trước đây cậu cùng Charles ở trên giường cậu đều chiều theo đối phương, dù sao kỹ thuật của Charles không tệ, hiện tại, có thể thỉnh thoảng thử làm một chút khác biệt.

“Cũng phải xem anh có thể ăn vào hay không.” Đường phong cười cười, giơ lên một chân giẫm lên ngực Charles.

49. Chương 49 - Chương 49

Chương 49

“Cậu thể nhưng là người đàn ông thứ nhất có dũng khí thách thức tôi.” Charles hí mắt, một bên khoe miệng nhếch lên toát ra vài phần thú tính, hần vừa nói xong thì Đường Phong lại hướng vai của hần giẫm lên, từ góc độ của Charles mà nhìn, chàng trai vừa tắm rửa xong một chân tùy ý đặt ở trên giường, một chân giẫm lên vai của hần, dục bào nửa kín nửa hở, một mảnh xuân sắc vô biên.

“Cậu là một tên kiêu ngạo.” Trong lời nói nghiêm khắc lại lộ ra vài phần sủng nịch, Charles cầm mắt cá chân của chàng trai rồi hung hăng hạ xuống một cái hôn, cùng lúc đối phương lại cố ý ma sát lòng bàn tay của hần, Charles cảm giác mình bị trêu chọc đến bốc lửa rồi, cái gì lý trí, cái gì tiết chế, hết thấy đi tìm chết hết đi.

Theo như lời Đường Phong, Charles là một tay lão luyện đầy kinh nghiệm trên giường, có nhiều kỹ xảo cũng không khiến người chán ghét, hần dùng môi hôn thân thể Đường Phong, xảo quyết mà thăm hỏi những nơi mẫn cảm của chàng trai, gan bàn chân, cẳng chân, đùi trong, tiểu phúc, hậu kết...vuốt ve lão luyện nhưng không mất nhu tình nhưng cũng đủ hung mãnh đủ khiến người trầm mê.

May mắn là chỉ có một tháng, nếu không Đường Phong sẽ phải lo lắng hần có thể hay không sẽ túng dục mà chết, chết trên giường lớn của Charles.

“Bảo bối, tôi không có quan niệm xử nam tình kết, cho nên tôi cũng không ngại trước đây cậu đã cùng làm chuyện này với Lục Thiên Thần.” Charles nhẹ nhàng liếm liếm lỗ tai đối phương, thuận thế ngậm vào vành

tai êm dịu rồi khẽ cắn liếm, thanh âm của hắn bởi vì tràn ngập tình dục mà dị thường khàn khàn trầm thấp.

Mạnh mẽ ôm thắt lưng Đường Phong, Charles chen vào giữa hai chân đối phương, nhẹ nhàng đỡ lấy phần hông của đối phương rồi đem người ngồi trên chân mình, tư thế như vậy là lần đầu phát sinh, quá sức thân mật khiến bọn họ thoát nhìn như hai người đang chìm trong tình yêu cuồng nhiệt.

“Tôi cũng không có, hơn nữa tôi cũng không chú ý việc anh đã ngủ cùng vài người trên giường này, chỉ cần anh khỏe mạnh không có bệnh gì là được,” Đường Phong hai tay ôm cổ Charles, cúi đầu lưu lại một nụ hôn trên trán người đàn ông, cậu nghe được tiếng thở dài thật sâu đầy hưởng thụ của Charles.

“Tôi thích cậu hôn tôi.” Charles ôm chặt thắt lưng cùng lưng của chàng trai, tham lam không ngừng hôn cắn cùng đôi môi mềm mại của đối phương.

« Anh hôm nay rất giống một vai nam chính thâm tình trong phim ảnh. » Thân thể Đường Phong khẽ run lên, tên lưu manh Charles hôm nay phá lệ quý phái thay hắn chuẩn bị, song song từ trước đến sau đều ôn nhu làm cho hắn có chút khó có thể chịu được.

« Nghe có cảm giác rất tốt, cậu cũng chính là nam chính bên trong. » Cảm giác đã đến lúc, Charles nhẹ nhàng nâng lên thân thể nam nhân rồi dùng lực ấn xuống, va chạm thân thể như núi lửa bạo phát nhất thời hỏa hoa bắn ra bốn phía, dung nham bay loạn, Đường Phong khẽ hừ một tiếng, hai tay ôm lấy vai của Charles.

« Tôi thay đổi...ngô, anh không phải nam chính thâm tình... anh a a... anh là dã thú hỗn đản biến thái ! » Đường Phong hít sâu một hơi, quá sâu rồi, quả thực là muốn lấy cái mạng già của cậu.

Charles nhẹ nhàng vỗ về cánh tay cùng thắt lưng của chàng trai, nỗ lực làm cho đối phương dần thích ứng, hắn nhếch miệng cười : « Chúng ta đây là dã thú cùng mỹ nhân, bảo bối. »

Thân thể dính sát cùng một chỗ, ngực dán ngực, chưa từng như vậy cảm thụ được sâu sắc nhịp đập trái tim của đối phương.

Ngoài cửa sổ mặt trời chiều dần hạ xuống, rèm cửa hoa lệ nặng trĩu chặn lại ánh nắng, trong không khí truyền đến âm thanh chửi bới cùng gấp gáp thở dốc như bị phá thành mảnh nhỏ rồi rạc, chỉ còn lại phóng túng cùng lay động điên cuồng.

Sau, Đường Phong mệt đến hoàn toàn không muốn động chỉ có thể nhắm mắt thở dốc, mà Charles cũng không phụ danh xưng « Dã thú », vẫn còn sờ soạn trên người chàng trai.

« Charles. » Hơi có chút khôi phục, Đường Phong hô một tiếng hướng tên đang hôn ngón tay của cậu.

« Ân, bảo bối, có cái gì phân phó ? » Charles nâng tay lên, trong tay nắm bàn tay của Đường Phong, hạ xuống một nụ hôn đầy lễ nghi trên mu bàn tay đối phương.

« Đừng nói là anh yêu tôi đi ? » Đường Phong nhàn nhạt nhìn người đàn ông.

50. Chương 50 - Chương 50

« Đừng nói là anh yêu tôi đi ? » Đường Phong nhàn nhạt nhìn người đàn ông.

Charles ha ha phá lên cười, thoát nhìn như nghe được chuyện buồn cười nhất trong năm, hắn cười đến ra nước mắt : « Thân ái, hiện tại chúng ta diễn đến quá nhập vai phải không ? »

« Thật ra là nói đùa thôi. » Đường Phong cười cười, cậu khởi động thân thể ngồi dậy, rút lại bàn tay bị Charles nắm, thuận lợi đem tóc rơi trên trán vuốt ra sau.

« Số ngày còn lại không đến một tuần, tôi chỉ là nói đùa một chút, anh không nên tưởng thật, sau khi chấm dứt giao dịch tôi sẽ không đến tìm anh, lại càng không làm phiền anh, yên tâm đi, tôi không phải là kẻ mặt

dày đáng ghét. » Lộ vẻ tươi cười vỗ vỗ vai Charles, Đường Phong xoay người tùy tiện cầm một cái sơ mi khoác lên người, xuống giường đi vào phòng tắm.

« Charles, anh là một người đàn ông tốt. » Không tính ở trên giường— Đường Phong đem nửa câu sau giấu trong bụng.

Đóng lại cửa phòng tắm thân ảnh biến mất khỏi tầm nhìn của Charles.

Nụ cười còn đọng lại trên mặt hoàn toàn biến mất, Charles tùy ý ngồi trên giường hai tay xoa xoa mặt, không được một tuần, chính xác là chỉ còn lại bốn ngày năm đêm.

Bốn ngày năm đêm, bốn ngày năm đêm ?!

Nếu như Đường Phong không nhắc, hẳn hầu như đã quên kỳ hạn một tháng đã gần đến, sao lại nhanh như vậy ? thần thời gian nhất định đã chuẩn bị giảm béo mới có thể chạy nhanh như vậy, nháy mắt đã sắp đến ngày giao dịch kết thúc.

[tôi sẽ không tới tìm anh, lại càng không làm phiền anh]

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, trong đầu Charles lại vọng lên câu nói của Đường Phong, nếu như là trước đây hẳn sẽ rất vui vẻ, ưc, thật tốt, không cần lại bị những tiểu sao kim quần quýt lấy, hẳn cũng đã sớm chán rồi.

Hắn thích Đường Phong thông minh cùng tự giác, cho nên trong một tháng này hẳn không ngại toàn tâm toàn ý hưởng thụ tất cả mọi thứ của chàng trai này, thân thể khiến người mê luyến, đôi mắt đen sâu thẳm tràn ngập trí tuệ, còn có hài hước cùng thông minh của chàng trai.

Đường Phong giống như đám mây tùy ý bay lượn trên bầu trời, người có thể xem, nhưng người không thể nắm trong tay.

Nhưng hiện tại là chuyện gì xảy ra ? tìm đập không rõ nguyên nhân, phiền muộn vô căn cứ, đề mê khó có thể nắm lấy, cần bản không phải tác phong tiêu sái của Charles.

Chẳng qua hẳn đối Đường Phong là mê muội nhất thời ?

Hiện tại bộ dáng trẻ tuổi xinh đẹp gì mà không có, so với Đường Phong đẹp hơn rất nhiều, vóc người so với Đường Phong đẹp hơn tùy tiện quơ tay cũng có một xấp đây !

So với Đường Phong thông minh uyên bác...

So với Đường Phong càng hài hước thông dong...

So với Đường Phong khiến hắn càng thêm thích...

Được rồi, tạm thời chưa nghĩ ra, nhưng bất quá hẳn chỉ cần một người làm ấm giường, không phải một người bạn tinh thần.

Ngô, đương nhiên rồi, có thể hưởng thụ cả thể xác lẫn tinh thần luôn luôn rất tốt.

“Đối, chỉ cần vài ngày là có thể quên cậu ta, cái gì tình yêu, ha ha, buồn cười quá, tôi làm sao có thể yêu một tiểu sao kim.” Charles gối hai tay lên sau đầu rồi cười nhạo bản thân một phen, chỉ là cười đến có chút miễn cưỡng.

Trong phòng tắm tiếng nước đã ngừng lại, theo thói quen của Đường Phong không chừng là sẽ tắm rửa một tiếng trong bồn tắm thuận tiện xem phim, thói quen này làm cho Charles rất thích, trước đây sao không có người mời hắn xem phim trong bồn tắm ni?

Sau bốn ngày năm đêm, chỉ còn một mình hắn ngâm mình trong bồn tắm lớn xem phim.

Không, hẳn vẫn có thể đi tìm một người mẫu hay một tiểu sao kim xinh đẹp.

Charles suy nghĩ một chút, cầm lên điện thoại rồi soạn một tin nhắn: Khỏi, tôi sẽ tham gia.

Hắn từ trên giường nhảy xuống chạy vào phòng tắm: “Thân ái, xem phim gì đó? Uống gì không, tôi đi làm rồi đem lên.”

Hai người đàn ông, đến cuối cùng là ai ăn ai?

51. Chương 51 - Đồ Kị (một)

Chương 51 Đồ kị (một)

Thời gian hấp dẫn nhất của Đường Phong là ở tổ phim, lần trước cậu vừa thể hiện vai diễn đầu tiên sau khi sống lại, xuất hiện lần đầu là làm một nhạc công, đầu tiên làm quen với nữ vai chính, sau lại hoàn tất một số phân cảnh, mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió, nếu cứ như vậy sẽ rất có tiền đồ.

Quay phim truyền hình so với điện ảnh thô ráp hơn một chút, đối với một ảnh đế đẳng cấp quốc tế mà sắm vai một nhân vật đánh đàn tự nhiên cũng là một việc dễ như trở bàn tay.

Mặc kệ là điện ảnh hay là phim truyền hình, Đường Phong đều vô cùng hưởng thụ cảm giác trên màn ảnh, nội dung quay hôm nay của cậu cũng là phân cảnh cuối cùng, sắm vai nhạc công vì nữ vai chính mà chọn lựa hi sinh bản thân, rốt cuộc kết thúc một thước phim bi tình, mà nhân vật bi tình thường thường rất dễ lấy lòng khán giả.

Người chế tác cùng cậu chào hỏi nhiệt tình, tán thưởng biểu hiện ưu tú của cậu, để lại phương thức liên lạc đồng thời hứa hẹn hi vọng có thêm nhiều cơ hội cùng Đường Phong hợp tác.

Đường Phong cười nói nếu có cơ hội sẽ hảo hảo quý trọng, đây cũng không phải lời khách sáo, thời gian cậu ở Mỹ cơ bản đều là đóng phim, không phải nói phim truyền hình không tốt, chỉ là cậu càng thích biểu hiện cảm xúc tinh xảo ra ngoài trên màn ảnh, cùng với đào sâu chi tiết của phim.

Nhưng lại có một nguyên nhân, phim truyền hình ở nước Mỹ do các đài truyền hình sản xuất, phim truyền hình được hoan nghênh sẽ ra phần kế tiếp, người có biết cảm giác mười năm đều đóng một nhân vật ra sao không? Đối với một diễn viên muốn chứng minh đột phá bản thân mà nói, mỗi người đều hi vọng sẽ được đóng nhiều vai diễn khác nhau, tìm kiếm định vị trong kịch bản khác nhau, ở dưới tay đạo diễn khác nhau sẽ phát hiện càng nhiều sự khác nhau trong một người

Nhưng phim truyền hình trong nước không dài như ở nước Mỹ, một bộ cơ bản chỉ có một bộ, ra tập kế tiếp cũng không nhất định là nhân sự cũ, thỉnh thoảng có khách mời cũng đem đến một chút thú vị.

Dù sao sống lại chính là làm cho bản thân sống tốt, đi làm việc mình mong muốn, tùy tính tùy ý.

Sau khi cùng người chế tác trao đổi Đường Phong ngồi ở phòng hóa trang xem kịch bản, một bên nhân viên tạo hình giúp hoàn tất tạo hình.

“Đường Phong, cậu còn nhớ bức ảnh tôi và cậu chụp chung vào cuối tuần trước không?” Nhân viên tạo hình tận dụng thời gian cùng Đường Phong hàn huyên, sợ Đường Phong không nhớ, cô đem điện thoại ra, hình nền cơ bản là bức ảnh hai người chụp chung.

Đường Phong gật đầu: “Àn, nhớ rõ a.”

“Tôi đem ảnh chụp đăng lên web cá nhân, kết quả tối về vừa nhìn, trời a, cơ bản web của ta có bình luận đứng đầu, rất nhiều người hỏi cậu là ai, đều nói cậu giống như mỹ nam cổ điển từ tranh bước ra.” Nhân viên tạo hình dào dạt đắc ý hất cằm lên, nhìn chàng trai trong gương con mắt là con mắt, lông mi là lông mi, “Đường Phong, vai diễn còn chưa công bố, cậu hiện tại đã là nhân vật được thảo luận hàng đầu.”

Đường Phong vùng lên khoe môi, tùy hứng cười nói: “Đó là công lao của cô a, đem ta hóa trang trở nên hấp dẫn như vậy.”

“Được rồi, tôi cũng cho là vậy, ha ha ha...” Nhân viên tạo hình xấu hổ che miệng cười, tuy rằng chỉ cùng hợp tác với Đường Phong vài lần, thế nhưng thái độ hiền hòa của đối phương hoàn toàn không giống với đại đa số ngôi sao, không phải không có ngôi sao nhỏ lấy lòng bọn họ, nhưng rất nhiều điều khiến người cảm thấy là tận lực chứ không thật lòng.

Người tuy rằng thích nghe lời ca ngợi, nhưng càng thích người chân thành, mặc kệ là trong vòng tròn hay ngoài vòng tròn đều giống nhau.

“Chỉ là một minh tinh xuống dốc, có gì mà đặc ý.” Trong lúc hóa trang có người tùy ý hặc hẹ.

“Diễn một vai phụ mà thôi, tự hào cái gì, trời sinh mệnh là diễn viên phụ, chỉ có xách giày cho người khác mà thôi.” Bên cạnh liền có người phụ họa theo, lập tức theo sau là một tràng cười ác ý.

Nhân viên tạo hình liếc mắt trừng mắt mấy người diễn viên trong gương, cúi đầu nói vào tai Đường Phong: “Người đừng chấp nhặt cùng bọn họ, ngoại trừ nói huyền thuyên bọn họ còn có thể làm gì.”

Đường Phong chỉ cười cười, vào vòng tròn này phải chuẩn bị thừa nhận lời đồn đãi hay chuyện nhảm, nếu như cả điểm thừa nhận đó cũng không có thì không nên bước vào vòng tròn phức tạp này.

52. Chương 52 - Đố Kị (hai)

Chương 52 Đố kị (hai)

Phân cảnh cuối cùng, mặc dù cậu trong vai diễn là có kết cục nhận lấy cái chết bi thảm, nhưng Đường Phong ngoài vai diễn hi vọng có thể đạt được một kết cục có hồi ức tốt đẹp.

Nhưng cho dù cậu mong muốn mọi việc tốt đẹp ra sao, trong thế giới này vẫn có một số người đố kị với sự vật tốt đẹp hơn mình, nỗ lực đem đối phương từ nơi tốt đẹp kéo xuống vũng bùn, không thể ngóc đầu. Có như vậy một đề hóc búa, trên chỉ vẽ một tuyến, người sẽ đi trên cái tuyến siêu việt này bằng cách nào?

Có người được chọn lựa chọn thăm dò tạo một tuyến đường lâu dài, mà có một số người còn lại dùng sức đem tuyến đường chặt đứt.

Đố kị không chỉ khiến con người trở nên xấu xí mà càng ngu xuẩn vô tri.

“Bắt đầu!” Đạo diễn ra lệnh một tiếng, phân cảnh Đường Phong làm nhạc công lần cuối cùng bắt đầu, trong cảnh này Đường Diễm Diễm sắm vai nữ chính bị phạt tượng hình, nam vai chính nghe được tin liền vội vã chạy tới, mà đoạn thời gian trống là do Đường Phong sắm vai nhạc công lấp vào, cậu thay nữ tử tìm chết.

Mộc côn đều là thật, thoát nhìn là diễn viên ra sức đánh nhưng khi sắp sửa dừng lại liền dừng lại, hơn nữa trên người Đường Diễm Diễm có bảo hộ hai cái đệm.

Vì vậy từ góc nhìn của người bên ngoài, chỉ thấy gậy gõ hạ xuống nhưng không có một chút thanh âm, âm thanh đáng sợ “ba, ba, ba” tự nhiên cũng là kết quả hiệu ứng âm thanh phía sau.

Nữ vai chính đã bị đánh bốn năm roi, Đường Diễm Diễm hành động không tệ, một bộ cấn chặt khớp hàm tạo ra dáng dấp như thực sự bị đánh, phối hợp với dung mạo sạch sẽ đáng yêu vô cùng khiến người yêu thương, cảnh này đủ ngược người.

Lúc nghe được tin nữ chính bị đánh nhạc công vội vàng chạy tới, một nhạc công nho nhỏ như hắc có thể làm gì đây? Cầu xin, không chỗ, ai sẽ nghe lời của hắc? Cho đến cuối cùng, chỉ có thể tiến lên che trên người nữ tử, thay nữ tử hứng chịu tượng hình.

Cho dù bị đánh cổ họng cũng không phát ra một tiếng, lúc này nữ tử vội lớn tiếng cầu xin, cầu xin nam nhân cũng giống mình bị nhốt trong cung đứng lên.

“Không đau... ta không đau.” Nhạc công chỉ liên tục nói những lời này, thanh âm vẫn cứ ôn nhu, hắc cứu bản thân không được, cũng chỉ có thể cứu nữ tử có tương lai tốt đẹp này.

Nội dung vở kịch đầy đau đớn thương xót, thẳng đến khi nhạc công bị đánh chết rồi, nam chính mới khoan thai đến cứu nữ chính, đến màn này đã không còn việc của Đường Phong, nhưng đột nhiên có việc ngoài ý muốn, hai người diễn viên phụ phụ trách hành hình không có diễn theo kịch bản, cây gậy thô to trong tay

hướng trên người Đường Phong trùng điệp đánh xuống, lần này không phải là đánh giả vờ, tiếng trầm đục do mộc côn đánh vào da thịt vang lên, dù Đường Phong phản ứng mau cũng bị đánh hết mấy gậy.

Phim trường nhất thời loạn cả lên, Đường Diễm Diễm ôm lấy Đường Phong từ trên băng ghế lặn xuống dưới, tiểu Vũ xông lên cởi giày cao gót ném hai người kia.

« Đường Phong, anh ổn chứ ? » tiểu Vũ vội vã chạy tới, Đường Phong đứng dậy lắc đầu lúi kúi kéo tiểu Vũ cùng vào phòng nghỉ.

Rõ ràng vừa rồi là giả vờ đánh, nhưng cô nghe được thanh âm mộc côn đánh vào da thịt, hai diễn viên phụ cùng Đường Phong không thù không oán, mặc danh kỳ diệu đánh người, cô cùng nhân viên công tác tranh chấp vấn đề này, đối phương lại chỉ nhìn cô tỏ vẻ không kiên nhẫn, nói cái gì « Làm sao tôi biết hai người kia đột nhiên đánh người, cô hỏi tôi, tôi đi hỏi ai đây ? Hơn nữa có chút đau khổ cũng không chịu nổi thì làm diễn viên cái gì, chỉ có hai gậy mà thôi, có phải chuyện gì to tát » cô tức giận đến nói không nên lời.

53. Chương 53 - Vào Ở Lục Gia (một)

Chương 53 Vào ở Lục gia (một)

“Nhất định là cái tên đồ kị anh diễn tốt.” Trên đường trở về, nước mắt tiểu Vũ không khống chế được mà rơi xuống, đột nhiên cô cảm thấy vô lực, trong giới giải trí bình thường cũng sẽ phát sinh chuyện khi dễ lẫn nhau, trong TV thường xuyên cũng có người bởi vì không vừa mắt một người mà sửa vai diễn, sửa nội dung phim.

Mà khi việc này phát sinh trên người mà mình gần gũi, có mấy người có thể thuận theo tự nhiên mà chấp nhận?

Không có thân phận, không có địa vị, đừng nói là tranh cãi, ngay cả quyền kháng nghị cũng không có.

Nhưng bọn họ có thể làm sao bây giờ? Trung Quốc không có tổ chức hiệp hội bảo vệ diễn viên, chỉ có thể tức giận, còn không chính là tự mình chấp nhận, lúc này cùng đối phương xung đột chỉ có bản thân gặp bất lợi.

Hai người diễn viên phụ không có cầm tiền đã bỏ chạy, cũng không biết là ai sai sử phía sau, tổ phim cũng sẽ không vì chút chuyện vặt đó mà giúp người truy cứu, người chế tác cũng chỉ nói vài lời an ủi.

“Coi như là vì phim truyền hình hiến thân đi.” Đường Phong cười thoải mái nói vài câu với tiểu Vũ, có đôi khi bất đắc dĩ mà bị thương lúc quay chụp, nhưng loại chuyện này, thật là vì quay chụp vẫn là bị người khác cố ý hãm hại, cảm giác trong đầu không giống nhau.

Rốt cục là ai cố ý không cho cậu dễ chịu đây? Sau một phen tiểu Vũ đi hỏi thăm, chỉ đạt được một đáp án.

[ai bảo người đây vào đại nhân vật không nên chọc]

Đại nhân vật? Đường Phong không biết bản thân lúc nào đã chọc phải cái gì đại nhân vật, đến nỗi khiến đối phương làm ra hạ chiêu như vậy đối phó cậu.

Trần an tiểu Vũ vài câu, Đường Phong về đến biệt thự của Charles, ngày hôm nay chính là ngày cuối cùng cậu ở chỗ này, lúc trở lại gian phòng phát hiện Charles đã giúp cậu sắp xếp hành lý, “tình nhân một tháng” này làm đủ triệt để, kết thúc giao dịch còn vội giúp đóng gói hành lý.

Lục Thiên Thần nói buổi tối sẽ qua đón cậu, vậy cậu không phải tự mình mang bao lớn bao nhỏ, hơn nữa cậu cũng không còn chỗ để đi.

Charles không có ở nhà, phải nói là từ sáng sớm Đường Phong đã không nhìn thấy đối phương, mặc kệ người đàn ông kia là chán hay là thế nào, Đường Phong cảm thấy rất tốt, cậu sợ nhất chính là làm cho xấu hổ ly biệt, trước đây từ biệt bạn bè cũng không cho người đưa cậu đến sân bay, cho nên cáo biệt mà không thấy mặt nhau cũng rất tốt.

Không có gì không bỏ xuống được, cũng không có gì có thể lấy đi.

Trở về từ tổ phim, Đường Phong cảm thấy rất mệt mỏi, đem lời căn dặn “đi bệnh viện kiểm tra một chút” của tiểu Vũ ném ra sau đầu, chỉ là bị đánh hai gậy mà thôi, cũng không đến nỗi tổn thương gân cốt, nghĩ như thế lại tùy tiện thoa thuốc, vừa lên giường lập tức chìm vào mộng đẹp.

Đường Phong nằm mơ, lồng ngực của cậu đột nhiên đau đớn kịch liệt, người yếu ớt ngã trên mặt đất, bốn phía xung quanh tràn ngập tiếng người kêu to kinh khủng, không biết là ai ở trước mặt cậu chạy tới chạy lui, gọi điện thoại lại gọi điện thoại, chụp ảnh lại chụp ảnh, vây quanh lại vây quanh cậu.

“Đường Phong...Đường Phong... cậu tỉnh tỉnh...” Thanh âm mơ hồ dần trở nên rõ ràng, dần dần từ trong mộng xa xôi đến hiện thực bên tai, nam nhân đang ngủ thoảng cái từ trong mộng tỉnh lại, Đường Phong mở mắt, tầm mắt trong hôn ám mơ hồ thấy phía trên hẳn là thân ảnh một người đàn ông.

“Charles?” Cậu theo thói quen gọi một tiếng, dù sao ở chỗ này cũng chỉ có hai người đàn ông là cậu cùng Charles, cho nên cậu cũng không có ngần ngại là có ai khác chạy vào.

“ba——” một tiếng vang nhỏ, trong phòng nhất thời bị tia sáng bao trùm, thoảng cái khó có thể thích ứng, Đường Phong lấy tay chắn trước mắt của mình, ngửi khí người vừa tỉnh ngủ có chút bực bội: “Charles! tên ngu ngốc này! Sao không mở đèn ở đầu giường trước?”

“Tỉnh tỉnh cậu xấu như thế, nhưng bình thường che giấu không tệ.” Thanh âm trong lời nói dẫn theo vài phần trêu tức, không phải là của Charles.

Đường Phong dời đi bàn tay che ngang trước mắt, một người đàn ông mặc tây trang thẳng thớm lạnh lùng nghiêm nghị đứng dưới ánh đèn sáng sủa, Lục Thiên Thần hai tay dứt túi quần đứng thẳng thắt lưng, hai mắt lấp lánh hữu thần: “Rốt cục tỉnh?”

“Ha hã, Lục tổng.” Đường Phong nhìn đối phương, tay chỉ chỉ đồng hành lý trên mặt đất bên cạnh, “Không ngại giúp một tay đi?”

Khóe mắt Lục Thiên Thần tựa hồ co rút, liếc mắt trừng chàng trai, đứng thẳng dậy xách túi hành lý đi ra ngoài.

54. Chương 54 - Vào Ở Lục Gia (hai)

Chương 54 Vào ở Lục gia (hai)

Không nhìn thì không biết, vừa nhìn đã giật mình, cư nhiên đã hơn chín giờ tối, cậu ngủ từ lúc bốn năm giờ cho đến bây giờ, trong bụng trống tuếch không có ăn cái gì, trước đây bây giờ Charles đã trở lại.

Thỉnh thoảng Đường Phong sẽ ngủ vào buổi chiều, tới giờ ăn điểm tâm Charles sẽ chạy đến đánh thức cậu, hôn một nụ hôn nhiệt tình, cộng thêm một tiếng ngọt đến chết người “Thân ái——” hoặc là “Bảo bối——”

Chỉ là thẳng đến Lục Thiên Thần giúp Đường Phong đem hết hành lý ra xe, trong biệt thự vẫn vắng vẻ không có một bóng người, Charles đi ra ngoài từ sáng sớm đến giờ vẫn chưa trở về, không chỉ chưa trở về, cả một tin nhắn điện thoại cũng không có, cái đó và thói quen của Charles trước đây có chút khang khác.

Tác phong sáng khoái của trái cây kia, Đường Phong thích!

‘Lục tổng, ký túc xá công ty là phòng đơn đi?’ Ngồi vào trên xe Lục Thiên Thần, Đường Phong đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, cậu không quá quen cùng người khác dùng chung một phòng, nếu công ty an bài là ký túc xá tập thể cậu tình nguyện tìm phòng bên ngoài để ở, tự do tùy ý.

Tuy rằng, tiểu Vũ nói tiền lương kì đầu phải đến tháng sau mới lấy được, mà mấy ngày nay cậu đều là ăn của Charles ở chỗ Charles dùng cũng của Charles.

Hiện tại giao dịch kết thúc, Đường Phong không có khả năng lại dùng những thứ gì đó của Charles.

“Ân.” Lục Thiên Thần nhẹ nhàng nắm tay lái, nhẹ nhàng chạm một cái nút, đèn trong xe được bật lên cùng tiếng ca ôn nhu trữ tình, có nhiều từ ngữ mang tư tưởng ngoại quốc, vang lên trong xe yên tĩnh, bên ngoài lại xẹt qua khung cảnh thành thị ban đêm, lại mang đến một bầu không khí nhu tình kỳ diệu.

Chiếm được đáp án vừa lòng, trong lòng Đường Phong có chút dễ chịu, cậu quay đầu nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, ngọn đèn ban đêm ở thành thị tỏa sáng một vùng lại một vùng, như là chấm màu trong tranh màu nước, âm nhạc duyên dáng tạo một ảo giác muốn đắm chìm trong bóng đêm.

“Đường Phong.” Lục Thiên Thần đột nhiên gọi tên chàng trai.

“Ân, chuyện gì?” Đường Phong dời đường nhìn từ ngoài cửa sổ sang phía ông chủ của cậu, khuôn mặt Lục Thiên Thần trong ngọn đèn mờ mờ tạo ra một cảm giác lúc sáng lúc tối, khuôn mặt nghiêng lộ ra mùi vị trầm trầm của một ảnh chụp trắng đen.

“Ngày hôm nay quá muộn rồi, ngày mai cậu hãy đi ký túc xá công ty.”

“Nga, tốt.” Cái này không thành vấn đề, đi hôm nay hay đi ngày mai dù sao đề là đi, sớm muộn không phải vấn đề, chỉ là Đường Phong có một vấn đề, “Lục tổng, đêm nay tôi ngủ ở chỗ nào?”

Lục Thiên Thần sẽ không đem hân ném dưới cầu vượt chứ?

“Nhà của tôi.” Trả lời giản đơn sáng tỏ lại trực tiếp.

“Nga, vậy làm phiền Lục tổng rồi.” Mí mắt Đường Phong nhảy khiêu, có thể là dạo này cậu biểu hiện coi như an phận, Lục Thiên Thần đại khái không còn xem cậu như địch nhân.

Trước đó mời cậu ăn lại an bài công tác mới cho cậu, hiện tại cứ nhiên nguyện ý cho cậu ở trong nhà, tuy rằng chỉ có một đêm, nhưng đối với quan hệ giữa ông chủ và nhân viên cũng là một tiến bộ lớn rồi.

Đại khái qua hơn nửa canh giờ, xe thể thao chậm rãi rẽ vào trong khu biệt thự nổi tiếng của S thị, lúc xe đã vào trong một gara to đùng, ngay lập tức có mấy hắc y nhân chạy lại giúp mở cửa xe, xách hành lý, không cần Đường Phong nói gì đã đem hành lý lên lầu.

“Đi thôi.” Lục Thiên Thần mặt không đổi sắc đi tới bên người Đường Phong.

Có một câu nói là phúc vô song chí họa vô đơn chí, ngày hôm nay Đường Phong rất không may, sáng sớm trúng gây gộc, hiện tại đứng bên cạnh Lục Thiên Thần bao tử liền không chịu thua kém mà kêu lên.

“Ha hã...” Đường Phong xấu hổ cười cười, tay đặt ở chỗ bao tử xoa xoa, bên tai có chút phỉm hồng.

Lục Thiên Thần thật sâu liếc mắt nhìn cậu, xoay người đi ở phía trước: “sẽ không bỏ đói cậu.” Khóe miệng không nhịn được cau lên.

55. Chương 55 - Bôi Thuốc (một)

Chương 55 Bôi thuốc (một)

Đứng trong căn phòng xa hoa mang phong cách âu thức Victoria, Đường Phong thoải mái ngồi trên giường lớn mềm mại, lại một lần nữa cảm thán kẻ có tiền chính là hảo, từ biệt thự của Charles đến khu nhà cao cấp của Lục Thiên Thần, cậu cũng nên cảm khái vận khí sau khi sống lại coi như tốt đẹp, ngoại trừ lúc đầu nằm trong bệnh viện vài ngày, sau đều là ở khu nhà cao cấp.

“Đi tắm trước.” Đường Phong mở cửa phòng tắm, hơi chút ngăn người, “Oa ừ, cho nên tôi nói kẻ có tiền là hảo, bồn tắm lớn thần mẩn, tôi tới.”

Bồn tắm lớn có chức năng tự động phun nước cùng điều hòa nhiệt độ, phòng tắm khiến Đường Phong rất thỏa mãn, đáng tiếc duy nhất chính là không có TV dán tường như chỗ Charles, may là trong phòng có máy vi tính Notebook, cậu không khách khí đem vi tính vào phòng tắm, vừa vặn nước cũng đã chuẩn bị ổn thỏa, thoát y sạch sẽ đi vào bồn tắm xem phim.

Một chút sơ sẩy, cậu đem Lục Thiên Thần quên mất.

Đây là lần thứ N trong ngày hôm nay Lục Thiên Thần gọi tên Đường Phong, không biết có tính là một đột phá hay không.

“Đường Phong.” Lục Thiên Thần đi vào trong phòng không thấy một bóng người, trên mặt đất bày ra hành lý cùng... quần áo? Hắn nhìn theo hướng quần áo rơi xuống, cuối cùng rơi vào cánh cửa phòng tắm khép hờ, đợi hắn đến gần, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng nói chuyện.

Mi mắt sụp xuống, dừng lại một lúc Lục Thiên Thần tiến lên đẩy ra cửa phòng tắm, Đường Phong thoải mái nằm trong bồn tắm lớn chỉ lộ ra đôi chân, đối diện cậu là máy vi tính notebook đang chiếu cảnh phim về một trận đấu bóng bàn.

“Lục tổng?” Đường Phong quay đầu lại hướng người đàn ông cười cười, “Có chuyện gì không?” Thật tự nhiên giống như gian phòng là của cậu, nhưng trên thực tế đúng là gian phòng của Đường Phong.

“Đi ra ăn một chút gì.” Lục Thiên Thần liếc mắt nhìn chàng trai lộ ra phần ngực tinh tế, hắn đi qua đem máy vi tính đóng lại, xoay người đối diện Đường Phong, trên phần ngực trắng trẻo lộ ra mấy dấu hôn, hắn híp mắt một chút, ngữ khí lạnh nhạt, “Nhanh lên một chút.”

Lập tức một bộ đại biểu nhân dân toàn quốc rời khỏi phòng tắm.

Đường Phong liếc mắt nhìn Lục Thiên Thần, lắc đầu nhẹ nhẹ nở nụ cười, thật là một ông chủ có tính cách thất thường.

Đường Phong mặc áo tắm đi ra từ phòng tắm, chiếc bàn gỗ nhỏ trong phòng đã tràn đầy thức ăn nóng hổi, cậu đột nhiên cảm thấy rất đói.

“Lục tổng, ăn cùng không?” Đường Phong không khách khí ngồi xuống, Lục Thiên Thần ngồi đối diện cậu, cầm trong tay một ly whisky thêm một khối băng.

“Không cần.” Vẫn là một câu đơn giản sáng tỏ, nếu chủ nhân nói không cần, Đường Phong là ăn một mình, bầu không khí có chút quái dị, Đường Phong cúi đầu chậm rãi thưởng thức bữa tối, Lục Thiên Thần uống rượu thỉnh thoảng liếc nhìn chàng trai.

Đến thời gian Đường Phong ăn xong, Lục Thiên Thần buông cái ly trong tay xuống: “Cởi quần áo ra.”

“Khái khái——” vừa mới rời vuốt sói Charles Đường Phong có chút bị Lục Thiên Thần dọa đến.

Lục Thiên Thần mặt không đổi sắc đem khăn đưa tới: “Tiểu Vũ hôm nay gọi điện cho tôi, chuyện ở tổ phim cậu không cần quan tâm, lần sau chú ý một chút.”

Ý là không truy cứu? Đường Phong nhàn nhạt cười cười, cậu vốn cũng không nghĩ có thể truy tra đến cái gì, cho dù biết người sai sử phía sau thì thế nào, nhiều lắm tránh xa người kia ra một chút, chẳng lẽ còn có thể đi báo chế bạo a?

Đối phó người đồ kị người, chỉ cần khiến hắn vĩnh viễn đều đuổi không kịp người, khiến hắn đồ kị đến chết.

“Tôi giúp cậu xem vết thương trên lưng.” Lục Thiên Thần đứng lên, chỉ chỉ trên giường, “Đi nằm úp sấp.”

Đường Phong chỉ có thể đứng lên, cười nói: “Lục tổng còn biết xem bệnh?”

“Tôi còn cất giữ đạn.” Những lời này một chút cũng không buồn cười, lạnh chết.

56. Chương 56 - Bôi Thuốc (hai)

Chương 56 Bôi thuốc (hai)

“Chỉ là bị đánh hai gậy mà thôi, lúc tôi còn trẻ cùng người trong quán rượu đánh nhau, đầu còn bị bình rượu đập phải, nghĩ ngợi hai ngày sẽ không sao.” Ngủ một chút, hiện tại ăn uống no đủ tinh thần tràn đầy,

Đường phong nằm úp sấp trên giường, vô cùng chủ động đem dục bào kéo đến thắt lưng, thân thể tuổi trẻ mà tinh tráng dưới ánh đèn ấm áp lộ ra sáng bóng như tơ lụa, hai đường xanh tím ngoài ý muốn trên lưng đem lại một loại thi ngược mỹ cảm.

Lục Thiên Thần hí hóp mắt, đi tới bên giường ngồi xuống, lấy ra một hộp thuốc từ trong ngăn kéo.

“Lúc cậu còn trẻ?”

“Đúng vậy.” Không suy nghĩ đem chuyện lúc trước nói ra, Đường Phong không có nửa điểm kinh hoảng, suy nghĩ gối lên cánh tay vừa cười vừa nói, “Ai không có quá khứ, ngây ngốc, nhiệt huyết, điên cuồng, còn có phóng túng.”

Cũng không có pháp luật quy định người bệnh tim sẽ không nổi loạn uống rượu hút thuốc, lúc còn trẻ tuổi trải qua một số chuyện ngu xuẩn, dựa vào nhiệt huyết cùng người đánh nhau, thiếu chút nữa cùng người sa đọa, cuối cùng đều là người đại diện lỗi trở lại hung hăng giáo huấn, có mấy lần phát bệnh thiếu chút nữa là chết, đi một vòng quanh quỹ môn quan mới lắng lại.

Mọi người đều nói mị lực mị lực, nhưng mị lực là từ đâu tới?

Không trải qua vô vàn cuộc sống bấp bênh như đi trên núi, người rất khó trở nên thành thực thật sự, đau khổ có thể hủy diệt một người, cũng có thể cho người thành công, vì sao nhân thần của một người bốn mươi tuổi khác với nhân thần của một người hai mươi tuổi, đó cũng là nguyên nhân.

Thân thể hơn hai mươi tuổi, gần bốn mươi năm trải nghiệm, đây chính là sở hữu của cậu.

“Lời của cậu nghe như lời thúc thúc của tôi.” Lục Thiên Thần đem thuốc cao ở trong tay làm nóng lên, cố sức chà xát sau đó vẽ loạn trên vết máu ứ đọng trên lưng của Đường Phong, người sau nho nhỏ thở nhẹ một tiếng: “Lục tổng, nhẹ một chút, đau a.”

“Cậu cũng biết đau?” Đường nhìn chằm chằm đến dấu hôn trên lưng Đường Phong, bàn tay Lục Thiên Thần đã dùng lực quá nặng.

“Lục tổng, anh muốn giết tôi sao?” Có chút nhú mào, Đường Phong quay đầu liếc mắt trừng nam nhân, đau đến trong mắt bật kín một tầng hơi nước mỏng giống như muốn khóc, tuy rằng Đường Phong chỉ là bị làm đau thôi.

Lục Thiên Thần co rút khóe miệng: “Muốn cậu chết cũng sẽ không để cậu chết trong nhà của tôi.”

“Đa tạ Lục tổng khai ân.” Lập tức phản phúng lại.

“Được rồi, đem quần áo mặc vào.” Một cái tát vào trên mông Đường Phong, mềm mại cùng co dãn, Lục Thiên Thần hơi chút cười cười, đem thuốc cao bỏ vào trong tủ ở đầu giường, “Thuốc mỡ ở bên trong, nên giữ bên người.”

Đường phong ngồi dậy, chậm rì rì đem áo ngủ mặc vào, hung hăng kéo loạn một mảnh quần áo.

“Cậu tính câu dẫn tôi sao?” Lục Thiên Thần hai tay đút trong túi quần, đứng bên giường nhìn chàng trai trên giường quần áo không chỉnh.

“Không, tôi không cho là mình có năng lực hấp dẫn được Lục tổng, hay là hiện tại anh bị tôi câu dẫn rồi?” cố ý lôi kéo cổ áo dục bào, trên mặt Đường Phong tràn đầy vẻ mặt đùa giỡn, cậu ngẩng đầu nhìn Lục Thiên Thần, “Nếu đúng như vậy tôi muốn chúc mừng anh, Lục tổng, phẩm vị của anh có chút tiến bộ.”

“Phẩm vị của tôi từ trước đến nay luôn rất tốt.” Lục Thiên Thần chỉ chỉ dấu hôn trên ngực Đường Phong, “Ồ cùng Charles rất thoải mái?”

“Anh ta là một tình nhân tốt.” Đường Phong bình luận, về phần ngữ khí kỳ dị của Lục Thiên Thần, cậu tự động loại bỏ.

Lục Thiên Thần nhìn cậu một cái: “Tôi nghĩ cậu sẽ hận tôi.”

“Một người đối với lựa chọn của bản thân, vĩnh viễn không thể trách người khác.” Chàng trai cúi đầu nhẹ nhàng cười cười, ánh mắt thâm thúy lại lộ ra tiêu sái không kèm chế được.

“Nếu như không phải dáng vẻ của cậu không chút thay đổi, tôi sẽ cho rằng cậu là một người khác.” Lục Thiên Thần ngoéo... khóe miệng, “Nhưng mặc kệ cậu là ai, cậu bây giờ là Đường Phong, là nhân viên của ta.”

“Ông chủ nguyện ý giúp nhân viên xuất đầu sao?”

“Phải xem biểu hiện của cậu.” Lục Thiên Thần xoay người rời khỏi gian phòng, trước khi đóng cửa giờ lên tay phải, “nghỉ ngơi cho tốt.”

Đường Phong hướng tên kia đảo một cặp mắt trắng, may là ngày mai cậu có thể rời đi, nếu để cậu mỗi ngày đối mặt với Lục Thiên Thần, cậu sợ bản thân không kiềm chế được mà cho đối phương một quyền.

57. Chương 57 - Tân Hoan

Chương 57 Tân hoan

Thành phố vào đêm, những ngọn đèn hoa lệ thi nhau nở rộ, ánh sáng lan tỏa như khoác lên màn đêm một chiếc áo màu lam tràn đầy năng lượng, trên trời dưới đất, nơi nào mới là thiên đường thật sự?

Một chiếc xe hơi xa hoa đỗ lại hòa vào hàng ngũ những chiếc tới trước, nơi đây không phải hội triển lãm xe hơi nổi tiếng, chỉ là bãi đỗ xe của một quán ăn xa hoa tiếng tăm lừng lẫy về đêm trong thành phố S mà thôi, từ bãi đỗ xe muốn vào quán ăn đêm phải đi qua một thông đạo thật dài, không có thể hội viên, cho dù người ngồi trên núi vàng cũng không có cách nào bước vào nửa bước.

Đi qua thông đạo vào thang máy lên lầu chín, âm nhạc đỉnh tai nhức óc khiến tai người đau nhức, trong không khí tràn ngập mùi nước hoa hàng hiệu, trên sân nhảy giày cao gót đan xen tóc dài lay động thỏa thích phơi bày hấp dẫn, mồ hôi nhễ nhại, trong không gian ngọn đèn lơ mờ chớp tắt, luồng rượu vang đỏ trong ly thủy tinh chiết xạ ra ánh sáng mê say.

Phía sau sân nhảy chính là một tiểu lâu đơn độc, dưới thang lầu tràn đầy bảo tiêu mặc đồ đen, hiển nhiên chủ nhân nơi này lai lịch không nhỏ.

Quản lý quán ăn đêm tự mình mang theo một nhóm tuần nam mỹ nữ đi qua hàng rào bảo tiêu tiến lên trên lầu, trên ghế sa lon là một nam nhân anh tuấn, tây trang màu lam chế tạo thủ công khéo léo hở ra một nút áo, lộ ra khuôn ngực rắn chắc, tay trái cầm nửa điếu xì gà đang cháy dở, tay phải cầm một chiếc ly chứa chất lỏng màu đỏ.

“Charles tiên sinh, đây đều là người được chúng ta chọn lựa, tuyệt đối là tốt nhất.” Quản lý bắt đầu đem người dâng bốc, vài tuần nam mỹ nữ lần lượt đứng vững chờ kim chủ chọn.

Rút một hơi thuốc, Charles uống một ngụm rượu, đường nhìn quét lần lượt từ trái sang phải, phụ nữ... tạm thời không có hứng thú, đàn ông... người này quá nữ tính, người kia quá nhỏ gầy... Vẫn còn một đáng đáp tuần tú coi như thuận mắt.

Charles híp mắt, hướng thuộc hạ một bên ngoắc ngón tay, thuộc hạ lập tức lấy ra một xấp tiền mặt đưa cho quản lý.

“Ngày hôm nay phải chơi thỏa thích, không say không về.” Charles lung lay lắc lắc đứng dậy, đi tới bên người thanh niên coi như tuần tú, híp mắt đưa tay giữ cầm nam tử nâng lên, nhả ra một vòng khói, “Tên gì?”

“Ông chủ, ta là Lý Hoàn. » Thanh niên thấp giọng trả lời.

Charles cười cười, đưa tay ôm thanh niên hôn xuống : « Lý Hoàn, rất tốt, a... Tên này, không tệ, nghe không kém tên Đường Phong bao nhiêu, có muốn theo tôi ? »

« Muốn, tôi muốn theo ông chủ. » Thanh niên thân hình nhỏ nhắn không chịu nổi kích động mà trả lời, ai cũng biết kim chủ này không có sở thích quái dị đặc biệt vừa nhiều tiền, lại vừa đẹp trai anh tuấn.

Charles có chút nhú mày, đáp ứng thực nhanh, không có một chút hài hước giống như người kia.

Quên đi, cũng may là vóc người không tệ, bề ngoài cũng thuận mắt, đem đi làm ẩm giường cũng không đến nỗi.

Hắn sẽ quên Đường Phong, không phải chỉ là một tiểu minh tinh xuống dốc cùng một người đàn ông có giao dịch một tháng với hắn thôi sao, hắn Charles cho tới bây giờ chưa từng quay đầu lại.

Trước đây không có, hiện tại không có, tương lai lại càng không có.

Charles cười ha ha ôm người đi xuống lầu : « Theo tôi về nhà ! »

Lúc này hắn là Đường Phong đã rời khỏi biệt thự của hắn, hắn phải cùng tận sủng chơi đùa thoải mái một phen trong phòng của Đường Phong ! Đem mùi vị thuốc về nam nhân kia tiêu trừ, sạch sẽ, một chút không dư thừa.

Hai giờ sau đó, một người trẻ tuổi chạy ra từ trong biệt thự của Charles, thuốc hạ đem thanh niên đang hoang mang đưa trở về.

« Thật đáng chết... » Charles ôm đầu ngã người trong căn phòng vắng vẻ, đem suy nghĩ dời lên cái chân, dường như vẫn còn vương lại chút mùi vị của người kia, hắn đem chân cuốn lại ôm vào trong ngực, từ từ chìm vào giấc ngủ.

58. Chương 58 - Chương 58

Ở Lục gia thoải mái ngủ một buổi tối, Đường Phong đã thức dậy từ sớm, ngủ trễ lại bị Lục Thiên Thần cố ý cho rằng cậu « câu dẫn » gì đó thì không tốt, Lục Thiên Thần tuy rằng lớn lên vừa là một kim cương Vương lão ngũ vừa không tệ, nhưng trên thế giới này không phải chỉ có một nam nhân như Lục Thiên Thần, lại càng phải có nam nhân so với Lục Thiên Thần ưu tú hơn.

Cậu từ trước đến nay cũng không có hứng thú tự ngược, càng không có thói quen quay lại.

Rửa mặt đơn giản, Đường Phong mở cửa đi xuống phòng khách dưới lầu, Lục Thiên Thần tựa hồ cũng vừa đến, đang ngồi ở bàn ăn tập trung xem báo chí.

« Ngồi. » Liếc mắt nhìn chàng trai, Lục Thiên Thần nói một chữ.

« Lục tổng, khi nào chúng ta đi ký túc xá ? » Đường Phong nhìn đám bảo tiêu bên ngoài bức tường thủy tinh, « Anh có thể đưa chìa khóa cho tôi, nói cho tôi biết địa chỉ, tôi có thể tự đi. »

Lục Thiên Thần không nói chuyện, ngón tay gõ lên bàn ăn màu trắng ý bảo chàng trai ngồi.

Rất nhanh người hầu đã đem lên hai phần bữa sáng, cùng cà phê thơm ngon tinh khiết, nếu ông chủ mời ăn điểm tâm, làm nhân viên không thể không nể tình, Đường Phong cũng tùy tiện giở xem vài trang tạp chí, ở trong một mảnh trầm mặc tĩnh lặng mà ăn xong bữa sáng.

Dùng xong bữa sáng, Lục Thiên Thần lau miệng, người hầu bắt đầu dọn dẹp.

« Đi thôi. » Lục Thiên Thần đứng lên.

« Tôi đi lấy hành lý. »

« Không cần. » Lục Thiên Thần xoay người đi về phía cửa chính, « Đến công ty trước, làm chính sự. »

Cái gì chính sự ? Đường phong nhú mày, nhìn trái phải một chút rồi đi theo, nhìn Lục Thiên Thần đi ở phía trước, cậu muốn... đá một cước vào mông tên kia.

Hiện nay chỉ có thể tùy tiện suy nghĩ một chút, mục tiêu là tương lai tìm cách để có thể trở thành sự thật.

Đường Phong cùng Lục Thiên Thần đến tập đoàn Thiên Thần, cậu hoàn toàn không giữ khoảng cách mà đi cùng Lục Thiên Thần, cũng không dự định trước sau đi vào công ty, nhân viên đi cùng ông chủ là chuyện bình thường, cố ý xa nhau ngược lại làm cho người mơ màng, mọi việc thuận theo tự nhiên, Đường Phong không có cái gì cảm kị.

Từ đại sảnh công ty đến thang máy chuyên dụng, có rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ hướng về bọn họ.

Hai người đàn ông từ lúc ra cửa đến công ty cũng không nói với nhau một lời, nếu không có cùng đề tài thì không cần nói chuyện phiếm một cách cứng nhắc, mang đến xấu hổ khó chịu.

Thang máy ngừng lại, Lục Thiên Thần đi ra đầu tiên, Đường Phong đi theo phía sau, cậu không phải lần đầu tiên đến tập đoàn Thiên Thần, trước đây đã cùng đến với Charles vài lần, nhưng đều là ở phòng làm việc của Charles, cho tới bây giờ cũng chưa có « vinh hạnh » đi vào phòng làm việc của vị đại tổng tài Lục Thiên Thần này.

Ngày hôm nay là lần đầu tiên.

Bố trí phòng làm việc của Lục Thiên Thần cùng Charles có vài phần giống nhau, nhưng gọn gàng hơn một chút, phía sau cái bàn là một cánh cửa thủy tinh đem đến phạm vi ngắm nhìn rộng lớn, tổng thể nhẹ nhàng khoan khoái mà không mất khí thế xa hoa.

« Ngồi. » Lục Thiên Thần trực tiếp đi tới chỗ của mình ngồi xuống, Đường Phong đi qua ngồi đối diện.

Từ ngăn kéo đem ra một phần tài liệu đưa qua, « Đây là lịch làm việc dạo này của cậu, nhìn một chút. » Lục Thiên Thần quay đầu đối nói vào điện thoại, « Mary, đem vào hai ly cà phê. »

Đường Phong cúi đầu lật xem tài liệu, bên trong ghi lại lịch làm việc gần nhất của cậu, nói tóm lại coi như thanh nhàn, chủ yếu có hai công tác, một là tham gia thu hình cho tiết mục « tình nhân trong mộng » của đài truyền hình, còn lại là tham gia « Ban huấn luyện siêu sao » công tác mà Charles tranh thủ cho cậu trước đây, những thứ khác là chụp ảnh cho vài tạp chí.

« Lục tổng, có tin tức về bộ phim của đạo diễn Lý Ngụy chứ ? » Đường Phong quan tâm nhất là việc này.

Thư ký mở cửa đem vào hai tách cà phê, Lục Thiên Thần cầm lấy một tách rồi hớp một ngụm nhỏ : « Hiện nay chúng ta đang cùng đạo diễn bàn bạc, cậu cứ yên tâm, công việc là công việc, tôi sẽ không đem tình cảm cá nhân vào công việc, cậu chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được. »

Đường Phong gật đầu, cậu không có ý kiến gì,

« Hôm nay cậu không có việc gì thì ngồi đợi ở đây, » Lục Thiên Thần chỉ giá sách trong phòng, « Sách, máy vi tính, cần gì thì tự mình lấy. »

« Lục tổng, chuyện ký túc xá... » Không phải chứ, bảo hấn ngồi góc ở chỗ này cả ngày ?

Lục Thiên Thần cúi đầu bắt đầu xem tư liệu : « Không nên làm phiền tôi. »

Đường Phong yên lặng ở dưới bàn dựng lên hai ngón giữa.

59. Chương 59 - Bàn Ăn Bốn Người (một)

Chương 59 bàn ăn bốn người (một)

Lục Thiên Thần cúi đầu nhìn tài liệu trên bàn, suốt mấy giờ, hấn chỉ lật xem được ba trang, nửa tiếng trước hấn lật tới trang số ba, hiện tại tiến độ công việc vẫn là trang số ba.

Hấn rất muốn biết, lúc Charles mang Đường Phong đi làm, tên kia làm thế nào để tập trung xử lý xong công việc?

Lần thứ ba mươi sáu, Lục Thiên Thần hơi nghiêng đầu nhìn chàng trai cách đó không xa, Đường Phong đứng là không có phát ra tiếng vang làm phiền hắn, thế nhưng tên kia rất thích đi tới đi lui trong phòng làm việc, vì để không phát ra tiếng bước chân đã đem giày cởi ra. Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu đến đôi chân trần trắng trẻo khiến người chói mắt.

Xem sách một lát không có gì hứng thú, Đường Phong đứng bên cạnh cửa sổ sát đất nhìn tượng đài phun nước ở xa xa, đứng cũng không hảo hảo đứng, thích kiễng đầu ngón chân của một bên chân trần, nhìn cũng không hảo hảo nhìn, nhìn một chút bắt đầu nhích tới nhích lui, cái cổ gầy tựa như một đồng hồ quả lắc, lại xoa xoa thắt lưng, kéo kéo tay.

Rất nhanh Đường Phong phát hiện trong phòng làm việc có tạ tay, người này lại bắt đầu ngồi ở trên ghế salon tập cử tạ rèn luyện thân thể.

Đường Phong không có phát ra âm thanh, thế nhưng cả người lại không ngừng lúc ẩn lúc hiện, mấy lần Lục Thiên Thần thực sự rất muốn làm cho đối phương dừng lại, nhưng kết quả là đến lúc ăn cơm trưa hắn cũng không có mở miệng.

“Ba bữa cơm phải đứng giờ, nếu không sẽ có bệnh bao tử.” Đường Phong chống hai tay lên trên bàn Lục Thiên Thần, cậu mới không nói cho tên đáng ghét này, nguyên buổi sáng cậu nhích tới nhích lui là cố ý.

Lục Thiên Thần ngẩng đầu liếc mắt nhìn Đường Phong: “cẩn tin.”

“Đi.” Cậu có thể đi bất cứ chỗ nào.

Theo Lục Thiên Thần đi tới căn tin ở tầng trệt, Đường Phong hưởng thụ không ít ánh mắt chăm chú đến từ các nhân viên, nhưng loại tình huống này hắn đã trải qua lúc ở cùng Charles, cho nên đừng hi vọng cậu sẽ xấu hổ hay quẫn bách.

Thực sự là trùng hợp, Đường Phong đang nghĩ về Charles, tên đàn ông ở cùng cậu một tháng cư nhiên xuất hiện, địa điểm xuất hiện, vị trí xuất hiện, cùng lần Charles mời Đường Phong ăn trước kia giống nhau như đúc.

Ở khu gọi món tốn tiền, Charles ngồi trên ghế hút thuốc uống rượu, trên mặt hay là dáng dấp vẫn rất tao nhã, chỉ là lúc này ngồi đối diện Charles không phải là Đường Phong, mà là một người thanh niên thoạt nhìn có dáng dấp rất tốt.

Lần thứ hai thấy Charles, trong lòng Đường Phong chỉ có một bận tâm: tên hoa hoa công tử này có thể hay không có một ngày thậm suy.

Trừ lần đó ra, thấy Charles ở cùng người khác cậu không có chút bận tâm dư thừa, giống như cậu cũng hiểu được Charles thấy cậu ở cùng Lục Thiên Thần, vị hoa hoa công tử cùng cậu hảo tụ hảo tán cũng sẽ không có bận tâm dư thừa như nhau.

“Này, thực sự là trùng hợp, cùng nhau ăn chứ?” Charles vừa nhìn thấy Đường Phong cùng Lục Thiên Thần thì giơ tay lên quơ quơ, thuận tiện đem thanh niên ngồi đối diện kéo đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh mình, cánh tay vô cùng thân thiết khoác lên vai thanh niên, cười đến vô cùng xán lạn.

Lục Thiên Thần mỉm cười đi tới: “Tốt.”

Lục Thiên Thần ngồi xuống đối diện Charles, cũng có nghĩa Đường Phong chỉ có thể ngồi bên kia Charles, chàng trai thông dong ngồi xuống, thông dong cùng Charles bắt chuyện, thông dong cùng thanh niên được Charles mang đến gật đầu chào hỏi.

60. Chương 60 - Bàn Ăn Bốn Người (hai)

Chương 60 bàn ăn bốn người (hai)

“Bảo bối, muốn ăn cái gì, gọi thoải mái, không cần khách khí.” Charles bày ra một bộ dáng tình nhân hoàn mỹ, vẻ mặt tươi cười mê người, trông mắt ướt át thâm nâu lộ ra thần thái động lòng người, ôn nhu lại sẵn sốc.

Thanh niên tên Lý Hoàn vô cùng cảm động hưởng thụ, tuy rằng không rõ vì sao tối hôm qua Charles mới hôn hắn một chút đã đem hắn ném ra ngoài, nhưng cuối cùng hắn cũng lấy được tiền bồi thường không ít, hắn nghe người ta nói không ít kim chủ đối với loại người như bọn họ không chút hòa nhã, thậm chí có phần tàn nhẫn, chỗ nào giống vị tiên sinh này, anh tuần lại ôn nhu sẵn sốc.

Đường Phong cúi đầu xem thực đơn, tùy tiện gọi vài món ăn vặt, đối với thanh niên cùng Charles bên cạnh coi như không thấy, giao dịch kết thúc, Charles muốn lên giường với ai không liên quan đến cậu, giống như cậu cùng ai nói thương yêu cũng không có nửa điểm liên quan đến Charles.

“Lục tổng, buổi chiều tôi có thể dọn nhà rồi phải không?” Hắn không muốn dọn nhà vào buổi tối, dọn tới ký túc xá còn phải sắp xếp lại một lần, dọn quá muộn sẽ vô cùng khó chịu.

Lục Thiên Thần đem thực đơn đưa cho người bán hàng, tà tà liếc mắt Đường Phong: “Buổi chiều cùng tiểu Vũ thảo luận chuyện tiết mục và việc ở ban huấn luyện.”

Ý tứ chính là, buổi chiều không thể trở lại dọn nhà, vậy tại sao lúc sáng không thảo luận lại dời tới buổi chiều? Lục Thiên Thần là cố ý đùa giỡn cậu? Nhìn không giống a.

Đường Phong khẽ nhíu mày, đang chuẩn bị đưa tay lấy ly nước trước mặt, cái ly đã bị Charles cầm lên đưa cho Lý Hoàn.

“Thân ái, uống nước.” Charles cười đến xán lạn.

Đường Phong không chút ngại ngùng cầm ly nước bên tay trái vốn thuộc về Lục Thiên Thần, cậu nghĩ Charles nhớ lầm chén ly nước của cậu là ly nước của Charles, này lần lượt nhìn lại ly nước của Lý Hoàn là của Lục Thiên Thần, của Lục Thiên Thần chính là của cậu.

Charles co rút khóe mắt, Lục Thiên Thần thoáng giương mắt ngắm Đường Phong đang uống nước.

“Làm sao vậy?” Chàng trai thoáng cái cũng cảm giác được Lục Thiên Thần đang nhìn cậu.

“ly của tôi”. Lục Thiên Thần nhìn Đường Phong nói.

Đường Phong nở nụ cười: “Ly này tôi uống rồi, của anh ở bên trái kia.”

Lục Thiên Thần giương cầm lên.

Đường Phong bữu môi đem ly để xuống, dù sao cậu cũng uống rồi, Lục Thiên Thần còn có thể uống lại ly nước này sao?

Lục Thiên Thần cầm lên ly nước bị Đường Phong uống qua rồi ngửa đầu uống cạn, Đường Phong mở to hai mắt nhìn, tươi cười bên khóe miệng Charles có chút cứng ngắc.

“Thân ái, tôi cũng khát.” Charles đem ly nước Lý Hoàn uống qua đưa lên bên mép, hơi dừng lại một chút, trong mắt lộ ra vài phần chán ghét, giống như uống thuốc mà nhấp một ngụm nho nhỏ, chắc cũng đủ ướt môi.

Đường Phong xoay người hướng người bán hàng phát phát tay: “Phiên phức rót thêm một ly nước.”

Một đám toàn những tên buồn chán.

“Đường Phong...” tay Charles gõ bàn, nửa ngày nghẹn ra tên của chàng trai.

“Àn?”

Charles mỉm cười đưa tay ôm vai Lý Hoàn: “Đây là thân ái nhà ta.”

Đường Phong cười gật đầu: “Tôi biết, chúng tôi vừa trao đổi, có đúng hay không là Lý Hoàn?” Cậu hướng thanh niên đối diện lộ ra tươi cười ôn hòa, gương mặt Lý Hoàn có chút phỉếm hồng mà cúi đầu.

Charles cười gượng hai tiếng, âm thầm trừng mắt người thanh niên bên cạnh, thực sự là tên không biết giới hạn.

Một bữa cơm diễn ra trong bầu không khí quỷ dị, ăn nhanh cho xong Lục Thiên Thần đối diện lão bằng hữu, đối Đường Phong nói: “Có chút vấn đề, ký túc xá đã đầy, cậu trước tiên ở nhà của tôi, tôi sẽ giúp cậu tìm nhà trọ.

“Tốt.” Nhà trọ so với ký túc xá tốt hơn! Đường phong hết sức hài lòng, miễn cưỡng ở chung với Lục Thiên Thần hai ngày, dù sao Lục Thiên Thần nhìn cậu cũng không vừa mắt, khẳng định sẽ mau chóng tìm được nhà trọ.

Đang uống rượu vang đỏ Charles đột nhiên bị sắc đến.

61. Chương 61 - Ác Ngôn Ác Ngữ

Chương 61 Ác ngôn ác ngữ

“Thế nào, cứ quyết định như vậy? Mọi người có chịu không?” Người thanh niên đẹp trai lại có vài phần khả ái, đưa micro trong tay hướng về phía khán giả, tươi cười không mất giây thờ lại tỏa ra sức sống mạnh mẽ của tuổi trẻ.

Mặc kệ nhìn thế nào cũng là một chàng trai học người yêu thương, sức sống tuổi trẻ có thể phát động sự yêu thích của mọi người, mặc kệ là nam, là nữ, là lão, hay là ấu.

“Hảo—— ” thanh âm đồng loạt vang lên trong trường quay, tiếng gầm quanh quẩn bốn phía, khiến mọi người đều có thể cảm giác được khán giả đối với người dẫn chương trình có bao nhiêu yêu thích.

Vừa là ca sĩ vừa là người dẫn chương trình, đây là Trần Minh Húc, một trong những minh tinh thần tượng nổi tiếng nhất.

“Hảo nga, như vậy trên tiết mục cuối tuần sẽ có hoạt động kết nối điện thoại, không biết minh tinh nào sẽ liên lạc với minh tinh át chủ bài của tối hôm nay, chúng ta thế nhưng rất chờ mong.” Cười đến như súc vật vô hại, Trần Minh Húc liếc mắt nhìn một nam nhân ngồi ở ghế sau không chớp mắt, nói “Nhất là Đường Phong tiền bối của chúng ta, ở giới giải trí lâu như vậy, khẳng định quen biết không ít đại bài đi?”

“Ha ha a, Đường Phong vào sớm, hơn nữa khi đó cũng rất nổi tiếng, khẳng định quen biết không ít người lợi hại đi? Trước đây cùng Ca Trần xuất đạo ở một đoàn thể thần tượng ni! Thời gian kết nối điện thoại cuối tuần, cũng nên cho chúng ta một cái kinh hỉ, kết nối Ca Trần đi? Tôi nhưng là fan của cậu ấy!” Một nữ minh tinh hạng ba ngồi cách đó không xa nỗ lực phối hợp với người dẫn chương trình.

“Ca Trần hiện tại nổi tiếng như vậy, bận rộn như vậy, làm gì để ý tới loại tiết mục này của chúng ta, Đường Phong, cậu cũng đừng làm cho chúng ta thất vọng a!” Ngữ khí mang theo cố ý trêu tức, một nam minh tinh hạng ba cũng phụ họa tô đậm bầu không khí, không ít người cười theo, giống như là bọn họ đã biết trước, chuyện liên hệ với Ca Trần vào cuối tuần là không thể xảy ra.

Đúng là trước đây Đường Phong quen biết Ca Trần, nhưng hôm nay đồng nghiệp không đồng mệnh, người trước vì sinh kế mà chung quanh bên ba, ở trong tiết mục thường xuyên bị người chế nhạo, người sau đã trở thành đường đường một nam minh tinh nổi tiếng, dĩ nhiên địa vị không giống nhau.

Đương nhiên, đây là từ trước.

Đường Phong hướng màn ảnh dễ dàng cười: “ Các người không nên quá kinh ngạc vào cuối tuần!”

Một số khán giả trong trường quay bị ngữ khí của hắn chọc cho nở nụ cười.

Ghi hình kết thúc, làm người dẫn chương trình Trần Minh Húc còn đang cùng khán giả nói chuyện phiếm, vô luận nhìn như thế nào, Trần Minh Húc đều là giống như ngoại giới miêu tả, là một người nghịch ngợm, bình dị gần gũi mà lại khiến người yêu thích.

“Tại sao cậu ta luôn cố ý nhắm vào anh?” Tiểu Vũ thấp giọng nói mang theo vài phần chán ghét, “Rõ ràng có nhiều người như vậy, nhưng là giống như có thù oán với anh, mỗi lần lên tiết mục đều bị hắt hủi châm chọc khiêu khích, không xứng là minh tinh thần tượng.”

“Được rồi, trong đài truyền hình không nên nói việc này, chúng ta trở về đi.” Nếu như vì người không thích người mà tức giận, còn không phải mỗi ngày đều tức giận đem bản thân tức chết à, tuy rằng Đường Phong cũng không rõ vì sao Trần Minh Húc thoát nhìn luôn luôn cố ý làm khó cậu, luôn luôn ước gì hắt hủi xấu mặt trước đám đông.

Nhưng nhờ phúc của Trần Minh Húc, cậu cũng không đến mức ở tiết mục không có lấy một lần lên màn ảnh, Đường Phong âm thầm cười cười, dù sao cuối tuần là lần cuối cùng lên tiết mục này rồi.

“Đường Phong, cuối tuần có thể liên lạc với Ca Trần sao?” Tiểu Vũ đi ở bên cạnh hỏi.

Ca Trần... Đường Phong dừng cước bộ, vừa cười vừa nói: “Cậu hôm nay thế nhưng là Đại minh tinh, xuất hiện ở loại tiết mục này không tốt lắm đi? Dù sao tổ tiết mục là cố ý khiến ta xấu mặt vào cuối tuần, cũng không cần đem lời bọn họ nói tưởng thật, đến lúc đó kết nối điện thoại với một người mới ở công ty là được.”

“Đường Phong, kỳ thực Ca Trần ngày hôm nay vừa mới tham gia tiết mục ở đài truyền hình này.” Tiểu Vũ nhỏ giọng nói thềm một câu.

“Chuyện này tôi sẽ giải quyết, buổi chiều không có việc tôi đi đây, có việc gì cứ gọi cho tôi.” Đường Phong vừa đi vừa nói.

“Àn, được rồi, vậy anh buổi chiều hảo hảo nỗ lực lên, đừng quá mệt mỏi.” Biết Đường Phong từ trước đến nay rất có chủ kiến, tiểu Vũ cũng không nói thêm gì nữa.

“Đường Phong, muốn tôi đưa anh về không?” Đứng chờ ở thang máy, tiểu Vũ hỏi.

Lắc đầu, Đường Phong nói: “Không cần, tôi có thể tự mình trở về.” cũng đã vài ngày trôi qua, không biết Lục Thiên Thần có hay không tìm được nhà trọ tốt, nhưng cũng phải nói lại, cậu ở trong nhà Lục Thiên Thần coi như hài lòng. Lại nói tiếp một chuyện khôi hài, rõ ràng Lục Thiên Thần là ông chủ hắt hủi là nhân viên, thế nhưng mỗi ngày Lục Thiên Thần đều phải dậy sớm đến công ty, mà hắt hủi không chuyện gì có thể ngủ thẳng đến chín mười giờ.

Cửa thang máy mở ra, Lúc Đường Phong cùng tiểu Vũ đang chuẩn bị đi vào thì ba bốn người bước ra, trong đó có mấy người nhìn gần giống tiểu Vũ là trợ lý, mà chàng trai đứng chính giữa có chút không giống người thường, bị người vây quanh, khí chất xông ra, giống một đồng ngôi sao vây quanh mặt trăng.

Cửa thang máy mở ra chớp mắt, người trong ngoài thang máy đều đồng loạt dừng cước bộ.

Không nói gì, không ai nói, chàng trai đứng trong thang máy có chút lãnh đạm nhìn Đường Phong đứng bên ngoài chuẩn bị vào, không nói một chữ, ánh mắt giống như cái đinh găm vào trên người Đường Phong.

Mặc kệ là Đường Phong hay là tiểu Vũ, đại khái không ngờ có thể gặp Ca Trần dưới tình huống này, nghe nói Ca Trần vừa trở về sau khi chụp ảnh ở Hàn quốc kết thúc, hiện tại đi đến đài truyền hình là vì tuyên truyền cho phim mới đi?

“Này, Ca Trần.” Đường Phong cười cùng chàng trai bắt chuyện.

Tiểu Vũ trộm liếc mắt ngắm Ca Trần, trong lòng có một người can đảm không kịp suy nghĩ đã nói ra: “Ca tiên sinh hảo, kỳ thực là chúng ta đang muốn đi tìm cậu!” Không đợi Đường Phong cắt đứt nài, tiểu Vũ giống như súng máy một hơi nói ra, ngay cả chuyện về tiết mục vừa thu cũng nói ra.

“Chỉ là một chiếc điện thoại, nếu như Ca tiên sinh có rảnh...” Tiểu Vũ nói.

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Thanh âm cực kỳ lạnh lùng, Ca Trần nhàn nhạt liếc Đường Phong, “Cậu còn đang tham gia những tiết mục loạn thất bát tao như vậy?” Ngữ khí bất thiện.

“Những tiết mục loạn thất bát tao này cũng rất thú vị.” Đường Phong đi vào thang máy, trên mặt thủy chung lộ ra tiểu ý tự nhiên, đối với lời nói dẫn theo địch ý của Ca Trần mắt điếc tai ngơ, chỉ có tiểu Vũ kinh

ngạc nhìn một thân quần áo trắng tinh giống như thiên sứ Ca Trần, không, hiện tại nàng nhìn Ca Trần chỉ thấy một người phàm tục.

Nguyên vốn tưởng rằng dựa vào việc hai công ty hợp tác cùng với hai người đã từng qua lại, Ca Trần mặc kệ thế nào cũng sẽ đồng ý, theo như lời ngoại giới Ca Trần là người tốt, thân thiện, nhưng nàng hiện tại hoàn toàn không thấy.

Nhớ tới những lời mình vừa nói, tiểu Vũ nhất thời nóng mặt, ta đã đem Đường Phong đánh mất bao nhiêu mặt a!

“Ca Trần lúc đó chẳng phải cũng đi thu hình tiết mục ở đài truyền hình sao?” Hiện tại không phải thời gian sững sờ, tiểu Vũ lập tức phản kích.

“Tiết mục của Ca Trần chúng ta thế nhưng là tiết mục nói chuyện chính thống.” Trợ lý của ca Trần cũng không phải để trưng bày.

Mùi thuốc súng dần dần dày, Đường Phong vội vã kéo tiểu Vũ, đưa tay ấn mấy nút ở thang máy: “các người đi ra hay cùng chúng ta xuống dưới?”

Mấy người trợ lý liếc mắt trừng Đường Phong, vây quanh Ca Trần đi ra thang máy, một bên độc miệng nhục mạ: “Không phải là một món hàng đề tiện xuống dốc sao, vừa bị người quăng đi, thật là đáng thương.”

“Các người——” tiểu Vũ kéo ống tay áo muốn lao ra, Đường Phong càng vội vã nắm người trở về.

Cửa thang máy đóng lại, Đường Phong lắc đầu, “Cô gái ngốc, người trên thế giới này nhục mạ tôi rất nhiều, cô vẫn muốn đánh trả toàn bộ?”

“Bọn họ nói anh như vậy, tôi sao có thể ở bên cạnh thờ ơ nhìn?!” tiểu Vũ tức giận vô cùng.

Lúc còn trẻ đương nhiên không thể nhìn được, liệu một mạng cũng phải lấy lại công đạo, nhưng cũng không biết là do qua nhiều chuyện phát sinh nên người chết lặng, hay là thành thực biết được tranh chấp nhiều cuối cùng cũng sẽ không có một kết quả, Đường Phong đem những lời đồn đãi, chuyện nhảm thậm chí nhục mạ công kích cảm thấy rất nhạt nhẽo.

Càng là người công thành danh toại càng có nhiều tranh luận, thừa nhận được bao nhiêu chê bai, cũng mới có thể hưởng thụ bấy nhiêu thừa nhận.

Trên hành trình diễn viên minh tinh này, nổi tiếng cùng thành công của người được khán giả ủng hộ và yêu thích, đồng dạng cũng sẽ phải chịu một số người công kích cùng nhục mạ, đây là tính chất đặc biệt của giới giải trí, nếu như ngay cả một chút nhục mạ cũng chịu không nổi, thì có tư cách gì trở thành minh tinh được mọi người chú mục đây?

“Cái miệng sinh trưởng trên người bọn họ, bọn họ muốn nói cái gì không phải là chuyện chúng ta có thể khống chế, lúc một người khinh thường người, người không cần cùng hấn lý luận, làm tốt chuyện của mình, lấy thực tế chứng minh tất cả, tiểu Vũ người đồng ý chứ?” Đường Phong vừa cười vừa nói.

Tiểu Vũ thở dài: “Rõ ràng tôi là người đại diện của anh, nhưng nghe anh nói tôi cảm thấy bản thân rất ấu trĩ.”

Cùng so sánh với người lẫn lộn hơn ba mươi năm, người một cái tiểu cô nương đương nhiên là ấu trĩ rồi.

Sau khi chia tay tiểu Vũ, Đường Phong đón xe quay về nhà Lục Thiên Thần, gần đây chuyện tình bắt đầu nhiều hơn, sau ngày “ban huấn luyện siêu sao” chính thức bắt đầu, cậu sẽ lấy thân phận một người mới đi tham gia ban huấn luyện.

Cậu kỳ thực cũng không có trải qua cái gì huấn luyện biểu diễn chính thức, lúc mới vào đóng vai phụ trong một số phim ảnh, hai mươi bảy tuổi nhờ một bộ phim được đề cử giải ảnh đế, năm ba mươi ba tuổi rất cực như ước nguyện mang về vinh quang danh hiệu ảnh đế, hiện tại đi tham gia ban huấn luyện càng nhiều là hiểu kỳ cùng thú vị.

62. Chương 62 - Cây Muốn Lặng Mà Gió Chẳng Ngừng (một)

Chương 62 Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng (một)

Cái gì là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, lúc này Đường Phong đã chính thức được lĩnh giáo, nếu có người nhìn người không vừa mắt, muốn chửi bới người, dạng lý do gì đối phương cũng có thể lấy ra.

[Một đêm trở thành mỹ nam tử cổ điển nổi tiếng——- thực giả việc đem Ca Trần đẩy xuống biển?]

Từ ngày thứ hai đi ra đài truyền hình, trên một trang web xuất hiện một đầu đề bắt mắt, mở đầu tin tức, là miêu tả lai lịch của Đường Phong: đi ra từ một đoàn thể thần tượng cùng Ca Trần, sau đó xuống dốc, đạo đức không tốt bị công ty ướp lạnh, ghi hận trong lòng nên nhân lúc đóng phim đẩy Ca Trần rơi xuống biển.

Phối hợp không phải là hình ảnh xinh đẹp mà là lúc Đường Phong ở tuổi ngây ngô, nhưng từ hình ảnh đối chiếu với bản thân, cảm giác thật khác biệt.

Hai chân dài gác lên bàn làm việc, Charles trong tay cầm máy vi tính đem tin tức về Đường Phong phóng đại, tay phải bỏ thêm một khối băng vào ly rượu whisky uống một hớp, hần tựa như giống nghiên cứu nhìn chăm chăm hình ảnh một hồi, lập tức thấp giọng nở nụ cười: “Đường hiện tại cùng trước đây hoàn toàn khác biệt, rõ ràng từ khuôn mặt đã có hai cảm giác bất đồng, vì sao? Đây là vì sao? Úc, từ lúc chúng ta ở chung sau đó sự quyến rũ của hần thẳng tắp bay lên! Gặp quỷ! Giao dịch của chúng ta đã kết thúc!”

“Cậu nói, đây là vì sao?!” Charles đem ánh mắt ngoan lệ đặt lên người một bảo tiêu mặc đồ đen đứng một bên giả làm tượng, lúc tâm tình hần không tốt trong phòng làm việc nhất định có bao cát thịt người tồn tại.

Đồng cát đen vừa nghe ông chủ hỏi mình, cả kinh thẳng tắp lưng: “Ông chủ, này nói rõ là người đem sức quyến rũ đầy đủ của Đường Phong đào móc đi ra, ông chủ thật lợi hại!”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Dựa trên ghế da có chút nghĩ thông, Charles tiện tay đem máy vi tính để trên bàn, “Vậy theo như cậu vừa nói, vì sao tôi đem cậu ta ngoan một hồi sau đó rồi vẫn nhớ cậu ta?”

“Nghịch... Có thể còn chưa có đủ?” Đồng cát đen lặng lẽ nhu liểu nhu mũi.

Ánh mắt Charles tan rã đột nhiên mạnh mẽ hội tụ, giống như một tia laser sáng sửa lợi hại, hần ha ha cười: “Không có khả năng, từ trước đến nay ta không có cùng một người chơi đùa một tháng sau đó còn có thể nhớ hần!”

“Nhưng ngài hiện tại không phải...” Bị ánh mắt ẩn chứa dao nhỏ của Charles bay tới cắm vào thân, đồng cát đen vội vã cầm miệng, phần chưa nói xong dù hần không nói Charles cũng minh bạch.

“Không sai, tôi là đang nhớ đến cậu ta.” Đây là hiện thực làm cho người kinh ngạc lại khó có thể lý giải, từ lúc Đường Phong rời đi, hần nhìn ai cũng giống nước sôi không chút mùi vị, so với Đường Phong xinh đẹp hay đẹp trai hơn lại không thông minh bằng Đường Phong, so với Đường Phong thông minh hơn đều làm gia gia của hần rồi, lại vừa thông minh vừa đẹp trai hơn Đường Phong, tạm thời chưa phát hiện.

“Sức hấp dẫn hiện tại của cậu ta là do tôi khai quật tới, tựa như cây táo chua sau khi trở thành cây táo ngọt, vì sao tôi phải đem mỹ vị này dâng cho người khác?” Charles vỗ bàn, cầm lấy điện thoại gọi tới một mã số.

“Khải, tôi đồng ý, nhưng tiết mục phát triển thế nào phải theo ý tôi!”

Sau khi nói những lời này, Charles cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều thư sướng, về phần bài viết mới đang trên báo chí cùng trang web, hần rất mong chờ nhìn xem Lục Thiên Thần sẽ xử lý như thế nào, về phần Đường Phong, hần tin tưởng người kia sẽ không đơn giản bị như vậy làm tổn thương.

Về phần người làm loạn phía sau...

Thực sự là xấu hổ, hiện tại hần chuẩn bị cùng Đường Phong ở chung một thời gian ngắn làm minh bạch tình cảm của mình, tất cả con ruồi quấy rối đều mau tránh ra.

63. Chương 63 - Cây Muôn Lặng Mà Gió Chăng Ngừng (hai)

Chương 63 Cây muôn lặng mà gió chẳng ngừng (hai)

Internet Thủy Quân, lúc Đường Phong nghe được bốn chữ nho nhỏ liền có chút hiếu kỳ, nhưng tiểu Vũ cầm cậu lên mạng mở ra tin tức cùng bình luận, trái tim cực kỳ cường đại của Đường Phong làm sao nghe tiểu Vũ nói, cậu mang theo lòng hiếu kỳ mười phần mở ra trang chủ chủ một diễn đàn nổi tiếng, trong đó có không ít người bình luận về cậu, nói là bình luận còn không bằng nói là chửi rửa.

Đường Phong lật xem một ít bình luận trong đó, rất nhanh nhin không được nở nụ cười.

“Tôi nghĩ đến cậu xem sau đó sẽ tức giận, cậu lúc trước chỉ cần người khác nói cậu gì đó người liền cùng đối phương tranh chấp liên tục.” buổi sáng tốt đẹp, một thân quần áo thoải mái Lục Thiên Thần ngồi ở bên cạnh bàn ăn lật xem báo chí, đường nhìn chạm đến tiêu đề to lớn liền ngoéo... khóe miệng, một tia cười nhạt chợt lóe lên rồi biến mất.

“Vậy trước đây anh nhất định cảm thấy tôi rất phiền.” Đường Phong đem máy vi tính bỏ qua một bên, cúi đầu uống sữa bò.

Lúc Lục Thiên Thần buông tờ báo nhìn phía Đường Phong thì thấy trên môi chàng trai dính một vòng màu trắng, Đường Phong vươn đầu lưỡi liếm liếm sữa bò bên khóe miệng, cảm thấy liếm không khô được dùng lại lấy khăn tay lau một chút.

“Việc trước kia là việc trước kia, cậu như bây giờ rất tốt, đối với chửi rửa trên Internet cậu thấy thế nào?” Đường nhìn dời khỏi đôi môi khỏe mạnh lộ ra hồng nhuận của Đường Phong, Lục Thiên Thần tiếp tục cúi đầu xem báo, thờ ơ hỏi.

“Rất thú vị, một số người tỏ ra vô cùng quen thuộc bộ dáng của tôi nói ra một ít ngôn luận, còn có một số như đang ở hiện trường miêu tả sinh động như thật lúc đó tôi là như thế nào khi để Ca Trần, mà một số người quá phản kích lệ ta, nhiều người như vậy đều dùng “Đường Phong” trong ánh mắt bọn họ mà bình luận.” Mấy ngày nay cùng Lục Thiên Thần ở cùng một phòng, bởi vì mỗi ngày đều ăn điểm tâm cùng nhau, còn hơn bầu không khí xấu hổ không nói gì hẳn tình nguyện cùng ông chủ nói nhiều một chút.

Lục Thiên Thần đối với ấn tượng đầu tiên về Đường Phong cũng không được tốt lắm, nhưng hẳn cũng tuyệt đối không bởi vì vậy mà phán quyết một người, muốn lý giải một người, sẽ cùng đối phương ở chung, nói chuyện.

Nói tóm lại, khuyết điểm của Lục Thiên Thần cũng là ưu điểm để thành công của người nam nhân này, quả quyết, tàn nhẫn, chưa từng có lòng thương cảm, thích một người sẽ biểu hiện ra ngoài, ghét một người càng không chút nào che giấu cũng không ủy khuất chính mình.

“Đánh giá người khác đối với cậu không quan trọng sao?” Lục Thiên Thần nhìn về phía Đường Phong, “Mọi người hiểu lầm cậu, chửi rửa cậu, không hiểu cậu, không rõ cậu, thậm chí ác ý hãm hại cậu, cậu còn có thể giống như bây giờ bình tĩnh?”

Đường Phong lắc đầu: “tôi cũng không phải thánh nhân đương nhiên cũng có chút khó chịu, ngày đó tôi online xem rất nhiều câu nói, không bình tĩnh thì lạnh lùng, thô tục lại trực tiếp, hơn nữa tôi không cho là trên thế giới này không có ai đứng về phía tôi, nhất định sẽ có người lý giải tôi, tin tưởng tôi, làm bạn tôi, lo lắng tôi. Tôi là hạng người gì, tôi làm loại chuyện gì, hay không có làm chuyện gì, theo thời gian trôi đi, tất cả đều sẽ được chứng minh.”

“Về phần những lời này hoặc chân thật hoặc giả dối, có thể mê hoặc một số người, nhưng bọn hắn quá coi thường chỉ số thông minh của dân chúng rồi.”

Đường Phong thẳng thắn thành khẩn nói ra ý kiến của mình, cậu cho tới bây giờ đều không lo lắng hình tượng được đánh giá thế nào trong mắt mọi người, cậu chỉ lo lắng một việc, đó là biểu hiện của chính mình có đạt yêu cầu của bản thân hay không.

Người đem khán giả trở thành hầu tử để trêu chọc, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ làm cho mình biến thành hầu tử bị người chế nhạo

“Cậu có thể nghĩ như vậy là hay nhất, ngày mai chính là hộp báo về “Ban huấn luyện siêu sao, cậu ngày hôm nay hay nhất là ở một chỗ, về phần tin tức trên báo chí cùng internet tôi sẽ kêu người ở bộ phận quan hệ xã hội đi xử lý.”

Đường Phong không có ý kiến, cậu cam tâm tình nguyện làm một trạch nam, chỉ là tùy tiện nói một chút.

“tôi tin tưởng công ty sẽ vì nhân viên lo lắng, tôi cũng tin anh là một ông chủ tốt, tôi tuy rằng không ngại dân chúng đánh giá tôi thế nào, nhưng rất chú ý có người đem một đồng chuyện phiếm đến công kích tôi.” Đường Phong đứng lên, hướng phía Lục Thiên Thần lộ ra tươi cười mê người, “Lục tổng, tôi có thể tin tưởng anh không?”

“Lúc làm việc, cậu có thể tin tưởng tôi.”

...

...

Bị mệnh lệnh ngày hôm nay không thể ra cửa, Đường Phong ngồi ở hoa viên xinh đẹp của Lục Thiên Thần uống trà buổi chiều, cảm máy vì tính xem một ít tin tức nước ngoài, khoảng cách cậu “chết” đã qua một thời gian ngắn, tin tức trên internet liên quan đến cậu cũng ngày càng ít, cậu không quan tâm người khác thấy cậu như thế nào, đó là bởi vì cho tới bây giờ những người đó cũng không có tiếp xúc lý giải cậu.

Thế nhưng quan tâm cảm nhận của bạn bè bên người, cậu đột nhiên lý khai khiến mấy người bạn tốt đau lòng rồi, xem đến những lời đau xót cùng tưởng niệm của bạn bè, Đường Phong phảng phất về tới thời gian còn mắc bệnh tim, cảm giác trái tim từng trận co rút đau đớn rõ ràng lại khắc sâu.

“Michael Kino?” Ở một trời tin tức, Đường Phong đột nhiên phát hiện trong những minh tinh tiếc hận cậu cư nhiên cũng có tên từng cùng hắn đối nghịch ở khắp nơi.

[thế giới mất đi một nghệ thuật gia thiên tài, mà tôi mất đi một người bạn rất quan trọng—— Michael Kino]

Thở dài, Đường Phong đột nhiên có cảm giác nói không ra lời, mặc kệ Kino xuất phát từ tâm tính gì nói ra lời này, ẩn tượng của cậu hiện tại đối với Kino có đổi mới rồi.

Đúng là bọn họ là địch nhân không quen nhìn nhau, nhưng địch nhân thường thường cũng là “người bạn” hiểu rõ mình nhất, từ phương diện này mà nói, bọn họ cũng có thể xem là bạn bè đi.

Trong hình Kino thoát nhìn thần tình đau thương, không giống giả vờ, thân là một diễn viên, Đường Phong có thể nhận ra một người lúc nào là thật tình thực lòng, lúc nào là giả tạo diễn kịch, Kino không phải đang diễn trò, trong ánh mắt là cực kỳ bi ai.

“Kino...” Đường Phong lắc đầu, tắt đi trang tin tin tức.

...

...

Ban huấn luyện siêu sao tuyên bố mời dự họp lúc ba giờ đúng, ba ông chủ lớn cùng ban huấn luyện viên nhất tề làm nổi bật tâm tư nhân vật, ngày hôm trước căn bản không ai biết ban huấn luyện siêu sao có những ai, lại có người đoán là Nhâm lão sư, lúc tới hiện trường, mọi người rất cực mình bạch vì sao một ban huấn luyện có dũng khí dùng danh hào “Siêu sao”, bởi vì lão sư của ban huấn luyện mỗi người lai lịch không nhỏ.

Mặc dù lão sư ban huấn luyện không dự họp tuyên bố, thế nhưng chỉ cần nhìn phía trên áp phích tên của mấy người lão sư cũng đủ khiến ký giả và Đường Phong chấn kinh rồi.

Thanh nhạc, hình thể, vũ đạo, lễ nghi cùng với lão sư chỉ đạo biểu diễn, hầu như đều là nhân vật quan trọng ở mỗi lĩnh vực, trong đó có một số Đường Phong có nghe qua tên nhưng không có cơ hội tiếp xúc, có một số là lúc quay phim quảng cáo có hợp tác qua, mà có một số là quý nhân trong cuộc sống của cậu.

Lão sư hệ biểu diễn Lai Thụy, đã từng nhận giải cống hiến cho điện ảnh toàn cầu ở lễ trao giải ảnh để thế giới cấp biểu diễn giả.

Nếu như trước đây Đường Phong đối với ban huấn luyện siêu sao không có thái độ nghiêm túc nhiều lắm, như vậy hiện tại hắn đã hoàn toàn thay đổi chủ ý, quý nhân đã từng chỉ điểm hắn lập tức có thể nhìn thấy, cho dù thân thể và dáng dấp của hắn giờ đã đổi khác, cũng không thể ngăn cản nội tâm của hắn dâng lên hưng phấn.

Lúc họp báo, Lục Thiên Thần, Charles, Tô Khải Trình toàn bộ đến đông đủ, Ca Trần trình diện làm khách quý cổ động, ký giả ngoại trừ hỏi tin tức liên quan ban huấn luyện cũng song song không bỏ qua Đường Phong cùng Ca Trần ở đây.

Lục Thiên Thần không cấp Đường Phong hay Ca Trần cơ hội nói chuyện.

“Tin tức đưa ra ngày hôm qua là sai lệch, giải trí Thiên Thần chúng tôi sẽ do bộ phận pháp luật trực tiếp truy cứu cơ quan báo chí bịa đặt tin giả cùng tuyên bố tin tức chưa xác định, nhân cơ hội ngày hôm nay có tất cả mọi người ở đây tôi phải nói, Đường Phong không chỉ là nhân viên của tập đoàn Thiên Thần chúng tôi, giải trí Thiên Thần thành lập một phần quy kết hỗ trợ Đường Phong, cậu ấy là hạng người gì người gần gũi cậu ấy sẽ biết. Việc Ca Trần và Đường Phong té xuống biển là ngoài ý muốn, nói Đường Phong hãm hại Ca Trần quá mức miễn cưỡng đến buồn cười, Đường Phong cũng nằm viện một háng, cũng là mới ra viện một tháng trước.”

Lục Thiên Thần mang theo mỉm cười quét mắt nhìn ký giả dưới đài, nói từng câu từng chữ: “Chuyện này sự thực cuối cùng ra sao, mọi người có thể đi hỏi Ca Trần.”

Thủ một ngón tay, Lục Thiên Thần đem vấn đề ném cho Ca Trần.

Lời nói của Lục Thiên Thần khiến trong lòng Đường Phong rất vui vẻ, nhưng thấy người này đem vấn đề ném cho Ca Trần, Đường Phong rất muốn cười, hình tượng của Ca Trần ở nơi này, đơn thuần a, thiện lương a, mỹ lệ a, Lục Thiên Thần đều đã lên tiếng, nhiều truyền thông nhìn như vậy, trừ Phi Ca Trần muốn hủy hình tượng mới có thể công nhiên chỉ trích Đường Phong.

Nhưng Ca Trần sẽ nguyện ý hi sinh hình tượng khổ tâm tạo dựng sao? Nếu như vậy, cũng sẽ không tìm người đánh Đường Phong, lại càng không tìm một nhóm internet thủy quân nói bậy phát thông cáo cho trang web cùng tòa soạn về Đường Phong.

Lục Thiên Thần yêu Ca Trần?

Đến bây giờ nghĩ lại, Đường Phong thật đúng là không có phát hiện điểm này.

Trên họp báo, Ca Trần làm sáng tỏ tin tức ngày hôm qua về Đường Phong là giả, thành viên cũ của đoàn thể thần tượng cho nhau một cái ôm biểu thị quan hệ hai bên rất tốt, Đường Phong đột nhiên cảm thấy rất châm chọc lại rất khôi hài.

Này gièm pha tới mau lại đi mau, làm sáng tỏ rồi lại làm sao?

Tương lai còn có thể có nhiều gièm pha cùng lời nói xấu giống như thủy triều dâng mãnh tiến đến, đây là khúc chiết minh tinh phải trải qua, mà thứ để người chống đỡ những lời đồn đãi cùng chuyện nhảm, ngoại trừ tác phẩm vẫn là tác phẩm.

64. Chương 64 - Ban Huấn Luyện

Chương 64 Ban huấn luyện siêu sao

Ban huấn luyện siêu sao tuyên bố ngày thứ hai sẽ chính thức bắt đầu, học viên đi tới ban huấn luyện ngoại trừ người có chất lượng tốt được các công ty tuyển ra, còn có một loại như Đường Phong vậy đã ở giới giải trí dốc sức làm một thời gian ngắn, thế nhưng có rất ít người đào mót tiềm lực của tiểu minh tinh, ngoại trừ bản thân Đường Phong bên ngoài có thấy một người quen, chính là người trước đây cùng hắn đóng chung phim truyền hình Đường Diễm Diễm.

Đường Diễm Diễm vừa nhìn thấy Đường Phong cái này người quen thì nhiệt tình chạy tới cùng hắn chào hỏi, hỏi một chút vết thương ở phim trường có tốt hơn, lại giống như có chung mối thù đứng bên người Đường Phong mắng to kẻ đứng sau lưng sử dụng ám chiêu, thuận tiện trừ bỏ tên kia cả đời là tiểu minh tinh không tiền đồ.

“Sau lưng người ra vẻ, thế giới của hắn cũng chỉ có một ngum lớn như vậy!” Vừa nói, Đường Diễm Diễm một bên sinh động như thật lấy tay co với một quả chuông.

Hai người ở một chỗ nói chuyện một hồi, nhân viên công tác rất nhanh sẽ đem mọi người triệu tập ở cùng nhau, bọn họ phát hiện trừ học sinh cùng lão sư dĩ nhiên còn người ở tổ làm phim bận rộn.

Nhân viên công tác cho bọn họ đáp án: “Lúc các người ở trong ban huấn luyện thì mỗi tiếng nói cử động đều được ghi lại trong máy quay phim, rồi phát trên TV, ở trên internet có người bình luận quan sát, một minh tinh diễn viên phải thích ứng màn ảnh” nhân viên công tác chỉ trường thương đại pháo một bên, tiếp tục nói, “phải thích ứng cuộc sống bị ánh đèn vây quanh, thậm chí không có cuộc sống tư mật.”

Đường Phong sợ hãi bản lĩnh kiếm tiền của Lục Thiên Thần, dùng một ban huấn luyện tới bồi dưỡng một nhóm tân tinh tương lai kỳ thực là một đầu tư phiêu lưu, người đem tiền bồi dưỡng trên người những người này cũng không biết bọn họ có đem lại kết quả như người mong muốn hay không, có thể sẽ vượt qua mong muốn, cũng có thể sẽ không đạt xa xa mong muốn đạt được cho người tổn thất lớn.

Vì cân đối phiêu lưu, cũng thuận tiện tăng sức hấp thụ ánh sáng cho học viên ban huấn luyện, Lục Thiên Thần đem ban huấn luyện trở thành một quả cầu truyền phát tin trên truyền thông, ngoại trừ có thể kiếm phí dụng bản quyền, cũng cấp ban huấn luyện cùng tập đoàn Thiên Thần khai hỏa danh tiếng, nếu như làm lần đầu đã thành công, Lục Thiên Thần có thêm một tiết mục làm át chủ bài.

Đường Phong trong lòng tán thưởng chạm đất Thiên Thần có ý nghĩ thương nghiệp song song, nhân viên công tác tuyên bố quy tắc của ban huấn luyện, trong thời gian ở trong ban huấn luyện siêu sao các học viên phải thống nhất ở chung một nhà trọ, có bảng giờ giấc trong trường học như nhau, thời gian khác người có thể tự do an bài, thậm chí có thể đi đóng phim tham gia tiết mục khác còn có quay quảng cáo các loại.

Sau khi ban huấn luyện chấm dứt, ông chủ sẽ căn cứ biểu hiện của học viên ở khóa học, cùng với thành tựu bên ngoài bình định một ít giải thưởng, mà giải thưởng lớn siêu sao chỉ dành cho một người, người có được giải thưởng lớn siêu sao không chỉ có một triệu tiền thưởng, còn có cơ hội đóng phim của đạo diễn tên tuổi trong nước, một hợp đồng quảng cáo giá trị một triệu, cùng với làm nhân vật ảnh bìa cho tứ đại tạp chí.

Giải thưởng dày cộp khiến học viên chấn động, nhưng cùng lúc đó, bọn họ không chỉ có là bạn bè chung mục đích, hay là địch nhân bên người, chỉ có một môn Lục Thiên Thần không nói cho cậu biết là giao tiếp gặp gỡ.

Người thông minh sẽ chọn lựa cùng người khác tạo dựng quan hệ tốt, ánh mắt người hẹp hòi ở trong huấn luyện nỗ lực đè ép đối phương.

Chỉ là một ban huấn luyện mà thôi, trong cuộc đời sự nghiệp lâu dài của một diễn viên giống như muối bỏ biển, rời khỏi ban huấn luyện, “Địch nhân” bên cạnh người trong tương lai cũng sẽ trở thành bạn bè của người, thậm chí hợp tác rất hoàn hảo.

Nhiều bạn, vĩnh viễn so với nhiều địch nhân luôn luôn tốt.

Ngày đầu tiên là khóa vũ đạo, phòng học vũ đạo vắng vẻ, đứng trước mặt bọn họ là một người Châu Âu có tóc màu nâu sậm, lại ngoài ý muốn nói lưu loát tiếng Trung, chính như nam nhân Châu Âu được miêu tả trong tranh Châu Âu, có khí chất thâm trầm mà lại ưu nhã, nhất cử nhất động đều lộ ra nề nếp ưu nhã.

Này ngữ khí, lại kiên định khiến tất cả mọi người có thể cảm giác trong học tập vũ đạo không được phép có một tia lười biếng.

“Điệu Tăng-gô, nhiệt tình như lửa, lãng mạn triền miên là điệu Tăng-gô Ác-hen-ti-na, các người có thể gọi Pacino.”

Diễm Diễm bên cạnh Đường Phong nhất thời kêu rên: “Loại chuyện khiêu vũ này tôi hoàn toàn không được, cái khác cái gì cũng có thể, chính là không tốt khiêu vũ nhất! Đường Phong, làm sao bây giờ a!”

“Ngu ngốc, nguyên nhân là không biết mới phải đi học.” Đường Phong nhin không được nở nụ cười.

“Nhưng Đường Phong có anh thì tốt rồi, đến lúc đó anh phải dạy tôi, giúp tôi một chút mới được, dù sao tôi cũng là bạn nhảy của anh.” Đường Diễm Diễm sau đó liền cười ra, nhìn Đường Phong bên cạnh gật đầu, trong lòng có cảm giác ngứa ngáy kì lạ, chỉ cảm thấy Đường Phong thoát nhìn ưu nhã mà lại là nam nhân cổ điển, khiêu vũ nhất định rất đẹp...

...

...

Đường Phong cuối cùng cũng minh bạch vì sao trước đó Diễm Diễm bày ra một bộ dáng thống khổ, tiểu cô nương này thật sự không biết khiêu vũ.

Đứng nhìn ở một bên, Đường Phong có xung động nhin không được muốn cười, trước khi bắt đầu huấn luyện chính thức, Pacino để phân biệt bọn họ cùng Pacino nhảy một lần theo âm nhạc, không có động tác vũ đạo cố định, chỉ là Pacino kéo hạ theo âm nhạc cảm thụ điệu Tăng gô Ác-hen-ti-na nhu tình cùng quyến rũ.

Thoạt nhìn có chút không yên lòng Đường Diễm Diễm bị gọi đầu tiên, lưu chuyển trong không khí là âm tiết quán ở giữa lãng mạn mạnh mẽ, mỗi động tác của Pacino đều mang theo khí chất mê người, mà hình thành đối lập cường liệt với Pacino không thể nghi ngờ chính là Đường Diễm Diễm.

Rõ ràng là âm nhạc tràn ngập ưu nhã, rõ ràng đã có Pacino bậc thầy điệu tăng gô dẫn theo, Đường Diễm Diễm lại giống một người máy nhảy đến không có nề nếp, hoặc là Đường Diễm Diễm này căn bản không gọi khiêu vũ, gọi là cương thi bước đi cũng không khác mấy. Điệu Tăng gô nhất là điệu Tăng gô Ác-hen-ti-na là vũ đạo tốt nhất để hai người sản sinh tình cảm cùng khiêu vũ, như dây mạn đăng một tác một tác quán quýt cùng một chỗ, thân thể cùng linh hồn, tùy theo sâu triển miên.

Nhưng Đường Diễm Diễm cùng Pacino căn bản là hoàn toàn không có một chút hỏa hoa, người nhảy thống khổ, người xem chán nản.

“Không, không phải như vậy.” Pacino rất nhanh lắc đầu tắt đi âm nhạc.

“Tôi sẽ không khiêu vũ.” Hai tay đan lại, Đường Diễm Diễm làm nũng nói

“Không nên đem tưởng tượng thành là khiêu vũ, cũng không muốn đem nó tưởng tượng thành là hoàn thành một nhiệm vụ, dụng tâm đi cảm thụ âm nhạc, cảm thụ khí tức cùng ôn độ bạn nhảy của người,” Pacino chậm rãi đi hướng Đường Phong, một bên nghiêng đầu đối Đường Diễm Diễm nói rằng, “Âm nhạc dường như một đường trường nhỏ, người mang theo bạn nhảy của người, ái nhân của người, hành tẩu ở giữa nó, đây là điệu Tăng-gô.”

“Tối, cậu cùng tôi thử xem.” Đi tới trước mặt Đường Phong, Pacino mỉm cười hướng chàng trai vươn cánh tay.

Đường Diễm Diễm ôm tay dựa vào một bên khe cau mày, không phải là khiêu vũ thôi sao, lại nói như vậy cao siêu? Nhìn Pacino cùng Đường Phong, thần kinh Đường Diễm Diễm giật mình, trước đó cũng có nam học viên cùng Pacino nhảy múa, nhưng không biết chuyện gì xảy ra, cô hiện tại đặc biệt chờ mong.

“Di, Lục tổng thế nào đã đến?” Cô nhạy cảm phát hiện một người đàn ông đứng ở cửa phòng học.

Âm nhạc, lần thứ hai vang lên.

Tay, nhẹ nhàng vung lên; cước bộ, nhẹ nhàng hạ xuống.

Mạn đăng trong suốt quán lấy giữa hai chân, hoàn toàn khác với vũ đạo khô khan giữa Đường Diễm Diễm và Pacino, từ lúc âm nhạc vang lên, bầu không khí trong phòng học vũ đạo nhất thời thay đổi, vũ bộ ưu nhã mà hữu lực, điệu Tăng gô thuộc về nam nhân cùng nam nhân, lực lượng nấp trong mỗi động tác mà tranh đoạt.

Xa mà gần, ngực như dán cùng một chỗ, lại phảng phất hai người đối thủ giống nhau đều mang lưỡi dao sắc bén tùy thời tùy chỗ đều có thể hướng đối phương đâm một nhát, mâu thuẫn nấp trong triển miên, khiến tầm mắt của người không khỏi lưu lại trên người Đường Phong.

Ôn hòa, rồi lại không cam lòng, phảng phất như con báo tùy thời đều giãy khay xích sắt xoay người rồi đi, Pacino giống như là đấu thú nhân từng bước một dây dưa cùng Đường Phong, phảng phất cường thế muốn đều buộc chặt đối phương bên người vĩnh viễn.

Vậy, mâu thuẫn, mà lại như lửa khắc cốt ghi tâm. Đường Diễm Diễm thấy được một Đường Phong khác biệt, giấu dưới trái tim mẫn cảm có tầng tầng bảo hộ, này sâu trong đôi đồng tử thâm nâu tràn ngập ánh sáng nhu hòa, muốn làm cho một tầng lại một tầng, tháo ra từng lớp vỏ bọc vừa xem vừa nhìn.

Khóe miệng câu dẫn ra nụ cười thần nhiên, trong nháy mắt, Đường Diễm Diễm tìm được lý do hảo hảo học điệu Tăng gô, không chỉ vì điện ảnh, còn vì có thể cùng một bạn nhảy hoàn mỹ dưới ánh đèn chập chờn lơ mờ mà múa.

“Vô cùng tốt, nếu như tôi không phải đã có người yêu, đại khái sẽ yêu cậu đi?” Buông tay Đường Phong, Pacino lui về sau một chút, trực tiếp nói, “Cậu đứng bất động giống đầu gối, nhưng lúc khiêu vũ có thể khiến mọi người thấy được sức quyến rũ của cậu.”

Đây là tán thưởng phải không? Đường Phong cười tiếp nhận.

“Điệu Tăng gô giống nhau do một nam một nữ tiến hành, có đôi khi do yêu cầu của phim cũng sẽ có tình huống hai nam nhân khiêu vũ, lúc cùng khiêu vũ điệu Tăng gô phải phân bước nam nữ, nhớ kỹ, chỉ là bước nam nữ, các người vẫn là đàn ông.” Pacino mỉm cười tiến lên vỗ vỗ vai Đường Phong, nói “Tiểu cô nương kia phải giao cho cậu rồi!”

Đường Diễm Diễm nhất thời một trận hoan hô, mấy người học viên bên cạnh làm khán giả quan sát Đường Phong cùng Pacino cùng nhảy không nhận được vỗ tay tán thưởng, có mấy người hô không công bằng, bọn họ cũng muốn Đường Phong làm bạn nhảy.

Đường Diễm Diễm một bộ hình dạng tiểu thư đứng ra: “Ai cũng không cho theo tôi đoạt!” Cô đột nhiên nhớ tới Lục Thiên Thần, quay đầu lại nhìn hướng cửa phòng người đã không thấy.

Thật kỳ quái, Lục Thiên Thần tới nơi này làm gì không biết?

65. Chương 65 - Chương 65

Chương 65

Ban huấn luyện siêu sao một ngày tối đa chỉ có hai lễ khóa, thời gian còn lại do học viên tự do sắp xếp, Đường Phong vẫn còn một tiết mục cuối cùng cần thu ở đài truyền hình.

Bắt đầu thu tiết mục, khách quý minh tinh vào chỗ, Trần Minh Húc vẫn là người dẫn chương trình trung tâm không thể dao động.

“Tiểu Uyển thực lợi hại a, dĩ nhiên có thể mời được XXX hiện trường liên tuyến...”

Người dẫn chương trình cùng khách quý nói chuyện khí thế ngất trời, tiết mục thu vô cùng thuận lợi, chỉ là tiểu Vũ ngồi dưới khán đài trong lòng vẫn khó chịu như cũ, một lát sẽ đến đại bài hiện trường liên tuyến của Đường Phong đi?

Trương Thụy Thừa đúng là ngôi sao mới mọc lên của công ty đạo gần đây, thế nhưng muốn hòa “Đại bài” liên hệ cùng một chỗ cũng không tránh khỏi có chút gượng ép, ngôi sao mới trong giới giải trí nhiều lắm, giống như Lưu Tinh chói mắt trong đêm, nhưng cũng dễ chợt lóe rồi biến mất, có thể dừng lại tại bóng tối vĩnh hằng chỉ có một ít ngôi sao không đáng kể.

“Ngô ngô ngô——” thanh âm rung động của điện thoại di động.

Tiểu Vũ lấy điện thoại ra, vội vội vàng vàng chạy ra bên ngoài nghe điện thoại.

“Uy, chào cô!”

“Đi? A... Ngài... Ngài là người đại diện của Chino tiên sinh? Ân! Đúng! Đường Phong đang ở trong tiết mục...”

“Thật vậy chẳng?! Thực sự có thể chứ? Ân! Tôi hiểu được, cảm ơn! Lý tiên sinh, thực sự rất đa tạ!” Nói xong điện thoại, tiểu Vũ lập tức chạy ào đi.

Trong phòng chỉ đạo, mấy nhân viên công tác một bên nhìn tiết mục trên màn ảnh, một bên thì hàn huyên.

“Trần Minh Húc có cừu oán với Đường Phong sao? Tôi cứ cảm thấy chỉ cần Đường Phong tham gia tiết mục của Trần Minh Húc sẽ bị chinh thê thảm.” Chuyên viên biên tập cắt nối hình ảnh đưa ra nghi vấn, lúc này trên màn hình theo dõi trong phòng chỉ đạo đến phiên Trần Minh Húc khiến Đường Phong hiện trường liên tuyển một vị đại bài, ngay trước khi bắt đầu liên tuyển, Đường Phong vẫn tránh không được bị mọi người trên chộc một phen.

Chuyên viên biên tập cắt nối liếc mắt đạo diễn bên cạnh, hừ nói: “Đạo diễn, đừng hút thuốc ở chỗ này a.”

Đạo diễn không thêm quan tâm đến lý lẽ, tiếp tục hút một hơi thuốc, phun ra một vòng khói, nhìn chàng trai ôn nhuận trên màn ảnh, nói, “Giới giải trí những thứ phức tạp gì đó, ai nói a.”

“Kỳ quái, nếu Trần Minh Húc không thích Đường Phong, có thể làm giong đem Đường Phong giết a.” Một nhân viên công tác nghi hoặc nói mấy câu.

“Ai, Trương đạo diễn, hình như trước đây Đường phong cũng ăn nằm với tiết mục của Trần Minh Húc đi, lúc ấy Đường Phong cùng Ca Trần vẫn còn ở chung một đoàn thể thần tượng, nhân khí rất cao!” có thể hay không kết oán lúc đó?

Trương đạo diễn chỉ là rút điều thuốc, quát lớn: “Công tác, nói chuyện phiếm cái gì!”

Mọi người đồng thời không nói gì, rõ ràng Trương đạo diễn cũng ở trong nhân sĩ nói chuyện phiếm.

“Bắt đầu liên tuyển rồi,” nhân viên công tác nghe được âm thanh “đô đô” của điện thoại nói, “Ta nghe tiểu Vũ trợ lý của Đường Phong nói, hình như là phải liên tuyển với một người mới của công ty bọn họ, khẳng định Trần Minh Húc sẽ không khách khí mà cười nhạo một phen.”

“Đường Phong cho chúng ta liên tuyển rốt cục không phải Đại minh tinh Ca Trần sao?” Trần Minh Húc không ngờ đến mức ở chính tiết mục của mình đi công kích Đường Phong.

“Đường Phong, cậu không phải là chuẩn bị một tiểu minh tinh tới giúp vui cùng chúng ta đi? Ha ha...” loại công kích này tự nhiên có người “chân chó” bên cạnh người dẫn chương trình chạy tới dầm đương.

Nhân viên công tác vừa dứt lời, liên tuyển trong phòng chỉ đạo đã thành công, đường dây điện thoại được nối, Đường Phong chỉ ngồi ở vị trí phía sau lẳng lặng mà đợi, ngay lúc mọi người chuẩn bị chê cười Đường Phong, trong điện thoại vang lên âm thanh của một chàng trai trẻ tuổi.

[Uy?]

Âm thanh này, hình như có chút quen tai?

Người có cảm giác như vậy, không chỉ có nhân viên công tác trong phòng chỉ đạo, còn có người dẫn chương trình cùng khách quý trong trường quay.

Dựa theo kịch bản của tiết mục, Đường Phong tới cùng đối phương liên tuyển đối thoại, nói một cái yêu cầu khiến “Đại minh tinh” vì hắn giúp đỡ, trước khi liên tuyển khách quý có khi là khiến “Đại bài” cùng hắn dùng cơm, có khi vay tiền, nhưng nói tới nói lui, đại bài chân chính thật đúng không có mấy người.

“Ngạc...” âm thanh này không phải của Trương Thụy Thừa mà Đường Phong nhận thức, kết quả khiến bản thân Đường Phong cũng có chút kinh lăng, chẳng lẽ gọi sai? Hay người nghe là bạn của Trương Thụy Thừa?

[Nga, Đường Phong a! Tìm tôi có chuyện gì sao?] tiếng Trung không được tự nhiên lại khó nghe hỗn loạn vài câu tiếng Anh, lập tức khiến Đường Phong kịp phản ứng biết người nghe là ai.

“Kino?” Đường Phong một đường kinh ngạc, mọi người ở đây vẫn chưa phản ứng, Kino? Kino nào?

66. Chương 66 - Chương 66

Chương 66

Đường Phong đầy bụng nghi hoặc, người nghe thế nào từ Trương Thụy Thừa biến thành Kino?

Kino thế nào sẽ nghe? Điện thoại gọi đi thế nào biến thành Kino?

Đường Phong một đầu óc đầy dấu chấm hỏi, chỉ là việc thu tiết mục vẫn đang tiến hành, Đường Phong chỉ có thể đi theo xuống dưới, trong đầu cấp tốc chỉnh lý nội dung muốn nói, Đường Phong chỉ có thể dùng tiếng Anh cùng đối phương giao lưu: “Àn, là như vậy, đạo này ta có chút vấn đề về kinh tế, không thể trả kịp tiền thuê nhà tháng sau, anh có thể cho tôi mượn trước một chút không? Chờ...”

Chờ tôi có trả lại cho anh.

Đáng tiếc, những lời này Đường Phong còn chưa nói xong đã bị Kino nhiệt tình cắt đứt.

“Cậu còn khách khí với tôi làm gì a! Tính cái gì tiền a, cậu đến ở với tôi là được, biệt thự ở Chicago của tôi rất lớn!” Kino nói liên miên cần nhắc, Đường Phong đã không nghe được Kino nói những gì, chỉ cảm thấy có rất nhiều người đang nhìn cậu, giống như là ai cũng không biết cốt lõi, thế nào mà quan hệ giữa Đường Phong và Kino trở nên tốt như vậy.

“Thật xa a, tôi có đi máy bay cũng phải bay rất lâu mới đến được a.” Đường Phong trêu ghẹo.

[Ha ha, chỉ cần cậu đồng ý, tôi không chỉ thuê máy bay bao ăn bao ở, cũng thập phần cam tâm tình nguyện giới thiệu công tác cho cậu, thế nào? Động tâm rồi đi? Đường, tôi chờ cậu!] âm thanh của Kino nghe tựa như quan hệ của bọn họ không thể tốt đẹp hơn, căn bản không giống thái độ có lẽ.

Kỳ thực Đường Phong cũng không biết quan hệ của bọn họ lại tốt như vậy, thậm chí ngay cả kiếp trước cũng chỉ là vừa gặp đã nói móc đối phương, hiện tại Kino mặc danh kì diệu nhận điện thoại, mặc danh kì diệu nổi lên nhiệt tình.

Mặc dù có nhiều “mặc danh kì diệu” như vậy, Đường Phong vẫn là có chút biết ơn Kino, dù sao trong ấn tượng của hắn về Kino người này kỳ thực rất ít tham gia tiết mục tổng nghệ, loại điện thoại liên tuyến vượt biển cũng là lần đầu. Kino có thể chủ động giúp cậu, điều này làm cho Đường Phong kinh ngạc cũng đúng, người này có điều đổi mới.

“Tiểu Vũ, người nghe sao lại là Kino?” Tiết mục kết thúc, Đường Phong liếc mắt thấy được tiểu Vũ canh giữ phía dưới, đi tới nhỏ giọng hỏi.

“Đó là...” Tiểu Vũ vừa muốn nói, thấy một vị khách không mời đã đi đến liền ngậm miệng lại.

“Đường Phong, nhìn không ra, cậu dĩ nhiên cùng Kino có giao tình.” Người đi tới là Trần Minh Húc, trên mặt chàng trai lộ vẻ tươi cười mê người, thế nhưng trong mắt tiểu Vũ là một kẻ xảo trá, một người giả tạo, nhưng trong thế giới hết lần này đến lần khác có nhiều người một bộ giả tạo như vậy.

Đường Phong nhàn nhạt nói: “Đã gặp mặt vài lần mà thôi.”

Vẫn duy trì lễ phép cơ bản, cũng vẫn duy trì khoảng cách cơ bản, thái độ đối người của cậu rất minh xác, người không thích thì giữ một khoảng cách không đi tiếp cận, sẽ không đi dính líu, cũng sẽ không chủ động đi công kích.

“Chỉ gặp mặt vài lần có thể khiến Kino mời cậu đến ở nhà hắn, tiền bối không hổ là tiền bối, thực sự khiến tôi bội phục, ha ha, tôi có việc đi trước, tái kiến.”

“Trần Minh Húc, cậu giống như rất ghét tôi, có thể hỏi tại sao không?” Đường Phong xoay người đi tới, đưa tay bắt được vai người thanh niên.

“Không có vì sao, đáng ghét chính là đáng ghét.” Trần Minh Húc liếc mắt trừng Đường Phong, cố sức đem chàng trai bỏ qua rồi rời khỏi.

Tiểu Vũ nhin không được hướng bóng lưng trở mình xem thường, hừ nói: “Hắn cho rằng hắn là ai vậy.”

“Tiểu Vũ!” Đường Phong nhẹ nhàng lôi kéo tay áo tiểu Vũ, nói, “Được rồi, người còn chưa nói cho tôi tại sao người nhận điện thoại là Kino.”

“Là người đại diện của hắn chủ động gọi điện thoại cho tôi.” Tiểu Vũ mở trừng hai mắt, thập phần hiếu kì nhìn Đường Phong, cô cũng rất muốn biết, vì sao Kino nguyện ý giúp Đường Phong.

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng không biết.” Đường Phong cười khổ, cậu hiện tại cũng là một bụng nghi hoặc, cứ cảm thấy sau khi sống lại lần thứ hai thấy Kino, cái tên kia thay đổi không ít.

Sau khi Trần Minh Húc rời đi đạo diễn cùng nhân viên công tác tổ tiết mục đều chạy tới vây bắt Đường Phong, không ít người hiếu kì Đường Phong thế nào quen biết Đại minh tinh quốc tế Michael Kino này, ngay cả tiểu sao kim hạng hai ba từng có thái độ hèn mọn lạnh lùng đối Đường Phong cũng vô cùng nhiệt tình tham gia vòng vây.

Người chế tác có vẻ thập phần hưng phấn, quyết định đem điện thoại liên tuyến của Đường Phong cùng Kino là chủ lực, tỉ lệ người xem bị hấp dẫn sẽ cao lên, trước khi Đường Phong rời đi còn có ý muốn Đường Phong tiếp tục lưu lại, Đường Phong uyển chuyển từ chối, mục tiêu của cậu là trở thành người của điện ảnh, không phải minh tinh tổng nghệ.

Xuất hiện một Kino, hầu như có thể tưởng tượng đầu đề tin tức ngày mai của báo chí.

67. Chương 67 - Chương 67

Chương 67

Mười trang web lớn, hơn phân nửa là có đại tiêu đề nói về Kino cùng Đường Phong, tiêu đề đa dạng, phong phú:

[Kino nhiệt tình mời diễn viên Đường Phong đến ở nhà mình, thật thật giả giả chứa huyền cơ?]

[Siêu sao quốc tế Kino biểu thị nguyện đề cử Đường Phong tiến nhập Hollywood]

[Michael Kino! Nhiệt tình mời Đường Phong “Ở chung”!]

[Siêu sao quốc tế Kino “Mến thương” đệ nhất mỹ nam cổ điển Trung Hoa Đường Phong]

Cái gì gọi là thật thật giả giả chứa huyền cơ? Cái gì gọi là ở chung? Vì sao hai chữ ở chung lại đặt trong dấu ngoặc kép? Quả nhiên, ngày hôm sau Đường Phong liền thấy được tin tức của hắn cùng Kino, cái gì hai người nhất kiến chung tình a, nhất kiến như cố a, đại khái thấy Đường Phong có Kino làm chân chống lưng, không ít ký giả hành văn một phen khích lệ tiếng Anh của Đường Phong trong điện thoại liên tuyến so với phần lớn diễn viên trong giới giải trí đều phải lợi hại hơn.

Bản thu tiết mục đến cuối tuần mới tung ra, nhưng hiển nhiên đã khiến cho không ít người quan tâm, trong đó có vì thân phận đối lập giữa vị siêu sao quốc tế Kino cùng tiểu minh tinh xuống dốc trong nước Đường Phong đem đến cảm thụ mới mẻ khiến người hiếu kỳ, cũng có Đài truyền hình vì tăng tỉ lệ người xem tiết mục mà cố ý dùng thủ đoạn phóng xuất tin tức.

Còn có, Đường Phong không biết lúc nào thì mình thành đệ nhất mỹ nam cổ điển Trung Hoa, mũ chụp lớn như vậy cậu thật không dám nhận, không phải nói nam nhân lớn lên thật xinh đẹp tại giới giải trí không có cách nào đi tới vị trí siêu sao chân chính, mà là bình ỷ lệ điện ảnh có đôi khi thích mang thành kiến tới thăm người, mà một ngày bề ngoài của người bị quá phận khuếch đại dễ khiến người khác tạo thành một loại ấn tượng: người là một bình hoa di động.

Trong giới giải trí thế nhưng không ít mỹ nữ dễ nhìn vì đạt được tán thành của chủ lưu cùng bình ury, dám đem mình đập hư không thành hình dạng, đàn ông phải có râu mép, phải thành thực tang thương, phải có sức hấp dẫn.

Bất quá cũng không thể hoàn toàn đồng ý cách nói như vậy, kim cương chân chính mặc kệ bề ngoài xấu đẹp vẫn luôn luôn lờ lờ phát quang.

Phía trước nói, có hơn phân nửa trang web lựa chọn “Đường Phong cùng Kino” làm đại tiêu đề, không tới phân nửa trang web còn lại là đăng tin tức tương quan của ban huấn luyện siêu sao, không biết có hay không nên nói là oan gia ngõ hẹp, vốn dĩ ngày hôm nay bọn người Lục Thiên Thần dự định dùng tin tức “Ca Trần thêm vào ban huấn luyện siêu sao” vì ban huấn luyện châm một mối lửa.

Từ hiện tại đến xem, cái mối lửa tuy rằng đã châm rồi nhưng người được châm không phải Ca Trần mà là Đường Phong.

Ca Trần là một minh tinh thành danh cư nhiên nguyên ý thêm vào ban huấn luyện siêu sao, tin tức này đối với ngoại giới rõ ràng có hiệu ứng oanh động, chỉ tiếc xuất hiện cùng siêu sao Michael Kino, vị đại minh tinh trong nước này rất khó chống đỡ cùng vị siêu sao nổi tiếng toàn cầu này.

Ca Trần không phải bại bởi Đường Phong, mà là bại bởi Kino, nhưng mọi người chỉ nhìn kết quả, mà từ kết quả đến xem, Ca Trần lúc này đây là bại bởi Đường Phong.

Trên trang web chủ cũng có đăng tin tức Ca Trần, nhưng tuyệt đại bộ phận người trong tuyệt đại bộ phận diễn đàn vẫn còn đang thảo luận suy đoán quan hệ giữa Kino và Đường Phong, Đường Phong là ai, vì sao quen biết Kino, hơn nữa thoát nhìn rất thân thiết, trở thành vị bác đại truyền bá ngôi cao, ngày hôm nay Đường Phong cùng Kino đứng ở vị trí đứng đầu then chốt.

“Ca Trần hẳn là tức chết đi.” Đường Phong nhin không được cười nhẹ, cậu không phải là đại thánh nhân, cho nên... thỉnh thoảng cảm thấy hã hê thì cứ hã hê đi.

68. Chương 68 - Chương 68

Chương 68

Tuy rằng trên bản tin công bố Ca Trần sẽ thêm vào ban huấn luyện siêu sao, nhưng hiện tại Ca Trần đang bận đóng phim không hề xuất hiện, lại phát sinh tin tức về sự cố trong bộ phim trước đây khi Đường Phong cùng Ca Trần song song rơi xuống nước.

Bộ phim đó cơ bản là vì muốn lãng xê Ca Trần mà thực hiện, ngay từ đầu Đường Phong chỉ là một nhân vật làm nền bên trong, Đường Phong đã xem qua kịch bản lấy từ tiểu Vũ, bối cảnh về hắc đạo, nói về hai người con trai được lão đại hắc bang thu dưỡng từ nhỏ, cuối cùng lại đi trên hai con đường hoàn toàn khác biệt.

Hai người con trai này, một cái là “khí chất thiện lương” đích thiên sứ Ca Trần, người còn lại dĩ nhiên là Đường Phong sắm vai một nhân vật làm nền, tuy nói trong câu chuyện cả hai đều là nhân vật chính, nhưng phân cảnh của Ca Trần lại nhiều hơn của Đường Phong, Đường Phong sắm vai nhân vật hắc ám chỉ có phân cảnh nhiều một chút ở phần gần cuối, cùng Ca Trần sắm vai nhân vật quang minh quyết đấu phân thắng bại trên du thuyền, kết cục cuối cùng là Đường Phong bị Ca Trần đánh một quyền rơi xuống biển.

Không biết phần cuối bộ phim có cần quay lại hay không, quyền lựa chọn không nằm trong tay Đường Phong mà là ở quyết định của Lục Thiên Thần.

Kết thúc tiết mục của Trần Minh Húc, thêm vài ngày sẽ là ngày đài truyền hình thu “Tình nhân trong mộng”, nam nhân theo đuổi nam nhân, cũng một đài truyền hình nghĩ ra được, nội dung đủ tân kỳ lớn mật, song song khiến cho xã hội oanh động cũng mang đến tỉ lệ xem không sai, nghe tiểu Vũ nói tiết mục chưa

được thu bản quyền đã được bán sang nước ngoài, nhất là thị trường Tây Âu, người Tây Âu nhất định nghĩ không ra người Trung Quốc bảo thủ trong ấn tượng của họ cũng sẽ có tiết mục như vậy.

Nghe thực hấp dẫn, Đường Phong chỉ hi vọng bản thân sẽ không bị loại ngay vòng thứ nhất, như vậy rất mất mặt!

Ban ngày học tập ở ban huấn luyện, buổi tối về nhà trọ nghỉ ngơi, bất quá bởi vì đồng chí Diêm Diêm vẫn không học được vũ đạo căn bản nên lúc chàng vạng Đường Phong phải lưu lại cùng luyện tập với Diêm Diêm, là một nữ sinh bát quái, Đường Diêm Diêm tự nhiên không thể không hỏi Đường Phong về mối quan hệ với Kino, bất quá cuối cùng bị Đường Phong nói ba xạo lấp liếm, lôi kéo Đường Diêm Diêm khiêu vũ khiến cô nương này không có thời gian cũng không có tinh lực để nói chuyện.

Đại khái đến tám giờ tối, Đường Diêm Diêm mệt đến gào lên chịu không nổi.

“Tôi mặc kệ, ngày mai hăng học nữa đi, tôi... tôi mệt chết đi được!” Hừ hừ hai câu, Đường Diêm Diêm phất tay chạy mất, trong phòng học vũ đạo vắng vẻ chỉ còn lại một mình Đường Phong.

Ban huấn luyện có một đồng biệt thự làm nơi huấn luyện chuyên môn, như là sau khi chấm dứt khiêu vũ người còn có thể đến phòng nghỉ bên cạnh tắm rửa nghỉ ngơi, xung quanh đều có camera, ngoại trừ phòng tắm.

Khiêu vũ khiêu đến một thân mồ hôi, âm nhạc của điệu Tăng gô du dương quanh quẩn cùng chút hương vị mồ hôi tràn ngập khắp căn phòng, hần cởi giày đi đến bên cửa sổ mở cửa ra, gió đêm mát mẻ làm cho cảm giác cực kỳ rộng mở, hần nhìn không được nhắm mắt lại cố sức hô hấp, mở rộng hay tay phảng phất như đang tự do bay lượn trong bầu trời đêm vô cùng vô tận.

Cảm giác có thể hô hấp thật sự tuyệt vời.

Ánh trăng mềm mại tràn vào từ cửa sổ tạo nên một khung cảnh bàng bạc mông lung, lúc Lục Thiên Thần đi vào thì thấy dưới ánh trăng một người con trai đang mở rộng đôi tay giữa đầu đón gió, có chút không thực, lại có chút cảm giác lãng mạn trong phim ảnh, dường như lại là một bức tranh, lộ ra yên lặng cùng mỹ hảo, cho dù là trong đêm tối, người vẫn như cũ có thể cảm giác được mong muốn cùng sức sống trên thân người chàng trai kia.

“Cậu nhảy điệu Tăng gô rất tốt, tôi thấy Pacino không có gì để dạy cậu nữa rồi.” Lục Thiên Thần đi vào phòng học vũ đạo.

Đường Phong cũng không quay đầu lại, cậu mở mắt hai tay buông xuống để lên song cửa: “Tôi thích khiêu vũ, theo âm nhạc dùng tứ chi biểu đạt tình cảm, đó là một loại cảm giác toàn thân toàn tâm được giải phóng, còn có thể quên đi rất nhiều chuyện, tỷ như phiền não.”

69. Chương 69 - Chương 69

Chương 69

Gặp người phải cư xử như thế nào? Trong từ điển của Đường Phong có bốn chữ —— không kiêu ngạo không siểm nịnh(chữ Hán có bốn chữ à, tại dịch ra tiếng việt mới nhieu hơn a).

Tiểu minh tinh không bối cảnh khi đối mặt với đại lão bản luôn luôn đem tư thái của mình hạ xuống cực thấp, minh tinh có bối cảnh đối mặt người khác thì lại như chim công đắc ý rất dễ kiêu ngạo, mặc kệ là loại nào cũng đều rất khó thu được cảm tình cùng quan tâm tốt đẹp của người khác, hai người muốn chân chính giao lưu thì cần đến sự thông dong thả lỏng.

Kỳ thực, làm chính mình là được rồi!

“Ba — ” mở ra nắp lon bia ướp lạnh, Đường Phong đem bia cho Lục Thiên Thần ở bên cạnh, mặt khác bản thân giữa đầu uống một ngụm lớn, dòng nước lạnh lẽo hơi kích thích rất nhanh ở trong lúc nói chuyện tràn

ngập ra, vị bia cùng mùi vị mồ hôi nhàn nhạt cùng lưu chuyển trong không khí nhanh chóng giao hòa cùng nhau, âm nhạc vẫn quấn quanh, sự nhu tình lãng mạn này chỉ duy nhất thuộc về điệu Tăng-gô Ác-hen-ti-na!

“Đường Phong, tôi hỏi cậu một vấn đề!” Lục Thiên Thần dựa vào chàng trai bên cạnh, hẩn đem bia mở ra uống một ngụm, “Lúc đầu tuy là do cậu đồng ý muốn cùng Charles có giao dịch trong một tháng, thế nhưng cậu hận tôi sao?”

“Ha ha.” Đường Phong chỉ cười cười, híp mắt nhìn bóng đêm mông lung bên ngoài, gió mát từ cửa sổ thổi vào, chàng trai hình như đã say, say trong một mảnh ánh trăng, rồi nổi lên từng rung động mạnh mẽ!

Cậu nhún vai, lon bia trong tay truyền đến cảm giác lạnh lẽo, tùy ý nói: “Không có gì là hận hay không, tất cả là chuyện đã qua rồi, nhưng thật ra tôi rất ngạc nhiên vì sao anh lại hỏi vấn đề này!”

Đường Phong suy nghĩ đánh giá người đàn ông bên người, hai mắt theo tươi cười trên mặt càng mở rộng mà phát ra ánh sáng lập lòe: “Tôi có thể gọi tên anh không?”

Cả ngày Lục tổng Lục tổng, có đôi khi Đường Phong cảm thấy không được tự nhiên.

Lục Thiên Thần liếc mắt nhìn Đường Phong, gật đầu: “Có thể!”

“Lục Thiên Thần, từ sau khi ra viện có rất nhiều chuyện tôi không nhớ rõ, khi đó lúc tôi cùng Ca Trần song song rơi vào biển, anh có thể nói cho tôi biết vì sao lại chọn cứu Ca Trần không?” Có một số việc, nhất định phải hỏi một câu.

“Thứ nhất, mặc kệ lúc đó Ca Trần nói gì đó, vẫn là cậu động thủ trước; thứ hai, trong phim lúc cậu rơi xuống biển, cậu sẽ bơi; thứ ba, có một số việc tôi sẽ không nói cho người biết.” Đáp án như vậy không biết có tính là không thành khẩn hay không, nhưng tốt xấu gì vẫn là một đáp án, dù vẫn chưa được tốt.

Mặc kệ lúc đó là lỗi của ai, mặc kệ Đường Phong lúc ấy làm chuyện gì chọc Lục Thiên Thần chán ghét, thì hướng về một sinh mệnh còn trẻ đã mất đi, cậu chiếm lấy thân thể người này, Đường Phong hiện tại đều cần phải ở tương lai nghiêm phạt Lục Thiên Thần một chút, không có gì là đúng tuyệt đối, mỗi người đứng ở góc độ của mình đều có lý do của riêng mình.

Cho nên, Đường Phong chỉ biết đứng ở góc độ của “Đường Phong”, mà không phải đứng ở góc độ của Lục Thiên Thần mà vì Lục Thiên Thần suy nghĩ.

“Lúc đó cậu là tự sát.” Lục Thiên Thần rũ mắt xuống, ngọn đèn không chiếu vào được trong đôi mắt hẩn, Đường Phong không thấy rõ trong mắt của nam nhân này là chứa đựng tâm tình gì, cũng không hiểu được tại sao hẩn nói những lời này.

“Lục Thiên Thần, tôi thừa nhận anh là một người rất quyết đoán, có chủ kiến, biết cách làm sao để thu được lợi ích lớn nhất, cái gọi là thương nhân thành công, ở phương diện cư xử thể nhưng giống như một đứa trẻ, trẻ con vô tri thường tàn nhẫn nhất, bọn họ luôn cho mình là đúng!” Đường Phong cười cười, xoay người dựa lưng vào lan can, than thở, “Anh biết rất rõ ràng là tôi tự sát, biết lúc ta xuất viện không nhớ rõ nhiều chuyện, nhưng vẫn kêu người đem tôi đến nhà của Charles.”

Hoàn hảo Đường Phong lúc ấy là cậu, nếu như là Đường Phong nguyên lai, cậu quả thật không thể tưởng tượng thanh niên xung động kia sẽ chịu kích thích gì, mà hẩn dẫn Charles lại cũng không phải là cái gì người tốt.

Lục Thiên Thần tựa hồ bị một phen lời nói sắc bén của Đường Phong đâm tới, hẩn nhú mày, há miệng thở dốc nhưng không phun ra được một chữ.

Đường Phong cũng không có dự định dừng lại, cậu tiếp tục nói: “Anh có nghĩ tới hay không, tôi sẽ bởi vì một cái quyết định của anh mà chết, thậm chí là sống không bằng chết?”

“Cậu đây là đang hướng tôi oán giận?” Lục Thiên Thần đột nhiên đưa tay nắm vai Đường Phong, trên mặt hẩn vẫn không có quá nhiều biểu tình, “Cậu bây giờ vẫn còn sống, hơn nữa so với trước đây sống càng tốt hơn, nếu như người có thể một lần nhảy xuống biển, lại ở trong bệnh viện một tháng có thể tính tình đại biến, từ nói không được một câu tiếng Anh lại có thể nói tiếng Anh lưu loát như người bản địa, biến thành... cậu như bây giờ, tôi đối với quyết định lúc đó vẫn sẽ không có chút nào hối hận!”

Lục Thiên Thần nói một hơi, Đường Phong nghe xong sau đó quả thật trong nháy mắt đã sửng sốt.

“Có một chuyện tôi có thể cam đoan với cậu, cho dù là cậu đồng ý, tôi cũng sẽ không đem cậu đưa cho người khác!” Lục Thiên Thần ngoéo...khóe môi một cái, nắm chặt lon bia trong tay, “Nhớ kỹ, cậu là người của Lục Thiên Thần, là siêu sao tương lai mà tập đoàn Thiên Thần xem trọng!”

Nói xong câu đó, Lục Thiên Thần đem theo lon bia rời đi.

Đường Phong một người tựa vào trên cửa sổ, thẳng đến khi Lục Thiên Thần rời khỏi mới cười ra tiếng, cậu bất đắc dĩ lắc đầu: “Lục Thiên Thần quả nhiên là Lục Thiên Thần!”

70. Chương 70 - Chương 70

Chương 70

Ca Trần đề nghị gia nhập Ban huấn luyện siêu sao ở tập hai, cũng có nghĩa là Ca Trần sẽ không xuất hiện ở vòng đầu.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, đánh chiêu bài “Tiết mục cuối cùng mà Đường Phong tham gia” “Điện thoại liên tuyến của Đường Phong cùng Kino”, tiết mục do Trần Minh Húc làm người dẫn chương trình thuận lợi đạt được chức vị quán quân về tỉ lệ người xem, nhất là đoạn thời gian điện thoại liên tuyến của Đường Phong cùng Kino đã có tỉ lệ người xem phá kỉ lục.

Đường Phong thật không ngờ được, chút danh tiếng cậu có được là bắt đầu từ Kino.

Ngày đó cậu gọi điện thoại cho người đại diện của Kino, đáng tiếc đối phương cũng không cho cậu số điện thoại của Kino, chỉ nói là Kino rất mong chờ lần gặp mặt thứ hai của hai người, sau đó từ nơi tiểu Vũ biết được, tiết mục điện thoại liên tuyến kì trước dĩ nhiên là Lục Thiên Thần liên hệ với Kino, mà Kino cũng đáp ứng.

Được rồi, cậu hẳn là cảm thấy vui vẻ, Lục Thiên Thần thật dự định bắt đầu phúng cậu rồi.

Ngày cuối cùng của tuần đầu tiên của ban huấn luyện là khóa học biểu diễn, cõi lòng của tất cả mọi người đều kích động, dù sao đối với diễn viên được nâng cao kĩ thuật diễn mới là mục đích lớn nhất của bọn hắn.

Mà lúc này đây, bọn họ có cơ hội tiếp xúc với người đã từng cầm giải ảnh đế quốc tế dành cho cấp biểu diễn giả Lai Thụy, cũng là lão sư mà siêu sao Fiennes Đường đã qua đời biết ơn nhất.

Khó có thể hình dung tâm tình lúc này của Đường Phong, có chút nho nhỏ khấn trương, lại có một chút kích động, cậu đứng chung chỗ với những học viên khác cùng họ chờ Lai Thụy đến, bọn họ thoạt nhìn không hề khác biệt, giống như một đám tinh bột tí.

Nhưng đối với Đường Phong mà nói, cậu không chỉ là một tinh bột tí.

Cửa phòng học mở ra, đi tới chính là một vị lão giả có mái tóc đã trắng xóa một mảnh, trên mặt của ông có không ít nếp nhăn, thế nhưng lúc ông cười rộ lên người sẽ cảm thấy những nếp nhăn này khá ái cực kỳ, Lai Thụy bình thần, đối với một đám học viên nhiệt tình có vẻ thập phần bình dị gần gũi.

Đường Phong không có tiến lên, cậu ở phía sau lẳng lặng mà nhìn, nhìn cái lão nhân chết tiệt này, hít một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra tươi cười nhàn nhạt.

Phảng phất cảm nhận được cái nhìn chăm chú của Đường Phong, Lai Thụy bị đám người vây quanh thoáng chống lại ánh mắt của Đường Phong, trong đôi mắt thâm nâu rầm rắng chảy ra một tia kính ngạc, lại có một chút nghi hoặc cùng tiểu ý.

Lai Thụy dạy cho các học viên một khóa biểu diễn không đi theo con đường người thường sẽ làm, không có lý luận khuôn sáo ước thúc của trong nước, Lai Thụy càng hi vọng học viên dùng tim của mình đi cảm thụ, đi học tập, đi biểu diễn.

“Điều quan trọng nhất của biểu diễn là gì? Úc, nếu như người là một tài xế lái xe taxi, người sẽ có hình dạng của một tài xế xe taxi, có chút buồn chán, có chút nói tục, còn có gì? Những điều này là cơ bản nhất, là quan trọng nhất để người đem mị lực cá nhân cùng tính chất đặc biệt của biểu diễn thêm vào, như vậy người không chỉ là một tài xế taxi, mà là tài xế taxi độc nhất vô nhị.” Lai Thụy đã bước qua tuổi bảy mươi nhưng nói về khóa học vẫn tràn ngập sức sống như cũ.

Cùng với nói là giáo dục các học viên thế nào đi diễn kịch, nắm giữ kỹ xảo nào, ông càng nguyện ý truyền một lý niệm biểu diễn mới mẻ không giống người thường.

Giảng tới những phút cuối, Lai Thụy nhìn các học viên rồi vừa cười vừa nói: “Tôi đã từng có một hảo bằng hữu, hắn được xưng là một trong biểu diễn giả tài hoa nhất thế kỉ này, biểu diễn của một người có thể chinh phục người bất đồng màu da, bất đồng khu vực, bất đồng thời gian, đây là thành công lớn nhất.”

“Biểu diễn là một môn nghệ thuật, nghệ thuật vĩnh viễn không có giới hạn.” Lai Thụy nói, “Ta hi vọng các người có thể đi xem phim của Fiennes Đường, sự ra đi của hắn là tổn thất của thế giới, nhưng ta nghĩ hắn không phải thiên tài biểu diễn gia có tài hoa cuối cùng, ta tin tưởng trong các người sẽ có người so với hắn lợi hại hơn.”

Lúc nói câu nói sau cùng, Lai Thụy có ý mà vô ý nhìn về phía Đường Phong.

Cho rằng đã kết thúc sao?

Hiển nhiên sẽ không!

“Đây là buổi học đầu tiên ta dạy các người, song song cũng là buổi học cuối cùng, ở trong cuộc thi cho khóa học biểu diễn kế tiếp, các người chuẩn bị một căn phòng vắng vẻ, không có bất kỳ ngôn ngữ tứ chi cùng lời kịch, các người chỉ được phép đi tới đi lui, vận dụng kỹ thuật diễn của các người, dùng nhân thân thuyết minh một ca khúc, chúc các người may mắn.”

Quả nhiên là tác phong của Lai Thụy, nói đường hoàng như vậy, trên thực tế là lão gia hỏa này lười muốn chết!

Nhàn nhạt bị thương bởi vì bằng hữu lại không nhận ra mình rất nhanh bị tiểu ý thay thế, Đường Phong trong lòng âm thầm mắng nhiếc lão gia làm bộ nghiêm trang một phen, hắn không muốn thừa nhận lúc Lai Thụy nhắc đến tên hắn khiến hắn có chút ít động dung.

Trước đây bọn họ là bằng hữu, sau đó cũng sẽ phải.

Buổi biểu diễn cuối cùng của ban huấn luyện, cậu sẽ xuất toàn lực.

71. Chương 71 - Chương 71

Chương 71

Cuối cùng chương trình dành cho các ngôi sao “Tình nhân trong mộng” cũng bắt đầu khởi quay. Chương trình tuyển mười nam ngôi sao trong giới giải trí và một vị cao soái phú kim cương vương lão ngũ trong quần chúng đóng vai “Bạch mã vương tử”. Người này sẽ hẹn hò với cả mười nam ngôi sao kia, mỗi một tập loại một người, người ở lại cuối cùng sẽ được xứng đôi với “Bạch mã vương tử”.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là các vị nam ngôi sao lúc nào cũng thuận lợi dẫn được vị “Bạch mã vương tử” kia về nhà. Đến cuối cùng khi chỉ còn lại có một nam ngôi sao duy nhất thì tình thế lại đảo ngược, “Bạch mã vương tử” sử dụng đủ loại “kỹ xảo” khiến nam ngôi sao động lòng, vị nam tử kia có 2 sự lựa chọn: Chấp nhận và cự tuyệt.

Các tiết mục trước đây các cặp đều toàn là nam x nữ, việc lần này chuyển sang cặp nam x nam không bắt ngờ gì gây được chấn động thị trường trong nước thậm chí ở một số nước khác

“Khải, thật sự có thể như vậy chứ” nữ chế tác mang đôi kính đen to bản tỏ ra lo lắng, cho dù tập đầu tiên đã thu hút không ít khán giả, cô cũng không thể yên lòng.

So với các chương trình phát sóng trước đây, số lượng tiết mục đã tăng lên đáng kể, hơn nữa để có thể thu hút lượng lớn khán giả truyền hình, bọn họ buộc phải tìm một siêu sao chẳng những ngoại hình bắt mắt mà bối cảnh cũng phải nổi trội. Mà Khải thì đã tự mình mời một đại nhân vậy, chẳng những quá phù hợp với những yêu cầu ban đầu được đặt ra mà thành công vượt ngoài dự đoán của họ. Chỉ là vị kia chỉ thích làm những việc mình thích, đồng nghĩa với việc nội dung các tiết mục vốn đã được an bài cũng đã thêm một chút mạo hiểm.

Giơ tay nâng gọng kính che lấy đôi mắt sáng rực, Khải cười cười: “Không cần lo lắng, Vương Nam, trên đời chẳng ai thích hợp hơn Charles trong tiết mục này đâu, với lại việc gia tăng tính không thể xác định trong tiết mục chẳng phải khán giả sẽ càng nhiều hay sao? Chưa kể hiện tại nơi nơi đều đoán chắc Phùng Tu Kiệt sẽ là người thắng. Như vậy nếu nửa đường có biến hóa xuất hồ ý liệu chỉ càng làm cho khán giả sôi nổi thảo luận bàn bạc hơn thôi”

Trước khi chương trình chính thức khởi quay, các nam ngôi sao cũng sẽ không được biết danh tính “Bạch mã vương tử” đảm bảo yếu tố bất ngờ, không chỉ với khán giả mà còn cho cả nam ngôi sao kia. Vì lẽ đó, tổ ekip đã quyết định giữ bí mật thân phận “Bạch mã vương tử”

Đội nhiếp ảnh được phân làm hai nhóm, một nhóm chụp cảnh quay giữa Charles với một nam ngôi sao. Để đảm bảo xây dựng được yếu tố xa hoa, địa điểm quay được ấn định tại hoa viên khách sạn sang trọng nhất thành phố S. Đội nhiếp ảnh dẫn đầu đi vào phòng nghỉ của nam ngôi sao đã được hóa trang. Phòng 2 mặt đầu là kính trong suốt, 1 mặt có thể xuyên thấy ban công hoa viên lồng lộng, một mặt phản chiếu màu xanh nước biển

Những cơn gió mát mẻ từ biển thổi vào làm không khí vô cùng thoải mái, trong phòng một số nam ngôi sao vẫn còn ngồi trước gương trang điểm, số còn lại thảo luận với nhau về thân phận bí ẩn của “Bạch mã vương tử”

Để tăng tính hấp dẫn của chương trình, tổ ekip cũng sẽ khéo léo bố trí những cảnh quay ái muội xen lẫn chút bi thương làm người xem càng thêm thu hút và cảm thấy thần bí.

Một trong những điểm nhấn trong tiết mục lần này, chính là tổ ekip không hề sắp xếp các cặp như mọi khi mà để tất cả “thuận theo tự nhiên”. Chẳng ai tin đàn ông với đàn ông có thể hữu tình!? Bất quá dù thế nào thì cái khán giả muốn xem chính là việc nam ngôi sao làm thế nào thổ lộ tình cảm với “Bạch mã vương tử”

72. Chương 72 - Tình Nhân Trong Mộng [nhị]

Chương 72 – Tình nhân trong mộng [Nhị]

Người dẫn chương trình bắt đầu phỏng vấn một ít ngôi sao trong phòng, vài vị đang bận chuẩn bị trang phục cũng kéo đến

“Các anh đoán xem ‘Bạch mã vương tử’ trông như thế nào? Dẫn chương trình bắt đầu tiến hành hỏi một tràng dài vấn đề hết sức nhiệt tình

“Chắc hẳn anh ta có thương nghiệp kinh doanh về tài chính!” Một nam ngôi sao cười nói.

. “Cũng có thể thuộc giới làm ăn về bất động sản.” Những người khác cũng bắt đầu nói chuyện phiếm, tuy vậy các câu trả lời phần lớn không đặc sắc, rất quy củ.

Dẫn chương trình lại đổi hướng micro sang vị được mệnh danh là một trong bốn Tiểu Thiên Vương của làng giải trí: “Phùng Tu Kiệt, anh cảm thấy thế nào?”

Sự thật chứng minh một người muốn thành công không chỉ dựa vào tài hoa xuất chúng, trong thế giới tràn ngập các loại kết giao phức tạp này, đòi hỏi sự khéo léo, bản lĩnh, câu trả lời của Phùng Tu Kiệt so với người khác hiển nhiên thú vị hơn một chút

Thoạt nhìn Phùng Tu Kiệt không quá mức điển trai nhưng lại tỏa ra một loại khí chất khiến hấn trên màn ảnh trở nên nổi tiếng. Hấn xem như là một người tuần tú, nhân nhặn, nụ cười cũng khá cuốn hút.

“Chắc hẳn anh ta cao soái phú (giàu có đẹp trai)” Phùng Tu Kiệt cười nói.

Người dẫn chương trình nở nụ cười: “Anh không sợ tưởng tượng trái ngược so với hiện thực sao?”

“Chương trình lần này không phải muốn tạo tình huống giảm bớt sự chênh lệch giữa những người tham gia sao? Với lại tôi tin tưởng vào ánh mắt nhìn người của tổ ekip?” Dù có là trò chuyện phiếm cũng không quên phủng phủng (nịnh hót) tổ ekip.

Dẫn chương trình lại một lần nữa chuyển micro sang vị gần đây mới nổi danh Đường Phong: “Anh Đường Phong, anh nghĩ bộ dáng ‘Bạch mã vương tử’ như thế nào, mọi người đều biết anh và siêu sao Michael Kino là bạn tốt. Sau khi quen Kino, anh có thấy đàn ông anh nhận thức có phần... ừm... kém hơn không?”

“Anh đang nhắc đến Michael Kino?” Đường Phong hướng thẳng về máy quay, nói với giọng điệu rất chân thật: “Nói thế nào nhỉ? Kì thật Kino là một tên gia hỏa xấu xa, nhưng tôi không nghĩ ở đây lại nói xấu về anh ta?”

Đường Phong tiến gần máy quay, giống như đang thì thầm: “Cái miệng quỷ của Kino đúng là làm người ta chán ghét, nên người khác bình thường làm tôi cảm thấy tốt hơn Kino.”

“Chúng tôi đều nghe được đó.” Dẫn chương trình bộ dáng rất phối hợp mà trùng mắt với Đường Phong

Đường Phong nhún vai, bộ dạng bàng quang cái gì ta cũng không biết rất là tự nhiên khiến người xem là Vương Nam đắm người kinh ngạc, một số ít người mới vì muốn lưu lại ấn tượng tốt trong lòng công chúng thường chọn những lời nói hài hước, đôi khi thái quá dẫn đến cảm giác không chân thật, đôi khi hiệu quả mà ta mong muốn lại biến thành thứ phản tác dụng.

Lời nói cử chỉ của một người có bao nhiêu trọng yếu? Chỉ cần nhìn bề ngoài, người sẽ dễ dàng thấy ở làng giải trí có rất nhiều khuôn mặt vô cùng xinh đẹp cũng đã xuất đạo nhiều năm lại vẫn chỉ dậm chân ở hạng hai hạng ba, có khả năng người sẽ vì người đó mà bất bình, nhưng nếu người nhìn thấy khả năng cư xử cùng kỹ thuật diễn của người đó liền sẽ hiểu rõ nguyên nhân.

Ngôi sao ở giới giải trí xác thực là được đại lão bản phủng đi ra, nhưng phần lớn lại là dạng dù đã hao phí mấy triệu vẫn là một bộ không nóng không lạnh như trước, người xem cũng không phải có thể tùy tiện xem họ thành đồ ngốc mà đùa giỡn.

“Trước đây tôi từng xem qua hấn biểu diễn cùng thăm hỏi một chút, nếu không phải Đường Phong trên màn ảnh cùng Đường Phong trước kia giống nhau như đúc, tôi sẽ nghĩ bọn họ là hai người.” Vương Nam chậm rãi phân tích, “Một là trẻ con giả dạng thành thực, hiện tại là người đàn ông thành thực có một chút tính trẻ con.”

Di tầm mắt khỏi màn hình, Khải hai tay ôm trước ngực trêu ghẹo: “Cô thấy hấn có mị lực?”

Vương Nam nghĩ nghĩ: “Có chút đúng là tương phản khó có thể tưởng tượng.”

73. Chương 73 - Tình Nhân Trong Mộng (tam)

Chương 73 – Tình nhân trong mộng (tam)

Phỏng vấn xong các nam ngôi sao, mọi người liền đi thang máy lên sân thượng ở tầng cao nhất của tòa nhà để gặp mặt “Bạch mã vương tử”, tuy rằng bây giờ họ vẫn chưa gặp được hình dạng của “Bạch mã vương

tử”, bất quá tổ ekip đã trình chiếu một đoạn phim ngắn để họ có thể dự đoán vị nam khách quý này là ai, đây chính là đái ngộ mà các nam khách quý trước đây không có được.

Nam khách quý trước đây có đái ngộ gì? Một cái màn hình, mặt trên viết mấy dòng chữ giới thiệu.

Lúc này đây tổ ekip đặc biệt quay một đoạn phim ngắn giới thiệu nam khách quý, trong màn ảnh xuất hiện biển xanh mỹ lệ, đảo nhỏ thuộc về tư nhân cùng với biệt thự xa hoa được chuyên viên quay phim quay lại từ trực thăng, bầu trời xanh thăm xa xa cùng nước biển gần tại cùng nhau tại đường chân trời, đảo nhỏ xinh đẹp không thua gì đảo nổi tiếng nhất dành cho nghỉ phép, trên đảo lại có một tòa biệt thự như một tòa thành trong phim huyền huyền chiếm diện tích hơn nửa đảo.

Một hình ảnh vô cùng đơn giản cũng đã đủ khiến các nam ngôi sao kêu lên sợ hãi.

Phối hợp với hình ảnh mỹ lệ, lời thuyết minh bắt đầu giới thiệu bối cảnh của nam khách quý, ngoài ra còn cố ý nói ra trực thăng họ dùng cũng là thuộc sở hữu của nam khách quý, nam khách quý đã rất nhiệt tình cho tổ ekip mượn giúp cho tổ ekip tiết kiệm không biết bao nhiêu chi phí.

Nam khách quý là chủ nhân sở hữu của đảo nhỏ, trên đảo có người quét tước quanh năm, biệt thự xa hoa không gì sánh được khiến mọi người mở rộng tầm mắt, bọn họ không phải chưa từng thấy qua kẻ có tiền, nhưng là lần đầu thấy người giàu đến loại trình độ này, rõ ràng là sinh hoạt tại cùng thế giới thượng lưu nhưng chính là người của hai thế giới.

Biệt thự là do kiến trúc sư nổi tiếng khắp thế giới thiết kế, dùng đá tự nhiên ngăn biển tạo thành bể bơi, thiết bị gia dụng đều là công nghệ cao, một cái rạp chiếu phim tư nhân IMAX, người hầu được huấn luyện nghiêm chỉnh, toàn bộ thăm đều là hàng thủ công số lượng có hạn, trang trí xa hoa còn hơn cả hoàng thất, sủng vật được nuôi không phải chó mà là sư tử...

Cho dù Đường Phong có kiến thức rộng rãi cũng không thừa nhận không được, nam khách quý lần này quả thực có thể nói là người giàu có đẳng cấp thế giới, lại nhìn đến phẩm vị đối với bài biện trong phòng ốc có thể thấy được đó là một người có sinh hoạt rất hưởng thụ hơn nữa cũng rất tự kỷ, phẩm vị rất giống với Charles.

Đường Phong cảm thán về sự giàu có của nam khách quý mà những nam ngôi sao khác là hoàn toàn mục trừng khẩu ngọc, bình thường trong giới giải trí cũng sẽ có tin tức nữ minh tinh nào trở nên giàu có, nam ngôi sao nào là kẻ lăm tiền, thế nhưng hiện tại so với vị nam khách quý này, quả thực chính là gấp sư phụ, cách biệt không phải chỉ là một ly hai ly, phỏng chừng có thể là dài như Vạn Lý Trường Thành.

Nếu như có được sự ưu ái của nam khách quý này, đừng nói là có được chỗ dựa lưng vững chãi tiền đồ vô lượng, căn bản là có thể không cần làm việc, cả ngày chỉ cần du ngoạn thế giới với sinh hoạt thuộc loại dành cho giới siêu giàu, cần gì ở trong giới giải trí lao động cực khổ, mặc kệ là diễn kịch đóng phim hay ca hát, đều là việc khiến người khổ cực.

Nếu như lúc đầu có một số nam ngôi sao có chút hoài nghi mình tham gia tiết mục này sẽ có thể có một số ảnh hưởng không tốt cho hình tượng của mình, thì bọn họ hiện tại đều ngằm lộ ra vui vẻ, một số mang muốn có thể trở thành bằng hữu của nam khách quý thuộc tầng lớp siêu giàu này, như vậy xác suất thành công có thể thành danh cao hơn biết bao nhiêu lần.

Chỉ cần dựa vào một góc nhỏ về bối cảnh của nam khách quý, đừng nói là những ngôi sao nhỏ như bọn họ, phỏng chừng ngay cả siêu sao trong nước cũng đã động tâm, những ngôi sao lúc đầu vì sợ tham gia tiết mục này sẽ phá hủy hình tượng, khẳng định sau khi xem tiết mục này sẽ vô cùng hối hận.

Vương Nam và Khải từ màn hình quan sát phản ứng của các nam ngôi sao mà cảm thấy hết sức hài lòng, Vương Nam than thở: “Khải, thật mệt anh có thể tìm được người mạnh như vậy, thế nhưng anh khiến chúng tôi phải làm như thế nào cho kỳ tiếp theo a? Có thể ở đâu tìm được một người siêu giàu có chất lượng tốt như vậy?”

Khải cười cười, nói như không nói: “Kỳ sau là vấn đề của kỳ sau, mục tiêu hiện tại của chúng ta là đem tiết mục “tình nhân trong mộng” này đưa lên đỉnh cao!”

...

...

Chuẩn bị hoàn tất, mười nam ngôi sao đang thành công trong sự nghiệp dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác đi thang mái đến tầng cao nhất của tòa nhà.

Sân thượng lộ thiên vô cùng rộng rãi, cảnh đẹp của thành thị khi chìm vào đêm đều được thu vào mắt, bầu trời chứa đựng ánh sáng linh hồn của ngọc, trên mặt đất lại là tràn ngập ánh sáng của những ngọn đèn của sự phồn hoa, ngọn gió thổi tới từ biển mang theo mùi của bùn đất cùng hoa cỏ, nhẹ nhàng hít một hơi, nhất thời cả người đều thư sướng thoải mái.

Mặc dù đã đến trên sân thượng, nhưng các nam ngôi sao vẫn chưa thấy được vị nam khách quý kia, dựa theo quy tắc của tiết mục, nam ngôi sao sẽ dựa theo thứ tự trước sau nói chuyện đánh so chiêu cùng nam khách quý, cuối cùng chính là mọi người cùng nhau đi ăn bữa tối, mà chỗ ngồi lúc ăn cơm sẽ do nam khách quý an bài dựa vào ấn tượng đầu tiên.

Ở ấn tượng đầu tiên cùng với sau khi dùng bữa cơm nam khách quý sẽ đưa ra chín đóa hoa hồng, mà vị nam ngôi sao cuối cùng không nhận được hoa hồng chỉ có thể rất đáng tiếc mà có thể rời khỏi tiết mục rồi.

Mười nam ngôi sao đứng ở cửa sân thượng, trước mặt bọn họ là hai bồn hoa lớn ngăn trở tầm nhìn, mà vị nam khách quý kia lại đang an vị ở hoa viên khách sạn xa hoa nhất của thành thị S nơi có vị trí vô cùng tuyệt vời để ngắm được cảnh đẹp nhất của thành thị về đêm.

Vị trí của Đường Phong được xếp ở khoảng giữa, trước cậu có sáu người, Phùng Tu Kiệt có tiềm năng nhất được xếp hạng ba, nam ngôi sao ở vị trí đầu có chút khấn trương dẫn đầu lướt qua bồn hoa để mọi người nhìn thấy “Bạch mã hoàng tử”.

Bạch mã vương tử?

Ăn mặc trang trọng, Charles vốn là con lai lại bày ra tư thái ưu nhã của quý tộc châu Âu trước bàn ăn, hẳn một chút cũng không cho mình là cái gì Bạch mã vương tử, hẳn phải là quốc vương cầm giữ quyền lực tối cao.

Lúc nhân viên chụp ảnh hướng hẳn chụp hình, hẳn một cước đem tên kia đạp ra ngoài, đem hẳn trở thành khỉ sao?

Khi hẳn buồn chán đứng ở trên sân thượng lộ thiên hóng gió, Charles rất nghi hoặc có phải thần trí của mình lúc ấy không tỉnh táo, bằng không thế nào lại có ý muốn mãnh liệt mọc lên buộc hẳn phải gọi điện thoại đáp ứng lời mời ngu ngốc của tên Khải ngu ngốc kia, Charles hẳn muốn dạng nam nữ nào mà không có, còn cần tới nơi này cùng mấy nam ngôi sao nhỏ bé ước hội?

Loại cảm giác này ở Charles lúc thấy nam ngôi sao đầu tiên đi vào với vẻ mặt nhăn nhó càng trở nên mạnh mẽ, cái gì mặt hàng a, nếu là bình thường hẳn ngay cả chút hứng thú liếc mắt cũng không có.

“Ngài, ngài hảo!” Nam ngôi sao thứ nhất nhìn đến hình dáng của Charles liền triệt để sững sờ tại chỗ, giống như đầu gỗ không thể nhúng nhích.

Bọn họ đại khái đoán rằng, nam nhân nắm giữ siêu cấp tài phú như vậy nhất định đã năm sáu chục, bảy tám chục tuổi rồi, hoặc là rất xấu, hoặc là có quái bệnh, nhưng hãy nhìn nam nhân anh tuấn quá mức trước mắt này, ngũ quan góc cạnh cùng những đường nét nổi bật của con lai được thể hiện cực hạn trên người Charles, lại tỏa ra khí chất ưu nhã mà lạnh lùng lại có vài phần cuồng dã.

Quý tộc được miêu tả trên phim ảnh, đại khái chính là như vậy đi.

Đối mặt với thăm hỏi của nam sao kim, Charles chỉ là nhẹ nhàng nhếch miệng, nam sao kim khấn trương đến nói không ra lời, cúi đầu chạy đến đứng ở một bên, cái gì ngôi sao a, ở trước mặt Charles hẳn liền so với con mèo cũng không bằng.

Sau đó lại tiến vào thêm mấy người ngôi sao, có khiếp đảm, có nhiệt tình, có giả vờ trấn định, có ưu nhã của tầng lớp thượng lưu, Charles ở tình trạng “duyệt vô số người” luôn bày ra bộ dáng thân sĩ cùng nói chuyện với họ, sắc trời càng ngày càng mờ, gió càng ngày càng lớn, hẳn cảm thấy càng ngày càng buồn chán.

Trong đám người kia ngoại trừ người ở vị trí số ba có thể miễn cưỡng nhìn một chút, những người khác quả thực rất khó coi, Khải tìm đều là những mặt hàng này sao?

Đường Phong đâu? Đường Phong thế nào vẫn chưa xuất hiện?

Ngay lúc Charles sắp không nhìn được, người nam nhân hần chờ mong rốt cuộc cũng từ bên hia đi ra, bước chân thông thả không nhanh không chậm, thế nhưng lúc ngẩng đầu nhìn thấy Charles, trong mắt Đường Phong rõ ràng xẹt qua một tia kinh lãng, biểu hiện này trong mắt người khác là “Hắn giống chúng ta cảm thấy nam khách quý này quá đẹp trai rồi”, căn bản không nghĩ tới một nam sao kim nho nhỏ sẽ quan biết một siêu cấp phú hào như vậy.

...

...

Tâm tình của Charles trở nên cực kì tốt khi thấy được tia kinh lãng trong mắt Đường Phong, sắc trời cũng không quá đen như vậy, gió thổi từ biển cũng không còn đáng ghét nữa, chút buồn chán không nhìn được trong lồng ngực Charles cũng tiêu thất, hần nhìn Đường Phong bước từng từng bước đến trước mặt của hần, đường nhìn chưa bao giờ dời đi khỏi khuôn mặt của nam nhân.

Nhớ rõ lúc ban đầu sở dĩ có giao dịch một tháng với Đường Phong, một phần là do sự phối hợp của Lục Thiên Thần, một phần còn lại là do tướng mạo của Đường Phong cũng được, mà “cũng được” trong mắt Charles cũng chỉ là bình thường, thế nhưng hiện tại nhìn lại, hần đột nhiên cảm thấy nam nhân này thật sự rất dễ nhìn, mắt rất đẹp, mũi cũng đẹp, chỗ nào cũng đẹp.

Càng xem càng thuận mắt.

“Anh hảo.” Đường Phong đi đến trước mặt Charles mà chuyên nghiệp vươn tay, người sau cũng nắm trở lại, vô cùng cố sức.

“Cậu hảo.” Charles cũng trả về hai chữ tương đồng.

Hai người nam nhân cùng đồng sàng cộng chẩm một tháng lại gặp nhau ở trường hợp như vậy, lại bình thản ngoài ý muốn.

Bắt chuyện đơn giản nhất chính là tự giới thiệu một chút.

“Tôi là Đường Phong.” Mặt lộ vẻ mỉm cười.

“Cậu có thể gọi Charles, mời.” Nhìn có vẻ như chưa có hứng thú trò chuyện, Charles đưa ra tư thế tay ý bảo Đường Phong đến đứng cùng với các ngôi sao khác.

Sau Đường Phong lại tiếp vài ngôi sao khác, phản ứng của cậu lúc cùng Charles chạm mặt trên cơ bản không làm cho đám người cảm thấy có gì đặc biệt, chỉ có hai người bọn họ biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

Khi nhìn thấy Charles đầu tiên Đường Phong là kinh ngạc, cậu căn bản không nghĩ đến nam nhân kiêu ngạo thuộc loại tự cao tự đại như Charles sẽ tới tham gia tiết mục này, nhưng nghĩ lại, nghe nói chủ nhiệm đài truyền hình có rất nhiều mối quan hệ trong giới giải trí, giao hữu rộng khắp, nói không chừng Charles là được Khải mời đến tham gia tiết mục.

Tuy rằng Đường Phong cũng không cảm thấy Charles là một người coi trọng tình nghĩa, bất quá sự xuất hiện của Charles vẫn làm cậu có chút giật mình, vạn nhất người kia đem cậu loại ở ngay vòng đầu tiên thì cũng quá mất mặt đi, mục tiêu của Đường Phong là sống tùy hứng tùy ý.

Nếu như Charles loại cậu ngay vòng đầu tiên, nhất định ngay sau khi tiết mục kết thúc cậu sẽ hướng phía đệ đệ của Charles tới một cước.

Mười nam ngôi sao cũng đã đều gặp mặt Charles, kế tiếp là an bài chỗ ngồi cho bữa cơm rồi. Charles đi đến trước mặt Phùng Tu Kiệt, thân sĩ vươn tay đưa về phía thanh niên đứng gần nhất ở bên trái, tiếp tục lại là một thanh niên sinh đẹp có giọng nói khả ái, một người tiếp một người, Charles rất nhanh đem tất cả mọi người đưa đến bàn ăn.

Cũng giống như trước, vị trí của Đường Phong không tính là nổi bật cũng không phải là nơi khó nhìn nhất, là vị trí trung gian bình thường, không quá gần Charles, nhưng chỉ cần Charles ngẩng đầu là có thể nhìn thấy.

Bữa cơm chính thức bắt đầu, mấy nam ngôi sao có khoảng cách gần với Charles nhất nắm giữ được ưu thế nói chuyện, có người hỏi Charles đảo nhỏ có phải là đã thật sự được mua hay không, có người hỏi Charles làm cái gì, trước sau Charles luôn trả lời một cách hài hước, điều này làm cho vị nam nhân nhiều tiền này càng lúc càng có nhiều mị lực, Đường Phong nghĩ, người này phỏng chừng là tới đùa đi, ước hội cùng với mấy nam ngôi sao, vừa lúc phù hợp với tâm tính hoa hoa công tử của Charles.

Mà người duy nhất có quan hệ với Charles là cậu, rất có thể là người đầu tiên bị nốc-ao.

Trong bữa cơm, Đường Phong một câu cũng không nói, chỉ cúi đầu uống rượu, sau khi bữa cơm chấm dứt mới là phần kết cục của tập thứ nhất, cũng là cao trào của toàn tập.

Charles đem ra chín cây hoa hồng, người không có được hoa hồng chỉ có thể bị nốc-ao.

74. Chương 74 - Lựa Chọn Ngoài Ý Muốn

Một người có rất nhiều lựa chọn, mà mỗi loại lựa chọn đều mang đến kết quả không giống nhau.

Hắn, cậu, còn có y, lại sẽ có bao nhiêu lựa chọn đây ?

Đêm xuống, từng áng mây đen phiêu đảng khiến trời xanh trở nên u ám, gió mát như bàn tay của một người ở trong mây đen không ngừng vẽ loạn, sương mù giăng giăng trong bóng đêm, trong thành thị lại là một mảnh sáng trưng.

Chiếc xe màu đen có rèm che chậm rãi dừng lại ở trước khách sạn xa hoa nhất ở S thị, một thanh niên trên thân là thuần một màu trắng nhìn người nam nhân ẩn trong bóng tối không nhìn rõ khuôn mặt ở bên cạnh, chậm rãi mở miệng : « Tôi phải đi rồi ! »

« Đi đi ! » Thanh âm của nam nhân không quá đậm mặc cũng không nóng vội.

Ca Trần đưa tay qua cổ sức nắm tay của nam nhân : « Thiên Thần, đừng quên anh đã đáp ứng chuyện của tôi. »

« Ân, » Lục Thiên Thần nhàn nhạt lên tiếng.

Vệ sĩ mở cửa xe hộ tống thanh niên đi vào khách sạn, Lục Thiên Thần ngồi ở trong xe mở ra cửa kính, hắn đưa mắt nhìn tòa nhà cao tầng không thể nhìn thấy đỉnh, thật là đủ trùng hợp, nơi diễn ra tiết mục có Đường Phong tham gia cũng là hoa viên của khách sạn.

Khóe miệng khẽ nhếch tạo thành một cái mỉm cười, nam nhân dựa người vào xe rút ra điều thuốc rồi châm lửa, chậm rãi hút, đại khái thời gian được đến lúc điều thuốc cháy còn phân nửa liền đem tàn thuốc bắn ra ngoài cửa sổ, hắn mở cửa xe bước xuống, chân giẫm lên tàn thuốc trên mặt đất mà nghiền nát.

« Đến lúc Ca Trần đi ra, các người đưa cậu ta về, nếu như cậu ta hỏi tôi, nói là tôi có chuyện quan trọng cần làm. » Để lại một câu, Lục Thiên Thần cũng đi vào khách sạn.

Thang máy tốc hành đến tầng cao nhất, đến cửa sân thượng lại có nhân viên của tổ ekip coi chừng, bọn họ như cũ nói cho khách nhân hoa viên trên sân thượng lộ thiên của khách sạn đã bị chiếm dụng, phải đến sau mười hai giờ mới có thể mở ra, Lục Thiên Thần xoay người gọi điện thoại, một phút sau liền đi vào sân thượng.

Lúc này đang tiến hành quay phim, lại là thời điểm mấu chốt, Charles từ bồn hoa tiện tay hái xuống chín đóa hoa hồng, hắn sẽ đem chín đóa hoa hồng này giao ra, người cuối cùng không có hoa hồng chỉ có thể tiếc nuối ly khai.

Lúc nhìn thấy Charles, Lục Thiên Thần có chút kinh ngạc, hẳn biết tiết mục này là dạng gì, cũng biết Khải người chế tác của đài truyền hình có quan hệ không tồi với Charles, bất quá hẳn cũng không nhận ra Charles cái tên kia sẽ bán nhân tình cho Khải, tên kia làm chuyện gì nhất định cũng sẽ có mục đích riêng.

Charles là vì chơi đùa, hay là vì cái gì khác ? Đường nhìn của Lục Thiên Thần lướt qua mọi người lại rơi lên trên người Đường Phong đang an tĩnh ngồi cạnh bàn ăn, con mắt có chút mị lên.

....

....

Phòng quan sát phía sau, Khải buông xuống điện thoại, Vương nam tò mò hỏi : « Khải, là ai a, lại muốn làm phiền anh tự mình gọi điện thoại trò chuyện với nhân viên công tác trên lầu. »

« Tổng tài tập đoàn Thiên Thần, Lục Thiên Thần. » Khải nhìn màn hình điện thoại di động, híp mắt cười nói, « Theo tôi biết vị tổng tài này rất ít khi hỏi đến công việc của nhân viên, loại việc tự mình đến xem lại càng ít, bất quá nói này là hoa viên khách sạn, có thể là Lục tổng vừa cùng người khác bàn chuyện làm ăn, cho nên tiện đường tới xem. »

« Nghe ngữ khí của anh, giống như rất vui vẻ a. » Vương Nam nở nụ cười, lời kéo tay áo của Khải, chỉ vào màn hình nói, « Bất quá Lục Thiên Thần tới nơi này có thể là đến xem Đường Phong đi, từ những chuyện gần đây có thể nhìn ra được, tập đoàn Thiên Thần có ý định phủng Đường Phong, cũng không biết vị Bạch mã vương tử này có thể đem Đường Phong lưu lại đến cuối hay không. »

Trong màn hình, Charles bắt đầu phân phát hoa hồng, hẳn đầu tiên là giả vờ thần bí đi một vòng quanh bàn ăn, sau đó hướng thanh niên khả ái ngồi cạnh hẳn phân phát đóa hoa hồng đầu tiên, gương mặt thanh niên liền đỏ lên, cúi đầu xấu hổ lầm bầm nói một câu : « Tạ ơn...Cảm tạ. »

« Không cần khách khí, cậu rất khả ái, nói chuyện phiếm cùng cậu rất vui vẻ. » Charles tươi cười.

Vương Nam đối với lựa chọn của Charles cũng không ngoài ý muốn, cô nói : « Dựa theo chỗ ngồi mà chọn lựa, kế tiếp chính là Phùng Tu Kiệt đi ? »

Phùng Tu Kiệt sao ? Mọi người ở đây đều cho rằng Charles sẽ đem đóa hoa hồng thứ hai giống như thanh niên khả ái mà đưa cho Phùng Tu Kiệt ngồi cạnh hẳn, Charles lại đem đóa hoa hồng đưa cho người ở bàn cuối cùng, nam sao kim cho rằng cơ hội không lớn lại vui vẻ đến rơi nước mắt.

« Ba ba ba ! » Khải nhìn màn hình vỗ vỗ tay, nói : « Chính xác rất bất ngờ, rất có hiệu ứng cho tiết mục. »

« Cũng chính là cách ra bài không giống lẽ thường. » Vương Nam cười ra tiếng.

Nhưng rất nhanh cô cười không nổi nữa, một đóa hai đóa ba đóa... Từng đóa hoa hồng tươi được tặng đi, đến khi Charles tặng đi đóa hồng thứ tám thì trong tay hẳn chỉ còn một đóa hoa hồng, mà không nhận được hoa hồng còn lại hai người.

Một cái có sắc mặt cứng ngắc nhưng thần thái tự nhiên đích Phùng Tu Kiệt, còn một cái thoát nhìn rất trấn định trên thực tế cũng rất trấn định đích Đường Phong.

Khải ngoéo một cái khóe miệng, Charles vẫn luôn là kẻ ra bài không giống lẽ thường lại thú vị, tiết mục vừa mới cho ra tập đầu tiên đã đem tới một cái bom siêu cấp.

Chọn Phùng Tu Kiệt, Đường Phong là ngôi sao gần nhất có vài chuyện trọng tâm, mất đáng tiếc.

Chọn Đường Phong, Phùng Tu Kiệt lại là người bọn hẳn vất vả mời tới, ngay từ đầu đã hướng đến người đại diện của đối phương hứa người sẽ có khả năng rất lớn sẽ lưu lại cuối cùng, nếu như ngay từ đầu làm qua loa, phía sau đã bớt phiền rồi.

“Vương Nam, cô cảm thấy Charles sẽ chọn ai? Từ góc nhìn của một khán giả.” Hai tay ôm trước ngực, Khải nhìn Charles trong màn hình, cái nam nhân ưu nhã lại hài hước kia đang cầm đóa hoa cuối cùng trong tay, đầu tiên là đứng bên cạnh Phùng Tu Kiệt, ngay lúc mọi người cho là hẳn sẽ đưa ra đóa hoa hồng lại chậm rãi đi về phía Đường Phong, rõ ràng hành hạ người mà.

Vương Nam thẳng thắn trả lời: “Phùng Tu Kiệt, dù sao Phùng Tu Kiệt lớn lên cũng không tệ, nhân khí tốt, gia thế cũng không sai.”

Nói trắng ra là, nhân khí của Phùng Tu Kiệt cao hơn Đường Phong, tuy rằng gần nhất Đường Phong có những câu chuyện gây chú ý, nhưng là vài chuyện gây chú ý thôi, cũng nhân khí không giúp ích nhiều, vẫn là câu nói kia, không có tác phẩm chống đỡ tất cả nhân khí đều là vô ích.

Thế nhưng Vương Nam đã đoán sai kết quả, cũng làm cho nhân viên công tác ở đó lấy làm kinh hãi.

Charles đi đến cạnh Đường Phong, hần cúi người kề miệng vào sát tai của Đường Phong, thanh âm trầm thấp mà có nhiều từ tính, ở trong bóng đêm càng có vẻ êm tai: “Thân ái, cậu có nhớ tôi không?” Độ lớn thanh âm được khống chế vô cùng tốt, chỉ để cho hai người bọn họ nghe được.

Quay chụp bên ngoài, không ít người đều rất ngạc nhiên Charles nói gì đó với Đường Phong, bởi vì trên mặt Đường Phong vẫn luôn là biểu tình nhàn nhạt lai đột nhiên dương môi nở nụ cười một chút, làm cho hiếu kì khiến lòng ngứa ngáy.

Charles khéo khéo tay lên vai Đường Phong, khéo tay đem đóa hoa hồng đặt lên bàn ăn sạch sẽ trước mặt Đường Phong, thái độ thân thiết như vậy cùng với sự không mặn không nhạt đối với Đường Phong từ lúc bắt đầu hoàn toàn hình thành hai thái cực đối chọi nhau.

Ai cũng không ngờ rằng, Phùng Tu Kiệt có khả năng đi tới vòng cuối nhất lại bị loại ở vòng đầu tiên, các fan hâm mộ phỏng chừng đã kêu khóc trên internet rồi, có thể tưởng tượng được khi tập một được đưa ra sẽ tạo ra luồng sóng như thế nào, sắc mặt Phùng Tu Kiệt có chút khó coi, hần bỗng đứng dậy rời khỏi sân thượng, người đại diện cùng nhân viên công tác ở một bên vội vàng đuổi theo, giống như Khải suy nghĩ, nhất định phải cùng công ty của Phùng Tu Kiệt nói chuyện.

Thế nhưng hiện tại sẽ không có ai đi quan tâm Phùng Tu Kiệt, tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào từng cử động của Charles cùng Đường Phong, Charles phá lệ “chiếu cố” Đường Phong, hần hướng nam nhân vươn tay, người sau vui vẻ cầm lấy hoa hồng rồi giao tay cho Charles.

“Tôi rất ngạc nhiên, Phùng Tu Kiệt là một nam nhân không tệ, anh vì sao không chọn giữ hần lại?” Đường Phong nghĩ rất đúng, Đám người kia đều không chú ý tới cậu chi nghĩ nhất định là Phùng Tu Kiệt sẽ được chọn, kết quả Charles lại đem người khác giữ lại, đem Phùng Tu Kiệt có ưu thế nhất đuổi đi.

Charles lôi kéo tay nam nhân rời khỏi bàn ăn đi tới vườn hoa, hần một bên đưa tay chạm hoa hồng, một bên nhẹ giọng nói nhỏ: “Ừc, Đường thân ái, cậu biết rất rõ tình yêu tôi dành cho cậu là độc nhất vô nhị, những người khác trong mắt tôi giống như cỏ dại bên cạnh hoa hồng, lại không thú vị, tôi chỉ muốn nhỏ bọn họ đi chứ không phải giữ lại, mà đám cỏ dại lớn lên lớn nhất đương nhiên phải nhổ đi đầu tiên, không làm vậy hần sẽ cùng hoa hồng tôi yêu nhất tranh dành dinh dưỡng.”

Phen nói này rất có ý hàm xúc, Đường Phong hé mắt: “Charles, không cần nói anh tham gia tiết mục là vì tôi.”

“Tôi đây rất nguyện ý nói cho cậu biết, tôi tới nơi này tham gia tiết mục là vì cậu, cậu ngon miệng lại ưu tú như vậy, mỹ lệ lại xinh đẹp như vậy, tôi không cho phép có nam nhân ngoài nam nhân ưu tú như tôi hái xuống đóa hoa hồng duy nhất này.” Charles nói nghe thế nào cũng có chút là lạ, ý là so với hần ưu tú hơn là có thể?

Hay ẩn dấu chính là, trên thế giới này không có nam nhân so với hần ưu tú hơn.

“Được rồi, hái hoa đạo tặc tiên sinh, hiện tại ngài muốn gì?” Vốn tưởng rằng giao dịch kết thúc thì tất cả cũng kết thúc, kết quả Charles lại lôi ra một sợi dây đem sổ phạn của họ quấn vào nhau, Đường Phong không biết nên lo lắng hay vui vẻ, cậu mặc kệ, chuyện này nghĩ sau, hiện tại phải hoàn thành tiết mục.

“Tặng cậu hoa hồng.” Hái một bó hoa hồng đỏ, Charles tháo cà vạt đem bó hoa cột hảo, động tác có chút thành thạo, một bó hoa tươi mới nhanh chóng xuất hiện, hần mỉm cười đem bó hoa đưa cho Đường Phong, “Đây chính là lựa chọn của tôi.”

75. Chương 75 - Gần Là Bắt Đầu

Chương 75 – gần là bắt đầu

“Tập! Hảo, quay phim hôm nay kết thúc tại đây, cảm ơn mọi người, tất cả đã khổ cực rồi.”

Không ít nam ngôi sao nhận được hoa hồng vẫn chưa có ý định rời đi, lá gan lớn còn bắt chuyện với Charles, bắt quá đều bị nhân viên quản lý ngăn cản lại, ý bảo tất cả mọi người rời đi, ngại việc không thể cùng đài truyền hình trở mặt nên mấy nam ngôi sao chỉ có thể phần nộ rời đi, lúc rời đi vẫn không quên hướng về phía Đường Phong đang đứng cạnh Charles trên tay còn cầm bó hoa hồng mà bắn mấy ánh mắt chứa đầy đao nhỏ.

Phần cuối của ngày hôm nay tình hình thật sự triệt để xoay ngược, từ lúc đầu không có ai nghĩ đến Charles sẽ đem Phùng Tu Kiệt đá ra đầu tiên, càng không nghĩ đến Charles cư nhiên là người lãng mạn đến như vậy.

Nhân viên công tác lục tục rời khỏi hoa viên sân thượng, cũng không có ai đi giục Đường Phong và Charles rời đi, nhưng có thể xác định máy quay phim vẫn còn tiếp tục hoạt động.

Charles không thêm để ý chút trở ngại này, dù sao đến cuối cùng Khải cũng phải đem băng ghi hình được xử lý tốt cho hắn xem qua, hắn có thể cho công chúng xem một ít tiết mục, nhưng có một số chuyện không thể để người khác lấy làm đề tài cho các cuộc nói chuyện tiêu khiển.

Đem thiết bị ghi âm trên người tháo xuống, Charles cũng thuận lợi giúp Đường Phong đem chúng bỏ xuống.

“Đường thân ái, tôi đã nghĩ rất nhiều về việc lúc cậu thấy tôi hoặc nghe đến những tin tức mới nhất của tôi sẽ ít nhất lộ ra một chút kinh ngạc, sự thờ ơ của cậu khiến tôi mê muội nhưng cũng có chút thất vọng.” Nhìn chàng trai trước mặt có chiều cao không kém mình, Charles cảm thấy rất tốt, chim nhỏ nép vào người tuy không tẹt nhưng hơi chán ngấy rồi.

Đường Phong nhẹ nhàng gửi hoa hồng trong lòng, không mặn không nhạt nói ra một câu: “Hoa rất đẹp, cảm ơn.”

“Tôi là người đàn ông đầu tiên tặng hoa cho cậu sao?” Charles cười đến xán lạn, thật là đáng chết a, nhìn Đường Phong đứng gần như vậy, hắn thật sự muốn ôm lấy chàng trai này, sau đó ra sức hôn, cuối cùng là đến trên giường đại chiến ba trăm hiệp, ba ngày ba đêm cũng không muốn rời giường.

Chàng trai lại không khách khí tạt cho Charles một chậu nước lạnh: “Tôi nghĩ không phải.”

Trước đây cậu nhận không ít hoa từ fan hâm mộ, cũng có bạn nam tặng, thỉnh thoảng sinh bệnh ở nhà liền trồng một khóm lại một khóm dần trở thành cả khu vườn.

Charles kéo kéo khóe miệng: “Đường thân ái, sự lạnh nhạt của cậu khiến tôi thật thương tâm, cậu có biết từ sau khi cách xa cậu, mỗi ngày tôi đều nhớ cậu, ban đêm không có cậu thật sự rất cô đơn, tôi cũng nhanh bị cô đơn tịch mịch đông lạnh thành người băng rồi, hiện tại ôm tôi một chút được không?”

Bàn về lưu manh, Charles chính là một thân sĩ lưu manh có giáo dưỡng tốt có nguyên tắc của chính mình, ngoại trừ lần đầu tiên dùng thuốc mê ép buộc Đường Phong, thời gian còn lại đều tôn trọng lựa chọn của đối phương, đó là một trong những nguyên nhân mà Đường Phong có thể nghỉ ngơi cùng Charles một tháng.

.

Đường Phong nhú mày, nhẹ giọng cười nói: “Tôi nghĩ đến anh có Lý Hoàn hoặc là Triệu Hoàn, Vương Hoàn...”

“Cậu ghen tị?” Bị Đường Phong chế nhạo, Charles vẫn cười đến rất vui vẻ, đôi mắt thâm nâu đặc biệt tỏa sáng: “Đường thân ái của tôi, có cậu thì những người khác đều hóa thành cỏ dại không thể lọt vào mắt, tôi còn muốn đem tất cả bọn họ ở trước mắt tôi đều bạt đi!”

Đường Phong chỉ cười cười không nói chuyện.

Charles bị lãnh đạm liền thở dài, hắn tiến lên đưa một tay đặt lên thắt lưng của chàng trai, ghé vào tai Đường Phong thổi khí: “Thân ái, chẳng lẽ cậu không nhớ tôi sao? Tôi cảm thấy lúc ở trên giường quả thực

chính là một đôi trời đất tạo nên, mỗi lần nhớ lại đều khiến tôi nhiệt huyết phun trào, ừ, tôi nghĩ tôi nhất định là người đàn ông làm cho cậu thoải mái nhất, có đúng hay không?”

Đường Phong đem hoa hồng trong tay giơ lên trước mặt thành công đem Charles đang ăn bậy đậu hủ của cậu tách ra, cậu nhẹ nhàng cười cười, đường nhìn lướt qua Charles rơi vào trên người Lục Thiên Thần vẫn còn ngồi nơi bồn hoa vẫn chưa rời đi.

Lục Thiên Thần lẳng lặng ngồi bên cạnh bồn hoa, tay cầm điều thuốc nhẹ nhàng hút, giống như là một khán giả trong rạp hát xem Đường Phong cùng Charles biểu diễn.

“Anh nói như vậy, Lục tổng làm sao bây giờ?” Đường Phong đem Lục Thiên Thần kéo ra, xem cuộc vui? Nhìn cái gì kịch sao? Người mua vé vào cửa còn không có, người không có mua vé vào cửa lại đứng nhìn.

Nhìn nhân viên của mình bị X quấy rầy vẫn ngồi tại chỗ, thật là một lão bản không xứng chức.

Trước kia “Đường Phong” thừa dịp Lục Thiên Thần uống say thì cùng người đàn ông này lên giường, công hiến ra lần đầu tiên của mình, cũng không biết là ngu ngốc hay mê muội, bất quá loại gièm pha này khẳng định Lục Thiên Thần này sẽ không nói ra, Charles tự nhiên cũng không biết.

Bất quá hiện tại Charles nghe Đường Phong nói xong, lại liên tưởng đến thái độ không chút nào ngượng ngùng trên giường của Đường Phong, Charles rất dễ nghĩ đến Đường Phong và Lục Thiên Thần khẳng định có mối quan hệ không tầm thường trước đó, trong lòng hấn lại có cảm giác là lạ, nhưng Charles không có xử nam tình kết, chỉ thật không ngờ Lục Thiên Thần ghét Đường Phong như vậy vì sao có thể cùng Đường Phong từng có quan hệ thân mật.

Dù chuyện cùng Đường Phong có giao dịch một tháng là do hấn nói ra, nhưng rõ ràng Lục Thiên Thần cũng đã không chút quan tâm gật đầu đồng ý rồi, Charles có chút phiền muộn.

Đường Phong cũng không biết Charles đang nghĩ gì trong lòng, cậu hướng Lục Thiên Thần vẫy vẫy tay: “Lục Thiên Thần, đã tới đây sao lại không lên tiếng?”

Dù sao bên cạnh cũng không có người ngoài, gọi thẳng tên Lục Thiên Thần cũng không có gì.

“Thấy các người trò chuyện rất vui vẻ, tôi sao lại có thể ngắt lời?” Lục Thiên Thần nhàn nhạt cười.

“Cậu cũng đã ngắt lời rồi.” Charles cau mày.

Lục Thiên Thần dập tắt điều thuốc, hướng hai người đi tới: “Đường Phong, ngày mai cậu còn phải đến ban huấn luyện, nhanh chóng trở về nghỉ ngơi, tôi đã kêu tiểu Vũ đến đón cậu.”

“Hảo.” Đường Phong quay đầu hướng Charles nói hẹn gặp lại liền đi thẳng, Charles động chân hai cái, nhưng cuối cùng cũng không có đuổi theo, hấn trừng mắt kẻ phá đám Lục Thiên Thần.

“Cậu đây là có chuyện gì, lúc trước bỏ mặc để cho bụi bặm chồng chất rồi vứt bỏ, hiện tại lại muốn đến bảo vệ?” Bĩu môi, Charles tâm tình không tốt khoanh tay ôm trước ngực, đêm nay hấn lại là một người ôm ổ chăn, tịch tịch lạnh lẽo đến trống rỗng.

Lục Thiên Thần tiến lên vỗ vỗ vai Charles, vừa cười vừa nói: “Trước đây là quá khứ, bây giờ là hiện tại, thái độ của tôi đối với Đường Phong trước đây cùng thái độ hiện tại đối với cậu ấy không có chút gì liên quan với nhau, cậu ấy có tư chất cùng tiềm lực để trở thành siêu sao, hiện tại nghĩ lại cậu đã ở với cậu ấy một tháng mà vẫn mê luyện như vậy, tôi lại càng thêm xác nhận ý nghĩ của mình, tôi sẽ đem chàng trai này đưa lên đỉnh cao.”

Charles lạnh lùng hừ một tiếng, đi tới bên bàn ăn lôi ra một cái ghế rồi ngồi xuống, rót rượu vang đổ vào hai ly: “Trước đây không phải cậu xem trọng Ca Trần sao?”

“Cậu ta đã hoàn thành nhiệm vụ trong đêm nay rồi.” Lục Thiên Thần đi qua ngồi xuống.

“Nga— cậu thật có biện pháp khiến Albert bỏ đi ý niệm hứng thú với Đường Phong trong đầu?” Nhíu mày, Charles giơ lên ly rượu uống một ngụm, “Nói thật, cái tên Albert kia giữa chừng đột nhiên thay đổi thật là làm cho tôi có chút trở tay không kịp, trước đó rõ ràng mê Ca Trần đến muốn chết muốn sống, vừa thấy Đường Phong đã có mối nối cũ rồi, tôi không thích cùng biến thái có chung một ham muốn.”

Lục Thiên Thần cũng cầm lên ly rượu mà uống: “Cậu lúc nào cũng nói hần biến thái, như vậy ý nghĩ của hần làm sao giống như người bình thường, tôi chỉ đem ảnh chụp, ca khúc cùng mất mv của Đường Phong trước đây cho Robert xem thôi.”

Đường Phong trước đây cùng Đường Phong hiện tại so sánh liền không được một điểm rưỡi, hoàn toàn có thể khiến một kẻ xoi mói như Albert thất vọng.

“Vậy mong rằng hần sẽ nhanh chóng rời đi không nghĩ về cậu ta nữa.” Về những thứ khác, Charles hoàn toàn không quan tâm.

...

...

Buộc chặt doanh tiêu, phối hợp nhịp nhàng, tập đầu tiên của ban huấn luyện siêu sao cùng tập đầu tiên của tình nhân trong mộng liền được chiếu trên TV cách nhau một ngày, sau khi tiết mục được tung ra liền tạo ra oanh động có hiệu quả vượt xa tưởng tượng của người chế tác.

Trong ban huấn luyện siêu sao, mọi người thảo luận nhiều nhất chính là biểu hiện của Đường Phong, cái này là chuyện không thể nghi ngờ, nếu như đem ban huấn luyện siêu sao trở thành ban huấn luyện những đứa trẻ một tuổi đi học, như vậy Đường Phong sẽ là “nhì đồng” có bằng đại học cao cấp ở hải ngoại, xen lẫn vào trong một đồng trẻ con không nổi bật cũng rất khó.

Tập đầu tiên của ban huấn luyện siêu sao tung ra hình ảnh của ban huấn luyện vũ đạo, hình ảnh Đường Phong cùng thầy huấn luyện khiêu vũ quả thật khiến không ít người đều điên rồi, ca thần thể nào lại có người đàn ông khiêu vũ đẹp như vậy, mà kế tiếp là cưỡi ngựa cùng âm nhạc cũng thật khiến cho người ta thập phần chờ mong.

Trở lại cách ngày là tung ra “tình nhân trong mộng”, thân phận một người siêu cấp đại phú hào Charles đã châm nhiệt độ trong nháy mắt, đến cuối sự lựa chọn lại xảy ra thay đổi lớn càng khiến khán giả hô to không chịu nổi, vốn bọn người Khải vẫn đang lo lắng người yêu mến Phùng Tu Kiệt sẽ đại náo, nhưng may mắn chính là người yêu mến vĩnh viễn không chiếm số nhiều.

Rất nhiều người đem chuyện của Phùng Tu Kiệt ném ra sau đầu, ngược lại vô cùng chờ mong phát triển tiếp theo của Đường Phong cùng Charles, đến tập tiếp theo không biết vị siêu cấp đại phú hào này có tiếp tục lựa chọn Đường Phong hay không, hai người lại sẽ có nhiều hỏa hoa để chờ đợi.

Có hai tiết mục chống đỡ, hai chữ “Đường Phong” lần đầu tiên chân chính tiến nhập vào giữa phạm vi cái nhìn của đại chúng.

Mà điều này mới là gần bắt đầu mà thôi.

76. Chương 76 - Nhiệt Liệt Thảo Luận

Chương 76 Nhiệt liệt thảo luận

Tiêu đề: Siêu cấp đại phú hào thể nào sẽ chọn Đường Phong?

Nội dung: Siêu cấp đại phú hào thể nào sẽ chọn Đường Phong? Rõ ràng Phùng Tu Kiệt càng đẹp trai càng có khí chất hơn... thật sự không thể hiểu người có tiền, Đường Phong chỉ là một ngôi sao hạng ba, so nhân khí không ai khí, muốn làm tác phẩm không tác phẩm, không phải là tổ ekip nhận tiền người chứ?

Giấy báo nhận tiền 1: Charles chọn Đường Phong là đương nhiên đi, nếu như lâu chủ xem qua tập một của ban huấn luyện siêu sao sẽ biết, Đường Phong ăn nói cùng cử chỉ đều vô cùng tốt, khiêu vũ lại đẹp trai muốn chết!

Giấy báo nhận tiền 2: ha ha ha! Có một số người thật buồn cười, trước khi được tung ra lại nói Phùng Tu Kiệt làm quý tộc ngầm, hiện tại Phùng Tu Kiệt ngay tập đầu tiên đã bị đá ra còn nói là lấy tiền, thật buồn cười nha, tổ ekip thiếu tiền như vậy sao? Siêu cấp đại phú hào còn cần tiền đó a?

Giấy báo nhận tiền 3: Xem Đường Phong một thân lời nói cùng cử chỉ, bản thân cảm thấy khí độ cùng chỉ số thông minh đều vô cùng tốt, ta đây tiên đoán Đường Phong ba năm sau sẽ trở thành Đường tiểu sinh, nếu hắn không được, ba năm sau lão tử sẽ đem bàn phím ăn!

Giấy báo nhận tiền 4: Ba năm sau có như vậy hay không vẫn không phải là vấn đề, bất quá cảm giác Đường Phong gần nhất thật là dở a, đáng tiếc vẫn chưa có tác phẩm nào, nhân khí cao tới đâu cũng vô dụng, chỉ số thông minh cao thì thế nào, không hành động đều là không tốt.

Giấy báo nhận tiền 5: lâu chúa tu phần, giám định hoàn tất.

Giấy báo nhận tiền 6: đi ngang qua, đánh tương du, kiểm chỗ phân tích không dễ dàng a.

Giấy báo nhận tiền 7: Đường Phong? Đường Phong làm diễn viên thế nào vậy, gia nhập giới giải trí mấy năm cũng không có chút tiếng động, để Ca Trần gia nhập kỳ “siêu sao”, còn không đem Đường Phong đè chết, đàn ông như Đường Phong chỉ là siêu cấp đại phú hào muốn tùy tiện vui đùa một chút, các người thật cho rằng Charles sẽ yêu Đường Phong sao? Hiệu quả tiết mục! Tất cả đều là hiệu quả tiết mục!

Giấy báo nhận tiền 8: chờ mong sự va chạm của Charles cùng Đường Phong!

Giấy báo nhận tiền 9: 7L vừa hô hoán gì vậy?

....

Lục Thiên Thần chưa xem xong trang chủ của Giấy báo nhận tiền thì điện thoại trên bàn liền vang lên, hắn cầm lên vừa nhìn liền thấy trên màn hình hiện hai chữ: Ca Trần.

Ấn nút từ chối, Lục Thiên Thần tiếp tục xem như không có việc gì tiếp tục xem các tin tức cùng thảo luận về “tình nhân trong mộng” cùng “ban huấn luyện siêu sao”, hắn lại mở bài post của một người khác.

Tiêu đề: Có ai cảm thấy Đường Phong cùng Charles rất xứng đôi hay không?

Nội dung: Có ai cảm thấy Đường Phong cùng Charles rất xứng đôi hay không? Tôi cảm thấy họ là sự phối hợp tốt nhất, nhất là cuối cùng cảnh Charles bó hao tặng Đường Phong quả thật chính là lãng mạn nhất xinh đẹp nhất, khiến ta đỏ mặt a đỏ mặt, van cầu hai người các người mau đến với nhau đi!

Giấy báo nhận tiền 1: Lâu chủ! Tôi cũng nghĩ giống như người vậy, nắm tay!

Giấy báo nhận tiền 2: Những ngôi sao khác đều quá ra vẻ rồi, lại không phóng khoáng, lại nhần nhỏ, hay nhiệt tình quá độ, so sánh với nhau vẫn là biểu hiện tự nhiên lai chuyên nghiệp của Đường Phong là tốt nhất!

Giấy báo nhận tiền 3: Charles thoát nhìn rất thích Đường Phong, thật kỳ quái ngay từ đầu là không chút để ý Đường Phong, lựa chọn cuối cùng lại dọa người nhảy dựng, siêu cấp đại gia này quá kì lạ rồi.

Giấy báo nhận tiền 4: Tôi muốn nói, đảo tư nhân lại có biệt thự nuôi sư tử và vô số hoa cỏ hiếm lạ của siêu cấp đại phú hào, mà bản thân siêu cấp đại phú hào lại đẹp trai hài hước mười phần thân sĩ rất có mị lực a, đây mới là phú hào chân chính a, một số đại gia hạng hai có thể đi chết!

Giấy báo nhận tiền 5: “tình nhân trong mộng” quá mạnh rồi, thế nào có thể mời người như Charles vậy chứ, loại siêu cấp phú hào này không thiếu người đi, nếu như Đường Phong theo anh ta có thể bị hủy diệt hay không?

Giấy báo nhận tiền 6: Đường Phong không xứng với Charles đi...

Lục Thiên Thần lại gõ lên một đoạn phía sau: Charles mới là người không xứng với Đường Phong.

Hắn suy nghĩ một chút lại thêm một câu: Đường Phong sẽ trở thành một siêu sao chân chính.

Ấn Enter, Lục Thiên Thần cảm thấy rất tốt.

77. Chương 77 - Khóa Học Âm Nhạc

Chương 77 Khóa học âm nhạc

Thảo luận trên online hùng hực khí thế, phía dưới sinh hoạt của Đường Phong vẫn cứ tiếp tục, tập hai của Ban huấn luyện siêu sao là nói về cưỡi ngựa cùng âm nhạc, hôm nay là khóa học âm nhạc đầu tiên của bọn Đường Phong, song song cũng là ngày đầu tiên Ca Trần tham gia vào ban huấn luyện, dù nói rằng học viên phải ở trong nhà nghỉ được chỉ định, thế nhưng Ca Trần không có giống bọn Đường Phong ở nhà nghỉ.

Bất quá Đường Phong cảm thấy, vì sao “Đường Phong” trước kia cùng Ca Trần rõ ràng đi ra từ một đoàn thể thần tượng, đến cuối cùng lại đi trên con đường không giống nhau cũng là có nguyên nhân của nó, Ca Trần đối đãi với mọi người ở đây rất tốt, bởi vì không thể ở trong nhà nghỉ, Ca Trần liền tự mình giải thích với tổ ekip, nói là còn mấy bộ phim vẫn đang quay dở nên không có phương tiện, mọi người cũng hiểu được sự bận rộn của Ca Trần nên không thể ép người ở trong nhà nghỉ.

Ngày đầu tiên đi tới ban huấn luyện siêu sao, Ca Trần liền cùng mọi người nói chuyện, trợ lý đứng bên cạnh Đường Phong lại vui vẻ a a phát đồ uống cho mọi người, sau đó lại đem cà phê cho nhân viên công tác.

A, thuận tiện nói một câu, Ca Trần lại mặc quần áo màu trắng, lại kèm theo gương mặt nhỏ nhắn có vẻ tái nhợt, khiến Đường Phong luôn có ảo giác Ca Trần lập tức sẽ bị bệnh.

Bệnh mỹ nhân có thể nổi tiếng, có thể dành được sự quan tâm của đại chúng thế nhưng cái gì cũng có hạn chế của nó, đứng ở góc nhìn của một người đi trước, Đường Phong cảm thấy nếu Ca Trần muốn phát triển cao hơn nữa thì nhất định phải cải biến hình tượng một chút, mỹ nam ốm yếu vĩnh viễn cũng sẽ không trở thành ngôi sao trụ cột được xã hội đại chúng tiếp nhận, nhiều lắm chỉ là có nhiều chút nhân khí, một ngày kia lúc qua tuổi 30 liền không thể duy trì được nữa.

Bởi vì ngoại hình của một ngôi sao là biểu tượng khiến mọi người yêu thích, nhưng cũng rất dễ dàng sẽ bởi vì một ngôi sao tốt hơn mà dời chú ý.

Ngôi sao cần cho tới bây giờ không phải là sự yêu thích, mà là mức độ tán thành của đại chúng.

Lão sư của khóa học âm nhạc là một người Mỹ gọi Zedine, Đường Phong trước đây quen biết rất nhiều người trong vòng tròn hỗn độn của giới âm nhạc, cậu chưa từng gặp Zedine nhưng đã từng nghe bằng hữu nói qua, là một người chế tác nổi tiếng ở nước Mỹ, số đại bài thành công trên con đường âm nhạc trong tay ông ta cũng không ở số ít.

Kỳ thực xã giao ở giới giải trí tựa như một mạng nhện rắc rối phức tạp, người thường nghĩ không ra hai người ở hai lĩnh vực hoàn toàn khác nhau kỳ thực lại là bạn bè thân thiết nhất.

Biểu diễn, âm nhạc cùng xã giao, ba vòng tròn này có quan hệ mật thiết với nhau.

Trong ban huấn luyện có phân bố phiên dịch tiếng Anh, phần lớn mọi người đều có chút kiến thức về Anh ngữ, mấy người ngoài nghề nghe lão sư giảng bài cũng miễn cưỡng có thể tạm được, hơn nữa đại đa số lão sư cũng không nói nhiều, thường thường đều trực tiếp tóm người lên tự diễn luyện.

“Làm một minh tinh, nếu như các bạn không biết về một nhạc khí nào cũng có chút mất mặt rồi, cũng không phải nói người phải đi học tập, mà là đối với âm nhạc phải có cảm thụ cùng thẩm dò, chúng nó giống như đám tiểu thiên sứ đem các bạn đi ngao du thế giới, thấy càng nhiều chuyện mới mẻ tốt đẹp. Nếu như các bạn muốn phát triển sự nghiệp trên con đường âm nhạc, tôi nghĩ đây là môn bắt buộc đối với các bạn, nếu như các bạn đi trên con đường diễn viên, thân mến, âm nhạc có thể làm tăng khí chất của các bạn.” Zedine nói đơn giản về một số việc tất yếu khi học âm nhạc.

“Chọn một món nhạc cụ rồi đi yêu nó, các bạn có thể sẽ không giỏi âm nhạc, nhưng phải học được đi thưởng thức chúng nó.”

Sau khi nói xong, Zedine cho mấy học viên nói mình thích nhạc cụ gì, đồng thời để cho họ biểu diễn một chút, có thể vừa đàn vừa hát, có thể chỉ hát hay chỉ chơi nhạc cụ.

Phân nửa học viên trong ban huấn luyện đều không có chân chính tiếp nhận giới giải trí, biểu hiện nhiều ích đều có chút gò bó cùng khắt khe, lúc này phải có người đi ra làm gương rồi.

“Tôi nghe nói hai bạn cùng xuất thân từ một đoàn thể thần tượng, không bằng để cho các bạn tới trước.” Đã xem qua tư liệu của các học viên Zedine đưa ra một ngón tay, bên trái chỉ chỉ Ca Trần, bên phải lại chỉ chỉ Đường Phong.

Ca Trần cùng Đường Phong xuất đạo từ một đoàn thể thần tượng giỏi ca múa, đương nhiên cũng là những người mới có điều kiện đối với âm nhạc tốt nhất, đáng tiếc không được mấy năm thì giải tán, khi đó là chuyện ai ai cũng biết.

78. Chương 78 - Khóa Học Âm Nhạc (nhị)

Chương 78 Khóa học âm nhạc (nhị)

“Đường Phong tới trước đi, tôi nhớ trước đây lúc còn ở trong đoàn thể cậu ca hát rất tốt, đàn dương cầm cũng rất tốt.” Trên mặt mang theo tươi cười khiến người có hảo cảm, Ca Trần dẫn đầu đem Đường Phong đẩy ra ngoài, người khác nhìn còn tưởng rằng Ca Trần là có chút khiêm nhường, chỉ có Đường Phong mới biết chuyện không đơn giản như vậy.

Đối với loại tiểu đầu này Đường Phong đã chết lặng rồi, hiện tại nhìn lại thì lại thấy có chút buồn cười cùng trẻ con.

“Đường Phong” trong mắt Ca Trần quả thật hát rất tốt, Ca Trần không có nói sai, bất quá đàn dương cầm lợi hại thì quá nặng rồi, Đường Phong đã từng xem qua rất nhiều tư liệu về thân thể này, biết “Đường Phong” có biết đàn dương cầm nhưng cũng chỉ là tay ngang, căn bản còn xa mới tới lợi hại, người này chỉ thích âm nhạc âm ỉ cùng đàn ghi ta điện, không phải là loại người có thể im lặng ngồi đàn dương cầm.

Về phần biết đàn dương cầm...người nọ là vì muốn lấy lòng Lục Thiên Thần mới đi học.

“Tốt.” Đường Phong cười vui vẻ tiếp thu, thanh niên luôn luôn dễ hãm mình trong một vòng tròn không lối thoát, nhưng kỳ thật thế giới này rất lớn, không có gì mấu chốt, điểm quyết định vĩnh viễn đều là chính mình mà thôi.

Đường Phong thích đàn dương cầm, nhất là thời gian tám chín giờ sáng cùng ba bốn giờ chiều, lúc đó ánh nắng nhàn nhạt xuyên thấu qua rèm cửa sổ cùng với màu sơn ấm áp của căn phòng tạo nên một tầng mỹ cảm mông lung, một người xích chân ngồi ở đàn dương cầm tùy ý đánh đàn, gió mát nhẹ thổi qua mang theo mùi hương nhàn nhạt hòa lẫn của hoa cỏ cùng bùn đất, nhàn nhạt quanh quẩn trong phòng.

Trần đầy , đều là vị đạo của ánh mặt trời.

Ấm áp, phong phú, thích ý, tốt đẹp trần ngập mong muốn cùng sức sống.

Đường Phong đi qua ngồi xuống trước đàn dương cầm, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua những phím đàn trắng đen, nhắm mắt lại phảng phất như quay về trước kia, âm thanh vang lên, cậu liền ngâm nga theo, thanh âm mang theo chút khàn khàn gợi cảm khiến cho giọng hát nghe ra một vi đạo khác gây ra cảm giác thập phần tuyệt vời.

Đây là lần đầu tiên sau khi Đường Phong sống lại tự đàn tự hát, lúc trước tuy rằng thích âm nhạc, nhưng chất giọng so ra kém hiện tại, cho nên nói cậu rất may mắn phải không?

Cát tiếng hát thì tâm tình dần tốt lên, hát đến đoạn nhạc hài lòng liền thuận tiện đưa vào chuyển hoán âm giả cộng thêm kĩ xảo chuyển âm, đám người bên cạnh cũng thỏa thích rơi vào cảm giác trôi theo sự dẫn dắt của âm nhạc, Zedine ở một bên nghe, một bên theo tiết tấu của chàng trai mà gật đầu cười, ở chỗ cần hát đệm liền háng hái phối hợp với Đường Phong.

Có người đứng ở nơi đó chính là một bức tranh, có người một ánh mắt là một câu chuyện, có người hát một ca khúc là có thể nhuộm đắm lòng người.

Trên TV trong một quán bán thiết bị điện đang phát một màn này, một số người thỉnh thoảng dừng bước nhìn.

Vừa vặn gặp phải đèn đỏ, một chiếc xe màu đen có rèm che đang chạy đến sân bay chậm rãi ngừng lại, tiếng hát êm tai từ cửa sổ mở ra chậm rãi truyền vào trong xe, Albert vẫn luôn cúi đầu xem “Nhà thờ đức bà Paris” đột nhiên con mắt nheo một chút, lập tức quay đầu nhìn vào màn hình TV chăm chú vào thân ảnh ẩn hiện tập trung vào cây đàn trong đó.

Mở cửa xe đi xuống, Albert đi tới cạnh tủ kính, trong màn hình TV có một chàng trai đang vừa đàn dương cầm vừa hát, có mấy người nữ sinh ở bên cạnh nói chuyện phiếm.

“Di, người này hình như là Đường Phong phải không? Hát thật hay a, thật là dễ nghe, không biết có phải là chuyên tập hay không.”

“Cậu nói xem tiết mục kỳ này Charles có chọn Đường Phong nữa không? Mình cảm thấy khả năng này rất lớn, người đẹp trai lại đa tài đa nghệ.”

Lúc này trong TV Đường Phong đã hát xong, mấy nữ sinh cũng không còn hứng thú đứng lại, một bên trò chuyện một bên rời đi. Màn hình trong TV rất nhanh hiện ra khuôn mặt được ca tụng giống như thiên sứ của Ca Trần, còn hơn Đường Phong là đàn hát sung sướng tùy ý không kiềm chế được, Ca Trần càng hướng đến ca khúc duy mỹ êm tai.

Không hổ là từng ở trong đoàn thể thần tượng chuyên về ca hát, hai người hát đều rất hay, mỗi người có đặc điểm riêng, bất quá Đường Phong nghe có vị đạo một chút.

Albert ngoéo một cái khóe miệng, tầm nhìn sáng quắc rơi vào trên người chàng trai lẳng lặng ngồi trong góc phòng trong màn hình, trong mắt dấy lên một ngọn lửa xinh đẹp, “Esméralda, nhiệt tình, mong muốn, tất cả đều tuyệt đẹp.”

(Esméralda là một nhân vật trong nhà thờ đức bà Paris)

79. Chương 79 - Rơi

Chương 79 Rơi

Kỳ hai của Ban huấn luyện siêu sao Đường Phong vẫn biểu hiện tốt như cũ, mặc kệ là âm nhạc hay là cưỡi ngựa nghiệp dư đều thuộc hàng siêu trong nhóm học viên, thế nhưng trọng điểm của tin tức lúc này lại không đặt lên trên người của cậu, chuyện này phải nói đến ngày trở về từ khóa học cưỡi ngựa.

Người tham gia Ban huấn luyện mỗi môn đều phải được kiểm tra một vòng mới có thể kết thúc, cho nên Đường Phong cùng Ca Trần bọn họ đầu tiên phải tham gia khóa học âm nhạc mấy ngày, học về cách sử dụng đủ loại nhạc cụ, lại ở dưới sự hướng dẫn của Zedine đạt được rất nhiều kỹ xảo hát, tế bào âm nhạc của Đường Phong dĩ nhiên không sai, đáng giá để nhắc đến chính là giọng ca vô cùng khả ái của Đường Điềm Điềm, công ty quản lý của cô tựa hồ cũng có ý định giúp cô ra đĩa nhạc.

Hôm nay rất nhiều người đều chờ mong khóa học cưỡi ngựa, Đường Phong sẽ cưỡi ngựa, thế nhưng không thể nào thích cưỡi ngựa, tựa như trong phim “Holme 2” tiểu Robert đã nói như thế này, động vật này dù là phía trước hay phía sau đều nguy hiểm, ở giữa lại làm cho hai chân khó chịu. Bất quá những điều này không phải nguyên nhân chủ yếu mà cậu không thích cưỡi ngựa.

Bởi vì nguyên nhân thân thể, khi cậu là Fiennes thì không thể cưỡi ngựa, trong lịch sử không thiếu những diễn viên vì cưỡi ngựa mà bị kinh hách đến phát bệnh rồi qua đời, nhưng điều cũng nói rõ luôn luôn sẽ có người mạo hiểm mà đi học cưỡi ngựa, Đường Phong miễn cưỡng được tính là một cái trong đó, sở dĩ nói “miễn cưỡng” là bởi vì cậu cưỡi một con ngựa đức tính tình ôn hòa thân cao mới đến một thước.

Lúc bắt đầu Đường Phong rất thích cưỡi ngựa, dù gì con ngựa đức đó cũng là ngựa a không phải sao?

Nhưng cậu không thích cưỡi ngựa là do có một lần không biết thế nào lại đụng phải Kino ở bãi cưỡi ngựa, tên hỗn đản nào đó cưỡi một con ngựa đen to lớn cao đến hai thước lại chậm rì rì đuổi theo phía sau cậu, đồng thời rất không có hình tượng mà chỉ vào cậu cười ha hả, cười đến gập cả người mà tiện thể còn lau nước mắt.

Đáng cười lắm sao? Đường Phong hận Kino đến nghiêng răng nghiêng lợi, từ đó về sau không đi tập cưỡi ngựa nữa.

Nói ngắn lại, cậu hiện tại khỏe mạnh an khang có thể cưỡi ngựa to rồi.

Trong ban huấn luyện có vài người rất có gia thế, đại thể đều biết một ít kỹ xảo cưỡi ngựa, mặc dù là lần đầu tiên cưỡi con ngựa cao to như vậy, nhưng cưỡi ngựa mang đến cảm giác vui sướng rất nhanh đã áp xuống cảm giác sợ hãi lúc ban đầu.

Giống như những học viên khác, Đường Phong cưỡi ngựa chậm rì rì chạy quanh bãi một vòng, giáo luyện, nhân viên công tác cùng người quay phim vẫn luôn lái xe ở phía sau, cậu cùng mọi người chạy xong một vòng, Đường Diễm Diễm về thứ nhất.

Đợi đến khi Đường Phong hoàn thành thì thấy bên ngoài bãi huấn luyện có thêm một khán giả, nhìn kĩ dĩ nhiên là Tô Khải Trình đã lâu không gặp, người đàn ông này tới là để nhìn Ca Trần đi? Là một lão bản đẹp trai lại độc thân, có thể chung tình với một minh tinh như vậy cũng coi như là khó có được rồi, bên này việc quay chụp của Đường Phong đã xong, cậu liền chạy tới hướng Tô Khải Trình vẫy vẫy tay.

“Tô tổng là tới nhìn Ca Trần sao?” Đường Phong cười đi tới.

Tô Khải Trình mỉm cười cùng Đường Phong vẫy tay: “Ngày hôm nay cùng khách hàng cưỡi ngựa, thuận tiện đến đây, cậu là lần đầu tiên cưỡi ngựa sao? Tôi thấy cậu cưỡi rất tốt.”

Kỳ thực cũng không tính là lần đầu tiên, Đường Phong cười cười: “Đừng chọc tôi, nói đến trình độ của tôi thật sự rất mất mặt, Ca Trần rất nhanh sẽ kết thúc khóa học thôi, vừa vặn sau khi chúng tôi cưỡi ngựa xong thì buổi chiều không còn gì nữa, Tô tổng có muốn đi qua bên kia chờ cậu ta không?”

“Không sao, tôi đứng ở chỗ này là tốt rồi.” Mắt nhìn thấy cái trán của chàng trai vì phơi nắng mà lấm tấm mồ hôi, Tô Khải Trình lấy ra một cái khăn ướt từ trong ngực đưa cho Đường Phong, “Lau mồ hôi trên mặt đi.”

“Cám ơn.” Đường Phong nhận lấy, xoay ngựa dựa lưng vào hàng rào gỗ, phơi dưới ánh nắng mặt trời khiến mặt của cậu đỏ cả lên, làn da trắng trẻo lại phủ một tầng hồng nhạt giống như một trái táo vừa mới chín làm cho người ta có xúc động muốn cắn xuống một ngụm.

“Không cần khách khí” Tô Khải Trình dời đường nhìn ra khỏi khuôn mặt của Đường Phong, “Tôi đã xem đoạn tiết mục cậu khiêu vũ, tuy rằng lần trước ở tiệc rượu đã từng thấy cậu nhảy cùng Lục Thiên Thần, nhưng vẫn rất có vị đạo, được rồi, tại sao Charles đột nhiên chạy đến tiết mục “tình nhân trong mộng” vậy, lúc tôi xem TV nhìn thấy hấn tôi lại càng hoảng sợ.”

Đường Phong nở nụ cười: “Tôi cũng rất hoảng sợ, trước đó căn bản không biết người này cư nhiên sẽ đi tham gia loại tiết mục này, thiếu chút nữa tôi đã cho rằng anh ta sẽ đá tôi ra khỏi tiết mục đầu tiên.”

“Hiển nhiên Charles là hướng về phía cậu, tôi tuy quen biết hấn không lâu, nhưng có thể biết được đàn ông có thể khiến cho hấn quay đầu, cậu là người đầu tiên, cũng có thể là người cuối cùng.” Ngữ khí của Tô Khải Trình nghe giống như nói giỡn, nhưng lại có chút vị đạo nghiêm túc.

Đường Phong nhún mày cười khổ, nếu như đây là một loại tán thưởng thì quên đi.

Ngay lúc Đường Phong cùng Tô Khải Trình trò chuyện vô cùng vui vẻ, thì trong bãi tập luyện đột nhiên náo loạn cả lên, chỉ nghe được có người hô to “Té ngựa! Ca Trần té ngựa!”, Tô Khải Trình nhanh chóng nhảy qua hàng rào chạy đến chỗ xảy ra tai nạn, Đường Phong cũng vội vàng chạy qua.

80. Chương 80 - Bôi Đen

Chương 80 Bôi đen

Kỳ thứ hai của Ban huấn luyện siêu sao vẫn như cũ khiến cho không ít người quan tâm, tỉ lệ người xem càng ngày càng cao, bất quá lúc này lại không có quan hệ với Đường Phong, mặc dù cậu hát hay đánh đàn giỏi, thế nhưng Ca Trần này một phen đem lực chú ý của mọi người đều giữ lấy, một màn Ca Trần té ngựa từ trên TV phát ra đạt được hiệu quả thu hút rất tốt.

Một ngày sau khi Ca Trần té ngựa thì có người của giải trí Tô thị đứng ra nói chuyện, biểu thị Ca Trần bị té nên có chút kinh hách, chân cũng bị thương, hiện tại đang chữa trị trong bệnh viện, mà chuyện bị té ngựa kia là do không biết vì sao con ngựa bị cái gì đó kinh hách nên đột nhiên trở nên điên cuồng, may là Ca Trần không bị thương nặng, điều dưỡng mấy tháng là có thể khỏe mạnh trở lại, cảm ơn mọi người đã quan tâm.

Ngựa ở bãi huấn luyện đều là được huấn luyện từ nhỏ, nhìn chung rất ít khi xảy ra chuyện đột nhiên điên cuồng, Đường Phong xem băng ghi hình lúc đó dần phát hiện một ít manh mối, từ lúc Ca Trần bắt đầu cười thì con ngựa đã có chút bất an, hiển nhiên cũng không phải là giữa chừng đột ngột phát cuồng lên.

Thoạt nhìn như là...bị hạ thuốc kích thích.

Mà hai ngày trôi qua báo chí cũng tuôn ra tới, ngựa Ca Trần cười lúc đó là bị đánh thuốc kích thích cho nên mới phát điên chạy loạn, cái mà mọi người quan tâm không chỉ có Ca Trần có trở thành người què hay không, còn có ai là người tiêm thuốc kích thích cho ngựa, các loại âm mưu được đưa ra, bất hạnh là Đường Phong lại trúng đạn lần thứ hai.

Là ngôi sao cùng Ca Trần đi ra từ một đoàn thể thần tượng, đáng tiếc tình mệnh cực kém, tình đồ một mảnh u ám, cùng với Ca Trần đang vô cùng nổi tiếng quả là một trời một vực.

Trước đó không lâu đã từng có chuyện lúc đóng phim Đường Phong đẩy Ca Trần xuống biển.

Cuối cùng, Ca Trần thêm vào ban huấn luyện siêu sao đối với tất cả mọi người là một uy hiếp, hiểm nghi đối với Đường Phong thoáng cái trở nên lớn nhất.

Mặc dù ngay lúc vừa nghe gió thổi tập đoàn Thiên Thần liền lập tức ra mặt công khai trách cứ ngôn luận không đúng, nhưng có người lại cố tình đem ngôn luận “Đường Phong hãm hại Ca Trần” truyền bá khắp các trang Web cùng diễn đàn, tốc độ có thể so với virus phát tán, nếu có người nói không có chứng cứ Đường Phong ở bãi huấn luyện ngựa tiêm thuốc kích thích, sẽ luôn luôn có người nhảy ra nói có thể là Đường Phong phải người đi làm.

Mà lúc này Ca Trần lựa chọn trầm mặc để ứng đối càng khiến người bên ngoài không ngớt ngờ vực vô căn cứ.

“Vì sao cậu ta phải làm như vậy?” Đứng ở trong phòng tổng tài của tập đoàn Thiên Thần, Đường Phong ngẩng nhìn thành thị từ bên ngoài cửa thủy tinh, thời tiết hôm nay có chút u ám, sắc trời xám xịt lại vẽ loạn mấy tầng mây đen không đồng nhất, thoạt nhìn tựa hồ như muốn mưa.

Cậu xoay người nhìn Lục Thiên Thần trong phòng làm việc: “Thuốc kích thích không phải do tôi làm, nhưng tựa hồ Ca Trần lại có ý định khiến công chúng cho rằng là do tôi làm, tôi không biết mình đã chọc đến cậu ta ở chỗ nào, dĩ nhiên khiến cậu ta không tiếc bị thương rồi đem nước bắn đổ hết lên người của tôi, không đi tìm hung thủ thật sự lại nghĩ đến giá họa trước, người mà Lục tổng xem trọng quả thật không sai.”

Trong lời nói mang theo vài phần chế nhạo, Đường Phong không đến nông nổi bị chuyện này chọc giận, nhưng cũng hiểu được vị không cười nổi.

Một ít ngôn luận bát nháo cậu có thể lựa chọn không nhìn, thế nhưng nếu có người lặp đi lặp lại nhiều lần hắt nước bắn lên người cậu, khiêu chiến cực hạn của cậu, cậu sẽ cho người đó biết cậu không phải bánh bao mặt trắng chỉ biết lựa chọn yên lặng thừa nhận.

Thân là một người đã lăn lộn ở giới giải trí suốt hai mươi năm như Đường Phong mà nói, nếu như Ca Trần đã có điểm không phân nặng nhẹ như vậy, cậu sẽ thẳng thắn đáp trả.

Một người tốt, không có nghĩa là có thể bị người tùy tiện khi dễ, huống chi cho tới bây giờ Đường Phong đều không cảm thấy mình là người tốt.

Loại việc truyền thông quan hệ xã hội từ trước đến nay Đường Phong đều để cho công ty xử lý, hơn nữa lúc trước cậu chưa từng gặp loại chuyện vu oan như vậy, bởi vì có ngày xảy ra, động đến quan tòa một cái cũng đủ cho đối phương tán gia bại sản rồi, thế nhưng Đường Phong hiện tại chỉ có thể nhập gia tùy tục, ở lúc không biết quy tắc của thị trường này, giao cho người chuyên nghiệp xử lý tuyệt đối là phương án tốt nhất.

Ngay lúc lời đồn đãi trên internet cùng báo chí tùy ý bôi đen Đường Phong thì cậu đi đến phòng làm việc của Lục Thiên Thần, cậu tin tưởng vị Lục tổng có quan hệ không phải là ít với Ca Trần có thể cho cậu một câu trả lời.

“Tôi biết cậu rất tức giận, nhưng tức giận không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, ngồi xuống.” Lục Thiên Thần cầm hai ly rượu trong tay đi đến bên bàn ở gần cửa sổ ngồi xuống, lời nói vẫn đậm mạc như trước.

Đường Phong chậm rãi ngồi xuống đối diện với Lục Thiên Thần, cậu cầm lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch chất lỏng màu vàng trong ly: “Tôi chỉ là không muốn gánh chịu chuyện mình không có làm, cũng không muốn luôn cúi đầu sợ hãi rụt rè mặc cho người tùy ý hắt nước bẩn lên người, cho tới bây giờ đối với loại trình độ nói xấu này nếu như tôi tiếp tục trầm mặc chỉ khiến người khác cảm thấy tôi rất dễ khi dễ, tương lai sẽ có bồn nước bẩn thứ hai, cũng sẽ có Ca Trần thứ hai.”

Công chúng đem cậu ra trêu chọc để tiêu khiển thì không có gì, nhưng liên quan đến việc chịu tiếng xấu thay người khác thì loại chuyện này vẫn là quên đi.

“Cậu là người của tập đoàn Thiên Thần, không ai có thể hắt nước bẩn nói xấu thanh danh của cậu.”

Đường Phong nhin không được nở nụ cười một chút, trào phúng đầy vẻ trêu tức nói: “Lục tổng, bây giờ tôi là người của tập đoàn Thiên Thần, hơn nữa cũng đang bị người hắt nước bẩn, trên internet cũng đã đến mức tùy ý công kích bôi đen tôi.”

81. Chương 81 - Kiss Kiss (một)

Chương 81 KISS KISS (một)

Bị Đường Phong châm chọc nhưng trên mặt Lục Thiên Thần vẫn không có biểu tình gì, bất quá hần yên lặng hớp một ngụm rượu, sau đó mở miệng liền đem trọng tâm câu chuyện dẫn dắt rời đi, Đường Phong cũng thức thời không tiếp tục truy đánh.

“Việc này cậu không cần lo, tôi sẽ chấm dứt chuyện này nhanh thôi, Ca Trần vì chân bị thương sẽ rời khỏi Ban huấn luyện siêu sao, cậu lo học thật tốt trên tiết mục là được.” Lục Thiên Thần đột nhiên ngừng nói, hần ngẩng đầu nhìn về phía Đường Phong, chàng trai này đang nhìn chằm chằm vào hần, đường nhìn cường liệt đến mức có muốn giả vờ bỏ qua cũng khó.

“Được rồi, tôi biết cậu muốn hỏi cái gì, giống như cậu nghĩ, lần trước ở tổ phim cho người đánh cậu, nói cậu đem Ca Trần đẩy xuống biển, còn có chuyện lần này đều là do Ca Trần gây ra,” Lục Thiên Thần bị Đường Phong nhìn có chút chịu không nổi, thẳng thắn đem mọi chuyện nói ra, “Cậu ta ghét cậu là sự thực, về phần nguyên nhân thì tôi không biết.”

“Bởi vì cậu ta yêu anh, mà tôi cũng đã từng yêu anh.” Thanh niên chính là vì tình yêu liền có thể có xung động làm một số chuyện ngu xuẩn.

Lục Thiên Thần liếc mắt nhìn Đường Phong, kéo kéo khóe miệng: “Chỉ là đã từng sao?”

“Hiện tại tôi đối với Lục tổng chỉ có ngưỡng mộ, tuyệt đối không có nửa điểm suy nghĩ không an phận.”Vội vã phân rõ giới hạn để tránh khỏi nhóm lửa trên thân.

Hừ một tiếng khẽ đến gần như không thể nghe thấy, Lục Thiên Thần nghiêm mặt nói: “Chúng ta sẽ hướng bên ngoài phát biểu một ít ngôn luận cường ngành cùng với cử động cần phải có, thế nhưng cậu phải minh bạch, Ca Trần sẽ không thất bại bởi vì chuyện này bị tuôn ra, cậu là người của tôi, cậu ta...cũng là người của tôi.”

Xong rồi xong rồi, lại nghe được một ít chuyện không nên nghe rồi.

Một Charles là như thế này, một Lục Thiên Thần cũng là như thế, Đường Phong rất muốn che lỗ tai của mình nói “Tôi không nghe được gì hết”, cậu không biết vì sao Ca Trần là người của Lục Thiên Thần lại ở cùng với Tô Khải Trình, không biết Lục Thiên Thần cùng Charles lợi dụng công ty rửa tiền đen, cậu chỉ là một diễn viên bình thường, thậm chí diễn trò hay, không muốn ngoạn xã hội đen vô gian đạo.

Bọn họ làm chi lại luôn đem loại chuyện không nên nói này tùy ý dễ dàng nói ra như vậy?

Hiện tại đến phiên Đường Phong nói sang chuyện khác: “Anh biết là ai tiêm thuốc kích thích vào ngựa của Ca Trần không?” Cậu cảm thấy có thể là có người đồ kỵ Ca Trần mới có thể làm khéo tay đến vậy, thế nhưng câu trả lời của Lục Thiên Thần khiến cậu rất muốn đem vấn đề của mình nhanh chóng nuốt trở về.

“Người ở giới giải trí vẫn chưa có lá gan lớn đến như vậy, cậu không cần lo chuyện này, gần đây ngoại trừ công việc thì không nên chạy loạn.”

Đường Phong gật đầu: “Hảo, cứ vậy đi, tôi về trước đây, Lục tổng cứ tiếp tục làm việc.” Vừa nói vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Đường Phong.” Lục Thiên Thần gọi tên của chàng trai.

Đường Phong ngừng lại, xoay người mỉm cười hỏi: “Lục tổng, còn có chuyện gì sao?”

“Mấy ngày nữa thừa dịp rảnh rồi đi nước Mỹ nói chuyện với đạo diễn Lý Ngụy, tám chín phần cậu là nam chính trong bộ phim này, chuyện này cậu có thể đi hỏi tiểu Vũ.” Đường Phong gần đi Lục Thiên Thần liền thờ ơ đem ra một quả bom nặng siêu cấp.

“Quả là một tin tốt.” Không có biểu hiện vui mừng quá nhiều, Đường Phong chỉ là tâm tình tốt mà nở nụ cười, « Mấy ngày nay tôi liên chuẩn bị một chút. »

Lục Thiên Thần đứng dậy, tự nhiên mà đi đến bên người Đường Phong : « Vì bộ phim này công ty đã nỗ lực rất nhiều, Đường Phong, đừng để cho tôi thất vọng. »

« Anh nói vậy khiến tôi cảm thấy áp lực rất lớn. » Cậu mày cười cười.

« Trên thực tế đạo diễn Lý Ngụy sở dĩ chọn cậu còn có một phần là do Michael Kino tích cực đề cử cậu. » Lục Thiên Thần cúi đầu nhìn đồng hồ tay một chút, « Trưa rồi, cùng nhau ăn cơm đi. »

Lục Thiên Thần vừa ngẩng đầu thì thấy Đường Phong nhìn hắn, vẫn là cặp mắt sáng sủa đến quá mức kia.

« Chuyện tiết mục điện thoại liên tuyến lần trước cũng là anh hỗ trợ liên hệ với Kino đi ? Lục Thiên Thần cảm ơn anh. » Theo thói quen, Đường Phong tiến lên giang tay ôm chặt Lục Thiên Thần, vỗ vỗ lưng đối phương.

Lục Thiên Thần trở tay ôm lấy thắt lưng Đường Phong, nói nghe không hiểu là vui đùa hay nghiêm túc : « Muốn cảm ơn, có phải là nên làm chút hành động thực tế hay không ? »

« Tôi không có thói quen lên giường với lão bản, bất quá tôi có thể hôn anh một chút. » Rõ ràng hay nói giỡn, Đường Phong quay đầu hướng mặt Lục Thiên Thần hôn xuống, ngay lúc gần đụng tới thì Lục Thiên Thần cũng quay đầu đi cùng Đường Phong môi đối môi.

82. Chương 82 - Kiss Kiss (hai)

Chương 82 KISS KISS (hai)

Ngay lúc Đường Phong gần chạm tới gương mặt Lục Thiên Thần thì người sau cũng quay đầu đi cùng Đường Phong môi đối môi, tay đè lên ót của chàng trai khiến cho môi càng ma sát chặt chẽ, Lục Thiên Thần đột nhiên ra sức khiến răng của Đường Phong cắn vào môi, tuy rằng không đến mức chảy máu nhưng cũng có chút đau.

Nếu như Lục Thiên Thần muốn hôn cậu, cậu hi vọng vị tổng tài đại nhân này có thể thoải mái nói ra, mà không phải ngoạn đột nhiên tập kích.

Chiếc lưỡi ướt át mềm mại của Lục Thiên Thần nhẹ nhàng liếm bờ môi của cậu, từ trong miệng lại tỏa ra một cổ mùi thơm thanh lương của bạc hà, mùi vị kia khiến người có chút rục rịch, nằm ở vị trí bị động không phải là việc Đường Phong cho tới bây giờ sẽ làm, suy nghĩ đến nếu Lục Thiên Thần muốn hôn cậu thì sẽ không bỏ qua cho cậu, cùng với bị động để người liếm a liếm, thì thẳng thắn đại biểu hữu nghị làm một nụ hôn nồng nhiệt đi.

Hai tay ôm vai Lục Thiên Thần, Đường Phong hé miệng một chút, chỉ là một cử động nho nhỏ lại khiến Lục Thiên Thần giống như dã thú nghe được mùi máu tươi cấp tốc truy đuổi, vô cùng không khách khí tiến công vào, ngậm lấy môi trên của Đường Phong, động tác này hiển nhiên chỉ có tay già đời mới có.

Ngậm lấy môi trên của một người có thể cùng đối phương hôn môi, còn có thể làm cho đầu lưỡi của mình tham nhập sâu hơn vào trong miệng của đối phương, Đường Phong không biết vì sao lúc cùng Lục Thiên Thần hôn môi sẽ nghĩ đến điểm này, đại khái là cậu biểu hiện xuất quá rõ ràng, nên tay của Lục Thiên đang ôm thắt lưng của cậu liền dời xuống vài phần, nhẹ nhàng nhéo nhéo cặp mông kiêu của Đường Phong.

« Lục tổng, này có tính là quá rồi không ? » Thừa dịp tách ra trong nháy mắt, Đường Phong đem tay của Lục Thiên thần đặt trên hông mình kéo ra.

« Không tính ! » Tránh khỏi sự đẩy ra của chàng trai, một lần nữa ôm lấy thắt lưng của nam nhân, Lục Thiên Thần tùy ý phun ra hai chữ rồi lại chiếm đoạt môi Đường Phong, kỹ thuật hôn cao siêu luôn làm cho người ta thoải mái hưởng thụ, thật không ngờ người đàn ông này ngày thường giống như tảng băng lại có trình độ hôn môi nóng cháy hơn cả tên háo sắc Charles.

Nói đến Charles, Đường Phong rất thích ý ở loại dần dần có chút « ý loạn tình mê lại nùng tình mật ý » này mà dội một chậu nước lạnh, dù sao cậu thật sự không muốn cùng lão bản chạy đến trên giường.

« Anh giống như Charles, lúc hôn tôi đều đem đến cảm giác xâm lược, giống như là không ăn cơm mấy ngày mấy đêm liền muốn đem tôi nuốt xuống. » Lúc cùng một người đàn ông hôn môi lại nhắc đến một người đàn ông khác, thân là đàn ông Đường Phong biết rất rõ phải nói cái gì để Lục Thiên Thần buông cậu ra.

Không ai thích bị so sánh với người khác, nhất là đàn ông thành công.

Lục Thiên Thần quả nhiên thả Đường Phong, môi của ai kia trở nên đỏ tươi ướt át, gương mặt vì kích hôn mà phồng hồng nhưng trong mắt Đường Phong cũng không có một tia hoảng loạn hay mê say, rõ ràng lại sáng tỏ, lộ ra lý trí tỉnh táo.

« Mặc dù tôi cùng Charles là bạn bè, nhưng tôi không thích lúc cậu hôn môi với tôi vẫn nhắc tới hắn. » Tiến lên một bước, Lục Thiên Thần hôn lên mặt Đường Phong một cái.

Động tác khó hiểu này khiến người cảm thấy nghi hoặc, Đường Phong hồ nghi nhìn Lục Thiên Thần : « Lục tổng, tôi nghĩ phải nói rõ một điểm, nếu như anh bởi vì tôi ở chung với Charles một tháng mà Charles vẫn có hứng thú với tôi, bởi vậy anh cũng trở nên hiếu kỳ lại hứng thú muốn biết cảm giác khi lên giường với tôi, tôi phải nói việc này không được. »

« Vì sao ? » Lục Thiên Thần hỏi một cách đương nhiên, biểu tình trên mặt của hắn giống như chuyện gì cũng không có xảy ra, « Cậu cũng không bài xích đàn ông, trước đây cũng thích tôi, điều kiện của tôi so với đại đa số đàn ông đều ưu tú hơn. »

« Vậy thì thế nào, lúc tôi kí hợp đồng cũng không thấy có ghi phải có nghĩa vụ lên giường với cấp trên. » Những lời này rõ ràng là châm chọc việc có giao dịch một tháng với Charles trước đây.

« Còn có, tôi không có thói quen lên giường với cấp trên. » Đường Phong oán thầm trong lòng, vì sao bọn họ phải lấy vẻ nghiêm trang tới để bàn luận về loại chuyện này ?

« Đây không phải là thói quen, đây là nguyên tắc cá nhân của cậu, nguyên tắc chỉ dùng để đánh võ. » Lục Thiên Thần nhìn Đường Phong, « Cậu nói không sai, tôi là muốn lên giường với cậu. »

« Không, anh chỉ hiếu kỳ mà thôi. » nếu như thực sự muốn lên giường cùng cậu, thì sớm đã lên giường cùng « Đường Phong » rồi đi.

Lục Thiên Thần nhìn vẻ mặt chắc chắn của Đường Phong một lát rồi mở miệng nói : « Đi thôi, đi ăn cơm. »

Xoay người, rời khỏi phòng làm việc.

Đường Phong nhin không được nở nụ cười, đây là cái gì cùng cái gì a, sau đó cũng đi theo, tiền lương hiện tại của cậu không nhiều lắm lại nhận được lời mời của Lục tổng rồi.

83. Chương 83 - Nghi Hoặc

Chương 83 Nghi hoặc

Tiêm thuốc kích thích vào ngựa khiến người khác té bị thương, đây cũng được xem đã phạm vào tội cố ý gây thương tổn rồi, trên báo cũng đã đăng tin cảnh sát cũng đã bắt đầu tham gia điều tra, tất cả những thành viên của ban huấn luyện cùng nhân viên công tác có mặt ở hiện trường và tận mắt nhìn thấy Ca Trần té ngựa đều được mời đến cục cảnh sát uống trà, lại nói đây là lần đầu tiên Đường Phong đến cục cảnh sát uống trà.

Cậu vốn nghĩ với tin tức huyên não oanh oanh liệt liệt bên ngoài, cảnh sát có thể hoài nghi cậu là kẻ tình nghi hay không, nhưng sau khi vào cục cảnh sát liền có người rót trà cho cậu, thái độ không có gì đặc biệt, cậu thì ngồi chỗ kia uống trà, sau đó chờ a chờ, chờ a chờ, khoảng chừng qua năm phút thì được thả ra.

“Đồng chí cảnh sát, cứ như vậy là xong rồi sao?” Sau khi cậu đến cả một câu cũng chưa nói a.

“Ân, đã xong rồi, cảm ơn sự phối hợp của cậu, đi thông thả.” Đối phương rất khách khí đem cậu đá ra ngoài.

Đường Phong hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đến ngày hôm sau thì cảnh sát phát ra thông cáo, công bố đã bắt được người tiêm thuốc kích thích vào con ngựa kia, không phải Đường Phong cũng không phải là người của ban huấn luyện, có người nói là do một fan cuồng quá yêu thích Ca Trần, bởi vì vài lý do vớ vẩn mà muốn Ca Trần chết, đã có một người chết vì hấn rồi.

Tập đoàn Thiên Thần lại tản ra tin tức sẽ kiện người sau màn xúi giục việc bôi xấu Đường Phong trên internet, dù sao dưới trướng của Lục Thiên Thần không thiếu nhân tài cùng tiền, sẽ khởi tố những ai ác ý truyền bá, tất cả những tờ báo tạp chí đã cầm tiền của Thủy Quân một cái cũng không thể thoát, không ai biết tin tức này là do ai tuôn ra, nhưng việc này cũng đã khiến người trong giới sôi sục.

Chỉ ít cho tới bây giờ, không ai có thể tin Đường Phong chỉ là một tiểu minh tinh của tập đoàn Thiên Thần, đừng nói những thứ khác, chỉ cần dựa vào Lục Thiên Thần, bọn họ nhiều ít gì cũng phải cấp chút mặt mũi.

Sự việc “Đường Phong đổ kị Ca Trần” khiến mấy diễn đàn lớn sôi sục mấy ngày qua nhanh chóng bị dập lửa, ngoại trừ khiến đám người Thủy Quân cùng tạp chí bên ngoài cầm miệng, bộ phận quan hệ xã hội của tập đoàn Thiên Thần tự nhiên biết phải làm gì để dời lực chú ý của công chúng, cho nên sau đó liền có tin tức fan cuồng muốn giết Ca Trần.

Một cái tin giật gân thành công dời đi lực chú ý của công chúng, Đường Phong cũng dần dần thoát khỏi vòng tròn chuyện xấu cùng dơ bẩn này.

“Ca Trần thật đủ giảo hoạt a, tôi nghĩ chắc chắn là cậu ta tự mình ngã xuống, thật tốt a, hiện tại nơi nơi đều là tin tức cậu ta bị thương, cộng thêm khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn đáng yêu giống như Lâm Đại Ngọc, nhưng Lâm Đại Ngọc động lòng người là một cô gái, cậu ta có cần phải làm như vậy không?” Tiểu Vũ làm người đại diện cho Đường Phong tự nhiên biết việc này xuất phát từ tay Ca Trần.

Có lẽ hiện tại gièm pha rốt cuộc đã được dẹp loạn xuống, thế nhưng loại chuyện này giống như đâm một cây đinh vào tấm gỗ, đâm chính là đâm, dù sau này làm rất nhiều việc để bù đắp cũng không che lấp được những vết sẹo từng có, những công chúng không biết rõ chân tướng sẽ vẫn ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Đường Phong cúi đầu nhìn báo chí trong tay tràn ngập tin tức Ca Trần bị thương, cậu cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, việc tự té ngã không phải là chuyện đùa, nếu bình an là chuyện nhỏ, vạn nhất bị móng ngựa giẫm phải là tai nạn chết người, Ca Trần lại không ngờ đến mức đem tính mạng của mình ra chơi đùa.

“Mặc kệ đi, tất cả đã qua rồi.” Cậu đem báo gấp lại, trong đầu vẫn còn suy nghĩ vấn đề này.

Tiểu Vũ thở dài, bực tức la to mấy câu: “Tôi xem a, Ca Trần này chính là cảm thấy biểu hiện của anh ở ban huấn luyện quá xuất sắc, cậu ta là một ngôi sao có tên tuổi lại không bằng anh nên khẳng định sẽ rất mất mặt, cho nên làm ra những chuyện mờ ám, làm bộ té liền có thể chiếm được tin tức trên trang nhất của báo chí, còn có thể thuận lý thành chương mà rời khỏi ban huấn luyện.”

“Thuận lý thành chương.... Chính xác là rất thuận lý thành chương.” Đường Phong nâng cằm nhẹ nhàng cười, vốn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, là bởi vì quá mức thuận lý thành chương, thoát nhìn việc thành lập nhiều lý do mới cho việc Ca Trần té như vậy khiến cho người ta nghi ngờ, càng là hoàn mỹ thì càng có vấn đề.

Đường Phong lắc đầu, quên đi, dù sao mọi chuyện cũng đã qua, cậu nghĩ thế nào cũng tìm không ra bất cứ nguyên nhân nào, vạn nhất Ca Trần thực có dùng khí liều mạng thì sao?

Có lẽ là do cậu nghĩ nhiều đi.

84. Chương 84 - Nhớ Kỹ Xếp Hàng (1)

Chương 84 Nhớ kỹ xếp hàng (1)

Kì một của tình nhân trong mộng có tỉ lệ người xem rất tốt, đồng thời cũng khiến khán giả thảo luận xôn xao, trong đó đương nhiên là thảo luận về Đường Phong cùng Charles. Bất kể như thế nào, Đường Phong ở kì đầu tiên cũng đã có được một lượng fan nhất định, lúc trước trên online tuôn ra tin Đường Phong thiết kế hãm hại Ca Trần cũng không ít người biện giải cho cậu, cũng may sau đó có được sự trả lời của cảnh sát cùng sự phản kích của tập đoàn Thiên Thần khiến đông đảo người thích Đường Phong biết, họ không có yêu sai người.

Từ bây giờ cho đến tháng về sau, Đường Phong chưa bao giờ khiến người tin cậu, thích cậu thất vọng lần nào nữa.

Tập một của tình nhân trong mộng là quay ở hoa viên khách sạn cao cấp, một chương trình truyền hình có chất lượng tốt lại có bảo chứng tỉ lệ người xem cao cho tới bây giờ đều không thiếu tài trợ, tiền sử dụng ở tập tiếp theo đương nhiên là do hoa viên khách sạn tài trợ, địa điểm quay lần này vẫn là ở S thị, là một ngôi nhà của hội những người tư nhân nổi tiếng.

Trụ sở tư nhân này cho tới bây giờ đều không chào đón truyền thông đi vào, nhưng nhờ phúc của Charles, nhân viên quay phim có thể đi vào, hiển nhiên chỉ là số lượng không quá nhiều.

Ở tập một Charles có ấn tượng đầu tiên dừng lại ở bữa cơm lựa chọn chín nam ngôi sao, hôm nay hẳn sẽ cũng mấy nam ngôi sao còn lại thiếu hành thêm một bước tiếp xúc.

Phương thức rất đơn giản, Charles cùng chín nam ngôi sao uống xong tiệc trà buổi trưa, thời gian cho mỗi người ở chung là nửa tiếng đồng hồ cho đến khi kết thúc là đến buổi trà chiều, Charles sẽ rót trà cho tám nam ngôi sao, vị nào không được rót nước liền có thể rời đi.

Như vậy thì xong rồi sao? Vì tăng sự thú vị cùng tính khiêu chiến của tiết mục, tổ ekip liền an bài một phần thưởng đặc biệt cho một người, ở phần cuối Charles có thể mời một người trong tám nam ngôi sao ăn tối cùng hắn, bảy nam ngôi sao khác chỉ có thể ngồi thành một bàn.

Hơn nữa vị nam ngôi sao được Charles mời còn có thể nhận được đồng hồ đeo tay quý giá do Charles tặng, cùng với chiếc Charles đeo trên tay giống nhau như đúc.

Chín nam ngôi sao nhất tề ngồi trên chiếc xe dài có rèm che do tổ ekip đưa ra đi tới trụ sở của hội tư nhân, dừng nghỉ đến hoàn cảnh mà ngôi sao biểu hiện ra ngoài, thật ra đối với những nam ngôi sao đang nổi tiếng này mà nói đến xã hội thượng lưu quả thật là người của hai thế giới, cho nên dù đến cuối cùng không thể chiến thắng, thì chí ít ở giữa bọn họ có thể tiếp xúc với những sự vật mà bình thường không có cách nào nhìn thấy.

Trụ sở của hội tư nhân này ngay cả những đại minh tinh cũng chưa chắc đã được vào, mà hôm nay bọn họ lại có thể ở chỗ này ăn uống, nghỉ lại đều phải kích động.

Cửa của ngôi nhà trụ sở này không có bất kì dấu hiệu nào cho thấy thân phận gì đó của nó, nếu như không được người quen đưa tới thì có thể sẽ không tìm được cánh cửa nhỏ nhỏ kia, thế nhưng đến lúc mọi người đi vào trong chỉ có thể dùng bốn chữ “thế giới khác biệt” để hình dung.

Phía trong ngay sau cánh cửa nhỏ chính là một cái hồ nhân tạo, ánh mặt trời chiếu xuống khiến mặt nước tỏa ra một màu lam nhạt mê người giống như bảo thạch trân quý, phải biết rằng ở đây thế nhưng là S thị tắc đất tắc vàng, cái công trình này thực sự quá mức xa xỉ.

Hai bên của con đường nhỏ được trải bằng đá cuội là các khóm hoa tươi rực rỡ, cách trang trí cổ kính lại không mất nghệ thuật hiện đại khiến cho nơi này lộ ra khuynh hướng cảm xúc mang nặng phong cách cổ xưa, Charles một thân quần áo thoải mái thoát nhìn phá lệ tiêu sái đang mỉm cười đợi bọn họ.

Lần trước là từng nam ngôi sao lần lượt gặp mặt Charles, lúc này đây là vị trí ngược lại, Charles ngồi vững vàng ở vị trí của hắn, những nam ngôi sao khác ngồi ở chỗ của mình, lần lượt cùng Charles uống trà nói chuyện phiếm.

Charles có tính cách hòa đồng nên có thể trò chuyện với bất kì ai, thỉnh thoảng cùng đối phương phát sinh tiếng cười sang sảng cũng là chuyện rất bình thường.

Đường Phong thích nơi này, ngọn gió lành lạnh từ mặt hồ thổi qua, lẳng lặng ngồi trong đình hưởng thụ sự yên lặng trong chốc lát, uống một ngụm trà thơm, vượt qua một buổi trà chiều đầu thích ý.

Bên phía Charles thường truyền đến tiếng cười, thoát nhìn trò chuyện rất vui vẻ, do đảo vị trí, nên rất nhanh đã đến lượt của Đường Phong, Đường Phong đứng lên đi qua ngồi đối diện với Charles.

Mật đàm chắc là không có thiết bị ghi âm, chỉ có đến khi kết thúc mới cần hướng màn ảnh nói chuyện, cho nên Đường Phong muốn nói gì thì nói.

“Chúng ta đã rất lý giải đối phương, đúng không?” Đường Phong cười cười, cậu không nghĩ ra vấn đề gì có thể đem ra để hỏi Charles, thật ra cũng có một chỗ cần nói, nhưng lại không có hứng thú muốn biết.

Thế nhưng đối với người phải nói, Charles lại rất có hứng thú để lý giải chàng trai đã ở cùng hắn một tháng này.

Charles đặt hai tay lên bàn, thân thể hơi nghiêng về phía trước hỏi vấn đề thứ nhất : « Đường, đối với biểu hiện trên giường của tôi cậu có hài lòng không ? »

Dù cho Đường Phong có bình tĩnh thế nào đi chăng nữa vẫn bị vấn đề thứ nhất của Charles khiến cho thiếu chút nữa bị nước trà sặc đến, cậu suy nghĩ một chút, nửa ngày mới gật đầu: “Àn, thỏa mãn.”

85. Chương 85 - Nhớ Kỹ Xếp Hàng (2)

Chương 85 Nhớ kỹ xếp hàng (2)

Trên thực tế kinh nghiệm trên giường của cậu cho tới bây giờ cũng không phong phú lắm, sở dĩ biểu hiện trên giường không tệ là do một phần ở việc có được kiến thức rộng rãi a, chưa ăn thịt heo cũng gặp qua heo chạy a, huống chi là ở nước ngoài cởi mở, học tập một chút là có thể suy một ra ba rồi.

Bởi vì có ví dụ để so sánh quá ít, Đường Phong mới suy nghĩ hơi lâu một chút mới trả lời vấn đề của Charles, bất quá cử chỉ này trong mắt Charles trở nên quá đả thương người, hẳn có chút thụ thương cau mày suy nghĩ: “Cậu do dự, cái này đại biểu kỹ thuật cùng năng lực của tôi cần phải tiến bộ hơn nữa.”

“Vậy anh nỗ lực lên đi.” Lười giải thích, Đường Phong tùy tiện nói một câu cho có lệ, trước kia lên giường cùng Charles là vì nguyên nhân có giao dịch, đương nhiên Charles cũng không tệ, bất quá việc này cũng không có nghĩa Đường Phong sẽ tiếp tục kéo dài loại quan hệ này với Charles, cho nên năng lực mạnh yếu của Charles hiện nay không có liên quan đến cậu.

Charles tiếp tục hỏi: “Cậu hiện nay có thích ai không? Đàn ông, hoặc là phụ nữ, hoặc là người nào khác.”

Khóe mắt Đường Phong co rút một chút, sau đó sáng khoái lưu loát đáp lại: “Không có, một người cũng không có.”

Đáp án này khiến Charles rất hài lòng, nhưng tỉ mỉ ngẫm lại thì lại có chút tư vị khác, những người đàn ông từng cùng hắn quan hệ từ trước đến nay ai mà không yêu hắn đến chết đi sống lại, thường thường hắn còn phải gỡ vài thủ đoạn để đá bay những tên đáng ghét đi, Đường Phong ở cùng hắn một tháng, là người đàn ông hắn tiếp xúc lâu nhất, nhưng người này lại nói hiện tại cậu không có người thích, ý tứ chính là Đường Phong không có thích hắn.

“Cậu xem, lúc trước chúng ta ở chung rất tốt, cũng rất vui vẻ, có muốn tiếp tục hay không?” Khuỷu tay Charles chống trên bàn, hướng Đường Phong phát ra lời mời gọi, “Đường, đến ở cùng tôi đi, tôi là một tình nhân vô cùng hoàn mỹ, có thể chăm sóc cậu vô cùng tốt.”

Nâng lên chén trà húp một ngụm trà xanh, Đường Phong hí mắt cười cười, mắt lại đảo qua đồng hồ hẹn giờ trên bàn, chỉ còn một phút liền kết thúc lượt nói chuyện giữa cậu và Charles.

“Có thể a, điều kiện là anh nằm ở trên giường để cho tôi thượng.” Cậu đặt ly trà xuống, thân là một người đàn ông, Đường Phong tự nhận không cần bất kỳ ai chăm sóc cậu, nhất là việc chăm sóc thành lập trên quan hệ thân mật, sẽ khiến cậu có cảm giác không thoải mái.

Một đồng lời nói hoa mỹ bị nghẹn trong cổ họng của Charles, hắn cười gượng hai tiếng, nhìn chàng trai nói: “Công việc này tốn sức lại cực khổ, vẫn là để tôi đến làm đi, cậu nằm hưởng thụ là được rồi.”

“Hết giờ rồi.” Không chút do dự, Đường Phong đứng lên xoay người trở về vị trí của mình ngồi xuống.

Hai tay Charles đặt trên tay vịn của ghế dựa thiếu chút nữa đã đứng lên đi theo, nhưng cuối cùng vẫn vững vàng ngồi tại chỗ, không quan hệ, bọn họ vẫn còn thời gian một bữa cơm để từ từ nói về vấn đề này.

Trải qua nửa tiếng đồng hồ thay phiên ước hội, Charles châm trà vào ly cho tám vị nam ngôi sao, vị nào không được châm trà cũng chỉ có thể tự mình về nhà uống trà.

Đường Phong đương nhiên vẫn nằm trong tám nam ngôi sao đi tiếp.

Hiện tại chỉ còn lại thời gian đặc biệt, Charles sẽ mời một người trong tám nam ngôi sao đi ăn tối, không chút do dự, người kia trực tiếp đi tới trước mặt Đường Phong, không chút nào thêm để ý cũng không che dấu việc hắn đối với Đường Phong “Trước sau như một.”

“Tôi có được vinh hạnh mời cậu đi ăn tối không?” Kéo nhẹ cổ áo, Charles bày ra dáng đáp thân sĩ.

“Tôi có thể nói không sao?” Đường Phong cười cười, chỉ có thể trần trối nhìn tên đàn ông tinh trùng đầy não trước mặt.

Charles nhún vai: “Cậu đương nhiên có thể nói không, bất quá tôi sẽ tự động chuyển thành cậu nguyện ý.”

Hai nhân viên của tổ ekip còn muốn quay cảnh ăn tối bị Charles một cước đá văng ra, tối đa chỉ cho phép bọn họ ở xa xa chỉ chụp được bóng lưng, Charles cũng không muốn thời gian ăn tối cùng Đường Phong lại có vô số bóng đèn siêu cấp lớn ở bên cạnh.

86. Chương 86 - Nhớ Kỹ Xếp Hàng (3)

Chương 86 Nhớ kỹ xếp hàng (3)

Ánh sáng nhu hòa được chiếu ra từ những chiếc đèn lồng tinh xảo, hai người đàn ông ngồi đối mặt nhau trong một không gian tràn đầy mùi thơm của cây cỏ, trước mặt bày đầy những món ăn tinh xảo.

Đường Phong cơ bản không nói gì, chỉ cúi đầu chậm rãi thưởng thức chất lượng của thức ăn, thỉnh thoảng ngẩng đầu cũng không phải nhìn Charles đẹp trai anh tuấn đối diện mà là nhìn hồ nhân tạo bên cạnh bàn ăn, có mấy con thiên nga đang ngửa đầu thưởng thức mấy bụi cỏ thơm hương thụ từng luồng gió mát.

“Đường! Lúc ăn cơm cùng tôi không nên nhìn mấy con vịt thôi tha đó! Lẽ nào tôi ở trong mắt của cậu, còn không đẹp bằng mấy con vịt thôi tha đó sao?” Charles đột nhiên nhẹ giọng hô lên, biểu thị sự bất mãn của hắn.

Đường Phong chậm rì rì thu hồi đường nhìn, cúi đầu dùng muỗng múc canh uống một ngụm: “Charles, nếu anh muốn cùng mấy con vịt thôi tha tranh giành tình nhân, tôi cũng không có ý kiến.”

“Tranh giành tình nhân? Ha ha ha! Đường thân ái, cậu quả thật là biết nói giỡn, lúc cùng người khác ăn cơm phải nhìn chăm chú vào đối phương mới lễ phép, việc này không hề liên quan tới cái gì đồ kị hay ghen tức.” Hiện tại Charles rất muốn ăn thịt thiên nga.

“Được rồi, là tôi quá hài lòng với bản thân rồi.” Không vấn đề gì nhún nhún vai, Đường Phong buông cái muỗng cầm lấy một ly nước trái cây hướng đến bên cạnh hồ nhân tạo, cậu nhắm mắt lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, gió nhẹ nhàng thổi tới gương mặt, giống như bàn tay ôn nhu của mẹ.

Cậu cho tới bây giờ chưa từng gặp mẹ ruột của mình, không biết vì sao bọn họ lại đem cậu nhét vào cô nhi viện, nhưng cậu nghĩ bọn họ nhất định có nguyên nhân cùng bất đắc dĩ của bọn họ, Đường Phong vẫn luôn cho là như vậy.

“Hiểu không? Từ trước đến nay tôi luôn cảm thấy hài lòng với bản thân.” Đường Phong cười cười, lưng dựa vào ghế hai chân bắt chéo, tư thế tùy ý lại không mất ưu nhã.

Charles nhìn khuôn mặt nghiêng tinh xảo của chàng trai, gật đầu: “Tôi đã nhìn ra, bất quá cậu đáng giá như vậy, dù sao là nam nhân mà Charles coi trọng sao có thể là người không ưu tú đây?”

Những lời này nghe thế nào cũng là Charles đang tăng bốc bản thân, Đường Phong cong khóe môi, đường nhìn lại rơi vào trên thân những con thiên nga trên mặt hồ: “Charles, anh là một lưu manh tự đại.”

“Tôi có tự đại của tư bản, lưu manh của tôi là thật tình, thừa nhận đi Đường thân ái, kỳ thực cậu thích sự lưu manh của tôi, cậu thoát nhìn rất thả lỏng tùy ý, nhưng có đôi khi lại có chút giả dạn không giống một tên con trai mới hơn hai mươi tuổi mà lại giống một người đàn ông bốn mươi tuổi hơn.” Charles đè thấp thanh âm, ghé vào bên tai chàng trai nói khẽ: “Chỉ có lưu manh như tôi mới đem đến kích thích cho cậu, càng nghĩ càng thấy cơ hội để chúng ta ở cùng nhau rất lớn.”

Đường Phong nở nụ cười, Cậu nghiêng đầu liếc mắt nhìn Charles, híp mắt trêu tức: “Làm sao anh biết tôi không phải là một người đàn ông bốn mươi tuổi? Anh xem, Đường Phong trước đây cùng tôi hiện tại có phải là hoàn toàn không giống nhau hay không? Đó là bởi vì Đường Phong trước đây lúc rơi xuống biển đã không còn tồn tại rồi.”

“Ha ha, vậy cậu bây giờ là cái gì, thủy quái của biển sâu sao?” Charles nở nụ cười.

Đường Phong gật đầu: “Không sai, tôi là thủy quái dưới đáy biển chiếm lấy thân thể của cậu ấy để đi tới thế giới con người, cho nên anh không nên gần gũi tôi, tôi sẽ hút hết tinh khí của anh, hơn nữa trên thực tế tôi không phải bốn mươi tuổi mà kỳ thật đã bốn trăm tuổi rồi, nguyên bản tôi vừa già vừa xấu, da màu xanh nhàn nheo tràn ngập thứ dịch thể màu trắng giống như nước bọt.”

Vừa nói, Đường Phong vừa lộ ra biểu tình có vài phần tà ác, ảnh đế ra tay dĩ nhiên không giống người thường, thoạt nhìn Đường Phong thật sự đã bị yêu quái chiếm thân khiến khí tức tà ác tăng vọt cùng với hình dạng diêm dâm bình thường của cậu phá lệ bất đồng.

Charles nhìn có chút ngây người, một người ở giây trước còn đang ở hình dạng nhân nhả vui chơi, giây tiếp theo liền biến thành một người tràn ngập khí thể tà ác, nhưng vì sao hắn không cảm thấy sợ hãi hay buồn cười, trái lại cảm thấy Đường Phong như vậy quả thực đẹp đến mức khiến hắn ngây người đây?

“Ngày hôm nay... tôi đã được nhìn thấy một mặt khác của cậu.” Charles nhú mày, thoạt nhìn có chút uể oải, chàng trai ngồi đối diện hắn đã khôi phục dáng vẻ bình thường, vẻ mặt thanh thần nâng lên ly rượu.

“Tôi cảm thấy mình không xong rồi!” Charles tự tát vào đùi của mình.

“Lần ước hội sau nhớ kỹ không nên chọn tôi.” Đường Phong gật đầu, cậu cũng không trông cậy vào một phen mê sảng của mình mà hù được Charles, đương nhiên nếu có thể thì rất tốt.

“Cậu biết không? Tôi ở cùng với cậu một tháng, thế nhưng ngoại trừ biết cậu ở trên giường rất quyến rũ, thích ở trong bồn tắm xem phim, tôi dĩ nhiên vẫn không biết cậu còn có một mặt như vậy! Điều này làm cho tôi cảm thấy thật uể oải!” Charles nói ra không có câu nào mà Đường Phong muốn nghe, người đàn ông này lại lời thề son sắt nói: “Đường thân ái, làm sao bây giờ, tôi phát hiện mình càng ngày càng thích cậu rồi!”

“Nhớ kỹ xếp hàng...” Đường Phong cười thiêu mi.

87. Chương 87 - Đi Nước Mỹ

Chương 87 Đi nước Mỹ

Kì thứ ba của Ban huấn luyện siêu sao không có bóng dáng của Đường Phong, lý do đưa ra bên ngoài là có công việc cần xử lý, nhưng tập đoàn Thiên Thần cũng không nói rõ là việc gì, vì vậy khi kì thứ ba bắt đầu, liền có không ít người suy đoán lý do Đường Phong rời đi có phải là do việc của Ca Trần xảy ra trước đó hay không, hay là có hướng đi mới đặc biệt gì đó.

Ngay lúc mọi người trên internet không ngừng suy đoán lung tung thì trên một trang web đã hé ra manh mối, đó là một đoạn phim mà trên đó vẻ mặt tươi cười của Đường Phong phá lệ gây chú ý, thoạt nhìn tâm tình của chàng trai vô cùng tốt, liên tục trò chuyện với trợ lý tiểu Vũ bên cạnh, cũng không biết nói chuyện vui gì đó khiến trợ lý cười đến gập cả người.

Dòng chữ đi kèm là: ở sân bay thấy được Đường Phong đang rất nổi tiếng hiện nay, hình như là muốn đi nước Mỹ!

Sau đó đoạn phim này được phát tán đi, giúp cho fan của Đường Phong biết được người mà họ yêu thích tạm thời rời khỏi ban huấn luyện siêu sao để đi nước Mỹ, một người không có khả năng vô duyên vô cớ chạy đi nước Mỹ, bọn họ cũng không tin là vì chuyện của Ca Trần. Chuyện Ca Trần té ngựa đã được cảnh sát điều tra ra mà tập đoàn Thiên Thần cũng sử dụng tất cả thủ đoạn cường ngạnh ngăn chặn tất cả lời đồn trên internet.

Rất nhanh, có không ít người ở sân bay gặp Đường Phong, có chụp ảnh có gửi tin nhắn, trong đó có một hình ảnh đặc biệt khiến người chú ý.

Trong ảnh có hai người đàn ông, một người trong đó tự nhiên là Đường Phong mặc một thân quần áo lưu nhàn đang lôi kéo hành lý, bên cạnh cậu có một người đàn ông, người nọ có chiều cao không khác biệt lắm

với Đường Phong, trên khuôn mặt đẹp hơn đại minh tinh trên phim không có biểu tình gì. Hai người cúi đầu một chỗ tựa như đang muốn nói gì đó, một động tác rất đơn giản lại bị cameras dừng hình, đại khái liên quan tới góc độ chụp, thoát nhìn hai người có chút thân mật.

Cái này càng khiến nhiều người thảo luận sôi nổi, Charles cũng được đưa vào diện tình nghi, lẽ nào người này là Charles? Nhìn kỹ, Charles là con lai, mà người đàn ông này lại rõ ràng là người châu Á, người đàn ông này là ai, thế nào lại ở cùng một chỗ với Đường Phong?

Lực lượng của cư dân mạng là cường đại, không mất nhiều thời gian đã nhìn ra, nguyên lai người đàn ông ở cạnh Đường Phong không phải là bạn cũng không phải là tình nhân ngầm, mà là tổng tài của tập đoàn Thiên Thần, một trong những phú ông hàng tỉ siêu cấp.

Theo những gì người trong vòng tiết lộ ra, ông tổng tên là Lục Thiên Thần, niên kỷ chưa đến ba mươi, trong nước là một nhân vật truyền kỳ, năng lực vô cùng mạnh, ngày thường rất ít đi trông nom công việc của cấp dưới, ngày hôm nay lại xuất hiện cùng Đường Phong ở sân bay làm cho mọi người rất khó suy nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì lại có thể làm cho vị tổng tài đại nhân tự thân xuất mã đi cùng.

Nhân dân bát quái cho tới bây giờ cũng không thiếu tấm lòng yêu thích đối với bát quái, dân chúng rất nhanh phát biểu ngôn luận của mình, vì vậy các loại giả thuyết thay nhau mọc lên như nấm.

[Nghe nói Lục Thiên Thần thích đàn ông, khẳng định Đường Phong đã lọt vào độc thủ của hắn rồi!]

[Kỳ thực hai người bọn họ là một đôi đi? Một đôi đi? Một đôi đi? Vậy Charles làm sao bây giờ?]

[Theo tin tức đáng tin cậy được tiết lộ, nguyên lai Lục tổng có ái muội với Ca Trần, hiện tại lại là Đường Phong, oa, thật phức tạp!]

[Quy tắc ngầm và vân vân, nếu như tôi là tổng tài thì tốt rồi, tôi cũng muốn quy tắc ngầm Đường Phong! Xấu hổ ~(^_^)~]

[Bọn họ đi nước Mỹ làm gì chứ, đăng kí kết hôn sao?]

...

Ngồi ở khoang hạng nhất, Đường Phong ở phút trước ở sân bay còn đang có tâm tình vô cùng tốt thì ở phút sau khi máy bay cất cánh liền theo thói quen bắt đầu ngủ, thói quen này dù cho sống lại cũng không có sửa đổi.

Đương nhiên lúc đóng phim thường xuyên phải bay tới bay lui, có khi là tham gia tiết mục tuyên truyền, cho nên dưới tình huống giấc ngủ không no đủ phải giành giật từng giây để ngủ.

Lục Thiên Thần ngồi an vị bên cạnh Đường Phong, người đại diện tiểu Vũ cùng một người trợ lý khác đã bị phân phát đến chỗ khác, người đàn ông nghiêng đầu nhìn Đường Phong đã ngủ say, nở nụ cười nhàn nhạt, thế nào lại có thể ngủ dễ dàng như thế.

Hắn lấy di động ra thu lại hình ảnh chàng trai đang say ngủ, nhấn nút lưu lại ổn thỏa tiếp tục dùng máy vi tính kết nối internet xem các thảo luận mới nhất.

[Nếu kết hôn cũng có thể đi Bắc Âu] Lục Thiên Thần tùy ý phát biểu một câu, sau khi đánh xong lại tự cười khổ một chút, kết hôn? Hắn như thế nào lại nghĩ đến loại vấn đề này?

Kết hôn...

Kết hôn a...

88. Chương 88 - Cậu Đã Trở Về

Chương 88 Cậu đã trở về

Nước Mỹ nước Mỹ, cậu đã trở về.

Tuy rằng ở đây không phải là cố hương của cậu, nhưng lại là nơi cậu lớn lên sinh hoạt phấn đấu cùng thành danh.

Ngồi máy bay hơn mười mấy giờ, từ phương Đông xa xôi đi đến vùng đất phương Tây quen thuộc, Đường Phong hít một hơi thật sâu, ánh dương quang vẫn vô cùng rực rỡ, gió cũng vẫn mát mẻ như vậy, ngoại trừ cảm thấy một loại quen thuộc bên ngoài, cậu hoàn toàn khác sâu cảm giác mệt mỏi rã rời do lệch múi giờ mang lại.

“Hiện tại tôi chỉ muốn đến khách sạn ngâm người trong nước nóng, sau đó hảo hảo ngủ một giấc để khôi phục tinh thần, nghìn vạn lần đừng nói cho tôi biết là một giờ sau sẽ đi gặp đạo diễn Lý Ngụy, tôi sợ rằng hình dạng lồi thoi của mình sẽ dọa đến đạo diễn.” Kéo hành lý ra khỏi sân bay, Đường Phong vừa đi vừa cười nói.

Lục Thiên Thần đi qua cầm lấy hành lý trong tay Đường Phong, người đàn ông này thoạt nhìn có tinh thần gấp trăm lần không có một chút biểu hiện bị việc lệch múi giờ ảnh hưởng, thực sự khiến người đó kị.

“Chúng ta hẹn gặp mặt với đạo diễn vào ngày mai, cậu có thời gian ngày hôm nay cùng ngày mai để điều chỉnh trạng thái, cứ thả lỏng, không cần khẩn trương.” Lục Thiên Thần đi tới bên cạnh, rất nhanh đã có hai chiếc xe màu đen có rèm che đã xuất hiện, từ trên đi xuống mấy người mặc đồ đen giúp đỡ đem hành lý của bọn họ lên xe, tiểu Vũ cùng trợ lý ngồi ở xe đầu tiên, Lục Thiên Thần mang theo Đường Phong ngồi vào chiếc xe phía sau.

Đường Phong vừa mở cửa xe ngồi vào, vừa cười nói: “Việc anh không cần lo lắng nhất chính là tôi sẽ khẩn trương.”

“Rốt cuộc này là tự nguyện hay tự phụ?” Lục Thiên Thần lên xe từ bên kia, ở giữa vị trí lái xe cùng chỗ ngồi phía sau có tấm ngăn màu đen nên tiếng nói và cử động của họ sẽ không bị tài xế cùng vệ sĩ nhìn thấy.

Không gian phía sau xe vô cùng rộng rãi, có TV nhỏ cùng một tủ lạnh mini chứa rượu, Lục Thiên Thần mở tủ lạnh lấy ra một bình rượu: “Muốn uống không?”

Đường Phong lắc đầu, cậu không thích uống rượu khi ngồi xe, việc này khiến cậu có cảm giác rất khó chịu: “Đây không phải tự nguyện cũng không phải tự phụ, mà là tự tin, Lục tổng, anh hẳn là nên học cách tín nhiệm nhân viên của anh.”

“Tôi vẫn luôn rất tín nhiệm cậu.” Lục Thiên Thần tay cầm ly rượu chứa băng dựa vào ghế, ngửa đầu uống một hơi cạn hết nửa ly, Đường Phong nhìn vào trong mắt khiến khóe mắt có chút co quắp.

“Anh uống rượu như vậy sẽ bị bệnh bao tử đấy.” Đường Phong rất chú trọng giữ gìn sức khỏe liền có thiện ý nhắc nhở.

“Dạ dày của tôi đã bị bệnh lâu rồi.” Lục Thiên Thần không mảy may không nhặt nói một câu, nhưng hẳn vẫn đặt ly rượu xuống không chạm vào nữa.

“Nếu như anh không thể quản thúc bản thân, anh nên đi tìm một người có thể quản thúc anh.”

Lục Thiên Thần nghiêng đầu nhìn Đường Phong, khóe miệng ngoéo một cái: “Cậu có thể quản thúc tôi không?”

“Tôi vẫn muốn sống lâu thêm mấy năm, nhiệm vụ gian khổ như vậy vẫn là nên lưu lại cho phu nhân tương lai của anh đi.” Tựa lưng vào ghế ngồi, Đường Phong nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi, Lục Thiên Thần cười không nói gì nữa.

Khoảng một tiếng sau thì xe dừng lại, Đường Phong là bị Lục Thiên Thần... hôn tỉnh.

Xe xa hoa có rèm che thật là tốt ở chỗ người ngồi ở trong xe cảm thấy rất an tĩnh, nhắm mắt lại liền lập tức ngủ say, trong giấc mộng cậu như thấy mình tiến vào biển rộng, vô số nước biển ở bốn phía đều hướng cậu ép chặt, cậu bắt đầu không thể hô hấp, vị đạo thiếu dương khí thật không dễ chịu, cậu phải hé miệng nỗ lực tìm đường khí, thế nhưng có cái gì mềm mại lại nhân cơ hội chạy vào trong miệng của cậu.

Đường Phong hung hăng cắn xuống, sau đó chợt nghe thấy bên tai có người bị đau khê hừ một tiếng.

Từ trong mộng giật mình tỉnh lại, Đường Phong thấy Lục Thiên Thần che miệng ngồi cạnh cậu.

“Cậu cắn tôi đau.” Đầu cắn tới chảy máu.

Đường Phong cũng không có một chút tự trách hổ thẹn, cậu sờ sờ môi của mình, nghiêm túc nói: “Tôi tưởng rằng có động vật nhuỷên thể đáng sợ trong biển chạy vào trong miệng của tôi.”

Lục Thiên Thần gần đây điên rồi? Quá khát khao ? Quá tịch mịch? Quá trống rỗng buồn chán?

Lục Thiên Thần ngẩng đầu nhìn Đường Phong có chút hả hê trong mắt, cố sức nhắm mắt lại, chịu đựng cơn đau nơi đầu lưỡi mà nói: “Tôi chỉ muốn gọi cậu đứng dậy, chúng ta tới rồi.”

“Phương pháp đánh thức người khác của Lục tổng thực sự là không giống người thường, tôi thật sự rất lo lắng cho người mới của công ty, mặt khác phải nói một câu, nếu như Lục tổng còn làm như vậy một lần nữa, tôi rất có khả năng sẽ đem đầu lưỡi của ngài cắn đứt.” Nói xong cũng không nhìn đến Lục Thiên Thần, Đường Phong nhin cười mở cửa xe đi xuống, nhìn khách sạn năm sao cao chót vót trong mây, cậu nhin không được huyết sáo một cái.

“Lục tổng, chúng ta đi lần này là được hỗ trợ đi? Nếu như anh định khấu trừ tiền lương của tôi, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên ở khách sạn giá thấp chút đi.”

Lục Thiên Thần chỉ đáp lại một câu, cũng không trông nom những người khác nhìn bọn họ như thế nào liền tiến lên nắm tay Đường Phong kéo vào bên trong: “Trên thực tế vì tiết kiệm kinh phí, tôi chỉ đặt một phòng tổng thống có giường đôi.”

Đường Phong không nói gì, không quan hệ, dù sao bên trong phòng tổng thống cũng không chỉ có một phòng tắm duy nhất.

89. Chương 89 - Tôi Là Người Trả Tiền

Chương 89 Tôi là người trả tiền

Khi cửa phòng mở ra mặc kệ là Đường Phong hay Lục Thiên Thần đều bị sửng sốt một chút, trên mặt đất ngay giữa phòng có một hình trái tim được tạo nên bởi những cánh hoa lớn, trên bàn, đầu tủ, chung quanh đều có nến cháy đỏ đặt trên giá bạc, trong phòng tràn ngập mùi nước hoa thoang thoảng, thậm chí bọn họ còn thấy một chai cham-panh được ướp lạnh để sẵn một bên.

“Lục tổng, anh xác định anh đặt là phòng đôi tổng thống mà không phải là phòng đôi tuần trăng mật?” Đường Phong đi vào, cậu bước qua trái tim làm từ cánh hoa, hiện tại cậu rất hiểu rõ vì sao lúc ở quầy tiếp tân hoàn tất thủ tục, nữ nhân viên tiếp tân liếc mắt nhìn cậu cùng Lục Thiên Thần đầy ái muội lại ôn nhu nói một câu “Chúc hai người hạnh phúc!”

Nhất định là có chỗ nào lầm lẫn rồi đi?

“Có thể ở được là được rồi!” Tuy rằng không biết đã có sai lầm chỗ nào, Lục Thiên Thần kinh lăng trong nháy mắt sau đó rất nhanh khôi phục lại vẻ đăm đăm ngày xưa.

“Được rồi...” Đường Phong buông hành lý liền đi thẳng vào phòng tắm, khi đi vào phòng tắm liền phát hiện nhân viên của khách sạn có bao nhiêu cẩn thận tỉ mỉ, nước nóng đã được mở sẵn, nhiệt độ ổn định, phòng chùng là canh chặt thời gian khách đến liền sớm chuẩn bị, đá cẩm thạch vuông bên cạnh bồn tắm thật xinh đẹp với hình dạng bán trong suốt lại được bôi sáp thơm, trong nước cũng tràn đầy những cánh hoa hồng.

Đường Phong cũng không có ham muốn tắm hoa tươi, bất quá nếu khách sạn đã chuẩn bị tốt cũng không nên lãng phí, trời biết những cánh hoa tươi này tốn bao nhiêu tiền a, Lục Thiên Thần trả tiền, cậu không thể lãng phí, tuyệt đối phải hưởng thụ một chút.

Cởi quần áo, cậu thử thử nước ấm, rất vừa.

Hương vị nhàn nhạt lan tỏa vô cùng thích ý, khiến cho Đường Phong càng hài lòng là trong phòng tắm cũng có TV, bên cạnh bồn có nút điều khiển, cậu có thể vừa ngâm trong bồn vừa xem TV. Không ở trong phòng tắm nghỉ ngơi lâu lắm, cửa phòng tắm được mở ra, Lục Thiên Thần chỉ mặc dục bào đứng ở cửa.

“Lục tổng, phòng của anh cũng có phòng tắm.” Phòng tổng thống có hai phòng ngủ riêng cũng kèm theo phòng tắm riêng, Đường Phong thân mật nhắc nhở vị tổng tài đại nhân đang hưởng bồn tắm đi tới.

“Tiền là tôi trả.” Bốn chữ ngắn gọn của Lục Thiên Thần đem Đường Phong cấp phá hỏng rồi.

Tiền là anh trả, anh có tiền thì rất giỏi sao? Tôi cũng đã từng rất có tiền, chẳng qua là đều đã quyên đi hết mà thôi.

Đường Phong không nói gì thêm, Lục Thiên Thần cởi dục bào trình diễn một màn mỹ nam thoát y trước mặt cậu, Lục Thiên Thần so với Charles không chút thua kém, những khối cơ xinh đẹp cùng những đường cong hoàn mỹ đủ để biết Lục Thiên Thần là một người đàn ông thích rèn luyện, sau khi cởi dục bào xong Lục Thiên Thần xoay người lại cùng Đường Phong mặt đối mặt.

Đường Phong nằm trong nước liền lấy tay che mắt của mình mà thở dài: “Tuy rằng chúng ta đều là đàn ông, nhưng tôi không có thói quen cùng người đồng tính tắm cùng như thưởng thức lửa thể của nhau.”

“Cậu đang lo lắng cái gì, sợ tôi cưỡng gian cậu?” Lục Thiên Thần hé ra khuôn mặt nghiêm túc nói ra một câu như vậy thật khiến người khác có cảm giác quái dị rất muốn cười.

Bên cạnh truyền đến tiếng nước, Đường Phong từ khe hở liếc mắt nhìn Lục Thiên Thần đã ngồi vào bên cạnh cậu, bể đủ lớn, hai người đàn ông ngồi song song cũng không chạm nhau, Lục Thiên Thần cũng không cố ý tiếp cận cậu.

“Lục tổng, việc này không buồn cười chút nào, hơn nữa tại sao anh lại cảm thấy là anh cưỡng tôi mà không phải là tôi cưỡng anh?” Nói như cậu yếu lắm vậy, Đường Phong không khách khí phản kích.

Vốc nước lên mặt, khoe miệng Lục Thiên Thần dẫn ra một độ cung rất nhỏ: “Đai đen không thủ đạo, đai đỏ nhu đạo,” dựa vào trên ngọc thạch nhô ra tạo thành chỗ dựa lưng, hắn nghiêng đầu nhìn Đường Phong, trong mắt là nụ cười thần nhiên: “Cậu vững tin có thể đánh thắng tôi?”

“Tôi tôn trọng hòa bình, không thích vũ lực.” Giơ lên hai tay, Đường Phong từ trong nước đứng lên, trần truồng tiêu sái đi ra bể tắm dục bào phủ lên, không quay đầu lại nói, “Lục tổng chậm rãi tắm, ngủ ngon.”

Không phải chỉ là rất giỏi không thủ đạo cùng nhu đạo sao? Hiện tại cậu có thân thể khỏe mạnh, đến lúc nào đó nhất định sẽ đi tập võ, đến lúc đó ai đánh ai còn chưa biết.

Nhìn bóng lưng rời đi của chàng trai, Lục Thiên Thần cười khẽ một tiếng, ngửa đầu nhắm hai mắt lại.

90. Chương 90 - Đạt Thành Hợp Tác

Chương 90 Đạt thành hợp tác

Đường Phong ở khách sạn đợi hai ngày, không phải ở trong phòng đọc sách chính là chạy đến phòng tập thể thao tích cực rèn luyện thân thể, khối thân thể này vốn có cơ năng vô cùng tốt, Đường Phong mong muốn có thể bảo trì tốt. Mà đối với một người đàn ông có rất ít dừng khí vận động mạnh mà nói, hiện tại có thể tùy ý chảy mồ hôi là một cảm giác rất tuyệt vời.

Thỉnh thoảng Lục Thiên Thần cũng sẽ lôi kéo Đường Phong cùng đi đánh tennis, lúc mới bắt đầu Đường Phong hầu như bị tay già đời Lục Thiên Thần ngược thê thảm, thể nhưng Đường Phong học rất nhanh, tuy rằng không có biện pháp thắng Lục Thiên Thần nhưng cũng không còn giống như ngay từ đầu bị áp một đồng trống to.

Mỗi ngày cứ như vậy liền dễ dàng trôi qua hai ngày, sáng hôm sau lúc còn chưa tới thời gian ước định, Đường Phong đã sớm cùng đạo diễn Lý Ngụy hẹn tốt địa điểm gặp mặt, Lục Thiên Thần đặt khách sạn vừa vặn chính là nơi hẹn với đạo diễn Lý Ngụy, Đường Phong trực tiếp đi thang máy là có thể đến.

Chàng trai cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, nửa tiếng nữa mới đến chín giờ, thời gian không còn sớm cũng không quá trễ, vừa đúng lúc.

Hít sâu một hơi, nhẹ nhàng điều chỉnh cổ áo, Đường Phong tận lực giữ mình tỉnh táo, bề ngoài thoát nhìn vô cùng trấn định, thế nhưng nội tâm vẫn mơ hồ dấy lên tia kích động khó có thể khống chế như cũ.

Từ lần đầu tiên được đề danh nhận giải thưởng ảnh để cậu đã không trải qua bất kỳ loại phỏng vấn nào, chuyện này kỳ thực đối với cậu cũng không phải quá khó khăn, dù sao cậu hiện tại cũng không phải ngôi sao quốc tế càng không phải ảnh đế, chỉ là một ngôi sao vô danh nho nhỏ đến từ Trung Quốc mà thôi. Đường Phong điều chỉnh tốt tâm tình liền bước vào thang máy, đề xuống nút đi xuống tầng trệt, cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

“Albert, anh vừa nhìn gì vậy? Hình như là một chàng trai đi, ngô— nhanh như vậy đã có mới nói cũ rồi sao?” Lâm nũng dẫn theo vài phần ghen tuông, thanh niên cao gầy đeo kính râm đi tới bên cạnh người đàn ông có đôi mắt màu xanh.

Thanh niên mang kính râm thoát nhìn chỉ hơn hai mươi một chút, vóc người cao gầy cùng trang phục cao cấp khiến cậu đứng ở đại sảnh của khách sạn rất nhanh đã hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người, chỉ là thanh niên cao ngạo vẫn không nhìn đến những người đó, mà là trực tiếp đi về hướng một người đàn ông vừa từ bên ngoài vào.

Một đôi mắt màu xanh phảng phất phủ một tầng băng, mái tóc vàng kim dưới ngọn đèn càng tỏa ra ánh sáng mê người, chỉ là khí tức âm trầm trên mặt khiến người không dám tiếp cận.

“A, trùng hợp thấy được một người quen cũ.” Thu hồi ánh mắt nhìn hướng thang máy, người đàn ông vung lên khoe miệng đưa tay ôm lấy thắt lưng thanh niên, sau đó liền mang thanh niên đi vào cửa thang máy.

“Không cho em đi đón cũng không sao, dĩ nhiên lại nhìn một người đàn ông khác trước mặt em, em không lên tiếng anh nhất định sẽ đem em quên mất.” Chủ động tiến lại gần Albert, thanh niên vừa cười vừa nói.

Người đàn ông đi tới cửa thang máy, ngẩng đầu nhìn chữ số bắt đầu giảm xuống đến tầng trệt, thanh âm bình thản: “Cho cậu mười giây rút khỏi tầm mắt của tôi, mười...”

Hoàn toàn không biết vì sao người đàn ông khác trước vừa mỉm cười vui vẻ lại đột nhiên trở mặt, thanh niên chỉ nghe được tiếng đếm ngược liền bỏ chạy, bộ dạng hoang mang rối loạn đưa tới không ít kẻ hiếu kỳ, cậu từng kiến thức qua sự ôn nhu của người đàn ông này, cũng từng thấy qua sự hung tàn của hắn.

“Này, Esméralda, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Khoe miệng câu lên, Albert xoay xoay cái cổ, “Đây là duyên phận, thượng đế nhất định cho chúng ta gặp nhau ở chỗ này để tiếp tục tiền duyên.”

Trong một căn phòng của khách sạn, Đường Phong lại được gặp đạo diễn Lý Ngụy, tuy rằng thời gian vẫn chưa đến lúc ước định là chín giờ, thế nhưng Lý Ngụy đã đến, hơn nữa lúc này ngoài đạo diễn Lý Ngụy còn có những người khác mà Đường Phong chưa từng gặp qua, thoát nhìn như là người đại diện cùng trợ lý của đạo diễn Lý Ngụy.

Hai người giống như bạn lâu năm cho nhau một cái ôm vỗ an.

“Tối thật sớm a, người của chúng tôi vẫn chưa tới, cho nên phiền cậu đợi một chút rồi.” Đạo diễn Lý Ngụy vừa cười vừa nói.

“Vẫn còn một người?” Đường Phong có chút nghi hoặc, chẳng lẽ là người cạnh tranh đến từ nước khác sao?

“Àn, nga— tới, vừa nhắc đã đến.” Đạo diễn Lý Ngụy cười bước ra cửa, “Kino, chúng tôi chỉ còn đợi một mình cậu.”

“Ngạch...Tôi đến muộn sao?” Hai tay xoa xoa, Đại minh tinh đầu tóc rối bời, trên mũi là một cặp mắt kính nghiêng to bản, mặt mang mỉm cười nhìn vài người trong phòng.

“Không phải anh đến muộn, mà là chúng ta đều đến quá sớm, nhưng tương đối cũng có thể nói là anh đến chậm.”

Michael Kino gỡ mắt kính nhìn về phía chàng trai đang nói, trên mặt lộ ra một cái tươi cười thật to: “Này, Đường, cậu dự định đến ở cùng tôi sao?”

...

...

“Cái gì?” Hầu như là trăm miệng một lời, Đường Phong cùng Kino kinh ngạc nhìn đạo diễn Lý Ngụy cùng nhân viên công tác ngồi đối diện bọn họ.

“Cụ thể là như vậy, bộ phim này sẽ có hai vai nam chính, không có vai nữ chính,” đối mặt với sự kinh ngạc của Đường Phong cùng Kino, đạo diễn Lý Ngụy chỉ là thần nhiên cười, chậm rãi nói, “Kỳ thực đối với việc chọn người cho vai nam chính, nói thật ngay từ đầu tôi không hề nghĩ đến bất kì ai trong hai cậu, kịch bản này là làm riêng cho Fiennes Đường, nhưng đáng tiếc cậu ấy đã ly khai quá sớm, may mắn là tôi nhìn thấy được từ trên người các cậu có khí chất giống hệt Fiennes Đường, thành thực mà có nhiều mị lực, sức sống cùng mong muốn, làm cho người khác không tự chủ được mà muốn tiếp cận.”

Người kia thay cậu tạo ra kịch bản chính là chuyện về hai người đàn ông, lẽ nào cậu thoát nhìn rất giống đồng tính luyến ái? Được rồi, kỳ thực cậu đã xem qua đại khái kịch bản, thế nhưng cùng phần hiện tại mà đạo diễn Lý Ngụy đưa cho cậu có sự khác biệt, trong đó một cái chính là trong phim có cảnh cậu cùng Kino làm tình? Cậu còn phải khẩu giao cho Kino?

Đừng nói với cậu cái gì thể thân hoặc là đạo cụ, điểm này đạo diễn có khẩu vị quá nặng rồi, lúc đương sơ tìm đến cậu cũng không có nói qua những điều này.

“A! Nói như vậy tôi phải đi hảo hảo rèn luyện thân thể rồi, như vậy mới có được cơ thể xinh đẹp.” Kino trong nháy mắt kinh ngạc cũng đã khôi phục trở lại bình thường, thoát nhìn đạo diễn Lý Ngụy hình như cũng không nói cho Kino biết có phân cảnh như vậy.

Nói thật thì, Đường Phong cũng không bài xích đề tài đồng tính, chỉ cần có thể giúp cậu chứng minh năng lực của mình, có thể cho đạo diễn công nhận, khiến càng nhiều người thích cậu, như vậy đã đủ rồi.

Cậu chỉ cảm thấy đạo diễn Lý Ngụy quá phức tạp, quyết định xong xuôi mọi việc mới nói cho bọn hắn biết đến tiết mục này.

“Đạo diễn, vậy tại sao tôi lại ở mặt dưới?” Từ những gì đạo diễn Lý Ngụy cho xem, Đường Phong xác định mình trong phim sắm vai người bị Kino áp.

Đạo diễn Lý Ngụy uyển chuyển nói: “Tuy nói là đề tài đồng tính, nhưng hai nam chính cũng sẽ có một người ở vị trí tiến công, một người bị vây ở vị trí phòng thủ, cho nên trước đó mới an bài cho hai người hôn môi, thử máy quay kỳ thật là làm cho tôi chọn lựa vị trí cho nhân vật tốt nhất.”

Nói đến chỗ này, đạo diễn Lý Ngụy thẳng thắn nói: “Nếu đã dự định đem kế hoạch nói cho hai người, vậy về phần phối thượng nhân vật cũng nói cho hai người, trải qua lần quay thử hôm trước, tôi đã quyết định nhân vật có vị trí tiến công giao cho Kino, mà Đường Phong, khí chất bản thân cùng phòng thủ bị động vô cùng dung hợp, đối với quyết định này, không biết hai người suy nghĩ như thế nào, có bất luận thắc mắc gì liền có thể nói với tôi.”

“Tôi thì không có bất kì vấn đề gì, vô cùng hân hạnh được hợp tác với đạo diễn Lý Ngụy đây.” Gần như là không có chút do dự cùng chần chừ, Kino liền trả lời như vậy.

Đường Phong ở một bên có chút sững sốt, cậu thật không ngờ Kino dĩ nhiên đáp ứng sáng khoái như vậy.

Đạo diễn Lý Ngụy có lẽ là một tấm biển vàng, chỉ là ảnh hưởng mà phim mang lại cũng không phải là điều mà bất cứ người nào có thể dự liệu được, có lẽ là tốt, cũng có thể không tốt.

Kino trả lời quả quyết khiến Đường Phong chấn động trong lòng, có cảm giác nói không ra lời, càng làm cho cậu có cái nhìn khác về Kino, người này thật sự nghiêm túc muốn đóng phim này đi...

“Như vậy, câu trả lời của tôi cũng giống như vậy.” Đường Phong vừa cười vừa nói.

Dù sao đã được sống lại, phải đi thử sức một chút các loại phim khác nhau, Kino đáp ứng sáng khoái như vậy, cậu cũng không muốn ra về mình bảo thủ lại không phóng khoáng.

“Chỗ này có một ít tư liệu, gồm cả kịch bản, hai người kí tên vào hợp đồng bảo mật liền có thể lấy về xem kĩ một chút, ba tháng tới các cậu có thể tiến hành phỏng đoán cùng huấn luyện để phù hợp với nhân vật trong kịch bản, ba tháng sau sẽ chính thức khởi động máy quay.” Đạo diễn Lý Ngụy vừa cười vừa nói: “Nhưng điều quan trọng nhất không phải cái này, trong phim dù sao cũng có vài phân cảnh thân mật, nếu như có thể tôi mong muốn hai cậu có thể ở chung nhiều một chút, đến lúc đó không nên quá mức xấu hổ cùng xa lạ.”

“Chúng tôi sẽ làm như vậy.” Kino hướng Đường Phong cười cười, có chút thân mật vỗ vai Đường Phong, vừa cười vừa nói: “Đạo diễn yên tâm đi, đến lúc đạo diễn quay lại, tôi cùng Đường đã là một đôi tình lữ ân ái rồi.”

“Tôi vẫn chưa đáp ứng anh.” Đường Phong đùa giỡn trả lời một câu.

91. Chương 91 - Uống Cà Phê Tâm Sự (một)

Chương 91 Uống cà phê tâm sự (một)

Trong thang máy có một loại an tĩnh khiến cho người ta cảm thấy hít thở không thông, Kino khoanh tay dựa người vào vách thang máy, nghiêng đầu nhìn Đường Phong ở trước mặt mà trong lòng nảy sinh một trận kính nể, cho dù sau này bọn hắn sẽ trở thành người hợp tác, ở trong phim theo như lời đạo diễn cũng sẽ trở thành người yêu thân mật, Đường Phong thế nào vẫn có thể thoải mái dung túng bầu không khí an tĩnh đến có chút xấu hổ này vậy?

Cái loại dáng dấp thoát nhìn lãnh tĩnh, trầm ổn kì thực có vài phần tự ngạo khiến hắn nhớ tới một người đàn ông.

“Vừa rồi còn muốn trở thành đôi tình lữ thân mật, thế nào vừa ly khai liền trở thành xa lạ như vậy?” Michael Kino cười đánh giá Đường Phong, tên kia rất tự nhiên mà đặt hai tay trong túi quần, đứng một mình đầy bình tĩnh tự nhiên, thoát nhìn dù cho động đất xảy ra vẫn sẽ là một dạng lạnh lùng nghiêm nghị như vậy.

“Tôi không nhớ rõ chúng ta có nói như vậy, nói lại, vì sao anh đáp ứng đóng phim này, lại còn đáp ứng nhanh như vậy?” Đường Phong cũng không có quay đầu, cậu vẫn như cũ nhìn vào cửa thang máy trơn bóng như gương, ở đó chiếu ra hình ảnh vị siêu sao quốc tế đứng sau cậu.

Kino nhú mày: “Nói thật thì, cậu không phải là minh tinh châu Á đầu tiên tôi tiếp xúc, tôi rất ngạc nhiên khi lần đầu tiên cậu gặp tôi rõ ràng có chút chống đối chứ không phải kích động cùng khẩn trương như các tiểu minh tinh khác khi nhìn thấy tôi, nếu như cậu không phải là diễn xuất nguy trang quá tốt, chính là người có khả năng thuần thục khống chế tâm tình của mình, là cái gì giúp cậu trở nên thuần thục khống chế tâm tình như vậy?”

“Vì trên thế giới này có rất nhiều người buồn chán như anh!” Cũng không thể nói đó là bởi vì cậu đã thành thói quen, một lão nam nhân gần bốn mươi tuổi lại mắc bệnh tim nếu dễ nổi giận như thanh niên, phỏng chừng đã chết được vài năm.

Đường Phong xoay người: “Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi!”

“Bởi vì tôi muốn trải nghiệm cảm giác được làm tình với cậu!” Kino bày ra vẻ mặt không đứng đắn cùng câu trả lời nghe không ra thật giả.

“Vậy anh cũng nên biết chúng ta sẽ không dùng súng thật đạn thật tới đánh trận này.” Hướng Kino đi tới, Đường Phong mỉm cười đưa tay nắm lấy cổ áo của người đàn ông, sau đó đột ngột áp sát ghé vào lỗ tai của đối phương: “Tôi không có yêu cầu anh phải trợ giúp tôi, nhưng vì lẽ phép tôi cũng sẽ nói một tiếng cảm

ơn với anh, nhưng cũng chỉ là như vậy, nếu như anh có yêu cầu quá đáng khác, tôi nhất định sẽ tặng một quyền vào khuôn mặt đẹp trai anh tuấn của anh!”

Kino sững sốt, nhìn chằm chằm Đường Phong đã đem hân thả ra, há miệng muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn không nói.

“Tối rồi.” Cửa thang máy vừa vắn mở ra, Đường Phong bước nhanh ra ngoài.

“Àn...” Gật đầu, Kino cũng ra khỏi thang máy, sau khi thanh tỉnh mà hồi tưởng lại lời nói cùng cử chỉ vừa rồi của Đường Phong, hân càng ngày càng có ảo giác từ trên người Đường Phong thấy được thân ảnh của Fiennes.

“Chờ một chút!” Nhìn Đường Phong đã đi tới đại sảnh của khách sạn, Kino vội vã đuổi theo, lại cảm thấy có chút không đúng, lại hô một tiếng, “Đường Phong! Chờ một chút!”

Nghe được tiếng kêu của Kino, Đường Phong nhanh chóng dừng lại, xoay người đã thấy tên kia đã bước tới trước mặt của cậu.

Bên cạnh hình như có ánh đèn flash, Đường Phong vội nhìn xung quanh, không tìm được người chụp ảnh, bất quá có không ít khách trong khách sạn nhìn về phía bọn họ.

“May mắn cậu không phải phụ nữ, bằng không đầu đề ngày mai của báo chí lại là tôi và cậu hẹn hò ở khách sạn rồi.” Kino cười sang sảng, đưa tay vỗ vai Đường Phong, nói, “Chúng ta vẫn là nhanh chóng rời khỏi mới tốt.”

Đường Phong thuận miệng nói: “Nghe càng giống chỉ là một cái tin tức bên lề!”

“cùng đi uống một tách cà phê được không?” Kino nhìn đồng hồ, “Chúng ta có thể bàn về bộ phim một chút, chiều nay tôi rảnh.”

Đối với công việc, Đường Phong cũng không có đem tình cảm cá nhân vào: “Hảo.”

92. Chương 92 - Uống Cà Phê Tâm Sự (hai)

Chương 92 Uống cà phê tâm sự (hai)

Trong quán cà phê lộ thiên trên sân thượng của khách sạn đã có tốp năm tốp ba khách ngồi, ngọn gió mát mẻ sau buổi trưa, mùi thơm của cà phê tinh khiết, những món điểm tâm ngọt tinh mỹ, tất cả đều khiến kẻ khác thả lỏng thư thái.

Kino nhẹ nhàng khuấy cà phê trong tách, hai mắt nhìn chàng trai ngồi đối diện đang chăm chú xem kịch bản, thỉnh thoảng lại cúi đầu xem kịch bản, nhưng phần lớn thời gian tầm mắt vẫn rơi lên người Đường Phong, vẫn cứ có ảo giác cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc trên người đối phương, rốt cuộc là cái gì?

Cảm giác này đã xuất hiện ngay lần gặp mặt đầu tiên và cũng kéo dài cho tới bây giờ, cũng bởi vì vậy hân mới đề nghị đạo diễn Lý Ngụy thử chấp nhận Đường Phong, ngay cả lúc Lục Thiên Thần gọi điện thoại hi vọng hân cùng Đường Phong liên tuyến, dù hân luôn luôn rất ít tham gia loại tiết mục tổng nghệ như vậy nhưng dĩ nhiên cũng đã đồng ý.

“Dù anh nhìn chằm chằm vào tôi như vậy, tôi cũng sẽ không biến thành một bông hoa.” Lật thêm một tờ kịch bản, Đường Phong cũng không ngẩng đầu lên mà nhắc lên tách cà phê uống một ngụm, thêm sữa không thêm đường là thói quen của cậu, cho tới bây giờ cũng không có thay đổi.

Kino khẽ nâng kính râm thật to trên mũi, đeo lên nụ cười thản nhiên: “Cậu vốn là một bông hoa.”

“Nếu như tôi là một bông hoa, vậy anh là cái gì?” Đường Phong giương lên khóe miệng, đây là lần đầu tiên cậu bị người so sánh là một bông hoa.

“Tôi sao? Theo tôi thì là một người làm vườn chăm sóc hoa, đương nhiên cũng có thể là một hái hoa tặc.” Kino vừa nói về mình liền nở nụ cười, “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Tôi cảm thấy anh rất buồn chán, toàn nói những chuyện rất buồn chán rất không có dinh dưỡng, nếu như anh là một người làm vườn, phỏng chừng không có một bông hoa nào có thể nở.” Nhíu mày, Đường Phong dùng ngữ khí ỉu xìu buồn chán chế nhạo đối phương.

Kino đột nhiên mở to hai mắt: “Đường, cậu biết không, ngay từ lần đầu tiên tôi gặp cậu tôi đã có một cảm giác rất kì quái, cứ như là tôi đã từng gặp cậu.”

Lúc nghe câu nói như vậy trong lòng Đường Phong “lộp bộp” một chút, nhưng cậu vẫn là cúi xem kịch bản, trong kịch bản vừa vặn ngay lúc cậu cùng Kino phải sắm vai hai người đang đấu võ mồm, ngấm lại hai người bọn họ từ trước đến nay, Đường Phong cười thầm trong lòng, từ điểm này tới xem bọn họ đích thật là một đôi oan gia đi.

“Tôi biết tôi là tình nhân trong mộng của anh, anh không cần lập đi lập lại như vậy.” Đường Phong vẫn đùa giỡn lại.

“Không, không phải cái này.” Kino lắc đầu, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Đường Phong, giống như muốn nhìn thấu đối phương, nhưng cuối cùng hắn cũng chỉ thấy được một chàng trai vô cùng tự nhiên ngồi đối diện hắn mà uống cà phê.

“Cậu biết Fiennes Đường không?” Kino hỏi.

“Àn, đương nhiên biết, anh ấy rất nổi tiếng.” Không chỉ là biết, bọn họ còn vô cùng gần gũi.

Kino nói tiếp: “Đường, cậu rất giống anh ta, thậm chí không chỉ có tên họ giống nhau, cậu xem, hai người đều thích uống cà phê không đường.”

“Có rất nhiều người có thói quen này.”

“Không chỉ là cái này, cậu đại khái không thể tưởng tượng được, câu nói vừa rồi của cậu giống như đúc câu nói Fiennes Đường từng nói với tôi, anh ta luôn luôn nói tôi là một người buồn chán lại không thú vị, luôn nói ra những chuyện không có chút dinh dưỡng.” Đáy mắt bình tĩnh lại dấy lên vài phần bi thương, Kino thở dài, “Fiennes Đường là một người rất tốt, đáng tiếc...Ông trời đổ kị anh ấy, sớm như vậy đã dẫn anh ấy rời đi.”

Đường Phong ngẩng đầu lên, đem kịch bản bỏ vào túi xách của mình, nói là uống cà phê nói về nội dung bộ phim, nhưng bọn hắn lại không có một câu liên quan đến bộ phim, bất quá đột nhiên nói tới “Fiennes Đường”, đối với Đường Phong mà nói cũng rất có lực hấp dẫn, cậu rất muốn biết ở trong lòng Kino cậu là người như thế nào.

Dù sao vừa rồi, Kino nói cậu là người tốt.

“Nghe giống như anh rất thân thuộc với anh ấy.” Đường Phong nói, “Anh cảm thấy anh ấy là người như thế nào?”

“Anh ta sao?” Kino lắc đầu nở nụ cười, giống như đã chìm vào trong kí ức, cúi đầu nhìn chằm chằm cà phê đen tuyền trong tách, “Anh ta biểu hiện ra ngoài là một người thoát nhìn rất trầm ổn thành thực lại có mị lực, nhưng trên thực tế lại là một tên tự tin lại kiêu ngạo, có đôi khi cậu sẽ nhìn không được mà trêu chọc anh ta, không biết vì sao, tôi đặc biệt thích nhìn bộ dáng phát điên của anh ta.”

“Tôi nhớ rõ anh ấy có bệnh tim.” Đối xử với một bệnh nhân như vậy, Kino người quả thật là một tên hồn dân!

93. Chương 93 - Albert (một)

Chương 93 Albert (một)

“Không sai, anh ta là một người có bệnh tim, thế nhưng nếu như cậu đứng bên cạnh anh ta, cậu sẽ không nhớ được anh ta là một bệnh nhân, cậu cũng sẽ không cảm thấy Fiennes Đường là một người đàn ông tùy thời đều có thể phát bệnh qua đời.” Ngữ khí của Kino bắt đầu trở nên ôn nhu lại mang theo một loại sùng bái khó hiểu, “Anh ta là người lạc quan như vậy, phấn đấu lại nỗ lực như vậy, so với bất kì người nào đều hiểu làm sao để sinh hoạt tốt nhất.”

“Người như vậy rất hấp dẫn người khác, ai không thích người đem đến cho mình cảm giác sinh cơ bừng bừng? Nói chuyện phiếm cùng anh ta, cậu sẽ cảm thấy sinh hoạt mỗi ngày đều rất đặc sắc, sẽ càng tích cực hướng về phía trước, không thể tưởng tượng được. Tôi ước ao được như anh ta, đồ kị anh ta, cũng từng vô duyên vô cớ gây rắc rối cho anh ta, nhưng tôi biết tôi không hận anh ta, tôi chỉ muốn... muốn tiếp cận anh ta.” Khuấy cả phê trong tách, Kino cười khổ, “Bởi vì tôi biết mình vĩnh viễn cũng không thể trở thành một người như anh ta.”

Dùng thân phận một người thứ ba lắng nghe cái nhìn của Kino đối với “cậu”, loại cảm giác này thật kì diệu, Đường Phong cũng thật không ngờ Kino là có loại cảm tình như vậy với cậu, thế nhưng lời nói và việc làm của người kia trong quá khứ cũng quá trẻ con rồi.

“Nghe anh nói như vậy, anh ấy đích thật là một người tốt.” Không chút nào keo kiệt khích lệ mình hai câu, cảm giác rất tốt.

Kino cười ra tiếng: “Không sai, tôi đã từng nghĩ nếu như tôi bị vây ở lập trường của anh ta, là cô nhi bị vứt bỏ, có bệnh tật bẩm sinh, tôi có thể đứng lên hay là bắt đầu oán trời trách đất, nhưng tôi nghĩ tôi rất khó đi đến địa vị kia của Fiennes, chỉ ít hiện tại tôi cũng chỉ có thể nhìn bóng lưng của anh ta chậm rãi biến mất.”

Cảm giác được khen thật tốt, Đường Phong không ngại khuyến khích vị hậu bối này: “Anh hiện tại cũng là một siêu sao của Hollywood rồi, so với anh ta cũng không kém bao nhiêu.”

Kino lắc đầu liên tục: “Ai có thể so với lão già đã chết kia chứ? Tên kia là diễn viên trời sinh, trời sinh ra là để ăn phần cơm này, rất nhiều năm sau khi người ta nhắc đến anh ta sẽ dùng “một diễn viên vĩ đại” để hình dung, mà loại như chúng ta, chỉ là “ngôi sao rất nổi tiếng”, rất nhanh sẽ bị người thay thế.”

Đường Phong lúc này đã không còn chú ý đến Kino nói cậu là diễn viên vĩ đại như thế nào, cậu chỉ chú ý tới Kino vừa nói cậu là cái gì? Lão già? Ta van người, lúc cậu chết còn chưa đến bốn mươi tuổi, ở tuổi đó là thời gian người đàn ông trở nên thành thực và có mị lực nhất, một chút cũng không có già.

“Tôi không cảm thấy Fiennes là một lão già, ở tuổi của anh ta là thời điểm người đàn ông có mị lực nhất.” người này là cái mao đầu tiểu tử!

Đi xem tạp chí thống kê một trăm người đàn ông thu hút nhất, hầu như hoan phân nửa đều là đàn ông đã hơn 35 tuổi, chỉ có vài tiểu cô nương ở tuổi vị thành niên mới thích mao đầu tiểu tử.

Kino hiểu kỳ nhìn Đường Phong đột nhiên phản kích: “Cậu rất quan tâm anh ta?”

“Anh ấy là thần tượng của tôi.” Tùy tiện tìm cớ.

“Khó trách cậu giống như vậy, nguyên lai cậu mô phỏng theo anh ta.” Kino nói một câu thiếu chút nữa khiến Đường Phong thổ huyết.

Cái gì gọi là mô phỏng theo? Cậu vốn chính là cái dạng này được không? Đường Phong do dự có nên đem cả phê còn lại trong tách thưởng cho Kino ở đối diện hay không.

“Tôi vốn chính là cái dạng này.” Ngữ khí có chút nặng nề, rõ ràng không thể nào là vui vẻ.

Kino vội xua tay biểu thị đầu hàng: “Được rồi, xin lỗi, tôi sai rồi, tha thứ cho tôi được không? Đường Phong tuyệt đối là độc nhất vô nhị, không có mô phỏng theo bất cứ người nào.”

Đường Phong đã không còn khí lực để nói lại, này là tính xin lỗi cái gì a, giống như đang dỗ con nít.

Lúc này điện thoại của Kino đột nhiên vang lên, hắn bắt điện thoại rồi nói vài câu, sau đó lấy ra một tờ giấy viết xuống gì đó vừa xin lỗi Đường Phong vừa nói: “Người đại diện tìm tôi có chút việc, tôi phải đi trước, đây là số điện thoại riêng cùng MSN của tôi, nhớ liên hệ với tôi!”

“Hào.” Đường Phong đồng ý.

“Nhớ kỹ, nhất định phải liên hệ với tôi.” Đại khái là có việc gấp, Kino đem tờ giấy lưu lại liền ly khai.

Thở dài, Đường Phong đang chuẩn bị đưa tay lấy tờ giấy thì đã có người cầm tờ giấy lên, một người đàn ông có mái tóc vàng kim cùng làn da trắng trẻo đứng trước mặt của cậu.

94. Chương 94 - Albert (hai)

Chương 94 Albert (hai)

Một bàn tay trắng trẻo giành lấy đi tờ giấy, là người có một mái tóc vàng xinh đẹp, thể nhưng dưới mái tóc vàng là một khuôn mặt anh tuấn lại lộ ra một cổ tà khí, là một người đàn ông khiến người cách xa.

“Chúng ta lại gặp mặt rồi, rất trùng hợp phải không?” Albert không mời mà tới, khéo môi nhếch lên tạo thành một nụ cười đậm mạc lại ngồi xuống vị trí Kino vừa ngồi, “Vì không muốn quấy rầy cậu cùng vị tiên sinh kia nói chuyện phiếm, tôi phải tìm người đem hắc lòi đi, tôi rất có lòng đúng không?”

Cái gì là không quấy rầy cậu cùng Kino nói chuyện phiếm nên đem Kino lòi đi? Đường Phong rất khó lý giải được ý nghĩ của Albert, nhưng có một việc cậu có thể khẳng định, chính là cậu không thích gặp mặt Albert.

“Vị tiên sinh này, tôi không biết ngài.” Cút đi nhanh đi, hỗn đản!

Ở đây là nơi công cộng, bên cạnh có khách cùng nhân viên tạp vụ, Đường Phong không tin Albert dám tùy tiện ở chỗ này làm ra chuyện xằng bậy gì.

Albert xoay xoay tờ giấy mà Kino lưu lại: “Lời này của cậu thật khiến người thương tâm.”

“Thỉnh đem tờ giấy trả lại cho tôi.” Ngữ khí không tính là hiền lành.

Albert khéo léo cầm tờ giấy, khéo léo đem ra một cái bật lửa muốn đem tờ giấy đi đốt, bất quá vừa mới điểm hỏa, Đường Phong đã đem cà phê còn lại hất qua, mặt không đổi sắc nói câu: “Trời nóng khô hanh, cẩn thận vật dễ cháy.”

Động tác của Đường Phong có chút ngoài dự liệu, Albert giương mắt nhìn chàng trai, sau đó chỉ nhàn nhạt cười cười, đem tờ giấy trong tay vo thành một khối ném vào trong tách cà phê, trong phút chốc đã không thể nhìn rõ trên mặt viết gì.

“Thứ này sẽ hại cậu, Ngôi sao Hollywood đều là một đám tiểu tử bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa.” Albert dùng thần thái của một quý tộc nói những câu khó nghe, đã từng là một trong những ngôi sao của Hollywood, Đường Phong đứng dậy chuẩn bị rời đi, càng nhanh càng tốt, vội vàng cách xa Albert.

Albert vỗ tay nhẹ nhẹ: “Đường tiên sinh, xin chờ một chút.”

Nhân viên tạp vụ đứng ở bốn phía đột nhiên hướng các vị khách đi tới, cũng không biết đã nói những gì, các vị khách này rất nhanh liền rời khỏi quán cà phê.

Rất nhanh, toàn bộ quán cà phê chỉ còn lại Albert, Đường Phong, cùng với một ít nhân viên tạp vụ cao to khiến người hoài nghi.

“Mời ngồi..” Albert mỉm cười lễ phép, đưa tay cầm lấy khăn tay lau tay áo cùng vài chỗ bị cà phê văng trúng, Đường Phong nhìn mấy nhân viên tạp vụ đứng chặn cửa rồi chậm rãi trở lại chỗ ngồi.

“Albert tiên sinh, tôi không biết đã trêu chọc ngài ở đâu, ngài xem, tôi chỉ là một tiểu minh tinh không có chút danh tiếng đến từ nước ngoài, không đáng được ngài tự mình khoản đãi như vậy.” Chuyện may mắn hiện tại chỉ có bấy giờ là ban ngày, bất quá nhìn vết cà phê trên người đàn ông đối diện, Đường Phong lại có chút ai oán, cậu nào biết Albert sẽ đem nhân viên tạp vụ thay đổi, cậu chưa từng lần lộn trong hắc bang.

Tùy ý ném khăn tay qua một bên, Albert búng tay, rất nhanh liền có nhân viên tạp vụ giúp bọn họ thay hai tách cà phê mới: “Tôi biết cậu uống cà phê không thích bỏ đường, ừ, đương nhiên, là chỉ cậu hiện tại.”

“Tôi từng xem qua tư liệu của cậu, cậu trước đây uống cà phê hết thêm đường lại thêm sữa, sai, phải nói là trước đây cậu không thích uống cà phê, thế nhưng không biết vì sao hiện tại đột nhiên yêu thích.” Trên mặt lộ ra thần tình nghi hoặc, Albert thở dài, hai tay tay giao nhau nắm thành quyền, cầm gác lên nắm tay nhìn chàng trai đối diện, “Thực sự là quá kỳ quái, trong quá khứ cậu hoàn toàn là loại người không thể khiến tôi cảm thấy hứng thú.”

“Giống như là nhìn thấy một đứa trẻ mất hồn ở góc đường của Newyork, không biết con đường ngày mai phải đi thế nào, mờ mịt một mảnh, cậu có một di sản thật dày, nhưng tập quán sinh hoạt tệ hại của cậu rất nhanh khiến cho tiền tài của cậu biến mất, cuối cùng đi đến bước phải bán nhà, Trên thực tế, sẽ không có ai đi đồng tình cậu, vì vậy cậu đối với thế giới không chút hi vọng, cậu lựa chọn đắm mình, mà tôi cũng không thích phế vật như vậy.” Albert ngả thân thể dựa ra sau, ngón tay gõ gõ, “Nhưng mà nhìn cậu hiện tại, tôi không có cách nào liên hệ với cậu trong quá khứ.”

“Chuyện của tôi tôi đã quên.” Đường Phong không rõ vì sao Albert muốn gặp cậu, chỉ có thể đi một nhìn một.

Albert thấp giọng nở nụ cười, một bộ tôi biết: “Trong bài Taro có một lá bài tử thần, thường thường mọi người rất e ngại lấy mẫu ngẫu nhiên này làm bài tẩy, thế nhưng tử thần thường cũng mang ý nghĩa kết thúc quá khứ bắt đầu tương lai, lúc cậu nhảy xuống biển tự sát là đối diện với tuyệt vọng, mà sau khi sống lại, cũng sẽ có nhân sinh khác biệt.”

“Albert tiên sinh là tới cùng tôi thảo luận ý nghĩa nhân sinh sao?”

95. Chương 95 - Albert (ba)

Chương 95 Albert (ba)

“Tôi đã từng đọc một ít thư tịch cổ xưa của Trung Quốc, phượng hoàn niết bàn tái sinh, nhưng có chút khác biệt, cậu là rơi xuống biển.” Albert nói vài lời kì quái.

“Đường tiên sinh, cậu có thể nói cho tôi biết không? Cậu rõ ràng không phải là loại người tôi có hứng thú, nhưng vì sao càng lý giải cậu lại càng hiểu kì như vậy? Hơn nữa cậu xem, thế giới lớn như vậy, nhưng chúng ta hết lần này đến lần khác lại gặp nhau cùng một chỗ! Chắc chắn là thượng đế muốn chúng ta gặp nhau, đây là một loại duyên phận.” Biểu tình của Albert thoát nhìn giống như đang diễn kịch Shakespeare .

Vừa nghĩ như vậy Đường Phong rất muốn cười, cậu cố nén cười, nhẹ gật đầu: “Àn, có thể là vậy, Albert, nhưng rốt cuộc là anh muốn nói gì?”

Albert híp mắt cúi người đến gần sát chàng trai, nhẹ nhàng ngoéo khóe môi: “Tôi cũng không biết, cậu có thể nói cho tôi biết không?”

“Anh chỉ là đang buồn chán, muốn trêu chọc tôi mà thôi, người như tôi có đầy ở ngoài đường mà.” Đối với việc Albert tới gần, Đường Phong chỉ là ngồi tại chỗ mỉm cười, nhưng trong lòng cậu đã bắt đầu nghĩ bước tiếp theo phải làm như thế nào rồi, nếu như Albert có thể rời đi là hay nhất, thế nhưng cũng phải nghĩ đến tình huống xấu, cậu hẳn là nên tìm kiếm sự trợ giúp.

Albert lắc đầu liên tục: “Không, không phải như thế, ngay lần đầu tiên Charles đem cậu đến trước mặt tôi thì tôi đã cảm thấy cậu có chút khác lạ, thẳng đến khi về đến nước Mỹ tôi mới suy nghĩ cẩn thận một việc, ngay cả Lục Thiên Thần cũng quan tâm cậu.”

Làm bộ đổi tư thế, thân thể Đường Phong hơi nghiêng về phía trước, tay thuận thể lấy ra điện thoại di động trong túi quần phía sau, một bên nhìn chằm chằm Albert nỗ lực hấp dẫn lực chú ý của đối phương:

“Lục Thiên Thần sao? Tôi không cho là như vậy, tôi bắt quá chỉ là nhân viên của anh ta mà thôi, mà anh ta cũng biết tôi có thể kiếm tiền cho anh ta.”

“Cậu là độc nhất vô nhị phải không?” Albert tổng thích dùng một ít câu nghi vấn.

Đường Phong dựa theo trí nhớ ấn một dãy số, một bên đường như không có việc gì trả lời Albert: “Đúng vậy, thế nhưng mỗi người đều là độc nhất vô nhị.”

Albert cười lắc đầu: “Không không không, cậu không giống như vậy, có rất ít người lúc đối mặt với tôi lại có thể trấn tĩnh như cậu, đừng nói đến...cậu còn đang lặng lẽ ở một bên gọi điện thoại cầu cứu.”

Bị thấy được? Đường Phong thở dài, cậu quả nhiên không thể là đặc công, bắt quá nếu bị vạch trần thì cũng không cần phải giấu diếm nữa, cậu cũng không muốn làm Albert tức giận.

Đường Phong thẳng thắn đem điện thoại đặt trên bàn, trên màn hình điện thoại di động đang ở chế độ trò chuyện, đối tượng là Lục Thiên Thần.

“Bị anh thấy được, tôi đã nghĩ là mình che giấu rất tốt.”

Mặc dù biết đối phương lén lút gọi điện thoại sau lưng mình nhưng Albert cũng không có dấu hiệu tức giận, trái lại bởi vì Đường Phong sẵn sàng thừa nhận mà có chút phần chán vui vẻ.

“Tôi trời sinh chính là đã có khả năng như vậy, không ai có thể giấu diếm được hai mắt của tôi.” Albert giương cằm lên, không ai sẽ cự tuyệt sự ca ngợi của người khác, chớ nói chi người này là người hẳn cảm thấy thú vị.

“Tôi không thể không thừa nhận, nếu như cậu đang diễn trò, hành động của cậu vô cùng tốt, nhưng tôi tin tưởng đó cũng là một trong khả năng diễn xuất của cậu.” Albert cười mở hai tay ra, hẳn đứng lên đưa tay cầm điện thoại di động Đường Phong đặt trên bàn, cắt đứt trò chuyện cùng Lục Thiên Thần rồi hướng Đường Phong đi qua, nói, “Tôi thích những thứ xinh đẹp, trước khí hoa chưa nở rộ, trái táo trên cây còn xanh tươi chưa xót chưa chín đỏ tươi ngon, tôi... có đủ kiên trì để chậm rãi đợi.”

Đứng ở phía sau Đường Phong, Albert cúi người ghé vào tai Đường Phong, nhiệt khí phun trên vành tai cậu mang đến chút khó chịu là lạ.

“Tôi sẽ đến ngày cậu trở thành ngôi sao sáng chói nhất trên bầu trời.” Dem điện thoại trả cho Đường Phong, Albert thuận tiện nắm lấy tay Đường Phong thật chặt, lẩm bẩm nói, “Không có mồ hôi lạnh, không có run, không có khẩn trương, cậu thật lạnh tĩnh khiến người ta yêu thích.”

“Đây là rèn luyện cơ bản hàng ngày của một diễn viên.” Đường Phong giương mắt nhìn thân ảnh vừa xuất hiện, Lục Thiên Thần có chút chật vật đứng ở cửa.

Albert rất nhanh cũng đã nhìn thấy Lục Thiên Thần, hẳn cười đứng dậy đi ra cửa: “Lục tổng, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Tiện tay đem hai kẻ trông cửa đẩy ra, thấy Đường Phong tựa hồ không có chuyện gì, Lục Thiên Thần cũng không vội vàng mà đi qua, mắt lạnh nhìn Albert: “Tôi nhớ rõ giao dịch của chúng ta đã kết thúc.”

96. Chương 96 - Cậu Rất Được Hoan Nghênh (một)

Chương 96 Cậu rất được hoan nghênh (một)

“Cái đó và giao dịch không có bất kì quan hệ nào, Lục tổng.” Albert lộ ra mỉm cười nhợt nhạt, “Anh xem, tôi chỉ là ở chỗ này trùng hợp gặp được Đường Phong, sau đó cùng cậu ấy uống cà phê mà thôi, không nên khẩn trương như vậy, tôi cũng chưa chạm một ngón tay vào cậu ấy.”

Lục Thiên Thần nâng lên khóe môi, nhìn thẳng Albert: “Đúng vậy, anh chỉ là dùng năm ngón tay mà thôi.”

“ha ha ha, Lục tổng cư nhiên cũng biết nói đùa.”

“Tôi không cho rằng đây là nói đùa, cậu ấy là người của tôi, không được đánh chủ ý lên người cậu ấy.” Giọng nói không mặn không nhạt lại lộ ra ý tứ làm cho người khó có thể cự tuyệt.

Albert hí mắt, vừa cười vừa nói: “Thật làm cho người ta hiểu kì, nếu như cậu ấy là người của anh, vậy tiểu bạch miêu anh đưa tôi lần trước là cái gì?”

“Chỉ là một cái giao dịch.”

Khoảng cách khá xa, Đường Phong không nghe được hai vị này đang nói gì, cậu dựa vào lưng ghế ngáp một cái, ngày hôm nay dậy sớm, buổi chiều uống cà phê cũng không khiến tinh thần đứng lên, sai múi giờ đối với cậu quả thật quá không xong, muốn thanh tỉnh cũng là một chuyện khó khăn.

Nâng lên tách uống một ngụm cà phê, Đường Phong nhìn Lục Thiên Thần cũng Albert đang nói chuyện ở cách đó không xa, nếu chỉ nhìn bề ngoài, Albert sẽ đem đến một loại khí chất thuộc tầng lớp quý tộc xa xưa, Lục Thiên Thần đứng cạnh Albert cũng không rơi xuống hạ phong, hai người đàn ông đều có mị lực đặc biệt của chính mình.

Đáng tiếc, một cái là biến thái ham thích kịch Shakespeare, một cái là đại băng sơn có hệ thần kinh đầy áp lực.

Lắng nghe cũng không nghe được bọn họ nói gì, nhưng đại khái nội dung nói chuyện có liên quan đến cậu, cậu không dưới một lần thấy Albert cùng Lục Thiên Thần song song nhìn sang bên này, hi vọng Lục Thiên Thần sẽ không đem cậu bán đi, nếu không cậu sẽ hung hăng cấp cho Lục Thiên Thần một cước.

Được rồi, điện thoại di động.

Đường Phong dời mắt nhìn màn hình điện thoại di động, hiện lên là một dãy số xa lạ, cậu không nhớ rõ cậu từng gọi qua dãy số này.

Xuất phát từ hiếu kỳ, Đường Phong gọi lại, đại khái qua vài giây, Albert cứ nhiên đem điện thoại từ trong túi quần ra, Đường Phong lập tức tắt điện thoại, Albert là nhân lúc cầm điện thoại của cậu mà làm loạn.

Albert cười hướng Đường Phong phát phát tay, Lục Thiên Thần cùng hướng Đường Phong liếc mắt, lên tiếng gọi: “Đường Phong, qua đây.”

Anh muốn tôi qua thì tôi qua, khi tôi là chó con? Đường Phong đứng lên đi tới, cậu vẫn không có cách nào đối phó quái nhân Albert kia, Lục Thiên Thần phải gánh chịu mang lên tác dụng của một tấm chắn.

Vừa đi đến bên cạnh Lục Thiên Thần, người sau đột nhiên cầm lấy tay Đường Phong, tay kia ôm lấy thắt lưng cậu, Lục Thiên Thần đối Albert nói: “Cậu ấy không chỉ là người của tôi, cũng là người của Charles, nói cách khác, Đường Phong là người của tôi và Charles.”

Này...Tính là cái gì a? Trong lòng một mảnh bồn bồn sóng dậy, nhưng bên ngoài Đường Phong vẫn duy trì một bộ mỉm cười.

« Này có thật không ? Nhưng tôi vừa thấy cậu vừa hẹn hò cùng một người đàn ông khác. » Albert nhìn về phía Đường Phong.

Rốt cuộc vẫn phải diễn, là một diễn viên chuyên nghiệp, Đường Phong hướng Lục Thiên Thần đến gần thêm vài bước, chiều cao của bọn họ không chênh lệch lắm, nhưng Lục Thiên Thần rõ ràng nhỉnh hơn một chút.

« Người đàn ông kia mà anh nói là Michael Kino sao ? Anh ta là một bạn diễn trong phim, chúng ta chỉ là đang thảo luận nội dung kịch bản. » Đường Phong lựa chọn câu trả lời an toàn, cậu không biết rốt cuộc Lục Thiên Thần đã nói gì với Albert.

« Phải không ? Ha hả, tôi cho rằng Lục tổng và Charles luôn quấn rất chặt người của mình, được rồi, nếu là như vậy, tôi không có cách nào cướp người rồi. » Nhìn Đường Phong cười thật sâu, Albert xoay người rời khỏi quán cà phê lộ thiên, mấy người giả mạo nhân viên tạp vụ cũng rời đi.

Sau khi Albert rời đi được hai ba phút Lục Thiên Thần mới chậm rãi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt tay Đường Phong.

« Đây là có chuyện gì, tôi không biết khi nào thì tôi trở thành người của anh cùng Charles. » Đường Phong thật sự bội phục sự lãnh tinh của mình, phỏng chừng nếu như là người bình thường đã sớm thét chói tai đi.

Lục Thiên Thần kéo Đường Phong đi ra ngoài : « Albert có hứng thú với cậu, tôi nói cho hần biết cậu là người của tôi và Charles, như vậy hần sẽ không động vào cậu. »

« A ? » Cư nhiên được hoan nghênh như vậy, cậu có chút ăn không tiêu.

« Về rồi từ từ nói chuyện. »

97. Chương 97 - Cậu Rất Được Hoan Nghênh (hai)

Chương 97 Cậu rất được hoan nghênh (hai)

Đường Phong theo Lục Thiên Thần về phòng, cậu vừa đóng cửa quay đầu lại thì đã thấy Lục Thiên Thần mang sắc mặt nghiêm túc bất thiện nhìn cậu.

“Tôi nhớ rõ tôi đã nói, sau khi nói chuyện với đạo diễn xong liền trở về phòng, tôi ở chỗ này chờ cậu, thế nhưng cậu lại không nói một tiếng đã chạy đến quán cà phê cùng người khác uống cà phê.” Một bên đem áo khoác cởi ra vắt trên salon, một bên ngồi xuống tùy ý cởi ra cà vạt, Lục Thiên Thần mang một bộ dạng đang thăm vấn nhìn Đường Phong.

Nghĩ làm như vậy đã hù được cậu? Quá non rồi.

Người họ Đường nào đó chỉ là cười cười, học theo Lục Thiên Thần đem áo khoác cởi ra, đem cà vạt giải khai, bất quá quá toàn bộ quá trình đều cực kì thông thả, thoát nhìn như là đang khiêu vũ, thế nhưng vẫn có chút sai khác, sau khi cởi bỏ áo ngoài cùng cà vạt Đường Phong không có quyết định tiếp tục cởi quần áo khác.

“Tôi cũng nhớ rõ trên hợp đồng không có điều khoản nào nói tôi phải nghe lời anh như một nô lệ.” Đi tới trước quầy bar trong phòng, Đường Phong tự rót cho mình một ly whisky có đá, khí trời có chút nóng.

“Phải không? Như vậy trong hợp đồng cũng không có ghi vừa có rắc rối liền gọi lão bản đến giải quyết đi?”

Ngửa đầu uống một ngụm rượu, Đường Phong xoay người dựa vào quầy bar nở nụ cười: “Lục Thiên Thần, đừng nói như vậy, anh cho là ai khiến tôi chọc phải một người như Albert? Nếu như không phải anh đem tôi đưa cho Charles, Charles mang tôi đi cùng, tôi như thế nào sẽ gặp được Albert đây?”

“Cái tôi muốn không nhiều, tôi chỉ muốn làm một diễn viên đơn thuần, hưởng thụ niềm vui khi được diễn xuất, hưởng thụ danh lợi cùng tài phú của việc thành danh mang đến, hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, đối với việc tham dự hắc bang liền một chút cũng không hứng thú.”

Đường Phong mới nói xong “hắc bang...”, Lục Thiên Thần đã từ sau lưng rút ra một khẩu súng màu đen, đem nó bỏ vào trong một cái hộp.

Thở dài, nói: “Tôi cũng không muốn thấy... những thứ này.”

“Cậu đã thấy được.” Lục Thiên Thần nói một câu vô cùng ưc chế.

Đường Phong đảo một cặp mắt trắng: “Lục Thiên Thần, anh có thể làm một lão bản tốt của tôi sao?”

“Tôi vẫn luôn là một lão bản tốt của cậu.”

Nhíu mày, Đường Phong buồn cười chế nhạo: “Đương nhiên rồi, lúc nhân viên nhảy xuống biển được đưa vào viện đến khi xuất viện nhưng vẫn còn bị dư âm của việc chấn động não liền đem đến trên giường của người khác, cho uống thuốc mê chờ bị người thượng, Lục tổng thực sự là một lão bản tốt.”

“Cậu không có nói cho tôi những việc này.” Lục Thiên Thần tựa hồ có chút nhíu mày.

“Tôi lúc ấy ngay cả anh là ai cũng không biết, xin hỏi Lục tổng tôi phải nói với ai? Charles?” Nếu nói về độc mồm độc miệng, Đường Phong cũng không thua kém.

Lục Thiên Thần chỉ lắc đầu: “Chuyện này khi trở về tôi sẽ xử lý, hiện tại cậu chỉ cần biết tôi sẽ không đem cậu đưa lên giường của người khác.”

“Còn có giường của anh.” Nhất định phải bổ sung thêm một câu như vậy.

“Tôi là một người đàn ông, nhưng cũng là một thương nhân, có thể đi đến địa vị như ngày hôm nay cũng không phải chỉ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, Đường Phong, tôi có thể thấy tiềm lực của cậu, mặc kệ trước đây cậu là ai cũng như đã làm cái gì, từ giờ trở đi cậu là người của Lục Thiên Thần, tôi biết cậu nhất định sẽ trở thành một siêu sao chân chính.” Lục Thiên Thần từ ghế salon đứng dậy hướng Đường Phong đi tới.

Lắc lắc ly rượu trong tay, Đường Phong lên tiếng: “Đương nhiên, tôi là nhân viên của anh, sẽ không để cho anh thất vọng.”

Đi tới bên cạnh Đường Phong, Lục Thiên Thần cùng hai mắt của cậu đối diện, hần lại đưa tay cầm lấy ly rượu của Đường Phong, cho dù là lúc ngửa đầu uống rượu thì mắt vẫn không rời khỏi người Đường Phong.

“Đó là rượu của tôi.”

Lục Thiên Thần đem chiếc ly rỗng trả lại cho Đường Phong : « Hiện tại chúng nó đang ở trong bụng của tôi. »

« Rất nhanh chúng nó sẽ ở trong bồn cầu. » Một câu nói hoàn toàn phá tan bầu không khí.

Lục Thiên Thần nhin không được mà nở nụ cười một chút, hai tay chống lên quầy bar đem cậu giam ở giữa mình cùng quầy bar : « Cậu càng ngày càng nói chuyện không kiêng nể, cậu trước đây không phải như vậy. »

« Có thể là cho tới bây giờ anh cũng chưa từng thật sự lý giải tôi đi ? »

« Tôi sẽ hảo hảo đi lý giải cậu. » Mi mắt của Lục Thiên Thần có chút hạ xuống, thanh âm tựa hồ cũng mềm mại hẳn đi.

« Nếu anh có thể làm như vậy tôi thực sự cảm ơn nhiều lắm. » Đường Phong đưa tay đem Lục Thiên Thần đẩy ra, lúc ta nói chuyện yêu đương người vẫn còn mặc yếm ở nhà trẻ đấy, tiểu hài tử xấu xa, muốn cùng ta ngoạn ái muội sao.

...

...

Đường Phong không phải hacker nên không thể tìm được quá nhiều tin tức về Albert, nơi có thể tìm được tốt nhất dĩ nhiên là từ người từng có quan hệ hợp tác với Albert, Lục Thiên Thần rồi.

Từ vài lời nói của Lục Thiên Thần, Đường Phong có thể đại khái lý giải cái người tên Albert này.

Albert là người Bắc Âu, nguyên quán Đan Mạch, sinh ở Pháp, lớn lên ở Anh, gia tộc rất có địa vị ở Tây Âu, sinh ý dưới tay tương đối nhiều, nói trắng ra thì là một kẻ có tiền có quyền có thế. Người này mất cha mẹ từ lúc còn rất nhỏ, được gia gia nuôi lớn, trong một gia tộc có huyết mạch đông đảo nhưng Albert đã ở lúc còn trẻ như vậy mà bước đến cuối cùng dĩ nhiên thủ đoạn cùng trí óc không hề tầm thường.

Bất quá việc Đường Phong muốn tìm hiểu không phải là lịch sử làm giàu của Albert, đại khái là do kí ức tuổi thơ không tốt đẹp cùng áp lực của gia tộc khiến cho Albert từ nhỏ đã phải sinh hoạt trong hoàn cảnh tranh đấu lục đục với nhau cho nên tình cách của Albert người này bị vặn vẹo, làm việc không có quy luật, có đôi khi thích xằng bậy, sinh hoạt cá nhân cũng cực kì hỗn loạn.

Albert thích cả trai lẫn gái chỉ cần thoạt nhìn thiện lương sạch sẽ, nhưng người ở cạnh lâu nhất cũng chỉ có một tháng sau đó lại đổi người, theo lý thuyết Albert hẳn là thích loại « Thiên sứ » như Ca Trần, cũng không biết vì sao lại đột nhiên có hứng thú với Đường Phong, cái này cả Lục Thiên Thần cũng không rõ.

Nhưng hiện tại có thể xác định một việc, thứ gì càng không chiếm được thì lại càng muốn có được.

Cũng may Albert không phải là một người điên không có đầu óc, Lục Thiên Thần một câu « Đường Phong là người của tôi và Charles » rút cuộc cho Đường Phong có một tấm bùa hộ mạng trong tay, nếu như chỉ có Lục Thiên Thần hoặc chỉ riêng Charles, Albert còn có thể dẫn ra hai thanh hỏa đốt một, nhưng đối phương là hai người có thể lực ngang mình, Albert không có thể là loại vai nam chính ngu ngốc vì một người đàn ông mà liều mạng trong phim tám giờ.

Được rồi, nói là nói như vậy, nhưng Đường Phong vẫn cảm thấy có điểm là lạ, mị lực của cậu cũng không lớn như vậy, đúng không ?

« Hiện tại, trước lúc Albert hoàn toàn buông tha cậu, cậu không thể cùng những người khác nói chuyện yêu thương, cậu đồng ý với điều kiện này không ? » Nói xong lời cuối cùng, Lục Thiên Thần đem kết luận nói cho Đường Phong.

Bọn họ phải bảo trì lời nói dối cho đến khi Albert dời đi đường nhìn, vấn đề là bao lâu ? Một tháng ? Hai tháng ? Hay là một năm ? Vì sao hết lần này đến lần khác chọc phải loại nhân vật phiền phức như vậy ?

« Anh khiến tôi phải dự đoán tôi trong tương lai có thể gặp gỡ một người đàn ông hay phụ nữ khiến tôi động tâm hay không, việc này cũng quá khó khăn rồi. » Đường Phong cau mày, cậu không thích sinh hoạt bị ràng buộc như vậy, « Tôi không thích như vậy. »

Lục Thiên Thần đột nhiên hỏi : « Cậu có động tâm với Charles không ? »

Đường Phong không hề do dự mà lắc đầu : « Chỉ ít cho tới bây giờ, không có. »

« Vậy cậu cũng rất khó động tâm với người khác. » Loại tự tin này rốt cuộc là nhảy từ đâu ra vậy ?

Lục Thiên Thần lại bổ sung thêm một câu : « Nếu như cậu cảm thấy không công bằng, vậy cả Charles và tôi trong khoảng thời gian này cũng sẽ không gặp người khác. »

Đường Phong trưng ra vẻ mặt không thể tin nhìn Lục Thiên Thần, những lời này đối với Lục Thiên Thần có thể không quan tâm, dù sao Đường Phong ở cạnh Lục Thiên Thần không phải ngày một ngày hai, chưa từng thấy qua Lục Thiên Thần cùng ai đi ra ngoài làm loạn, Ca Trần miễn cưỡng tính một cái. Thế nhưng Charles, Charles a ! Cái tên siêu cấp hoa hoa công tử một ngày không có người làm ấm giường thì sống không nổi kia sẽ nhịn được ?

« Tôi đáng giá để các anh làm như vậy ? » Đường Phong mở to hai mắt nhìn, mắt của cậu vốn không nhỏ, lại trừng đến tròn tròn ngập nước, thoát nhìn có một loại cảm giác kỳ diệu.

Lục Thiên Thần nhìn mắt chàng trai, hình như trước đó hẳn không có phát hiện mắt của Đường Phong rất đẹp, lông mi trên dưới thật dài và dày, hiện tại đôi mắt này đang nhìn hẳn, trong con ngươi chỉ phản chiếu duy nhất hình ảnh của hẳn lại bởi vì tình tự pháp phòng mà toát ra độ sáng tối khác nhau.

« Tôi không muốn thiếu nhân tình của các anh, lẽ nào chúng ta không thể suy nghĩ biện pháp đối phó hẳn ? »

« Không phải trước đó cậu đã nói rồi sao ? Cậu bị Albert sắm xoi đều là ‘công lao’ của tôi và Charles, cho nên cậu cũng không cần cảm thấy có cái gì thiếu thừa, về phần biện pháp đối phó hẳn không phải không có, hẳn chỉ là thích mới mẻ mà thôi, cậu chỉ cần cùng hẳn lên giường một lần thì hẳn sẽ không quẩn quýt lấy cậu nữa. » Nói đến đây Lục Thiên Thần nhún mày một chút.

Lục Thiên Thần liếc mắt nhìn Đường Phong đang tự hỏi : « Cậu đang lo lắng ? »

« Tôi không có đối với việc lựa chọn bạn giường tùy tiện như vậy, hơn nữa làm sao anh biết hẳn cùng tôi ăn nằm với nhau một lần rồi sẽ buông ra ? Đàn ông hoa tâm như Charles là một ví dụ. » Nói đến vấn đề này thật quý dị, Đường Phong lắc đầu ngăn lại, « Quên đi, đi một bước tính một bước, trước nói đến biện pháp của anh, thế nhưng Charles sẽ đồng ý chứ ? »

« Cậu cũng nói, Charles là một ví dụ, tôi nghĩ hẳn sẽ. » Lục Thiên Thần thấy Đường Phong nhìn chăm chăm vào mình thì nhin không được giải thích, « Chúng tôi bảo vệ cậu là vì cậu là một diễn viên có tiềm lực, không muốn cậu vì mấy chuyện không đâu mà hủy chính mình. »

« Tôi biết. » Đường Phong nhún vai.

Đột nhiên nhớ tới một việc, Lục Thiên Thần lại hỏi : « Albert có nói gì với cậu không ? » Bởi vì điện thoại bị Albert cắt đứt, Lục Thiên Thần không có nghe hết những gì Albert nói với Đường Phong.

Đường Phong suy nghĩ một chút, từ trong một đồng lời vô ích của Albert rút ra một cái tổng kết, nói ra hẳn là như vậy : « Chờ tôi thành siêu sao, hẳn sẽ đem tôi ăn tươi. »

« Cho nên hiện tại kỳ thực không quan hệ, tôi còn là một tiểu minh tinh, Albert chú ý mắt tôi. » Đường Phong nói một câu khiến sắc mặt của Lục Thiên Thần rất khó coi, vậy hẳn cùng tên kia nói một đồng lớn ở cửa lại tính là cái gì ?

Lục Thiên Thần thoải mái nói : « Vậy chờ đến khi cậu trở thành siêu sao thì có thể phát huy công dụng rồi. »

Đường Phong gật đầu, trước đó cậu cũng có thể tự do nói chuyện yêu đương.

98. Chương 98 - Trần Minh Húc (một)

Chương 98 Trần Minh Húc (một)

Nhân vật chính trong bộ phim mới của đạo diễn Lý Ngụy rốt cuộc đã được xác định, kế tiếp chính là việc kí hợp đồng, trong phim mặc dù có vài cảnh SEX cùng lửa thể nhưng dù sao phim này cũng không phải là A phiến, phân cảnh không nhiều lại không rõ ràng lắm, thậm chí có nhiều chỗ có thể dùng thể thân cùng đạo cụ.

Đương nhiên rồi, những điều khoản này đều nhất nhất được ghi trong hợp đồng, phải được Lục Thiên Thần thông qua mới có thể kí tên.

Quá trình kí hợp đồng vô cùng thuận lợi, bộ phim sẽ khởi quay chính thức vào ba tháng sau, đến lúc đó Đường Phong sẽ bay qua Mỹ tiến nhập tổ phim bắt đầu bộ phim đầu tiên có ý nghĩ quan trọng với cậu, bộ phim này có thể không thu được nhiều cái gì phòng bán vé, nhưng lại là một cơ hội tuyệt vời để một người bắt đầu hành động.

Đường Phong xem qua kịch bản cũng rất thỏa mãn về nhân vật của mình, mặc dù trong hai người đàn ông lại bị đặt ở vị trí « cùng loại với phụ nữ », nhưng bởi vì tính cách nhân vật rất phức tạp sẽ làm cho cậu có càng nhiều địa phương để phát huy.

Ở nước Mỹ năm ngày Đường Phong mới cùng Lục Thiên Thần ngồi máy bay trở về, trước khi tham gia đóng phim Đường Phong vẫn còn một tiết mục « tình nhân trong mộng » trên TV cùng việc học tập ở ban huấn luyện siêu sao, thời gian ba tháng cũng vừa vặn để kết thúc công việc ở trong nước, công tác ba tháng sau đó Lục Thiên Thần đều giúp Đường Phong thu hồi, chỉ có đón một ít tạp chí.

Ở trên đường trở về, Đường Phong không ngừng nhúng nhích rồi hàn huyên cùng Lục Thiên Thần bên cạnh có tình thần chấn hưng mười phần luôn không có ảnh hưởng của việc lệch múi giờ, cậu có chút nghi hoặc cần người đàn ông này giải đáp.

« Tôi nghĩ rằng anh sẽ có ý kiến đối với kịch bản. » Đường Phong thử thăm dò.

“Kịch bản rất lớn mật, đạo diễn có phong cách của mình, bộ phim như vậy có thể sẽ nhận được nhiều lời phê bình, nhưng vẫn có thể tạo được một cậu chuyện trọng tâm, còn hơn đi đóng phim theo quy của mấy chục năm qua, đây là một biện pháp có thể giúp cậu nổi danh rất nhanh.” Lục Thiên Thần đang cúi đầu xử lý văn kiện cũng không có nhìn chàng trai bên người, hai tay của hắn gõ bàn phím rất nhanh cũng không có bởi vì nói mà tốc độ bị nhiễu loạn.

Điểm này Đường Phong đồng ý, nói đến cái gì là hành động?

Đại chúng phổ thông rất khó nhận ra hành động của một người là tốt hay xấu, thường đều cần đi qua một nhân vật để lý giải diễn viên, đây là sự thật, Đường Phong cũng vô pháp phủ nhận chuyện có thật.

Hành động cho dù tốt mà không gặp phải nhân vật thích hợp, khả năng cả đời người cũng chỉ có thể như vậy.

Là vàng đương nhiên sẽ phát sáng, mà nếu vẫn luôn luôn chôn dưới nền đất xám xịt, hướng chỉ giá vàng lúc cao lúc thấp, là một người diễn viên đến lúc đã bỏ lỡ tuổi tác tốt nhất mới được người phát hiện thì chỉ có thể lưu lại vô số tiếc nuối.

Lựa chọn làm một diễn viên vĩ đại, cùng một ngôi sao nổi tiếng chiếm lĩnh các phòng bán vé, cậu nghĩ hai vấn đề này hoàn toàn không mâu thuẫn, cậu muốn trở thành một ngôi sao nổi tiếng chi phối các phòng bán vé, cũng muốn trở thành một diễn viên vĩ đại lưu danh sử sách.

Sau khi trở về S thị Đường Phong cứ nghĩ người đầu tiên tìm đến mình sẽ là Charles, nhưng kết quả người thứ nhất tìm đến cửa lại là người cậu nghĩ như thế nào cũng không ngờ được đích thị Trần Minh Húc.

Đường Phong là sau khi tham gia buổi họp của Giải trí Thiên Thần cùng người trong công ty thì gặp phải Trần Minh Húc, cậu căn bản không cần phải làm gì trong hội nghị, đều là do Lục Thiên Thần thuyết phục những con người bảo thủ đón nhận việc Đường Phong tham gia phim của đạo diễn Lý Ngụy, cũng vài chuyện vụn vặt sau khi đi Mỹ.

Sau buổi họp Đường Phong dự định lên sân thượng của công ty để hóng gió, Lục Thiên Thần nói sau khi tan tầm sẽ dẫn cậu về nhà trọ của ban huấn luyện siêu sao, mà cậu rốt cuộc không cần phải luôn ở trong phòng làm việc của Lục Thiên Thần mà dờ ra rồi.

Sau đó ngay lúc Đường Phong đang cảm ly cà phê dờ ra trên sân thượng thì Trần Minh Húc hiện ra, vị người dẫn chương trình chạm tay có thể phỏng này mặc một thân quần áo nhẹ nhàng trắng trong thuần khiết, nếu như loại trừ địch ý khó hiểu Trần Minh Húc dành cho cậu, thanh niên này thoát nhìn rất tốt, là người dẫn chương trình đầu tiên khiến cậu có ấn tượng tốt.

“Anh không đến tiết mục của tôi nữa, vì sao?” Câu nói đầu tiên khi gặp mặt, Trần Minh Húc trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Đường Phong có chút kì quái, chuyện như vậy đáng giá Trần Minh Húc tự mình đến tìm cậu sao?

“Tôi vì sao phải đi tham gia , một tiết mục cố ý làm khó dễ tôi?” Cũng không tính khách khí mà phản kích trở lại, Đường Phong thấy được biểu tình của Trần Minh Húc lộ ra một tia ngạc nhiên rõ ràng, trong đó lại có một chút tức giận.

Trần Minh Húc tức giận cái gì? Đường Phong không rõ ràng lắm, cũng không rõ, có thể có được đáp án trong ngày hôm nay.

99. Chương 99 - Trần Minh Húc (hai)

Chương 99 Trần Minh Húc (hai)

Nổi giận rất tốt, người suốt đời cứ luôn nổi giận sẽ không có giờ phút nhìn đến sự thanh thản trong lòng, cũng rất dễ thổ lộ ra lời nói thật.

Đường Phong đã từng xem qua nhật kí do “Đường Phong quá khứ” lưu lại, trong nhật kí không có bất kì lời nào nhắc đến Trần Minh Húc, nhưng từ những biểu hiện này có thể suy ra, Trần Minh Húc cùng “Đường Phong trước đây” có một chút liên quan.

“Vì sao? Đường Phong, tôi đã nghĩ anh đã thật sự hoàn toàn thay đổi cách cư xử, nhưng hiện tại nhìn đến vẫn là một kẻ lang tâm cầu phế, anh nói anh đã quên những chuyện lúc trước, tôi đây sẽ nói cho anh biết, đừng cảm thấy là tôi khi dễ anh, là chính anh khẩn cầu tôi để được tham gia tiết mục.” Ngực không ngừng đập phồng, Trần Minh Húc thoát nhìn bị tức giận không nhẹ.

Đường Phong gật đầu, vừa cười vừa nói: “Nhưng hiện tại tôi không cần phải tham gia tiết mục của cậu rồi, cậu nghĩ muốn cái gì, một câu cảm ơn sao? Tôi đây cảm ơn cậu lúc ở tiết mục một mực giúp đỡ tôi có cơ hội xuất hiện trên màn hình.”

Đây tuyệt đối là một câu châm chọc, dù Trần Minh Húc tức giận đến đâu óc loạn thành một đoàn cũng nghe ra được, người dẫn chương trình trẻ tuổi dùng ánh mắt như nhìn quái vật mà nhìn Đường Phong sau đó nhướn mày.

“Tài ăn nói của anh tốt hơn trước đây nhiều nhỉ!”

“Cậu không phải là người đầu tiên nói như vậy!” Đường Phong không dự định giải thích cái gì, một ngày mở đầu liền phải giải thích cả đời, như vậy quá mệt mỏi.

Đại khái là sự trầm ổn lãnh tĩnh của Đường Phong cũng đã lây sang Trần Minh Húc, thanh niên đã không còn quá tức giận như lúc đầu, cũng chỉ liên tục nhìn chăm chăm Đường Phong, nhìn tới nhìn lui, sau khi tỉnh táo lại liền phun ra mấy câu nói ác độc: “Nghe nói mấy ngày trước anh mới đi Mỹ cùng với Lục Thiên Thần, tôi có đúng hay không nên chúc mừng anh, anh canh giữ bên cạnh Lục Thiên Thần như một con chó rôt cục cũng đạt được ưu ái của đối phương?”

Sẽ vì vài câu nói mà nổi giận thì sẽ không là Đường Phong, cậu có chút buồn cười hỏi: “Tôi hiện tại rất ngạc nhiên giữa chúng ta đã từng có cái gì khúc mắc nghiêm trọng khiến cho cậu bây giờ đã kích tôi như vậy, nhưng tôi nhớ là cậu cũng không phải đặc biệt hận tôi, bằng không cũng sẽ không để cho tôi tham gia tiết mục của cậu.”

Trong giới giải trí muốn đối phó một người đáng ghét, biện pháp tốt nhất chính là giảm thiểu tối đa con đường hấp thụ ánh sáng của người kia mà không phải kéo vào trong tiết mục, dù ở trong tiết mục bị đả kích, đó cũng là một phương pháp để hấp thụ ánh sáng.

Một tiểu minh tinh không có tên tuổi lại không có bất cứ con đường cố định nào để hấp thụ ánh sáng, thực sự là chết chắc.

“Không công bằng...” Trần Minh Húc hít sâu một hơi, phiền muộn ngồi xuống ghế, lông mi liên tục run rẩy, thoạt nhìn như là sắp khóc.

“Điều này thật không công bằng, dựa vào cái gì chỉ có anh quên tất cả, dựa vào cái gì anh hiện tại càng ngày càng tốt, anh rõ ràng là một tên khốn kiếp, bị bụi bặm chồng chất lên.” Bắt đầu mắng lên.

Đường Phong buông ly xuống rồi đi tới, cậu đứng ở phía trước của Trần Minh Húc: “Tôi có thể ngồi xuống không?”

“Trước đây anh không có lễ phép như vậy.” Trần Minh Húc ngẩng đầu liếc mắt trừng Đường Phong, đang tiếc ánh mắt không có chút uy hiếp, chỉ càng tỏ ra có vẻ đáng thương.

“Muốn khóc thì khóc đi, không nên ghen, đối với thân thể không tốt.” Đường Phong ngồi cạnh Trần Minh Húc, cậu luôn rất khó nổi giận với mấy người trẻ tuổi, bởi vì cậu đã từng trải qua những năm tháng của tuổi trẻ, biết rõ ở tuổi này ai cũng có rất nhiều mê man cũng bằng hoàng, bề ngoài thoạt nhìn kiên cường như một con nhím, nhưng trên thực tế đều có mặt yếu đuối của bản thân.

Càng là người đường hoàng, thường thường nội tâm lại càng yếu đuối, bọn họ muốn biểu hiện chính mình rất mạnh mẽ, cho nên luôn luôn nỗ lực chế tạo một loại bầu không khí thôi miên tên “tôi rất mạnh mẽ”, đây là một loại màu sắc tự vệ, cũng là giữ lại một cái kích lệ với bản thân.

Trần Minh Húc cúi đầu hai tay nắm chặt đặt trên hai chân, cả tiếng hô lên: “Tôi không có muốn khóc!”

“Được rồi, tôi biết cậu không khóc.” Đường Phong chỉ là quan tâm hậu bối, cũng không có chút hổ thẹn về những việc làm không biết mà Đường Phong trước đây đã làm đối với Trần Minh Húc, nghiêng người đưa tay ôm lấy Trần Minh Húc, lúc thương tâm có người ôm luôn luôn tốt.

Trần Minh Húc ban đầu hơi chút quấy người một cái, nhưng rất nhanh thì đưa tay ôm lấy Đường Phong, thanh âm có chút nghẹn ngào từ trên vai chàng trai truyền đến:

“Hỗn... hỗn đản! Anh quả thực là một tên đáng ghét! Vô dụng! Không mặt mũi không da, một vương bát đản không biết hổ thẹn!” Trần Minh Húc dựa vào vai chàng trai, gắt gao ôm lấy lưng của Đường Phong, “Tôi hận anh, tôi hận tên ngu ngốc như anh...”

Đường Phong nghĩ, đại khái là Trần Minh Húc đem vốn mắng chửi người tích lũy hơn hai mươi năm qua đều dùng đến trên người của cậu đi.

100. Chương 100 - Tính Thần Bí

Chương 100 tính thần bí

Đại khái vì xấu hổ nên Trần Minh Húc sau khi ghé vào vai Đường Phong khóc một trận vừa thông suốt liền bỏ chạy, kết quả đến cuối cùng Đường Phong cũng không biết rốt cục giữa Đường Phong và Trần Minh Húc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện này đã có bắt đầu, cho dù không có kết thúc cũng sẽ có một cái quá trình, cậu nghĩ Trần Minh Húc hẳn là sẽ trở lại tìm cậu, cho dù không đến, cậu cũng sẽ có lúc nào đó tìm Trần Minh Húc trò chuyện một chút.

Thân là chủ nhân hiện tại của khối thân thể này phải có nhiệm vụ hoàn trả tất cả nợ nần.

Ngày cuối tuần sau khi Đường Phong trở về vừa lúc bộ phim mà cậu đóng khi trước được tung ra, kỳ thật nguyên bản bộ phim được an bài sẽ đưa ra ở hai tháng sau, nhưng không biết đài truyền hình có đúng hay không là lo lắng “Đường Phong” bây giờ đang là nhân vật chính của các câu chuyện cho nên sớm đem phim tung ra.

Kết quả cùng dự đoán của đài truyền hình không sai biệt lắm, Diễn xuất của Đường Phong trong phim khiến người có cảm giác có trình độ cao hơn cả diễn viên chính, một thần tượng trẻ tuổi không quá nổi bật lại bị giới truyền thông ghê lạnh, nhưng lại bắt ngờ được vô số nhà bình luận điện ảnh công khai khen ngợi diễn xuất của Đường Phong, đưa ra đánh giá vô cùng tốt “Một màn ảnh có vô số người, nhưng cuối cùng lại bị một nhạc công không có lời thoại hấp dẫn toàn bộ ánh mắt.”

Mặc dù fan của mấy người diễn viên chính đối với việc diễn viên phụ đoạt lấy sự chú ý vô cùng bất mãn, rất tích cực vì thần tượng của mình mà tranh cãi ở các diễn đàn, nhưng đa phần mọi người đều đem tiêu điểm dành cho người thanh niên có biểu hiện xuất chúng.

Không phải mấy người diễn viên chính diễn quá kém, mà là người diễn viên phụ diễn quá mức ưu tú mà thôi.

Đường Phong cũng cảm thấy có chút xấu hổ, cậu là một cái “người từng trải công thành danh toại” cư nhiên còn muốn tranh với mấy hậu bối, giống như tham gia trò chơi online, bên cạnh người có một chuyên gia, nhưng Đường Phong lại là người mở ra trò chơi này.

“Quá tuyệt vời! Quả thực quá tuyệt vời!” Tiểu Vũ hiển nhiên có chút không thể khống chế tâm tình kích động, nếu như trên chân cô không phải là giày cao gót chín phân, đại khái cô sẽ kích động đến nhảy dựng lên.

“Đường Phong, anh không biết bạn bè người thân của tôi có bao nhiêu thích anh, anh diễn vô cùng tốt, tất cả mọi người đều đang thảo luận về anh, những tên hỗn đản từng nói anh quy tắc ngầm đều có thể câm miệng rồi!” Một bên lướt web, một bên lôi kéo Đường Phong đến xem bình luận trên mạng, thật hiếm khi có được xu hướng bình luận hầu như là nghiêng về một phía.

Nhưng kỳ thực kết quả này là có thể dự kiến, nếu như là một đám người lão luyện cùng tham gia, người khả năng trong một chốc không thể phân ra ai giỏi ai kém, nhưng hiện tại lại tương đương với việc thả một đầu sư tử vào một vòng tròn tràn đầy những con cừu, mọi người liếc mắt chỉ thấy được sư tử uy vũ hùng tráng mà không đi nhìn kĩ những con cừu đẹp mắt, hoặc là suy nghĩ xem sư tử và cừu ai lợi hại hơn.

Sự thực rõ ràng sáng tỏ như vậy, thế nên không có chỗ cho nghi vấn phản bác.

“Xem đi, tôi đã nói rồi, biện pháp khiến cho đối thủ câm miệng chính là thành quả.” Đường Phong cười vỗ vai tiểu Vũ, đã trải qua sinh hoạt căng chọi mắt hơn nên Đường Phong đối với nhân khí không có bao nhiêu ở hiện tại cũng không có nhiều cảm giác, chỉ cần có tác phẩm tốt, nhân khí, danh lợi, cùng tài phú đều sẽ tùy theo mà đến, đó mới là thật.

Người trải qua bão tố sẽ không đối với mưa phùn ngẫu nhiên rơi xuống mà cả kinh.

Theo luồng nhiệt của phim truyền hình, cùng tiết mục “tình nhân trong mộng” và “ban huấn luyện siêu sao” liên tục duy trì lửa nóng, đã có không ít đài truyền hình đem các tiết mục thăm hỏi cùng tiết mục tổng nghệ hướng Đường Phong vượt cảnh ô liu, muốn Đường Phong tham gia tiết mục để tùy tiện nhờ một chút. Đường Phong không ngại lên tiết mục nói chuyện phiếm, nhưng Lục Thiên Thần lo lắng việc Đường Phong hấp thụ ánh sáng quá cao trong một thời gian ngắn sẽ phản tác dụng nên uyển chuyển cự tuyệt lời mời của các đài truyền hình.

Giống như những gì Lục Thiên Thần đã hứa hẹn lúc trước, vị lão bản này rốt cuộc cũng có tính tự giác của một lão bản, ngoại trừ từ chối một vài tiết mục của một số đài truyền hình bên ngoài cũng tích cực liên lạc mấy tờ tạp chí nổi tiếng.

“Tôi nghĩ rằng anh sẽ cho tôi hấp thụ ánh sáng càng nhiều càng tốt.” Đường Phong nằm dựa trên ghế một bên cạnh hồ bơi trong biệt thự của Lục Thiên Thần, hôm nay sẽ có vài tạp chí đến để phỏng vấn cùng ghi hình cậu, địa điểm quay chụp là có Lục tổng cung cấp.

Lục Thiên Thần hiển nhiên sẽ có cách giải thích: “Bảo trì tính thần bí nhất định đối với một minh tinh mà nói cũng là một loại mị lực.”

“Vậy anh cho rằng tình thần bí hiện tại của tôi như thế nào?” Đường Phong nghiêng đầu nhìn qua, cười hỏi.

Đáp án kỳ thực không cần phải nói ra, Lục Thiên Thần nhìn thoáng qua chàng trai, Đường Phong từ sau khi nhảy xuống biển rồi tỉnh lại vẫn luôn rất thần bí, mà Lục Thiên Thần cũng rất hưởng thụ loại cảm giác này, cũng không muốn đi miệt mài theo đuổi vì sao Đường Phong biến thành cái dạng như hiện tại, còn hơn quá trình, hẳn càng chú trọng kết quả.

101. Chương 101 - Chụp Ảnh Tạp Chí

Chương 101 Chụp ảnh tạp chí

Khu nhà biệt thự cao cấp, quần áo hàng hiệu, Lục Thiên Thần hiển nhiên là dự định đem Đường Phong đóng gói thành một ngôi sao có khuynh hướng cảm xúc, mà không phải cái loại bình dị gần gũi.

Nhưng trên thực tế cũng không tính là đóng gói, Đường Phong người này có khí chất vốn có của bản thân cùng với những vật phẩm xa hoa này thật sự rất hòa hợp, đương lúc chàng trai tiền đồ vô lượng này mặc vào trang phục của Gucci hay Louis Vuitton, đeo đồng hồ Thụy Sĩ hiệu Patek Philippe, Lục Thiên Thần cũng không nhìn thấy bất luận cái gì không hợp hoặc mang đến cảm giác áp chế trên người Đường Phong.

Có người mặc quần áo sang trọng cũng không đẹp, mà có người mặc kệ là mặc quần áo hạ giá hay sang trọng đều đẹp như nhau.

Có chút người trời sinh không là một diễn viên hay ca sĩ, mà có người trời sinh đã định định sẽ trở thành một cái siêu sao.

Chủ đề của buổi chụp ảnh hôm nay là — tự do, nhiếp ảnh gia mong muốn Đường Phong có thể tận lực biểu hiện ra khí chất đặc biệt của mình, trầm tĩnh lại, không pha tạp, mọi người thích phẩm chất chân thành cũng thích người có phẩm chất này, ngôi sao làm dáng cũng không có bao nhiêu người thích.

Chụp ảnh tạp chí đối với Đường Phong chỉ như cưỡi xe nhẹ đi đường quen, mà cậu cũng không cần tìm cách che giấu hay tận lực gì cả, đến lúc ống kính nhắm ngay cậu, chàng trai này có thể bày ra tư thế hoàn hảo đầy quen thuộc.

Khởi đầu là một chút nho nhã anh tuấn, ảnh chụp mang theo hơi thở quý tộc hiện đại, những ảnh chụp này rất tốt, cũng rất đẹp, nhưng giống như nhiếp ảnh gia đã nói, Đường Phong cần đem khí chất đặc biệt của mình biểu hiện ra ngoài, nếu như có đến ảnh chụp đẹp, trên đời này càng có nhiều người mẫu có thể làm tốt hơn cậu nhiều.

Cùng nhiếp ảnh gia hỗn chiến hồi lâu Đường Phong cũng nhập vào rồi, bắt đầu là nói lỏng chỉnh sửa cà vạt chỉnh tề, Nhiếp ảnh gia cấp tốc đem hình ảnh này ghi lại, nhiếp ảnh gia rất tán thưởng biểu hiện của chàng trai, một bên âm thầm may mắn động tác của mình đủ mau lẹ, hẳn cho rằng là mình đã bắt được mặt mũi lực thiên phú của Đường Phong.

Nhiếp ảnh gia đã chụp ảnh cho không ít ngôi sao, trong hàng trăm tấm ảnh chụp mới có thể chọn ra được duy nhất một tấm ảnh gọi là thành công, ngay lúc nhiếp ảnh gia cảm thấy may mắn vì hôm nay sớm bắt được “tấm ảnh thành công” của Đường Phong thì chàng trai này lại lấy tốc độ nhanh nhất để nói cho hắn biết, lúc này mới chớ là bắt đầu mà thôi.

“Tôi nghĩ tới làm một ít tư thế mới.” Đường Phong tựa hồ có chút ngoạ diên rồi, đối với lần đầu tiên chụp ảnh sau khi sống lại, cũng ứng với chủ đề “tự do” này, cậu cần một chút phóng túng.

Nhiếp ảnh gia vừa nghe liền vui vẻ, bọn họ không sợ ngôi sao làm những tư thế lung tung bừa bãi, mà là những ngôi sao không dám đi ném thử: “Có thể, chỉ cần cậu cảm thấy thoải mái là được.”

Sau đó Đường Phong đem cà vạt tháo xuống, dùng cà vạt đem hai tay của mình buộc cùng một chỗ, hướng màn ảnh làm một động tác vẽ mặt khoa trương lại hảo ngoạn, giống như đang sợ hãi than cậu bị trói lại rồi!

Nếu như nói lô ảnh chụp đầu tiên là thể hiện một thân nam nhi đầy mặt mũi lực của Đường Phong, như là thành thực, ổn trọng, giỏi giang cùng quý khí, như vậy những bức ảnh chụp phía sau chỉ có một đại nam nhân mang chút tính cách trẻ con.

Đường Phong hướng màn ảnh lộ ra một nụ cười tươi rói, quần áo mất trật tự dựa vào trên ghế salon, một chân rơi trên mặt đất, một chân khoát lên tay vịn của ghế sofa, cái loại tư thế mở rộng này có đôi khi khiến nhân viên công tác ở hai bên mặt đỏ tím đập.

Ấn tượng của khán giả đối với Đường Phong đại khái dừng lại ở những từ ngữ không chút sáng tạo như “mỹ nam cổ điển” “ôn nhuệ nho nhã”, nhưng nếu như bọn họ thấy được loạt ảnh chụp này của Đường Phong nhất định sẽ đổi mới cách nhìn, người nam nhân thoát nhìn ổn trọng này sẽ híp mắt cắn ngón tay, sẽ trừng đôi mắt vô tội lại đáng thương để lấy lòng, cũng sẽ lộ ra biểu tình hung ác độc địa tràn đầy sát khí...

Chụp ảnh tạp chí thuận lợi trước nay chưa từng có, nhiếp ảnh gia không biết mệt mỏi cùng Đường Phong loạn chuyển khắp nơi trong khu nhà cao cấp, Lục Thiên Thần vẫn luôn đứng nhìn bên cạnh, không có ngăn cản bất kì hành động nào của Đường Phong, người này chẳng những có tiềm chất trở thành siêu sao, thậm chí cũng có thể đi làm người mẫu.

Một ngày đối mặt với ống kính, cả người Đường Phong phát ra mặt mũi làm cho người khác không dám nhìn thẳng, Lục Thiên Thần có đôi khi sẽ sản sinh một loại ảo giác, Đường Phong bình thường cùng hắn nói chuyện phiếm thật sự là Đường Phong đang đứng trước ống kính kia sao?

Tác phong hành sự của Đường Phong rất dễ khiến người khác trở thành bằng hữu của cậu, nếu như nhiếp ảnh gia không phải là còn có công việc vào buổi chiều, phỏng chừng bọn họ còn có thể uống xong trà buổi trưa rồi tâm sự cả ngày.

Chụp ảnh giăng co nửa ngày đều rất thuận lợi.

“Ồ lại ăn cơm, Charles cũng sẽ đến.” Sau khi tổ chụp ảnh cho tạp chí rời đi, Lục Thiên Thần liền nói.

Nghe tựa hồ không phải chờ mong kẻ khác như vậy.

102. Chương 102 - Ba Người

Chương 102 Ba người

Chụp ảnh xong sau đó đến bữa cơm còn một khoảng thời gian ngắn, Đường Phong nhàn rỗi không có việc gì làm liền thẳng đi ngủ, trước đây cậu từng ở nhà của Lục Thiên Thần trong một khoảng thời gian ngắn, lúc mở cửa phòng liền có chút kinh ngạc khi phát hiện khách phòng vẫn nguyên vẹn như cũ, không hề có biến hóa gì.

“Tôi nghĩ anh sẽ đem chăn hay thứ gì đó thay đổi.” Cậu đi vào trong phòng, tùy ý mở ra ngăn tủ đựng quần áo, mấy bộ quần áo cậu để lại không có đem đi cũng vẫn còn tại vị.

Lục Thiên Thần tựa ở cửa đơn giản nói một câu: “Hảo hảo nghỉ ngơi, khi nào tới bữa cơm tôi sẽ gọi cậu.” Sau đó xoay người ly khai.

Đường phong quen thuộc vọt vào phòng tắm để tắm rửa, sau đó trần như nhộng chui vào trong chăn đem mình khóa thành một cái nem rán, cậu thích ngủ lỏa, mỗi một lỗ chân lông đều có được cảm giác giải phóng hô hấp.

Ánh nắng buổi chiều thẩm thấu qua rèm cửa tạo nên một mảng ánh sáng nhạt màu, cậu rất nhanh ôm chăn tiến nhập vào trong giấc mộng ngọt ngào, giấc ngủ ngắn luôn dễ khiến người ta rơi vào trong một đám giấc mộng, những giấc mộng này có thuộc về Fiennes, cũng có thuộc về Đường Phong hiện tại, giống như một cái mạng nhện đem mọi thứ kết dính lại cùng một chỗ.

Cậu mơ thấy tình cảnh lúc bản thân lần đầu tiên nhận được giải thưởng ảnh để ở lễ diện ảnh cấp A+, lúc người dẫn chương trình nói ra tên của cậu thì cậu có cảm giác trái tim mình nhảy lên rất nhanh, có chút đau, cậu lúc đó một lần lại một lần tự nói với chính mình, nghìn vạn lần đừng phát bệnh, nghìn vạn lần không được ngắt đi, đây là buổi quay trực tiếp, nếu như ngắt xui thì quá khôi hài rồi, sẽ rất mất mặt.

Cậu hoàn toàn quên mất mình đã như thế nào đi lên đài lĩnh thưởng, diễn thuyết và vân vân tất cả đều không còn nhớ rõ, ký ức khắc sâu duy nhất là khi đi xuống dưới đài liền lập tức đi lấy lý do đi WC để ra bên ngoài vội vã uống hai viên thuốc.

Gió đêm thật lạnh, đại sảnh yến hội tỏa ra ánh sáng năm màu cùng náo nhiệt, cậu một người đứng bên ngoài hít một hơi thật sâu, ngửa đầu nhìn bầu trời, sau đó biết được rốt cuộc mình đã bước lên con đường mà mình muốn đi.

“Đường Phong, thân ái...”

Loáng thoáng có người ở bên tai cậu phun nhiệt khí, cậu nhớ rõ trước đây trong nhà có nuôi chó và mèo, con mèo kia rất thích lui ở trong ngực của cậu để sưởi ấm, sau đó chú chó kia luôn luôn vào lúc trời sáng liền chạy đến bên cạnh cậu liếm mặt của cậu, giống như hiện tại, liếm liếm cái trán, chớp mũi, gương mặt còn có môi.

“Charles, đừng lộn xộn... hiện tại mấy giờ rồi?” Cậu mở mắt đem tay che mặt Charles đem người bên cạnh đẩy ra.

Miền cưỡng trở mình một cái, kéo kéo chăn, hình dạng khép hờ mắt của chàng trai vừa nhìn chính là còn chưa tỉnh ngủ, lông mi vừa đen vừa dài giống như hai cánh quạt không ngừng khoa trương quạt a quạt tạo thành một bóng râm.

Đường nhìn của Charles rơi lên trên vai của Đường Phong, từ quần áo bên giường cùng đồ dùng hàng ngày có thể suy ra chàng trai này bên dưới chăn nhất định là trần như nhộng, hần đột nhiên cảm thấy mình khao khát khó chịu, bình thường cũng không có cảm giác cường liệt như vậy, thể nhưng hiện tại, hần bị khát vọng cường liệt của mình dọa tới rồi, nguyên lai mình dĩ nhiên là một người đàn ông có dục vọng không bao giờ đủ như vậy?

“Thân ái, đã sáu giờ rưỡi rồi, dậy ăn cơm thôi, ngoan.” Ngủ khì như đang hổng trẻ con, Charles lại cúi người hôn lên bờ vai trần trụi của chàng trai.

“Sáu giờ rồi?” Đường Phong xoa xoa cái trán, vậy là cậu đã ngủ suốt hai tiếng rồi đồng hồ, đầu sao lại choáng như vậy a? Quả nhiên là ngủ quá lâu rồi.

Charles một bên gật đầu một bên hôn: “Ừ.”

Thơm quá thơm quá, Đường Đường nhà hân hạnh định trước khi ngủ đã tắm rửa qua, thật muốn liếm từ trên xuống dưới một lần.

“Charles, anh muốn ăn tôi sao?” Chàng trai bắt đầu khôi phục thanh tỉnh có chút buồn cười nhìn cái tên đang liếm tay cậu, Charles như vậy thoát nhìn giống như một chú chó nhỏ.

« Tôi ước gì hiện tại có thể đem cậu nuốt vào trong bụng ! » Nam nhân vừa tỉnh ngủ quả nhiên là tối quyến rũ, tư thái liêu nhân này, còn có nhãn thần mông lung này, Charles nuốt nước miếng một cái, bàn tay mê đắm đặt lên lưng Đường Phong.

Chết tiệt, chán này có đúng hay không là có chút quá dày rồi ?

« Đáng tiếc hiện tại tôi đã không phải là thức ăn mà anh có thể ăn rồi. » Người kia mang theo nội tâm xấu xa hướng Charles trừng lớn hai mắt, đường nhìn lướt qua Charles đi về phía Lục Thiên Thần đang đứng ở cửa, « Lão bản, phiền phức ngài đem sinh vật này ra ngoài. »

Charles bị đả kích rồi : « Thân ái, cậu quá ác tâm rồi ! »

103. Chương 103 - Ba Người (hai)

Chương 103 Ba người (hai)

Charles buồn bực ngồi trước bàn ăn, ánh mắt giống như một oán phụ nhìn chăm chăm Đường Phong đang chậm rãi nói chuyện với Lục Thiên Thần, hân vô cùng tưởng niệm khoảng thời gian một tháng lúc Đường Phong ở cùng hân khi vừa mới xuất viện a.

Thời gian kia Đường Phong muốn khôi hài có khôi hài, muốn tình thú có tình thú, ngày thường lại là một nam nhân ôn nhuận khả ái thân thiện hiểu lòng người, buổi tối lại là một yêu tinh khiến người ta yêu đến không có giới hạn, úc, ngẫm lại thật khiến người hạnh phúc.

Nhưng bây giờ là chuyện gì xảy ra đây?

“Đường, cậu ở trước mặt tôi lại cứ liếc mắt đưa tình với bạn thân của tôi, tôi cảm thấy rất tức giận!” Cố sức cầm phập chiếc nĩa trong tay vào trong thịt bò, Charles tàn bạo nói.

Đường Phong liếc mắt nhìn Charles, sau đó... cũng chỉ như vậy.

Người nam nhân này thậm chí không hề có dự định tìm một cái đề tài buồn chán nào đó để nói với Charles thì đã quay đầu tiếp tục hàn huyên với Lục Thiên Thần: “Tôi là một nam nhân, những phân cảnh lửa thân không cần tìm thể thân, hưởng chi trong hợp đồng cũng nói không có quay chính diện, nhiều lắm cũng chỉ là mặt sau.”

Người trông cậy một người đàn ông bốn mươi tuổi từ nhỏ đã sống ở phương tây sẽ vì lộ PP mà xấu hổ mất tự nhiên sao? Đường Phong dù là lúc mười bảy tuổi cũng đã không có cảm giác này.

“Cái gì? Cậu phải quay cảnh lửa thể?” Lực chú ý của Charles nhanh chóng bị hấp dẫn bởi nội dung nói chuyện giữa Đường Phong và Lục Thiên Thần, hân buông dao nĩa xuống, giống như một lão đại mà dựa lưng vào ghế, kiên định phun ra một câu nói, “Tôi không đồng ý! Chỉ có tôi được nhìn xem thân thể của cậu!”

Đường Phong dường như không có việc gì cầm lên ly rượu uống một ngụm khiến bờ môi nhiễm một tầng sắc đỏ của rượu, lại oán giận liếc mắt nhìn khuôn mặt than của Lục Thiên Thần: “Tôi không biết vì sao anh lại gọi Charles qua đây.”

“Bởi vì chuyện chúng ta thương thảo phải có Charles thêm vào.” Ngón tay gõ lên mặt bàn, Lục Thiên Thần nhìn lão bằng hữu ngồi đối diện, “Chuyện phiền toái của Albert đều là do cậu gây ra.”

“Hắc, đừng nói như vậy, tôi chỉ muốn tên biến thái không có phẩm vị như Albert biết, phẩm vị của Charles tôi đây cao bao nhiêu, người tôi coi trọng có bao nhiêu tốt đẹp, con mèo nhỏ bên cạnh hắn căn bản không thể so với.” Vuốt đầu, đường nhìn của Charles rơi lên trên người Đường Phong ffang bình tĩnh ăn uống mà than thở: “Mà trên thực tế tôi cũng làm cho Albert biết điểm này, thế nhưng tôi thật không ngờ hắn lại vô sỉ dám cùng tôi cướp người như vậy.”

“Mấy người giống như những đứa con nít tranh giành đồ chơi.” Cắt một khối thịt bò nhét vào miệng chậm rãi nhai, Đường Phong cười bất đắc dĩ.

Lục Thiên Thần thiêu thiêu mi: “Trong linh hồn một người đàn ông đều có một đứa trẻ.”

“Vậy đứa trẻ trong lòng anh có cá tính gì?” Đường Phong tò mò hỏi.

Charles bị bỏ quên một bên lập tức chen vào nói: “Còn có thể là cái gì, cậu nhìn cái bộ dáng băng sơn của hắn là biết hắn ta là muện tao rồi, Đường Thân ái, nhớ kỹ đừng đến gần Lục Thiên Thần quá, hắn thoát nhìn thì lãnh đạm, nhưng trên thực tế lại là một đầu sư tử sẽ ăn thịt người.”

“Cám ơn sự nhắc nhở của anh, nhưng hiên tại tựa hồ bởi vì quan hệ tới Albert, cho nên tôi cùng hai người sắm vai không phải là có quan hệ bằng hữu.” Lại tùy ý để Charles cùng Lục Thiên Thần xả xuống dưới, thì lời này đến sáng mai mới có thể xả trở về, Đường Phong quyết định tự mình ra tay, dù sao chuyện này liên quan đến an toàn của cậu.

“Cùng Lục Thiên Thần là sắm vai, cùng tôi là thật.” Charles vừa cười vừa nói vẻ đương nhiên.

“Vậy cậu hỏi ý kiến Đường Phong trước đã.” Lục Thiên Thần nhàn nhạt lên tiếng.

Đường Phong nhún vai: “Tôi không phải người thích bị theo đuổi, nhất là dưới tình huống như vậy, tôi chỉ muốn làm việc thật tốt.”

“Tôi sẽ cho cậu thời gian lẫn không gian để làm việc, mà ở những lúc khác tôi tuyệt đối là một tình nhân hoàn mỹ nhất.” Charles tự tin không gì sánh được mà giương cằm lên.

“Vẫn là câu nói kia, nhớ kỹ xếp hàng, nỗ lực lên.” Híp mắt cười, Đường Phong bắt đầu biểu thị hoài nghi đối với việc có thể trò chuyện ra kết quả gì ở bữa cơm này.

104. Chương 104 - Ba Người (ba)

Chương 104 Ba người (ba)

Quả nhiên bữa cơm qua đi vẫn không có thương thảo ra kết quả gì có thể làm cho tinh thần bị chấn động, thậm chí cuối cùng còn miễn cưỡng làm ra tổng kết khiến Đường Phong vô cùng bất mãn.

“Hiện tại Albert cũng sẽ không tìm đến tôi gây phiền phức, tôi nghĩ không cần bắt đầu sắm vai đội ngũ ba người ân ái bây giờ.” Đường Phong biểu thị kháng nghị của mình, loại chuyện ba người cùng đi này mặc kệ là ở trong phim hay sinh hoạt thường ngày cũng đều không thể tưởng tượng nổi.

“Albert là kẻ hay thay đổi thất thường, cậu hay chúng tôi cũng không thể bảo đảm lời hắn nói là sự thật, lời của hắn dù là thật cũng không nhất định sẽ thực hiện, hắn là một kẻ hay thay đổi, tùy thời đều có thể cải biến cách nghĩ.” Lục Thiên Thần nói một phen đã biểu lộ thái độ cùng lập trường của hắn.

Đường Phong nhìn về phía Charles, cái kế hoạch này ban đầu là do Lục Thiên Thần nói ra, cho nên Lục Thiên Thần có tán thành thì cũng không khiến Đường Phong cảm thấy kinh ngạc.

“Tôi nghĩ Thiên Thần nói đúng, Trung Quốc không phải có một câu thành ngữ “phòng cháy hơn chữa cháy” sao? Chúng ta bây giờ chính là phòng cháy không để nó xảy ra, Đường thân ái, chuyện này đối với cậu cũng

không có chỗ hỏng gì.” Charles mang vẻ mặt cười hì hì nhìn Đường Phong khiến cậu cảm thấy chỗ hỏng rất lớn.”

“Các anh sẽ không vì thái độ của tôi mà suy nghĩ lại đúng không?” Đường Phong nhìn Lục Thiên Thần bên trái, lại nhìn Charles bên phải.

Lục Thiên Thần chỉ cười không lên tiếng, Charles đương nhiên nói: “Đừng nói như vậy thân ái, giang hồ hiểm ác đáng sợ, chúng tôi chỉ đang bảo vệ cậu.”

“Có thể, tôi đây đồng ý.” Tranh chấp nhiều hơn nữa cũng sẽ không làm cho kết quả thay đổi, vậy thì không cần phải đi tranh chấp, Đường Phong phải đối mặt hiện thực mà cậu không hề muốn thừa nhận, hiện nay người cậu có thể dựa vào chỉ có Lục Thiên Thần cùng Charles.

Cậu không biết hai người đàn ông này rốt cuộc là dùng thái độ gì đối với cậu, cậu đoán rằng Charles chỉ là muốn lên giường cùng cậu, mà Lục Thiên Thần thì tốt hơn một chút, mặc dù cũng là một cách, nhưng nhìn đến Lục Thiên Thần thấy được cậu là một diễn viên có tiềm năng có thể bồi dưỡng thành siêu sao, là một người thương nhân, Lục Thiên Thần luôn luôn ưu tiên lợi ích.

Mà thái độ của Lục Thiên Thần lại quyết định việc Charles sẽ không đơn giản đối cậu xuống tay, Lục Thiên Thần cùng Charles hợp tác có thể tránh việc cậu cùng Albert nhắc lên quan hệ, tất cả mọi người đều bị vây ở giữa của một loại cân đối kì diệu.

Tạm thời mặc kệ loại cân đối này có thể duy trì được bao lâu, hiện tại Đường Phong cần Charles cùng Lục Thiên Thần, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc cùng điểm mấu chốt của cậu, rất nhiều chuyện cũng có thể bàn bạc thậm chí thỏa hiệp, người ở tuổi này cũng không còn như lúc còn trẻ, mưu toan dựa vào tuổi trẻ cùng lực lượng của mình mà đi đối nghịch với xã hội.

Dùng từ không dễ nghe là khéo đưa đẩy, dùng từ êm tai một chút là thành thực, dùng bản chất để nói là một phương pháp “kẻ yếu” ở trong một đồng minh thú dùng để bảo hộ mình, cậu sớm không phải là trâu nghe mới sinh, muốn theo kịp người khác để sống sót thì đầu óc phải giáo hoạt một chút là điều tất yếu.

“Tốt, vậy khi nào thì cậu đến ở cùng tôi, không bằng ngay sao khi ban huấn luyện siêu sao kết thúc thế nào? Nói thật, tôi cảm thấy cái quy định học viên phải ở nhà trọ của ban huấn luyện quá vớ vẩn rồi.” Về mặt Charles bưng bưng phần chần, trong mắt lại bắn ra ánh lửa bập bùng.

Người này có thể là anh tuấn vô địch, nhưng ở Đường Phong xem ra chính là một hoa hoa công tử tinh trùng tràn não, rất muốn cấp Charles một cái tát.

“Đưa đến bàn đi không phải quá phiền phức rồi sao?” Không có trực tiếp phủ định cách nói của Charles, Đường Phong quay qua dụ dỗ Lục Thiên Thần.

“Cậu còn muốn bàn gì nữa?” Charles không phải ngu ngốc, mơ hồ cũng nghe được lời nói của Đường Phong cất giấu ý tứ khác.

Đường Phong mỉm cười nhìn Lục Thiên Thần: “Nếu là ba người cùng nhau, tôi không có khả năng chỉ ở riêng với anh, đương nhiên cũng phải ở cùng Lục Thiên Thần, thế nhưng mỗi ngày phải chạy qua chạy lại thật rất mệt, tôi muốn nghỉ ngơi, không muốn bốn ba mệt nhọc.”

“Nói cho chúng tôi nghe suy nghĩ của cậu.” Lục Thiên Thần cười nhàn nhạt, một người có thể thay đổi suy nghĩ sinh hoạt tập quán cùng ham thích của hẳn chẳng lẽ còn có thể cải biến cả chỉ số thông minh sao?

Charles mang vẻ mặt hiếu kì nhìn chàng trai, Đường Phong đưa tay trái nắm Lục Thiên Thần, tay phải nắm Charles, đem tay hai người siết chặt: “Nếu là ba người cùng nhau, dĩ nhiên là ba người chúng ta ở cùng một chỗ rồi.”

Mặc kệ là ở riêng với Lục Thiên Thần hay Charles, Đường Phong đều cảm thấy nguy hiểm, ba người cùng nhau thì hay nhất, quan hệ vững chắc lại khắc chế lẫn nhau, ai cũng không chiếm được tiện nghi của ai, không có việc gì còn có thể cùng nhau chơi đùa địa chủ.

105. Chương 105 - Chương 105

Chương 105

Sau bữa cơm chiều Charles vẫn không có chút ý định sẽ trở về nhà của mình, lại tự nhiên chạy vào phòng của Đường Phong tắm rửa, thay áo ngủ táp dép chạy xuống lầu đến bên Đường Phong đang ngồi trên sofa pha ngoạn mấy vi tính, lại tự giác ôm vai chàng trai, suy nghĩ chút liền nhìn vào mấy vi tính.

“Làm sao để thân mật cùng ngựa của mình?” Charles đọc ra chữ trên màn hình vi tính.

Chạng vạng, mặt trời cũng đã xuống núi, trong phòng thông thoáng, cho dù hai đại nam nhân ở cùng một chỗ cũng sẽ không có nhiều nhiệt, Đường Phong cũng không có ngăn cản hành vi thân mật của Charles, chỉ ít lúc cậu còn là Fiennes việc kẻ vai sát cánh cùng bằng hữu là chuyện rất tự nhiên.

“Ân, khi kết thúc ban huấn luyện có một cuộc thi tổng hợp, tôi lại chưa từng cưỡi ngựa.” Gãi gãi cái trán, Đường Phong thở dài, ngựa cao to cường tráng cùng thấp bé ôn hòa có sự khác nhau rất lớn, giống như xe đồ chơi cùng xe đua thật vậy.

Những chương trình học khác như là biểu diễn, âm nhạc, vũ đạo hay lễ nghi thì Đường Phong đều không có gì phải lo lắng, chỉ có mỗi cưỡi ngựa là không được, xuất phát cùng người khác nhưng vẫn là kém một bậc.

“Thân ái, cậu tìm tôi là được rồi, tôi ở Anh có một bãi nuôi ngựa, nuôi không ít ngựa xinh đẹp, bản thân tôi cũng có giấy phép làm nài ngựa,” Charles bá đạo đem máy tính trong tay ai kia đẩy ra, đầu thân mật dựa vào vai Đường Phong, ôn nhu nói, “So với việc xin giúp đỡ từ những văn bản khô khan này, còn không bằng tôi dạy cậu cưỡi ngựa một chút.”

Lục Thiên Thần từ quầy bar bước lại, trong tay cầm hai ly whisky có đá: “Không cần dạy lén, mấy ngày trước Khải có hỏi qua ý kiến của tôi về việc cải biến tiết mục “tình nhân trong mộng”, nghĩ đến quan hệ giữa việc Đường Phong phải tham gia ban huấn luyện siêu sao lại tham gia tiết mục, tôi khiến nghị đem nội dung kì sau của “tình nhân trong mộng” đổi thành dạy cưỡi ngựa.”

“Này cũng không sai, tôi sẽ đưa toàn bộ tổ ekip đến Anh.” Charles cười tủm tỉm nói, sau đó hắt cùn Đường Phong cưỡi một con ngựa, hắt sẽ đưa ngựa vào trong rừng, đem mọi người đẩy ra xa, chỉ còn lại hắt cùn Đường Phong ở trong rừng muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Đem một ly whisky trong tay đưa cho Đường Phong, Lục Thiên Thần ngồi xuống một bên còn lại cạnh chàng trai, khoe miệng câu lên: “Không, đi Anh quá lãng phí thời gian, quá xa xôi, tôi đã mời Khải đến bãi ngựa của tôi tiến hành quay chụp, mà tôi lúc đó sẽ làm giáo luyện dạy các nam ngôi sao còn lại.”

“Không có ai nói việc này với tôi!” Charles đưa ra kháng nghị, “Việc này không công bằng!”

“Việc này rất tốt, tôi không thích bay đi bay lại trong thời gian ngắn.” Nhấp một ngụm whisky, Đường Phong tán thành lời nói của Lục Thiên Thần, đến Anh vài ngày lại quay trở về, cậu ghét chuyến đi như vậy, đầu óc đều nhanh hôn mê.

Nếu Đường Phong đã nói như vậy, Charles cũng không có gì để tiếp tục tranh cãi, hắt chỉ là hồ nghi nhìn ly whisky trong tay Đường Phong, lại nhìn ly rượu trong tay Lục Thiên Thần: “Vì sao không có của tôi?”

“Tôi chỉ có hai tay.” Lục Thiên Thần nâng ly lên, ý chính là người muốn uống thì tự mình đi rót.

“Thấy sắc quên nghĩa!” Tức giận bỏ lại một câu nói, Charles chạy đi lấy rượu.

Đường Phong thiêu mi, may là giao tình giữa Lục Thiên Thần và Charles là bạn khá tốt, bầu không khí cũng khá hài hòa thoải mái.

“Các anh không đi hoạt động vào buổi tối sao?” Ở trong kí ức của cậu, Charles và Lục Thiên Thần không phải loại hình đàn ông ở nhà, mỗi ngày cơ bản đều là sau chín giờ mới trở về.

“Ở nhà cũng không tệ.” Lục Thiên Thần nhàn nhạt nói một câu, trên mặt không có biểu tình gì.

Charles sớm đã thay áo ngủ nên cũng không có dự định ra ngoài, ba người đại nam nhân cùng ngồi trên ghế salon cùng nhau nhìn thời gian tám giờ hoàng kim, Đường Phong nói không bằng đánh bài, cậu gần đây thích chơi đấu địa chủ, hai người khác cũng không có dị nghị.

Ba người tùm lại uống rượu hút thuốc lại đánh bài, Lục Thiên Thần cùng Charles hiển nhiên ít ngoạn trò này, hai người nông dân bị Đường địa chủ ngược đãi, mấy tiếng trôi qua Đường địa chủ đã thu được một khoản không nhỏ, số tiền này so với lần trước cậu làm khách mời cho bộ phim Phiến Thù còn nhiều hơn, hơn nữa không cần quá vất vả.

“Bom! Ha ha, tôi lại thắng!” người này cười đến kiêu ngạo, tay phải cầm lấy ly rượu uống một ngụm, tay trái không nhanh không chậm đem tiền gom về phía mình.

“Hiện tại mấy giờ rồi?” Đường Phong chậm rì rì đem tiền cất kỹ, uống rượu hơi nhiều rồi, đầu óc bắt đầu có chút choáng váng rồi, bất quá cậu không có quên lấy tiền, đây là cậu cực khổ thu được, nhất là có thể đem Lục Thiên Thần cùng Charles “đánh” thê thảm như vậy cũng làm cho cậu cảm thấy vô cùng hài lòng.

“Mười hai giờ rồi, ngày mai cậu còn có buổi học ở ban huấn luyện.” Lục Thiên Thần đem bài ném qua một bên đứng dậy đỡ Đường Phong đã phiếm hồng khuôn mặt đứng dậy.

Lung tung gật đầu, Đường Phong không khách khí đem toàn bộ trọng lượng cơ thể giao cho Lục Thiên Thần: “Ừ...Tôi nghĩ tôi ngày mai đại khái có thể không dậy nổi...”

“Hắc! Hai người các người muốn đem tôi bỏ lại sao? Cái này không thể được!” Charles uống không ít hơn Đường Phong, người này say khướt chạy đến ôm lấy lưng Đường Phong, bấu môi hôn hôn, “Thân ái, tới hôn một cái.”

Đường Phong đưa tay đẩy Charles ra: “Tôi hơi chóng mặt.”

“Cậu uống nhiều lắm.” Lục Thiên Thần khéo tay ôm lấy thắt lưng Đường Phong đưa người lên lầu, Charles thất tha thất thểu đi theo sau vẫn không buông tha mà túm lấy bàn tay Đường Phong dùng để đẩy hắn ra.

...

...

Ba người cứ như vậy đi thẳng đến phòng của Đường Phong, vừa nhìn thấy giường lớn mềm mại thì Đường Phong liền cấp tốc ngã xuống, đem mặt vùi vào gối bày ra một bộ hoàn toàn không muốn động.

“Thân ái...” Charles lầm bầm một tiếng rồi mở ra hai tay hướng Đường Phong đè ép đi xuống, đột nhiên bị người ngăn chặn Đường Phong vô cùng khó chịu nỗ lực xoay người đem siêu cấp lớn hùng đang ghé vào trên người mình mà đẩy ra, Lục Thiên Thần cũng tốt bụng giúp một tay, cố sức đem Charles kéo qua một bên.

Đáng tiếc Charles lại giống như một dây leo mới bị đẩy ra lại dùng hai tay hai chân quấn lấy Đường Phong, dùng tay đẩy ra thì một khắc sau vẫn dính lại.

“Charles! Buông Đường Phong ra, người ôm cậu ta như vậy tôi làm sao có thể cởi quần áo của cậu ta?” Lục Thiên Thần có chút đau đầu nhu nhu cái trán, vì sao hắn phải tới chiều cổ hai tên uống say chứ.

“Cởi quần áo...đúng, cởi quần áo...” Ba chữ kia kích thích thần kinh Charles, hai tay của hắn cố sức lách xả quần áo Đường Phong, chiếc áo sơ mi vài trăm đô la bị tên hùng tức giận dùng lực cấp xé, cúc áo trong suốt hình vỏ sò rơi lả tả khắp nơi, Đường Phong vừa nóng vừa choáng váng đầu lại rất phối hợp đem sơ mi cởi ra, một bên nỗ lực khiến Charles đang nóng như một cái lò lửa cách mình xa một chút, một bên bắt đầu cởi quần.

Cậu mở ra nút quần, đang định đưa tay kéo khóa quần thì có một bàn tay lạnh lẽo cầm tay cậu, giúp cậu đem khóa quần kéo xuống, thuận thế đem cả quần lột kéo xuống, Lục Thiên Thần đem quần áo của cậu ném xuống mặt đất.

Charles hôn lưng Đường Phong, hôn hôn một chút rồi ngủ, ai nói người sau khi say sẽ loạn tính? Hôm nay bọn họ uống rất nhiều, chỉ muốn ngủ một giấc, làm gì còn khí lực để làm cái gì vận động kịch liệt nữa.

Lục Thiên Thần là người duy nhất còn thanh tỉnh liền vọt vào phòng tắm tắm rửa, sau khi đi ra liền cầm theo khăn ướt giúp Đường Phong lau mồ hôi, về phần Charles, dù sao người này cũng đã tắm qua, đừng hi vọng Lục Thiên Thần sẽ giúp người này lau thân thể, việc này khiến hắn cảm thấy có chút quái dị.

Lục Thiên Thần cũng mệt mỏi rồi, chờ hắn dọn xong những thứ loạn thất bát tao đều đã qua nửa giờ, hắn quyết định sáng ngày mai cho mình nghỉ ngơi nửa ngày.

Hắn cũng không có quay về phòng ngủ của mình, ai biết đầu hùng Charles này có thể đột nhiên nửa đêm tỉnh lại hay không, chỉ cần trong đầu nghĩ đến Charles đối Đường Phong làm chút chuyện hắn liền không ngủ được, không bằng cùng nhau ngủ, nếu là ba người cùng nhau liền được rồi.

Ngã xuống giường, Lục Thiên Thần nghiêng người nhìn Đường Phong ngủ ở giữa, người này ngủ rất say, chỉ có chút hé miệng hô hấp nhẹ nhàng, thỉnh thoảng bởi vì Charles ôm mà khó chịu giãy dụa hai cái, luôn luôn nỗ lực muốn đá văng cái người ghé vào trên người mình, mà Charles cũng dị thường dính người, bắt khuất ôm Đường Phong không tha.

Lục Thiên Thần ngủ một mình một hồi, đại khái qua nửa giờ hắn phát hiện mình dù vẫn luôn nhắm mắt lại cũng là tâm thần không yên ngủ không được, sau đó trong bóng đêm hắn mở mắt, dùng tay chống nửa người nhìn Đường Phong nằm bên cạnh cách mình rất gần, bên tai hắn vẫn luôn là tiếng hít thở nhẹ nhàng của Đường Phong.

Lục Thiên Thần lần thứ hai ngã xuống giường, bất đồng chính là lần này hắn chặt mọi tua dính Đường Phong, đưa tay qua đem chàng trai ôm vào trong lòng, thân thể hơi lạnh của Lục Thiên Thần khiến người sau bất tri bất giác dựa sát vào, tìm một vị trí thoải mái mà cọ cọ, lằm bằm hai câu lại tiếp tục ngủ.

Cảm giác thật tốt, Lục Thiên Thần cúi đầu hôn trán Đường Phong, hắn muốn làm như vậy, hắn cũng đã làm như vậy rồi.

Tối hôm đó Đường Phong có một giấc mơ đáng sợ, trong mơ có hai dã thú đem cậu vây vào giữa, những con vật đáng ghét này cắn xé cánh tay cùng quần áo của cậu, bốn phía vừa nóng vừa hẹp, cậu sắp thở không nổi rồi.

Nóng quá, Đường Phong tỉnh lại ngày thứ hai là vì nóng.

Sáng sớm đứng lên lại thấy bản thân bị hai người đàn ông trần như nhộng kẹp ở giữa, cảm giác quả thật không tốt chút nào, khoe mắt Đường Phong nhìn không được mà co quắp một chút, cậu sờ sờ thân thể của mình, hoàn hảo, tối hôm qua hắn là không có phát sinh chuyện gì đáng sợ, tuy rằng tư tưởng của cậu rất cởi mở nhưng vẫn không có cởi mở đến mức song song cùng hai người đàn ông điên loạn đảo phượng.

106. Chương 106 - Ba Người (năm)

Chương 106 Ba người (năm)

“Tỉnh?” Lục Thiên Thần mở mắt, lúc Đường Phong có động tác thì hắn cũng tỉnh lại, tính cảnh giác trời sinh dù là ở trên giường cũng không ngoại lệ.

“Ân.” Đường Phong hí mắt lên tiếng, đêm qua uống quá nhiều rượu khiến cả người mới sáng sớm đã ỉu xìu không có chút lực, liền ngay cả thanh âm đáp lại cũng là hữu khí vô lực.

“Hôm nay tôi có buổi học ở ban huấn luyện.” Cổ sức tập trung suy nghĩ, Đường Phong nhìn lên đồng hồ báo thức trên vách tường, đồng hồ hiển thị chín giờ mười lăm phút, chương trình học bắt đầu lúc chín giờ rưỡi, cậu giãy dụa nỗ lực rời giường.

“Đem qua tôi giúp cậu xin nghỉ rồi.” Lục Thiên Thần đưa tay qua kéo người ngã về giường, Đường Phong bất ngờ không kịp đề phòng liền ngã xuống gối mềm mại, đầu óc có chút hỗn loạn.

“Tôi cảm thấy đầu rất đau giống như đêm qua có người nhảy loạn trong đầu tôi.” Nhéo nhéo mi tâm, Đường Phong hít sâu một hơi, nghiêng người nhìn cái lò sưởi phía sau, Charles còn đang ngủ say sưa, không hề có chút dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

“Người này ngủ rất say.” Nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng, Lục Thiên Thần đưa tay giúp Đường Phong thoát nhìn không thoải mái mà nhu nhu cái trán, “Cậu đợi một lát tôi sẽ cho người làm canh giải rượu rồi đem lên.”

Đường Phong khoát tay: “Không, cho tôi chút nước rồi để tôi ngủ thẳng đến trưa là được, tôi không sao, chỉ là có chút say rượu thôi.”

“Không được nằm, nếu cậu hiện tại nằm xuống tôi sẽ thương cậu.” Lục Thiên Thần bình tĩnh nói ra một câu khiến cho người mở to mắt mà trừng.

Đường Phong buồn cười nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh mặc quần áo: “Lục tổng, phương thức anh quan tâm tôi rất đặc biệt, bất quá... vẫn cảm ơn anh.”

“Tôi không cần lời cảm ơn trên miệng của cậu, làm một người thương nhân, tôi nghĩ vẫn là lợi ích thực tế.” Đứng lên mặc quần vào, Lục Thiên Thần nghiêng người cúi đầu hạ xuống một nụ hôn trên mắt Đường Phong, “Như vậy là đủ rồi.”

“Tôi hiểu rõ.” Cậu cười gật đầu.

Lục Thiên Thần tò mò hỏi: “Cậu hiểu rõ cái gì?”

“Anh không giống Charles.” Cậu ngồi dậy dựa lưng vào gối, nghiêng đầu nhìn Charles vừa có chút động tĩnh lại bắt đầu ngáy to.

“Nga— tôi có chỗ nào không giống hẳn?” Lục Thiên Thần cười khẽ một tiếng, đi tới quầy bar trong phòng ngủ rút ly nước, suy nghĩ một chút liền đổi thành một ly nước trái cây.

Đường Phong mở ra hai tay nhún vai: “Chính là như vậy.”

Quay lại đưa ly nước trái cây cho chàng trai, Lục Thiên Thần mỉm cười: “Lá gan của cậu cũng rất lớn, đêm qua uống nhiều rượu như vậy không sợ tôi cùng Charles sẽ làm gì với cậu sao?”

“Ngô, có anh thì sẽ không rồi.” Thanh âm rầu rĩ từ trong ly truyền ra, chàng trai một bên uống nước trái cây vừa được ướp lạnh, một bên nói chuyện mơ hồ không rõ.

Trong mắt hiện lên một tia sáng, Lục Thiên Thần đứng cạnh nheo mắt lại, cười nói: “Cậu dựa vào cái gì cho là như vậy?”

Đường Phong liếc mắt nhìn khuôn mặt đang ngủ của Charles rồi quay đầu nhìn về phía Lục Thiên Thần, cười nói: “Bởi vì anh là Lục Thiên Thần, không phải Charles.”

“Hơn nữa tôi nghĩ cách nói của tôi cũng không sai.” Đường Phong nhìn bốn phía một chút, chỉ ít ba người bọn họ bình an vô sự vượt qua một đêm, không có phát sinh việc không thoải mái.

Lục Thiên Thần nhất thời không nói gì, chỉ là thật sâu nhìn chàng trai đang uống nước trái cây, chờ Đường Phong uống xong liền đi qua giúp cầm lấy cái ly, lúc xoay người song song nói ra một câu: “Tôi không phải luôn lí trí như vậy, tôi là một thương nhân, cũng là một người đàn ông.”

Lục Thiên Thần rời khỏi căn phòng, Đường Phong đem Charles đang say ngủ đẩy ra rồi đi vào phòng tắm, cậu đương nhiên biết, nhưng phần nhiều thời gian Lục Thiên Thần vẫn là một thương nhân.

Cậu nói khi này nói với Lục Thiên Thần kia, có một nửa là thật, còn phân nửa là cố ý.

Bởi vì song song Lục Thiên Thần cũng là một người đàn ông, cho nên những lời này đối với thân là một người đàn ông như Lục Thiên Thần cũng có chút tác dụng, nếu như có thể tăng sự bảo hộ đối với mình, một ít tâm kế vô hại cũng là có thể, đúng không?

107. Chương 107 - Chương 107

Chương 107

Ánh mặt trời ấm áp chói chang không chút lưu luyến từ bầu trời xanh lam mà rơi xuống, giống như những viên ngọc màu vàng kim rơi xuống từ một cốc sàng to lớn, nhỏ vụn lại lộ ra hương vị nhàn nhạt, móng ngựa

dầm nát mặt đất tạo nên những luồng bụi bặm hồng nhạt, dưới ánh dương quang lại như một con kiến đang tạo nên một hồi cuồng phong cát bụi.

Mồ hôi từ trong nón bảo vệ dần dần chảy xuống, Đường Phong lôi kéo dây cương thúc ngựa đi, bên cạnh cậu là Lục Thiên Thần đồng dạng một thân trang phục cưỡi ngựa.

“Đừng sợ.” Lục Thiên Thần nói một câu.

Dựa theo ước định, ngày hôm nay Lục Thiên Thần dành ra hai giờ để cấp Đường Phong một khóa học cưỡi ngựa, hiện tại đã qua một giờ, mà tiến bộ lớn nhất của Đường Phong chính là có thể tự mình nắm dây cương điều khiển ngựa đi một vòng, thỉnh thoảng còn cần Lục Thiên Thần kéo dây cương để không cho ngựa quẹo vào bãi cỏ bên cạnh để ăn cỏ.

“Tôi đang nỗ lực cùng nó bồi dưỡng cảm tình.” Võ vồ nhẹ vào cái cổ của con ngựa, Đường Phong vừa cười vừa nói.

Ngày hôm nay tuy rằng tiến bộ không lớn, nhưng cũng có tiến bộ không phải sao? Ở dưới mặt trời phơi nắng hơn một giờ, hai người đến một chỗ nghỉ ngơi, ngựa cúi đầu ở bên cạnh nhai cỏ, Đường Phong đột nhiên nhớ ra một việc.

“Lục tổng, có phải là trước đây tôi và Trần Minh Húc có chuyện hiểu lầm?” Người mà Đường Phong có thể hỏi cũng chỉ có Lục Thiên Thần, bên cạnh cậu bây giờ không có bạn bè gì.

Được rồi, hình như thật không có người bạn để có thể thổ lộ tình cảm.

Một tháng sau khi cậu tỉnh lại cũng có người đến tìm, bất quá đều là người đến rủ ra ngoài đánh bài uống rượu, Đường Phong dứt khoát phân rõ quan hệ với những người đó, có một số người chính mình rơi xuống còn chưa đủ, còn muốn lôi kéo những người khác cùng nhau xuống địa ngục mới vui vẻ. Đường Phong lúc trước không tốt là do bên người cậu không có ai có thể kéo cậu đứng lên.

Mà bên người không có bạn tốt, chính lại vô pháp tự cứu, cũng chỉ có thể rơi vào biển sâu.

“Nếu như cậu nói hiểu lầm là chỉ việc lên giường cùng Trần Minh Húc, tôi nghĩ nó cũng không phải là chuyện hiểu lầm.” Quả nhiên Lục Thiên Thần cái gì cũng biết, Đường Phong rót cuộc hỏi đúng người, mặc dù kết quả có chút ngoài dự liệu của cậu.

Trời ạ, cậu cư nhiên cùng Trần Minh Húc từng có loại quan hệ như vậy? Còn không biết chuyện gì đã xảy ra?

Lục Thiên Thần liếc mắt nhìn vẻ mặt không thể tưởng tượng được của Đường Phong, ngữ khí đậm nhạt: “Sự thực chính là như vậy, trước đây tiểu tử kia đã thích cậu từ rất sớm, bất quá cậu là một hỗn đản, hay nói là một đứa con nít không hiểu chuyện, chỉ khi có chuyện cần Trần Minh Húc giúp đỡ mới đi tìm cậu ta, tỷ như là hết tiền.”

Nghe là rất không hiểu chuyện, Đường Phong có chút đau đầu mà nhu nhu huyết thái dương.

“Tôi đây là thế nào cùng với cậu ta?” Lên giường!

“Cậu say, sau đó hai người ngủ cùng nhau, ngày hôm sau thì cậu bỏ chạy.” Lục Thiên Thần bĩu môi, “Không cần hỏi vì sao tôi lại biết những chuyện này, cậu trước đây chọc cho tôi không ít phiền phức. Được rồi, không cần suy nghĩ nhiều về chuyện của Trần Minh Húc, nếu cảm thấy hổ thẹn thì tìm đối phương giải thích một chút, nói lời xin lỗi, tuy rằng tôi cảm thấy xin lỗi không thể giải quyết vấn đề, nhưng vẫn tốt hơn là im lặng không lên tiếng.”

Đường Phong thở dài, cười khổ nói: “Anh nói rất đúng, tôi nghĩ tôi xác thực phải giải thích với Trần Minh Húc.”

Thế nhưng loại chuyện này phải nói thế nào đây? Đường Phong chân chính đã không còn, lẽ nào cậu phải nói kìa thực cậu là Fiennes mà không phải là Đường Phong, mặc dù đây là sự thật, nhưng mà nói chuyện này với người khác lại càng giống như mượn cớ đánh trống lảng.

Mặc kệ là Trần Minh Húc hay Đường Phong trước đây đều là những đứa trẻ đáng thương không hiểu chuyện, Đường Phong yêu sâu sắc Lục Thiên Thần là bị thương, chẳng lẽ Trần Minh Húc không phải sao?

Mà Trần Minh Húc lại càng hiểu chuyện, trong lòng cũng sẽ không dễ chịu hơn Đường Phong bao nhiêu.

Cậu nhất định phải làm gì đó, trừ bỏ cuộc sống của mình, cũng cần vì Đường Phong trước kia hoàn trả tất cả những món nợ còn thiếu.

108. Chương 108 - Gió Mát

Chương 108 Gió mát

Trần Minh Húc mỗi tuần đều đến đài truyền hình thu tiết mục, đều là sắm vai người dẫn chương trình hào phóng có khí chất chọc người yêu thích, là một người dẫn chương trình rất có trách nhiệm, tuy rằng thỉnh thoảng sẽ vì một ít tình cảm cá nhân mà ở trong tiết mục “quan báo tư thù”, nhưng phần lớn thời gian Trần Minh Húc vẫn là một người dẫn chương trình tận chức tận trách.

Kết thúc tiết mục, một ít tiểu minh tinh hạng hai ba sẽ chạy tới cùng Trần Minh Húc tâm sự chấp nôi chút quan hệ, bình thường Trần Minh Húc đều hoàn hảo trả lời lại, chỉ là hôm nay cậu không có tâm tình cũng không có khí lực, trợ lý thức thời dừng lý do sinh bệnh để đem mấy tiểu minh tinh chặn bên ngoài phòng nghỉ.

Sinh bệnh là lý do, không phải là mượn cớ.

Người dẫn chương trình nổi tiếng sẽ có phòng nghỉ riêng, thanh niên ngồi một mình trong phòng đối diện với cái gương mà đỡ ra.

“Thùng thùng.” Có người gõ cửa từ bên ngoài, ngay sau đó là thanh âm của trợ lý: “Minh Húc, tôi vào được không?”

“Ân, anh vào đi.”

Trợ lý mở cửa đi vào rồi hỏi: “ Có muốn ăn chút gì hay uống nước nóng không?”

“Không cần, tôi về nhà ngủ một chút là tốt rồi.”

“Cái kia... có người tìm cậu.” Trợ lý có chút ấp a ấp úng.

Trần Minh Húc nghi hoặc nâng mi: “Ai?”

Đa phần đều là ngôi sao muốn tới cùng cậu chấp nôi quan hệ, trợ lý đều sẽ giúp cậu đánh rụng, rất ít khi lộ ra vẻ do dự như vậy.

Chẳng lẽ là một đại minh tinh? Sai a, cậu nhớ rõ hôm nay trong đài truyền hình không có đại nhân vật nào cũng như đại minh tinh.

“Là Đường Phong.” Trợ lý vừa nói xong liền có một chàng trai tiến vào, không chút nào keo kiệt hướng Trần Minh Húc lộ ra tươi cười thật to.

...

“Anh đến đây làm gì?” Vẫn ngồi ở chỗ cũ, tuy rằng ngữ khí vẫn nhạt nhẽo như trước đây, nhưng Trần Minh Húc lại không dám nhìn thẳng vào đường nhìn của Đường Phong, giả vờ cúi đầu nhìn điện thoại di động, trên mặt web thủy chung dừng lại không nảy sinh trạng thái gì mới.

“Đến xem tiết mục không có tôi thì thế nào.” Đường Phong đứng cạnh Trần Minh Húc rồi đột nhiên cúi người dò xét, “Cậu đang xem cái gì?”

“Web a.” Khí tức nhàn nhạt của chàng trai đột nhiên phun ở trên mặt, Trần Minh Húc đột nhiên có chút nóng mặt, trả lời không chút khách khí, “Tiết mục không có anh thì cũng chẳng sao, có tôi ở tiết mục là đủ rồi.”

“Ha hã, tôi cũng nghĩ vậy, khán giả đều là vì cậu mà đến, được rồi, tối hôm qua nghe xong phần chuyên tập của cậu, rất tốt, thế nào không tiếp tục làm ca sĩ lại chuyển thành làm người dẫn chương trình như vậy?”

“Làm ca sĩ nhiều lắm là lựa chọn thứ hai thôi, tôi vẫn ưu tiên làm người dẫn chương trình.” Ngắc đầu liếc mắt nhìn Đường Phong, ngoài ý muốn lại chạm phải đôi mắt đen láy ướt át tràn ngập ôn nhu của chàng trai, Trần Minh Húc cảm thấy mình bệnh không nhẹ, đầu có chút như say xe rồi.

“Sao mặt cậu đỏ vậy, thực sự bệnh rồi?” Tay vươn đến sờ sờ cái trán của thanh niên, Đường Phong nhàu mày, “Thật nóng, cậu nóng rần lên rồi.”

“Không cần anh quan tâm!” Chỗ bị sờ qua lại càng nóng thêm rồi, Trần Minh Húc cúi đầu, tay siết chặt lại.

“Hảo hảo hảo, tôi mặc kệ, cậu cứ ngồi chỗ này để bị đốt thành tro đi, nghe nói phát sốt đến độ cao sẽ cháy hồng đầu óc...”

“Anh—” thế nào lại có người đối với người bệnh nói mát vậy chứ, Trần Minh Húc trợn mắt trừng lại, “Cút đi!”

“Tôi không phải chó con, thế nào cút?” Đường Phong nhin không được nở nụ cười, đưa tay xoa xoa khuôn mặt có chút tức giận của thanh niên, “Chắc là bệnh không nặng lắm, cậu vẫn rất có tinh thần a!”

Mặt Trần Minh Húc càng đỏ hơn, muốn lấy tay đẩy bàn tay đang xoa mặt của cậu ra rồi lại có chút do dự, người như vậy ôn nhu, thành thực làm cho người khác muốn đến gần thậm chí là dựa vào, cùng với ấn tượng về Đường Phong trong trí nhớ kém nhiều lắm.

Càng giống như là một giấc mơ, trong mơ mới có thể gặp một Đường Phong quan tâm cậu, đối xử ôn nhu với cậu như vậy.

“Ừ, cậu đừng khóc a, tại sao lại khóc?” Đường Phong mới xoa nhẹ hai cái lại phát hiện Trần Minh Húc cứ nhiên khóc lên, cậu không khi dễ người a, cậu sợ nhất chính là trẻ con khóc.

Lung tung dùng tay áo lau mặt, Trần Minh Húc cúi đầu đem Đường Phong đẩy ra, thanh âm lộ ra ghen ngào: “Anh có bệnh a, khi không lại tốt với tôi.”

“Có bệnh không phải tôi, là cậu.”

“Anh mới có bệnh!” Sau khi cãi lại mới phát hiện câu nói của mình có vấn đề, Trần Minh Húc ngắc đầu liền nhìn thấy khóe miệng hàm chứa ý cười của Đường Phong, đột nhiên nơi ngực cảm thấy thật ấm áp, kìm lòng không được “xì” một tiếng bật cười.

Đúng vậy, người chân chính bị bệnh rõ ràng là cậu.

“Anh hẳn là nên đi làm người dẫn chương trình, cái miệng lợi hại như vậy.” Lau khô nước mắt, Trần Minh Húc dùng đôi mắt có chút hồng hồng trừng mắt nhìn Đường Phong khiến Đường Phong nhớ tới một con thỏ a.

Đường Phong nhẹ nhàng nở nụ cười: “Làm người dẫn chương trình tôi nhiều lắm chỉ có thể nổi tiếng trong nước, thế nhưng đóng phim sẽ có thể nổi tiếng thế giới, thậm chí trở thành siêu sao.”

“Thối thí.”

“Ha hã, cậu đường đường là một người dẫn chương trình, nếu cậu còn không uống thuốc sẽ biến thành một người dẫn chương trình bị đốt hồng não rồi.” Cũng không trông nom đối phương có nguyện ý hay không, Đường Phong tiến lên đem người nắm ra cửa, Trần Minh Húc cũng không có giấy dựa, hai người ở đài truyền hình vốn không hợp nhau lại đi cùng nhau, nhân viên công tác thấy hai người đều rất kinh ngạc, Trần Minh Húc cứ nhiên để Đường Phong mang đi?

—

...

“Nhiệt độ hạ một chút rồi, chúc mừng cậu không cần đi bệnh viện.” Nhìn thoáng qua nhiệt kế vừa được lấy ra, Đường Phong cố sức lắc lắc làm cho thanh niên nằm trên giường nhìn, thuận tiện đem một ly nước ấm

đưa cho Trần Minh Húc, “Uống nhiều nước một chút, hảo hảo ngủ một giấc, đắp chăn cho mồ hôi xuất ra sẽ không sao nữa.”

Trần Minh Húc đưa ra hai tay nhận lấy ly nước sau đó cúi đầu dùng cái miệng nhỏ nhắn uống nước, cậu đã không nhớ rõ mình là thể nào nghe lời Đường Phong nói cho chàng trai biết địa chỉ của cậu, thể nào bị Đường Phong ấn lên giường dùng chăn đắp lại, uống thuốc, uống nước, nghỉ ngơi, sau khi tỉnh lại thì phát hiện Đường Phong vẫn còn ngồi bên cạnh không có đi.

Loại cảm giác này, thật sự rất kì diệu.

Cho tới nay đều là ở một mình, lúc sinh bệnh dù có trợ lý chở đi bệnh viện, nhưng về đến nhà vẫn chỉ có một người, mỗi lần tỉnh lại lúc nửa đêm đều không có ai bên cạnh.

Quen rồi tịch mịch, quen rồi ngồi ăn một mình vào cuối tuần, quen rồi lúc sinh bệnh chỉ có một mình.

Đột nhiên nhảy ra một người thay mình mua thuốc, thay mình rót nước, thay mình chỉnh góc chăn, Trần Minh Húc dĩ nhiên lại có xúc động muốn khóc.

“Trước đây mỗi lần tôi sinh bệnh trợ lý đều đưa tôi đến bệnh viện, chưa thấy ai như anh, đem người về nhà mà không đi bệnh viện.” Uống được nửa ly, Trần Minh Húc dừng lại hơi chút mềm nhẹ khẩu khí.

“Tôi không thích bệnh viện.” Hai chân bắt chéo, chàng trai nhàn nhạt cười, “Hơn nữa cậu bắt quá chỉ là nóng lên một chút mà thôi, ở nhà ngủ một giấc là tốt rồi.”

“Nghe giống như anh rất am hiểu loại chuyện này.” Cúi đầu tiếp tục uống nước.

Đường Phong gật đầu, ai khiến cậu từ nhỏ đến lớn đều tiếp xúc với bệnh viện làm chi, đều cùng bác sĩ hộ sĩ lẫn lộn đến quen thuộc, nếu như người liên tục nói chuyện phiếm cùng bác sĩ hộ sĩ, cứ duy trì liên tục như vậy nhiều năm người cũng sẽ trở thành nửa bác sĩ, bệnh nặng không dám nói, nhưng bệnh vặt Đường Phong vẫn có thể tự chữa trị.

Đối với điểm này, Đường Phong từ trước đến nay rất tự hào.

“Không ai thích đến bệnh viện, mặc kệ đi tới chỗ nào, cảm giác gia đình vẫn là tốt nhất, ấm áp lại thoải mái.” Thấy Trần Minh Húc đã uống sạch ly nước, Đường Phong sẵn sàng giúp cầm lấy cái ly, cậu nhìn đồng hồ đeo tay, hiện tại đã là chính giờ rưỡi tối.

“Cái này tôi đồng ý.” Trần Minh Húc kéo chăn che đến miệng, thanh âm rầu rĩ từ trong chăn truyền ra, “Anh cũng nhanh trở về đi, ngày hôm nay cảm ơn anh.”

Đem cái ly cất kỹ, Đường Phong cười đi tới: “Cậu thấy tôi nhìn đồng hồ là cảm thấy quá muộn phải về? Hiện tại là chín giờ rưỡi, cậu cũng nên đi ngủ, tuy rằng thoát nhìn cậu đã không có vấn đề gì nữa, bắt quá không phải có cậu đưa phát đưa đến tây thiên sao? Tôi là người đã làm thì phải làm đến cùng, ngày hôm nay tôi sẽ ở lại cùng cậu.”

“Không phải anh còn tiết mục ban huấn luyện siêu sao sao?” Mắt sáng rực lên.

“Trong ban huấn luyện có một khóa là xã giao, lão sư dạy chính là phải kết giao thêm nhiều bạn bè, mặc kệ là trong hay ngoài vòng tròn, cậu xem, tôi hiện tại không phải là đang kết giao với cậu sao? Đại người dẫn chương trình, trái lại cậu thiếu tôi một cái nhân tình đi.” Ngắt chớp mũi Trần Minh Húc, Đường Phong đem người đẩy vào bên trong.

Trần Minh Húc một bên nhích vào bên trong, một bên nhìn chằm chằm vào chàng trai nói: “Anh ngồi lên làm gì?”

“Cậu sẽ không muốn tôi ghé vào trên giường canh cậu một đêm đi? Cậu khỏi, tôi lại sinh bệnh thì cái được không đủ bù đắp cái mất đâu, dù sao giường của cậu lớn như vậy, cho tôi mượn một chút đi.” Chàng trai cời giày nằm lên giường, giường của Trần Minh Húc dừng nói là hai người ngủ, bốn người vẫn còn dư.

Trần Minh Húc đương nhiên không có lý do gì để cự tuyệt, cậu sinh bệnh là do Đường Phong chăm sóc cậu, mặc kệ trước đây bọn họ có mâu thuẫn gì, ký ức này lại giống như rơi vào biển sâu mà càng ngày càng xa xôi, càng ngày càng không rõ, khắc sâu chỉ có người trước mặt đang nhắm mắt tựa hồ đã rơi vào giấc ngủ này.

Có lẽ đã không còn phải cô đơn vắng vẻ một mình nằm trên giường lớn, Trần Minh Húc dưới tác dụng của cảm mạo nhanh chóng tiến nhập giấc ngủ, thỉnh thoảng mơ màng tỉnh lại lúc nửa đêm, nhìn trước mắt có một bóng trắng cách mình một khoảng, liền bị hấp dẫn tiến qua, gương mặt nhẹ nhàng dán tại lưng của chàng trai, cảm xúc ấm áp khiến cậu nhện không được mà đưa tay ôm lấy.

Ngày hôm sau tỉnh lại Trần Minh Húc vui mừng phát hiện cơ thể ngoại trừ có chút nhũn ra đã không còn bệnh gì nữa rồi, thần thanh khí爽 thoải mái dị thường, chỉ là vị trí bên cạnh đã không có người.

Chắc là đi rồi đi?

Thanh niên ngây ngốc nhìn vào chỗ Đường Phong đã nằm đêm qua, đến lúc cậu ý thức được mình đang làm gì thì tay cậu đã nhẹ nhàng chạm vào phần giường dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ.

« Tỉnh thật đúng lúc, tôi vừa làm xong bữa sáng. » Cửa đột nhiên bị mở ra.

Trần Minh Húc ngơ ngác nhìn người đang đi tới, nhìn Đường Phong sờ sờ trán của cậu, nghe được người kia nói một câu : « Hạ sốt rồi. »

Thanh âm giống như ngọn gió ngoài cửa sổ xuyên thấu qua màn cửa thổi vào, thật ấm áp.

109. Chương 109 - Đột Kích (một)

Chương 109 Đột kích (một)

Thời gian luôn luôn trôi rất nhanh, trong nháy mắt khoảng cách đến lúc bộ phim của đạo diễn Lý Ngụy khởi quay chỉ còn lại nửa tháng, mà công việc ở ban huấn luyện siêu sao cũng tiết mục “tình nhân trong mộng” cũng đã sắp tới hồi kết thúc.

Trong điện thoại di động phát ra bài hát I want love do Elton John trình bày, Đường Phong đem cửa phòng ngủ đóng chặt sau đó nhìn vào chiếc gương trong phòng mà luyện tập, lão sư Lai Thụy của ban huấn luyện ở hai tháng trước có cho họ một cái đề thi, học viên phải ở trong một gian phòng vắng vẻ, không có bất kì ngôn ngữ cơ thể hay lời kịch, chỉ cho phép đi tới đi lui, vận dụng kĩ thuật diễn của bản thân, dùng ánh mắt thuyết minh một ca khúc.

Lựa chọn của Đường Phong cũng không phải là một ca khúc mà đại chúng biết rõ, chỉ là vì bài hát và tâm lý của cậu trùng hợp nhiều mặt về sự kinh lịch hay nhiều tâm tình khác.

Ca khúc liên tục phát ra, cậu cũng hướng gương luyện tập năm sáu lần, thì đột nhiên điện thoại đang phát ca khúc rung lên, ca khúc rất nhanh bị nhạc chuông thay thế, Đường Phong phải ngừng luyện tập đi nghe, cậu hẳn là nên đem điện thoại chuyển sang chế độ im lặng.

Trước khi nghe Đường Phong đưa mắt nhìn màn hình, dây số quen thuộc khiến chàng trai giương lên khóe miệng.

Năm phút sau, trong phòng ngủ của chàng trai không chỉ có một mình Đường Phong, Trần Minh Húc từ một túi quà lấy ra một hũ mật: “Nửa tháng nữa anh sẽ tham gia cuộc thi cuối cùng của ban huấn luyện rồi, tôi có tìm cho anh một ít mật rừng, là do bằng hữu của tôi từ Đông Bắc đem tới, anh mỗi ngày uống một chút, có thể nhuận tiếng nói, đối dạ dày cũng tốt.”

“Cám ơn.” Đường Phong ở một bên nhìn Trần Minh Húc vội vội vàng vàng rót cho cậu một ly nước mật, quan hệ của bọn họ bắt đầu hòa hoãn từ lúc nào rồi?

Cầm ly mật đã được khuấy tốt, Trần Minh Húc ngồi xuống cạnh Đường Phong, sô pha mềm mại liền lồm xồm một cái hố: “uống một chút.”

“Rất có hương vị, vô cùng tốt, đây là nước mật ngon nhất mà tôi từng uống.” Đầu lưỡi liếm liếm giọt nước vương tại khóe miệng, Đường Phong không chút nào keo kiệt ca ngợi mật ngọt.

Tựa hồ là lúc Trần Minh Húc bị bệnh một tháng trước, sau đó Đường Phong đi chăm sóc thanh niên một ngày, sau đó thái độ Trần Minh Húc đối Đường Phong thay đổi rõ ràng, quả thực là trên trời dưới đất.

Trước đây lúc thấy Đường Phong, Trần Minh Húc thích đọc mồm đọc miệng hai câu, hiện tại thấy Đường Phong, tuy rằng Trần Minh Húc cũng sẽ đọc mồm đọc miệng nhưng càng nhiều là quan tâm biến tướng, biểu đạt tình cảm không được tự nhiên, Đường Phong thế nào nhìn ra? Cậu chỉ cần nhìn thấy ý cười sáng loáng trong mắt Trần Minh Húc là hiểu rõ rồi.

Hai người ngồi nói chuyện phiếm với nhau vài câu, Trần Minh Húc cũng tiếp tục luyện thanh không sai, ở âm nhạc hai người có rất nhiều đề tài chung, đại khái qua nửa tiếng thì Trần Minh Húc rời đi, Đường Phong còn phải tiếp tục luyện tập, mà cậu cũng có công việc của mình.

Loại hình thức ở chung lý giải thông cảm tương hỗ như vậy kỳ thực rất tốt.

“thùng thùng đông.”

Trần Minh Húc rời đi chưa được năm phút thì tiếng gõ cửa lại vang lên, Đường Phong bước qua đem cửa mở ra, chưa thấy người thì đã cười hỏi: “Có đúng hay không để quên đồ gì ở chỗ tôi — ngô!”

Một người đàn ông cao lớn mặc tây trang sang trọng xông vào, thô lỗ trực tiếp hôn trụ Đường Phong vừa mở rộng cửa thẳng tiến đi vào, khéo tay đóng cửa lại.

Nụ hôn mang theo mùi hương của xì gà, dung tiến vào trong miệng cùng với vị nước mật còn lưu lại nơi đầu lưỡi của Đường Phong, nhàn nhạt, ngọt ngào, lại có mùi thơm ngát, khiến cho người quyến luyến không ngừng nhưng cũng có chút vừa chua xót vừa khó chịu.

“Charles, anh làm gì?” Không cần nhìn người trước mặt, chỉ cần ngửi được cổ mùi nhàn nhạt xì gà thì cậu biết là ai rồi.

“Tôi là hôn cậu, bảo bối. » Vừa mới thở hổn hển hơi thở không khí, Charles lại muốn tiếp tục hôn xuống, Đường Phong liền không chút khách khí đưa tay che miệng đối phương, tên kia dĩ nhiên vươn lưỡi liếm lòng bàn tay của Đường Phong.

« Hôm nay là ngày anh mỗi tháng động dục một lần ? » Buông lỏng tay ra, Đường Phong lui ra sau hai bước giữ khoảng cách với Charles, theo tiết mục « tình nhân trong mộng » một tập đều đặn loại, hiện tại chỉ còn ba nam ngôi sao, mà mỗi lần Charles luôn luôn không chút do dự lựa chọn Đường Phong, khán giả đã không quan tâm Charles sẽ chọn ai, mà là Đường Phong có thể kéo dài loại ưu tiên chọn lựa này đến cuối cùng hay không.

Càng nhiều hơn là khán giả muốn nhìn hai người hẹn hò nói chuyện yêu thương.

110. Chương 110 - Đột Kích (hai)

Chương 110 Đột kích (hai)

« Thân ái thân ái, Đường Phong thân ái của tôi, cậu cứ như vậy đối đãi người yêu cậu thật lòng sao ? » Trên mặt là biểu tình thống khổ đầy khoa trương khiến người khó có thể tin tưởng, Charles gần đây có hướng phát triển theo con đường diễn viên, hơn nữa còn là bi hài kịch tình yêu Shakespeare, có lẽ thêm chút phong cách quỷ nhào ?

« Cái gì ? » Đường Phong từ trên người Charle không nhìn ra chút tình yêu chân thật, nếu như không phải bên cạnh có Lục Thiên Thần làm chế hành, cậu nghĩ Charles có thể sớm đã nhận không được mà động thủ rồi.

Thật sự là không rõ, rốt cuộc loại hoa hoa công tử như Charles rốt cuộc là coi trọng cậu ở chỗ nào, Đường Phong tuyệt không muốn sự việc phát triển tới trình độ là Charles càng chiếm không được càng ham muốn

đạt được, mấy ngày nay ngoại trừ nghĩ đến cuộc thi ở ban huấn luyện siêu sao, sau đó quay phim cùng Kino một tháng sau, còn đang tự hỏi làm thế nào để thoát khỏi Charles.

Những loại người hoa hoa công tử này đều là người dễ chán, Đường Phong không muốn bởi Charles ngọn xuống, một tháng trước kí là lựa chọn cấp tốc mà bất đắc dĩ cậu phải quyết định, mà cậu hiện tại đã có nhiều chọn lựa hơn.

Cùng Charles ngoạn xuống cũng được nhưng kết quả không phải là thứ Đường Phong có thể nắm chặt, bảo trì ái muội không phải là lựa chọn tốt, lại càng là việc cậu không thích.

Nếu có cơ hội sẽ dùng thái độ lãnh đạm thử một lần, cho dù vì vậy mà khiến Charles ghi hận cũng không có vấn đề gì, có Lục Thiên Thần có thể bảo vệ cậu, về phần Lục Thiên Thần... bây giờ không phải là lúc để lo lắng.

Nam nhân cùng thương nhân, thuộc tính của Lục Thiên Thần hiển nhiên càng thiên về người sau.

« Cậu thực sự quá lạnh lùng, bảo bối, cậu trước đây đối với tôi không phải cái dạng này, là cái gì làm cho cậu thay đổi ? » Charles tùy tiện an vị xuống ghế salon, hai tay mở rộng đặt trên lưng sofa một bộ dáng dấp lão đại, cằm khẽ nâng nhìn chàng trai, « Cậu nói với tôi ngày hôm nay cậu không có thời gian vì còn phải luyện tập, thế nhưng tôi vừa nhìn thấy gì, ừ ừ ừ, Đường Phong chuyên tâm làm việc của chúng ta vừa đơn độc ở cùng một tiểu bạch thỏ hơn nửa tiếng đồng hồ. »

« Anh cảm thấy tôi thay đổi, chẳng qua là tôi sống không hề dựa theo những gì anh nghĩ, Charles, anh hoàn toàn không biết con người chân chính của tôi là thuộc dạng gì. »

Charles cười ha ha đứng lên : « Thân ái, cậu rốt cuộc là muốn nói gì, con người chân chính của cậu đang đứng ở trước mặt của tôi, tôi như thế nào sẽ không biết ? »

« Charles... »

« Để tôi đoán một cái, lẽ nào cậu muốn cùng tiểu bạch thỏ phát triển quan hệ ? Coi như hết thân ái, tiểu bạch thỏ không có chút nào thích hợp với cậu, nam nhân như cậu sinh ra là để được người yêu thương. »

« Lời của anh ngoại trừ tính ái thì còn có cái gì ? »

« Tôi một điểm cũng không cảm thấy tính ái có cái gì không tốt, chờ tôi tám mươi tuổi vẫn muốn tiếp tục ái xuống, thừa nhận đi thân ái, kỳ thực cậu muốn được tôi ôm, cậu ngớ cơ thể của tôi. » Charles càng nói càng có chút lệch, cũng nương theo suy nghĩ để mơ hồ có thể thấy được chút uẩn nộ, « Mặc dù cậu luôn giả vờ trầm ổn thành thực, nhưng tôi nhìn thấy trong mắt của cậu, chúng nó nói cậu kỳ thực rất tích cực lại đau đớn, chỉ là cậu không có phát giác mà thôi. »

« Tôi một chút cũng không muốn phát giác. » Thở dài, Đường Phong có chút phiền não lấy tay xoa xoa cái trán, « Charles, tôi còn có chuyện phải làm, không có chuyện gì thì hôm nào khác chúng ta lại nói chuyện. »

Âm điệu thoáng đề cao mang theo không thể tin : « Cậu dối tôi đi ? »

« Tôi chỉ là mong muốn anh thông cảm một chút. » Nhưng kỳ thực Charles cuồng dại như vậy khẳng định không biết cái gì gọi là thông cảm, đối với điểm này Đường Phong tin tưởng không chút nghi ngờ, Charles không thiếu ôn nhu sẵn sốc nhưng tên kia đối hình tượng bản thân càng có nhiều truy cầu hơn.

Người đàn ông bỗng nhiên đứng dậy từ ghế salon, trước khi đi thật sâu liếc mắt nhìn Đường Phong : « Tôi cho rằng tôi đối với cậu đã đủ sẵn sốc rồi, thân ái. »

« Phải không ? Tôi có đúng hay không phải nói một tiếng cảm ơn ? » Cười khổ một chút.

« Được rồi, được rồi, tôi không quấy rầy cậu luyện tập. » Charles khó có được ở không bao lâu liền đi, Đường Phong nhìn cửa phong đóng chặt mà khe khẽ thở dài.

111. Chương 111 - Phản Kích (một)

Chương 111 Phản kích (một)

Công cuộc huấn luyện của ban huấn luyện siêu sao đã dần dần tiếp cận vĩ thanh, chương trình học trên cơ bản đã hoàn thành, thời gian còn lại đa phần các học viên đều lựa chọn tiến hành luyện tập nhiều lần, chỉ mong cuộc thi cuối cùng sẽ không quá mức khó khăn.

Nơi có người sẽ có cạnh tranh, giới giải trí càng là nơi như vậy, một vài tiết mục giải trí cũng thường thường thích đem những mối quan hệ có mâu thuẫn giữa các vị khách quý đem đi phóng đại để có thể thu hút càng nhiều sự quan tâm cùng tỉ lệ người xem, loại hiện tượng này ở nước Mỹ chỉ cần là người có tham gia tiết mục đều biết rất rõ ràng, bất quá Đường Phong cảm thấy ở Trung Quốc tốt hơn một chút.

Hoàn cảnh trong nước cùng với cơ cấu giám thị thúc đẩy càng khiến các tiết mục thích đem mặt cảm động đi cấp đại chúng mà không phải là người cùng bầu không khí không lành mạnh, mặc dù trong ban huấn luyện siêu sao không ít người có mâu thuẫn với nhau, nhưng đặt ở thời gian nhạy cảm, đại bộ phận vì sự nghiệp diễn viên cùng hình tượng mà lựa chọn hình dáng hiền lành hoặc là hoạt bát.

Đương nhiên, cũng có một số nhỏ bởi vì truy cầu mức độ quan tâm càng cao mà không tiếc đem mình quảng theo hướng “khó coi”, loại người này trong mắt khán giả vĩnh viễn là tên hư hỏng, chê bai cũng nhiều, nhưng người quan tâm bọn họ cũng là tối đa.

Này vẫn có thể xem là một phương pháp để thượng vị, nhưng cuối cùng là thành công hay thất bại vẫn rất khó nói, chỉ ít ở Đường Phong đánh giá thì điều này rất mạo hiểm, không phải ai ở cuối cùng cũng có thể đem mình tấm trắng, sự nghiệp của một diễn viên không phải là một năm hai năm, mà là chuyện của cả đời.

Trong ban huấn luyện có người ngưỡng mộ Đường Phong cũng có người căm ghét cậu, không biết tâm tư của các học viên là nghĩ như thế nào, nhưng ít ra ở bên ngoài tất cả mọi người đều khách khí với cậu, người thông minh như Đường Phong cùng Lục Thiên Thần sau khi từ nước Mỹ trở về càng thảnh thơi cùng Đường Phong chấp nối tình cảm.

Nhân viên cùng lão bản đi nước Mỹ làm gì?

Mặc kệ là vì việc công hay việc tư, tổng tài tập đoàn Thiên Thần có thể tự mình làm bạn xuất hành với một nhân viên, hành vi này chứng minh Đường Phong trong mắt của Lục Thiên Thần có ý nghĩa khác biệt.

Gần đây tin tức nói về Lục Thiên Thần cùng Ca Trần càng ngày càng ít, thời gian Ca Trần nằm viện hình như Lục Thiên Thần cũng không có đến nhìn một lần.

Có thể trong tương lai lại sẽ có một “con người mới” được tập đoàn Thiên Thần ra sức phủng trụ, mà phần lớn thành viên trong ban huấn luyện đều đã ký hợp đồng với tập đoàn Thiên Thần, cùng người tâm phúc bên cạnh lão bản đối đầu là một việc làm cực kì ngu ngốc, nói trắng ra là, giới giải trí cũng giống như trong giới chính khách đều phải dựa vào tình thương cùng quan hệ giữa người với người.

Cho nên... người từng trải danh xưng Đường mỗ tự nhận là vẫn có thể lăn lộn trong ban huấn luyện.

Kỹ xảo là cái gì? Thật tình thành ý, cùng với điệu thấp khiêm tốn, những thứ này cũng không phải hoàn toàn là giả vờ, mà người bên ngoài cũng không phải người mù hay đờn ốc, rất nhiều người tự cho mình là thông minh thường chỉ là do người khác lừa gạt vạch trần mà thôi, người chân chính tỏ ra thiện ý sẽ không có bao nhiêu người ghét họ.

Quan trọng nhất là Đường Phong không có đem ban huấn luyện trở thành một cái chiến trường cùng nơi để cạnh tranh, gần đến thời gian đóng phim cần phải có thêm thời gian để nghỉ ngơi, người một ngày thiếu lòng mưu cầu thì sự lãnh đạo bên ngoài cũng giảm theo và sự uy hiếp đối với người khác cũng ít đi.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là Lục Thiên Thần, xử sự tốt vẫn không bằng có một chỗ dựa to lớn vững chắc ở sau lưng, giống như hiện tại, Đường Phong một thân mồ hôi do mới kết thúc một buổi học vũ đạo đang vừa ngồi nói chuyện phiếm với các học viên vừa uống nước thì đột nhiên nhân viên công tác gọi Đường Phong một tiếng, camera đóng, ở nơi khán giả không nhìn thấy Lục Thiên Thần trực tiếp đi đến.

“Đi theo tôi.” Nắm gọn bàn tay Đường Phong, dưới ánh mắt hiếu kỳ của mọi người Lục Thiên Thần trực tiếp đem người túm đi ra ngoài.

Cửa bị cố sức đóng lại, từ phòng vũ đạo đến phòng của mình, trong tay Đường Phong vẫn túm lấy khăn lau mồ hôi, mồ hôi thấm ướt cả mái tóc, cậu liền đem mái tóc dài lòa xòa vuốt ra sau, kiểu tóc đại bồi này khiến ngũ quan xinh đẹp lộ ra không sót gì, mang đến vị đạo ngắn gọn lại sạch sẽ.

“Xảy ra chuyện gì?” Lục Thiên Thần rất ít khi trực tiếp chạy đi tìm cậu, nhìn bộ dáng vội vã của người đàn ông, Đường Phong liền cảm thấy không phải là chuyện gì tốt đẹp.

“Cậu cùng Trần Minh Húc là chuyện gì xảy ra?” Lục Thiên Thần đem điện thoại đưa ra trước mặt, sắc mặt không hề dễ nhìn.

Đường Phong tiếp nhận điện thoại di động rồi xem xét màn hình điện thoại, trên mặt là một cái tin tức, tiêu đề phá lệ kinh khủng: Đường Phong nổi danh dựa vào người dẫn chương trình Trần Minh Húc, vì tình cũ lưu luyến nên giúp hấp thụ ánh sáng!

112. Chương 112 - Phản Kích (hai)

Chương 112 Phản kích (hai)

“Cậu cùng Trần Minh Húc là có chuyện gì xảy ra?” Lục Thiên Thần hai tay khoanh trước ngực bày ra một bộ dáng thẩm vấn.

Đường Phong quét mắt nhìn tin tức trên di động, đại khái là nói cậu cùng Trần Minh Húc từng có tình cảm lưu luyến, nhưng lại phân tích đạo lý rõ ràng, nói trước đó không lâu Đường Phong bắt quá là một tiểu minh tinh xuống dốc không có tiền đồ, dựa vào cái gì vẫn luôn là khách quý cố định ở tiết mục của Trần Minh Húc, theo tiết lộ của nhân viên nội bộ việc thêm Đường Phong vào là do Trần Minh Húc tự mình điểm danh.

Về phần vì sao ở trong tiết mục Trần Minh Húc luôn tìm Đường Phong gây phiền phức, đó cũng là vì tránh tai mắt của mọi người, biểu hiện ra thoát nhìn bất hòa, quan hệ bên dưới lại không giống như vậy, nếu thật sự là người Trần Minh Húc không thích cho dù người đó có tham gia thì người dẫn chương trình cũng sẽ không đem màn ảnh cấp đối phương.

Phần cuối tin tức lại hé ra chiêu bài, là ảnh chụp ngày Trần Minh Húc sinh bệnh được Đường Phong đưa về đến dưới lầu, hình ảnh tuy có chút không rõ, nhưng để nhận ra hai người trên ảnh cũng không quá khó khăn, dưới ảnh viết một dòng chữ: hai người một đêm không ra cửa.

“Đường Phong có quan hệ người yêu với Trần Minh Húc hay không?”

“Đường Phong tham gia tiết mục “tình nhân trong mộng”, Charles có phải hay không đã bị lừa dối?”

“Đường Phong liệu sẽ ở cùng một chỗ với Charles mà vứt bỏ Trần Minh Húc không?”

“Những tin tức này đều là loạn viết, ngày đó cậu ấy bị bệnh, tôi đưa cậu ấy về nhà.” Nhẹ nhàng nở nụ cười, Đường Phong đem điện thoại đưa cho Lục Thiên Thần, “tôi chỉ là muốn hướng cậu ấy xin lỗi về những chuyện ngu xuẩn đã làm trong quá khứ thôi.”

“Cả một đêm?”

“Cậu ấy bị sốt.”

“Cậu đúng là một người tốt.” Giọng điệu mang theo trào phúng rõ ràng, trong khoang mũi của Lục Thiên Thần lại nhẹ nhàng hanh ra một tiếng, “Quá không cẩn thận rồi, đừng quên hiện tại cậu đang bị người nhìn chăm chăm, đừng để người khác nắm được nhược điểm của cậu.”

“Tôi biết, nhưng hiện tại nói những lời này cũng không có ích lợi gì, không bằng ngồi xuống suy nghĩ biện pháp đối phó truyền thông,” so với Lục Thiên Thần đương sự Đường Phong có vẻ rất dễ dàng thích ứng, cậu kéo Lục Thiên Thần ngồi xuống, lại rót hai ly rượu cho hai người, vừa nâng ly đưa cho Lục Thiên Thần vừa ngồi xuống bên cạnh Lục Thiên Thần.

Lục Thiên Thần hít một ngụm whisky, sô pha trong phòng trọ của ban huấn luyện không tính là lớn, hai người đàn ông ngồi cùng một chỗ cơ hồ dính sát với nhau, hẳn từ trước đến nay là một người yêu thích sạch sẽ, nhưng Đường Phong một thân đầy mồ hôi ngồi bên cạnh lại không có khiến hắn cảm thấy chán ghét, từ trên người chàng trai truyền đến mùi vị hỗn hợp giữa mồ hôi cùng một vị đạo thơm mát đem hormone nam tính phát huy đến cực hạn.

Không phải là mùi nước hoa ngọt ngào của phụ nữ, cũng không phải là hương vị nhàn nhạt của thanh niên, mà là mùi vị thuộc về đàn ông, nguyên thủy mà mạnh mẽ, làm cho người khác nhận không được mà dựa sát vào để có thể ngửi thật sâu.

“Cậu có chủ ý rồi?” Lục Thiên Thần mặt không biểu tình hỏi.

“Cũng không thể cứ ngồi chờ chết như vậy, tôi tin rằng thời gian có thể chứng minh tất cả, nhưng có đôi khi lời nói dối được nói một nghìn lần cũng sẽ trở thành chân lý.” Huống chi hiện tại có người không muốn buông tha, trong một khoảng thời gian ngắn đã không ngừng khiến các tin tức loạn thất bát tao xuất hiện, có một số tin tức Đường Phong lựa chọn không nhìn, nhưng nếu chạm đến ranh giới an toàn của cậu thì cậu sẽ không ngồi im.

Lục Thiên Thần nhẹ nhàng nở nụ cười, thoát nhìn người này cũng không cần hắn lo lắng.

“Ý của tôi là, làm các loại công khai tuyên bố tin tức cũng không thể tác dụng đến vấn đề mấu chốt, hiện tại chuyện xấu bịa đặt trên người tôi đều có liên quan đến vấn đề tình ái, một hồi nói tôi thăm mền anh, một hồi nói anh quy tắc ngầm tôi, còn có cùng Trần Minh Húc và Charles, chuyện xấu càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nghiêm trọng, đến cuối cùng sẽ cấp công chúng một loại... Nghịch...ấn tượng về sinh hoạt cá nhân quá buông thả.” Nói thật thì Đường Phong cũng không quan tâm đến những việc này, nhưng hiện tại đến xem cậu nhất định phải làm ra một ít phản kích, giải thích căn bản không phải là mục đích của cậu.

“Có đạo lý, tiếp tục.”

Đường Phong uống một hớp rượu, mỉm cười nhìn về phía Lục Thiên Thần: “Tôi có một cách, nhưng cuối cùng còn muốn anh đến quyết định.”

Lục Thiên Thần có chút thiêu mi: “Nói một chút xem.”

“khiến bộ phận quan hệ xã hội hướng ra phía ngoài tung hỏa mù, gây ông đập lưng ông, dùng người có thân phận hướng truyền thông cùng internet đưa ra yêu sách trên diễn đàn, có người đưa ra yêu sách nói tôi là một người đàn ông phóng đảng, vậy khiến người của anh hướng ra phía ngoài yêu sách nói tôi và anh có quan hệ người yêu, vẫn luôn là như vậy.”

Đường Phong nói xong, sau đó chờ đợi phản ứng của Lục Thiên Thần, “Cho nên, ý kiến của anh?”

113. Chương 113 - Phản Kích (ba)

Chương 113 Phản kích (ba)

Người đã muốn lợi dụng tốc độ lây lan của internet để truyền bá “yêu sách” nói ta là một người đàn ông phóng đảng, như vậy ta cũng sẽ biết thời biết thế mà giúp người diễn tiếp màn này.

Đường Phong nghĩ ra biện pháp này vừa chơi đùa thật thú vị lại có hiệu quả, rất nể nếp rất vượt trội, là phương thức mà với sự phát triển của giới giải trí hiện tại rất khó đuổi kịp, có vài biện pháp là do Đường Phong nghe được thậm chí là tự mình trải qua trong mấy chục năm lăn lộn trong giới giải trí, phương pháp để đối phó “kẻ địch” có rất nhiều, bất ngờ lại hợp thời mới là tốt nhất.

Tất cả mọi người đều là diễn viên, không bằng cùng nhau diễn, phim chỉ vừa mới bắt đầu, vẫn không biết được đến cuối cùng ai mới là người chiến thắng.

“Xem ra cậu cũng đã có chút hiểu biết, có thể nói ra loại trọng điểm này, tôi phải đối cậu có vài phần kính trọng.” Lục Thiên Thần lên tiếng.

Đường Phong chỉ cười cười, giống như cậu đã nói, người có thể chân chính lý giải cậu được bao nhiêu đâu? Charles không phải, Lục Thiên Thần lại càng không phải.

“Hiện tại rất nhiều cư dân mạng có một loại ấn tượng cố hữu đối với tôi, đầu tiên là quan hệ không rõ tốt xấu với Ca Trần, thứ hai tôi là một ngôi sao có tính hướng không rõ ràng, thứ ba tôi vốn là một ngôi sao xuống dốc không có tác phẩm nào vì sao Lục tổng lại đột nhiên truy phủng tôi.” Đường Phong giải thích ra, “Sở dĩ dùng phương thức yêu sách mà không phải tuyên bố, là vì phần lớn cư dân mạng không quá tin tưởng vào cơ cấu hợp tác, luôn có nghi ngờ về việc công ty thanh minh, nhưng nếu là yêu sách trái lại sẽ được tin tưởng nhiều hơn.”

“Cho nên ý của cậu là, dùng phương thức yêu sách để cho người khác hiểu lầm tôi cậu và cậu là quan hệ người yêu, vì vậy điểm thứ nhất nói về việc cậu đổ kị Ca Trần có thể bị phủ định, bởi vì cậu mới là người tôi yêu thích thật sự chứ không phải Ca Trần; thứ hai, có thể cấp đại chúng có ấn tượng cậu là một ngôi sao có tính hướng không rõ, để khi bộ phim về đề tài đồng tính của đạo diễn Lý Ngụy ra mắt khiến đại chúng dễ dàng tiếp thu biểu diễn của cậu, thứ ba, bởi vì có quan hệ với tôi nên cậu mới được nâng đỡ.” Lục Thiên Thần cười cười, Đường Phong lại có tài năng nghĩ ra biện pháp đi nét bút nghiêng như vậy...

Không thể không nói, rất mạo hiểm, nghe cũng rất tuyệt.

Đường Phong lắc đầu, cười nói: “Vẫn cần phải bổ sung một chút, giữa tôi và Trần Minh Húc là quan hệ bạn bè, về phần mấy vấn đề như vì sao tôi muốn rời khỏi tiết mục của cậu ta, tôi nghĩ cấp dưới đắc lực của Lục tổng sẽ làm tốt hơn so với tôi.”

“Không, cậu làm đủ rồi, chỉ ít bộ phận quan hệ xã hội sẽ không nghĩ ra biện pháp can đảm như vậy.”

“Bởi vì lớn mật mới có vẻ chân thực.” Thấy Lục Thiên Thần đang nhìn mình, Đường Phong đan hai tay lại cười cười, “Tôi có học qua một chút về tâm lý học.” Do phải diễn một vai bác sĩ tâm lý nên có học qua trong thời gian ngắn.

“Tôi không biết khi nào thì cậu học qua tâm lý học, nhưng thoát nhìn cậu học không tệ.” Lục Thiên Thần đứng lên, quan sát chàng trai nói, “Chuyện này tôi sẽ đi xử lý, dựa vào phương thức của cậu.”

Đường Phong theo sát mà đứng lên: “Cám ơn.”

“Còn hơn hai chữ ‘cám ơn’ tôi càng thích sự cảm ơn trên thực tế.” Điểm này thực ra không khác Charles, đều là bản tính thực sự của thương nhân.

“Anh muốn cái gì?” Chàng trai cười hỏi.

“Chờ tôi nghĩ ra tôi sẽ nói cho cậu biết.” Lục Thiên Thần mân môi.

“Nghe có chút đáng sợ.”

“Tôi sẽ không ăn cậu.” Tiến lên vỗ vai chàng trai, Lục Thiên Thần cười khê ra tiếng.

Quả nhiên ngay sau khi xuất hiện tin tức của Đường Phong cùng Trần Minh Húc thì có một người tự xưng là người trong giới bắt đầu ở các diễn đàn lớn đăng yêu sách, tin tức hỗn loạn thật thật giả giả chung một chỗ khiến người thường không biết cái nào là nói thật, cái nào là nói giả, nửa thật nửa giả trái lại càng khiến người quan tâm.

Yêu sách ái muội tiết lộ quan hệ giữa Đường Phong và Lục Thiên Thần không tầm thường, lần này còn đưa ra tin tức có thật về lần trước Lục Thiên Thần thân là một tổng tài lại đi cùng một nhân viên nho nhỏ đến nước Mỹ, không ít cư dân mạng bắt đầu tin tưởng Lục Thiên Thần cùng Đường Phong thật có quan hệ người yêu.

Nhưng theo sát cũng là càng ngày có càng nhiều nghi vấn, hai người kia lúc nào có quan hệ, nếu như là thật lâu trước đây, thì tại sao trước đây Lục Thiên Thần không phủng Đường Phong mà lại đi phủng ngôi sao của công ty khác (Ca Trần).

Vô số người trong giấy báo nhận tiền nhảy ra cho giải thích, Lục Thiên Thần là không muốn để Đường Phong tiếp tục ở lại trong giới giải trí, sau đó quan hệ hai người có chút nháo nhong, Lục Thiên Thần cố ý chế tạo tin xấu mình đi phủng ngôi sao của công ty khác, thứ nhất vì sự phát triển của công ty, dù sao vẫn hơn tuyên truyền rầm rộ, chỉ cần một tin đồn về quan hệ giữa tổng tài của công ty và một ngôi sao thành danh lộ ra thì sẽ đem đến quảng cáo miễn phí, thứ hai, là Lục tổng muốn chọc giận Đường Phong.

Trần cờ này đến cuối cùng dĩ nhiên là Đường Phong thắng, Đường Phong vô tình bị rơi xuống biển nên chiến tranh lạnh dần trở nên hòa hảo, Lục Thiên Thần đành phải nhượng bộ ái nhân tiến nhập giới giải trí...

Mấy lời nào nói rất có mô có dạng, nhưng lại có liên hệ với chuyện có thật, làm cho người khác rất khó không tin tưởng.

114. Chương 114 - Muốn

Chương 114 Muốn

Vậy còn Charles thì sao?

Nếu Đường Phong đã có đôi vậy sao còn tham gia tiết mục thân cận, như vậy không làm cho Lục Thiên Thần cùng Charles thất vọng sao? Rất nhanh có cư dân mạng lông đầy cảm phẫn nhảy ra.

Lần thứ hai yêu sách lại đưa ra giải thích khiến người như lọt vào trong sương mù: quan hệ giữa bọn họ phức tạp hơn so với những gì mọi người nghĩ, thuận tiện nói một câu, hãy đi xem tin tức trên tạp chí kinh tế và tài chính, người có thể phát hiện quan hệ giữa Lục Thiên Thần và Charles.

Chúng cư dân mạng (cùng với một phần kẻ lừa gạt) rất nhanh đem một núi tin tức kinh tế tài chính cả trong nước lẫn ngoài nước đưa ra, không ngờ lại thu hoạch được tin tức Lục Thiên Thần cùng Charles cư nhiên là bạn tốt thời đại học.

Nguyên lai Charles chọn Đường Phong là vì bang trợ Lục Thiên Thần sao?

Ngay lúc mọi người làm ra giải thích thì lập tức có người nhảy ra phủ nhận cách mà bọn họ tìm tới, Charles còn không có rảnh đến mức đi bang trợ người tình của bạn thời đại học phát triển sự nghiệp.

Rốt cuộc là vì cái gì?

Đúng vậy, vì cái gì, Đường Phong cũng rất muốn biết là vì cái gì, tin tức xuất hiện hôm nay có chút không giống với những gì cậu thương lượng với Lục Thiên Thần trước đó, trong tin tức cũng không khỏi đem cậu trở thành cao thủ đi, bên này đại tổng tài yêu, bên kia là bạn của đại tổng tài muốn khiêu chân tường, trình độ cầu huyết cao đến mức chọc người cười.

Tiết mục ái hận tình cừu của ba người đàn ông xuất hiện liền đặc sắc hơn bất kỳ tiết mục nào lúc giờ vàng tám giờ, trong nháy mắt không còn ai quan tâm đến Trần Minh Húc, dù sao tình cảm tam giác giữa một minh tinh với hai đại lão bản không phải càng khiến người chú mục sao ?

Nếu như ngay từ đầu nói tất cả này đều là một hồi điện ảnh, thì lúc Đường Phong mới xuất hiện không thể gọi là tốt, trên đường bị người hắt không ít nước bẩn, nhưng cuối cùng kết cục lại xoay ngược ngoạn mục, nước bẩn từng hắt lên người cậu hiện nay ngoài đem đến cho cậu trở thành câu chuyện trọng tâm cùng độ quan tâm càng cao của bên ngoài thì không có chút thương tổn.

Một người ưu tú hơn một người khác, người sẽ đối hấn có địch ý mang theo hoài nghi cùng đố kỵ.

Một người càng ưu tú hơn rất nhiều người, cuối cùng chỉ có càng nhiều ngưỡng mộ cùng truy cầu.

Đối với khán giả mà nói, ngôi sao chính là như thế này.

...

...

« Tin tức lúc trước không có khiến cậu gặp phiền phức gì chứ ? » Đường Phong cố ý gọi điện thoại cho Trần Minh Húc, từ lúc Lục Thiên Thần giúp cậu tạo tin tức thì Trần Minh Húc vẫn không hề liên lạc với cậu.

« Không có, đều là những thứ loạn viết, tôi đã sớm quen rồi, anh yên tâm đi, tôi không có việc gì. » Một thanh âm nghe thật bình tĩnh không có chút biến hóa gì lớn truyền đến từ bên kia điện thoại.

Cậu cá thể cảm giác được Trần Minh Húc đối với mình rất tốt, cậu cũng có hảo cảm với thanh niên này, thế nhưng chỉ như vậy không hề có ý gì khác.

Hơn nữa hiện tại trên người của cậu lại có một đồng phiến toái lớn, một cái Lục Thiên Thần, một cái Charles, vẫn còn một cái Albert không xuất hiện, cùng với những đối thủ trong tương lai không biết hay không sẽ gặp phải, cậu cùng Trần Minh Húc sẽ chỉ là bạn bè, cũng chỉ là bạn bè bình thường.

Cậu không phải Đường Phong mà Trần Minh Húc yêu, người mà Trần Minh Húc thật sự yêu là ai đây ?

Ai trong bọn họ cũng nói không rõ, mặc kệ là đối cậu ta hay là cậu đều không công bằng.

Cố ý tung ra tin tức về quan hệ ái muội giữa cậu và Lục Thiên Thần, chẳng lẽ không có chút là uyển chuyển phân rõ quan hệ với Trần Minh Húc sao ? Nếu như lúc cậu còn trẻ, cậu có thể sẽ thử phát triển quan hệ cùng với người thanh niên tốt đẹp này, nhưng trên thực tế cậu đã không còn trẻ tuổi, mà nơi đây không phải là chốn mà mọi người có thể phóng túng.

Là loại người mỗi ngày đều phải trải qua rất nhiều lo lắng, nếu như bọn họ kiên trì phát triển tình cảm có thể sẽ trở thành một đôi tình lữ có quan hệ vô cùng tốt, nhưng còn sau đó ?

Trong sinh hoạt không chỉ có tình yêu, còn có tình thân, có tình bạn, có vòng tròn xã giao còn có sự nghiệp riêng của mỗi người.

Làm như vậy là tàn nhẫn sao ?

Có lẽ có một ít, ở lúc chồi tình cảm chưa kịp phát triển liền bóp chết trong nôi, Trần Minh Húc có thể vẫn chưa phát hiện tình cảm của cậu ta đối với cậu thế nhưng Đường Phong nhìn ra được, cậu phát hiện trước, cho nên cậu sẽ kết thúc tất cả trước, như vậy đối hai người sẽ không quá đau nhức, nếu có gì cũng chỉ là một ít tiếc nuối mà thôi.

Làm người không thể quá ích kỷ, Đường Phong có thể sống tùy ý lại không thể yêu cầu một người khác giống như cậu, cậu có thể không quan tâm cũng không thể yêu cầu đối phương cũng không quan tâm như cậu.

Cho nên như bây giờ rất tốt, khiến « Đường Phong » trong kí ức của Trần Minh Húc có một ấn tượng tốt đẹp, có một đoạn tình cảm tồn tại lại phẳng phát trôi qua.

Lúc cúp điện thoại Đường Phong bắt đầu dĩ cười cười, thời gian sẽ xoa dịu tất cả vết thương do cảm tình lưu lại.

Bọn họ có cuộc sống cùng tương lai của riêng mình, bọn họ đều tự mình chạy trên đường càng ngày càng xa, đến cuối sẽ gặp được người cùng mình đi đến vĩnh viễn.

115. Chương 115 - Bắt Cóc (một)

Chương 115 Bắt cóc (một)

Nương theo kế hoạch sử dụng yêu sách ngày càng thấm sâu, đề tài bình luận về giới tính của Đường Phong cũng ngày càng mạnh, nhưng những mặt nổi này đối với Lục Thiên Thần vẫn chưa đủ, cho một minh tinh hấp thụ ánh sáng mạnh trong thời gian quá ngắn cũng sẽ mang theo nguy hiểm, thậm chí để lưu lại ấn tượng cố định, đến trước khi cuộc thi ở ban huấn luyện siêu sao bắt đầu, bộ phận quan hệ xã hội của tập đoàn Thiên Thần lại hướng truyền thông ái muội tiết lộ tin tức, Đường Phong sắp đóng một bộ phim Hollywood, không phải vai phụ mà là vai chính.

Liên tưởng đến thái độ thân mật của siêu sao Michael Kino dành cho Đường Phong trước đây, độ tin cậy của cái thuyết pháp này được tăng mạnh.

Chưa có tác phẩm thì đã trở nên nổi danh, những điều này đều phải quy cho sự cường đại của Lục Thiên Thần cùng khả năng của bộ phận quan hệ xã hội, có thể nói là bộ phận của những người mưu trí, Đường Phong đột nhiên cảm thấy mình có áp lực thật lớn, nếu như cậu không làm tốt thì quá có lỗi với Lục tổng rồi.

Một căn phòng uống cà phê đầy yên tĩnh, trên vách tường là ảnh chụp của các ngôi sao có ảnh hưởng thật lớn đối với ảnh đàn theo từng năm, trong căn phòng tràn ngập mùi hương cà phê thơm ngát chỉ có vài người lẻ loi, có người lên mạng, có người cúi đầu đọc sách, hay ngồi ở trong góc nhẹ giọng trò chuyện.

“Tôi nhớ là anh trước đây không thích uống cà phê.” Trần Minh Húc nhìn vào ly cà phê đen không đường của Đường Phong.

Thực sự là quá trùng hợp, vị trí họ ngồi dĩ nhiên ngay phần tường treo bức họa của cổ siêu sao Fiennes Đường, Đường Phong cảm thấy thật thân thiết, lại cảm thấy hình như đang nhìn di ảnh của chính mình khiến cho có chút tư vị là lạ.

“Người đã già sẽ thích uống mấy thứ có tính chất khổ sở.” Đường Phong nói giỡn đem trọng tâm câu chuyện dời đi, chàng trai nhẹ nhàng khuấy cà phê trong ly, “Tháng sau tôi sẽ đi Mỹ.”

“Tin tức là thật?” Trần Minh Húc thoáng cái mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới Đường Phong lại trực tiếp nói ra.

Chàng trai gật đầu: “Mọi thứ đã được chuẩn bị tốt cách đây mấy tháng, tháng sau trực tiếp tiến vào tổ phim, chuyến đi này... đại khái phải ba tháng mới có thể trở về.”

Quen thuộc quá trình quay phim của điện ảnh Hollywood nên Đường Phong rất dễ dàng tính ra chu kỳ quay, kỳ thực đóng phim cũng không mất nhiều thời gian, nhất là ở nước Mỹ, mỗi ngày đều có thời gian quay cố định, có nghỉ ngơi ngày cuối tuần, không tính mệt. Phim điện ảnh không thể quay trong thời gian quá dài bằng không đầu tư cho nhân công cùng vật chất sẽ rất hao phí.

Đây là vì sao khi quay phim điện ảnh sẽ không đóng phim truyền hình nữa, một tập phim truyền hình trả thù lao bốn năm mươi vạn đô cho ngôi sao, nếu như là những bộ phim thần tượng có chế tác sơ sài thì chỉ có mấy vạn, nếu là một bộ phim truyền hình quay nhiều năm thì một ngôi sao phim truyền hình sẽ có thù lao tích lũy không ít.

Nhưng so với điện ảnh, nếu một siêu sao điện ảnh quay một bộ phim điện ảnh thương nghiệp sẽ được trả thù lao cùng các khoản chia hoa hồng cũng có được ít nhất 3000 vạn, nếu như lại còn tham gia quá trình chế tác hay gì khác còn có thể kiếm nhiều hơn, mà thời gian lại không vượt qua ba bốn tháng. Mà diễn viên phim truyền hình lại càng mệt hơn một ít, đồng thời bị chế tác của phim ảnh hưởng xuống thì có khả năng trong mấy năm cũng chỉ có một bộ phim truyền hình.

Bởi vì người không có thời gian đi quay phim truyền hình khác, cho dù có đóng phim điện ảnh, thường thường cũng rất khó trở thành vai chính.

Mà một người thực sự yêu thích đóng phim, sẽ hi vọng có thể hợp tác với nhiều đạo diễn khác nhau, đóng nhiều bộ phim khác nhau, ở trong điện ảnh Càng có nhiều chỗ phát huy.

Úc, được rồi, còn có thể có giải thưởng.

Lúc trước những người đứng đầu thu nhập cao đều là ca sĩ, nhưng thời gian đổi thay, hiện tại ca sĩ chỉ chăm chú dựa vào tiếng hát để sống đã gần như không còn, đóng phim mới là thu nhập chính của ca sĩ.

Đối với Đường Phong mà nói, quá mệt mỏi rồi.

Cậu có thể mất ba bốn tháng để quay một bộ phim, có đôi khi chỉ là một tháng, thời gian còn lại có thể đi theo tổ ekip làm tuyên truyền cùng du ngoạn khắp nơi, có thể kết giao thêm càng nhiều người nổi tiếng trong giới ở các quốc gia khác nhau, có thể đi làm càng nhiều chuyện mình thích.

Đây là những lý do vì sao khi ngôi sao đóng phim điện ảnh sẽ rất ít đi hát cũng như đóng phim truyền hình.

“Thật tốt.” Trần Minh Húc gật đầu, hai tay cầm lấy ly cà phê, cười nói, “Chờ anh trở thành Đại minh tinh quốc tế cũng đừng quên những... người bạn cũ này.”

Đường Phong cố ý bày ra một bộ dáng của Đại Minh tinh: “Yên tâm, chờ tôi thành danh rồi sẽ cho cậu một bộ sưu tập độc nhất vô nhị.”

“Cái rắm!”

116. Chương 116 - Bắt Cóc (hai)

Chương 116 Bắt cóc (hai)

“Bây giờ anh và Lục Thiên Thần như thế nào, thật tốt hơn rồi?” Trần Minh Húc không quên phát huy bản lĩnh độc mồm đặc sắc của người dẫn chương trình, “Tôi xem tin tức viết có đủ hấp dẫn, năm đó rõ ràng là anh truy đuổi cái tăng băng kia, nhưng cuối cùng ông trời cũng mở mắt, Lục Thiên Thần có thể làm cho anh nhiều chuyện như vậy cũng không dễ dàng gì, không uống công anh năm đó cố chấp, hiện tại có thể danh chính ngôn thuận rồi.”

Đường Phong lắc đầu: “Tôi là một cái mồm tốt, hẳn nhìn thấy được giá trị kinh doanh trên người tôi nên tự nhiên sẽ ra sức phủng.” Gián tiếp tránh được câu hỏi của Trần Minh Húc, việc này không thể nói một cách đơn giản, giải thích ra quá mức phức tạp lại không tốt.

“Lục Thiên Thần phủng người còn cần tự mình ra tay? Tôi xem tên đó vốn không phải loại người sẽ vì người khác nói một chút mà đi làm theo, mặc kệ thế nào, anh tốt nhất vẫn luôn thông minh như vậy, nếu như... nếu như không chịu nổi thì có thể quay về tiết mục của tôi.” Trần Minh Húc lăm băm nói xong một câu, cầm lên ly cà phê uống một ngụm, vị đắng khiến cậu nhú mày một chút.

Đường Phong gấp một viên đường bỏ vào trong ly của thanh niên: “Uống đắng không được thì không cần miễn cưỡng chính mình, cậu không cần lo lắng cho tôi, tôi cũng đã trải qua thời kì tồi tệ nhất rồi, sau này sẽ không còn chuyện gì có thể làm khó tôi, tôi chính là thuộc loại thiên tài dễ dàng tung hoành thiên hạ đó, cậu không thấy vậy sao?”

“Da mặt của anh dày lên không ít đó, đi nước Mỹ cũng đừng đánh mất mặt mũi của chúng tôi, lại nói, nếu như Ca Trần thấy được tin tức của anh cùng Lục Thiên Thần trên báo không phải sẽ tức chế sao?” Trong mắt toát ra vài phần vui vẻ, Trần Minh Húc đắc ý giương cằm, “Tôi vốn nhìn Ca Trần không vừa mắt, một kẻ tối ngày chỉ biết giả trang thành người yếu đuối đơn thuần một khi có chuyện gì xảy ra lại đem sai lầm ám toán đổ lên đầu người khác.”

Bởi vì không biết rõ chuyện trước kia nên Đường Phong không biết được Trần Minh Húc cùng Ca Trần có quen biết, nhưng nếu ngẫm lại, vòng tròn nhỏ như vậy, đâu đâu cũng có chút liên quan với nhau, dù không có trực tiếp tiếp xúc cũng có thể quen biết.

“Phim không tốt phân nửa lỗi là của đạo diễn, phim trường xảy ra vấn đề lại tung hỏa mù đưa ra gièm pha nói gì mà do đối thủ cạnh tranh hãm hại, rời khỏi Tô Khải Trình thì hẳn còn lại gì chứ.” Trần Minh Húc len lén liếc mắt nhìn Đường Phong, thấp giọng, “Tôi gần đây nghe được chút tin tức, Lục Thiên Thần vốn không có quan hệ gì với Ca Trần, đều là hiểu lầm.”

Này là.... Nói giúp cho Lục Thiên Thần hay là an ủi cậu?

Đường Phong sững sốt một chút, sau đó gật đầu cười nói: “Ân, tôi hiểu.”

Một người có yêu một người khác hay không, có thể nhìn ra từ những chi tiết rất nhỏ, chỉ ít từ trên người Lục Thiên Thần, ngay từ đầu Đường Phong không cảm thấy được núi băng kia có yêu Ca Trần.

Chuyện tình trong giới giải trí rất phức tạp, nói không rõ được quan hệ của những người đó là như thế nào, Lục Thiên Thần cùng Ca Trần, Ca Trần cùng Tô Khải Trình, Tô Khải Trình cùng Lục Thiên Thần.

“Tôi đi toilet một chút.” Trần Minh Húc đứng lên.

« Đi đi. »

Đường Phong ngồi một mình có chút chán chường mà mở điện thoại xem một ít tin tức, xem một hồi không thấy gì liên đóng lại, đem tai nghe đeo vào, phát ra phần nhạc cậu sẽ sử dụng ở cuộc thi vài ngày sau ở ban huấn luyện.

I want love, but it's impossible

(ta muốn yêu nhưng điều này không có khả năng)

A man likeme, so irresponsible

(một người đàn ông giống như tôi, chỉ biết trốn tránh trách nhiệm)

A man like me is dead in places

(người đàn ông giống như tôi, từ lâu đã chán ghét sự thất bại trong tình yêu)

Other men feel liberated

(những người khác lại cảm thấy giải thoát)

Một bóng người đứng trước mặt của cậu, Đường Phong gỡ tai nghe xuống ngẩng đầu nhìn lại.

Lúc Trần Minh Húc trở lại từ toilet thì Đường Phong không biết đã đi đâu, điện thoại di động của người kia vẫn còn đang phát nhạc, tai nghe thì rơi trên bàn.

“Đường Phong?” Kỳ quái cầm lấy di động, Trần Minh Húc hướng bốn phía nhìn quanh, nhưng vẫn không thấy tung tích Đường Phong.

117. Chương 117 - Bắt Cóc (ba)

Chương 117 Bắt cóc (ba)

Không thấy Đường Phong, Lúc đầu Trần Minh Húc cho rằng Đường Phong có việc phải ra ngoài một lát, dù sao ví cùng điện thoại của người kia cũng còn đặt trên bàn, thế nhưng đợi thêm năm sáu phút thì Trần Minh Húc bắt đầu bất an, vội vã hỏi người trong quán, nói là vừa có một người đàn ông bạn tây trang nâng Đường Phong rời khỏi quán.

Nhất thời Trần Minh Húc cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến lòng bàn chân như bị ngâm trong một thùng nước đá.

Cậu dùng tốc độ nhanh nhất liên hệ với Lục Thiên Thần, người sau rất nhanh chạy đến chỉ là đem đồ vật của Đường Phong đi bảo Trần Minh Húc cứ thoải mái không cần lo lắng, có thể là Đường phong ra ngoài cùng ai đó, cần dặn Trần Minh Húc không nên đem việc này nói ra sau đó rời đi.

“Cậu cảm thấy là ai đem Đường Phong đi?” Một bên lái xe Lục Thiên Thần một bên nói chuyện với Charles, “Tôi không cho là Albert, hiện trường rất sạch sẽ, trong phòng cà phê vẫn còn những người khác, Đường Phong là một người thông minh, cậu ta nếu như gặp được người không quen biết lại có vẻ nguy hiểm sẽ phản kháng, thế nhưng cậu ta không có.”

[Cho nên cậu cho rằng là người quen?]

« Không sai. »

[Cậu sẽ không cho là tôi đi ?]

« Cậu thoát nhìn còn không khát khao đến nông nổi bắt cóc người, Charles, cậu là một thân sĩ không phải sao ? » Lục Thiên Thần nhún nhát nở nụ cười.

[khen tặng cậu dành cho tôi không chút hữu ích, được rồi, tôi đã cho người đi thăm dò hành tung của Đường Phong, nghe ngữ khí của cậu hình như không hề lo lắng cho Đường Phong.] Charles nho nhỏ hừ một tiếng.

Hai tay nắm tay lái, Lục Thiên Thần hí hóp mắt một chút, ngôn ngữ dẫn theo vài phần cười nhát : « Bên người Đường Phong không có người muốn hạ độc thủ với cậu ta, nếu đối phương muốn tiền thì sẽ liên hệ với chúng ta. »

« Nếu như đối phương muốn thân thể của cậu ta thì sao ? Thật là đáng chết !] Charles giận tới tím gan, hấn thề nhưng đã lâu không có chạm vào Đường Phong rồi, hấn phải nhẫn vát vả như vậy lại đột nhiên có a tam a tứ đột nhiên nhảy vào, hấn sẽ nhịn không được mà muốn giết người.

Vấn đề này thật ra Lục Thiên Thần không có suy nghĩ qua, bị Charles nhắc tới liền thoáng nhú mảy, có một số việc chỉ cần nghĩ một chút liền khiến người khó chịu, có dũng khí chạm vào người của hấn, hấn sẽ làm cho những tên kia cả đời cũng không nhận hết đại giới.

« Vậy phải tìm được cậu ta trước khi trời tối. » Lục Thiên Thần một câu đem Điện thoại cắt đứt.

...

...

Đầu óc hỗn độn vô cùng khó chịu, giống như vừa bị một đàn voi chạy qua, cơ thể rơi vào khoảng không giữa thanh tỉnh và hôn mê.

Đường Phong có chút khó chịu nhẹ nhàng thở một hơi, nỗ lực mở mắt khiến cho mình thanh tỉnh lại, cậu nhớ là hôm nay đi ra ngoài uống cà phê với Trần Minh Húc, sau đó Trần Minh Húc rời đi toilet, cậu đang nghe nhạc, ngẩng đầu lên thấy được...

« Thuốc hình như bỏ hơi nhiều, uống một chút nước, lát nữa sẽ tốt hơn. »

Giọng nói quen thuộc truyền đến từ bên cạnh, sau đó cảm giác được có người đem cậu dựa vào đầu giường, dòng chất lỏng lạnh lẽo giúp thấm ướt đôi môi khô nứt, cậu theo bản năng hé miệng uống vào.

Sau khi uống một ít nước thì thân thể cũng thoải mái hơn một chút, mặc dù vẫn còn khó chịu cùng chóng mặt, trong mắt lại lộ ra sương mù cùng uể oải, trong con ngươi lại ẩn ra một người đàn ông mặc tây trang có ô vuông đen trắng xen kẽ, trong tay người đàn ông cầm một chén nước, mỉm cười nhìn Đường Phong vừa mở mắt.

Nhìn Đường Phong hai mắt mông lung buồn ngủ, người đàn ông nhịn không được đưa tay qua vỗ vào mặt đối phương : « Tỉnh ? »

« Tô Khải Trình. »

118. Chương 118 - Bắt Cóc (bốn)

Chương 118 Bắt cóc (bốn)

Cậu nhớ là có một người đi đến cạnh bàn của cậu, cậu tưởng là Trần Minh Húc trở về, còn đang nghĩ thế nào lại về nhanh như vậy đến khi ngẩng đầu lên thì phát hiện đối phương không phải là Trần Minh Húc mà

là Tô Khải Trình đã lâu không gặp, Tô Khải Trình mỉm cười với cậu sau đó đột nhiên lấy ra khăn tay chụp lên mũi miệng của cậu, trên khăn tay có một mùi gay mũi khó chịu, cậu cảm thấy không ổn, sau đó ý thức dần mơ hồ, thân thể cũng không còn khí lực.

Sau đó, cậu tỉnh lại, chính là hiện tại.

« Nếu như Tô tổng muốn gặp tôi cần gì phải phiền phức như vậy, trực tiếp gọi một cú điện thoại là được rồi. » Trên người không có chút khí lực, Đường Phong dựa vào gối lót ở sau lưng, tác dụng của thuốc mê vẫn chưa được tiêu trừ, ngoại trừ có chút chóng váng bên ngoài thì ngực cũng có chút khó chịu, quá mức ngoài ý muốn rồi, Tô Khải Trình này rốt cuộc muốn bắt cóc cậu làm gì ?

« Cậu không cần lo lắng, tôi sẽ không tổn thương cậu, Lục Thiên Thần cùng Charles mà biết sẽ không bỏ qua cho tôi. » Cười nhàn nhạt, biểu tình của Tô Khải Trình lại không có chút lo lắng Lục Thiên Thần và Charles sẽ trả thù, cả người nhàn nhã ung dung, đem ly nước đặt lên bàn.

Đường Phong thừa dịp này quan sát nơi cậu ở, rèm cửa sổ không hoàn toàn được kéo kín, từ ngoài cửa sổ lọt vào vài tia sáng liền có thể đoán được hiện tại đại khái là buổi chiều, thời gian cậu hôn mê hẳn là cũng không quá lâu, nói cách khác nơi này cũng không quá xa.

« Anh đem tôi đến chỗ này là vì Ca Trần sao ? » Yên lặng đem đường nhìn từ cửa sổ thu trở về, Đường Phong liếc mắt nhìn cách bày trí trong phòng, tất cả thoạt nhìn đều rất bình thường, có tủ quần áo có bàn có TV, thể nhưng không có ảnh chụp, trên bàn quá sạch sẽ, giường chiếu cũng có vị đạo mới mẻ.

Tô Khải Trình nhất định rất ít sinh hoạt tại chỗ này, thậm chí cái chỗ này có phải của Tô Khải Trình hay không cũng không thể xác định.

Cầm một tờ báo của hôm nay, Tô Khải Trình bước đi thông thả đến bên chiếc ghế có nhiều hoa văn Ba Tư độc đáo thì ngồi xuống, hai chân vắt chéo vào nhau mở ra báo chí : « Nghe nói tháng sau cậu đi nước Mỹ đóng phim, chúc mừng. »

« Cám ơn. » Tay đỡ đầu, Đường Phong nhẹ nhàng nhu nhu tóc, « Tô tổng đem tôi tới chỗ này là để nói chuyện phiếm sao ? »

« Tại sao lại không chứ ? Lại nói tiếp tuy rằng chúng ta gặp nhau rất nhiều lần nhưng đây vẫn là lần đầu chúng ta ngồi riêng nói chuyện phiếm với nhau. »

« Ở bãi huấn luyện ngựa hẳn cũng là một lần nói chuyện phiếm riêng. » Đường Phong cố ý đem trọng tâm câu chuyện dời lên người Ca Trần, cậu chỉ có thể nghĩ nguyên nhân mà Tô Khải Trình bắt cóc cậu cũng chỉ có vì Ca Trần.

Quả nhiên Tô Khải Trình rời mắt khỏi tờ báo mà liếc nhìn cậu, khóe miệng treo lên tươi cười ôn hòa : « Nguyên nhân tôi đem cậu đến chỗ này có một phần nguyên nhân là vì Ca Trần, không phải toàn bộ. »

Tô Khải Trình lại cúi đầu đọc báo, trên mặt chính là tin tức về « tình cảm lưu luyến » của ba người Lục Thiên Thần, Đường Phong cùng Charles, hẳn nhìn hình ảnh mà tò mò hỏi : « Rất khó tin là Lục Thiên Thần sẽ đột nhiên đối với cậu tốt như vậy, lúc trước trong mắt hẳn cậu chỉ là một chú chó con đáng ghét. »

Đường Phong một chút cũng không thích cái so sánh này, tuy rằng cậu cũng thích những chú chó con dễ thương, nhưng cậu tin tưởng Tô Khải Trình tuyệt đối không phải là đang khích lệ cậu.

« Là cái gì làm cho cậu thay đổi, Đường Phong, cậu có thể

Nói cho tôi biết không ? » Lời nói cùng biểu tình của Tô Khải Trình vô cùng thành khẩn, thành khẩn đến mức khiến Đường Phong muốn cười.

« Tô tổng, ngài không đi đóng phim thật quá đáng tiếc rồi. »

Mặt trước là một dạng, mặt sau lại là dạng khác, bộ phim đó có thể gọi là « Mặt người dạ thú ».

Diễn viên chính : Tô Khải Trình, sản xuất : Tô Khải Trình, đạo diễn : Tô Khải Trình.

Khán giả : Đường Phong.

« Cám ơn, cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. »

« Con người vẫn luôn thay đổi, vạn vật đều biến hóa, lại dừng lại ngay trước tử vong, đây chính là nguyên nhân cho sự thay đổi của tôi, nếu như Tô tổng đi một chuyến dạo qua quỹ môn quan sẽ hiểu rõ lời của tôi. » Bởi vì người sẽ không, cho nên ta có thể nói lung tung.

« Kiến nghị không tệ. » Buông báo xuống, Tô Khải Trình đứng dậy đến bên giường ngồi xuống, hai mắt nhìn Đường Phong chăm chăm giống như muốn nhìn thấu qua người nam nhân này, người sau không hề sợ hãi mà nhìn lại.

Cậu biết Lục Thiên Thần cùng Charles khẳng định sẽ tìm cậu, cho nên, mặc kệ Tô Khải Trình suy nghĩ cái gì, cậu chỉ cần kéo dài thời gian là được.

« Vì cậu, hần từ bỏ Ca Trần, hần cứ như vậy ném Ca Trần đi. » Ngữ khí của Tô Khải Trình rất bình thản.

« Có thể bọn họ cho tới bây giờ cũng không cùng một chỗ đi ? »

Híp mắt, Tô Khải Trình đột nhiên đưa tay giữ lấy cằm của chàng trai khiến cậu ngẩng đầu lên.

« Lục Thiên Thần cho tôi không ít lễ vật, tôi cũng đang suy nghĩ là cũng phải tặng lại cho hần một ít lễ vật, nếu hần đã quan tâm cậu như vậy. »

« Tôi không cảm thấy đó là một ý kiến hay. » Đường Phong cười khổ.

...

...

Không nói gì cũng không phải là một lựa chọn tốt, nhưng nếu như nói quá nhiều thường sẽ làm cho đối phương cảnh giác, hiện tại nhưng là thời gian khảo nghiệm rồi, cậu phải sắm vai nhân vật gì đây ?

Bi tình một chút, luống cuống một chút, bày ra tư thái người bị hại kéo dài thời gian đến buổi trà chiều.

« Có một việc tôi vẫn luôn không rõ, Tô Khải Trình, anh có khả năng giải đáp cho tôi sao ? » Đường Phong thay đổi cách xưng hô với người đàn ông, « Tô tổng » có chút xa lạ, ba chữ « Tô Khải Trình » này đã nương theo đối phương vài chục năm nên càng dễ đả động một người, hiệu quả có thể rất nhỏ nhưng vẫn tốt hơn so với không có.

« Cậu muốn biết cái gì ? »

« Giống như anh thấy, chuyện trước kia tôi đều không nhớ rõ, thế nhưng sau khi tỉnh lại tôi luôn nỗ lực lý giải quá khứ của tôi, cũng nghe được một ít chuyện về Lục Thiên Thần cùng Ca Trần. » Hơi ngừng một chút, đầu óc Đường Phong càng lúc càng thanh tỉnh liền giương mắt hướng về Tô Khải Trình, cậu biết nơi có mị lực nhất của cậu chính là đôi mắt, một đôi mắt sáng sủa động lòng người lại thích hợp hiển lộ nghi hoặc cùng mê man.

« Theo tôi biết, Lục Thiên Thần thích Ca Trần, Ca Trần là người của anh, người thành công lại thông minh như anh khẳng định không thể không biết quan hệ ái muội của Lục Thiên Thần cùng Ca Trần, là cái gì khiến cho anh vẫn luôn bảo trì trầm mặc ? » Đó cũng là vấn đề mà Đường Phong luôn nghi hoặc không rõ.

Tô Khải Trình cười nhạt một tiếng, đường nhìn thủy chung dừng lại ở đôi mắt của Đường Phong không có chút muốn dời đi.

« Có đôi khi biết quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt, nhưng tôi cũng có thể nói cho cậu biết một chút, tôi không có bảo trì trầm mặc. »

« Cho nên anh bắt cóc tôi ? » Đường Phong thở dài, thoát nhìn có chút bất đắc dĩ, « Nếu như anh là vì trả thù Lục Thiên Thần đoạt người của anh, vậy anh thực sự không nên bắt cóc tôi, nếu như Lục Thiên Thần thực sự quan tâm tôi lại thế nào sẽ đem tôi đưa cho Charles một tháng, chuyện này anh cũng biết mà. »

« Vì sao sẽ không ? Hần thậm chí cũng đã đưa Ca Trần đến cạnh tôi, Lục Thiên Thần là một người vô cùng lý trí, là một thương nhân thông minh, hần luôn biết cách làm sao để thu hoạch được lợi ích tốt nhất, mà hiện tại cậu chính là lợi ích lớn nhất của hần, hần quan tâm tương lai của cậu. » Khi Tô Khải Trình nói xong chữ cuối cùng Đường Phong cảm thấy có chút mờ mịt.

« Nghe như là anh muốn hủy tương lai của tôi, muốn đem tôi đi hủy dung ? » Đường Phong nhin không được cau mày, tác dụng của thuốc vẫn chưa tan hết, cả người cậu đều tản ra vẻ suy yếu cùng yếu đuối, kết hợp với biểu tình có chút đau thương càng làm cho người khác muốn đem cậu ôm vào lòng.

Kĩ thuật của cậu từ trước đến nay vẫn rất tốt, may mắn là mị lực bản thân cũng không sai.

Tô Khải Trình nhìn mặt Đường Phong chăm chăm một hồi lâu, sau đó mỉm cười lắc đầu, thoát nhìn giống như một quý tộc chuẩn mực, nhưng rất nhiều quý tộc sau khi bỏ đi lớp áo đẹp đẽ thường thường cũng là dã thú.

« Không » hắn vừa nói vừa lắc đầu, « Cậu là một chàng trai anh tuấn, giống như một bức tranh, tôi không thích hủy hoại tác phẩm nghệ thuật. »

« Thế nhưng phá hư đồ vật đẹp đẽ sẽ đem lại kích thích cho anh, đúng hay không ? » Hai tay giấu dưới chân bắt đầu chậm rãi nắm thành quyền rồi buông ra, sớm khôi phục sức khỏe vĩnh viễn không phải là chuyện xấu.

Trong mắt Tô Khải Trình hiện lên một tia sáng : « Xem ra ánh mắt của Lục Thiên Thần thật độc đáo, hẳn đến tột cùng là thế nào mà phát hiện ra cậu vậy ? Cậu có chút.... quá thông minh rồi. »

« Học qua một ít tâm lý học. » Một người trải qua kinh lịch nhưng vẫn một bộ dáng của người tri thức, người giống như Tô Khải Trình không phải là Đường Phong lần đầu tiên thấy.

« Xem ra cậu học không tệ. »

« Hẳn cũng nói như vậy. » Ngón tay nhẹ nhàng co duỗi, Đường Phong tiếp tục hướng người đàn ông đặt câu hỏi, « Tôi bắt quá chỉ là một người ngoài cuộc, ân oán giữa các đại nhân vật các người vì sao phải kéo tôi vào ? Tôi chỉ là muốn hảo hảo đóng phim, không hơn. »

« Lời nói của cậu rất động lòng người, nhưng đáng tiếc hiện tại cậu đã ở chỗ này, hiện tại tôi có thả cậu hay không cũng không còn quan trọng nữa, bởi vì kết quả vẫn là Lục Thiên Thần cùng tôi sẽ không thể trở lại quan hệ hợp tác như lúc đầu, như vậy chỉ ít tôi muốn hắn phải có gì đó để nhớ đến tôi. »

Tô Khải Trình cười cười, lên tiếng hô : « Đem đồ vào. »

Cửa phòng bị người mở ra, mấy người hắc y nhân đem máy ảnh tiến vào, cẩn thận đặt ở hai bên trái phải.

« Tôi sẽ không thương tổn cậu, chỉ cần một ít hình ảnh khiến Lục Thiên Thần khó chịu mà thôi. »

Đối với một minh tinh mà nói, một ít hình ảnh bất minh giống như là một cái bom hẹn giờ, người không biết lúc nào hắn sẽ tuôn ra, sẽ có nguy hại gì đối với sự nghiệp diễn viên của người.

Thủ đoạn cũ rích đơn điệu nhưng lại vô cùng hữu dụng.

119. Chương 119 - Tự Cứu (một)

Chương 119 Tự cứu (một)

Đường Phong nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi vừa cười vừa nói: “Tôi là một nam ngôi sao, chụpỏa thể đối với tôi cũng không tính là uy hiếp.” Cho dù những bức ảnh chụp này bị tung ra, cậu cũng sẽ trở thành người bị hại, sẽ đạt được sự ủng hộ của khán giả cùng dư luận.

Thế nhưng loại bị ép buộc chụp ảnh thể này vẫn là thôi đi, cậu một chút cũng không thích.

“Tôi biết, cho nên tôi cũng không định chụpỏa thể gì đó, Đường Phong, cậu thích đàn ông hay phụ nữ?” Tô Khải Trình treo lên nụ cười nhả nhận thực sự làm cho người ta mao cốt từng thiên.

Đàn ông? Phụ nữ?

Nguyên lai là Tô Khải Trình muốn đạo diễn tiết mục nam ngôi sao dân loạn, bất quá Đường Phong không hề thích diễn xuất mà không được trả thù lao tí nào, cậu nhìn bốn phía, có hai người hắc y nhân đứng hai bên cũng chính là hai người vừa đem máy ảnh vào, ánh mắt của họ nhìn cậu không được thân thiện lắm.

“Nếu như anh nhìn Lục Thiên Thần không vừa mắt vì sao không trực tiếp đi tìm hắn mà lại tìm đến một người yếu thế như tôi?” Loại tính cách thích bắt nạt kẻ yếu này một chút cũng không tốt.

“Ở trên chiến trường cậu gặp qua mấy người chủ tướng tự mình chiến đấu? Có một vài chiến dịch là cần hi sinh thủ hạ, Lục Thiên Thần đã có thể an bài một gián điệp bên cạnh tôi, có thể mua chuộc người của tôi, tôi đây đương nhiên cũng phải có một phần lễ vật để tặng cho hắn.” Tô Khải Trình nói làm cho Đường Phong giật mình, Ca Trần cư nhiên là gian tế Lục Thiên Thần an bài bên người Tô Khải Trình?

Nói như vậy, nếu như Tô Khải Trình đã biết Ca Trần là gian tế, như vậy cậu ta phỏng chừng sẽ không quá tốt đi.

“Anh thương cậu ta sao? Ca Trần, anh có yêu cậu ta sao?”

“Ái tình là trò chơi của con nít.” Tô Khải Trình đương nhiên nói, hắn tới gần bên giường đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Đường Phong, ôn nhu nói, “Đương nhiên rồi, tôi thích Ca Trần, cậu ta là một chàng trai không tệ, cho nên tôi cam tâm tình nguyện dùng tiền phủng cậu ta, trong giới giải trí vốn không có người sạch sẽ, cậu cảm thấy tôi sẽ yêu một cái ca kỹ sao?”

Tô Khải Trình nói khiến Đường Phong có chút tức giận, cậu quay đầu đi tránh khỏi tay của hắn: “Anh sao có thể nói cậu ấy như vậy, cậu ấy dù sao cũng là người của anh.”

“Như vậy thì tại sao lại thay cậu ta tức giận làm gì? Ca Trần thế nhưng vẫn đều luôn muốn cậu chết, tất cả những gièm pha liên quan đến cậu đều là do cậu ta nhờ tôi làm ra.” Tô Khải Trình nheo mắt lại.

“Đây là hai chuyện khác nhau, cậu ta là một người ngu xuẩn cùng với việc tôi ghét cách làm của anh không hề có mâu thuẫn. » Mặc dù sớm biết những kẻ ở giới kinh doanh vốn là những tên không sạch sẽ, thế nhưng tận mắt thấy, chính tai nghe, việc này vẫn khiến Đường Phong có ác cảm như cũ.

“Người như anh sẽ cô độc cả đời.”

Tô Khải Trình nở nụ cười, như là nghe được một chuyện cực kì buồn cười liền không chút để ý lại tràn ngập khinh miệt: “Tôi cho tới bây giờ cũng không nghĩ là sẽ có người đi cùng đến vĩnh viễn, những lời này chỉ có con nít mới tin.”

Đường Phong cảm thấy có chút khó chịu, trong phòng không nóng, nhưng cậu cảm thấy mỗi một lỗ chân lông trên người đều đang chảy ra mồ hôi, đầu óc có chút choáng váng nhưng ý thức lại vô cùng tỉnh táo, thật sự quá mâu thuẫn.

“Anh cho tôi dùng cái gì?” Kinh nghiệm nói cho Đường Phong biết, Tô Khải Trình cho cậu một ít thứ không tốt lắm.

“Một ly nước.” Tô Khải Trình nhàn nhạt liếc mắt nhìn ly nước vừa cho Đường Phong uống, cái ly trống rỗng, nước đã bị Đường Phong uống sạch.

“Như vậy sẽ khiến cho cậu hưởng thụ một chút cũng làm cho việc ghi hình càng thêm chân thực.”

Mẹ nó, là thuốc thúc tỉnh! Đường Phong nhin không được yên lặng bạo phát một câu thô tục, muốn cậu đem tư thái này đi ngủ cùng phụ nữ hoặc là cùng đàn ông? Trời a, nếu như thật là như vậy, đoạn khinh lịch này sẽ trở thành giai đoạn sỉ nhục nhất trong cuộc đời của cậu, cậu một chút cũng không muốn bị bỏ thuốc, vì sao những người này cứ thích dùng phương thức như vậy?

Lại cũ lại đơn điệu nhưng cũng hữu hiệu làm cho người ta phiền muộn.

Lục Thiên Thần cùng Charles rốt cuộc muốn đến lúc nào mới tìm ra cậu? Không được, cậu phải tự làm gì đó...

“Hai người thủ hạ của anh giống như đang rất muốn ăn tôi.” Đường Phong có chút thổ dốc, dưới tác dụng của thuốc hai gò má bắt đầu phồng hồng, đôi mắt lại vô cùng ướt át giống như tùy thời đều có thể chảy xuống nước mắt.

“Ông chủ...” Một hắc y nhân có chút không yên.

“Tô Khải Trình, tôi không thích làm loại chuyện thân mật này với người xa lạ.” Bấy giờ chính là lúc khảo nghiệm mị lực cá nhân, Đường Phong khẽ cắn môi dưới, rồi lại như vô tình mà không tự giác liếm liếm môi, không cần phải cởi sạch toàn bộ quần áo lộ ra thân thể, chỉ cần một ít khiêu khích như có như không một ít ám chỉ, cùng một ít cảm giác thần bí khiến người muốn lao vào xé nát.

“Cho nên?” Hắc hắc người kia hơi có vẻ trầm trọng, con mắt cũng có chút loạn chuyển.

“Nếu như Lục Thiên Thần ngủ với Ca Trần, không bằng anh ngủ ngược lại?” Đường Phong chậm rãi nhìn về phía Tô Khải Trình, lúc cậu còn là Fiennes Đường cậu có tiếng là người đàn ông dùng mắt để diễn kịch.

Ông trời a, không nghĩ tới có một ngày cậu lại phải dùng kĩ thuật diễn của mình để đi câu dẫn một người đàn ông?!

120. Chương 120 - Tự Cứu (hai)

Chương 120 Tự cứu (hai)

Hai hắc y nhân thủ hạ có chút không cam lòng mà rời khỏi căn phòng, máy ảnh vẫn ở trạng thái vây đóng như cũ, Đường Phong nghĩ hẳn là Tô Khải Trình không có ham muốn tự chụp giường dự.

“Tôi rất ngạc nhiên vì sao cậu không kêu tôi thả cậu mà lại là muốn cùng tôi lên giường?” Tô Khải Trình kéo kéo cà vạt, hai ba cái liền đem cà vạt ném qua một bên, xem ra vị đại lão bản này rất thích đề nghị tự mình ra trận của Đường Phong.

“Thứ nhất, anh sẽ không nghe lời của tôi, cho nên tôi cũng không cần nhiều lời vô ích bảo anh thả tôi; thứ hai, tôi suy nghĩ một chút, giữa thông gian cùng thủ hạ của anh và anh tôi càng nguyện ý chọn anh, hơn nữa vạn nhất nếu như chúng ta hợp nhau thì không chừng anh sẽ buông tha ý niệm chụp ảnh trong đầu.” Trên trán đã bắt đầu chảy ra mồ hôi tinh mịn phản xạ ra một tầng sáng như được bôi một lớp phấn Pearl cao cấp khiến cho chàng trai tăng thêm vài phần mị lực hấp dẫn người.

Đương lúc cởi quần áo hẳn như một quý tộc ưu nhã, nhưng đại khái hẳn cũng sắp biến thành sói.

“Rất thông minh, sự thông minh của cậu không khiến người ta chán ghét, thậm chí ngược lại còn khiến cho người ta yêu thích, thảo nào Lục Thiên Thần thích cậu như vậy, thậm chí ngay cả Charles cũng nhớ mãi không quên.” Bỏ đi áo khoác, Tô Khải Trình đi đến bên giường, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Đường Phong, động tác có chút nặng, lộ ra vị đạo tình dục.

Tốt, cậu đã thành công, chỉ là có phải là có điểm quá mức thành công?

“Charles cùng Lục Thiên Thần, ở trên giường ai lợi hại hơn?” Càng là người thành công có bề ngoài nhã nhặn trí thức, thường thường lại có một mặt biến thái lại trắng trợn, đại khái là do bình thường có quá nhiều áp lực, thỉnh thoảng bộc phát liền có chút đáng sợ.

“Không thể nào so sánh, Lục Thiên Thần không có chạm qua tôi.” Đường Phong ăn ngay nói thật, Tô Khải Trình nghe xong liền cười, cho dù người đàn ông này vừa rồi còn muốn đem Đường Phong cấp cho hai thủ hạ, hiện tại nghe đến Lục Thiên Thần cùng Đường Phong cư nhiên không ngủ cùng nhau liền trong mắt cũng lộ ra ý cười.

Đàn ông là hay thay đổi, vẫn luôn như vậy.

“Khó mà tưởng tượng được, nhưng chính xác có đôi lúc hẳn là người như vậy, quá mức giữ mình trong sạch, cũng có thể gọi là một loại biểu hiện cuồng vọng kiêu ngạo.” Ngón tay nhẹ nhàng giải khai nút áo lộ ra bên ngoài vóc người không tẻ, tuy không đẹp như của Charles, nhưng như vậy đã cũng có thể xem là không tẻ rồi.

Tô Khải Trình thật sâu liếc mắt nhìn Đường Phong, hai tay có chút dùng lực nắm lấy hai vai cậu: “Tôi thích đôi mắt của cậu, rất đẹp, từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu đã cảm thấy như vậy, tôi nghĩ đến lúc nó rơi lệ cũng sẽ rất đẹp.”

“Phiền phức... đối tôi ôn nhu một chút, tôi sợ đau.” Đường Phong nói ra lời này cũng cảm thấy có chút nổi da gà, thế nhưng cậu biết những lời này đối với thân là đàn ông như Tô Khải Trình sẽ càng nhiều thêm lực dụ dỗ.

Quả nhiên, Đường Phong vừa nói xong thì Tô Khải Trình thoáng cái đã đè ép lên, có chút thô lỗ hôn xuống, Đường Phong cố ý làm một bộ kinh hách mà cả tiếng hô lên.

“Phanh——” Cửa phòng bị mở ra, hai người hắc y nhân chạy vào, trong tay cứ nhiên có cầm theo súng.

Thực sự là không xong, Đường Phong liếc mắt nhìn súng lục đen ngòm trong tay hai người, cậu không cho chúng là đồ chơi.

“Đi ra ngoài!” Bị quấy rầy chuyện tốt nên Tô Khải Trình liền mắng to lên, “Cút ra thật xa cho tôi, không có mệnh lệnh của tôi không được vào!”

Hai người hắc y nhân trộm ngấm chàng trai trên giường, nghĩ thầm một người bị bỏ thuốc hẳn là không thể nào đem ông chủ của bọn họ phóng đảo, nên liền nghe lời đóng cửa lại rồi đi.

Cửa vừa đóng lại Tô Khải Trình liền có chút khẩn cấp hôn lên môi chàng trai, kịch liệt ma sát tùy ý dẫn dụ thuốc lan ra tràn ngập khắp nơi, Đường Phong nhú chặt lông mày, nơi bụng dưới một cỗ lửa nóng liên tục dẫn vật ý chí của cậu.

Cảm nhận được dị trạng của Đường Phong, Tô Khải Trình tạm thời rời khỏi môi của cậu mà cười nhàn nhạt: “Thuốc bắt đầu có tác dụng rồi, tôi sẽ tận lực ôn nhu làm cho cậu thoải mái.”

“Tôi phải nói cảm ơn sao?” Hít sâu một hơi, Đường Phong nắm chặt ga giường.

“Không, cậu chỉ cần lên tiếng kêu to là đủ rồi, tôi thích tiếng la của cậu.” Tô Khải Trình vừa nói vừa đưa tay tìm tòi xé rách áo sơ mi của chàng trai.

Đường Phong ám ách thở dài một hơi, quả nhiên là dã thú sao? Quần áo của cậu a....

121. Chương 121 - Tự Cứu (ba)

Chương 121 Tự cứu (ba)

Ngực có chút ngứa, lại có chút ẩm ướt.

Đường nhìn của Đường Phong rơi vào một đầu tóc đen của người đàn ông đang phủ phục trước ngực của mình, dưới đáy mắt bị phủ một tầng hơi nước lộ ra tia lạnh tĩnh giã dựa đã lâu, làm một diễn viên có kinh nghiệm sa trường cùng có tuổi như cậu đã sớm ở loại tình huống này có thể cư xử không chút sợ hãi cộng thêm da dày thịt chắc.

Được rồi, cũng không tính là da dày thịt chắc, chỉ là thỉnh thoảng cũng sẽ nhận được vai diễn cần có vài phân cảnh phải lỏa thể, trừ phi là nữ diễn viên yêu cầu tránh né, phần lớn thời gian người sẽ cùng đối phương ân ái thân mật trên giường, bên cạnh là người quay phim phụ trách cầm máy quay, đạo diễn ngồi trên ghế, lại còn có nhân viên ánh sáng, nhân viên đạo cụ, nhân viên âm thanh và vài nhân viên công tác, người phải đem bọn họ quên đi.

Mặc dù ở ngoài cửa có hai người hắc y nhân, nhưng ít ra trong phòng không có khán giả khác, Đường Phong thử thanh thanh giọng, ngay lúc Tô Khải Trình gặm cắn ngực của cậu liền phát sinh một tiếng thở nhẹ có chút bén nhọn, Tô Khải Trình giống như được cổ vũ, hai tay liên tục vuốt ve chàng trai.

Ngay từ đầu tỏ ra yếu kém cùng giả vờ vô tội luôn luôn có chỗ hữu dụng, hai tay Đường Phong đặt lên vai cùng lưng của Tô Khải Trình, dùng một loại phương thức trêu chọc dẫn theo lực đạo giữ lấy đối phương, đau đớn trên lưng khiến Tô Khải Trình gầm nhẹ một tiếng, đối phó dã thú sẽ dùng biện pháp riêng biệt chỉ để đối phó dã thú, giống như loại nam nhân bên dưới áo mũ chỉnh tề là có vô hạn truy cầu kích thích này, người có thể cào hấn cắn hấn, bọn họ sẽ không hề tức giận mà ngược lại càng thêm hưng phấn.

Đây chính là lúc Fiennes Đường tham gia rất nhiều tiệc tối nghe được từ trong miệng người khác, có một ít người thỉnh thoảng sẽ mời hắn tham gia vài hoạt động bí mật nhưng Fiennes đều lấy lý do thân thể có bệnh mà từ chối, đại bộ phận dã thú khoác áo da người đều rất thích trang thành quý tộc, Fiennes song song lý giải cùng biểu đạt quan tâm đến bọn họ.

Dã thú cũng không đáng sợ, chỉ cần người hiểu được cách giao lưu câu thông cùng bọn họ.

“Tô Khải Trình...” Đường Phong liên tục lặp lại tên của đối phương, một người đàn ông có nội tâm cao ngạo sẽ không quá dễ phòng một người yếu đuối, Đường Phong có thể dùng hay tay ôm lấy lưng của Tô Khải Trình, hai tay bắt đầu dời về phía cổ của người đàn ông.

“Tôi thích cậu gọi tên của tôi.” Cũng không vội trực tiếp tiến nhập nội dung chính, muốn có được cảm giác tốt đẹp lúc ở cùng bạn giường thì đại bộ phận càng nguyện ý hưởng thụ mật ngọt của tiền hí, Tô Khải Trình lại một lần nữa giữ lấy ót của chàng trai mà hôn xuống, triền miên mà không mất ôn nhu, lại là một lão tướng tình trường tràn đầy kinh nghiệm sa trường

“Tôi rất khó chịu.” Khéo léo đỡ lấy vai của Tô Khải Trình, tay kia liên tục vuốt ve cổ của đối phương, cử động giống như ve vãn lại giấu diếm vài phần tâm tư kín đáo, từ sau khi cậu sống lại đã bắt đầu nếm thử các loại chuyện mà trước đây không có cơ hội học tập, đầu tiên là cưỡi ngựa, còn có công phu lâu đời của Trung Quốc Vĩnh Xuân quyền.

Được rồi, hi vọng cậu học không quá tệ.

“Rất nhanh sẽ làm cho cậu thoải mái.” Ghé ở cổ của Đường Phong, Tô Khải Trình bắt đầu gặm cắn vai cùng xương quai xanh của chàng trai, đầu lưỡi tinh chuẩn hạ xuống trêu chọc làn da trắng mịn nóng hổi, phần trêu chọc này dưới tác dụng của thuốc quả thực muốn lấy mạng người.

Nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, Đường Phong mở ra hai chân quần lấy thắt lưng Tô Khải Trình, ở lúc đối phương thả lỏng nhất càng dễ dàng ra tay hạ gục.

Bộ vị đặc thù cách một lớp quần ma sát lẫn nhau, phần kích thích này khiến cả Đường Phong lẫn Tô Khải Trình song song kinh hô ra tiếng, trong mắt chàng trai hiện lên một tia kiên nghị, chính là lúc này rồi.

Bàn tay đang nhẹ nhàng vỗ về nơi cổ của Tô Khải Trình đột ngột đổi chiều đánh mạnh xuống, cùng lúc Đường Phong cũng chủ động hôn lên Tô Khải Trình đem toàn bộ tiếng kêu rên của đối phương ngăn chặn lại, Tô Khải Trình nhắm mắt chậm rãi ngã xuống người Đường Phong, trên người cậu đều là mồ hôi, một ít đến từ thuốc, càng nhiều là khẩn trương, cậu là một diễn viên không phải là gián điệp hay đặc công.

“Hô— xem ra ta không chỉ học tâm lý học không tệ, liền cả Vĩnh Xuân quyền cũng có tiến bộ rồi.” Nắm tay có chút đau, Đường Phong lắc lắc tay, đem Tô Khải Trình trên người mình đẩy xuống, cậu cẩn thận nhìn về phía cửa, không có phản ứng gì, hai người hắc y nhân ngoài cửa hẳn là không có phát hiện động tĩnh trong phòng.

Liếc mắt nhìn Tô Khải Trình bị mình đánh ngã, Đường Phong chịu đựng thân thể khó chịu vì thuốc đem người kéo vào trong bồn tắm, lại dùng thắt lưng đem hai tay người đàn ông trói chặt, lại đem cả vạt nhét vào trong miệng của Tô Khải Trình, chờ làm xong hết thấy thì cả người đã ướt đầm mồ hôi.

122. Chương 122 - Tự Cứu (bốn)

Chương 122 Tự cứu (bốn)

Hai người vệ sĩ cũng không có rời quá xa cửa, hai người đều là một bộ chán đến chết.

“Có một hồi lâu rồi đi? Rốt cuộc chụp hay không chụp a, tôi thấy cái minh tinh kia lớn lên cũng không tệ, hình dạng không chút khí lực nằm trên giường khi này thật động lòng người.” Một người trong đó mở miệng nói.

“Cậu khi nào thì đổi đàn ông có hứng thú vậy?”

“Ném thử thôi, hơn nữa tên kia thoát nhìn rất tốt, ngay cả lão đại cũng không nhận được.” Hắc y nhân thấp giọng nở nụ cười lộ ra vị đạo dơ bẩn hạ lưu.

“Đừng nghĩ nhiều, tôi thấy lão đại sẽ không để chúng ta chạm ngôi sao kia.” Người đó đi qua đem lỗ tai dán lên cửa nghe một hồi, đột nhiên nhũ mày, thấp giọng nói với đồng bọn, “Bên trong không có âm thanh, có phải hay không đã có chuyện?”

“Cậu còn muốn chạy vào? Cẩn thận bị lão đại mắng.”

“Ông chủ?” Hắc y nhân nhẹ nhàng gõ cửa phòng, bên trong không có bất luận cái gì đáp lại, hai người liếc nhau cảm thấy không thích hợp.

“Vào xem.”

Đầu tiên hai người nhẹ nhàng giữ tay nắm cửa rồi đẩy ra, phát hiện trên giường là một mảnh lộn xộn lại không có thân ảnh của bất luận kẻ nào, ngay lúc bọn họ dự định đẩy ra cửa phòng tắm thì từ trong truyền ra tiếng khóc của một người nam nhân:

“Không nên... từ bỏ... van xin anh, Khải Trình... A...”

Nuốt nước miếng một cái, hai hắc y nhân liếc nhau, rất có phong thái ngầm hiểu ý, lặng lẽ đóng cửa lại, cho nhau một nụ cười của kẻ trộm.

“Lão đại thật đủ dũng mãnh, đem tiểu minh tinh làm đến khóc.”

“Phỏng chừng bọn họ còn một hồi lâu mới có thể kết thúc.” Vệ sĩ hắc y rút ra gói thuốc cùng đồng bọn hút.

Trong phòng tắm

Một chàng trai mặt không đổi sắc vừa bình tĩnh nhìn vào trong gương vừa phát sinh thanh âm cùng ngôn ngữ miên man bất định, sau khi nghe được tiếng đóng cửa rất nhỏ từ bên ngoài, Đường Phong mới dừng lại biểu diễn sinh động như thật của cậu.

Loại tình trạng này có chút quỷ dị lại buồn cười, rõ ràng là không có biểu tình gì lại ở chỗ này làm bộ ngân nga, mấu chốt là nếu như người không nhìn thấy dáng dấp của Đường Phong mà chỉ nghe thanh âm của cậu, người thật đúng là sẽ bị cậu ta gạt, cho rằng bọn họ thực sự đang làm loạn trong phòng tắm.

“Diễn xuất của tôi thế nào, Tô Khải Trình Tô tiên sinh?” Cầm lấy khăn mặt lau tay, Đường Phong đem cửa phòng tắm đóng tốt, chính mình cũng ngồi xuống.

Tô Khải Trình đã tỉnh lại, bất quá bởi vì tay chân bị trói chặt cùng với miệng bị bịt kín, hiện tại hắn chỉ có thể dùng ánh mắt cùng Đường Phong giao lưu, trong mắt người đàn ông lộ ra vài phần tiếu ý cùng trên trêu tức, như là nói diễn xuất của cậu không tệ, cũng không có quá nhiều phần nộ hay cừu hận.

“Tôi nghĩ tôi đã đắc tội với anh rồi, đương nhiên, trước khi tôi có tội với anh thì anh đã có lỗi với tôi rồi.” Đường Phong nói xong câu đó liền phát sinh một tiếng “A” rõ to lại vừa dùng khăn mặt đánh xuống mặt của Tô Khải Trình, cậu đề thấp thanh âm rồi mắng, “Anh thật là một tên ác độc.”

Tiếng hít thở có chút dồn dập, Tô Khải Trình liếc mắt trừng Đường Phong.

“Anh thích đôi mắt của tôi? Thật đáng tiếc, tôi hoàn toàn không thích ánh mắt của anh.” Đem khăn mặt ném qua một bên, Đường Phong đưa tay hướng mặt Tô Khải Trình huy xuống, một cái tát vang dội ra đời.

Cậu là người có tính tình tốt, nhưng không có nghĩa là cậu không có tính tình, bất cứ người nào bị bắt cóc bị bỏ thuốc thiếu chút nữa bị cường X còn có thể giữ được tính tình tốt tuyệt đối là động vật quý hiếm, rất đáng tiếc cậu là một người bình thường, có tính tình của một người bình thường.

Đáng tiếc bên người không có điện thoại di động, nói cách khác Đường Phong có thể đem quần áo Tô Khải Trình cởi ra sau đó chụp một ít ảnh hưởng điểm, Tô Khải Trình là một người có uy tín danh dự không giống như mình bọn họ, dù chỉ là bị ánh sáng tươi đẹp chiếu vào (không có quan hệ X) cũng không thể lộ ra.

Bị Đường Phong một trận cuồng tấu, trong mắt của Tô Khải Trình lúc này đã bắt đầu có tức giận, hấn lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên bị người bạt tai đến chặt vạt như vậy.

“Hiện tại anh đang tức giận?” Một ngón tay của Đường Phong búng lên mặt của Tô Khải Trình, mặt trên nhanh chóng sưng đỏ lên, “Tôi càng tức giận hơn anh.”

Đánh được rồi, Đường Phong cũng hơi thư thái một ít, cậu có thể may mắn ở lúc Tô Khải Trình không có phòng bị mà ra tay, cũng không có nghĩa cậu có thể một người tay không đối phó hai người ngoài cửa đã trải qua huấn luyện lại còn mang theo súng.

Ngồi chờ chết?

Đường Phong tỉnh táo lại bắt đầu tính toán bước tiếp theo mình phải làm như thế nào, nếu như Lục Thiên Thần cùng Charles không tìm được cậu sớm một chút, sớm muộn gì hai người hắc y nhân ngoài cửa cũng sẽ đi vào, cậu phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài.

Trong phòng không có điện thoại không có bất cứ thiết bị nào để có thể liên hệ với bên ngoài.

Cậu đứng dậy đi đến bên cửa sổ của phòng tắm, cậu trèo lên ghế nhìn ra, ở đây đại khái là một khách sạn trong một khu biệt thự, hai bên trái phải có rừng có hồ, phía dưới không hề có người, muốn chạy trốn cũng không phải không có khả năng, nhưng vấn đề là nơi này là lầu ba, cậu phải làm thế nào để nhảy xuống đây?

“Tuy rằng phim điện ảnh gián điệp nhìn rất thích, nhưng ta tuyệt đối không nghĩ sẽ trở thành Tom Cruise bên trong.” Hít sâu một hơi, vừa nãy lúc Tô Khải Trình còn hôn mê cậu đã tự giải quyết một lần bắt đầu trở về bồn cầu ngồi xuống, tác dụng của thuốc bắt đầu tản đi, thế nhưng thân thể vẫn có chút mệt mỏi như cũ.

Nếu như cậu nương theo rèm cửa nhảy xuống có thể giữa chừng sẽ rơi xuống hay không?

Nếu như cậu ghé vào trước cửa sổ kêu cứu lại có thể có người chú ý đến cậu hay không?

Mặc kệ như thế nào cũng không thể cứ ngồi chờ ra như vậy.

Đột nhiên đầu óc Đường Phong khẽ động, có chút không hảo ý nhìn về phía Tô Khải Trình, người sau giờ đây quần áo tán loạn tóc lại bị Đường Phong vò như cái ổ chim, trên mặt tràn ngập hồng ửng, hình dạng này quả thực chính là một mặt khó kham nhất của Tô Khải Trình trong suốt mấy chục năm qua, lúc này lại đột nhiên bị Đường Phong nhìn, mí mắt của Tô Khải Trình liền nhảy khiêu, Đường Phong tuyệt không ôn hòa như biểu hiện bên ngoài.

Mười phút sau đó, Đường Phong đem rèm cửa sổ cuốn lại thành một sợi dây, một đầu cột vào thắt lưng của mình đầu kia cột vào trên người Tô Khải Trình trong bồn tắm, hiện tại cậu không cần lo sẽ không có ai kéo cậu, cậu mới không quan tâm Tô Khải Trình có thể bị tha ra khỏi bồn tắm lớn khiến đầu đánh vào trên bồn cầu hay không.

Tô Khải Trình gắt gao trừng Đường Phong giống như muốn đem chàng trai ăn xuống, chọc đến Đường Phong nhịn không được lại thưởng cho đối phương một bạt tai: “Tôi không thích người khác nhìn tôi như vậy.”

Chân đạp trên ghế đem cửa sổ phòng tắm đẩy ra, Đường Phong lộ ra cái đầu bên ngoài, dưới ánh chiều tà một ngọn gió khẽ lướt qua khiến người ta mát mẻ, nhưng đến khi cậu cúi đầu nhìn xuống phía dưới thì đầu liền choáng váng cùng lạnh lẽo sống lưng, bệnh tim đã biến mất từ lâu hình như đã trở lại lần hai.

“Ta có thể, ta có thể xuống dưới.” Hít sâu một hơi, Đường Phong đu người đặt một chân ra ngoài cửa sổ, ngay lúc cậu chuẩn bị anh dừng học tập đặc công thì cửa phòng tắm đột nhiên bị người phá ra, Đường Phong kinh ngạc nhanh chóng muốn nhảy xuống đất, một bóng người vọt lên nắm chặt sợi dây vải làm từ rèm cửa sổ giữ Đường Phong.

“Cậu điên rồi!” Lục Thiên Thần bị một màn này dọa đến một thân mồ hôi lạnh, hắn vừa mới chạy ào vào phòng tắm thì thấy một người rất giống Đường Phong nhảy lầu, không có chút do dự, không có chút suy nghĩ tìm cách, dựa vào bản năng dùng tốc độ nhanh nhất xông lên kéo đối phương lại.

“Lục Thiên Thần?” Đường Phong bị mắng một câu liền mở trừng hai mắt, cậu cúi đầu nhìn độ cao làm cho mình mê muội, vội vã quay đầu lại dùng hai tay nắm chặt cửa sổ phòng tắm, chửi ầm lên, “Anh còn đang lo lắng cái gì, đem tôi kéo lên a!”

Hai chân của cậu đều đã mềm nhũn...

Lục Thiên Thần là loại người bị mắng sẽ không cãi lại sao? Thế nhưng hiện tại người đàn ông này không có chú ý nhiều như vậy, cũng không còn chút tâm tư để ý đến ngữ khí mắng chửi của Đường Phong, chỉ biết vội vã kéo tay đối phương từng chút từng chút đem đối phương từ bên ngoài cửa sổ lôi vào.

Ngay lúc Charles tiến vào liền thấy ngay một màn này, hắn nhất thời nhện không được mà than thở: “Đường Phong thân ái, cậu là vì tôi mà muốn chết để bảo trụ trinh tiết sao? Mẹ nó! Tôi là cái loại đàn ông cổ hủ chưa được khai hóa sao? Dù cho cậu bị Tô Khải Trình đầu heo kia phạm vào, tôi vẫn sẽ yêu cậu đến chết, nhiều lắm đem toàn thân cậu hôn hôn một lần!”

“Câm miệng, đồ hùng ngu xuẩn!” Đùng cùng Đường Phong hiện tại đầu vô mồm, hiện tại nam nhân này đang có cơn tức rất lớn, không còn chút đáng đáp tao nhã lễ độ bình thường.

“Ha ha ha, vậy là được rồi, tôi thích một mặt nóng nảy này của cậu, tràn ngập sức sống khiến người yêu thích.” Charles vừa cười vừa hỏi, “Thân ái, đầu heo Tô Khải Trình kia đâu?”

“Ở phía sau anh.” Đường Phong dưới sự trợ giúp của Lục Thiên Thần đã nhảy xuống, tinh thần vẫn luôn trong trạng thái buộc chặt rất nhanh cậu đã nhuỷ tại trong lòng của Lục Thiên Thần, cậu thực sự đã không còn chút khí lực nào, cho nên là mặc kệ Lục Thiên Thần hay Charles, chỉ cần không phải Tô Khải Trình, ta van người, cho ta dựa vào một lát.

Charles nghe vậy liền quay đầu, nhìn đến Tô Khải Trình bị trói gô liền ngửa đầu ha ha phá lên cười: “Tô tổng, lúc anh lên sân khấu luôn khiến cho người tán dương, xem, người tôi thích sao có thể là những tiểu tử tay trói gà không chặt chứ, Đường Phong của tôi thật đẹp trai a!”

Xoay người, Charles mở ra hai tay hướng Đường Phong ôm lấy : « Thân ái, cậu thật sự quá tuyệt vời, tôi càng ngày càng thích cậu rồi làm sao bây giờ ? »

Cuộc nói chuyện không quá khoái trá mấy ngày trước cứ thế bị hòa tan, bị vây ở giữa Lục Thiên Thần cùng Charles, Đường Phong có chút bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại.

Bất kể như thế nào, hiện tại cậu an toàn rồi.

Mặc kệ bình thường cậu có bao nhiêu chán ghét Lục Thiên Thần cùng Charles, chỉ ít lúc này cậu cảm thấy được ấm áp cùng an toàn.

“Tôi đói bụng, cũng muốn ngủ.” Đường Phong nỉ non.

“Trước nhắm mắt một chút, nghỉ ngơi rồi lại ăn.” Lục Thiên Thần bịt kín mắt của Đường Phong, sau khi mất đi ý chí chống đỡ, cậu rất nhanh rơi vào trong giấc ngủ.

123. Chương 123 - Chân Tướng (một)

Chương 123 Chân tướng (một)

Khi Đường Phong tỉnh lại thì phát hiện mình nằm ngủ trên cái gì đó gập ghềnh, cậu mất ba giây mới hiểu được cậu bây giờ đang ở trên xe, nằm ngang ở trên ghế sau, không, chuẩn xác mà nói là nằm trên đùi của hai người đàn ông cho nên cậu mới cảm thấy có chút “gập ghềnh”.

“Chuyện của Ca Trần cậu đã xử lý xong chưa?” Thanh âm là của Charles, truyền đến từ phía trên đầu của Đường Phong.

Ngay sau đó là Lục Thiên Thần, thanh âm rất gần Đường Phong, giống như những bông tuyết từ phía trên của cậu mà nhẹ nhàng rơi xuống : “Tôi sẽ xử lý.”

Hướng nằm thân thể của cậu bây giờ là mặt hướng về Lục Thiên Thần, cho nên dù mở mắt hai người đàn ông cũng không biết cậu đã tỉnh, thỉnh thoảng nhúng nhích thân thể, Charles cùng Lục Thiên Thần cũng rất ăn ý không nói tiếp, cậu có thể cảm nhận được bàn tay của Lục Thiên Thần nhẹ nhàng vỗ về lưng của cậu, cùng với cảm giác ấm áp truyền đến nơi đầu do bàn tay của Charles luôn đặt tại nơi đó.

Trên cửa sổ phát sinh tiếng vang “cách cách”, cậu nhớ kỹ lúc cậu ngủ ngày hôm trước vẫn là lúc trời còn sáng sủa, chỉ là gió có chút lớn, cảm giác này lúc cậu ở trên cửa sổ lâu ba càng cảm nhận rõ ràng, gió cứ như muốn thổi cậu bay đi.

“Cậu đã làm gì Tô Khải Trình?” Charles tò mò hỏi, thanh âm bọn họ nói chuyện cũng không lớn, thế nhưng Đường Phong vẫn cảm thấy nói chuyện lúc người khác ngủ là rất không có đạo đức, hơn nữa bọn họ không thể đem cậu đặt ở phía sau của một chiếc xe khác sao?

“Gây ong đập lưng ong.” Ngữ khí của Lục Thiên Thần vô cùng bình thản.

Thanh âm của Charles trong nháy mắt đề cao: “Cậu thượng hấn?!”

“Không có!” Lục Thiên Thần liếc mắt trừng Charles, “Tôi chỉ giúp hấn chụp vài bức ảnh xinh đẹp, còn có, cậu nhỏ tiếng một chút.”

“Được rồi, được rồi, là lỗi của tôi, tôi không chỉ hiểu sai mà thanh âm cũng rất lớn.” Trong giọng nói rõ ràng có khó chịu, Đường Phong có thể cảm giác được bàn tay của Charles trên đầu mình gia tăng lực đạo trở thành một loại xoa bóp lúc nặng lúc nhẹ.

Charles nói tiếp: “Cái tên kia thiếu chút nữa đã cưỡng Đường Phong, cậu cũng thấy đấy, bên giường cư nhiên còn có camera.”

“Tôi biết, Tô Khải Trình thiếu chút nữa làm cho Đường Phong nhảy lầu.”

“Nhưng cậu chỉ chụp ảnh hấn.” Charles có chút bất mãn, “Cậu hấn là nên tìm đến hai tên to khỏe đem hấn làm một trăm lần.”

“Tôi nghĩ là cậu sẽ kêu tôi giết hấn.” Lục Thiên Thần hơi nở nụ cười một chút.

Giết người? Coi như hết! Đường Phong âm thầm đảo cặp mắt trắng, quay phim xã hội đen sao, Tô Khải Trình cũng không phải là mèo con chó con nói giết liền giết, huống chi mèo con chó con cũng không thể tùy tiện giết.

“Tôi đang nỗ lực tẩy trắng đường đi, vừa mới mở sinh ý ở Châu Á, Đông Á cùng Đông Nam Á, không muốn một bên bị hình cảnh đuổi bắt một bên bị người Tô gia truy sát.” Charles tựa hồ hít sâu một hơi, Đường Phong có thể nghe được rõ ràng tiếng thở ồ ồ của hấn, “Thế nhưng... tôi vẫn vô cùng khó chịu như cũ.”

“Dùng phương thức của chúng ta giáo huấn Tô Khải Trình.”

“Đề nghị không tệ.”

Đường Phong suy nghĩ một chút, quyết định không cần tiếp tục giả bộ ngủ, cậu mở miệng nói: “Lúc hai người thương lượng đại sự có thể cho tôi biết trước hay không, các anh cùng Tô Khải Trình là chuyện gì xảy ra, tôi nghĩ tôi là người bị hại nên có quyền được biết.”

Trở mình thành nằm ngửa, Đường Phong chống lại đường nhìn của Lục Thiên Thần, cậu muốn ngồi dậy liền bị Lục Thiên Thần cùng Charles đè xuống.

“Ha, bảo bối thân ái của tôi, cậu cứ nhiên nghe trộm chúng tôi nói chuyện.” Charles cúi thấp người dán lại, trên mặt trưng ra tươi cười xán lạn mê người.

“Thanh âm của các anh rất lớn, tôi không cần nghe trộm.”

“Nói như vậy là chúng tôi đem cậu đánh thức?” Lục Thiên Thần đưa tay che mắt Đường Phong, chọc người sau lên tiếng kháng nghị.

“Để tôi ngồi dậy.”

Một phút sau, Đường Phong ngồi ở giữa Lục Thiên Thần cùng Charles.

124. Chương 124 - Chân Tướng (hai)

Chương 124 Chân tướng (hai)

Nếu như hiện tại hỏi Đường Phong cậu ghét nhất bị nghe được là câu nói nào, cậu nhất định sẽ không chút do dự nói chính là những lời Lục Thiên Thần đang nói.

“Chuyện này cậu không cần lo lắng, tôi sẽ xử lý.”

Nếu như nói trong một thời gian dài Đường Phong đều ở trước mặt Lục Thiên Thần làm bộ làm tịch, vậy thì sau khi trải qua thời gian bị bắt cóc cậu đã không còn phần thanh thần cùng kiên trì này nữa.

Cậu rất không nể tình hướng Lục Thiên Thần trở một cái mặt trắng: “Không phải vấn đề tôi có lo lắng hay không lo lắng, tôi đã bị quần vào, tôi sao có thể ở bên cạnh giống như một người qua đường xem cuộc vui được?”

Đường Phong lại nhìn về phía Charles ngồi bên phải cậu: “Anh cũng cho rằng sau khi Tô Khải Trình bắt cóc tôi, bỏ thuốc tôi, sau đó tôi đem hấn trói lại, tát hấn, gõ vào ót hấn, đá vào trứng cùng tiểu Tô Khải Trình, hấn còn có thể coi tôi là một người qua đường cùng việc này không có chút quan hệ?”

“Thân ái, làm tốt lắm!” Charles giơ ngón tay cái lên, “Tôi hi vọng tiểu Tô Khải Trình của Tô Khải Trình sẽ không bao giờ đứng dậy nữa.”

Đường Phong cũng cho Charles một cặp mắt trắng, vừa tỉnh ngủ tinh thần cũng chấn hưng, nhất thời không khống chế được tâm tình, hai tay liền hướng về phía đùi của hai người đàn ông ngồi hai bên mà vỗ xuống.

Charles thuận thế nắm lấy tay Đường Phong, một bộ “Tôi và Đường Phong là cùng một chiến tuyến” đối Lục Thiên Thần đặt câu hỏi: “Tôi cảm thấy Đường Phong nói đúng, nếu như Tô Khải Trình bắt cóc Đường Phong đã nói lên tên kia đã đem Đường Phong trở thành người của chúng ta, mà không phải là người ngoài cuộc.”

Lục Thiên Thần bị bài xích một bên thoát nhìn không có biểu tình gì đặc biệt, nhàn nhạt liếc mắt Đường Phong cùng Charles, gật đầu: “Được rồi, tôi có thể nói cho hai người biết.”

Đường Phong không thích bị cuốn vào những chuyện vô nghĩa, thế nhưng sau khi bị bắt cóc đồng nghĩa với việc cậu đã bị cuốn vào, vậy chỉ ít phải cho cậu biết được chân tướng.

“Tôi cùng Ca Trần làm một cái giao dịch, khi cậu ta xuất hiện tôi nhìn thấy tư chất của cậu ta không sai, liền dùng thân phận nhà đầu tư âm thầm phủng cậu ta, tôi cho cậu ta cơ hội cùng tài nguyên mà cậu ta sẽ thay tôi tiếp cận Tô Khải Trình lấy được tư liệu nội bộ của giải trí Tô thị.” Lục Thiên Thần vài ba câu đã đem chân tướng nói ra.

Charles vỗ tay: “Cậu diễn xuất thật tốt, tôi thiếu chút nữa đã cho rằng cậu thật sự thích Ca Trần.”

“Chỉ là vài thủ đoạn cần thiết thôi.” Đường nhìn của Lục Thiên Thần lơ đãng rơi vào bàn tay của Đường Phong để yên trên đùi của hấn, ái muội giữa hấn cùng Ca Trần chỉ là vài thủ đoạn mê hoặc kẻ địch mà thôi.

Đường Phong thở dài: “Rất rõ ràng, kế hoạch của anh bại lộ rồi.” Cậu thu hồi hai tay khoanh trước ngực, lưng dựa vào ghế, vai tùy ý đụng chạm vào hai người kia.

“Thân ái, năng lực tiếp thu của cậu thật mạnh.” Charles nói.

Một cái lé mắt bay qua: “Vậy anh muốn tôi la to hay là khóc lớn đại nào?”

“Không, như bây giờ cũng rất tốt.” Khóe mắt có rút, Charles đột nhiên phát hiện hắn không có cách nào tưởng tượng hình dạng Đường Phong như một đứa ngốc mà hô to gọi nhỏ, hắn suy nghĩ rồi dựa vào trên vai của chàng trai, thậm chí thở dài, Đường Phong của hắn chính là như thế trưởng thành lãnh tĩnh trấn định làm cho người mê luyến, thỉnh thoảng lại gây ra chút việc thất kinh làm cho lòng người run bắn cả lên.

Việc này cũng không có gì không thể tiếp thu, bản chất của công ty giải trí vẫn là công ty, gián điệp kinh doanh tùy ý có thể thấy được, bất quá giống như Lục Thiên Thần đem ngôi sao làm gián điệp vẫn là tương đối hiếm thấy.

“Hiện tại Ca Trần chẳng phải sẽ rất nguy hiểm?” Nghĩ đến Tô Khải Trình bề ngoài nhã nhặn trong lòng biến thái, Đường Phong khó có thể tưởng tượng cái tên kia sẽ đối phó Ca Trần thế nào.

Charles chẳng đáng kết một tiếng: “Không, tôi dám khẳng định hiện tại tên kia an toàn muốn chết.”

Đường Phong lộ ra biểu tình nghi hoặc cùng không giải thích được, có ý gì?

“Ca Trần bây giờ chân chính là người của Tô Khải Trình, cậu ta đã phản bội tôi.” Lục Thiên Thần lặng nhìn con đường thành thị vút qua ngoài cửa sổ, hạt mưa lạnh lẽo nện lên trên cửa xe, cửa se bịt kín một tầng sương mỏng khiến cho phong cảnh thành thị càng có vẻ lạnh lẽo.

Giống như đôi mắt Lục Thiên Thần, bịt kín một tầng sương lạnh.

Đường Phong hơi sững sốt một chút, sau đó bình tĩnh đại ngộ: “Diệp trong điệp?”

“Thân ái, cậu không đi làm đặc vụ thực sự rất đáng tiếc.” Charles lần thứ hai tán thán.

« Không đi làm diễn viên có thu nhập cao địa vị hảo thời gian công tác tự do lại chạy đi làm đặc vụ gián điệp thu nhập thấp không địa vị lại nguy hiểm, người kia nhất định là hư đầu. » Đường Phong sách một tiếng, cậu mới không phải kẻ ngu si.

125. Chương 125 - Quan Tâm

Chương 125 Quan tâm

Hai quân đối chiến, tướng quân đều là ngồi ở hậu phương chỉ huy tác chiến, xông vào tiền phương vĩnh viễn là quân tốt pháo hôi.

Còn có một loại khác, hoàng đế ở trong cung hưởng thụ vinh hoa phú quý, sau đó đem mọi chuyện đổ cho tướng quân.

Đường Phong không biết tình huống hiện tại của bọn họ là loại gì, nhưng cậu có thể khẳng định hiện tại cậu tương đương với một quân cờ trong tay Lục Thiên Thần, mà Ca Trần là binh sĩ trong tay Tô Khải Trình, hai người hoàng đế của hai đế quốc ngồi ở hậu phương âm thầm tính kế, bọn họ thì xông vào chém giết lẫn nhau.

Tô Khải Trình bắt được “Nhược điểm” chính xác của Đường Phong, bắt đầu tung tin tức gài trên các trang web giải trí: bắt cá hai tay, dựa vào quy tắc ngầm để thượng vị...

Không chịu thua kém, một ít trang web khác cũng bắt đầu lục tục xuất hiện tin tức gièm pha Ca Trần “tựa như thiên sứ”: dựa vào quy tắc ngầm thượng vị, “bà chủ” của giải trí Tô thị...

Mặc kệ là cái nào cũng khiến Đường Phong cảm thấy có chút phiền muộn trong lòng, đấu tranh lưỡng bại câu thương như vậy dễ làm gì?

Mở ngăn kéo lấy ra một gói thuốc, Đường Phong ngồi chéo chân trên sân thượng của nhà trọ, một ngọn lửa xuất hiện từ chiếc bật lửa trong tay, một miếng thuốc ngậm nơi miệng, ngọn lửa dần tiến gần lại châm vào, mùi thuốc lá phiêu đảng cũng khói trắng lượn lờ trong không khí.

Nhẹ nhàng hút một hơi, lâu không chạm vào thuốc lá nên có chút khó chịu, Đường Phong ho nhẹ hai tiếng, dần dần mới thích ứng vị đạo chan chát tràn ngập khoang miệng, phun ra một vòng khói, lơ lửng, dần trở nên mờ lung rồi tiêu tán trong bóng đêm.

Bóng đêm thâm trầm, thành thị lại một mảnh sáng rực huy hoàng, nhưng đều là những thứ phồn hoa giả tạo, ngăn ngửi lại mơ hồ, phẳng phất chỉ cần xuy một hơi thở là có thể đem sự phồn hoa trở về những khối cốt thép băng lãnh tanh tưởi.

Vinh hằng chỉ có ánh trăng, chỉ có đầy sao, khiến màn đêm trở nên xinh đẹp với ánh sáng xán lạn chói mắt.

Tàn thuốc rơi trên mặt đất dần lụi tàn, chàng trai cuộn hai chân để mình hoàn toàn lọt vào trong ghế, hai tay ôm lấy cẳng chân đầu lại dựa lên đầu gối, mấy ngày nay rốt cuộc cậu đang làm những gì, có đúng hay không đã đặt quá nhiều tâm tư đều đặt vào những lời gièm pha như thủy triều dâng hướng về cậu mỗi ngày?

Đường Phong a Đường Phong, cuối cùng người cũng chỉ là một người bình thường, không có biện pháp nhìn thấu mọi việc.

Trên tin tức liên tục có người hướng về cậu truy vấn, một cái minh tinh xuống dốc dựa vào cái gì đạt được ưu ái trong tiết mục “tình nhân trong mộng”, dựa vào cái gì đạt được ưu ái của Charles, dựa vào cái gì đạt được ưu ái của Lục Thiên Thần?

Người có cái gì? Người ngoại trừ thân thể trẻ tuổi ngoài ra không có lấy một tác phẩm ra hồn.

Những lời này ngữ khí bén nhọn lại sắc bén, mặc dù cậu đã sớm thân kinh bách chiến trở nên chai sạn, thế nhưng khi nghe đến những lời nghi vấn cùng chữ rửa này vẫn có chút phần nộ, cái này giống như một thiên tài bị một kẻ nhọc trí chỉ vào mặt mắng “người cũng là kẻ nhọc trí”, cậu có thể xem như gió thổi bên tai, chỉ là khi gió thổi vào người vẫn có cảm giác.

Nhưng mà những điều này cũng không phải nguyên nhân khiến Đường Phong ngồi ở sân thượng hút thuốc, cậu đối với bản thân cảm thấy thất vọng, cậu đem quá nhiều tinh lực cùng trí óc đặt trên người Lục Thiên Thần, trên người Charles, trên người Albert, một màn cầu huyết yêu thương, lại là chiến tranh thương trường loạn thất bát tao, những điều này đối với một diễn viên là quá mức phức tạp, quá mức lãng phí thời gian.

Sau một phen trải qua bị bắt cóc cùng liều chết, cậu đột nhiên có chút mệt mỏi, có chút muốn tìm một người dựa vào cùng nhau uống ly rượu tâm sự tìm cách.

“Đồ đồ đồ” điện thoại đặt trên bàn đột nhiên rung lên, Đường Phong ngẩng đầu liếc mắt nhìn màn hình điện thoại, là một dãy số xa lạ.

“Uy?” Cậu bắt máy.

[Nê hảo! Thập Phong!] Một ngum tiếng Trung sứt sọc.

“Kino, tiếng Trung của anh thực sự quá tồi tệ.” Vừa nghe thanh âm liền biết là ai, chỉ là làm sao Kino lại có số của cậu?

[Tôi không phải!] Tiếng Trung đông cứng như một khối đá.

“Tôi treo máy đây.”

[Hắc! cậu người này như thế nào không hiểu chút tình thú nào vậy, tôi là đang cùng cậu nói đùa a!]

Đường Phong giương khóe môi: “Tôi luôn luôn như vậy.”

[Cậu cứ nhiên không gọi điện thoại cho tôi, rõ ràng tôi đã đưa cho cậu số điện thoại của tôi] người bên kia điện thoại liên miên cắn nhai.

“Vậy thì thế nào, anh đưa cho tôi số điện thoại thì tôi nhất định phải điện thoại cho anh?” Đường Phong cười khê một tiếng, mặc kệ Kino có cho cậu số điện thoại hay không, kỳ thực kết quả đều như nhau, huống chỉ gần đây có quá nhiều chuyện phiền toái, cậu không rảnh rỗi đi quan tâm đến việc gọi điện thoại vượt biển kia.

...

...

[oa, tính tình thật khó chịu, ai khi dễ cậu rồi?]

Thanh âm cười a a của Kino truyền đến từ trong điện thoại, tiếng cười quá mức dễ truyền nhiễm, Đường Phong cũng cười theo, cậu chỉ là có chút tâm phiền ý loạn liền kéo theo tính tình có chút không tốt lắm.

“Không, tôi tốt.”

[Không, cậu một chút cũng không tốt, tôi có thể nghe ra được, hắc, nghe kỹ nè huynh đệ, không cần quan tâm những tin tức loạn thất bát tao này, chúng nó giống như con ruồi vĩnh viễn đều không thể diệt sạch, cậu bây giờ còn đang ở trên đất bằng, có thể cảm thấy chúng nó rất phiền, thế nhưng thực sự không cần để ý đến chúng nó.] ngược lại Kino trở thành bác sĩ tâm lý của Đường Phong.

“Ân, anh nói rất hay.” Còn hơn nội dung Kino nói, Đường Phong càng đối với việc lần này Kino nói như vậy cảm thấy hiếu kỳ, bình thường cũng không biết là ai thường leo lên bìa mặt tạp chí, bên cạnh còn có một tiêu đề to đùng — Kino bạo lực, một cước đá bay paparazi!

[Sau đó...Ân, cậu xem, cùng với việc tốn thời gian đi giết chết mấy con ruồi, không bằng cậu đi đến chỗ cao hơn, chờ đến lúc cậu đi đến chỗ đủ cao rồi, cậu sẽ đột nhiên phát hiện những con ruồi đều biến mất, bởi vì chúng nó bay không tới được!]

“Hình như theo tôi nhớ những lời này nguyên bản là của Fiennes Đường trả lời phỏng vấn trên một tạp chí mấy năm về trước mà.” Đường Phong không chút do dự trạc đầu cột sống Kino, cậu nhẩn nhện lắm mới không cười phá lên, trời a, cậu vốn đã cảm thấy những lời Kino nói thực quen tai, ví dụ con ruồi cùng độ cao không phải là do cậu nói ra lúc trước sao?

Kết quả hiện tại Kino dùng ví dụ này mở đường cho cậu.

[Huynh đệ, cậu không đáng yêu gì cả! Tôi thế nhưng có lòng tốt muốn giúp cậu thoải mái!]

“Tôi lúc nào thành huynh đệ của anh?” Kino từ đâu lại biết được những tin xấu trong nước của cậu như vậy, dù bọn họ chuẩn bị đóng phim trong cùng một đoàn làm phim cần phải lý giải đối phương, cũng không cần đến nông nổi biết được chuyện xấu của đối phương đi.

Hướng chỉ tin tức liên quan đến cậu đều là tiếng Trung, truyền thông nước ngoài hiện tại vẫn chưa nhận ra cậu, Đường Phong đột nhiên lại nghĩ đến tiếng Trung sứt sẹo khi nãy của Kino, người này bắt đầu học tiếng trung rồi?

[a, cậu nói đúng, chúng ta không phải huynh đệ, chúng ta rất nhanh sẽ trở thành tình lữ, người yêu, sẽ hôn môi đối phương, còn có thể cùng nhau cút lên giường vận động làm tình]

“Nghe không tệ.” Đường Phong liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, “Bất kể như thế nào, cảm ơn anh đã gọi điện thoại cho tôi, tôi tốt, không cần lo lắng cho tôi, hiện tại tôi phải ngủ, ngày mai còn có công việc.”

[Được rồi, cậu hảo hảo nghỉ ngơi, tôi chờ cậu ở Hollywood]

Vừa vặn lúc này chuông cửa liền vang lên, Đường Phong xuống ghế mang dép chuẩn bị đi mở cửa, trong microphone điện thoại sắp cúp lại truyền đến tiếng la của Kino.

[Ở chỗ các cậu bây giờ là mười một giờ khuya rồi, ai còn tới tìm cậu?]

“Người đại diện, được rồi, không nói nữa, hẹn gặp lại.” Đường Phong cúp điện thoại, cậu cũng không cho rằng lúc này Tiểu Vũ sẽ đến tìm cậu, cậu đi đến cửa cũng không lập tức mở cửa ra, cậu nhìn vào trong mắt mèo, vừa vặn chống lại một con mắt của một người đàn ông.

Con người màu nâu, lông mi nồng đậm, mang theo ánh mắt giảo hoạt.

“Charles, tôi sắp đi ngủ.” Đường Phong gần như lập tức nhận ra chủ nhân của đôi mắt này là ai, mặc dù sau khi ở chung với đối phương một tháng liền tận lực giữ khoảng cách, nhưng cậu phát hiện bất tri bất giác đã quen thuộc cùng hiểu rõ người này rồi.

Cảm giác này đôi khi cũng đủ kì diệu.

“Thân ái, cho tôi vào đi, tôi van cậu, tôi thề tuyệt đối không làm phiền cậu, nếu như cậu đi ngủ thì tôi đứng bên cạnh là tốt rồi.” Charles gõ gõ cửa, thanh âm khẩn cầu dẫn theo vài phần cảm giác tận lực giả vờ đáng thương.

Đường Phong mở cửa ra, liếc mắt nhìn người đàn ông con lai cầm theo một chai champagne ngoài cửa: “Lúc tôi ngủ anh đứng bên cạnh nhìn, nghe giống như phim kinh dị.”

Căn cứ vào độ hài lòng đối với chữ tín của Charles, Đường Phong cho người đàn ông vào phòng của cậu.

“Tìm tôi có việc?” Đường Phong để Charles vào liền đóng cửa lại, người đàn ông kia trực tiếp bỏ chạy đi lấy ly rượu, giống như đã rất khát.

“Bảo bối, không có việc thì không thể tìm cậu sao? Chúng ta thế nhưng hiện tại đang hẹn hò, tiết mục kì tới đã là lựa chọn cuối cùng rồi, cũng là lúc kết thúc tiết mục, nói thật, tôi đối với việc tiết mục kết thúc cảm thấy tiếc nuối cùng thương tâm.” Phịch một tiếng mở ra chai champagne, Charles rót hai ly rượu, xoay người đem một ly đưa cho chàng trai, « Thế nhưng còn hơn ở trong tiết mục, tôi càng thích hẹn hò ở hiện thực.”

Đường Phong cầm ly rượu uống một ngụm, vị rất tốt.

Mũi nhả lại giống tiểu cầu hướng bốn phía ngửi ngửi, Charles nghi ngờ nhìn chàng trai: “Cậu vừa hút thuốc?”

“Như anh thấy.” Trở lại bên ghế sofa ngồi xếp bằng, Đường Phong mở TV lên.

“Cậu bình thường không hút thuốc lá, vẫn đang phiền lòng vì chuyện xảy ra mấy ngày hôm trước? Tôi không thể không nói a, tuy rằng hình dạng cậu hung mãnh kiên cường khiến tôi rất thích, thế nhưng thỉnh thoảng có chút yếu đuối thương cảm, quả thực là lấy mạng của tôi, lòng của tôi đều mềm rồi!” Charles gạt mấy thứ xung quanh chàng trai qua một bên rồi ngồi xuống, “Tôi có thể giúp cậu dạy dỗ Ca Trần một chút.”

“Dừng dừng dừng!” Đường Phong vội vã nhắc tay, có chút bất đắc dĩ than thở, “Không nên xen vào việc của Ca Trần nữa, cũng không cần quan tâm Tô Khải Trình, đừng đem tôi kéo vào nữa.”

“Được rồi” Bĩu môi nhún vai, Charles dựa vào ghế salon, tay trái cầm ly rượu, tay phải thì từ trên ghế salon bò lên vai Đường Phong, hẩn nhìn tin tức phát vào lúc nửa đêm trên TV, thì thào nói, “Thân ái, sau khi trải qua chuyện đó, mấy ngày nay tôi đã đàm một cái quyết định.”

“Quyết định gì, anh phải làm thiên bỏ ác?” Đường Phong không dự định đi chú ý việc Charles động tay động chân.

Trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, Charles cố ý cười ha ha tỏ vẻ huyền bí: “Sau này cậu sẽ biết thôi.”

Lời nói không rõ ràng luôn làm cho người ta cảm thấy rất không an toàn, Đường Phong híp mắt rồi như một chú nhím lui sang một bên: “Nghe như vậy khiến tôi có loại dự cảm không tốt.”

“Ha ha ha, thân ái, tin tưởng tôi, tôi sẽ không tổn thương cậu, tất cả những gì tôi làm đều là vì cậu! Thế nào, có phải rất cảm động hay không?”

“Nghe rất đáng sợ.” Cậu ăn ngay nói thật, nhẹ nhàng nhú mào, “Anh rốt cuộc muốn gì?”

“Cùng cậu nói giỡn, chỉ là một ít công tác dời trọng tâm mà thôi.” Charles ngồi thẳng dậy, tay ôm vai Đường Phong, “Uống rượu xong đi tắm rửa, tôi sẽ giúp cậu xoa bóp.”

“Cái gì?” Cậu không có nghe lầm chứ, Charles muốn giúp cậu xoa bóp?

“Đến đây đi đến đây đi, cậu cũng biết đối với chuyện Tô Khải Trình bắt cóc cậu tôi vẫn có chút hổ thẹn, này coi như chút bồi thường không đáng kể đi.” Charles đem Đường Phong kéo khỏi ghế salon đẩy mạnh vào phòng tắm.

“Chờ một chút, anh không cần phải làm vậy, tôi tốt, thực sự.” Đường Phong ở cửa phòng tắm xoay người.

Charles cười lấy đi ly rượu champagne không còn nhiều của Đường Phong: “Chính cậu ## hoặc là tôi giúp cậu ##, tôi rất nhớ hình ảnh chúng ta hai người cùng tắm a.” Nói xong hướng chàng trai tề mi lộng nhàn một phen.

Nửa giờ sau, Đường Phong mặc áo ngủ từ trong phòng tắm đi ra, sau đó sững sờ: “Anh đang làm gì?” Liền lập tức cười phá lên.

Đèn trong phòng đã tắt, hai bên đầu giường đặt hai bình thủy tinh đựng nước trong suốt, bên trong trôi nổi nền huân hương tỏa ra một màu vàng ấm áp, ánh sáng dịu dàng cùng hương thơm tỏa ra khắp phòng khiến gian phòng tràn ngập vị đạo lãng mạn, ấm áp mà lại thích ý, rất có phong cách.

“Sẽ không làm, nhưng muốn làm thì phải xuất ra thành ý không phải sao? Thế nào, đối với bối trí của tôi cảm thấy thỏa mãn chứ?” Charles cởi áo khoác, tay áo sơ mi được kéo lên đến khuỷu tay, cả người tỏa ra khí tức giảo giang lại rất có tinh thần.

Thỏa mãn, đương nhiên thỏa mãn rồi, nhất là khi Đường Phong nằm trên giường, sau đó Charles dùng tinh dầu xoa xoa đầu của cậu, vai cùng thắt lưng lại càng thỏa mãn, hai bàn tay kia dính lấy tinh dầu hương hoa hồng, xoa ở hai bàn tay cho đến khi nóng lên rồi bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp từ cổ xuống vai, hai bàn tay hữu lực lại mang theo lực đạo hợp lý xoa nắn, lại lấy dầu lại xoa nắn đầy ôn tồn.

Đường Phong thoải mái đến muốn hô to một tiếng, cả người đều triệt để thả lỏng.

Đã từng có một kí giả viết về cậu trên báo, bên trong có một đoạn viết như thế này “Thoạt nhìn Fiennes luôn luôn rất vui vẻ, cho dù hắn đã trải qua rất nhiều thống khổ mà người bình thường chưa từng trải qua, chúng ta không thể nào vui vẻ khi lớn lên ở cô nhi viện khuyết thiếu tình thương, bởi vì hắn khuyết thiếu hạnh phúc bình thường mà tiểu hài nhi nên có, cảm thụ của hắn đối với thất lạc cùng thống khổ cũng sẽ giảm thiểu, thoạt nhìn tựa hồ cũng không có gì không thể tiếp thu.”

Không sai, chỉ sai khi nói tất cả đều có thể tiếp thu.

Tựa như hiện tại, cậu một người một mình qua đêm cũng có thể ngủ an ổn đến sáng, nhưng nếu có người gọi điện thoại cho cậu, có người tỉ mỉ vì cậu chuẩn bị một hồi xoa bóp đầy lãng mạn, hiển nhiên là người sau càng làm cho người thích.

Cậu ghét sự đối lập, quá mức dễ khiến người sa vào.

Cậu không muốn thừa nhận, phần lớn thời gian cậu đều là cô độc, tuy rằng cậu không cảm thấy như vậy có cái gì không tốt, thế nhưng rất nhiều người luôn luôn lo lắng cậu sẽ rất khó chịu rất khổ sở, cho nên hình như cậu cũng càng ngày càng ỷ lại rồi.

Giống như một tiểu hài tử té ngã, nếu người lớn không quan tâm thì chúng sẽ tiếp tục chơi đùa, nếu như có người lớn chạy lại quan tâm, đứa bé kia sẽ lập tức khóc lên.

“Charles.” Ngay lúc bàn tay đối phương đang nhẹ nhàng xoa bóp cổ của cậu, Đường Phong trở người nắm lấy bàn tay đó.

“Đừng gọi như vậy, tôi đã đáp ứng cậu không dính vào cậu hôm nay, cậu là muốn buộc tôi nửa đêm ở trên đường cuộn cuộn sao? Tôi nhất định sẽ trở thành đầu đề tin tức của ngày mai.” Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng Charles đã cúi đầu nhẹ nhàng hạ xuống môi chàng trai một nụ hôn.

“Tôi nghĩ...hôm nay tôi cần một người làm ấm giường.” Đường Phong vươn tay kéo Charles xuống, môi hai người dần ông rất nhanh đụng vào nhau.

Đã từng có một lần thân mật, lại cút lên giường một lần nữa cũng không phải là chuyện gì quá khó, cậu thậm chí hiện tại hảo ôn tồn một phen, vận động cho đỡ một phen mồ hôi, sau đó ngủ thẳng đến trưa ngày mai.

Giữ khoảng cách với Charles? Giữ quan hệ lãnh đạm?

Lúc này Đường Phong đã đem việc này quên đi, Charles hoa hoa công tử này không có khả năng sẽ đuổi theo cậu cả đời đi, nếu như người này thực sự muốn đuổi theo cậu cả đời cũng không phải chuyện gì quá xấu.

A, được rồi, công phu xoa bóp của Charles không tệ.

...

...

Charles thề, đây là lần đầu tiên hắn ra sức lấy lòng một người đàn ông như vậy, tỉ mỉ bố trí gian phòng cũng tốt, sang quý champagne cũng được, hoặc là trong nhân sinh khó có được chủ động giúp người xoa bóp, cùng với ở trên giường ít khi phát sinh ôn nhu cùng cẩn thận dè dặt.

Cùng với, dùng miệng phục vụ cho một người đàn ông.

Nhưng hắn đã làm tất cả, tuần hoàn theo bản năng của hắn.

Người như hắn từ trước đến nay không hề thiếu người sẵn sàng phục vụ cho hắn, lần đầu hầu hạ người khác cảm giác cũng không tệ, mỗi khi hắn thấy trên mặt ai kia xuất hiện biểu tình kinh ngạc, kinh hãi cùng thoải mái thì lồng ngực của hắn như bị người tiêm vào thuốc kích thích đến sắp bạo tạc, so với cao triều trên giường càng làm cho hắn cảm thấy thỏa mãn.

Cách mấy tháng lại được một lần cút lên giường với Đường Phong, tư vị so với lúc ban đầu mới ở cùng nhau càng làm cho hắn cảm thấy mỹ mãn, có lẽ phải dùng “tâm tình kích động phấn khởi” để hình dung.

Chán ngấy? Chán ngấy cái đầu người a!

Người bên cạnh sau khi cùng trải qua một hồi vận động kịch liệt cùng lửa nóng đã lâm vào trong giấc ngủ, hô hấp gấp gáp mà trầm, lại ngoan ngoãn nằm trong lòng của Charles, cứ như vậy Charles ngắm nhìn người này qua hết nửa giờ.

Trải qua nửa giờ tự hỏi cùng tỉ mỉ quan sát, rốt cục Charles cho ra một cái kết luận.

Tốt, vấn đề làm hắn phiền não suốt mấy tháng cuối cùng đã có đáp án, nếu như đây chính là đáp án của hắn, như vậy hắn sẽ dùng phương thức của mình đi xuống.

Đêm khuya, ngọn nến huân hương cuối cùng cũng tắt, ngọn đèn được bao phủ bởi nước biển thành một luồng khói trắng, ánh mặt trời ban ngày nỗ lực giãy dụa từ rèm cửa dày để nhảy vào gian phòng, nhưng khi rơi đến trên giường chỉ có cái bóng yếu ớt của chúng.

Trên giường là một đồng hồ ồn, khi Charles tỉnh lại thì Đường Phong đã không còn nằm trong ngực của hắn, hắn xoa xoa cái trán, rất nhanh nghe được tiếng nước truyền ra từ trong phòng tắm.

Charles tự chủ trương cầm lấy điện thoại đặt một phần thức ăn ngoài, sau khi trải qua vận động ngày hôm qua, hiện tại bọn họ cần ăn chút gì đó để bổ sung thể lực, ngô, may mà hắn còn nhớ rõ Đường Phong thích ăn gì vào sáng sớm.

Mới nói chuyện điện thoại xong chưa được mười phút thì liền vang lên tiếng gõ cửa, Charles sợ hãi than tốc độ siêu phàm của tiểu đệ gia thức ăn, hắn tùy tiện mặc quần áo, che lại nửa người trên vẫn còn lưu lại dấu răng do Đường Phong cắn, đi tới cửa mở ra.

“Hắc! Lục Thiên Thần! Tôi còn tưởng là người giao thức ăn tới.” Nhân tình Charles sáng lên, mở ra hai tay cùng người đàn ông đứng ngoài cửa đang có chút sững sốt chào hỏi, “Cậu đang tìm Đường Phong? Cậu ấy hiện tại đang ở tại phòng tắm, tôi đi kêu cậu ta?”

“Không cần.” Lục Thiên Thần nhìn vào phòng liếc một cái, bên trong là một đồng hồ ồn, trên mặt đất đều là quần áo vương vãi, champagne chưa uống xong, chỉ còn lại ngọn nến cháy hết.

Cùng với, còn có... vị đạo tình dục nồng đậm vẫn chưa tán đi.

“Vậy thì có chuyện gì quan trọng tôi sẽ giúp cậu nói cho cậu ấy.”

“Hai ngày nay để cậu ta nghỉ ngơi nhiều một chút, chuẩn bị cho cuộc thi ở ban huấn luyện.”

“Không thành vấn đề, tôi sẽ chiều cố cậu ấy thật tốt.” Charles trả lời với vẻ đương nhiên, sau đó “Phanh” một tiếng đem cửa đóng lại.

Nhìn cánh cửa mang theo ý cảm đoán, Lục Thiên Thần hít sâu một hơi, ngực đột nhiên có chút khó chịu.

...

“Vừa rồi có ai tới à?” Trong tay cầm một khăn tay xoa tóc, Đường Phong từ trong phòng tắm đi ra, trên người của cậu đã được thay quần áo sạch sẽ, cả người vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, tâm tình tựa hồ cũng không tệ.

Charles gương mặt khỏe miệng : « Chỉ là một người giao cơm thôi. »

126. Chương 126 - Ban Huấn Luyện Kết Thúc (một)

Chương 126 Ban huấn luyện siêu sao kết thúc (một)

Có một đội ngũ thông minh cường hãn có hiệu suất công việc cao luôn luôn vô cùng tốt so với một người tác chiến, ngay khi tin tức xấu về Đường Phong chưa tồn tại được vài ngày thì rất nhiều trang web đã không còn tin tức bên lề ngoài công việc của Đường Phong.

Dựa theo cách nói của Lục Thiên Thần là, hiện tại Đường Phong hấp thụ ánh sáng đủ cao rồi, một minh tinh rất cần hấp thụ ánh sáng, nhưng không hẳn cứ hấp thụ càng cao là càng tốt, một ngôi sao không có tác phẩm gì lại luôn luôn không ngừng lộ ra các loại tin tức, cuối cùng sẽ khiến dân chúng cảm thấy rất phiền, tâm lý nghịch phản cũng bởi vậy mà đến.

Cậu hiện tại cần yên lặng một thời gian ngắn.

Không chỉ có Lục Thiên Thần bên này phóng xuất lực lượng bắt đầu thu vồng đem độ hấp thụ ánh sáng khổng lồ xuống, liền ngay cả Tô Khải Trình mấy ngày trước giống như nổi điên không ngừng bôi đen cậu cũng lặng xuống. Dựa theo cách nói của Charles, một ít ảnh chụp đặc biệt đem lại tác dụng không nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn Tô Khải Trình sẽ không tìm Đường Phong gây phiền phức, đương nhiên cũng có thể là Tô Khải Trình đã tỉnh táo bắt đầu suy nghĩ cẩn thận lại.

Vì một ngôi sao nho nhỏ mà vượt lòng hai vị đại nhân vật, đây không phải là lựa chọn tốt.

Không có kẻ thù hay bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh hằng, điểm này Đường Phong tin tưởng người như Tô Khải Trình sẽ hiểu rõ, mặc dù cậu cùng Tô Khải Trình vĩnh viễn cũng sẽ không là bằng hữu.

Thì là sau này bọn họ sẽ gặp lại, Đường Phong cũng sẽ không cho đối phương cái nhìn gì hòa nhã, cậu ghét nhất là ngụy quân tử, còn hơn một ngụy quân tử như Tô Khải Trình cậu càng thích lưu manh như Charles, hoặc là cái loại thương nhân có nguyên tắc rõ ràng như Lục Thiên Thần, chí ít không cần lo lắng tùy thời sẽ bị đối phương ở sau lưng đâm cho một dao.

Nội dung cuộc thi của ban huấn luyện siêu sao không thể kết thúc trong một ngày, lo lắng đến đảm bảo nhân số trong tiết mục cùng với yếu tố tỉ lệ người xem, cuộc thi liền chia thành ba phần, kéo dài chiến tuyến để tăng tỉ lệ người theo dõi.

Phần một của ngày hôm nay là phải thi đấu hai phần thuộc hoạt động xã giao cực kì quan trọng là khiêu vũ cùng cưới ngựa.

Trước cuộc thi không ai không chăm chỉ luyện tập, hầu như mỗi người lên sân khấu đều biểu diễn rất tốt, trong cuộc thi vũ đạo học viên có thể lựa chọn vũ đạo mình am hiểu, đa phần thanh niên đều sẽ lựa chọn vũ đạo có sức sống bắn ra bốn phía.

Mấy người nghệ nhân trẻ tuổi ở trong âm nhạc nhảy ra những vũ đạo có động tác yêu cầu cao, “Lão già” Đường Phong này cũng đứng bên cạnh vỗ tay bảo hay, có nhiều động tác vũ đạo quả thực vô cùng đẹp, sinh mệnh tuổi trẻ tràn đầy sức sống được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, thanh niên có vũ đạo của chính bản thân thanh niên, không cần phải vì thể hiện “phẩm vị cao” mà cố ý đi khiêu khích một ít “vũ đạo của người già.”

Dù sao, một người ba mươi lăm tuổi sẽ rất khó nhảy được vũ đạo tràn đầy sức sống rồi.

Đường Phong rất muốn thử một chút, bất quá kết cục là cậu bị mọi người đem ra trêu chọc, chỗ cần lực lượng lại giống như huy quyền đánh võ, chỗ nềm mềm mại thì mềm đến quá phận hoặc như là múa ba lê, sự thực chứng minh cậu không phải toàn năng, nhảy như vậy thật sự quá không xong.

Có một việc là bí mật luôn được Đường Phong cất giữ, cô nhi viện thỉnh thoảng cũng sẽ tiến hành vài hoạt động, giống như khi nhà từ thiện tới, bọn họ phải đi ra hát một bài hay nhảy một bản valse, sau đó có một lần khiêu vũ bởi vì thiếu bé gái quá nhiều, kết quả cậu bị ép hóa thành một bé gái đi ra múa ba lê.

Cậu đã phải luyện tập ba lê cổ điển suốt ba tháng!

“Đường Phong, tới phiên cậu!”

Sau khi mấy người thanh niên biểu diễn xong thì rất nhanh đã đến Đường Phong, mấy người trước đó đều là những vũ đạo tràn đầy sức sống, còn có những động tác có yêu cầu cao, bất quá Đường Phong cũng sẽ không chịu thua, người già cũng có chỗ lợi hại của người già, ở thời gian thanh niên chạy ra ngoài học nhảy, cậu thể nhưng thường xuyên cùng Đường Diễm Diễm luyện tập điệu Tango Argentina.

Argentina, khi thì sâu triền miên, khi lại ẩn chứa vũ điệu sự sôi.

Âm nhạc sôi động âm âm rơi xuống, âm thanh đàn vi-ô-lông trong nhảy mắt nhắc lên lòng người, cùng với Argentina xen lẫn tiếng đàn vi-ô-lông, dẫn người miên man bất định.

Song song trong sân nhảy hai người cũng theo âm nhạc mà rơi xuống, những bước chân mạnh mẽ mang đến một hồi xa hoa lại hào hiệp, phiêu dật mà đầy dứa làm nên một điệu Tango đầy nghệ thuật.

Cậu diễn xuất, cậu là diễn viên, cuộc đời của cậu là một hồi làm cho không có người nào có thể tỉnh táo thoát khỏi mộng ảo trong hí.

Âm nhạc rung động lòng người, vũ đạo triền miên, thân thể như dính vào cùng một chỗ lại thủy chung cách xa nhau một cự ly thật ngắn, là sự dây dưa như có như không, là một sự lôi kéo không cho rời đi lẫn nhau, cho đến khi âm nhạc rơi xuống, nương theo tiếng khóc uể uải chuyển xinh đẹp của đàn vi-ô-lông, nước mắt có thật sự rơi xuống lúc đó hay không?

Rồi trong lúc khuỷu tay của cậu nhẹ nhàng nâng lên, cú kéo cuối cùng của đàn vi-ô-lông, âm thanh cuối của đàn vi-ô-lông, ngón tay cùng ngón tay chạm vào nhau sau đó chia lìa.

Đây là một hồi chuyện, bọn họ oanh oanh liệt liệt nhất kiến chung tình, trong quá trình yêu nhau có triền miên cùng tràn ngập mâu thuẫn giãy dụa, cho đến cuối cùng lại dứt khoát xoay người rời đi, lưu cho mọi người một chút tiếc nuối mà nghĩ, có hay không sau khi phân ly vẫn sẽ nhớ rõ đoạn tình cảm ngày trước không thể quên đi một tia cảm tình nào?

Diễn xuất hoàn mỹ, không chỉ có kỹ xảo.

Nếu như nói vũ đạo của những ngôi sao trẻ tuổi hấp dẫn mọi người ở những bước nhảy nhanh, tràn ngập sức sống, sinh mệnh cùng nhiệt tình, vậy dưới sự hướng dẫn của Đường Phong, Đường Diễm Diễm bọn họ biểu hiện ra ngoài sự xa hoa lãng phí dưới ánh đèn màu hồng lãng động như một ly rượu làm say lòng người, càng nhiều bất đắc dĩ, càng chấn động nhiều tâm hồn, cũng có càng nhiều sự ủng hộ.

Tình yêu cũng không phải là hoàn mỹ, cho dù những câu chuyện như của các nàng công chúa hay cô bé lọ lem đi ra, ở hiện thực cũng sẽ không thể có một cái kết quá mức tốt đẹp.

Ngoại trừ tìm đập thành thịch, cũng phải hi vọng sau này có thể vẫn đi tới cuối cùng hay không?

Điệu Tango Argentina của Đường Phong cùng Đường Diễm Diễm thắng được tiếng vỗ tay của mọi người, cuộc thi buổi sáng phát huy trọn vẹn, tất cả nhân viên công tác cùng nhân viên của ban huấn luyện đều cùng đi ăn cơm trưa, bọn họ còn có cuộc thi cưỡi ngựa.

Người thi cưỡi ngựa thì vô cùng đơn giản, chỉ cần làm cho ngựa đi, rẽ, dừng, đổi hướng cùng mấy động tác sơ cấp khác, bất quá những nội dung này thoát nhìn thật đơn giản nhưng chân chính làm thì sẽ không đơn giản như vậy, nhất là khi người cho ngựa đi, nó sẽ đứng yên, người cho nó dừng lại, nó sẽ quẹo vào nơi có những cây cỏ thơm ngon.

Cuộc thi cưỡi ngựa này thật sự là cười đùa chông chênh.

Đường Phong có được học bù “tư nhân” của Lục Thiên Thần cùng Charles cho nên thuận thuận lợi lợi đi qua cuộc thi, vì thế đưa tới không ít người cảm thán, rõ ràng ngay từ đầu cũng không biết như mọi người, thế nào Đường Phong lại học nhanh như vậy, khiêu vũ cũng tốt như vậy, cùng Đường Phong ở chung một ban huấn luyện thật sự là không công bằng, không công bằng a!

Ngay từ đầu Đường Phong không hề xem ban huấn luyện như một cuộc thi đấu, cho nên người này không chút lo lắng đến người khác mà cứ hưởng thụ điều kiện được dạy cưỡi ngựa riêng, hiện tại nghe mọi người nói xong, Đường Phong cũng chỉ có thể âm thầm che miệng nở nụ cười.

Ân, cậu thật không phải cố ý.

Cuộc thi hôm nay rốt cuộc kết thúc hoàn mỹ, nói là cuộc thi, nhưng kỳ thực ban giám khảo không có chấm điểm.

Sau khi xong mọi người còn muốn đi ăn rồi hát KTV, Đường Phong lấy lý do thân thể để bỏ chạy, đây cũng không phải là cậu tìm cớ, mà là xương sống thắt lưng của cậu có chút đau, khiêu vũ là một nguyên nhân, cưỡi ngựa là một nguyên nhân khác, mấy ngày hôm trước bị Charles đè ép mới là nguyên nhân thật sự.

Rõ ràng thân thể còn trẻ, thế nào không chịu nổi làm lưng vất vả như vậy?

Đường Phong một mình trở về phòng đem rượu thuốc từ trong tủ thuốc ra, cậu phải nên gia tăng tập luyện Vĩnh Xuân quyền rồi, không phải quan tâm vóc người có trở nên đáng sợ, chỉ ít có thể làm ra một người đàn ông chỉ cần một quyền liền đem đối thủ đánh cho phun máu mũi, đó cũng là vì lo lắng cho an toàn của bản thân.

Nói không chừng lúc nào đó còn có thể trở thành lễ vật đưa cho Tô Khải Trình.

Cởi áo ra, Đường Phong một bên mở TV xem tin tức một bên bôi nước thuốc lên chỗ đau nhức của mình, chẳng bao lâu thì chuông điện thoại vang lên, một tiếng lại một tiếng, giống như sẽ không bao giờ dừng lại.

“Ngày hôm nay không rảnh, cho dù anh đang đứng bên ngoài tôi cũng không mở cửa.” Vừa cầm lấy điện thoại Đường Phong đã nói ngay lập tức.

Đối phương trầm mặc xuống, ngay lúc Đường Phong nghĩ muốn cúp điện thoại thì microphone trong điện thoại truyền đến thanh âm của Lục Thiên Thần [chưa từng thấy cậu nói chuyện với lão bản như vậy]

“Đây không phải là số của anh a, tôi không nghĩ đến là anh.” Đường Phong sửng sốt một chút, cậu còn tưởng rằng cái tên Charles kia gọi tới, cậu hôm nay muốn ở một mình.

[vậy là ai?]

“Không có gì, Lục tổng có chuyện gì sao?”

[Biểu hiện hôm nay của cậu rất tốt]

“Ân, cảm ơn.” Gọi điện thoại đến là vì muốn nói cái này với cậu?

[Ngày mai còn có cuộc thi, cậu nghỉ ngơi cho tốt]

“Ân, tôi sẽ.”

[Hẹn gặp lại, ngủ ngon.]

Di, chỉ như vậy?

“Anh cũng ngủ ngon.” Lục Thiên Thần gọi điện cho cậu là vì muốn nói một tiếng ngủ ngon với cậu? Đường Phong còn đang suy nghĩ thì đối phương đã cúp điện thoại.

“Thực sự là một người kỳ quái.” Đường Phong cười khê một tiếng, bên cửa sổ tựa hồ sáng lên một chút, bên ngoài như là có ngọn đèn, chàng trai buông rượu thuốc đi chân trần đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng kéo rèm cửa lộ ra một cái khe.

Nhà trọ dưới lầu, một người đàn ông mặc tây trang màu đen đang dựa vào cửa xe hút thuốc, một lát sau đem tàn thuốc diệt rồi mở cửa xe ngồi xuống, Đường Phong trốn sau rèm cửa sổ nhìn chiếc xe màu đen có rèm che dần dần lộ khai.

Bởi vì cậu vừa mới nói “cho dù anh đang đứng bên ngoài tôi cũng không mở cửa”, cho nên Lục Thiên Thần đã lái xe đến dưới lầu liền cứ như vậy mà đi?

Mắt nhìn dưới lầu không có một bóng người, Đường Phong kéo hảo rèm cửa rồi rời khỏi cửa sổ, ngoài cửa sổ bóng đêm bất tận vô biên.

...

...

Qua hai ngày, ban huấn luyện tổ chức cuộc thi trước khi tiết mục “tình nhân trong mộng” kết thúc, cũng chính là cuộc thi cuối cùng của ban huấn luyện, diễn xuất.

Lai Thụy làm ra đề thi là mỗi học viên phải quay một MV, học viên có thể tự do lựa chọn ca khúc để diễn, không có ngôn ngữ, chỉ có động tác, biểu tình, ánh mắt...

Những điều này cũng không là khó nhất, khó nhất chính là mỗi người chỉ có một cơ hội duy nhất, không có NG, chỉ có màn ảnh không gián đoạn từ đầu đến cuối.

Không ít học viên vì lần diễn xuất này cảm thấy khẩn trương, mặc dù Lai Thụy là lão sư lớp diễn xuất của bọn họ, nhưng Lai Thụy chỉ xuất hiện ở bữa học đầu tiên liền không đến nữa, thậm chí ngay cả cuộc thi hôm nay cũng vậy, chỉ nghe nói là băng ghi hình cuối cùng sẽ được Lai Thụy đánh giá.

Trước khi quay, mỗi một học viên đều đến nói chuyện với người quay phim cùng đạo diễn, cũng có thể nói là làm trước một phỏng vấn đơn giản.

“Tôi chọn là bài I want love do Elton John trình bày.” Đường Phong ngồi đối diện đạo diễn, trên mặt không có biểu tình khẩn trương, thủy chung mang theo nụ cười thoải mái làm cho người khác cảm thấy thân thiết.

“Cậu vì sao muốn chọn bài hát này, nó đối với cậu có ý nghĩa đặc biệt gì sao?” Ở ngoài màn ảnh, đạo diễn MV dễ dàng cùng Đường Phong nói chuyện với nhau, cùng với các học viên khác Đường Phong có chỗ khác biệt, điểm này hẳn có thể cảm nhận được khi nói chuyện với Đường Phong.

Chàng trai này dễ chịu, tùy ý, dễ thương nhưng khi màn ảnh nhắm ngay Đường Phong lập tức trở nên nghiêm túc mà chuyên tâm.

Đường Phong nở nụ cười, hai tay của cậu xoắn lại như trẻ con lộ ra biểu tình ngượng ngùng, sau khi trầm mặc khoảng một giây mới mở miệng nói: “Nếu như tôi nói đây là tiếng lòng của tôi thì sao? Ha hả, đó cũng không phải nói tôi thiếu khuyết tình cảm cùng sự quan tâm, mà là mỗi người, đàn ông cũng như phụ nữ, đều ở trên con đường tình cảm trải qua nhấp nhô mà thả neo, thế cho nên có rất ít người có thể đi đến cuối cùng.”

“Cậu nghĩ biểu hiện hàm nghĩa của ca khúc thế nào, hay là nói cậu cho rằng ca khúc này có ý nghĩa gì?”

Đường Phong dời đường nhìn về phía màn hình, Đường Phong ngồi ngay ngắn, ánh mắt ôn nhu mà chuyên tâm, ngôn ngữ trầm thấp mà nhẹ nhàng chậm rãi: “Người giống như tôi vậy, trên con đường tình cảm không ngừng lao đảo tiến về phía trước, có thể sẽ có té ngã cùng thương tổn, nhưng những điều đó cũng không thể ngăn cản tôi tiến về phía trước.”

Trầm mặc hai giây, chàng trai hạ mi mắt, ôn nhu nói: “Ngoại trừ tình yêu, còn có tình thân, cùng với tình bạn, cùng với nhiều thứ tình cảm khác...”

...

Áo T-shirt xám đậm, quần đen, Đường Phong đứng một mình trong căn phòng vắng vẻ đưa lưng về màn hình, ngoài cửa sổ là một mảnh trời u ám, cành cây rậm rạp cũng lộ ra sắc màu xám xịt.

Trong một căn phòng to như vậy, xa hoa như vậy, cậu lại có vẻ cô độc cùng nhỏ bé, một bóng lưng trên màn hình đã vẽ nên bức tranh đạo đầu của ca khúc, vẽ loạn một lần lại một lần đau xót cùng bi thương.

Tiếng ca bắt đầu vang lên:

[I want love, but it's impossible

Tôi muốn yêu, nhưng điều này không có khả năng]

Màn hình từ xa dần tiếp cận đến gần, thẳng đến đi đường vòng đến trước mặt của chàng trai, chàng trai đang cúi đầu lại đột nhiên ngẩng đầu lên, bắt đầu giống như độc thoại, đối với màn ảnh xướng ra ca từ:

A man like me, can only avoid responsibility

Người đàn ông giống như tôi vậy, chỉ biết trốn tránh trách nhiệm

Man like I already tired of the feelings of failure

Người đàn ông giống như tôi vậy từ lâu chán ghét sự thất bại trong tình cảm

Other people think it is free

Những người khác cảm thấy đó là giải thoát

Đôi môi mấp máy hơi có vẻ tái nhợt mà khô nứt, đôi mắt sáng sủa ẩn dưới đôi lông mày rậm ẩn dấu bao nhiêu bí mật cùng kinh lịch mà người khác không biết, theo mỗi động tác rất nhỏ của cậu, người cũng sẽ từng chút bị kéo vào trong thế giới của cậu ta.

Nơi nào đó có cành cây biến thành màu đen, bầu trời xám xám nhìn không thấy ánh mặt trời, khu nhà cao cấp phồn hoa mà trống rỗng, cùng với một người đàn ông hát tôi nghĩ phải yêu.

Không hề có cố sức biểu diễn, cũng không có tận lực xây dựng biểu tình thương cảm, biểu tình trên mặt cậu rất nhỏ, rồi lại ở trong màn hình bị phóng đại thành thanh âm đau đớn lòng người.

[I can not love, I have covered all over with cuts and bruise

Tôi không thể yêu, toàn thân tôi đã tràn đầy thương tích

Apart from the cold and old wounds, I have no feeling

Ngoại trừ lạnh lẽo cùng những miệng vết thương đã cũ, tôi không hề có cảm giác khác

I have been dead

Tim của tôi giống như tro tàn]

Một lần lại một lần, hát lên tôi muốn yêu, biểu tình rất nhỏ, phẳng phất như cậu nỗ lực đối diện đau xót trong quá khứ cùng cố quên đi.

Đường Phong ngoài màn hình, Đường Phong trong màn hình.

Hai người.

Mị lực hoàn toàn khác biệt.

Lại giống nhau khiến cho người khác đến gần.

....

Hiện trường quay phim, mọi người chuyên tâm quan sát chàng trai diễn xuất liền không chú ý có một người đứng ở trong góc, Lục Thiên Thần đứng từ xa nhìn lại, lắng lắng nghe, đột nhiên nghĩ đến rất nhiều thứ.

Thí dụ như cái gọi là nhất kiến chung tình, thí dụ như là tìm đập thành thịch.

Thí dụ như sau khi Đường Phong kết thúc giao dịch với Charles lần đầu tiên đến ở nhà hắn, thí dụ như trong tưởng tượng của hắn chàng trai sẽ lộ ra biểu tình thống khổ cùng bị thương lại ở trước mặt hắn vùng lên nộ cười vân đạm phong khinh.

Thí dụ như ngày nào đó hắn đến nhà trọ của Đường Phong lại thấy người mở cửa là Charles, thí dụ như buổi tối hôm trước hắn ở dưới lầu nhà trọ hút hết một điếu thuốc cũng không nghĩ ra vì sao lại lái xe đến dưới lầu của người kia, nhìn trong phòng còn sáng đèn, giấy dựa cuối cùng liền gọi một cú điện thoại.

Cuối cùng, vẫn là không có lên lầu, vẫn không thể nào vào cửa, vẫn không nói được một lời mà ly khai.

Rốt cuộc là vì cái gì?

[But I still eager for love, just hope not as ever

Nhưng tôi vẫn khát vọng tình yêu như cũ, chỉ là không muốn giống như trong quá khứ

I want to love, I will not let the sad love

Tôi muốn yêu, sẽ không để cho mình thương tâm vì yêu]

Lúc hát đến câu này, Đường Phong dựa vào song sắt, có chút cúi đầu, mi mắt rũ xuống lộ không rõ ánh mắt lại có chút dè dặt muộn phiền.

Thương tâm vì yêu, nhất định sẽ không có nữa.

Đi tới hiện trường, không chỉ có Lục Thiên Thần.

Ở một góc khác không bị người chú ý, Charles đột nhiên vung lên khoe miệng nở nụ cười.

Ai a, ai không muốn?

Người không muốn, chỉ là chưa từng thấy sự tốt đẹp của nó, chỉ biết đến cảm giác thống khổ sau khi mất đi, chỉ là những điều ngu xuẩn cùng ngu ngốc.

Charles nghĩ, hẳn đại khái không thuộc diện ngu xuẩn cùng ngu ngốc kia.

Chỉ là, tôi van cậu...

Thế nào lại dùng ca khúc như vậy, thế nào lại ở trong màn hình biểu diễn tự nhiên lại sâu sắc như vậy, thật khiến hắn khó thể chống cự mê hoặc do ca từ mang đến :

This love is best not to hurt my heart

Này tình yêu tốt nhất không nên lại tổn thương lòng tôi

Này tình yêu tốt nhất không nên trở thành gông cùm xiềng xích

I want love I don't want it meaningless

Tôi muốn yêu tôi không hi vọng nó là vô nghĩa

I want true love

Tôi muốn là tình yêu thật sự

“Đường Phong, cậu đây là phạm quy.” Charles cười khổ, nụ cười khổ khó có được, nghiêm túc khó có được, khó có được dù đang ở hiện trường quay phim cũng không chủ động đi tìm Đường Phong.

Biểu diễn ca khúc như vậy, khiến hắn cảm thấy yêu thương chịu không nổi rồi, phạm quy, thực sự phạm quy rồi.

Thế nào có thể ưu tú như vậy, tại sao lại biểu diễn tốt như vậy?

Tốt đến mức khiến hắn cảm thấy, đây không phải tận lực giả vờ thương cảm cùng nghiền nát, mà là một người thật sự trải qua vô số đau xót, té ngã một lần lại một lần, cuối cùng vẫn tiến về phía trước như cũ, khát vọng tình yêu chân chính.

Chàng trai ngoài màn hình, trong mắt bắt đầu lộ ra ý cười, dường như tia sáng màu hồng hiện lên trong vụn băng mùa xuân, ngay lúc người ngẩng đầu nhìn thì phát hiện, mây đen ngoài cửa sổ đã tán đi tự lúc nào.

Khi tiếng ca yếu dần, âm nhạc biến mất, hình cuối cùng trong màn hình, Đường Phong trong màn hình lại quay về vị trí đứng ban đầu, đưa mắt nhìn về phía cửa sổ, đưa lưng về màn hình.

Có ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ rơi vào, bao bọc lấy cậu thành một mảnh nhu hòa, cảnh tượng trong mắt của cậu không phải là một bầu trời u ám, không hề là cảnh cây đen đúa.

Trong mây đen cũng lộ ra nhàn nhạt tia sáng.

Trong kẽ hở của cành cây khô héo, cũng sẽ có những mầm cây nỗ lực vươn ra đón chào cuộc sống mới.

Âm nhạc kết thúc, biểu diễn cũng kết thúc, Đường Phong lại thật lâu không nghe được thanh âm, xung quanh thật im ắng, chẳng lẽ cậu diễn không tốt?

Đây là lần đầu tiên sau khi sống lại chăm chú đối mặt với màn ảnh, nói không chút nào khẩn trương là giả, cậu có chút ngẩn người, có chút không rõ ràng nguyên nhân mọi người trầm mặc.

“Ba ba ba!” Trong góc phòng truyền đến âm thanh vỗ tay của một người, sau đó giống như một hòn đá rơi vào trong nước, lục tục có người nối tiếp vỗ tay theo, thẳng đến khi bên tai Đường Phong tràn ngập tiếng vỗ tay nhiệt tình cùng thanh âm khen ngợi của người khác.

Chàng trai mỉm cười quay đầu, cậu hướng về nơi đầu tiên phát ra tiếng vỗ tay nhìn lại, nơi đó không có ai, cũng không biết là ai dành cho cậu tiếng vỗ tay cũng khẳng định trước nhất.

127. Chương 127 - Ban Huấn Luyện Kết Thúc (hai)

Chương 127 Ban huấn luyện siêu sao kết thúc (hai)

Kết thúc cuộc thi, Đường Phong một mình đến toilet rửa mặt, lau đi lớp phấn trang điểm của nhân viên hóa trang.

“Đô đô đô—” điện thoại di động rung lên, trên màn hình hiện lên một dãy số xa lạ.

“Uy.” Cậu cầm khăn lau lau tay rồi bắt máy.

[Đường tiên sinh, diễn xuất vô cùng tuyệt vời, vô cùng vô cùng tuyệt vời, cho nên tôi không thể khống chế được chính mình mà phải gọi điện thoại cho cậu, tôi thích diễn xuất của cậu, thích biểu tình như sắp rơi lệ khi đứng bên cửa sổ của cậu, thích kiên nghị cùng sạch sẽ trong mắt của cậu, tôi bị mê hoặc bởi diễn xuất của cậu, triệt triệt để để!]

Phương thức nói chuyện giống như của diễn viên sân khấu kịch, ngôn ngữ khoa trương lại có chút quái dị cùng với thanh âm được cho là đặc biệt dễ nghe, Đường Phong rất khó để không nhận ra đối phương.

Từ lần uống cà phê cùng Albert ở Mỹ, Đường Phong biết người đàn ông quái dị này sớm muộn gì cũng sẽ gọi điện cho cậu, nhưng thật không ngờ sẽ cách lần gặp mặt lâu đến tận giờ, càng không nghĩ đến đối phương gọi điện thoại đến lại là mang theo một cổ vị đạo ngưỡng mộ giả dối.

“Cám ơn.” Căn cứ vào lễ phép, Đường Phong vẫn nói lời cảm ơn.

[Không, người nói cảm ơn phải là tôi, đối với một người đàn ông thân ở hắc ám như tôi, cậu như một viên ngọc có ánh sáng rực rỡ chiếu rọi tìm tôi]

Không phải chưa từng nghe qua tán dương nhiệt tình đầy buồn nôn, nhưng những lời này được nói ra từ trong miệng Albert nghe thế nào đều có cổ vị đạo mao cốt tủy thiên, giống như phong cách vừa ra khỏi hắc ám trong kịch xé-phia, nghe thế nào cũng không được tự nhiên. Đường Phong nhéo nhéo mũi, đẩy cửa đi ra ngoài, cậu tốt nhất nên tìm một nơi không có người để nói chuyện điện thoại với Albert, vị tiên sinh đặc biệt này gọi điện thoại cho cậu hẳn không chỉ cho cậu vài lời ca ngợi.

[Kiên nghị của cậu, còn có thông minh của cậu, chúng nó đều khiến tôi mê muội không ngớt. Tôi nghe nói mới đây cậu vừa trải qua một lần bắt cóc, ừ, trời a, chuyện này thực sự khiến tôi vô cùng kinh ngạc]

Tôi cũng không tìm thấy mấy may kinh ngạc trong giọng điệu bình thản của anh, mặt khác, người này sao biết cậu bị Tô Khải Trình bắt cóc?

[Thế nhưng cậu lại dựa vào chính mình thoát khỏi nanh vuốt của ma quỷ thành công bỏ chạy, dưới tình huống khẩn cấp lại vô cùng nguy hiểm, trí tuệ cùng sự quả quyết của cậu khiến tôi điên cuồng!]

Anh điên cuồng là nguyên nhân của riêng anh, không nên đem trách nhiệm đổ lên người của tôi, Albert điên cuồng tiên sinh.

“Cho nên,” cậu dừng lại một chút, “Albert tiên sinh, anh rút cuộc tìm tôi có chuyện gì?”

[Thả lỏng, đừng khẩn trương, tôi chỉ là một khán giả trung thành của cậu, đang hướng cậu biểu đạt sự ái mộ, ha ha... chờ đến ngày cậu tỏa hào quang, đi đến điểm cuối cùng, chỉ có tôi có thể không để cho cậu chịu tổn thương, một tình yêu chân chính khác biệt với những kẻ tầm thường]

Đầu bên kia điện thoại phát sinh một tiếng cười khê của người đàn ông, sau đó điện thoại bị cắt đứt.

Khán giả trung thành? Phần tử cuồng nhiệt nguy hiểm thì đúng hơn.

...

...

Ban huấn luyện siêu sao kết thúc một cách hoàn mỹ, tối hôm sau ở building của tập đoàn Thiên Thần tổ chức tiệc ăn mừng cùng lễ công bố giải thưởng, trước khi đi vào tham dự tiệc mọi người đều đi lên một tầng thăm đầy sao, ngụ ý con đường ngôi sao bằng phẳng thuận lợi.

Nghi thức thăm sao còn chưa bắt đầu, hai bên hội trường đã chật ních các đối tượng truyền thông, một ban huấn luyện siêu sao nho nhỏ dĩ nhiên không thể hấp dẫn nhiều ký giả truyền thông như vậy, ở trong ban huấn luyện siêu sao, có các lão sư cùng các học viên được chờ mong là siêu sao trong tương lai, thế nhưng trong mắt công chúng, bọn họ bất quá là một đám ngôi sao nho nhỏ mới bắt đầu xuất đạo, không có tác phẩm cũng không có danh tiếng.

Đêm nay ngoại trừ học viên còn có những trụ cột đến trợ giúp, các minh tinh, đạo diễn cùng nhân sĩ nổi danh đứng trên thảm đỏ, những người này mới là nhân vật chính được chú ý.

Mấy người học viên trước khi tham gia đều được công ty chuẩn bị trang phục cùng trang sức để hóa trang, được Vu mẫu gia D tài trợ vật phẩm xa xỉ, những người này vẫn chưa chân chính tiến nhập giới giải trí cho nên bọn họ không đủ sức mua nổi trang phục sang trọng, đương nhiên, sau đều phải trả lại.

Hôm nay Đường Phong mặc một bộ tây trang màu trắng cách điệu, rất có vị đạo nho nhã cổ điển, tiểu nơ xinh đẹp, cùng một bộ kính đen không độ, cùng với kiểu tóc chải vuốt toàn bộ sợi tóc ra sau.

Dựa theo cách nói của Tiểu Vũ, Đường Phong hôm nay đi chính là một quý tộc chính tông, đứng trên thảm đỏ tuyệt đối không thua kém các nam ngôi sao khác, mặc kệ là vẻ ngoài hay khí chất, người này luôn có tính chất đặc biệt mà tiểu minh tinh khác không thể nào có, đó chính là khí chất cùng phong độ.

Hiện tại Đường Phong đang ngồi trên xe đen có rèm che, trên ghế phó lái là người đại diện kiêm trợ lý của cậu Tiểu Vũ, bên trái cậu là Lục Thiên Thần, bên phải là Charles, là hai trong ba người đầu tư của Ban huấn luyện siêu sao, Lục Thiên Thần cùng Charles tự nhiên cũng sẽ xuất hiện trên thảm đỏ, với thân phận đại phú hào cùng vẻ ngoài đẹp trai đã đủ mưu sát vô số cô gái cùng với tiếng thét chói tai.

Bọn họ sẽ cùng đi lên thảm đỏ như thế này, người không có nghe lầm, ba người bọn họ, Đường Phong ở chính giữa, Lục Thiên Thần bên trái, Charles bên phải, cùng nhau đi lên thảm đỏ.

“Đây là lần đầu tiên cậu đi thảm đỏ, khẩn trương không?” Lục Thiên Thần nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Có hai người làm đại hộ pháp, tôi muốn khẩn trương rất khó.” Đường Phong giương lên khóe miệng, đối với một người hàng năm đều phải đi đủ loại thảm đỏ linh tinh, không bao lâu người sẽ cùng khẩn trương nói tạm biệt, chỉ là đi lên bày tư thế cho truyền thông chụp ảnh, cấp fan hâm mộ kí tên, chào hỏi, đùa giỡn lại đùa giỡn.

“Đây không phải là lần đầu tiên tôi đi thảm đỏ, nhưng tuyệt đối là lần khiến tôi khó quên nhất.” Charles tâm tình tốt nói.

Trước đó không lâu có vài tin tức liên quan đến Đường Phong, trong đó chính là chuyện xấu cậu bắt cá hai tay, một cái thuyền họ Lục, một cái thuyền là con lai, hiện tại hai cái thuyền cùng hộ tổng cậu, như vậy có thể đem một số người có miệng thối đóng lại.

“Thỉnh đến khu chuẩn bị làm chuẩn bị.”

Xe dừng ở khu chuẩn bị, nghe nói một trong ba người đầu tư Tô Khải Trình cùng người vừa xuất viện Ca Trần đến làm khách quý bước lên thăm dò, mà hiện tại bọn họ ba người đàn ông lại là làm người mở màn.

Tiếng nhạc cùng thanh âm hoan hô của ký giả từ ngoài cửa xe truyền đến tạo nên một loại ảo giác không chân thực, giống như đang sa vào trong dòng nước tràn ngập một màu xanh đậm.

Khi cửa xe mở ra, những ánh đèn chói mắt thuộc về giới giải trí kia, những tiếng hoan hô như cuồng phong của người hâm mộ kia, người đi đến cuối cùng sẽ có được tất cả.

Mà hiện tại, tất cả chỉ mới bắt đầu.

Charles cùng Lục Thiên Thần phân ra từ hai bên trái phải của xe đi xuống làm cho khi Đường Phong xuống xe thì trước mặt đã xuất hiện hai người đàn ông hướng cậu vươn tay, cậu mỉm cười, không hề do dự phân biệt nắm lấy Charles cùng Lục Thiên Thần.

Trong nháy mắt, vô số đèn flash nhoáng lên đem đêm tối rọi sáng, mà bọn họ lại vô cùng tự nhiên cùng chuyên nghiệp nắm tay nhau đi trên thảm đỏ vinh quang.

Giờ khắc này, có lẽ có rất nhiều người hiếu kỳ quan hệ giữa ba người bọn họ là như thế nào, là quan hệ yêu đương tam giác như bên ngoài đồn đãi? Nhưng vì sao có thể bình an vô sự cùng nắm tay nhau đi về phía trước? Hay cái gọi là yêu sách căn bản là giả mà thôi?

Quay mặt hướng về phía đèn flash, Đường Phong chỉ lộ ra tươi cười tự tin mà thông dong.

Về phần đáp án, người bên ngoài vĩnh viễn sẽ không biết.

...

...

Sau khi đi qua thảm đỏ sẽ có một MC chuyên phỏng vấn đưa quyển sách kí tên, ba người đàn ông sau khi ký xong liền bị nữ MC xinh đẹp lôi qua hỏi vài vấn đề.

“Chúng ta hỏi Lục tổng trước, lựa chọn bước lên thảm đỏ cùng Đường Phong, có phải là có ý nghĩa Lục tổng sau đó phải đi dắt Đường Phong nhiều hơn?” Tầm mắt của nữ MC dời qua dời lại trên người của Lục Thiên Thần cùng Đường Phong, thế nào đều lộ ra vị đạo cổ quái.

Lục Thiên Thần đạm nhiên cười, trả lời bằng giọng quan: “Chỉ cần là người có năng lực, giải trí Thiên Thần chúng tôi đều đi dắt, đương nhiên, biểu hiện ưu tú của Đường Phong trong ban huấn luyện siêu sao cũng đã được mọi người nhìn thấy.”

Tên già đời, Đường Phong nhấp miệng hé chút răng.

“Charles tiên sinh, chúng tôi hoàn toàn không biết nguyên lai anh cũng là một trong những người đầu tư cho ban huấn luyện siêu sao, vậy có phải hay không bởi vì nâng đỡ người mới như vậy mà ở trong tiết mục liên tục chọn Đường Phong?” Nữ MC đem vấn đề vút cho Charles.

“Cô thế nào sẽ nghĩ như vậy? Tôi sẽ không để công việc ảnh hưởng đến sinh hoạt cá nhân, nguyện nhân cho sự chọn lựa của tôi rất đơn giản, Đường Phong là một chàng trai tốt, ở chung với cậu ấy rất thoải mái, cũng vô cùng vui vẻ.” Cũng may Charles bình thường không đứng đắn khi đối mặt với màn ảnh cũng coi như bình thường.

Trong lúc hai người đại phú hào đẹp trai đang tiếp thu thăm hỏi thì bên ngoài vang lên tiếng hoan hô của một mảnh nữ nhân, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng la như là “Đường Phong cùng Lục Thiên Thần” “Đường Phong cùng Charles mới là một đôi”.

“Ba người luôn đi!” Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ có giọng nam thô ráp truyền ra từ trong những tiếng la hỗn tạp.

Nữ MC cười càng thêm ái muội, cuối cùng đem microphone đưa cho Đường Phong: “Nếu như cho cậu lựa chọn giữa Lục tổng cùng Charles tiên sinh, Đường Phong cậu sẽ chọn ai?”

“Trên thực tế tôi không thích làm chọn lựa.” Cố ý khoa trương ôm lấy cánh tay của Lục Thiên Thần cùng Charles, Đường Phong nhướng mày, một bộ người chiến thắng cười nói, “Vấn đề không nằm ở lựa chọn của tôi, mà bọn họ yêu tôi muốn chết rồi, đúng không?”

Lục Thiên Thần cùng Charles từ chối cho ý kiến, ký giả hai bên bị sự hài hước của Đường Phong chọc cho nở nụ cười.

Sau khi nữ MC phỏng vấn vẫn còn bị các phóng viên giải trí phỏng vấn, gần nhất Đường Phong có rất nhiều tin tức liên quan nên bị một ít phóng viên đài truyền hình cùng các trang web lôi kéo không thể thoát thân.

Đường Phong thông thạo nắm trong tay cầm các microphone có dán tên của đài truyền hình, sự thành thạo đó khiến các nữ phóng viên không ngừng xuýt xoa.

“Đường Phong, cậu từng ở nhà luyện tập ôm microphone sao?” Nhìn mấy người mới khác, mỗi lần đều đem microphone làm rơi xuống đất, chỗ nào giống chàng trai này, tùy tiện ôm đã vững vàng không chút nào bối rối.

“Tôi hiện tại cầm là microphone, sau đó ôm chính là cúp, không sai, tôi từng ở nhà luyện tập qua, bất quá là luyện tập song song ôm bốn năm cúp.” Vẫn là phong cách trả lời như trước của Đường Phong.

“Chúng tôi tin tưởng cậu có thể, màn biểu diễn cuối cùng của cậu trong ban huấn luyện siêu sao vô cùng tuyệt vời!” Còn có phóng viên biểu đạt sự yêu thích đối với Đường Phong.

“Ngô, đương nhiên rồi.” Đường Phong làm hình dạng hé miệng cười khiến những người khác cùng bật cười theo.

Bất quá không phải phóng viên nào cũng ôn hòa dễ thương như thế, rất nhanh đã có người hỏi cậu: “nghe nói cậu cùng tổng tài của giải trí Tô thị bất hòa, chuyện này có thật không? Cậu cùng Ca Trần có quan hệ như thế nào?”

“Những lời đồn này đều là nói bậy, trên thực tế quan hệ giữa tôi và Tô tổng rất tốt, trước đó chúng tôi cùng đến khách sạn, nhưng không có thuê phòng, chỉ là ngồi hàn huyên một chút về công việc cùng biểu diễn.” Chẳng lẽ còn muốn cậu hướng về màn ảnh nói, hắc, kỳ thật lần trước chúng tôi đi đến khách sạn, bất quá là đi Tô tổng bắt cóc tôi đến đó, chúng tôi thiếu chút nữa lên giường rồi, thế nhưng cuối cùng Tô tổng bị tôi đánh nên dừng lại!

Đột nhiên một phóng viên hướng về phía sau bên trái của Đường Phong hô lớn: “Nhìn, Tô tổng tới!”

Đường Phong trát trát mắt rồi trong chốc lát liền hiểu rõ ẩn ý của phóng viên, là muốn đối chứng? Cậu giả vờ kinh ngạc xoay người, cũng nhìn thấy Tô Khải Trình và Ca Trần đang tiếp nhận phỏng vấn, bên ngoài của Tô Khải Trình thoát nhìn rất tốt, đó là bởi vì lần trước đánh cái tát, Đường Phong đánh Tô Khải Trình căn bản đều là chỗ không nhìn thấy từ bên ngoài.

Như là, bụng dưới a, ngực a, cái mông a.

“Tô tổng, Tô Khải Trình.” Đường Phong đem một đồng microphone trả lại cho phóng viên, trong một trận đèn flash điên cuồng nháy mà thông dong đây chuyên nghiệp đi đến chỗ Tô Khải Trình, giống như muốn hướng mọi người chứng minh kỳ thực quan hệ giữa cậu cùng Tô Khải Trình rất tốt, một chút cũng không có mâu thuẫn.

Tô Khải Trình có chút mị mị con mắt, nhìn Đường Phong một thân trang phục anh tuấn tiêu sái đi tới trước mặt của hắn, hắn hạ giọng ghé vào bên tai của chàng trai: “Cậu đang muốn làm cái gì?”

“Hướng về màn ảnh, sau đó cười một cái, nếu như anh không muốn giá cổ phiếu ngày mai rớt xuống.” Nhẹ nhàng phun ra một câu nói, Đường Phong vỗ lên vai Tô Khải Trình vô cùng thân thiết, hướng về màn ảnh lộ ra tươi cười xán lạn.

Từ sâu trong cổ họng của Tô Khải Trình thoát ra một tiếng hừ nhẹ trầm thấp, bất quá lúc đối mặt với màn ảnh vẫn biểu hiện thân thiết với Đường Phong như cũ, hắn một bên phối hợp mỉm cười cùng Đường Phong, một bên cùng chàng trai nhỏ giọng thì thầm.

“Lần trước tôi khiến cậu sợ hãi rồi?” Còn đang giả vờ uy phong.

Đường Phong không để mình bị đẩy vòng vòng, cậu đã không còn bị những lời ba xạo như ăn sáng trong giới giải trí dọa đến: “Lần trước hình như tôi đã đá vào tiểu Tô Tô, chúng nó còn đau không?”

“Hình ảnh Đường đại minh tinh tự an ủi trong phòng tắm thật sự rất nóng bỏng, quay thành phim nhất định bán được vô cùng tốt.” Tô Khải Trình không cam lòng tỏ ra yếu kém, cần phải lấy về một thành, lần trước bị Đường Phong giáo huấn rồi dừng lại, lần này đầu trên miệng thế nào cũng không thể thua.

“Hôm đó chắc chắn tiểu Tô đã vô cùng cứng rắn, không biết cuối cùng Tô tổng tự mình giải quyết hai được hai thủ hạ cao to cường tráng hầu hạ đây? Lại nói, Tô tổng, kỹ thuật hôn của anh thực sự không được tốt lắm, có cơ hội tôi sẽ dạy cho anh.” Đường Phong cười khê một tiếng, cùng Tô Khải Trình xoay người tránh phóng viên, để bọn họ chụp nhiều như vậy cũng đủ rồi.

“Lần trước chẳng qua là tôi muốn vui đùa với cậu một chút thôi, tôi nghĩ cậu trả thù sau đó cũng đã đủ. » Mới xoay người, ngữ khí của Tô Khải Trình cũng hơi chút thay đổi.

“Vui đùa của Tô tổng không phải ai cũng có thể nhận được.”

“Nếu như tôi thật sự muốn đối phó cậu, Lục Thiên Thần bọn họ không thể tìm thấy cậu nhanh như vậy, tôi cũng sẽ không mắc mưu đơn giản như vậy.” Lời này cũng không biết là thật hay giả.

“Anh thế nhưng bỏ thuốc tôi.”

“Có thể tôi chỉ là muốn vài tấm ảnh thủ dâm xinh đẹp của cậu thì sao?” Tô Khải Trình dừng lại, biểu tình lộ ra vài phần nghiêm túc.

“Như vậy hiện tại Tô tổng nói lại chuyện này là vì cái gì, nghìn vạn lần không cần nói là anh muốn cùng tôi hòa hảo như lúc ban đầu, hoặc là anh yêu mến tôi các loại, anh làm hại tôi thiếu chút nữa từ lầu ba nhảy xuống, nếu như tôi có bệnh tim chắc chắn đã phát bệnh mà chết.” Căn bản không cho Tô Khải Trình cơ hội cãi lại, Đường Phong nói xong liền trực tiếp đi tới chỗ Ca Trần đang nhìn bọn họ nói chuyện với vẻ mặt hiếu kì nhưng vẫn nhịn xuống.

“Chúc mừng cậu xuất viện.” Đường Phong đi qua nhẹ nhàng vỗ vai thanh niên.

Trước màn ảnh sẽ không tự hủy hình tượng, Ca Trần với “Ánh dương quang, tốt đẹp” cũng giả cười: “Đừng ở chỗ này giả mù sa mưa, mây cũng thật lợi hại, trước đây đều là giả vờ?”

“Cậu cũng vậy, tám lạng nửa cân, Tô Khải Trình xem trọng cậu, lần sau đừng đơn giản buông tha.” Thỉnh thoảng, Đường Phong rất lợi hại ở khâu độc miệng.

“Mày câu dẫn anh ấy?”

Ca Trần nói khiến Đường Phong có chút bất đắc dĩ, cậu cười khổ nói: “Yên tâm đi, mắt của tôi không có bị mù, nếu như cậu thích hấn thì không cần phải làm điệp trong điệp rồi.”

“Xem ra chuyện gì bọn họ cũng nói cho mày biết, ha ha.” Ca Trần tựa hồ đang áp chế phần nộ cùng không cam lòng, “Mày cho mày là ai, bọn họ chơi chán rồi sớm muộn gì cũng đem mày vứt bỏ, giống như bụi bẩn bên đường, mày thực sự biết Lục Thiên Thần cùng Charles là loại người gì sao? Bọn họ là dã thú hung ác, đem người ăn cũng không nhả ra một mảnh xương.”

“Này phải xem... rốt cuộc là ai ngoạn ai rồi,” Đường Phong nhẹ nhàng cười, vỗ vỗ vai Ca Trần lùn hơn cậu nửa cái đầu, “Đối với câu nói sau của cậu tôi tán thành, đối phó dã thú thì phải có năng lực của tuần thú sư, tôi cũng khuyên cậu một câu, diễn kịch ở trong phim là đủ rồi, trộn vào càng nhiều thứ không thuộc về bốn phận của mình chỉ khiến cậu rơi vào trong phiền phức.”

Vô ý cùng Ca Trần nói nhiều lắm, cấp phóng viên chụp thêm vài tấm ảnh liền chạy đi tìm Lục Thiên Thần cùng Charles, cậu thuận theo ý nguyện cho người trẻ tuổi một lời khuyên, Ca Trần có tiếp thu hay không đã không thuộc phạm vi cậu có thể khống chế.

Ở trong mắt mọi người, bọn họ tựa hồ vừa đứng cùng nhau lặng lẽ nói chuyện, nhưng có đôi khi hình ảnh lặng lẽ lại vô cùng thân thiết này kỳ thực cũng khiến mọi người tưởng tượng thật “tốt đẹp”.

Tiệc của những ngôi sao thật là một nơi kỳ diệu, không phải sao?

...

...

Bữa tiệc của ban huấn luyện siêu sao bắt đầu vào lúc bảy giờ rưỡi, lúc này tân khách cũng lục tục đến, MC lên đài nói một đồng giọng quan, sau đó là ba người đầu tư Lục Thiên Thần, Charles, Tô Khải Trình phân biệt lên đọc diễn văn, ba người đàn ông giống như bạn bè lâu năm cho nhau mỉm cười bắt tay, người không biết phỏng chừng sẽ cho là tình cảm của bọn họ vô cùng tốt.

Sau đó tự nhiên là đến chủ đề của bữa tiệc hôm nay, chúc mừng thành viên ban huấn luyện tốt nghiệp, lại có ba người đầu tư ở đây phát phần thưởng cho những học viên ưu tú, còn hơn cái gọi là cúp, chi phiếu thật càng thích hợp với người vừa mới xuất đạo.

Đầu tiên chính là dành cho người có tiềm lực tốt nhất, lấy được phần thưởng là một người thanh niên anh tuấn đẹp trai, trên gọi Trương Thụy Thừa, bình thường có quan hệ khá tốt với Đường Diễm Diễm cùng Đường Phong, là một người mới đầy nghiêm túc, hiện nay đã kí hợp đồng với giải trí Thiên Thần.

Trước đây Đường Phong từng gặp qua Trương Thụy Thừa, ban đầu điện thoại liên tuyến trong tiết mục của Trần Minh Húc chính là muốn gọi cho Trương Thụy Thừa, bất quá sau đó Kino chen chân nên chuyện này không giải quyết được gì, Trương Thụy Thừa là một người mới có bề ngoài khá tốt cùng có ý chí nỗ lực.

Giải thưởng cho người có tiềm lực là do Charles trao, Trương Thụy Thừa có chút kích động cùng người đàn ông bắt tay, cầm bằng khen sau đó nói vài lời cảm ơn, ngoài ý muốn chính là đối phương cư nhiên nhắc tới Đường Phong.

“Trong thời gian ở ban huấn luyện siêu sao này, tôi đặc biệt cần phải cảm ơn một người, vô luận là sinh hoạt, âm nhạc hay diễn xuất, cậu ấy giúp đỡ tôi rất nhiều, cậu ấy chính là Đường Phong, cảm ơn cậu!” Trương Thụy Thừa hướng về chàng trai ngồi ở dưới khom người, Đường Phong chỉ là cười gật đầu.

Mặc kệ là thật lòng hay cố ý, phần cảm ơn này cậu nhận.

Người trong giới giải trí ai không có điểm cần thận? Chỉ cần không xúc phạm đến người khác, tâm cơ nhất định cũng không sai.

Kế tiếp là Tô Khải Trình trao giải cho người có điều kiện tốt nhất về kính tướng, lấy được phần thưởng là Đường Diễm Diễm người có một mảnh tinh đồ quang minh, từ mấy ngày tiếp xúc với Đường Diễm Diễm, tiểu cô nương thoát nhìn vô tâm vô phế, nhưng vẫn có dã tâm nhất định đối với sự nghiệp diễn viên.

Ngôi sao không có dã tâm không phải là ngôi sao, Đường Diễm Diễm có bề ngoài cùng tuổi trẻ, bây giờ còn kí hợp đồng với giải trí Tô thị, Tô Khải Trình nhất định sẽ cấp cơ hội cho người mới, Đường Phong không thích Tô Khải Trình, nhưng cậu cho rằng giải trí Tô thị rất tốt, căn cơ vững chắc, cạnh tranh tuy rằng mạnh mẽ, thế nhưng một khi thượng vị thì có đầy đủ tài nguyên.

Ngoài ý muốn tiểu cô nương lên đài lại rất trầm ổn, thoải mái nhận phần thưởng từ trong tay Tô Khải Trình, hướng mọi người nói cảm ơn, cho đến khi xuống đài mới hướng Đường Phong bay qua một cái mị nhãn, chọc cho Đường Phong nhin không được nở nụ cười.

Sau đó lại lục tục phát thêm mấy giải thưởng, có vũ đạo tốt nhất, có lễ nghi tốt nhất, cũng có giải thưởng không nhẹ không nặng dành cho nhân duyên tốt nhất, kỳ thực nhìn kỹ thì sẽ phát hiện hầu như tất cả mọi người đều cầm một phần thưởng, vậy cũng là đơn vị chế tác cổ vũ cho học viên rồi.

Giải thưởng lớn chân chính luôn luôn ở cuối cùng, nếu tên là ban huấn luyện siêu sao, tự nhiên tên của giải thưởng cuối cùng cũng sẽ là “Siêu sao”.

“Đến đây, chúng ta sẽ trao giải thưởng cuối cùng của ban huấn luyện siêu sao, người đạt được giải thưởng lớn siêu sao không chỉ có được tiền thưởng một trăm vạn, còn có được cơ hội đóng phim của đạo diễn điện ảnh trong nước, một hợp đồng quảng cáo trị giá một trăm vạn, cùng với trở thành nhân vật ảnh bìa cho bốn tạp chí lớn nhất. Như vậy, giải thưởng siêu sao đến tột cùng sẽ rơi xuống đầu ai đây? Trước đó, xin cho tôi hướng mọi người giới thiệu cách thức chọn ra người đạt giải thưởng siêu sao.”

“Đầu tiên, Người đoạt giải phải là người có thành tích học tập là một trong ba người đứng đầu, thứ hai, người đoạt giải phải được hai phần ba học viên khẳng định, cuối cùng, người đoạt giải phải đi qua sự khẳng

định của các lão sư.” Sau khi MC nói xong thì trên màn hình hiện ra một đoạn video.

Trên màn hình xuất hiện đầu tiên là lão sư dạy võ đạo Pacino, người đàn ông có nếp nhăn đầy mị lực trên trán đối với màn ảnh mỉm cười: “Nếu như cho tôi thêm một cơ hội, tôi hi vọng có thể cùng Đường Phong nhảy một điệu Tăng gô.”

Trên bữa tiệc lập tức truyền đến tiếng vỗ tay cùng huyết sáo, vị trí Đường Phong ngồi liền có ánh đèn đi tới, chàng trai nhìn Pacino trên màn ảnh nở nụ cười, cậu cũng rất thích ý để nhảy một điệu với lão sư.

Kế tiếp chính là lão sư dạy âm nhạc Zedine, đánh giá của Zedine là: “nếu như cậu muốn ra album, tôi mong muốn sẽ có vinh hạnh trở thành chế tác của cậu.”

Sau lại lục tục xuất hiện lão sư dạy cưỡi ngựa cùng xã giao, cùng với băng ghi hình của mỗi học viên, MC hỏi các học viên có tán thành việc Đường Phong nhận giải thưởng siêu sao hay không, mà không có một học viên trả lời không.

Đường Phong tự giễu nghĩ, đây chính là uy lực lão bánh quẩy của cậu a.

Cùng lúc đó, trên màn hình xuất hiện ba người đầu tư, Lục Thiên Thần cùng Charles đối Đường Phong khích lệ cũng không có gì kỳ quái, kỳ quái chính là Tô Khải Trình cư nhiên cũng bỏ phiếu tán thành.

Đường Phong dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Tô Khải Trình, người đàn ông kia cũng vừa vận nhìn lại, lạnh lùng cười khê như đang nói: Lúc làm việc tôi là một người nghiêm túc, tuy rằng tôi thừa nhận cậu, nhưng tôi vẫn nhớ kỹ chuyện cậu đánh tôi.

Đánh một gậy lại cho viên đường?

Ngay lúc mọi người nghĩ rằng MC chuẩn bị tuyên bố người đoạt giải là Đường Phong, cả Đường Phong cũng cho rằng cậu có thể bình tĩnh ngồi ở chỗ kia bình tĩnh đợi cầm cúp, trên màn ảnh lại xuất hiện một lão giả, một trong những biểu diễn gia xuất sắc nhất, lão sư của Fiennes Đường, Lai Thụy.

Nếp nhăn đã tràn ngập trên khuôn mặt của lão nhân, nhưng đôi mắt đen vẫn lấp lánh hữu thần như trước, ngay lúc Đường Phong ngẩng đầu nhìn màn ảnh, cậu phảng phất như đang ngồi đối mặt nói chuyện cùng Lai Thụy, không có khoảng cách sống chết, không có thân phận không thể kể ra, cũng không có màn hình điện tử.

Ngay nháy mắt Lai Thụy xuất hiện, viền mắt Đường Phong nhin không được có chút ướt át.

Lão nhân kia mang theo biểu tình hiền lành, thông thả mở miệng nói: “Khi tôi đang tiếc nuối cho thế giới đã mất đi một siêu sao sáng sủa nhất, tôi nhìn thấy biểu diễn của một thanh niên Trung Quốc. Không có ngôn ngữ, không có nhiều động tác, người chỉ cần nhìn vào đôi mắt sáng sủa kia liền thấy được một thế giới vĩnh viễn cũng không thể chạm tới.”

Đột nhiên, một lão nhân từ phía sau màn hình đi ra, trên mặt tràn ngập tươi cười mở ra hai tay: “Chúc mừng con trai của ta, con là siêu sao cuối cùng đạt huy chương.”

Bên trong một mảnh ồ lên, mọi người đang ngồi đều đứng lên vỗ tay hoan nghênh sự có mặt của nghệ thuật gia này.

“Đường Phong, nhanh đi tới a.” Thấy chàng trai sững sờ ngồi tại chỗ bất động, người đại diện Tiểu Vũ liền đẩy nhẹ Đường Phong, cậu hít sâu một hơi rồi chạy nhanh lên sân khấu, ngay lúc ôm lấy Lai Thụy thì nước mắt liền thi nhau chảy xuống, cậu nên nói cái gì? Cậu cái gì cũng nói không nên lời, nước mắt của cậu đã thể hiện toàn bộ tình cảm chất chồng.

“nếu như Fiennes còn sống, hẳn có thể thấy con nhất định sẽ hết sức cao hứng, bởi vì tinh thần của hắn đã được con kế thừa.” Lão nhân là cơ nào tiếc hận một thiên tài biểu diễn mất đi, lại cơ nào vui vẻ khi ông còn sống có thể thấy được một siêu sao nữa quật khởi, ông giống như một người cha, hiền lành vỗ bả vai chàng trai đang ôm chặt ông mà khóc không ra tiếng, “Con thật giống Fiennes, bề ngoài đều là đàn ông trưởng thành, đến khi thật sự vui vẻ lại giống như con nít cứ khóc liên tục.”

“Lai Thụy, cảm ơn ông.” Chàng trai nghẹn ngào rồi lần thứ hai lộ ra tươi cười, “Cảm ơn, thực sự rất cảm ơn...”

“Ta biết con nhất định sẽ trở thành một siêu sao chân chính, ta cũng thật cao hứng khi biết con, con trai của ta.”

Lão nhân tóc trắng xóa này không chỉ là lão sư dạy trên lớp học biểu diễn của cậu, có đôi khi càng giống một người cha, Đường Phong không có cha, cậu không biết người cha chân chính là cái dạng gì, nhưng cậu nghĩ cha của cậu nên giống như Lai Thụy.

Dạy cậu diễn xuất, nói cho cậu đạo lý làm người, ngay lúc cậu yếu đuối cùng thương tâm sẽ an tĩnh ở một bên nhẹ nhàng vỗ lưng cho cậu.

Tối nay, siêu sao vừa mới sống lại.

128. Chương 128 - Tình Nhân Trong Mơng Kết Thúc

Chương 128 Tình nhân trong mơng kết thúc

Ngày hôm sau của ngày kết thúc ban huấn luyện siêu sao cũng là buổi thu cuối cùng của tiết mục “tình nhân trong mơng”, kì cuối cùng là chọn lựa giữa hai nam ngôi sao, sự chọn lựa của Charles không có bất luận cái gì lo lắng, Đường Phong vẫn sẽ là lựa chọn số một của vị lão đại này. Nhưng đối với khán giả trước màn hình TV vẫn có một chút kinh ngạc.

Bọn họ lo lắng chính là ở phần cuối đột nhiên tình thế lại xoay ngược, không ai đoán được tâm tư của kẻ có tiền, ai biết Charles có thể hay không ở ngay phút cuối lại chọn người không phải Đường Phong, thẳng đến khi thấy Charles như cũ đem hoa tươi tặng cho Đường Phong, khán giả xem TV mới thở dài một hơi.

Mà ngày hôm nay, sẽ là lần bày tỏ cuối cùng của Charles.

Địa điểm bày tỏ không còn là S thị nữa, toàn bộ tổ ekip đều được ngồi máy bay đến thành phố Xi-e-tô nằm ở Tây Bắc của nước Mỹ, ngày hôm nay Charles sẽ ở trong biệt thự bên hồ Oa-sinh-ton của Xi-e-to hướng Đường Phong biểu lộ.

Ban ngày, Tổ ekip của đài truyền hình vội vàng đi thu lại hình ảnh khu nhà cao cấp bên hồ Oa-sinh-ton, thỉnh thoảng thảo luận biệt thự này là của vị CEO kia, thuộc công ty mỗ mỗ mỗ, bọn họ cũng gặp được những nhân vật cấp cao chỉ xuất hiện vài lần trên tạp chí tài phú ra vào nơi xinh đẹp này.

Mặc dù nơi này là nhà của Charles, mặc dù buổi chiều bọn họ đã cử hành nghi thức bày tỏ rồi, thế nhưng hiện tại Charles vẫn không thể đơn độc gặp mặt Đường Phong nói chuyện phiếm.

Trước sau như một, bọn họ đơn độc nhận phỏng vấn của MC thuộc đài truyền hình.

Bây giờ là ba giờ hai mươi ba phút ở nước Mỹ, Đường Phong cùng MC ngồi trong một căn phòng gần mặt hồ trong nhà Charles, hai mặt tường của phòng đều là thủy tinh trong suốt, trong đó một mặt thủy tinh có thể mở ra, bên ngoài là một sàn gỗ kéo dài thành boong tàu, bên cạnh boong tàu có đậu một chiếc du thuyền.

Ngồi trên ghế salon người có thể cảm nhận được gió mát thổi tới từ mặt hồ, thỉnh thoảng nghiêng đầu liền nhìn thấy hồ Oa-sinh-ton mỹ lệ, mặt hồ màu lam dưới ánh nắng mặt trời như một viên bảo thạch sáng bóng.

“Đường Phong, chúng tôi cũng không biết nguyên lai cậu và Charles có quen biết trước, trước khi tham gia tiết mục cậu biết Charles sẽ là bạch mã vương tử sao?” Khán giả bình thường sẽ chú ý đến một số vấn đề, ngày hôm nay MC đặt biệt lấy một ít vấn đề được khán giả cùng dân mạng chú ý nhiều nhất hướng Đường Phong tìm đáp án.

“Đầu tiên, tôi cảm thấy bốn chữ “bạch mã vương tử” thực sự không có chút thích hợp với Charles, hẳn càng giống... sư tử, bình thường thoát nhìn uy phong bát diện lại cao ngạo tự phụ,” Đường Phong cười cười, tiện tay đem mấy sợi tóc lòa xòa vuốt ra sau, “Có thể có rất nhiều người sẽ không tin, nhưng trên thực tế tôi

cũng không biết Charles cũng tới tổ ekip làm tiết mục, tôi và hân trước kia không tính là thân thiết, gần đây bởi vì Charles là bạn tốt của Lục tổng nên có gặp qua vài lần.”

Rốt cuộc nửa thật nửa giả đi, cho dù cậu cùng Charles ở chung một tháng, đối với Đường Phong mà nói hai người lúc đó có quan hệ không xa hơn hai chữ “bạn bè”.

“Sau đó Charles vẫn luôn chọn cậu, chúng ta cùng khán giả đều rất ngạc nhiên, hân có gặp riêng cậu hay cho cậu các loại ám chỉ các loại?”

Đường Phong cúi đầu nở nụ cười, ngón tay nhẹ nhàng nhu nhu môi, dưới tầm mắt ái muội của MC mở miệng: “Chúng tôi có gặp mặt riêng.”

“Giờ khắc này phỏng chừng có rất nhiều người ở trước màn hình mà kích động hoan hô rồi.” MC lập tức nở nụ cười.

“Chúng tôi bây giờ là bạn bè,” Đường Phong nghiêm túc nhìn màn ảnh, “Giống như khởi xướng trong tiết mục, thuộc về hữu nghị giữa hai người đàn ông, nếu như trong đầu óc của người có cái gì không thuần khiết, mau khiến chúng nó bay ra hết đi!”

Toàn bộ quá trình phỏng vấn đều rất thông thả, sự hài hước của Đường Phong làm cho MC cùng nhân viên công tác bình thường ở một bên cười rộ lên, thỉnh thoảng chàng trai này cũng đem mình ra tự giễu.

Đại khái đến chạng vạng, Đường Phong bước ra lan can lầu hai nhìn xuống, Charles đang một mình trên bong thuyền đặt nền. Từ trước đến giờ các tiết mục đều thích biểu diễn “kinh hi”, nam chính lén gạt nữ chính chuẩn bị lễ vật tặng đối phương, sau đó đưa lên khiến cho đối phương vui vẻ.

Rõ ràng, tổ ekip không thích đi con đường bình thường, ngay từ đầu Đường Phong đã biết hôm nay Charles sẽ hướng cậu biểu lộ, cũng có thể thấy rõ ràng động tác bố trí của Charles, như là hiện tại Charles đang ở bong thuyền cầm một ít nến cùng hoa, thỉnh thoảng còn có thể ngẩng đầu lên cùng Đường Phong chào hỏi.

“Hắc, cậu thực sự không muốn xuống giúp đỡ cứ như thế ở trên đó nhìn tôi vội vội vàng vàng sao?” Ngửa đầu, Charles hướng Đường Phong la lớn.

“Hoa tươi cùng nến không đủ, trên mặt nước nên thêm vài thứ.” Không chỉ không giúp đỡ, Đường Phong lại còn tăng thêm nhiệm vụ cho Charles.

Charles hướng về phía chàng trai làm một lễ nghi tiêu chuẩn của quý tộc: “Nghe ngài, quý cô.”

Thực sự rất nhanh miệng.

Đường Phong cười hướng Charles làm ra động tác đưa ra ngón tay cái hướng xuống, mặt trời ở Xi-e-to dần chìm xuống, giống như một dây lửa xinh đẹp phiêu du trên mặt nước hồ Oa-sinh-ton, lửa đỏ thiêu đốt mặt nước lam sắc, xa xa không biết là du thuyền của ai, lưu lại một quang ảnh màu đen không rõ, như một bức tranh, mà bọn họ lại là nhân vật trong bức tranh này.

Đem địa điểm của buổi quay cuối cùng dời tới Mỹ, Charles có ý tứ của mình, cũng có đề nghị của Lục Thiên Thần về chuyện đóng phim ở Mỹ, không bằng cứ đến thẳng khỏi phải có hành trình đi qua đi lại.

Mặt hướng mặt hồ cùng mặt trời buổi chiều, chàng trai dùng hai tay đỡ lan can hít một hơi thật sâu, đây là tư vị sống, luồng gió từ hồ nhiễm sự ấm áp từ mặt trời nhẹ nhàng tiến nhập vào lồng ngực của cậu, ngón gió xoáy tí hon không ngừng xoay tròn, có hồ nước, có tiên cá, Pearl cùng vị đạo của ánh mặt trời, loáng thoáng còn có chút khí tức của rượu ngon xì gà tốt.

Vị đạo hỗn hợp cùng một chỗ tạo nên mùi vị của cuộc sống.

Mở mắt, ánh mặt trời vừa vịn tiến sâu vào trong mắt của cậu, thế cho nên lông mi cùng mắt đều nhiễm một tầng nhan sắc lửa đỏ yêu mị, cậu nheo mắt lại, ánh mặt trời gây trở ngại để nhìn ra xa trên mặt hồ có thêm một chiếc du thuyền, trên du thuyền có đứng một người hình như cậu có quen biết.

Lục Thiên Thần?

“Đường Phong!” Dưới lầu bổng truyền đến tiếng la của Charles.

Cậu cúi đầu nhìn xuống dưới, người đàn ông kia đã đem tất cả nền đốt lên, tay áo cùng ống quần đều được cuộn lên, thoát nhìn như công nhân của thuyền đánh cá vừa vớt cá từ dưới hồ lên, chỉ có đôi con ngươi màu râm nắng vẫn tràn ngập màu sắc quý tộc như cũ, đẹp đẽ quý giá như một viên bảo thạch quý.

Đường Phong cho tới bây giờ cũng không biết mắt của Charles kỳ thực đẹp như vậy, giống như cho tới bây giờ cậu cũng không có chân chính nhận thức cũng lý giải người đàn ông này.

“Tôi thích cậu.” Bày tỏ vô cùng trực tiếp.

“Anh nói cái gì, tôi không có nghe được.” Khóe miệng của chàng trai giương lên, ánh mặt trời chói mắt khiến cậu ngẩng đầu che trán.

Trên người Charles phản quang nhiễm một tầng ánh sáng nhu hòa, tên kia mở ra hai tay hướng Đường Phong nở nụ cười, lộ ra hàm răng chính tề trắng noãn giống như vỏ sò.

“Tôi nói, nhảy xuống!” Charles la lớn.

« Cái gì nhảy xuống, anh điên rồi sao ? » Từ trên sân thượng nhảy xuống sẽ rơi vào hồ.

Charles liên tục ngoắc lại hét to : « Tới a tới a, nhanh nhanh, nếu như cậu là một người đàn ông thì hãy nhảy xuống, hay là nói cậu chỉ là con vịt cạn không biết bơi. Thế nhưng cái này không quan hệ, bởi vì nếu như cậu nhảy xuống tôi sẽ đem cậu vớt lên, cậu không cảm thấy nóng sao ? Nhanh, nhảy xuống ! »

« Phép khích tướng đối tôi vô dụng. »

Môi nâng lên cười khê, Đường Phong xoay người đi vào trong phòng, Charles càng phát ra tiếng la hét kêu gào sau lưng cậu, chỉ là những tiếng la này truyền đến tai cậu chỉ như những lời nói không rõ.

Cậu đi về trước ba bước, ngay lúc mọi người cho rằng Đường Phong sẽ đi vào phòng, chàng trai này đột nhiên xoay người chạy lại.

Nhẹ nhàng lướt qua tay vịn.

Thật lâu trước đây, cậu rất ao ước được như thanh niên trẻ tuổi không chút cố kỵ nhảy từ trên cao vào hồ bơi hoặc là biển rộng, cậu ở đời trước không hề có cơ hội ném thử.

Hình ảnh dừng lại dưới ánh sáng của hồ vào chạng vạng, một chàng trai nhảy từ sân thượng rơi vào trong mặt trời buổi chiều ở Xi-e-to.

« Phác thông » một tiếng, Charles cũng nhảy vào theo, vậy đại khái đây là lúc họ bày tỏ rồi, cùng với sự tưởng tượng của khán giả hoàn toàn khác biệt, bởi vì tới cuối cùng cũng không biết đây có tính là bày tỏ hay không, cùng với việc Đường Phong nhảy xuống rốt cuộc là đáp ứng, hay vẫn là không đáp ứng ?

Trên mặt hồ cách đó không xa, người đàn ông vẫn đứng trên du thuyền nhàn nhạt nở nụ cười, nhẹ hít vào một hơi rồi xoay người đi vào buồng nhỏ trên thuyền.

Nền cùng hoa tươi, lãng lạng trôi nổi dưới hoàng hôn cho đến khi ánh trăng mọc lên.

...

...

Tiết mục đã kết thúc ?

« Tôi nghĩ sau khi tung ra bản kết thúc này chúng ta sẽ nhận được nhiều thư của khán giả. » Kết cục không có kết thúc, người chế tác Vương Nam có chút đau đầu xoa xoa cái trán, vốn tiết mục sẽ dựa theo trình tự định sẵn mà phát triển xuống, Charles hướng Đường Phong bày tỏ, sau đó Đường Phong có thể chấp nhận cũng có thể cự tuyệt.

Không phải giống như bây giờ, hoàn toàn không biết cái này tính là cùng một chỗ vẫn là không cùng một chỗ.

Khải nhún vai, cười nói : « Không có biện pháp, Charles cho tới bây giờ đều không phải là người sẽ nghe theo mệnh lệnh, cũng có thể là... chính hắn cũng không có dũng khí đi hỏi để nhận được đáp án. »

« Hắn không có dũng khí ? Tôi cảm thấy hắn thuộc loại phần tử khủng bố rồi ! »

« Người cường đại cũng có nơi mềm mại, thậm chí là một mặt yếu đuối »

Mỗi người chúng ta, đều có một mặt như vậy.

*****HOÀN QUYỂN 1/*****

129. Chương 129 - Ác Ma Đường Mòn

QUYỂN 2: PHONG MANG VỪA LỘ

Ác ma đường mòn

Hai chân khoan lại ngồi trên salon, Đường Phong mở ra kịch bản, từ đầu tiên nhìn thấy là – Satans Alley, cũng chính là tên bộ phim điện ảnh của đạo diễn Lý Ngụy, dịch qua tiếng Trung với phiên danh là “ác ma đường mòn.” “Lúc một người đàn ông yêu một người đàn ông, có hay không từng tự hỏi mình, lẽ nào trời sinh tôi là vậy sao? Sau đó, có thể, sẽ nhẹ nhàng lắt đầu, chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, chỉ là người tôi yêu là “hắn” mà thôi, nói như vậy, là có tội sao?”

Mặc dù lúc cậu còn là Fiennes cũng đã từng xem qua kịch bản ban đầu, nhưng hiện tại khi xem lại nhân vật, ngôn ngữ, cảnh sắc được miêu tả vẫn xúc động thật sâu như cũ.

Đây là một bộ phim điện ảnh chứa màu sắc tôn giáo khá nhạy cảm, nói về thời kỳ đầu thế kỷ mười chín, vùng đất Phương Đông dần dần suy yếu nên càng ngày có càng nhiều người truyền giáo tiến nhập, lão cha sứ trong lúc truyền giáo đã thu dưỡng một cô nhi người Trung Quốc, ông ấy gọi hắn là “Đường.” Một cái tên đơn giản lại tràn ngập màu sắc Trung Hoa.

Có thể là ở trong lòng của lão cha sứ, hi vọng rằng đứa trẻ không nơi nương tựa này sẽ cường đại như triều Đại Đường trong quá khứ.

Tại thời đại tràn ngập náo động cùng thay đổi, chỉ có người tài năng cùng cường đại mới có thể đi tới cuối cùng.

Nhưng nơi phát sinh câu chuyện cũng không phải là mảnh đất thần bí Phương Đông, một ngày kia khi Đường trưởng thành, lão cha sứ qua đời, Đường mang tro cốt của lão cha sứ bước lên con đường đi đến Phương Tây, ở chỗ dâng hương trong giáo Đường ở nước Anh khi Đường mang tro cốt của lão cha sứ về cố hương, cũng gặp được một tu sĩ trong giáo đường.

“Tóc của hắn như ánh mặt trời giữa ban trưa, ánh vàng rực rỡ ấy so với hoàng kim càng thêm mỹ lệ, đôi mắt màu xanh biển ấy xinh đẹp hơn bất cứ bảo thạch nào, mặc dù Đường từ lúc sinh ra đến giờ, cũng chưa từng nhìn qua bất kì bảo thạch trân quý nào, nhưng cậu cảm thấy, đôi mắt cùng mái tóc của vị tu sĩ này thực sự cực kỳ xinh đẹp...” Đường Phong chậm rãi nhớ kĩ một đoạn miêu tả trong kịch bản.

Cậu tỉ mỉ tinh tế xem kịch bản, lần đọc này, dĩ nhiên là cả một ngày, ngoài ý muốn đã bị hấp dẫn vào. Trong thư phòng rộng lớn dưới ánh đèn bàn cùng với luồng gió đêm phảng phất từ cánh cửa sổ rộng mở mà len lỏi vào tạo nên một mảnh ấm áp, Đường Phong cúi đầu đọc kịch bản, tới cuối cùng.

“Hô——” Hít một hơi thật sâu, có chút mệt mỏi khép lại tờ kịch bản cuối cùng.

Kết thúc trong phim ảnh luôn luôn làm cho người ta thổn thức, phim có đề tài đồng chí cực nhỏ còn có kết cục tốt đẹp, hướng chỉ là phim có chứa màu sắc tôn giáo cùng sự va chạm văn hóa giữa phương tây và phương đông đây?

Trong nháy mắt, khiến con người trầm ổn lại ôn nhuận này có một loại xung động không thể kìm nén, mặc kệ chuyện gì xảy ra, mặc kệ gặp loại ngăn cản nào, cậu đều muốn dùng phương pháp của mình, ý nghĩ của mình để đi thể hiện nhân vật trong phim này. Cái này một khi xuất hiện thì giống như có ngàn vạn con

sóng biển ở trong huyết quản không ngừng rít gào, hầu như khiến Đường Phong nhảy dựng lên lập tức chạy đến phim trường.

Đầu thế kỉ mười chín con người vẫn chưa triệt để thoát ly khỏi những thống trị hắc ám trong tôn giáo, lớn lên trong thời đại này, cho thấy bản thân không giống người thường là một chuyện không dễ dàng.

Bởi vì người không giống người thường, thì thường thường dễ gần tử vong hơn.

Đường cùng Chris vốn có thể làm hai tu sĩ bình thường vượt qua cuộc đời trong tu viện, bọn họ rời xa trần thế tràn đầy âm thanh ồn ào âm ỉ, chiến tranh cùng cải cách quá xa xôi đối với bọn họ.

Bên cạnh tu viện nho nhỏ là một bờ biển xinh đẹp, khổ tu kỳ thực không khó, khi tất cả trở thành thói quen thì đó là đương nhiên, nhưng chân chính khảo nghiệm bọn họ lại là sự dụ hoặc của ác ma trong lòng.

Một người đưa lão cha sứ trở về cố hương lại ly khai chính quê hương của mình, trong lúc tụng kinh cầu khẩn cả ngày thực sự sẽ có được yên bình? Không có cách nào trở về cố hương, cho dù trở lại cũng không có người thân.

Tâm linh trống rỗng tịch mịch sẽ có được sự an ủi của thần? Hay sẽ phải bị dụ hoặc bởi tu sĩ tuấn mỹ, từng bước từng bước hăm sâu vào trong đáy vực cấm kỵ của thần?

Theo từng bước tiến của câu chuyện, bí mật trong tâm hồn của Đường giống như nước sơn vách tường loang lổ rơi xuống mà phơi bày ra tất cả, cậu rời đi đất mẹ cũng không phải là vì đưa tro cốt của lão cha sứ trở lại cố hương.

Mà là cậu đã phạm vào tội lỗi không được người khác tha thứ.

Bị ép xa xứ, bị ép chịu được sự sợ hãi, bị ép trở thành tu sĩ phong bế chính mình hơn hai mươi năm.

Điểm nhấn của phim chính là ở đây, giữa tình yêu và thần, giữa khát vọng trong nội tâm và sự tín nhiệm, hai con người đặc biệt của thời đại này nên lựa chọn thế nào?

...

...

Nương theo kết thúc của Ban huấn luyện siêu sao do hai công ty giải trí đứng đầu liên thủ tạo nên, một nhóm diễn viên cùng ca sĩ mới cũng theo đó tiến nhập vào trong phạm vi nhìn của khán giả.

Một ít học viên kí hợp đồng với giải trí Thiên Thần, những người khác thì kí với giải trí Tô thị, trên tin tức hằng ngày có thể thấy vị người mới này cùng vị đạo diễn ấy gặp mặt ăn cơm, vị người mới kia đã có đại bài chế tác hỗ trợ, mỗi người đều dựa vào chính mình từng bước tiến vào mảnh đất màu mỡ của giới giải trí mà khổ cực cày cấy.

Rất nhanh có người phát hiện, thế nào không hề gặp Đường Phong người vừa gây nên một ngọn lửa vừa qua?

Sau khi bản kết thúc tiết mục thân cận “tình nhân trong mộng” được tung ra, Đường Phong hầu như không còn tin tức gì xuất hiện, giống như một người vô hình tiêu thất.

Một số người suy đoán có lẽ chàng trai này là đi cùng Charles tương thân tương ái đi, dù sao có bầu bạn có tiền như Charles chẳng lẽ còn cần phải khổ cực đi đóng phim kiếm tiền? Huống chi Đường Phong không hề có tác phẩm điện ảnh nào, thậm chí còn không được tính là ngôi sao hạng hai, còn không bằng đi làm người làm ấm giường cho khỏe.

Những ngôn luận này tự nhiên chọc đến những người yêu mến Đường Phong bất mãn, trong tiết mục biểu diễn cuối cùng của ban huấn luyện Đường Phong triển lộ ra tài hoa bậc nhất là điều mọi người đều nhìn thấy, chỉ là dân chúng bình thường cũng sẽ không vì vậy mà yêu thích một minh tinh trong thời gian thật lâu.

Mà ngay lúc ngoại trừ những người yêu thích Đường Phong đã bắt đầu quên lãng con người đột nhiên trở thành tiêu điểm lại đột nhiên tiêu thất này, thì kênh tiết mục điện ảnh trung ương tung ra thu được tin tức rõ ràng về cuộc họp báo cho bộ phim của đạo diễn quốc tế Lý Ngụy.

“Ngày mai ở nước Mỹ đạo diễn trứ danh Lý Ngụy sẽ tuyên bố chính thức khởi quay phim điện ảnh mới, dàn diễn viên được bảo mật đến lúc đó cũng sẽ trình diện, lần này câu chuyện trong phim của đạo diễn Lý Ngụy liên quan đến vấn đề tôn giáo nhạy cảm, một khi hợp báo sẽ lập tức có được sự quan tâm của khắp mọi nơi, đội ngũ diễn viên bảo mật cũng đã mang đến vô hạn tò mò, thậm chí trong đó còn có một thiên tài.”

Lục tục, một ít đài truyền hình cùng trang web bắt đầu xuất hiện tin tức liên quan đến phim mới của đạo diễn Lý Ngụy.

“Đạo diễn Lý Ngụy sớm định ra vai nam chính là siêu sao quốc tế trứ danh Fiennes Đường, nhưng khiến kẻ khác tiếc hận chính là Fiennes Đường đột nhiên qua đời vì bệnh tật, phim cũng vì vậy mà kéo dài, sau đó đạo diễn Lý Ngụy trải qua một năm chọn lựa cuối cùng cũng chọn được người thay thế Fiennes Đường, nhưng mà khiến chúng ta cảm thấy kinh ngạc chính là, diễn viên thay thế Fiennes Đường không phải bất kỳ siêu sao nào mà chúng ta biết, mà chính là người mới chưa từng có bất kỳ tác phẩm nào, Đường Phong.”

“Đường Phong vừa đạt được giải thưởng cao nhất trong ban huấn luyện do hai công ty giải trí lớn hợp tác, lại được lão sư của Fiennes, biểu diễn gia quốc tế trứ danh Lai Thụy xưng là “tân một đời siêu sao” “lại một thiên tài biểu diễn”...”

“Đây là diễn viên người Hoa duy nhất đảm nhiệm vai nam chính trong điện ảnh Hollywood từ năm đó, đồng thời là người mới người Hoa thứ nhất đảm nhiệm một trong hai vai nam chính. »

Trong nước bởi vì tên Đường Phong xuất hiện trong danh sách diễn viên của phim điện ảnh “Ác ma đường mòn” của đạo diễn Lý Ngụy mà thảo luận từng bừng, nhất định cậu rất vui vẻ và sẽ thuận lợi trở thành người của Hollywood, cũng có người hoài nghi Đường Phong trước khi tham dự tiết mục đều là làm bàn đạp.

Phần lớn khán giả đều đối với phim mới của Đường Phong vô cùng chờ mong, thậm chí trước khi phim được công khai, thì trong nước có người đã chuẩn bị cho Đường Phong danh hiệu Đường tiểu sinh.

Bất kể như thế nào, trong lúc trong nước bắt đầu thảo luận về bộ phim, Đường Phong rốt cuộc chính thức bước lên con đường diễn nghệ sau khi sống lại, bộ phim đầu tiên, vai chính đầu tiên.

...

...

Hợp báo sẽ diễn ra ngay trước ngày khởi quay, đạo diễn Lý Ngụy cùng mấy người chế tác hướng truyền thông giới thiệu nội dung cơ bản của phim lại phát biểu cái nhìn cơ bản về bộ phim.

Sau đó là thời gian truyền thông phỏng vấn.

Hai diễn viên chính ngồi bên trái đạo diễn, bởi vì Đường Phong là người mới nên bị an bài ngồi bên cạnh Kino, cách đạo diễn một vị trí.

Sau khi truyền thông bắt đầu đặt câu hỏi, phần lớn phóng viên đều đem microphone nhắm ngay đại minh tinh Michael Kino, so với một tiểu minh tinh chưa có bao nhiêu tên tuổi, Kino có cát-sê cao tới một nghìn năm trăm vạn mới là trọng điểm tin tức của bọn họ.

“Kino, anh có thể cho biết vì sao tham gia phim của đạo diễn Lý Ngụy không? Ai cũng biết trước đó anh chưa từng diễn qua bất kỳ phim văn nghệ nào.” Một phóng viên hỏi.

Kino hôm nay mặc một thân âu phục, phối với mái tóc vàng cùng đôi mắt xanh ngọc bích vẫn là một người đàn ông mỹ lực mười phần như cũ, hắn hướng về phía ký giả mỉm cười: “Ừm, vậy khẳng định anh cũng biết trước đó tôi chưa từng có giải thưởng nào, tôi rất cảm ơn đạo diễn Lý Ngụy đã cho tôi cơ hội chứng tỏ mình, hoặc là một cơ hội đề danh thậm chí cầm tượng.”

Phóng viên phía dưới nở nụ cười.

“Nghe nói trong phim anh sẽ có vài hình ảnh có tình cảm mãnh liệt, Kino, anh sẽ bởi vì những phân cảnh quay cùng đàn ông như vậy mà cảm thấy không tốt sao?”

“Đương nhiên sẽ không!” Kino khoa trương hô một tiếng, sao đó ngả ngón nhìn về phía Đường Phong, chỉ vào cậu nói: “Mọi người nhìn cậu ta đi, chính là một người đàn ông anh tuần mỹ lệ vô song a!”

Đường Phong hợp thời làm ra động tác trộn mắt trắng, phía dưới nhất thời một mảnh cười vang.

Cũng có phóng viên đặc biệt là phóng viên đến từ Trung Quốc cũng đặt vấn đề hỏi Đường Phong, bất quá đại thể vấn đề rất bình thường, giống như: “Lần đầu tiên đóng phim của đạo diễn nổi tiếng nhất cùng hợp tác với diễn viên hàng đầu, cậu cảm thấy thế nào, có khấn trương hay không?” Hoặc là “Đề tài của bộ phim lần này rất hấp dẫn, cậu có chút lo sợ nào không” các loại.

Đối với người mới mà nói sẽ có chút khó khăn để trả lời, nhưng Đường Phong cái người mới này thì đáp vô cùng đơn giản lại thuận lợi, không để người bắt được chút nhược điểm, một màn hôm nay sau khi truyền đến trong nước, lập tức có người phát hiện điểm này, Đường Phong có đủ giọng quan cùng giáo hoạt, trí tuệ đủ cao, thảo nào có thể bắt được tâm Charles.

Đôi mắt truyền thông cũng là một môn học, trước đó Lục Thiên Thần còn tìm người dạy Đường Phong học, bất quá sau đó lão sư xấu hổ mà tiêu sái rời đi.

Nguyên nhân kỳ thực rất đơn giản, lão sư của khóa dạy năm nay mới hai mươi tám tuổi.

Đường Phong thoát nhìn tuổi còn rất trẻ, kỳ thực đã trải đời hơn hai mươi năm, có hơn hai mươi năm kinh nghiệm, rốt cuộc ai là lão sư của ai a...

...

...

Sau khi tuyên bố khởi quay, tối đến chính là tiệc tư nhân do tổ ekip tổ chức, tham gia bữa tiệc ngoại trừ nhân viên của tổ ekip còn có nhân viên công tác bên ngoài cũng như vài người bạn trong giới điện ảnh, vài người bạn của đạo diễn Lý Ngụy, đương nhiên cũng có vài ngôi sao hàng đầu của Hollywood, khách khứa có mặt đều có quan hệ bạn bè tương đối tốt với người của tổ ekip.

Tiệc thế này cũng giống như trong trí nhớ trước đây của Đường Phong, cũng chính là người chế tác điện ảnh cùng diễn viên chính lên đài diễn thuyết, Đường Phong cũng bị tóm lên tùy ý nói mấy câu, sau đó mọi người tụ tập vui chơi giải trí. Còn hơn đứng dậy giới thiệu có nề nếp, tự nhiên giao tiếp rất thích hợp cho việc lý giải đối phương khi hợp tác lần đầu tiên, diễn viên chính cùng nhân viên công tác lý giải lẫn nhau thường thường sẽ tránh xảy ra vài trường hợp đáng xấu hổ.

Tăng tiến tình cảm, giao tiếp thuận lợi, đây là mục đích của buổi tiệc này.

Đạo diễn Lý Ngụy lôi kéo Đường Phong đến nói chuyện phiếm cùng một đám biên tập viên, nguyên lai là trước đó vài ngày việc Lai Thụy tán thưởng màn biểu diễn cuối cùng của Đường Phong trong ban huấn luyện siêu sao trong nước được truyền ra, người của giới đạo diễn cũng bởi vậy mà chú ý đến vị diễn viên đến từ Phương Đông này, đạo diễn Lý Ngụy cũng nói giỡn ánh mắt của ông từ trước đến nay đều không sai, ngay trước lúc Lai Thụy khai quật được thì đã đem vị siêu sao tương lai này kéo đến trong phim của mình rồi.

“Cái lão già Lai Thụy kia tính cách thực sự rất cổ quái, tôi nghe nói ông ta đáp ứng Lục Thiên Thần tham gia Ban huấn luyện siêu sao chẳng qua là vì có thể kiếm thêm một khoảng thu nhập, thực sự là một lão già không nói được!” Một biên tập viên cùng hợp tác với Lai Thụy vừa uống bia vừa cười mắng, “Ngày đầu tiên ông ấy nói gì đó hù cậu rồi bỏ chạy đúng không?”

“Cậu đoán ông ấy đi đâu?” Biên tập viên hỏi Đường Phong.

“Đi Nam cực cho chim cánh cụt ăn.”

Đạo diễn Lý Ngụy một bộ kinh ngạc: “Đường Phong, làm sao cậu biết? Ông ấy thật sự là chạy đi Nam cực cho chim cánh cụt ăn!”

Tôi đương nhiên biết, hằng năm vào mấy tháng này Lai Thụy đều có thói quen chạy đến Nam cực. Đường Phong cười nhàn nhạt.

“Ông ấy tuy rằng cổ quái, nhưng tôi nghĩ đây là bệnh chung của tất cả thiên tài, bọn họ đều bị đại chúng làm hư, mà đại chúng cũng nguyện ý cưng chiều ông ấy, có thể được ông ấy thừa nhận cũng không có nhiều người, trước cậu chỉ có một Fiennes.”

Mọi người hàn huyên về Lai Thụy một hồi, trò chuyện trò chuyện lại xả tới Fiennes Đường, Đường Phong có linh hồn là Fiennes Đường là lần đầu tiên chính tai nghe được nhân viên công tác Hollywood là thế nào đánh giá cậu, bất quá đại khái là vì nguyên nhân Finnes qua đời mới hơn nửa năm nên mọi người nói khá khách khí, đại thể đều là vài đánh giá tốt.

“Sao không thấy Kino?” Hàn huyền đại khái hơn nửa tiếng, Đường Phong phát hiện diễn viên chính cũng là ngôi sao đại bài Michael Kino không thấy, cái tên kia vừa nói muốn cùng cậu uống rượu nói chuyện phiếm vậy mà mấy giờ nữa Cái bóng cũng không thấy.

“Hắn ở đằng kia!” Một nhân viên công tác phát hiện ra Kino, Đại minh tinh Hollywood tóc vàng điển trai đang đứng bên cạnh cửa sổ phía sau Đường Phong, Đường Phong quay đầu lại thì dễ dàng nhìn thấy được Kino trong đám người, bên cạnh hắn có một cô gái xinh đẹp mặc váy đỏ đang đứng, cô gái ở dưới ngọn đèn có vẻ vô cùng gợi cảm mê người.

Đường Phong biết cô gái kia, cậu chưa nói chuyện với cô ta thế nhưng cậu biết cô ta gọi là Lilith, là một trong những nữ ngôi sao Đại Tân sinh của Hollywood, Lilith lớn lên gợi cảm mê người, thuộc về loại hình nữ ngôi sao xinh đẹp, rất được khán giả nam sinh yêu thích, còn được bình chọn đứng hạng mười sáu trong danh sách những người phụ nữ xinh đẹp nhất.

Kino anh tuấn, Lilith xinh đẹp, một nam một nữ trẻ tuổi như vậy đứng cạnh nhau luôn luôn vô cùng đẹp mắt.

“Lilith là bạn gái của Kino, Đường Phong, quan hệ giữa bọn họ vẫn chưa công khai, cho nên tốt nhất không nên tiết lộ với bên ngoài.” Vị biên tập nói chuyện phiếm cùng Đường Phong vừa uống rượu vừa nói, “Ừ, cậu cũng biết đó, phương diện tình yêu của các ngôi sao trẻ ở Hollywood rất được quan tâm.” Nam ngôi sao Hollywood cho tới bây giờ đều không ít bạn gái, giống như nữ minh tinh cũng sẽ không thiếu tuấn nam galan phóng khoáng bên cạnh, kỳ thực mỗi một người mới bước vào giới giải trí cũng không khác gì người bình thường ngoài đường, muốn ăn muốn uống muốn ngủ, chỉ là trong giới giải trí có đủ loại người, tiếp xúc càng nhiều loại người, thì cơ hội bị dụ dỗ càng tăng lên.

Người giữ mình trong sạch giống như Fiennes căn bản không có nhiều, tuy rằng Đường Phong cảm thấy này có thể là bởi vì mọi người đều biết cậu có bệnh trong người, rất sợ đột nhiên đang lăn trên giường thì phát bệnh, vì tránh phiền phức nên cậu cách phương diện tình cảm rất xa..

Bọn họ đang trò chuyện về Kino cùng Lilith thì hai người bị đàm luận cũng đi tới, dựa theo lễ phép tự nhiên giới thiệu cho nhau.

“Lilith, cậu ấy là Đường Phong mà anh từng nhắc tới, một chàng trai Phương Đông vô cùng có mị lực, hơn nữa chúng ta rất nhanh sẽ yêu nhau, cho nên nghìn vạn lần em đừng có ghen.” Kino vui tươi hơn hử thối gió dập lửa.

“Chào cô, thật vui khi được gặp cô, tôi rất thích biểu diễn của cô trong bộ phim “Na”.” Đối lời dạo đầu cùng người xa lạ, Đường Phong lựa chọn bảo thủ, nhưng cho dù là bảo thủ cũng sẽ gặp phải đả ngộ sập cửa.

Lilith sách một tiếng, ngữ khí không quá thân thiện: “Cậu thích bộ phim đó? Đó là một sự sỉ nhục, tôi rất ghét bộ phim đó!” Cô nàng bình luận về bộ phim cũng là bộ phim giúp cô nàng thành danh, đồng thời cũng là bộ phim nổi danh duy nhất hiện nay.

Đường Phong chỉ cười cười, nữ minh tinh như Lilith ở giới giải trí thấy không ít, đó là bệnh chung của người trẻ tuổi, thích phản pháo.

“Lilith.” Kino giật mình hô tên cô nàng.

“Được rồi, em đã gặp qua bạn của anh, hiện tại em muốn đi uống rượu.” Dem Kino bỏ qua, Lilith vuốt tóc rồi xoay người nâng giày cao gót đi đến quầy bar, giống như một cô gái nhỏ tùy hứng trong yêu đương.

Kino thở dài: “Xin lỗi, Đường Phong.”

“Không sao, tôi nghĩ là anh nên đi xem cô ấy.” Cậu trước đây còn bị một ít văn bối nói là “lão già vô danh”, tuy rằng sau này cậu vẫn luôn nổi danh, mà những đứa trẻ hư hỏng này đều đổi nghề đi làm người bán hàng.

Người làm nghề này sẽ phải tiếp xúc rất nhiều loại người, không phải ai cũng hiền hòa thân thiện, nếu như cậu tùy tiện nổi giận thì không biết đã chết bao nhiêu lần.

“Tôi rất muốn cùng cậu uống rượu tâm sự.” Trong mắt Kino lộ ra biểu tình giống như chó con.

“Không, anh hẳn là nên đi chiếu cổ bạn gái của anh, đây mới là điều một người thân sĩ phải làm.” Võ vai Kino, Đường Phong đem người đàn ông đẩy đi, người sau lại có chút lưu luyến không rời nhìn cậu một cái, sau khi thề thốt lần sau sẽ mời Đường Phong đi ăn cơm mới chạy đi tìm Lilith.

Đường Phong ngồi xuống sau đó có nhân viên công tác liền nổi giận thay cậu: “Ngôi sao Đại tân sinh cho rằng diễn được một bộ phim nổi tiếng liền có thể vẫn sẽ luôn nổi danh, bọn họ kiêu ngạo tỏ vẻ mình như là đại bài thật sự, sau này cậu sẽ gặp rất nhiều người như vậy, mặc kệ bọn họ, làm tốt việc của mình là được.”

Nếu như Lilith là bạn gái của Kino, cậu nghĩ đến lúc Kino mời cậu dùng cơm sẽ nói vài chuyện về Lilith.

...

...

Khởi quay sẽ được bắt đầu ở một nơi yên tĩnh ở Philadelphia với nghi thức thuộc về Trung Hoa, đạo diễn Lý Ngụy tuy rằng thâm nhập vào Hollywood nhưng lại là thể hệ đạo diễn tốt nghiệp ở trường điện ảnh Bắc Kinh, nghi thức khởi quay luôn làm theo truyền thống Trung Hoa, bày lợn sữa cùng thấp hương bái tế, dẫn tới không ít nhân viên người nước ngoài chụp ảnh làm lưu niệm.

Ngày đầu tiên khởi quay Kino ngoài ý muốn chưa tới, ngày hôm nay không có phân cảnh của Kino, Kino có lý do không cần đến, chỉ là Đường Phong cảm thấy có chút ngoài ý muốn, cậu cho rằng có thể thấy Kino.

“Không nghĩ tới ngày đầu tiên đóng phim lại có thể ăn heo sữa, ha ha ha, khởi đầu tốt đẹp!” Làm trợ lý kiêm người đại diện của Đường Phong, Tiểu Vũ cũng đi đến phim trường.

“Ăn ít một chút, lại còn ăn nữa cô phải giảm béo đó.” Đường Phong không quên trêu chọc Tiểu Vũ.

Nguyên tưởng rằng sẽ thuận lợi vượt qua ngày khởi quay đầu tiên cũng không cần đến mức quá tốt đẹp như lời Tiểu Vũ, Đường Phong đối với diễn xuất của mình vô cùng tự tin cũng thật không ngờ ngay ngày đầu tiên đã gặp cản trở không nhỏ.

130. Chương 130 - Cản Trở (một)

Trong lúc quay phim việc bị NG là vô cùng bình thường, một lần liền qua là trường hợp hi hữu, cho dù người là ảnh đế ảnh hậu cảm qua vô số giải thưởng tới cao thì cũng không có cách nào bảo chứng một lần liền qua. Trạng thái tốt nhất là chỉ cần bốn đến bảy lần diễn lại tốt phân cảnh, còn lại có khi diễn mười lần vẫn chưa khiến cho đạo diễn cảm thấy thỏa mãn, lúc này mặc kệ là diễn viên hay đạo diễn đều cảm thấy áp lực nặng nề như bị ngọn núi đè trên người.

“Không, không phải như thế, chúng ta làm lại một lần nữa.” Đạo diễn mang mũ lưỡi trai ngồi ở ghế giám sát lắc đầu, “nghỉ ngơi mười phút đi.”

Đây là lần thứ tám Đường Phong bị NG vẫn chưa được thông qua.

Ở trong mấy chục năm lịch của Fiennes không phải không có việc quay đi quay lại đến tám lần, chỉ là đây lại là trận mở màn của Đường Phong sau khi sống lại, ngay từ đầu đã lâm vào trong lầy lội không khởi sinh ra chút phiền muộn, hơn nữa cậu thấy rằng phân cảnh này cũng không cần phải quay đến bảy tám lần như vậy.

Nội dung của phân cảnh này rất đơn giản, khởi đầu của bộ phim, Đường Phong sắm vai tu sĩ “Đường” một mình một người ôm hủ tro cốt của lão cha sứ hành tẩu trên một con đường của Trung Hoa, phía sau cậu là một mảnh trời xám xịt, bên cạnh là những người đi đường có thần sắc lạnh lùng.

Không ai chú ý một tu sĩ như vậy, thế nhưng Đường mặc áo chùng đen lại đem mũ che tạo nên một vẻ bất an cùng thần tình đau thương.

“Trong mắt của cậu thiếu đau thương, lão cha sứ đối với Đường là cha là bạn duy nhất là tồn tại duy nhất có thể dựa vào, hiện tại lão cha sứ đột nhiên ly khai, Đường mất đi không chỉ là một thân nhân đã nuôi dưỡng giáo dục cậu ấy, thậm chí trong nội tâm của cậu ấy đã bắt đầu hình thành bức tường phòng ngự với thế giới bên ngoài, Đường Phong, suy nghĩ về người đặc biệt quan trọng với cậu, thử đi cảm thụ nội tâm của Đường.” Đạo diễn Lý Ngụy không có phát hỏa với Đường Phong, thừa dịp trong thời gian nghỉ ngơi liền chạy lại giảng giải cho cậu.

Đạo diễn nói xong những lời đó liền ly khai, ông cấp Đường Phong một ít thời gian để tiêu hóa.

Người đặc biệt quan trọng? Đau thương rõ ràng? Đường Phong ngồi một mình hồi tưởng những gì đạo diễn vừa nói, có phải là ngay từ đầu cậu đã lý giải sai về tu sĩ Đường hay không?

Làm Đường Phong, ngay cả đời trước của cậu cũng không có nhiều người cho cậu đặc biệt quan tâm, Lai Thụy là một cái, chỉ là cái lão già kia mỗi một lần gặp mặt đều không nề hà mà dạy cậu lạc quan vui vẻ, mặc kệ là gặp phải chuyện gì đều phải lạc quan vui vẻ, không nên quá mức thương tâm cùng phần nộ.

Hơn nữa cậu vì có bệnh trong người đều luôn tu thân dưỡng tính, uống trà luyện thái cực quyền, dẫn đến rất lâu vì quá bình tĩnh mà mất đi cơ hội động tình.

Tu sĩ trong “ác ma đường mòn” là một chàng trai yếu đuối lại mẫn cảm, lão cha sứ ly khai khiến cậu cảm thấy không chỉ có thương tâm, càng nhiều là thất lạc cùng bàng hoàng, đi đến ngã tư đường người đến người đi mà cảm thấy luống cuống cho tương lai.

“Tốt, chúng ta trở lại một lần nữa!” Thời gian mười phút nghỉ ngơi đã hết, đạo diễn ra lệnh cho mọi người trở về vị trí của mình tiếp tục làm việc.

Đạo diễn ngồi ở ghế giám sát hô: “Ba, hai, một, bắt đầu!”

Người quay phim sắp xếp mọi thứ để chuẩn bị, nhân viên ghi chép của tổ ekip cầm trong tay bản ghi chép tại trường quay vừa sửa quần áo vừa niệm: “Phim trường lần quay thứ chín.”

Mặc dù lúc này ánh nắng vô cùng tươi đẹp, Đường Phong như trước cần phải tưởng tượng chính mình đang lượn lờ trong thế giới hôn ám ở xã hội cũ, trong tay của cậu là hủ tro cốt của lão cha sứ, cần phải bước đi từ đầu đường đến cuối đường, tròn một vòng không có cơ hội để thở dốc, cho dù trong lúc diễn đi tới một đường rẽ nhỏ cũng phải quay lại.

Đối với Đường Phong vừa quay chụp mấy tháng ở trong ban huấn luyện siêu sao mà nói, hiện tại hẳn là không trắc trở như vậy mới đúng.

Cậu bước từng bước một về phía trước, dưới chân là con đường bẩn thỉu lầy lội, đoàn người hai bên như dòng nước chảy ngược mà chảy qua thân thể cậu, chỉ có cậu là liên tục đi về phía trước, thỉnh thoảng bị người đụng phải, cậu cũng chỉ giống như một chú nai con bị hù dọa mà đem đầu của mình càng giấu sâu dưới mũ, đem tro cốt của lão cha sứ càng ôm chặt vào trong ngực.

Đoạn đường này không dài, cậu lại phảng phất như đã đi mất mấy chục năm, mỗi một phút mỗi một giây đều có ánh mắt lắng trì thân thể cùng linh hồn của cậu.

“Cắt! Dừng!” Đến phân nửa thời gian thì đạo diễn Lý Ngụy lại đột nhiên hô dừng, Đường Phong sửng sốt một chút, cậu đã cố gắng hết sức đem mình hòa vào trong cảm xúc của nhân vật, thế nhưng mới vài phút thì đạo diễn lại hô dừng, vẫn là không được sao?

Đường Phong hướng máy giám sát đi tới muốn nhìn đến đoạn phim vừa rồi rốt cục là chỗ nào không đúng, lúc chính mình diễn thì không thể tự biết mình làm chỗ nào không tốt, chỉ sau khi nhìn lại bản lưu mới có thể phát hiện vấn đề.

“Đường Phong, cậu đến đây tôi có chuyện muốn nói.” Đạo diễn Lý Ngụy đi tới kéo tay của cậu đi đến dưới mái hiên bên cạnh, Đường Phong liền không có cơ hội nhìn đến biểu hiện của cậu trên màn hình.

“Đạo diễn, xin lỗi.” Ngày đầu tiên khởi quay liền lâm vào trong khó khăn, Đường Phong cảm giác được áp lực không chỉ khiến cậu suy nghĩ, đối mình tự hoài nghi, còn gây ra áp lực cho toàn bộ nhân viên của tổ ekip.

Chỉ cần một lần quay không tốt thì họ sẽ không thể tiến hành bước công việc tiếp theo, từ sáng đến giờ đã qua hơn ba giờ, hơn ba giờ liên tục NG, thỉnh thoảng nghỉ ngơi năm phút hay mười phút, không được, tiếp tục, vẫn không được, không chỉ Đường Phong có áp lực, nhưng bởi vì cậu diễn xuất không đạt yêu cầu mà đạo diễn mong muốn cho nên dẫn đến công việc của tổ ekip trì trệ không tiến.

Người chân chính thừa nhận áp lực vẫn là Đường Phong.

“Cậu biết không? Cho đến bây giờ cũng chỉ có hai ba người Hoa có thể xông vào Hollywood, mà trong hai ba người đó lại chỉ có duy nhất một Fiennes Đường có thể cạnh tranh cùng các siêu sao khác ở Mỹ và các nước châu Âu, nguyên bản chúng tôi tìm là Fiennes, nhưng sự ra đi đột ngột của cậu ấy là một tổn thất nặng đối với sự phát triển của điện ảnh.” Đạo diễn Lý Ngụy đứng trước mặt Đường Phong thở dài, kéo xuống chiếc mũ lưỡi trai lộ ra mái tóc ngắn xám trắng.

Đạo diễn mới rồi còn khích lệ Đường Phong hiện tại đột nhiên đổi ý.

Đường Phong không biết mình biểu hiện như thế nào, Fiennes chính là cậu a, thế nhưng cậu hiện tại cũng không phải Fiennes, cậu thậm chí nhện không được suy nghĩ vì sao cậu một lần lại một lần thụt lùi, nếu như cậu còn là Fiennes liệu có gặp đến loại tình huống này sao?

“Bên đầu tư vốn định mời mấy minh tinh điện ảnh người Hoa, nhưng cuối cùng tôi lại chọn cậu, cậu có biết tại sao không?” Vòng xung quanh lông mày thoáng nhăn lại, đạo diễn nói lời thăm thía nhìn Đường Phong đang mặc áo choàng đen của người tu đạo.

Đường Phong sau khi hóa trang khiến nhiều người cảm thấy trước mắt sáng ngời, áo choàng đen của người tu đạo khoác lên trên người chàng trai có vị đạo cổ điển của Trung Hoa mang đến một cảm giác có tên là cấm dục, người sẽ nhện không được có suy nghĩ muốn sùng bái song song lại nhện không được sinh ra một số tư tưởng ô uế bẩn thỉu.

Ý niệm bị đầu độc xuất hiện trong đầu liền dần phát triển như ngọn đại hồng thủy không có cách nào ngăn lại được, khúc nhạc đạo đầu từ thân phận nhân vật đã tạo nên một sự mâu thuẫn đặc biệt, một tu sĩ được tôn kính cũng là một tu sĩ khiến người muốn chà đạp.

Tu sĩ thân là người hầu của thần, tín ngưỡng gửi vào thần, lại bị một thứ đến từ nội tâm tên là “dục vọng” dụ hoặc.

Đường Phong lắc đầu, lúc này không thích hợp để nói giỡn, tuy rằng cậu rất muốn nói là bởi vì người đầu tư Charles cực lực tiến cử cậu.

“Không chỉ bởi vì người đầu tư mạo hiểm phủng cậu, mà là trên người cậu có một loại khí chất đặc biệt làm cho người ta mê muội, thế giới này thứ không thiếu nhất chính là người có diễn xuất tốt, nhưng cái gì mới là diễn xuất tốt, làm sao để so sánh diễn xuất? Cho tới bây giờ vẫn chưa có đáp án xác định.”

Đường Phong biết cậu nói tiếp theo mới là lời đạo diễn chân chính muốn nói với cậu, cậu liền chăm chú lắng nghe.

Cậu biết hiện tại cậu không phải Fiennes đã thành danh lâu, chỉ là Đường Phong, gần như là một ngôi sao nhỏ vừa mới xuất đạo, khi một người nổi danh thì bên tai sẽ rất khó để nghe được đánh giá chân thực, một ít đạo diễn cùng người bình luận điện ảnh vì áp lực bên ngoài mà không dám nói ra lời nói thật với cậu, chỉ là liên tiếp hồng trứ cứng chùi cậu, có đôi khi rất dễ bị làm hư. Việc mà cậu cần làm hiện tại không phải là đi nhớ nhung khoảng thời gian tốt đẹp trước đây, mà là nghiêm túc nhận lấy ý kiến chân thực để nâng cao một bước, không ngừng nâng cao diễn xuất cùng mị lực của bản thân.

“Diễn xuất của cậu tốt, thế nhưng lại có điểm tốt quá, tôi không biết cậu có nghe hiểu ý của tôi hay không, giống như những ca sĩ chuyên hát ở các quán rượu lại không thể nào bán được đĩa nhạc, mặc dù tiếng nói của họ vô cùng lớn, đó là bởi vì bọn họ thiếu khuyết khí chất đặc biệt cùng khuynh hướng cảm xúc của mình. Đương nhiên, không phải tôi nói diễn xuất của cậu mỏng manh mà là quá dày rồi, thiếu khuyết cảm giác của người mới, cùng với cảm giác yếu đuối thuộc về tu sĩ Đường, loại yếu đuối khiến khán giả cùng tu

sĩ Chris nghĩ muốn tiếp cận và bảo vệ.” Cố sức vỗ vai Đường Phong, đạo diễn lại nói thêm, “Đường Phong, cậu phải khiến cho khán giả yêu thương.”

“Được rồi, cậu trở về đèo gọt một chút, chiều chúng ta lại tiếp tục.” Đạo diễn nói xong thì tuyên bố buổi trưa nghỉ ngơi mấy giờ.

Đường Phong hồi tưởng những gì đạo diễn nói, chính mình đi về trong phòng do công ty phân chia nghỉ ngơi.

Cảm giác yếu đuối?

“Đường Phong, anh không sao chứ? Từ trước đến nay đạo diễn lớn luôn yêu cầu rất cao, anh không cần tự tạo áp lực cho mình quá lớn.” Tiểu Vũ rất nhanh chạy theo.

“Không, tôi tốt, không có việc gì.” Đường Phong ngồi xuống sofa lắc đầu, “Tiểu Vũ, cô để cho tôi nghỉ ngơi chút được không?”

“Tôi đi lấy gì đó cho anh ăn.”

“Không cần, cô chỉ cần để tôi một mình là được, cảm ơn.”

131. Chương 131 - Cản Trở (hai)

“Đạo diễn, tôi cảm thấy biểu hiện của Đường Phong đã vô cùng tốt rồi, thậm chí ở mức độ nào đó đã vượt qua tưởng tượng của chúng ta, ông là cố ý tăng áp lực cho cậu ấy.” Thời gian nghỉ ngơi phó đạo diễn liền hàn huyên cùng Lý Ngụy, hẳn vẫn luôn ngồi ở ghế giám sát xem Đường Phong biểu diễn, từ lần quay đầu tiên hẳn đã cảm thấy diễn viên mới năm nay thực sự rất tốt, chỉ là không rõ vì sao đạo diễn Lý Ngụy muốn quay lại một lần lại một lần.

Lý Ngụy đang ngồi nghỉ ngơi trong xe giả vờ nở một nụ cười thần bí, ông để đưa xuống uống một hớp nước, nhuận nhuận cổ họng rồi mới giải thích: “Cậu cảm thấy cậu ta tốt là bởi vì cậu đem cậu ta so với những diễn viên cùng tuổi, không sai, cậu ấy so với những diễn viên trẻ không có kinh nghiệm diễn xuất gì thì vô cùng xuất sắc, thậm chí có thể nói là vượt xa tít tắp, mặc kệ là ngộ tính hay thái độ hợp tác.”

“Lý đạo diễn, chẳng lẽ ông đem Đường Phong đặt ngang hàng với các diễn viên lão làng mà so sánh?” Phó đạo diễn hơi có vẻ kinh ngạc, tiêu chuẩn như vậy thật sự rất cao, đối với hẳn Đường Phong chỉ là một Đại tân sinh diễn viên, đường đi phía trước còn rất dài, đem Đường Phong so với diễn viên có thâm niên lão làng thật sự quá làm khó người rồi.

Đạo diễn Lý Ngụy lắc đầu: “Tôi không phải đem cậu ta so với diễn viên lão làng, mà là đem cậu ta so với Fiennes, tôi sẽ không bởi vì Fiennes rời đi liền quơ bừa một người thay thế, nếu như tôi muốn dùng diễn viên mới, tôi mong muốn cậu ta không chỉ đạt được tiêu chuẩn như của Fiennes, mà còn phải vượt qua Fiennes!”

Nếu như vừa rồi là kinh ngạc thì hiện tại là chấn kinh rồi, phó đạo diễn tròng lớn hai mắt, sững sờ một hồi lâu đến khi tiêu hóa xong lời của đạo diễn Lý Ngụy mới vội vã lắc đầu: “Không, không có khả năng, làm sao có thể chứ? Fiennes là một thiên tài diễn xuất, là thiên tài được mọi người công nhận, Đường Phong còn quá trẻ, cậu ấy đạt được tiêu chuẩn như Fiennes đã là kỳ tích rồi.”

Lại đừng nói đến vượt qua Fiennes.

Không trách được phó đạo diễn kinh ngạc như thế, nếu như hiện tại có người nói với người mỗ mỗ ca sĩ mới sẽ vượt qua vua Michael Jackson, người cũng sẽ cảm thấy đây quả thực là chuyện hoang đường, căn bản không thể nói lý.

Mà hiện tại, Lý Ngụy đã thật sự nói như vậy, ông cũng cho là như thế.

Giống như những gì ông vừa nói với Đường Phong, ông từ Đường Phong thấy được một loại khí chất đặc biệt không giống với người khác, có thể từ trong hàng ngàn hàng vạn diễn viên có thể chọn ra được một diễn viên toàn thân phát ra mị lực liên đới với một đạo diễn mà nói có khi so với quay phim còn muốn kích động hơn. Phim có thể tùy thời quay, nhưng ngàn dặm mới có được một mầm tốt lại không thể tiện tay bắt được như vậy.

Lý Ngụy cố ý cho Đường Phong một ít áp lực, mặc dù điều này sẽ khiến cả thân thể cùng linh hồn Đường Phong phải gánh chịu áp lực mà thống khổ, nhưng mỗi viên kim cương trước khi phát quang đều phải trải qua nghìn vạn lần mài giũa, đây là lựa chọn của ông, cũng là đến từ chờ đợi của Lai Thụy.

Nếu như Đường Phong đủ ưu tú, liền từ bộ phim này có thể triệt để xâm nhập vào trong phạm vi nhìn của đại chúng, nếu như không có cách nào chịu được áp lực, chỉ ít điều này nói rõ Đường Phong thiếu khuyết phần tư chất trở thành người trong nghề nghiệp có sự cạnh tranh kịch liệt này.

...

...

Cả người lui thành một đoàn trên sofa, Đường Phong dùng hai tay bưng kín mặt mình, hai chân co lại, đầu chôn giữa hai tay đặt lên đầu gối. Một người đóng phim hơn hai mươi năm sau đó khó tránh khỏi sẽ có một ít thói quen, một ít thói quen sống mờ ám cùng nặng nề, có những chi tiết trùng với thành tựu “rất nặng cảm” thoát ra từ miệng đạo diễn Lý Ngụy.

Phần lớn loại nặng cảm này sẽ cho diễn viên điện ảnh tăng thêm không ít điểm cộng, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ không thích hợp, không có một diễn viên nào có thể tuyên bố triệt để rằng mình có thể diễn tốt bất kì đề tài phim nào, giống như có đôi khi toàn tài cũng có ý nghĩa bình thường. Đường Phong là một diễn viên ưu tú, nhưng cậu cũng có khuyết điểm của chính mình, cũng không thể đảm nhiệm bất kì nhân vật trong bất kì bộ phim nào được.

Thế nhưng trước đó, Đường Phong vẫn cảm thấy mình có thể diễn tốt bộ phim mới của đạo diễn Lý Ngụy, dù sao khởi đầu của phim này cũng là vì Fiennes Đường mà chế tạo.

Nhưng mà trên người tu sĩ Đường kia lại không cần bất luận diễn xuất chuyên nghiệp nào, vừa vặn tương phản, nhân vật cần chính là một ít non nớt, miễn cảm, yếu đuối thậm chí còn có đặc tính có chút tổ chất thần kinh.

Yếu đuối.... yếu đuối...

Cho tới nay tính chất đặc biệt của Đường Phong lại vừa vặn thiếu khuyết điều này lại cần phải nỗ lực hơn nữa để đạt được, cậu cần bỏ đi cái vỏ ốc sên đại biểu cho kiên cường trên người, cần hướng thể nhân bày ra mặt non nớt cùng mềm mại...

Nhưng điều này không thể chỉ tùy tiện nói một câu suy nghĩ một chút thì có thể làm được.

“Yếu đuối, cảm giác yếu đuối, có thể mình có thể thử hỏi tưởng một ít chuyện không vui vẻ.” Hít sâu một hơi, Đường Phong nhắm mắt hai tay ôm đầu.

Ngay lúc cậu bắt đầu nhắm mắt lại liền lâm vào trong một mảnh bóng tối, bên tai loáng thoáng thanh âm di chuyển đi tới đi lui cùng giọng nói nhỏ nhỏ của nhân viên công tác, Đường Phong bắt đầu tưởng tượng những người này có phải là đang nói về cậu, nói cậu lãng phí thời gian buổi sáng của bọn họ, lãng phí một cuộn phim lớn, đánh ra một đồng thứ vô dụng.

Ý nghĩ như vậy khiến trong lòng Đường Phong có chút chua xót, cậu không giống như bình thường tách ra khỏi âm u mà tìm cách, trái lại càng phát ra tưởng tượng mà chìm dần xuống.

Cậu nghĩ đến năm đó là thế nào bị cha mẹ vứt bỏ bên đường, giống như tu sĩ trong phim vừa sinh ra đã không có cha mẹ của mình, bị người bỏ rơi mười phút sau liền cảm thấy đói bụng, cả người lạnh lẽo, khóc liên tục, đó là bản năng của trẻ con cứ thế mà khóc nhưng không biết từ đây về sau cuộc đời của cậu đã bị đánh lên một dấu vết gọi là “vứt bỏ”.

Khi cậu ngồi bên cạnh cửa sổ của cô nhi viện, có hay không đã nghĩ tới có thể giống một đứa trẻ con bình thường có thể thỏa thích làm nũng trong lòng của mẹ, được bay bổng trên đôi tay mạnh mẽ của cha, buổi

tôi đúng giờ liền có người đọc một câu chuyện cho cậu, hôn trán của cậu, hướng cậu nói ngủ ngon. Lúc nhỏ quả thực cậu đã nghĩ tới những điều cả đời đều không có được này, không ai có thể cho cậu làm nũng, không ai có thể đem cậu giơ lên cao, cũng không có ai kể chuyện cũng như ôn nhu hôn lên trán cậu.

Cậu chỉ có thể ngồi một mình bên cửa sổ, chờ đợi người có thể đem cậu ra khỏi cô nhi viện.

Hoàn cảnh hiện thực luôn bức bách cậu phải lớn lên, lúc những đứa trẻ khác còn đang chạy đi đùa giỡn xung quanh thì cậu đã học xong cách chăm sóc chính mình, chính mình đốc thúc bản thân học tập, còn có đúng giờ uống thuốc.

Cậu không chỉ một lần khát vọng có thể như chim nhỏ giang cánh bay cao khỏi mặt đất, mà cậu chỉ có thể an tĩnh ngồi ở ngoài sân bóng nhìn những người bạn cùng lứa đá cầu hay đá banh. Không ai sẽ gọi cậu, cậu cũng không có bạn bè, bọn nhỏ luôn luôn thích náo nhiệt mà không thích ở chung với một đứa trẻ chỉ biết đọc sách không thể đá cậu cũng không thể chơi bóng.

Bọn nhỏ không có ác ý, bọn họ chỉ là hành động theo bản năng, nhưng lời nói và hành vi của chúng đôi lúc rất đã thương người.

...

Lúc Lục Thiên Thần mở cửa ra liền nhìn thấy một bức tranh như vậy, chàng trai cuộn mình trên sofa tựa hồ phát sinh ra một số thanh âm nghẹn ngào, nức nở giống như con mèo nhỏ bị vứt bỏ. Hắn nghe được từ tiểu Vũ về việc Đường Phong quay phim buổi sáng không thuận lợi, cũng vì vậy nên hắn mới lái ô tô đến đây.

“Đường Phong, cậu làm sao vậy?” Người đàn ông từ trước đến nay luôn lạnh lùng cứng rắn liền có thái độ khác thường phá lệ ôn nhu, lời nói mềm nhẹ giống như dành cho đứa trẻ đang sợ hãi, Lục Thiên Thần vốn không có ý định làm vậy nhưng nhìn chàng trai đã cởi bỏ tầng tầng phòng ngự thì hắn cứ như vậy mà hành động.

“Bọn họ nói tôi là một người sắp chết.” Từ hai đầu gối truyền đến thanh âm có chút nghẹn ngào, thanh âm này tuyệt đối không giống của Đường Phong lúc bình thường, không có ôn nhuận cũng không có bình thản.

“Ai nói cậu như vậy?” Lục Thiên Thần nhẹ nhàng đi tới, nửa ngồi xổm trước người chàng trai.

Đầu của Đường Phong vẫn chôn giữa hai đầu gối, cả người cuộn trong sofa, bàn chân trần dẫm trên sofa liền hấp dẫn đường nhìn của Lục Thiên Thần, mỗi một ngón chân sạch sẽ đều đang dính chặt lại, hơi có chút co vào, thanh âm Đường Phong vang lên lại có kèm theo sự run rẩy rất nhỏ. “Những... những đứa trẻ.” Ở trong đầu Đường Phong, đám trẻ con ở cô nhi viện luôn quay xung quanh cậu liên tục nói cho cậu biết: mày giống tụi tao đều là bị cha mẹ vứt bỏ, tao biết nhất định là cha mẹ mày rất ghét mày, bởi vì mày có bệnh, cô giáo nói mày tùy thời đều có thể chết, sống cũng không được lâu, cho nên không có ai nguyện ý nuôi mày, bởi vì mày chỉ là một con mèo yếu đuối, hơn nữa là một con mèo đoản mệnh sống không được lâu.

Cút đi! Đừng tới gần chúng tao, trên người của mày có bệnh, sẽ truyền nhiễm!

Cái gì, mày cũng muốn chơi bóng? Không được, chúng tao không muốn chơi bóng với mày, mày sẽ khiến chúng tao bị mắc.

...

“Rất nhiều... rất nhiều người.” Tay xoa trán, Đường Phong hít một hơi thật sâu, nhiều ký ức chôn sâu không hề muốn nhớ lại cơ hồ hóa thành hắc ám đem cậu nuốt mất.

Rốt cuộc cũng có người nguyện ý nhận nuôi cậu, cậu không nhớ rõ mình đã có bao nhiêu vui vẻ, chỉ là có bao nhiêu vui vẻ lại có bấy nhiêu lo lắng, cậu sợ chính mình đột nhiên phát bệnh sẽ khiến cha mẹ mới sợ hãi, cậu sợ chính mình gây sự khiến cha mẹ mới không vui, cho nên cậu buộc chính mình trở nên thành thực, luôn luôn bảo trì tươi cười tốt đẹp.

Sau đó, bị khi dễ ở trường học cũng chỉ một mình trốn trong chăn mà khóc.

Lau khô nước mắt, cậu vẫn là một Fiennes Đường kiên cường, hiểu chuyện, lạc quan. “Tôi không sao.” Đường Phong ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen phủ một tầng hơi nước với vành mắt đỏ hoe chiếu ra trước mặt người đàn ông đang nhìn cậu với vẻ mặt lo lắng.

“Cậu thoát nhìn nhanh muốn khóc.” Lục Thiên Thần vô thức nhú mày, không cần khóc, đôi mắt phủ một tầng nước kia quả thực khiến trái tim hắn đau đớn như bị nghiền nát.

132. Chương 132 - Kinh Diễm

“Cậu giống như sắp khóc.” Lục Thiên Thần vô thức nhú mày, đôi mắt tràn ngập thủy quang kia khiến tim hắn đau đớn như bị nghiền nát hóa thành ngàn mảnh nhỏ rồi lại như ngã vào trong hồ nước giá băng với những gai nhọn đem hắn quấn lấy cắt một thân tràn đầy thương tích.

“Đường Phong, không cần... ép buộc chính mình như vậy, bất cứ ai cũng có nhược điểm của mình cùng quyền lợi thỉnh thoảng tỏ ra yếu kém, không nên đem mình tưởng tượng quá mức kiên cường, trên thực tế bản thân cậu không thể lợi hại như trong tưởng tượng.” Lục Thiên Thần đưa tay ôm lấy Đường Phong, mềm nhẹ nói, “Cậu chỉ là một người bình thường, một chàng trai bình thường.”

Không phải tinh anh trong phim ảnh, cũng không phải vai nam chính gánh vác sứ mệnh trong tiểu thuyết.

“Tôi chỉ muốn... chỉ là có chút...” Lời nói nghẹn trong cổ họng thế nào cũng không thể nói nên lời, Đường Phong hít sâu một hơi rồi lựa chọn đem đầu dựa vào vai Lục Thiên Thần, chỉ ít rất nhiều năm trước đây cậu cũng từng tưởng tượng có một ngày cậu có thể nằm trong lòng một người để tùy ý phát tiết tâm tình của mình.

Lục Thiên Thần ôm chặt thắt lưng của cậu, lực đạo mạnh mẽ từ những ngón tay rắn chắc khiến một cơn đau đớn từ trên lưng truyền lại, nhưng song song lại có một loại xúc động mãnh liệt không rõ ràng, một loại xúc động khiến cậu nghĩ đem mình buông ra, cho mình nghỉ ngơi, thỉnh thoảng cho mình phóng túng làm những chuyện mình yêu thích mà chưa có cơ hội làm.

Mà cậu cũng đã làm như vậy rồi.

Không nói gì thêm, hai tay cậu siết chặt lấy cổ áo tây trang cao cấp khiến cho tây trang đang phẳng phiu của người đàn ông trở nên nhăn nhúm thành một đoàn trong tay cậu.

Lục Thiên Thần cũng không để ý chỉ ôm chặt chàng trai, cảm giác được từ trên vai truyền đến gián đoạn tiếng nức nở liên địu dàng đem người từ trên salon kéo vào trong ngực mình.

Một người sẽ không bởi vì thỉnh thoảng rơi lệ mà từ đó về sau sẽ trở nên yếu đuối bất kham, mà thỉnh thoảng theo đuổi việc phát tiết tình cảm của chính mình cũng sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đối với người đó, nhưng sau khi rơi nước mắt thì tâm tình lại càng thoải mái hơn một chút. Quá mức thành thực hay quá mức hiểu chuyện, đối với người khác rất tốt đẹp nhưng đối với mình làm sao không phải là một loại dằn vặt?

Sau khi khóc xong quả nhiên tốt hơn nhiều, cảm giác được người ỷ lại chính xác không tệ, thế nhưng cảm giác ỷ lại vào người khác tựa hồ cũng rất tốt, thỉnh thoảng, chỉ là thỉnh thoảng như vậy thôi.

Đường Phong đem đầu chôn ở cổ Lục Thiên Thần mà khóc sau đó liền cảm thấy không được tự nhiên cùng xấu hổ, một ông già gần bốn mươi tuổi rồi lại còn khóc sụt sùi trước mặt một người thanh niên, nhưng việc cậu khóc có quan hệ gì đến thân phận cùng tuổi tác của cậu chứ?... lướt qua mấy loại từ hình dung người như “ôn nhu” “thành công”, xét đến cùng cũng không có một từ “người” chân chính.

Những con người tinh anh đều không muốn có người biết khổ nỗi cùng nhược điểm của họ, hướng chỉ những điều thuộc về con người bình thường.

Đường Phong lẳng lẳng dựa vào trên vai Lục Thiên Thần, trong đầu trắng xóa một mảnh, cậu không suy nghĩ gì cả, không thèm nghĩ quá khứ cũng không thèm nghĩ tương lai, làm cho mình dừng lại ở thời khắc này, dùng hai chữ để hình dung chính là — chờ ra.

Trên mặt truyền đến cảm xúc mềm mại, sau đó là những nụ hôn liên tục rơi xuống mặt cùng cổ của cậu, Đường Phong mới ý thức được là Lục Thiên Thần đang hôn cậu, là những nụ hôn đơn thuần không mang theo bất luận yếu tố tình dục dơ bẩn nào.

Ôn nhu, mang theo thương tiếc, mỗi một nụ hôn rơi vào trên mặt đều đem đến cảm giác cẩn thận cùng trân ái.

Nguyên lai đây là cảm giác được người thương tiếc nâng niu trong lòng bàn tay.

Đường Phong nhắm hai mắt lại, cậu nghĩ đến lúc cậu còn rất nhỏ rất nhỏ, lúc cha mẹ đem cậu đặt bên đường hẳn cũng đã từng lưu lại một nụ hôn trên trán cậu.

Sự an tĩnh nhu thuận của chàng trai như một loại ám chỉ Lục Thiên Thần có thể tiếp tục hôn, hai tay của hắn nâng chàng trai ngồi lên đùi của hắn để cho bọn họ mặt đối mặt, Đường Phong vẫn không mở mắt, mà Lục Thiên Thần cũng không có vội vã, hắn chỉ yên lặng nhìn chàng trai an tĩnh trước mặt, ánh mắt chăm chú đến mức có thể thấy đường vân tinh tế nơi khóe mắt của Đường Phong.

Cái trán trơn bóng, mí mắt cùng khóe mắt thoáng nhếch lên, lông mi đen nhánh run run giống như cánh bướm sau cơn mưa, chớp mũi phụt lên khí tức mềm nhẹ, hai phiến môi nhợt nhạt thoát nhìn cực kỳ mềm mại.

Băng giá trong lòng Lục Thiên Thần đột nhiên hòa tan ra, hắn ở nơi Đường Phong nhìn không thấy lộ ra tươi cười nhàn nhạt, một chút lại một chút đến gần đối phương, cho đến khi chớp mũi gần như đụng vào nhau mới nhắm mắt lại, đôi môi chạm vào nhau.

Lần đầu tiên, chân chính, khúc ca thuộc riêng về hai người đàn ông.

Cẩn thận lại ôn nhu đơn thuần khiến lòng người một mảnh ngọt ngào.

Bọn họ thậm chí không có vội vã thâm nhập kết thúc nụ hôn môi không chứa bất kỳ yếu tố tình dục.

“Nghỉ ngơi một chút, dù nhắm mắt một lát cũng tốt.” Lục Thiên Thần lần nữa đem người đặt trở về salon, ngay lúc Đường Phong mở mắt liền cúi xuống đặt lên trán chàng trai một nụ hôn, sau đó ngồi xuống cũng không trông nom đối phương nhìn mình thế nào liền đem người kéo xuống gối đầu lên chân của mình mà ngủ.

Trên mặt có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Lục Thiên Thần, tuy rằng người này thoát nhìn luôn lạnh như băng với khuôn mặt thối “người thiếu ta ba vạn”, thế nhưng cơ thể lại vô cùng ấm áp.

Nếu đã muốn theo đuổi sự phóng túng của bản thân, Đường Phong cũng sẽ không miễn cưỡng chính mình cũng không có chút khách khí liền ở trên đùi Lục Thiên Thần điều chỉnh một chút liền an tĩnh nhắm hai mắt lại, bất quá lẽ nghĩ cơ bản đã khắc sâu vào khung thế nào cũng không quên được.

“Cảm ơn.”

“Cậu là nhân viên của tôi.”

Nghề lý do không gọi là lý do, Đường Phong hiểu ý nhắm mắt lại mỉm cười.

Lục Thiên Thần dịu dàng vuốt ve mái tóc đen ngắn của Đường Phong, đại khái qua hơn mười phút thì chính mình cũng ngã xuống salon, từ tư thế ngồi thẳng chuyển thành nằm nghiêng, từ phía sau đem Đường Phong ôm vào trong ngực, ngón tay quần lấy ngón tay.

...

...

Một giờ rưỡi chiều thì tiếp tục quay phim, lần thứ hai Đường Phong xuất hiện ở phim trường đều khiến một số người cảm thấy kinh ngạc, mắt của chàng trai bởi vì vừa khóc nên thoáng còn chút sưng đỏ cho dù chuyên viên trang điểm đã dùng phấn che đi vết tích rơi lệ thì đôi mắt sáng sủa kia vẫn để lộ ra cảm giác

yếu đuối như cũ, giống như một tầng băng thật mỏng, người thấy không không rõ phía sau tầng băng đó có hay không ẩn dấu một người, mà người kia có hay không một cõi lòng đầy bi thương.

Người bắt đầu lo lắng, lo lắng tầng băng này đột nhiên vỡ vụn ra tạo nên vết cắt trong đôi mắt Đường Phong, hoặc là đột nhiên từ khóa mắt chàng trai này sẽ chảy xuống giọt nước mắt.

« Bản quay lần thứ mười ! » Người ghi chép tại trường quay theo lệ hô lên để Đường Phong vào chỗ bắt đầu diễn.

Cùng chín lần trước không giống với, chàng trai không có ngay từ đầu đã bước đi về phía màn ảnh, trong tay Đường Phong là hủ tro cốt, cậu đứng tại chỗ một giây, ngẩng đầu mở ra hai mắt, khi cậu bán ngẩng đầu thì thân ảnh nhỏ bé cùng bối cảnh to lớn hình thành một hiệu ứng thật khó tưởng tượng.

Dày đặc yếu đuối cùng mê man giống như gió to cấp tốc cuộn cuộn kéo đến, cho dù sau đó cậu không làm thêm động tác, cho dù cậu không có lời thuyết minh thâm trầm đầy xúc động, màn ảnh kéo đến gần khuôn mặt Đường Phong, cảm giác yếu đuối mạnh mẽ như đêm đen nặng nề đè ép đi xuống.

Đường Phong không cần nói một chữ, cho dù chàng trai nhẹ nhàng chớp mắt cũng sẽ khiến cho người vì cậu mà lo lắng, người sẽ nghĩ vì sao cậu lại mê man cùng yếu đuối như vậy, vì sao cậu lại cô đơn chiếc bóng như vậy, cậu từ đâu tới đây, cậu lại muốn đi đến nơi nào, cho dù vậy vẫn sẽ luôn tiêu sái đạt được mục đích của cậu chẳng ?

Lại một lần tuần hoàn, từ ngã rẽ đến đầu đường, lại từ đầu đường đến ngã rẽ, làm cho lòng người đối số mệnh cảm thấy nặng nề.

Diễn xuất phân cảnh này Đường Phong cũng không suy nghĩ quá nhiều về vấn đề nhân vật, cậu tưởng tượng chính mình là tu sĩ Đường, tu sĩ Đường cũng chính là cậu, bọn họ có thể tồn tại song song chỉ là không cùng không gian mà thôi. Bọn họ sinh ra giống nhau, lại đồng dạng có nhiều năm nặng nề có chút thời gian càng mê man yếu đuối.

Trên màn ảnh, hết thấy được phóng đại.

Trên mặt cậu không có quá nhiều biểu tình, lại làm cho người ta yêu thương còn hơn lúc khóc.

Tại lúc cuối của phân cảnh, cậu ngẩng đầu lên đối diện màn ảnh, đạo diễn cùng nhân viên công tác ngồi sau ghế giám sát trực tiếp thấy được quá trình ngẩng đầu của Đường Phong, cùng với khuôn mặt khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

Trong nháy mắt này, mọi người đều cảm thấy được trái tim mình rung động, giống như bị người dùng thiết chùy hung hăng đánh một chút, trong óc ong ong một mảnh.

« Lý đạo diễn, hiện tại tôi tin vào những lời ngài nói với tôi vào buổi trưa rồi, Đường Phong thực sự có tư cách trở thành người thay thế Fiennes. » Phó đạo diễn thở ra một hơi, thật lâu ngắm nhìn hình ảnh dừng lại của Đường Phong trên màn hình không nhúc nhích, chỉ cần tùy tiện đem ra một chút cũng đủ làm quảng cáo tuyên truyền rồi.

Lý Ngụy không nói gì, ông chỉ là có chút quá mức kinh ngạc mà thôi.

Biểu hiện của Đường Phong quá mức vượt trội, vượt trội đến mức khiến ông cảm thấy người như vậy sao có thể là một người mới ? Trước đó làm sao có thể không có bất kỳ bộ phim thành danh nào ?

Ông vốn tưởng rằng chỉ ít Đường Phong cũng phải tốn hai ba ngày để làm ra một phân cảnh để cho ông miễn cưỡng khiến ông thỏa mãn, thế nhưng hiện tại, cư nhiên chỉ là một buổi trưa, chỉ có vài tiếng đồng hồ !

Mà hiệu quả tốt đến mức khiến ông kích động đến nói không ra lời, Lý Ngụy quá mức hưng phấn, ông nở nụ cười rồi dùng hai tay bưng mặt mình, không thể tin ông cư nhiên đã đào ra được một viên ngọc quý.

Ông hiện tại minh bạch lời nói của Lai Thụy, cái lão già có ánh mắt độc đáo ngay từ đầu đã nhìn thấy được khí chất đặc biệt khiến người mê muội trên người của Đường Phong, đó chính là khả năng vô hạn.A

133. Chương 133 - Nhận Thức Chung Trong Đêm

Ai không sợ chết?

Trong đêm khuya hai chữ “tử vong” cứ lập lòe ẩn hiện bay tới sẽ khiến người nhin không được mà yên lặng ngắm nhìn lại những năm tháng mình đã trải qua, ngay sau đó ngực một mảnh thắt chặt, lưng lại lạnh lẽo đến có chút tuyệt vọng.

Này cũng không phải vấn đề về dũng khí, có đôi khi là bản năng của nhân loại kháng cự với hắc ám, với tử vong, nhưng càng nhiều hơn là lo lắng đối với sinh hoạt ở hiện thực, vậy đại khái bởi vì nguyên nhân đời trước Đường Phong ra đi quá bình yên, bởi vì thiếu khuyết sự lo lắng trong sinh hoạt, đã ở trong mộng không ngừng tưởng tượng qua thời khắc mình ly khai, ngay khi tử thần dùng lưỡi hái cùng xiềng xích trói buộc linh hồn cậu thì cũng không có quá kinh khủng.

Chỉ là có một chút tiếc nuối.

Tiếc nuối trong cuộc sống của cậu thiếu khuyết một ít cảm tình.

Đường Phong nửa đêm giật mình tỉnh lại từ trong giấc mộng, đây là lần đầu tiên sau khi sống lại cậu mơ thấy mình lúc nhỏ, đáng sợ là cậu bị khóa trong cô nhi viện cả đời đều không có cách nào đi ra, cậu đứng ở trong căn phòng vắng vẻ, chỉ có song sắt cậu vĩnh viễn không thể mở ra.

Thế giới cách cậu ngày càng xa, dù cậu hò hét thế nào cũng không có người đáp lại, sau đó cậu tỉnh lại.

Cả người đều là mồ hôi lạnh, hô hấp hoàn toàn bất ổn.

“Quay một bộ phim đều có thể nhanh ép mày trở nên suy nhược thần kinh.” Bàn tay cố sức xoa đi tầng mồ hôi mỏng trên trán, Đường Phong mồ mẫm trong bóng tối mở lên đèn bàn, ánh sáng ấm áp của ngọn đèn tuy không phải ánh mặt trời lại có thể giống như ánh mặt trời mà an ủi thân thể cậu, cậu hít sâu mấy lượt cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại.

Đồng hồ treo tường chỉ ra lúc này là một giờ bốn mươi bảy phút sáng, bốn phía là một mảnh an tĩnh chỉ có thể nghe được âm thanh hô hấp của cậu cùng âm thanh tí tách của đồng hồ báo thức, cảm giác vắng vẻ này khiến cậu cảm thấy như đang lần nữa tiến vào trong mơ.

Ngực bó chặt, một cổ cảm giác tê dại trong nháy mắt chạy thẳng lên đỉnh đầu, Đường Phong xóc chăn lên rồi đi xuống giường, cậu bức thiết muốn mở cửa ra để hít thở chút không khí tươi mới, may là bên ngoài cửa sổ cũng không phải là một mảnh đen kịt, từ ban công nhìn ra vẫn là một mảnh thành thị sáng rực phồn hoa, những ngọn đèn tỏa sáng như ánh trăng thi nhau chiếu rọi mặt đất.

Hai tay cố sức nắm chặt lan can, Đường Phong hít sâu một hơi.

“Thùng thùng đông.” Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa thanh thúy, lúc này còn ai đến trước cửa nhà cậu đây?

Charles, hay là Lục Thiên Thần?

Sau khi cậu đi Mỹ thì Lục Thiên Thần cùng Charles cũng đi theo, người trước nói là bàn chuyện hợp tác với một công ty điện ảnh, người sau nói sinh ý gốc của hắn vốn là ở nước Mỹ.

Đường Phong đi qua đem cửa mở ra, mắt mờ lung buồn ngủ mặc hai kiện áo ngủ Charles cùng trong mắt một mảnh thanh minh cũng khoác áo ngủ Lục Thiên Thần đều đứng ở cửa, sau đó ngay lúc Đường Phong mở cửa ra thì đường nhìn của hai người đàn ông trong nháy mắt lên rơi lên người Đường Phong.

Charles còn đang mộng du thì trong nháy mắt liền thanh tỉnh, còn Lục Thiên Thần vốn đang thanh tỉnh thì đôi mắt lại càng sáng rực.

Sau đó Đường Phong cúi đầu nhìn chính mình, âm thầm mắng một câu chết tiệt, lúc cậu ở trên giường vốn không có mặc quần áo, kết quả lúc mở cửa cũng đã quên, một người đàn ông có thói quen lỏa ngữ hiện tại

đương nhiên chỉ biết kêu trời a ! Cậu cư nhiên chưa mặc quần áo thì đã đi mở rộng cửa cho Charles cùng Lục Thiên Thần, mà hai tên khốn kiếp còn dùng ánh mắt nóng rực theo dõi cậu !

« Phan ! » Mặc dù Đường Phong đã qua cái tuổi xấu hổ khi không mặc quần áo, cậu vẫn là đóng cửa lại, nhanh chóng vơ lấy chiếc áo ngủ tơ tằm màu đen khoác lên người, lúc đi tới cửa thì suy nghĩ một chút liền quay lại tìm quần lót mặc vào.

Năm phút sau đó trong phòng của cậu liền không chỉ có mình cậu một người.

Tình hình bây giờ có chút kì quái, Đường Phong kéo nhẹ cổ áo ngồi dựa người vào ghế salon, mà sóng vai cùng cậu chính là Lục Thiên Thần cùng Charles, hai người đàn ông cứ nhìn cậu không chuyển mắt, cậu hiện tại tuy rằng không có cảm giác lạnh sống lưng nhưng lại đột nhiên có chút mao cốt tung thiên.

« Các anh thế nào còn chưa ngủ ? » Đường Phong biết mình hỏi vấn đề này có chút ngu ngốc, từ hình dạng mộng du của Charles cùng với Lục Thiên Thần tuy rằng thanh tỉnh nhưng lại một đầu tóc như ỏ chim thì cậu có thể đoán được, hai người đàn ông này là vừa mới thức dậy, thế nhưng có cần ăn ý đến mức song song đi đến phòng của cậu như vậy hay không ?

Lại nói tiếp vì sao ba người sẽ ở trong cùng một khách sạn, nguyên nhân cùng việc bọn họ đạt thành một hiệp nghị có liên quan, đối ngoại, chuẩn xác mà nói đúng là diễn cho Albert xem.

Đường Phong chìm đắm trong việc đóng phim đã quên mất việc này, nhưng hiển nhiên Lục Thiên Thần cùng Charles lại nhớ vô cùng rõ ràng, sau đó liền là tình huống của ba người hiện tại.

Thời gian làm việc thì Đường Phong sẽ đi phim trường đóng phim, Lục Thiên Thần cùng Charles cũng sẽ đi làm chuyện riêng, sau đó đến chạng vạng thì cùng nhau trở về ăn cơm, bởi vì không ai nguyện ý làm nên bọn họ đều gọi cơm bên ngoài. Kỳ thực Charles cũng có báo danh muốn nhảy đi nấu cơm, nhưng bị Đường Phong nghiêm khắc cự tuyệt, cậu không muốn bị ngộ độc thức ăn.

« Úc, tôi thực ra rất mệt, tôi nghĩ chúng ta ngồi như vậy không bằng đi đến giường tiếp tục ngủ đi. » Charles gập một cái, buồn bã ỉu xìu nói.

« Chúng ta » trong lời của hắn khẳng định không bao gồm Lục Thiên Thần ngồi bên cạnh.

« Anh muốn ngủ cùng tôi ? » Đường Phong nhéo nhéo mi tâm, trên thực tế sau khi cậu tỉnh lại thì cũng muốn ngủ cùng người khác, không muốn một mình vượt qua thời gian từ nửa đêm đến sáng này, sau khi trải qua ác mộng cậu càng nguyện ý bên người có người để có thể dựa sát vào, như vậy cậu có thể ngủ ngon hơn.

« Tôi biết cậu gặp ác mộng, bảo bối. » Charles bày ra dáng dấp của một bác sĩ tâm lý, phân tích đạo lý rõ ràng, « Thời gian một tháng cậu ở cùng tôi cho tới bây giờ đều là một khi đầu dính gối liền ngủ một mạch đến ngày hôm sau, hiện tại nửa đêm cậu đột nhiên mở đèn, cậu nhất định là gặp ác mộng, loại chuyện này tôi cũng đã từng trải qua, tôi biết cách làm cho cậu thoải mái, chính là có người ngủ bên cạnh cậu. »

Charles một ngụm « thời gian một tháng cậu ở cùng tôi » cùng một bộ « tôi rất hiểu cậu » khiến cho Lục Thiên Thần ngồi bên cạnh tuy không lên tiếng nhưng lại có chút nhú mày, so với Charles thì độ hiểu biết của hắn đối với Đường Phong vô cùng ít.

« Tôi cảm thấy Charles nói không sai, Đường Phong, cậu gặp ác mộng ? » Lục Thiên Thần lên tiếng biểu thị hắn không phải người vô hình, thuận tiện biểu lộ suy nghĩ của mình.

A...Phải thừa nhận mình ngủ gặp ác mộng có chút bất an là sự thật, Đường Phong thở dài, « Có thể nói như vậy. » Tại sao bọn họ không đoán là nửa đêm cậu tỉnh dậy đi WC nhỉ ?

Tuy rằng cậu không có thói quen đi WC vào lúc nửa đêm.

« Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta đi ngủ đi. » Người đứng dậy trước nhất không phải Charles mà lại là Lục Thiên Thần, nam nhân dưới ánh mắt hoài nghi của Charles mà đem Đường Phong kéo đến bên giường.

Lúc này Charles mới phản ứng lại, vội vã đứng lên đi theo, vừa đi vừa bày ra biểu tình không thể tin đầy khoa trương : « Hắc hắc hắc, hai người làm gì đấy ? Bạn thân mến của tôi, cậu có thể trở về ngủ, tôi sẽ

chăm sóc Đường Phong thật tốt. »

Tôi chỉ gặp ác mộng không phải sinh bệnh, không cần chăm sóc tôi. Đường Phong thở nhẹ một hơi, mấy ngày nay cậu đóng phim mệt chết đi, đã không còn khí lực để đấu võ mồm với hai người này nữa rồi.

« Hiệp ước ba người, Charles. » Lúc đi tới bên giường, Lục Thiên Thần trực tiếp đem Đường Phong có chút mệt rũ rơi đặt lên giường, chàng trai vừa chạm vào giường liền liền ngọ nguậy bắt đầu giải khai thứ vướng bận trên người.

Đừng nghĩ nhiều, Đường Phong chỉ là không thích lúc ngủ vẫn còn mặc quần áo này đó.

Miệng Charles bày ra một hình chữ o, hẳn thấy Lục Thiên Thần giúp Đường Phong cởi áo ngủ lại đem tay đẩy kỹ xỏ mà ăn đậu hủ dứa hoa trên ngực chàng trai liền kêu lên. « Đường thân ái của tôi, cậu cũng muốn Lục Thiên Thần ngủ cùng cậu ? »

« Tùy tiện. » Cậu hiện tại chỉ muốn tranh thủ thời gian quý báu để ngủ, ai ngủ bên trái bên phải của cậu đều không quan trọng, duy nhất có thể xác định là nếu ai có gan làm phiền cậu thì cậu sẽ không khách khí mà một cước đem đối phương đá xuống, dù sau nửa đêm gặp ác mộng không có người bồi cũng không cần.

« Đường, cậu đây là đang tổn thương lòng tôi. » Vừa nói Charles vừa đi tới, đem áo ngủ cùng quần lót đều cởi ra, trực tiếp nằm xuống bên phải Đường Phong, hai tay hay chân liền quăn đi lên.

« Úc...có thể tổn thương lòng của anh thì sau nửa đêm tôi nhất định sẽ có một giấc mơ đẹp. » Nhắm mắt nở nụ cười một chút, Đường Phong tùy ý nghiêng người, vừa mới quay mặt về phía Lục Thiên Thần, người sau liền xê dịch một chút khiến Đường Phong nằm ngủ trong ngực của hắn.

« Mộng đẹp. » Lục Thiên Thần nhẹ giọng nở nụ cười một chút, dưới ánh mắt chăm chú của Charles mà nhẹ nhàng cúi xuống hôn trán Đường Phong một chút, sau đó tiện tay tắt đèn ở đầu giường.

« Không được phiền tôi, ai vi phạm liền trở về phòng của mình. » Coi như là không thể kháng cự, Đường Phong cũng có thể bỏ lại một cậu khiến cho hai mỡ đàn ông không dám lộn xộn.

Nếu như ta đi, Charles nhất định sẽ đem cái quần lót cuối cùng trên người Đường Phong lột xuống, Lục Thiên Thần nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Charles.

Nếu như ta rời khỏi, cái tên Lục Thiên Thần buồn tao này nhất định sẽ hóa sói đem Đường Phong áp đến sáng mai không thể rời giường, Charles ở trong bóng tối hướng về phía Lục Thiên Thần nở nụ cười, người sau cũng đồng dạng quay lại mỉm cười.

Hai người bạn từng học chung trường mơ hồ hiểu rõ ý tứ của đối phương, phải nhần thì cùng nhau nhần, phải đi thì cùng nhau đi, ai cũng đừng nghĩ bỏ rơi ai.

Cùng lúc trong đáy mắt lại hiện lên một tầng nghi vấn khác : người vì sao có hứng thú với Đường Phong rồi ? Người thì tại sao đột nhiên quăn lên một người cùng người khác rồi ?

Ánh mắt trong bóng tối chạm vào nhau, giống như luồng quang mang của sao băng chợt lóe rồi qua, tình tự phức tạp hơn chỉ có tự đáy lòng bọn họ tự hiểu rõ.

Đường Phong bị kẹp ở giữa ngủ rất say, ngược lại hai người đàn ông khác sau nửa đêm lại có tâm sự mà rơi vào tình trạng mất ngủ.

134. Chương 134 - Đối Diện

“Ác ma đường mòn” đã quay được một tuần, Đường Phong ngoại trừ lần đầu tiên bị đạo diễn hung hăng đe dọa một phen đem ép mình vào tuyệt cảnh thì sau đó diễn xuất đã tiến lên một bậc trở nên vô cùng thuận lợi. Bộ phim này mặc dù là song nam chính, nhưng thực ra phân cảnh của Đường Phong lại nhiều hơn của Kino một ít, bất quá bởi vì tuyên truyền phim, công bố bên ngoài vẫn là nói bộ phim này là tác phẩm riêng của đạo diễn Lý Ngụy với Kino là chính yếu.

Một tuần này cơ bản đều là phân cảnh của một mình Đường Phong, ngày hôm sau mới là phân cảnh đầu tiên cậu đối diễn với Kino.

Mặc dù điện ảnh ở Hollywood được tôn xưng là hoàn thiện nhất trên thế giới vẫn là đang trong quá trình không ngừng tìm tòi cùng cải biến khiến cho một số người tốn hao bút mực, thì Đường Phong lại thích nhất một điểm, đó chính là mỗi tuần đều có hai ngày để nghỉ ngơi, điều này lúc ký hợp đồng đã được ghi rõ, song cũng bảo đảm cát sê của cậu.

Là một người mới hoàn toàn, Đường Phong chỉ có thể nhận được năm mươi nghìn đô, không bằng cả số lẻ của Kino, người ta là siêu sao Hollywood chỉ cần một hơi thở liền cầm đi một triệu hai trăm năm mươi nghìn đô, hơn nữa còn là giá hữu nghị.

Ngày hôm nay là ngày nghỉ ngơi nên Đường Phong vốn khổ cực công tác cả ngày hôm qua vẫn đang tham lam cùng chu công đánh cờ, thì đột nhiên sáng sớm không biết ai lại nhấn chuông cửa cùng cuồn gọi điện thoại như muốn lấy mạng của cậu.

“Charles...” Tiện tay kéo gối che đầu Đường Phong mơ mơ màng màng kêu một tiếng, đáng tiếc không có ai đáp lại cậu.

Ách, được rồi, ngày hôm qua Charles nói hẳn phải đi New York hai ngày bàn chuyện làm ăn.

“Lục Thiên Thần, đi mở cửa...” Chuông cửa vẫn đang réo inh ỏi, Đường Phong dùng sức đem chân trùm lên đầu, kết quả chính là làm cho hai chân lộ ra, sau đó cũng không có ai đáp lại cậu.

Lục Thiên Thần đi đâu vậy, tối hôm qua hình như cậu cảm thấy có người nửa đêm chạy đến nằm trên giường của cậu, Charles không ở đương nhiên chỉ có thể là Lục tổng rồi. Không có biện pháp, Đường Phong chỉ có thể gian nan chui ra khỏi chăn, mắt vẫn trong trạng thái buồn ngủ làm ra tình trạng bán mộng du đi mở cửa, thì nhìn thấy một cái đầu đen tuyền dò xét tiến đến.

“Đường Phong, tôi tới sớm mang cho cậu ít đồ nga!” Một người đàn ông tóc vàng đội nón trắng giống như nhảy ra, ngữ khí giả vờ khả ái.

“Àn...” Mơ mơ màng màng mở cửa, Đường Phong lại xoay chân đi về phía phòng ngủ, cậu thực sự rất mệt, “Anh ngồi trước đi, tùy ý, tôi đi ngủ thêm một chút.” So với mỉm cười xán lạn của đối phương, biểu hiện của Đường Phong thực sự giống như một chậu nước lạnh, không có kinh hỉ cũng không có kinh hách, bình tĩnh đến làm cho người ta phát điên.

Đường Phong nói xong cũng không để ý đến Kino trực tiếp đi về giường, chui vào chăn, bắt đầu ngủ lại.

Ngày hôm qua Đường Phong có hẹn với Kino hôm nay cùng nhau nghiên cứu kịch bản ở nhà, chỉ là Đường Phong không nghĩ tới Kino sẽ đến sớm như vậy, cậu vừa liếc qua đồng hồ treo tường, dĩ nhiên là bảy giờ rưỡi sáng, ta van người để cho ta ngủ thêm một giờ nữa.

...

...

Đường Phong là bị một mùi hương quyến rũ dụ tỉnh, cậu mặc áo ngủ ra khỏi phòng liền thấy một bóng lưng bận rộn ở phòng bếp, người nọ đột nhiên xoay người lại, cười tươi, nháy mắt lộ ra hàm răng trắng nõn thẳng tắp.

Đường Phong thấy Kino thì vấn đề đầu tiên cậu nghĩ đến không phải là cảm thấy người này thật tuấn tú mà là vô thức nghĩ đến mấy năm trước Kino hình như đã từng đóng quảng cáo cho một nhãn hiệu kem đánh răng, hàm răng đúng là rất trắng đều.

“Tỉnh? Trước đi tắm, tắm xong liền có thể ăn điểm tâm rồi.” Kino hướng Đường Phong cười xán lạn xong liền xoay người tiếp tục bận rộn.

Đường Phong xoay người đi vào trong phòng tắm bên trong, cởi hết quần áo, mở vòi hoa sen, dòng nước chảy dọc từ đỉnh đầu xuống cọ rửa thân thể, nghĩ đến bộ dạng bận rộn của Kino ở phòng bếp thì không biết thế nào lại nở nụ cười, nguyên lai siêu sao còn có thể làm cơm? Cậu nhiều năm trước căn bản là ở một

mình, thời gian cố định sẽ có chuyên gia dinh dưỡng an bài cơm nước cho cậu, một tháng nghìn bài một điệu từ sách nấu ăn cho dù ăn có ngon đến đâu mà ăn liên tục mấy năm cũng sẽ trở nên vô vị.

Đi ra phòng tắm vừa mang theo khăn tắm lau tóc, Đường Phong mặc áo tắm đi tới phòng khách, liếc qua liền thấy một bàn cơm nước được chuẩn bị kỹ càng, có sắc có hương, màu sắc thực đẹp, mùi hương cũng hấp dẫn, không biết lúc ăn sẽ có mùi vị gì.

“Đây... đều là do anh làm? Anh cứ nhiên biết làm món Trung?” Đường Phong đã sớm đói bụng, đi tới bên bàn ăn liền không khách khí đem một khối hương tô nhét vào trong miệng, mùi vị thật tốt.

Kino cầm hai ly sữa đậu nành đi ra liền thấy được một màn ăn vụng của Đường Phong, Đường Phong đã giải quyết xong một cái hà tô, ngón tay còn dính chút vụn bánh, Đường Phong nhìn bàn ăn muốn tìm khăn giấy, không gặp thì thẳng thắn dùng đầu lưỡi liếm liếm, chiếc lưỡi phấn hồng mềm mại xẹt qua đầu ngón tay xanh nhạt.

Kino đột nhiên cảm thấy có chút nóng bức, cũng hơi khát nước.

“Sữa đậu nành?” Đường Phong xoay người, đường nhìn rơi lên hai ly sữa đậu nành trên tay Kino, cậu không nhớ trong nhà có sữa đậu nành.

“Sáng sớm mua một chút, cậu lại ngủ, tôi không ngừng hâm nóng sữa, cậu không ngại đi? Tôi nghĩ cậu nhất định không ngại.” Kino mỉm cười đem sữa đậu nành đặt lên bàn, tự trả lời cậu hỏi của mình.

“Tôi thích uống sữa đậu nành.” Đường Phong dùng hai tay nâng lên liền uống một ngụm lớn, trong dạ dày liền có một cỗ ấm áp khiến người ta thật thoải mái, “Tôi thực sự rất ngạc nhiên khi anh cứ nhiên biết nấu cơm, hơn nữa còn là món Trung.”

Kino ngồi xuống ở phía kia của bàn rồi mỉm cười: “Ưu điểm của tôi còn nhiều lắm, nhưng nghe lời này của cậu hình như cậu cảm thấy tôi giống như là một tên không xong.”

Đường Phong vươn đầu lưỡi liếm liếm sữa trên môi: “Đó là bởi vì đôi khi tính tình của cậu giống như trẻ con, rất thích gây phiền phức.” Không nghĩ là cậu sẽ nói ra đánh giá về Kino ở đời trước.

Kino chỉ là nghĩ Đường Phong đang nói giỡn nên cũng không để trong lòng, giống như Đường Phong ngoại trừ lúc đầu có chút kinh ngạc thì sau đó cũng không đem việc Kino làm món Trung để trong lòng.

Hai người đàn ông ngồi ở bàn ăn bắt đầu dùng cơm, tay nghề của Kino rất tốt, Đường Phong so với bình thường còn ăn nhiều hơn một chén, kino cười hì hì chạy vào phòng bếp lấy thêm cơm cho cậu, lúc ăn cơm hai người cũng không thích nói nhiều, tùy tiện hàn huyên cũng chỉ là chuyện về công việc.

Cơm nước xong, Đường Phong cùng Kino thu thập bát đũa, xét thấy bữa cơm là do Kino tự tay làm nên Đường Phong kiên trì chính mình rửa chén, Kino cũng không tranh, hai tay khoanh trước ngực dựa người nơi cửa bếp mà nhìn Đường Phong rửa chén, đường nhìn bắt đầu rơi vào phía sau của Đường Phong, vóc dáng vừa vặn hơi nhỏ hơn mình, lưng lại có đường cong duyên dáng, sau khi nhìn trên lưng, tiếp tục đi xuống...

Đường Phong quay đầu lại liếc mắt trừng Kino: “Không có việc gì thì đi phòng khách dọn dẹp một chút đi.”

“Vóc người của cậu thật tốt.” Huýt sáo một tiếng, Kino nhe răng cười ở trước khi Đường Phong đem đĩa ném vào mặt hắn liền chạy ra khỏi phòng bếp.

...

...

Trước đó hai người đã xem qua kịch bản phim vô số lần, phần quay hôm nay chính là lần đầu gặp mặt của tu sĩ Đường cùng tu sĩ Chris, Đường mang theo bí mật của cậu cùng tro cốt của lão cha sứ lần đầu tiên rời khỏi quê hương đi đến đất khách, sau đó gặp được người đàn ông có ảnh hưởng đến cả đời cậu.

Trước đó cùng Kino phân tích kịch bản sau lại đọc một lần suốt đêm, càng xem càng cảm thấy câu chuyện của tu sĩ Đường cùng tu sĩ Chris trong phim vô cùng hấp dẫn, bọn họ ở trong hoàn cảnh vốn không thể cải biến đem mâu thuẫn của mọi người đối tôn giáo cùng mình giải quyết, cùng với sự va chạm đông tây, các loại màu sắc khắc sâu của bức tranh đồng tính luyến ái cũng được vẽ ra.

Bộ điện ảnh này là tàn nhẫn, hiện thực lại vô cùng duy mỹ.

Trong lúc thảo luận kịch bản với Kino, Đường Phong vô cùng khích lệ nhân vật Chris, trong cuộc đời một người có thể yêu được mấy ai? Có thể có được một người, tín ngưỡng cũng tốt, cái gì khác cũng tốt, không có ai dưới cuộc sống cùng bối cảnh xã hội như vậy có thể dũng cảm như Chris, cho dù phóng mắt ở hiện tại cũng rất hi hữu.

“Có thể ở cùng một chỗ với người mình yêu, dù là ở nông thôn trồng trọt nuôi trâu bò cũng sẽ rất hạnh phúc.” Kino thật to cảm khái một phen.

Đường Phong ngây ra trong chốc lát sau đó liền nở nụ cười: “Một biện pháp không tồi.”

“Cậu không tin tôi?” Kino lập tức thiêu mi nhìn về phía chàng trai, hình dạng khoa trương làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

“Tinh, đương nhiên tin rồi.” Đường Phong buông kịch bản, chế nhạo nói, “Vậy khi anh tìm được người yêu nên nhanh chóng mua một cái nông trường.”

“A!” Kino cười giảo hoạt, “Người yêu của tôi không phải là cậu sao? Đến lúc đó tôi nuôi bò sữa, cậu phải đi vắt sữa cho bò.”

“Trong thời gian sắp tới chúng ta sẽ có một ít phân cảnh tương đối thân mật, nghe ý tứ của đạo diễn là trước sẽ quay cảnh ở trên giường, cậu đã chuẩn bị tốt chưa?” Kino một lần nữa kéo trọng tâm câu chuyện trở về điện ảnh, quay phim cũng không dựa theo kịch bản mà phát triển từng bước một, phần lớn là mỗi khi đến một tràng cảnh nào đó liền đem toàn bộ phân cảnh của tràng cảnh đó quay hết, như vậy một cái tràng cảnh lại một cái tràng cảnh có thể tiết kiệm không ít thời gian chế tác thành phẩm.

“Tôi nghĩ hẳn là không có vấn đề, cùng anh quay cảnh thân mật thì người có tổn hại cũng không phải là tôi.” Suy nghĩ vẫn dừng lại ở giai đoạn của một người đàn ông trung niên thành thực gần bốn mươi tuổi mà nói như vậy.

“Hắc, nghe như là cậu đang chiếm tiện nghi của tôi, đừng đem mình hạ thấp như vậy, được rồi, tuy rằng có rất nhiều người ái mộ tôi, bất quá thể nhưng tôi lại rất thích cùng hôn môi với cậu.” Kino cười mở to hai mắt, “Tự tin như vậy, lẽ nào trước đây cậu từng hôn môi với đàn ông?”

135. Chương 135 - Cố Ý

“Chẳng lẽ anh đã quên chuyện chúng ta hôn nhau ngay lần đầu tiên gặp mặt rồi? Chris, anh khiến tôi cảm thấy thật đau lòng.” Đường Phong xảo diệu đem trọng tâm câu chuyện dẫn tới nơi an toàn, đối với cậu sinh hoạt là sinh hoạt, công việc là công việc, cho dù hiện tại cậu có hảo cảm đối với Kino thì quan hệ giữa bọn họ cũng chưa đến mức có thể nói sâu về vấn đề này.

Kino bày ra bộ dáng “tôi nhớ ra rồi”, hai mắt lờ lờ phát sáng lộ ra thần sắc chờ mong: “Ài, thực sự đáng lo, tôi kỳ thực còn chưa có chuẩn bị tốt, không bằng chúng ta tới ném thử mấy lần coi như làm nóng người, đến lúc quay chính thức thì càng dễ qua hơn.”

“Tôi không nghĩ vậy,” Đường Phong trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của đối phương, “Đạo diễn từng nói, lần quay cảnh thân mật đầu tiên tốt nhất nên chứa đầy đó có chút xa lạ cùng cẩn thận. Càng nên thêm một chút ngây ngô, nếu quá chín chắn thì giống như khiến một trái táo xanh hóa thành táo đỏ rồi.”

“Đến đây đi, đến đây đi, Đường.” Kino vẫn không cam lòng mà dụ dỗ.

“Không, không được.” Đường Phong lắc đầu mạnh, không phải cậu sợ thân thiết cùng Kino mà là cảm thấy không cần làm những việc vô ích đối với công việc, cậu cùng Kino chỉ cần diễn trong phim là được rồi, trong sinh hoạt chỉ có thể an phận làm bạn bè, không muốn vì vui đùa thân mật quá mức mà nhận đến vô tận phiền não.

Việc phim giả tình thật ở giới giải trí có rất nhiều, hai nam nữ chính trong một bộ phim cho dù vốn chỉ là bạn bình thường nhưng sau khi quay phim xong một thời gian liền cùng nhau cút lên giường, loại chuyện này chỗ nào cũng có, ở Hollywood một chút cũng không mới mẻ, chỉ là một cái diễn viên khi đem quá nhiều tình lực đặt ở sinh hoạt cá nhân cũng rất dễ ảnh hưởng đến cuộc đời diễn nghệ của hắn.

Đường Phong ngoan cố khiến Kino vô lực, cuối cùng chỉ có thể giơ tay đầu hàng.

“Đàn ông Trung Quốc các người thực sự quá bảo thủ rồi!” Kino vì thất bại mà tức giận bất bình, “Tôi còn tưởng rằng hôm nay cố ý làm cơm trưa thì có thể thắng được một nụ hôn của cậu, Đường Phong, cậu thật sự thương tổn trái tim tôi.”

“Đây không phải bảo thủ, là nguyên tắc của một người, được rồi, bàn luận hôm nay kết thúc tại đây, hiện tại anh có thể trở về tìm bạn gái Lilith của anh.”

“Cậu là đang ghen phải không?” Một câu của Kino trực tiếp khiến Đường Phong không nói gì.

Đường Phong liếc mắt trừng Kino: “Anh thực sự quá tự tin vào bản thân rồi.”

Hai người còn đang đấu vô mồm chế nhạo lẫn nhau thì cửa liền bị người mở ra, một người đàn ông Trung Quốc anh tuấn lại có chút băng lãnh mặc tây trang trắng thóm đứng ở cửa, vừa nhìn thấy hình ảnh Đường Phong cùng Kino ngồi trên sofa ở phòng khách đầy ái muội khiến người lửa nóng cũng chỉ là hồ hững mớ trờ hai mắt, mở miệng hỏi: “Đường Phong, cậu có khách?”

“Hôm nay tôi cùng Kino thảo luận kịch bản một chút.” Đường Phong cau mày xem xét Lục Thiên Thần vừa đóng cửa xong liền đi tới hướng này, “Ngày hôm nay anh đi đâu vậy?”

“Sáng sớm có chút việc, tôi sợ làm phiền đến cậu nên không nói cho cậu, cậu không thấy tờ giấy tôi đặt ở đầu giường sao?” Lục Thiên Thần hoàn toàn không chú ý đến Kino chỉ lo nói chuyện phiếm cùng Đường Phong.

“Ngạch, tôi không thấy.” Sáng sớm cậu bị Kino đánh thức, sau đó lại ngủ thẳng một giấc rồi ăn cơm cũng không có chú ý đến đầu giường có tờ giấy nào hay không.

“Xem ra lần sau tôi phải dán ở trên mặt gương trong phòng tắm.” Có chút ôn nhu ý tứ hàm xúc mà mỉm cười, Lục Thiên Thần đi tới bên người Đường Phong mở ra hai tay nhẹ nhàng ôm chặt lấy chàng trai, khó có được nói một câu vui đùa: “Nhớ tôi rồi?”

“Đúng vậy, muốn anh mời khách ăn.” Chàng trai cười đáp trả Lục Thiên Thần.

Lục Thiên Thần sáng khoái nói: “Không có vấn đề.” Sau đó mới chậm rãi chuyển ánh mắt phức tạp lên người Michael Kino, ngữ khí nghiêm nhiên của nam chủ nhân: “Michael tiên sinh vẫn chưa ăn cơm chiều đi, có muốn ăn cùng chúng tôi hay không?”

Lời này ẩn chứa hai tầng nghĩa.

Thứ nhất, “chúng ta” chỉ chính là tôi cùng Đường Phong.

Thứ hai, “có muốn ăn cùng chúng ta” rõ ràng có ý cảnh người, bằng không sẽ đổi cách nói là “ăn cơm cùng chúng tôi đi”

“Không, không cần, buổi tối tôi có hẹn với người khác ăn cơm rồi.” Kino uyển chuyển cự tuyệt rồi nói lời cáo biệt với Đường Phong cùng Lục Thiên Thần sau đó ly khai, mà trong toàn bộ quá trình Đường Phong cũng không hề tận lực giữ lại đối phương.

Sau khi Kino rời đi Lục Thiên Thần liền đi lên lầu, vừa đi vừa nói: “Thoạt nhìn hắn đối người có chút ý tứ.

Đường Phong nhẹ nở nụ cười, đem kịch bản trên bàn chỉnh sửa tốt liền cầm lên lầu: “Trong thời gian chìm đắm trong kịch bản phim người diễn viên rất dễ bị chính mình mê hoặc, đây là lý do vì sao có rất nhiều diễn viên có vấn đề bên ngoài với đối tượng hợp tác của bọn hắn.”

Đây là cái gọi là nhập vai quá sâu, không chỉ có đem nhân vật trong kịch bản nhập vào cuộc sống của mình, thậm chí cũng sẽ yêu cả người yêu trong phim.

Một người vướng vào tình cảm như vậy, từ khởi đầu đến tan vỡ, có đôi khi cũng chỉ là chuyện của một giây mà thôi.

“Cậu bị hấn mê hoặc rồi sao?” Thanh âm của Lục Thiên Thần từ bên trong phòng ngủ truyền ra qua cánh cửa nửa khép.

“Ngô, tạm thời còn không có, chờ một chút...” Đường Phong ôm kịch bản đi vào phòng, cậu thấy Lục Thiên Thần vừa đem áo sơ mi cởi lộ ra thân trên rắn chắc tinh trắng, ngay sau đó người kia bắt đầu cởi quần, cậu liền có chút đề cao thanh âm. “Nơi này là phòng ngủ của tôi, phong của ngài ở sát vách, Lục tổng.”

Lục Thiên Thần thoát quần xong liền mở tủ đựng quần áo ra, cư nhiên bên trong lộ ra quần áo không thuộc về Đường Phong. “Hiện tại chỗ này cũng là phòng của tôi.” Đưa lưng về phía chàng trai, Lục Thiên Thần vừa thay quần áo sạch vừa nói.

“Quần áo của anh sao lại ở trong tủ quần áo của tôi?”

“Tôi đem chúng bỏ vào.” Mặc quần xong, đang cài lại nút áo sơ mi thì Lục Thiên Thần xoay người lại, trên mặt mang theo nụ cười thần nhiên, “Bởi vì trong một tháng thì có rất nhiều ngày tôi ngủ ở trong phòng của cậu, qua lại quá phiền phức, thẳng thắn đem nhiều quần áo qua cho tiện.”

“Vì sao, anh sợ ma sao?” Đường Phong nhin không được hỏi, cậu phiền não nhũu mảy, tôi van anh, cậu thể nhưng cần không gian thuộc riêng về mình, cậu không quen cùng người khác chia sẻ một cái giường trong thời gian dài, hơn nữa đối tượng còn là Lục Thiên Thần, này quá quý dị rồi, cậu nhất thời khó có thể tiếp thu.

“Đừng quên ước định của chúng ta.” Lục Thiên Thần đem áo sơ mi mặc xong, cài dây lưng, tiện tay lấy một cái áo khoác màu xám bạc hiệu Gucci, “Đi thay quần áo, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.”

“Tôi không nhớ được là trong ước định của chúng ta tôi còn phải cùng anh ngủ chung một phòng.” Trời a, Đường Phong bắt đầu cảm thấy đau đầu, Lục Thiên Thần đến tận cùng là uống lộn thuốc gì a.

Tuy rằng cậu không ngại thỉnh thoảng cùng người khác chia giường, thể nhưng cùng nằm trên giường với một người trong thời gian dài có sự khác nhau rất lớn.

“Hay cậu nguyện ý đơn độc ở trong phòng với Charles?”

“Tôi vì sao muốn đơn độc ở trong phòng cùng Charles?”

“Hấn là một tên đàn ông muốn làm gì thì làm cái đó, Đường Phong, nếu như cậu không có ý gì với hấn thì không cần đến gần hấn, người này thoát nhìn rất hoa tâm, thể nhưng đã muốn đạt được cái gì thì phải bắt được tới tay mới bằng lòng bỏ qua.” Lục Thiên Thần thoát nhìn rất chân thành.

Đường Phong gật đầu, điều này cậu cũng biết, chỉ là việc ngủ cùng Charles thường xuyên thì quá không hay rồi, được rồi, cậu sẽ tận lực tránh cho chuyện này phát sinh, ai kêu cậu “may mắn” như vậy, gặp được Charles cùng Lục Thiên Thần, thí, còn có một thần long thấy đầu không thấy đuôi Albert.

“Hiện tại còn sớm, trước anh đưa tôi đến hiệu sách, tôi mua vài quyển sách rồi đi ăn cơm.” Đường Phong quyết định tạm thời đem vấn đề của Lục Thiên Thần ném ra sau đầu, hiện nay công việc vẫn quan trọng hơn.

...

...

Đường Phong cùng Lục Thiên Thần cùng nhau đến nhà hàng phụ cận tùy tiện ăn một bữa cơm, cậu mua vài quyển sách về tôn giáo, tuy rằng từ lúc nhận kịch bản thì cậu đã xem qua nhiều tài liệu có liên quan, thể nhưng trong lúc nhập vai nếu như xem thêm vài quyển sách có liên quan thì càng giúp cậu tiến nhập vào nhân vật dễ dàng hơn.

Khách sạn của bọn họ cách trường quay không xa, hai bên trái phải có nhà hàng, hiệu sách cũng có công viên, Đường Phong đã ở nhà đợi một ngày muốn đi công viên tản bộ, Lục Thiên Thần vui vẻ đáp ứng.

Đường Phong một mình bước đi trên con đường nhỏ, Lục Thiên Thần trước đó đã đi đổ xe lát nữa mới quay lại. Công viên gần tối nên cũng không có nhiều người, đèn đường hai bên tỏa ra ánh sáng dịu dàng, một chút một chút xuyên thấu qua lá cây rậm rạp mà rơi trên mặt đất, ngọn gió cũng mát mẻ nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người, thỉnh thoảng có thể nghe được âm thanh của đàn ghi-ta không biết truyền đến từ chỗ nào.

Chỉ là rất nhanh đã có một âm thanh khác hấp dẫn lực chú ý của Đường Phong.

“Ồ ô...”

Tiếng nước nhỏ thật nhỏ nghe giống như con mèo nhỏ, bước chân Đường Phong thoáng dừng lại, đường nhìn thuận theo phương hướng truyền đến của thanh âm mà đưa qua, thanh âm nhỏ của con mèo nhỏ là từ rừng cây không xa vọng lại, có chút gián đoạn nghe vô cùng đáng thương, tỉ mỉ nghe thì kỳ thực chính là tiếng khóc của một bé gái, là con của nhà nào đang khóc lúc này ni?

Cậu ba bước thành hai bước hướng rừng cây đi tới, khi cậu vệt ra rừng cây liền thấy một bé gái khoảng ba bốn tuổi ngồi xổm trên cỏ lau nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn tràn đầy nước mắt, một đôi mắt đen bóng to tròn lộ ra ướt át, đặc biệt chọc người triu mến.

136. Chương 136 - Tiểu Annie

Sau khi thấy bé gái một mình khóc nỉ non Đường Phong liền đi tới, cậu hạ thất lưng, nửa quỳ trước mặt cô bé nhìn thẳng vào mặt đối phương, tận lực làm cho thanh âm trở nên mềm nhẹ.

“Này, chào cháu, chú là Đường Phong, tại sao cháu lại ở đây một mình?”

Cô bé với khuôn mặt đầy vết nước mắt ngẩng đầu nhìn về phía chàng trai, con ngươi củ cô bé nhìn từ xa là màu đen đến gần mới biết là màu râm nắng, đứa bé có đôi mắt to đặc biệt đang ngập tràn nước hướng Đường Phong mở trừng hai mắt, nước mắt liền thi nhau ào ào chảy xuống “Ba ba không thấy, Annie đánh mất ba ba rồi.” Thanh âm tức giận mềm mại luôn luôn chọc người triu mến.

Công viên cũng không phải rất lớn, ba ba của cô bé dễ thương gọi Annie này hẳn là đang đi tìm bé, Đường Phong nghĩ cậu có lẽ có thể giúp cô bé tìm được ba ba.

Đường Phong không ngừng dỗ dành dụ dỗ, cô bé rất nhanh liền nín khóc mỉm cười, chàng trai tuy rằng cảm thấy rất vui vẻ nhưng đôi phương khinh địch như vậy lại khiến cậu có chút lo lắng, vạn nhất gặp phải người lớn không có ý tốt, đứa bé này chẳng phải là rất dễ bị bắt đi? Quên đi, vấn đề giáo dục này vẫn là lưu cho ba ba của Annie đi.

Nếu như ba ba của cô bé phát hiện không thấy con gái hẳn là sẽ tìm được rất nhanh, so với việc xung quanh chạy loạn không bằng ở tại chỗ mà chờ, Đường Phong cùng cô bé ngồi trên ghế gỗ của công viên mà đợi ba ba của bé.

Annie lớn lên vô cùng dễ thương, tuy rằng tuổi còn rất nhỏ nhưng lại hé ra một khuôn mặt tinh xảo như búp bê Barbie, phần lớn trẻ con của người ngoại quốc đều không xấu, bất quá có thể dễ thương như Annie thì cũng không nhiều lắm, cha mẹ của cô bé hẳn đều là những người có ngoại hình xuất sắc. Từ quần áo trên người của cô bé có thể nhìn ra, gia cảnh của cô bé hẳn là cũng rất tốt.

“Annie còn nhớ rõ nơi nào rồi đi ba ba không?”

“Lúc còn nhiều người Annie không tìm được ba ba, chú có thể giúp Annie tìm ba ba?” Tiểu Annie ngồi bên cạnh Đường Phong, đáng thương ôm tay chàng trai, giống như làm vậy có thể giúp bé cảm thấy an toàn.

“Đương nhiên là có thể.” Đường Phong vừa cười vừa nói.

Có lẽ là nhớ tới chính mình, nhìn tiểu Annie bên người, Đường Phong rất khó không yêu thương đứa bé này, bởi vì lúc nhỏ thiếu khuyết tình thương, đứa trẻ lớn lên thoát nhìn rất lạnh nhạt nhưng lại rất yếu đuối

sẽ nhin không được đi yêu thương đối phương. Vì giúp tiểu Annie bình tĩnh Đường Phong thử nói chuyện phẩm với bé. “Annie có thích chơi trò chơi gì không?” Đường Phong đề nghị.

Bé con lập tức giơ tay lên: “Con thích cùng ba ba chơi trò chơi nói thật, chú Đường cùng Annie chơi đi, Annie bắt đầu trước!”

“Tốt!”

“Chú có người thích rồi phải không? Thích như ba ba cùng mẹ mẹ vậy.” Chớp đôi mắt to, Annie đặt câu hỏi đầu tiên, đáng vẻ thiên chân vô tà khiến đối phương không hề hoài nghi dụng ý của vấn đề.

“A...Hiện nay còn chưa có.” Đường Phong suy nghĩ một chút, sau đó trả lời.

Có hảo cảm với một số người cũng không phải không có, thế nhưng muốn nghiêm túc nói chuyện tình cảm thì vẫn chưa có chủ ý, Đường Phong cũng sẽ không đối với người bạn nhỏ nói xạo cho nên cậu nói thật. “Đến phiên chú, Annie năm nay mấy tuổi rồi?” Hỏi đều là một ít vấn đề không đến nơi đến chốn.

“Annie bốn tuổi rưỡi rồi, “ Bé con tiếp tục vấn đề, “Chú Đường thích người như thế nào?”

“Thích người như thế nào a...” Vấn đề này Đường Phong vốn không có tí mĩ nghĩ tới, cậu suy nghĩ một chút rồi nói, “Àn, bề ngoài chỉ cần thuận mắt là có thể rồi, chú nghĩ người đó là một người thiện lương, có tính tình tích cực như ánh mặt trời, nhiệt tình đối với cuộc sống, cùng chú không quá cách biệt địa vị đi.”

“Chú, chú là một người rất tốt, chúng ta làm bạn có được không?”

“Tốt, chú rất cao hứng khi có thể làm bạn với Annie.” Đối mặt với trẻ con khả ái hồn nhiên, Đường Phong rất khó dấu giếm tươi cười, lớn lên trong thế giới quá phức tạp chỉ có ánh mắt của trẻ con luôn luôn trong suốt sáng sủa khiến người yêu thương.

“Ngéo tay nha!” Annie chớp mắt vươn ngón tay nhỏ bé ra, vẻ mặt hớn hở.

“Àn, ngéo tay, một trăm năm không đổi.” Đường Phong dịu dàng vuốt ve tóc của bé con, cười đến sủng nịch.

Lúc này từ xa xa truyền lại thanh âm hô hoán đầy lo lắng của một người đàn ông: “Annie! Trời ơi, ba ba rốt cuộc tìm được con rồi.”

Nhìn người đàn ông xuất hiện, Đường Phong đứng lên lôi kéo Annie thoát nhìn có chút cẩu kính, cúi đầu nhẹ giọng: “Annie, anh ấy là ba ba của cháu sao? Nhanh đi đến đi.”

Bé con cúi đầu trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, lúc ngẩng đầu lên đã là vẻ mặt ngây thơ vô tội, Annie nhìn Đường Phong một chút, lại nhìn ba ba đang hướng mình chạy tới, cuối cùng chạy về phía ba ba của bé.

“Đáng ghét, hiện tại mới tới tìm con!” Một bên chạy chậm một bên thở phì phì mắng.

“Àn, là lỗi của ba ba, Annie không giận ba ba được không?” Tiếp được con gái ngoan của mình, người đàn ông mỉm cười nhìn về phía Đường Phong, “Vị tiên sinh này, cảm ơn anh đã chăm sóc con của tôi.”

“Không có gì, đây là việc tôi phải làm.”

Ba ba của Annie cùng Đường Phong hàn huyên một hồi, Đường Phong biểu thị lo lắng của cậu, hi vọng ba ba của Annie có thể nhìn bé kĩ càng hơn, thuận tiện dạy bé con không nên đơn giản nói chuyện cùng người lạ, đó cũng không phải là loại đi sự ngây thơ chất phác của trẻ con, mà là một loại cảnh giác của một đứa trẻ yếu đuối không có khả năng bảo vệ mình.

Bởi vì Annie luôn nháo muốn cùng Đường Phong làm bạn, cuối cùng Đường Phong phải để lại số điện thoại cùng địa chỉ của cậu thì bé con mới vui vẻ cùng ba ba rời đi.

Lúc Lục Thiên Thần tìm được Đường Phong thì Annie cùng ba ba của cô bé vừa vặn rời đi. “Bọn họ là ai?” Nhìn bóng lưng rời đi của một lớn một nhỏ, Lục Thiên Thần thoáng nhú mày, vừa này ở bãi đỗ xe xảy ra một ít chuyện không quá vui vẻ, có người gây phiền toái nên hẳn phải tốn chút ít thời gian để giải quyết, xuất phát từ trực giác của thương nhân, Lục Thiên Thần cảm thấy có chút không thích hợp.

“Là tiểu Annie cùng ba ba của cô bé.” Đường Phong rất nhanh đem chuyện vừa xảy ra nói cho Lục Thiên Thần, này cũng không có gì quá đặc biệt.

Lục Thiên Thần thẳng thắn nói : « Bọn họ thoát nhìn có chút kỳ quái, cậu hẳn là nên chú ý một chút, không nên tùy tiện đem ai cũng trở thành bạn bè. »

Cái tên chưa đến ba mươi tuổi đang hướng một người gần bốn mươi tuổi giảng giải đạo lý sao ? Đường Phong không cho là đúng, Annie là một đứa bé rất dễ thương, cậu tin tưởng một ít người lớn sẽ tâm hoài bất quý, thế nhưng đối phương chỉ là một đứa trẻ vô tư hồn nhiên, làm sao có thể có mục đích linh tinh gì cho được.

Hơn nữa, cậu hiện tại không tiền không thế cũng không có kẻ thù, lại đang ở nước Mỹ, ai lại rảnh rỗi chạy đến nước Mỹ đối phó cậu chứ ?

Tô Khải Trình ? Không có khả năng, Charles từng nói qua, hiện tại Tô Khải Trình không dám đụng vào cậu nữa.

« Anh nghĩ nhiều rồi, Annie chỉ là một bé gái khả ái mà thôi, không nên đem sự tàn khốc của một thương nhân trên người anh liên hệ với một đứa bé. » Đường Phong có chút hờn giận, Lục Thiên Thần là một thương nhân hợp cách, thế nhưng cái đó cùng tính cách khiến Đường Phong không thích của Lục Thiên Thần không có bất kì mâu thuẫn nào, cậu không có quyền phê phán đối phương, nhưng có quyền không thích.

« Cậu bắt mãi với tôi ? »

« Không, tôi chỉ là cảm thấy anh nên thân thiện với người khác một chút, không nên luôn nghĩ người tiếp cận anh đều là người không có ý tốt. »

Lục Thiên Thần cười nhạt một tiếng : « Nhưng chính xác có người như vậy. »

« Chẳng lẽ anh sẽ vì một đóa hoa hồng đâm vào tay sẽ dọn dẹp tất cả hoa trong vườn ? » Đường Phong nhìn không được mà phản kích, thế giới này đúng là không quá tốt đẹp, thế nhưng như vậy thì thế nào, không có người hay việc gì hoàn mỹ, nếu như người luôn cường điệu khuyết điểm của đối phương ngoại trừ làm cho mình cùng người khác khó chịu sẽ không mang đến bất luận chỗ tốt gì nữa. Aizz, một câu nói thật xa xưa nói như thế này : thế giới này không thiếu cái đẹp, chỉ là thiếu đôi mắt biết thưởng thức mà thôi.

Không sai, người có lòng phòng bị là bình thường, thế nhưng quá mức cũng không tốt.

Đường Phong cho rằng Lục Thiên Thần sẽ phản bác cậu hai câu, bầu không khí sẽ trở nên xấu hổ, nhưng đối phương chỉ nhìn cậu một cái, thanh âm nhu hòa phun ra một câu nói : « Tôi chỉ là quan tâm cậu thôi. »

Trong nháy mắt khiến Đường Phong nói không ra lời.

« Tản bộ thêm chút nữa rồi hãy trở về. » Đường Phong ghen ra tới một câu nói, quá phạm quy rồi, cậu không thích ứng một Lục Thiên Thần đột nhiên biết phân rõ phải trái.

« Hảo, nói với tôi những chuyện vừa xảy ra, về người bạn mới tiểu Annie của cậu. »

...

...

Trên con đường đối diện công viên có một chiếc xe màu đen có rèm che đỗ lại, ở Mỹ cũng không khiến người quá chú ý.

« Buông tay ! Người cái đồ con heo. » Một bé gái thoát nhìn rất khả ái dường như nổi nóng trừng trừng một người đàn ông hô một tiếng, người đàn ông nguyên bản đang ôm bé gái rất nhanh buông tay ra rồi cung kính đứng ở một bên, một màn thú vị này khiến không ít người đi đường đều quay đầu ngẩn nhìn. Vệ sĩ đứng cạnh xe đem cửa xe phía sau mở ra, Annie rất nhanh nhảy vào trong, hoàn toàn không còn vẻ hồn nhiên khả ái khi nãy, lộ ra một cái tươi cười đắc ý lại vô cùng tùy hứng giống như một tiểu ma nữ: “Ba ba, người kia thất sự rất ngốc, hẳn hoàn toàn bị con gạt rồi.”

Albert đang tựa lưng vào ghế ngồi buông ly rượu trong tay xuống, hướng bé con mở ra hai tay: “tiểu Annie của ba luôn luôn thông minh như vậy.”

Nhào vào trong lòng người đàn ông, tiểu ma nữ cười a a trong lòng Albert: “Ba ba, con thích hẳn.”

“Phải không? Tiểu Annie cũng giống ba a, ba ba cũng thích cái người ngốc ngốc kia.” Albert cong khoe môi, “tối, nói cho ba ba các người vừa làm gì, những gì ba ba kêu con hỏi cậu ta trả lời như thế nào?”

137. Chương 137 - Lần Đầu Tiên Đối Diện

“Con hỏi hẳn có người mình thích hay không, thích giống như ba ba với mẹ mẹ.” Tiểu ma nữ nghịch ngợm mở to hai mắt, hai tay đặt trên vai người đàn ông mà thè lưỡi.

“Hỏi như vậy rất tốt, cậu ta trả lời như thế nào?” Albert có chút không thể nói nổi, hẳn không có vợ, cũng sẽ không có cái việc “thích giống ba ba với mẹ mẹ”, hẳn chỉ cần một đứa con, không hơn.

Về phần mẹ ruột của Annie, hẳn không muốn biết, cũng không cần cho tiểu Annie biết.

“Hắn nói không có.”

“Sau đó con hỏi cậu ta gì nữa?” Đáp án của Annie cũng không làm cho Albert kinh ngạc, đây là đáp án trong tưởng tượng của hẳn, mà hiện thực cũng đúng là như vậy.

« Sau đó con hỏi hẳn thích loại người gì, ba ba, câu trả lời của hẳn rất ngu ngốc. » Tiểu Annie nhăn nhó cái mũi nhỏ, học theo ngữ khí của Đường Phong nói, « Úc, bên ngoài chỉ cần thuận mắt là có thể rồi, chú nghĩ người đó là một người thiện lương, có tính tình tích cực như ánh mặt trời, nhiệt tình đối với cuộc sống, cùng chú không quá cách biệt địa vị đi.”

Cô bé cư nhiên nói lại không sai một chữ, khuôn mặt trẻ con phối với ngữ khí thành thực của Đường Phong có loại hiệu quả của hài kịch.

Người thiện lương, nhiệt tình đối với cuộc sống...Từ sâu trong yết hầu của Albert phát sinh một tiếng cười nhạt, « Ha ha, thật là một kẻ ngu ngốc, thật là nhiều mong muốn tốt đẹp a, khiến tôi nhin không được mà cảm thấy lo lắng cho cậu rồi, cuối cùng cậu sẽ giống như Esméralda yêu người không nên yêu sao?”

...

...

Không ai sẽ nghĩ đến một đứa trẻ bốn tuổi sẽ nói dối, vì vậy tuyệt đại đa số người vẫn sẽ luôn luôn tiếp tục vui vẻ sinh hoạt không chút nghĩ ngợi.

Cũng giống như lúc này, ở một tòa tu viện mỹ lệ cạnh bên bờ biển Ai-len sẽ không có ai đi hoài nghi một tu sĩ đến từ phương Đông, bởi vì trong tay hẳn là tro cốt của lão cha sứ đã rời viện từ mấy chục năm trước, hẳn một bộ phong trần do vượt đường xá xa xôi xóc nảy, hẳn thậm chí chưa từng mở miệng nói một câu liền được mọi người nhận định vị tu sĩ tên Đường này là một khổ tu giả.

Đường đến vùng đất xa lạ lại hẻo lánh này vào lúc ban đêm mưa to gió lớn.

Ầm ầm long —

Trên bầu trời tối tăm xẹt qua một đạo sấm sét, chàng trai đem mình giấu dưới bộ quần áo tu đạo màu đen trong tay cầm một nhánh cây khô, mỗi một bước đi giày của hẳn sẽ rơi vào trong nước bùn đen đúa, có đôi khi hai chân còn có thể cảm thấy nước bùn thấm vào, là ai trên mặt đất lôi kéo hẳn ? Là ma quỷ đến từ địa ngục sao ?

Hắn không biết, hẳn chỉ là có chút hoảng hốt, sau đó cảm thấy thật lạnh cùng với cơn đói còn cào làm người khó chịu.

Từng hạt mưa lớn không ngừng rơi xuống từ không trung, không chút lưu tình đánh vào mũ áo cùng lưng áo, chiếc áo tu đạo đã hoàn toàn bị nước mưa thấm ướt, may mà y phục này là màu đen, nếu như là những màu khác chỉ sợ sớm đã bị nước bùn nhiễm thành màu tro. Cơn mưa này đã kéo dài suốt bốn năm ngày, mà hần cũng đã liên tục đi bốn năm ngày dưới mưa.

Hần đã không thể trở lại, hần chỉ có thể liên tục đi về phía trước, đi về phía trước...

Hần siết chặt quần áo đơn bạc, dùng vải bố cột hủ tro cốt của lão cha sư vào bụng của mình, như vậy hần có thể bảo vệ tốt nó không bị tổn hại bởi bất kì vật cứng rắn nào đụng vào. Từ lúc bắt đầu bước lên mảnh đất xa lạ này, Đường dựa vào chữ viết để diễn tả ý tứ của hần, hần nghĩ muốn cái gì, hần muốn đi đâu, phải đi bằng đường nào.

Một ít người có lòng tốt cho hần thức ăn nước uống, bọn họ toàn tán thưởng hần là một tu sĩ thiện lương mà kiên cường, bởi vì hần đem toàn bộ những gì hần có khi còn sống đều dâng cho thần, bọn họ cho rằng Đường không nói lời nào là bởi vì quyết tâm làm một khổ tu sĩ, hơn nữa vị tu sĩ này còn đến từ phương Đông xa xôi.

Trời a, hần đã đi qua nhiều con đường như vậy, gần như là đi theo cước bộ chỉ dẫn của thần.

Đường không có phản bác, giờ khắc này hần là cỡ nào may mắn khi hần không có cách nào nói chuyện, không phải hần mất đi công năng diễn đạt ngôn ngữ, chỉ là hần không thể nói chuyện. Ở tu viện xưa cũ của hần, những người đó buộc hần phát thệ trong năm mươi năm không thể nói một chữ, mỗi ngày hần đều phải sao chép những lời của thần, đem mỗi chữ đều ghi nhớ trong lòng.

Bọn họ đốc xúc hần rời khỏi mảnh đất phương Đông quen thuộc, nghiêm phạt hần phải mang theo tro cốt của lão cha sư đến nơi xa lạ này.

Đường cũng không có bởi vì vậy mà cảm thấy thương tâm cùng tuyệt vọng, thậm chí hần còn cảm thấy hài lòng cùng sung sướng, bởi vì... mảnh đất này cách rất xa quê hương của hần, chuyện xấu hần phạm phải khiến đồng liêu khiến thần cảm ghét sẽ không truyền đến nơi này. Hần nghĩ, hần đã không hề mong cầu nhiều, cũng không dám vi phạm ý nguyện của thần nữa, hần chỉ hi vọng có thể ở trong tiểu tu viện này vượt qua cuộc sống không tiếng động trong năm mươi năm.

Đói quá, mệt nhọc cùng với lạnh giá khiến Đường ngã xuống một vũng bùn cạnh biển, ngay trước khi hôn mê hần ngưỡng nhìn lên không, chỉ là một mảnh đen kịt giống như y phục tu đạo của hần, mà chúng nó cách hần càng ngày càng gần, giống như một miếng vải đen lạnh lẽo kín mít đem hần bao vây lại.

[Người khiến Chúa hổ thẹn..]

[Tu sĩ, người phạm phải sai lầm dơ bẩn, người bị nghiêm phạt không được nói chuyện trong năm mươi năm, người sẽ bởi vì sai lầm vi phạm của mình mà nỗ lực suốt đời trả giá đại giới !] Thở mạnh một hơi, mạnh mẽ mở mắt, Đường từ trên giường ngồi dậy, sắc mặt của hần tái nhợt, trong đôi mắt đen cất chứa một tia sáng kì dị, chợt lóe chợt ló, giống như lập tức sẽ bùng phát, tràn ngập thứ gì đó một chút cũng không phải thống khổ cùng sám hối.

« Cậu tỉnh ? » Một tia nắng len qua cửa sổ bằng gỗ nghiêng ngả chiếu vào, một người thanh niên tóc vàng mắt xanh ngồi bên cạnh tu sĩ, trước mặt Đường lộ ra tươi cười xinh đẹp như ánh mặt trời, nụ cười kia giống như ánh sáng chói chang làm đau mắt của Đường, so với đối phương, hần giống như một ác ma giãy dụa trong bùn lầy, dơ bẩn mà lại hắc ám.

« Tôi không biết cậu có hiểu những gì tôi nói hay không, cậu hôn mê ngã xuống gần biển, là cha sư cứu cậu, thượng đế phù hộ, cậu còn sống, thực sự, chậm chút nữa thì cậu có thể đã chết ở cạnh biển, sau đó bị hải thần nuốt hết. » Người thanh niên mỉm cười nhướng mày, vẻ mặt chân thành khiến Đường phân không rõ người này rốt cục là đang nói gì.

Đường quyết định không nói lời nào, chỉ nghe đối phương nói chuyện. « Chúng ta phát hiện được một lá thư trên người của cậu, may là nó được bọc rất kín cho nên không bị nước thấm ướt, nguyên lai cậu là tu sĩ đến từ phương Đông xa xôi, cảm ơn cậu đã đem tro cốt của lão cha sư trở về, cha sư đã đồng ý cho cậu ở lại. Đường, cậu sẽ ở lại chứ ? »

Đường cúi thấp đầu tiêu cự trong mắt có chút phân tán, hẳn biết lá thư này, thượng đế a, trên người hẳn vốn là một bức người khác viết thay hẳn, bọn họ đem tất cả hành vi phạm tội của hẳn đều viết lên, thế nhưng khi hẳn đi tới con đường ở châu Âu hẳn đã đem bức thư ban đầu ném vào trong biển. Bức thư mà các tu sĩ ở đây thấy được là do hẳn viết.

Hắn cảm thấy có chút khủng hoảng đến có chút luống cuống, điều này làm cho Đường thoát nhìn càng yếu đuối càng đáng thương.

« Cậu giống như bị dọa tới vậy, không có việc gì, cậu sẽ khá hơn, chúng ta cũng biết mối quan hệ giữa cậu và Hòa Đa Luân cha sứ, mọi người nơi đây đều là bạn của cậu. » Tu sĩ trẻ tuổi đột nhiên tiến lại, khoảng cách tiếp cận quá gần khiến Đường lần đầu nhìn rõ hình dạng của người thanh niên này, ngũ quan tinh tế khắc sâu, một đôi mắt giống như viên bảo thạch mỹ lệ nhất của biển cả.

Hắn nghĩ, người thanh niên này đặt trong người châu Âu coi như là anh tuấn đi. Nhưng sau đó lại bị ý nghĩ xấu xa của mình dọa đến, hẳn không thể, hẳn thực sự không thể lại phạm vào sai lầm lịch lại nữa.

Đường cấp tốc cúi đầu, cứng ngắc gật đầu, biểu thị hẳn nghe rõ lời nói của đối phương.

Sau đó hẳn chợt nghe được tu sĩ trẻ tuổi ghé vào tai hẳn nở nụ cười, khí tức ấm áp liên tục phun lên gương mặt của hẳn giống như một ngọn gió nóng rực làm cho người ta phiền muộn bất an. « Tôi là Chris, tuy rằng cậu không thể nói, thế nhưng tôi hi vọng có một ngày cậu có thể mở miệng gọi tên của tôi. » Chris ngừng nói, sau đó lại dùng tiếng nói trầm thấp nói bên tai chàng trai, « Chẳng lẽ tất cả người ở phương Đông đều giống như cậu, chúng nó thật đẹp, là đôi mắt... đẹp nhất mà tôi từng thấy, Đường. »

Đường, người này gọi tên của hẳn, một lần lại một lần.

Hắn cảm thấy ngực bắt đầu nóng lên, một loại cảm giác xa lạ bắt đầu tràn ngập thân thể của hẳn, có thể tất cả sẽ trở nên tốt hơn thôi.

Đường khôi phục sức khỏe rất nhanh, hẳn chính thức gia nhập tu viện cạnh biển, tất cả mọi người đều rất hoan nghênh hẳn, nhưng sau đó đối với một người phương Đông luôn lạnh lùng này đa phần thời gian đều không có người để ý hẳn.

Đối với Đường mà nói đây là chuyện tốt, hẳn cảm thấy may mắn khi không thể mở miệng nói chuyện, như vậy có thể tránh cho hẳn nói ra một ít lời nói nghe không hay ho.

Ngoại trừ một người, người tu sĩ tên Chris, nghe người khác nói Chris cực kỳ thông minh, tu viện nho nhỏ này không thể dung nổi Chris, rất nhanh Chris sẽ đến một nơi lớn hơn nữa để học tập.

Ngày đó Đường tỉnh lại một hồi lâu mới phát hiện mình dĩ nhiên không mặc quần áo, hẳn quần bách quần chật chèn, hoảng loạn nhìn đông tới nhìn tây nỗ lực tìm kiếm y phục tu đạo màu đen vừa bản vừa rách của mình.

« Chúng nó quá cũ nát rồi, cha sứ kêu tôi đem cho cậu một bộ tu phục khác. » Chris nói như vậy, sau đó lộ ra mỉm cười, « Là tôi giúp cậu cởi quần áo, tôi cũng giúp cậu lau người. »

Đường tận lực quên đi sự trêu tức ẩn sâu nơi đáy mắt khi Chris nói những lời này, thế nhưng mấy ngày nay hẳn luôn phát hiện tầm mắt của Chris dõi theo hẳn, Chris luôn đứng ở xa xa nhìn hẳn nhưng cũng không nói chuyện cùng hẳn.

Thật là một người kỳ quái.

« Cất ! Tốt ! » Đạo diễn hô to một tiếng, ý là lần đầu đối diễn của Đường Phong cùng Kino hôm nay hoàn thành thuận lợi.

Đường Phong mặc tu phục cùng Kino đứng cách đó không xa liếc nhìn nhau, song song mỉm cười, xem ra việc nghiên cứu ngày hôm ra rất hữu dụng.

138. Chương 138 - Chương 138

Quay phim hôm nay kết thúc thuận lợi, mấy người nhân viên độc thân cùng nhau thảo luận buổi tối cùng nhau đi đâu ăn, người có vợ như đạo diễn Lý Ngụy sớm cự tuyệt lời mời rồi vội vàng về nhà ăn tối với người nhà.

“Đường Phong, cùng đi ăn thôi.” Kino vừa từ trong xe của mình tháo xong trang phục cùng tẩy trang liền đi ra thì thấy Đường Phong vừa mở cửa xe chuẩn bị vào xe rồi đi thì hân vội la lớn.

Chàng trai giơ tay hướng Kino quơ quơ, cũng không quay đầu lại mà tiến vào trong xe, “Không được, buổi tối tôi có việc, ngày mai gặp.”

Xe khởi động, để lại một tia khói trắng.

Kino đứng tại chỗ thở dài, hai tay cắm trong túi quần nhìn thật lâu về phương hướng Đường Phong rồi đi, cuối cùng có chút phiền muộn mà một cước đá văng cục đá ở trước mặt, chuyện hôm trước ở khách sạn hân vẫn nhớ rất rõ, chỉ là hân không tin giữa Đường Phong cùng Lục Thiên Thần có quan hệ thân mật gì, cho dù tại trong vòng tròn tràn ngập danh lợi này có không ít ngôi sao cùng ông chủ câu thông.

Nhưng hân biết Đường Phong không phải người như vậy, sẽ không vì thu được cơ hội diễn xuất mà bán đi thân thể.

...

...

Đường Phong không muốn thừa nhận chính cậu có chút tránh né Kino, có lẽ bởi vì Kino mà cậu biết trước đây cùng với Kino hiện tại có sự khác biệt, cũng có thể là vì Kino đột nhiên đối cậu thân cận lên khiến cậu có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng nguyên nhân chân chính cũng chỉ có chính cậu biết.

Cậu ở trong phim sẽ có vài phân cảnh thân mật cùng Kino, mặc dù Lục Thiên Thần cùng Charles không biểu thị cái gì, nhưng cậu không phải là một kẻ ngu, một người là vui vẻ thật sự hay miễn cưỡng đều có thể nhìn ra. Dựa vào một chút công tác thân mật có thể đạt được sự chú ý của người bên ngoài, nhưng hỗn cùng một chỗ một cách riêng tư thì rất dễ dàng sinh ra một ít liên tưởng không tốt.

So với với lúc bắt đầu, tình lực mà hai người Lục Thiên Thần đặt lên người cậu rõ ràng trở nên nhiều hơn, những điều này không nhất định có liên quan đến tình cảm, cũng không phải có nghĩa hai người này đột nhiên yêu cậu hay sao đó, mà là có thể so với sự khó chịu đối với việc sủng vật của người đột nhiên thân cận với người khác lại không để ý đến người nữa.

Biện pháp tốt nhất để không rơi vào phiền phức chính là rời xa tất cả khả năng dẫn đến phát sinh phiền phức.

Hai ngày trước Lục Thiên Thần bắt đầu đem tất cả quần áo để vào trong tủ quần áo của Đường Phong, người đàn ông này mỗi buổi tối đều bò lên giường của cậu, khi Đường Phong trở về từ phim trường không bao lâu thì Lục Thiên Thần cũng về đến nhà, hai người cùng nhau ăn, tùy tiện nói vài chuyện phát sinh ngày hôm nay.

Sau đó Đường Phong đặt một chiếc gương trong một căn phòng trống đọc thuộc lòng kịch bản rồi bắt đầu diễn xuất, Lục Thiên Thần trở về thư phòng của mình xử lý công việc, không ai quấy rầy đối phương, đến lúc chín giờ tối sẽ chạm trán ở phòng khách, cùng nhau xem TV nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng có thể đi ra ngoài tản bộ và vân vân.

Sinh hoạt có quy luật như vậy có đôi khi làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác kỳ quái, bất quá loại tình huống này cũng không duy trì liên tục được lâu lắm.

Lại là một buổi tối, Đường Phong cùng Lục Thiên Thần xem TV sau đó trở về phòng tắm rửa, Lục Thiên Thần thì quay về phòng tắm ở phòng ngủ nguyên lai của hân, lúc Đường Phong chậm rì rì đi ra từ phòng tắm thì Lục Thiên Thần đã ngồi ở đầu giường giống như bình thường đang cầm một quyển sách xem. Sau đó ngẩng đầu liếc mắt nhìn Đường Phong.

“Nếu như tôi không nhìn lầm, anh đang cầm là kịch bản của tôi phải không?” Tóc còn chưa hong khô, chàng trai vừa dùng khăn xoa xoa tóc vừa đi tới, bò lên giường, tư thế dùng hai tay hai chân bò lên giống như một động vật họ mèo khổng lồ, động tác bò lên giường ngổn ngang của cậu thành công hấp dẫn sự chú ý của Lục Thiên Thần.

Thấy đối phương cứ nhìn chăm chăm bản thân, Đường Phong nghi hoặc đưa tay sờ sờ mặt: “Làm sao vậy, râu của tôi chưa được cạo sạch?”

“Àn, ở đây chưa lau khô.” Lục Thiên Thần đưa tay nhẹ nhàng sờ soạng trên gương mặt của chàng trai một chút, mặc dù nơi đó vô cùng sạch sẽ căn bản không có chút gì dơ bẩn. Lục Thiên Thần bình tĩnh giúp chàng trai lau mặt, sau đó dường như không có việc gì cúi đầu nhìn kịch bản của Đường Phong, trên kịch bản tràn ngập bút ký của Đường Phong, ở một vài cảnh Đường Phong thậm chí còn dùng ba loại màu mực làm ra ba loại phương pháp thể hiện khác nhau cho dù ở lúc quay Đường Phong chỉ có thể dùng một loại phương pháp để diễn.

Lục Thiên Thần sớm biết Đường Phong là một người rất nỗ lực, lúc còn ở trong nước mỗi ngày ngoại trừ công việc, thời gian còn lại không dùng để đọc sách chính là luyện tập võ thuật, hiện tại lại thấy được bút ký của Đường Phong trên kịch bản, Lục Thiên Thần đột nhiên cảm thấy hân tụy hồ thực sự chưa từng lý giải qua Đường Phong.

Trước đây không có, hiện tại bắt đầu lý giải từng chút từng chút một. “Ngày mai có cảnh cường hôn?” Lục Thiên Thần tùy ý hỏi.

“Đúng vậy.” Hơn nữa đối tượng bị cường hôn chính là bản thân Đường Phong.

Tu sĩ Đường luôn luôn trốn tránh nhiệt tình cùng quyết tâm của Chris, phân cảnh hôn chính là trọng điểm của ngày mai, bởi vì đạo diễn yêu cầu mới mẻ cùng chân thực, cậu cùng Kino trước khi quay không được luyện tập bất kỳ cái hôn môi nào.

“Giống như thế này?” Tiếng nói vừa dứt, không để cho Đường Phong có bất kỳ cơ hội phản kháng nào, Lục Thiên Thần nghiêng người hai tay giống như kim sắt đem chàng trai kéo vào trong ngực của mình.

Lúc đầu bị đối phương cường hôn Đường Phong có chút bị dọa đến, dù sau trong mấy ngày ở chung từ đầu đến giờ Lục Thiên Thần cũng không có bất kỳ hành vi vượt mức nào, lực đạo của Lục Thiên Thần quá lớn cho nên cậu bị ép vào trong chiếc chăn mềm mại giống như rơi vào trong một mảnh nước biển màu trắng.

Đường Phong dùng cánh tay đẩy Lục Thiên Thần nỗ lực tách ra, nhưng đối phương hoàn toàn không có ý buông tha cho cậu, sau khi đem cậu đẩy ngã thì cả người bắt đầu đè ép lên, ngực dán ngực, mùi hương sữa tắm tươi mát cùng vị đạo nhẹ nhàng khoan khoái của nam nhân hòa quyện cùng một chỗ rồi lan ra, có chút khó chịu, Đường Phong phải mở miệng một chút để hấp thụ dưỡng khí, Lục Thiên Thần liền giống như con báo linh mẫn ngửi được mùi ngon theo sát mà lên, chiếc lưỡi mềm mại cường ngạnh mở ra hàm răng của Đường Phong sau đó tiến vào.

“Ngô——” Toàn bộ quá trình phát sinh rất bất ngờ lại nhanh chóng, tay Đường Phong không ngừng vung vào người đối phương, chỉ có thể trách Lục Thiên Thần không phải người thường như Tô Khải Trình mà là một người đàn ông cường hãn đã trải qua huấn luyện, cách rất xa loại người Đường Phong có thể đá văng ra kia.

Lục Thiên Thần tinh chuẩn ngăn chặn tứ chi của Đường Phong, đoạn tuyệt tất cả khả năng đối phương có thể đem hắn đẩy ra, hôn môi hung hãn giống như muốn đem chàng trai nuốt vào trong bụng.

Trong căn phòng ẩm áp tràn ngập hô hấp vội vàng lạt đứt quãng, thỉnh thoảng còn nường theo chút thanh âm ma sát của thân thể.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Đường Phong cùng người khác hôn môi, cũng không phải là lần đầu tiên hôn như vậy tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía, nhưng lại là lần đầu tiên hôn môi cảm thụ được hoàn toàn bị áp đảo, nụ hôn lại hung hãn không gì sánh được, thân thể tứ chi không có cách nào nhúc nhích khiến toàn bộ lực chú ý của cậu bị ép phải tập trung vào nơi tiếp xúc.

Bên tai vang lên tiếng hít thở ồ ồ của Lục Thiên Thần, bên trong cũng trộn lẫn tạp âm của cậu, ngực dán ngực phát sinh loại âm hưởng “bang phanh bang” giống nhau, tiết tấu không đồng nhất dần trở nên hòa

quyện, thanh âm cộng hưởng bị phóng đại gấp đôi, thế giới của cậu rất nhanh chỉ còn lại một tiết tấu đơn độc không thể không chế.

Có khả năng bọn họ tẩu khúc không đến nửa phút cũng có thể là đã dài đến bốn năm phút đồng hồ.

Lúc Lục Thiên Thần buông Đường Phong ra thì người sau đã nhắm hai mắt lại, trên đôi môi nhạt màu lộ ra một tầng nước sáng bóng như được thoa một tầng phấn Pearl, hô hấp gấp gấp phát ra một chút âm hưởng, đôi mắt khép hờ nhẹ nhàng run rẩy, điều này làm cho Lục Thiên Thần lại cúi đầu hôn lên môi chàng trai một chút.

“Đây là cái gì?” Đường Phong mở mắt, một đôi mắt so với bất luận của kẻ nào đều trong suốt luôn luôn làm cho người ta không muốn dời đường nhìn.

“Luyện tập.” Ngực khí của Lục Thiên Thần khi xuất ra mang theo chút ôn nhu, nhưng ngữ điệu lại vô cùng bình ổn, nếu không phải nơi ngực của hắn còn đang phập phồng cùng chỗ với Đường Phong thật đúng là rất khó nhìn ra Lục Thiên Thần vừa mới làm loại chuyện như cưỡng hôn này.

Đường Phong nheo mắt lại, dùng một loại ánh mắt hoài nghi xem xét người đàn ông.

“Anh còn chưa muốn đứng lên sao? Hoặc là...anh cho rằng tôi sẽ tin loại lý do ma quỷ của anh?” Trên tay tăng thêm lực đạo, Đường Phong nỗ lực đem Lục Thiên Thần trên người mình đẩy ngã.

“Như vậy cậu cảm thấy tôi vì sao phải làm như vậy đây?” Không chỉ không bị đẩy ra, Lục Thiên Thần càng nắm chặt hai tay của đối phương càng thêm gắt gao đè nặng không tha, khoảng cách tiếp xúc quá thân mật khiến cho bọn họ đều có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người của đối phương, nhiệt độ càng ngày càng cao, khiến cho không khí xung quanh đều nhiễm một tầng tình sắc.

Một người từng trải ở dưới loại tình huống này không nên cảm thấy hoảng loạn, nhưng Đường Phong dưới tầm nhìn chăm chú của Lục Thiên Thần khiến cậu có một loại ảo giác bị xem thấu.

“Không bằng anh nói cho tôi biết.”

“Cậu câu dẫn tôi.”

Một câu nói của Lục Thiên Thần khiến Đường Phong nhất thời bật cười, người kia đang nói gì a, cậu lúc nào thì câu dẫn Lục Thiên Thần?

“Không, tôi không có, Lục tổng, ngài không nên tự kỷ như vậy.” Đường Phong thoáng cái nở nụ cười, tiếng cười của cậu đem bầu không khí vừa có chút ách muội đánh tan không còn một mảnh.

“nếu như cậu là Đường Phong thì vì sao sẽ không đây? Cậu đã từng mê luyến tôi như vậy cho nên cố ý đáp ứng yêu cầu của Charles nỗ lực thử khiến tôi ghen. Như vậy hiện tại, cậu cũng sẽ cố ý cùng Charles hay Kino thân cận, sau đó cố ý bất hòa với tôi thử tới làm tôi khó chịu.”

“Không, tôi không có, anh suy nghĩ quá nhiều rồi.”

“Nếu như cậu không có, như vậy cậu là ai? Một người mất trí nhớ sẽ triệt để biến thành một người khác sao?”

“Tôi là Đường Phong.” Đây nhưng dọa không được cậu, Đường Phong nhìn chăm chú vào Lục Thiên Thần trên người cậu, từng câu từng chữ nói rõ ràng, “chân chân thật thật là Đường Phong, chuyện anh lý giải không được cũng không phải đều là giả.”

139. Chương 139 - Bẫy Rập Ngôn Ngữ

Lục Thiên Thần vẫn nhìn chằm chằm Đường Phong, giống như muốn từ trong đôi mắt của cậu đạt được đáp án mà hắn muốn, thế nhưng ngoại trừ một đôi mắt có vẻ ngoài trong suốt quá phận thì cái gì cũng không thấy.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Lục Thiên Thần thử Đường Phong, chỉ là lần này có chút khác biệt so với quá khứ, nói là Lục Thiên Thần dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cậu, đúng hơn phải là một loại ánh mắt truyền đạt sự thưởng thức cùng mê luyện mà hẩn giấu trong nội tâm, thậm chí ngay cả tình cảm mà hẩn cũng đều chưa rõ ràng.

Là một diễn viên, Đường Phong nghĩ mình có thể hiểu biết ánh mắt khác nhau đại biểu cho hàm nghĩa tình cảm khác nhau, như vậy hiện tại Lục Thiên Thần nhìn cậu thật sâu như vậy là đại biểu cho điều gì đây?

Chuyên tâm đủ để làm cho không người nào có thể dời đi đường nhìn mà chú ý những cảnh vật khác, tình tự nơi đáy mắt lại giống như muốn tách cậu ra rồi thiêu đốt, sau lại bị trấn trụ không có cách nào thoát ra.

Ai không cảm nhận được tình yêu của người khác?

Mọi người luôn luôn sẽ đối với người bên cạnh luôn nhả ra thiện ý cùng thân cận phá lệ nhìn kỹ, người sẽ nhớ kỹ sáng hôm nay là ai mỉm cười với người, ai giúp người cầm túi sách, sau đó người vẫn sẽ luôn nhớ kỹ bọn họ.

Mọi người luôn khát vọng được quan tâm, khát vọng được yêu, hi vọng được khẳng định.

Ai biết được rằng đương sơ Đường Phong đi lên con đường diễn xuất này không phải vì đạt được thành công mà là vì không có sự quan tâm trong sinh hoạt? Một cô nhi bị vứt bỏ từ một góc độ nào đó thì ngay từ đầu ý nghĩa nhân sinh đã bị phủ định, cho nên cậu bất thiết phải chứng minh bản thân không phải hoàn toàn không có giá trị, cũng không phải là người bị vứt bỏ từ nhỏ không đáng tồn tại trên thế giới.

Tất cả mọi người đều nói Fiennes là một kỳ tích, từ bị vứt bỏ đến vạn người yêu mến. Cậu biết bọn họ yêu thương cậu, chỉ là tình cảm của khán giả đối với một nhân vật trong điện ảnh cách xa vạn dặm, cậu càng cần hơn là tình yêu của người bên cạnh, bởi vì chỉ có người bên cạnh mới biết cậu chân chính là loại người gì mà không phải là Fiennes được truyền thông cùng bộ phận quan hệ xã hội của công ty đắp nặn lên.

“Ngủ ngon.” Trộm tiến lên hôn môi rồi cả trán của chàng trai, Lục Thiên Thần cư nhiên cứ như vậy trượt xuống khỏi người Đường Phong, đem đèn trong phòng tắt.

Toàn bộ căn phòng lâm vào một mảnh hôn ám, Đường Phong mở trừng hai mắt: “Lục Thiên Thần, vừa rồi tính là cái gì?”

“Luyện tập cho buổi diễn xuất ngày mai của cậu.” Trả lời vô cùng đương nhiên.

“Anh biết tôi đang nói gì, đừng nói sang chuyện khác, đem sự tình nói rõ ràng, tất cả mọi người đã không còn là con nít.” Cổ sức nhắm mắt lại mở ra, cậu quay lưng về phía Lục Thiên Thần kéo chăn đắp lên.

Bởi vì hai người ngủ trên giường cho nên cũng có hai cái chăn, Đường Phong có thói quen ôm chăn ngủ, cậu không thích chia sẻ chăn cùng người khác, cậu phải ôm cái gì đó mềm mại mới có thể ngủ được.

“Như vậy, cậu muốn nhận được đáp án gì từ tôi?” Thanh âm trầm thấp lại có vẻ băng lãnh của Lục Thiên Thần ở trong đêm tối như là một cái than nhẹ của người thi nhân, mỗi một chữ đều kể ra một câu chuyện một bài thơ.

“Anh... chẳng lẽ có cảm giác với tôi?” Nhẹ nhàng sách một tiếng.

Hỏi ra miệng, Đường Phong sẽ không quá muốn biết đáp án, mặc kệ là phải hay không phải, đều tựa hồ không quá vui vẻ.

“Nếu như cậu hỏi tôi có phải muốn thương cậu hay không, đáp án là khẳng định.” Lục Thiên Thần nói trắng ra khiến Đường Phong nhất thời giương lên khóe miệng, người đàn ông này lại nói tiếp, “Nhớ những gì tôi từng nói chứ? Tôi là một thương nhân, nhưng tôi cũng là một người đàn ông, nếu như cậu lại tiếp tục câu dẫn tôi, tôi không ngại cùng cậu phát triển một đoạn tình cảm lưu luyện ở phòng làm việc.”

Những từ này được Lục Thiên Thần nói thật nghiêm trang khiến mang đến một chút vị đạo của hài kịch.

Đường Phong kéo chăn che mình lại, thanh âm từ trong chăn truyền ra có chút rầu rĩ: “Tôi nói rồi, tôi không có câu dẫn anh, vì sao anh không quay về phòng ngủ của mình?”

Vừa nói xong chưa được hai giây thì trên lưng Đường Phong đã cảm giác được cổ ấm áp vừa mới rời xa. Từng chút ấm áp từ trên lưng khuếch tán khắp tứ chi, Lục Thiên Thần ôm cậu từ phía sau, nhiệt độ cao thế này cũng đủ tổn thương người. “Cậu gần đây thoát nhìn rất yếu đuối.”

“Ngô...Tôi nghĩ tôi đang rất nỗ lực để dung nhập với nhân vật trong phim, anh có thể cách xa một chút không? Quá nóng rồi.”

“Nóng, sao cậu lại bắt đầu có thói quen mặc đồ ngủ rồi?” Trong bóng tối truyền đến tiếng cười khê của Lục Thiên Thần, cự ly quá gần cho nên tất cả lửa nóng đều phun lên sau gáy của Đường Phong, “Cũng là cậu sợ tôi sẽ làm gì cậu? Cậu biết không, kỳ thật một người cởi hết mới là lúc hắn không có mị lực nhất, như vậy hắn trở nên thấp kém không còn đáng để thưởng thức nữa.”

“Chờ một chút...” Đường Phong nhú mày, “Anh không phải là đang muốn làm cho tôi cởi đồ đó chứ?”

Lục Thiên Thần một phen nói xong toàn bộ đều không có sức thuyết phục.

“Cậu có thể cho là như vậy.”

Trời a, cậu cũng không biết Lục Thiên Thần bình thường thoát nhìn nghiêm trang cũng có một mặt đùa giỡn lưu manh da mặt dày như vậy, quả nhiên không thể thoát sao? Đường Phong dùng hai tay bưng kín mặt, “Không, tôi cảm thấy là tôi đang bị anh cuốn vào trong một cái bẫy rập ngôn ngữ, từ giờ trở đi tôi cự tuyệt trả lời bất kì vấn đề gì của anh, khiến chúng ta đều ngủ đi, OK?”

...

...

Điện ảnh: Satans Alley (Ác ma đường mòn)

Hoàn cảnh: buổi tối, giáo đường, đang quay phim, hôn môi.

Ngày qua ngày, nương theo màn đêm phủ xuống, tu sĩ trong tu viện cũng trở về phòng của mình chỉ có những ngọn nến sáp ong bị gió biển thổi qua mà dập tắt chờn lóe ra.

Tu sĩ Đường đã ở trong tu viện được ba tháng, bức thư thật sự đã rơi vào trong biển rộng và những gièm pha về hắn không truyền đến nơi đây, hắn ép mình tin tưởng vào điều này, hiện tại hắn vẫn đơn độc khảo sát phục tu đạo màu đen quỳ gối trước tượng thần mà yên lặng cầu khẩn, hắn khẩn cầu thần tha thứ cho lời nói dối của hắn, hắn lừa dối tất cả mọi người ở đây.

Phong thư giả tạo kia, không có ai nghi ngờ.

Hắn thỉnh thoảng nửa đêm sẽ giật mình tỉnh giấc, bên tai đầy rẫy những lời lên án cùng chỉ trích của các đồng僚, ánh mắt không tiếng động lên án tội ác dơ bẩn cùng ô uế của hắn giống như nước biển bên ngoài tu viện này đem hắn nuốt hết, hắn lâm vào trong biển sâu, càng ngày càng sâu, hắn không thể hô hấp, ánh sáng trước mắt càng lúc càng giảm đi, cho đến cuối cùng chỉ còn thế giới băng lãnh cùng hắc ám.

Đường liên tục cầu khẩn, đọc kinh văn thuộc lòng trôi chảy.

Gió biển thổi vào đánh lên cửa sổ, cửa sổ cũ nát phát sinh âm hưởng “kéo kẹt” chói tai, “xì” lại hung ác thổi tắt một ngọn nến.

Trải qua hơn nửa canh giờ cầu xin hắn cảm thấy khá hơn một chút, tâm tình cũng dần dần bình phục, hắn mở mắt nhìn bốn phía, chỉ còn một mình hắn.

Nên trở về tiếp tục nghỉ ngơi rồi, sáng mai hắn còn phải đi gánh nước, trên cơ bản tu sĩ ở đây đều là tự cấp tự túc, mà hắn là một tu sĩ dị quốc mới tới thì phải gánh chịu phần lớn công việc, hắn cũng không có chút oán hận, hắn biết đây là thượng đế đang nghiêm phạt hắn.

Đường đi đến giá cắm nến phụ cận, nhẹ nhàng thổi khí vào nến sáp ong, ngọn lửa dập tắt nhanh chóng tắt đi chỉ để lại một tâm nến cháy đỏ.

“Hô...” Nhẹ nhàng thổi tắt từng cây nến, đột nhiên phía sau hắn vang lên tiếng bước chân thanh thúy, trầm ổn giống như một trận gió xuất hiện.

Đường quay đầu nhìn lại, người nọ bị vây trong y phục tu đạo nên không nhìn rõ dáng dấp, trên trang phục của bọn họ đều có một chiếc mũ to, sau khi kéo mũ lên chỉ có thể nhìn thấy cằm mà thôi.

Người kia đứng cách cửa ba bốn bước, hai bàn tay trắng trẻo giơ lên kéo mũ xuống, Đường nhớ kỹ người này, là người hắn nhìn thấy đầu tiên sau khi thanh tỉnh, Christopher (gọi tắt là Chris).

Trên thức tế ngoại trừ mấy ngày đầu còn có mấy người nói chuyện với hắn thì những người khác cơ bản không để ý đến hắn, hắn có thể lý giải, không ai nguyện ý nói chuyện với một người không bao giờ đáp lại mình, thế nhưng Đường nhớ kỹ Chris thường ở những nơi khác nhau nhìn hắn, thật sâu, thật sâu mà nhìn hắn.

Ánh mắt kia thường xuyên khiến hắn cảm thấy kinh khủng bất an, trái tim cứ như muốn nhảy ra khỏi yết hầu.

“Thì ra cậu ở chỗ này.”

Chris từng bước một đi tới, Đường có chút sửng sốt nhìn hắn cho nên quên phải thổi tắt ngọn nến sáp ong trong tay, sáp chảy dọc theo thân nến rơi lên tay hắn, Đường bị nóng nhẹn không được run lên một chút theo bản năng mà buông ra nến trong tay.

Ngọn nến trắng rơi lên mặt đất gãy thành hai đoạn, sáp giống như nước mắt chảy xuôi theo mặt đất cứng rắn mà băng lãnh.

Đường nhìn ngọn nến bị gãy trên mặt đất, hắn khom lưng nỗ lực nhặt ngọn nến lên nhưng Chris đột nhiên cầm tay hắn, thanh âm kia như cửa ma quỷ đến từ địa ngục ghé vào lỗ tai hắn vang lên.

“Tôi biết... tôi biết cậu có bí mật của mình, lá thư này có thể gạt được những người khác nhưng không lừa được đôi mắt của tôi, Đường.” Tu sĩ mạnh ngẩng đầu nhìn Chris, trong mắt tràn ngập giãy dụa, nhẫn nại cùng ẩn giấu không được khuôn hoảng và yếu đuối, gần như là song song, Chris ôm lấy khuôn mặt Đường hôn lên môi của chàng trai, chàng trai giãy dụa phát sinh âm thanh mơ hồ, tay chân lộn xộn liên đánh ngã thêm một ngọn nến sáp.

Ánh nến chiếu rọi giáo đường hôn ám, gió biển ngoài cửa sổ kịch liệt đập vào tường, ánh trăng sút mẻ đem cái bóng của bọn họ phóng lên trên tượng thần ở phụ cận, cái bóng dầy dụa cùng một chỗ nghiền nát chập chờn.

Trong bầu trời tựa hồ có một đạo sấm sét vừa đánh xuống.

140. Chương 140 - Đánh Chết Người

Phân cảnh hôm nay của phim đã thuận lợi hoàn thành, lần đầu hợp tác của Đường Phong cùng Kino thật hoàn mỹ đạt được sự chờ mong của đạo diễn, chỉ là trong quá trình quay phim có xảy ra vài sự cố nhỏ, như là lần đầu Kino hôn do quá mức cố sức khiến Đường Phong té ngã trên mặt đất, đây là lần đầu tiên.

Ngay sau đó là lần thứ hai, lúc này Đường Phong đứng vững vàng, Kino cũng không hung mãnh cố sức như vừa rồi, thế nhưng đạo diễn lại hô to: “Các cậu đang nói chuyện yêu đương sao? Nhanh một chút, phải có một chút mãnh liệt cùng mâu thuẫn, bây giờ không phải thời gian cho các cậu ân ái ái ái.”

Mọi người được một trận cười vui vẻ.

Lần thứ ba, thuận lợi hoàn thành, chỉ là trong quá trình hôn Đường Phong bị Kino cắn phá môi, cuối cùng khi rời ra thì một màu đỏ tươi nhàn nhạt đọng lại bên khóe miệng của cậu, đạo diễn đem một màn này quay đặc tả xuống, đồng thời khích lệ cử chỉ vô tâm của Kino. Hai tín đồ của thần ở trước mặt thần mà hôn môi, bên mép của tu sĩ hạ xuống tia nước tình hồng, ý tứ hàm xúc cấm kỵ lại bị phá vỡ lần nữa, mà cái đạo diễn cần chính là cái này.

Đường Phong ngồi nghỉ ngơi trong xe, mấy người trợ lý giúp cậu tẩy trang cùng xử lý vết thương trên môi, bên người một nghệ sĩ luôn có mấy người trợ lý, cũng không phải nói đó là dành riêng cho đại bài, mà là một cái diễn viên người phải trở nên chuyên nghiệp hóa, cái này yêu cầu người phải có một đoàn đội chuyên nghiệp bên cạnh.

Lục Thiên Thần giúp cậu tìm nhân viên công tác ở Hollywood thay cậu lo liệu, nhưng giống như lúc Lục Thiên Thần thay Đường Phong tìm lão sư dạy xã giao kết quả thường là Đường Phong sẽ trở thành lão sư của người đó, lúc này cậu tự mình đi tìm đồng đội, cậu tự biết công ty nào có thể cung cấp phục vụ chuyên nghiệp nhất.

Một phút ông đến từ bên ngoài vẫn kém xa so với một người quen thuộc ở địa phương.

Phần lớn thời gian Đường Phong thích ngồi đợi một mình trong xe, mấy nhân viên công tác sau khi tẩy trang cùng xử lý vết thương ổn thỏa liền ly khai, không hề trò chuyện hàn huyên ngoài công việc, đây đúng là chỗ Đường Phong thích nhất.

Trong lúc làm việc vẫn nên hạn chế nói chuyện ngoài lề, cho dù bây giờ là buổi trưa, khoảng thời gian này vẫn thuộc về điện ảnh, cậu tranh thủ trong lúc này xem kịch bản một chút, nghỉ ngơi một hồi chuẩn bị chiến đấu với buổi quay chiều nay.

“Thật là đủ lực a.” Đường Phong ngồi trước gương quan sát khoe miệng của mình, phá một tầng da, thương cũng không nặng, may là nỗ lực của cậu có được thu hoạch, lần thứ ba đã vượt qua.

“Thùng thùng.” Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Đường Phong từ trước mặt gương đứng lên, chắc là nhân viên công tác đã quên nói chuyện gì đó với cậu hoặc có thể Kino lại tới tìm cậu trao đổi thoại trong kịch bản đây?

Cửa vừa mới hé ra, người ở phía ngoài liền cố sức mở cửa ra, Đường Phong thất tha thất thểu lui hai bước, người nọ nhanh chóng tiến vào, một bên đóng cửa lại một bên bước về hướng chàng trai.

“Charles, anh...” Anh trở về khi nào vậy?

Đáng tiếc những lời này Đường Phong chưa hỏi ra miệng thì đã bị đối phương chặn lại, Charles một câu cũng không nói đã dùng hai tay ôm chặt vai cùng thắt lưng của cậu, chiếc lưới như một khẩu súng liên tục phát động tiến công nỗ lực phá tan thành tường cảm đoán, Đường Phong cố gắng đẩy người ra, Charles lại mạnh mẽ đem cậu đẩy ngã lên giường dùng cho việc nghỉ ngơi trên xe.

Lưng mạnh mẽ va chạm với giường, mặc dù chấn khá dày nhưng vẫn rất đau, Đường Phong một tay tóm lấy cổ áo của Charles tay kia tấu một quyền vào bụng đối phương, người sau hanh một tiếng rồi cuộc thả ra bờ môi bị hôn đến sưng đỏ của Đường Phong.

“Anh đến thời kỳ phát xuân sao? Vậy thì đi ra ngoài tùy tiện tìm ai đó đi, đừng đem tôi thành...”

Charles mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào môi chàng trai ý bảo đối phương dừng lại, hần nhìn Đường Phong đang trừng mắt hần, dùng một bộ dáng lưu manh cười nói: “Thân ái, tôi thể nhưng nhớ cậu muốn chết a, lẽ nào cậu một chút cũng không nhớ tôi sao?”

“Nghĩ đá vào mông anh.” Ai lại đi nhớ cái đồ lưu manh này, Đường Phong ước gì Charles vĩnh viễn đừng trở về tìm cậu, tốt nhất là đã gặp được người ưng ý càng tốt.

“Buổi tối trở về sẽ thỏa mãn yêu cầu của cậu.” Cười nịnh nọt hướng Đường Phong chớp mắt.

Đường Phong bày ra một bộ vuốt phải ruồi, đặc biệt đem hai tay nắm lấy vai Charles: “Anh tên thụ ngược cuồng này nhanh chóng đứng lên rời khỏi người của tôi, nếu không tôi sẽ đá một cước vào tiểu Charles của anh đó.”

“Nó không phải tiểu Charles của tôi, nó rất lớn a...” Charles cúi đầu thấp giọng cười, thanh âm trầm thấp thuộc riêng về người ngoại quốc cũng tùy theo mà vang lên, “Điểm này không phải là cậu rất rõ ràng sao? Sách, nó khiến tôi khổ sở, luôn nói là nhớ cậu muốn chết rồi.”

“Hạ – lưu.” Đường Phong không khách khí đâm một cú vào vai của Charles, “Được rồi, mau lăn khỏi người tôi.”

Trong thời gian không quay phim, cậu không đọc kịch bản thì chính là luyện quyền, đời trước vì tu dưỡng sớm liền luyện thái cực quyền, đời này còn chút cơ sở của thái cực nên việc học Vịnh Xuân cũng không quá khó khăn.

“Không được, chúng ta vẫn còn thiếu một trình tự làm việc.” Charles bướng bỉnh nói, vẫn gắt gao đè nặng chàng trai không tha.

Đáng thương chính là, Đường Phong mới luyện Vịnh Xuân quyền mấy tháng vẫn không có cách nào đem Lục Thiên Thần hay Charles đã có công phu nhiều năm đẩy ngã, Charles đè nặng cậu, Đường Phong đương nhiên có thể thử cố gắng đứng lên, nhưng như vậy động tĩnh sẽ rất lớn, nếu để người khác thấy tình trạng hiện tại giữa cậu và Charles cũng không quá vui đi.

“Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Tẩy trừ.” Charles kiên định phun ra hai chữ.

Đường Phong có chút không hiểu lời này, giương lên lông mi: “Có ý gì?”

“Cậu sáng sớm đã cùng đàn ông khác câu thông, ừ, cậu xem, tôi là một thân sĩ phân rõ trắng đen, tư tưởng cũng cởi mở hơn so với người bình thường cho nên tôi biết tôi phải ủng hộ công việc của cậu, cũng không nên chú ý cậu vì công việc mà hôn môi với người khác.” Charles đột nhiên dừng lại, cúi sát vào mặt Đường Phong, đôi con ngươi thâm màu rậm rắng nhìn chằm chằm vào đối phương.

Ngay lúc Đường Phong muốn mở miệng thì Charles đột nhiên thay đổi khẩu khí, có chút hung ác độc địa mà nói: “Thế nhưng tôi con mẹ nó vẫn rất khó chịu! Tôi ghét cậu hôn môi cùng người khác, điều này làm cho tôi nghĩ muốn đem cái tên Michael Kino kia nổ thành mảnh nhỏ!”

“Trời a, tôi quá thô bạo rồi, thân ái, tha thứ cho tôi, tôi chỉ là có chút kích động, cậu cũng biết, tôi là quá quan tâm cậu, quan tâm cậu nhiều hơn bất kỳ ai.” Sau đó liền làm ra một bộ vô vục lại bất đắc dĩ, Charles giả vờ thiên chân khả ái khiến Đường Phong mở trừng hai mắt, làn mi dày như hai cánh bướm rung rung vô cùng hấp dẫn chú ý của người khác.

“Vinh hạnh của tôi.” Đường Phong chờ Charles nói xong, cậu biết người này mặc kệ vì nguyên nhân gì ở đây đều cần phải phát tiết một chút.

“A, cậu thật là một chàng trai hiểu lòng người, tôi yêu cậu chết mất, tới, chúng ta hôn một cái.” Vừa nói xong Charles lại hôn xuống, mỹ danh viết hai chữ “tẩy trừ”.

Đường Phong đẩy đẩy Charles, đã đủ rồi, cậu không muốn ở trường quay cùng người khác có một nụ hôn dài tiêu chuẩn hay hành vi thân mật gì đó.

“Charles, được rồi.”

“Bảo bối, một chút cũng không đủ, tôi còn muốn...”

“Hắc! Người một tên hỗn đản, buông cậu ấy ra!”

Charles chưa kịp nói xong lời nói tình tứ ngọt ngào đã bị người trực tiếp tấu cho một quyền, hạ thân đột nhiên bị tập kích khiến hắn thiếu chút nữa té ngã xuống đất, đây đúng là kinh lịch đáng nhớ đối với Charles từ trước đến nay luôn chú trọng thể diện.

Đường Phong vừa ngẩng đầu đã thấy Kino đang bước vào.

Chàng trai tóc vàng đang xắn ống tay áo hướng Charles đánh qua, Charles vừa ăn một quyền cũng sẽ không lại lảng lạng chờ đối phương lại tặng cho hắn một quyền, hắn nhẹ nhàng né được quyền của Kino, quay người túm qua một cước, mắng: “Người là thứ rác rưởi nào vậy?”

Hai cái đại nam nhân rất nhanh không còn chút hình tượng mà quần nhau đánh đấm cùng một chỗ, Đường Phong vội vã đem cửa xe đóng lại, hướng bọn họ hô: “Sách, hai người ngừng đánh được rồi!”

Nửa giờ sau đó,

“Ừ, nhẹ chút, nhẹ chút a, tôi có phải hay không đã mặt mày hốc hác rồi?” Kino hít một hơi, hướng gương nhìn qua, một mảnh sưng vù.

“Là đàn ông thì chịu đựng một chút, đừng ồn ào như con nít.” Đường Phong ngồi bên cạnh giúp Kino bôi rượu thuốc, may mắn Charles chỉ đánh lên mặt Kino có một quyền mà thôi, cũng có thể nói so với Kino, Charles chính là tên chuyên đánh nhau hàng thật giá thật, mỗi một quyền mỗi một cước đều đánh vào chỗ mà không dễ dàng bị người thấy.

Đường Phong cũng không muốn khích lệ Charles, nhưng ngoại trừ quyền đầu tiên Kino đánh tới bất ngờ, sau đó chỉ có Charles đem Kino đánh một trận thỏa thuê, nếu cậu không đem Charles đá văng, trời biết tên kia có đúng hay không muốn đem Kino đánh đến tàn phế?

“Đường, không nên tuyệt tình như vậy, tôi thế nhưng cứu cậu!” Kino cởi ra áo T-shirt lộ ra cơ thể tinh tráng, trên bụng của hắn xanh tím từng mảng, đây là sự khác nhau giữa cơ thể được rèn luyện trong phòng tập thể thao và người chân chính lăn lộn đao thương bên ngoài.

“Còn có ở đây, chúng nó cũng cần được xoa bóp.” Kino chỉ chỉ vùng bụng dưới của mình.

Đường Phong liếc mắt trắng Kino, tay dính rượu thuốc liền cố sức lao đi, khiến ngũ quan Kino đau đến biến dạng.

141. Chương 141 - Yêu Cầu Nho Nhỏ

Đường Phong cố ý ra sức xoa bóp khu vực bị thương khiến Kino đau đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu đối đãi ân nhân cứu mạng như vậy sao?”

“Hình như đến cuối cùng là tôi cứu anh đi? Nếu không anh khẳng định sẽ bị Charles đánh thành đầu heo.”

“Sao cậu có thể quen biết loại phần tử tà ác bạo lực như vậy? Hắn tuyệt đối không thích hợp với cậu, Đường, thực sự, cậu tốt nhất nên cách xa những người đó xa một chút, bọn họ đều là quỷ hút máu vô lương tâm.” Kino nhìn chàng trai cách hắn thật gần, trên môi của chàng trai vẫn còn chút sưng đỏ, có thể nghĩ được thể nào mới làm ra như vậy.

Kino cảm thấy vùng bụng cùng với ngực bị cái tên cầu thủ Charles kia đập một cước đột nhiên phát đau.

“Tôi bị nội thương, ngực của tôi thật đau, chết tiệt, tôi muốn đi pháp viện tố cáo hắn.” Không chỉ ngực đau lại còn bức mình khó chịu, hắn cảm thấy hắn sắp chết.

“Đừng có trẻ con như vậy, anh đi tố cáo anh ta? Phỏng chừng đến cuối cùng anh cùng anh ta đều bị phạt, đừng quên là anh động thủ trước, Michael Kino tiên sinh.” Người này sao lại xung động như vậy, cái gì cũng không hỏi liền hướng Charles đánh qua, cũng không biết cái tên Charles hay mang thù kia có ghi hận với Kino hay không nữa, xem ra tối nay cậu về nhà phải hảo hảo đá vào mông Charles rồi.

Đường Phong liếc mắt nhìn Michael Kino vẫn luôn đang trừng mắt nhìn cậu, người này nhìn cậu giống như một đại hài tử bị ủy khuất, quả nhiên những gì thấy ở Kino khi lần đầu tiên hắn đến Trung Quốc đều là ảo giác, đại hài tử tùy hứng lại có chút yếu ớt trước mắt mới là Michael Kino mà cậu biết.

Sinh ra trong nhà giàu có, hưởng giáo dục tốt đẹp, thiên chi kiêu tử, được người nhà cùng người đại diện cưng chiều ra một bộ đức hạnh thối nát.

“Lần tới gặp hắn tôi nhất định sẽ đem hắn đánh đến nằm trên mặt đất!” Kino âm thầm thề, Đường Phong nở nụ cười, cậu cũng không nghĩ như vậy, một thân da thịt cứng rắn của Charles không phải được luyện ra từ phòng tập thể thao, từ phương thức đánh nhau giữa Kino cùng Charles là có thể nhìn ra.

Phương thức ra quyền của Kino rõ ràng là được huấn luyện ra trong phòng tập thể thao, nhiều quy củ lại truy cầu xinh đẹp.

Đấu pháp của Charles giống như một lưu manh, hoàn toàn không có quy củ như trong sách võ thuật, vừa nhìn đã biết có kinh nghiệm thực chiến vô cùng phong phú, mỗi chiêu mỗi thức đều nhắm vào nơi yếu ớt của Kino.

Võ đức?

Úc, coi như hết.

Tới lúc thật sự động dao động thương thì ai rảnh rồi nói võ đức với người, cũng không phải quyết đấu công bằng luận võ trên lôi đài.

Lúc quay phim buổi chiều Kino phát huy không được tốt lắm liền ở lại trao đổi với đạo diễn thêm vài phương diện của nhân vật, cho nên Đường Phong có thể về nhà sớm.

Hiện nay ở nhà đang có một đại hùng to đầu tên là Charles đang đợi cậu, khi này Đường Phong phải ký kết hiệp ước không bình đẳng mới đổi lấy được Charles “bớt giận” mà rời đi.

Sau khi Đường Phong thu thập xong mọi thứ đông tây cùng trợ lý chuẩn bị rời đi thì người lái xa đến cư nhiên là Lục Thiên Thần.

...

...

“Lục tổng, gần đây rất rảnh rồi sao?” Đường Phong ngồi trên ghế phó lại, đã vài ngày rồi, tuy rằng không phải mỗi ngày, nhưng Lục Thiên Thần luôn cách đoạn đến đón cậu, mà đáng lẽ ra người đàn ông này phải bề bộn nhiều việc với đúng.

“Tôi chỉ cần đem chuyện ăn nói giao cho cấp dưới đi làm, sau đó ngồi chờ lấy tiền là được rồi.” Xe chậm rãi rời khỏi phim trường, Lục Thiên Thần một tay lái xe cũng song song ngắm nhìn chàng trai, “Tôi là một người đầu tư, thương nhân mà không phải là người làm việc cực nhọc, đúng chứ?”

“Đúng, đúng, tôi mới là cái người làm việc cực nhọc.” Các người là những kẻ tư bản bóc lột sức lao động.

Lục Thiên Thần cười cười, Đường Phong đột nhiên cảm thấy mặc kệ là ở chung với Lục Thiên Thần hay là Charles, ở giữa bọn họ luôn bình thản tự nhiên, những mâu thuẫn xa lạ cùng phòng bị ban đầu tựa hồ theo từng lời nói mỗi một ngày mà biến mất dần, đây tính là một chuyện tốt đi.

Nói không chừng đến cuối cùng bọn họ có thể trở thành bạn bè, gần như là bạn bè tốt.

“Buổi trưa Charles nói đến tìm cậu, hẳn nói muốn cho cậu một cái kính hi.” Rất nhanh Lục Thiên Thần đã nói đến chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Kính hi? Coi như hết, Đường Phong thấy kính hách còn cao hơn một chút, cậu thở một hơi mở ra cửa kính một chút, thời tiết thật sự là nóng muốn chết, mặt trời nóng đến như muốn đem mặt đất sấy khô.

“Àn, kính hi, thật là một cái kính hi phi thường phi thường lớn a, hẳn đánh Kino bầm dập a, tuy rằng ngay từ đầu là do Kino động thủ trước, nhưng tất cả đều là hiểu lầm.” Đường Phong nhìn ra ngoài cửa sổ mà thở dài, phỏng chừng phải đến tối mới có thể mát mẻ hơn, gió thổi vào mặt cư nhiên cũng là nóng, cậu lại đem cửa xe mở rộng thêm một chút.

“Năm tay của Charles thật cứng.”

Đường Phong mỉm cười quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông: “Nghe ngữ khí của anh giống như đã từng đánh với hắn?”

“Giữa đàn ông đôi lúc cũng phải bàn luận tài nghệ.” Lục Thiên Thần ngoéo khóe môi, giống như lâm vào hồi ức.

Cậu tưởng tượng khung cảnh Lục Thiên Thần cùng Charles đánh nhau, hơi nghiêng đầu ghé sát qua: “Hai người đánh nhau thế nào, ở trên lôi đài? Ai thắng?”

“Cậu hi vọng ai thắng?”

“Àn... Tôi nghĩ là lưỡng bại câu thương, tuy rằng tôi chưa từng thấy anh đánh nhau, thế nhưng tôi nhớ là anh từng nói qua anh rất am hiểu đánh người, mà tôi lại vừa may mắn thấy được dáng dấp lúc đánh người của Charles, tôi đoán các anh hẳn là không khác biệt nhau lắm.” Đường Phong nâng mày phân tích.

Lục Thiên Thần thấp giọng nở nụ cười, tiếng cười phát ra từ sâu trong yết hầu nghe vô cùng sung sướng.

“Ân, không sai, những gì cậu nói đều đúng.”

“Nói rõ cho tôi nghe đi?” Lục Thiên Thần luôn thích nói nửa câu, khiến cho lòng người ngứa ngáy, hiện tại đối với Đường Phong đang tập võ thì cậu hứng thú với tất cả vấn đề liên quan đến vấn đề luận võ hay đánh nhau.

Nói đến thì tính ra cậu chỉ là nửa người Trung Quốc, đời trước lớn lên ở Mỹ, mặc dù sau này có cố gắng tiếp thu văn hóa Trung Hoa, nhưng cậu vốn tiếp thụ giáo dục phương Tây, bạn bè bên người cũng đều là một đám người Mỹ, đối với văn hóa cùng võ thuật chân chính của Trung Quốc cũng không quá hiểu biết.

Charles là một con lai, không khác biệt lắm với Đường Phong, nhưng Lục Thiên Thần không giống vậy, chỉ ít từ bề ngoài thật sự là một người phương Đông.

“Tôi đây có đúng hay không cũng nên nhận được chút lợi ích từ chỗ cậu giống như Charles.” Đây cũng không phải câu nghi vấn, ngữ khí câu trần thuật cho thấy thương nhân Lục Thiên Thần không muốn làm phúc vụ miễn phí.

“Nhà tư bản quỷ hút máu keo kiệt.”

“Đa tạ tán thưởng.” Da mặt có xu thế phát triển độ dày hướng về tường thành.

Đường Phong sợ nhất là gặp phải người có da mặt dày, cậu do dự rồi hỏi: “Anh muốn gì?” Trước nghe yêu cầu một chút, sau đó có đáp ứng hay không là chuyện của cậu.

“Sáng ngày mai cậu không phải đi quay phải không? Làm một phần bữa sáng cho tôi đi.” Lục Thiên Thần nói.

Đường Phong nhất thời nhướng mày, cậu không có nghe lầm chứ, Lục Thiên Thần muốn cậu làm bữa sáng.

“Anh xác định?” Đường Phong nhớ là mình sẽ không làm cơm, kỳ thực cậu không biết phải làm bữa sáng như thế nào, ngay cả trứng chiên cũng không làm được.

Mỗi người đều có ưu điểm cùng khuyết điểm, ưu điểm của cậu rất nhiều, một trong những khuyết điểm của cậu chính là không thông việc ở phòng bếp, bất quá hiện tại cậu không có dự định nói cho Lục Thiên Thần, ít nhất cậu có thể thử thực hiện yêu cầu này.

“Ân, có vấn đề gì sao?” Lục Thiên Thần gật đầu.

“Không, không có.” Đương nhiên không thành vấn đề rồi, dù sao bữa sáng cậu tự làm cũng sẽ không phải mình ăn.

“Chỉ làm cho một mình tôi.” Thật lâu sau Lục Thiên Thần lại bổ sung một câu.

“Đương nhiên.” Đường Phong vẫn không muốn đi độc hại những người khác, bất quá Charles cũng không thể biết chừng, chỉ cần bọn họ có thể ăn hết thì cậu cũng có thể làm ra tới.

Chàng trai dựa vào cửa sổ len lén vui vẻ.

Chờ đến lúc Lục Thiên Thần cùng Đường Phong trở về khách sạn gần phim trường của bọn họ, Charles đã giống như một đại lão gia ngồi sẵn trên ghế salon, trong miệng ngậm một điếu xì gà, khóe miệng có một vết tích hồng nhạt, đây là vết sẹo nhỏ lưu lại lúc đánh nhau cùng Kino, không hề tổn hại đến nửa phần anh tuấn của vị lão lưu manh này, ngược lại còn tăng một chút khí khái đàn ông.

“Cậu thực sự tổn thương trái tim tôi, bảo bối.” Charles vừa thấy bọn họ liền ồn ào lên.

“Tôi không phải bảo bối của anh, Charles.” Đường Phong bước tới đem chiếc túi tùy thân đặt ở cạnh cửa, trong đó có một chút vi-ta-min, điện thoại di động cùng một ít loại thuốc nhỏ mắt gì đó thường dùng ở thời gian quay phim.

“Cậu sáng sớm đã cùng hôn môi với một tên ngu ngốc, buổi trưa khiến tên ngu ngốc đánh tôi, hiện tại, cậu lại cùng bạn thân nhất của tôi đứng cùng nhau trước mặt tôi, giống như là đang nói, hắc, chúng ta vừa kết hôn rồi!” Ngữ khí khôi hài của Charles khiến Đường Phong nhìn không được mà nở nụ cười, tên lưu manh vẫn cứ thích khua môi múa mép như vậy, giống như Lục Thiên Thần bắt đầu nói cười nhạt, sự hài hước của Charles cũng đầy đặc sắc.

Cậu cảm thấy đang ở chung cùng với hai người điên.

“Không sai, đúng là như vậy.” Tùy theo Charles nói, Đường Phong đưa tay ôm lấy thắt lưng của Lục Thiên Thần, giờ giờ cảm lên, « Tôi có tâm hoan rồi, hiện tại anh đã bị biếm lãnh cung, Charles. » Lục Thiên Thần chỉ mỉm cười không nói gì, Charles thì hung hăng liếc mắt trừng hai người : « Các người tổn thương tôi sâu vô cùng. »

142. Chương 142 - Bữa Sáng Tình Yêu

Hiện tại Charles bị biếm lãnh cung đem mình tắm thật sạch sẽ, đầu tiên là đổ một tầng kem trên mặt cùng cầm sau đó dùng dao cạo râu cạo sạch sẽ, bộ dạng đầy trẻ trung giống như chuẩn bị đi ra ngoài hẹn hò với người khác.

Kí kết “Hiệp ước không bình đẳng” với Charles, Đường Phong hôm nay phải xoa bóp xoa bóp cho Charles, tuy rằng rõ ràng là buổi trưa Charles chạy đến đem cho cậu một đồng hồ đồng.

Rất nhanh người đàn ông hồn huyết đã quấn khăn tắm đi ra, trên mặt sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái không gì sánh được, còn tóc thì được vuốt hết ra sau, kiểu tóc hoa lệ khiến ngũ quan thiên về Âu thức của Charles càng thêm khắc sâu, người đàn ông này từ trước đến nay luôn rất nam tính, chỉ là Đường Phong đối với chiếc khăn tắm màu trắng lúc nào cũng như sắp rơi ra trên thắt lưng của Charles cảm thấy khó chịu. “Anh không thể mặc quần áo tử tế sao?” Đường Phong đã chuẩn bị tốt dầu xoa bóp cùng hương hoàng khê hít mát.

“Xoa bóp chẳng lẽ không phải là cởi sạch sao?” Giả ngây thơ hướng chàng trai mở trừng hai mắt.

Charles đang chuẩn bị đem khăn tắm trên thắt lưng kéo xuống thì hắn đột nhiên phát hiện trong góc phòng hình như có một người đang ngồi, người kia nhìn thế nào cũng rất quen mắt.

“Lục Thiên Thần, cậu ở chỗ này chuẩn bị làm khán giả sao? Được rồi, bạn của tôi, mau đi ra đi, tôi không muốn để cho cậu nhìn thấy phần lõa thể của tôi, nó sẽ khiến cậu tự ti mất. Vừa nghĩ tới tuổi già của cậu đều phải vượt qua trong bóng ma, tôi đã cảm thấy vô cùng khó chịu.” Charles đồng ý nói những lời cố ý xuyên tạc gây hiểu lầm.

Lục Thiên Thần ngồi dựa người vào một chiếc gối trên ghế salon trong phòng xem sách, hắn ngẩng đầu nhìn về người đang phơi bày cơ ngực cùng cơ bụng hoàn mỹ kia, “ba” một tiếng đem sách gấp lại, thanh âm này khiến Đường Phong cũng phải nhìn qua.

“Tôi ở chỗ này.” Lục Thiên Thần nhàn nhạt nói một câu.

« Cái gì ? » Ở đây thế nhưng là phòng của Đường Phong, Charles bày ra biểu tình giống như nuốt phải trứng gà, hắn rất nhanh liền phản ứng lại, đồng thời cười nói, « Thật là trùng hợp, tôi cũng ở chỗ này. »

...

...

« Úc, bảo bối, dùng lực một chút, không sai, không sai, chính là chỗ đó, cậu khiến tôi thật thoải mái... » Mặt ghé vào giường lớn, nửa thân dưới miễn cưỡng được khăn tắm che chắn, Charles lại liên tục phát ra thanh âm khiến người hiểu lầm.

Đường Phong ngồi trên giường, ngón tay di chuyển trên thắt lưng của Charles, thảng thốt mà nói thì làn da cùng vóc người của Charles rất tốt, sau khi xoa dầu xoa bóp thì xúc cảm càng tuyệt hơn, nhưng điều này cũng không thể trở thành lý do khiến Đường Phong phải thích xoa bóp cho Charles.

Cậu một chút cũng không thích hầu hạ người khác.

« Ở đây ? » Ngón tay chuyển qua phần hông của Charles, Đường Phong ác liệt véo một cái, thuận tiện đùa giỡn người đàn ông, học ngữ khí của Charles khoa trương nói : « Úc, bảo bối, hông của anh thật co dãn nha. »

« Phốc ! » Một nam tử bóng đèn quốc tịch Trung Hoa không nhịn được mà bật cười, Lục Thiên Thần quen biết Charles nhiều năm như vậy vẫn là lần đầu thấy được người có dũng khí đùa giỡn đại hùng dũng mãnh tàn bạo Charles này, hơn nữa người này còn là Đường Phong.

Ai có thể dự đoán được đây, nửa năm trước lúc chưa rơi xuống nước thì Đường Phong chỉ là một công tử bốc đồng, ngoài mạnh trong yếu, lần đầu tiên thấy Charles liền giống như con thỏ nhỏ không dám nói một lời.

Nửa năm sau cũng là hiện tại, Charles nhanh từ dã hùng hung mãnh lại đáng sợ trong rừng rậm biến thành đại gấu ngựa biết cười bị thu phục trong đoàn xiếc thú rồi.

Vậy còn hấn ? Lục Thiên Thần ném sách qua một bên hướng Charles cùng Đường Phong đi tới, hiện tại hấn cần phải làm là cùng hai người họ ngủ chung trong một căn phòng, để tránh việc Đường Phong bị đại hùng ăn vào trong bụng.

...

...

Bởi vì bọn họ hầu như không có nấu cơm ở nhà, lâu nay đều là đi ra ngoài ăn, cho nên vào lúc sáng sớm Đường Phong mở tủ lạnh ra thì phát hiện bên trong bị nhồi đầy bia, sữa bò cùng nước trái cây, may mắn là vẫn còn vài nguyên liệu nấu ăn đơn giản.

Đường Phong ngồi chồm hổm ngắm nhìn những nguyên liệu nấu ăn có thể dùng : trứng gà, Lạp xưởng cùng một ít khoai tây.

« Ông trời của tôi, Thân ái, cậu chuẩn bị làm bữa sáng cho tôi sao ? Tôi thực sự rất cảm động ! Không ngờ cậu cũng là một người đàn ông nội trợ, tôi cảm thấy tôi chiếm được đại tiện nghi rồi. » Lúc Đường Phong tỉnh thì Charles cũng đã thức dậy, bất quá bởi Đường Phong đã chiếm lấy phòng tắm mà Charles lại không muốn trở về tắm trong phòng tắm của hấn, cho nên đến lúc Đường Phong mặc quần áo tử tế xuống lầu đem nguyên liệu nấu ăn ra thì người này mới đi xuống tới.

Mà Lục Thiên Thần vốn trở về tắm trong phòng ngủ của mình đã yên vị trên ghế sofa lật xem tạp chí.

« Không, không phải làm cho anh ăn. » Đường Phong đem trứng gà, Lạp xưởng cùng khoai tây ra, sau đó xoay người đi vào phòng bếp cạnh phòng khách, cậu cẩn thận suy ngẫm lại, đầu tiên phải làm thế nào đây ? Úc, được rồi, đem Lạp xưởng thái ra, đem khoai tây thái ra, sau đó cậu còn cần dầu ăn nữa.

« Không làm cho tôi vậy làm cho ai ? » Charles đi xuống khỏi thang, hấn vừa đem vấn đề hỏi ra miệng liền cảm thấy có vấn đề, vì vậy liền mãnh trùng Lục Thiên Thần đang ngồi trên ghế salon.

Lục Thiên Thần lật qua một trang tạp chí, nhàn nhạt nói : « Cho tôi. »

Hung hăng, « Dựa vào cái gì ? » Không phục.

« Dựa vào Đường Phong thích. » Vẫn bình tĩnh như cũ.

Đường Phong mở ra các ngăn tủ trong phòng bếp cuối cùng cũng tìm ra được lọ dầu, về phần từ phóng khách truyền đến thanh âm khắc khẩu tranh giành tình nhân của hai người đàn ông, cậu coi như không có nghe thấy.

Đi tới trước tấm thớt gỗ, Đường Phong đem một cây Lạp xưởng cắt thành hai nửa, đối với thành quả lao động của mình cậu cảm thấy rất thỏa mãn, Lạp xưởng đem chiên vẫn là tốt nhất.

Đem Lạp xưởng đã xắt tốt phóng vào trong đĩa, rất nhanh cậu lại nhìn về phía khoai tây trong rổ, lẩm bẩm nói: “Chỉ cần cắt thành khối là có thể rồi đi, thoát nhìn tựa hồ cũng đơn giản.”

Sự thật chứng minh, một người thích ăn khoai tây không nhất định có thể khéo léo xắt khoai tây, Đường Phong cầm lấy dao nhỏ hướng khoai tây chém xuống, thanh âm thật lớn liền hấp dẫn hai người đàn ông đang chầm chọc khiêu khích lẫn nhau trong phòng khách.

Charles cùng Lục Thiên Thần song song đi đến vây xem, Đường Phong đã xắt xong khoai tây, thấy hai người kia tới, cậu ngẩng đầu chỉ vào những mảnh khoai tây bị phân thành những mảnh không đồng nhất, hướng Charles cùng Lục Thiên Thần nói: “Thế nào, tôi làm không tệ lắm đi?”

Trên khuôn mặt anh tuấn mang theo tươi cười tràn đầy mong muốn được khẳng định cùng tán thưởng, cho nên những lời trào phúng đã đến bên mép đều bị Charles nuốt lại vào bụng.

“Vô cùng tốt!” Lục Thiên Thần không hổ là thương nhân, nói dối như hát, xuống bút thành văn.

“Cực kỳ tốt!” Charles không cam lòng tỏ ra yếu kém, dù sao người ăn khoai cuối cùng cũng không phải là hắn.

Lạp xưởng cùng khoai tây đều đã chuẩn bị tốt, Đường Phong đem chảo đặt lên rồi bật lửa, Lục Thiên Thần ở một bên hợp thời nhắc nhở: “Trước đem dầu đổ vào rồi hãy bỏ khoai vào.”

“Cái này tôi biết, tôi từng thấy trên tiết mục nấu nướng a.” Đường Phong đem dầu đổ vào chảo, rất tuyệt, một phần hai chai dầu đã đi vào.

“Là khoai tây chiên a.” Charles thấp giọng nở nụ cười, trong giọng nói mang theo một cổ hủ hê.

Mà Đường Phong cũng không phụ sự mong đợi của Charles, cậu đem tất cả nguyên liệu đổ vào trong chảo, ngoại trừ khoai tây cùng Lạp xưởng còn có hai cái trứng gà.

May là, Đường Phong còn biết đem trứng gà đánh tan.

Sau đó, Charles cùng Lục Thiên Thần lại nhìn Đường Phong đem bỏ một muổng muối to dùng vào trong chảo, đại khái cảm thấy không đủ vị lại bỏ thêm sốt cà chua cùng tương đen.

Sau một phen khói lửa, trứng gà đặc quánh, khoai tây có chút đen, Lạp xưởng có chút tiêu.

« Sốt cà chua cùng tương đen có đúng hay không sau khi chín mới bỏ vào a ? » Thẳng đến cuối cùng Đường Phong mới nhớ tới bình thường cậu ăn khoai đều phải chấm gì đó.

Câu hỏi của cậu làm cho người khác không biết phải trả lời thế nào.

Charles vỗ vỗ vai Lục Thiên Thần : « Đường Phong đặc biệt chuẩn bị bữa sáng yêu thương cho cậu, cậu hẳn là nên ăn hết tất cả. »

« Tuy rằng khó coi một chút, nhưng tôi nghĩ mùi vị hẳn sẽ không quá kém, cậu tùy tiện ăn một chút đi, không thể ăn cũng không sao, tôi có gọi cơm ngoài. » Vừa nói xong thì chuông cửa vang lên, Đường Phong rửa tay đem đĩa thức ăn đầy tình yêu thương trong phòng bếp đưa cho Lục Thiên Thần, « Cơm ngoài của tôi đã đến, tôi đi mở cửa. »

Lục Thiên Thần yên lặng tiếp nhận đĩa, Charles mỉm cười đi theo Đường Phong, người sau vừa đi vừa nghĩ đến điều kiện Lục Thiên Thần đưa ra là « làm bữa sáng cho hắn » cũng không có quy định vị đạo của bữa sáng phải thế nào, tuy rằng Đường Phong đã hoàn thành nhiệm vụ bất quá cậu cũng biết bữa sáng mình làm rất tồi, phỏng chừng mùi vị sẽ không quá tốt.

« Tôi mua một ít cháo, rất nhiều. » Đường Phong có chút xấu hổ nói, « Đây là lần đầu tiên tôi làm bữa sáng, anh sẽ không muốn ăn đi. »

Cậu sợ Lục Thiên Thần sẽ bị đau bao tử.

Lục Thiên Thần ăn một khối khoai tây : « Vị đạo còn có thể, đây là lần đầu tiên của cậu, không phải sao ? » Nói đến lần đầu tiên liền khiến Đường Phong suy nghĩ liên miên, nếu đứng từ góc nhìn của thân thể, lần đầu tiên của Đường Phong là của Lục Thiên Thần, nếu như dựa theo ý thức, lần đầu tiên chân chính phát sinh chính là buổi tối trứng thuốc mê cùng với Charles.

Loại chuyện này Đường Phong cũng không muốn đi nghĩ nhiều.

Mặt Charles có chút đen : « Tôi là một người đàn ông có tư tưởng phóng khoáng. »

Sáng sớm vượt qua trong một bầu không khí quý dị, Lục Thiên Thần cư nhiên mặt không đổi sắc nghiêm túc đem tất cả vật thể bắt mình ăn sạch sẽ, đừng hi vọng Đường Phong sẽ có cảm giác tội ác, cũng không phải cậu ép Lục Thiên Thần ăn.

Buổi chiều Charles đưa Đường Phong đi trường quay, về phần vì sao không phải Lục Thiên Thần, bởi vì người kia sau buổi trưa liền bắt đầu tiêu chảy rồi.

143. Chương 143 - Cơ Duyên

Hollywood chỉ có thể dùng ba chữ để hình dung: vòng danh lợi.

Mà việc so sánh độ thành công giữa các minh tinh lại càng đơn giản: có danh hay không, thứ nhì là lợi, mà hai điều này cho tới bây giờ cũng không có cái gì mâu thuẫn.

Mỗi một năm đại lễ điện ảnh đều sẽ bình chọn ra diễn viên đạt giải ảnh đế, người cũng có thể tưởng tượng mỗi một năm sẽ tặng bao nhiêu diễn viên đạt giải ảnh đế, người đóng phim rất nhiều, người có mị lực đóng phim lại càng nhiều.

Một ít diễn viên đạt được danh hiệu ảnh đế nếu có một ngày phải ly khai bộ phim cố định của họ, nhân vật cố định của họ thường sẽ mất đi tiêu chuẩn, hoặc bị ánh mắt kiêu ngạo của chính mình tạo thành rào cản, dần dần sẽ theo đỉnh kim tự tháp từ từ trượt xuống, rất nhiều diễn viên từng cầm nhiều giải thưởng quan trọng hôm nay cũng chỉ là một ít diễn viên có chút thành tựu hoặc là làm diễn viên phụ phối hợp với người mới.

Đường Phong có thực lực, cậu cũng không thiếu mị lực, nhưng hiện tại cậu thiếu khuyết chính là tư cách tiến vào vòng xã giao của Hollywood.

Ở Hollywood người không có cách nào thanh cao, mà Đường Phong cũng không cho là kết giao bạn bè có gì không tốt. Không sai, ở nơi đây đúng là có chút bại hoại, thế nhưng cũng có càng nhiều người tài hoa hơn người, người có thể tùy tiện suy nghĩ một chút, nơi này có biên tập tạp chí nổi danh, có nhà tạo hình xuất sắc cùng người đầu tư ưu tú.

Ở đây đầy rẫy các nhân sĩ thành công, mà được nói chuyện cùng bọn họ người sẽ có được thu hoạch mà không bao giờ có thể tưởng tượng tới.

Một người có thể trở thành người thành công, hẳn tất nhiên có ưu điểm của mình.

Mà hiện tại, cái Đường Phong cần làm không chỉ là nghiêm túc đóng phim, tập thể hình tập võ, cậu còn phải đi tham gia một ít hoạt động xã giao cần thiết. Không cần phải tận lực đi kết giao, chỉ cần đi hưởng thụ tụ hội, thưởng thức rượu ngon thức ăn ngon, đi kết giao bạn bè nói chuyện phiếm như một lạc thú, mang theo thái độ chân thành, đừng tưởng rằng những người khác đều là kẻ ngu si, đối với người quá mức tiếp cận mọi người đều có thể cảm nhận được.

Kinh nghiệm đời trước nói cho Đường Phong biết, như vậy là đủ rồi.

Buổi tối có một bữa tiệc tư nhân, chủ sự là Charles cũng vài người hợp tác của hắn, tiếp đãi tân khách có vài người là người làm ăn đương nhiên không tránh được việc tìm tới ngôi sao cùng người mẫu trợ trận.

Nói ngắn lại, trong các bữa tiệc người có thể gặp các nhân vật ưu tú các ngành nghề hoặc cũng có thể là những kẻ đục nước béo cò.

Đương nhiên, Charles hướng chủ nhân bữa tiệc hé ra yêu cầu, Đường Phong dưới sự cổ động của Charles cũng xuất hiện nơi đây.

Fiennes ở Hollywood không thiếu bạn bè, cậu rất ít cùng một số người đặc biệt thân cận, cũng không có ý xa cách ai, trên thực tế những người bạn tốt nhất của cậu đều là người ở ngoài giới giải trí, như là bác sĩ bệnh viện chẳng hạn.

Đường Phong không nghĩ tìm gặp những người cậu quen biết trong quá khứ, bởi vì đối phương sẽ cho rằng cậu chỉ là một minh tinh bé nhỏ khát vọng thành danh, không ai sẽ để ý đến cậu, Đường Phong cũng không muốn bị tóm đến bệnh viện tâm thần.

Thế nhưng cậu không thể cứ chỉ đi qua đi lại giữa phim trường cùng khách sạn, người dù sao cũng phải đi tiếp xúc với người khác mới có thể quen biết thêm nhiều người hơn nữa.

Bữa tiệc tối hôm nay có chủ đề là “Rừng rậm”, khách nhân có thể ăn mặc những trang phục gần gũi với thiên nhiên, đồ trang sức có hình dạng trái cây hoa lá là chính.

Charles cùng Đường Phong hôm nay đều mặc tây trang, vì phù hợp với chủ đề của bữa tiệc, màu quần áo mà họ lựa gần giống với rừng rậm, vết đen đại biểu đất đai, cà vạt xanh lá, tay áo đính những viên thủy tinh hình trái cây màu nâu thật khả ái. Hội trường của bữa tiệc cũng có đặc sắc riêng của mình, Đường Phong cùng Charles tiến nhập hội trường thông qua một cổng vòm được bện từ lá cây, hoa đại cùng dây leo, nơi cửa có đứng những người phục vụ vận trang phục người lùn trong các câu chuyện đồng thoại, bọn họ kiểm tra danh sách cùng với tiếp đãi khách nhân.

Hiện trường bữa tiệc hơi hôn ám, trên bàn gỗ ngoại trừ các mỹ thực làm thành hình trái cây cùng hoa lá còn dùng các loại quả màu đỏ cùng cành cây màu nâu làm trang sức, ngoài ra còn treo đầy những nhánh cây làm từ thủy tinh.

“Cảm giác thế nào?” Charles kéo Đường Phong đi chuyển xung quanh, cùng người này trò chuyện, trao đổi danh thiếp sau đó lại đến những người khác..

Đây là một khung cảnh đầy thú vị, mọi người tụ lại cùng một chỗ trò chuyện, xong liền trao đổi danh thiếp. Cũng có một số người đang không ngừng tiếp cận các người mẫu cùng nữ minh tinh, trò chuyện trò chuyện một lúc thì song song biến mất, đại khái qua hơn nửa giờ mới gặp lại.

Âm nhạc, rượu ngon, người đẹp.

“Bữa tiệc rất tuyệt vời.” Đường Phong cười cười, cậu không thường tham gia hoạt động xã giao, nhưng không có nghĩa cậu không biết cách cùng người khác nói chuyện phiếm. Cho tới bây giờ tất cả đều rất tốt.

Cách đó không xa có một người đàn ông trung niên một tay ôm một người mẫu xinh đẹp hướng bọn họ kêu: “Hắc, Charles!” nói xong đã đi tới.

“Tôi tự mình đi xung quanh.” Hoạt động xã giao thực chất là kết giao bạn bè, nhưng không phải ai cũng đáng để kết giao, người vừa gọi Charles này Đường Phong từng thấy qua trên tạp chí, thích làm chuyện xấu cùng nữ minh tinh, đời sống sinh hoạt không lành mạnh, Đường Phong đối với loại người này không có cảm tình gì.

Charles cũng không ép buộc cậu, chỉ dẫn dò: “Vậy cậu phải cẩn thận, đừng đi quá xa, tôi rất nhanh sẽ đi tìm cậu.

...

...

Đi tới khu điểm tâm tùy tiện ăn một chút để lót dạ dày, Đường Phong từ trong chiếc khay của nhân viên tạp vụ lấy một ly rượu cóc-tai được pha chế thật xinh đẹp tùy ý đi tới đi lui trong bữa tiệc, bề ngoài xuất sắc của cậu sẽ đưa tới một ít người muốn tiếp cận, mà một phần cũng bởi vì hiện tại cậu vẫn là một ngôi sao nhỏ chỉ có chút danh tiếng ở Hollywood, lại ăn mặc quần áo cao cấp do Charles cung cấp, luôn sẽ có nữ minh tinh cùng người mẫu tương lâm cậu là một ông chủ phương Đông giàu có, liền tiếp đến làm quen.

Khiến Đường Phong có chút uất ức chính là, thế nào lại có người đem cậu nhầm thành người Nhật Bản cho nên hướng cậu dùng tiếng Nhật chào hỏi khiến cậu phải dùng tiếng Trung trả về, sau đó đối phương làm ra một biểu tình kinh ngạc nói ra một từ đơn: Chinese! Đường Phong cũng không cự tuyệt thẳng, cậu cùng các cô gái nói chuyện về hiện trạng của Hollywood, thời đại hiện tại đang phát sinh biến hóa, đã không còn

là thời kì diễn viên là lớn nhất, đạo diễn quật khởi cùng các nhà sản xuất cường thế dần đem địa vị của diễn viên đè thấp. Hoặc là phải nhờ một chút ngoại lực mới có thể tốt đẹp, thành công của một người mẫu ngoại trừ ưu thế của bản thân còn phải được nhà thiết kế cùng danh nhân coi trọng mới được, nếu không được thừa nhận, rất lâu mới có thể được người nâng lên.

“Dựa theo cách nói của anh, chúng ta chỉ cần hấp dẫn được nhà thiết kế là có thể đủ giàu?” Mấy mỹ nữ người Mỹ quay xung quanh người của chàng trai, thường thường bởi vì mấy câu vui đùa của Đường Phong mà cười rộ lên.

Những cô gái cởi mở này sau khi biết Đường Phong là người Trung Quốc liền liên tục truy hỏi nhăng vẩn đề liên quan đến Trung quốc, như là võ thuật, Đường Phong lập tức đem những gì nghe được từ Lục Thiên Thần đem ra thể hiện khiến các cô nàng một phen sững sốt.

“Nếu như các cô có thể tạo linh cảm cho nhà thiết kế đương nhiên rất tốt, cô cho hấn linh cảm, hấn cho cô cơ hội đi diễn cùng chụp ảnh trên bìa mặt tạp chí, điểm này chỗ nào cũng có thể dùng.” Đường Phong cười tươi nói.

Sau đó một ít cô gái sẽ đối Đường Phong đưa ra một ít ám chỉ, giống như đi bên ngoài uống rượu hay cà phê gì đó, nhưng Đường Phong đều lễ phép cự tuyệt, nếu đặc biệt khó chơi liền tung đòn sát thủ: tôi có bạn trai rồi.

Mà những cô gái này đều phát sinh thanh âm ái muội “oa nga, nghe rất cool, chúng tôi hiểu rồi”, nhưng sau đó các cô lại hỏi về bạn trai của Đường Phong, làm cho Đường Phong phải dùng lý do muốn đi vệ sinh mà rời đi.

Trong phòng rửa tay, Đường Phong nhìn vào gương chỉnh sửa tóc một chút cho đến khi ổn thỏa mới rời đi.

“Tôi vừa thấy cậu, cậu rất được các cô gái hoan nghênh.” Một người trung niên người Mỹ gần bốn mươi tuổi đến cạnh Đường Phong lưng dựa vào khung cửa.

Đường Phong cười cười: “Mà đem cửa chặn lại, đây cũng không phải chuyện tốt.”

Người đàn ông trung niên thấp giọng nở nụ cười: “Không sai, đúng là không có chuyện gì tốt, tôi có thể hỏi cậu vài câu không?”

“Đương nhiên.”

“Cậu là người Trung Quốc chính tông?”

“Thật tốt quá, rất cuộc có người không đem tôi nhầm thành người Nhật Bản rồi.” Đường Phong đùa giỡn.

Người đàn ông trung niên nở nụ cười: “Rất khó gặp được một người Trung Quốc hài hước như cậu, ý của tôi là thoát nhìn cậu rất nghiêm túc, may là tôi từng tiếp xúc qua người Nhật Bản, các cậu cùng bọn họ rất khác nhau.”

Đương nhiên là khác nhau rồi, Đường Phong cười cười.

“Tôi có thể hỏi cậu thêm một chuyện không?” Người đàn ông trung niên tựa hồ đã có hứng thú.

“Tôi không có biện pháp ở trong phòng rửa tay này cự tuyệt yêu cầu của ông, cho nên nhanh đi.”

“Ha ha, cậu thật là một người thú vị, tôi muốn hỏi chính là làm một người Trung Quốc cậu lý giải việc tín ngưỡng cùng anh hùng như thế nào?” Người đàn ông trung niên tựa vào khung cửa.

May là Đường Phong cũng không quá xa lạ đối với văn hóa Trung Quốc, cậu suy nghĩ một chút rồi nói: “Lấy thân phận của người âm no tới để nói, tín ngưỡng là sinh hoạt tốt đẹp, điểm này so với bất luận cái gì lung tung trong thực tế đều quan trọng hơn, nhưng tôi cảm thấy phải có tình yêu.”

“Không phải anh hùng đều là những người lãnh tụ sao?”

“Tín ngưỡng người khác là một loại mềm yếu, tín ngưỡng thượng đế thì có chút bệnh tâm thần, tín ngưỡng chính mình cũng chưa chắc có bao nhiêu sáng suốt, tôi biết phần lớn người Mỹ lựa chọn tín ngưỡng chính mình, cường điệu mình, nhưng lâu dần sẽ biến thành một phần tự cho là đúng, tôi tin tưởng phần lớn nhân loại đều có khuyết điểm như vậy, rất dễ dàng bị sa đọa.”

“Lý giải rất tốt, tôi là Robert.” Người đàn ông trung niên mỉm cười nói.

Chàng trai chủ động vươn tay : « Đường Phong. »

Đây có tính là một lần vô tình gặp gỡ không ? Ở trong phòng rửa mặt lại gặp được nhà sản xuất, chủ tịch cổ vấn tập đoàn truyền thông lớn nhất nhì ở Mỹ.

Robert không nhận ra Đường Phong, thế nhưng Fiennes đã từng hợp tác với Robert.

144. Chương 144 - Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

“Tôi thấy cậu đi cùng với Charles, hai người là bạn bè?” Robert cứ như vậy mà đứng trong phòng rửa mặt hàn huyên với Đường Phong.

“Gần như vậy, song song anh ta cũng là ông chủ, anh ta đang đầu tư cho một bộ phim điện ảnh, mà tôi lại diễn một nhân vật trong bộ phim đó, cho nên hôm nay anh ta mang tôi đi tiếp thu kiến thức.” Đường Phong vừa cười vừa nói, bọn họ có thể đi ra ngoài toilet nói chuyện không a?

“Úc, tôi không quen biết Charles nhưng có nghe nói qua, xem ra lời đồn không nhất định đều là sự thật, hiện tại thoát nhìn cậu ta là một ông chủ tốt. Tiếp thu kiến thức, đây là chuyện tốt, cố gắng nói chuyện với nhiều người khác nhau thì cậu sẽ có được không ít ích lợi, Đường Phong, tốt, tuy rằng tôi không hiểu biết tiếng Trung lắm, thế nhưng tôi đã nhớ kỹ tên của cậu rồi.” Robert nở nụ cười, “Tựa hồ chúng ta đã hàn huyên trong phòng rửa tay cũng được một lúc lâu rồi nhỉ?”

Đường Phong gật đầu, cười nói: “Nếu như Robert tiên sinh không ngại, chúng ta có thể ra ngoài uống một chút cocktail.”

“Chủ ý không tồi, ha ha ha.” Robert cùng Đường Phong song song nở nụ cười, cảm thấy tình cảnh hai người hăng hái bừng bừng trò chuyện trong toilet thực sự quá buồn cười.

Hai người đàn ông cách biệt tuổi tác nhưng tâm lý lại hòa hợp đi ra từ toilet, bọn họ muốn tìm một nơi yên tĩnh, lấy một ít điểm tâm ngọt cũng hai ly rượu rồi ngồi xuống hảo hảo trao đổi một chút, nhưng lúc này trong một góc của bữa tiệc tựa hồ có chút tranh chấp, một người phụ nữ cùng một người đàn ông đang khắc khẩu gì đó.

Robert bày ra một bộ thấy nhưng không thể trách: “Ở các loại tụ hội rất dễ gặp những loại chuyện như thế này, quen là tốt rồi.”

“Chờ một chút, Robert thật ngại quá, hình như tôi có quen người kia.” Đang muốn rời đi đột nhiên Đường Phong thoáng nhìn qua người phụ nữ mặc váy đen, cậu hướng Robert xin lỗi rồi nhanh chóng xoay người chạy đến chỗ xảy ra tranh chấp.

Có thể cùng chủ tịch cổ vấn của tập đoàn truyền thông D nói chuyện pjeems đương nhiên là cơ hội hiếm có, thế nhưng hiện tại Đường Phong có việc quan trọng hơn phải làm.

“Thật là một chàng trai kỳ lạ.” Robert thấp giọng cười cười, dựa vào một thân cây bên cạnh mà nhìn theo bóng lưng của Đường Phong, trong mắt lộ ra chút tán thán, ở những nơi tụ hội như thế này có không ít những ngôi sao nhỏ nỗ lực đến gần hắn để tiến nhập giới giải trí dễ dàng hơn, nhưng ngày hôm nay hắn lại chủ động nói chuyện phiếm với một người xa lạ, vốn tưởng rằng đối phương là một nhân sĩ thành công kiệt xuất, sau khi nói chuyện phiếm mới phát hiện chỉ là một ngôi sao mới vừa gia nhập Hollywood.

« Hiện tại thanh niên nhiệt tâm đã không còn nhiều lắm. »

Nơi xảy ra khắc khẩu có không ít người vây xem, nhưng cũng chỉ là đứng nhìn, không hề có chút ý tứ muốn giúp đỡ.

Tranh chấp xảy ra giữa hai người trẻ tuổi, ngoại hình xuất chúng vừa nhìn liền có thể biết là diễn viên hoặc người mẫu, lúc này hai người đang khắc khẩu với nhau, mà vừa vặn một người trong đó là người mà Đường Phong vừa mới gặp cách đây không lâu, Lilith, bạn gái của Kino.

« Cô là một người phụ nữ điên ! Ké điên ! » Thanh âm chửi mắng đối phụ nữ khó có được mà âm lên, lại tóm lấy một cánh tay của Lilith giống như muốn động tay động chân, mắng thì mắng, nếu thực sự động tay chân thì người bên cạnh cũng sẽ không bàng quan mà đứng nhìn.

Bất quá lúc này có một người đã nhanh hơn những người khác, Đường Phong đã chạy thật nhanh tới tóm lấy cánh tay của người đàn ông rồi đẩy hắn ta ra khỏi Lilith : « Được rồi, không nên động tay động chân. »

Đối mặt với Đường Phong đột nhiên xuất hiện, người thanh niên trẻ tuổi ngạo mạn nâng cằm : « Mày là ai ? Thế nào, muốn đánh nhau sao ? hay là nghĩ muốn giả vờ làm anh hùng cứu mỹ nhân ? Cũng không coi lại dáng vẻ của mày, đồ khỉ lông vàng thấp kém ! »

Người thanh niên trẻ tuổi hé miệng liền có một cỗ mùi rượu nồng nặc bay ra, thấy người đến lại là một người phương Đông liền không có gì phải e ngại, cố sức giãy cánh tay thoát khỏi Đường Phong, nhưng người sau nắm rất chặt khiến hắn không thể nào thoát ra, ngược lại là Đường Phong chủ động buông tay.

« Anh là một người thật độc ác. » Đường Phong vội vã đỡ lấy Lilith cũng ngập tràn mùi rượu bên cạnh, cô nửa dựa vào người cậu giống như không còn chút sức lực, cậu ân cần hỏi han, « Lilith, cô không sao chứ ? »

« Cô ta thì có thể có chuyện gì, đồ mụ điên không biết xấu hổ ! Hắc, khỉ lông vàng, mày hẳn là nên tự lo cho bản thân, buông cô ta ra, cô ta là bạn gái của tao, mày muốn làm gì ? Muốn đánh nhau sao ? VẬY tới a, tao sẽ đem khuôn mặt xinh đẹp của mày đánh thành một cái đầu heo. »

Người thanh niên bày ra vẻ mặt hung thần ác sát, kéo lên ống tay áo làm ra một bộ chuẩn bị đánh nhau với Đường Phong.

Đàn ông đánh phụ nữ, những thân sĩ hai bên không có cách nào khoanh tay đứng nhìn.

Đàn ông đánh đàn ông, một ít người vây xem sẽ vỗ tay huýt sáo bảo hay, trông chờ một màn trình diễn hay ho.

Nói đạo lí với kẻ say chẳng khác nào làm chuyện buồn cười đàn gảy tai trâu, Đường Phong đem Lilith nhờ một người phụ nữ bên cạnh trông nom, đánh nhau cậu cũng không sợ, đàn ông lại đi khi dễ phụ nữ nên nhận được một chút giáo huấn.

« Mẹ của anh không có dạy anh lễ phép cơ bản phải không ? Không sao, tôi có thể dạy anh. » Ngay khi Đường Phong chuẩn bị diễn luyện thực chiến một phen thì Charles một thân tây trang trắng thớm đẩy ra đoàn người mà đi đến.

Người thanh niên thấy có thêm một người đến tìm hắn gây phiền phức, chuẩn bị mở miệng ra oai với Charles đã bị tấu một quyền vào mũi, nhất thời chỉ kịp kêu rên một tiếng thì máu mũi đã cuồn phun.

« Thao ! » Người thanh niên xoay người vung nắm tay về phía Charles, người sau dễ dàng tóm trụ nắm đấm nhìn qua mười phần mạnh mẽ kì thực vô dụng, liền không khách khí làm một cú quật qua vai đẹp mắt.

Người thanh niên ngã ầm xuống đất miệng không ngừng kêu rên, con ma men này đã không còn sức lực để ồn ào nữa, chỉ có thể dùng tay ôm lấy cái mũi đang không ngừng chảy máu, lại giống như một con heo rừng mà lăn qua lộn lại trên mặt đất, Charles bước lại gần người thanh niên lại đá một cước vào bụng của hắn.

« Những chiêu võ hoa tay múa chân mà mày được dạy đó không hề thích hợp cho việc đánh nhau, nếu như mày muốn học cách như thế nào nhanh chóng đem đối thủ đánh te tua, tao có thể làm sư phụ cho mày. » Đùa giỡn một chút, Charles liền nâng cằm bày ra vẻ mặt đắc ý hướng Đường Phong đi tới, thế nhưng người sau lại đỡ lấy Lilith đi đến khu nghỉ ngơi.

« Mẹ nó ! Tao sẽ không bỏ qua cho tụi mày ! » Người thanh niên té trên mặt đất không cam lòng mà rống lên một câu.

Một tên thật đáng ghét, Charles sách một tiếng, xoay người đá cho tên kia thêm một cước, ai bảo tên này xui xẻo, vận khí không tốt không trách được người khác.

...

...

Đường Phong dìu Lilith vào trong phòng nghỉ, cô gái này uống đến say mềm, hiện tại đang ghé vào buồng vệ sinh mà nôn lại nôn, Charles vừa nhìn thấy Đường Phong ở bên trong chăm sóc Lilith liền gọi nhân viên của bữa tiệc tiến đến, đem Đường Phong kéo qua một bên.

« Được rồi, loại công việc nặng nhọc này cứ để người khác làm, tôi nói thân ái, tôi thế nào lại không biết cậu thích làm anh hùng cứu mỹ nhân vậy, Đường đại anh hùng ? » Charles khép cửa, bàn tay ôm lấy thắt lưng chàng trai, thấp giọng cười nói, « Lần sau đừng có một mình đấu tranh anh dũng như vậy, nếu như khuôn mặt của cậu bị thương, tôi thế nhưng sẽ rất đau lòng rất tức giận. »

« Mặt ? » Đường Phong nở nụ cười đẩy Charles ra, thì ra dù có đối xử với cậu tốt như thế nào thì người đàn ông này đối cậu chỉ có chút tâm tư đơn giản như vậy, muốn cùng cậu lên giường, thích tuổi trẻ của cậu, mặt của cậu cùng thân thể của cậu.

« A a, đương nhiên rồi, tôi là sợ ảnh hưởng đến việc quay phim của cậu thôi ! Chẳng lẽ cậu nghĩ là tôi chỉ ham mê sắc đẹp của cậu sao ? Úc, thân ái, nhìn xem ở bữa tiệc này có bao nhiêu ngôi sao cùng người mẫu xinh đẹp, tôi không phải nói cậu không anh tuấn xinh đẹp, thế nhưng nếu như tôi là người chỉ ham thích vẻ đẹp bên ngoài, tôi đã sớm đi lêu lổng cùng người khác, có đúng không ? »

Charles giống như một con chó lớn đi theo đuôi Đường Phong, bộ dạng buồn cười khiến cậu hết giận.

« Cậu thích cô gái kia ? Tôi không cảm thấy cô ta có gì tốt. » Charles liếc mắt nhìn vào trong buồng vệ sinh, lộ ra biểu tình chán ghét cùng hèn mọn, « Mùi nước hoa trên người cô ta khiến tôi cảm thấy khó chịu, hơn nữa cô ta thoát nhìn rất gây yếu giống như một bộ xương không có tí thịt, thân ái, nghìn vạn lần không nên gặp gỡ các nữ minh tinh, phần lớn các cô ấy đều rất dơ bẩn, cũng không biết đã ngủ với bao nhiêu đàn ông. »

« Tôi cũng từng ngủ với anh. » Đường Phong trừng mắt nhìn Charles, trong giới giải trí đúng là có rất nhiều nữ minh tinh vì sự nghiệp mà gặp gỡ với những người quyền quý, nhưng cũng không có nghĩa tất cả mọi người đều như vậy, Đường Phong không thích giọng điệu ác liệt cao cao tại thượng của Charles, huống chi Lilith còn là bạn gái của Kino.

Mặc kệ là chuyện gì xảy ra, Đường Phong cảm thấy trước tiên cậu nên liên lạc với Kino.

Ở một bên nghe Đường Phong cùng Kino nói chuyện phiếm, Charles nhàm chán ngồi xuống ghế da trong phòng, ngữ khí không tốt nói : « Loại đàn ông quen với phụ nữ như vậy thì cũng chẳng tốt lành gì. »

Đường Phong quay đầu lại liếc mắt trừng Charles, người sau liền bĩu môi không nói gì nữa.

Nhân viên nâng lilith đi ra khỏi buồng vệ sinh, Đường Phong tiến lên giúp đỡ nâng người lên giường, cho nhân viên đó một ít tiền bo sau khi kêu đối phương đem thêm một ly nước đến.

« Thêm hai ly champagne ! » Charles bồi thêm một câu, thấy Đường Phong có ý muốn ở lại nơi này chăm sóc Lilith liền mở miệng nói : « Để cô ta nằm đó đi, cô ta chỉ là uống quá nhiều mà thôi ! »

Đường Phong đi qua ngồi xuống cạnh Charles, hai người không chờ lâu lắm thì hơn mười phút sau Michael Kino đã vội vã chạy đến, lúc thấy Charles, hai người đàn ông vừa đánh nhau không lâu chỉ là liếc nhau một cái ngay cả chào hỏi cũng lười lên tiếng.

« Cô ấy uống quá nhiều. » Đường Phong ái nói.

« Cám ơn cậu, Đường Phong, thật sự. » Kino thở dài, sau đó đi đến bên giường nhìn cô gái đã ngủ, mày hơi nhú lại.

Đường Phong ở bên cạnh lại nói : « Mặc kệ là giữa hai người có chuyện gì xảy ra, tôi nghĩ là hai người hẳn là nên nói chuyện rõ ràng với nhau. »

Đại khái là thanh âm nói chuyện của mấy người đã đánh thức Lilith, cô chậm rãi mở mắt, ý thức có chút mơ hồ, sau khi nhìn đến Kino thì sắc mặt lập tức thay đổi, mắt to lên : « Cút ! Cút ngay ! »

« Lilith ! Đừng lộn xộn ! » Kino bị Lilith đẩy ra, hấn đi qua lần thứ hai thì cô nàng bật khóc.

« Em hận anh, em hận anh ! Em không phải Fiennes Đường, anh hiểu không? Người đàn ông kia đã chết, tại sao anh lại có thể có suy nghĩ xấu xa như vậy!”

Lilith đột nhiên vừa khóc vừa la khiến Đường Phong đứng một bên sửng sốt, cậu hình như nghe được tên của cậu ở đời trước?

145. Chương 145 - Sinh Nghi

Đêm hôm đó sau khi Kino mang Lilith về, Đường Phong lại không có cách nào quên được cảnh tượng Lilith khóc lóc đầy thương tâm lúc đó, cũng không quên được những lời Lilith nói ra khiến cậu cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Kino thích Fiennes? Thích cậu? Ở trong mơ cũng gọi tên của cậu?

Làm sao có thể!

Cả buổi tối sau khi trở về, đầu óc Đường Phong đều tràn ngập những hồi tưởng về những lời nói của Lilith, bởi vì quá mức kinh ngạc cùng khó hiểu, cậu liền đem Charles cùng Lục Thiên Thần đuổi ra ngoài.

Cậu cần yên tĩnh một lát, một mình yên tĩnh một chút.

Quan hệ lúc trước của cậu cùng Kino rất kì quái, người bên ngoài nhìn vào nói quan hệ của bọn họ rất tốt, nhưng kỳ thực không phải. Kino luôn giống như có thành kiến với cậu, mỗi lần thấy cậu đều bày ra bộ dáng châm chọc khiêu khích, vì thế Đường Phong nhiều lần đã cãi nhau với Kino.

Một trường bối cùng với một văn bối?

Đường Long nhớ lại quá khứ liền cảm thấy mình thật ấu trĩ, thế nhưng vừa thấy khuôn mặt thiếu ăn đòn của Kino, thanh âm khiến người chán ghét của Kino, Đường Phong liền nhịn không được mà nhiều lần đáp trả đối phương.

Cho tới bây giờ cậu đều cho rằng Kino là bối vì không vừa mắt cậu mới khiêu khích, cậu đối với suy nghĩ này không chút nghi ngờ.

Thẳng đến sau khi sống lại, Đường Phong cùng Kino tiếp xúc một thời gian ngắn cậu phát hiện người này cũng không xấu, chỉ là tính tình có chút trẻ con, có chút tùy hứng thích đùa giỡn, nhưng mặc dù vậy cậu cũng không cho là lúc đầu Kino chạy đến tìm cậu gây phiền phức là bởi vì thích cậu.

Đường Phong vẫn chưa tự kỷ đến loại trình độ này.

Thế nhưng những câu mắng chửi, sự thống khổ trong cơn say của Lilith, không có chỗ nào không phải là đang nói cho Đường Phong, Kino cư nhiên yêu Fiennes Đường, Kino nhiều lần khiêu khích cũng chỉ là vì muốn hấp dẫn sự chú ý của Fiennes.

Trời a, cậu vẫn luôn cho rằng loại phương thức yêu đương của trẻ con này sẽ không phát sinh trên người của một người trưởng thành, thế nhưng từ hiện tại đến xem có thể nhìn ra không hoàn toàn như vậy, Kino cư nhiên thực sự cho rằng mỗi lần cùng cậu đấu võ mồm liền có thể hấp dẫn chú ý của cậu. Kino cho tới bây giờ cũng chưa từng dùng ngữ khí tốt đẹp để nói chuyện với cậu, càng đừng nói đến những lời thân mật vân vân.

“Ông trời của tôi...” Đường Phong nằm trên giường dùng tay che mắt, cho tới lúc này cậu vẫn không thể tin được tất cả những chuyện này.

Là giả, nhất định là đã có hiểu lầm ở chỗ nào đó.

Đường Phong quyết định ngày mai đi phim trường phải hảo hảo nói chuyện với Kino về vấn đề này, cậu căn bản không có biện pháp quên chuyện này!

...

...

“Hôm nay cậu ấy thoát nhìn có chút kỳ quái.” Lục Thiên Thần bị đuổi ra ngoài mặc áo ngủ ngồi ở phòng khách, bọn họ chỉ mở ra một ngọn đèn hình vuông có nhiều hoa văn mang phong cách hiện đại đặt dưới đất, ngọn đèn tỏa ra một tầng sáng mỏng manh, nhưng cho dù ngọn đèn nhu hòa như vậy cũng không làm giảm nửa phần lợi hại của hai người đàn ông.

Charles cầm một ly cà phê trong tay, cũng không biết đêm nay hắn có muốn ngủ hay không, hắn nghe Lục Thiên Thần nói xong chỉ là lạnh lùng cười: “Không bằng cậu nói thẳng ra, có đúng hay không tôi và Đường Phong đã xảy ra quan hệ trong xe, hơn nữa còn là tôi ép buộc cậu ấy đi? Được rồi, tôi xác thực rất muốn làm như vậy, nhưng chính là tôi cùng Đường Phong đã đem ước hẹn lên giường dời lại lần sau rồi.”

Bọn họ đã từng là bạn cùng đại học, bởi vì thường thức giá trị tương đồng mà liên hợp đối ngoại.

Bọn họ cùng nhau sáng tạo tài phú, cũng cùng nhau khai thác lãnh địa cùng sự nghiệp.

Bọn họ đúng là có tình bạn thật sự, nhưng đối với hai người đàn ông cao ngạo mà tự đại, hiện thực lại ích kỷ mà nói tình bạn cũng theo lợi ích mà biến hóa.

Chỉ ít cho tới bây giờ, bọn họ hợp tác so với làm đối thủ càng mang lại càng nhiều lợi ích hơn.

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, hai người đàn ông thông minh sẽ không trở mặt thành thù, mà vấn đề là hiện nay có cái gì để cho bọn họ phản bội nhau sao?

Tựa hồ có, cũng tựa hồ không có.

Lục Thiên Thần cùng Charles giống như đang đứng trước lối rẽ, đắn đo do dự là muốn tiếp tục đi cùng con đường hay xa nhau, mà loáng thoáng, bọn họ phảng phất cũng nhìn thấy đầu nguồn phát sinh mâu thuẫn.

Bởi vì một người đàn ông?

Ông trời a, lý do này nếu là trước đây mà đặt trước mặt bọn họ có thể làm cho bọn họ cười to ba ngày ba đêm, một người phụ nữ còn không có khả năng làm cho bọn họ đối lập nhau huống chi còn là một người đàn ông.

Nhưng cái này là bởi vì bọn họ chưa bao giờ gặp được ai đủ để khiến bọn họ coi trọng, hiện tại? Hiện tại lại có rồi, mỗi ngày ở chung cùng giao lưu, dần dần phát hiện nguyên lai cũng có một người có thể càng ngày càng hấp dẫn bọn họ.

Hai người đàn ông không hiểu hết lòng mình, bắt đầu thử nghiệm, hoàn cảnh ba người ở chung nhìn như vô cùng bình tĩnh lại giấu điểm ba đào khởi động, điểm mấu chốt lại khởi nguồn từ thăm dò đối phương.

“Vậy cậu ấy là làm sao vậy?” Lục Thiên Thần lại hỏi, bất tri bất giác đối người kia quan tâm càng ngày càng nhiều, đã đến trình độ chính hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng cho dù biết hắn cũng vô pháp ngăn lại cái loại xung đột này, huống chi Lục Thiên Thần căn bản là không muốn đi ngăn lại.

Charles nặng nề thở một hơi: “Tôi cũng không biết, ngày hôm nay cậu ấy làm một anh hùng cứu mỹ nhân từ trong tay một thằng ngốc cứu ra một cô gái, cô ta là bạn gái của một diễn viên đang hợp tác với cậu ấy, sau đó cậu ấy và tôi chăm sóc cô gái kia, Đường Phong gọi điện thoại cho Kino, Kino chạy đến đón cô gái đi.”

Trần thuật giống như nước chảy mây trôi vô cùng ngắn gọn.

“Cứ như vậy?”

“Cứ như vậy, bất quá có một chút khác lạ.” Nhíu mày, Charles hồi tưởng tình hình lúc đó rồi nói, “Cô gái kia vừa khóc vừa nói mấy lời.”

Lục Thiên Thần ngắc đầu: “Nói cái gì?”

« Em hận anh, em hận anh ! Em không phải Fiennes Đường, anh hiểu không? Người đàn ông kia đã chết, tại sao anh lại có thể có suy nghĩ xấu xa như vậy...” Charles có trí nhớ vô cùng tốt đem lời nói của Lilith

nói lại một lần, ngón tay gõ gõ đầu gối, “Rất kì quái đúng không? Michael Kino cư nhiên thích một người đàn ông đã qua đời, hơn nữa người đàn ông này đã gần bốn mươi tuổi rồi, thảo nào cái cô gái trẻ tuổi kia phát điên, ha ha.”

“Fiennes Đường...” Lục Thiên Thần sờ sờ cằm, hẳn nhớ là Đường Phong từng nói qua Fiennes Đường là thần tượng của cậu, lẽ nào bởi vì biết đến chuyện này khiến tâm tình không tốt?

Không phải, đối với hiểu biết của hắn mấy tháng nay về Đường Phong, cậu không có buồn chán đến mức vì một thần tượng mà khiến cho tâm tình không tốt đến nổi rối loạn.

Đó là bởi vì Đường Phong bình thường quá bình tĩnh quá thành thực, mới khiến cho thỉnh thoảng có một lần thất thố hiển lộ rõ ràng như vậy, rõ ràng đến mức khiến cho trong lòng của hắn sản sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt.

“Đường Phong sau khi nghe những lời đó phản ứng như thế nào?” Lục Thiên Thần hỏi.

“Cậu ấy thoát nhìn có chút kinh ngạc cùng sửng sốt,” Charles nhìn thoáng qua bạn tốt, “Ý của cậu là Đường Phong cùng Fiennes Đường có quan hệ gì đó? Cái này tôi biết, bọn họ đều họ Đường.”

Tuyệt không có chút buồn cười.

“Đường Phong không biết Fiennes.” Chỉ ít trong trí nhớ của Lục Thiên Thần, Đường Phong sau khi xuất hiện cùng với Đường Phong mà hắn quen biết có biến hóa hoàn toàn khác biệt.

Có thể, cái đó và việc Đường Phong cải biến có quan hệ? Lục Thiên Thần yên lặng đem Fiennes Đường ghi vào lòng.

“Cậu tựa hồ có đầu mối gì đó?” Sự trầm mặc của Lục Thiên Thần không thoát khỏi con mắt của Charles, hẳn đối với Đường Phong trước kia không có chút hiểu biết nào, tự nhiên cũng không thể phát hiện sự biến hóa to lớn của Đường Phong so với trước đây, nhưng hắn cũng không phải kẻ ngu si.

Lục Thiên Thần trước đây xem Đường Phong như rác rưởi bên đường không chút nào lưu ý, thậm chí còn đem cậu ném tới trên giường của hắn, nhưng còn bây giờ thì sao, hắn không ngờ đến mức tin rằng Lục Thiên Thần bởi vì tiềm lực cùng giá trị của Đường Phong mà họ tổng thậm chí chạy theo đến nước Mỹ, Lục Thiên Thần làm ra loại chuyện này hoàn toàn khác biệt với những gì hắn hiểu biết.

Giải thích duy nhất chỉ có một, Lục Thiên Thần càng lúc càng để bụng Đường Phong, hơn nữa là đột nhiên phát sinh.

Như vậy trước đây Đường Phong cùng Lục Thiên Thần là ở chung như thế nào? Vì sao quan hệ bị nháo cương như vậy lại dần hòa hoãn xuống? Charles cũng có nghi hoặc của hắn.

“Đường Phong trước đây cùng hiện tại không giống nhau, tôi không biết một người sau khi mất trí nhớ có biến thành một người khác hay không, nhưng một người mất trí nhớ không nên tỏ ra quen thuộc với nước Mỹ như vậy, Đường Phong hiểu biết làm thế nào để giao lưu cùng đoàn đội làm phim ở Hollywood, nói tiếng Anh lưu loát, còn có năng lực diễn xuất xuất sắc.”

Lục Thiên Thần nhíu mày, cuối cùng hắn cho ra một câu nói: “Cậu ấy hoàn toàn trở thành một người khác.”

Charles đem tách cà phê đặt lên bàn, hai tay khoát lên lưng ghế sô pha nở nụ cười: “Tôi biết, Đường Phong nhất định là thiên sứ hạ phàm.”

“Tại sao cậu không nói là ma quỷ?”

« A, ma quỷ cũng không sai, nếu như cậu ấy là ma quỷ tôi nguyện ý xuống địa ngục cùng cậu ấy. »

Bọn họ hiện nói gì cũng không có chỗ dùng, cũng không có biện pháp cho ra một cái kết luận, dù sao bất luận cách nói nào cũng có một chút quỷ dị.

Nhưng có thể khẳng định một điểm là, từ những lời nói đó, bọn họ nhận ra Đường Phong có sự quan tâm quá mức đối với đối phương, điều này đại biểu cho cái gì đây ?

146. Chương 146 - Bí Mật Của Kino

Điện ảnh: Satan's Alley (ác ma đường mòn)

Cảnh 17, ban ngày, bờ biển cạnh giáo đường, quay chụp bên ngoài, phân cảnh tình cảm.

Ghi chú: phim trường

Mang tới một thùng gỗ chứa đầy quần áo bẩn, tu sĩ Đường một mình ngồi cạnh biển giặt quần áo, hai tay của hắn vẫn trắng nõn thon dài như trước, ánh mắt rơi vào quần áo tu đạo màu xám bẩn thỉu trôi nổi trong nước, không có tiêu cự, không biết là đang nghĩ đến cái gì.

Hiện tại còn rất sớm, mặt trời xa xôi vẫn chưa đi ra từ mặt biển mà chỉ có một tầng ánh sáng màu trắng bán trong suốt hiện lên nơi chân trời, lộ ra một cổ yên lặng thần bí.

Bầu trời tràn ngập một màu ngân bạch, sóng biển từng đợt từng đợt từ xa đến gần đánh lên tảng đá, gió lạnh thổi vù vù, nước biển lạnh lẽo dần dần đem ngón tay trắng nõn của tu sĩ đông lạnh thành một màu đỏ ửng.

Hắn nghĩ đến cái gì?

Có lẽ là màu trắng tràn ngập mặt đất của những ngọn nến rơi xuống của đêm hôm đó, có lẽ là nụ hôn cường hân lại tràn ngập nhiệt tình của Chris.

Ở trước mặt của thần, hắn lại thêm một lần phạm vào tội lỗi không thể tha thứ, đêm đó hắn đẩy Chris ra, chặt vật bất kham chạy về căn phòng nhỏ hẹp của mình, bởi vì hắn không thể nói chuyện, cho nên hắn chỉ có thể dùng hay bàn tay run rẩy mở ra thánh kinh yên lặng nhớ kỹ vào lòng, sau đó dùng tay chà xát bờ môi của mình, bờ môi vẫn còn lưu lại nhiệt độ cùng lửa nóng sau khi bị Chris hôn.

Hắn vẫn là chịu không nổi kích thích, hắn dĩ nhiên bởi vì nụ hôn của Chris mà tâm tình kích động.

Lẽ nào hắn là trời sinh đã như vậy?

Hắn không biết, nội tâm của hắn mâu thuẫn lại đau khổ, từ sau ngày đó hắn tận lực né tránh Chris, sau đó cũng không dám len lén nhìn người kia, càng như vậy hắn lại càng muốn quay đầu lại nhìn người đàn ông anh tuấn tóc vàng kia có ở bên cạnh hắn hay không.

Thế nhưng không có, Chris không hề đặc biệt quan tâm hắn, giống như chuyện xảy ra đêm đó chỉ là một giấc mộng huyền ảo về một ác ma mê hoặc người khác xuống địa ngục, phảng phất như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh.

Đối phương chỉ là muốn trêu đùa hắn? Tu sĩ suy nghĩ miên man, ngón tay chết lặng cứ không ngừng tẩy trừ quần áo, ngón tay của hắn bị nước biển đông lạnh đến chết lặng rồi, phần lạnh lẽo này từ đầu ngón tay từng chút từng chút lan về phía trước, tốc hành xâm nhập vào trái tim của hắn.

“Tôi không ở phía sau nhìn cậu nữa, cậu cảm thấy thất vọng hay thương tâm rồi?”

Thanh âm xuất hiện vô số lần trong mộng khiến hắn giật mình tỉnh giấc đột nhiên vang lên từ phía sau của hắn, tu sĩ cúi đầu nhìn ngoài khơi, nhất định là ảo giác, hắn sẽ không đáp lại Chris.

“Không thể nói chuyện cũng không có nghĩa là cậu có thể trốn tránh tất cả.” Chris từng bước một đi đến phía sau Đường, thật nhẹ nhàng, kêu tên của đối phương, “Đường.”

Một từ phát âm tiếng Trung tiêu chuẩn, phảng phất như bay tới từ mặt bên kia của biển rộng, câu dẫn ra sự cô đơn cùng chua xót vốn được chôn kỹ nơi đáy lòng.

Đường cố sức nhắm mắt lại, làm ơn đừng đến gần hắn, cũng không cần mê hoặc hắn nữa.

Nhưng sự tình luôn luôn tương phản với khẩn cầu của hắn, Chris bất ngờ tiến lên dùng hai tay ôm lấy tu sĩ, người sau cả kinh rồi mãnh liệt giãy dụa, thế nhưng so với Chris trẻ tuổi cường tráng, Đường xa xa không phải là đối thủ của đối phương.

Bọn họ lẫn lộn đến bãi cỏ trên bãi đá nham thạch, tu sĩ không thể nói chuyện cũng không có cách nào hô hấp, có thể ngay cả chính hắn cũng không biết có nên cầu cứu hay không.

Hai tay của Chris ôm lấy thân thể hắn giống như hai cái kim sắt mà mạnh mẽ giam cầm rồi dần siết chặt, hắn cảm thấy thân thể mình sắp bị đối phương cắt đứt.

Hô hấp của Chris có vẻ gấp gáp, trên tay cùng thân thể truyền lại nhiệt độ nóng bỏng, tất cả càng thêm rõ ràng dưới ngọn gió lạnh lẽo từ trên biển thổi vào, cảm nhận của các giác quan giống như bị phóng đại thêm mấy lần, tu sĩ khó khăn cắn môi của mình, ngay khi bọn họ lẫn lộn đến nơi mọc đầy cỏ dại, Chris bắt đầu kéo mở quần của hắn.

Thượng đế a, hắn cảm giác được bàn tay tràn đầy lửa nóng của Chris đang xoa nắn thân thể của hắn.

“Cát! Tốt! Nghỉ ngơi một chút rồi chuẩn bị cho cảnh tiếp theo.” Ngay thời khắc mấu chốt, đạo diễn Lý Ngụy trấn định không gì sánh được hô một tiếng dừng lại, thanh âm to rõ đánh thức tất cả nhân viên công tác cùng những người bàng quan vây xem.

Mới chỉ nhìn ở hiện trường thì đáy lòng đã kích động không gì sánh được rồi, tương lai khi đã lên màn ảnh lớn trải qua gia phối âm nhạc cùng một loạt gia công hậu kỳ thì một màn này nhất định sẽ khiến không ít khán giả vững vàng nhớ ở trong lòng, dù sao nơi này có đủ tình cảm mãnh liệt cùng phong cảnh đẹp như mơ.

Đạo diễn hô một tiếng, trợ thủ của mấy diễn viên liền chạy lại, Kino vẫn còn đang đề trên người Đường Phong hướng trợ thủ khoát khoát tay ý bảo bọn họ có thể tự mình đứng lên, Kino tự đứng lên sau đó kéo Đường Phong đứng dậy, người sau đã đem quần mặc vào.

“Tôi không dọa cậu đi?” Trong mắt Kino lộ ra ý cười xấu xa, hắn không có cố ý chiếm tiện nghi Đường Phong, thế nhưng trong lúc nhập vai diễn đã không cẩn thận động chạm một vài địa phương không nên chạm, hắn vừa cởi quần Đường Phong liền nhìn ngó, bên trong người này vẫn còn mặc quần tam giác, rất đáng tiếc a.

Sau khi đứng lên Đường Phong giả vờ tức giận liếc mắt trừng Kino, dùng câu nói vui đùa hóa giải chút ngưng trệ trong bầu không khí xấu hổ: “Đúng vậy, tôi quả thực bị anh dọa sợ muốn chết.”

Hai người lại cùng nhau đi đến khu nghỉ ngơi ngồi xuống, nhân viên hóa trang bổ lại tu sửa, bọn họ cũng uống miếng nước giải khát.

Nhân viên công tác ở phim trường cấp tốc chỉnh lý lại, may là mặc dù là quay phân cảnh thân mật bên ngoài, thế nhưng bởi vì trường quay dựng ở nơi hẻo lánh nên không có người bên ngoài vây xem làm ra tình cảnh quấy rối.

Mặc dù như vậy, đạo diễn vẫn để cho nhân viên công tác thiết kế một ít trở ngại bên ngoài tránh cho người khác tiến đến.

“Cứ thả lỏng, đừng khẩn trương, đây là lần lần đầu tiên quay cảnh lửa thể của cậu, không nên có áp lực tâm lý, chúng ta không phải quay phim phiến tình, chỉ là vì muốn nội dung phim cùng nhân vật có sức dẫn cùng nhuộm đậm màu sắc nghệ thuật, một ít phân cảnh giường chiếu là không thể thiếu.” Đạo diễn Lý Ngụy rất nhanh đã tới chỗ bọn họ nói chuyện phiếm.

Đường Phong hiện tại là một diễn viên lớn lên ở Trung Quốc, mà đạo diễn Lý Ngụy đồng dạng cũng là người Trung Quốc đương nhiên sẽ cho rằng Đường Phong lớn lên như vậy ắt hẳn sẽ có sự ngưỡng mộ của người phương Đông, trong ngày thường Đường Phong thoạt nhìn cũng rất ôn hòa hướng nội, rất dễ để lại ấn tượng cho người khác cậu là một người có tính cách bảo thủ.

Lý Ngụy có chút lo lắng Đường Phong là diễn viên mới diễn cảnh giường chiếu lần đầu sẽ có nhiều áp lực tâm lý.

“Tôi cần hai cậu phân biệt sử dụng tâm tính của một con mèo cùng một con hổ đi diễn, Đường Phong là con mèo bị áp bức phải cong thắt lưng, Kino tận lực biểu hiện hung hãn cùng bá đạo càng nhiều càng tốt, bởi vì cái mà cậu xé mở không chỉ thân thể của tu sĩ mà còn có tâm lý của hắn, phải biểu hiện ra một màn

tình cảm kịch liệt cùng mâu thuẫn.” đạo diễn Lý nguy nói vài câu với hai người diễn viên rồi rời đi, ông cần cấp thời gian để tiêu hóa cho Đường Phong cùng Kino.

Sau khi đạo diễn rời đi, Kino liền hướng Đường Phong làm ra động tác huy móng vuốt của một con cọp, cười nói: “Thật tốt, tôi là con cọp, như vậy tôi sẽ đem cậu ăn sạch sẽ.”

Mặc dù người này thoát nhìn như vẫn như thường trêu chọc vui đùa nhưng Đường Phong vẫn cảm giác được sự gượng ép cùng cứng nhắc từ Kino.

Có liên quan tới việc xảy ra mấy ngày hôm trước chẳng?

Đường Phong rất muốn hỏi Kino, chỉ là sắp có cảnh quay, cậu cảm thấy vẫn là đem chuyện này để đến sau khi kết thúc công việc.

...

...

Điện ảnh: Satan’s Alley

Cảnh 18, sáng sớm, cạnh biển, quay bên ngoài, cảnh giường chiếu

Chris gắt gao đè nặng tu sĩ, hắn có chút thô lỗ xé rách quần cùng y phục của Đường, âm thanh đơn độc đáng thương của tiếng vải bị xé rách phát sinh liên tục trong tay Chris.

“Đừng cự tuyệt tôi, không được cự tuyệt tôi...” Chris kéo cổ áo của Đường xuống một khoảng, sau đó hắn ngậy ngồ lại nhiệt tình cúi xuống hôn môi tu sĩ.

Động tác của hắn có chút thô lỗ, nhưng lời nói lại mang theo vị đạo ôn nhu cùng khẩn cầu.

Tu sĩ không có cách nào nói, chỉ có những âm hưởng vụn vặt đầy áp lực phát sinh từ sâu trong yết hầu, hắn mở to mắt nhìn, bên trong không có thống khổ hay khuất nhục, chỉ có hoang mang cùng áp lực.

Ngay lúc đó, Đường Phong đột nhiên cảm giác có một ít chất lỏng ấm nóng tích ở cổ của cậu, khi cậu chưa kịp hiểu rõ đó là thứ gì thì Kino đột nhiên ôm chặt lấy cậu, bên tai cậu truyền đến một ít thanh âm nức nở gián đoạn.

“Cắt!” Đạo diễn quả nhiên hô dừng.

“Anh không sao chứ?” Rõ ràng sắc vai người bị xâm phạm là Đường Phong, kết quả khóc lên lại là Kino, Đường Phong lo lắng hỏi han.

“Tôi không sao?” Kino lắc đầu hướng về Đường Phong lộ ra một cái tươi cười có vài phần miễn cưỡng, hắn thoát nhìn cũng không tốt lắm, vẻ mặt nhợt nhạt lại có chút bi thương, điều này so với yêu cầu trong bi thương có hi vọng cùng kiên nghị của đạo diễn tựa hồ kém một chút.

Sau khi bọn họ nghỉ ngơi mười phút thì lại tiếp tục quay chụp, thế nhưng kết quả vẫn không thuận lợi như cũ, lúc này Kino không có vô duyên vô cớ khóc lên, thế nhưng thủy chung không có nhập vai, không cần phải xem biểu hiện trên màn ảnh của Kino ra sao, Đường Phong đã có thể cảm giác được thanh âm cùng động tác đều không hài hòa.

Kết quả cuối cùng ngược lại là đạo diễn một lần lại một lần giảng giải cho Kino, phân cảnh giường chiếu cạnh biển rất đơn giản lại cả một buổi sáng cũng không hoàn thành.

Dù Kino không phiền lụy, Đường Phong cũng có chút mệt mỏi.

Sắc màu ngân bạch xa xôi đã nhiễm một tầng màu lam gần như hòa làm một với biển khơi, đạo diễn cho Kino trở về nghỉ ngơi, chiều nay không quay cảnh giường chiếu mà quay vài phân cảnh đơn của Đường Phong.

Kino rời đi, Đường Phong thuận lợi quay xong tất cả phân cảnh trong buổi chiều liền quyết định đi tìm Kino nói chuyện.

Để tiện cho việc đóng phim, Kino đã thuê một khách sạn ở gần phim trường, lúc Đường Phong đến thì Kino vừa tắm rửa xong, lúc cửa mở thì tóc của người này vẫn còn vương nước.

“Đừng nói với tôi là anh vừa đi bơi dưới biển.” Đường Phong mỉm cười đứng ở cửa, “Bây giờ tôi không có quây rầy anh chứ?”

“Không, đương nhiên không!” Kino không nói hai lời đem người lôi vào rồi đóng cửa lại, bộ dáng nhiệt tình khiến người không biết còn tưởng hắn muốn làm chuyện gì xấu xa.

“Cậu ngồi đi, nước trái cây cùng sữa bò ở tủ lạnh, cà phê ở đằng kia, bên kia là nơi chứa rượu.” Kino một bên nói với Đường Phong một bên tự mình đi thẳng vào trong.

Đường Phong cầm bình nước trái cây ngồi trên ghế salon, tiện tay mở phim lên, không biết bình thường Kino hay xem phim gì, có thể là phim kinh dị đi?

[phim “Ngợp trong vàng son”, diễn viên chính: Fiennes Đường]

Tên phim cùng tên diễn viên chính hiện lên đầu tiên khiến Đường Phong kinh ngạc, cậu thật không hề nghĩ đến Michael Kino sẽ ở trong phòng xem phim năm đó của cậu, giống như cậu thật không ngờ được Lilith sẽ nói Kino thích cậu.

Lúc Kino thay xong quần áo đi ra từ trong phòng, Đường Phong đã xem được một đoạn, cậu nhìn màn hình TV hỏi: “Anh thích phim của Fiennes?”

Trong phim là lúc Fiennes Đường còn trẻ, vừa mới ba mươi, chính là khoảng thời gian một người đàn ông trở nên giàu có thành thực mị lực nhất, Đường Phong thừa nhận đời trước cậu không có ngoại hình bắt mắt như hiện tại, cũng không có gì anh tuấn hay nho nhã, nói dễ nghe chút là theo tuổi ngày càng tăng vẫn bảo lưu khí chất như cũ.

“Anh ấy là một diễn viên vĩ đại.” Khó có được Kino luôn luôn khua môi múa mép lại an tĩnh ngồi bên cạnh Đường Phong, tựa hồ bị người đàn ông trong màn hình hấp dẫn đến nỗi nhìn không chuyển mắt.

Tất cả đều bị Đường Phong thu vào mắt.

Kino thích Fiennes, Kino thật sự thích đời trước của cậu!

“Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy, nói thật thì, tôi không có hảo cảm với anh ấy, thậm chí là chán ghét.” Kino thấp giọng cười cười, sau đó thì nói cho Đường Phong hắn là như thế nào quen biết với Fiennes, những điều này Đường Phong đã sớm biết, chỉ là rất nhiều chuyện khi được nói ra với góc độ của Kino lại không giống với những gì Đường Phong đã nghĩ.

Lần đầu tiên Kino thấy Fiennes là ở một giải trao thưởng, khi đó Kino cùng Fiennes đều được đề cử cho giải nam vai chính xuất sắc nhất, lần đó Kino biểu hiện cũng không sai, là tác phẩm đề xuất đạo, hắn lựa chọn biểu diễn một bộ phim có kinh phí đạt kỉ lục, những pha hành động được giới phê bình cùng khán giả đánh giá rất tốt, cũng bởi vậy mà một pháo thành danh.

Rõ ràng, ban tổ chức lại thích Fiennes hơn một chút, người sau đã lấy đi giải thưởng ảnh đế không biết là lần thứ mấy, mà Kino chỉ có thể dùng đôi mắt trông mong mà nhìn cơ hội duy nhất mình đoạt giải để giang rộng đôi cánh nhỏ bé cứ thế bay mất.

“Tôi kiên định cho rằng giải ảnh đế kia phải là cho tôi mà không phải là cho Fiennes, cho nên tôi ghét anh ta, ở bữa tiệc tụ hội tôi lại cố ý nói một ít lời khó nghe.” Kino vừa nói vừa lắc đầu, khóe miệng vẫn không dâng nổi ý cười, “Hiện tại ngẫm lại, tôi lúc ấy thực sự rất ấu trĩ cùng buồn cười, tuổi trẻ khí thịnh, luôn cảm thấy cái gì cũng phải là của mình, hiện tại nhìn lại diễn xuất lúc đó của mình, ở trước mặt của Fiennes giống hệt một đứa con nít mới đi mẫu giáo.”

“Không, tôi cảm thấy anh diễn rất tốt.” Thuận miệng nói ra, Đường Phong rất nhanh bỏ thêm một câu, “Tôi có xem qua bộ phim lúc đó của anh, là một diễn viên trẻ anh diễn như vậy đã vô cùng tốt rồi, diễn xuất rất có sức dân, rất nhiều bộ phim kinh dị cần phải biểu diễn khoa trương bên ngoài, thế nhưng anh lại có thể đem cả sợ hãi tận trong nội tâm diễn ra, điều này rất tốt.”

Chỉ là giám khảo cũng là người, mà đã là cá nhân thì có yêu thích cùng khẩu vị riêng.

Lúc đó Kino vẫn còn rất trẻ, một diễn viên trẻ tuổi nếu như không diễn được khiến mọi người kinh diễm trên cơ bản rất khó nắm được giải thưởng quan trọng, về phương diện này có rất nhiều nguyên nhân.

Một là ban giám khảo cảm thấy người vừa mới xuất đạo không thích hợp nhận giải thưởng lớn, trước người vẫn có không ít đầu bài.

Hai là một người mới lại cảm Ảnh Đế-Hậu, trên con đường này phải chăng vẫn thiếu phần đầu cùng truy cầu?

Còn có cuối cùng, về phương diện lợi ích, người bình luận điện ảnh cũng có tư tâm, dù bộ phim kế tiếp của người có chút sai sót cũng có thể che lấp.

Ảnh đế không chỉ có diễn xuất tốt là có thể cảm, kinh nghiệm mà Đường Phong tích lũy được ở đời trước cũng không ít.

“Không sai, lúc đó tôi cũng hiểu bản thân đã diễn tốt, dù sao thì từ đó tôi bắt đầu quen biết Fiennes, khi đó tôi rất ngây thơ, luôn thích khắp nơi đối nghịch với anh ấy. Thế nhưng Fiennes ở Hollywood đã được công nhận là một ngôi sao rất có địa vị, anh ấy có tài nguyên xã giao cùng quyền thế nhất định, kỳ thực nếu anh ấy muốn chinh tôi rất dễ dàng, thế nhưng anh ấy chưa từng làm vậy, chỉ là thỉnh thoảng đấu võ mồm với tôi.”

Nói đến đây Kino nở nụ cười, hần thở dài xoa xoa cằm: “Tôi biết anh ấy không thích tôi, bởi vì tôi rất không lễ phép lại ngu ngốc muốn chết.”

“Anh đối nghịch với anh ấy, chỉ là muốn... khiến anh ấy chú ý phải không?” Đường Phong thử hỏi.

Kino gật đầu, chỉ là hần hiểu rõ quá muộn, khi hần rút cuộc nhận ra loại tình cảm mình dành cho Fiennes là dạng gì, thì người đàn ông kia lại ra đi.

Đột ngột, giống như một ngôi sao xa xôi bỗng nhiên rơi xuống, tất cả xảy ra quá nhanh, thế cho nên đến lúc hần kịp phản ứng, thì tất cả thắm mền đã kéo dài đến mười sáu năm, hần đã ngu ngốc đến trình độ nào mới có thể phát hiện muộn như vậy?

“Tất cả đều đã quá muộn, tôi thậm chí không kịp nói với anh ấy một tiếng xin lỗi, không kịp nói cho anh ấy biết... tôi góp nhặt tất cả những bộ phim có mặt anh ấy, còn có áp phích, tôi đi xem rất nhiều buổi trình chiếu đầu tiên các bộ phim của anh ấy, len lén hướng người khác hỏi thăm tin tức của anh ấy.” Nhìn người đàn ông trên màn hình TV đã không thể gặp lại nữa, Fiennes đã vĩnh viễn mất đi, trong mắt Kino lần thứ hai bịt kín một tầng hơi nước, mặc dù hần đang cười, nhưng thanh âm lại nghẹn ngào, mỗi một chữ được nói ra đều rất gian nan.

“Không kịp nói cho anh ấy biết, tôi thích anh ấy, cậu biết không? Càng lý giải anh ấy, tôi lại càng thích người đàn ông này, nhưng tôi lại cứ ngu xuẩn như vậy, ngay cả cơ hội nói cho anh ấy biết cũng không có.”

Kino nghẹn ngào đến cuối cùng dùng hai tay bưng kín mặt, Đường Phong ngồi ở một bên vỗ về lưng hần.

“Anh ấy sẽ biết, mỗi một câu anh nói, kỳ thực anh ấy đều nghe được.” Đường Phong an ủi Kino, mà cậu cũng chỉ có thể thở dài.

Cậu sẽ không nói cho Kino bí mật của cậu, cho dù cậu nói cho Kino, đối phương chưa chắc đã tin lời của cậu.

Đây không phải lần đầu tiên cậu nghe được có người nói thích cậu, nhưng không thể nghi ngờ lần này khiến cậu cảm thấy rất ám áp lại có vài phần khó chịu, một người xung động rất dễ vì một khoảnh khắc nhất kiến chung tình mà hướng người khác biểu đạt ý nghĩ yêu thương, loại tình cảm đột ngột tăng vọt này đến cũng nhanh đi cũng mau, có bắt đầu bao nhiêu oanh oanh liệt liệt thì kết thúc sẽ có bấy nhiêu thắm thắm đậm đậm.

Tình cảm bấy năm giống như giọt nước cứ kéo dài, những người từng thích cậu, có thể bởi vì bệnh của cậu mà dần dần xa cách, có thể bởi vì áp lực xã hội mà lựa chọn tránh xa cậu, cũng có bởi vì cậu thuộc loại người khô khan về mặt tình cảm.

Sau khi cậu chết được nửa năm, người nhớ đến cậu còn lại bao nhiêu đây?

Cậu không biết Kino cho đến hiện tại vẫn còn thích cậu, cậu cũng không biết vì sao Kino lại thích cậu, nhưng tất cả điều này đều là chuyện thực xảy ra trước mắt.

Fiennes Đường đã chết, người đã ly khai thế giới không nên đem lại tổn thương cùng phức tạp cho người còn sống.

“Kino, vậy anh yêu Lilith không?” Cậu hỏi.

“Là tôi có lỗi với cô ấy, sau khi Fiennes rời đi tôi nỗ lực hẹn hò với các cô gái tốt, Lilith là một cô gái tốt, chỉ là... tôi phát hiện tôi không có cách nào quên Fiennes.” Kino dần bình tĩnh lại, mà Đường Phong cũng đem TV chuyển về kênh tiết mục thông thường.

“Tôi biết là tôi không nên nói những lời này, nhưng Fiennes không có khả năng trở về nữa rồi, nếu như anh ấy biết anh vì anh ấy mà cảm thấy thống khổ thì anh ấy sẽ cảm thấy rất áy náy, người mất đi thì chỉ nên ở lại trong hồi ức, anh cần nhìn về phía trước, nhanh lên, giống như một người đàn ông chân chính mà tỉnh lại rồi đứng lên, tôi không muốn ngày mai lại cùng anh quay cảnh giường chiếu hết một buổi sáng.” Đường Phong dùng phương thức của riêng mình mở đường cho đối phương.

“Có đôi khi tôi cảm thấy cậu và Fiennes rất giống nhau, đối xử với ai cũng rất ôn hòa, trên thực tế loại ôn hòa này lại đại biểu cho một loại khoảng cách, nguyên nhân vì vậy tôi mới đặc biệt thích trêu đùa khi dễ anh ấy, bởi vì chỉ khi anh ấy tức giận mới khiến cho tôi cảm thấy anh ấy là một người sống.”

Kino nhìn người bên cạnh, khó có được nói một cách nghiêm túc: “Cậu còn trẻ như vậy, không nên quá mức ép buộc bản thân.”

“Sao bây giờ đến phiên cậu dạy tôi rồi?” Đường Phong nở nụ cười, “Vậy anh nghìn vạn lần đừng bởi vì tôi giống Fiennes mà yêu tôi a, tôi không muốn trở thành thế thân đâu.”

Là thế thân hay thật là Fiennes?

Những điều này không trọng yếu, Đường Phong chỉ biết cậu mong muốn Kino có thể đi ra khỏi cái bóng của Fiennes, nhưng là một người đàn ông có thể vì nhớ nhung một người đã mất đi mà rơi lệ, rốt cuộc phải mất bao nhiêu thời gian mới thoát ra đây ?

« Gần đây có chuyện gì xảy ra sao ? » Đường Phong hỏi, Kino sẽ không có khả năng vô duyên vô cớ đột nhiên thất thường, chuyện của Lilith cũng không đến mức đem Kino ảnh hưởng đến tình trạng này.

« Gần đến sinh nhật của anh ấy rồi. »

Đường Phong phát hiện mình dĩ nhiên đã quên sinh nhật của chính mình.

« Không bằng, chúng ta cùng đi tảo mộ của Fiennes. » Đường Phong đề nghị, cậu muốn nhìn thấy mộ bia của mình.

147. Chương 147 - Ghen

Kino đối Đường Phong có một loại tín nhiệm khó có thể lý giải, giống như khi lần đầu tiên hắn thấy chàng trai này liền có một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu, cùng đối phương diễn cảnh hôn lần đầu cũng làm cho hắn âm thầm hưng phấn khẩn trương suốt một tuần, có rất nhiều chuyện hắn không có nói cho Đường Phong, này tính là một chuyện trong đó.

Hắn không có nói cho Đường Phong, hắn ở trước cảnh hôn đã đánh răng ba bốn lần, nhai hết một hộp kẹo cao su vì sợ lúc hôn môi sẽ làm cho đối phương khó chịu.

Còn có, lúc quay cảnh hôn ở giáo đường hắn đã động tình phân nửa, ngay lúc chạm vào bờ môi ấm áp của đối phương hắn phảng phất như trở lại năm có mối tình đầu lúc mười bảy mười tám tuổi, tim đập gia tốc, nhiệt huyết trong thân thể không ngừng xông lên đầu khiến hắn không khống chế tốt lực đạo kết quả khiến môi Đường Phong bị thương.

Này so với lần đầu tiên hắn phát sinh quan hệ thân mật còn muốn khàn trương kích thích lại dư vị vô cùng.

“Cho nên đây là đáp án của anh? Michael Kino, anh quả là tên khốn kiếp độc ác không gì sánh được! Tôi hận anh!” Trong phòng, Lilith hướng Kino rống to, cô tiện tay vung lên hướng về phía người đàn ông.

Kino nghiêng đầu tách ra, hẳn đã nghĩ kỹ rồi, Đường Phong nói đúng, hẳn không thực sự yêu Lilith, chỉ là sau khi Fiennes rời đi khiến trái tim là một khoảng trống cho nên cấp thiết muốn tìm một người đến cạnh lấp đầy nó.

“Chúng ta chia tay đi.” Hắn bình tĩnh nói.

Đau dài không bằng đau ngắn, hẳn không muốn tiếp tục mơ hồ nữa.

“Anh không thể ích kỷ như vậy, Kino, em yêu anh...” Lilith đầu tiên sửng sốt hết vài giây, đến lúc phản ứng kịp những gì Kino nói liền giống như thụ thương mà ngã ngồi xuống ghế sofa thấp giọng khóc nức nở lên.

“Lilith, chúng ta ở cùng một chỗ sẽ không có kết quả, bắt quá em yên tâm, chuyện chia tay này là do anh nói ra, nếu như truyền thông có đưa tin, cũng sẽ là vấn đề cùng trách nhiệm của anh.”

Lúc bắt đầu hẳn cùng Lilith bởi vì chính sách của công ty mới đến với nhau, bọn họ cần đối phương tới nâng hiệu ứng cho phim, đối ngoại thả một quả bom yêu đương liền thắng được sự quan tâm của truyền thông, sau đó bọn họ thật sự đi cùng nhau, rốt cục là diễn kịch hay là thật, đến bây giờ Kino cũng không rõ ràng lắm.

“Anh không sợ em sẽ nói cho những người khác, anh thăm mền Fiennes Đường, một người đàn ông lớn hơn anh mười tuổi, một người đàn ông đã chết sao?”

Kino nở nụ cười, thờ ơ nói: “Lilith, em biết anh từ trước đến nay không phải loại người e ngại hấp thụ ánh sáng, anh cũng sẽ không ngại cho toàn bộ thế giới biết tình yêu của anh đối với Fiennes, còn có, Fiennes không có chết, anh ấy sống trong tim của anh, cả đời đều như vậy.”

“Anh quả thực là một người điên, bệnh tâm thần.” Nhỏ giọng nói mấy câu, Lilith lui trên ghế salon lấy tay xoa xoa nước mắt trên mặt, mu bàn tay dính một mảng đen tuyền.

Kino đi qua đưa ra khăn tay, cô nàng cầm lấy cố sức xoa mặt mình, sau đó từ trong túi xách màu đen lấy ra dụng cụ trang điểm bắt đầu trang điểm lại, cái cô nàng nghiệp dư này mặc kệ lúc nào cũng không quên làm cho mình trở nên hấp dẫn hơn một chút.

Lilith còn trẻ, Kino biết cô nàng sẽ không vì một lần yêu đương không quá nghiêm túc hay sâu nặng mà té ngã, cô thế nhưng là cô gái của Hollywood a.

“Mặc kệ anh đi, dù sao đến cuối cùng em cũng sẽ gả cho một người đàn ông anh tuổi hơn anh, mà anh chỉ có thể ôm hờn ức thống khổ đến già,” Cầm giận mắng một câu, Lilith xuất ra cây son môi hiệu Chanel thoa môi, “Chia tay thì chia tay, đến cuối cùng anh nhất định sẽ phải hối hận.”

“Anh nhất định sẽ hối hận.” Kino nở nụ cười phớt lờ một câu, mở ra hai tay nhún nhún nhún vai, “Cám ơn lời chúc phúc của em.”

Lilith bỏ trang hoàn hảo thu lại đồ trang điểm ngẩng đầu liếc mắt trừng chàng trai tóc vàng anh tuổi trước mặt, cô muốn nói gì đó nhưng sau đó lại thoáng mím môi, một bên cúi đầu cất kỹ đồ trang điểm một bên thấp giọng nói: “Thay em cảm ơn chàng trai kia, tóc đen mắt đen ấy.”

Mặc dù đêm đó ở bữa tiệc cô say đến rồi tỉnh rồi ngủ, nhưng cô vẫn nhớ kỹ ai là người đầu tiên chiếu cố cô.

“Anh sẽ, cậu ấy là một người tốt.” Kino lập tức hiểu được người Lilith nói là ai.

“Không sai, anh ấy là một người tốt, cũng giống như em là một cô gái tốt, người giống như chúng tôi đều gặp loại người tra như anh.” Lilith sáng khoái đứng lên, “Nghe kỹ đây, chúng ta chia tay cũng phải tìm một lý do, em không muốn nói cho mọi người biết em bại bởi một người đàn ông đã qua đời, chuyện này em sẽ để người đại diện liên hệ anh, sau đó không có việc gì thì không cần tìm em!”

Lilith xoay người đi nhanh, bóng lưng thật tiêu sái, chỉ là viên mắt đột nhiên lại bắt đầu phiếm hồng, cô xuất ra kính râm mang vào.

Cảm tình của thanh niên ai mà không oanh oanh liệt liệt đây?

Đã khóc cười qua, ngày mai cũng sẽ như vậy mà trôi qua.

...

...

Đường Phong trở lại Mỹ việc cậu muốn làm nhất không phải là đi gặp những người quen trước đây của cậu, mà là muốn đi đến những nơi cậu đã từng đi qua, nhìn một chút, trong đó bao gồm cả mộ của cậu.

Đời trước đột nhiên ra đi, cũng không biết là ai giúp cậu lo liệu hậu sự.

Là người đại diện ra mặt?

Hay là một ít bạn thân của cậu, như là Lan Đạt hoặc là lão sư của cậu, Lai Thụy ?

Mặc kệ là ai, bọn họ một phen công phu bảo thủ đã làm được trong phạm vi gia đình, không có văn thương tiếc lê thê, cũng không có ký giả tiến hành phỏng vấn, một đám người cậu từng quen biết tụ cùng một chỗ thay cậu làm một lễ tang bí mật, toàn bộ quá trình điệu thấp lại giản đơn, nhưng cũng rất phù hợp tính cách của cậu, tuy rằng không biết là ai giúp cậu, nhưng cũng may mộ của cậu cũng được giữ bí mật.

Vô luận như thế nào, hiện tại cậu muốn làm nhất chính là muốn đi tảo mộ của người từng là chính mình – Fiennes Đường.

May mắn là ngay lúc này bọn họ đã dùng hai ngày cuối tuần quay xong cảnh giường chiếu đầu tiên của hai người, phân cảnh tình cảm mãnh liệt kỳ thực cũng không có bao nhiêu lửa lò, tuy rằng Đường Phong bị cởi quần nhưng phía dưới của cậu vẫn còn một cái, chớ nói chỉ trên người còn một bộ áo tu đen ngòm dài ngoằn chường mắt.

Trong toàn bộ quá trình chính là Kino đề nghị Đường Phong rồi cố sức nhún vai cái, bắt quá bởi vì đạo diễn đối nghệ thuật có sự theo đuổi hoàn mỹ, Đường Phong cùng Kino phải lần lượt biến hóa một ít tư thế mờ ám nho nhỏ, tỷ như đầu xoay nhìn sang hướng khác, có hướng màn ảnh hay không, là ai đối màn ảnh.

Dù sao chỉ cần đạo diễn muốn thay đổi thì bọn họ phải tìm cách diễn lại, cho tới cuối cùng Kino lại nổi lên phản ứng xấu hổ, phía dưới đã phình lên, may là áo tu đủ rộng mới che giấu được « phản ứng bản năng » của hắn, bắt quá người khác nhìn không thấy không có nghĩa Đường Phong cũng không cảm giác được, cái thứ cứng rắn của tên này thế nhưng một mực cọ sát tới lui trên người cậu, nếu không thấy Kino đối cậu tỏ ra áy náy cùng xấu hổ, cậu nhất định sẽ cho rằng đối phương cố ý chiếm tiện nghi của cậu.

Trận quay này hai người đàn ông cái gì cần lộ cũng đã lộ, nhiều lắm cũng chỉ tới gần chút vị trí **.

Đạo diễn không dự định đem phim quay thành phim phản tình, trình độ bại lộ cũng chỉ áp dụng có hạn chủ yếu dần dần nặng về thủ pháp, lần đầu tiên hai thân thể tiếp xúc có tính cường chế, sau đó cũng chỉ là có va chạm vài bộ phận cần thiết.

« Anh không sao chứ ? » Sau khi kết thúc công việc Đường Phong liền chạy đến cạnh Kino nhỏ giọng hỏi han, ý hỏi chỗ kia cũng đã có vấn đề một hồi lâu, sẽ không nghẹn đến sinh bệnh đi ?

« Cậu cảm thấy tôi giống như không có việc gì sao ? Cho tôi một thân cây đi, trời ơi, tôi khẳng định sẽ ôm nó. » Mở một câu vui đùa hạ lưu, Kino cùng Đường Phong tùy tiện nói hai câu sau đó bỏ chạy về xe của mình, mỹ danh viết thay quần áo.

Rốt cuộc làm chuyện gì, ai biết được ?

Đường Phong âm thầm cười Kino, nếu như bọn họ chân chính đóng kịch có cả giọng hát cùng điệu bộ rất nặng, tên kia nên làm cái gì bây giờ a ?

Vì tránh cho việc phải va chạm khiến cho Kino thêm xấu hổ, Đường Phong đi đầu rời đi, hôm nay người tới đón cậu vẫn là Lục Thiên Thần thoát nhìn rất rảnh rỗi.

Hôm nay sắc mặt của Lục tổng không tốt lắm, thấy Đường Phong cũng không có « Nhiệt tình » của ngày xưa, « Nhiệt tình » ở đây chính là chủ động mở cửa xe cho Đường Phong, hay tri kỷ hỏi một câu « Về nhà trước hay muốn đi đâu. »

« lên xe. » Ngày hôm nay Lục tổng không có mở cửa xe cho Đường Phong, lúc Đường Phong ngồi vào xe cũng không có chủ động hỏi cậu muốn đi đâu, cứ theo ý bản thân lái xe đi.

Là kẻ ngu si mới không phát hiện Lục Thiên Thần tức giận, nhưng Đường Phong không nhớ rõ mình có làm gì chọc người đàn ông này, chẳng lẽ bởi vì chuyện mấy ngày hôm trước cậu cấp Lục Thiên Thần một bữa sáng khó ăn, kết quả làm hại Lục Thiên Thần tiêu chảy ?

« Thân thể anh không có việc gì đi ? lần trước là lần đầu tiên tôi làm bữa sáng, không chuẩn bị tốt lắm. » Xuất phát từ lễ phép, Đường Phong cảm thấy cậu vẫn nên quan tâm người đàn ông anh dũng dám ăn sạch bữa sáng do cậu làm ra.

Lục Thiên Thần không lên tiếng, trực tiếp không để ý đến Đường Phong.

« Anh là đang giận tôi, phải không ? » Cậu tiếp tục hỏi.

Lục Thiên Thần vẫn không trả lời cậu, Đường Phong có chút mất hứng rồi, cậu khi nào thoái nhượng qua như vậy a ? Ở trước mặt Lục Thiên Thần cùng Charles nghìn vạn lần không thể biểu hiện mềm yếu, bằng không bọn họ sẽ đem người ăn sạch đến xương.

Đường Phong cười cười : « Sinh hồn dỗi sẽ đem mình sâu muộn, tôi trước chúc ngài khỏe mạnh, Lục tổng. »

« Tôi không có sinh hồn dỗi, tôi chỉ là ghen tị. » Quả đúng là phong cách của Lục Thiên Thần, trực tiếp lại đương nhiên, lãnh tĩnh lại lý trí cho ra một cái kết luận.

148. Chương 148 - Tổ Tình

“Anh nói gì?” Đường Phong nhất thời không phản ứng kịp, Lục Thiên Thần vừa nói gì, ghen?

“Muốn tôi lặp lại lần nữa?” Bình tĩnh lái xe, Lục Thiên Thần cũng nói vô cùng bình tĩnh: “Ghen.”

“Úc.” Bây giờ Đường Phong đã nghe rõ, cậu tựa lưng vào ghế ngồi chậm rãi tiêu hóa lời nói của Lục Thiên Thần, “Nếu cảm thấy hơi chưa miệng, anh có thể đến đầu đường dừng lại, tôi sẽ mua cho anh một chiếc bánh vừa mềm vừa ngọt.”

“Không cần.” Cậu trả lời vô cùng trực tiếp.

“Vậy anh muốn gì?” Đường Phong nở nụ cười, cậu đương nhiên hiểu những lời nói Lục Thiên Thần, chỉ là cậu đối với người đàn ông này thủy chung vẫn có chút mơ hồ, không hiểu được ý nghĩa sâu xa của những lời này là gì.

Lục Thiên Thần chậm rãi đem xe đỗ lại ven đường, hắn nghiêng người nhìn chàng trai, nắm tay khoác lên tay lái, trong đôi mắt như một cái hố động chứa đầy sự nghiêm túc chăm chú hút lấy đường nhìn của Đường Phong khiến cậu không có cách nào di chuyển.

Cậu bỗng nhiên hiểu ra, ngay sau đó liền lắc đầu xua tay: “Không, không, không, anh nhất định là đang nói giỡn, trời a, nhanh một chút nói với tôi là anh chỉ đang nói đùa với tôi a.”

“Tôi không thích nói giỡn.” Lục Thiên Thần chăm chú nhìn chàng trai nói một cách nghiêm túc.

“Vậy bây giờ anh là đang làm gì?” Đầu của Đường Phong bắt đầu đau nhức.

“Tổ tình.” Duy nhất hai chữ được thốt ra.

Đường Phong lập tức dùng hai tay che đi lỗ tai rồi thở dài, mấy ngày nay là làm sao vậy, đã đến thời kỳ hưng phấn đi tổ tình tập thể? Cậu vẫn luôn cho rằng Lục Thiên Thần đối cậu bất quá chỉ là hiếu kỳ cùng lợi dụng trên mặt kinh doanh, có lẽ có một chút thích, nhưng chỉ là trên thân thể, mặc dù nửa năm này Lục Thiên Thần chưa từng chạm qua cậu.

Được rồi, xem ra cậu sai rồi.

“Ý của anh là, anh thích tôi, muốn cùng tôi lên giường hay là thế nào?” Xuất phát từ hiếu kỳ, Đường Phong trực tiếp hỏi ra.

“Tôi sẽ không tùy tiện lên giường cùng với người tôi không hứng thú.” Đường nhìn của Lục Thiên Thần bắt đầu di chuyển từ đỉnh đầu của Đường Phong xuống dưới khiến cho cậu cảm thấy hiện tại cậu đang bị người định giá, sau khi phân tích hoàn tất Lục Thiên Thần gật đầu, giống như đang nói: Ờ, ta rất thỏa mãn.

“Anh như vậy... khiến tôi cảm thấy anh đang phi lễ tôi.”

“Cậu cũng có thể cho là như vậy.” Lục Thiên Thần thản nhiên khiến Đường Phong có chút vô lực.

Đường Phong đem kính hạ xuống, cậu cần hít thở một ít không khí trong lành để tránh bị đường nhìn ngập tràn lửa nóng của Lục Thiên Thần thiêu cháy, cậu mê muội nhìn con đường ngoằn ngoèo xa xa, tay chống đỡ trán.

Được rồi, không phải cậu bị tự kỷ, cậu đúng là có từng nghĩ tới vạn nhất một ngày Lục Thiên Thần yêu thương cậu thì phải làm sao bây giờ, lúc đó cậu còn vì mình quá phận khoa trương không thực tế mà bật cười, kết quả hiện tại Lục Thiên Thần thực sự tỏ tình với cậu rồi.

Mà cậu cũng đã từng nghĩ tới, vạn nhất Lục Thiên Thần yêu thương cậu, cậu hẳn là có rất nhiều phương pháp để ứng đối.

“Như vậy, hiện tại anh nghĩ muốn nói gì với tôi?” Đường Phong hỏi.

“Tôi muốn cậu ở cùng một chỗ với tôi.” Vẫn là câu trả lời mang đậm phong cách của Lục Thiên Thần, nói trực tiếp không chút vòng vo, đây chính là một trong những điều mà Đường Phong thường thức Lục Thiên Thần nhất.

Lục Thiên Thần khác với Charles, biểu hiện của Charles giống như một đầu hùng, trên thực tế là một con cáo già, hẳn có thể cười với người, vỗ vai người xưng huynh gọi đệ, sau đó tiện lợi sẽ đâm cho người một nhát dao ở trên bụng hoặc trên lưng, xong rồi còn có thể thân thiết nói: thân ái người không sao chứ, ta sẽ giúp người báo thù.

Mà Lục Thiên Thần vừa vặn tương phản với Charles, người đàn ông này thích người chính là thích người, không thích chính là không thích, cho tới bây giờ không hề che giấu ý nghĩ của mình, người không cần phải lo lắng hẳn có phải là thật lòng với người hay không, có thể vừa đối tốt vừa ở sau lưng đâm một dao hay không...

Thẳng thắn thường dễ đắc tội với người, chỉ là Lục Thiên Thần có tư cách để làm như vậy.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân Đường Phong nguyện ý hợp tác với Lục Thiên Thần, cũng như nguyện ý tin tưởng người đàn ông này.

Đối mặt với lời tỏ tình của Lục Thiên Thần, Đường Phong cười lắc đầu: “Không, điều đó không có khả năng.”

“Nguyên nhân?” Lục Thiên Thần nói có chút khẳng định, “Cậu không thích Charles.”

“Không, tôi thích anh ta, anh ta là một loại trái cây thơm ngọt, song song cũng là một quả bom hẹn giờ, được rồi, chúng ta không cần nhắc đến anh ta.” So với nghe Charles tỏ tình, Đường Phong càng nguyện ý nghe của Lục Thiên Thần, chỉ ít người sau ở một phương diện nào đó cũng có thể xem là quân tử.

“Anh xem, anh từng rất ghét tôi, còn đem tôi đưa cho Charles, tôi thừa nhận nguyên nhân của chuyện này cũng có một phần do tôi, nhưng đối với anh mà nói, anh thuộc về người ở trên, có quyền thế, mà tôi thuộc người ở dưới, không quyền không thế.” Thật đúng là người có tuổi, đối mặt với việc bị người tỏ tình vẫn có thể bình tĩnh phân tích, sau đó Đường Phong đưa ra một cái kết luận, “Trong một chốc lát tôi không có cách nào hoàn toàn tha thứ đồng thời tiếp nhận anh.”

Lục Thiên Thần híp mắt, với sự thông minh của mình hẳn nhận ra ý tứ Đường Phong ẩn giấu trong lời nói.

Trong một chốc không có biện pháp, ý là tương lai có thể sẽ tiếp nhận cũng có thể sẽ không tiếp nhận.

“Tôi có thời gian, cũng nguyện ý chờ.” Lục Thiên Thần nói.

“Được rồi, nói thật thì đời này tôi chưa từng hưởng thụ qua lạc thú được người truy đuổi.” Cậu hướng Lục Thiên Thần nhìn nhìn, “Tôi khẳng định anh cũng chưa từng chủ động theo đuổi ai, tôi là người đầu tiên sao?” Nụ cười kia thấy thế nào cũng là thiếu ăn đòn, ừ, sai rồi, là thiếu bị áp.

“Không sai, cậu là người đầu tiên.” Lục Thiên Thần đem ngày hôm nay ghi nhớ, tương lai hẳn sẽ lấy lại lợi ích từ trên người Đường Phong, nghĩ như vậy khiến trong lòng hẳn cảm thấy thoải mái hơn.

Muốn nhận ra đã yêu một người luôn cần có kích thích từ ngoại giới, Kino giác ngộ được tình cảm của mình đối với Fiennes là sau khi người kia chết đi, nhiều ít làm cho người ta cảm thấy có chút tuyệt vọng.

Mà Lục Thiên Thần không thể nghĩ ngờ là may mắn hơn rất nhiều, trước có Charles cùng Đường Phong qua đêm, sau có phân cảnh tình cảm mãnh liệt của Đường Phong cùng Kino, lúc này khiến hẳn tỉnh ngộ, nếu như trước đó vẫn còn chút mơ hồ không rõ tình cảm của mình đối với Đường Phong là yêu thích hay thương thức, thì hiện tại hẳn đã hoàn toàn hiểu rõ tình cảm của chính mình.

Thật con mẹ nó chết tiệt!

Không sai, hẳn yêu thượng Đường Phong!

Đối với lần động tâm đầu tiên trong nhân sinh, lần đầu biết được thì ra mình cũng sẽ yêu thượng một người, đối với Lục Thiên Thần mà nói thật sự rất không dễ dàng, may mà sự thông minh của hẳn cũng hiện ra trên phương diện tình cảm, bằng không cũng không biết phải đến lúc nào mới hiểu được lòng mình.

“Tôi có thể hỏi cậu một chuyện không, Đường?” Sau khi tỏ tình thì xưng hô liền trở nên vô cùng thân thiết, Lục Thiên Thần hỏi.

Chàng trai gật đầu: “Àn, đương nhiên là có thể.”

“Đánh giá của cậu đối với tôi.”

Đường Phong nghĩ một chút, lại nhìn người đàn ông bên cạnh, trẻ tuổi lại anh tuấn, mọi mặt đều ưu tú, nhưng bởi vì quá ưu tú cũng có thể trở thành khuyết điểm của Lục Thiên Thần.

“Ngoại hình của anh không sai, dáng dấp cũng tốt, vóc người cũng tốt, khí chất cũng không tệ, năng lực làm việc của anh rất cường hãn song song lại cần hiểu được hưởng thụ cuộc sống, mà không phải chỉ chú ý mũi vào công việc sau đó thiếu khuyết tính người, tôi biết anh coi trọng hiệu suất, thế nhưng... đối với tình cảm không thể đem thắng lợi trên công việc để bù đắp hay thay thế, anh hiểu chưa?” Cậu phân tích nói ra.

Lục Thiên Thần đột nhiên cười cười: “Hiểu rồi, cậu giống như lão sư thời đại học của tôi, thích thao thao nói về đạo lý nhân sinh.”

Không cẩn thận liền bị Lục Thiên Thần nói trúng tử huyệt, Đường Phong liền trừng mắt người đàn ông, không sai, cậu đúng là thích giảng đạo lý nhân sinh thì có làm sao, cậu vốn có tư cách này đúng không?

Một đám con nít xấu xa!

Lục Thiên Thần đã hiểu, vậy còn Charles?

Tên cáo già này sẽ không để cho Đường Phong nhìn thấy một cách đơn giản, cũng sẽ không cho Lục Thiên Thần biết, hẳn có quyết định của chính mình.

Vẫn cứ như cũ, Charles luôn luôn vui tươi hơn hử nghênh tiếp Đường Phong cùng Lục Thiên Thần, ha ha ăn đậu hủ của Đường Phong, lại cùng lão bằng hữu Lục Thiên Thần uống rượu nói chuyện phiếm hya trò chuyện về công việc.

Thoạt nhìn tất cả đều rất bình tĩnh, nhưng chẳng phải đêm trước khi bão táp đến luôn rất yên lặng sao?

...

...

Cuối tuần có ba người đưa ra lời mời cho Đường Phong, cậu đều cự tuyệt tất cả.

Một là Charles, Người đàn ông này muốn Đường Phong cùng đi chơi bằng du thuyền, câu cá, phơi nắng cộng thêm lặn xuống nước.

Một là Lục Thiên Thần, vị này lại muốn cùng Đường Phong đi tham dự một buổi triển lãm về mỹ thuật tạo hình, cộng thêm bữa cơm lãng mạn và vân vân.

Còn có một người cậu quen khi vừa đến nước Mỹ không lâu, cô nhóc Annie, cô nhóc này không có việc gì cũng thích gọi điện thoại cho cậu, nhưng hôm nay là lần đầu tiên đưa ra lời mời Đường Phong đi chơi, đáng tiếc Đường Phong đã có hẹn vào cuối tuần, hơn nữa cậu còn là người chủ động đưa ra lời hẹn, đối tượng đương nhiên là Kino rồi.

Hôm nay bọn họ sẽ đi tảo mộ của Fiennes Đường, lý do mà Đường Phong đưa ra rất đơn giản, Fiennes là thần tượng của cậu.

Chính mình đi tảo mộ của mình, chuyện này nghe luôn có vài phần quái dị, nhưng hôm nay cậu đích xác phải làm như vậy, nghe nói mộ của cậu nằm ở một bãi cỏ xanh tươi ở Los Angeles, nơi đó thế nhưng là nơi chôn cất vô cùng xinh đẹp, núi rừng vây quanh, cây cối xanh tươi, khung cảnh ưu mỹ, không ít nhân vật nổi tiếng ở nước Mỹ đều táng ở nơi này, bao gồm cả vị vua ca nhạc bất hạnh qua đời mấy năm trước, Michael Jackson.

Cậu có thể trước đi tảo mộ của chính mình, sau đó ngắm nhìn ngôi mộ của Michael Jackson.

Đi đến Los Angeles mất hết hai ngày, điều này có nghĩa Đường Phong sẽ cùng Kino ở bên ngoài đơn độc ngủ một đêm, cho nên nguyên bản định đi dự bữa tiệc trên du thuyền đích Charles cùng với Lục Thiên Thần định đến hội triển lãm ngắm nhìn mấy bức tranh đều đồng loạt hủy bỏ hành trình.

May là tiểu Annie sẽ không theo tới.

Kết quả chính là hiện tại, hành trình nguyên bản chỉ có hai người biến thành bốn người.

149. Chương 149 - Tảo Mộ

Thời tiết sáng sủa, trời trong nắng ấm.

Ánh mặt trời phủ lên những ngọn cỏ xanh mượt khiến xung quanh chúng tỏa ra một luồng ánh sáng trắng nhàn nhạt, trong không khí tràn ngập hương vị của cỏ xanh cùng hoa lá, tất cả tạo nên một khung cảnh bình yên mà xinh đẹp.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ ba mươi tám của Fiennes, có rất nhiều fan hâm mộ trung thành đến tụ tập ở công viên của Los Angeles, có người cầm áp phích của Fiennes, có người cầm những đĩa phim mà Fiennes tham gia hoặc một ít thứ vụn vặt khác, sau đó cùng nhau đốt nến xung quanh ngôi mộ, đặt xuống từng đóa hoa tươi, đưa lên lời chúc phúc cho vị ảnh đế đã qua đời.

Không ai xô xao gây ra động tĩnh lớn, không ai tranh cãi ầm ĩ, nhiều người thường xuyên nhìn khung ảnh của người đàn ông trên bia mộ rồi thờ ơ, có thể là một phút cũng có thể là năm phút, đợi đến lúc tỉnh lại liền nở nụ cười khổ sở.

Người tới, người đi.

Người đàn ông trên bức ảnh cong khóe môi, trong mắt hàm chứa ý cười nhàn nhạt, trong mắt hần phảng phát mọi thứ đều chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: vân đạm phong khinh.

Hắn đem cuộc sống vốn dĩ như một tòa núi lớn dời đi trở nên bằng phẳng, hắn lựa chọn xem nhẹ nhiều thứ để có một cuộc sống tốt đẹp, tội gì phải làm khó bản thân cơ chứ?

Lúc Fiennes còn sống tuyệt đối không vượt qua đánh giá anh tuấn tiêu sái, bởi vì nguyên nhân có bệnh bẩm sinh nên làn da của hắn hơi có vẻ tái nhợt, thân thể cũng không đặc biệt tốt, cũng may sau khi thành danh có chậm rãi điều trị cùng luyện thái cực quyền cho nên cũng còn có thể chạy đi tham gia đóng phim ở các

nơi khắp trên thế giới, nhưng đáng tiếc lúc còn nhỏ không được chăm sóc kĩ, trưởng thành lại có một đoạn thời gian khổ cực, đối với những điều này cho dù sau này hẳn có tiền cũng không thể bù đắp lại được.

Môi của người đàn ông rất nhạt, nhợt nhạt có chút bệnh trạng, nhưng người sẽ không cảm thấy Fiennes là một người có bệnh, bởi vì ở trước mặt của người hẳn luôn nói chuyện vô cùng vui vẻ, đôi mắt đen láy sáng sủa khiến cho lòng người đắm chìm.

Đường Phong đứng trước bia mộ của bản thân mà cảm thấy mình thực sự rất may mắn, được sống lại trong cơ thể không có bệnh tật, trẻ tuổi lại anh tuấn, tuy rằng cậu cảm thấy mình trước đây không xấu, nhưng thỉnh thoảng nghĩ lại cảm thấy nếu như mũi có thể cao thêm một chút thì có thể đẹp mắt hơn hay không?

Người yên nghỉ trong mộ kỳ thực cùng mình là một người, lại có một chút khác nhau.

Nếu đã muốn tảo mộ của mình, Đường Phong liền mua loại hoa mình thích nhất, không phải bách hợp cũng không phải sò cúc, mà là một bó hoa hồng đỏ, khi cậu mang theo bó hoa hồng đỏ đi đến khu mộ liền có không ít người liếc nhìn, dù sao có rất ít người sẽ cầm hoa hồng đi tới khu mộ địa.

Thế nhưng đó là thứ Đường Phong thích, cậu thích chính là hoa hồng đỏ.

Lúc nhỏ ngẫu nhiên xem một bộ phim, bởi vì đã nhiều năm trôi qua đã không nhớ rõ nội dung cùng diễn viên, chỉ nhớ rõ nam chính đưa cho nữ chính một nhánh hoa hồng đỏ, sau khi nữ chính nhận được liền vô cùng kích động mà không ngừng nhảy nhót sung sướng.

Từ đó trong kí ức tuổi thơ liền nhiều hơn một nhánh hoa hồng đỏ, sự khuyết thiếu tình cảm cùng yêu thương thời ấu thơ có thể kiên cường vượt qua, nhưng cũng thường xuyên chờ đợi ai đó có thể đưa cho cậu một đóa hoa hồng đỏ nở rộ đầy nhiệt tình.

Cậu thích ở lễ tang của mình mọi người có thể mỉm cười ly khai, cũng hi vọng mỗi năm bên cạnh mộ đều có hoa hồng đỏ làm bạn.

Đường Phong tiến lên đem bó hoa hồng đỏ đặt xuống, sau đó đi đến bên cạnh Kino, phụ cận có người nhận ra Kino, bất quá cũng không có tiến đến quấy rầy vị siêu sao này.

“Kino.” Đường Phong nhẹ giọng hô, người này từ sau khi đến trước mộ thì trên mặt hiện lên một tia hoảng hốt rồi đường nhìn cứ dán chặt vào bia mộ của người đàn ông không chút nhúng nhích.

Sau khi nghe tiếng hô của Đường Phong, Kino mới tiến lên đặt một bó sò cúc nhỏ xuống, Đường Phong hợp thời lui về phía sau đứng cạnh Charles cùng Lục Thiên Thần, cậu biết Kino muốn nói chuyện với Fiennes, ở trong lòng.

Mà những lời này, Đường Phong đã được nghe từ Kino mấy ngày hôm trước.

Hi vọng lần tảo mộ này có thể mở ra khúc mắc của Kino, Đường Phong nhẹ nhàng hít vào một hơi, cùng hai người đàn ông thối lui đến dưới một gốc cây nhỏ cách đó không xa.

“Các anh không qua đó sao?” Ánh mắt Đường Phong nhìn thẳng vào ngôi mộ của cậu lại hỏi hai người bên cạnh.

“Ngạch...Được rồi.” Charles bĩu môi, có chút không tình nguyện cầm bó hoa hồng đỏ đi qua, Lục Thiên Thần cũng đuổi theo, chẳng qua là bởi vì Đường Phong mua hoa hồng đỏ cho nên hai người cũng liền mua hoa hồng đỏ, luôn một bộ đương nhiên, không chút quan tâm mua hoa hồng đỏ có cái gì không thích hợp hay không.

Bọn họ đi qua đem hoa tươi đặt xuống cạnh mộ, Charles tùy ý đưa mắt nhìn ảnh chụp người đàn ông trên bia mộ, trong mắt hiện lên một tia sáng, hẳn vô thức nhìn thoáng qua Lục Thiên Thần, người sau cũng đang nhìn ảnh chụp mà suy tư.

“Cậu cũng có cảm giác giống tôi phải không?” Charles nhỏ giọng hỏi người đàn ông bên cạnh.

Đường nhìn dời khỏi bia mộ, Lục Thiên Thần hướng về phía Charles: “Cảm giác gì?”

“Không cần giả ngu, tôi quen biết cậu nhiều năm như vậy, vừa nhìn biểu tình trong mắt cậu liền biết cậu đang suy nghĩ gì.” Charles nhẹ nhàng sách một tiếng, hẳn biết là có chút hoang đường, nhưng hẳn lại có

một loại cảm giác, đôi mắt của Fiennes Đường trên ảnh cùng với đôi mắt của Đường Phong giống nhau đến kinh người.

Hiện tại hắn đã hiểu rõ vì sao sẽ bị Đường Phong hấp dẫn rồi, một người trẻ tuổi lại có một đôi mắt của một người thành tặc từng trải nhân sinh, mặc cho ai đều sẽ bị hấp dẫn.

Lục Thiên Thần nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng, dùng một loại ngữ khí phản vấn nói chuyện: “Tôi nhớ kỹ cậu là một người theo thuyết vô thần.”

“Ha —— tôi chỉ nói là đôi mắt của Fiennes cùng Đường Phong rất giống nhau, cũng không nói bọn họ là cùng một người, nói không chừng Đường Phong là em trai thất lạc của Fiennes.” Charles nói lại cảm thấy không đúng lắm liền bổ sung thêm một câu, “Hoặc là ba ba.”

“Ba ba?” Lục Thiên Thần lại đưa mắt nhìn ảnh chụp của người đàn ông, đứng vào độ tuổi thành thực lại anh tuấn, không hổ từng là siêu sao thế giới, từ một tấm ảnh cũng có thể cảm nhận được mị lực của Fiennes.

Chỉ là Lục Thiên Thần rất khó đem mối liên hệ giữa Fiennes và Đường Phong liên tưởng thành ba ba cùng con trai, quá quỷ dị, cảm giác này vô cùng kỳ quái.

“Cậu xem, nếu như giữa Đường Phong cùng Fiennes có mối quan hệ huyết thống thì mọi chuyện đều thông rồi, Kino thích Fiennes, cũng có thể nói Kino thích anh trai hay ba ba của Đường Phong, cho nên Đường Phong sau khi nghe được chuyện này liền bị đả kích, sau đó liền chạy đến nơi này đi tảo mộ Fiennes.” Charles tự cho là bắt được đầu mối, lưu loát phân tích ra.

“Một Đại minh tinh nổi tiếng có danh có lợi, gần bốn mươi tuổi, không có bạn gái không có con cái, nói như thế nào cũng không thông, Lục Thiên Thần, cậu nói xem tôi nói đúng hay sai?”

“Cậu thật là đủ bát quái.”

« Lẽ nào cậu không muốn biết vì sao Đường Phong đặc biệt chú ý đến Fiennes sao ? Được rồi, đừng nói với tôi là cậu không muốn, cậu gần đây thế nhưng đối với Đường Phong rất ân cần, tôi đứng cách cậu mười thước cũng có thể ngửi được mùi vị cậu động dục. »

Lục Thiên Thần cất kỹ hoa hồng liền xoay người ly khai : « Đó là bởi vì chính cậu cũng đang động dục. »

Quay đầu lại nhìn Lục Thiên Thần bỏ đi, Charles thấp giọng cười, không sai, hiện tại bọn họ đều đang động dục, hơn nữa lại còn là cùng động dục với cùng một người.

Charles không có lập tức trở lại bên cạnh Đường Phong, hắn đi đến bên cạnh Michael Kino, hai tay đút trong túi quần thấp giọng nói chuyện.

« Không nên đi trêu chọc Đường Phong, tôi biết cậu thích Fiennes, hơn nữa Đường Phong có rất nhiều chỗ giống với Fiennes, thế nhưng tôi phải nói cho cậu biết, người anh em, không nên vì vậy mà thích thượng Đường Phong, cậu ấy đã có chủ rồi. »

« Đường Phong là Đường Phong, Fiennes là Fiennes, chuyện đơn giản như vậy tự tôi có thể phân tích được, về phần tôi thích ai không phải là chuyện của anh. » Đối với người đàn ông từng cùng mình đánh nhau này, Kino không hề có khẩu khí tốt, từ cái nhìn đầu tiên thấy Charles, hắn đã cảm thấy người này không phải người tốt.

Từ trong túi lấy ra một điều thuốc rồi châm lửa, Charles chậm rãi phun ra một ngụm khói : « Ha hả, phản ứng thật ấu trĩ, cậu thích ai đương nhiên không có liên quan đến tôi, thế nhưng người nhà của cậu cũng sẽ không cho phép cậu yêu một người đàn ông, nếu như bọn họ biết cậu yêu đàn ông lại bỏ vậy mà làm khó Đường Phong thì chuyện này liên quan đến tôi rồi. »

Khóe miệng của người đàn ông xả ra một tia cười tàn nhẫn : « Không có kết quả không có tương lai, cậu muốn hồ đồ thì đi tìm người khác, nghe kỹ đây Đại minh tinh của tôi, tôi không muốn uy hiếp hay cảnh cáo cậu, tôi không sợ cậu cũng không e ngại người nhà của cậu, cậu cứ tiếp tục thích Fiennes của cậu, mà Đường Phong, cậu ấy không là của cậu. »

« Lẽ nào cậu ấy là của anh ? » Kino có chút tức giận.

Charles lập tức mỉm cười, nâng cằm : « Không sai, cậu ấy là người của tôi. »

« Anh có thể làm gì cho cậu ấy ? Người như anh tôi đã thấy nhiều lắm rồi, có tân hoan sẽ vứt bỏ người cũ, tôi không cho phép anh tổn thương cậu ấy. »

« Buồn cười, cậu không cho phép ? Cậu cho là cậu là hoàng đế trên võ đài sao ? Nghe kỹ, có thể nói ra những lời này cũng chỉ có thể nói rõ cậu một chút cũng không hiểu Đường Phong, cậu ấy là người thông minh kiên cường nhất trong những người tôi đã thấy, không phải loại người mà bị cậu hay tôi có thể đơn giản làm tổn thương. » Võ vai Kino, lúc Charles xoay khai lại ở bên tai đối phương phun ra một câu, « Nhớ kỹ những lời tôi nói. »

Tất cả đều bị Đường Phong thu vào trong mắt, cậu nhìn hướng người đàn ông đang đi về phía cậu, hỏi : « Anh nói gì với Kino ? »

« Nói những chuyện giữa đàn ông với nhau. » Charles hướng Đường Phong mở trừng hai mắt, cười đến vô sỉ.

« Tôi không phải là đàn ông sao ? » Đường Phong thiêu mi.

« Cậu là người đàn ông của tôi. »

Câu nói khiến người ta không nói được lời nào, Đường Phong hít sâu một hơi, quên đi, cậu không nói lại lưu manh.

Bọn họ đứng ở phụ cận chờ Kino, Đường Phong thấy Kino xoay người chuẩn bị đi về phía bọn họ, lại dường như thấy được người quen mà đi hai ba bước liền dừng lại.

Người tới là một người đàn ông thành thực thoát nhìn trên dưới bốn mươi tuổi, tóc nâu mắt xanh, khí chất nho nhã, Kino đi qua bắt chuyện với đối phương, hiển nhiên là quen biết.

Lúc Đường Phong nhìn đến người đàn ông kia liền hơi sững sốt, cậu thấy được một người mà không phải rất muốn thấy.

150. Chương 150 - Sinh Nhật Vui Vẻ

“Bác sĩ Harve, hôm nay anh cũng đến gặp Fiennes sao?”

Kino ngoài ý muốn đụng phải người quen, trong tay người nọ cầm một bó hoa hồng trắng, tuổi chừng bốn mươi, nơi khóe mắt có những nếp nhăn nhàn nhạt, bất quá nhìn qua vẫn anh tuấn nho nhã như cũ, một đôi tay trắng trẻo sạch sẽ biểu lộ người đàn ông này có một cuộc sống ưu việt, lời nói cử chỉ không chỗ nào không toát ra có giáo dưỡng tốt đẹp.

“Ân, cảm ơn cậu hôm nay đã đến thay anh ấy chúc mừng sinh nhật.” Harve mỉm cười lễ phép, vẻ mặt có chút mờ mịt bước đến đặt bó hoa hồng trắng xuống, dường nhìn vô ý nhìn đến ba bó hoa hồng đỏ liền mãnh liệt chấn động như bị sét đánh, nhìn chăm chăm thật lâu không chút nhúng nhích, dị trạng biểu hiện rõ đến Kino nhanh chóng liền phát hiện ra.

Kino tiến lên hỏi: “Bác sĩ Harve, anh làm sao vậy?”

“Hoa hồng đỏ này...”

“Nga, ba bó hoa hồng đỏ này là bạn của tôi đem đến, cậu ấy nói hôm nay là sinh nhật của Fiennes, người như Fiennes nên nhận được một bó hoa hồng đỏ.” Còn tưởng rằng đối phương cảm thấy hoa hồng đỏ quá đột ngột, Kino vội vã giải thích, bình thường Đường Phong nhìn rất bảo thủ, cũng không nghĩ tới chàng trai kia cũng thật đặc biệt, mang hoa hồng đỏ đi tảo mộ.

Bác sĩ Harve “nga” một tiếng, khiếp sợ trong mắt dần tán đi, chỉ còn lại một tầng tiếc nuối cùng u buồn nhợt nhạt.

“Bạn của cậu là một người không sai, kỳ thực lúc Fiennes còn sống thích nhất là những đóa hoa hồng đỏ.” Harve cười khổ nói, “Phiền cậu thay tôi nói lời cảm ơn đến bạn của cậu, Kino.”

“Đương nhiên không thành vấn đề, bọn họ cũng ở đây... Di, vừa rồi còn đứng kia.” Kino hướng chỗ Đường Phong đứng nhìn qua, dưới tàng cây đã không còn bóng người, không biết bọn người Đường Phong cùng Charles rời đi khi nào.

“Có thể là quay về trong xe.” Kino cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, hần áy náy hướng Harve nói : « Lần sau giới thiệu để hai người làm quen vậy, hiện tại cậu ấy là bạn diễn của tôi, chúng tôi đang đóng chung một bộ phim, cậu ấy là một chàng trai xuất sắc. »

« Tốt. » Harve cười.

Kino cùng Harve hàn huyên hai câu rồi nói lời từ biệt, lúc Kino rời đi Harve còn đang ngây người nhìn ngôi mộ của Fiennes, đường nhìn vẫn luôn dừng lại trên ba bó hoa hồng đỏ.

Có thể chỉ là trùng hợp chăng ?

...

...

Kino ở một quán cà phê nhỏ gần đó tìm được bọn người Đường Phong, hôm nay thay Fiennes tảo mộ khiến tâm tình của hần thả lỏng không ít, trước kia luôn không có dũng khí đi tảo mộ cho người kia, đến khi chân chính thực hiện liền cảm thấy mọi thứ rộng mở sáng sủa hơn.

Mấy người đều gọi cà phê cùng một ít điểm tâm ngọt, Đường Phong yên lặng gọi một phần chocolate dung nham mà cậu thích ăn nhất, nhiệt lượng có hơi cao, nhưng hôm nay là sinh nhật của cậu, cậu có lý do phóng túng chính mình.

Thoạt nhìn bề ngoài không quá khác với bánh ga-tô, thế nhưng lúc dùng nĩa cắt ra người mới phát hiện bên trong của nó có bao nhiêu mềm mại, ngọt ngào lại nóng cháy, lúc ăn khiến cho lòng người cũng phải dao động.

Duy nhất không tốt là...

« Người đàn ông vừa rồi là ai, Kino, cậu thoạt nhìn cùng người kia rất quen thuộc, ừ, tôi biết rồi, kỳ thực cậu đặc biệt thích những người đàn ông thành thực phải không ? » Charles một bộ ta biết mà cùng Kino ở đối diện bắt đầu đầu vô mồm, Đường Phong nhìn Charles liền biết người này bắt đầu buồn chán cần tìm một ít chuyện để làm.

Kino hừ lạnh một tiếng, nâng lên tách cà phê hớp một ngụm, không để ý đến khiêu khích của Charles mà trực tiếp nói chuyện với Đường Phong : « Người đó gọi là Harve, là bác sĩ trưởng chuyên trị bệnh cho Fiennes lúc còn sống, tôi quen biết anh ấy sau khi Fiennes qua đời, anh ấy là một người tốt, có thu nhập ổn định lại không sai, gia đình tốt đẹp, kỳ thực lễ tang của Fiennes đều do anh ấy chủ trì. »

Đường Phong ăn bánh ga-tô chocolate dung nham, uống cà phê, nghĩ phải đi đâu để có thêm bữa ăn no đủ, đương nhiên, người trả tiền không phải là cậu.

Cậu thoạt nhìn rất trấn định, nhưng cuối cùng lại ăn hết hai khối bánh ga-tô.

Ăn cơm tối xong lại đi uống trà, bốn người đại nam nhân oanh oanh liệt liệt dự định đi quán rượu, quán rượu là đề nghị của Lục Thiên Thần, Charles không nói gì, Đường Phong lại muốn ở một mình vào một buổi tối như thế này, vô cùng không khách khí đem người khác đuổi ra ngoài, một mình ở trong phòng.

Mặt hướng về những ngọn đèn huy hoàng vào đêm của Los Angeles, Đường Phong một người ngâm mình ở trong một cái bồn tắm lớn bên cạnh cửa sổ thủy tinh trong suốt kéo dài xuống tận dưới đất, đốt huân hương, mở nhạc jazz, cậu chậm rãi nhắm mắt rồi trượt xuống, cho đến khi cả người đều chìm vào trong nước.

Nước đã dần dần lạnh, tay và chân cũng dần trở nên lạnh lẽo, sau đó giống như có từng luồng nước đá thi nhau ép chặt nơi lồng ngực, cậu còn nhớ rõ cái cảm giác ngay lúc chết kia, người giống như tiến vào một

biển băng, càng trầm càng sâu, áp lực nước nghiền ép tim của cậu, đó là loại cảm giác đau đớn giống như cậu sắp bị xé nát.

Cậu bắt đầu hô hấp dồn dập, toàn thân lạnh lẽo, sau đó bắt đầu hoảng hốt, khấn trương, hoa mắt, một thân mồ hôi lạnh.

Có thể chỉ là một phút, cũng có thể là đã trôi qua rất lâu, cuối cùng cậu từ trong đau đớn kịch liệt thoát khỏi cơn hôn mê.

Không, chuẩn xác mà nói phải là đã chết.

« Ào — »

« Aha ! » Chàng trai mạnh ngời bất dậy trong bồn tắm, phổi bị ngộp thúc đẩy cậu từng ngệm từng ngệm hút không khí, trong lồng ngực phát ra tiếng thở kịch liệt.

Ngực có chút đau, nhưng không còn đau đến tê tâm liệt phế như trước.

Từ trong phòng tắm đi ra tùy tiện mặc vào một kiện áo tắm màu trắng tinh khiết, Đường Phong đi tới phòng ngủ mở ra điện thoại di động, bên trong có một tin nhắn của Lục Thiên Thần, cậu nhìn thoáng qua tin nhắn rồi mỉm cười, cái tên kia ở đối diện còn bày đặt gửi tin nhắn cho cậu, không biết lại nghĩ ra trò gì.

Do dự một hồi vẫn chọn mở ra để kiểm tra nội dung.

[Mười một giờ mười một phút tối, đứng ở trước cửa sổ sát đất] Đường Phong đưa mắt nhìn đồng hồ, vừa lúc là mười một giờ ba phút, còn kém tám phút nữa.

Trước tiên cậu rót cho mình một ly rượu, lại kéo một cái ghế đến trước cửa sổ sát đất ngồi xuống, lúc này còn hai phút nữa mới đến thời gian Lục Thiên Thần nói.

Tên kia, không phải là muốn bắn pháo hoa cho mình xem chứ ?

Uống hai hộp rượu, điện thoại liên vang lên chuông báo, điện báo hiện lên là Lục Thiên Thần, Đường Phong mỉm cười đón điện thoại.

« Anh lại muốn làm gì ? »

Lục Thiên Thần sau khi tỏ tình liền bắt đầu tặng cho Đường Phong một ít vật nhỏ, như là hoa tươi cùng điểm tâm ngọt tinh xảo, sau đó mỗi ngày đều nhắn cho cậu một ít tin nhắn đồ ngon đồ ngọt, sáng sớm vừa thấy mặt thì Lục Thiên Thần khó có được thấp thoáng mỉm cười cùng tâm tình phá lệ sáng khoái nói một tiếng « Sớm an », hành động vô cùng truyền thống lại lãng mạn, có thể là không có bao nhiêu mới mẻ, nhưng ít ra sẽ không khiến người cảm thấy đáng ghét.

[Nhắc cậu chú ý ngoài cửa sổ, sợ cậu không thấy tin nhắn của tôi]

« Anh chuẩn bị làm gì ? »

[Đến lúc rồi, mười, chín, tám, bảy...] Lục Thiên Thần ở đầu điện thoại bên kia bắt đầu đếm ngược.

Lúc đếm tới một, Đường Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như cậu nghĩ, vô số pháo hoa thi nhau nổ rộ ở phía xa, hồng, trắng, lam... vô số hình dạng cùng màu sắc của pháo hoa khiến bầu trời nguyên bản lơ mơ nhiễm lên những tầng màu sắc bất đồng.

Khung cảnh như thế này Đường Phong đã từng trải qua vô số lần trong phim ảnh, nhưng đây đều là lễ vật tặng cho người khác.

Nhìn thấy trong phim là một chuyện, tận mắt nhìn thấy trong cuộc sống của mình lại là một chuyện.

Tại một khắc này Đường Phong phải thừa nhận, cậu có vui vẻ, cũng có cảm động.

Mọi người lúc nhìn đến một người thành thực lại kiên cường thường quên đi đối phương cũng là một người sinh động, người có bề ngoài kiên cường đương nhiên cũng sẽ buồn sẽ đau, chỉ là không quen để lộ ra ngoài, mà những người khác cũng quen dành sự che chở cho ngừng người họ cảm thấy thương tiếc, quên đi một ít người khác có thói quen tự chịu đựng.

Trên thế giới này không ai cự tuyệt quan tâm cùng yêu thương của người, chỉ phụ thuộc vào người là xuất phát từ thật tình hay giả dối.

Thanh âm nổ rộ của pháo hoa như vang lên bên tai của Đường Phong, chàng trai nhìn bầu trời sáng rực màng dăng cong lên khoe môi, này tính là một sinh nhật không sai.

[Thích không ?]

« Ân... phi thường phi thường cũ, thế nhưng cũng không tệ lắm. » Đường Phong nghẹn cười gật đầu, tay chống đầu trả lời.

Đối phương trầm mặc chốc lát, lúc Đường Phong cho rằng Lục Thiên Thần muốn cúp điện thoại thì người kia nói thêm [Mở cửa cho tôi.]

« Quá muộn rồi.]

[Đường Phong, tôi có chuyện muốn nói với cậu.]

[Có thể nói vào ngày mai.]

[Hôm nay là sinh nhật của Fiennes.]

« Cho nên ? » Không biết vì sao đối phương đột nhiên nhắc tới chuyện này, Đường Phong hơi khẩn trương một chút, lẽ nào bị phát hiện rồi ? Bất quá bị phát hiện cũng không có gì, cậu không ngại nói cho người khác biết chuyện này, chỉ cần đối phương có thể chấp nhận được.

[Không bằng cậu nói cho tôi biết, quan hệ giữa cậu và anh ta]

Thật đúng là nhắc tới Fiennes, Đường Phong biết ngày này sớm muộn gì cũng tới, dù sao sau khi cậu sống lại vẫn luôn dựa theo cách sống của mình mà sinh hoạt, không có chút nào giống với Đường Phong trước kia, chỉ là cậu không ngờ rằng Lục Thiên Thần sẽ đem cậu liên hệ với Fiennes, độ nhạy cảm của người kia thực sự không thể xem thường a. « Anh tới phòng của tôi đi. » Đường Phong nói xong liền cúp điện thoại, cậu hít sâu một hơi ngẩng nhìn pháo hoa vẫn nổ rộ ngoài cửa sổ như cũ, không biết tối hôm nay cậu có đem bí mật của mình nói ra hay không.

151. Chương 151 - Một Đêm Điên Cuồng

“Pháo hoa rất đẹp, cảm ơn nhiều.”

Lúc Đường Phong mở cửa thì Lục Thiên Thần đã đứng ở bên ngoài, cậu nghiêng người cho nam nhân đi vào, Lục Thiên Thần chủ động nhẹ nhàng đóng cửa lại, ở dưới tầm nhìn của Đường Phong mà đem cửa khóa lại.

“Cậu thích là tốt rồi.” Năm chữ có đôi khi có sức mạnh to lớn gấp ngàn vạn lần so với những câu dễ ngon dễ ngọt, nhất là lại xuất hiện trên người Lục Thiên Thần, một người đàn ông lý tính lại trực tiếp.

Bởi vì hiểu Charles sẽ biết hẳn là một người tùy tiện có thể dùng chiếc lưỡi không xương đi khen tặng bất kỳ ai, nghe lời dễ ngon dễ ngọt từ miệng của người đàn ông kia tuy có chút vị đạo, hơn một chút bình thản, người lại không biết câu nào là thật câu nào là giả.

Lục Thiên Thần có thể không thường nói, thỉnh thoảng nói cũng là tận lực dùng những từ ngữ ngắn gọn nhất biểu đạt ý tứ chuẩn xác của mình, người như vậy thường làm cho người khác càng cảm thấy đáng giá tin tưởng cùng dựa vào, mà những lời từ trong miệng họ nói ra cũng tự nhiên càng làm cho người tin phục.

Một câu “Cậu thích là tốt rồi” cho dù là người từng trải qua vô số chuyện cũng phải động tâm.

“Sao lại đột nhiên nhớ tới bắn pháo hoa lại còn vào lúc mười một giờ mười một phút?” Đường Phong xoay người đi đến chỗ cất rượu trong phòng khách rồi quay đầu nhìn Lục Thiên Thần đang cởi áo khoác cùng tháo cà vạt, “Muốn uống gì, rượu hay cà phê?”

“Rượu whisky, cảm ơn.”

Đường Phong một lần nữa lấy ra hai cái ly, thả vài khối đá sau đó rót rượu vào, hơi có chút phóng túng rồi, nhưng cậu thích đối mình thỉnh thoảng phóng túng một chút.

“Bởi vì hôm nay là một ngày đặc biệt.” Lục Thiên Thần mở ra ba nút áo sơ mi, dưới ngọn đèn hôn ám có thể mơ hồ thấy được khuôn ngực rắn chắc của nam nhân, người này có được vóc người xinh đẹp mà rất ít người châu Á đạt được.

Nếu như Lục Thiên Thần không có tính cách lạnh như băng lại lợi hại hơn người, Đường Phong nghĩ người đàn ông anh tuần ít người bì kịp này hẳn sẽ được hoan nghênh nhiều hơn một chút, chỉ là tính cách của Lục Thiên Thần đã định trước người nam nhân này đối với nửa kia của hắn trong tương lai sẽ có yêu cầu rất cao, mà không phải tùy tiện một cái bình hoa xinh đẹp là có thể hái rụng.

Nếu nhưng không phải là một người ưu tú có năng lực thừa nhận trên tâm lý thật mạnh mẽ thì khi đứng bên cạnh Lục Thiên Thần sẽ có áp lực khá lớn.

Đường Phong quan sát Lục Thiên Thần được một lát liền cầm hai ly rượu đi qua đem ly whisky đưa cho đối phương, lúc Lục Thiên Thần đưa tay cầm lấy ly rượu thì ngón tay lại ma sát mu bàn tay của Đường Phong, mang theo vị đạo ám chỉ ái muội.

“Ngày đặc biệt gì?” Đường Phong ngồi xuống gần sát với Lục Thiên Thần, cậu nghiêng đầu nhìn những đóa pháo hoa vẫn còn nổ rộ bên ngoài cửa sổ, này tốn không ít tiền a.

Lúc cậu quay đầu lại thì thấy Lục Thiên Thần đang nhìn mình, thật chăm chú, thật chuyên tâm, cho dù phía sau cậu là pháo hoa rực rỡ không gì sánh được cùng với những ngọn đèn xa hoa khiến người mê say trong đêm ở Los Angeles, nhưng Lục Thiên Thần hình như chỉ thấy được cậu, chỉ có mình cậu.

Ánh mắt quan tâm độc nhất vô nhị trong nháy mắt khiến Đường Phong cảm thấy cậu đột nhiên mắc bệnh tim, ngực đau đớn như bị nghiền ép, chỉ không biết cái loại đau đớn này có phải là làm cho người ta khó chịu hay không.

Không muốn để cho Lục Thiên Thần thấy được dị trạng của mình, Đường Phong nâng ly rượu lên rồi ngửa đầu uống một ngụm lớn, trước đó cậu đã uống mấy ly, hiện tại đầu có chút chóng váng mặt cũng bắt đầu nóng lên, đây là dấu hiệu trước khi say rượu.

“Tôi từng nghĩ qua vì sao sau khi cậu mất trí nhớ thì thay đổi thành một người khác, ngay từ đầu tôi thực sự nghĩ là cậu muốn bắt đầu lại lần nữa, nhưng giống như cái bình hoa cho dù đập nát nấu lại cũng không trở nên quý giá hơn, một Đường Phong có tính tình trẻ con vô tri lại tùy hứng cũng sẽ không đột nhiên trở nên thành thực lãnh tĩnh lại đạm nhiên.” Lúc Lục Thiên Thần nói chuyện cũng không dời đi tầm nhìn một phân, ánh nhìn chăm chú như vậy sẽ khiến cho đối phương cảm thấy áp lực.

Không hổ là một thương nhân, Lục Thiên Thần trên bàn đàm phán khẳng định sẽ luôn khiến người khác cảm thấy áp bách.

Mà hiện tại, Đường Phong cũng đã cảm nhận được cái gọi là cảm giác áp bách do nhân sĩ thành công mang đến, chỉ cần ánh mắt cậu có chút lảng tránh Lục Thiên Thần thì người sau sẽ lập tức phát hiện được dị trạng của cậu.

Đường Phong không dự định ngụy trang, ngay từ đầu cậu chưa từng có dự định có một cuộc sống có bất luận điều gì dối trá.

“Àn, những lời này tôi nghe anh nói tựa hồ không chỉ một lần. Tôi phải nhắc nhở anh, anh vẫn không trả lời vấn đề của tôi, vì sao hôm nay là ngày đặc biệt, bởi vì hôm nay tôi cùng ba người đàn ông ra ngoài, hay hôm nay là sinh nhật của Fiennes?” Cậu lại uống một hớp rượu, cười hỏi.

“Mười một giờ mười một phút, hai số mười một có ý gì cậu không biết sao?” Lục Thiên Thần nói một câu mà Đường Phong nghe không hiểu.

Cậu thành thật lắc đầu, cậu đúng là không biết hai con số mười một có ý nghĩa đặc biệt gì.

“Độc thân.”

“A?” Đường Phong có chút phản ứng không kịp.

“Hai số 11 là ngày lễ độc thân, tôi bắn pháo hoa là để chúc mừng cậu hôm nay thoát ly đội ngũ những người độc thân.” Lại một câu mà Đường Phong nghe không hiểu.

Cậu độc thân không sai, nhưng lúc nào thì cậu thoát ly đội ngũ những người độc thân?

Đường Phong dùng ánh mắt không giải thích được nhìn Lục Thiên Thần, trong mắt không hề là bình tĩnh cùng trầm ổn, có một chút nghi hoặc khiến cho cậu có vài phần khả ái.

Đôi mắt kia sáng sủa, vô tội lại nghi hoặc, Lục Thiên Thần không biết là đôi mắt Đường Phong lại đẹp như vậy, hay là bởi vì hắn đã yêu Đường Phong sau đó cảm thấy mặc kệ cậu có bộ dáng gì cũng đều xinh đẹp.

Không, phải nói là, một mình hắn cảm thấy xinh đẹp là đủ rồi.

“Tôi không hiểu ý của anh, hôm nay anh có chút kì lạ, Lục Thiên Thần.” Đường Phong đặt ly rượu xuống, vùng xung quanh lòng mày đều giãn ra.

Cậu vừa nói xong thì Lục Thiên Thần đột nhiên tiến tới, bất ngờ hạ xuống một nụ hôn nhẹ nhàng trên môi của Đường Phong, lại giống như không có chuyện gì xảy ra mà ngồi trở lại chỗ cũ.

“Tôi nghĩ cậu cho tôi vào phòng của cậu phải là muốn nói cho tôi biết một chuyện gì đó.” Lục Thiên Thần nói.

“Anh vừa hôn tôi.” Kết quả người này lập tức nói đến trọng điểm, nếu như Lục Thiên Thần muốn hấp dẫn lực chú ý của Đường Phong, cậu chỉ có thể nói Lục Thiên Thần đã thành công.

Ai sẽ khi sau bị hôn môi bất ngờ còn có thể cùng người hôn người nói chuyện bí mật?

“Ân, đúng.”

“Anh không nghĩ giải thích một chút sao? Hắc, anh hôn tôi!” Càng tiếp cận lý giải Lục Thiên Thần, Đường Phong càng cảm thấy người đàn ông này có tính cách thực cổ quái lại thú vị, không giống như những gì cậu tưởng tượng lúc đầu, cổ hủ lại không thú vị.

“Tôi không quen ngủ một mình.” Hình như có cảm giác trọng tâm câu chuyện càng ngày càng xa xôi, Đường Phong có chút theo không kịp suy nghĩ của Lục Thiên Thần.

“Tôi nhớ là trước đây bình thường anh vẫn luôn ngủ một mình, trời a, tôi nhanh bị anh xoay đến hôn mê.”

Đầu óc của Đường Phong không biết là bị biến hóa liên tục của Lục Thiên Thần xoay đến hôn mê vẫn là bị cồn gậy tê, cậu cảm thấy lý trí cùng trấn định cách cậu càng ngày càng xa, chúng nó mang trên lưng một đôi cánh nhỏ vỗ ba ba bay lên cao, cùng cậu chào hỏi hẹn mai gặp lại.

Cậu dùng hai tay ôm đầu mình, lắc đầu nói: “Được rồi Lục Thiên Thần, nói cho tôi biết rốt cục anh muốn gì, đầu của tôi sắp nổ tung rồi.”

“Sẽ không.”

“Cái gì sẽ không?”

“Đầu của cậu sẽ không nổ.”

Đề tài nói chuyện thật quý dị.

“Tôi chỉ là ví dụ!” Đường Phong trợn mắt trừng qua, lúc này Lục Thiên Thần không có cái lại chỉ như lúc đầu nhìn chăm chú vào cậu.

“Dù cho anh có nhìn bao lâu đi nữa tôi cũng sẽ không biến thành một đóa hoa.” Chịu không nổi, Đường Phong nỗ lực lấy tay che đi đôi mắt của Lục Thiên Thần, cậu vừa di chuyển thì người kia đã ôm lấy thắt lưng của cậu.

Ngay lúc Đường Phong bịt kín đôi mắt của Lục Thiên Thần thì người sau cũng kéo cậu vào lòng, thuận thế ngã xuống sofa.

Lục Thiên Thần là một thương nhân, nhưng cũng là một nam nhân, đây là lời hắn đã từng nói.

Rất may mắn là cán cân của hắc tử thương nhân đã nghiêng về phía nam nhân, về phần thời gian chuyển biến, là ở một khắc kia hắc tử tỏ tình với Đường Phong.

Lục Thiên Thần lại một lần nữa hôn lên chàng trai, nhưng không còn là nụ hôn chuồn chuồn lướt nước như trước, nụ hôn của hắc tử không có quá nhiều kỹ xảo, lại cũng đủ lực lượng cùng tràn ngập cảm giác trực tiếp xâm chiếm, phương thức hôn cũng mang theo màu sắc cá nhân của hắc tử.

Đại não trì hoãn của Đường Phong sau khi bị Lục Thiên Thần hôn hơn mười giây mới phản ứng lại, ừ, hiện tại cậu đang bị một người đàn ông cưỡng hôn.

Không, nói một cách chuẩn xác là bọn hắc tử đang hôn, bởi vì bản thân Đường Phong cũng có đáp lại.

Có thể là ghen lâu lắm rồi, có thể là lý trí bị cơn ăn tươi rồi, cũng có thể là bởi vì ngày hôm nay cậu muốn phóng túng làm cho mình cảm thấy vui vẻ, cho nên Đường Phong tiếp nhận nụ hôn đến từ Lục Thiên Thần.

Hơi thở của đối phương thật tươi mát, nhất định là đã đánh răng qua.

Ngay lúc Lục Thiên Thần kéo áo tắm của cậu xuống cùng với dời từ hôn môi xuống xương quai xanh, Đường Phong đã hiểu rõ một việc.

Đây là một tràng hoạt động có mưu tính, nói không chừng từ lúc Lục Thiên Thần quyết định cùng đi tắm cậu đã nghĩ đến buổi tối như thế nào để cùng cậu cút lên giường.

Hai số 11 là độc thân, hôm nay là ngày cậu thoát khỏi số phận độc thân, nhưng cho dù cùng Lục Thiên Thần cút lên giường cũng không có nghĩa là cậu thoát ly độc thân à?

Cậu miên man suy nghĩ, bộ dạng xuất thần rõ đến mức Lục Thiên Thần cũng cảm thấy được, người sau ác ý lại xấu xa tinh chuẩn cầm lấy nơi yếu ớt nhất của một người đàn ông, kích thích đột ngột khiến lúc Đường Phong hoàn hồn rất muốn đá cho Lục Thiên Thần hai cú.

“Đau!” Người này quá cố sức rồi.

“Lần đầu tiên, không quen tay.”

Đường Phong lập tức tròn mắt trừng Lục Thiên Thần, ngay sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Đường Phong người đàn ông cúi đầu ngậm lấy.

Trời a...

Thật là một buổi tối điên cuồng.

152. Chương 152 - Buổi Tối Điên Cuồng (hai)

Là một người đàn ông bình thường, bị người đụng chạm nổi lên phản ứng sinh lý là một chuyện rất bình thường, nếu như đã bị người khống chế nơi yếu ớt nhất còn không có chút phản ứng, vậy thực sự phải đi bệnh viện khám bác sĩ.

Hiển nhiên Lục Thiên Thần là lần đầu tiên phục vụ cho người khác, động tác đông cứng lại thường xuyên khiến cho răng nanh va chạm, mấy lần đau khiến Đường Phong rất muốn huy nắm tay đánh bay người đàn ông đang phủ phục trên đùi mình.

Chỗ lợi hại nhất của người thông minh không phải là bọn họ bẩm sinh có bao nhiêu lợi hại, mà là mặc kệ gặp phải chuyện gì xa lạ đều kiên trì không ngừng đi nếm thử, đồng thời từ đó cấp tốc thăm dò quy tắc rồi nắm giữ, đạo lý này cũng áp dụng cho chuyện trên giường.

Sau vài lần nếm thử Lục Thiên Thần cũng chậm rãi nắm giữ một ít bí quyết, hắc tử giống như một kỵ sĩ có tinh thần mạo hiểm to lớn, tổng thích kiểm soát mọi góc độ cũng như độ mạnh yếu vào tay, chán ghét không có gì thay đổi, mỗi khi nghe được tiếng la hay hơi thở gấp gáp của Đường Phong liền giống như một binh lính được nữ vương cổ vũ, càng ra sức duy trì thể tiến công liên tục.

Đây không phải lần đầu Đường Phong tiếp thu người khác phục vụ cho mình, trước đó Charles cũng từng làm qua, thế nhưng cái tên kia tổng thích dùng ánh mắt khiêu khích nhìn cậu, hưởng thụ bộ dáng cậu mất khống chế mà chìm đắm trong dục vọng.

Thậm chí ở đời trước cũng đã trải qua không ít lần được người khác giao, chỉ là cho tới bây giờ cũng chưa từng kịch liệt như hiện tại.

Nương theo được khoang miệng nóng ẩm nghiêm túc bao hàm mang đến kích thích mạnh mẽ, chàng trai khó nhịn ngẩng đầu lên, hai tay luồn vào trong tóc của người đàn ông ở giữa hai chân của mình, thân thể thanh niên khổ mạnh lại tràn ngập sức sống, cùng lúc đó lại dễ bị câu dẫn ra lửa nóng cùng dục vọng, mấy tháng dài cấm dục khiến thân thể tuổi trẻ này có chút mất kiểm soát quá đáng.

Tình dục tăng vọt tùy ý đầu đá lung tung trong màn đêm của Los Angeles, ngay khi Đường Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, phạm vi nhìn của cậu bị lấp đầy bởi những đợt sóng pháo hoa rực rỡ, từng sóng lại từng sóng, ở trong đầu cậu, trong thân thể cậu, không ngừng nổ rộ lên không, cứ thế luồng sáng ấy bùng nổ.

“Àn a—” một tiếng than nhẹ, thân thể như đang trôi bồng bềnh cứ như những cái pháo hoa tràn ngập trong nháy mắt nổ tan rơi xuống, dư vị phảng phất còn dừng lại bên tai, phát sinh từng âm hưởng ôn ông.

Lục Thiên Thần thở hắt ra, khởi động thân thể cúi người nhìn chàng trai mang sắc mặt ửng hồng dưới thân.

“Đã lâu không phát tiết?” Hỏi vấn đề liên quan đến chàng trai.

“Như anh thấy...” Đường Phong có chút ể oải nhắm hai mắt lại, thân thể trải qua cao trào chậm rãi hạ xuống từ đỉnh núi xuống tới bình nguyên, lồng ngực của cậu không ngừng phập phồng bất định, những ngọn tóc bị mồ hôi thấm ướt bám lấy nơi trán, một viên mồ hôi trong suốt thuận theo đường cong của trán mà vô thanh vô tức chảy xuống, trôi qua đường nét của gương mặt lưu lại vết nước nhọt nhọt, thoát nhìn giống như khóc.

Một chàng trai ể oải, yên tĩnh, buông thả khác biệt với bình thường.

Lục Thiên Thần cúi đầu hôn lên trán của cậu, sau đó là vết nước trên mặt rồi đến khoe miệng của Đường Phong.

“Tôi hối hận.” Lục Thiên Thần nói.

“Hối hận cái gì?” Chậm rãi mở mắt, Đường Phong cảm thấy có chút ối bức liền kéo mở áo tắm, hai chân vẫn duy trì tư thế vừa rồi không có rút về, không phải cậu không muốn, mà là cả người Lục Thiên Thần đều đặt ở giữa chân cậu lại không hề có ý định dời đi.

Ngón tay vuốt ve tóc chàng trai, Lục Thiên Thần lẳng lặng quan sát Đường Phong lúc này, chàng trai vừa mới phát tiết toàn thân đều chảy xuôi một loại khí chất gợi cảm cùng mị hoặc, đây là Đường Phong mà bình thường bọn họ không bao giờ thấy được, chỉ là vừa nghĩ tới bộ dạng như vậy bị Charles nhìn trước một tháng lễ một ngày, Lục Thiên Thần rất muốn làm cái gì đó.

“Hối hận không có lên giường với cậu sớm một chút.”

Đường Phong hít vào một hơi cười rộ lên, tay bưng lấy trán mình: “Cho nên hiện tại anh muốn lên giường cùng tôi?”

Tay của người nào đó đột nhiên di chuyển xuống dưới, chạm vào nơi không nên chạm, có chút cố sức một chút, thân thể Đường Phong run rẩy thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng, cậu trừng mắt nhìn Lục Thiên Thần.

“Anh đang làm gì?” Rất nhanh Đường Phong đã cảm giác được một vật đông tây cách một lớp vải tây trang đơn bạc ma sát bấp bệ của cậu.

Cứng rắn, nóng bỏng, kêu gào.

“Lên giường với cậu.” Lục Thiên Thần cúi đầu hôn chàng trai, mà cậu cũng song song nghe được tiếng dây lưng bị lấy ra ném trên mặt đất, cả thanh âm khóa kéo bị kéo xuống.

Rất nhanh cậu liền cảm giác được một người binh lính tràn ngập dự vọng chiến đấu đang giơ một cây đại thương nỗ lực phá cửa mà vào.

“Tiếp tục?” Lục Thiên Thần hợp thời ngừng lại, lại ái muội đụng chạm nơi cửa của Đường Phong mà bồi hồi.

“Lúc này anh khiến tôi thế nào mở miệng nói dừng lại? Muốn làm liên làm, lẽ mề.” Đưa tay tháo mở cúc áo sơ mi của Lục Thiên Thần, Đường Phong có chút thô lỗ đem cúc áo đối phương mở ra, không thể chỉ có mình cậu trần truồng được.

Hai người giống như dã thú lúc nửa đêm hung mãnh triển đấu cùng một chỗ, Lục Thiên Thần triệt để vứt bỏ trấn định cùng lãnh tĩnh bình thường, lúc này chỉ cần tình cảm mãnh liệt cùng lửa nóng, tốc độ cùng sức mạnh, những thứ khác như là lý trí vân vân nên cùng pháo hoa phóng lên trời cao mà nổ tan, nổ đến không còn chút dư thừa.

“A——”

Trong bóng tối mơ hồ truyền đến tiếng kinh hô của một chàng trai, sau đó là tiếng hít thở ồ ồ của hai người đàn ông không ngừng đẩy đưa một chỗ, liên tiếp rên rỉ cùng với thân thể nóng bỏng tràn ngập mồ hôi không ngừng kịch liệt va chạm.

...

Lục Thiên Thần lại có một chỗ không giống với Charles, ở trên giường Charles không hiểu đến tiết chế, mà Lục Thiên Thần biết lúc nào hẳn là nên dừng lại, để tránh cho sáng mai bọn họ không thể rời giường ngồi máy bay trở về.

“Hiện tại mấy giờ rồi?” Đường Phong mơ mơ màng màng nằm úp sấp trên giường, tay xoa xoa đầu, một chiếc áo ngủ bằng gấm như một chiếc chăn mỏng che lấy nửa người dưới của cậu, trên lưng trước ngực của cậu đều là dấu hôn, nhưng nhìn chung không quá đậm, chỉ cần vài ngày là có thể tan hết, sẽ không gây trở ngại cho việc quay phim của cậu trong thời gian sắp tới.

Thân thể thanh niên khỏe mạnh thật là tốt.

Lần cảm thán thứ một nghìn lẻ một của Đường Phong.

“Hai giờ hai mươi ba phút sáng.” Lục Thiên Thần vừa tắm rửa xong trên lưng còn quấn khăn, nửa chống đỡ nghiêng người, nhẹ nhàng xoa nắn thắt lưng cùng vai của Đường Phong, thỉnh thoảng cúi đầu hôn lên vành tai cùng gáy của chàng trai.

Pháo hoa ngày cửa sổ đã ngừng, mà bóng đêm của Los Angeles vẫn đang rực sáng, chỉ là bọn họ lúc này không thêm để ý, bởi vì rèm cửa sổ sớm đã bị kéo lại, loáng thoáng lộ ra vài phần ánh trăng mờ lung, ở góc tường, bóng của bọn họ an tĩnh y ôi cùng nhau.

Đường Phong nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, mở trừng hai mắt.

“Lục Thiên Thần, có phải anh đã quên chuyện gì đó hay không?” Cậu hỏi.

“Tôi và cậu hôn môi, lên giường, cùng tắm, vừa rồi giúp cậu xoa bóp, cho nên chuyện đã quên là...chúng ta cần nghỉ ngơi?” Lục Thiên Thần lại cúi đầu hôn khỏe mắt của chàng trai, ngay sau đó liền nằm xuống mặt đối mặt với Đường Phong, loại việc cùng nhau nằm trên giường sau đó ngưng mắt nhìn nhau khiến hẳn cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Không phải.” Đường Phong trực tiếp phủ định.

“Không phải? Ngờ...để tôi nghĩ nghĩ.”

Lục Thiên Thần giải vờ tự hỏi mà nhắm mắt lại, thường thường phát sinh một ít tiếng thở dài hay phát sinh lúc tự hỏi hoặc nghi ngờ, giả vờ cũng thật bài bản.

“Nghĩ còn thức không?” Đường Phong đưa tay trạc trạc chớp mũi Lục Thiên Thần, đại khái là cảm thấy chơi thật khá, cậu lại nhéo nhéo mặt của đối phương, cuối cùng dùng bàn tay ôn nhu vuốt ve thái dương của Lục Thiên Thần, giúp người đàn ông đem những sợi tóc tán loạn chải vuốt lại.

Đồng tác quan tâm của người đàn ông thành thực lại vô ý thức xuất hiện.

Lục Thiên Thần mở mắt: “Quan hệ giữa cậu và Fiennes.”

“Chúc mừng anh, đáp đúng rồi.” Đường Phong vung lên khoe miệng, “Như vậy, anh còn uốn biết đáp án hay là bí mật của tôi sao?”

“Cậu nguyện ý có thể nói cho tôi biết, không muốn có thể không nói cho tôi.”

“Anh đem chọn lựa khó khăn ném cho tôi, tôi nên khen anh thông minh hay giáo hoạt đây?” Đường Phong hướng Lục Thiên Thần nhích qua, cậu nhẹ nhàng hôn người đàn ông một cái, ở chuyện tình cảm chưa từng có phân chia ai trên ai dưới hay ai bị động ai chủ động, cậu sẽ không chờ Lục Thiên Thần đến hôn trần an cậu, chính cậu muốn hôn thì sẽ tự mình động thủ.

Thói quen chủ động xuất kích mà không phải bị động chờ đợi.

“Tạm thời không cần nói cho tôi.” Lục Thiên Thần đưa tay ôm lấy thắt lưng của chàng trai, thấp giọng nói.

“Vì sao? Tôi nghĩ là anh muốn biết.” Đường Phong nhẹ nhàng nở nụ cười, vươn đầu lưỡi liếm liếm vành tai của Lục Thiên Thần, cậu cảm nhận được cánh tay đang ôm thắt lưng của cậu càng thêm siết chặt một chút.

“Đây là bí mật của cậu, chờ đến lúc cậu nguyện ý chia sẻ với tôi thì tôi sẽ vui vẻ để biết, nếu như cậu không muốn tôi sẽ không miễn cưỡng cậu.” Lục Thiên Thần khe khẽ thở dài một tiếng, hiện tại hẳn biết vì sao một kẻ hoa tâm như Charles lại mê muội chàng trai này rồi, biểu hiện trên giường của Đường Phong cùng với tưởng tượng của hắn hoàn toàn bất đồng, chưa từng có ngượng ngùng cùng bó buộc, luôn thoải mái hưởng thụ sự ấm áp cùng sung sướng do hôn môi cùng ôm ấp mang lại.

Điều này sẽ làm cho song phương đều cảm thấy rất tốt, dù sao không có mấy người thích ép buộc đối phương, đâu phải ai cũng có khẩu vị nặng chứ?

“Được rồi.”

Đường Phong gật đầu, chờ đến lúc cậu muốn nói thì sẽ nói ra.

Về phần hiện tại quan hệ giữa cậu và Lục Thiên Thần, Đường Phong chỉ hi vọng sáng ngày mai người kia đừng bắt cậu phụ trách là được.

Thực sự là xin lỗi, tuy rằng cậu thích cảm giác ấm áp, nhưng bây giờ vẫn chưa đến lúc nghĩ đến gì đó cố định.

153. Chương 153 - Sao Đổi Ngôi

Tối hôm trước ngủ trễ, đương nhiên ngày thứ hai sẽ chẳng muốn rời giường.

Sáng hôm sau Đường Phong bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa, cậu loáng thoáng nghe được có người cuồng ấn chuông cửa, thanh âm gấp gáp kia cứ liên miên giống như đang nguyện rửa tội mạng, sau đó cậu cau mày cố sức đẩy người đàn ông bên cạnh vẫn ôn cậu ngủ.

“Đi mở cửa...” Lười biếng phun ra ba chữ, chàng trai tối hôm qua uống nhiều lại vận động kịch liệt kéo chăn trùm kín người giống như một cái kén rồi tiếp tục chìm vào giấc mơ xinh đẹp ngọt ngào, chỉ lộ ra một chùm tóc bóng loáng cùng một đôi bàn chân trắng nõn sạch sẽ.

Lục Thiên Thần nhanh chóng đứng lên, tùy ý lấy chiếc áo tắm hôm qua Đường Phong đã mặc phủ lên, hắn vừa nhấc chân đi ra cửa vừa chỉnh đốn áo tắm, nhưng chiếc áo tắm màu trắng hỗn độn không thể che được những vết cào màu đỏ do Đường Phong để lại.

Cũng có thể là hắn cũng không có ý định che che lấp lấp.

“Sớm.” Lục Thiên Thần mở cửa ra, đứng bên ngoài không chỉ có một mình Charles, còn có một cái Kino đứng bên cạnh.

Có thể giải thích vì sao Charles một mực ấn chuông cửa rồi, khẳng định trước đó bọn họ đã đi qua phòng của Lục Thiên Thần, sau đó phát hiện trong phòng không có ai, ngược lại sẽ nghĩ đến Đường Phong, mà ngay đêm qua Lục Thiên Thần đã sớm cắt tất cả đường dây điện thoại, thậm chí mã số mở cửa cũng thay đổi.

Mặc kệ thế nào, người nên tới nhất định phải tới.

“Cậu ở chỗ này? Tôi phải nói cậu “quả nhiên ở chỗ này” hay là, “cư nhiên ở chỗ này” đây?” Charles đứng ở cửa nhìn Lục Thiên Thần mà cười như không cười, chỉ có người quen thuộc với hắn mới biết được tươi cười này của hắn không có chút nào lan đến đáy mắt, cái gọi là “nham hiểm” chính là càng cười đến hài lòng có đôi khi đại biểu hắn càng tức giận.

“Có gì khác nhau sao?” Lục Thiên Thần quay đầu có thể loáng thoáng nhìn thấy phòng ngủ, lúc hắn ra khỏi phòng đã khép cửa lại, nhìn qua quả thật một trăm phần trăm là một người đàn ông biết săn sóc, sợ bọn họ nói chuyện làm phiền đến chàng trai đang ngủ trong phòng.

Một màn này tựa hồ có chút quen thuộc, trước đó không lâu người bên trong cửa là Charles, người ngoài cửa là Lục Thiên Thần, mà tình huống hiện tại vừa vặn tương phản.

Lục Thiên Thần là người mở cửa, Charles là người gõ cửa.

Giống nhau chính là, người ngủ trên giường bên trong vẫn là một chàng trai tên Đường Phong.

Tình huống khiến người có chút bất đắc dĩ lại trà ngập cảm giác như một vở tuồng, không sai, một chàng trai ngủ với cả hai người bọn họ, hơn nữa bây giờ vẫn còn sống thật tốt, ngủ thật ngon thật ngọt, loại chuyện này nếu là trước đây thì là cỡ nào không thể tưởng tượng, hiện tại lại phát sinh thật đương nhiên.

Sự thật lại một lần nữa chứng minh, thấy sắc quên nghĩa là lời lẽ tầm thường.

“Đúng... đúng là không có gì khác nhau.” Charles ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“Máy bay cất cánh vào buổi chiều, hẹn gặp lại lúc ăn cơm trưa, hoặc là... muộn thêm một chút.” Lục Thiên Thần mỉm cười, ánh mắt hai người bạn lâu năm ở trong không khí va chạm không tiếng động mà phát ra tia lửa, chợt lóe rồi biến mất, có một số chuyện ở trong lòng đều đã biết rõ ràng.

Bọn họ trong lúc cùng hoặc tập cùng làm việc đã bồi dưỡng ra một loại ăn ý, mà loại ăn ý đạt được vào lúc này một chút cũng không liên quan đến thống nhất.

Người có thể buông tha cho cậu ta sao?

Đáp án là không được.

Vậy còn người?

Tất nhiên cũng là không được.

Cuối cùng chỉ có một kết luận, giữa bọn họ chỉ có một người có thể cùng chàng trai trong phòng kia cùng nhau ngủ đến vĩnh viễn.

Úc, còn có một bổ sung: cạnh tranh chỉ diễn ra giữa hai người bọn họ, nếu là Michael Kino bên cạnh, bọn họ tạm thời sẽ dừng tay giảng hòa hợp sức đối phó kẻ địch.

Nhìn, đây mới là bạn bè tốt kẻ địch tốt chân chính cùng trải qua hợp tác.

Ngay lúc Lục Thiên Thần chuẩn bị quay vào phòng, bên thứ ba Michael Kino lạnh mặt lên tiếng: “Chờ một chút!”

“Có chuyện gì sao?” Lục Thiên Thần ngừng lại, lễ phép hỏi.

Là một người có giáo dục, dù trong lòng của Kino có nghi vấn to đùng cũng sẽ không hướng một người có thái độ lễ pháp rộng to, hắn hít sâu một hơi nỗ lực khiến mình tĩnh táo lại, thế nhưng hắn thế nào có thể bình tĩnh xuống đây?

Cho tới nay hẳn đều cảm thấy người cùng Đường Phong có quan hệ là Charles, mà Lục Thiên Thần là cấp trên cùng ông chủ của Đường Phong, thế nhưng hiện tại Lục Thiên Thần lại đi ra từ trong phòng của Đường Phong, đừng nói cho hẳn hai người đàn ông ở trong phòng chỉ là thuần khiết nói chuyện phiếm, lời như thế căn bản chỉ là một truyện cười.

Huống chi vết tích trên người Lục Thiên Thần rõ như vậy, hẳn muốn làm người mù cũng không được.

“Đường Phong đâu?”

“Cậu ấy ở bên trong, ngủ.”

“Anh đã làm gì cậu ấy?” Kino không có cách nào tin Đường Phong tự nguyện cùng với Lục Thiên Thần.

“Làm tình!” Lời này được nói ra từ trong miệng một người đàn ông nghiêm trang liền mang vị đạo thật ác liệt, khiến cho Charles ở một bên cũng nhin không được mà “phốc” một tiếng nở nụ cười.

“Anh... anh ép buộc cậu ấy?”

Có ai không biết tối hôm qua Lục Thiên Thần cùng Đường Phong đã làm gì, lại không người nghĩ đến Lục Thiên Thần lại trả lời trực tiếp sắc bén như vậy.

Lục Thiên Thần liếc mắt nhìn Kino đầy khinh miệt: “Lục Thiên Thần tôi cho tới bây giờ đều không ép buộc người khác, mặt khác lại thêm một câu, Đường Phong không phải là một người mà tôi muốn là có thể ép buộc được, cậu ấy không có yếu ớt như vậy.”

Trước khi Kino phản bác, Lục Thiên Thần còn nói thêm: “Mặc dù Đường Phong là một người phương Đông, nhưng cậu ấy không bảo thủ cùng ngoan cố như đa phần người phương Đông, làm tình là chuyện rất bình thường, cậu ấy là một người trưởng thành, có quyền chọn lựa của bản thân, về phần cậu, tôi rất cảm ơn sự quan tâm của một người bạn như cậu đối với cậu ấy.”

“Không nên lại ấn chuông cửa.” Những lời này đúng là do Charles nói, hẳn sách một tiếng rồi xoay người rời đi.

Lục Thiên Thần nhìn cũng không thèm nhìn Kino mà đóng cửa vào nhà.

...

Sở hữu một thân thể mạnh khỏe từ thể xác đến tinh thần thật tốt đẹp, mặc dù trong lúc tảo mộ Đường Phong gặp lại người không muốn gặp khiến Đường Phong có chút khó chịu, nhưng may là cùng ngày được ăn uống no đủ lại có Lục Thiên Thần bắn pháo hoa tặng cậu còn cùng nhau là vận động thích hợp làm xuất mồ hôi, ngày hôm sau lại được ngủ thẳng đến khi tự tỉnh liền có tâm tình vô cùng tốt.

Lục Thiên Thần không có nói nhiều hơn bình thường câu nào, cũng không giống như kẻ ngốc mà vui tươi hớn hở liên tục, nhưng ít ra trong mắt người đàn ông này có thêm ý cười nhợt nhạt.

Về phần Charles, Đường Phong phát hiện người này an tĩnh ngoài ý muốn, không có hướng cậu lái nhả tao thao bất tuyệt cũng không có biểu hiện ra bất kì đáng về tức giận hay phần nộ nào, điều này khiến cậu cảm thấy rất tốt, nói không chừng Charles đã thu tay lại rồi, nhanh chạy đi tìm tình yêu của hẳn đi thôi.

Chỉ là Đường Phong phát hiện có một người đi cùng có một chút biến hóa, trên đường trở về Kino vẫn không hề nói chuyện, phần lớn thời gian đều là ngẩn người ngẩn nhìn bên ngoài cửa sổ hoặc cúi đầu ngoan điện thoại di động.

Đường Phong cũng không muốn giải thích cái gì, có thể như vậy rất tốt.

Đi Los Angeles vô cùng náo nhiệt, lại im lặng thẳng đến về đến nhà.

Bí mật của cậu vẫn như cũ không có ai biết, có thể đợi đến thời cơ thích hợp nói ra cũng rất tốt, cho dù bảo lưu cả đời cũng không sao.

...

...

Điện ảnh: Satan's Alley

Cảnh 37, ban ngày, ngọn núi ngoài giáo đường, quay ngoại cảnh, tu sĩ Đường độc thoại.

Sáng sớm một ngày nào đó những ngọn gió lạnh lẽo thổi từ trên biển như những con dao nhỏ ngâm trong nước đá thi nhau quất lên người tu sĩ mà không để lại chút vết tích, đó là đối thần khinh nhờn, là một loại hành động khiến người hổ thẹn, nhưng lại song song khiến hấn cảm thấy vui sướng.

Đường như đưa thân vào giữa thiên đường cùng địa ngục, hấn lại song song vật lộn ở giữa tín ngưỡng với thần cùng ác ma ở sâu trong linh hồn, mỗi một ngày đều bị giày vò cùng thống khổ giãy dụa.

Tu sĩ quỳ gối trên núi cao cạnh biển, trong tay của hấn nắm chặt một quả cầu màu vàng hướng thần cầu xin, hi vọng thần có thể tha thứ cho tội nghiệt của hấn, song song lại yên lặng cầu phúc cho một người.

[Tôi sẽ rời đi, lúc tôi trở về, Đường, hãy nói cho tôi biết đáp án của cậu]

Tiếng nói ngày đó Chris nói bên tai hấn vẫn vang vọng như cũ, mà nay Chris đã rời đi, người tu sĩ trẻ tuổi tuần mĩ kia cũng không có một mình đến nói lời cáo biệt với hấn, nhưng hấn vẫn thấy được ánh mắt của Chris nhìn hấn trước khi rời đi, tuy rằng chỉ có hai giây, hấn vẫn là thấy được.

Hấn không thể nói chuyện nên chỉ có thể yên lặng nói trong lòng: Tôi sẽ chờ anh, tôi sẽ trở anh trở về.

Mặc kệ là một ngày, hai ngày, một năm, hai năm, hay là mười năm.

Đường nhắm mắt lại nắm chặt quả cầu vàng trong tay, gió thổi tán loạn mái tóc đen ngắn của hấn, thân ảnh của hấn ở giữa vùng sơn dã mênh mông có vẻ nhỏ bé mà hư vô.

Đường như ở trong hoàn cảnh to lớn, bọn họ chỉ là một đám người không có năng lực phản kháng lại số phận mà thôi.

Trong kịch bản không có viết, đạo diễn cũng không có yêu cầu Đường Phong phải nói chuyện trong phân cảnh này, mà lúc này tu sĩ Đường vẫn như cũ tuân thủ lệnh cấm mình nói chuyện, nhưng Đường Phong vẫn bổ thêm chút suy nghĩ của bản thân.

Ở lúc hấn nhắm chặt mắt, hấn hé miệng, từ sâu trong yết hầu dường như phát sinh ra một thanh âm khàn đục, đầy áp lực, khó nghe, lại không chút hòa hợp với thiên nhiên mỹ lệ rồi lại khắc sâu vào lòng người.

Đây là giãy dụa của tu sĩ đối với số phận, là mâu thuẫn cực đoan ở sâu trong linh hồn của hấn thống khổ hò hét.

“Cất! Vô cùng tốt! Phần xử lý cuối cùng rất tốt Đường Phong.” Đạo diễn đứng ở một bên phải giơ lên ngón tay cái cho Đường Phong, ngay cả Lý Ngụy cũng thật không ngờ Đường Phong sẽ cho ông một cái kinh hỉ sau nhiều năm quay phim như vậy, năng lực lĩnh ngộ thật nhanh, thái độ hợp tác nghiêm túc, giỏi về nghe chỉ huy từ đạo diễn lại song song cùng đạo diễn thảo luận nhân vật trong kịch bản, thỉnh thoảng còn hỗ trợ chỉnh sửa lời kịch.

Nếu như không phải là ông biết Đường Phong xác thực trước đây chưa từng đảm đương vai chính, ông thực sự sẽ cho rằng Đường Phong là một diễn viên kì cựu có bề dày kinh nghiệm.

154. Chương 154 - Về Đẹp Không Trọn Vẹn

Tối đó tổ ekip sau khi kết thúc công việc liền cùng nhau đi đến tiệm vịt quay để liên hoan, đạo diễn cùng nhân viên chủ yếu của bộ phim, với hai người diễn viên chính đương nhiên là ngồi ở một bàn, đạo diễn Lý Ngụy có chút thưởng thức Đường Phong, hỏi một ít vấn đề về hướng phát triển sau này của Đường Phong, cậu cũng thẳng thắn thành khẩn giao lưu với đối phương.

Đường Phong hi vọng có thể tiếp tục phát triển ở Hollywood, dù sao cậu càng quen thuộc phương thức vận hành của điện ảnh nơi đây, tuy rằng nội địa cũng không sai, nhưng từ hiện nay đến xem điện ảnh nội địa đã bị chế ước tương đối nhiều, không còn quá chú trọng vào khán giả, có chuyện chính đều tương quan đến phương diện đầu tư.

Đường Phong cảm thấy cậu bây giờ trở về cũng chỉ là một diễn viên hạng ba, mượn bộ phim của đạo diễn Lý Ngụy có thể nhảy lên hạng hai, nhưng dù sao cậu cũng là đóng diễn viên chính cho một bộ phim có đề tài đồng tính, trước đó lại có tiết mục tương tự, cũng không biết có thể hay không bởi vậy mà bị một vài chế ước không thể hoàn toàn phát huy.

Hollywood càng mở ra một ít, ở nơi đây chỉ cần người có mị lực cùng hành động vĩnh viễn cũng có thể quật khởi, chỉ cần không phạm vào tội không thể tha thứ, ở nơi đây người vĩnh viễn có cơ hội.

Có cơ hội, song song cũng cạnh tranh mạnh mẽ, mà trải qua cạnh tranh từ kẻ chạy cờ đến diễn viên chính, từ diễn viên chính đến diễn viên thế giới, Đường Phong đối với một ít nghiên mực trong đó càng hiểu rõ, mọi người luôn luôn càng am hiểu chuyện mình có thể lý giải, đồng thời có thể làm rất tốt.

Chỉ cần cậu có địa vị cùng danh tiếng, phần lớn nhân tố trước đó khiến cậu bị chế ước sẽ tự động biến mất, đây là một chuyện thật không thể quên, cho dù người có hành động tốt thì thế nào, không có tác phẩm có sức thuyết phục không ai nguyện ý đầu tư cho người, cái này có nghĩa người sẽ thiếu cơ hội lựa chọn kịch bản.

Kịch bản hay, người người đều muốn diễn, nhưng vấn đề ở chỗ người có cơ hội để lựa chọn hay không.

“Tôi cảm thấy suy nghĩ của cậu rất tốt, nói thật, nếu như cậu dự định sau khi quay xong bộ phim này liền lập tức trở về nước tôi sẽ ngăn cản cậu, về nước là một lựa chọn an tĩnh, thế nhưng làm một người diễn viên cậu phải biết, đã theo nghiệp này thì đã có nghĩa cậu không thể vượt qua trong an ổn, một diễn viên giỏi luôn cần mở rộng phạm vi của mình, như vậy cậu sẽ có nhiều cơ hội hơn, quen biết càng nhiều người, cũng kiến thức càng nhiều về thế giới.” Lý Ngụy đặt tay ở trên đùi cổ sức gặt đầu, song song cũng phát biểu xong ý nghĩ của chính mình.

“Hiện tại ở Hollywood đã lục tục có đạo diễn người Hoa xuất hiện, tôi không phải là người thứ nhất cũng sẽ không là người thứ hai, đồng dạng cũng có diễn viên người Hoa xuất hiện ở đây, sự tồn tại của Fiennes đại diện cho phương hướng mà người Hoa sẽ nỗ lực, trong Hollywood cũng không thiếu hụt diễn viên đến từ nước ngoài.” Nói đến đây đạo diễn Lý Ngụy dừng lại uống một hớp rượu, có chút hoài niệm với sự ra đi của Fiennes.

Ông tiếp tục nói: “Chúng ta cũng biết nơi này có rất nhiều diễn viên người Anh, mấy năm gần đây các diễn viên người Úc cũng bắt đầu đi đến Hollywood, như là Chris Hemezevoes sắm vai thần Thor quay búa trong “the Avenger Assemble”, bộ phim gần đây nhất của cậu ta là “Công chúa Bạch Tuyết và thợ săn”, diễn viên chính trong phim tên là Charlize sinh ra ở Nam Phi.”

“Theo xu hướng điện ảnh quốc tế hóa cùng hợp tác lan tràn, Hollywood sẽ bắt đầu dùng càng ngày càng nhiều diễn viên nước ngoài, không lâu nữa Trung Quốc sẽ trở thành nền kinh tế đứng hàng thứ hai thế giới chỉ sau Mỹ.” Lý Ngụy vỗ vỗ vai Đường Phong, “Đường Phong, cơ hội của cậu rất lớn, cậu là một diễn viên ưu tú, mà tôi thì tin tưởng cậu sẽ đạt được ánh sáng thuộc về riêng mình.”

Đường Phong lộ ra mỉm cười: “Cám ơn đạo diễn, tôi sẽ nỗ lực.”

Đường Phong cùng vài nhân viên người Hoa trong đoàn hàn huyên một chút, thường thường phải ở xứ người mới biết quê nhà có bao nhiêu tốt đẹp, bọn họ có công việc cùng sứ mệnh của mình, song song cũng có chung mộng tưởng về tương lai của nền điện ảnh nước nhà. Mọi người cho nhau phương thức liên lạc để tiện cho việc liên hệ cần hỗ trợ gì đó.

Ở nước ngoài, diễn viên cùng những người công tác trong lĩnh vực điện ảnh đến từ một quốc gia thường hỗ trợ lẫn nhau, hợp tác mưu cầu phát triển, nhưng lúc này chỉ là mới bắt đầu, đến cuối cùng nếu muốn đứng vững trên vũ đài quốc tế vẫn chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân.

“Anh cùng Lilith thế nào rồi?” Lúc Đường Phong đi từ trong toilet ra thì thất được Kino, cậu đi tới.

“Đó là chuyện của tôi.” Quay đầu lại liếc mắt nhìn Đường Phong, Kino trả lời có chút lãnh đạm rồi lại tỏ vẻ không để ý đến chàng trai thêm nữa.

Hình như là từ lúc trở về từ Los Angeles, thái độ của Kino đối với Đường Phong trở nên lạnh lẽo, Đường Phong cũng không biết mình đã đắc tội người kia ở chỗ nào.

“Anh đang giận tôi?” Đường Phong cũng không có lập tức rời đi.

Kino trầm mặc đưa lưng về phía cậu, Đường Phong cũng không vội, cậu chờ đối phương trả lời, cậu biết Kino người này không phải là người có thể nín nhịn, thanh niên đều là như vậy.

“Vì sao cậu lại thiếu tự trọng như vậy?” Quả nhiên, không đến ba phút Kino đã lên tiếng, chỉ là Đường Phong không hiểu lắm, khi nào thì cậu thiếu tự trọng?

“Tôi thiếu tự trọng?”

Kino mạnh xoay người lại, trong mắt tràn đầy tức giận, ngữ khí mang theo chất vấn: “Chẳng lẽ không đúng sao? Cậu rút cuộc vì cái gì muốn ở cạnh Charles, còn có cái kia Lục Thiên Thần, chính là vì được đóng phim cùng nổi tiếng?”

Giọng điệu thật sự khó chịu, Đường Phong cũng không tức giận, cậu chỉ là cười lắc đầu: “Tôi có quan hệ cùng bọn họ là vì nổi danh cùng đóng phim, như vậy nếu như tôi ở cùng một người không tiền tài không danh tiếng thì mới là có tình yêu thực sự? Kino, thành thực một chút, chúng ta đều là người trưởng thành, có quyền lợi tự do chọn lựa, tôi cũng không có vì ham danh lợi mà lên giường với bất kì ai.”

Kino cư nhiên còn đang vì chuyện xảy ra ở Los Angeles mà tức giận, nhưng đây là việc riêng của cậu, Đường Phong cũng không thích người khác bởi vậy mà đổ trách cậu hoặc là chụp cho cậu đội cái mũ đạo đức, cậu sẽ không trông nom Kino kết giao với ai, song song cũng không hi vọng người khác ước thúc cậu, cậu là một người trưởng thành biết mình đang làm gì.

Cậu phát sinh quan hệ với Charles cùng Lục Thiên Thần, cũng không có nghĩa cậu là một người tùy tiện.

Cả cuộc đời Fiennes luôn vì mình mà sống, đời này Đường Phong cũng thích dựa theo yêu thích của bản thân mà sống, cái nhìn của người khác đối với cậu không có vấn đề gì, cuộc sống là của cậu, cậu có đầy đủ kinh nghiệm cùng từng trải trong cuộc sống, cậu biết mình nên làm gì không nên làm gì, tuyệt không nghĩ bởi vì lấy lòng người khác mà ép buộc chính mình.

Đây là Fiennes thật sự, cũng là Đường Phong thật sự.

« Không nên là như thế này. » Kino có chút uể oải lắc đầu, giống như là Đường Phong trong suy nghĩ của hắn không phải là cái dạng này.

« Như vậy anh nghĩ tôi hẳn là dạng người gì ? »

Kino nhìn về phía chàng trai, lập tức liền thở dài : « Tôi không biết. »

« Anh nghĩ rằng tôi là một tiên nhân không ăn khói lửa nhân gian sao ? Sẽ không tức giận, sẽ không phẫn nộ ? Ý tứ của giữ mình trong sạch không có nghĩa là tôi phải cấm dục, hay là lại cấm thấy tôi hẳn là phải được người bảo hộ ? Không, Kino, đó không phải là tôi. » Cậu vỗ vỗ bả vai Kino, « Tôi cũng là đàn ông như anh, phần lớn bản tính của đàn ông tôi đều có, chỉ là hiểu được tiết chế mà thôi. »

« Vậy cậu cũng không nên lên giường cùng Lục Thiên Thần ! » Thanh âm của Kino có chút lớn, may mà vị trí của bọn họ tương đối hẻo lánh, nếu không Đường Phong sẽ cho Kino một quyền rồi, ai sẽ thích việc riêng của mình bị hô lên chứ ?

« Kino. »

Kino đột nhiên ôm lấy vai Đường Phong, lồng ngực của hắn phập phồng lên xuống chứng tỏ chủ nhân đang có tâm tình vô cùng kích động, đôi mắt chăm chú nhìn vào chàng trai : « Tôi... tôi không thích cậu như vậy, tuyệt không thích. »

« Charles có thể, Lục Thiên Thần có thể, như vậy tôi có đúng hay không... »

Đường Phong không để cho Kino nói hết lời, cậu đưa tay bịt miệng đối phương, nói như chém đinh chặt sắt : « Không ! »

« Vì sao không ? Vì sao tôi không thể ? » Kino dùng một tay kéo tay của Đường Phong xuống, hai người lập xả cùng nhau, Kino lung tung hôn môi cậu, Đường Phong một tay đỡ bả vai đối phương, một cú đâm liên hướng bụng của Kino đánh tới.

Người đàn ông uống qua rượu rất nhanh lui về sau hai bước rồi ngã ngồi xuống đất, Đường Phong không có cách nào đi an ủi Kino, cho dù Kino giống như một chú chó con bị thương ngồi dưới đất, trong miệng phát ra thanh âm thống khổ.

« Kino. » Đường Phong gọi tên người đàn ông.

« Xin lỗi, xin lỗi, tôi biết tôi không nên như vậy, tôi cũng biết cậu không phải Fiennes, thế nhưng tôi rất khó chịu, lúc nhìn đến cậu và Lục Thiên Thần ở cùng một chỗ... tôi không biết mình bị làm sao nữa. » Kino nhẹ nhàng lắc đầu.

Đường Phong đi qua cúi người vỗ vỗ vai Kino : « Được rồi, đừng giống như một đứa con nít ngồi dưới đất như vậy xấu lắm, lần sau lại chạm vào tôi hay nói những lời khiến tôi không vui, tôi sẽ thật sự đánh anh. »

« Cậu đánh tôi đau quá. » Kino cười khổ một tiếng, bị Đường Phong đánh một quyền, rượu cũng bay hơn phân nửa.

« Vậy anh nên biết tôi cũng không phải dễ chọc. » Đường Phong khoanh tay đứng bên cạnh cười, « Cho nên đừng đem tôi coi như Fiennes, anh hẳn là vẫn còn bị vướng mắc bởi cái bóng của Fiennes, ngẫm lại xem anh có thật là thích anh ấy hay không, nếu như anh thật sự thích anh ấy thì tại sao những năm anh ấy còn sống lại không phát giác, mà thẳng đến khi anh ấy chết thì anh mới biết được là anh thích anh ấy ? »

« Tôi... »

« Trở về nghĩ kĩ lại. »

Một người nếu thật sự yêu một người, muốn yêu, đã sớm yêu rồi.

Cần gì phải vẫn luôn đợi, vẫn luôn không chỗ nào phát giác.

Chuyện này cũng là vấn đề mà Đường Phong lo lắng sau ngày trở về, có thể Kino yêu là một kết cục không hoàn mỹ, một người đàn ông gần như hoàn mỹ đã chết.

155. Chương 155 - Bẫy Rập

Có rất nhiều đạo lý mà người khác không có cách nào nói cho người biết, Đường Phong cũng không cho là lời nói của cậu sẽ đối Kino có tác dụng gì, nhưng ít ra có thể giúp Kino hiểu rõ nhanh chóng đi ra khỏi cái bóng của Fiennes, cậu biết sớm muộn gì Kino cũng sẽ đem Fiennes đặt vào trong hồi ức, chỉ là lúc này sẽ nhanh hơn một chút.

Cậu nguyện ý làm bạn với Kino, về phần những thứ khác, vẫn là quên đi.

“Đời trước thế nào lại không có nhiều người thổ lộ với mình như vậy nhỉ?” Đường Phong nhìn vào gương chỉnh sửa quần áo cho ngay ngắn.

Hai ngày nay cậu không có phân cảnh, cậu có thể đi làm một ít chuyện khác, hôm qua tiểu Annie lại gọi điện mời cậu đến nhà bé con làm khách, lần trước vì tảo mộ cho Fiennes mà từ chối, lần này mà còn cự tuyệt nữa nhất định sẽ khiến bé con bị tổn thương, Đường Phong không có biện pháp cứng rắn với trẻ con thiên chân khả ái, dù sao cũng vừa vặn có hai ngày nghỉ nên cậu đã vui vẻ đồng ý.

Nhà của Annie ở ngay Philadelphia, từ khách sạn của Đường Phong chỉ cần đi hai tiếng máy đồng hồ bằng máy bay là có thể tới nơi, Đường Phong dự định ngày hôm nay đi, ở nhà Annie nghỉ ngơi một đêm, ngày mai sáng sớm lại ngồi máy bay trở về.

“Đời trước? Nghe giống như hiện tại cậu rất được hoan nghênh, Lục Thiên Thần thổ lộ hẳn đã làm cho cậu tâm hoa nộ phóng rồi, Đường Phong bảo bối nhi, ta đây rất thiếu thốn tình cảm a.” Ngữ khí ngả ngớn này ngoại trừ Charles thì không còn ai có thể nói thuận miệng hơn nữa, tên kia mặc một bộ đồ nhàn nhã màu xám tựa ở cửa, cũng không biết tới từ lúc nào.

Còn hơn Lục Thiên Thần, Charles mới chân chính là người vô cùng rảnh rỗi.

“Đúng vậy, trước khi tôi rơi xuống nước không có ai nhìn ngắm cả.” Mặc quần áo xong xuôi, Đường Phong đi tới đầu giường lấy điện thoại xem thời gian, tám giờ rưỡi sáng, cậu có thể đến nhà Annie trước bữa cơm trưa.

“Tính ra chính là tôi đã khai quật lên mị lực của cậu, bảo bối nhi.”

“Úc, cảm ơn.” Từ ngăn kéo lấy ra một hộp điểm tâm ngọt tinh mỹ mua hôm qua làm quà tặng, Đường Phong đi ra cửa, lúc đi ngang qua Charles thì người kia liền kéo lại cánh tay của cậu.

“Tôi rất thích trẻ con.” Charles cười đến xán lạn, “Nhất là bé gái dễ thương a.”

Biểu tình này trong mắt Đường Phong như thế nào lai rất tà ác a?

“Ông chú kì quái đáng sợ.” Đường Phong bỏ qua Charles đi xuống dưới, Lục Thiên Thần đang ngồi trước bàn ăn xem báo, cậu hỏi, “Tôi muốn đến nhà Annie ở hai ngày, anh đi không?”

Charles đi ở phía sau nhếch miệng hừ lạnh một tiếng.

Lục Thiên Thần ló đầu ra khỏi báo chí, trả lời lạnh nhạt: “Tôi ghét trẻ con.”

...

...

“Cậu thực sự thích bé gái?” Lục Thiên Thần ngồi trên ghế salon, hai tay khoanh trước ngực.

“Không, tôi hận chết trẻ con.” Charles đồng dạng tư thế ngồi bên cạnh Lục Thiên Thần, đường nhìn của bọn họ đều rơi lên người Đường Phong ở bên kia cửa sổ thủy tinh đang cùng tiểu Annie chơi bắn súng nước, thật không rõ trẻ con tùy hứng lại ngu ngốc có cái gì chơi vui, những đứa trẻ bốn năm tuổi này không chỉ không hiểu chuyện, đa số còn được gia trưởng dung túng thành tiểu ma đầu ác liệt.

Lục Thiên Thần không thích trẻ con, bởi vì hắn không có kiên nhẫn để chơi đùa với chúng, cũng không có biện pháp giao lưu.

Charles không thích trẻ con, bởi vì hắn cảm thấy một đám trẻ con cãi nhau giống như một đám vịt kêu ầm ĩ khiến hắn cảm thấy phiền lòng.

Cho nên ánh mắt của bọn họ không hề đặt lên người tiểu Annie như một tiểu búp bê, mà là ở trên người bị súng nước bắn tới làm ướt tóc cùng sơ mi, Đường Phong.

“Tôi nghĩ cậu sẽ không đi theo, hai ngày nay không phải là cậu có một tiệc rượu phải tham gia sao?” Charles liếc mắt nhìn người bạn thân bên cạnh.

“Hai ngày này chẳng phải cậu cũng có sinh ý cần làm sao?” Đường nhìn của Lục Thiên Thần tạm thời chuyển từ trên người Đường Phong qua tiểu Annie, hắn híp mắt, “Cứ cảm thấy cô bé tên Annie này có chút quen thuộc.”

“Nó là con rơi của cậu?” Charles mở ra một câu vui đùa kén cỏi.

« Nó càng giống con của cậu không phải sao ? Nhìn mái tóc nâu đậm kia xem, quả thực giống cậu như đúc. »

Bên ngoài cửa sổ, Đường Phong cùng tiểu Annie chơi đùa hồi lâu hướng hai người đàn ông trong phòng vẫy vẫy tay, ý bảo Lục Thiên Thần cùng Charles đi ra cùng nhau chơi đùa, hai người không hẹn mà cùng mỉm cười lắc đầu xua tay, biểu thị bọn họ ngồi trong phòng là được rồi.

Nếu như không phải không yên tâm về Đường Phong, bọn họ mới không cần đến đây chơi đùa với nhóc con.

Điện thoại di động của Charles đột nhiên vang lên tiếng chuông, Lục Thiên Thần cũng nhìn qua.

« An toàn đứng đầu. » Charles cười mở ra điện thoại kiểm tra tư liệu, ngay khi bọn họ vừa tới nơi của tiểu Annie, hắn liền đem tên cùng địa chỉ của phụ thân Annie nhớ lại, những tin tức này giúp Charles có một cuộc điều tra nho nhỏ để biết Annie rốt cuộc có lai lịch gì.

Nhiều tốt đẹp chính là thói quen nghề nghiệp, mặc kệ thân ở nơi nào cũng có thói quen điều tra thân phận của người xa lạ.

Rất nhanh xem xong nội dung file tài liệu, Charles giống như không có việc gì đem điện thoại cất kỹ, nhìn bé con Annie đang cười vô cùng hài lòng ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói : « Không điều tra được. »

...

...

Sáng hôm sau, Đường Phong trở về cùng Lục Thiên Thần và Charles, tiểu Annie được bảo mẫu ôm ở cửa vẫn lưu luyến hướng bọn họ phát tay.

« Ba ba » của tiểu Annie đứng trên sân thượng lầu hai nhìn xuống, sau khi nhìn xe của Đường Phong bọn họ rời khỏi phạm vi đường nhìn liền xoay người gọi điện thoại.

« Ông chủ, bọn họ đã đi. » Người đàn ông dè dặt thanh âm.

[Tiểu thư chơi vui không ?] Đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng nói đặc biệt trầm thấp của Albert, giống như thanh âm lời bực bực trên sân khấu kịch Xé-chi-phia, mang theo một cổ vị đạo hoa lệ.

« Tiểu thư Annie cùng Đường Phong tiên sinh chơi đùa vô cùng vui vẻ. » Người đàn ông theo sự thật báo lại, trẻ con thông minh thế nào vẫn là trẻ con, thiên tính mê chơi cũng sẽ không bởi vì vậy mà cải biến.

[Tốt]

« Ông chủ, cần hành động sao ? » Người đàn ông thử hỏi.

[Không, như bây giờ cũng rất tốt, ta mong muốn trong quá trình cậu ta lớn lên sẽ có vết tích của ta, nhưng không hy vọng quá sớm ngắt lấy trái cây vẫn còn xanh, khiến Annie tiếp tục giữ liên lạc cùng Đường Phong]

[Vâng, ông chủ]

Mãi mòn dần cảnh giác của cậu ta, chậm rãi, từng bước một, hưởng thụ lạc thú được mang đến trong quá trình săn mồi.

...

...

Điện ảnh : Satan's Alley

Cảnh 43, ban ngày, trấn nhỏ phụ cận giáo đường, quay ngoại cảnh, tu sĩ Đường.

Tu sĩ cùng mấy người đồng bạn cùng tu trong viện đi tới trấn nhỏ phụ cận giáo đường mua thực phẩm vật tư, bởi vì mua thực phẩm tương đối rườm rà cho nên bọn họ đều tự phân phối nhiệm vụ chia nhau đi mua.

Đường cần phải mua một ít đồ dùng đơn giản dùng trong cuộc sống, như là bột mì các loại, lúc hắn ở quê nhà vẫn luôn ăn cơm tẻ, lão cha sứ cũng nhập gia tùy tục mà cùng ăn cơm tẻ với hắn, bất quá có đôi khi lão cha sứ cũng sẽ làm bánh mì cho hắn ăn, hắn rất thích món ăn mềm giòn ngon miệng này, chỉ là hôm nay bắt đầu có chút nhớ cơm tẻ.

Nhớ nhưng rất nhiều rất nhiều thứ, tỷ như người.

Chris rời đi đã được nửa năm, nếu như trong nửa năm này Chris không thỉnh thoảng viết thư cho hắn, hắn sẽ cho rằng người đàn ông từng có hành vi thân mật với hắn đã triệt để ly khai thế giới của hắn.

Đường đi đến một tiệm bán bột mì, hiện tại ông chủ đã quen với hắn, không cần giống như ban đầu cần khoa tay múa chân cùng viết chữ ra giấy, ông chủ đã chuẩn bị tốt bột mì cho hắn.

Đường thanh toán tiền, hắn cùng công nhân trong tiệm mang bột mì lên xe ngựa, bột mì cần cho toàn bộ giáo đường không thể chỉ là một túi nhỏ có thể giải quyết.

Hắn nhớ Chris, lần đầu tiên chính là Chris mang theo hắn đến trấn nhỏ đi mua vật tư, người kia nói cho hắn biết làm thế nào để giao lưu cùng ông chủ, thế nào điều khiển xe ngựa, hắn đột nhiên bắt đầu tưởng

niệm Chris, từ lúc người đàn ông anh tuấn tóc vàng rời đi, theo thời gian trôi qua, hắn càng vô pháp khắc chế chính mình suy nghĩ nhớ nhung người kia.

Đây là tội, nhưng hắn đột nhiên không quan tâm nữa. Cuộc sống mỗi ngày đều không thú vị, hắn cảm thấy chính mình sắp chán chết.

« Này, tu sĩ, việc nặng này để cho tôi tới làm đi, trời a, tay của người thế như lại trắng trẻo mềm mại như vậy, còn muốn đẹp hơn cả tay của tiểu thư Leona. Tu sĩ, người thế nhưng là người phương Đông duy nhất ở nơi đây, nghe nói người ở chỗ của các người có thể bay có thật không ? Ừ, thượng đế, tu sĩ, các cô gái ở chỗ các người cũng có làn da mịn màng như của người sao ? Chúng tôi, chúng nó thoát nhìn thật... » Tiểu nhị của tiệm bột mì nuốt nước miếng một cái, bàn tay thô ráp tựa hồ sẽ hướng qua chỗ chàng trai sờ tới.

« Tom ! Khốn kiếp, đừng quấy rầy tu sĩ ! » Ông chủ từ bên trong hô to một tiếng, Tom nhếch miệng âm thầm chửi một tiếng rồi tiếp tục đem bột mì ném lên xe.

Đường đi đến bên cạnh xe ngựa đứng nhìn, hắn không thích người tên Tom này, sau khi Chris rời đi một tháng, mỗi lần hắn tới đây mua bột mì, người tên Tom này đều dùng ánh mắt khiến hắn khó chịu mà nhìn hắn, khi biết hắn không thể nói chuyện liền cố ý ghé vào lỗ tai hắn nói những lời hạ lưu lại khó nghe.

Người nơi này so với trong tưởng tượng của hắn càng thần sĩ, cũng so với trong tưởng tượng của hắn càng thô tục.

Tom so với Chris giống như bùn lầy bị mưa xối qua cùng mây trắng trên bầu trời.

Hắn càng ngày càng nhớ Chris.

Chris, anh rốt cuộc đến lúc nào mới có thể trở về ?

Chris, tim của tôi đã có đáp án rồi.

156. Chương 156 - Gặp Harve

Phân cảnh thứ 43 thuận lợi hoàn thành, điều này cũng có nghĩa bộ phim điện ảnh “Ác ma đường mòn” đã hoàn thành hơn phân nửa, khoảng cách từ ngày khởi quay đến nay cũng đã hơn một tháng, dự tính quay phim có thể hoàn thành trong ba tháng.

Đạo diễn Lý Ngụy đối với thời gian quay phim luôn nắm giữ rất tốt, ngay khi bọn họ quay xong liền có thể tham gia các lễ trao giải điện ảnh lớn, mặc kệ là nhân viên hay diễn viên, đều có thể có cơ hội thu được phần thưởng tương ứng, thậm chí là giải thưởng lớn cuối cùng.

Lúc Đường Phong đang tẩy trang trong phòng hóa trang thì gặp Kino, ngày hôm nay không có phân cảnh của Kino, Kino đi tới phim trường cùng các nhân viên nói chuyện phiếm sau đó trực tiếp chạy đi tìm Đường Phong.

“Tôi tới để xin lỗi, không phải đang ở trạng thái say rượu hay ngáy ngủ, Đường Phong, thỉnh tiếp nhận sự áy náy chân thành tha thiết nhất, tôi vì sự thất thố đêm hôm đó mà vạn phần xin lỗi, xin lỗi.”

Một màn diễn ra như một đứa con nít ngoan ngoãn nhận sai, thiếu chút nữa khiến Đường Phong nhin không được mà đưa tay qua vỗ vỗ đầu Kino.

“Xin lỗi bằng miệng rất không có thành ý.” Đường Phong đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay, “Vừa lúc là giờ ăn cơm trưa, mời tôi ăn cơm đi, tôi biết gần đây có một nhà hàng Nhật Bản rất ngon.”

Nửa tiếng đồng hồ sau đó

Đường Phong gấp khối cá được phết mù tạc bỏ vào trong miệng, đối với cơm trưa được mời miễn phí, cậu thế nhưng một chút cũng sẽ không khách khí, mà một bữa cơm bình thường này đối với người như Kino ngay cả so với trâu mất một sợi lông còn không tới.

“Nếu như cậu thích ăn sushi, tôi biết có một nhà hàng làm ngon chẳng kém, lần sau tôi đưa cậu đi.” Kino ngồi đối diện với Đường Phong, phần lớn thời gian hắn chỉ nhìn chàng trai ăn, bản thân chỉ thỉnh thoảng động động chiếc đũa.

“Không cần phiền phức như vậy, lần sau đến lượt tôi mời, bắt quá anh có ăn lẩu không? Tôi thích ăn lẩu, mỗi lần ăn lẩu tôi đều cảm thấy rất hạnh phúc.”

Sau khi sống lại liền thỉnh thoảng ăn một lần, ăn đến muốn quên cũng quên không được, chẳng đến thực sự ở trung Quốc rồi, Đường Phong mới biết những món Trung mình ăn trước đây có bao nhiêu vô vị.

Kino đương nhiên là gật đầu đáp ứng rồi, hắn cầu còn không được.

“Đường Phong, tôi có việc muốn nói với cậu.” Để đũa xuống, Kino đặt hai tay lên đầu gối, thẳng thắt lưng.

Bộ dạng Kino nghiêm túc khiến Đường Phong cũng dừng đũa, cậu uống một ngụm chè xanh, hỏi: “Àn, chuyện gì?”

“Từ giờ trở đi tôi muốn theo đuổi cậu, tôi không có đem cậu trở thành thể thân của Fiennes, điểm này tôi phải sớm nói rõ, tôi biết cậu là Đường Phong, hiện tại tôi đã hiểu rõ lòng mình rồi.” Kino có chút nhú mày, hai mắt nhìn thẳng Đường Phong, thoát nhìn thật sự rất nghiêm túc.

Hắn tiếp tục nói: “Tôi nghĩ cậu nói đúng, nếu như tôi thực sự yêu Fiennes thì sẽ không đợi đến sau khi anh ấy mất mới phát hiện tôi yêu anh ấy, thế nhưng hiện tại không giống như vậy, trong lòng tôi có một loại khát vọng mạnh mẽ, mỗi lần tôi thấy cậu đều cảm thấy nhân sinh tràn ngập sức sống cùng ý nghĩa.”

“Cậu chính là ý nghĩa cuộc sống của tôi, Đường Phong.” Trong mắt Kino lộ ra hai ngọn lửa nóng cháy, hừng hực thiêu đốt.

Như vậy khiến Đường Phong có chút không biết phải trả lời như thế nào, sự chấp nhất của Kino khiến cậu không biết phải làm sao, cứ tiếp tục cự tuyệt sẽ khiến Kino không cam lòng, trái lại sẽ càng muốn theo đuổi cậu, tâm lý phản nghịch của thanh niên luôn luôn rất nghiêm trọng.

“Hảo, nhưng anh phải làm một cái trường kỳ chuẩn bị.” Đường Phong sáng khoái đáp ứng, dù cậu đáp ứng Kino thì cậu vẫn có thể thoải mái làm những việc mình muốn làm.

Cấp đi một cái cơ hội, khiến thời gian chứng minh tất cả, Đường Phong biết kết quả cuối cùng sẽ là cái gì.

Bởi vì, chuyện như vậy cậu đã thấy nhiều lắm.

Sau khi ăn trưa xong Kino lập tức lái xe đưa Đường Phong quay về nhà trọ, trước đó đương nhiên có nói qua việc giúp Đường Phong dọn ra ngoài, không cần ở cùng với hai người kia, bắt quá Đường Phong lấy lý do không có phương tiện mà cự tuyệt.

Tình huống hiện nay của cậu chỉ có thể cho phép cậu ở cùng Lục Thiên Thần và Charles, hơn nữa mặt ngoài của hai người này cũng có thể coi là thân sĩ, không cần lo lắng sẽ làm chuyện gì bất lợi với cậu, lại có nhiều sở thích hợp nhau, ở chung coi như hoàn hảo.

Kino không có miễn cưỡng Đường Phong, ngay lúc hai người chuẩn bị trở về, bọn họ gặp được một “Người quen” ở cửa.

“Bác sĩ Harve, anh cũng đến chỗ này ăn sao?” Kino nhìn thấy người quen thì lập tức giơ tay lên cùng đối phương bắt chuyện, Đường Phong vẫn yên lặng đứng một bên, đường nhìn lơ đãng lướt qua người phụ nữ cùng một cậu bé bên cạnh Harve.

Cha mẹ Harve là giáo sư đại học, bản thân của hắn là bác sĩ, mà vợ của hắn là con của một giáo sư dạy dương cầm, bọn họ kết hôn gần mười năm, có một đứa con khoảng sáu bảy tuổi, là một bé trai khá ái với đôi mắt to màu xanh bích.

Đôi mắt quả thực giống hệt Harve, đôi con ngươi màu xanh lục giống như một viên đá quý, lại giống như mặt hồ dưới ánh mặt trời không ngừng phát ra ánh sáng không giống nhau.

“Àn, hôm nay nghỉ ngơi nên đưa người nhà đi chơi, không nghĩ tới chúng ta lại gặp nhau, gần đây thật có duyên a.” Harve nở nụ cười, hắn tự nhiên đưa mắt dời về phía chàng trai Đông Phương bên cạnh Kino, trên

mặt vẫn là cái mỉm cười thân sĩ, “Vị này nhất định là người hợp tác mà Kino gần đây hay nhắc tới Đường Phong Đường tiên sinh rồi, Kino thế nhưng lần trước một mực khen cậu a.”

“Chào cậu, tôi là Harve, rất hân hạnh được biết cậu.”

Đường Phong nhàn nhạt cười, đưa tay nắm nhẹ rồi lập tức buông ra: “Tôi cũng vậy.”

Sau đó Harve lại hướng Đường Phong giới thiệu Lemona vợ của hắn cùng Bon con trai của hắn., mọi người làm quen một chút, trong toàn bộ quá trình Đường Phong luôn duy trì nụ cười mỉm của cậu, nhàn nhạt, lễ phép, lại mang cảm giác có vài phần xa cách.

“Đôi mắt của chú thật giống như trái nho đen, giống hệt đôi mắt của chú Fiennes.” Bon sáu tuổi ngẩng đầu, có chút ngốc hồ hồ nhìn Đường Phong.

“Cám ơn sự khen ngợi của cháu, Bon.” Đường Phong chủ động ngồi xổm xuống để tiện cùng Bon nói chuyện, cậu đưa tay qua lộ ra một cái tươi cười xán lạn tự nhiên: “Chú là Đường Phong.”

“Bon, cháu rất hân hạnh được biết chú.” Cười ngượng ngùng, Bon tiến lên vươn tay nhẹ nhàng ôm chàng trai, Đường Phong nhắm mắt rồi đưa tay ôm lại, lần trước cậu ôm Bon là khi nào nhỉ?

Hình như là hai năm trước, không nghĩ tới Bon cư nhiên còn nhớ rõ cậu, còn nhớ rõ chú Fiennes.

“Nó rất thích cậu, này thật kì diệu, lúc nào gặp người lạ nó cũng luôn hồ hững, hôm nay cư nhiên chủ động ôm cậu.” Harve có chút kinh hỉ nói, đường nhìn dần rơi lên người Đường Phong, chính xác, giống như những gì Bon nói, Đường Phong cũng có đôi mắt đen lầy như Fiennes.

Giống như một mặt hồ sâu thẳm chứa thật nhiều điều bí ẩn, luôn luôn khiến cho người khác nhìn không được muốn tiếp cận, tìm hiểu.

Kino cười ha ha, tự hào nâng cằm: “Này đương nhiên rồi, tôi nói rồi mị lực của Đường Phong rất lớn, người đã gặp cậu ấy đều sẽ thích cậu ấy.”

Đối với sự khích lệ của Kino Đường Phong lựa chọn không nhìn, cậu nhẹ nhàng xoa xoa đầu của Bon, sau đó đứng lên.

“Ngài có một đứa con thật khả ái.”

Về phần những thứ khác, cậu cũng không thể nói nhiều hơn nữa.

“Cám ơn.” Harve mỉm cười gật đầu, vẫn đứng ở cửa không đi vào, “Các cậu định về à?”

“Đúng vậy, chiều không có việc, trở về nghỉ ngơi một chút.” Kino thật thà nói.

Harve đề nghị: “Vậy không bằng cùng nhau đi uống chén trà đi? Lúc Fiennes còn sống rất thích uống trà...” Người đàn ông nói đến đây vẻ mặt có chút buồn bã, người vợ ở bên cạnh tiến lên an ủi Harve.

“Đây không phải lỗi của anh, honey.” Lemona nắm lấy bàn tay của chồng, cô vẫn luôn là một người phụ nữ hiền lành dịu dàng, Đường Phong không biết lúc cô cùng Harve kết hôn có hay không biết được những chuyện trước kia của Harve, có thể biết, có thể không biết, mặc kệ như thế nào hiện tại Lemona cùng Harve là một đôi vợ chồng hạnh phúc.

“Aizz, nếu như anh vẫn luôn ở bên cạnh anh ấy...”

Đường Phong cắt ngang lời Harve: “Ngài có gia đình của ngài, có vợ có con, cho dù thân là bác sĩ gia đình của Fiennes cũng không có khả năng mỗi phút mỗi giây đều ở bên cạnh anh ấy.”

“Cám ơn cậu.” Harve hướng Đường Phong lộ ra mỉm cười.

Đường Phong tùy ý cười, cậu kỳ thực cũng không thích uống trà, chỉ là vì học tập dưỡng sinh mà học tập uống trà, cậu cũng không hy vọng Harve ở cạnh cậu, bởi vì cậu không thích Harve, cậu thậm chí chán ghét người đàn ông đã phản bội cậu này.

Cho tới bây giờ vẫn là như vậy.

“Đường tiên sinh cũng cùng đi uống trà chiều đi.” Harve hướng Đường Phong phát ra lời mời.

Kino đứng một bên lộ ra dáng vẻ mong chờ, chỉ là Đường Phong đã lắc đầu cự tuyệt: “Xin lỗi, tôi còn có việc phải làm.”

“Thật sự rất đáng tiếc.” Lộ ra vẻ mặt thất vọng, Harve lại nhanh chóng thay bằng tươi cười thuộc về thân sĩ, “Sau này có cơ hội nhất định phải cùng nhau uống trà.”

“Trên thực tế tôi càng thích cà phê hơn.”

“Cà phê cũng không sai.”

Nói chuyện đến đó liền kết thúc, Đường Phong nhìn về phía Kino: “Không bằng tôi tự mình về, anh cùng Harve tiên sinh nói chuyện đi.”

“Không không không, tôi sẽ đưa cậu về, đây là việc phải làm,” Kino vừa nói xong liền hướng một nhà của Harve nói lời tạm biệt, “Harve, tôi đưa Đường Phong về, lần sau sẽ đến tìm anh.”

“Hẹn gặp lại.” Đường Phong nói lời chào liền xoay người rời đi, Kino liền nhanh chóng đuổi theo.

Mặc dù vừa rồi Đường Phong biểu hiện rất nho nhã lễ độ, nhưng Kino quen biết Đường Phong hơn một tháng hiểu rõ biểu hiện của Đường Phong khi này hoàn toàn không có vẻ ôn hòa khiến người khác thoải mái như bình thường.

“Cậu không thích Harve?” Kino thử hỏi.

Đường Phong vẫn bước về phía trước: “Tôi chỉ là không thích bác sĩ.”

Còn có bệnh viện, thuốc đắng, đồ uống tệ hại, thức ăn đơn điệu cùng một người bác sĩ tên Harve.

157. Chương 157 - Cuộc Viếng Thăm Của Harve

“Đường Phong, anh có quen vị bác sĩ tên Harve không? Ông ấy nói muốn gặp anh.” Người đại diện tiểu Vũ mở ra cửa phòng đi đến, vừa rồi có một người tự xưng là bác sĩ Harve đến tham quan, tiểu Vũ cũng không biết Đường Phong có quen biết với người kia.

Thấy sắc mặt Đường Phong không tốt lắm, cô có chút lo lắng hỏi: “Anh cũng không phải là quá độ mệt nhọc nên gọi bác sĩ chứ? Chỗ nào không tốt, nhanh cho tôi nhìn xem một chút.”

Tiểu Vũ lập tức lo lắng lên không ngừng xem xét Đường Phong.

“Tôi không có sinh bệnh, thân thể cũng rất tốt, được rồi tiểu Vũ, cô gọi bác sĩ Harve vào đi, ông ấy là bạn của Kino.” Chỉ là không biết tại sao lại đến tìm cậu.

Lần trước Đường Phong gặp Harve đã là chuyện của cuối tuần trước, thái độ của cậu không tính là nhiệt tình cũng không đến mức thất lễ, nhưng lại hơi có vẻ khách sáo lãnh đạm hẳn là đã tỏ rõ cậu không muốn cùng kết giao.

Vì sao Harve lại đến tìm cậu?

Đường Phong ngồi trên ghế salon nhẹ nhàng nhéo nhéo mi tâm đang đau nhức, chẳng lẽ có liên quan đến Kino? Chỉ là thoát nhìn Harve cùng Kino quen biết cũng chưa lâu.

Thế giới lớn như vậy, hết lần này đến lần khác lại gặp gỡ nhau, lẽ nào đây là vận mệnh?

Nhưng cậu bây giờ không phải là Fiennes, mà Harve sớm đã thành gia lập nghiệp có một người vợ hiền lành xinh đẹp cùng một đứa con thông minh khả ái, bọn họ đều có cuộc sống của riêng mình.

Chỉ chốc lát sau tiểu Vũ đã mang theo Harve đi tới, Đường Phong không để cho tiểu Vũ rời đi, cậu không muốn ở riêng với Harve, người đàn ông này đã từng chiều cổ cậu, đã từng cho cậu hứa hẹn cùng hi vọng lại đơn giản mà nuốt lời rời xa cậu.

Tình yêu đẹp dễ mà hao huyền, ở trước mặt thế giới hiện thực lại như vậy yếu đuối bất kham, chỉ cần chạm nhẹ một chút thì lập tức tan thành mảnh nhỏ.

Rất cảm ơn người khác trên đường đời đã từng thương tổn cậu, cho cậu biết rất nhiều đạo lý liên quan tới thế giới này, không phải cậu quá mức hiện thực, mà là thế giới hiện thực vốn có chính là hiện thực như vậy.

Người yêu người ở một khắc trước còn đang nói cho người biết muốn cùng nhau đi hết cuộc đời, công bố làm sao yêu người, lại cùng nhau mua một nông trường ở Bắc Âu xây dựng thế giới của hai người, rất có thể ở một khắc sau liền đi đến trước mặt người nói lời xin lỗi.

[Xin lỗi, chúng ta chia tay đi.]

[Vì sao?]

[Em cùng anh đều là đàn ông, tương lai chúng ta không thể có con, sẽ không có gia đình, cũng sẽ không có tương lai.] Tất cả đều chỉ là mượn cớ mà thôi, trẻ con bị vứt bỏ trên thế giới này nhiều như vậy, bọn họ chỉ cần đi nhận nuôi mấy người cô nhi, cái gì gọi là tương lai, cái gì gọi là gia đình, chỉ là người đã sớm buông tha mà thôi.

Cuộc sống ở nông trường Bắc Âu thực sự rất chán, đối với người không có cách nào buông tha cuộc sống thư thích hiện hữu, không có cách nào ly khai xã hội thượng lưu cùng làm bạn với ngư dương liền không có cách nào chấp nhận được hoàn cảnh xung quanh đây.

Nói thẳng ra, cũng chỉ là một người đối với tình yêu không có đủ chấp nhất mà thôi. Mượn cớ càng nhiều chỉ có thể làm cho người khác càng đánh giá thấp người mà thôi.

Không có dũng khí thì không có dũng khí, ai kêu Fiennes không chỉ là một người đàn ông còn là một người đàn ông thân mang trọng bệnh đây?

“Bác sĩ Harve, sao ngài lại đến đây?” Đường Phong mỉm cười nhìn người đàn ông luôn một thân trang phục thân sĩ đối diện, qua nhiều năm như vậy thói quen của Harve vẫn không có đổi, thích chú ý sinh hoạt, quần áo đều là hàng cao cấp, lại càng chú ý phương diện ăn ở.

Cậu lúc đó dĩ nhiên cho rằng người này có thể vì cậu mà buông tha cuộc sống xa hoa, cùng nhau đến Bắc Âu nuôi bò chăn dê, hiện tại ngẫm lại cảm thấy chính mình khi đó thật khờ khạo, lúc ấy cậu thậm chí còn một lòng bởi vì vậy mà buông tha sự nghiệp diễn xuất của mình.

Mà Fiennes khi đó vừa mới nhận được ba giải thưởng ảnh đế cao quý nhất, cuộc đời diễn viên trực tiếp bước vào giai đoạn huy hoàng nhất.

Cậu hẳn là phải cảm ơn Harve?

Nếu như không phải Harve lâm trận lùi bước thuận theo ý của gia đình kết hôn với Lemona thì sẽ không có siêu sao quốc tế Fiennes.

Đồng dạng, sự phản bội của Harve cũng làm cho Fiennes hiểu rõ rất nhiều đạo lý.

Không bị dao cắt qua sẽ không biết dao nhỏ có bao nhiêu sắc bén.

« Là tới tìm Kino sao ? Buổi chiều anh ấy mới có phân cảnh, buổi sáng đều ở nhà luyện tập lời thoại. » Kino vốn có nghĩ buổi sáng cứ tới đây nhưng bị Đường Phong một câu ‘Không nên quấy rối công việc đóng phim của tôi’ đánh lui, cậu mới không tin Kino đi đến phim trường sẽ an ổn ở trong xe luyện tập lời thoại.

« Nga, tôi ở gần đây, nghĩ đến các cậu đang quay phim liền đến đây nhìn, chiều hôm trước đáng tiếc không có cậu, Kino nói với tôi rất nhiều chuyện về cậu. » Khóe miệng Harve khẽ nhếch, đuôi mắt của hắn đã có nhàn nhạt nếp nhăn, nhưng điều này vẫn không làm giảm nửa phần mỉa mai của người đàn ông này như cũ.

Một người đàn ông nhiều tiền, lịch thiệp, ôn nhu sẵn sàng luôn luôn hấp dẫn người khác.

« Phải không ? » Đường Phong tùy tiện ứng phó một câu.

« Harve tiên sinh là bác sĩ sao ? » Tiểu Vũ ở bên cạnh hỏi.

« Đúng vậy, tôi bây giờ là bác sĩ gia đình của của ba Kino, nhưng đáng tiếc là đến nửa năm trước tôi mới biết Kino, cậu ấy rất ngưỡng mộ Fiennes, mà tôi vừa vặn là bạn bè của Fiennes, chúng ta cứ như vậy quen nhau. » Harve trả lời câu hỏi của tiểu Vũ xong liền chuyển hướng về phía Đường Phong, hắn vừa cười vừa nói, « Kỳ thực lúc Kino đồng ý nhận bộ điện ảnh này, người nhà của cậu ấy rất phản đối. »

« Bởi vì đề tài của bộ phim sao ? » Cùng Harve nói tiếp chính là tiểu Vũ, tiểu Vũ là một cô gái thích nói chuyện phiếm, điều này cũng là nguyên nhân vì sao Đường Phong cho tiểu Vũ ở lại.

Có thể không cần nói chuyện cùng Harve, cậu sẽ không nói.

Chỉ là thỉnh thoảng từ trong miệng Harve nghe được người đàn ông này nhắc đến tên mình lúc trước, điều này làm cho Đường Phong có chút nhịn không được muốn cười nhạt, cần gì cứ phải nhắc tới như vậy ?

« Đúng vậy, một nhà Kino đều xuất thân từ danh môn vọng tộc, ba của cậu ấy là tín đồ của Cơ Đốc giáo, mà bộ phim này lại vừa vặn có chút liên quan đến vấn đề tôn giáo, điều này là cho ba mẹ Kino rất tức giận. » Harve có chút bất đắc dĩ cười cười, « Nhà Kino có ba đứa con, Kino nhỏ nhất, trên cậu ấy còn một người anh trai cùng một người chị gái. »

« Bởi vì anh trai kế thừa công ty của gia tộc, Kino mới có thể theo đuổi giấc mộng của mình mà dấn thân vào giới giải trí, nhưng là người nhà của cậu ấy luôn muốn cậu ấy có vợ cùng một gia đình bình thường. » Lời này nói ra từ trong miệng Harve như thế nào lại có chút cổ quái.

Người luôn luôn mong muốn mình là đúng, cho nên cũng luôn luôn đi tìm các loại cơ hội đi chứng minh lựa chọn của mình là đúng.

Đúng hay sai có tiêu chuẩn gì ?

Lựa chọn của mình đến tốt cùng là đúng hay sai, chỉ có bản thân mới biết được.

« Bác sĩ Harve, ngày hôm nay ông không phải tới để tham quan, mà là đến để uyển chuyển nói cho tôi biết tôi không nên nỗ lực cùng Kino phát triển bất kỳ mối quan hệ gì, bởi vì tất cả đã định trước nếu như tôi cùng Kino yêu nhau sẽ không có tương lai, chúng tôi sẽ mất đi bạn bè người thân, sẽ mất đi sự nghiệp, ông muốn nói cho tôi biết những điều này phải không ? » Đường Phong trực tiếp nói ra.

Cậu quá hiểu Harve, càng quen thuộc một mặt đối trá của người đàn ông này.

Đường Phong nói trắng ra khiến cho Harve sửng sốt một chút, người đàn ông này cười ôn hòa : « Kino nói không sai, cậu quả nhiên rất thông minh. »

« Vì sao không phải là ông quá ngu dốt ? Vì lựa chọn người yêu của bạn mà rời đi bạn của ông thì sẽ không phải là người bạn chân chính, người bạn như vậy không cần nhắc đến, mà người nhà chân chính là mong muốn ông có thể có cuộc sống vui vẻ sung sướng, mà không phải vì một ít lợi ích của gia tộc cưới vợ để có con nối dõi trong tương lai, tương lai đối trá, hạnh phúc đối trá... » Đường Phong ngừng lại, cậu hỏi Harve một câu hỏi mà đời trước chưa kịp hỏi. « Bác sĩ Harve, cuộc sống như vậy sung sướng sao ? » Nói cho tôi biết, lựa chọn của anh thực sự khiến anh hạnh phúc vui sướng cùng thỏa mãn sao ?

« Tôi đương nhiên vui sướng rồi, tôi có một người vợ hiền lành xinh đẹp cùng một đứa con ngoan ngoãn dễ thương, một phần công việc ổn định, một gia đình mỹ mãn. » Lúc Harve nói đến cuối cùng liền có hơi chút dừng lại, trong đôi mắt bích lục hiện lên một tia sáng sau đó nhanh chóng khôi phục lại như bình thường.

« Đây mới là cuộc sống mà mọi người nên lựa chọn. » Harve nói một cách cường điệu.

Tốt, hiện tại Đường Phong biết được đáp án của Harve rồi.

Người không bỏ xuống được không phải cậu, mà là vị bác sĩ áo mũ chỉnh tề trước mặt.

« Rất rõ ràng đây là cái nhìn của riêng ông, người khác nhau sẽ có chọn lựa khác nhau, chỉ cần mình cảm thấy tốt là được. » Đường Phong nhẹ giọng nói vài câu, cậu rất nhanh nhìn về phía Harve bắt đầu đuổi người.

« Được rồi, bác sĩ Harve, tôi vẫn còn nhiều công việc cần làm không có quá nhiều thời gian để cùng ông thảo luận về nhân sinh, về phía Kino ông có thể yên tâm cho dù anh ta đối với tôi có ý tứ thì tôi cũng không đối anh ta có ý gì, ông muốn nói thế nào với người nhà của Kino là việc của ông, thế nhưng giúp tôi nói với

người đã nhờ ông đến một câu, nếu như người đó thật sự là người thân của Kino, mời người đó không nên can thiệp vào cuộc sống của Kino. »

Tiểu Vũ ở một bên sau khi biết Harve do người khác phái tới liền cũng không có sắc mặt hay ho lắm, đứng lên chỉ vào ra cửa : « Bác sĩ Harve mời đi cho, hi vọng lần sau ông không cần đến nữa, ông thật là một người bất lịch sự. »

Có một người đại diện hung hãn thật sự rất tốt.

Harve nhìn hướng Đường Phong sau đó trực tiếp xoay người, ngay lúc người đàn ông đi đến cửa lại dừng lại hỏi, « Ngày đó đi tảo mộ Fiennes, vì sao cậu lại muốn đưa hoa hồng đỏ ? »

« vậy ông vì sao lại muốn đưa hoa hồng trắng ? »

Biết rất rõ Fiennes thích hoa hồng đỏ, bởi vì không dám tỏ ra quá rõ ràng liền chọn lựa hoa hồng trắng, thật đúng là tác phong cẩn thận của một vị bác sĩ.

158. Chương 158 - Ăn Mày

Điện ảnh: Satan's Alley

Cảnh 50, buổi tối, cạnh biển ngoài giáo đường, quay ngoại cảnh, thanh tràng

Hắn thật không ngờ, chuyến đi này của Chris chính là... ba năm.

Ba năm, không phải ba ngày hay ba tháng, mà là rời đi tròn ba năm.

Sáng hôm nay tu sĩ vẫn như ngày thường mà đi sao chép kinh văn, hắn đến giáo đường này đã được bốn năm rồi, đồng dạng hắn cũng đã bốn năm không hề nói chuyện.

Hắn yên lặng ngồi trong phòng nhỏ hôn ám mà vui đầu sao chép kinh văn, đột nhiên hắn nghe có người ở bên ngoài lớn tiếng la lên.

“Chris! Chris đã trở về!”

Bút trong tay tu sĩ hốt hoảng rơi xuống, hắn gần như lập tức đứng bật dậy cùng người khác chạy ra ngoài, hắn đứng trong đám người chen chúc thấy được người đàn ông tóc vàng mà ba năm chưa từng thấy qua.

Trên mặt của Chris có những mảng bột màu vàng nhỏ mịn, một thân bụi bặm chồng chất, hiển nhiên là một đường gấp gáp trở về.

Bọn họ nói Chris từ nơi xa xôi học thành trở về, bọn họ nói tương lai Chris sẽ đến giáo đường ở thành phố lớn công tác, Chris sẽ trở thành người có danh vọng.

Tu sĩ bị người ngăn cách xô đẩy cho nên cũng không gặp được Chris, hắn phải đứng ở một bên nhìn, lúc này Chris bị người vây quanh hướng về phía hắn liếc mắt, tầm mắt của bọn họ ở trong không khí tiếp xúc cùng nhau, giống như ngọn lửa thiêu cháy thời gian ba năm hóa thành tro bụi, tất cả lại quay về thời khắc cạnh biển khi đó, những tiếp xúc thân mật, nụ hôn môi cùng động chạm trong nháy mắt rõ ràng đứng lên.

Buổi tối, tu sĩ sau khi thổi tắt hết các ngọn nến sáp ong trong giáo đường liền một mình đi tới cạnh biển, hắn đi rất xa, lại từ rất xa đã thấy được màu vàng quen thuộc ánh lên trong đêm tối.

“Tôi đã đi qua Pháp, Anh còn có nơi xa xôi gọi là Trung Quốc.” Câu đầu tiên Chris nói với tu sĩ, chính là những nơi hắn đã đi qua trong cuộc lữ hành ba năm này.

Lúc nghe đến từ cuối cùng, tu sĩ bỗng dừng mở to hai mắt.

“Cậu đang muốn hỏi vì sao tôi muốn đi Trung Quốc, phải không?” Chris tiến lên, mặt của hắn đã được rửa sạch sẽ, không có một chút bụi bặm, ba năm trôi qua, chỉ lưu lại vết tích thành thực trên khuôn mặt của người này.

“Tôi đi tìm cổ hương của cậu, đi tìm những câu chuyện liên quan đến cậu, tôi đi theo con đường mà cậu đã từ phương Đông xa xôi đến đây, như vậy quỹ tích nhân sinh của chúng ta sẽ bởi vậy mà có cùng xuất hiện.”

Gió biển vào đêm luôn luôn mang theo hơi thở lạnh thấu xương của biển, tu sĩ nhìn người trước mặt, trong đầu liên tục hồi tưởng từng chữ đối phương nói ra, mỗi khi suy nghĩ cẩn thận một chữ, trên người lại ảm áp một tầng.

“Tôi biết chuyện của cậu.” Chris mở ra hai tay ôm tu sĩ và lòng, chăm chú, không muốn buông ra.

Chuyện xưa của tôi...

Tu sĩ có chút phiêu tán theo ngọn gió biển nhớ lại bốn năm trước, khi đó lão cha sứ bị bệnh nặng nằm trên giường, hắt ra ngoài đi tìm thầy thuốc cho lão cha sứ, ở trên đường có ăn trộm lấy đi túi tiền của hắn, hắn vừa đuổi theo vừa hô hoán, chỉ là mọi người trên đường cũng chỉ chết lặng nhìn hắn, sau đó mở ra một con đường cho kẻ trộm.

Chỉ có một người thanh niên giúp hắn bắt được kẻ trộm, người kia gọi Lý Phong, là cậu ấm của một người giàu có trong thành, Đường quen biết Lý Phong từ lúc đó.

Bình thường Lý Phong hay giúp Đường chăm sóc lão cha sứ, ngày qua ngày bọn họ bắt đầu sản sinh tình cảm càng lúc càng thân mật, thế nhưng giấy không gói được lửa, ở một lần bọn họ ở chung có người ở ngoài cửa sổ đã nhìn thấy tất cả.

Rất nhanh, người của Lý gia đã đến mang Lý Phong đi, hắn còn nhớ rõ lúc đó người thanh niên đã hô to cùng mọi người “tất cả đều là lỗi của tôi, không liên quan gì đến Đường cả, là tôi ép buộc cậu ấy.” Lý Phong nỗ lực đem tất cả sai lầm gánh lên người mình.

Người kia sao có thể nói vậy chứ?

Tôi là tự nguyện, không có bất kì ai ép buộc tôi, tôi yêu anh ấy, tôi yêu người đàn ông gọi là Lý Phong.

Tại một nơi hẻo lánh, bọn họ bị nghiêm phạt, may mắn chính là Lý gia có quyền thế nên không có ai dám động đến Lý Phong, mà lão cha sứ bị bệnh nặng yêu cầu Đường đưa tro cốt của ông về cố hương.

Sau đó tu sĩ không còn thấy Lý Phong nữa, bọn họ nói Lý Phong có gia đình rồi, cưới vợ, là một tiểu thư khuê các.

Mà hắn cũng mang theo tro cốt của lão cha sứ rời khỏi nơi đây áp lực cùng chú mục này.

Này là bí mật của hắn, một bí mật giấu suốt bốn năm cũng không có nói ra.

“Đường, vẫn không muốn nói chuyện sao? Không muốn biết... tình trạng của Lý Phong sao?” Chris nói mang theo dự hoặc.

Xa cách bốn năm, tu sĩ lại lần nữa mở miệng nói chuyện. “Anh ấy... có khỏe không?: Vẫn chưa quen lần thứ hai nói chuyện nên thanh âm có chút, thế nhưng Chris nghe rõ những gì Đường nói.

“Cậu không hận hắn ta đã kết hôn sao?”

Đường cổ sức lắc đầu, hắn không hận, ở dưới hoàn cảnh đó, bọn họ cũng chỉ là những con kiến dưới chân của đại thần số phận, hoàn toàn vô năng vô lực.

Hắn sẽ nhớ kỹ Lý Phong đối hắn thật tốt, nhớ kỹ những điều tốt đẹp cùng hạnh phúc khi bọn họ ở cùng nhau.

“Tôi đã đi tìm hắn, hắn nói cho tôi biết lúc đó bởi vì cha bệnh nặng cho nên chỉ có thể nghe lời cha mẹ mà cưới vợ sinh con, hắn nói sau khi hắn có con sẽ tới tìm cậu, thế nhưng tôi nói cho hắn biết, hiện tại cậu ở cùng tôi rất tốt, Đường, cậu sẽ hận tôi sao?” Chris lại hỏi.

“Không.” Hắn cổ sức lắc đầu, Lý Phong nên ở nhà, nơi đó có gia đình có sự nghiệp của anh.

Chris nắm lấy tay tu sĩ: “Đi cùng tôi, chúng ta rời đi nơi đây!”

Gió trên biển không ngừng thổi vù vù, phẳng phất muốn đem bọn họ thổi đến nơi xa xôi khác.

...

...

Chuyện ngày đó Harve đến nói chuyện, Đường Phong cũng không có nói cho Kino, lấy tính cách của Kino nếu biết được nhất định sẽ náo loạn một trận với người nhà.

Gia thế của Kino Đường Phong có biết, cậu thậm chí còn quen biết anh trai của Kino, người kia có chút khắc nghiệt lại vô cùng nghiêm túc với công việc, người kia cùng Kino là anh em ruột, nhưng tính cách của hai anh em lại khác hẳn nhau.

Mặt khác còn có một việc, anh trai Jack của Kino đối với người em trai này rất bảo vệ, đây là chuyện ai cũng biết.

Cho nên Harve rất có thể là do Jack ủy thác mới đến tìm cậu nói chuyện, quá phận bảo hộ em trai như vậy cũng không có chuyện gì tốt.

Việc nhà của người khác, Đường Phong bắt lự.

Việc quay phim đã qua hơn phân nửa, đa số phân cảnh đều là phân cảnh hai người, lúc này công ty sản xuất đã bắt đầu hướng truyền thông tung tin, tạo uy thế trước cho phim.

Hai người diễn viên chính song song tiếp nhận tiết mục phỏng vấn của đài truyền hình, đối với loại phỏng vấn như vậy Đường Phong sớm đã quen tay hay việc, đối mặt với câu hỏi của người chủ trì luôn có thể đưa ra đáp án hợp lý.

Nếu thân là diễn viên, ngoại trừ diễn xuất còn phải tận lực phối hợp với việc tuyên truyền phim ở bên ngoài, ở trong phỏng vấn Đường Phong cùng Kino thỉnh thoảng khích lệ nhau, đa phần đều nói thật mà trong những lời nói thật này lại thỉnh thoảng dùng những từ ngữ ái muội khiến cho người ta suy nghĩ miên man bất định.

Đề tài của phim liên quan đến vấn đề đồng tính, cái này đã định trước đó là một trong những trọng tâm câu chuyện trong thời gian tuyên truyền, Đường Phong đã sớm nghe nói giải trí hiện tại sớm lưu hành vấn đề này.

Phim trước đây đại thể đều là hai diễn viên chính một nam một nữ, hiện tại bắt đầu lưu hành song nam chủ, từng bước dụ dỗ khán giả khiến cho tỉ lệ người xem khiến người người vui mừng.

Từ tuần sau bắt đầu dời địa điểm quay phim đến Los Angeles, bọn người Đường Phong cũng phải dọn nhà, lúc này bởi vì ở Los Angeles không lâu nên bọn họ lựa chọn ở khách sạn, phí dụng ở khách sạn đều do phía sản xuất cung cấp, những điểm phục vụ khác đều do diễn viên tự chi trả.

Nhà trọ lúc trước là do Charles ra tiền, tiêu xài bình thường là do Lục Thiên Thần ra, Đường Phong không muốn vẫn luôn dùng tiền của hai người kia, lúc này những phí dụng thêm vào cậu nói đều do cậu trả tiền.

“Cậu là nhân viên của tôi, những tổn hao của cậu lúc làm việc đều sẽ do công ty chi trả.” Lục Thiên Thần bắt chéo hai chân ngồi trên ghế salon trong phòng khách sạn, công ty là của hắn, hắn nguyện ý chi trả tất cả chi tiêu của Đường Phong.

“Tôi nói, bảo bối, cậu tân tân khổ khổ đi quay phim, không chỉ có hôn môi còn sắp làm, chỉ kiếm về ít ỏi năm mươi vạn đô la, còn bị đồng sự vạn ác Lục Thiên Thần bòn rút, kết quả cậu chỉ có thể lấy về mười vạn đô la. Thân ái, chỉ cần cậu hôn tôi một chút, tôi lập tức sẽ đem khách sạn này tặng cho cậu!” Charles nói hùng hồn, vì nụ cười của người đẹp nguyện tan nát nghìn vàng.

Đường Phong liếc mắt nhìn Charles: “Vậy thì tốt quá, vậy có đúng hay không tôi hôn anh bao nhiêu cái anh sẽ cho tôi bấy nhiêu khách sạn?”

“Anh thoát nhìn thật đúng là nhiều tiền a.” Charles không phá sản mới là lạ, đến lúc đó đã đến phiên lão Đường Phong đến bao dưỡng tiểu tử nghèo Charles rồi.

Đường Phong lại nhìn về phía Lục Thiên Thần: “Tôi nhớ là trong lúc ký hợp đồng cũng không có viết tất cả phí dụng bên ngoài của tôi đều do công ty chi trả, tỷ như phòng mát xa, phòng tập thể thao cùng phục vụ cơm ngoài.”

Cậu hiện tại đúng là không có quá nhiều tiền, nhưng cũng không cần phải... toàn bộ đều do người khác lo.

Charles cùng Lục Thiên Thần nhất định đi theo Đường Phong, chỉ là không đến hai ngày Đường Phong đã phát hiện một chuyện đáng sợ, thời gian bọn họ ở Los Angeles quay đến kết thúc, thời gian khoảng một tháng, cái này có nghĩa bọn họ sẽ ở khách sạn một tháng.

Ba ngày đầu, trừ tiền phòng do công ty trả tiền, các giấy tờ khác thì nhau bay tới khiến Đường Phong gần như phá sản.

Charles đặt một phòng riêng biệt, lý do là không thích dùng chung thang máy với người khác, đồng nghĩa với việc lựa chọn phòng tổng thống xa hoa có thang máy tư nhân chính là tiền phòng của bọn họ đều phải tự mình chi trả.

Lục Thiên Thần biểu thị tán thành, cho nên bọn họ hiện tại đang ở trong phòng ngủ của một phòng tổng thống xa hoa, kính đều là chống đạn, có thang máy riêng, lại có cả hoa viên sân thượng tư nhân hoa lệ.

Không cần phí dụng khác thì chỉ cần một tuần Đường Phong cũng sẽ phá sản, biến thành ăn mày.

159. Chương 159 - Bản Lĩnh Lời Thoại

Đường Phong rất nhanh đã phát hiện cậu bị Charles cùng Lục Thiên Thần kết bè tính kẻ, dựa theo sự tiêu phí của hai người kia mà tính thì căn bản cậu không thể chống đỡ đến khi quay phim xong.

Không sai, cậu thích kiếm tiền cũng vui về tiêu xài, nhưng cũng không có nghĩa là cậu thích phá sản hoặc là nhìn người khác đem tiền mà cậu cực khổ kiếm được tùy ý tiêu xài hoang phí, thế nhưng đề nghị này là do Đường Phong nói, cậu cũng không thể thay đổi.

Cậu cũng không phải loại người chỉ biết ngồi chờ chết, nếu đã muốn tính toán cậu, thì cũng đừng trách cậu không khách khí.

Ai trả tiền người đó là lớn nhất, Đường Phong lấy tốc độ nhanh nhất cùng khách sạn tiến hành câu thông, không chỉ thủ tiêu phòng tổng thống xa hoa còn trực tiếp hạ xuống tới loại phòng bình thường nhất, về phần tiền phòng dư ra cũng có thể bù đắp qua khoảng tiêu xài trong lúc chờ đợi.

Bữa sáng? Đẹp!

Các loại phục vụ tư nhân như mát xa nước thuốc? Đẹp!

Phục vụ cơm ngoài vô cùng xa xỉ? Đẹp nốt!

Làm xong tất cả thì Đường Phong phải đi làm việc, về phần Charles cùng Lục Thiên Thần khi trở về sẽ đối mặt với những gì Đường Phong làm, đã không có liên quan gì đến cậu.

Ngày hôm nay cậu cùng Kino quay một cảnh vũ hội Châu Âu, nói chính xác thì cũng không phải bọn họ hai người nhảy ở vũ hội, mà là hai người từ trong giáo đường trốn ra ngoài hoa viên nơi có thể mơ hồ nghe tiếng nhạc cùng nhau nhảy một điệu chúc phúc.

Sau đó còn một hồi diễn cảnh nóng cùng mãnh liệt, dự tính phải tốn nhiều thời gian mới có thể hoàn thành.

Ở trong một kiến trúc cổ xưa của Los Angeles, nhân viên công tác đang vì cảnh quay chuẩn bị, từ một tuần trước nhà sản xuất đã mời một đội ngũ chuyên nghiệp đến tiến hành bố trí địa điểm quay phim.

Phim quay về thời kỳ Âu Châu thế kỷ 19, hai người tu sĩ vượt đường xa đi tới nước Anh, lúc này nước Anh vừa trải qua cuộc cách mạng công nghiệp, mặc dù mọi người vẫn đối tôn giáo tín ngưỡng như cũ, thế nhưng phần lớn mọi người càng tin nhiệm khoa học, mọi người ở nước Anh lúc này đối với tương lai của bọn họ tràn ngập tự tin cùng hi vọng.

Mà nơi này cũng là một trong những nơi Chris đi qua trong cuộc lữ hành ba năm kia, đồng thời cho rằng nơi này là ngôi nhà lý tưởng cho bọn họ ở lại.

Kỹ thuật tân tiến có thể biến kiến trúc cổ xưa trở nên phong phú huy hoàng hơn rất nhiều, những vật kiến trúc làm từ gỗ đều được đổi mới, các vật dụng đều bày ra đồ con duyên dáng, các hoa văn trang trí phức tạp cũng hiển lộ rõ ràng hơn.

Trang trí nơi phòng khiêu vũ lại càng có nhiều hoa mỹ cùng phức tạp, ở giữa trần nhà có cả một nhánh hoa hồng làm từ thạch cao cùng bức đại phù điêu có đồ án hoa cỏ, trên vách tường lại có những bức vẽ mang phong cách Hy Lạp, kết cấu sáng tạo lại hợp lý, mặt đất lại dùng gạch men sứ có hoa văn, chúng nó được trải thành nhiều loại đồ án khác nhau, lúc Đường Phong cùng Kino đi đến hiện trường phải sợ hãi than với sự truy cầu chi tiết của đạo diễn, ở trong phòng yến hội này bọn họ phảng phất như thực sự về tới nước Anh vào thế kỷ 19.

Mà loại trang trí gần như hoàn mỹ này không chỉ vì tăng màu sặc cho phim, còn có thể giúp diễn viên tiến nhập nhân vật nhanh hơn.

Chris cùng Đường một đường chạy trốn đến nước Anh, bọn họ bỏ đi áo tu màu đen, Chris mang theo Đường đến một xưởng may làm một bộ quần áo theo yêu cầu, những năm gần đây hắn cũng kiếm được một ít tích cóp, tiền nên dùng ở chỗ đáng giá.

Lúc này Đường Phong đang cùng Kino ở phòng hóa trang phục thời kì Victoria khiến Kino bình thường có vài phần vị đạo hoa hoa công tử nhanh chóng biến hóa thành công tử quý tộc, người này sau khi mặc quần áo xong còn ở trước mặt Đường Phong xoay xoay mấy vòng, giống như đang nói, cậu xem đi tôi thật đẹp trai!

Nhưng sau khi Đường Phong mặc xong thì Kino phải cảm miệng lại.

“Tôi cảm thấy cậu là chàng trai phương Đông mặc lễ phục anh tuấn nhất trên đời!” Kino không chút nào keo kiệt mà ca ngợi chàng trai.

Nếu như Kino phảng phất là công tử quý tộc thế kỷ 19 bước ra từ trong tranh, như vậy Đường Phong chính là một mỹ nam dẫn theo vài phần vị đạo cổ điển của Trung Hoa, sau khi mặc vào lễ phục phương Tây lại không hề cảm thấy đột ngột hay không thích hợp, trái lại càng nhiều một ít vị đạo nội liễm thần bí, mà điều này vừa vặn với cảm giác mà đạo diễn Lý Ngụy muốn mang đến cho khán giả.

Lần đầu tiên khi Đường Phong đối mặt với đạo diễn thì cùng Lục Thiên Thần nhảy một điệu Tăng-gô, sau cũng có tăng mạnh ở ban huấn luyện siêu sao, hiện tại điệu Tăng-gô cùng với những vũ đạo xã giao khác đối với cậu đã không còn gì khó khăn, bất quá sau khi bắt đầu quay không lâu bọn họ liền gặp nan đề.

Vũ đạo của Kino cùng Đường Phong không nhảy ra cảm giác mà đạo diễn Lý Ngụy muốn, đây là lần diễn cảnh thân mật thứ hai bị đạo diễn liên tục hô dừng mà sau mỗi lần diễn lại thì càng thêm khó khăn.

Trong phim ảnh thường gặp phải một loại tình huống, rõ ràng hai người diễn viên chính đều là nam thì anh tuấn nữ thì xinh đẹp lại danh khí mười phần, nhưng khi thấu cùng một chỗ lại khiến người khác sản sinh cảm giác nhàm chán, đây là cái gọi là không có điện, không có phản ứng hóa học, vấn đề mà Đường Phong cùng Kino đối mặt hiện tại chính là vấn đề này.

Đây cũng không phải là vấn đề hai người chỉ cần cùng nhau tập luyện khiêu vũ là có thể giải quyết.

Vì thế đạo diễn chuẩn bị sửa chữa một chút lời thoại, làm sâu sắc hình ảnh hai nhân vật chính không ngừng giao lưu trong phim, cũng như tăng thêm phản ứng hóa học giữa hai người, khiến cho khán giả bị dời chú ý đi phần nào.

Đường Phong trước đó có thể nói là cơ bản đều dựa vào biểu tình, ánh mắt để diễn tả tình cảm nhân vật, mà phần sau của phim thì cậu phải dựa vào lời thoại để làm sâu sắc hình tượng nhân vật, một diễn viên vượt qua bản lĩnh nắm giữ lời thoại có thể làm cho khán giả càng thêm nhập tâm, tương phản nếu như diễn viên có lời thoại quá tệ thì có thể khiến khán giả trong nháy mắt phân tâm.

Tuy rằng bản lĩnh lời thoại của Kino không sai, thế nhưng hiện tại cùng Đường Phong đối diễn thì đột nhiên trở nên yếu thế.

Ngay khi hai người dưới sự chỉ đạo của đạo diễn Lý Ngụy bắt đầu diễn thì ông phát hiện được vì sao trước kia diễn coi như hòa hợp mà hiện tại trở nên không hài hòa lên. Nguyên nhân là do trước đó lời thoại của

Đường Phong cơ bản rất ngắn chỉ hai ba chữ một câu mà hiện tại Đường Phong lại cùng Kino có cả một đoạn thoại dài, cùng dưới một màn ảnh, ngay khi Đường Phong bắt đầu nói chuyện thì bầu không khí điện ảnh bắt đầu nồng nặc hẳn lên, mà đến khi Kino đối thoại, bầu không khí nồng nặc mùi điện ảnh lại thoáng hòa tan xuống một chút.

Bởi vì khi Đường Phong biểu diễn kết thúc ở ban huấn luyện là không tiếng động cho nên đạo diễn Lý Ngụy chỉ biết tiếng Anh của Đường Phong rất tốt, hoàn toàn không ngờ rằng bản lĩnh ngôn ngữ lời thoại của cậu cũng đã đạt tới cảnh giới hòa cùng bộ phim, bản lĩnh này chỉ có những diễn viên tiền nhập giới giải trí sau năm năm thậm chí mười năm mới có thể nắm giữ cư nhiên xuất hiện trên người một diễn viên mới, đây là điều mà đạo diễn Lý Ngụy thật không ngờ tới.

“Đạo diễn, vẫn không được sao? Quá kỳ quái rồi, trước đó tôi cùng Đường Phong vẫn luôn rất ăn ý, thế nào lại đột nhiên không có phản ứng hóa học rồi? Không bằng chúng ta đi hôn môi tăng điểm hóa học thế nào?” Kino không biết suy nghĩ của đạo diễn, cũng không biết vấn đề ở nơi nào, vẫn như bình thường vui đùa giúp bầu không khí trở nên dịu xuống.

Mà vấn đề đạo diễn Lý Ngụy nhận thức được thì Đường Phong cũng đã phát hiện ra, cậu dù sao cũng là một diễn viên gạo cội có kinh nghiệm, bản lĩnh lời thoại của Kino so với những người đồng thế hệ không hề thua kém, đạo diễn phim thương nghiệp cũng sẽ không yêu cầu quá nghiêm khắc, trong phim cũng không cần quá thâm tình hay bị thương.

Một số tình cảm của nhân vật đều được biểu đạt từ lời thoại, cái mà Kino thiếu chính là tình cảm nhân vật.

Hiện tại bối cảnh cùng diễn viên quần chúng đều đã vào chỗ, đạo diễn Lý Ngụy để cho đạo diễn chấp hành cùng phó đạo diễn đem phân cảnh của diễn viên quần chúng quay cho xong, ông thì gọi riêng Kino cùng Đường Phong vào phòng, ở dưới tình huống không có người khác liền đem tình hình thực tế nói cho Kino.

“Bản lĩnh lời thoại của tôi không được?” Kino đối với vấn đề này tựa hồ có chút kinh ngạc, việc hẳn kinh ngạc cũng không hoàn toàn là vấn đề này, mà là Đường Phong, một người phương Đông có tiếng Anh không phải tiếng mẹ đẻ lại có bản lĩnh lời thoại tốt hơn cả hẳn.

“Đường Phong, cậu đi ra ngoài trước, tôi muốn nói chuyện cùng Kino.” Đạo diễn đem Đường Phong tổng ra ngoài, quay đầu lại thì cửa đã đóng lại.

Đường Phong ở bên ngoài đợi nửa tiếng thì cuối cùng Kino cũng đi ra, cậu có chút lo lắng cho vị Đại minh tinh này, bất quá thoát nhìn Kino cũng không có gì không thích hợp, thấy Đường Phong liền hướng cậu phát phát tay rồi chạy tới.

“Tôi cùng đạo diễn thương lượng xong rồi, lời thoại của tôi không cần thu âm tại hiện trường mà dùng ghi âm sau khi được chỉnh sửa.” Kino vừa cười vừa nói, tựa hồ rất dễ dàng tiếp nhận đề nghị của đạo diễn Lý Ngụy.

“Một lựa chọn không sai.”

Kino hướng Đường Phong mở tròng hai mắt, xấu xa cười nói: “Không nghĩ tới bản lĩnh lời thoại của cậu tốt như vậy, tôi so với cậu quá thua kém, quả nhiên ánh mắt nhìn người của Kino tôi không hề kém, ngoại trừ đáp ứng yêu cầu của đạo diễn tôi cũng đã hướng ông ấy trưng cầu ý kiến.”

“Ý kiến gì?”

“Chỉ cần có thời gian tôi sẽ đi tìm cậu, nhờ cậu cái cao thủ lời thoại này bổ túc cho tôi, phí dụng thì tôi sẽ thỉnh thoảng mời đi ăn cơm các loại chẳng hạn, bất quá nếu như cậu muốn thịt của tôi vẫn là có thể.” Kino bày ra vẻ không đứng đắn.

Bất quá như vậy khiến Đường Phong yên tâm rồi, cậu chỉ sợ Đại minh tinh này bị tổn thương lòng tự tôn sau đó sẽ phá hủy tình hữu nghị giữa hai người, hiện tại có thể thấy được tiềm chất mà Kino có được thành công trở thành siêu sao, đó chính là có tâm tính tốt đẹp cùng tinh thần không ngừng học tập.

Quả nhiên, đạo diễn Lý Ngụy rất nhanh gọi Đường Phong đến, nói một đồng lời đơn giản là muốn Đường Phong có thể giúp đỡ Kino luyện tập nhiều hơn, hơn nữa Kino là một người không sai, Lý Ngụy hi vọng

Đường Phong nhân bộ phim này sẽ xây dựng quan hệ tốt với Kino, đây sẽ là bước đầu tiên cho việc tiến nhập vào Hollywood.

Người tốt thì nhân duyên luôn luôn không sai.

Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, thì chỉ cần hiện tại Kino là người hợp tác với cậu, Đường Phong cũng sẽ đáp ứng yêu cầu của Lý Ngụy.

Chỉ là sau khi cùng Kino hẹn tốt hai người sáng sớm sẽ gặp ở khách sạn thì Đường Phong mới nhớ tới phòng của cậu đã chuyển dời, không còn như lúc trước.

Chờ cậu gọi lại cho Kino thì đối phương lại tắt điện thoại.

160. Chương 160 - Giấu Kín

Làm sao để phát triển bản lĩnh lời thoại của một người, đối với Đường Phong mà nói ngoại trừ thiên phú về mặt ngôn ngữ còn cần nhiều hơn chính là luyện tập, luyện tập không ngừng, luyện tập thật nhiều lần, thẳng đến đêm lời thoại nhớ kỹ trong lòng, khắc vào trong đầu, khiến tình cảm nhân vật hòa cùng với lời thoại.

Không có gì trợ giúp cũng không có gì kỹ xảo, tất cả đều dựa vào việc quanh năm suốt tháng chưa từng ngừng nghỉ luyện tập, điều này cần một người buông tha một phần thời gian giành cho sự nghiệp giải trí mà vùi đầu vào trong luyện tập khô khan chán nản, mà tại nơi trần ngập vàng son mỗi ngày đều có tiệc tùng như Hollywood thì điều này có chút trắc trở, nhất là một ít ngôi sao thành danh quá sớm, thường thường không bao giờ quay đầu trở lại khắc khổ học tập.

Ngôi sao nhỏ tuổi thường hay thất bại khi lớn lên, ngoại trừ phương hướng lựa chọn bên ngoài lệch lạc, còn có những loại dụ hoặc từ ngoại giới khiến cho bọn họ nhanh chóng sa đọa.

Ngôi sao nhỏ tuổi Haley Joel Osment từng đóng trong “Nhân công trí năng” cùng “giác quan thứ sáu” cùng vài bộ phim nhựa hiện tại đã hoàn toàn rời khỏi phạm vi nhìn của mọi người, Đường Phong thủy chung luôn vì cậu bé đầy linh khí này mà cảm thấy tiếc hận.

Năm 1999, lúc diễn trong phim “Giác quan thứ sáu” thì Haley đã được đề cử giải nam phụ xuất sắc nhất ở giải Oscar, mà khi đó Haley mới 11 tuổi mà thôi, diễn xuất tuyệt vời làm cho mọi người đều đem cậu coi thành ảnh đế tương lai, đáng tiếc sau này bởi vì Haley hút ma túy, say rượu, tông xe cùng nhiều vấn đề mập mờ mà dần ly khai khỏi tầm nhìn của mọi người.

Diễn viên kia năm nay mới 22 tuổi, tương lai vẫn còn có cơ hội, chỉ cần cậu nỗ lực thoát khỏi những vấn đề khiến cậu rơi vào trong phiền phức, ai biết có thể trở thành một tiểu Robert Donny hay không?

Những chuyện đó sau này mới có thể biết được, còn tình huống hiện tại là Đường Phong đến giúp Đại minh tinh Kino luyện tập bản lĩnh lời thoại.

Ngày hôm qua Đường Phong gọi điện thoại cho Kino nhưng không biết vì sao tên kia vẫn luôn tắt máy, Đường Phong vốn muốn ngày hôm nay đến một quán nước hẻo lánh luyện tập là được.

Lúc Kino đến không có gọi điện thoại cho Đường Phong mà là đi hỏi số phòng của cậu, vừa nghe phòng của Đường Phong cư nhiên là loại bình thường, điều này làm cho hắn rất kinh ngạc, hắn biết công ty rõ ràng đã phân cho Đường Phong căn phòng tốt nhất, thế nào biến thành hạng thường rồi?

Sau đó Kino hỏi người của khách sạn mới biết được nguyên lai đều là do Đường Phong an bài, bởi vì khách sạn là do đoàn phim an bài, Kino có thể từ miệng người phục vụ biết được căn phòng lúc trước dĩ nhiên là một phòng tổng thống xa hoa, Kino không cần nghĩ cũng biết là do ai chọn.

Chắc chắn là cái tên Charles đáng ghê tởm kia.

Lúc này Kino học thông minh, cùng Đường Phong trò chuyện vài lần hắn đại khái biết được một ít tính cách của Đường Phong, cậu không thích bị người khác can thiệp vào cuộc sống riêng tư của cậu.

Rất nhanh Kino liền gọi điện cho Đường Phong, lấy lý do hôm nay cảm thấy khó chịu không thể đến khách sạn, phiền Đường Phong đến nhà hắn, mặc dù là do hắn nhờ vả Đường Phong giúp hắn luyện tập lời thoại, bất quá Kino biết với tính cách của Đường Phong khẳng định sẽ không đem chuyện này để trong lòng, quả nhiên Đường Phong không chút do dự đã đáp ứng yêu cầu của Kino.

[Tôi qua đón cậu] Kino ở đầu bên kia điện thoại nói.

“Không cần, không phải thân thể của anh khó chịu sao? Anh gửi địa chỉ qua cho tôi, tôi có thể tự mình đi qua.” Đường Phong vừa nghe điện thoại vừa lấy ra giấy bút ghi lại địa chỉ của Kino, bình thường khi Kino đến LA luôn ở nơi này.

“Hảo, nửa tiếng sau gặp lại.” Đường Phong đánh giá thời gian đi đường, cùng đối phương hẹn hảo rồi cúp điện thoại, xoay người bắt đầu thu dọn đồ đạc, cũng không có nhiều đồ lắm, kịch bản, điện thoại đi động cùng ví.

“Muốn đi đâu vậy?” Lục Thiên Thần đang ngồi bên cửa sổ gõ máy vi tính ngẩng đầu lên, ngón tay nhẹ nhàng đẩy gọng kính cho ngay ngắn lại.

Sau khi Đường Phong đem căn phòng tổng thống xa hoa giáng cấp thành bình thường thì Lục Thiên Thần cũng không hề nói gì, chỉ là kêu phục vụ đem hành lý xuống, về phần Charles, tên kia ra ngoài có việc vẫn chưa trở về, hiện nay vẫn chưa biết việc Đường Phong làm.

“Đến chỗ Kino luyện lời thoại.”Chàng trai cúi người đem kịch bản bỏ vào trong túi công văn.

Ngày hôm sau của đêm Đường Phong cùng Lục Thiên Thần phát sinh quan hệ, Đường Phong vẫn như cũ mà đối mặt với Lục Thiên Thần không hề suy nghĩ gì, mà Lục Thiên Thần cũng không có biểu hiện gì nhiều, không có quá đam mê cũng không quá kịch liệt, chỉ là ôn hòa hơn một chút.

“Tối về ăn cơm không?” Nhìn như tùy ý hỏi một vấn đề vô cùng then chốt.

“Trước tám giờ tối tôi sẽ về, anh cứ ăn trước đi, hoặc đợi đến lúc đó chúng ta sẽ ăn cùng nhau.”Đường Phong kẹp túi công văn đi ra đến cửa chuẩn bị đem giày mang vào.

“Hảo, đến lúc đó liên hệ cho tôi.”

“Bye!” Chàng trai đóng cửa vội vàng đi ra ngoài.

Lục Thiên Thần đem đường nhìn dời trở lại trên màn hình máy vi tính, mở tần số nói chuyện trực tiếp.

“Có tin tức về nơi ở của Charles chưa?” Lục Thiên Thần tựa lưng vào ghế, nhìn vào một người khác trong màn hình hỏi, ngữ khí cùng tư thái đúng chuẩn người trên cao.

[Hình cảnh quốc tế phân bộ ở Anh quốc đang theo dõi hắn, Charles tạm thời sẽ không đến nước Mỹ, hiện tại vẫn chưa biết được nơi của hắn, nhưng thuộc hạ đoán là ở Bắc Âu, vị trí cụ thể vẫn chưa biết]

Người đàn ông cười lạnh một tiếng: “hắn là một con cáo già nham hiểm, nếu như nơi ẩn thân của hắn mà bị người tìm được vậy thì hắn không còn là Charles rồi.”

[Lục tổng, chúng ta có cần...]

“Không cần, chuyện của hắn thì hắn sẽ tự lo liệu.”

...

...

Đường Phong ngồi lên taxi không bao lâu thì điện thoại của cậu vang lên, là một số điện thoại xa lạ, thoạt nhìn không phải là số trong nước Mỹ.

Lần đầu tiên Đường Phong đem điện thoại treo, nghĩ thầm đối phương có thể là gọi lộn số.

Lần thứ hai cậu mới bắt điện thoại, sau đó phát hiện đối phương quả nhiên là tìm cậu.

[Alo! Bão bối!] Giọng nam trầm thấp phóng đăng hoa lệ trong nháy mắt từ trong điện thoại truyền ra, phảng phất giống như cánh bướm không ngừng quạt đem đến một trận hương hoa của mùa xuân.

“Charles...” Đường Phong vô lực cười, cậu đã có vài ngày không thấy được đại hùng vui vẻ này rồi, tử mi ngấm lại thì cũng được bốn ngày rồi.

Charles ngay đêm nhận phòng xong liền bỏ chạy, Đường Phong cho rằng Charles có chuyện phải đi, Lục Thiên Thần cùng Charles bình thường luôn vì một ít công việc mà rời đi vài ngày, sau đó sẽ trở về, phảng phất chuyện này đã trở thành thói quen của Đường Phong.

Bọn họ sẽ rời đi, sau đó lại sẽ trở về.

[Nhớ tôi không, bảo bối?] Thanh âm này thật ngọt, rất khó tưởng tượng là do một người đàn ông anh tuấn cao to như một con ngựa nói ra.

“Nếu như anh không điện thoại đến, tôi thiếu chút nữa đã quên sự tồn tại của anh.” Đường Phong nhẹ giọng cười, mị lực lớn nhất của Charles chính là luôn làm cho người khác cảm thấy hài lòng.

[Úc, trời ạ, tôi cảm thấy tim của tôi đã bị cậu bóp nát, cậu đúng là một người đàn ông quyết tuyệt, thân ái của tôi, Đường khả ái của tôi, tôi rất nhớ cậu!] Quả thực giống như một người bị từ bỏ mà tức giận, than thở khóc lóc lên án sự tà ác của “Tra Đường”.

“Tra Đường” nhện không được nở nụ cười: “Được rồi, được rồi, anh thích diễn kịch lắm sao, được rồi, anh khi nào đã ra đến nước ngoài rồi?”

Lúc này Đường Phong mới nhớ tới điện thoại của Charles là gọi từ nước ngoài.

[Gần đây có một mỹ nhân người Anh đối tôi mạnh mẽ truy đuổi, liên tục nói cho tôi biết hần yêu tôi muốn chết, nhưng lòng tôi đã có cậu rồi, làm sao có thể chứa thêm người khác? Cho nên tôi chỉ có thể rời khỏi tầm mắt của hần, không để hần tìm được tôi, bằng không hần sẽ lấy cớ tay đem tôi cùng hần trói lại cùng nhau] Trả lời như là nói giỡn.

Đường Phong cũng cho rằng đối phương chỉ là đang nói giỡn.

“Nghe không tệ a, người kia nhất định là yêu anh thật lòng rồi, anh nên chấp nhận người ta đi.”

[Không! Tuyệt đối không! Tôi đối với hàng đũa tận cửa không có chút thích nào, hơn nữa tên kia tuy rằng lớn lên xinh đẹp nhưng lại rất lợi hại, một chút cũng không dễ thương như cậu, thân ái, lẽ nào cậu muốn tôi thay lòng đổi dạ? Cậu không tin tình yêu tôi dành cho cậu sao? Tôi thật đau lòng a...]

“Trình độ diễn kịch của anh sắp bằng Albert rồi.” Đường Phong có chút đau đầu xoa xoa cái trán.

[Đừng đem tôi so với tên biến thái không chút phẩm vị kia, được rồi, thân ái, tôi phải nói cho cậu một chuyện vô cùng xấu, cái người Anh xinh đẹp đuổi theo tôi đã biết đến sự tồn tại của cậu, tôi nghĩ hần sắp đi tìm cậu, cậu nghìn vạn lần không thể đem tôi tặng cho hần! Nếu không sau khi tôi trở về mặc kệ cậu có nguyện ý hay không tôi cũng sẽ nhất định kéo cậu lên giường đại chiến ba ngày ba đêm.] Bốn chữ cuối cùng dùng ngữ khí thật nặng, hơi có chút kích động, đặc biệt hung ác.

Đường Phong bình bình đạm đạm tùy ý trả lời: “Anh thật thích gây phiền toái cho tôi, Charles.”

Một phen ác ngôn ác ngữ của Charles đối Đường Phong giống như nắm tay đánh vào đồng cát, không có chút lực.

[Tôi sẽ bồi thường cho cậu, thế nhưng cậu hãy tin tưởng, tuy rằng con đường tình ái của chúng ta không thuận buồm xuôi gió, nhưng chúng ta có một trái tim kiên định mà ngoan cường..]

“Còn có lời vô ích nào khác không?” Một câu nói không chút hiểu phong tình trực tiếp đem Charles đánh ngã xuống đất.

[...Đã không có]

“Không có việc gì không cần gọi điện thoại cho tôi.” Đường Phong quả quyết cúp điện thoại.

161. Chương 161 - Phân Cảnh Ở Hoa Viên

Ngày hôm nay luyện tập lời thoại coi như thuận lợi, có mấy lần thoát nhìn Kino đối với việc luyện tập có chút chán nản cùng không kiên trì, bất quá dưới sự hướng dẫn cùng đốc thúc của Đường Phong hẳn vẫn luyện tập tròn một ngày.

“Bây giờ tôi đã hiểu vì sao bản lĩnh lời thoại của cậu tốt như vậy rồi, trời ạ, cậu lại có thể cả ngày nhìn vào gương đọc lại đọc thoại, cậu không thấy mệt cùng buồn chán sao?” Vào lúc bốn giờ chiều cuối cùng kết thúc buổi luyện tập, Kino giống như hoàn toàn kiệt sức mà tùy tiện mở ra hai tay trực tiếp nằm xuống sàn nhà.

“Đứng lên uống miếng nước lại ăn viên đường nhuận hầu, từ giờ trở đi ít nói một chút nếu như anh không muốn tiếng nói bị khàn vào ngày mai.” Đường Phong ở một bên giúp Kino điều chế một chén nước mật, lại cầm thêm một viên đường nhuận hầu đặt xuống bên cạnh Kino, cậu cũng có chút mệt mỏi, vì vậy thẳng thẩn ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Người người đều cảm thấy Fiennes là một Đại Minh tinh, phần lớn mọi người chỉ thấy được thành công huy hoàng của anh, lại không ai biết đến nỗ lực cùng chua xót mà anh từng có.

Một ngày bốn năm phổng vấn, trong một ít phim chỉ có vài câu thoại, vì điện ảnh mà đã từng mỗi ngày tự giam mình ở trong phòng nhìn vào gương đọc lời thoại...

Loại cuộc sống bận rộn mà chán nản này đã từng có lần khiến anh khó có thể nhận nổi, nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn được.

“Trước đây có một lão sư từng nói với tôi, lúc con cảm thấy thống khổ nhất cũng chính là lúc đến gần thành công nhất, một khắc trước khi có ánh bình minh luôn luôn là một mảng hắc ám, nếu như buông tha chẳng khác nào là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, chỉ cần vượt qua thời kì thống khổ hắc ám nhất thì khoảng cách đến với thành công cùng quang minh cũng không còn xa.”

Đường Phong cười có sức vỗ Kino đang nửa sống nửa chết một chút: “Có nghe không, tiểu tử?”

“Ôi! Nghe được, nghe được...” Kino hữu khí vô lực mở mắt ra, tròng mắt chuyển quanh, nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng nõn chỉnh tề, “Cậu hẳn là không lớn tuổi hơn tôi đi, lại nói giống như một giáo sư đại học.”

Đường Phong không nói lời nào, một cái nắm tay đã nện lên bụng Kino, lực đạo đương nhiên rất nhỏ, cùng với xoa bóp không khác lắm.

Kino khoa trương ôm lấy vùng bụng bày ra bộ dáng thụ thương, trên mặt đất lăn qua lăn lại cộng thêm miệng kêu rên không ngừng: “Đau quá a, cậu đánh tôi đau quá.”

“Đau chết anh càng tốt.” Đường Phong mới không tin hẳn.

Thế nhưng một hồi lâu Kino vẫn kêu đau, người cũng vẫn cuộn lại như tôm đưa lưng về phía Đường Phong, liên tục hừ hừ hình như là thực sự rất đau.

Không phải là thực sự đánh vào chỗ đau nào đó của Kino chứ?

“Kino, anh không sao chứ?” Đường Phong có chút bị đối phương dọa đến, vội vã xoay người sang kiểm tra xem có đúng hay không đã khiến Kino bị thương chỗ nào, mà rất nhanh thì Đường Phong đã nghĩ đến một chuyện, đó chính là Kino có đúng hay không đang cố ý đùa giỡn cậu.

Đáp án hiển nhiên là đúng như vậy, Kino đột nhiên ôm cổ cậu đồng thời lấy tốc độ nhanh nhất đem Đường Phong đặt dưới thân, giống như một đứa trẻ vừa thực hiện được trò đùa dai mà dào dạt cười đắc ý. “Ha ha ha, cậu bị tôi lừa, Đường.”

“Một chút cũng không buồn cười, Kino.” Đường Phong có chút lạnh mặt.

“Ừm như vậy, tôi chỉ là muốn đùa chút thôi.” Mắt thấy Đường Phong tựa hồ tức giận, Kino lập tức mềm nhũn ngữ khí, chỉ là hẳn không rõ vì sao Đường Phong lại bận tâm một trò đùa nho nhỏ như vậy.

“Anh thật là trẻ con, Kino, vĩnh viễn đừng đối với người quan tâm mình bày ra loại vui đùa này.” Lời giống như vậy Đường Phong cũng đã nói không biết bao nhiêu lần, cậu thở dài đẩy Kino sang một bên, loại vui đùa này một chút cũng không buồn cười, cậu vừa rồi thật sự bị Kino dọa tới.

Người một ngày bị bệnh ai cũng không biết một khắc sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Kino cũng thở dài theo: “Được rồi, sau này tôi sẽ không đùa như vậy nữa, cậu không nên nói tôi giống con nít, tôi thế nhưng lớn hơn cậu hai, ba tuổi.”

Chỉ là bề ngoài mà thôi.

Đường Phong cũng không nói gì nữa, cậu biết mình đối với vấn đề này vô cùng miễn cảm, nhưng cậu cũng không cho là mình nói sai.

Muộn một chút Đường Phong liền gọi điện cho Lục Thiên Thần, ba người cùng nhau ra ngoài ăn, tuy rằng Kino có rất nhiều lời muốn nói riêng với Đường Phong, nhưng Đường Phong giống như tận lực giảm thiểu thời gian hai người ở riêng với nhau.

Mặc dù Kino không quá thuận mắt Lục Thiên Thần, bất quá Lục Thiên Thần một không có cùng hấn đánh nhau, hai không ồn ào khiến người ghét như Charles, cho nên bữa cơm này dĩ nhiên ngoài ý muốn hài hòa, bình bình đạm đạm.

Sau bữa cơm chiều Lục Thiên Thần đi bãi đỗ xe lấy xe, Kino liền tranh thủ nói với Đường Phong thêm mấy câu. “Đường, sau này không bằng cứ đến nhà tôi luyện tập đi? Tôi ở trong nhà mình tương đối có cảm giác.”

“Hảo.” Đường Phong suy nghĩ một chút, nếu khách sạn không quá thuận tiện, cậu cũng không ngại đến nhà Kino.

Hai người rất nhanh đã đạt được nhận thức chung, kỳ thực Kino rất muốn khiến Đường Phong đến ở cùng hấn, nhưng ngẫm lại có đúng hay không quá vội rồi, cho nên tạm thời không có nói.

Kino vẫn luôn nhìn cho đến khi Đường Phong vào xe mới ly khai.

...

...

Đường Phong không hề đem vị “mỹ nhân người Anh” mà Charles nói để trong lòng, dù sao tên kia cho tới bây giờ cũng chưa từng nói chuyện thật sự nghiêm túc, lúc bày công việc chủ yếu của cậu vẫn là tập trung cho điện ảnh.

Mặc dù có chút buồn cười, bất quá hiện tại lúc Đường Phong cùng Kino đối diễn thì ở hiện trường chỉ có Đường Phong thu âm, mà Kino phần lớn chỉ dùng hình dáng của miệng để nói với cậu, tuy rằng chỉ là dùng hình dáng của miệng giao lưu với đối phương là được nhưng hậu kỳ phối âm có giống hay không vẫn là một vấn đề.

Phân cảnh hôm nay phải quay là Chris mang tu sĩ Đường trốn tới nước Anh sau đó đi xung quanh du ngoạn, hấn cùng Đường thưởng thức mỹ cảnh dị quốc, trải nghiệm phong thổ, cũng tận mắt nhìn thấy một thế giới khác biệt.

Phân cảnh quay không nhất định cùng với độ liên tục nội dung của phim có liên quan, sáng hôm nay Đường Phong cùng Kino một bên quay phim một bên đạo chơi, đạo diễn cảm thấy cứ cho bọn họ thoải mái, bởi vì đến tối bọn họ phải ở trong hoa viên của vũ hội biểu diễn một tiết mục tình cảm mãnh liệt.

Buổi chiều Đường Phong cùng Kino ăn cơm, tùy tiện ăn một chút để bổ sung thể lực là đủ rồi, vô cùng tự giác đi tắm rửa đánh răng, sau đó đều tự vào phòng trong xe của mình để cho chuyên viên trang điểm hóa trang.

Hiện tại thực ra Đường Phong rất cao hứng khi Charles không có ở đây, cái tên kia nếu như có mặt phỏng chừng lại đến náo loạn, Lục Thiên Thần so với Charles còn lý trí hơn một chút, người kia tuy rằng đối với phân cảnh này không hề thích nhưng vẫn tôn trọng lựa chọn của Đường Phong.

Lần này quay mới chân chính là một màn kịch tình, lần trong bụi cỏ lần trước cậu cùng Kino chỉ là tùy tiện hoa tay múa chân một chút, đủ ái muội đủ che lấp, lúc này cậu cùng Kino đều có cảnhỏa thể, đối với nam ngôi sao ở Hollywood mà nói thì cũng không tính là gì.

Bất quá ngại vì sự cản trở khi trước của Charles, trận này của Đường Phong đến cuối sẽ do thể thân đến thay bọn họ hoàn thành một ít động tác có yêu cầu cao, bao quát cả cảnh nóng.

Điện ảnh: Satan's Alley

Cảnh 57, ban đêm, hoa viên vũ hội nước Anh, ngoại cảnh, phân cảnh kịch tình

“Action!”

Trong đêm, đạo diễn hét lớn một tiếng, phân cảnh kịch tình chính thức khởi quay.

Nội dung vở kịch lần này được đẩy lên cao trào một lần, tu sĩ Đường lần đầu tiên mặc vào lễ phục châu Âu cùng Chris đi tới một vũ hội, Chris đi qua nói gì đó với người trông cửa sau đó kéo hắn đi vào trong vũ hội, bọn họ thoải mái hưởng dụng tất cả mỹ vị ở vũ hội, phẩm thưởng những loại rượu ngon chẳng bao giờ uống qua, bọn họ nắm tay đi qua đoàn người, ở dưới ngọn đèn sáng rực mà đối diện nhau.

Sống nhiều năm như vậy, phảng phất đây là lần đầu tiên có được chân chính thả lỏng cùng cởi mở, giống như các tinh linh bị cấm đoán trong các chai lọ, rốt cuộc giãy thoát khỏi ràng buộc thấy được sự mỹ lệ của thế giới.

Đây mới là cuộc sống...

Một khắc tu sĩ Đường cởi bỏ tu phục, hắn phảng phất như bỏ đi rồi những ràng buộc nửa cuộc đời của mình, cũng đối với người mình yêu cùng tín ngưỡng đối thần mà chọn lựa người trước.

Hắn cùng Chris đi tới hoa viên cách hơi xa vũ hội, bầu trời trong, ánh trăng mờ lung, bên cạnh bọn họ không có ai, hoa viên rất lớn, mà bọn họ lại chạy vào nơi sâu nhất trong hoa viên.

Bên tai liền một chút âm nhạc cũng không nghe được, chỉ có âm thanh của những chú ếch gọi bầy đứt quãng vang lên, nguyên lai gần đây có một hồ nước nho nhỏ.

Bọn họ nắm tay đi đến bên cạnh hồ nước, bên cạnh tràn đầy cây cối cao to cùng những khóm hoa đang nở rộ, bọn họ ở dưới ánh trăng mờ lung mà đối mặt nhìn nhau.

Không quá nhiều lời, tu sĩ chủ động tiến lên hôn môi người đàn ông tóc vàng trước mặt, đây là lời cảm ơn lớn nhất cũng như trực tiếp nhất của hắn.

Chris đứng yên không hề động, chỉ là chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tu sĩ làm ra động tác mạnh dạn nhất trong nhân sinh của hắn, hắn cảm thấy thân thể trở nên sạch sẽ nhẹ nhàng từ trong ra ngoài. Chậm rãi, hắn đưa hai tay đến trước ngực, từng bước từng bước đem cúc áo cởi ra, áo khoác rất nhanh đã được cởi xuống ném sang một bên, quần áo rơi trên cỏ phát sinh một trận âm hưởng mềm mại.

Lúc này màn ảnh kéo gần đặc tả từng động tác cởi quần áo của tu sĩ, chúng nó thoát nhìn cùng với tình dục không chút liên quan, càng giống như đang tiến hành một nghi thức thần thánh trang nghiêm, ngay khi tu sĩ đem một kiện quần áo cuối cùng trên người cởi bỏ, thân thể đàn ông dưới ánh trăng giống như một viên ngọc oanh nhuận phát ra luồng sáng mờ lung, lại giống như một khối ngọc nuốt nà.

Lưng là của Đường Phong, kế tiếp khi màn ảnh kéo ra xa thì biến thành cảnhỏa trước sau hợp nhất rồi.

“Cắt! Tốt!” Thời khắc mấu chốt, đạo diễn liền hô một tiếng dừng, “Nghỉ ngơi mười phút, bổ trang.”

Ban đêm có chút lạnh, Đường Phong rất nhanh liền khoác đồ dày lên, trên thực tế không có cởi hết, bất quá như thế cũng đủ trần trụi.

Nhân viên công tác bắt đầu đuổi người.

Điện ảnh: Satan's Alley

Cảnh 58, hoa viên vũ hội nước Anh, ngoại cảnh, phân cảnh kịch tình 2

Lúc đóng phim luôn luôn muốn hòa nhập với nhân vật, thế nào đi phân chia bản thân mình trong hiện thực cùng điện ảnh, ranh giới này không thể phân rõ mà cũng khó có thể tìm kiếm.

Một ít diễn viên có kinh nghiệm có thể thời khắc tự nói với mình đem điện ảnh và hiện thực phân chia ra, chỉ là thường thường một khi rơi vào trong tình tiết cùng bầu không khí được xây dựng cho phim, mặc kệ là có kinh nghiệm hay là không có kinh nghiệm, đều khó có thể tự kiềm chế.

Ai có thể nhìn thấu, ai có thể đi ra, ai lại thật hăm sâu vào?

Kino ở cao trung được nhìn trúng, ngoài ý muốn tiến nhập giới giải trí Hollywood, hẳn tuy rằng có gia thế không sai, nhưng ngay từ đầu cũng chỉ là xuất hiện một chút trong vài phim truyền hình cùng những tiểu chế tác.

Đóng phim đối với hắn không phải là chuyện gì quá mức nghiêm túc, đối với hắn có lẽ càng là một loại hứng thú một loại ham mê, một phương thức để hắn chứng minh bản thân mình.

Hắn có thể ở trong cuộc sống diễn trò này kết giao nhiều bằng hữu bất đồng, có thể cho người nhà của hắn biết cho dù hắn đóng phim cũng có thể trở thành Đại Minh tinh, được mọi người yêu thích cùng tôn kính.

Nhưng một lần này đã khiến hắn đi tự hỏi ý nghĩa chân chính của việc đóng phim đối bản thân, cùng với bộ điện ảnh có thể chấn động tâm linh của hắn. Lúc này đây, là lần đầu tiên, nói không chừng cũng là lần cuối cùng, một lần duy nhất.

Ngọn đèn, thu âm, quay phim, đạo diễn cùng những nhân viên công tác hình như trở nên trong suốt, khi hắn chậm rãi mở mắt ra trong thế giới của Kino chỉ tồn tại một người đàn ông trước mặt, một người... không... một tu sĩ, vẫn là Đường Phong?

Đột nhiên hắn có chút phân không rõ rốt cuộc mình đang ở nơi nào, là ở thế kỷ mười chín trong phim hay là xã hội hiện đại của thế kỷ hai mươi mốt.

Người trước mắt là tu sĩ đến từ phương Đông, hay là diễn viên Đường Phong đồng dạng thần bí ?

Thậm chí trong lúc hoảng hốt, Kino thậm chí cảm thấy người trước mắt khiến hắn nhớ đến Fiennes, người đàn ông cũng có huyết thống từ phương Đông.

Giờ khắc này, trước mặt hắn đang đứng một người tu sĩ, có chút không quá chân thực, làm cho có chút mơ hồ huyền hoặc như một cảnh trong mơ, tựa hồ chỉ cần nhẹ nhàng vung tay cảnh trong mơ sẽ hóa thành những mảnh gương vỡ vụn.

Kino có chút lo lắng khẩn trương mà hướng người kia vươn tay, đầu ngón tay chạm vào một làn da mịn màng mà co dãn, truyền đến nhiệt độ ấm áp của Đường Phong mới nói cho hắn biết đây là chân thực.

Điện ảnh?

Mộng?

Hiện thực?

Những thứ này đều không sao cả...

Kino, hoặc là Chris mở ra hai tay đem người trước mặt ôm vào lòng, bọn họ rất nhanh đã ôm hôn cùng nhau, trong lúc hôn có tâm tình hỗn tạp thường có mang theo vài phần khổ sáp, lại đồng thời khiến cho người cầm giữ không được.

Đường Phong xé rách quần áo trên người Kino, Kino không biết đối phương là sắm vai tu sĩ hay chính mình, vấn đề này hắn quyết định tạm thời không thêm nghĩ nữa.

“Ngô——” Đường Phong có chút nhú mày, phân nửa là diễn, còn có phân nửa thật sự là có chút đau.

Kino sắm vai Chris quỳ gối trước mặt Đường Phong, hai tay ôm thắt lưng cậu hôn lên bụng cậu, nơi mẫn cảm truyền đến từng trận tê dại khiến da của cậu toát ra từng làn mồ hôi mỏng, ở dưới ánh đèn nhu hòa dường như thật sự được phủ bởi một lớp phấn Pearl.

Đường Phong cố ý nắm chặt tóc của Kino, ám chỉ đối phương không nên quá mức cố sức diễn như thật, thế nhưng đối phương không chút để ý đến ám chỉ của Đường Phong, trái lại còn ôm thắt lưng của Đường Phong đem cậu đẩy ngã trên mặt đất.

Chỉ cần đạo diễn không hô dừng, bọn họ sẽ không dừng lại.

Kino vươn tay lung tung vuốt ve chân cùng thắt lưng của Đường Phong, dùng tay ôm đầu đối phương cùng cậu hôn môi, động tác của hắn có chút thô lỗ cùng làm càn, luôn đem đầu lưỡi vói vào trong truy đuổi, đảo qua khoang miệng cùng hàm răng, hôn môi quá mức kịch liệt khiến nơi khóe miệng của Đường Phong rất nhanh đã chảy ra nước bọt nhàn nhạt, Kino dùng ngón cái lau đi nước bọt, tăng vọt mùi vị tình dục trong không khí, giống như một đóa hoa hồng nở rộ thả ra mùi hương nồng đậm.

Lúc Kino tiến đến liếm tai Đường Phong, cậu nhin không được nhắc nhở đối phương.

“Không sai biệt lắm rồi...”

“Không đủ.” Kino cắn lên vành tai Đường Phong, chàng trai bị hắn áp nặng run lên một chút, hai tay nắm Kino cũng gia tăng lực đạo, giống như bị đau.

Rất nhanh Kino đã chen vào giữa hai chân Đường Phong, dựa theo kịch bản thì hắn phải đem chàng trai xoay lại, thế nhưng Kino càng thích nhìn Đường Phong, hắn cũng tin tưởng Chris càng nguyện ý cùng người mình yêu đối mặt với nhau.

Nếu là đóng phim đương nhiên không có khả năng thực sự làm, điểm này Kino cuối cùng không có đánh mất lý trí.

Hắn ôm thắt lưng cùng một chân của chàng trai, ánh mắt kiên định của hắn như lửa nóng thẳng tắp tiến đến đáy mắt của Đường Phong, người sau đã nhìn hắn, bọn họ đây đó đối diện, rất nhanh Đường Phong cũng cảm giác được Kino dùng vật đông tây gì đó ma sát bên chân của cậu, đó là dục vọng nguyên thủy nhất trực tiếp nhất của một người đàn ông, cứng rắn lại nóng cháy, càng lúc càng gia tăng tốc độ mà ma sát.

Cho dù không có lướt qua một đạo phòng tuyến cuối cùng, lại cũng giống như một đạo sấm sét nện lên người Đường Phong, oanh tạc cả thể xác lẫn tinh thần của cậu.

Diễn xuất quá mức thật khiến nhân viên ở hai bên có chút kinh lăng đến, một ít người đàn ông chính trực hoặc có gia đình đưa ánh mắt dời lên hai người ở trong bụi cỏ phát sinh âm thanh ái muội, hơi có vẻ bồn chột cùng xấu hổ.

Cũng có người nhìn đến mục trường khấu ngực thỉnh thoảng nhìn đạo diễn đang tập trung tinh thần, lại nhìn Đường Phong cùng Kino vẫn đang ở cùng một chỗ như cũ.

Bởi vì Kino lựa chọn tư thế ngăn ở chính diện của Đường Phong, trái lại bây giờ Đường Phong lộ ít nhất, mà người quay phim cũng sẽ không đem ống kính nhắm quá thẳng vào bọn họ, điều này làm cho người bên ngoài có ảo giác họ thực sự đang làm.

Trong bụi cỏ phát ra âm thanh ma sát người người hiểu rõ, tiếng hít thở đầy áp lực, thân ảnh của bọn họ ở dưới ánh trăng mờ ảo không ngừng đong đưa, cây cỏ xung quanh bị loạn thành một đồng hỗn độn.

Đường Phong chậm rãi nhắm hai mắt lại, cậu ngẩng đầu lên hít thở từng ngụm lớn, phân cảnh này quay đủ kích thích.

Nhưng phản kích thích thật sự vẫn còn ở phía sau, cậu cảm giác được Kino đột nhiên tăng tốc độ, tiếng thở dốc bên tai cũng càng thêm ồ ồ gấp gáp, chỉ cần là một người đàn ông đều sẽ biết chuyện gì xảy ra, thế nhưng Kino lẽ nào phải ở chỗ này dựa vào ma sát cậu mà...

Đường Phong còn chưa nghĩ xong, đã cảm giác được giữa hai chân có một cổ nóng bỏng như suối phun lên đùi của cậu, điều này làm cho cậu hoàn toàn sững sốt.

Kino ở trong cao triều gầm nhẹ một tiếng, thanh âm này nhưng thật ra nhắc nhở Đường Phong, cậu vờ kêu lên một tiếng đau đớn để kết thúc.

Đường Phong dựa vào bản năng của diễn viên mà diễn xong, nhưng trong đầu cậu vẫn còn loạn một mảnh, việc muốn làm nhất lúc này là một cước đem Kino đang ở trên người cậu đá văng.

Trời ạ, Kino cứ nhiên... cứ nhiên ngay trên người cậu...

Đây là lần xấu hổ nhất trong lúc diễn xuất từ đời trước đến nay của cậu, hiện tại phải làm sao bây giờ? Đầu óc cậu bây giờ chỉ còn một mảnh tương hồ, nằm trên mặt đất không biết phải làm gì.

Sau đó cậu cảm giác được Kino đưa tay vào giữa chân của cậu kéo quần áo bên cạnh qua tùy ý xoa xoa.

Đạo diễn lúc nào hô dừng, tiểu Vũ lúc nào phủ thêm áo cho cậu, Đường Phong thẳng đến lúc ngồi trên ghế trong phòng xem cầm trong tay ly nước nóng vẫn còn có chút mơ hồ.

Cậu nhẹ nhàng xoa xoa trán, vừa rồi tiểu Vũ nói cho cậu biết, đạo diễn cho cậu nghỉ ngơi một ngày rồi hãy trở lại làm việc.

Điện ảnh đã đi đến phần cuối, tối đa hai người đến cuối tuần là có thể quay xong.

Đường Phong biết ý tứ của đạo diễn, hành động của Kino ít nhiều cũng đã vượt quá rồi, cho dù là phân cảnh hỗn tình cũng không nên làm như vậy trên người bạn diễn, điều này làm cho mọi người có chút suy nghĩ.

Nói không tức giận là giả, chỉ là việc khiến Đường Phong tức giận không phải là Kino chiếm tiện nghi của cậu, mà là một diễn viên cứ nhiên ở phim trường làm ra chuyện xấu hổ không chuyên nghiệp.

May là ngày hôm nay người hợp tác với Kino là cậu, nếu như đổi lại là người khác có thể sẽ cùng Kino phân ranh giới, thậm chí cố ý đem loại chuyện này tản ra ngoài, điều này không hề nghi ngờ là một đả kích lớn đối với hình tượng của Kino.

“Đường Phong, bên ngoài là người đại diện của Kino...” Tiểu Vũ từ bên ngoài phòng xe đưa đầu vào, cô cũng có thấy chuyện vừa rồi, nói không xấu hổ là giả, chỉ là thấy bình thường Kino cùng Đường Phong có quan hệ tốt, cô biết mình không nên can thiệp nhiều lắm.

“Nói cho hắn biết, tôi biết nói làm sao, hiện tại tôi muốn nghỉ ngơi một mình.”

“Hảo.” Tiểu Vũ rất nhanh đóng cửa lại.

Trận này tuy quay không hoàn mỹ, nhưng đối với người bên ngoài không phải là diễn viên thì lại vô cùng hoàn mỹ.

Kino ở lúc quay xong đã bị người bên mình cấp tha đi, nhìn người đại diện mặt nhăn mày nhu, phỏng chừng là giáo huấn Kino đi.

Chỉ là người đại diện đối với một Đại minh tinh thương thường lấy lòng còn không kịp, lại có thể nói ra lời nói quá mức nghiêm khắc gì?

Đường Phong thở dài, cậu muốn đánh Kino.

Đáng tiếc ý nghĩ của cậu không thể thực hiện, bởi vì trước đó đã có người đem Kino ra đánh rồi.

162. Chương 162 - Đánh Người

Sau khi kết thúc công việc hôm đó, Đường Phong không có cùng Kino chào hỏi chỉ nói một tiếng với người đại diện rồi rời đi, mới xảy ra chuyện như vậy nếu như còn chào hỏi cảm thấy có chút xấu hổ cùng kỳ quái, ở đây là phim trường, Đường Phong vẫn chưa nghĩ đến ở trước mắt nhiều người như vậy mà cấp cho Kino một đấm.

Cậu bây giờ chỉ muốn trở về tắm nước nóng rồi ngủ một giấc thật ngon, sau đó sáng mai ăn thật no rồi đem Kino ra đánh một trận.

Tên hồn đản Kino đem cậu biến trở thành cái gì chứ?

Đường Phong biết Kino đối cậu có hảo cảm, chỉ là ngày hôm nay Kino đã lợi dụng công việc đối cậu làm ra một chuyện quá đáng, vượt qua ranh giới mà cậu có thể chấp nhận.

Cho dù một màn này quay rất tốt, Đường Phong cũng không thể vui vẻ được chút nào.

Không biết có phải là Lục Thiên Thần vẫn chưa biết chuyện xảy ra hay không, lúc Đường Phong với sắc mặt không tốt trở về Lục Thiên Thần cái gì cũng không có hỏi, chỉ là đợi khi Đường Phong đi ra từ phòng tắm liền cùng cậu uống chút rượu, sau đó đều tự quay về giường của mình.

Mấy ngày nay Charles không ở đây, Lục Thiên Thần thỉnh thoảng cũng sẽ chạy đến trên giường của Đường Phong, có khi chỉ là ôm nhau, nhiều lắm là hôn môi một chút, chỉ cần Đường Phong không biểu thị Lục Thiên Thần cũng sẽ không tùy ý làm ra hành vi quá mức thân mật với cậu.

Tối hôm nay vừa nhìn đã biết tâm tình của Đường Phong rất không hay nên Lục Thiên Thần thức thời không đi quấy rầy đối phương.

Nửa đêm Lục Thiên Thần từ trên giường mình sờ soạng đi qua, nằm xuống bên cạnh Đường Phong từ phía sau rồi ôm lấy cậu, chàng trai nửa ngủ nửa tỉnh cũng chỉ ở trong mộng hờ hờ hai tiếng, sau đó rúc vào lòng của Lục Thiên Thần.

“Cậu rốt cuộc là ai?” Dưới ánh trăng mờ lung chiếu rọi, Lục Thiên Thần nhẹ nhàng hôn lên gáy của chàng trai.

...

...

Sáng hôm sau Đường Phong không có việc nên ngủ đến tận tỉnh, cậu loáng thoáng nhớ là nửa đêm qua có người bò lên giường của cậu, người kia hẳn là Lục Thiên Thần.

Sáng sớm trên giường không có ai bên cạnh, trên sofa cũng không có người, thế nhưng đưa tay chạm vào ga giường, mặt trên vẫn còn độ ấm, Lục Thiên Thần hẳn là rời đi chưa lâu.

Xoa xoa thắt lưng, Đường Phong từ trên giường đứng lên đi vào phòng tắm tắm rửa, lúc này mới từ trạng thái nửa mê nửa tỉnh trở nên hoàn toàn thanh tỉnh, cậu trở lại bên giường đem quần áo mặc vào, song song cầm lấy điện thoại di động xem một chút có ai tìm hay không, kết quả phát hiện điện thoại đã tắt máy.

Có thể là Lục Thiên Thần giúp cậu ngắt nguồn.

Vậy Lục Thiên Thần đâu?

Sau khi Đường Phong chải tóc xong cũng không có trực tiếp gọi điện cho Lục Thiên Thần mà là gọi cho người đại diện tiểu Vũ, đối phương ở dưới tình hình chung có thể biết Lục Thiên Thần ở đâu.

“Tiểu Vũ, cô có biết Lục tổng ở đâu không?” Dựa theo thói quen của tiểu Vũ, chuyện xảy ra ở phim trường hôm qua cô hẳn là đã nói với Lục Thiên Thần, Đường Phong biết Lục Thiên Thần không phải là người chỉ ngồi xem.

Sáng hôm nay Lục Thiên Thần không chào cậu đã rời đi, nói không chừng là đi xử lý chuyện của Kino, bây giờ Lục Thiên Thần là ông chủ của cậu, có lý do vì nhân viên tranh thủ quyền lợi.

[Lục tổng, Lục tổng ngài ấy...] Tiểu Vũ ở đầu bên kia của điện thoại nói có chút ấp úng.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra? Cô nói cho tôi biết hắn ở đâu?” Nghe thanh âm tràn đầy do dự của tiểu Vũ, Đường Phong đột nhiên có một loại dự cảm.

Lục Thiên Thần sẽ không đột nhiên xung động làm ra chuyện gì rồi chứ?

[Vừa nãy Kino đi khách sạn, Lục tổng gặp anh ta, hai người liền đi đến phòng tập thể thao của khách sạn, hình như Lục tổng đem Kino ra đánh, người đại diện của Kino đang chạy tới, Đường Phong, chuyện này sớm muộn gì cậu cũng sẽ biết, nhưng cậu ngàn vạn lần đừng...Uy uy?] Đường Phong bên này sớm đã treo

máy, mở cửa chạy đến phòng tập thể thao của khách sạn, muốn đánh Kino thì cũng phải là do cậu ra tay mới đúng.

Tâm tình hiện tại của cậu rất phức tạp, cùng lúc bởi vì hành động không chuyên nghiệp do tính trẻ con cùng tùy hứng của Kino gây ra mà tức giận, cùng lúc lại lo lắng Kino bị Lục Thiên Thần đánh cho thê thảm.

Đường Phong từng hỏi về võ công của Lục Thiên Thần, cậu hiểu rõ Lục Thiên Thần nhìn bề ngoài vô cùng nhã nhặn kỳ thực có được thân thủ hung hãn không gì sánh được, cho dù cùng Charles cứng đối cứng cũng sẽ không rơi xuống hạ phong, Charles nếu có thể đơn giản đem Kino đánh ngã, Lục Thiên Thần đương nhiên cũng có thể.

Lục Thiên Thần người này rất ít khi tức giận, nhưng một khi giận lên thì rất đáng sợ.

Giống như một ngọn núi lửa, bình thường rất im lặng, nhưng một khi phun trào chính là lay động địa chấn, hủy thiên diệt địa.

...

...

Thường thường chuyện càng không muốn nó phát sinh thì lại hết lần này đến lần khác mà phát sinh trước mắt người, lúc Đường Phong vội vội vàng vàng chạy đến nơi, cậu đã thấy được chuyện mà cậu không muốn thấy nhất.

Trong phòng tập thể thao không có mấy người, có thể nói là không ai, nơi cửa có mấy hắc y nhân không biết đến từ đâu đang đứng, lúc Đường Phong đi vào họ chỉ liếc mắt nhìn cậu mà không làm ra bất kỳ hành động ngăn cản nào.

Lúc Đường Phong đến chỗ lôi đài tìm được Lục Thiên Thần cùng Kino thì Lục Thiên Thần đang đi đến biên của lôi đài, đem áo khoác vắt trên cột trụ của lôi đài mặc vào, đối với Đường Phong vừa đến cũng chỉ là nhẹ nhàng nhìn thoáng qua.

“Lục Thiên Thần.” Đường nhìn của Đường Phong rơi vào mu bàn tay của Lục Thiên Thần, nơi khớp xương vẫn còn dính một ít máu, thoạt nhìn không phải là của Lục Thiên Thần.

“Tôi còn có thể đánh! Tôi chưa có thua!” Thanh âm kêu gào vang lên từ phía sau của Lục Thiên Thần, Đường Phong bước lại gần liền thấy Kino đang quỳ rạp trên mặt đất, vị siêu sao Hollywood thoạt nhìn có chút chật vật, thể nhưng trong hai mắt lại có hai ngọn lửa hừng hực thiêu đốt phảng phất nói cho mọi người biết, hắn sẽ không đơn giản cúi đầu chịu thua.

Lục Thiên Thần đứng đưa lưng về phía Kino vung lên khoe miệng cười nhạt: “Không, cậu đã thua ngay từ đầu.”

“Các anh đang làm cái gì?” Đường Phong muốn đi lên.

Lục Thiên Thần rất nhanh bước qua ngăn cậu, hắn chăm chú nhìn vào Đường Phong đang nhú chặt đôi lông mày, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Đường Phong ở phía sau Lục Thiên Thần nhìn thấy Kino, tóc của người thanh niên có chút hỗn loạn, khoe miệng cũng chảy máu, đại khái bởi vì trận đấu kịch liệt mà từng ngum từng ngum thở phì phò, ngay lúc va chạm với đường nhìn của Đường Phong thì con người liền co rút lại, sau đó cúi đầu tránh đi tầm mắt của cậu. “Đây là những gì cậu ta nên nhận được.” Lục Thiên Thần nói.

“Đó cũng phải là do tôi ra tay.” Đường Phong nhưng thật ra không muốn đem Kino đánh thảm như vậy.

Lục Thiên Thần lơ đãng : « Cậu đem cậu ta trở thành con nít ? Đừng quên lực sát thương của trẻ con có bao nhiêu mạnh mẽ. » Hắn dừng lại một chút, ánh mắt thoáng nhìn về phía sau, « Huống hồ cậu ta còn là một đứa trẻ lớn xác lại tùy hứng. »

« Tôi biết... »

« Vậy không nên cho cậu ta bất kỳ hi vọng gì. » Đây là lần đầu tiên từ lúc ở chung đến nay Lục Thiên Thần dùng ngữ khí nghiêm khắc như vậy nói chuyện với Đường Phong.

Đường Phong gật đầu, đưa tay vỗ vỗ vai Lục Thiên Thần : « Tôi biết nên làm thế nào. »

Lục Thiên Thần đưa mắt nhìn cậu, dù Đường Phong có việc gì chưa làm xong, hẳn cũng sẽ giúp chàng trai này đi hoàn thành.

« Tôi ở bên ngoài chờ cậu. » Lục Thiên Thần quyết định đem nơi đây giao cho Đường Phong, hẳn nhanh chóng nhảy xuống đài rời đi.

...

...

« Cậu cảm thấy tôi rất thất bại đúng không ? Đánh thua Charles, lại bị tên họ Lục này đánh thành một bộ mặt mày sưng phù. » Tựa người ngồi cạnh một cây cột ở biên của lối đài, Kino cười khổ có chút cam chịu.

Đường Phong đi tới, từ trên cao nhìn xuống người thanh niên, cậu không dự định an ủi Kino : « Không sai, anh thật sự rất thất bại, nhưng không phải bởi vì anh đánh không lại bọn họ, mà ngay từ đầu anh đã không thấy anh rốt cuộc muốn cái gì, tôi nghĩ người bên cạnh không dưới một lần nói cho anh biết anh là một đứa trẻ bốc đồng, thế nhưng vì sao anh không thay đổi chút nào ? »

« Tôi có nỗ lực ! »

« Hiển nhiên anh nỗ lực vẫn chưa đủ ! » Đường Phong lớn tiếng quát.

« Vậy rốt cuộc cậu muốn tôi làm thế nào ? » Kino có chút tâm tình kích động, hẳn cúi đầu bưng kín mặt mình.

« Anh hỏi tôi như vậy, lẽ nào tôi nói anh làm gì thì anh sẽ làm như vậy ? Làm một người trưởng thành, anh đã không còn là một đứa trẻ tùy hứng lại chìm đắm trong những mộng tưởng, chuyện hôm qua khiến tôi rất tức giận, hỏi anh một câu, rốt cuộc anh đem tôi trở thành cái gì ? »

Kino mạnh ngẩng đầu, la lớn : « Tôi thích cậu ! »

« Sau đó ở trước mặt mọi người đối với tôi làm loại chuyện như hôm qua, đây là phương thức thích một người của anh ? » Đường Phong bắt đắc dĩ thở dài, « Chuyện mà anh thích, người khác không nhất định cũng sẽ thích. »

« Tôi thật xin lỗi, ngày hôm qua... ngày hôm qua tôi có chút xung động. »

« Xung động vĩnh viễn cũng không phải lý do để cậu mượn cớ, Kino, không nên lại tìm lý do cho chính mình ! Tôi không muốn an ủi anh, hay cho anh kiến nghị cùng lý do gì cả, anh đã trưởng thành rồi, giống như những gì anh nói, anh thậm chí lớn tuổi hơn tôi, làm một người đàn ông, ngấm lại việc anh nên làm là gì. »

Đường Phong thở dài, cậu nhìn Kino cách mình không xa ở trước mặt, tiếp tục nói : « Ngấm lại việc anh làm sẽ đem đến hậu quả gì. »

« Cậu vẫn còn giận tôi sao ? » Thanh âm của Kino hơi thấp xuống.

« Đối lại là một người đàn ông đối với anh làm chuyện như vậy, anh tức giận không ? » Đường Phong hỏi ngược lại.

« Tôi nghĩ tôi sẽ giết hẳn. » Tự hỏi một phen, Kino cố sức lắc đầu.

« Vậy là đủ rồi. »

Đường Phong nhìn Kino lần cuối rồi xoay người rời đi.

Kino chỉ là nhìn cậu rời đi, cậu chỉ bảo Lục Thiên Thần ngừng đánh, không có an ủi, cũng không có chính diện tha thứ như trong tưởng tượng của Kino.

163. Chương 163 - Kết Cục Của Phim

Câu chuyện có một mở đầu, có một quá trình, cuối cùng cũng sẽ có một kết thúc.

Giữa hai người diễn viên có bắt đầu hợp tác, có quá trình tiếp xúc, cũng có kết thúc cuối cùng.

Người đại diện của Kino đối với chuyện xảy ra ngày đó rất không vui, nhưng hai bên cuối cùng lựa chọn giải hòa, nếu như chính chủ đã không có ý định tranh chấp thì những người khác không có cách nào xen vào.

Đạo diễn Lý Ngụy từng gọi riêng từng người Kino cùng Đường Phong để nói chuyện, nỗ lực điều hòa mâu thuẫn giữa hai người, cũng may hai người cũng không thuộc tuýp người thích ghi hận, cũng sẽ không đi ghi hận đối phương.

...

...

Điện ảnh: Satan's Alley

Cảnh 72, nước Anh, kết cục

“Chris... Chris...”

Đường ôm lấy Chris, thanh âm vì áp lực mà run rẩy, phảng phất như rơi từ thiên đường xuống địa ngục chỉ trong nháy mắt, hẳn cho là sau khi bọn họ rời đi giáo đường bên biển đến thành phố lớn này có thể đạt được giải phóng, nhưng kết quả cuối cùng lại làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

“Anh thích nghe thanh âm của em, Đường, sau này em nên tiếp tục đem thanh âm của em cấp cho thế giới này.” Chris nằm trong lòng tu sĩ, sắc mặt có chút tái nhợt, nơi miệng của hắn không ngừng trào ra máu đỏ tươi.

Vào buổi tối khi họ vừa đến ngã tư, đột nhiên có một đám người đem họ kéo vào trong ngõ hẻm, những người đó không ngừng hướng họ quyền đấm cước đá, trong miệng không ngừng tuôn ra lời mắng chửi.

“Tội mày... đồ đồng tính ghê tởm!”

“Xuống địa ngục đi!”

“Tốt nhất là đem tội mày đi thiêu cho chết cháy hết!”

“Phản bội thần chỉ có thể xuống địa ngục!”

Không có ai biết chuyện xảy ra trong hẻm nhỏ âm u, thỉnh thoảng có người đi ngang cũng chỉ vội vội vàng vàng rời đi không muốn rước họa vào thân.

Mặc dù bọn họ ở dị quốc tha hương bọn họ vẫn luôn sống một cách lặng lẽ, khoa học kĩ thuật tiến bộ đem đến tương lai mà mọi người mong muốn, lại khó có thể trong nháy mắt xóa đi tư tưởng thủ cựu thâm căn cố đế của mọi người, bọn họ sống thật cẩn thận, lại làm việc siêng năng chăm chỉ, bọn họ chỉ hi vọng có thể vẫn luôn sống tốt đẹp như vậy.

Tu sĩ Đường nghĩ tới một tuần trước khi Chris ngoài ý muốn chạm mặt một người bạn, người kia là một tu sĩ từng đi học cùng Chris, là một đồng sự với Chris hai ba năm trước. Khi đó Chris hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui sướng ở dị quốc tha hương có thể gặp bạn cũ, Đường lại bắt đầu có chút lo lắng, hẳn nghĩ đến tin tức hai người thoát đi giáo đường cạnh biển không biết đã truyền đến nơi nào, hẳn nghĩ đến nhất định có rất nhiều người biết bọn họ song song cùng rời đi, thậm chí đoán được vì sao hai người bọn họ rời đi.

Hắn lo lắng bạn của Chris biết được quan hệ giữa bọn họ, rồi lại không muốn phá tan sự vui mừng khi gặp lại bạn của Chris.

Sau khi người bạn kia rời đi, Đường đem lo lắng của mình nói cho Chris, lúc này người sau mới kịp phản ứng.

Khi bọn hắn dắt tay nhau làm kẻ phản bội, cũng ý nghĩa bọn họ rời đi cuộc sống tu đạo, nhưng Chris càng nguyện ý tin tưởng bằng hữu của hắn.

Lúc bị đánh, Chris đem tu sĩ ôm chặt trong ngực của mình, tiếng la, tiếng ầu ẩu, tiếng mắng chửi hỗn tạp cùng một chỗ không nghe được gì cả.

Một nhân viên tuần tra ngẫu nhiên đi ngang qua liền quát lớn những người kia, kẻ bắt cóc trước khi đi còn hung ác chém một dao, tuần cảnh liền đuổi theo kẻ bắt cóc, trong ngõ hẻm chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Không, anh không thể rời bỏ em... Anh quên lời thề của mình sao? Anh đã đáp ứng em, phải sống cùng nhau, cùng nhau! Không phải một mình em, không cần để em lại một mình...” Trong hẻm nhỏ tối tăm lạnh lẽo chỉ có mỗi thanh âm khàn khàn của tu sĩ, thanh âm thống khổ bị thương không ngừng vọng lên trong ngõ hẻm, nước mắt tuyệt vọng giống như mưa thì nhau rơi xuống.

Hắn cố gắng che lại vết thương đang không ngừng chảy máu của Chris, nhưng thứ chất lỏng màu đỏ mang theo nhiệt độ cơ thể cùng sinh mệnh của Chris vẫn không ngừng chảy len qua những ngón tay của hắn.

Hắn làm không được, hắn không có cách nào, hắn tuyệt vọng kêu gào. “Cứu anh ấy! Tôi van mọi người... ai đó cứu anh ấy!”

Tiếng kêu cứu như vậy lúc gặp phải kẻ bắt cóc cũng đã hô qua vô số lần, cho dù là hiện tại, Đường cũng chỉ nghe thấy thanh âm của mình. Chris đang hấp hối dùng tia khí lực cuối cùng nắm lấy bàn tay của người trong lòng, làn môi tái nhợt đối với ái nhân vung lên một tia mỉm cười, “Anh không hối hận về lựa chọn của mình, cho dù kết cục vẫn là hủy diệt, anh vẫn lựa chọn trong thời gian có được mà yêu em, xin lỗi, anh không có cách nào ở cạnh em thêm nữa, những ngày sau, hãy mang theo tình yêu cùng hi vọng của anh mà tiếp tục tồn tại, hảo hảo... sống.”

Nước mắt khiến nam nhân không nhìn rõ gì cả, khi ái nhân ở trong lòng đã từng cho hắn vô hạn ấm áp cùng hi vọng trở nên băng lãnh, hắn rốt cuộc nhìn không được mà ngửa đầu gào thét.

“AAAAAAAAAAAA!”

Nếu như thần là muốn dành cho mọi người tương lai cùng hi vọng, thì tại sao hết lần này đến lần khác lại cướp đi tất cả mọi thứ của bọn họ?

“Ngài không thể đoạt đi tình yêu của tôi!”

Nước mắt rơi xuống mặt của ái nhân, tu sĩ cúi xuống hôn lên trán của Chris, hắn không hối hận đã tin ngưỡng thần cũng như lựa chọn của hai người.

Cho dù kết cục vẫn là tuyệt vọng cùng thương tổn như hiện tại, chỉ ít bọn họ đã từng yêu nhau chân thành tha thiết.

Em sẽ, sẽ mang theo tình yêu của anh mà sống sót.

Đường đem Chris hỏa táng, hắn dựa vào tiếng Anh lưu loát của mình mà đạt được một phần công việc phiên dịch, đem tiếng Trung phiên dịch thành tiếng Anh, mỗi khi hắn kiếm được một khoản tiền kha khá thì hắn sẽ một mình ra đi.

Mỗi chỗ hắn đến đều chụp lại một bức ảnh, người nam nhân trong ảnh chụp luôn mỉm cười hạnh phúc, mà bên cạnh hắn luôn có một vị trí trống không, khi tu sĩ già ông về nơi mà đã cùng Chris quen biết, người trong giáo đường sớm đã thay đổi rất nhiều, cho dù đã từng quen biết, hiện tại cũng vô lực nhận ra.

Đường đứng ở bờ biển nơi mà ông cùng Chris yêu nhau lần đầu tiên, trong ngọn gió lành lạnh luôn pha lẫn một mùi hương đặc biệt của nước biển.

Nơi này là khởi đầu, nơi này cũng là kết thúc.

Lão nhân đem tro cốt của ái nhân ném vào trong biển rộng, còn có tất cả ảnh chụp mà hắn có từ trẻ đến già, tàn bột đều vút vào trong biển rộng.

Gió thổi trên biển đem bọn chúng đẩy đi ra nơi phương xa, ánh mặt trời xuyên qua đám mây đem chậm rãi hạ xuống, tinh tể, xinh đẹp, giống như phần Pearl thì nhau rơi xuống.

Trên màn ảnh của rạp chiếu phim, lão nhân nhắm mắt lại, ông phẳng phất như quay lại thời gian còn trẻ, mà Chris cũng đang đứng bên cạnh mà nắm tay ông.

Ánh mặt trời đem bọn họ bao phủ...

Lúc này lời bộc bạch do Đường Phong phối vang lên: có người nói, khi người muốn cùng một người ở cạnh trong tương lai, nghĩ muốn cùng người đó sánh cùng thiên địa, người chính là đã yêu người đó, đồng tính cũng không sao cả. Mặc dù người biết đây là đoạn cảm tình bị cấm đoán, cũng nguyện ý cùng hắn nắm tay nhau đi xuống vực sâu vô tận.

Trên màn ảnh cuối cùng xuất hiện chữ —— THE END

Sau khi quay phim xong được một tháng, vì để tham gia mấy đại lễ điện ảnh đạo diễn Lý Ngụy vội vã đem thành phẩm đưa lên màn hình lớn, đó cũng không phải là chính thức phát tin đối với công chúng, mà là nhắm vào một bộ phận truyền thông, ký giả cùng nhân sĩ thương giới.

Sau khi thành phẩm đi ra sẽ nghe được một phần ý kiến của nhân sĩ chuyên nghiệp, truyền thông cũng chấp nhận thử phát biểu một ít tin tức có liên quan lên báo.

Sau khi quay phim xong còn phải tiến hành thêm một bước chế tác hậu kỳ, tỷ như phối nhạc, cắt nối biên tập các cảnh quay, thành phẩm hoàn thiện đi đến trước khán giả còn là chuyện của bốn năm tháng sau đó, thậm chí là nửa năm.

Điện ảnh trước dự thi sau nhận phản ánh, thường thường thu được sự quan tâm của lễ điện ảnh đồng thời đoạt được giải thưởng điện ảnh sẽ khiến một phần khán giả chú ý, do đó việc đem điện ảnh đi tham gia lễ trao giải cũng có ảnh hưởng đến phòng bán vé khi công chiếu phim.

Nhưng có một mạo hiểm, nếu như đánh giá về bộ điện ảnh đó không tốt, vậy cuối cùng phòng bán vé cũng sẽ chịu ảnh hưởng không tốt.

Đạo diễn Lý Ngụy có dũng khí đem đi dự thi trước, thì ông cũng có quyết tâm cùng lòng tin của mình.

Lúc này đang tham gia buổi chiếu thử cho truyền thông ngoài đạo diễn còn có hai người diễn viên chính, sau khi phim kết thúc thì trường quay một mảnh an tĩnh, cho dù là Đường Phong cũng nhin không được mà toát mồ hôi.

Cậu như lại nhớ tới năm đó khi mình lần đầu tiên tham gia một buổi chiếu thử của một bộ phim, từ đầu tới đuôi đều khẩn trương không ngớt, trong lòng bàn tay mồ hôi không ngừng trào ra, chờ mong được khán giả yêu thích, lại sợ hãi khán giả sẽ chán ghét.

Đại khái qua bốn năm giây, có người vỗ tay.

Từng người từng người khán giả đứng lên, tiếng vỗ tay vang vọng rạp chiếu, Đường Phong nhẹ nhõm thở một hơi, thoát nhìn không quá tệ. Đột nhiên cậu cảm thấy bàn tay bị hung hăng nắm chặt, Đường Phong nghiêng đầu nhìn qua, là Kino đang ngồi cạnh mang về mặt kích động nhìn cậu, lúc Đường Phong nhìn về phía Kino, người trẻ tuổi lại vội vã buông bàn tay đang nắm lấy cậu ra.

Tuy rằng chuyện lần trước giữa hai người đã qua cũng đã diễn phim xong, bất quá Kino vẫn có chút trốn tránh Đường Phong.

Đường Phong cười cười, cậu đưa tay qua vỗ vỗ mu bàn tay Kino: “Ngày mai sẽ có đánh giá sơ bộ của truyền thông, nhớ kỹ đi cùng một ít truyền thông nói chuyện một chút, sớm chuẩn bị tốt.”

“Cậu diễn thật tốt.” Kino nói.

“Chuyện hôm đó tôi đã không còn để ở trong lòng, hi vọng chúng ta sau này có thể tiếp tục hợp tác.”

“Đừng nói giống như chúng ta lập tức phải chia xa, đừng quên chúng ta còn phải đi tuyên truyền.” Kino nở nụ cười, có thể chính tai nghe được Đường Phong nói tha thứ hẳn cảm thấy thật vui vẻ.

Sau khi kết thúc buổi chiếu thử sẽ có một tiệc rượu, chỉ tiếc Đường Phong không có cơ hội để tham gia.

Trong lúc cậu ở phòng hóa trang để thay quần áo thì có người đem cửa mở ra, một người lớn lên giống như một người mẫu mang theo hai người khác hướng cậu đi tới, tiểu Vũ đuổi theo phía sau mà hô to: “Các người không thể đi vào!”

“Xin hỏi có chuyện gì không?” Đường Phong nhìn những người vừa vào.

“Chào cậu, tôi là tổ trưởng tổ hình cảnh quốc tế phân bộ nước Anh Ivan, mời cậu đi theo chúng tôi một chuyến.”

164. Chương 164 - Hình Cảnh Quốc Tế Ivan

“Đạo diễn, xin lỗi, tôi có việc riêng phải rời đi trước, có thể sẽ không tham gia buổi tiệc tối nay rồi.” Đường Phong cúp điện thoại, cậu quay đầu nhìn về phía ba người khác ở trong phòng.

Người nam nhân ở giữa hai tay khoanh trước ngực tràn đầy ý tứ thâm vấn tự xưng là Ivan, tổ trưởng phân bộ của hình cảnh quốc tế ở Anh, về phần hai người bên cạnh đang hiểu kì nhìn cậu chính là trợ thủ của Ivan, cũng là hình cảnh quốc tế ở Anh.

“Tôi rất cảm ơn sự phối hợp của anh, Đường Phong tiên sinh.” Ivan có chút lạnh lùng chỉ vào chiếc ghế đối diện, “Mời ngồi.”

Đường Phong tự nhận là luôn tuân thủ pháp luật, nộp thuế đúng hạn, không có làm việc gì không dám gặp người, không biết sao lại rước lấy sự chú ý của hình cảnh quốc tế?

Nếu không then với lương tâm cũng sẽ không sợ đối phương làm gì với mình, Đường Phong sau khi đối phương đưa ra giấy tờ chứng minh thân phận liền đi cùng Ivan đến một phòng khách sạn, đây là yêu cầu của Đường Phong, mà Ivan cũng đồng ý.

“Chúng tôi chỉ muốn hỏi anh một việc, không cần lo lắng chúng tôi sẽ làm điều gì bất lợi với anh, chỉ cần anh phối hợp công việc điều tra, chúng tôi sẽ không làm bất cứ chuyện gì thương tổn đến anh.” Một hình cảnh quốc tế bước đến rót cho Đường Phong một ly nước, nói nửa lời uy hiếp nửa lời an ủi.

Đường Phong tiếp nhận ly nước: “Tôi không biết mình có thể giúp gì cho các vị.”

Cậu không phải người ngu ngốc, nếu như ngay từ đầu nghe hình cảnh quốc tế đến tìm cậu, cậu còn có chút nghi hoặc kỳ quái này nọ, lúc này dần dần tỉnh táo hơn cậu rất nhanh liền nhớ đến một người.

Một người mà đột nhiên rời đi hơn một tháng trước.

“Anh hẳn là quen biết người này.” Ivan hướng người trợ thủ bên trái ngoắc ngón tay, người trợ thủ trẻ tuổi rất nhanh đem một chiếc máy vi tính mini đặt lên bàn, trên màn hình xuất hiện một bức ảnh của một người mà Đường Phong rất quen thuộc.

Ngoại hình cao to mà anh tuấn, đôi mắt nâu đậm lại tỏa ra ánh mắt giống như dã thú phóng đảng bất kham, khỏe miệng luôn luôn như bình thường câu lên, giống như một con báo đen đẹp dễ oai hùng, nhưng người không biết lúc nào nó sẽ nhảy dựng lên đem người xé thành mảnh nhỏ.

Được rồi, quả nhiên có liên quan đến Charles.

Hiện tại Đường Phong nhớ lại cuộc điện thoại mà Charles gọi cho cậu lúc ở trên taxi, cái gì mỹ nhân nước Anh, rõ ràng là cảnh sát nước Anh mới đúng, Charles chọc chuyện gì mà cư nhiên đem lửa đốt đến cả chỗ của cậu vậy chứ ?

« Charles. » Đường Phong nói ra tên của người nam nhân giả vờ tiêu sái trên màn hình.

Nếu như hình cảnh quốc tế ở Anh đã không ngại đường xá xa xôi đến tìm cậu đã nói lên sớm đã hiểu biết về cậu, nếu như Đường Phong giả bộ hồ đồ thì chỉ làm cảnh sát đối cậu hoài nghi càng nhiều, huống chi Đường Phong cũng không cảm thấy cậu cần giả bộ hồ đồ, từ lúc tiết mục « Tình nhân trong mộng » cậu

hợp tác với Charles được tung ra, chỉ cần có người xem qua tiết mục liền biết cậu cùng Charles đã từng hẹn hò qua.

« Tại sao anh quen biết hắn ta ? » Ivan hỏi.

« Hắn làm sao vậy ? » Không trả lời câu hỏi của đối phương, Đường Phong lại hỏi ngược lại.

Ivan hướng cậu bắn một tia mắt lạnh lùng nghiêm nghị tràn ngập cảnh cáo : « Anh chỉ cần trả lời câu hỏi của tôi. »

Cho rằng như vậy có thể khiến cậu bị dọa sợ ?

Đường Phong không nhanh không chậm uống một hớp nước, sau đó mới hướng người nam nhân đối diện lộ ra mỉm cười : « Tôi nghĩ tôi không phải phạm nhân của anh, cho nên hi vọng cảnh quan Ivan không nên dùng thái độ dùng để thẩm vấn phạm nhân nói chuyện với tôi, bây giờ các người là đang cần sự hợp tác của tôi, tôi rất thoải mái, nhưng vẫn cần sự tôn trọng của các vị. »

Ivan nhìn chằm chằm Đường Phong một hồi, người nam nhân Trung Quốc đối diện không kiêu ngạo không siểm nịnh vẫn nhìn thẳng vào đường nhìn dò hỏi của hắn, không có bất luận cái gì nao núng, ngược lại còn hàm chứa vài phần mỉm cười.

« Chúng tôi tra được anh từng cùng Charles hẹn hò trong một tiết mục, sau khi đến Mỹ cũng có tiếp xúc, tôi có thể nói cho anh biết, Charles là một nam nhân cực kỳ nguy hiểm, hắn cũng không giống như những gì đã biểu hiện ra trước mặt anh chỉ là người làm ăn hay đại loại như vậy, những chuyện khác tôi sẽ không nói cho anh biết, tôi nghĩ anh có thể hiểu được, biết quá nhiều đối với một người bình thường cũng không phải là chuyện gì tốt. »

Thái độ cường ngạnh của Đường Phong quả nhiên nổi lên tác dụng, Ivan nói một ít chuyện có liên quan đến Charles cho cậu.

Bình thường Đường Phong đã quên việc Charles là một phần tử nguy hiểm, Charles bình thường luôn luôn nói năng ngọt xớt, mặc dù tính cách có chút lưu manh nhưng tổng thể là một thân sĩ biết phân rõ phải trái, lại hiểu được cách làm thế nào để người khác vui vẻ.

Lời nói của Ivan thực ra nhắc nhở Đường Phong, thực tế Charles cùng Albert là một loại người, chỉ là bình thường quá mức an phận trước mặt cậu làm cho cậu dễ dàng quên mất chuyện này.

« Nếu như anh muốn biết hắn ta ở nơi nào, tôi chỉ có thể nói tôi không biết. » Đường Phong ăn ngay nói thật, từ sau lần gọi điện thoại đó Charles đã không còn tìm cậu nữa.

Một tháng trước cậu từng thử gọi điện cho Charles, nhưng số điện thoại đó đã trở thành dãy số không tồn tại.

Mà trong khoảng thời gian này Đường Phong lại bận rộn việc tuyên truyền phim mà chạy tới chạy lui, cũng sẽ không đi trông nom Charles rất cuộc đi nơi nào, dù sao việc nam nhân kia muốn đi đâu cũng không phải chuyện mà người khác có thể quản, Charles muốn trở về liền trở về, dù không trở lại cũng không khiến Đường Phong cảm thấy có gì khó nhận.

Đối với người làm bạn bên cạnh, thái độ của Đường Phong từ trước đến nay rất bình thản, một số người sẽ vì người lưu lại, một số người sẽ rời đi tiếp tục đi về phía trước, người bị ép buộc lưu lại, tâm cũng không đặt lên người bên cạnh.

Lưu lại có ích lợi gì ?

« Chúng tôi đúng là đang tìm hắn. » Lúc Ivan nói những lời này thần sắc có chút ảm đạm, thoạt nhìn những vị cảnh sát người Anh này cũng không có manh mối tìm được Charles.

« Theo tôi biết anh từng cùng hắn hẹn hò. »

« Người hẹn hò cùng hắn không chỉ có mình tôi. »

Ivan cũng không có buông tha, hắn tiếp tục truy hỏi : « Nhưng anh là người lưu lại lâu nhất bên cạnh hắn, theo tôi biết các người thậm chí ở cùng một chỗ dài đến nửa năm, mà những người bên cạnh Charles trước đây không có ai vượt qua một tháng. »

« Hắn đã rời đi gần hai tháng rồi. » Đường Phong vẫn rất bình tĩnh như cũ, cậu chỉ là đang trần thuật sự thực.

« vậy anh cũng là người ở cạnh hắn lâu nhất. » Ivan bám chặt vào chuyện đó không tha.

Đường Phong có chút bất đắc dĩ mà cười khổ : « Ivan cảnh quan, anh cho rằng người như tôi sẽ biết Charles ở đâu sao ? Nếu như anh đủ hiểu biết Charles thì nên biết, người như Charles sẽ không lưu lại việc có thể phát sinh phiền toái cho mình, hơn nữa trên thực tế tôi cùng hắn không tính là có quan hệ đặc biệt gì, anh đã điều tra qua tôi, vậy sẽ biết tôi không ở riêng với Charles đi ? »

Còn có một Lục Thiên Thần.

Cũng không biết Lục Thiên Thần có bị bọn họ tìm tới hay chưa ?

« Vậy tôi hỏi cậu mấy vấn đề. » Đại khái là thái độ của Đường Phong coi như thành khẩn, ngữ khí của Ivan cũng hòa hoãn lên.

« Anh nói Charles rời đi vào hai tháng trước, vậy trước khi hắn rời đi có nói cho anh bất cứ chuyện gì sao ? »

Đường Phong lắc đầu : « Hắn là đột nhiên rời đi, không có nói gì với tôi. »

Ivan nhìn chằm chằm Đường Phong một hồi, sau đó tiếp tục hỏi : « Lúc ở cùng cậu, hắn thường làm gì ? »

Vấn đề này khiến Đường Phong có chút sững sốt, nhận thấy được phản ứng của Đường Phong, Ivan vội vã đổi giọng : « Tôi là nói, hắn có cái gì... như là hành vi khả nghi hay không ? »

Cái này hợp tình hợp lý, không phải việc khiến Đường Phong không biết trả lời như thế nào.

« Không có, bất quá hắn luôn đột nhiên rời đi lại trở về, thế nhưng hắn chưa từng nói với tôi hắn đi làm gì, tôi cũng không có hỏi. »

Vấn đề hỏi đến đây tựa hồ lâm vào một cục diện bế tắc, Ivan nhú chặt đôi lông mày không biết đang tự hỏi cái gì, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Đường Phong, ánh mắt kia rõ ràng là không chịu đựng chuyện của Charles tách khỏi người Đường Phong. Dù hiện tại không hỏi được gì, Ivan vẫn như cũ cảm thấy người tên Đường Phong này là một nhân vật then chốt.

« Ivan cảnh quan, nếu như không có việc gì khác tôi có thể đi được chưa ? » Đường Phong nhìn đồng hồ đeo tay, đã mau đến mười một giờ tối.

« Một vấn đề cuối cùng... »

Ivan vừa nói xong thì cửa liền bị người mở ra, nhân viên khách sạn cầm chìa khóa đem cửa mở ra đứng qua một bên, một nam nhân Trung Quốc có khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị đi thẳng vào, Lục Thiên Thần đi tới bên cạnh Đường Phong đem người từ trên ghế kéo lên.

« Ivan cảnh quan, thực sự là đã lâu không gặp. »

Đường Phong đưa mắt nhìn Lục Thiên Thần, ừ, nguyên lai đều là bạn cũ ?

« Lục tiên sinh. » Đường nhìn của Ivan lơ đãng rơi vào cánh tay đang lôi kéo Đường Phong của Lục Thiên Thần, tựa như có điều suy nghĩ.

Lúc này một luật sư đinh đạc mặc tây trang nhanh chóng chạy đến, từ hình dạng đang thở dốc của hắn đủ biết là vội vã chạy đến, mặc dù có chút chật vật, luật sư vẫn thẳng thắt lưng đi về hướng bọn người của Ivan.

« Tôi là luật sư của Đường Phong, các vị có bất luận câu hỏi gì có thể liên hệ với tôi. »

« Ở đây giao cho luật sư, chúng ta đi thôi. » Lục Thiên Thần trực tiếp lôi kéo Đường Phong xoay người rời đi, mấy người cảnh viên khác tựa hồ muốn tiến lên, nhưng bị Ivan ngăn lại.

Bọn họ chỉ có thể nhìn Đường Phong rồi đi cùng Lục Thiên Thần.

« Lão đại, ngôi sao này thoát nhìn không đơn giản a. » Một cấp dưới chạy đến bên cạnh Ivan nhỏ giọng nói thầm.

« Nói không chừng cái ngôi sao này chỉ là bởi mấy lão đại này thôi, loại chuyện này không phải không có a. » Người cảnh viên một bộ thấy nhưng không thể trách.

Ivan cau mày xoa xoa cằm : « Đại lão đường ngôi sao đúng là không có gì ngạc nhiên, mặc kệ thế nào trước cứ phải người quan sát người tên Đường Phong này đã, đừng để Lục Thiên Thần phát hiện, không có mệnh lệnh của tôi không được hành động thiếu suy nghĩ. »

165. Chương 165 - Bí Mật Nho Nhỏ

Ô tô chạy đi nhanh chóng, ở trong xe giữa chỗ lái xe cùng phía sau có một tấm ngăn khiến cho người ngồi phía sau không cần lo lắng cuộc nói chuyện của bọn họ sẽ bị tài xế nghe thấy.

“Charles... Anh ấy làm sao vậy?” Trên đường trở về, Đường Phong nhin không được mà hỏi Lục Thiên Thần ngồi bên cạnh.

Từ lúc Charles dẫn cậu đi gặp Albert lần đó, Đường Phong đại khái đã đoán được sinh ý mà họ làm sẽ không hề đơn giản, huống chi Lục Thiên Thần cùng Charles chưa từng có chút cấm kỵ khi đàm luận trước mặt cậu, nói đủ thứ đông tây, ngược lại là Đường Phong khi nghe bọn họ nói đến chuyện không nên nghe liền tự động đứng dậy rời đi.

Hiện tại kinh động đến cả hình cảnh quốc tế ở Anh, thật không biết Charles lại làm cái quỷ chuyện xấu gì.

“Không cần lo cho hắn, hắn cùng tổ chức hình cảnh quốc tế quan hệ rất tốt”, Lục Thiên Thần lại ở cuối bỏ thêm hai chữ, “tổng bộ”.

Ý là phân bộ ở Anh cùng Charles có quan hệ không quá tốt.

“Nghe như các anh thường xuyên giao tiếp với hình cảnh quốc tế vậy.” Cậu dựa lưng vào ghế da màu đen chậm rãi nhắm hai mắt lại, đây là lần đầu tiên giao tiếp với hình cảnh quốc tế, có mấy lần thiếu chút nữa chịu không nổi rồi, Đường Phong chỉ có thể thôi miên chính mình, làm cho mình cảm thấy đây là đang đóng phim.

Nhưng trong lòng cậu biết rõ, đây không phải là đóng phim.

“Chúng ta cùng bọn họ có quan hệ tốt.” Lời nói của Lục Thiên Thần nghe thế nào đều quỷ dị.

“Thực sự là... nhìn- không- ra- tới.” Đường Phong nhin xuống, cậu không muốn trợn mắt trắng.

Lục Thiên Thần đột nhiên cong khóe miệng, sau đó liền nhích người lại gần Đường Phong, thẳng đến vai hai người dựa vào nhau, ánh mắt chuyên chú của người này nhìn kỹ người nào đều giống như cây châm đâm vào trên người của người đó, nghĩ không phản ứng đều không được.

“Anh nhìn tôi làm gì?”

“Ngữ khí vừa rồi của cậu...” Khóe miệng của Lục Thiên Thần có chút run run, tựa hồ đang nghẹn cười, “Rất khả ái.”

Khả ái?

Rất khả ái?!

Đường Phong quay đầu liếc mắt trừng Lục Thiên Thần: “Cám ơn quá khen!”

Cây vừa nói xong, Lục Thiên Thần giống như một đứa trẻ to xác giang hai tay ôm lấy cậu, sau đó đem cả người dựa vào trên người Đường Phong.

“Anh bị gì vậy?”

Tối hôm nay người này chịu cái gì kích thích vậy? Đột nhiên một chút nói cậu khả ái lại một chút ôm cậu, bình thường đột nhiên nhào lại ôm như vậy cũng chỉ có Charles đầu hùng kia, là cái gì lại khiến Lục Thiên Thần cũng nhiễm phải bệnh của Charles rồi? Đường Phong cười khổ không ngớt.

Thiệt tình, cậu cũng không phải mật, ôm cậu làm cái gì?

Lục Thiên Thần ở trên người cậu hít một hơi thật sâu, lại nhẹ nhẹ phun ra, liên tục nhiều lần mới chậm rãi ngẩng đầu: “Phim rốt cục kết thúc.”

“Nói đúng ra thì vẫn chưa, mấy tháng sau có thể sẽ đi tham gia lễ điện ảnh, chờ đến lúc chiếu phim tôi còn phải đi tuyên truyền cùng họ.”

Đường Phong cũng tùy ý để cho Lục Thiên Thần ôm cậu, cậu chỉ có chút thắc mắc là vì sao Lục Thiên Thần đột nhiên làm vậy, cũng có một nguyên nhân là cậu đã quen với việc cùng đối phương làm ra hành vi thân thiết.

Thói quen là một chuyện rất đáng sợ.

“Cậu thật sự tích cực đi dă kích người khác.” Lục Thiên Thần ngẩng đầu lên hôn lên môi của cậu, “Nếu như có cảnh sát đến tìm cậu lần nữa lập tức nói cho tôi biết, cậu có quyền không tiếp nhận nghi vấn của bọn họ.”

Đường Phong chưa từng làm qua chuyện xấu đương nhiên có thể cự tuyệt tiếp nhận bị tra hỏi, nhưng vấn đề là cậu có thể cự tuyệt hợp tác với cảnh sát cả đời sao?

Ngay từ đầu cậu cho rằng giữa cậu với Lục Thiên Thần cùng Charles không hề có chút bền vững, cũng không có gì đặc biệt.

Không sai, cậu có hảo cảm với hai người họ, thậm chí cũng có phát sinh quan hệ thân mật, chỉ là cho tới bây giờ Đường Phong cũng không có nghĩ tới cùng đối phương nghiêm túc thực sự.

Gánh vác trách nhiệm như vậy không thích hợp với cậu, không thích hợp với Lục Thiên Thần, cũng không thích hợp với Charles.

Mà có một số việc khi cậu biết càng nhiều, thì đại biểu giữa bọn họ có sự vướng mắc ngày càng sâu, giống như những sợi tơ được một con nhện phun ra chậm rãi từng sợi từng sợi, cho đến cuối cùng biến thành một cái lưới lớn.

“Lục Thiên Thần.” Đường nhìn của Đường Phong rơi vào nơi góc xe, trong mắt cậu hiện lên một tia giãy dụa.

Cuối cùng vẫn hỏi: “Anh cùng Charles.... Rốt cuộc là làm cái gì?”

Một trận trầm mặc an tĩnh.

“Xem như tôi không có hỏi.” Đường Phong vội nói.

“Đã nói ra, thế nào xem như không nói?” Ngón trỏ của Lục Thiên Thần đặt trên môi cậu, hần vẫn duy trì tư thế ôm Đường Phong, giống như làm vậy giúp hần thoải mái hơn... “Tôi cùng Charles làm chung sinh ý, lúc học đại học vừa lúc chung lớp, có tín nhiệm cùng giao tình, cho nên chúng tôi hợp tác cùng một chỗ.”

Đường Phong tỉ mỉ lắng nghe, Lục Thiên Thần nói vài câu liền ngừng lại.

“Không còn gì nữa?”

Lục Thiên Thần thuận thế đem Đường Phong áp đapr, hần nhìn người dưới thân: “Vì sao cậu lại muốn biết?”

“Đây là bí mật của anh?” Đường Phong hỏi ngược lại.

« Không, chỉ là biết quá nhiều đối với cậu mà nói cũng không phải là chuyện tốt. »

« Anh nói phân nửa rồi mới nói cho tôi biết không nên nghe, chẳng lẽ không cảm thấy quá muộn sao ? »

Đời trước chuyện gì cậu cũng đã trải qua, cũng đã trải nghiệm nhân sinh một lần, không ngại đời này có thêm một ít chuyện kích thích.

Đường Phong nhú mày : « Nói tiếp cho xong đi. »

Lục Thiên Thần cúi đầu, môi nhẹ nhàng đụng vào vành tai của cậu, chậm rãi phun ra hai chữ.

« Buồn lậu. »

...

...

Sau khi quay phim kết thúc mọi người đều có chuyện riêng phải làm, Đường Phong cùng các nhân viên tán gẫu, tuy rằng nói trên đời này không có buổi tiệc nào không tàn, nhưng đã là người của giới giải trí, khả năng có lần hợp tác thứ hai trong tương lai vẫn rất lớn.

Trước khi Đường Phong về nước đạo diễn Lý Ngụy có dặn qua, công ty sẽ vì Đường Phong an bài một ít hoạt động cùng tuyên truyền, bọn họ hẹn đến lúc khai mạc lễ điện ảnh thì gặp lại.

Trước khi trở về Đường Phong đơn độc hẹn Kino đi ăn một bữa cơm, hai người nói chuyện gì không có ai biết, nhưng cuối cùng bọn họ là nắm tay nhau giảng hòa.

Cứ như vậy đã kết thúc ba tháng quay phim, Đường Phong cùng Lục Thiên Thần vào một ngày cuối thu ngồi máy bay về nước.

Thoải mái dựa người vào ghế đường nhìn chậm rãi dời từ trời xanh mây trắng trở về, Đường Phong ngửa đầu chậm rãi nhắm mắt lại, chỉ cần qua thêm mấy tháng nữa thì Fiennes qua đời tròn một năm rồi, đó cũng là năm đầu tiên cậu sống lại.

Thời gian trôi qua rất nhanh, giống như bãi biển bị ánh mặt trời phơi đến nóng rực lại được những hạt cát vàng che lấp lại, thân thể người này lại có kỷ ức người khác, có đôi khi cậu thậm chí có suy nghĩ cậu rốt cuộc là ai.

Nhất là sau khi sống lại lần đầu tiên tiếp xúc với điện ảnh, một khắc nhận được kịch bản kia, đến lần đầu tiên quay phim cùng đạo diễn, trong nháy mắt đó cậu cảm thấy mình vẫn là Fiennes đứng trên võ đài quốc tế, không có chết không có thay đổi thân phận, tất cả đều vẫn còn nguyên dạng.

Lại mở mắt ra, cậu biết cậu xác thật là ai.

Ngoài cửa sổ những đám mây vẫn lững lờ trôi, trôi qua núi cao, trôi qua biển rộng cũng chưa từng cải biến.

Dường như tim của cậu, cũng không có thay đổi qua.

« Đang suy nghĩ gì ? » Ngồi đối diện với Đường Phong, Lục Thiên Thần vẫn một mực nhìn cậu.

Hắn thấy được ánh mắt của Đường Phong khi nhìn về phía bầu trời kia, phẳng phất tất cả đều được người này thu hết vào đáy mắt, phẳng phất như bầu trời cùng biển rộng mà họ rất quen thuộc có bao nhiêu trắng lệt cùng xinh đẹp.

Trời và đất, hoa và cây cỏ, chúng nó vĩnh viễn đều có ở trên thế giới này.

Có một số người đi ngang qua đám cây cây cỏ cỏ cũng sẽ không dừng bước chân của họ lại, có một số người mỗi ngày đều sống dưới bầu trời cũng đã quên thỉnh thoảng ngẩng đầu đi nhìn bầu trời xanh to lớn.

Hắn thấy được từ trong mắt Đường Phong, là ước mơ cùng hi vọng của người nam nhân này gửi gắm vào tương lai.

Một màn này khiến hắn nhớ đến hình ảnh cuối cùng trong phim khi tu sĩ Đường ngắm nhìn trời cùng biển, hắn sẽ không can thiệp vào việc Đường Phong đi đóng phim, từ lần đầu tiên hắn thấy được biểu hiện của Đường Phong trong màn ảnh, Lục Thiên Thần chỉ biết người này thuộc về màn ảnh lớn.

Đường Phong trong hiện thực sẽ không khiến cho người gặp lần đầu sẽ dẫn sinh tình cảm đặc biệt, thế nhưng Đường Phong trong phim ảnh có một loại ma lực vô hình, hấp dẫn tất cả những người xem điện ảnh phải đi nhìn kỹ cậu.

Đây rốt cuộc là một loại mị lực trời sinh ra vì điện ảnh mà tồn tại.

« Tôi đang suy nghĩ tôi rốt cuộc là ai, sau đó cảm thấy vấn đề này rất ngu ngốc, mặc kệ tôi là ai, tôi hiện tại ở nơi đây, mặt trời vẫn mọc lặn như cũ thủy triều vẫn lên xuống như vậy, mà nhân sinh của tôi là phải tiếp tục tiến về phía trước. » Đường nhìn dần chuyển dời từ ngoài cửa sổ lên trên người Lục Thiên Thần, Đường Phong cong khóe môi « Tên chỉ là một loại xưng hô cho tiện mà thôi, dù cho tôi sửa tên lại, gọi là Đường Tam hay Đường Thất, tôi vẫn là tôi. »

« Đồng dạng, một người mất đi ký ức thì hẳn vẫn là hẳn, như vậy, cậu bây giờ là ai ? » Lục Thiên Thần vùng lên khóe môi, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu lên má trái của hắn, hai mắt ẩn trong bóng ma, hắn tiện tay đem cửa sổ đóng lại, ánh mặt trời có chút quá mức chói mắt rồi.

« Tôi chính là tôi, tôi của hiện tại. »

Đường Phong cười đến giảo hoạt, cậu biết Lục Thiên Thần muốn hỏi gì, cậu không ngại nói, thế nhưng cậu càng muốn nghe chính miệng Lục Thiên Thần hỏi cậu.

Giảo hoạt trong mắt chàng trai chạy không khỏi hai mắt của Lục Thiên Thần, Lục Thiên Thần mỉm cười, hai tay của hắn chống lên bàn hướng Đường Phong đề thấp nửa người trên, ánh mắt lấp lánh như bị ánh mặt trời nhiễm vào.

« Đạo này trong lúc rảnh rỗi, tôi có xem một ít phim của thần tượng của cậu, Fiennes. »

« sau đó ? »

« Diễn xuất của anh ta rất tuyệt, tôi đối với điều này không có bất luận nghi vấn gì, cũng thật đáng tiếc khi không sớm một chút xem phim của anh ta. »

« Cho nên ? »

« Ở trước mặt cậu, tôi nên xưng hô cậu là Đường Phong hay là Fiennes ? »

« Hiện tại đến xem, vẫn là Đường Phong đi. »

Nam nhân cười đến con mắt đều mị lên, đây chính là bí mật nho nhỏ không tính là bí mật của cậu.

————— - Quyển hai - Hoàn —————

166. Chương 166 - Dòng Nước Xiết Gợn Sóng

QUYỂN 3 DÒNG NƯỚC XIẾT GỢN SÓNG

Trong quá khứ Đường Phong vẫn thích ở một mình, như vậy sẽ tự do hơn một chút, muốn làm cái gì thì làm cái đó, nhưng kỳ thực chính cậu cũng từng nghĩ tới, sở dĩ ở một mình, có chút nguyên nhân là vì cậu từ nhỏ đến lớn đã quen chỉ có một mình.

Này cũng không có gì đáng để đau thương, một người có lạc thú của một người, gia đình cũng có lạc thú của gia đình, đây đó, cũng có phiền não của đây đó.

Sau khi về nước, Lục Thiên Thần trực tiếp đem hành lý của Đường Phong về biệt thự của mình, Đường Phong cũng đi theo, căn phòng vẫn là căn phòng cậu từng ở, mọi thứ vẫn giống y như lần đầu cậu đến giống như không có bất kỳ cải biến nào.

Thay đổi, chỉ có con người bọn họ mà thôi.

Lục Thiên Thần hiển nhiên sẽ không thực hiện chuyện đã từng hứa với Đường Phong, an bài chỗ ở nơi ký túc xá cho Đường Phong.

Đường Phong cũng không biết cái mà trong miệng Lục Thiên Thần gọi là “tạm thời ở chỗ này” là bao lâu, bất quá ở cậu xem ra phỏng chừng đã dính phân nửa âm mưu rồi, cậu thật vất vả đóng xong một bộ phim Hollywood kiếm chút tiền, kết quả đều kính dâng cho khách sạn ở Los Angeles, hiện tại số dư còn lại không thể đủ mua cái gì phòng ở.

Về phần thuê thì cũng đủ, nhưng Đường Phong cảm thấy ở cùng Lục Thiên Thần cũng không có gì không tốt, nhiều thêm một người cùng mình nói chuyện phiếm uống rượu vẫn tốt hơn một người dờ ra ở trong phòng nhiều lắm.

Một ngày chia sẻ bí mật qua lại giống như đã đánh nát bức tường giữa hai người, rất nhanh sẽ trở nên thân mật trước nay chưa từng có.

Hiện tại Đường Phong đã biết Lục Thiên Thần làm sinh ý gì, mà Lục Thiên Thần cũng đã đoán được thân phận của Đường Phong. Lúc ở trên máy bay trở về nước, khi Đường Phong nghe Lục Thiên Thần chất vấn liền có chút kinh hỉ cùng kinh ngạc, cậu biết Lục Thiên Thần vẫn một mực luôn suy đoán thân phận của cậu, thế nhưng cậu thật không ngờ Lục Thiên Thần sẽ thực sự nói ra cậu có đúng là Fiennes hay không, loại chuyện này ở người khác xem ra là lời nói không thể tưởng tượng nổi.

Mặc kệ Lục Thiên Thần có tâm tình gì khi nói những lời kia, đối với Đường Phong mà nói, cậu chỉ cần nghe được Lục Thiên Thần nói “Cậu có đúng là Fiennes hay không” là cậu đã thật cao hứng rồi.

Một loại hưng phấn khi bí mật nho nhỏ bị người đào móc song song cũng được đối phương lý giải.

Càng là chuyện siêu việt, thường thường muốn làm cho người ta tin lại càng trắc trở, Đường Phong không cảm thấy khi cậu đem chuyện này nói ra thì người khác sẽ tin cậu, cho nên ngay từ đầu đối với loại chuyện này cậu đã không ôm chút hi vọng nào.

Mà thường thường là kỳ vọng càng nhỏ bé, điều đạt được khi có đáp án lại càng khiến người thêm vui sướng.

[Anh cảm thấy tôi là Đường Phong thì chính là Đường Phong, là Fiennes thì chính là Fiennes] Cậu không có trực tiếp trả lời câu hỏi của Lục Thiên Thần, nhưng cậu nghĩ đối phương có thể hiểu rõ ý tứ của cậu.

Đường Phong cũng tốt, Fiennes cũng được, hiện tại nơi này chỉ có cậu, một cậu chân thực nhất.

[Tôi đồng ý cách nói của cậu]

Người thông minh biết chuyện gì phải hỏi đến cuối, mà chuyện gì chỉ cần đứng ở ngưỡng cửa ngấm nhìn là tốt rồi.

Dù cho biết rõ Đường Phong là ai, đối với Lục Thiên Thần mà nói thì có ý nghĩa đặc biệt gì?

Nếu như không có ý nghĩa đặc biệt gì, thì không cần phải chỉ vì một cái gọi là lòng hiếu kỳ mà xông vào thế giới nội tâm của người khác.

...

...

Đường Phong?

Fiennes?

Câu trả lời ba phải cái nào cũng được của nam nhân luôn luôn khiến mỗi khi Lục Thiên Thần nhớ lại đều không nhịn được mà vung lên khoe miệng, nhưng bởi vì Đường Phong của hiện tại, Lục Thiên Thần sau khi trở về liền cho thư ký tìm cho hắn một ít tư liệu liên quan đến Fiennes, không phải là điều tra, chỉ là muốn hiểu rõ hơn một chút.

Lúc Lục Thiên Thần xem xong tư liệu của Fiennes, hắn bỗng nhiên cảm thấy rất nhiều chỗ hắn không thể lý giải về Đường Phong đã chiếm được đáp án.

Vì sao Đường Phong muốn đi tảo mộ Fiennes, vì sao vào ngày đó lại đưa lên hoa hồng đỏ, vì sao người nam nhân này lại có một loại mệnh trời sinh tồn tại là vì điện ảnh...

Thế nhưng hắn không rõ vì sao Đường Phong vừa nhìn thấy vị bác sĩ Harve kia thì xoay người bỏ đi.

Nếu như Fiennes là Đường Phong, Đường Phong chính là Fiennes, Harve đã từng là bác sĩ gia đình của Fiennes, lại tự mình lo liệu tang lễ cho Fiennes, vaath tại sao Đường Phong không muốn thấy Harve?

Lúc này điện thoại đột ngột đổ chuông, Lục Thiên Thần đưa mắt nhìn dây số xa lạ gọi từ nước ngoài, cười lạnh một tiếng rồi nhấn xuống phím nghe nhận cuộc gọi. “Đã lâu không gặp?” Không chờ đối phương nói, Lục Thiên thần giông giông như biết là ai gọi mà lập tức lên tiếng chào hỏi.

[Thật lâu a, mỗi ngày lại có một Anh quốc mỹ nhân đuổi theo đuôi, cậu thế nhưng sẽ không có được loại đãi ngộ này a]

“Nga?” Lục Thiên Thần cầm bút mảy tùy ý đùa bỡn, dựa vào ghế cười lạnh, “Xem ra cậu rất hưởng thụ, chúc cậu cùng Anh quốc mỹ nhân chơi đùa vui vẻ.”

[Sách, nghe một chút này, lão bằng hữu của tôi, đây là thái độ đối với chiến hữu của cậu? Cậu thế nhưng khiến tôi ăn không ít mệ a, để tôi đoán một chút, cậu là từ lúc nào bắt đầu tính toán tôi, oa nha, kế hoạch có ít nhất ba tháng rồi đi, thời điểm đại khái là lúc Đường Phong kết thúc ban huấn luyện siêu sao] Charles ở đầu bên kia của điện thoại ha ha nở nụ cười.

[ha ha ha, cậu chính là thấy tôi đã lên giường cùng Đường Phong, cho nên đem lão bằng hữu tôi đây bán đứng? Cậu thật quả quyết a Lục Thiên Thần, bất quá chỉ là một người nam nhân mà thôi, đáng giá cậu làm như vậy sao? Ngẫm lại xem, chúng ta đã hợp tác nhiều năm như vậy.]

“Không sai, chỉ là một người nam nhân mà thôi.”

Nhưng không chỉ đơn giản là thử.

Lục Thiên Thần kẻ sát điện thoại, khoe miệng khê nhếch: “Chúng ta quen nhau đã nhiều năm rồi, tôi hiểu cậu, cậu cũng hiểu tôi, cho nên chúng ta còn phải nói gì nữa đây?”

Trước đó, bọn họ ngoại trừ lợi ích chưa bao giờ cùng chung bất cứ thứ đông tây gì, bao gồm cả người.

Thỉnh thoảng bọn họ sẽ song song coi trọng một người, nhưng phần lớn chỉ là tùy tiện chơi một chút, cũng không thêm để ý mà mang đi tặng đối phương.

Mà nếu quả thật gặp người không muốn đem cho thì sao?

Từ nhỏ đến lớn bọn họ không hề biết cái gì gọi là thoái nhượng, đã muốn thì phải tận lực đi tranh thủ, gặp trở ngại liền diệt trừ, đạo lý chỉ đơn giản như vậy.

“Tôi chỉ là ở trước khi cậu ra tay, sớm một chút tặng cậu một ít lễ vật nho nhỏ mà thôi.” Lục Thiên Thần không nhắc đến không nói lời nào, không có nghĩa hẩn là một người mù.

Hắn biết Charles sau khi đến Mỹ đã bắt đầu tính toán một ít chuyện nhỏ, mà hắn chỉ là trước một chút khi Charles sắp phát uy tìm cho đối phương một chút phiền phức.

Khi không thể đạt thành hiệp nghị, cũng chỉ có thể dùng biện pháp riêng của bản thân mà giải quyết mâu thuẫn.

Bởi vì quá mức thông minh, cho nên luôn luôn biết mình muốn cái gì.

[Như thế xem ra hiện tại chúng ta tạm thời trở thành kẻ địch rồi, cậu không sợ Albert nhúng tay sao?] Charles bình tĩnh tiếp nhận hiện thực.

Lục Thiên Thần đứng dậy đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, thành thị đã bị một màu xám bao phủ, bầu trời xanh xa xôi đã bị kín một tầng xám xịt giống như bị một người cầm bút tùy ý khoa tay múa chân vẽ loạn ra, một tầng lại một tầng trùng lặp, phẳng phất biểu thị cho một hồi mưa gió sắp đến.

“Hình tam giác không phải càng vững chắc sao?”

Hai người đối tác, ai biết ai sẽ đột nhiên ở phía sau ai đâm một đao?

Không bằng làm rõ ra, nên làm gì thì sẽ làm cái đó.

“Ầm ầm——”

Trên bầu trời một đạo sấm sét đánh xuống, trong nháy mắt chút màu xanh sót lại cũng hóa thành sắc đêm kịt bao trùm thành thị.

“Tôi phải đi đón Đường Phong rồi, lần sau nói tiếp.” Lục Thiên Thần cười cúp điện thoại, trong nháy mắt điện thoại bị cắt đứt hình như hẳn nghe được tiếng chửi rủa của Charles.

...

...

Đường Phong sau khi về nước liền chiếm được một tuần nghỉ ngơi, đời trước cậu vẫn luôn ở nhà, bảy ngày không dài cũng không ngắn, cũng đủ cho cậu du ngoạn trong nước một lượt rồi.

“Minh Húc, cậu có nơi nào tốt để đến không?” Đường Phong hỏi.

Lúc Đường Phong ở Mỹ khi rảnh rồi hai người đều cùng nhau tán gẫu qua điện thoại, mặc kệ trước đây là “Đường Phong” phụ Trần Minh Húc, hay Trần Minh Húc làm một ít chuyện giận dỗi trẻ con, hiện hay hai người đều đã ném nó ra sau đầu, thành bạn tốt chân chính.

Đường Phong đối với Trần Minh Húc chỉ có thương thức, không hề có ý tứ gì khác.

Đồng dạng, Trần Minh Húc đối với Đường Phong không hề có tâm tư gì khác nữa.

Người mà Trần Minh Húc từng yêu kia, đã không phải là người hiện tại.

Tình huống như bây giờ làm sao không phải là chuyện tốt đây?

Đã từng không có cách nào cùng một chỗ, hiện tại chí ít có thể trở thành bạn bè cả đời.

“Đi cùng Charles?” Trần Minh Húc bình thản hỏi.

Đường Phong cười lắc đầu, bởi vì cậu từng cùng Charles quay một tiết mục như vậy, dẫn đến hiện tại rất nhiều người đều cho rằng cậu vẫn còn cùng Charles hẹn hò.

“Vậy là cùng ai?” Trần Minh Húc bày ra vẻ mặt hiếu kỳ.

“Lục Thiên Thần.” Đường Phong đối với bạn bè không chút giấu diếm, hiện tại người có thể bởi cậu đi ra ngoài cũng chỉ có Lục Thiên Thần, tiểu Vũ nói còn phải đi xử lý công việc của vài nghệ sĩ khác nên không có thời gian bởi cậu, Đường Phong cũng không dám muốn một tiểu cô nương bởi mình.

Trái lo phải nghĩ, cứ nhiên chỉ còn Lục Thiên Thần.

“Lục Thiên Thần...” Trần Minh Húc nhìn Đường Phong, hắc hắc cười nói, “Mị lực của Đường đại minh tinh không nhỏ a, đi ra ngoài còn có Lục tổng tài làm sứ giả hộ hoa, trước có Charles, sau có Lục Thiên Thần, còn có một Tô Khải Trình...”

“Tô Khải Trình là chuyện gì?”

Chuyện bắt cóc lần đó Đường Phong chỉ nói hời hợt cho qua, Trần Minh Húc cũng không biết là ai mang Đường Phong đi, nếu như biết ngày đó xảy ra chuyện gì phỏng chừng sẽ không nhắc tới Tô Khải Trình.

“Anh vẫn chưa biết à? Tô Khải Trình cùng Ca Trần chia tay rồi.”

167. Chương 167 - Thử Một Lần

“Tân hoan hiện tại của hẳn ta lớn lên có chút giống anh a, bắt qua không nhiều người biết chuyện này, vì ổn định sự nghiệp của Ca Trần, ở bên ngoài Ca Trần cùng Tô Khải Trình luôn đóng vai tình lữ thân mật, nhưng thực tế Tô Khải Trình sớm đã ném Ca Trần rồi! Một ngày không có sự ưu ái của Tô Khải Trình, Ca Trần cũng không nổi được mấy năm nữa, hình tượng của cậu ta bị hạn chế, tuổi cũng đã lớn, không có khả năng cả đời đóng vai mỹ nam vô tội.”

Trần Minh Húc nói xong thì lắc đầu, làm người chủ trì nhiều năm, loại chuyện này hẳn gặp không ít.

Đại lão bản vui vẻ thì phủng người, mất hứng rồi thì không để ý đến người, một ít ngôi sao có thực lực sau khi rời đi vẫn có thể sống rất tốt, mà có một số vì tự thân hạn chế đổi hình tượng cùng một ít nhân tố khác mà dừng lại không tiến.

Cái gọi là ưu ái có thể là bởi vì một chuyện nhỏ mà thích người, cũng có thể đột nhiên vì câu nói đầu tiên của người mà không có tình cảm, hay có thần tượng mới xuất hiện, hay theo tuổi tăng dần mà thẩm mỹ cũng thay đổi.

Đủ loại nguyên nhân, nói ngắn lại chỉ có một câu, tiền ăn được từ ưu ái đó không thể ăn được cả đời.

Ưu ái đến nhanh đi cũng nhanh, hướng chi hiện nay cái gọi là ngôi sao thần tượng nổi tiếng, đa phần đều đến từ độ tuổi học sinh, là huân sinh thì sẽ có bao nhiêu tài chính cùng thời gian mà đến ủng hộ người?

Cuối cùng vẫn phải dựa vào hình tượng của mình trong mắt công chúng, cùng với thực lực hàng thật giá thật của bản thân.

Trần Minh Húc dùng kinh nghiệm nhiều năm đến xem, hẳn cũng không xem trọng phát triển phía sau của Ca Trần, trừ phi Ca Trần nguyện ý đổi hình tượng.

Chỉ là mỹ thiếu niên phải đổi hình tượng như thế nào, phải đổi theo phương hướng nào? Thành công thì vạn phần tốt, không thành công thì bát cơm có thể đã bị mất hơn phân nữa.

“Giống tôi?” Đường Phong chỉ vào chính mình, không phải đâu.

Trần Minh Húc cố sức gạt đầu: “Bất quá không phải cái loại giống về ngoại hình, mà là khí chất cùng tính cách, tôi đã từng gặp người kia, là một ngôi sao phim truyền hình, lớn lên không sai, được xưng là dân quốc đệ nhất tiểu sinh, đại khái anh có thể ngẫm ra là loại hình gì rồi, ôn nhuận, nho nhã, lại có chút hàm súc và vân vân.”

Ôn nhuận, nho nhã lại có chút hàm súc?

Đường Phong không cảm thấy mình là loại hình nam nhân này, cậu cười lắc đầu: “Cậu có hay không đã lắm rồi, tôi có chỗ nào giống một nam nhân hủ nho chứ?”

“Không cần phủ định, kỳ thật chỉ nhìn từ bề ngoài thì anh cũng có phong vị dân quốc, chỉ bất quá càng nghiêng về hiện đại một ít.” Đưa mắt đánh giá nam nhân, Trần Minh Húc vừa nói vừa gạt đầu, tuy rằng Đường Phong có một ít vị đạo cổ điển, nhưng mặc tây trang lại càng thêm anh tuấn mê người.

Đường Phong từ chối cho ý kiến, cậu mới không tin Tô Khải Trình sẽ thích cậu, cái này căn bản là do Trần Minh Húc cảm thấy cậu tốt, cho nên cũng cho rằng Tô Khải Trình sẽ thích cậu.

Cậu chỗ nào có vạn người mê như vậy a, dù cho vị dân quốc đệ nhất tiểu sinh kia có khí chất giống cậu, nói không chừng là vì Tô Khải Trình còn ghi hận việc cậu đánh hắn trước kia, cho nên cố ý tiếp cận một người có khí chất tương tự để nâng cao sĩ khí.

Đường Phong cảm thấy loại khả năng sau so với loại trước càng có khả năng gấp trăm lần.

...

...

Trải qua thương nghị, Đường Phong cùng Lục Thiên Thần quyết định đi tàu chở khách định kì đi du ngoạn, xuất phát từ C thị, qua Tam Á, lại đi một vòng.

Sau sáu ngày bảy đêm thì trở lại Tam Á, lại ngồi máy bay từ Tam Á trở về S thị, thời gian vừa đủ.

Trong trí nhớ của Đường Phong số lần cậu ngồi ca-nô cũng không nhiều, phần lớn thời gian đi ra bên ngoài cũng là tham gia các loại lễ trao giải điện ảnh hay tuyên truyền phim các loại, thời gian căn bản đều ngồi máy bay ít khi ngồi thuyền.

Chiếc thuyền chở khách định kì bọn họ lựa chọn có số lượng phòng ở không đồng cấp bậc có thể tính đến hàng nghìn, tổng cộng có thể cung cấp nơi dừng chân cho hơn hai nghìn khách nhân.

Phương tiện trên du thuyền này có thể so với khách sạn năm sao, nơi này có phòng tiệc đứng, có phòng cơm Tây, hành lang rượu, phòng dịch vụ xì gà, bể bơi, sông bạc, phòng tập thể thao, chỗ vui chơi dành cho thiếu nhi, phòng game, phòng cứu thương, phòng khiêu vũ, cùng một rạp chiếu phim xa hoa xinh đẹp.

Trên du thuyền chỉ có một ít dịch vụ công cộng là miễn phí, những thứ khác đều phải trả tiền.

Lục Thiên Thần chọn một phòng tổng thống đôi xa hoa, phòng của bọn họ ở tầng cao nhất, có sân thượng với bể bơi tư nhân rộng rãi, còn có quầy bar cùng nhà hàng riêng. “Àn...Tôi cho rằng phòng đôi có nghĩa là hai giường hay hai phòng ngủ riêng.” Khi bọn Đường Phong đi vào, cậu phát hiện tuy rằng phòng rất lớn nhưng chỉ có một chiếc giường siêu lớn đủ cho bốn năm người trưởng thành ngủ phủ kín cánh hoa hồng.

Lục Thiên Thần phân phó thủ hạ đem hành lí cất kỹ, vẫy tay để cho một đám bóng đèn mau tránh ra. Những bóng đèn rất thức thời khi rời đi cũng đem cửa đóng lại.

Đường Phong đứng bên giường tiện tay nhặt lên một cánh hoa hồng đỏ, nâng mặt hướng Lục Thiên Thần lắc lắc cánh hoa: “Thoạt nhìn như là phòng dành cho tuần trăng mật.”

“Không phải thoạt nhìn giống, nó vốn là như vậy.”

Lục Thiên Thần tiện tay đem áo khoác cởi ra ném qua một bên, trong phòng chẳng những có hoa hồng còn chuẩn bị champagne, hắt mở champagne rót cho mỗi người một ly, dịch thể màu vàng lắc lư trong ly thủy tinh không ngừng bắn lưu quang ra bốn phía.

“Tuần trăng mật...” Đường Phong nhìn Lục Thiên Thần đi tới, cậu đưa tay tiếp nhận ly rượu rồi nhẹ hớp một ngụm, hướng nam nhân mỉm cười: “cùng anh?”

“Không được sao?” Lục Thiên Thần hỏi lại.

Đường Phong xoay người nhìn chiếc giường lớn phủ kín hoa hồng: “Tôi nghĩ tôi cần một chiếc giường thuộc về riêng mình.”

Cậu nhớ rõ lúc cùng thương lượng với Lục Thiên Thần, chỉ nói đến nghỉ ngơi giải sầu, không hề nhắc đến vấn đề tuần trăng mật hay gì khác.

“Chờ một chút, chẳng lẽ anh cho là tôi đồng ý cùng anh đi du ngoạn thì có nghĩa chúng ta có thể ở trong hành trình làm vài chuyện thân mật?”

Khẽ nhíu mày, Đường Phong hoài nghi nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, đây không phải lần đầu tiên bọn họ đơn độc ở cùng nhau, một tháng không có Charles bọn họ đều ở chung một phòng, hai chiếc chăn cách nhau khoảng một thước, thế nhưng cho tới bây giờ cũng ko có phát sinh bất cứ chuyện gì.

Đường Phong thậm chí cũng đã quen với phương thức ở chung như vậy, hiện tại Lục Thiên Thần lại đột nhiên lãng mạn lần nữa, ngược lại khiến cậu cảm thấy có chút lạ.

“Phim của cậu đã quay xong, không phải sao?”

“Cái đó và công việc của tôi không có quan hệ trực tiếp.” Đường Phong ngồi lên giường, tiện tay đem ly rượu để qua một bên.

Lục Thiên Thần nhìn vào đôi mắt nam nhân, thanh âm ôn hòa. “Tôi nghĩ đến cậu sẽ thích.”

“không sai, tôi rất thích kinh hỉ anh cho tôi, thế nhưng...” Đường Phong có chút ngửa đầu nhìn đối phương, “Anh hiểu chưa, tôi không có ý tứ gặp gỡ với bất luận kẻ nào, anh đột nhiên nhận thức như vậy khiến tôi có chút... không quá thích ứng.”

Cậu ăn ngay nói thật.

Lục Thiên Thần sẽ bối vì vậy mà tức giận sao?

Sẽ tức giận thì không là Lục Thiên Thần.

“Vì sao không muốn, tuổi của cậu còn rất trẻ, tôi cũng còn trẻ, chúng ta đều là người lý trí, hợp cùng một chỗ, không thích thì có thể xa nhau.”

Lục Thiên Thần ngồi xuống cạnh Đường Phong, thanh âm của hắn giống như gió biển thổi ngoài thuyền trong cái lạnh lạnh mang theo ôn nhu nhẹ nhàng, hoặc giống như giọng hát của nhân ngư ở sâu trong biển rộng, không ngừng đầu độc lòng người: “Không đi ném thử, vĩnh viễn không biết được đáp án.”

“Anh thực sự định ở cùng tôi?” Đường Phong cường điệu hỏi một câu.

“Tôi là người hiểu cậu rõ nhất, Đường Phong.” Lúc nói những lời này, Lục Thiên Thần bắt tri bất giác đã cầm lấy bàn tay của cậu, hai mắt của hắn nhìn chăm chú vào Đường Phong, không quá mức thâm tình đến mức làm cho cảm thấy quá giả tạo, cũng không đậm đặc đến mức làm cho người cho rằng đây là vui đùa thuận miệng nói ra.

Đã bao nhiêu lâu không có bị người tỏ tình ngay trước mặt như vậy?

Hình như là chuyện của nhiều năm trước rồi, lần đó người kia nói không khác với Lục Thiên Thần lắm.

Không, thậm chí so với Lục Thiên Thần nói càng dễ nghe hơn một chút, hi vọng trong thời gian hữu hạn có thể bồi cậu đi tới cuối cùng, Fiennes ngay lúc đó không có khả năng không dao động.

Cậu không muốn cô độc chết đi, nếu có người bồi bên người luôn luôn là tốt nhất.

Tuy rằng cậu vẫn là cô độc một mình ly khai, cũng không biết có phải là ông trời nghe được nguyện vọng của cậu hay không, cho nên cho cậu một sinh mệnh hoàn toàn mới.

Cậu sẽ không bởi vì lừa dối cùng phản bội liên từ nay về sau không hề tình tưởng cái gọi là tình yêu chỉ là cậu đối với tình cảm cho tới bây giờ đều rất nghiêm túc, so với bất kì ai đều nghiêm túc hơn.

Hợp thì cùng một chỗ, không hợp thì xa nhau.

Lời này nói thật lý trí, nhưng đến lúc thật sự động tình thì có mấy người có thể tiêu sái bút ra mà rời đi?

Nam nhân hướng về phía sau ngã xuống, mùi hương hoa hồng quanh quần bên chớp mũi thật lâu không tiêu tan, cậu nhẹ nhàng hướng Lục Thiên Thần ngoắc một ngón tay: “Hiện tại không phải lưu hành sống thử sao, chúng ta cũng tới thử một lần là được rồi, sáu ngày bảy đêm này chúng ta coi nó như trải nghiệm, qua mấy ngày này, anh cùng tôi hẳn là đều sẽ có lựa chọn của riêng mình.”

Đường Phong vừa nói xong liền cảm giác được Lục Thiên Thần mạnh mẽ nắm chặt tay cậu, lực đạo lớn đến mức cậu cũng đã cảm thấy đau rồi.

Lục Thiên Thần xoay người một cái liền đã đặt trên người nam nhân, Đường Phong có thể cảm giác được nhiệt độ cùng tiếng thở dốc ồ ồ truyền đến từ trên người đối phương một cách rõ ràng.

Trời a, người này là dục cầu bất mãn sao?

“Sáu ngày bảy đêm, có đúng hay không là từ giờ trở đi?” Hai tay đặt hai bên giam lấy thân thể Đường Phong, Lục Thiên Thần nhìn chăm chăm vào mắt nam nhân.

Đường Phong suy nghĩ một chút, theo lý mà nói hẳn là tính, vì vậy cậu gật đầu.

Ngay lúc cậu vừa gật đầu thì Lục Thiên Thần liền ôm lấy cậu, dáp dập thật nhiệt tình lại vội vàng, hoàn toàn không có một chút lạnh tỉnh cùng trầm ổn bình thường.

Có cần phải vội vã như vậy không a?

168. Chương 168 - Chó Săn (paparazzi)

Chưa từng trải qua vừa sáng sớm lên thuyền liền trực tiếp lên giường, có một số việc muốn biết được thì tất yếu phải đi ném thử, người một ngày bước qua tuổi ba mươi lăm sẽ cấp tốc trở nên thành thực, thường thường rất nhiều điều rất coi trọng khi còn trẻ đột nhiên trở nên như mây gió thoáng qua.

Nếu đã muốn thử rơi vào bể tình trong vài ngày thì phải toàn tâm toàn ý đi hưởng thụ lạc thú của tình yêu mang lại, coi như cho mình phóng túng một lần, ở trong biển rộng tạm thời đem thân phận cùng những thứ khác ném qua sau đầu.

Hiện tại, đối với Đường Phong mà nói cậu có thói quen trở nên một chút buông thả khi yêu.

Chỉ có một chút như vậy mà thôi.

“Làm sao vậy, có chỗ nào khó chịu sao? Hay bị say tàu rồi?”

Lục Thiên Thần nằm nghiêng bên người Đường Phong, một tay trốn trong chăn ôm lấy thắt lưng của nam nhân, tay kia thì chống đỡ thân thể của chính mình, thường thường lại cúi đầu mềm nhẹ hạ xuống nụ hôn nơi má cùng cổ của người kia.

Trong nửa tiếng vừa rồi, Lục Thiên Thần vẫn luôn duy trì tư thế này, thỉnh thoảng lại sờ sờ thắt lưng hay chân của Đường Phong, không thì sẽ hôn lên mặt, trán cùng vai, phần lớn thời gian lại giống như thưởng thức tác phẩm nghệ thuật mà nhìn chằm chằm vào cậu.

May là Đường Phong sớm đã quen với cuộc sống dưới ánh đèn bị người nhìn kỹ, bằng không sớm đã bị ánh nhìn đầy thâm tình của Lục tổng đóng băng rồi.

“Tôi tốt.”

Người đến một độ tuổi nhất định sẽ không thích chạy loạn xung quanh, cho nên Đường Phong thích hưởng thụ lứa hành mà không phải khổ cực mang một túi lớn trên lưng rồi chạy tới chạy lui, lúc đóng phim cậu cũng đã đủ mệt chết, hiện tại phải nghỉ ngơi cùng thả lỏng.

Cho nên lúc này nam nhân tùy ý chính mình thư thái nằm trên giường lớn mềm mại, lúc thì xem tin tức trên di động, lúc thì đổi tiết mục trên TV.

“Cậu thoát nhìn có chút uể oải.”

“Anh thoát nhìn rất có tinh thần.” Đường Phong trắng mắt liếc Lục Thiên Thần, vì sao tinh thần của người kia tốt như vậy nhỉ?

Lục Thiên Thần thấp giọng cười, sau đó ôm lấy cả người Đường Phong, nhẹ nhàng hôn lên lưng của cậu: “Nghỉ ngơi một chút, sau cơm tối thì tôi sẽ dẫn cậu đi dạo xung quanh.”

“Ở trong phòng dùng cơm.” Đường Phong nói.

“Hảo, ở trong phòng dùng cơm.” Lục Thiên Thần sáng khoái đáp ứng.

Cũng không lâu lắm nam nhân bắt đầu mệt mỏi mà ngủ, Lục Thiên Thần cẩn thận lấy điện thoại trong tay Đường Phong đặt ra nơi khác, cùng nam nhân ngủ một hồi mới kêu phục vụ, đại khái khoảng năm sáu giờ chiều thì Đường Phong mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Tắm xong thì đi ăn cơm tối, Đường Phong không muốn ngày đầu tiên thì ở trên thuyền nghỉ ngơi cả ngày, rốt cuộc khôi phục tinh thần cũng như dưỡng ra rồi khí lực, sau khi ăn xong cơm tối liền mặc quần áo thoải mái cùng Lục Thiên Thần ra khỏi cửa.

Ánh mặt trời buổi chiều đã trở nên vô cùng dịu dàng, nơi đường chân trời giao với biển rộng tỏa ra những luồng ánh sáng đỏ nhạt nhu hòa, đem mặt biển ngoài khơi chiếu ra từng tầng ánh sáng có trật tự, từ đỏ đậm đến đỏ nhạt pha vàng, cho đến gần thuyền của bọn họ liền trở về màu lam đậm.

Đây là một bức họa thiên nhiên tuyệt vời, nó so với bất cứ điều gì đều trên quý tốt đẹp hơn, lại không cần người bỏ ra một phân tiền.

Đường Phong đứng trên boong tàu mở ra hai tay, từng luồng gió mang theo hơi thở của biển không ngừng lướt nhẹ qua người cậu, bất tri bất giác khiến nơi đáy lòng trở nên vô cùng mềm mại, trong nháy mắt dường như cậu đã trở về khoảnh khắc lúc đóng một bộ phim gần biển ở nước Mỹ không lâu trước đây, gió biển nơi đó cũng khiến cho người ta thoải mái như vậy.

“Tôi cảm thấy toàn bộ thế giới đều là của tôi.” Nhắm hai mắt lại, cậu vừa cười vừa nói.

“Cậu chính là toàn bộ thế giới của tôi.”

Đổi ứng với lời của Đường Phong, Lục Thiên Thần từ phía sau đưa hai tay ra ôm lấy thắt lưng của cậu, một câu nói ngọt ngào luôn luôn làm cho ai đó khẽ vung lên khóe môi, không cần quan tâm thật giả.

“Răng rắc!” nương theo ánh sáng của đèn flash là thanh âm mở cửa khiến Đường Phong giật mình, có người so với cậu càng nhanh hơn, ngay trong nháy mắt cửa sắp đóng lại Lục Thiên Thần liền buông cậu ra, lấy tốc độ nhanh nhất bước qua cướp lấy camera trong tay người nọ. “Ai, đừng a!” Một tiểu nam sinh mang kính đen vươn tay muốn đem camera cướp về, Lục Thiên Thần so với tiểu nam sinh cao hơn nửa cái đầu dễ dàng đem camera cầm trong tay, tay kia nắm lấy cổ tay của đối phương siết mạnh, tiểu nam sinh nhất thời khuỵu chân về mặt đau khổ kêu lên. “Đau đau đau a! Mau buông tay!”

Đường Phong bước tới nhìn thoáng qua màn hình của camera, tiểu nam sinh vừa chụp cậu cùng Lục Thiên Thần, khung cảnh dưới trời chiều thoạt nhìn thật đẹp, có chút lãng mạn.

“Chụp không tệ a, ha ha.” Đường Phong cầm camera nở nụ cười, “Tôi có chút luyến tiếc khi phải xóa a.”

Bất quá Đường Phong ở dưới ánh mắt khẩn cầu của nam sinh vẫn nhấn nút xóa bỏ, mặc kệ việc cậu thân là ngôi sao hay Lục Thiên Thần thân là người sau màn, cũng sẽ không hi vọng những tấm ảnh chụp như thế này xuất hiện trong phạm vi nhìn thấy của công chúng, huống chi bọn họ còn không biết tiểu nam sinh này rất cuộc là ai.

“Thuộc tòa soạn báo nào vậy?” Đường Phong đem camera trả lại cho tiểu nam sinh.

“Cái gì thuộc tòa soạn báo nào, tôi là một du khách, thấy khung cảnh ân ái của hai người rất đẹp nên mới chụp lại, sao biết được các người hung dữ như vậy a!” Vội vàng đem camera cầm lại, lúc tiểu nam sinh mở máy vừa nhìn, những ảnh vừa chụp quả nhiên đều bị xóa sạch, trên mặt nhất thời bày ra vẻ mặt khóc tang.

“Các người cũng hơi quá đáng!” Tiểu nam sinh chỉ chỉ vào Đường Phong.

Vì sao không phải Lục Thiên Thần? Bởi vì Lục Thiên Thần thoạt nhìn không dễ chọc, đáng tiếc tiểu nam sinh còn không bằng đi hung với Lục Thiên Thần.

“Cho cậu ba giây để thăng thần, hoặc sẽ được vệ sĩ đem cậu ném vào cục cảnh sát.” Lục Thiên Thần híp mắt, ngữ khí bất thiện.

“Đã nói tôi không có ý xấu, mấy người thực kỳ quái.” Tiểu nam sinh vừa nói xong liền muốn chạy đi, nhưng tay của Lục Thiên Thần lại nhanh hơn, dễ dàng chế trụ cổ áo của tiểu nam sinh.

“Uy uy uy! Anh làm gì vậy? sao lại động tay động chân? Tôi muốn kêu người.” Tiểu nam sinh dùng sức trở nhỏ không thể tránh ra, há mồm oa oa kêu lớn.

Lục Thiên Thần không để mình bị đẩy vòng vòng, hấn lạnh lùng nói: “Cám ơn cậu đã đem vệ sĩ của tôi kêu lại.”

Quả nhiên không được một phút thì liền có vài người cao lớn mặc tây trang màu đen từ trong đám người chạy ra, xem tiểu nam sinh như con gà mà kéo đi. “Các người đây là...Ngô ngô ngô!” Miệng đã bị bịt kín.

Dưới mắt mọi người, mấy hắc y nhân đem tiểu nam sinh kéo vào khoang thuyền, Đường Phong nhú mi: “Có thể có người báo nguy không?”

“Sẽ không.” Ngữ khí của Lục Thiên Thần vô cùng chắc chắn, sau đó cũng đi vào trong một căn phòng nhỏ dành cho việc nghỉ ngơi tiêu khiển bên trong.

...

...

Trước khi Đường Phong lo lắng có thể là hiểu lầm người ta hay không, kết quả mới đi vào chưa đến vài giây tiểu nam sinh đã thành thật khai báo rồi, người này gọi Lý Đông Tây, năm nay 21 tuổi đang học đại học ở C thị, hiện nay đang thực tập ở một nhà tạp chí, lần này là chính hắn đơn độc chạy đi tìm tin tức.

Mục tiêu tự nhiên chính là Lục Thiên Thần cùng Đường Phong.

“Các người một người là ông tổng trẻ tuổi vang dội thương trường, một người là ngôi sao vừa quay xong một bộ phim hoành tráng ở Hollywood, so sánh mà nói...” Tiểu nam sinh ngồi trên ghế hé ra khuôn mặt búp bê đem lời nói thật phun ra.

Hắn từ đầu đã chú ý đến Đường Phong, lúc ấy rất nhiều người bên cạnh đều cảm thấy Đường Phong bất quá là một ngôi sao trên tiết mục TV, cùng loại với ngôi sao mới nổi, nóng cũng chỉ nóng một chút, sau lại truyền ra tin tức Đường Phong diễn trong phim của đạo diễn Lý Ngụy, chuyện bày vẫn không khiến một nhóm người kia coi trọng, không thấy qua kịch bản nên bọn họ đại thể đều cho rằng Đường Phong chỉ là làm nên cho vai chính của Kino.

Nhưng Lý Đông Tây không cho là như vậy, hắn xem từng tập một của ban huấn luyện siêu sao, cũng nhìn mỗi biểu hiện của Đường Phong trong “Tình nhân trong mộng”, biểu hiện xuất sắc cùng hành động ưu tú của người nam nhân này cho hắn biết, Đường Phong sau này khẳng định sẽ rất có tiền đồ.

“Cậu sao biết được chúng tôi sẽ đến đây?” Đường Phong muốn biết chính là điều này.

“Tôi...tôi có người bạn học chung đại học làm việc trên thuyền này, hắn thấy qua danh sách hành khách, biết bên trong có tên hai người nên gọi điện cho tôi.” Lý Đông Tây cầu xin nói, “Đây đều là lỗi của tôi, các người đừng tố cáo bạn của tôi, hắn sẽ mất việc, hiện tại sinh viên chỉ cần quơ tay liền có một xấp dày, công việc cũng khó tìm, các người thương xót tha chúng tôi đi, lần sau tôi sẽ không bao giờ...loạn chụp nữa.” Lục Thiên Thần ném qua một ánh mắt chứa dao nhỏ. “Đã không còn! Đã không còn!” Lý Đông Tây lắc đầu giống như trống bỏi.

Đường Phong đứng bên cạnh nhìn, đưa tay lôi kéo Lục Thiên Thần: “Quên đi, để cậu ta đi đi.”

Loại chuyện này phỏng chừng sau này còn rất nhiều, không có Lý Đông Tây này cũng còn có Vương Nam Bắc các loại, hơn nữa lấy mang lưới quan hệ của Lục Thiên Thần, cho dù tiểu nam sinh chụp được ảnh thì cũng không có khả năng sẽ được chọn để đăng lên.

Chỉ là Đường Phong không nghĩ tới nhanh như vậy đã có người chú ý đến bọn họ, cậu bây giờ vẫn chưa có tiếng tăm gì mấy a.

“Cám ơn! Cám ơn!” Lý Đông Tây sau khi lấy được camera liền liên tục nói cám ơn với Đường Phong, điều này thể nhưng khiến Đường Phong có chút xấu hổ.

“Vừa rồi dọa cậu rồi?” Đường Phong vỗ vỗ vai đối phương, vừa cười vừa nói, “Công việc của phóng viên không dễ làm, không nên chỉ thỏa mãn với việc chụp về chuyện xấu của ngôi sao, phóng viên như vậy cả đời cũng không thể góc đầu, cùng ngôi sao đối nghịch không bằng cùng ngôi sao kết bạn.”

Cậu chỉ có thể đem một chút kinh nghiệm của mình truyền cho người bạn nhỏ mới vào nghề này.

“Sao cậu lại thả cậu ta, không sợ cậu ta lại phá rối?” Sau khi để Lý Đông Tây chạy đi, Lục Thiên Thần hỏi.

Đường Phong lắc đầu: “Sau này cậu ta làm thế nào là quyết định của cậu ta, tôi phải làm thế nào thì là do chính tôi quyết định.”

Đều là kiếm ăn, ai cũng không dễ dàng.

169. Chương 169 - Luận Bàn

Trong phòng tập thể thao trên du thuyền có một lò đào, lúc sáng khi Đường Phong chạy bộ thấy được liền nghĩ muốn cùng Lục Thiên Thần luận bàn một chút, cậu không chỉ tâm ngứa mà tay cũng ngứa, luyện tập Vịnh Xuân quyền cũng có mấy tháng rồi, nhưng phần lớn thời gian nếu không là cộc gỗ cũng là giáo luyện không dám thắng tay với cậu do Lục Thiên Thần tìm tới.

Vài ngày trước đó khi hai người đơn độc ở cùng một chỗ thì Đường Phong thường xuyên cùng Lục Thiên Thần thảo luận võ công, thỉnh thoảng khoa tay múa chân một chút để đối phương nhìn xem cậu có chỗ nào không đúng hay không, nhưng chân chính luận bàn thì chưa từng có.

Cậu biết lộ tuyến mà Charles đi là lộ tuyến thực chiến, bất quá đối Lục Thiên Thần thì cậu không xác định được.

“Thế nào, thử một lần chứ?” Lúc ăn cơm trưa Đường Phong không ngừng giật giây đối phương.

Lục Thiên Thần lắc đầu, ở dưới gió biển cùng ánh mặt trời tươi đẹp uống một ngụm sô đa: “Tôi sẽ không nhẹ tay với cậu.”

“Anh đương nhiên không cần nhẹ tay, hơn nữa tôi cần bản không cần anh nhường tôi.” Đường Phong vừa nghe liền hợp ý, cậu chính là không muốn trong lúc luận bàn được người nhường nhịn, nếu như vậy chẳng thà không đánh, một chút ý tứ cũng không có.

Nếu muốn luận bàn thì phải đường đường chính chính nghiêm túc đến một lần.

Lục Thiên Thần cúi đầu không nói chuyện, đôi mày hơi nhíu tựa hồ là đang lo lắng về yêu cầu do Đường Phong nói ra.

Không có một nam nhân chân chính nào nguyện ý bị người nhường nhịn, điều này đại biểu sâu trong lòng đối phương cho rằng người là một kẻ yếu, điều này so với việc thua khi đường đường chính chính đánh nhau càng thêm khó có thể tiếp thu. Thấy Lục Thiên Thần vẫn đang do dự, Đường Phong quyết định cưỡng bức lợi dụ, hai tay của cậu đặt trên bàn, vươn ngón trở lắc lắc trước mắt Lục Thiên Thần: “Ngày hôm nay nếu không luận bàn với tôi, thì buổi tối đừng mong chạm một đầu ngón tay vào tôi.”

Lục Thiên Thần ngẩng đầu lên, khóe miệng đột nhiên câu lên: “Ý là tối hôm nay tôi có thể chạm vào cậu rồi?”

Ngoại trừ ngày đầu tiên thực hiện được thì hai ngày nay Đường Phong đều chỉ là cho nhìn chứ không cho ăn, yêu sao có thể như vậy, hai người nói yêu thương thì phải mỗi ngày đều vận động trên giường a.

“Phải xem biểu hiện của anh rồi.” Đường Phong ở dưới bàn đá Lục Thiên Thần một cước, cười đến có chút phóng túng, quá mức câu người.

“Đem cậu đánh đau thì sao?” Lục Thiên Thần đem chân đưa qua cọ đối phương, bên trên vẫn bày một bộ vân đạm phong khinh.

Cầm thú mặc áo a...

Đường Phong cầm lấy tách cà phê nhấp một ngụm, ngẩng đầu trừng đối phương: “Phán người vô tội.”

“Tuân chỉ.”

...

Lục Thiên Thần hành động vô cùng nhanh, sáng sớm mới nói phải luận bàn thì buổi chiều đã bao hết cả lời dài.

Sau khi ăn trưa rồi nghỉ ngơi, hai người cùng nhau đi đến lô đài trong phòng tập thể thao, trong một căn phòng lớn như vậy lại chỉ có hai người bọn họ với vài người vệ sĩ của Lục Thiên Thần.

Vệ sĩ đều đứng ở cửa quay lưng về phía bọn họ, phòng ngừa có người không biết tình huống xông vào.

Đường Phong vẫn mặc một thân tây trang nhẹ nhàng, một chiếc quần màu xám mỏng cùng với áo thun bó sát cùng màu, cậu từ sau khi sống lại thì vẫn duy trì thói quen tập luyện mỗi ngày, có thể chạy bộ hay luyện võ, hưởng thụ lực lượng cùng mồ hôi mà mỗi phút giây do thân thể khỏe mạnh mang lại.

Đường Phong sau khi cởi áo khoác thì thiếu đi vài phần khí chất nho nhã, ngược lại là nhiều hơn một chút đẹp trai thuộc về nam nhân cường tráng, áo thun bó sát luôn có thể khiến người càng thêm gợi cảm.

Lục Thiên Thần vẫn mặc trang phục như bình thường, chỉ là cởi áo khoác sau đó cuộn ống tay áo lên, tầm mắt quét qua người Đường Phong một chút, so với việc cùng nam nhân đánh nhau trên lôi đài hẳn càng nguyên ý cùng nam nhân “đánh nhau” ở trong phòng.

“Cần quy tắc gì không?” Lục Thiên Thần nhảy lên lôi đài.

Đường Phong cử động tay chân làm nóng người: “Không cần, cứ theo quy luật bình thường là được.”

Trừ phi anh giống như Charles thích đào móc vào nơi yếu đuối của người khác, vậy là chuyện khác rồi.

Từng trải qua một lần bị trói làm cho Đường Phong kiên định nuôi dưỡng ý niệm phải giỏi đánh nhau trong đầu, không phải loại múa máy tay chân đẹp đẽ ở lôi đài, cũng không phải hai người so chiêu để cường thân kiện thể, cậu muốn học được cách đánh nhau thật sự, học được cách phòng thân ở hiện thực, bảo vệ được chính mình.

Dù bên người cậu bình thường đều có vệ sĩ nhưng cũng không có nghĩa cậu đã an toàn.

Nghĩ đến những kẻ như Tô Khải Trình hay Albert, Đường Phong nhất định phải đề phòng.

“Hào.” Lục Thiên Thần một ngụm đáp ứng, hẳn biết Đường Phong nghĩ gì, tự nhiên sẽ không đi phản bác.

Hai người rất nhanh đứng ở đối diện mà nhìn nhau, giờ khắc này đã không còn những giây phút ngọt ngào yêu thương như bình thường, chỉ có liệt hỏa hừng hực cháy giữa hai người nam nhân chuẩn bị quyết chiến mà thôi.

Người cử động đầu tiên là Lục Thiên Thần, hắn vung lên khoe miệng đưa tay hướng Đường Phong làm ra tư thế “mời”, tay trái nắm thành quyền.

Đường Phong nhú mày, này tính là khiêu khích đi?

Cậu bắt đầu chậm rãi đi vòng qua Lục Thiên Thần, người sau cũng song song di động về hướng ngược lại, hai người nhìn chăm chú, bất tri bất giác cự ly đã càng ngày càng gần.

Người đầu tiên ra tay, là Lục Thiên Thần.

Đối phương ở khoảng cách còn cách Đường Phong bốn năm bước đột nhiên cấp tốc đánh một quyền, Đường Phong hầu như là song song lùi ra song song vươn tay ngăn lại.

Nắm tay sắc bén ở bên tai cậu lưu lại một trận đao phong, nếu như vừa rồi cậu bị đánh trúng hẳn đã gục ngã không dậy nổi rồi.

Này mới là đánh nhau thật sự đi, không phải là cùng giáo luyện người một quyền ta một quyền đánh qua đánh lại đi.

Đường Phong phải nghiêm túc lên, công kích vừa rồi của Lục Thiên Thần khiến lưng cậu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cũng may năng lực phản ứng của cậu rất nhanh, không phải lần đầu tiên đã bị Lục Thiên Thần đánh ngã.

“Không sai, tiếp tục.” Trong mắt toát ra chút tán thưởng, Lục Thiên Thần đối với phản ứng của Đường Phong rất thỏa mãn, nhện không được gạt đầu, song song trong ánh mắt đã không còn bình thần như cũ mà phẳng phất như đã mọc lên một đoàn hỏa diễm.

Đường Phong thành công câu dẫn ra hứng thú của Lục Thiên Thần.

Một mực phòng thủ không phải là phong cách của Đường Phong, cậu rất nhanh đã bắt đầu công kích Lục Thiên Thần, chiêu thức trong mắt Lục Thiên Thần có chút bảo thủ cùng hình thức hóa nhưng kết hợp với sự nghiêm túc của Đường Phong khiến nó cũng có lực sát thương nhất định, có mấy lần thiếu chút nữa đánh tới Lục Thiên Thần.

Hiện tại đến phiên Lục Thiên Thần phải trở nên nghiêm túc.

“Thế nào?” Vừa đánh một quyền trúng vai Lục Thiên Thần, Đường Phong có chút đắc ý.

“Nghe nói thật?” Lục Thiên Thần cười cười.

“Đương nhiên!”

“Quá kém.”

Quả nhiên là lời nói thật.

“Tiếp tục!”

Đường Phong lại vùng nắm đấm, bất quá lúc này cậu không giống như trước có thể khiến đối phương lùi lại hay tránh ra, Lục Thiên Thần đã biết rõ quyền pháp trong bộ sách võ thuật của Đường Phong nên dễ dàng nắm lấy tay Đường Phong, Đường Phong lại dùng tay kia đánh tới ý đồ tách ra, Lục Thiên Thần xoay nhẹ cổ tay Đường Phong. “Phanh!”

Đường Phong té trên mặt đất, cả người đều bị Lục Thiên Thần ngăn chặn, tay chân đều không thể động đậy.

“Cậu thua rồi.” Trong mắt hàm chứa ý cười, Lục Thiên Thần lại không có chút ý tứ thả lỏng giam cầm.

Đường Phong không cam lòng cố dùng sức, nhưng ngoại trừ làm cho mình đau thêm thì không hề có tác dụng gì, Lục Thiên Thần vẫn như cũ đem cậu khống chế gắt gao.

“Được rồi, anh thắng.” Thở ra một hơi, Đường Phong chỉ phải chịu thua.

“Vậy phần thưởng của tôi?” Lục Thiên Thần đổi thành một tay áp chế Đường Phong, tay kia bắt đầu luồn vào vạt áo sờ soạng đi vào, theo phần eo thon mơn trớn phần bụng rồi thẳng hướng khóa đậu đỏ nơi ngực.

Trong nháy mắt bị đụng chạm nơi đó Đường Phong hít một hơi, cậu liếc mắt trừng Lục Thiên Thần: “Không có.”

“Như vậy xấu lắm.” Nói xong liền hôn lên mặt Đường Phong, thanh âm thanh thúy.

Mặt Đường Phong có chút nóng lên, không biết là do bị Lục Thiên Thần khoa trương hôn một cái hay là do vừa mới vận động khiến thân thể của cậu phát nhiệt nữa.

“Tôi không cần phải, ừ, đừng có sờ nữa!”

Chịu không nổi mà, gần đây Lục Thiên Thần phát triển theo hướng thành lang sao, động bất động gì cũng ăn đậu hũ của cậu.

“cậu nói đêm nay tôi có thể chạm vào cậu.” Vừa nói vừa dùng sức đem đầu chôn ở cổ Đường Phong cọ cọ, giống như một đứa trẻ tùy hứng muốn ăn đường.

“Hiện tại không phải buổi tối.”

Vừa nói xong Đường Phong liền hối hận, không nghĩ qua cứ thế nhảy vào trong bẫy rập ngôn ngữ của đối phương.

Quả nhiên, Lục Thiên Thần lập tức thả hai tay Đường Phong sửa lại là ôm lấy thắt lưng của cậu, cúi đầu hôn lên môi Đường Phong một cái: “Hảo, vậy buổi tối.”

Nhìn cái bộ dạng thực hiện được âm mưu này Đường Phong liền nhịn không được nhéo nhéo mũi đối phương: “Anh đúng là một tên âm hiểm.”

“yêu, thật sự ngọt ngào a, nghĩ không ra Lục tổng của chúng ta cũng sẽ ôn nhu với một người như vậy, thủ đoạn tranh thủ tình cảm này thật khiến tôi sợ hãi than không ngớt, thảo nào trước đây Ca Trần đối với anh khăng khăng một mực.”

Thanh âm trào phúng có chút quen thuộc, Đường Phong nằm trên mặt đất chỉ có thể nghiêng đầu nhìn về phía cửa.

Mấy người vệ sĩ đang nỗ lực ngăn cản Tô Khải Trình, bất quá Tô Khải Trình cũng không định tiến đến chỉ là đứng ở cửa, bên cạnh hắn còn có người, có một người Đường Phong biết, đó chính là Ca Trần đã không gặp mấy tháng, nam tử trẻ tuổi vẫn bày ra dáng dấp ồm ỹ như cũ, chỉ là không biết đó là thực sự hay giả vờ.

Còn có một người Đường Phong chưa từng gặp qua, mặt mày như bức tranh lại có chút vị đạo dân quốc, chẳng lẽ là vị dân quốc đệ nhất tiểu sinh mà Trần Minh Húc từng nhắc đến?

170. Chương 170 - BẠN CŨ

Tô Khải Trình trái ôm phải ấp, rất tiêu sái.

Đường Phong hồi tưởng lại lần đầu tiên lúc mình nhìn thấy Tô Khải Trình thật muốn chọc mù hai mắt mình, khi đó Tô Khải Trình thoát nhìn thật nhỏ nhả lễ độ, đối ai cũng duy trì tươi cười ôn hòa, nhưng người như vậy càng tiếp xúc nhiều lại càng phát hiện thêm nhiều thứ đen tối xấu xa bên dưới lớp da xinh đẹp hoa lệ kia.

Lục Thiên Thần rời người Đường Phong đứng dậy rồi đưa tay ra, Đường Phong nắm lấy tay Lục Thiên Thần rồi đứng dậy.

Vừa đánh xong một trận cả người đều là mồ hôi, lúc tập trung toàn lực chú ý thì không hề cảm thấy mệt, đến lúc này buông lỏng xuống liền cảm thấy thân thể có chút uể oải đến phát đau.

Đường Phong đứng tựa vào đường biên của lối dài, nhìn ba người xa xa đứng ở cửa.

Cậu đầu tiên đưa mắt nhìn không phải là Tô Khải Trình mà là Ca Trần, người sau vừa tiếp xúc với đường nhìn của Đường Phong liền trả về một cái bạch nhãn đầy cao ngạo.

Đường Phong cong khóe môi, cũng không cảm thấy tức giận, chính là cảm thấy Ca Trần này cũng thật thú vị, bao quát cả Tô Khải Trình, những người này đều rất thú vị.

Tô Khải Trình vừa mở miệng thì trong lời nói liền cất giấu đao kiếm, nhắc lên mối dây dưa cũ của Lục Thiên Thần cùng Ca Trần, hình như là muốn nói cho Đường Phong biết lúc trước Ca Trần cùng Lục Thiên Thần có một chân, lại thuận tiện nghiêm phạt một chút người bên cạnh phản bội mình, Ca Trần.

Có thương tổn được Ca Trần hay không thì Đường Phong không biết, nhưng ít ra lần há miệng này của Tô Khải Trình không hề thương đến cậu.

“Tô tổng, đứng ở kia làm gì chứ, có muốn luận bàn một chút không?” Học Lục Thiên Thần, Đường Phong dừng hướng Tô Khải Trình làm động tác ngoắc “mời” lên.

Khiêu khích trắng trợn, trêu tức đầy trong mắt.

Biểu tình của Tô Khải Trình tựa hồ cứng ngắc nửa giây, nhưng rất nhanh đã phục hồi bộ dáng “Thân sĩ” như bình thường, phá lệ hướng Đường Phong nở nụ cười ôn nhu.

“Đường Phong, cậu cùng Lục Thiên Thần học xấu.”

Ngữ khí thực sự làm cho người ta rơi rụng da gà.

Đường Phong còn có lòng bình thần cùng Tô Khải Trình đấu võ mồm, Lục Thiên Thần thì trực tiếp quăng cho vệ sĩ ở cửa một ánh mắt sắc lẹm, mấy người vệ sĩ liền đưa tay đem bọn người Tô Khải Trình đẩy ra ngoài, việc diễn ra ngay lúc cùng đối mặt với Lục Thiên Thần cùng Đường Phong khiến bọn người Tô Khải Trình có điểm sượng mặt.

“Đừng đụng ta!” Ca Trần có chút chán ghét hô một tiếng, trung khí mười phần, không hề có chút bộ dáng suy yếu.

Còn vị dân quốc tiểu sinh còn lại chỉ là lễ phép cười rồi bước ra phía sau Tô Khải Trình, hai người kia vẫn là không nên chọc vào.

“Lục tổng, ngài cứ như vậy mà đuổi người?” Tô Khải Trình đứng ở xa xa nhìn Lục Thiên Thần, khóe miệng có chút cứng ngắc.

Lục Thiên Thần trực tiếp đưa lưng về phía Tô Khải Trình, bước tới kéo Đường Phong đi về phía phòng nghỉ của phòng tập thể thao, không chút để ý đến Tô Khải Trình, Đường Phong không quay đầu lại nhìn, nhưng cậu nghĩ Tô Khải Trình hẳn là bị Lục Thiên Thần làm tức chết rồi.

“Hắn có thể bị anh chọc cho giận đến ói máu hay không?”

Đối với người cao ngạo mà nói việc thụ thương lớn nhất không phải là người cùng hắn tranh luận, mà là người căn bản không hề để ý đến hắn, trực tiếp đánh nát tâm lý của đối phương. “Hắn?” Lục Thiên Thần ôm lấy thắt lưng của cậu, kề sát vào cổ của Đường Phong hít vào một hơi, “Tô Khải Trình không dễ bị tức chết như vậy.”

“Làm cái gì, một thân đầy mùi mồ hôi anh cũng không thấy chán ghét?” Đường Phong đem Lục Thiên Thần đẩy ra.

“Rất thơm mà.”

Ba chữ kia trực tiếp khiến Đường Phong ghê tởm đến ói ra, cậu cười khổ liếc mắt trừng Lục Thiên Thần: “Ghê tởm!”

...

...

Một cuộc lữ hành bảy ngày sáu đêm cũng có thể gặp phải “Người quen”. Thế giới này nhỏ như vậy ư?

“Anh nói xem bọn người Tô Khải Trình là lên thuyền du ngoạn hay là do biết chúng ta đi cho nên cũng đi theo?” tắm rửa một thân nhẹ nhàng khoan khoái cậu nằm úp sấp trên giường, vừa nói chuyện với người phía sau, Lục Thiên Thần đang xoa rượu thuốc mát xa cho cậu. Nếu như Tô Khải Trình là do biết bọn họ đi đến đây mới đi theo, chuyện này thì Đường Phong có thể không nói gì, không có việc thì đi theo bọn họ làm gì, chỉ sợ Tô Khải Trình lại muốn làm chuyện xấu gì đó.

“Bọn họ thích đi cùng thì cứ cho bọn họ đi.” Lục Thiên Thần đối với lời này không hề cảm thấy hứng thú, hắn đổ một ít rượu thuốc ra lòng bàn tay rồi dùng lực chà xát, sau đó xoa lên những chỗ xanh tím trên người Đường Phong.

Đây là do lúc chiều luận bàn không cẩn thận làm bị thương, Đường Phong đối ý kiến này không cho là đúng, đánh nhau làm sao có thể trở ra mà một chút trầy da cũng không có?

Ngoại trừ trên lưng còn có cổ tay bị Lục Thiên Thần nắm để lại một ít vết tích, Lục Thiên Thần ngồi bên cạnh giúp Đường Phong thoa thuốc xong liền rời đi rửa tay.

Đến lúc hắn quay lại thì Đường Phong vẫn còn duy trì tư thế nằm sấp trên giường. “Không muốn động?” Lục Thiên Thần cười đi tới, ngồi xuống bên cạnh nhẹ nhàng xoa nhẹ vùng lưng của cậu, thật mịn màng giống như tơ lụa thượng đẳng.

“Hai ngày nữa lại tiếp tục thử xem.” Đường Phong vẫn đang nằm úp sấp, hai mắt sáng lên nhìn về phía Lục Thiên Thần, “Tôi vừa suy nghĩ một chút, cảm thấy bản thân khiếm khuyết một ít kinh nghiệm thực chiến, biện pháp tốt nhất để tăng cường chính là cùng anh luận bàn nhiều hơn.”

“Hai ngày nữa nói tiếp” Lục Thiên Thần cúi xuống nửa đặt lên người cậu, bờ môi tinh tế nhẹ nhàng hôn vai cùng gáy của Đường Phong, ngón tay không ngừng ma sát cánh tay của cậu, giống như là muốn làm cho đối phương trầm tĩnh lại.

“Anh là đồng ý hay không đồng ý?”

Đường Phong một cái xoay người lật ngược thể cờ đem Lục Thiên Thần áp trên giường, tình thế trong nháy mắt nghịch chuyển, hai tay của cậu đè chặt vai của đối phương, bờ môi cong lên cúi xuống lại mang theo chút ý tứ khiêu khích: “Tôi không tin cái gì hai ngày nữa nói tiếp, hiện tại cho tôi đáp án ngay.”

Hai tay chậm rãi hướng chân của cậu phủ lên, sự tiếp xúc ẩn chứa lực đạo khiến Đường Phong có chút nổi da gà, ngay trước khi Lục Thiên Thần trêu chọc được chính mình, Đường Phong liền giữ chặt hai tay của đối phương ngăn trở động tác của hắn.

“Đáp án.” Lại một lần nữa yêu cầu.

“Nói cho tôi biết... phương pháp có thể cự tuyệt cậu.” Nhẹ nhàng thở dài, Lục Thiên Thần ôm lấy cổ của cậu.

...

...

Một lần bị ăn món chặn cửa nên Tô Khải Trình cũng không đến quá nhiều bọn họ, nhưng lại giống như cố ý gây hấn mà cứ mỗi ngày đều lắc lư trước mặt người.

Đường Phong đến phòng tập thể thao chạy bộ, Tô Khải Trình cũng ở bên cạnh luyện tập, nhưng vấn đề là Tô Khải Trình chưa luyện được nửa tiếng thì mặt đã trắng bệch, mà bên này Đường Phong đang dương dương tự đắc vừa chạy bộ vừa trò chuyện cùng Lục Thiên Thần.

Về phần Ca Trần, vị bạch y nam tử kia chắc là không thích đến loại địa phương đầm ìa mờ hôi này, ngược lại vị dân quốc tiểu sinh kia lại đi theo Tô Khải Trình đến, lúc tới phòng tập thể thao cũng mặc áo thun bó sát, tuy rằng da trắng nhưng cũng có chút cơ thể, thỉnh thoảng cũng hướng Đường Phong lộ ra tươi cười hiền lành, so với Ca Trần càng khiến người thích hơn một chút.

Loại chuyện này cũng không có gì đúng hay sai, trong vòng tròn giải trí chính là cái dạng này, Đường Phong cũng sẽ không bởi vì đối phương dựa vào người nào mà sản sinh cái nhìn phiến diện, lúc chưa thật sự tiếp xúc lý giải một người thì không nên hạ kết luận về người đó.

“Lại nữa rồi.”

Đang nằm trên ghế phơi nắng hứng gió biển cảm thấy vi tính xem tạp chí, Đường Phong vừa liếc mắt liền thấy được Tô Khải Trình, tổ ba người bọn họ đứng cách đó không xa, Tô Khải Trình chỉ mặc quần bơi, thân hình được gìn giữ không sai, dân quốc tiểu sinh đứng bên cạnh cũng vậy.

Lúc Đường Phong nhìn tới Ca Trần liền mở to hai mắt, tin tưởng rằng lúc Ca Trần xuất hiện không chỉ có riêng mình cậu nhìn chăm chăm nam tử kia.

Ca Trần không hề phơi nắng nên rất trắng, dưới bầu trời cùng biển rộng xanh rì lại càng trắng đến quá phận, nửa người trên của hắn mặc một chiếc áo T-shirt, độ dài vừa vặn chạm đến hông, loáng thoáng lộ ra tam giác màu đen nhỏ bó chặt bên trong, phía dưới là một đôi chân trắng nõn tinh tế, trên mũi mang một đôi kính râm, nhìn lướt qua còn tưởng rằng là một tiểu mỹ nữ.

Vừa đứng ra trong nháy mắt liền hấp dẫn lực chú ý của cả trai lẫn gái, Đường Phong nhin không được đối với Lục Thiên Thần vẫn luôn như hình với bóng ở bên cạnh nhỏ giọng nói thầm: “Kỳ thực Ca Trần lớn lên cũng là một mỹ thiếu niên.”

Lục Thiên Thần lập tức nhẹ nhàng nhéo nhéo chân Đường Phong: “Cậu thích mỹ thiếu niên?”

“Mỹ thiếu niên không có gì không tốt, họ cũng rất dễ thương.”

Này khiến Lục Thiên Thần phá lệ không nói gì nhìn Đường Phong một hồi lâu, nửa ngày mới ghen ra một cậu: “Không thích hợp với cậu.”

“Vì sao?” Đường Phong lập tức hỏi ngược lại.

“Cậu thích hợp được người chiều cổ, mà không phải đi chiều cổ người khác.”

Đường Phong vừa nghe liền cong khóe miệng, ai nói Lục Thiên Thần không giỏi nói chuyện chứ, nói lời đồ ngon đồ ngọt tuyệt đối không hề thua kém Charles.

“Tôi muốn hỏi anh một chuyện, Charles phạm vào chuyện gì nghiêm trọng sao? Các anh không thể tẩy trắng việc kinh doanh sao?” cậu hơi chút nghiêng đầu hỏi.

“Không có gì tẩy trắng hay không tẩy trắng, thế giới này vốn không có tuyệt đối trắng đen. Cậu muốn nói việc buôn bán súng ông đạn được, nếu chính phủ bán là đúng, còn người khác làm lại bị nói là buôn lậu, đào bới mộ phần, nhà nước gọi là bảo hộ văn minh, tư gia gọi là đào mộ, đen đen trắng trắng, cũng chỉ có

một đạo lý đơn giản mà thôi, ai có lực lượng mạnh hơn người đó có quyền nói chuyện.” Lục Thiên Thần nhẹ nhàng cầm lấy tay cậu, “Có một số việc cậu biết là tốt rồi, không cần phải đi thâm nhập sâu vào”.

Đường Phong nghe xong chỉ có thể âm thầm thở dài, những gì Lục Thiên Thần nói cậu cũng hiểu rõ, bởi vì lần lộ ở con đường danh lợi cũng đã lâu, cũng đã thấy qua rất nhiều người, quy tắc ngầm của thế giới này cậu cũng càng thêm hiểu rõ.

Rất nhiều lúc khi tuổi còn trẻ cho rằng sự tình rất đơn giản, nhưng ở phía sau thực sự rất phức tạp.

“Không nên đi làm sinh ý thương thiên hại lý.” Cậu biết lấy thân phận của mình không nên đi can thiệp cuộc sống của đối phương, Đường Phong cũng không cho là vì mình có thể khiến Lục Thiên Thần đi cải biến cái gì.

Chỉ là cậu vẫn nghĩ nói ra, không thể không nói ra.

“Àn.” Lục Thiên Thần chỉ là vỗ nhẹ mu bàn tay của cậu.

171. Chương 171 - Mất Tích

Hôm nay du thuyền đi đến vịnh Hạ Long của Việt Nam, nước biển ở đây giống như được tắm rửa qua nhiều lần lộ ra màu sắc như ngọc bích, lại có những hòn núi nhỏ nhỏ đứng yên trong dòng nước tĩnh lặng, trong nháy mắt khiến cho Đường Phong cho rằng nơi này là nước từ trên núi chảy xuống.

Bọn họ sẽ dừng lại ở vịnh Hạ Long hai ngày một đêm, xế chiều hôm nay đã đến vịnh Hạ Long đồng thời cũng đã được sắp xếp khách sạn nghỉ ngơi, cho đến xế chiều ngày sau sẽ khởi hành quay về Tam Á.

Đường Phong cùng Lục Thiên Thần đều mặc quần áo nhẹ nhàng, sau khi đăng kí ở khách sạn xong liền dự định đi lòng vòng xung quanh.

Nước biển ở vịnh Hạ Long vô cùng trong suốt, có thể nhìn đến chỗ sâu đến năm thước, cá nhỏ trong nước bơi qua bơi lại, làm cho người ta rất muốn nhảy vào đi du lịch một phen.

Bất quá bởi vì lúc cậu lên bờ đã là buổi chiều, Đường Phong quyết định sáng ngày mai quay trở lại chơi đùa.

Cạnh bờ biển của vịnh Hạ Long có một khu giải trí hoàng cung rất nổi tiếng, giá cả không cao lắm, bên trong biểu diễn một ít ca múa dân tộc cùng kĩ thuật múa rối nước đặc biệt của Việt Nam.

Bởi vì giá cả tiện nghi lại còn có biểu diễn nghệ thuật đặc biệt của người Việt cho nên hơn phân nửa người trên du thuyền đều tràn đi xem múa rối nước.

Ý nghĩa như tên, múa rối nước chính là làm cho con rối biểu diễn trong nước, nghệ nhân ở phía sau điều khiển cây trúc gắn với con rối để điều khiển chúng tiến hành biểu diễn.

Tiếng chiêng trống sang sang vang lên, một con rối lung lay lắc lắc bơi ra, màn biểu diễn chính thức bắt đầu.

“Cảm giác có chút giống với múa rối ở Vân Nam.”

Đường Phong cùng Lục Thiên Thần ngồi cùng một chỗ, vai kề vai, cũng chẳng sợ người khác nhìn thấy hay nghĩ gì, đây cũng không phải là Đường Phong cố ý, chỉ là từ trước đến nay tư tưởng của cậu tương đối mở ra, cũng không cảm thấy việc hai nam nhân vai kề vai có cái gì không thích hợp.

Bọn họ thỉnh thoảng kề sát vào tai đối phương nói chuyện phiếm, thấy đến chỗ hay thì cười rộ lên, hành động đó cùng khung cảnh xung quanh khiến cho mấy người vẫn luôn đi theo Lục Thiên Thần cùng Đường Phong cảm thấy vô cùng chói mắt.

Xem múa rối nước một hồi, Đường Phong lại muốn đi ra ngã tư đường ở Việt Nam tùy tiện loạn đạo.

Trên đường người đến người đi rất náo nhiệt, hai bên lề đường đều bán các loại hàng hóa đặc sắc mang đậm phong cách Việt, nếu như gặp cái gì cảm thấy thú vị Đường Phong cũng sẽ tiện tay mua mấy thứ, cậu không cần cũng có thể tặng cho mấy người tiểu Vũ.

Đi tới đi tới, Đường Phong thấy được một người quen, chính là người mà Lục Thiên Thần cùng cậu bắt được khi vừa mới lên thuyền, Lý Đông Tây.

Lý Đông Tây vẫn là một bộ học sinh mang một cặp kính đen to bản, cổ đeo túi đựng camera, điện thoại trong tay cũng không ngừng tác nghiệp chụp xung quanh, lúc chống lại tầm mắt của Đường Phong, tiểu nam sinh có chút ngại ngùng cười cười, sau đó gật đầu xem như chào hỏi.

Bất quá tiểu nam sinh vẫn là tiểu nam sinh, Đường Phong gật đầu đáp lại Lý Đông Tây... sau đó, Lý Đông Tây liền lẳng xăng chạy đến.

“Đường đại ca, Lục tổng, hai người cũng đi dạo chơi à?” Trên mặt là tươi cười xán lạn, Lý Đông Tây có chút ngửa đầu nhìn bọn họ.

“Àn, đúng vậy, cậu chỉ có một mình?” Đường Phong nhìn nhìn hai bên, hình như Lý Đông Tây chỉ có một mình.

“Đúng vậy, ha hả, bạn của em còn phải ở trên thuyền làm việc không có biện pháp đi xuống đây chơi đùa.” Lý Đông Tây gãi đầu hắc hắc cười.

Đường Phong cong môi cười, trong mắt lộ ra vài phần giao hoạt: “Cho tôi xem cậu chụp gì nào.”

“Cũng không có gì, chỉ là... một ít phong cảnh nhân văn ở Việt Nam thôi.” Lý Đông Tây ôm camera hướng Đường Phong phát phát tay. “Đường đại ca, em còn có chuyện phải đi trước, không quấy rầy anh cùng Lục tổng nữa.”

Nói xong liền xoay người bỏ chạy.

“Tiểu tử này.” Đường Phong cười lắc đầu.

“Hắn lại chụp chúng ta?” Lục Thiên Thần nhàn nhạt hỏi một câu.

“Tôi nghĩ hắn là không có, bất quá nếu cậu ấy biết trên thuyền có chúng ta, làm sao có thể không biết trên thuyền còn có Ca Trần cùng dân quốc tiểu sinh chứ? Kỳ thực mấy hôm trước lúc bọn người Tô Khải Trình đi theo chúng ta thì tôi đã phát hiện Lý Đông Tây, tiểu tử thối kia đang lên lút dùng điện thoại chụp ảnh bọn Tô Khải Trình, nhất là cái ngày Ca Trần xuất hiện đây gọi cảm đó, Lý Đông Tây vẫn luôn đối Ca Trần cuồng chụp.”

Đại khái là do lần đầu chụp Lục Thiên Thần cùng Đường Phong quá mức rõ ràng, mấy lần sau lúc Đường Phong thấy Lý Đông Tây thì cậu ta đã ẩn dấu rất tốt, không còn dùng camera to dùng nữa, à sửa thành dùng điện thoại nhỏ bé hơn.

Nhưng nếu bị Tô Khải Trình phát hiện, không biết sẽ bị đánh thành bộ dáng gì nữa, người bên cạnh Tô Khải Trình không xác định sẽ có ai nói thay cho Lý Đông Tây.

Người chụp ngôi sao là một chuyện, chụp người có bối cảnh phức tạp lại là một chuyện khác, người nói xem người là một thực tập sinh nhỏ nhỏ lại dám chụp vị ông chủ lớn này không phải là muốn chết sao?

Nếu như trước đó Lục Thiên Thần cùng Tô Khải Trình có quen biết, Đường Phong cũng không nhận ra Tô Khải Trình là người đứng đắn với gia thế sạch sẽ.

Hơn nữa, người đứng đắn có thể làm ra loại chuyện bắt cóc người khác sao?

...

...

Đường Phong cùng Lục Thiên Thần đi dạo thêm một vòng, không lâu lắm liền đột nhiên nghe được người ở cách đó không xa truyền đến tiếng kêu la, một người thanh niên mang theo túi đựng camera tách khỏi đoàn người chạy đến, một bên còn thường thường quay đầu lại nhìn.

Mấy hắc y nhân hung thần ác sát đuổi theo phía sau, người thanh niên chân ngắn làm sao là đối thủ của các vệ sĩ cao to, chẳng được bao lâu đã bị mấy người vệ sĩ vây lại, một người vệ sĩ trong đó hướng người thanh niên đánh một quyền vào bụng, người thanh niên kêu một tiếng ngã trên mặt đất.

“Lý Đông Tây?” Đường Phong liếc mắt liền nhận ra người thanh niên bị vây bắt là ai.

“Chúng ta đi qua xem xem.” Đường Phong nói xong liền đi tới, Lục Thiên Thần cũng chỉ có thể theo sau.

Bọn họ đi qua không lâu, bọn người Tô Khải Trình cùng Ca Trần cũng chạy đến, mọi người vừa chạm mặt nhau, Đường Phong cũng chỉ có thể cảm thán oan gia ngõ hẹp, thế nào mà chuyện gì cũng có thể đụng tới nhau?

“Tô Khải Trình, đối với hậu bối mà cần phải đánh như vậy sao? Đây là có chuyện gì xảy ra?” Đường Phong đi qua đem Lý Đông Tây té trên mặt đất kéo dậy, mấy người vệ sĩ thấy thế liền muốn tóm luôn Đường Phong, Lục Thiên Thần liền trực tiếp đi qua ngăn lại, mắt lạnh thoáng nhìn qua, mấy người vệ sĩ của Tô Khải Trình không còn dám tiến lên động thủ nữa.

“Làm cái gì? Ha hả, thoát nhìn Đường Phong cậu có quen biết tên chó săn này, hắn vừa chụp lên tôi, lẽ nào tôi không nên tóm hắn?” Ca Trần gay gắt trả lời, ánh mắt lạnh lùng nhìn Đường Phong hàm chứa lửa giận.

Xem đi, quả nhiên bị bắt được.

Đường Phong thở dài, hướng Lý Đông Tây nói: “Đem ảnh chụp của cậu xóa hết đi.”

Lý Đông Tây nhìn sắc mặt bất thiện của Ca Trần, lại nhìn mấy người vệ sĩ bên cạnh, sau khi suy nghĩ một hồi liền gật đầu.

“Tôi... Tôi không phải muốn đem những bức ảnh này đi bán, tôi chỉ là thích Ca Trần, là fan của anh ấy, thấy anh ấy nên chỉ muốn chụp hai tấm mà thôi.” Lý Đông Tây có chút ủy khuất nói.

“Fan?” Ca Trần nghi hoặc liếc mắt nhìn Lý Đông Tây.

Lý Đông Tây vừa bị nhìn liền vội vã gật đầu, vừa cười vừa nói: “Đúng vậy, tôi rất thích những phim truyền hình do anh đóng.”

“Tôi đã sớm không còn đóng vai trong phim truyền hình.” Ca Trần cũng không bởi vì đối phương là fan hâm mộ của hắn mà khoan dung, lạnh lùng chỉ vào Lý Đông Tây, đối vệ sĩ bên cạnh nói, “đem camera của hắn đập nát cho tôi.”

Lý Đông Tây vừa nghe liền vội vã ôm camera vào trong ngực: “Đừng a, tôi để dành rất lâu mới đủ tiền mua đó, Đường đại ca, anh giúp em đi, em thực sự không có dự định đem ảnh chụp bán cho tạp chí a.” Người ta cũng đã kêu tên mình ra, Đường Phong cũng không thể thấy chết không cứu a.

“Thanh niên không hiểu chuyện, cậu ấy còn là học sinh kiếm tiền cũng không dễ dàng, đây là lỗi của cậu ấy, chỉ cần đem ảnh chụp xóa là được rồi, không cần phải đem camera đập nát đi?”

“Ha hả, các người là cùng một bọn đi.” Ca Trần liếc mắt nhìn Đường Phong, khóe miệng có chút run, “hà tất ở chỗ này giả dạng người tốt, Đường Phong, tôi biết cậu hận tôi may mắn hơn cậu, nổi danh hơn cậu, bạn bè nhiều hơn cậu, thế nhưng cậu không phải đã quay được một bộ phim rồi sao? Cần gì phải tìm một chó săn đến phá tôi, muốn triệt để bôi đen tôi, đem tôi kéo xuống chứ?”

Lời này nói cái gì cùng cái gì a, Đường Phong chưa từng nghĩ như vậy.

Ca Trần có chút ai oán nói: “Tốt xấu gì chúng ta trước đây cũng là bạn bè, cậu lại hận tôi như vậy?”

Lúc nói lời này cũng chưa hề nhìn vào mắt Lục Thiên Thần.

“Tôi không có hận cậu a...” Không phải đang nói Lý Đông Tây sao, tại sao lại xả đến trên người cậu rồi?

Đường Phong đem Lý Đông Tây kéo qua một bên, tiến lên nói: “Tôi khiến cậu ấy đem ảnh chụp hôm nay xóa hết, chuyện hôm nay chấm dứt ở đây được không? Đều là đi chơi đùa, không cần vì một chuyện nhỏ như vậy mà mất vui.”

“Là chúng tôi làm cậu mất vui.” Ca Trần lại bổ sung một câu.

“Được rồi.” Tô Khải Trình rút cuộc đứng ra.

“Nể mặt Lục tổng cùng Đường đại minh tinh tương lai, chuyện hôm nay chấm dứt ở đây đi, thế nhưng nếu cậu còn dám loạn chụp, lần sau sẽ không giải quyết dễ dàng như vậy.”

Lục Thiên Thần hợp thời nói: “Như vậy hay nhất.”

Người này hoàn toàn mặc kệ không chút để ý một thực tập sinh cùng hần không có chút liên quan.

Đường Phong cầm lấy camera của Lý Đông Tây, dự định đem tất cả ảnh vừa chụp xóa đi, Lý Đông Tây có chút xấu hổ nhìn cậu một cái, lúc đầu Đường Phong không biết có chuyện gì xảy ra, kết quả vừa mở camera thành linh phát hiện tám ảnh mới nhất cư nhiên là chụp cậu cùng Lục Thiên Thần vai kề vai xem múa rối nước.

Cậu... tiểu tử này... Đường Phong trừng mắt nhìn Lý Đông Tây.

Tên tiểu tử này, tôi ở chỗ này giúp cậu cầu tình, cậu thế nhưng thật tốt, không biết lúc nào lại len lén chụp ảnh của chúng tôi.

Đường Phong trừng mắt nhìn Lý Đông Tây, người sau vội vàng cúi đầu, có chút xấu hổ vò góc áo, nhỏ giọng giải thích: “Em... em không phải vì bán cho tạp chí, chỉ là cảm thấy khi hai người ở cùng một chỗ có cảm giác đặc biệt tốt đẹp, nhìn không được liền chụp lại.”

“Cậu vừa thấy chúng tôi liền bỏ chạy, có phải là do sợ chúng tôi nhìn thấy ảnh chụp trong camera hay không?” Đường Phong tiếp tục xem ảnh chụp, ảnh chụp cậu cùng Lục Thiên Thần đúng là chỉ có duy nhất bức ảnh hai người kề vai xem múa rối nước, những bức khác nếu không phải bọn người Tô Khải Trình cùng Ca Trần thì chính là phong cảnh của Việt Nam.

Cũng phải nói, những cuộn phim chỉ có bốn năm nghìn ở trong tay Lý Đông Tây lại cho ra không ít ảnh chụp không sai.

“Em sợ anh tức giận.” Lời này nói sao nghe cũng giống như của một người vợ nhỏ bị khi dễ, Lý Đông Tây lại nhìn về phía Ca Trần lạnh lùng bên cạnh, tựa hồ có chút thụ thương.

“Sau lại thấy bọn họ liền muốn chụp vài bức, còn chưa chụp được thì bị phát hiện...”

Sau đó chính là bị Tô Khải Trình cho vệ sĩ đuổi theo đánh đòn, còn những chuyện sau nữa thì Đường Phong cũng đã biết.

“Đường Phong, không nên đơn giản tin tưởng người khác, người đối tốt với cậu không nhất định sẽ nghĩ cho cậu, người không tốt với cậu, cũng không nhất định thực sự muốn tổn thương cậu.” Tô Khải Trình không mặn không nhạt nói ra một câu, có chút suy nghĩ liếc mắt nhìn Lý Đông Tây, “Cậu đối tốt với người khác, cũng phải xem có đáng giá hay không, đừng để cho kết quả là mất thân cũng như mất tâm, cái gì cũng không còn.”

Kỳ thực Đường Phong rất ngạc nhiên, trước đó Tô Khải Trình cùng Lục Thiên Thần và Charles ngựa bài, sau người này an phận yên lặng mấy tháng liền, tại sao hiện tại lại đột nhiên trở nên kiêu ngạo, không chỉ đi theo bọn họ không tha, hiện tại cư nhiên còn đối Lục Thiên Thần nói mát?

“Anh là chỉ trước kia anh đối với tôi không tốt, kỳ thực là rất tốt với tôi?” Đường Phong nở nụ cười, “Người hiện tại đối xử rất tốt với tôi, kỳ thực đúng là đối ta không tốt, bất quá cái gì mới là rất tốt với tôi, cái gì mới là không tốt với tôi?”

Lời của Tô Khải Trình nghìn vạn lần không thể tin, ăn một một lần lại ăn lần thứ hai, chẳng phải cậu là tên ngu ngốc sao?

Đối với người từng tổn thương người quá lớn không nên ôm huyền tưởng, nhân sinh từng trải so với Tô Khải Trình càng phong phú cho nên Đường Phong mới sẽ không đơn giản bị hai ba câu nói gây xích mích mà khiến cho tâm thần bất định.

Đường Phong nói mấy câu quả thực giống như làm nhiều khẩu lệnh khiến Tô Khải Trình có chút không biết nói tiếp như thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn nam nhân.

“Tô tổng là muốn tốt cho cậu, cậu sao lại không biết cảm kích như vậy? Luận từng trái, Tô tổng so với cậu càng biết nhiều hơn.” Ca Trần vẫn đứng phía sau Tô Khải Trình, luôn luôn khiến cho người không hề phòng bị lại đột nhiên nói ra một câu khiến cho không người nào muốn nói nữa.

Nhiều lời vô ích, nói nhiều hơn nữa thì trong lòng mỗi người nghĩ thế nào vẫn sẽ nghĩ như vậy, muốn làm gì vẫn sẽ đi làm cái đó.

Lắc đầu, Đường Phong đưa mắt nhìn Lý Đông Tây vừa rồi còn đang cúi đầu xấu hổ hiện tại đang vẻ mặt hưng phấn nghe bọn họ nói chuyện, thiếu chút nữa quên mất việc chính.

“Tôi mới vừa rồi?” Đường Phong vừa nói vừa ấn nút chuẩn bị xóa bỏ.

Còn chưa nhấn xác nhận xóa đi, Lục Thiên Thần ở một bên đột nhiên lên tiếng: “Bức này lưu lại.”

Là bức ảnh hai người kẻ sát vào nhau ngắm nhìn múa rối nước, kỳ thực cũng không thấy rõ mặt, ảnh là chụp từ phía sau bên phải, chỉ có thể thấy đường nét gương mặt của bọn họ một cách mơ hồ, chỉ có hai bóng lưng dựa sát vào nhau dưới ánh sáng phản xạ nơi đáy nước, ngoài ý muốn có một loại cảm giác ấm áp bình thản, nếu xóa đi, Đường Phong thật sự cũng có chút luyến tiếc.

“Hảo.” Cậu gật đầu.

“Nếu xóa thì phải xóa toàn bộ mới được.” Tô Khải Trình đột nhiên đoạt lấy camera trong tay Đường Phong, mắt thấy người này sẽ đề xuống xác nhận xóa đi, đột nhiên có một bóng người giống như con khỉ lướt qua bọn họ, dưới tình huống bọn họ không hề phòng bị đem camera lấy mất. “Trộm a!” Lý Đông Tây là người đầu tiên nhảy dựng lên, chạy theo hướng bóng người biến mất, hai cái chân ngắn thực sự không có chút lực, phỏng chừng điểm thể dục ở rường cũng là miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.

Đường Phong trong lúc nhất thời cũng chạy tới, camera là biến mất trong tay cậu, nam nhân không chút suy nghĩ liền vọt đi, Tô Khải Trình thấy thế cũng chạy theo.

Lục Thiên Thần mới quay người thì cánh tay đã bị người kéo gắt gao, hắn quay đầu lại liền nhìn thấy Ca Trần đang cắn chặt răng.

“Thiên Thần, anh đừng bỏ rơi em có được không, em không có anh thì không được, em làm nhiều việc cho anh như vậy, anh thế nào có thể không cần em? Em van cầu anh, van cầu anh có được không?” Ca Trần dùng hai tay ôm chặt lấy Lục Thiên Thần, tiếng khóc thảm thiết khiến cho không ít người bên cạnh quan tâm.

Chỉ cần thời gian trong nháy mắt như vậy, bọn người Đường Phong, Lý Đông Tây cùng Tô Khải Trình đã không biết đi nơi nào. “Tránh ra!” Lục Thiên Thần một tay đẩy ra Ca Trần, lập tức đuổi theo phương hướng bọn người Đường Phong biến mất.

Nam tử bị đẩy ra lao đảo ngã ngồi dưới đất, mấy người vệ sĩ bên người Tô Khải Trình đã sớm chạy theo lão đại không còn bóng dáng, lúc này không còn ai đến hầu hạ vị Đại minh tinh này.

“Lục Thiên Thần!” Ca Trần tức giận đến muốn khóc lên, ngực không ngừng phập phồng lên xuống, ngồi dưới đất nhìn theo phương hướng Lục Thiên Thần biến mất mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh ta không thích cậu, cậu cần gì phải đau khổ đuổi theo anh ta?” Dân quốc tiểu sinh đứng bên cạnh Ca Trần, cúi người vươn tay hướng nam tử trẻ tuổi, mỉm cười, “Đứng lên đi, cùng ông chủ lớn đối nghịch không có gì hay ho đâu.”

“Ba!”

Ca Trần không chút cảm kích đánh bay bàn tay đang vươn ra của đối phương, mắt lạnh nói: “Mày tính là cái gì, ở chỗ này nói mát gì chứ, mày cho mày là ai? Mày bắt quá chỉ là một con chó làm việc cho Tô Khải Trình, đừng tưởng rằng hắn hiện tại cưng chiều mày thì mày có thể cười trên đầu tao, tao cho mày biết, mà là một con chó, đúng ra là một con chó bị người cười!”

Tươi cười trên mặt Dân quốc tiểu sinh trong nháy mắt có chút cứng ngắc, hắn thu hồi bàn tay hơi đau rát, nhẹ nhàng xoa xoa lòng bàn tay đau nhức, chậm rì rì nói: “Không sai, tôi không là cái gì, nhưng so với cậu thì mạnh mẽ hơn, cậu xem cậu hiện tại là cái bộ dáng gì, ngồi dưới đất khóc sụt sùi không chút hình

tượng, ca Trần, cậu nghĩ cậu còn là Đại minh tinh sao? Ha hả, rời khỏi Tô Khải Trình thì cậu cái gì cũng không có.”

“Mày dám nói chuyện với tao như vậy?” Ca Trần tức giận không nhẹ.

... Cái loại ngôi sao hạng hai này khi trước thấy hấn lúc nào mà không cung kính, hiện tại được rồi, có chỗ dựa vững chắc thì liền càng lúc càng uy phong.

“Tôi vì sao không dám? Cậu vẫn cho là mình vẫn là Đại minh tinh người người ngược nhìn sao? Không có những ông chủ lớn ở phía sau đầu tư cho cậu, ai cho cậu đóng phim, ai cho cậu kinh phí tuyên truyền? Ca Trần, cậu cũng giống tôi chỉ là một con chó, không, cậu càng đáng thương hơn, bởi vì ngay chính thân phận của mình là gì cũng không biết.”

Trên cao nhìn xuống Ca Trần, Dân quốc tiểu sinh cười nhạt: “Cậu nhìn bộ dạng lúc này của cậu xem, đây là sự khác biệt giữa cậu cùng Đường Phong, nếu như tôi có quyền lựa chọn tôi cũng sẽ không chọn kẻ không có đầu óc chỉ biết giả vờ đáng thương!”

“Mày...” Ca Trần tức giận đứng dậy khỏi mặt đất, vung tay đánh Dân quốc tiểu sinh, đáng tiếc hấn đã quên Dân quốc tiểu sinh thể nhưng cao hơn hấn nửa cái đầu.

Ca Trần mới duỗi tay ra đã bị Dân quốc tiểu sinh tóm lại, trở tay dùng sức đẩy lại, Ca Trần lung lay lui ra phía sau vài bước thiếu chút nữa đã té ngã thêm lần nữa.

Dân quốc tiểu sinh buông tay, trong mắt tràn đầy chẳng đáng cùng thương cảm: “Ở đây không ai làm vệ sĩ cho cậu cũng không có ai làm chỗ dựa cho cậu, lúc đầu cậu là như thế nào khi dễ những tiểu ngôi sao chúng tôi, hiện tại để cậu ném thử cáo loại tư vị này.”

Ngược Ca Trần không ngừng phập phồng lên xuống, cũng không còn muốn cùng đánh nhau với nam nhân, chỉ là lạnh lùng nhìn nam nhân không nói lời nào.

“Nhìn cái gì vậy, không phục phải phỏng? Ha hả, cậu không phục cũng không có cách nào, hiện tại sẽ không ai ra mặt cho cậu, Tô tổng đã không còn hứng thú với cậu, Lục Thiên Thần cũng không thích cậu, chính cậu lại không có bản lĩnh gì, cậu cho là mình còn là thanh niên mười bảy mười tám tuổi sao? Sớm một chút rời khỏi giới giải trí đi, ở đây không thích hợp với cậu.” Liếc mắt nhìn Ca Trần, Dân quốc tiểu sinh không nhanh không chậm hướng về phía bọn người Tô Khải Trình rời đi mà đuổi theo.

Xa xa nhìn Dân quốc tiểu sinh rời đi, nam tử trẻ tuổi ngẩng đầu cong môi cười. “Mày nhưng thật sự làm tao tỉnh lại a, chỗ dựa vững chắc a, đúng là cần phải có một cái.” Hít một hơi thật sâu, Ca Trần cắn răng. “Người hôm nay mắng ta, sau đó ta sẽ trả lại gấp mười cho người.”

Về phần Đường Phong...

Trước tạm thời bỏ qua, hấn cũng không thể bị một Dân quốc tiểu sinh gần ba mươi tuổi đánh bại.

“Hanh!” Ca Trần hít vào một hơi, cũng xoay người hướng về phía bọn người Tô Khải Trình rời đi mà chạy qua.

Hấn không đi lâu lắm liền thấy được Lục Thiên Thần, nam nhân kia vừa thấy hấn liền trực tiếp đi tới, Ca Trần còn chưa kịp vui vẻ nửa giây đã bị đối phương tạt một chậu nước lạnh. “Đường Phong đâu, cậu thấy cậu ấy không?” Lục Thiên Thần tựa hồ có chút khấn trương, ngữ khí cũng trở nên nghiêm khắc.

Do dự nửa giây, Ca Trần thấy được Dân quốc tiểu sinh, liền hướng Lục Thiên Thần nói: “Không có, tôi từ phía bên kia đi qua, không thấy được Đường Phong, cũng không có thấy Tô Khải Trình! Có chuyện gì xảy ra, không tìm được bọn họ sao?” Ca Trần hỏi.

“Không gặp rồi.” Dân quốc tiểu sinh bên cạnh đưa mắt nhìn Ca Trần, “Tô tổng, Đường Phong, còn có người sinh viên bị trộm camera, tất cả bọn họ đều không thấy.”

Người giống như đang phiêu phù trong biển rộng, cứ dập dềnh theo từng đợt sóng biển.

Muốn đưa tay bắt lấy gì đó, nhưng thủy chung không thể nắm được gì, thân thể vô cùng yếu ớt, ngay cả ý thức cũng có chút tan rã.

Đại khái qua mấy phút Đường Phong mới có thể khiến ý thức của mình thanh tỉnh một chút, cậu nhớ là mình đang cùng Lý Đông Tây đuổi theo tên trộm kia, tên trộm quẹo vào một ngã rẽ, hai bên lề đường là dân bản xứ cùng du khách, bốn phía đèn đuốc sáng trưng, cậu hô lớn bắt trộm, nhưng người ở nơi đó giống như không hề nghe được cậu đang nói gì.

Sau đó cậu tăng tốc độ tóm lấy tên trộm, đang muốn đoạt lại camera thì tên trộm kia lại đột nhiên ném gì đó về phía cậu, mùi vị có chút gay mũi, cậu muốn nín thở đã không còn kịp, thứ mùi gay mũi kia đã nhanh chóng tràn ngập, sau đó thế giới xung quanh như đều điên đảo lên, đầu của cậu vừa choáng vừa nặng nề.

Dựa vào ý thức cuối cùng và năng lực phản ứng của thân thể, Đường Phong hướng một quyền đánh về kẻ trộm rồi cố chạy về nơi đông người, cậu hình như thấy được Lý Đông Tây cùng Tô Khải Trình vừa chạy đến, cậu đưa tay hướng bọn họ ra dấu cũng như nói mấy câu đại loại như “đừng lại đây”, chỉ là những lời đó ngay cả chính cậu cũng nghe không quá rõ ràng.

Đáng tiếc không chờ Lý Đông Tây cùng Tô Khải Trình chạy đến, hai người kia đã bị một đám người đóng giả dân bản xứ nhào ra bắt giữ lôi đi.

Ngay lúc Đường Phong sắp té xỉu liền cảm giác được có người từ phía sau ôm lấy cậu, cậu thử quay đầu nhìn xem người ôm cậu là ai, nhưng đối phương lại biết ý đồ của cậu, đưa tay che hai mắt cậu lại.

Lâm vào một mảnh bóng tối yên tĩnh.

Chẳng lẽ là lại bị bắt cóc?

Cuộc sống thế nào lại kích thích còn hơn cả phim ảnh, đã một lần gặp phải Tô Khải Trình, nhưng hình như lần này Tô Khải Trình cũng bị bắt, vậy là ai?

Kẻ thù của Lục Thiên Thần?

Hay là vị Albert hay đột nhiên nhảy ra kia?

Suy nghĩ còn có chút hỗn loạn, không đau cũng không khó chịu, chỉ là có hơi choáng, như là lúc nửa mê nửa tỉnh, phân nửa chìm đắm trong mộng phân nửa có một chút ý thức, nhưng chính là không có biện pháp mở mắt ra.

Cậu thử giật giật thân thể, tay chân hoạt động tự do không có bị trói cũng không có bị xích, bàn tay nắm lấy đồ vật dưới thân, là một mảnh mềm mại cùng thô ráp, không phải đồng cỏ khô cũng không phải mặt đất lạnh lẽo, cảm giác giống như là một cái giường lớn trong nhà.

Thân là con tin, được đãi ngộ như vậy đã là quá tốt.

Trong không khí không có mùi gì khó ngửi, nhưng lại có chút mùi vị nhàn nhạt thuộc riêng về biển, hiện tại bọn họ không ở cạnh biển chính là ở trên biển, nếu như không phải là do cậu chóng đến thân thể đều thỉnh thoảng lay động, vậy hẳn là đang ở trên thuyền rồi.

Chiếc thuyền này không biết đi đến chỗ nào, không phải là đem bọn họ ném xuống biển cho cá ăn đi?

Đường Phong không thích cảm giác bị ngạt đến chết, cũng không cho là mình có vận khí tốt có thể sống lại thêm lần nữa.

“Ngô...” Cậu đỡ trán cố gắng ngồi dậy, nhưng rất nhanh đã có người nắm lấy vai cậu đè xuống, nguyên lai bên cạnh vẫn luôn có người, chỉ là cậu không có phát hiện.

Cậu nghiêng đầu nhìn qua, còn chưa kịp nhìn thấy dáng dấp của đối phương thì trước mắt đã tối một mảnh, đối phương tiến lên ngậm lấy bờ môi của cậu, dùng chút lực đạo xông vào, bá đạo đầy dục cùng một chỗ.

Hơi thở của đối phương mang theo một cỗ mùi hương bạch hà nhàn nhạt, Đường Phong cảm thấy chính mình thực sự là không có thuốc nào cứu được rồi, đều đã bị cường hôn còn ở đó phân tích cái này phân tích cái kia.

Ngực cảm giác được một cỗ lực đạo áp bách thuộc về nam nhân, đối phương không nhanh không chậm đem T-shirt của cậu thoát ra, một đôi bàn tay thô to mà ấm áp hơi dùng sức xoa nắn ngực cùng vai của cậu, thỉnh thoảng lại dừng lại ngắt nhẹ một cái.

Có chút ngứa có chút đau, nhất định là xanh tím rồi.

Năm nay là sao vậy, cướp người còn muốn cướp sắc, cậu cũng không phải đại mỹ nữ gì.

“Bảo bối, nhớ tôi không?”

Nam nhân chậm rãi kề sát tai cậu phun ra một hơi thở, thanh âm quen thuộc lại áy náy ở bên tai Đường Phong quanh quẩn không ngớt, thanh âm này, ngữ khí này, còn có đôi bàn tay có chút quen thuộc.

“Charles...”

Đường Phong mơ mang phun ra một cái tên, cái tên đó không chỉ khiến cái tên đang ở trên người cậu lộ ra tươi cười thỏa mãn, cũng làm cho Đường Phong thở phào nhẹ nhõm.

Cậu tuy rằng không đến mức sẽ bị người cường rồi sẽ muốn chết muốn sống, nhưng mặc kệ là ai gặp phải loại chuyện này cũng sẽ không dễ chịu.

Vậy ra người bắt cóc cậu là Charles?

So với bất cứ ai khác đều tốt hơn.

“Thật thông minh, bảo bối của tôi.” Charles cười hì hì, sẽ thấy một màn ức hiếp chuẩn bị bắt đầu, một bên thoát quần của nam nhân một bên rì rầm nói: “Nhớ tôi không? Tôi thế nhưng nhớ cậu muốn chết, sách, nhìn trên người của cậu xem, đều đã bị tên ngu ngốc Lục Thiên Thần kia khi dễ hết cả, không quan hệ, tôi sẽ bảo vệ cậu, sẽ không để cậu bị hấn khi dễ.”

Anh mới là ngu ngốc, tôi chỗ nào bị người khi dễ, cũng không cần anh bảo vệ a.

Đường Phong không hề có khí lực cùng tranh luận với Charles, hiện tại đầu óc của cậu vẫn còn hỗn độn không rõ.

Bên tai nghe được một ít thanh âm, Đường Phong thử nắm tay Charles: “Tôi chóng mặt...”

“Ngủ một giấc liền tốt thôi, thuốc tuyệt đối không có tác dụng phụ, chỉ là giúp xúc tiến giấc ngủ thôi, chúng ta có thể làm một ít vận động xuất mồ hôi, càng có ích cho việc tăng tiến tình cảm giữa hai ta.”

Tôi muốn nói không phải là cái này...

Đường Phong rất nhanh cũng cảm giác được Charles có chút vội vã loạn động, đầu hùng này bắt đầu động dục sao?

“Ngô!” Một chút đau đớn khiến cậu nhẹ hừ một tiếng, lúc bắt đầu lay động thì cậu cảm thấy đầu óc của mình càng thêm hôn mê, cả người của cậu hiện tại không phải đang ở trong biển rộng, mà là đang ở trong máy giặt quần áo.

Charles cái đồ ngu ngốc tinh trùng thượng não!

...

...

Không quá nhớ kỹ gì đó, Đường Phong phe phẩy phe phẩy đi ngủ.

Quả nhiên sau khi ngủ dậy thì đầu của cậu không còn hôn mê nữa, chỉ là tứ chi rã rời không quá thoải mái.

Thân thể bị nhốt chặt trong chăn giống như một kén tằm, Đường Phong nhẹ nhàng mở tròng hai mắt, sau khi tỉnh lại liền nghe được thanh âm của Charles, bất quá đối phương không phải là đang nói chuyện với cậu.

“Giữ chữ tín? Ha ha, tôi từ trước đến nay là một người rất giữ chữ tín, anh giúp tôi làm việc, tôi sẽ đem ảnh chụp trả lại cho anh, anh xem, hiện tại tôi đã đem ảnh chụp trả lại cho anh, Tô tổng, tôi nói có đúng không?”

“Charles ngồi dựa người vào đầu giường, bàn tay cách lớp chăn khoát lên thắt lưng Đường Phong, bởi Đường Phong nằm quay lưng về phía Charles nên đối phương cũng không có phát hiện cậu đã tỉnh lại.

“Charles, tất cả mọi người đều là kẻ làm việc buôn bán, tôi đã dẫn Đường Phong tới cho anh, cũng đã giúp kéo Lục Thiên Thần lại, không sai, anh đã trả lại ảnh chụp cho tôi, thế nhưng anh không thể qua sông đoạn cầu như vậy, vừa nhận người liền đem thuyền rời đi?” Thanh âm này là của Tô Khải Trình.

“Sách, Tô tổng, tôi nói, anh thật sự kỳ quái, anh không xuống thuyền về nhà chẳng lẽ còn muốn đi theo tôi? Nói trước a, tôi đối với loại hình như anh không có hứng thú.” Charles cười a a lại vươn tay ngắt một cái ở eo của Đường Phong, “Tôi thế nhưng rất yêu Đường bảo bối nhà tôi a!”

Ghê tởm, đáng khinh, ngu ngốc đầu hùnh!

Đường Phong nghe thì âm thầm thở dài, Lục Thiên Thần cùng Charles là chuyện gì xảy ra, không phải là bởi vì vậy mà nháo lên bắt cậu đi đi?

Thế nào nghe như Charles cùng Tô Khải Trình hợp tác.

Tô Khải Trình có chút tức giận nói: “Charles, tôi là cùng Đường Phong mất tích, nếu như chỉ có mình tôi trở lại, Lục Thiên Thần thấy được lẽ nào không biết là tôi có góp tay bên trong?”

“Lẽ nào anh sợ hấn?” Charles là một bộ dáng bất cần đời, dẫn theo chút khiêu khích vừa cười vừa nói.

“Sợ hay không là một chuyện, không có ai thích bị Lục Thiên Thần trả thù.” Tô Khải Trình dừng lại một chút rồi nói, “Anh cùng hấn quen lâu như vậy, thì nên biết tính cách của hấn là cái dạng gì.”

“Được rồi, đừng ở chỗ này nói với tôi những chuyện đó, tại sao lúc đầu khi anh đáp ứng không thấy anh lo lắng những chuyện này vậy? Tô Khải Trình, đừng đi theo tôi giở trò, thuyền tới Thái Lan thì anh đi xuống cho tôi, nếu như không muốn xuống, tôi rất thích ý đem anh ném xuống biển cho cá mập ăn, chính anh tự chọn lấy.” Charles nhin không được cho người đem Tô Khải Trình thỉnh ra ngoài.

Sau khi Tô Khải Trình rời đi, Charles liền xoay người đè ép Đường Phong, hôn lên tai nam nhân rồi vừa cười vừa nói: “Đường thân ái, tôi biết cậu tỉnh, đều là lỗi của Tô Khải Trình kia, thanh âm lớn như vậy đem cậu đánh thức rồi.”

“Rõ ràng là do thanh âm của anh giống như hùnh rống.” Nếu bị phát hiện thì Đường Phong cũng không giả vờ nữa, việc đầu tiên cậu làm sau khi tỉnh lại không phải là hỏi cậu ở đâu, cũng không phải hỏi vì sao muốn cùng Tô Khải Trình liên hợp tính kế cậu cùng Lục Thiên Thần.

Đường Phong nhìn vẻ mặt mang theo mỉm cười của Charles, nghĩ đến tình cảnh làm tình ngày hôm qua, một cái nắm tay liền đánh lên mặt Charles.

“Ngao! Thân ái, cậu sau lại trở nên bạo lực rồi, tôi sẽ bị hủy dung a!” Charles ôm mặt cong lưng.

Lắc lắc tay, Đường Phong hướng về vai Charles đánh thêm một quyền.

Quyền đầu tiên là đánh việc hôm qua Charles thượng cậu, quyền thứ hai là đánh Charles lại dùng thuốc mê lên cậu.

“Anh là một đầu hùnh ngu ngốc!”

Quyền thứ ba là thuần túy phát tiết tức giận, một ngày nghỉ tốt đẹp của cậu cứ như vậy mà bị phá hủy.

Được rồi, Charles còn đem một cái hình cảnh quốc tế đặt lực chú ý lên người cậu!

172. Chương 172 - Nùng Tình Mật Ý

Ca Trần bất an nhìn vẻ mặt không tốt của Lục Thiên Thần, hấn ở bên người nam nhân này không phải một ngày hai ngày, trên thực tế so với Tô Khải Trình hấn càng sợ Lục Thiên Thần hơn.

Từ đêm qua đến bây giờ, Lục Thiên Thần phái ra không ít người đi kiếm bọn Đường Phong, thế nhưng ngoại trừ nghe người qua đường nói có thấy Tô Khải Trình cùng Lý Đông Tây bị người tha đi thì không có thêm tin tức hữu dụng nào nữa, cũng không tìm được bất cứ ai trong ba người mất tích.

Từ sau khi bị Tô Khải Trình biết được hắn là quân bài mà Lục Thiên Thần an bài bên cạnh thì Tô Khải Trình đối hắn không có gì hòa nhã, tuy rằng Ca Trần bởi vì chuyện Đường Phong mà hướng Tô Khải Trình thẳng thắn nhưng từ đó về sau Tô Khải Trình luôn đối hắn phòng bị.

Hiện tại khiến cho hắn không phải người của cả hai đầu, Lục Thiên Thần bên này có Đường Phong ở, Ca Trần là thế nào cũng không thể trở về, hiện tại Lục Thiên Thần đang cương chịu Đường Phong, ai biết cái tên giả dạng người tốt kia có hay không đột nhiên từ sau lưng đâm hắn một dao?

Hắn vốn từng nghĩ, hướng Tô Khải Trình thẳng thắn đem một ít chuyện biết được từ chỗ Lục Thiên Thần nói cho Tô Khải Trình, có thể tranh thủ đủ tư cách đứng bên người Tô Khải Trình, thế nhưng hiện tại Tô Khải Trình lại lôi ra một dân quốc tiểu sinh đặt bên người, con rệp này hiện tại ỷ vào Tô Khải Trình cương chịu cũng dám cùng hắn vênh váo rồi.

Suy tính tới lui, Ca Trần biết tình cảnh hiện tại của hắn vô cùng bấp bênh, cả hai đầu đều không thể lấy lòng.

Đêm qua hắn kéo Lục Thiên Thần, kết quả khiến Lục Thiên Thần không đuổi theo kịp, Lục Thiên Thần vẫn không nói gì, nhưng thỉnh thoảng ánh mắt của hắn rất lạnh lẽo, mỗi lần chạm phải đều khiến Ca Trần mất hết hồn vía.

Hiện tại hắn đã không còn chỗ dựa vững chắc, nếu như Lục Thiên Thần muốn đối phó hắn thì đơn giản như bóp chết một con kiến vậy.

“Lục tổng, tốt xấu gì em cũng theo anh mấy năm, em... em khi đó cũng là bởi vì quá thích anh, thấy anh ở cùng người khác nên cũng có chút khó chịu.” Ca Trần vò góc áo, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt thấy thế nào cũng chọc người yêu thương.

“Nói chuyện này để làm gì?” Lục Thiên Thần nhàn nhạt nói, hắn căn bản không thèm để ý Ca Trần phản bội hay muốn trở về, ở trong mắt hắn Ca Trần bất quá chỉ là một quân cờ không quan trọng, có cũng tốt, không có cũng không sao, hoàn toàn không có chút tác dụng ảnh hưởng đến tính quyết định của toàn cục.

“Em chỉ là đồ kị Đường Phong được anh thích, em thật sự không có muốn hại cậu ta!” Ca Trần thoáng cái khóc ra, đem khả năng diễn xuất phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn, “Ô ô, Lục tổng, anh đừng giận em, ngày đó em thật sự không biết Đường Phong bọn họ sẽ bị người bắt đi.”

“Được rồi, chuyện này cậu tốt nhất là ngậm miệng lại không được tiết lộ ra ngoài, những chuyện khác cậu không cần quan tâm.” Lục Thiên Thần còn không có vô năng đến mức sẽ đem việc Đường Phong mất tích thấy lên người Ca Trần.

Người mang Đường Phong đi, ở trong lòng Lục Thiên Thần đại khái đã chọn ra được.

Sớm biết cái tên kia sẽ không an phận, chưa đến hai tháng đã chịu không nổi mà ra tay, bọn họ thật đúng là bạn tốt, liền ngay cả nhìn người cũng giống nhau.

“Lục tổng, ngài xem chúng ta có cần báo nguy hay không, đến tối thì bọn người Tô tổng đã mất tích được hai mươi bốn tiếng, nơi này là nước ngoài, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?” Dân quốc tiểu sinh cũng không dễ dàng so với bất kỳ ai, hiện tại Tô Khải Trình là chỗ dựa vững chắc của hắn, vạn nhất Tô Khải Trình xảy ra chuyện thì hắn cũng sẽ là một thân phiền phức.

Dân quốc tiểu sinh căn bản không biết sau lưng bọn người Tô Khải Trình cùng Lục Thiên Thần làm sinh ý gì, trong đầu nghĩ đến đầu tiên chính là báo nguy, hắn vừa nói liền lập tức đứng lên, vội vàng đi đến bên cạnh điện thoại nhắc lên chuẩn bị gọi.

“Không được, tôi đợi không được rồi, chuyện này nhất định phải báo nguy, tôi... tôi trước phải liên hệ đại sứ quán.”

“Ba!”

Mới cầm lấy điện thoại, Lục Thiên Thần đã đi qua dùng một tay đè điện thoại xuống.

“Lục tổng...” Dân quốc tiểu sinh có chút khiếp đảm nhìn nam nhân có ánh mắt lạnh lẽo đối diện.

“Làm một người thông minh, trông nom tốt miệng cùng tay của cậu, an tâm ở chỗ này nghỉ phép.” Lục Thiên Thần hướng vệ sĩ bên cạnh liếc mắt, hai người vệ sĩ rất nhanh đã đi đến giữ lấy Dân quốc tiểu sinh, hắn đã sớm có chút luống cuống cho nên cũng không dám giãy dụa tùy ý để họ mang đi.

Chuyện này không thể báo nguy, bằng không phiền phức sẽ lớn hơn nữa.

Chuyện giữa hắn cùng Charles cùng Đường Phong thì chính bọn họ sẽ tự giải quyết, một ngày có bên ngoài nhúng tay, chuyện này sẽ trở nên càng ngày càng phức tạp, nhất là hiện tại Charles còn bị tổ chức hình cảnh quốc tế ở Anh phát lệnh truy nã bí mật.

Lục Thiên Thần quay đầu liếc mắt nhìn Ca Trần, người sau liền lắc đầu liên tục.

“Tôi biết tôi nên làm gì.” Ca Trần so với Dân quốc tiểu sinh biết nhiều chuyện hơn, khẩn cấp cho biết lập trường của mình. Hắn ước gì chính mình không nên bị dính vào, tuy rằng không biết là ai mang Đường Phong đi, nhưng thất ra hắn hi vọng người kia đừng thả Đường Phong ra, tốt nhất là có thể đem ném xuống biển.

Nghĩ như vậy nhưng hắn không dám nói ra.

Cũng giống như Dân quốc tiểu sinh, Ca Trần cũng bị mang đi, hai người bọn họ đều bị Lục Thiên Thần nhốt ở trong một khách sạn Việt, bên người tùy thời đều có vệ sĩ giám sát.

Dân quốc tiểu sinh cũng không ngu ngốc, biết chuyện này có chút phức tạp liền thẳng thắn không đi hỏi nữa, có Tô Khải Trình cho hắn chỗ dựa là hay nhất, không có cũng không có biện pháp, hắn một mình cũng không xảy ra chuyện gì, rất nhanh đã trở nên vui vẻ, mỗi ngày ở trong khách sạn xoa bóp uống rượu, trôi qua thật thích ý dù trong mắt Ca Trần chỉ có cười nhạt, mọi người đều nói con hát vô tình, lời này nói cũng không hoàn toàn sai, chính hắn cũng là như vậy, không phải cái gì vô tình, mà là bọn hắn không cần phải đối một số người hữu tình.

Nỗ lực cho tình cảm càng nhiều, bị thương cũng dễ thay đổi nhiều.

Thích ứng không được hoàn cảnh khắc nghiệt, cuối cùng không phải chỉ là bị loại bỏ sao?

Cho tới bây giờ Ca Trần cũng sẽ không đi thương cảm những người với đủ loại nguyên nhân mà rời đi giới giải trí, không có bản lĩnh lẫn lộn trong môi trường này thì có thể trách ai, giới giải trí không phải là nơi mà kẻ yếu có thể tồn tại.

Nằm trên ghế ngáp một cái, Ca Trần vừa gọi cho người đại diện nói cho đối phương mình phải kéo dài ngày nghỉ, hắn phải hảo hảo suy nghĩ xem ngoại trừ Lục Thiên Thần cùng Tô Khải Trình, còn có ai có thể cho hắn dựa vào, bối cảnh không thể thua kém Lục Thiên Thần cùng Tô Khải Trình.

Đường Phong có thể tìm đến một Lục Thiên Thần, Ca Trần hắn sẽ không tìm một người yếu kém hơn Lục Thiên Thần.

...

...

Ngủ đủ, tắm rửa thay quần áo xong, lúc Đường Phong đi ra thì Charles đã chuẩn bị xong một bàn ăn hoàn mỹ trên sân thượng của du thuyền.

Nguyên lai hắn cho là bọn họ có lẽ sẽ ở trên một thuyền đánh cá, dù sao hiện tại Charles cũng đang bị “mỹ nhân nước Anh” truy đuổi, nhưng trên thực tế bọn họ hiện tại cư nhiên ở trên một chiếc du thuyền, trên thuyền không chỉ có bọn họ mà còn có hơn hai nghìn khách nhân khác, Charles giống như một du khách bình thường hảo hảo đợi trên du thuyền.

Bến tiếp theo của du thuyền là Thái Lan, đích đến cuối cùng là Hương Cảng.

“Bảo bối thân ái của tôi, tắm xong thoải mái hơn không? Tôi cố ý ở trong nước bỏ thêm một ít tinh dầu làm nâng cao tinh thần, hi vọng cậu sẽ thích.” Charles một thân quần áo tiêu chuẩn thân sĩ, tóc chải vuốt

ra phía sau đầy tỉ mỉ, một thân đen tuyền toàn hàng Armani cao cấp, một chiếc nơ trắng hơi có vẻ khả ái, thêm dáng vẻ đứng cạnh bàn hơi cong thắt lưng nhìn thế nào cũng giống như người phục vụ.

Bất quá phỏng chừng không có người phục vụ nào có khí chất như vậy đi, có người chỉ mặc một chiếc quần sóc cũng có một cỗ ý vị đặc trưng, có người dù mặc vào một bộ quần áo cao cấp hơn mười vạn thoát nhìn cũng chắc có gì đáng nhìn.

Không có tự tin cùng sự từng trải chống đỡ, thường thường sẽ bị quần áo đem ngăn chặn lại.

“Ngô...” đường nhìn của Đường Phong vừa rơi lên mặt Charles liền nhịn không được thối phù một tiếng bật cười, cậu thấy được kiệt tác lúc sáng của mình.

Charles tiên sinh anh tuấn đẹp trai lại có chút vị đạo lưu manh giờ đây ở mắt trái có thêm một vòng màu xanh, sẽ không khó coi, cũng không có vẻ chật vật, Đường Phong nhìn thế nào cũng cảm thấy điểm xanh tìm này rất xứng với vị đạo lưu manh của Charles.

“Charles, anh... rất tuấn tú!” Đường Phong ghen cười cổ sức gật đầu, sau đó đi qua ngồi đối diện với Charles.

“Bảo bối, tôi đương nhiên đẹp trai rồi, lẽ nào đến bây giờ cậu mới phát hiện sao? Kỳ thực Lục Thiên Thần rất khó coi, hẳn chỉ là một mặt than mà thôi, chỗ nào có được vị đạo nam nhân như tôi.” Charles cũng không ngại chính mình bị Đường Phong cười, khí chất cùng tự tin cường đại chống đỡ người nam nhân này, ngy cả vết sẹo trên mặt cũng không tổn hại sự anh tuấn của hắn, ngược lại còn tăng thêm một mị lực.

Tuy rằng, trên mắt dẫn theo một vết sẹo như vậy vẫn có chút khô hài.

“Hơn nữa tôi tin tưởng sự chịu đựng cùng lực lượng của tôi lợi hại hơn Lục Thiên Thần.” Charles hướng Đường Phong phao một cái mị nhãn, hắn cong khoe môi có chút tự hào nói, “Thân ái, cậu đêm qua thể nhưng luôn vô ý thức bày ra một chút ngạo mạn a, thể nhưng tôi rất tự hào, cậu càng kêu như vậy càng khiến tôi trở nên hưng phấn.”

“Charles.” Đường Phong mỉm cười gọi tên của nam nhân, tươi cười ở dưới ánh mặt trời trên biển rộng thế nào lại xán lạn vô cùng, khiến mắt Charles đều đui mù.

Mọi người đều nói tân hôn không bằng tiểu biệt, ba ngày giống như ba năm, bọn họ đây chính là gần hai tháng không gặp mặt, bây giờ Charles nhìn Đường Phong thế nào cũng cảm thấy người nam nhân này cả người đều phát sáng.

“Cậu chính là ánh mặt trời của tôi, bảo bối...” Nhịn không được mà tán thán.

“Phải không?” Đường Phong hướng Charles ngoắc ngón tay, “Lại gần một chút.”

“Ân, tôi ở chỗ này đây.” Charles nghe lời nghiêng tới một chút, trong giây lát một cỗ kinh phong ập vào mặt mà đến.

Đường Phong đánh qua một quyền, bất quá lúc này không thực hiện được, Charles cười hì hì cầm nắm tay của cậu: “Bảo bối, cậu muốn hủy dung tôi sao?”

“Anh tiêu sái anh tuấn vô địch vũ trụ như vậy dù trên mặt có thêm vết thương cũng chỉ là càng có thêm nam nhân vị.” Thu tay về, dù không thực hiện được Đường Phong cũng không để ý, cậu nghiêng đầu nhìn về phía boong tàu phía dưới, không ít khách nhân đều đang vui đùa cạnh hồ bơi, nếu như không phải cậu biết hiện tại mình đang ở trên một con thuyền khác, cậu vẫn có thể cho rằng mình vẫn đang du ngoạn trên biển.

Được rồi, chính xác vẫn là đang du ngoạn trên biển, chỉ là người bầu bạn bên cạnh đột nhiên thay đổi, lộ tuyến của thuyền cũng thay đổi.

“Bảo bối Đường Đường, cậu nói như vậy khiến tôi càng ngày càng yêu thương cậu a.” Charles không chút mặt mũi nói ra những lời buồn nôn khiến người ta nổi da gà đầy người.

Đường Phong dời đường nhìn hướng qua: “Bảo bối Char Char, phải chăng sáng nay anh đã ăn quá nhiều mật? Cần thận sâu răng, nhanh đi về đánh răng súc miệng đi.”

Mấy người vệ sĩ canh chừng bên cạnh thiếu chút nữa nhịn không được mà cười đi ra, bọn họ theo Charles nhiều năm như vậy, càng hiểu rõ vị đại lão bản âm tình bất định nha mình so với bất kì ai, đừng thấy Charles có đôi khi đối với người đặc biệt tốt, đảo mắt một cái hẳn đã có thể không chút lưu tình đem dao cắm vào tim người.

Người tình bên cạnh Charles nhiều như cá trong biển, ba ngày thay đổi hai người, nhưng ai mà không đối Charles tất cung tất kính, dù cho thỉnh thoảng sẽ đối Charles làm giả một chút nhưng cũng không dám giống như vị Đường Phong tiên sinh này vừa dùng quả đấm, vừa dùng lời nói đùa giỡn như vậy.

Bọn họ dám thề, làm vệ sĩ nhiều năm như vậy đây vẫn là lần đầu tiên thấy Charles bị người đùa giỡn.

Charles ngửa đầu cười ha hả, một chút cũng không tức giận: “Bảo bối Đường Đường, tôi đặc biệt thích xưng hô yêu thương cậu dành cho tôi, cậu là tim gan phèo phổi của tôi, tôi thì là bảo bối yêu quý của cậu.”

Xong đời rồi, xong đời rồi, Đường Phong thiếu chút nữa bị Charles làm cho ghê tởm đến chết, người này mặt đủ dày, cái gì cũng có thể nói ra được. So trình độ buồn nôn chắc chắn không có mấy người có thể sánh với Charles, vệ sĩ hai bên đều nhanh ói ra.

Chẳng lẽ người đang yêu đều là cái dạng này?

Đại lão bản lạnh lùng nghiêm nghị nhà bọn họ, thế nào lại có một mặt đặc biệt như vậy? Ngày hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt.

“Tới, bảo bối Đường Đường, tôi giới thiệu với cậu một chút.” Charles cầm lấy ly sô đa uống một ngụm, cong chân chỉ chỉ hai người thủ hạ bên cạnh, “Hai người bọn họ đã ở cạnh tôi hơn mười năm, cậu ta gọi là Đại Mạch Khắc.” Chỉ chỉ người hơi mập hơn bên trái.

“Còn đây là tiểu Mạch Khắc, anh em song sinh.” Lại chỉ chỉ người có hình thể bình thường bên phải.

Vóc người của hai người hơi có chút khác biệt, còn hình dạng căn bản là giống nhau như đúc, việc hai người này là song sinh thì Đường Phong chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra.

“Đứng nhìn gì chứ, chào hỏi a!” Đại lão bản Charles hô một tiếng.

“Chào chị dâu!” Lập tức đứng thẳng rồi cùng kêu lên, thanh âm đủ lớn, trung khí mười phần.

Đường Phong tự cho là mình đủ định lực rồi, không chuyện gì có thể khiến cậu ngạc nhiên nữa, nhưng cậu sai rồi, vừa nghe tiếng kêu của hai anh em Mạch Khắc thì cậu nhịn không được mà bị chính nước bọt của mình làm sặc. “Chị dâu?” Đường Phong lập tức hướng Charles trừng mắt, thiếu mi, “Anh kêu bọn họ gọi như vậy?”

“Tôi có sao?” Charles xòe tay, một bộ tôi không biết gì.

Thấy thế nào cũng giả tạo.

Hai anh em Mạch Khắc vẻ mặt rất nghiêm túc, rất giống như mọi thứ là vô cùng bình thường không chút gì kì lạ, cũng không dám ở trước mặt Đường Phong lộ ra nửa điểm chân ngựa, bọn họ vẫn còn muốn hảo hảo sống vẫn chưa muốn bị ném xuống biển cho cá ăn.

“Sau này đừng gọi tôi như vậy, gọi Đường Phong là được rồi.” Thông khí, Đường Phong đổi hai vị vệ sĩ bên cạnh nói.

Hai người vệ sĩ lặng lẽ hường Charles nhìn qua, Charles quay đầu đi làm bộ như không thấy được tiếp tục uống sô đa của hắn,

“Charles.”

“Thân ái, tôi ở đây.” Lập tức quay đầu lại, cười đến chói chang như mặt trời.

“Tôi có một chuyện muốn hỏi anh.” Đường Phong rót vào tách cà phê một ít sữa, nhẹ nhàng khuấy rồi nâng lên uống một ngụm.

Charles hướng hai anh em Mạch Khắc sử cái ánh mắt, hai anh em song sinh thức thời rời khỏi sân thượng.

Đường Phong buông tách mở miệng nói: “Anh và Lục Thiên Thần là có chuyện gì xảy ra? Tôi hỏi anh ta anh làm sao, nhưng hình như anh ta cũng không biết anh phạm vào chuyện gì! Charles, tôi biết là tôi không nên hỏi nhiều về việc tư của anh, nhưng hiện tại anh cũng đã bắt cóc tôi đem đến nơi này, tôi nghĩ làm bạn đi cùng thuyền với anh, tôi ít nhất cũng có quyền được biết, vì sao anh muốn đem tôi đi, còn dùng loại biện pháp kì quái như vậy.”

“Thân ái, cậu đương nhiên có quyền lợi hỏi đến chuyện riêng của tôi, chuyện của tôi cũng là chuyện của cậu, a không, phải nói là cậu có quyền biết tất cả mọi chuyện của tôi.” Charles đưa tay cầm lấy bàn tay đặt trên bàn của nam nhân, có chút thâm tình.

“Nghiêm túc một chút.” Không chút khách khí hất một bồn nước lạnh.

Nhún nhún vai, Charles mở miệng: “Không có chuyện gì lớn, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, có một nửa thời gian có đám hình cảnh quốc tế không có việc gì làm cứ thích đuổi theo đuôi của tôi, thế nhưng cậu cũng thấy đấy, bọn họ không có cách nào bắt tôi.”

“Không ai không có việc gì lại đuổi bắt anh.” Đường Phong nhú mày, lại thở dài, rồi có chút hoài nghi cùng dò xét mà hỏi, “Anh có đúng hay không là đã buôn lậu chất có hại?”

Charles bày ra một bộ dáng chán kinh: “Đương nhiên không có thân ái, nặc dù tôi là một người xấu, nhưng người xấu cũng có điểm mấu chốt a, cái loại sinh ý có dính đến chất gây hại cho tới bây giờ tôi đều không có dính vào, tôi chỉ buôn lậu kim cương súng ống đạn dược dầu mỏ mà thôi.”

“Bảo bối Đường Đường thân ái, người yêu của cậu là một thân sĩ, là một quý tộc.” Võ vờ ngược làm bảo chúng.

“Ai là người yêu của anh?” Cừ thật, trong lời nói tùy tiện cũng có thể ăn đậu hũ người, Đường Phong không chút khách khí phản kích trở lại.

“Thân ái, tôi cũng rất thích hình dạng của cậu lúc xấu hổ.” Tiếp tục liếc mắt phao mị nhân.

“Tôi một chút cũng không có xấu hổ.” Thở ra một hơi, Đường Phong đem đề tài câu chuyện kéo trở về, nói nói lại bị Charles đánh lạc hướng. “Charles, nếu như muốn gặp tôi có thể dùng biện pháp khác, không nhất định phải dùng thuốc mê làm cho tôi bất tỉnh, hơn nữa tôi đột nhiên mất tích như vậy, Lục Thiên Thần sẽ lo lắng.”

Lo lắng đến thân phận bây giờ của Charles, Đường Phong có thể hiểu được việc cái tên không ra bài theo lẽ thường này sẽ lấy phương thức kỳ quái để gặp mặt cậu, bất quá cũng không cần phải gạt Lục Thiên Thần, hay là nói Lục Thiên Thần cũng biết?

Đường Phong có chút không xác định, cậu cảm thấy quan hệ giữa Charles cùng Lục Thiên Thần có chút kì lạ.

“Thế nào sẽ, hần biết là tôi mang cậu đi, cậu ở cạnh tôi là an toàn nhất rồi, hần sẽ không lo lắng.” Charles tuyệt không cảm thấy mình có làm sai chỗ nào.

Đáng tiếc ngay lúc Charles đang định nói đến khi nào xong thì thôi, đại Mạch Khắc lại vọt đến, thở hổn hển nói: “Lão đại, người tình cũ nước Anh của anh lại đến nữa rồi! Chúng ta đi hay chạy?”

Đi cùng chạy có khác nhau sao?

Đường Phong lé mắt nhìn về phía Charles: “Hùng bảo bối, tôi ở cạnh anh thực sự là an toàn a.”

Lúc này mới ngày đầu tiên đã nghĩ đi hay chạy, lẽ nào hôm nào đó sẽ là nhảy xuống biển?

“Gấp cái gì, đi cái gì, chạy cái gì?” Charles ném một ly nước về phía hai anh em song sinh, “Mất mặt! Chúng ta không đi đâu cả, không chạy cũng không đi, hần muốn tới thì tới.” cái người được gọi là “hần” là ai a?

Đường Phong có chút ngạc nhiên.

Lòng hiếu kỳ của cậu rất nhanh liền được thỏa mãn, anh em song sinh bị hất một thân nước cũng không có phản ứng nhiều lắm, thoạt nhìn giống như là bình thường bị Charles đánh riết rồi quen, hai người sau khi la to một phen liền hướng về phía boong tàu liếc mắt, Đường Phong nhìn theo ánh mắt bọn họ.

Một vị nam tử trẻ tuổi ăn mặc gọn gàng khoảng hai bảy hai tám tuổi đang nhìn về phía bọn họ, bên cạnh nam tử còn có hai người đang đứng ra dáng là trợ thủ, ba người này Đường Phong mới gặp trước đây không lâu.

Hiện tại được rồi, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch, hiện tại cậu cùng Charles ở cùng một chỗ phỏng chừng cũng bị nắm giữ rồi.

Đường Phong thở dài, tò mò hỏi: “Charles, Ivan cảnh quan là một trong những người tình cũ của anh?”

Ở trên thuyền chính là tổ trưởng phân bộ Hình cảnh quốc tế Anh quốc Ivan cùng hai thủ hạ của hắn.

“Thân ái, tôi hiện tại chỉ yêu một mình cậu, cái gì Y vạn hai là hai ba vạn, tôi hết thấy đều không nhận ra.” Charles nóng lòng tẩy sạch quan hệ, liên tục giải thích, “Hơn nữa tôi là một lão kiêu chuy siêu cấp rộng rãi như vậy, làm sao có thể sẽ ở cùng một chỗ với một cái tiểu kinh quan a.” [chỗ này là do Ivan phiên qua là Y Vạn, cho nên bé Char mới nói như vậy nha ~~]

“Ý là nếu như Ivan không phải là cảnh quan là có thể?” Đường Phong cố ý trêu chọc hắn.

“Bảo bối, cậu biết ý tôi không phải như vậy.” Charles giả vờ u buồn, tay vỗ xuống tay vịn, mặt hướng biển rộng thở dài, “Ai mà không có một quá khứ ni?”

“Nguyên lai anh thực sự cùng Ivan có dây dưa a.” Như thế có chút khiến Đường Phong kinh ngạc, cậu biết Charles rất đào hoa, nhưng không nghĩ tới ngay cả hình cảnh quốc tế cũng có thể kéo lên giường.

Cậu lại bồi thêm một câu: “Có đúng hay không là do anh lừa người ta, hoặc là bỏ thuốc gì đó?”

Mặc kệ là đáp án nào, Đường Phong đều cảm thấy rất có thể.

Charles thập phần thụ thương: “Thân ái, tôi là loại người như vậy sao? Là người kia đuổi theo tôi không tha, ai biểu tôi mị lực lớn như vậy.”

“Chờ một chút, thân ái, cậu vừa rồi là đang trêu tôi?” Charles đột nhiên nhận ra.

“Anh hiện tại mới phát hiện a, Hùng tiên sinh đại ngốc của tôi.” Đường Phong đứng lên đi vào trong phòng, cậu cảm thấy Ivan một mực theo dõi cậu.

Hình như cậu bị cuốn vào trong chuyện tình khó lường rồi.

173. Chương 173 - Chương 173

Ở trong ấn tượng của Đường Phong, phạm là phạm nhân khi thấy cảnh sát đều sẽ muốn bỏ chạy, trước đó khi nghe Charles nói bị một Anh quốc mỹ nhân đuổi theo, cậu cũng nghĩ là Charles là ở chung quanh tránh né Ivan đuổi bắt, thế nhưng hiện tại đến xem thì tựa hồ chuyện không phải như vậy.

Ngày hôm qua Charles đứng trên sân thượng đặc biệt hữu hảo phát tay thăm hỏi Ivan, còn không biết xấu hổ hướng người ta hô to: “Bảo Bối Ivan thân ái của anh, em không cần chạy đuổi theo anh, tim của anh đã có chủ sở hữu, em và anh đã định trước là không có duyên phận, chúc chúng ta vĩnh viễn không cần gặp lại nhau.”

Những lời này Đường Phong ở trong phòng cũng nghe được, nếu như cậu là Ivan khẳng định sẽ bị tức chết.

“Hiện tại anh muốn tôi làm sao bây giờ, Charles, ngoại trừ đem phiền phức lại cho tôi thì anh còn có thể làm gì, anh xem, tôi chỉ muốn làm một người bình thường, hảo hảo đóng phim, sống một cuộc sống của người bình thường. Thế nhưng hiện tại anh lại đem tôi quấn vào trong một đám dây nợ hỗn độn, tôi cảm thấy cuộc sống bây giờ của tôi càng kích thích hơn cả trong phim ảnh.”

Cậu đã ở trên thuyền ngày thứ hai, ngày mai thuyền sẽ cập bờ hoàn đảo Phuket của Thái Lan, nếu như có thể cậu rất muốn từ Thái Lan ngồi máy bay quay về, nhưng hiện tại vấn đề là cậu không có mang theo

hộ chiếu, tất cả giấy tờ gồm cả hộ chiếu đều ở chỗ của Lục Thiên Thần, cậu nghĩ cần liên lạc với Lục Thiên Thần.

“Thân ái, cậu không thể nào là một người bình thường, cậu so với tất cả mọi người tôi đã gặp đều khả ái hơn, Đại minh tinh của tôi, chúng ta thật vất vả mới có thể gặp mặt, cậu muốn bỏ tôi mà đi sao?” Charles ai oán giống như một con gấu nhồi bông to đùng ôm lấy cánh tay Đường Phong, dùng gương mặt không ngừng cọ cọ.

“Đừng làm nũng với tôi...” Đường Phong cười khổ.

“Tôi yêu cậu bảo bối, tuy rằng tôi bình thường dễ dàng nói thích với người khác, thế nhưng duy độc một chữ này cho tới bây giờ đều rất thận trọng, tôi xin thề cậu là người đầu tiên tôi nói chữ yêu, cũng tuyệt đối là người cuối cùng.” Charles thề son sắt.

“Được rồi, tôi tiếp thu tình yêu của anh! Hiện tại, Charles tiên sinh thân ái của tôi, anh chuẩn bị khi nào thì đưa tôi trở về?” Đường Phong cũng không ăn quả này của Charles, đang nói quay chung quanh trọng điểm mà chỉ lơ là một chút đã lệch khỏi quỹ đạo.

Charles đưa tay ôm ngực bày ra một bộ dáng tổn thương bị vứt bỏ: “Cậu hại tôi bị thương, thân ái.”

“Phải không? Đây thật là vinh hạnh của tôi a.” Đường Phong giương lên tươi cười, tuyệt đối là trả đũa việc bị Charles ức hiếp một tháng trước kia.

Charles đưa nửa mắt gấu mèo nhìn chằm chằm Đường Phong một hồi lâu, cuối cùng chỉ có thở dài lại thở dài.

“Tạm thời tôi vẫn không thể cho cậu trở về, thân ái.” Loài này nghe có vài phần nghiêm túc.

“Có thể nói nguyên nhân cho tôi biết không?” Đường Phong hỏi.

Nếu như Charles dám nói là bởi vì các loại lý do như “tôi quá nhớ cậu nha”, cậu tuyệt đối sẽ tìm cơ hội đem mắt gấu mèo của Charles bổ sung đầy đủ, dù cho bị ném xuống biển cậu cũng muốn làm như vậy. “Tin tưởng tôi, tôi đây là suy nghĩ cho sự an toàn của cậu.” Charles khó có được trở nên thành khẩn, tuy rằng Đường Phong không quá hiểu rõ lời của Charles.

Đường Phong cười khổ, thập phần không giải thích được mà hỏi: “An toàn của tôi? Lẽ nào có ai muốn mạng của tôi?”

Cậu từ trước đến nay luôn là một người thích dĩ hòa vi quý, không nhớ rõ đã trêu chọc qua người nào, cho dù có, cũng nhất định là phiền phức do mấy tên Lục Thiên Thần, Charles hay Albert mang đến.

“Anh sẽ không nói là Ivan cảnh quan đi?” Đường Phong hoài nghi nhú mày, cậu nhớ kỹ ánh mắt Ivan nhìn cậu vào hôm qua, cùng lần đầu tiên bọn họ gặp mặt càng thêm lạnh lùng hơn, cho dù Ivan đã từng cùng Charles có một đoạn quá khứ không muốn cho người biết, thế nhưng điều này cũng không đủ để trở thành lý do để đối phương uy hiếp tính mạng của cậu.

Ivan thế nhưng là cảnh quan, là hình ảnh quốc tế.

“Hắn tạm thời tính là một ngôi nỏ đi.” Charles có chút hổ thẹn mở ra hai tay ôm nam nhân, đầu chôn trên lưng Đường Phong thanh âm nghe có chút rầu rĩ, rồi lại mang theo ý tứ kiên định cùng vài phần hung ác độc địa, “Tôi sẽ không để cho bất kì ai tổn thương cậu.”

Đường Phong chỉ vỗ nhẹ lên lưng của Charles, người này luôn luôn khiến cậu không thể tránh né được.

“Như vậy nghe như anh tựa hồ cảm thấy Lục Thiên Thần cũng không thể bảo vệ được tôi?”

“Có rất nhiều chuyện, hắn không biết.” Charles hôn lên cổ nam nhân một cái, “Không biết chuyện thì không có cách nào đi phòng bị, mà tôi càng thích đem người tôi quý trọng đặt ở bên cạnh mình.”

“Được rồi, tôi không biết đến tốt cùng là có chuyện gì xảy ra, bất quá nếu cùng Ivan cảnh quan có quan hệ, không bằng anh nói cho tôi rốt cục là có chuyện gì xảy ra?” Trời a! Đường Phong ngẫm lại thì nhin không được lại mắng lên, “Qua nửa tháng nữa tôi còn muốn đi Venice tham gia lễ trao giải điện ảnh, Charles, nếu như đến lúc đó tôi không đi được tôi nhất định sẽ giết anh, tôi thề đấy!”

Charles vội vã ôm chặt nam nhân trấn an: “Tôi thề, cậu nhất định sẽ bình yên vô sự đúng giờ đến Venice.”

Sau đó Charles thẳng thắn nói rõ mọi chuyện cho Đường Phong.

Ivan sinh ra trong một gia đình quý tộc ở Anh, cha chính là một trong những lãnh đạo của tổ chức hình cảnh quốc tế ở Anh, con kế nghiệp cha, Ivan sau khi tốt nghiệp đại học liền tiến nhập phân bộ của tổ chức hình cảnh quốc tế ở Anh, đồng thời chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã lên vị trí tổ trưởng, ai cũng cho rằng hắn là một lãnh đạo mới trong tương lai của phân bộ ở Anh.

Gút mắc giữa Charles cùng Ivan bắt đầu từ ba năm trước.

Ba năm trước đây Charles ở Châu Âu chơi đùa vui vẻ vô cùng, hắc bạch lưỡng đạo đều có chân, Ivan tuổi trẻ khí thịnh lập lời thề phải tìm được chứng cứ Charles buôn lậu rồi bắt hắn, đáng tiếc sau đó cảnh quan trẻ tuổi đỡ không được sự dụ hoặc của lão bánh quẩy Charles, một con mèo trắng một con gấu chóc cứ như thế mà lăn trên giường.

Charles ngay từ đầu đã không có ý định nghiêm túc về việc nói chuyện tình cảm, nhưng Ivan tựa hồ đã thực sự lún sâu, kết quả tự nhiên chính là Charles không muốn tiếp tục chơi đùa nữa, tuy rằng Ivan không nói gì nhưng từ đó về sau mỗi ngày đều lẫn lộn tìm chứng cứ để đưa tên đại kiêu hùng Charles này vào tù.

“Anh thật bại hoại.” Đường Phong nghe xong liền cho người này một cái đánh giá.

Charles không cho là đúng: “Loại chuyện cảm tình này có thể miễn cưỡng sao? Ngay từ đầu hắn nên hiểu rõ, cùng một chỗ với một người ở trong hắc ám là không có khả năng, một tên xuất thân từ quý tộc thì nên tìm một tiểu thư quý tộc kết hôn sinh con.”

“Vậy sao anh lại đi trêu chọc người ta?”

“Tôi chỉ tùy tiện hẹn hắn đi uống rượu, ai biết được hắn thực sự tới.” Charles nói đến vẫn có chút oán giận, “Người Anh không phải đều đặc biệt kiêu ngạo sao? Trời ạ, tôi cũng phong chỉ uống rượu với một cảnh quan là hắn.”

Kết quả chỉ có Ivan gắt gao đuổi theo Charles không tha.

“Hắn là thực sự yêu anh.” Đường Phong nghĩ như vậy.

Charles hừ nhẹ một tiếng: “Không, đối với thiên chi kiêu tử đầy cao ngạo như hắn mà nói, hắn chỉ là không tiếp thu được chuyện mình bị vứt bỏ mà thôi.”

“Anh luôn luôn có lý do của anh.”

Charles nở nụ cười, đưa tay giữ lấy vai Đường Phong: “Cho nên khi hắn biết tôi đã yêu một người xuất thân là ngôi sao, Ivan càng thêm không chấp nhận được, cùng cái loại người nhân sĩ thượng lưu tiếp xúc càng lâu, cậu sẽ càng hiểu rõ bọn họ có bao nhiêu kiêu ngạo cùng tự phụ, mặt ngoài thân sĩ là cốt nào đối trá cùng buồn cười.”

Đối với ngôn luận của Charles, đã từng lẫn lộn trong vòng tròn xã giao lâu năm, Đường Phong có chút đồng ý.

“Hiện tại đã biết, như vậy anh đã có biện pháp giải quyết?” Đường Phong hỏi.

Charles cong khóe môi mỉm cười, có rất nhiều chuyện ngay khi hắn đi cùng Đường Phong đến Mỹ đã lên sẵn kế hoạch.

Cái gì cùng Lục Thiên Thần cùng nhau hợp tác cầm giữ Đường Phong đến đối phó Albert, loại biện pháp buồn cười này không thể duy trì cả đời, không, đừng nói là cả đời, dù là mấy tháng đều có vẻ cực kỳ gian nan.

Trước khi hắn nói với Đường Phong, hắn đã biết hắn muốn cái gì.

Hiện tại, hắn vẫn kiên trì điểm này như cũ.

Có vài thứ có thể cầm giữ chung, nhưng cũng có vài thứ bọn họ không có cách nhau cùng nhau chung hưởng.

Vào ban đêm, Charles quang minh chính đại mời bọn người Ivan đến tham gia tiệc rượu trên thuyền của hắn, hiện tại Đường Phong đã hiểu vì sao Charles lại kiêu ngạo như vậy rồi.

Chính là thời gian trước đó không lâu, tổ chức hình cảnh quốc tế không biết vì sao đột nhiên hủy bỏ lệnh truy nã bí mật với Charles, mà Ivan sở dĩ tìm được Charles, kỳ thực là do Ivan vẫn luôn phái người giám thị Đường Phong.

Tuy rằng Lục Thiên Thần đem Đường Phong đánh mất, nhưng người của Ivan vẫn theo Đường Phong thẳng đến trên du thuyền tìm được Charles.

Người chứng kiến lúc đó cũng không chỉ có một mình Ivan, từ góc độ nào đó mà nói, hiện tại Đường Phong ở cùng một chỗ với Charles có thể coi là nhân vật bị hại, mặc kệ thế nào cũng sẽ không bị dính dáng đến vấn đề nghi phạm, huống chi hiện tại Charles hoàn toàn là một người tự do.

Tuy rằng Ivan thông qua theo dõi tìm được Charles, nhưng người sau lại không có chút kinh ngạc.

Dựa theo cách nói của Charles là: “tôi biết hắn một mực theo dõi giám thị cậu, nếu hắn nghĩ thông qua việc đó tìm được tôi, tôi đây sẽ thành toàn cho hắn.” Được rồi, Charles tự có quyết định của Charles.

Rất nhanh Đường Phong đã phát hiện tựa hồ mình đã quên chuyện gì đó, chính là còn có hai người cùng cậu bị Charles mang đi, Tô Khải Trình một người, cùng với một thực tập sinh nho nhỏ, đáng thương bị cuốn vào cùng cậu, đồng chí Lý Đông Tây.

174. Chương 174 - Đại Tụ Hội Của Thế Lực Tà Ác

Charles cũng không phải người có tội ác tày trời gì, cũng không có đem Lý Đông Tây cùng Tô Khải Trình cấp thế nào, chỉ là hai người kia đều bị Charles tạm thời nhốt lại để cho vệ sĩ trông coi, khôi hài là bọn hắn cư nhiên bị giam chung với nhau.

Charles đồng ý để Đường Phong đi xem bọn người Lý Đông Tây cùng Tô Khải Trình, lúc Đường Phong đi vào căn phòng liền thấy một màn như thế này.

Tô Khải Trình một bộ nữ vương gác hai chân lên chiếc bàn duy nhất trong phòng, có chút buồn chán cầm điều khiển từ xa liên tục đổi kênh TV, thoạt nhìn hoàn toàn chính là đang giết thời gian.

Mà Lý Đông Tây mang đôi kính đen to bản lại giống như một tiểu nô lệ bên người nữ vương khổ ha ha cúi người, đứng một bên của Tô Khải Trình giúp nam nhân xoa bóp đám vai, thỉnh thoảng lại lấy tay lau mồ hôi, xem bộ dáng là bị ngược đãi đã lâu.

Đường Phong thật không phải cố ý cười ra, nhưng cậu thực sự nhịn không được mà phải cười ra.

Lúc biết Tô Khải Trình cùng Lý Đông Tây đều bị nhốt trong một căn phòng cậu còn lo lắng hai người kia có thể đánh nhau hay không, có thể làm cho long trời lở đất hay không, thế nhưng hiện tại thoạt nhìn...

Ngô, tựa hồ ở chung rất tốt a.

“Đường đại ca!” Vừa nghe đến tiếng cười của Đường Phong, Lý Đông Tây liền quay đầu nhìn qua, thấy là người quen, tiểu tử này chỉ còn kém quỳ xuống hô to một tiếng “mau tới cứu em a”.

Hai ngày này Tô Khải Trình đem Lý Đông Tây lăn qua lăn lại không nhẹ a.

Nghe được tiếng cười của nam nhân, Tô Khải Trình đem remote trong tay ném qua một bên, cũng không trông nom nguy trang như bình thường, hướng về Đường Phong cười xán lạn, so song đưa tay hướng về Lý Đông Tây đang muốn chạy hướng Đường Phong kéo lại, chính mình bước lên trước: “Ngày đó tôi thấy cậu ngủ rất say nên không có quấy rối cậu, ở cùng một chỗ với Charles thật khổ cực đi?”

“Hoàn hảo.” Đường Phong nhìn về phía Lý Đông Tây bị Tô Khải Trình kéo ngã trên mặt đất, “Tô tổng thực sự biết hưởng thụ.”

“Sao nói như vậy?” Tô Khải Trình cười liếc mắt nhìn nam tử trẻ tuổi vừa đứng dậy từ mặt đất hạ giọng, “Lý Đông Tây, tôi có sai sử cậu sao?”

“Không có! Không có!” Đầu của tiểu tử lay động giống như trống bỏi.

“Tôi có ép cậu đâm lưng xoa bóp cho tôi sao?” Dáng dấp cao ngạo vung lên khoe môi.

“Không có! Không có! Đều... đều là tôi tự nguyện!” Lý Đông Tây đẩy đẩy kính đen trên sống mũi, rất giống như cô vợ nhỏ bị ức hiếp mà cúi đầu.

Xét thấy Tô Khải Trình đã từng bắt cóc mình, Đường Phong một chút cũng không tin Tô Khải Trình sẽ không uy hiếp hay khi dễ Lý Đông Tây, đứa trẻ vẫn còn đi học chưa từng có kinh nghiệm từng trải trong xã hội, chỗ nào có thể so với con cáo già lẩn lộn nhiều trong xã hội như Tô Khải Trình?

Đường Phong vẫy tay ý bảo Lý Đông Tây đi qua, cậu muốn nói vài lời với tiểu tử trẻ tuổi này.

Lý Đông Tây ngay từ đầu còn không dám đi qua, liên tiếp hướng Tô Khải Trình nhìn qua, một bộ bất an bước đi hai ba bước lại nhìn về nam nhân khoanh tay đứng một bên, bước hai ba bước lại len lén nhìn Đường Phong.

“Đi qua a.” Tô Khải Trình trừng mắt Lý Đông Tây, thanh âm vừa nói ra thiếu chút nữa hù Lý Đông Tây sợ đến quỳ rạp xuống đất. Đường Phong lắc đầu, không biết Tô Khải Trình rốt cuộc đã làm gì mà đem Lý Đông Tây dọa thành bộ dáng như vậy, cậu nhìn không được, đành thẳng thắn bước đến đem Lý Đông Tây kéo ra khỏi phòng.

Vừa ra ngoài, Đường Phong liền hỏi: “Tô Khải Trình đã làm gì cậu, cậu nói cho tôi biết.”

“Không, không có.” Cúi đầu, Lý Đông Tây liên tục lay động đầu.

“Sợ cái gì, hần có nhiều tiền hơn thế lực có lớn hơn thì cũng chỉ là một cá nhân, hiện tại còn không phải cũng giống như cậu đều bị nhốt lại sao, so với cậu tôi càng hiểu tén kia hơn, nói cho tôi biết, hần có khi dễ cậu hay không?” Căn cứ vào tâm tình “đồng bệnh tương liên”, Đường Phong chuẩn bị làm chủ cho Lý Đông Tây.

“Đường đại ca, thực sự không có gì, hần chỉ là khiến em hảo hảo hầu hạ hần liền có thể không truy cứu chuyện em chụp lên hần cùng Ca Trần.” Xoa xoa mũi, Lý Đông Tây thành thật nói.

Hảo hảo hầu hạ... lẽ nào hai người?” Đường Phong nhú mày, một mắ non hảo hảo không phải là bị hủy rồi đi? Nếu Tô Khải Trình thực sự làm gì với Lý Đông Tây, hiện tại cậu sẽ chạy vào phòng kia cấp tên kia vài đấm.

“Không có! Không có!” Lý Đông Tây phản ứng kịch liệt, vội vã lắc đầu xua tay, “Đường đại ca, anh đừng suy nghĩ nhiều, hần chỉ là khiến em xoa bóp hay rót nước cho hần linh tinh thôi, với bộ dáng của em Tô tổng có chỗ nào để vào mắt a.”

Gãi gãi đầu, Lý Đông Tây hắc hắc cười hai tiếng.

Nhưng Đường Phong lại thực sự nhìn chăm chăm Lý Đông Tây một hồi, cười nói: “Tôi xem mới không phải, nếu như cậu tháo mắt kính lại hảo hảo đối trang phục một chút cũng là một gia hỏa đẹp trai a.”

Cùng Lý Đông Tây đùa giỡn một chút, hay ngày nay tiểu tử này phỏng chừng bị dọa không nhẹ. Đường Phong mang theo Lý Đông Tây đi đến nhà hàng bên cạnh gọi vài món đồ ăn, vừa ăn cơm vừa cùng người thanh niên nói chuyện.

“Hai ngày nay có bị khi dễ không?” Đường Phong rót cho Lý Đông Tây một ly nước trái cây.

“Không có, lúc đầu có chút sợ, nhưng sau đó ở cùng Tô tổng kỳ thực cũng không còn quá sợ nữa.” Lý Đông Tây tiếp nhận cái ly mở ra cái miệng nhỏ nhắn uống xuống.

Đường Phong cười cười, như thế, đợi một mình vẫn không yên tâm bằng hai người cùng đợi, tuy rằng Tô Khải Trình người này hơi xấu tính một chút, nhưng chí ít cũng là một người.

“Ngày mai đến đảo phở cát cậu sẽ xuống thuyền, chuyện trở về tôi sẽ tận lực an bài giúp cậu, sau khi trở về không nên đem việc này đi nói lung tung, cậu hiểu chưa?” Tuy rằng Đường Phong cảm thấy dù Lý Đông

Tây đem chuyện này nói lung tung cũng sẽ không tạo ra ảnh hưởng gì, nhưng loại chuyện này mặc kệ là cậu, Tô Khải Trình hay là Charles, cũng không mong muốn bị người nơi nơi loạn nói.

Một người bình thường như Lý Đông Tây đích xác sẽ không tạo thành thương tổn cho bất kì ai, nhưng chính bản thân cậu ta lại là người dễ bị thương tổn.

“Em sẽ không nói, nếu em nói ra thì cả đời không lấy được vợ.” Người thanh niên liên tục thề thốt.

Việc Đường Phong có thể làm cũng chỉ là như vậy, dù sao Lý Đông Tây có thể nói là bị cậu liên lụy, cũng may Charles cũng không phải là cái đại phơi đản động một chút liền giết người như trong phim ảnh.

“Đường đại ca, vậy còn anh?” Lý Đông Tây lo lắng hỏi.

“Tự mình trở về.”

Cậu a, cậu chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

...

...

Vũ hội buổi tối, Đường Phong một chút cũng không muốn tham gia, nhưng Charles vẫn ngoan cố đưa tới cho cậu lễ phục cùng mặt nạ như cũ.

Không sai, chính là mặt nạ.

Chủ đề của vũ hội chính là mặt nạ, khách nhân dự họp đêm nay đều bị yêu cầu phải đội mặt nạ thuộc về chính mình, mặt nạ của Charles là một mặt nạ màu vàng khảm bảo thạch che nửa mặt, có chút quá phận xa hoa, mang trên người bình thường phỏng chừng chỉ có thể có một chữ tục, thế nhưng cái loại xa hoa này lại vô cùng tương xứng với Charles.

Người này đứng ra chính là bộ dáng muốn hô to một tiếng “ta là quốc vương”.

Về phần Đường Phong, mặt nạ màu bạc vô cùng đơn giản, bên trên khảm mấy khóa rubi, sạch sẽ lại không thiếu đặc sắc, ở phương diện thưởng thức thẩm mỹ Charles luôn luôn khiến Đường Phong thỏa mãn.

“Mình anh đi là được rồi, không cần phải lôi kéo tôi đi?” Mặc xong lễ phục cùng đeo mặt nạ, Đường Phong hướng về gương nhìn thoáng qua, một bộ trang phục như vậy trừ khi là người vô cùng quen thuộc nếu không sẽ không thể nhận ra cậu là ai. Đường Phong lại nhìn về phía Charles, hình thể cùng khí chất của người này phóng đầy xung quanh, dù mang mặt nạ người cũng biết hẳn là Charles.

“Bảo bối, người ta chỉ là luyến tiếc cậu mà thôi!” Vừa nói liền ôm lên, Charles nhẹ nhàng ở trên người Đường Phong sờ a sờ, thuận thế ôm lấy thắt lưng của nam nhân, “Đêm nay cậu thế nhưng là bạn nhảy của tôi, duy nhất a.”

Đường Phong đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

Cậu thiếu mi hỏi: “Chờ một chút, anh không phải là định cứ như thế mà ôm tôi đi ra ngoài à?”

“Kỳ thực tôi càng muốn cùng cậu hai người khiêu vũ đi vào, nhưng tôi cảm thấy như vậy có chút quá sức tưởng tượng.”

May là Charles không dự định lôi kéo cậu cùng nhau nhảy, nếu không Đường Phong tuyệt đối sẽ nổi điên, đây cũng quá khôi hài rồi.

Cũng không có cấp Đường Phong cơ hội để cự tuyệt, cái tên Charles cậy mạnh này liền ôm nam nhân trực tiếp cho vệ sĩ mở cửa ra, hần lấy tư thái của một vị vương mang theo Đường Phong đi vào hội trường.

Bọn họ vừa rồi đang ở trong phòng nghỉ dành cho khách quý tham gia vũ hội ở hội trường, Đường Phong vẫn luôn cho à bọn họ sẽ lấy tư thái bình thường tiến vào, nhưng sau khi cửa mở ra cậu mới phát hiện chuyện căn bản không hề diễn ra như vậy.

Không biết vì sao một đám người ngay khi bọn họ bước vào liền tự động đem lộ nhường lại, phân ra đứng ở hai bên vỗ tay hoan nghênh, nếu như dưới chân có thêm một tấm thảm đỏ, rồi đem đại hùng bên người biến thành một mỹ nữ mặc áo cưới, Đường Phong sẽ cảm thấy bây giờ là đang đi vào giáo đường kết hôn.

“Đây là có chuyện gì?” Đường Phong trực tiếp hướng trên lưng Charles nhéo một cái.

“Bảo bối nhi, có chút đau a, ở trước mắt công chúng thế nhưng cậu lại muốn liếc mắt đưa tình với tôi, tôi thế nhưng sẽ tổn thọ a.” Charles thì thầm với nam nhân, lại thỉnh thoảng cùng khách nhân hai bên phất tay chào hỏi.

“Bọn họ là ai?”

“Đừng vội, tôi sẽ chậm rãi giới thiệu cho cậu, thấy cái người mập mạp bên kia không? Hẳn là đồng bọn hợp tác bên Trung Đông của tôi, buôn lậu dầu mỏ liền có thể dựa vào hắn, hắn kỳ thực là hoàng tộc một vùng Trung Đông, cậu phải biết rằng người buôn bán súng đạn ở Mỹ rất tốt, cho nên thỉnh thoảng hắn cũng sẽ âm thầm mua một ít vũ khí từ chỗ của tôi.”

“Úc, còn có vị mỹ nữ có vóc người siêu chuẩn bên kia, là tình nhân của vị vua kim cương ở Nam Phi, song song cũng phụ trách giúp nam nhân kia nói chuyện làm ăn, tôi thế nhưng là đại hộ khách của bọn họ khi buôn lậu ở Châu Âu, bất quá gần đây bọn họ không quá an phận, dám chọc vào tôi rồi thì hắn cũng sẽ không yên.”

Nghe giống như một đại vũ hội dành cho tập thể những thế lực tà ác, nhiều nhân vật quan trọng như vậy đều ở chỗ này, thảo nào hai ngày nay Charles không ngừng nể nang phần cạnh Đường Phong, đây không phải là phim ảnh về hắc bang, mà là đại tụ hội của thế lực tà ác chân chính, tùy tiện bắt lấy một người ở đây đều sẽ gây nên một hồi gió lớn.

Tiếp xúc với người ở nhân sinh khác nhau liền khác biệt, hay phải nói là cùng tiếp xúc với một người lại có cái nhìn khác nhau.

Nhất là khi Đường Phong ở trên yến hội thấy được nhiều người vô cùng quen mắt dù họ đã dùng mặt nạ che lại, loại cảm giác này càng lúc càng rõ ràng, có một số người cậu đã từng gặp qua lúc còn là Fiennes, mặc dù lúc đó không quá thân thiết, nhưng cậu nhớ là những người này đều làm sinh ý bình thường.

Hiện tại đến xem, hẳn đó chỉ là cái vỏ ngoài được bày ra.

“Người, quả nhiên không thể chỉ nhìn mặt ngoài.”

Đường Phong từ trong khay rượu của bồi bàn cầm lấy một ly cốc-tai, mặc dù đây là đại tụ hội của thế lực tà ác, thế nhưng nhìn những người này, áo mũ chỉnh tề, ăn nói khôi hài, cử chỉ ưu nhã khéo léo, người rất khó đem những người này cùng hai chữ “bại hoại” liên hệ cùng một chỗ.

“Tôi cảm thấy mặt ngoài cùng mặt trong của tôi đều hết sức ưu tú.” Charles ở bên cạnh cậu đồng ý.

Đột nhiên Đường Phong có suy nghĩ, Charles bày ra vũ hội hóa trang, yêu cầu mang mặt nạ như vậy, có đúng hay không là do muốn che giấu mặt gấu mèo do bị đánh của hắn a?

Kỳ thực cũng đã hai ngày, mặt gấu mèo của Charles cũng không còn quá rõ ràng, chỉ thoạt nhìn giống như không ngủ đủ mà thôi.

Charles mang theo Đường Phong đi dạo một vòng quanh vũ hội, cùng cái hoàng tộc Trung Đông này tâm sự, cùng cái Kim cương Vương lão ngũ kia trò chuyện, nếu như bỏ đi nhân tố bất an, việc nói chuyện phiếm ở vũ hội này đích xác đem đến lợi ích không nhỏ, mặc kệ là hắc đạo bạch đạo hay là hắc bạch lẫn lộn, phạm là những người thành công đều có phương pháp cùng chuẩn mực của riêng mình.

Mà khi người có thể cùng đối phương nói chuyện phiếm sẽ có thể rõ ràng lý niệm cùng thái độ của đối phương.

Lá gan của những người này đủ lớn, có can đảm khiêu chiến quyền uy, tuy rằng nguy cơ trùng trùng lại tràn ngập tính không xác định, nhưng phiếu lưu càng lớn thì lại càng mang lại lợi ích càng nhiều cho bọn họ.

Âm nhạc trong yến hội đột nhiên trở nên du dương nhu tình, các thân sĩ đều hướng các nữ sĩ vươn tay mời nhảy cùng, chỗ tốt của mang mặt nạ chính là có thể nguy trang cùng ẩn dấu loại lạc thú tìm tòi dưới một loại không khí thần bí đầy kích thích, so với bình thường càng thêm dày dặn cùng lớn mật.

Chỉ cần có chút ngưỡng mộ, cũng có thể ở dưới sự che chở của mặt nạ mà tiến lên đưa ra lời mời lớn mật.

“Tôi có thể có được vinh hạnh được nhảy cùng cậu không?” Charles cũng vậy, tuy rằng người này cho dù không có đeo ặt nạ cũng sẽ làm theo ý mình như trước.

Không có gì là không thể.

Đường Phong ôm lấy thắt lưng Charles: “Tôi nhảy bước nam.”

Tiền đề là người đến nhảy vũ bộ của nhà gái.

“Vinh hạnh của tôi.” Charles đối với điều này không chút ngại ngùng, chỉ có nam nhân quá không tự tin mới có thể quan tâm đến loại hư vô kia, nhưng loại chuyện này trừ mình để ý thì người khác căn bản sẽ không đi quan tâm.

Charles đặt tay lên vai Đường Phong, ngay lúc bắt đầu bước nhảy đầu tiên liền nhẹ giọng cười: “Thân ái, tôi từng xem qua tiết mục kỳ các cậu học khiêu vũ, cậu nhảy thật tốt, từ lúc đó tôi đã muốn khiêu vũ cùng cậu, cảm giác nhất định rất mỹ diệu.”

“Hiện tại tuyệt vời không?”

“Tuyệt vời vượt xa trong tưởng tượng.” Charles thấp giọng nở nụ cười, không chút nào che giấu tâm tình đang rất tốt của mình.

Đường Phong ôm thắt lưng không quá tinh tế của Charles rồi vỗ nhẹ nhẹ lên lưng của đối phương, ở giây phút tiếp cận liền thấp giọng hỏi: “Anh không phải đã mời Ivan sao? Ngày hôm nay có nhiều thế lực tà ác ở đây như vậy, hẳn có thể làm gì hay không a, nói thật, tôi hoàn toàn không hiểu quan hệ phức tạp giữa các anh.”

Rõ ràng là hắc đạo cùng bạch đạo, nhưng có đôi khi lại khiến cho người khác không thể phân rõ ràng.

Giống như hiện tại, đại tụ hội của thế lực tà ác cũng không có ai để ý tới, bất quá cũng không quá kì lạ, Trung Quốc có câu ngạn ngữ là “nước trong quá ắt không có cá.” Dù sao trong cái ao cá nhỏ nhỏ này cũng phải có nhiều cộng đồng cùng sinh tồn mới có thể tồn tại lâu dài.

Chỉ là dù Đường Phong không quá am hiểu phương diện này cũng sẽ không đi tìm hiểu quá sâu, biết đến quá nhiều chuyện, có đôi khi chính là tự đi tìm phiền não, đôi khi cứ nên tin vào cách nói “Ngốc nhân có ngốc phúc” là được.

“Thế lực tà ác? Ha ha ha!” Charles nở nụ cười, mở to hai mắt trừng nam nhân, kề vào sát lỗ tai của Đường Phong mà nói: “Bảo bối thân ái của tôi, đó là do cậu chưa từng tiếp xúc qua vòng tròn này mà thôi, muốn bắt lại tất cả những người ở trên thuyền này, hiệu ứng có được thế nhưng có thể so với chiến tranh thế giới lần thứ ba.”

“Mỗi người ở đây, nếu như xảy ra chuyện gì đều sẽ khiến kim tự tháp vững chắc lung lay, cậu chỉ thấy bọn họ buôn lậu súng ống đạn dược hay sinh ý trái pháp luật gì đó nhưng thật ra phía sau luôn có được sự chống đỡ của chính phủ các nước, có rất nhiều chuyện người của bạch đạo không tiện xuất hiện chính diện, thỉnh thoảng sẽ cùng hợp tác với những người xen lẫn trong bóng tối như chúng ta.”

“Có cảm giác như quan tặc một nhà a.” Theo sự di động trong sân nhảy, Đường Phong thỉnh thoảng cũng quan sát những người ở xung quanh, cho tới bây giờ cậu vẫn chưa thấy nhóm người của Ivan.

Charles bổ sung: “Cũng không thể hoàn toàn nói như vậy, người hợp tác cùng chính phủ cũng chỉ là số ít, cậu cũng biết đấy, những người thống trị quốc gia luôn tự cho mình là đúng, luôn luôn mong muốn tất cả mọi người đều nghe lệnh của họ mà làm việc, nhưng điều này là không có khả năng. Lực lượng tự do phi chính phủ cùng lực lượng của chính phủ, hai bên tương hỗ chống chọi song song lại tìm kiếm sự cân đối.”

Nhưng sự cân đối này lại phải tìm được như thế nào?

Đường Phong vừa thả lỏng liền cảm thấy có người nhìn theo bóng lưng của cậu, loại ánh mắt giống như kim châm đâm vào người khiến cho cậu không hay biết cũng khó.

Lúc này âm nhạc cũng ngừng lại, Charles cùng Đường Phong cũng rời khỏi sân nhảy, cậu quay đầu nhìn về nơi phát ra đường nhìn, trên ỗ hội hóa trang có một nam tử trẻ tuổi duy nhất không mang mặt nạ đang đứng cạnh sân nhảy, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Trên vũ hội đại khái có vài người biết Ivan đều hướng ánh mắt mang theo địch ý hay hoài nghi về phía Ivan.

“Người này thật thích gây náo động.” Charles sách một tiếng, sau đó hướng về nam tử trẻ tuổi đi đến, mở ra hai tay hoan nghênh, “Nhìn xem ai đây, oa nga, không phải tổ trưởng Ivan khả ái của tổ chức hình cảnh quốc tế vì nhân dân phục vụ sao? Hoan nghênh quang lâm a, tổ trưởng Ivan.”

“Tôi có việc muốn nói với anh.” Ivan cũng không có đi nhìn Đường Phong bên cạnh Charles mà là đi thẳng về phía Charles.

“Ngoại trừ nói chuyện yêu đương, tất cả đều có thể.” Charles vẫn là một bộ bất cần đời, ngửa đầu ha ha phá lên cười, người này luôn luôn muốn cười liên tục, muốn nói cái gì liền nói, không chút thềm để ý ánh mắt của người khác.

Người như vậy có đôi khi khiến Đường Phong rất thương thức cùng ước ao, người thường rất khó có thể phóng khoáng như vậy, cuộc sống dưới ánh đèn của ngôi sao bọn họ đều phải vì hình tượng của chính mình mà chú ý thật kỹ lời nói cùng việc làm.

Charles nhìn về phía Đường Phong, người sau vội vã gật gật đầu: “hai người cứ từ từ mà nói chuyện.”

Loại chuyện này Đường Phong còn không gốc đến nổi chủ động can thiệp vào.

Charles cũng không phải kẻ ngu ngốc, biết chuyện gì Đường Phong có thể lý giải, chuyện gì người nam nhân này cách càng xa càng tốt.

“Chờ tôi một chút bảo bối, tôi sẽ trở về rất nhanh.” Charles lại bổ sung một câu, “Tối đa là năm phút.”

Năm phút có thể nói được gì a?

Charles cùng Ivan và mấy người vệ sĩ tiến vào trong phòng thay quần áo của Charles, Đường Phong một mình cầm ly rượu đi lên sân thượng của du thuyền vừa uống chút rượu vừa hứng gió biển, thảnh thọa cũng có một hai người nỗ lực đến gần, nhưng đa phần đều là chưa đến gần được nửa bước đã bị vệ sĩ do Charles an bài thỉnh đi.

Lại là loại đường nhìn kia?

Đường Phong đột nhiên cảm thấy có người đang nhìn cậu, thế nhưng Ivan vừa đi cùng Charles để đàm luận, vậy thì không phải là Ivan, vậy là ai a?

Đường nhìn tựa hồ đến từ vũ hội, cậu quay đầu lại nhìn về phía yến hội, ánh mắt kia chợt lóe rồi biến mất khiến cậu khó có thể bắt được, giống như một cây châm nhẹ nhàng cắm vào trên lưng của cậu, không đau đớn nhưng lại khó chịu một cách quái dị.

Nếu như không phải Ivan, chẳng lẽ lại là đồng nghiệp mà Ivan mang đến?

Nhưng là một người bình thường không nên nhìn cậu như vậy, trong nháy mắt vừa rồi cậu bỗng nhiên có loại ảo giác mình bị người xem như con mồi mà rình rập, trên lưng đều đã đổ một chút mồ hôi lạnh.

Người ở vũ hội đều mang mặt nạ, mọi người ă uống linh đình, bước nhảy tiêu sái, một thân hoa phục mang theo mặt nạ tinh mỹ, cứ nhìn như vậy, cậu cả bản không biết là ai đang nhắm vào cậu.

Đường Phong dời đường nhìn ra khỏi đám người, nhưng đối phương tựa hồ như đang muốn cùng cậu ngoạn trò chơi, thảnh thọa sẽ đột nhiên lại nhìn cậu, mà ngay khi Đường Phong theo cảm giác quái dị này nhìn lại thì chỉ thấy những người đang nói chuyện phiếm, căn bản không hề chú ý đến cậu.

“Đại Mạch Khắc, tiểu Mạch Khắc, hai người có cảm thấy có ai đang nhìn chằm chằm các anh không?” cạnh giữ bên cạnh Đường Phong chính là hai trợ thủ đắc lực của Charles.

“Không có a, Đường tiên sinh, có cái gì không thích hợp sao?” Đại Mạch Khắc cẩn thận hỏi, song song đường nhìn đặt trong đám người càng thêm kỹ càng.

“Tôi... luôn cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm tôi, có thể chỉ là ảo giác.” Đường Phong thở dài, có thể hay không là hai ngày nay quá nhạy cảm?

Tiểu Mạch Khắc hì hì nở nụ cười: “Đường tiên sinh, tôi thấy nhất định là do ngài cùng lão đại một màn kia khiến tứ phía kinh diễm làm cho có vài tên muốn đến gần a.”

“Hanh, mấy tên không biết sống chết, cho rằng lão đại tạm thời rời đi là có thể đến gần làm xằng làm bậy.” Đại Mạch Khắc nghiêm nhiên đem câu nói “có người nhìn chăm chăm tôi” trong miệng Đường Phong lý giải là có kẻ đang muốn ăn thịt thiên nga.

Máy hát vừa mở ra liền không thể thu lại được rồi, đại Mạch Khắc bắt đầu liên tục nói tốt về Charles, mặc dù có một vài lời Đường Phong nghe cảm thấy hình như cũng không có ích cho lắm.

“Kỳ thực lão đại người này đặc biệt chung tình, nam nhân hoa tâm chỉ cần gặp người thích hợp sẽ trở nên chung tình, nhưng chuyện đó cũng không có biện pháp, lão đại vừa suất lại có mị lực, không biết đã có bao nhiêu tuấn nam mỹ nữ muốn sáp lại.” Đại Mạch Khắc nói.

Tiểu Mạch Khắc tiếp ngay sau đó: “Không sai, tôi cảm thấy Đường tiên sinh nhất định là người do ông trời tác hợp dành riêng cho lão đại a!”

Đường Phong trợn mắt, đây là cái gì cùng cái gì a?

175. Chương 175 - Bẫy Rập

Nghe hai anh em Mạch Khắc cuồn xuy Charles là hảo nam nhân ra sao, mỗi ngày hướng bọn họ không ngừng nói về tình yêu như thế nào lại còn tưởng niệm a tấn dương a, khiến cho Đường Phong đem đường nhìn quỷ dị ném ra sau đầu.

Lúc này chưa đến năm phút, Charles đã thực sự đi ra.

“Thật đúng là năm phút a?” Đường Phong nhìn về hùng bảo bối đang bước về phía mình mà không khỏi cảm thán, cậu còn chưa uống hết nửa ly rượu thì Charles cùng Ivan đã nói xong?

“Bảo bối, tôi nào dám nghỉ ngơi thêm giây nào, chỉ sợ cậu hiểu lầm giữa tôi cùng Ivan có gì đó đặc biệt, nam nhân tri kỷ hiểu chuyện như tôi ở thời đại này đã không còn nhiều lắm, cậu cần phải hảo hảo nắm chặt a.” Charles đi tới đối Đường Phong làm một cái hùng ôm, lực đạo quá lớn khiến cho Đường Phong có thân hình không thua kém Charles bao nhiêu cũng phải lui lại hai ba bước mới có thể ổn định.

“Anh là hùng sao?” Nhịn không được mà mắng.

“Tôi là hùng bảo bối của cậu a.” Charles dùng sức cọ a cọ lên người Đường Phong, bầy ra một bộ dáng xa cách ba giây lại tựa như đã qua ba năm.

Thật buồn nôn chết đi được, cũng không nhìn trường hợp mà cứ phát xuân.

“Năm phút có thể làm gì, trừ phi tốc độ của anh quá nhanh.” Đường Phong nhịn không được chọc ngoáy Charles một chút.

Charles cười hắc hắc, ôm thắt lưng của cậu, ý vị thâm trường nói: “Tôi có thể làm trong năm phút hay không, chẳng phải cậu là người hiểu rõ nhất sao?” Đường Phong cười cười, không nói lời nào, một cái khuỷu tay đánh thẳng vào ngực Charles, người sau kêu một tiếng đau đớn rồi bưng ngực hừ hừ: “Tim của tôi đều nát cả rồi.”

“Nát thì dán lại.”

“Hảo tàn nhẫn, quá lạnh khốc.”

“Hiện tại anh mới biết tôi là người như thế a?” Bắt đầu đấu võ mồm với Charles.

“Tôi yêu chết sự lạnh khốc cùng tàn nhẫn của cậu!” Lời này triệt để khiến Đường Phong không thể nói gì thêm.

Rõ ràng cũng đã là người trưởng thành trải qua biết bao tang thương, thế nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ bị Charles làm cho nhin không được mà đầu vô mồm cùng đối phương, Đường Phong cảm thấy kỳ thực cậu cũng không phải quá nghiêm túc.

Bất quá lúc này cũng không phải là thời gian để cho hai người bọn họ đầu vô mồm, Ivan vẫn còn đứng bên cạnh mà nhìn.

“Làm một người bị bắt cóc, Đường tiên sinh tựa hồ trôi qua rất vui vẻ.” Ivan ôn hòa ném ra một câu.

“Bắt cóc đã là sự thực, tôi nghĩ làm cho mình sống thoải mái một chút là một lựa chọn rất tốt.” Đường Phong nở nụ cười, “Ivan cảnh quan là tới cứu tôi sao?”

Charles vừa nghe liền khấn cấp ôm chặt lấy thắt lưng của cậu: “Không! Thân ái! Ivan đến là để nói chuyện hợp tác cùng tôi, cho nên thật xin lỗi hiện tại cậu chỉ có thể ở chỗ này của tôi, hơn nữa tôi này không gọi là bắt cóc, mà là tình thú.”

“Tình thú của anh thật đúng là đặc biệt.”

Người bình thường thật đúng là chịu không nổi.

“Tôi nghĩ Đường tiên sinh không cần cảnh sát chúng tôi đến giải cứu, dù ở đây có người chết, thì Đường tiên sinh cũng sẽ là người sống sót cuối cùng.” Ivan nói một câu làm cho Đường Phong nghe không hiểu lắm, nghe thế nào có chút đáng sợ?

Charles hợp thời đứng dậy, trước sau như một sang sảng cười nói: “Ivan, cậu đây là đang đổ kị Đường Phong sao? Đừng như vậy, này sẽ làm cho cậu trở nên xấu xí a.”

Nam nhân vừa nói vừa đón Đường Phong rời yến hội đi hướng lên lầu.

“Hiện tại lại muốn đi đâu?” Đường Phong hỏi.

“Đàm được sinh ý, đương nhiên là phải tùy tiện ngoạn chút rồi, thân ái cũng đến thử một lần đi.” Charles nhìn cậu trát trát ánh mắt. “Tôi biết cậu từ trước đến nay không thích đánh bạc, tôi cho cậu mượn tiền thế nào?”

“Tôi thua sẽ không trả nổi.”

“Không sao, thua không trả nổi có thể dùng thân thể đến bồi thường.” Nheo mắt lại bày ra một bộ dáng mê đắm.

“Để cho tôi thượng anh thì thật ra có thể suy nghĩ một chút.”

Đường Phong chỉ là nói giỡn, cậu đối với loại hình to lớn thô kệch như Charles không dậy nổi suy nghĩ để thượng, dù Charles có cởi sạch nằm trước mặt cậu, cậu còn phải suy nghĩ một chút.

Giữa lúc cười nói Charles đã mang Đường Phong đi đến nơi dành cho khách quý trên lầu, nguyên lai nơi này có riêng một sòng bạc nhỏ, nơi này ngoại trừ cậu cùng Ivan đi phía sau còn có một người đã ngồi sẵn.

Thoạt nhìn hình như là người Đức, trên môi là hàng râu được chăm sóc kỹ lưỡng, người lớn lên có chút nghiêm túc, tuổi khoảng bốn năm chục, bất quá cũng không có bụng bia hay vóc người suy thoái của người trung niên, cả người thoạt nhìn rất tiêu sái.

Sau khi thấy bọn họ tiến vào, người Đức hướng bọn họ mỉm cười, không biết có phải là ảo giác của Đường Phong hay không mà cậu cảm thấy người Đức này nhìn cậu nhiều hơn một chút, không có địch ý, tựa hồ có chút ngạc nhiên mà tìm hiểu.

Đường Phong chỉ nghĩ nguyên nhân là bởi vì do cậu đi bên cạnh Charles.

Trong phòng số lượng người không nhiều lắm, Ivan rất tự giác ngồi xuống sòng bạc, sau đó Charles cũng ngồi vào, tiện thể cũng đem Đường Phong kéo vào, vừa lúc là ngồi đối diện với Ivan.

Vệ sĩ đứng canh chừng hai bên cửa, mấy người chia bài tựa hồ đã chuẩn bị sawos xếp.

“Tôi có thể chỉ ngồi xem không?” Đường Phong không muốn tham dự vào, trước khi bắt đầu liền biểu lộ lập trường của mình.

Charles tựa hồ vẫn muốn giết dây Đường Phong đánh bạc để thực hiện chút tâm tư tà ác “không có tiền thì lấy thân thể bồi thường” của hắn, bất quá trước khi hắn mở miệng thì đã có người đứng ở trận doanh của Đường Phong.

Người Đức dùng tiếng Anh cứng ngắt mà nói: “Nếu như cậu chia bài, chúng tôi sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

Ivan im lặng không lên tiếng, Charles nhận được ánh mắt cảnh cáo của Đường Phong cũng chỉ có thể đáp ứng, hắn có chút ỉu rù, xem ra đêm nay chỉ có thể nhìn không thể ăn.

“Muốn chơi cái gì?” Người Đức hỏi.

“Đơn giản một chút, xì dzách (Black Jack) là được rồi.” ngón tay của Ivan nhẹ nhàng gõ bàn.

“Tôi không có ý kiến.” Charles biểu thị nói.

Đường Phong càng không có ý kiến, kỹ xảo chia bài của xì dzách cũng không quá khó.

Phải chơi gì đã định xong, kế tiếp là phải đến lợi ích, bất quá lợi ích này cùng với trong tưởng tượng của Đường Phong không quá giống nhau.

“Hai mươi phần trăm.” Ivan dể dặt hạ chú, bất quá Đường Phong nghe không rõ này là có ý gì.

“Hai mươi phần trăm cho việc buôn lậu? Sách, Anh quốc nữ vương bệ hạ của tôi sẽ không đồng ý, bốn mươi phần trăm.” Charles liên tục dùng đầu ngón tay gõ bàn.

Nga, nguyên lai là hắc đạo cùng bạch đạo đang nói chuyện làm ăn, có thể bàn như vậy sao?

Ở trên chiếu bạc?

“Tôi đây ở trung gian là được, ba mươi phần trăm.” Người Đức cũng là một phần tử trong đó.

Sau khi hạ chú xong thì Đường Phong bắt đầu chia bài, ván đầu tiên lấy Charles có vận khí tốt mà thắng, vừa mở bài chính là hai mươi mốt điểm tuyệt sát, người này vẻ mặt tươi cười mừng rỡ.

Bọn họ đùa cùng với phương pháp chơi xì dzách bình thường có chút không giống với, mỗi một ván tựa hồ chỉ có thể có một người thắng.

Ván đầu tiên là Charles thắng, ván thứ hai là người Đức, vận khí của Ivan không tốt lắm, tới ván cuối cùng cư nhiên thân là người chia bài của nhà cái Đường Phong thông sát.

Thực tế người chơi chỉ có ba người trên bàn kia mà thôi, Đường Phong bất quá là thấu một số phát một bài, việc này đã nói ngay từ đầu, cho nên dù cho cậu thắng thì ván này cũng trở thành phé thải mà thôi.

“Ba ván định thắng bại, Ivan, hôm nay vận khí của cậu không được tốt lắm a.” Charles thấp giọng nở nụ cười, bộ dạng thấy thế nào thực kiêu ngạo?

“Anh cùng tôi, đơn độc đấu lại một ván thế nào?” Vị cảnh quan trẻ tuổi trực diện hướng Charles đưa ra yêu cầu.

Charles thắng nên vô cùng cam tâm tình nguyện đáp ứng, không chút suy nghĩ đã noi: “Đường nhiên là được, cậu muốn đánh cược gì, không bằng chúng ta đổ một chuyến kim cương?”

“Không, tiền đặt cược phải có chút khác biệt.” Ivan trở nên nghiêm túc, cả người bắt đầu phát tán hàn khí, nhất là khi nhìn về phía Charles, Đường Phong rõ ràng cảm giác được tình cảm phức tạp dành cho Charles của người thanh niên này.

Hỏi thế gian tình là gì a...

Đường Phong âm thầm thở dài trong lòng, lúc này lại đột nhiên từ trong miệng Ivan nghe được tên của cậu. “Chúng ta cược Đường Phong, người nam nhân đang ở đối diện của tôi này.”

“Tôi không phải là tiền đặt cược của bất luận kẻ nào trong các người.” Điều này làm cho Đường Phong có chút không quá thích thú, cậu không phải là vật phẩm.

Đối với điểm này hiển nhiên Charles cũng đồng ý, hấn hướng đường nhìn băng lãnh về phía Ivan, mặc dù là đang cười, nhưng sẽ không để cho người khác cảm giác được một tia ấm áp.

“Ivan, người cậu muốn cược tôi không có biện pháp giao ra, bảo bối Đường Phong của tôi không thể tùy tiện đem ra cả cược như vậy, chúng ta vừa mới đạt thành hợp tác, đừng khiến cho tôi tức giận, Ivan.”

Cảnh quan trẻ tuổi đột nhiên nở nụ cười, ngôn ngữ có chút chanh chua: “Anh coi trọng một ngôi sao nhỏ như vậy? Người nam nhân gọi Đường Phong này, lực hấp dẫn của hấn đối với anh lớn như vậy sao? Nếu như tôi có thể bảo chứng phân bộ ở Anh sẽ không can thiệp vào hoạt động của anh ở Anh, đổi lại chỉ cần anh đem hấn tặng cho tôi cả đêm, điều kiện như vậy cũng không dụ hoặc được anh sao?”

Ivan đứng lên, chỉ tay vào Đường Phong, đối Charles lớn tiếng nói: “Hiện tại nói cho tôi biết, Charles, lựa chọn của anh!”

Ở giữa lợi ích cùng tình cảm?

Đường Phong cảm thấy mình thật nhân nhã, ở loại thời điểm này trong đầu còn toát ra mấy ý niệm kỳ quái.

Khẩn trương sao?

Có sợ Charles thực sự đem mình bán đi không?

Kỳ quái chính là tuyệt không khẩn trương.

Câu trả lời của Charles ngoài dự liệu của Ivan, người này không đồng ý cũng không cự tuyệt, nói ra có ý tứ hàm xúc ở mặt khác: “Thực sự là buồn cười a Ivan, Đường Phong là Đường Phong, dù cậu ấy ở cùng một chỗ với tôi, tôi cũng không có quyền lợi mệnh lệnh cậu ấy làm cái gì, nếu như trong điều kiện của cậu có dính dáng đến cậu ấy, vậy cậu hấn là nên đi nói với cậu ấy mà không phải tôi.”

Lúc này lời đáp lại đang hợp với ý của Đường Phong, bởi vì cậu chỉ thuộc về chính mình.

“Ivan cảnh quan, loại lời nói như vậy lại thoát ra từ trong miệng của anh khiến tôi rất thất vọng.” Đường Phong không muốn một mực ở bên cạnh yên lặng nghe người khác thảo luận về cậu, nam nhân nghiêm túc hướng nam tử trẻ tuổi nói, “Tôi hi vọng anh có thể hiểu rõ, tôi không thuộc về bất luận kẻ nào, lại càng không phải tiền đặt cược hay lợi thế của anh.”

“Rất nhiều chuyện, không phải do cậu.” Ivan nhàn nhạt nói một câu.

Trong lời nói này của Ivan hình như còn ẩn chứa gì đó, cái gì gọi là không phải do cậu?

Đường Phong nhạy cảm phát hiện ra không khí trong phòng sau khi Ivan nói những lời này bắt đầu trở nên ngưng trệ cùng nóng rực, một loại khẩn trương cùng giằng co vô hình cấp tốc nóng lên, bầu không khí từng chút từng chút cải biến, an tĩnh trong nháy mắt tựa hồ báo trước cơn bão tố không lâu sau đó.

Cậu đem đường nhìn dời về phía Charles, người kia cũng vừa mở miệng, trên mặt thiếu một ít vui cười ngoạn nháo, nhiều hơn một phần nghiêm túc.

“Ivan, cậu cái dạng này thật khó coi, chú ý lời nói của cậu, chú ý thái độ của cậu.”

“Vì sao? Bởi vì hiện tại anh thích người nam nhân này, cho nên tất cả chúng ta đều phải đối hấn tất cung tất kính sao? Charles, không nên đem chính anh nghĩ quá hoàn mỹ quá cao quý, có khi nam nhân trong mắt anh là bảo bối nhưng lại không là gì trong mắt người khác.” Ivan đối chọi gay gắt cùng Charles.

Ivan dạng này thật ra cùng với vị cảnh quan xuất sắc Đường Phong thấy lần đầu có chút không giống nhau, rất nhiều người trong ấn tượng đầu tiên rất xuất sắc nhưng cũng sẽ không nhất định hoàn mỹ như trong tưởng tượng của người, sau khi ở chung tìm hiểu sâu hơn thường thường sẽ làm người thất vọng.

May là, Đường Phong chưa bao giờ lấy ấn tượng đầu tiên tới để phán định một người, cho nên dù Ivan hiện tại đối cậu có ý đồ khác cậu cũng không có cảm giác gì quá lớn như thất vọng hay gì gì khác.

“Tôi cho tới bây giờ đều không cảm thấy mình là một bảo bối gì.” Đường Phong vừa cười vừa nói một bộ không thể nói vậy, cậu cũng không nhận ra cậu là vận người mê.

Một quyền này của Ivan giống như đánh vào đồng cát, không mang đến phản ứng gì lớn, Charles ở bên cạnh đột nhiên cười ha ha lên.

“Bảo bối, đừng nói như vậy, cậu trong mắt tôi chính là bảo bối tốt nhất, về phần những người khác, bọn họ không có được sự tinh mắt như tôi thôi.” Charles đem ánh mắt dời về phía Ivan, híp mắt, đề thấp thanh âm, “Ivan, đây chính là thái độ hợp tác của phân bộ Anh quốc đối chúng ta lần này sao?”

Một câu hỏi rất đơn giản, nhưng trong giọng nói lại cất giấu nồng đậm ý tứ nguy hiểm, đặc đến mức ngay cả người ngoài như Đường Phong cũng có thể cảm giác được, còn một người Đức này giờ vẫn không lên tiếng chỉ nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Đường Phong, không biết suy nghĩ cái gì.

“Có thể chúng tôi cũng không muốn hợp tác cùng anh thì sao?”

Lúc nói những lời này Ivan nhìn về phía Đường Phong đang đứng ở một bên, trong mắt hiện lên một tia lãnh khốc, có thể cũng có một chút vi ý, nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Có đôi khi, có một ít lựa chọn chúng ta không làm không được, Đường Phong, cậu hẳn là vì thế mà cảm thấy vinh hạnh.”

“Nghe anh nói như vậy, tôi thế nào có một loại dự cảm không tốt lắm a?” Đường Phong vừa nói chuyện vừa song song nhìn về phía Ivan, không biết đây có tính là lần đầu tiên chính diện quyết đấu của hai người bọn họ hay không?

Nhưng khẳng định đây không phải là lần cuối cùng.

Charles mạnh đứng lên, không hề do dự rút từ trong ngực ra một khẩu súng nhắm vào Ivan, nếu như người sau có hành động kì lạ hay bất an tìm cách gì đó, người nam nhân này tuyệt đối sẽ không chút do dự mà nổ súng.

Vệ sĩ ở cửa cũng đều móc súng ra, bầu không khí trở nên càng thêm căng co.

Đây không phải đang chúc mừng hợp tác thành công sao, thế nào đột nhiên thay đổi?

Tình cảnh súng vác vai đạn lên nòng làm cho người khác có chút ăn không tiêu, ngay sau khi Charles vừa móc súng ra thì Ivan cũng lập tức móc súng ra tới, may mắn, súng này không phải hướng về Đường Phong mà là hướng về Charles.

Đại khái là Ivan cũng hiểu được uy hiếp Đường Phong không bằng uy hiếp bản thân Charles càng thực tế một ít.

Nếu cậu là Ivan cũng sẽ làm vậy, năng lượng tình yêu có thể đạt đến trình độ nào? Có thể so với tình yêu đối bản thân sao? Có thể hi sinh mạng sống của chính mình sao?

Không ai nguyện ý ở thời khắc nguy cấp không thể quay đầu đi kiểm chứng thế ngôn của tình yêu.

“Tôi nghĩ cậu sẽ đem súng nhắm vào bảo bối của nhà tôi a, may là cậu không có, nếu không hiện tại cậu đã nằm trên mặt đất rồi.” Charles ở lúc này vẫn còn tâm tình nói giỡn, là do đối với kĩ năng bắn súng của mình quá tự tin?

Lúc này đại Mạch Khắc từ ngoài cửa đi vào, trực tiếp đi hướng về phía Đường Phong.

“Các người đứng lại, không muốn lão đại của các người chết thì tất cả đều không được nhúng nhích.” Ivan la lớn, khiến Đại Mạch Khắc sợ đến mức mới đi đến phân nửa liền dừng lại.

“Tôi là lão đại hay con chim công cao ngạo này là lão đại? Đại Mạch Khắc, nghe lời của tôi, đem Đường Phong đi.” Trên mặt Charles trở nên nghiêm túc, thậm chí ánh mắt nhìn Ivan đều trở nên hung ác độc địa.

“Ivan, cậu biết tôi ghét nhất là có người phản bội tôi, cậu nên biết hậu quả khi chọc giận tôi.”

Ivan bất vì sở động, nhẹ giọng nở nụ cười: “Khuyết điểm lớn nhất của anh chính là tự phụ lại kiêu ngạo, luôn luôn cảm thấy chúng tôi hợp tác cùng anh là do chúng tôi cầu tới, là may mắn của chúng tôi. Thế nhưng hiện tại tôi muốn nói cho anh biết, người chủ động muốn hợp tác cùng chúng tôi không chỉ có một mình anh, Charles, ngay từ đầu chúng tôi đã không muốn hợp tác với anh.”

“Cho nên đây là một cái bẫy?” Charles nheo mắt lại, khẩu súng trên tay không chút nói ổng vẫn nhắm ngay Ivan.

“ha ha, Phân bộ Anh quốc các người đều ngu ngốc như nhau sao? Không phải tôi kiêu ngạo cùng tự phụ, mà là tôi thật không nghĩ ra người nam nhân có uy vọng thứ hai so với tôi so với tôi càng thích hợp.”

“Ai nói không có?” Ivan nở nụ cười khinh miệt. “Charles, chúng tôi đã có người hợp tác so với anh càng tốt hơn rồi.”

Charles mân mê, liếc mắt nhìn Đường Phong ở bên cạnh, cười nói: “Thân ái, để cậu chế giễu rồi a, đi ra ngoài trước chờ tôi, tôi rất nhanh sẽ ra đến.”

Đường Phong vẫn chưa động thì Ivan đã nói: “Hắn không thể đi.”

Đường Phong xòe tay: “Ivan cảnh quan, tôi chỉ một bình dân vô tội a.”

“Cậu không phải.”

Đường Phong nở nụ cười: “Vậy tôi đây là cái gì?”

Ivan trầm mặc hai giây rồi nói: “ Lợi thế cuối cùng được đánh cuộc trong trận đấu này.”

Nụ cười trên mặt của Charles nhanh chóng biến mất, đây là lần đầu tiên Đường Phong thấy được biểu tình hung ác phần nộ rõ ràng như vậy của nam nhân.

“Phân bộ Anh quốc các người quả nhiên là một đám heo! Nói cho tôi biết Ivan, người hợp tác mới của các người đến tốt cùng là ai, các người lại đáp ứng điều kiện gì của hắn, muốn diệt trừ tôi sao?” Khóe miệng Charles có chút giật giật, thoạt nhìn giống như muốn cười lại tràn ngập vị đạo châm chọc cùng khinh miệt.

Ivan nói: “Thật ra tôi rất hi vọng có thể diệt trừ anh!”

Hi vọng, ý tứ chính là không có biện pháp diệt trừ Charles.

Này tựa hồ là một cái bẫy? Nghe đến đó, Đường Phong loáng thoáng đã cảm thấy được đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, đại khái là cảnh sát muốn hợp tác với Charles, hai phe hẹn tốt ở chỗ này gặp mặt nói chuyện, vốn là chúc mừng song phương hợp tác, kết quả là cảnh sát thiết hạ vây hãm hơn nữa cái bẫy này là vì đối tượng hợp tác mới của cảnh sát mà thiết, Đường Phong thậm chí cảm thấy phương diện này có chút quan hệ với cậu.

“Nói cho tôi biết người kia là ai?”

Charles lớn tiếng rống lên, nam nhân này bình thường luôn là một bộ mặt tươi cười, thoáng cái trở nên tức giận liền trở nên vô cùng hung ác độc địa, đúng nói là Đường Phong có chút bị dọa đến, mà ngay cả bàn tay đang cầm súng của Ivan cũng đã có chút run rẩy.

Ivan cùng Charles cho nhau giằng co, nhưng Đường Phong cũng không quên còn có một người Đức này giờ vẫn không nhúng nhích, người này ở trong mớ hỗn độn đó sắm vai nhân vật gì đây?

Vừa khớp chính là Đường Phong vừa hướng đường nhìn qua người Đức cũng nhìn lại cậu, hai tia nhìn tiếp xúc giữa không trung, hỏa hoa quen thuộc bắn ra bốn phía, cái loại cảm giác khó hiểu quen thuộc giống như tầm mắt nhìn chăm chăm cậu ở vũ hội.

Đường Phong nhin không được kinh ngạc mà lên tiếng: “Là anh?”

Người nam nhân bí mật vẫn luôn luôn theo dõi cậu ở vũ hội chính là người Đức này.

Tiếng kêu của Đường Phong song song hấp dẫn Charles cùng Ivan, Charles lập tức kêu lên: “Đường Phong, đi qua chỗ của tôi.”

Cậu cảm thấy đó là một ý kiến hay, nhất là trong ngữ khí của Ivan luôn toát ra ý tứ phải hi sinh cậu, hiện tại cậu chỉ có thể đầu nhập vào thế lực tà ác của Charles.

“Không, đừng cử động.” Ngay lúc Đường Phong vừa nhích người, người Đức liền lên tiếng.

Thanh âm này cùng với khi nẩy hoàn toàn khác biệt, không hề là khẩu âm Đức cứng rắn thuộc về người trung niên, mà là của một người trưởng thành chính trực tráng niên, dẫn theo chút hoa lệ của lời kịch, nói giống như hát.

“Đây chính là đồng bọn hợp tác mới của các cậu? Ivan, đầu óc của các người đều làm từ đậu hủ sao, cư nhiên hợp tác cùng cái loại biến thái không tim không phổi này? Các người sẽ hối hận về tất cả quyết định ngu xuẩn đã làm ra ngày hôm nay, bởi vì các người không chỉ hợp tác cùng với một kẻ điên nguy hiểm, mà có vì thế mà đắc tội tôi!”

Charles vừa nói xong liền cấp tốc đi về phía Đường Phong, Ivan là lớn: “Tôi bảo anh đừng nhúc nhích!”

Charles căn bản không nghe, tất cả những điều này phát sinh quá nhanh, ở lúc Đường Phong thấy Charles hướng cậu đi tới cùng với Ivan nổ súng là chuyện chỉ diễn ra trong một giây.

Đạn sượt qua vai Charles, lưu lại trên bộ tây trang đắt tiền một vết tích xám xịt, vết máu nhàn nhạt cấp tốc tràn ra, Đường Phong cảm thấy bản thân giống như lại mắc bệnh tim khi trái tim gia tốc nhảy lên, còn kém một chút thì Ivan đã bắn trúng Charles. “Tôi không sao thân ái.” Charles cười cười, tươi cười này thoạt nhìn có chút nguy hiểm.

Mí mắt Ivan nhảy khiêu, hấn cắn chặt môi làm cho mình chống đỡ tiếp tục: “Đừng phí công Charles, nếu đã là cái bẫy thì sẽ không để lại cơ hội cho anh chạy trốn, không sai, chúng tôi hợp tác với Albert.”

“Úc, Charles, thật sự khó có được lần thấy bộ dáng tức giận của cậu, cậu phải cẩn thận Ivan mỹ nhân của tôi, lão hổ này tức giận lên thế nhưng sẽ đem người xé nát.” Người Đức bật cười khanh khách, tiện tay đem mặt nạ cùng tóc giả kéo xuống, lộ ra mái tóc vàng bóng bẩy cùng đôi mắt xanh biếc tà ác.

Albert mỉm cười nhìn Đường Phong: “Thấy màn trình diễn của tôi thế nào, Đường tiên sinh?”

“Rất đặc sắc.” Đường nhìn của Đường Phong rơi lên mặt nạ bị Albert vứt trên mặt đất, hấn thật sự không phải đang đóng phim gián điệp gì đó?

176. Chương 176 - Đánh Cuộc Cùng Lợi Thế

Đôi lúc phim ảnh cũng không khoa trương, chỉ cần người trải qua cuộc sống có nhiều màu sắc, đi qua thật nhiều địa phương, tiếp xúc người cũng đủ nhiều, sẽ phát hiện kỳ thực rất nhiều phim ảnh không hề khoa trương, chỉ là có chút sự việc chính mình không có tiếp xúc qua mà thôi.

Bất quá điều này cũng không có nghĩa Đường Phong muốn trải qua cuộc sống tràn đầy kích thích cách xa cuộc sống của người bình thường cả vụn dậm như vậy.

So với cuộc sống có nhiều màu sắc, phim ảnh thất bại thảm hại.

“Albert, khuôn mặt thật của anh còn kém hơn mặt nạ nhiều.” Charles cười nhạt hai tiếng, bàn tay lại vì nắm súng quá chặt mà nhảy ra một đống gân xanh.

Albert chỉ là nhẹ nhàng cười, cũng không thêm để ý lời nói của Charles.

Đường Phong cảm thấy người như bọn họ có thể giới thuộc về riêng mình căn bản không quan tâm lời nói của người khác, tự do với ranh giới của xã hội, lại tự vây mình trong kim tự tháp kiên cố.

“Đứng lại, Albert.” Thấy Albert đi hướng về Đường Phong, khẩu súng của Charles liền nhắm vào Albert, “lại bước thêm bước nữa tôi sẽ giết anh.”

“Tôi thật sợ, ha ha.” bước chân dừng lại, Albert sau khi khẽ cười một tiếng liền nhìn về phía Ivan, “Ivan cảnh quan, còn nhớ rõ tiền đề mà chúng ta hợp tác không?”

“Albert, tôi nhớ là anh từng nói phải đợi cây táo thành thực rồi mới đến ngắt lấy, hiện tại anh tới nhìn rồi đi sao?” Đường Phong không phải là người thích giữ trầm mặc, cậu thỉnh thoảng nhìn Charles, xác định

đổi phương đúng là chỉ trầy da mới hơi chút yên lòng, lần đầu tiên trải qua loại chuyện này, trong chớp mắt nghe được tiếng súng cũng nhìn không được mà ngón tay run lên một chút.

Trải qua sống chết thì thế nào, cậu cũng là một con người a.

“Không, tôi là đến để trừ sâu, giúp cho cây táo của tôi lớn lên tốt hơn.” Nhẹ nhàng liếm liếm khóe môi, Albert đối Đường Phong lộ ra mỉm cười, “Cậu là đang kéo dài thời gian sao? Rất thông minh, thế nhưng rất đáng tiếc, nếu đây là một cái bẫy, như vậy các cậu sẽ không có cơ hội bỏ chạy.”

“Du thuyền đã bị người của chúng tôi không chế, Charles, anh định không lại.” Ivan ở bên cạnh phụ họa.

Charles không nhúc nhích, Ivan không nhúc nhích, Albert cũng không có động, người động là Đường Phong.

Cậu không có đi qua chỗ Charles, cũng không đi qua chỗ Albert, cứ nhiên lại lựa chọn đi đến chỗ Ivan.

Cử động đột nhiên lại khó hiểu của nam nhân khiến tất cả mọi người tạm thời an tĩnh lại, Ivan nhìn chăm chăm Đường Phong, mở miệng nói: “Đứng lại.” Lập tức hướng súng về cậu.

Đường Phong dừng lại chưa đến nửa giây lại tiếp tục đi đến. “Cậu đang làm gì đó, tôi bảo cậu đứng lại!” Ivan quát lớn.

“Thả lỏng Ivan, cẩn thận súng, đem nó dời khỏi người của Đường tiên sinh, cậu ấy không hại được cậu, cậu thế nhưng là một hình cảnh quốc tế, không nên la to như vậy.” Albert nhàn nhạt nói.

“Đường Phong.” Charles có chút nhíu mày, không đoán được suy nghĩ của nam nhân, mặc dù bọn họ ở chung đã hơn nửa năm, nhưng hắn đột nhiên phát hiện kỳ thực hắn cũng không quá hiểu người nam nhân này.

Không để ý đến Charles, Đường Phaong đứng cách Ivan ba bước, hỏi: “Ivan cảnh quan, tôi có thể hỏi anh một câu sao? Theo như lời của anh nói là vinh hạnh của tôi, còn có không phải do tôi, có đúng hay không chỉ điều kiện các người hợp tác với Albert là tôi? Tôi chính là lợi thế của cuộc đánh cuộc cuối cùng phải không?”

“Phải!” Ivan trực tiếp trả lời chất vấn của Đường Phong.

Mặc dù lúc Albert xuất hiện Đường Phong đã đoán được đại khái đáp án, thế nhưng khi chính tai nghe được vẫn cảm thấy châm chọc như cũ, thế lực tà ác Charles một mực bảo vệ cậu, còn vị cảnh quan tiên sinh đại biểu cho chính nghĩa đây lại hợp tác cùng một tên bại hoại đem người vô tội cậu đây kéo vào trong bẫy rập.

Ngoại trừ châm chọc, cũng không còn gì để nói. “Anh là một người cảnh sát, giám hộ người dân là thiên chức của anh, Ivan, chẳng lẽ tôi không đáng nhận được sự bảo vệ của anh sao? Vì sao đến cuối cùng lại biến thành vật hi sinh?” Đường Phong trấn định hỏi, trong lời nói cất giấu nồng đậm chất vấn.

Ivan không chút động dung, ngữ khí khẳng định mà không có một chút chần chờ: “Vì lợi ích của đa số, tổng yếu phải hi sinh một ít cá biệt, tôi cũng không có rời bỏ thiên chức cùng nguyên tắc của tôi.”

“Lý do rất tốt, cho nên tôi là một trong những kẻ hi sinh sau đó lại còn được một câu đây là vinh hạnh của tôi?” Đường Phong cho dù tốt tính đến mấy cũng chịu không nổi, trực tiếp châm chọc một câu, “Charles nói đúng, anh cùng tổ chức của anh đều ngu xuẩn như nhau.”

“Ha ha ha, bảo bối, chửi giỏi lắm!” Charles cười ha ha lên, “Không hổ là bảo bối của tôi.”

Mà ngay cả Albert đang cùng trận doanh với Ivan cũng giương lên khóe miệng, phụ họa nói: “Đây là chính nghĩa, lợi ích cá nhân, lợi ích đại chúng, lại có ai muốn bị hi sinh? Lại có ai có thể quyết định ai phải đi hi sinh?”

“Duy nhất có thể khẳng định chính là, người hạ quyết định này là một người đặc biệt không thích hi sinh mình.” Đường Phong cười nhạt một tiếng. “Ivan cảnh quan, anh khiến tôi cảm thấy thất vọng, tôi không hiểu cái mà anh gọi là lợi ích đại chúng, thế nhưng từ hiện tại nhìn xem, anh hợp tác cùng Albert chính là sai lầm lớn nhất. Anh ta là dạng người gì thân là cảnh quan anh hẳn là so với tôi càng rõ ràng, dù anh ta có thế lực to lớn, nhưng người như anh ta là loại có thể để cho các anh khống chế sao?”

Albert bert vung tay: “Lý do thoái thác không tẽ, thỉnh Ivan cảnh quan không cần lãng phí thời gian nữa, giết Charles.”

Mí mắt Đường Phong giật giật, cùng lúc đó Ivan cũng nhú mày.

“Giết hần hay không là chuyện của tôi, Albert tiên sinh, anh không có quyền hỏi đến, phân bộ Anh quốc chúng tôi sẽ dùng trình tự bình thường bắt Charles.”

“Tôi đây là đang cho cậu cơ hội, Ivan, ngẫm lại lúc đầu hần làm thế nào đùa giỡn cậu, ngẫm lại cậu theo đuổi hần nhiều năm như vậy là vì cái gì, hần hủy hoại thanh danh cùng tôn nghiêm của cậu, chỉ cần cậu dùng cây súng trong tay giết hần, chấp nhất cùng thống khổ nhiều năm của cậu sẽ biến mất, cậu có thể giải thoát.” Lời nói của Albert thật nhẹ nhàng, giống như một loại độc được dụ hoặc người khác.

Đường Phong cắn cắn môi dưới: “Ivan, anh là một cảnh sát!”

“Cho nên tôi cho cậu cơ hội này, cậu giết hần, có thể đem tất cả mọi chuyện đổ lên đầu tôi, người ở chỗ này đều sẽ ngậm miệng lại hết.” Albert thấp giọng cười rộ lên.

Đường Phong nhìn xung quanh, không biết từ lúc nào đã có một nhóm người đứng ở cửa cầm súng nhắm vào bọn họ, chính xác mà nói là nhắm vào Charles, Ivan cùng với Đại Mạch Khắc.

“Lão đại, chúng ta bị bao vây.” Đại Mạch Khắc tiến lui không được, chỉ có thể dùng súng trong tay nhắm vào Albert cùng Ivan.

Lúc này ai nổ súng trước cũng không phải lực chọn tốt.

Mà cũng không thể cứ tiếp tục giằng co như vậy.

Hiện tại trong tay không có súng chỉ có Đường Phong cùng Albert, bắt quá Albert không có súng lại hơn hần một khẩu súng.

“Albert, anh có ý gì?” Ivan liếc mắt đảo qua, không thấy được một người của mình, hướng chỉ người của Albert còn hướng súng về hần.

“Có ý gì? Tôi đã sớm nói cậu ngu xuẩn đến không thể chữa rồi, dẫn sói vào nhà cũng không buồn cười bằng việc cậu tin tưởng cùng hợp tác với Albert, Ivan, cậu không phải đang mở rộng cửa cho một con sói, mà là một dã thú không ai chống cự được.” Charles lạnh nghiêm mặt mắng.

“Bề ngoài dã thú tuy rằng đáng sợ, nhưng bọn chúng thông thường có được một trái tim tốt đẹp, mà người hiểu được bọn chúng cũng rất ít, Đường tiên sinh, cậu nói đúng không?” Albert vừa cười vừa nói, song song hướng Đường Phong mở ra hai tay. “Lại đây, Esméralda của tôi, tôi không có cách nào vẫn luôn đứng bên cạnh nhìn cậu gặp cực khổ.”

“Thứ nhất, tôi là Đường Phong không gọi là Esméralda, thứ hai, Esméralda là nữ nhân mà tôi lại là nam nhân, thứ ba, tôi không có gặp khổ nạn.” Đường Phong hướng Albert lộ ra tươi cười, bọn họ bị vây trong một cục diện nhìn như tử cục. Ivan bị Albert lừa, mà Charles lại bị Ivan lừa, cuối cùng đại thắng Albert thành công khổng chế thuyền, người biến thái này có nhược điểm gì sao?

Đường Phong đã có đáp án của mình, dù chỉ có một phần trăm cơ hội thành công cậu cũng muốn thử một lần, cùng lắm thì cuối cùng đem mạng thêm này cho ông trời thu về đi, dù sao cậu cũng đã sống qua một đời rồi.

Đột nhiên, Đường Phong bước lên ba bước cầm lấy súng trong tay của Ivan: “Đưa cho tôi.”

Albert lẳng lẳng đứng một bên nhìn cũng không ngăn cản, so với kết quả người nam nhân này càng chú trọng quá trọng, thích nhìn tình cảnh phức tạp của Ivan dành cho Charles, thưởng thức người dũng cảm mà trí tuệ, lại vui vẻ khi dồn người khác vào yếu thế.

Đường Phong biết Albert chính là người như thế, có nguyên tắc của mình, không dễ dàng đánh vỡ.

Cậu muốn lợi dụng, chính là điểm này.

“Cậu...” Ivan vẫn chưa buông lỏng tay nắm súng, không biết được Đường Phong rốt cuộc muốn làm gì, hần vẫn chưa từ trong sự phản bội của Albert lấy lại tinh thần.

“Cho tôi!” Đường Phong một phát đoạt đi, động tác can đảm cùng ngữ khí thật kiên định, Ivan mở mắt trừng trừng nhìn Đường Phong cứ nhiên đoạt đi khẩu súng trong tay mình, đối với cảnh sát mà nói đây là một loại sỉ nhục, chỉ là lúc này Ivan không có nghĩ được nhiều như vậy.

“Bảo bối...” Charles bỗng nhiên nhú chặt mày, trong nháy mắt hắn phảng phất như đã đoán được ý đồ của Đường Phong.

“Tôi sẽ dùng cái này để biểu diễn.” Đường Phong cầm súng dựa vào bàn, đây là lần đầu tiên chạm vào súng thật, bất quá trước đây khi đóng phim cậu cũng từng cầm qua súng giả mô phỏng theo súng thật, hẳn là không quá khác biệt. “Các anh có thể rời khỏi đây sao? Đại khái phải mất bao lâu?” Không nhìn Albert, Đường Phong trực tiếp hỏi.

Ivan vẫn chưa rõ ràng là chuyện gì xảy ra, Charles trầm giọng nói: “Có thể, cho tôi nửa tiếng.”

“Để cho bọn họ đi.” Đường Phong giơ súng lên, không phải hướng về Albert cũng không phải ai khác, mà là chính cậu.

Có lẽ đây là một cái đánh cược, nhưng cậu cho tới bây giờ cũng không phải là một cái lợi thế.

177. Chương 177 - Lựa Chọn

“Cậu...” Ivan vô cùng kinh ngạc nhìn Đường Phong, tựa hồ không rõ người nam nhân này đang làm gì, tại sao phải làm vậy.

Ở trong mắt Ivan cùng những người khác hành động đặt khẩu súng nơi ngực mình của Đường Phong sẽ chỉ vô dụng, dùng tính mạng mình đi uy hiếp Albert, chuyện này vốn làm cho Ivan cảm thấy buồn cười, dù Albert lấy người nam nhân này làm một trong những điều kiện hợp tác cùng bọn họ, cũng không có nghĩa Albert sẽ vì Đường Phong thả bọn họ rời đi.

Người đưa ra quyết định, là Albert.

Đường Phong không có nhìn Charles hay Ivan đứng trước mặt, cậu đưa tay đẩy Ivan ra rồi nhìn hướng Albert, vừa cười vừa nói: “Tôi là một người nghiêm túc, để cho bọn họ rời đi, chỉ ít nữa giờ.”

“Nếu không thì cậu sẽ giết mình sao?” Albert duy trì nụ cười trên mặt, đôi mắt nhìn nam nhân lại tràn ngập hứng thú càng lúc càng nồng đậm.

“Thuận tiện giết thú vui của anh.” Đường Phong cam tâm tình nguyện đi kéo dài thời gian cho người khác, nhưng cũng không muốn người khác tới kéo dài thời gian của mình, bọn họ giằng co càng lâu thì sẽ càng nguy hiểm, ai cũng không biết Albert sẽ làm gì ở bước tiếp theo, Đường Phong nắm chặt súng, cậu lo lắng sẽ có người cố gắng chế phục cậu, cậu hẳn là hướng mình nổ súng trước rồi mới hướng đối phương nổ súng.

Hướng đối phương nổ súng xong, nếu như trước khi bọn người Charles rời đi mà cậu đã chết, kết cục của mọi người đều như nhau.

Kỳ quái chính là, lúc đang khẩn trương nguy cấp, đầu óc của cậu lại càng phát ra thanh tĩnh.

“Albert, anh làm như vậy thì hình ảnh quốc tế sẽ không bỏ qua cho anh, hiện tại buông tha còn kịp, chúng ta vẫn là minh hữu.” Ivan vẫn còn đang tức giận với sự thay đổi của Albert, không biết là bởi vì Albert qua sông đoạn cầu, hay là do tất cả đều bị Charles nói trúng. “Hanh.” Charles trực tiếp không muốn tranh luận, hắn cũng không còn tâm tình làm việc này.

Cho tới bây giờ Ivan vẫn còn ôm hi vọng với Albert?

Là đối với Albert không tha, hay là không muốn đối mặt với sai lầm của chính mình?

Đây là bệnh chung của những kẻ cao ngạo cổ chấp sao?

“Cậu có thể lựa chọn cút đi, cũng có thể lựa chọn lưu lại, nửa tiếng đồng hồ.” Albert thản nhiên nhìn Ivan, ba chữ cuối cùng đúng là nói cho Đường Phong.

Đường Phong minh bạch, đây là ước định giữa cậu cùng Albert, rốt cuộc đã thành công phân nửa, trước khi bọn người Charles triệt để rời đi đều không thể vui vẻ quá sớm.

“Tối cuối cùng cư nhiên là được bảo bối cứu.” Charles nhẹ nhàng nở nụ cười, thật sâu liếc mắt nhìn Đường Phong một cái liền dứt khoát xoay người cùng Đại Mạch Khắc rời đi, người của Albert nhận được chỉ thị của lão đại liền nhường ra một con đường cho bọn họ.

Albert từ trong lồng ngực móc ra một cái đồng hồ quả lắc nhìn thoáng qua: “Nửa tiếng đồng hồ.”

“Anh không đi vẫn là chuẩn bị ở lại chỗ này đi theo tôi? Thực sự xin lỗi, tôi và anh không quen biết, nhất là khi mới vừa rồi anh còn xem tôi như lợi thế mà bán đi, cho nên hiện tại tôi không muốn thấy anh. Đi thôi Ivan, ở chỗ này anh cũng không có gì dùng, trở về làm cảnh sát tốt đẹp của anh đi.” Đường Phong nhìn Ivan bên cạnh, cậu cũng không có hơi đi quan tâm Ivan lúc này có đúng hay không còn đang giãy giụa hay nổi giận các loại.

“Charles đi như vậy, cậu không tức giận sao?” Trước khi rời đi, Ivan hỏi Đường Phong một vấn đề. Một vấn đề khiến Đường Phong cảm thấy rất buồn cười.

“Tôi là muốn cho hắn rời đi, như vậy hắn rời đi càng nhanh thì chính là hồi báo tốt nhất với tôi, vì sao tôi phải tức giận?” Lẽ nào hai người chết cùng một chỗ mới là kết cục hoàn hảo?

Sống so với cái gì cũng tốt hơn.

Nếu như người chết qua một lần sẽ minh bạch, sống sẽ có hi vọng, mà chết rồi, thì thực sự cái gì cũng không có.

Cúng với toàn bộ bọn họ bị Albert nắm, không bằng tận lực phóng vài người đi ra ngoài, chí ít sẽ còn có hi vọng người đi ra ngoài sẽ quay lại cứu cậu.

Đường Phong biết Charles hiểu ý của cậu, loại chuyện này không cần nói nhiều, người người ta ta ân ân ái ái càng có vẻ dư thừa cùng già mồm cãi láo, bình thường nhất chính là Charles lưu lại một câu cảm thán rồi rời đi, cậu biết từ đây về sau Charles thiếu cậu một cái nhân tình, một cái nhân tình thật to.

Vậy sẽ có hiệu lực bao lâu?

Đối với một số người mà nói sẽ là cả đời.

“Dem súng để xuống, nó khiến tim tôi nhảy mạnh cùng khẩn trương, đó cũng không phải vật gì tốt, chúng ta có thể ở trong nửa tiếng này uống chút rượu, tâm sự chút chuyện.” Thanh âm của Albert vẫn luôn rất ôn nhu cũng có chút trầm thấp, giống như là sợ đột nhiên sẽ dọa đến Đường Phong.

Hầu như không có bất luận cái gì do dự, Đường Phong buông xuống cây súng trong tay, đồng thời cũng ném qua một bên, kỳ thực cậu cũng không thích cầm giắc cầm súng, nhất là lại nhắm vào tim của mình.

“Cậu thực sự khiến tôi... càng ngày càng thương thức.” Khóe miệng Albert không ức chế được ý cười.

Mặc dù Albert vừa mới cùng Ivan qua sông đoạn cầu, nhưng điều này cũng không gây trở ngại cho việc Đường Phong tin tưởng lời nói của Albert, từ lúc bắt đầu tiếp xúc cậu đã tỉ mỉ tự hỏi về tính cách của người nam nhân này.

Esméralda?

Được rồi, nếu như mình là “Esméralda” trong mắt Albert, như vậy vị này cũng không phải tên Frollo sẽ không lựa chọn lừa gạt chính mình.

Nói ra thì nhất định sẽ làm được, đây không phải là Albert đối mình đặc biệt tốt, mà là một loại kiên trì cùng tín ngưỡng Albert dành cho bản thân hắn, có chút người thối tha nhưng thối tha đến có cách điệu, đồng thời liền điểm này đã có thể cùng người khác phân ra.

Nói đến cùng, chẳng qua cũng là một tên cao ngạo?

Đường Phong càng biểu hiện bình tĩnh, lại càng có thể thu được hảo cảm cùng thưởng thức của Albert, cất dấu hàm nghĩa chính là lúc Đường Phong dành cho Albert thưởng thức cùng đánh giá, song song đối phương cũng sẽ thực hiện lời hứa với cậu.

Charles bọn họ sẽ có nửa giờ để chạy trốn, Đường Phong không cần vì thế lo lắng mà hỏi cái gì, nếu như Albert làm khó dễ, đó là Albert đòi chính hắn làm ra một loại phủ định.

Không ai sẽ đi phủ định chính mình, nhất là loại tự kỷ đến tận xương như Albert.

“Vì sao muốn qua sông đoạn cầu với Ivan? Nếu như mục tiêu của anh là tôi, như vậy tôi đã ở trên thuyền, anh không cần phải đi chọc đến hình cảnh quốc tế, bọn họ sẽ hận chết anh.

Đường Phong ngồi xuống, Albert cầm tới hai ly rượu, thuận tiện cũng đem gian phòng thu thập một chút, tất cả thoạt nhìn đều rất bình thường, lại rất đúng như vừa xem qua một hồi phim ảnh.

“Kỳ thực Charles nói không sai, ha ha.” Albert nhẹ nhàng lắc lắc làm cho chất lỏng màu vàng trong ly không ngừng lay động, lại cực kỳ ưu nhã uống một ngụm, chậm rãi nói, “Cái gọi là chính nghĩa, chúng nó thực sự khiến tôi cảm thấy ghê tởm.”

Albert không sợ đắc tội tổ chức hình cảnh quốc tế, bởi vì mặc kệ có đắc tội hay không, hắn vẫn là một trong ba nhân vật hàng đầu tổ chức hình cảnh quốc tế muốn tróc nã.

Nếu như thực sự hợp tác cùng bọn người Ivan, đó mới là hạ thấp thưởng thức cùng địa vị xã hội của Albert.

...

...

Từ trên thuyền trực tiếp ngồi lên trực thăng, Charles lập tức lấy ra điện thoại muốn gọi đi, thế nhưng tín hiệu chết tiệt cư nhiên bị gián đoạn, khó trách trước đó khi bọn họ bị vây quanh cũng không có ai phát ra cảnh cáo.

“Tên người điên này thật đúng là đã có chuẩn bị sớm.” Charles mắng một câu, có chút tức giận siết chặt điện thoại trong tay, hắn thiếu chút nữa đã đem điện thoại ném xuống biển, nhưng nghĩ đến bên trong còn lưu số điện thoại của nam nhân kia thì lại thu tay về.

“Cậu ta còn ở trong tay Albert, anh cứ bỏ đi như vậy sao?” Ivan đã ngồi trên trực thăng, hắn khoanh tay ngồi trên ghế, vẫn luôn nhìn Charles, “Ở trước mặt lợi ích của anh, anh lựa chọn vứt bỏ những người không có quan hệ khác đúng hay không?”

Chát!

Đáp lại Ivan chính là Charles huy tới một cái tát.

Đạm mạc nhìn về mặt kính sợ của Ivan, Charles vươn tay tóm lấy cổ áo của nam nhân trẻ tuổi: “Đến bây giờ cậu còn có thể thanh thần ngồi nói những lời nhảm nhí này? Nếu như không phải do Đường Phong dùng tính mạng mình cứu cả cậu, hiện tại tôi đã đem con heo ngu xuẩn nhà cậu ném vào biển cho cá ăn! Nhưng tôi thề rằng ngay cả cá mập cũng không muốn ăn những khối thịt thối của cậu!”

“Anh...”

“Tôi làm sao? Đừng cho là tôi không dám đánh cậu, dù cho trước đây có từng ngủ cùng tôi, sự ngu xuẩn hôm nay của cậu cũng đã đủ khiến tôi tức giận đến mức có thể đánh cậu không ngừng!” Vừa nói Charles vừa hướng mặt Ivan đánh một quyền, “Cú đấm này là đánh cho Đường Phong!”

“Charles!” Ivan hô to lên, hắn cho tới bây giờ chưa từng bị người đánh như vậy.

“Nghe kỹ đây Ivan Cách Lôi Tư, tôi muốn cậu sống trở về nói cho cấp trên của cậu biết, còn có chính cậu, Charles tôi sẽ nhớ kỹ thành ý cũng nỗ lực ngày hôm nay của tôi chiếm được hồi báo gì, chuẩn bị tốt để nghênh đón lễ vật của tôi, các người sẽ rất thích. Ưc, đương nhiên rồi, nếu như bảo bối của tôi mất một sợi tóc, lễ vật gấp đôi.” Charles buông lỏng cổ áo của Ivan.

Khóe miệng vị cảnh quan trẻ tuổi chảy máu lại nhú chặt chân mày, có chút chặt vật nửa nằm, qua một hồi lâu mới lên tiếng: “Nam nhân kia đối với anh quan trọng như vậy?”

“Cậu ấy vừa cứu mạng của cậu, cậu chính là như thế hồi báo cậu ấy?” Charles khinh miệt hỏi ngược lại.

Ivan không thèm nói lại.

“Cậu ấy đối với tôi... không phải quan trọng, mà là cực kỳ trọng yếu.” Charles nhìn mặt biển êm ả, cùng với chiếc du thuyền nhỏ bé dần rời xa bóng đêm tiến về nơi chân trời đang phát ra từng luồng sáng rực rỡ.

Hắn đổi mặt tình cảm của mình từ nửa năm trước, đến bây giờ đều không có giảm bớt hay lạnh đi, nhưng thật ra lại càng ngày càng nóng bóng giống như núi lửa.

Nam nhân như vậy, hắn làm sao có thể không yêu?

Thật là xuất sắc đáng chết.

178. Chương 178 - Cô Đảo

Albert cũng không đợi hết nửa tiếng đồng hồ, sau khi bọn họ uống rượu khoảng chừng mười phút liền đã ngồi lên con thuyền khác rời đi, đại khái một giờ sau đó thì ngồi lên trực thăng.

Bóng đêm mênh mông, bầu trời vô tận, biển rộng thăm sâu, Đường Phong sau vài lần chuyển đổi cùng với uống thuốc ngủ hoặc ở trong túi đen liền trực tiếp không biết hiện tại mình đang ở nơi nào.

Đưa mắt nhìn lại toàn bộ thế giới tựa hồ đều là hắc ám, chỉ có bọn họ như một chiếc lá bay liệng trong bầu trời đêm, bên tai chỉ có thanh âm âm ỉ do cánh quạt trực thăng xoay tròn phát ra.

Tay đột nhiên cảm giác được có một tia lạnh lẽo chạm vào, Đường Phong vẫn đang chìm đắm trong thế giới riêng theo bản năng co rút lại, song song nhìn về phía người nam nhân ngồi bên cạnh.

Cậu cùng Albert kỳ thực chưa từng thật sự tiếp xúc, nói chuyện cũng không nhiều, nhưng kỳ quái là cậu lại có cảm giác có thể lý giải đối phương, Albert là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, cố chấp cuồng, tính chất đặc biệt như vậy tuy rằng không làm cho người ta thích, nhưng lại dễ dàng đem lại thành công cho chính hắn.

“Không phải sợ, tôi sẽ không thương tổn cậu, tôi không giống bọn họ.” Thanh âm của Albert thông qua tai nghe chuẩn xác truyền đến trong tai Đường Phong cùng với một ít tạp âm do tín hiệu bị nhiễu.

Đường Phong liếc mắt cúi đầu, Albert mang theo mỉm cười ôn nhu có chút đặc biệt khiến người nổi da gà, chậm rãi chạm vào ngón tay thon dài của Đường Phong, từng chút từng chút lan tràn, cho đến khi hoàn toàn nắm giữ bàn tay của Đường Phong.

Giống như cảm giác sương lạnh hư vô khó lường mà Albert gây cho người khác, bàn tay nắm tay người khác của nam nhân này cũng thật lạnh lẽo, ở trong đêm tối cái gì cũng nhìn không thấy thì điểm này phá lệ rõ ràng.

Cậu thấy không rõ đường ở nơi nào. Cũng không biết mục đích ở nơi nào. Nhưng bọn hắn vẫn tiếp tục tiến về phía trước như cũ.

“Cậu nhìn bên ngoài xem, thoát nhìn một mảnh tối như mực cái gì cũng nhìn không thấy, cậu sẽ cảm thấy hoang mang hay e ngại với những điều không biết được sao?” Albert dùng một tay nắm chặt tay của cậu, vừa nói chuyện vừa dùng tay kia nhẹ nhàng ma sát mu bàn tay của Đường Phong.

“Sẽ không.”

“Vì sao? Nói cho tôi biết đáp án.” Albert mỉm cười.

“Nếu như tôi nói cho anh biết tôi không biết vì sao thì sao?” Đường Phong đưa mắt nhìn bên ngoài, nói.

Albert ma sát mu bàn tay của cậu, cười dài: “Nước biển rất lạnh lại sâu, sau khi ngã xuống đó cậu sẽ phát hiện bốn phía cái gì cũng nhìn không rõ, không biết bên cạnh cậu có hay không loài cá mập du đang sẽ giết

cậu trước khi cậu hít thở không thông mà chết, thân thể sẽ bị biển rộng nuốt hết, cho đến cuối cùng ngay cả một mẫu xương cũng không thể tìm lại.”

“Anh muốn đem tôi bỏ lại sao?”

“Sợ sao? Ha ha, tôi nói giỡn thôi.” Lời này của Albert nghe thế nào cũng không giống như đang vui đùa.

“Tôi không muốn bị ném xuống, mặc dù có rất nhiều kiểu chết, thế nhưng loại cảm giác rơi vào vực sâu lạnh lẽo vô tận rất không tốt, cô độc lại hắc ám...” Đường Phong chống tay lên trên cửa sổ nhìn ngắm biển rộng, “Trả lời câu hỏi vừa rồi của anh, ai cũng sẽ có chút hoài nghi cùng e ngại, nhưng cái đó cùng lựa chọn của chúng ta không hề có chút liên quan.”

“Nga?”

“Ban ngày cùng ban đêm khác nhau duy nhất chính là có mặt trời ở trên bầu trời hay không, nếu như con đường này có tồn tại vào ban ngày, như vậy nhất định cũng sẽ tồn tại vào ban đêm, hiện tại chỉ là bởi vì không có ánh sáng nên chúng ta không nhìn thấy mà thôi, không có nghĩa là không có đường.”

Đường Phong quay đầu lại nhìn phía Albert, chậm rãi rút lại bàn tay từ trong tay đối phương: “Con đường của anh ở nơi nào, Albert?”

“Ở đây.” Nam nhân tự phụ chỉ vào tim của mình.

Một đêm kia trực thăng vẫn luôn liên tục bay, Đường Phong cũng một đêm không ngủ. Lần đầu tiên cùng người ngắm mặt trời mọc sau khi sống lại, người bên cạnh cư nhiên là Albert.

Nơi đường chân trời xa xôi cuộn cuộn tỏa ra từng luồng sáng trắng, từng tia sáng dần đậm dần nơi phương xa chậm rãi chảy ra, Đường Phong lẳng lặng dựa vào bên cửa sổ ngắm nhìn, thưởng thức sự thần kỳ cùng mỹ lệ của thiên nhiên, mặt trời vừa lộ dạng ngoài khơi xa phát ra từng tầng đỏ sẫm đậm nhạt không đồng nhất, theo sự phập phồng của nước biển mà tạo nên một mảnh lấp lánh xinh đẹp.

Nơi xa dần dần xuất hiện một cái đảo nhỏ, bọn họ từ xa đến càng lúc càng gần, dưới áp lực của ánh nắng ban sơ, trực thăng chậm rãi đáp xuống một tòa nhà trên đảo nhỏ.

Ngồi trực thăng một đêm người đã sớm mệt mỏi, thế nhưng khi Đường Phong cùng Albert bước xuống trực thăng cậu lại có cảm giác như giật mình tỉnh giấc, quả thực giống như vừa xuyên đến Châu Âu thời Trung cổ.

Khi bọn họ xuống đến thì có một loạt trai gái mặc trang phục thống nhất ở hai bên đường quỳ xuống, một nam nhân trung niên có vẻ mặt nghiêm túc đi tới trước mặt bọn họ, cung kính hướng Albert cùng Đường Phong dâng lên một khối khăn ẩm.

Albert tùy ý lau một chút, nữ giúp việc bên cạnh liền cung lưng bước lên tiếp lấy.

“Đi thôi.” Albert mỉm cười hướng nam nhân vươn tay, “Ân?”

Đường Phong đưa tay qua, Albert nắm tay cậu bước vào nơi ở trên tiểu đảo tư nhân này.

Trực thăng đáp lên nóc nhà của một căn biệt thự giống như hoàng cung trên đảo, nơi này là nơi có phạm vi nhìn tốt nhất, Đường Phong ngắm nhìn bốn phía, trên đảo nhỏ thỉnh thoảng có thể thấy vệ sĩ mặc tây trang màu đen đi tuần tra, cách đó không xa có đậu mấy chiếc du thuyền, mặt trên đều có người canh chừng, lúc thấy bọn họ, những người đó đều thẳng tắp thân thể không có chút buông lỏng.

Sau đó bọn họ xuống lầu, Albert an bài chỗ nghỉ cho Đường Phong, nữ giúp việc sớm đã chuẩn bị sẵn nước nóng, bắt đầu hầu hạ cậu cởi giày.

Nếu như là bình thường cậu còn có thể tự mình ra tay, nhưng trải qua tất cả những chuyện ngày hôm qua Đường Phong đã mệt gần chết, cũng tùy ý để cho nữ giúp việc đưa mình vào phòng tắm, tùy tiện tắm rửa một chút, cuối cùng ngã xuống giường.

Căn phòng xa lạ, chiếc giường xa lạ, con người xa lạ.

Albert không dự định đem cậu nhốt ở chỗ này đi?

Quên đi, chuyện gì đến nhất định sẽ đến, muốn nghĩ cũng nghĩ không ra kết quả, nam nhân uể oải nhanh chóng rơi vào trong giấc ngủ.

179. Chương 179 - Đường Trang (trang Phục Thời Đường)

“Không, anh sẽ không.” Đường Phong nghiêng đầu tránh được sự đụng chạm của đối phương, tuy rằng đôi tay của Albert lạnh băng băng đối với người đang sốt nhẹ như cậu mà nói kỳ thực cũng rất thoải mái.

“Vì sao cậu lại khẳng định như vậy?” Albert vẫn ôm nam nhân không buông ra, loại cảm giác dễ chịu khiến hắn sản sinh một loại ảo giác hai người bọn họ đang yêu nhau.

Cũng gần là sai giác.

Lúc này là buổi trưa, ánh mặt trời vào thu thật dịu nhẹ và từng cơn gió mang theo hơi lạnh khẽ len vào từ ngoài cửa sổ thổi bay tấm màn che màu vàng ấm áp, rèm cửa sổ ở lầu hai bị gió biển thổi làm cho di động giống như đang ngoắc chào bọn họ, ngọn gió mát mẻ thỉnh thoảng dừng lại trên gò má mang đến từng trận thanh lương.

Trên giường lớn trắng tinh, có hai nam nhân đang nằm.

“Bởi vì anh là Albert, mà tôi thì tin anh.” Chậm rãi xoay mặt qua đối mặt với người nam nhân có mái tóc vàng cùng đôi mắt xanh trước mắt, Đường Phong từ trong ổ chăn vươn tay xoa cái trán của đối phương, “Chỉ ít hiện tại sẽ không.”

Albert vung lên khoe môi, cúi xuống hôn lên môi nam nhân một nụ hôn nhàn nhạt, không có một tia tình dục nào.

“Hảo hảo nghĩ ngơi, tôi sẽ trở lại thăm cậu.”

Đường Phong nhìn Albert từ bên cạnh cậu đứng dậy rời đi, không có bất luận lưu luyến gì.

Người tự cho mình là đúng, luôn luôn cho là tình yêu của mình cũng là thuần khiết mà trung thành, không biết đây có tính là ưu điểm của Albert hay không, hay là người nam nhân này sau khi đạt được liền cảm thấy chán ngấy mà ném đi?

Hiện nay đến xem, đáp án cho điều này Đường Phong không biết, đại khái chính bản thân Albert cũng không có nắm chắc.

Đường Phong vừa ngủ chính là tròn một ngày, khi tỉnh lại cư nhiên đã là sáng sớm ngày hôm sau, này có nghĩa cậu đã một ngày một đêm không có ăn cơm.

Đầu không hôn mê, thân thể cũng không còn khó chịu, trên người không có cảm giác dính dấp do xuất mồ hôi mà trái lại còn cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, hẳn là có người nhân lúc cậu ngủ giúp cậu lau mình qua, Đường Phong dám khẳng định người đó tuyệt đối không phải là Albert, Albert không phải loại người sẽ vì một người mình thương thức mà cúi đầu.

Nam nhân sau khi khôi phục khỏe mạnh liền chỉ còn đói và đói.

Một nữ giúp việc nhẹ chân nhẹ tay mở cửa ra, vừa thấy người trên giường đã tỉnh lại liền nhanh chóng rời đi, Đường Phong cũng không để ở trong lòng, ngay lúc cậu đang nhìn xung quanh tìm quần áo thì cửa lại mở ra, hướng lấy phục vụ đặc biệt giống như chỉ có ở trong hoàng thất cổ đại, một loạt nữ giúp việc trẻ tuổi có khuôn mặt tinh xảo bưng nước, cầm khăn mặt, cầm bàn chải đánh răng, chỉnh tề xếp hàng đứng trước mặt cậu.

“Tôi có thể tự mình làm.” Trật thế thật có chút dọa người, Đường Phong kéo chăn đem mình che lại, ở trước con gái làm ra hành vi lưu manh bày ra bộ dạng trần truồng thế nhưng cậu làm không được, trong mắt cậu những cô gái này chỉ trên dưới hai mươi tuổi này cũng chỉ là những cô bé mà thôi.

Tuy rằng trên thực tế cậu cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi một chút, bất quá bình thường Đường Phong đều quên điểm này.

“Chủ nhân lệnh chúng tôi hầu hạ ngài, tiên sinh, thỉnh không nên làm khó chúng ta.” Nữ giúp việc dẫn đầu sử dụng ngữ khí ôn nhu lại ngay khi nói liền gục đầu xuống, làm cho người ta rất khó cự tuyệt.

“Vậy được rồi, phiền phức các cô.”

Có đôi khi cự tuyệt quá nhiều lại là không tốt, lúc Đường Phong còn là Fiennes từng có một phân cảnh quay ở Ấn Độ, ở nơi này ngẫu nhiên quen biết một vị ngôi sao Bollywood, đồng thời may mắn đi đến nhà đối phương làm khách.

Ở Ấn Độ, Đại minh tinh có thể đi ra đóng phim thường thường đều là người có dòng giống cao quý, chỉ có tự mình đi qua Ấn Độ mới biết được sự thần kỳ của nơi này. Trong nhà vị ngôi sao Bollywood này, cha mẹ ruột của anh ta đều thuộc giống nòi cao quý, trong nhà họ có rất nhiều nô bộc dân đen, làm cho Fiennes lần đầu tiên tiếp xúc đến liền rất kinh ngạc.

Mỗi sáng sớm đều giống như nơi này của Albert, cậu vừa mở mắt liền thấy được một nô bộc quỳ gối bên giường chuẩn bị phục vụ cho cậu, Fiennes từng cự tuyệt qua, nhưng người bạn Bollywood của cậu lại nói cho cậu biết, cậu cự tuyệt sự phục vụ của nô bộc nói lên nô bộc này phục vụ không tốt, cha mẹ hẳn sẽ đuổi nô bộc này đi, do đó sẽ khiến nô bộc mất việc.

Sau đó Fiennes sẽ không cự tuyệt nữa, mà cậu cùng với bạn bè của cậu cũng đem chuyện này che giấu xuống.

Ở trong mắt người là đối tốt với người khác, nhưng nếu như đặt ở trên người hay hoàn cảnh không thích hợp, có thể sẽ biến thành một loại thương tổn mà người không có cách nào dự liệu được.

Không có năng lực cải biến hoàn cảnh, cũng chỉ có thể thuận theo hoàn cảnh giúp kết quả trở nên tốt hơn.

Đường Phong rất nhanh phát hiện trên đảo nhỏ có không ít nữ giúp việc, mà trong số các cô có một vài người kỳ thực là vợ của người làm vườn hay vệ sĩ trên đảo, bởi vì bình thường chủ nhân Albert đều không ở, công việc bình thường của các cô cũng chỉ là quét tước vệ sinh một chút, tu bổ hoa cỏ, ngồi cùng một chỗ phơi nắng trong vườn hoa, cuộc sống êm đẹp lại an tường.

Các cô cũng không bài xích nói chuyện phiếm với Đường Phong, Đường Phong không biết đây là do Albert trao quyền hay vốn có chính là như vậy.

Bất quá cùng nói chuyện với những cô gái dễ thương này lại khiến Đường Phong biết thêm một ít chuyện về Albert.

Như là, tuy rằng Albert mệnh lệnh mỗi người đều phải tuân thủ quy tắc nhất định, tỷ như thấy chủ nhân phải quỳ xuống các loại, nhưng đối với bọn người hầu không tệ, các cô đều có được ngày nghỉ cùng tiền lương đầy cộp, lại có cả nơi ở của chính mình trên đảo.

Lúc Albert không ở đây đều do quản gia chủ trì, thỉnh thoảng quản gia cũng sẽ mở vũ hội hay tổ chức đi chơi một chút cho các cô, ở đây tuy rằng không phong phú như ở thành phố lớn, nhưng đối với một ít người theo đuổi cuộc sống yên bình không có mục tiêu rộng lớn mà nói, nơi này so với thành phố tốt hơn rất nhiều lần.

Mỗi người có mỗi người truy cầu cùng thỏa mãn, những người hầu ở đây hiển nhiên vô cùng thỏa mãn với cuộc sống của mình, lúc Đường Phong ăn cơm thì mấy cô gái sẽ cùng Đường Phong nói về Albert, cơ bản đều là lời tốt, phỏng chừng các cô cũng không dám nói bậy.

Có thể những lời này dẫn theo một ít tận lực cùng mệnh lệnh của bên trên, nhưng giúp đỡ không ít cho việc Đường Phong hiểu chính xác hơn về Albert.

Đường Phong không phải người đầu tiên đi đến tiểu đảo, nhưng là người duy nhất ở đến hai ngày, trước đó Albert cũng từng đem một ít tuần nam mỹ nữ lên đảo, nhưng cơ bản đều là hôm nay tới ngày mai đã đi.

“Chủ nhân không thích người ngoài tới nhà ông ấy.” Lúc nói lời này nữ giúp việc phá lệ chuyên tâm nhìn chăm chăm vào Đường Phong, hình như muốn nhìn một chút đến tột cùng là dạng nam nhân gì có thể ở lại trên đảo hai ngày.

Sự thực chứng minh Đường Phong không chỉ ở hai ngày, còn có ngày thứ ba, ngày thứ tư cùng với ngày thứ năm.

Trong mấy ngày này Đường Phong không thấy Albert, tuy rằng từ miệng nữ giúp việc cậu biết được nam nhân kia kỳ thực ở ngay trên đảo, như thế khiến Đường Phong có chút kinh ngạc.

Cậu cho rằng Albert cố sức đem cậu nắm tới... ít nhất...hẳn là đến xem nhiều lần mới đúng, kết quả người này cứ nhiên mất tích liên tục mấy ngày, cậu óc một số việc cần phải nói chuyện cùng đối phương, tuy rằng không biết kết quả sau khi nói là gì, nhưng tốt xấu gì cũng phải thử một lần.

Mười ngày sau cậu còn phải tham gia một buổi lễ trao giải điện ảnh ở Vinich, cậu không thể tưởng tượng nếu như mình đột nhiên biến mất sẽ đem lại ảnh hưởng gì cho đoàn làm phim, cho dù Lục Thiên Thần bên kia sẽ hướng đạo diễn Lý Ngụy giải thích, nhưng điều này ảnh hưởng đến nguyên tắc sống của cậu, có đi lễ trao giải hay không là một chuyện, đã đáp ứng người khác lại không làm được khiến cả người cậu đều khó chịu.

Albert sẽ không nhốt cậu lại, Đường Phong vững chắc tin tưởng điểm này.

Ngoài ra Đường Phong từ trong miệng nữ giúp việc chiếm được một ít tin tức mới khác, tỷ như mấy ngày trước khi cậu cùng Albert đến đảo không lâu lắm liền có một trực thăng khác lại đến, Albert mang đến hai người khác, bất đồng chính là Đường Phong ở trong phòng thoải mái lại có nữ giúp việc chiếu cố, mà hai người kia lại bị giam trong nhà gỗ nhỏ.

Chẳng lẽ là Tô Khải Trình cùng Lý Đông Tây?

Đường Phong vừa nghe liền xác định chính là hai người kia, đối với Lý Đông Tây cậu thủy chung cảm thấy vô cùng hổ thẹn, nếu như không phải vì cậu Lý Đông Tây cũng sẽ không bị dính vào.

Về phần Tô Khải Trình, chỉ có thể nói năm nay là năm xui xẻo của người nam nhân này, hợp tác cùng Charles đùa giỡn một ít âm mưu nhỏ nhỏ, đường đường một đại tổng tài kết quả xoay vòng đến loại nông nổi bị người canh chừng như thế này.

Từ những gì nữ giúp việc miêu tả về ngoại hình cậu nghĩ cậu hẳn là đoán đúng tám chín phần mười, bọn người Charles rời đi vội vàng phỏng chừng quên mang theo Tô Khải Trình cùng Lý Đông Tây, mà Albert là thuận tiện đem hai người bọn hắn mang về.

Nếu Albert không đến nhìn cậu, vậy cậu sẽ chủ động đi tìm nam nhân kia.

Đường Phong hướng nữ giúp việc nhấn nhủ ý tứ của cậu, nữ giúp việc nhanh chóng mang theo lời của cậu rời đi, không để cậu chờ lâu lắm, hai ba phút sau đó nữ giúp việc đã trở lại, hơn nữa trên tay còn cầm theo một bộ Đường trang màu trắng ánh bạc thêu hoa văn chìm mới tinh.

“Không phải là kêu tôi mặc vào chứ?” Đường Phong thiêu mi.

“Chủ nhân muốn tiên sinh sau khi đổi quần áo xong liền cùng ông ấy dùng cơm trưa, tiên sinh sau khi thay xong quần áo liền đi ra, chúng tôi sẽ ở bên ngoài chờ ngài.” Nữ giúp việc đem quần áo đặt xuống lại bỏ thêm một cậu. “Cần tôi giúp ngài thay quần áo sao?”

“Không cần...Tôi có thể tự mình lo liệu.”

Đường Phong đứng trước quần áo cầm lấy đôi giày vải mềm cùng màu cùng hoa văn với quần áo nhìn không được nở nụ cười, Albert này tính ngoạn trò chơi thú vị gì a?

Thay quần áo nữ giúp việc cầm tới, Đường Phong đối gương nhìn một chút, nếu như không phải là tóc ngắn, cậu thật sự rất giống một nam tử cổ đại, nhưng nam tử cổ đại cũng sẽ không mặc loại hình y phục này, Đường trang trên người hiển nhiên đã được thay đổi, quần áo hợp thể, khiến thân thể càng thêm thon dài, vải vóc thượng đẳng cùng hoa văn tinh xảo để lộ ra Albert người này kỳ thực thường thức không tệ, chỉ là có chút quái dị cùng đặc biệt.

180. Chương 180 - Một Ly Nước Đá

Những ngày Albert không ở Đường Phong cũng không có bị hạn chế hành động, ngoại trừ căn phòng nơi cậu đi nhiều nhất chính là sân thượng cùng vườn hoa, cùng với thư phòng của Albert.

Từ thư viện tùy tiện lấy ra một quyển sách cảm thấy hứng thú sau đó đi đến vườn hoa hay sân thượng tùy ý lật xem một chút, nhưng kỳ thực phần lớn thời gian cậu đều cùng người hầu bên cạnh nói chuyện phiếm, còn hơn việc thu hoạch tri thức từ những cuốn sách, Đường Phong càng thích nói chuyện phiếm cùng những người khác nhau, thú vị lại thực tế, gặp được những quan điểm bất đồng còn có thể thảo luận giao lưu trao đổi.

Nữ giúp việc mang Đường Phong đi thẳng đến vườn hoa lộ thiên, ngay khi nam nhân một thân Đường trang xuất hiện thì nữ giúp việc xung quanh tự động lui xuống, Đường Phong liếc mắt liền nhìn thấy Albert ở ngay trung tâm của vườn hoa, cái nam nhân có đôi mắt như ngọc bích kia ngồi dưới tán dù che nắng hưởng cậu cười mỉm, song song cũng đứng lên.

“Tôi thật bất ngờ khi cậu chủ động yêu cầu gặp tôi.” Albert làm ra tư thế mời, ý bảo Đường Phong ngồi xuống.

“Từ trong mắt anh tôi không hề nhìn thấy cái gì gọi là ngoài ý muốn.” Đường Phong đi tới, thế nhưng không có ngồi xuống mà là đứng ở trước mặt Albert.

Cậu tiếp tục nói: “Không có người hầu nào sẽ có can đảm cùng khách nhân thảo luận trắng trợn về chủ nhân khi không được sự cho phép của chủ nhân, nhất là khi chủ nhân của họ là người có tên Albert lại càng không bao giờ xảy ra, anh là cố ý cho tôi biết Tô Khải Trình cùng Lý Đông Tây đang ở chỗ của anh, song song cũng nỗ lực để tôi từ trong miệng những người khác lý giải anh, nếu như mục đích của anh giống như trong tưởng tượng của tôi, như vậy anh thành công.”

“Cậu thật thông minh, không ngồi xuống sao?” Cho dù bị nhìn thấu, Albert cũng là bình tĩnh tiếp nhận, như thể việc bị Đường Phong nhìn thấu đều là theo lý thường phải làm, không nhìn ra, đó mới là không bình thường.

Đây mới là Esméralda trong cảm nhận của hắn, thông minh mà dũng cảm.

“Anh không cảm thấy đứng nói chuyện rất có hiệu suất sao?” Đường Phong cong lên khóe môi, cũng không có dự định ngồi xuống ngay, “Đã nói thì phải nói cho hết, ngắt ngang giữa chừng sẽ không còn hưng trí.”

“Về điểm này...” Albert nhìn nam nhân, “Tôi đồng ý cách nói của cậu, như vậy, Đường thân ái của tôi, cậu muốn nói chuyện gì với tôi?”

“Trước đó tôi muốn hỏi anh một câu.”

“Xin mời.”

“Nếu như anh đã đem tôi đến đây, vì sao lại để tôi ở trong phòng một mình, tại sao không có can đảm tự mình đi qua mà là thông qua nhân nhủ của nữ giúp việc khiến tôi chủ động tới tìm anh?”

Ở trước mặt Albert ngụy trang hoàn toàn vô dụng, người kia quá mức thông minh, đối với những kỹ xảo tư tâm luôn dễ dàng nhìn thấu, Đường Phong cảm thấy đùa giỡn thủ đoạn nhỏ trước mặt người thông minh là lựa chọn sáng suốt gì.

Người thông minh tốt bụng sẽ coi như không có phát hiện, mà Albert, hắn có thể sẽ cho người một đao để người từ đây về sau hoàn toàn biến mất, miễn cho chương mắt.

“Tôi rất mâu thuẫn, cậu hiểu không?” Albert lộ ra chút biểu tình phiền não, ánh mắt của hắn lạc về phía biển rộng ở viễn phương, thanh âm có vẻ trầm thấp mà du dương, dường như là lời bộc bạch đầy chất kịch nghệ hoa lệ.

“Tôi nghĩ ở nơi cậu nhìn không thấy, lẳng lặng nhìn cậu từng chút từng chút lớn lên, quá trình dưỡng cây này luôn làm cho người ta phấn khích, đây là loại chuyện rất mỹ diệu.” Nam nhân nở nụ cười, tiếp tục nói, “Người hiểu biết sẽ thật sâu thưởng thức giá trị của quá trình này, thế cho nên có đôi lúc kết quả cũng chẳng phải là quả ngọt.”

Câu chuyện của Albert lại chuyển: “Nhưng tôi lại rất mâu thuẫn, tôi thưởng thức cậu lại thâm sâu như đã yêu cậu, tôi nhìn cậu từng chút trở nên cường đại lại cũng từng chút nhìn cậu đi vào hố lửa.”

Nam nhân bản đường nhìn sắc bén về phía Đường Phong, ngữ khí của Albert bắt đầu nặng thêm: “Người tượng trưng cho tình yêu, chân thành cùng dũng cảm có đúng hay không sẽ có những kinh lịch giống nhau? Esméralda đã yêu người không nên yêu, kẻ Phoebus trời sinh tính phong lưu, cậu lại cũng sản sinh hảo cảm với một kẻ hoa tâm như Charles, Esméralda bị phó giáo chủ tà ác Frollo bức bách, vậy cậu có đúng hay không đã cảm nhận được từ trên người Lục Thiên Thần cái gọi là bất đắc dĩ?”

“Anh suy nghĩ nhiều quá.” Đường Phong có chút cười khổ không ngớt, quan hệ giữa cậu cùng Charles và Lục Thiên Thần, đúng là có chút tương tự với câu chuyện của Esméralda, nhưng là chỉ có một chút mà thôi.

Sở dĩ Albert đem cậu liên hệ với cô gái đó, bất quá là bởi vì chút khái niệm của Albert, luôn luôn cho rằng cậu là nữ thần “Esméralda” trong cảm nhận của hắn, một điều tốt đẹp để hướng tới, một mộng tưởng được dệt nên bởi những cuốn tiểu thuyết.

Nhưng mặc kệ trong lịch sử thật sự có tồn tại người gọi Esméralda này hay không, cô gái ấy cùng cậu vẫn là hai người khác biệt, thân ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Albert gần như là chìm đắm trong huyền tưởng của chính mình, liên tục nói cho chính hắn biết hắn kỳ thực là một người thiên lương, mặc dù “bề ngoài” của hắn xấu xí.

“Bề ngoài” của Albert chính là nghề nghiệp vị trí cùng địa vị của hắn.

Có thể Albert không hẳn là đang không ngừng tự nói với mình, mà là bản thân hắn kiên định cho rằng như thế.

“Là chính mình suy nghĩ quá nhiều?” Albert thấp giọng nở nụ cười, tiếng cười giống như từng cơn gió lạnh nơi biển rộng, người bị thổi trúng liền sẽ nhẹ nhõm phát run.

“Hay là...chính cậu hãm sâu vào trong sự trêu chọc vô tình của số phận mà vẫn không có phát giác?” Đột nhiên đi nhanh tới, Albert vươn một tay nắm vai Đường Phong, ngôn ngữ thật mềm nhẹ, nhưng mỗi chữ so với tảng đá nghìn cân còn muốn nặng nề hơn.

Rơi vào đồng cát trên biển rộng như Đường Phong, lại không có chút lực đạo nào.

Nghiêng đầu nhìn bàn tay đặt lên vai mình của Albert, Đường Phong đưa tay đem tay của Albert hất ra, nói: “Ngay cả tôi cũng không thấy rõ được vận mệnh của chính mình, như vậy thân là người đứng ở vị trí khác có thể thấy rõ sao, Albert, anh đã nhìn thấy rõ ràng vận mệnh của anh rồi sao?”

“Vẫn luôn thấy rất rõ ràng.” Nhân nhật nói một câu.

“Được rồi, chúng ta dừng lại đề tài này ở đây đi, nếu cứ tiếp tục không biết khi nào mới xong, tôi không muốn cứ đứng thẳng đến tối như vậy.” lo lắng tranh chấp của bọn họ sẽ cứ như vậy mà kéo dài xuống, Đường Phong cuối cùng lựa chọn ngồi xuống vừa ăn vừa nói.

Albert tựa hồ vẫn còn đang suy nghĩ những lời nói của Đường Phong, có chút hí hửng không biết nhìn khổ nào: “Lời của cậu làm cho tôi nghĩ lại.”

Đường Phong đi qua đem Albert đẩy ngã xuống ghế, cử động đột nhiên của cậu khiến Albert nhanh chóng thoát khỏi chìm đắm trong thế giới của bản thân.

“Suy nghĩ quá nhiều dễ hồ đồ, chúng ta nói chuyện chính sự đi.” Hai tay đặt trên vai Albert, Đường Phong nói.

Trong đôi con ngươi lục bích hiện lên một tia dao động, ngay lúc Đường Phong chuẩn bị xoay người đi đến chỗ ngồi của mình, Albert đột nhiên đưa tay kéo lấy cậu, Đường Phong lão đảo vài bước rồi bị ép ngồi trên đùi Albert, đây cũng không phải tư thế tốt đẹp gì.

Đường Phong khẽ nhú mày, sau đó nỗ lực đứng lên.

Thế nhưng Albert lại một lần nữa đem cậu đè ép lại, trực tiếp ôm lấy thắt lưng cậu, khí lực rất lớn, hai cánh tay tái nhợt giống như làm từ sắt thép không chút sụt mẻ.

Tốt, lại là một kẻ luyện võ.

Phát hiện này khiến Đường Phong có chút thất lạc, cậu vốn tưởng rằng nam nhân thoát nhìn tái nhợt như Albert sẽ không thể nào biết võ, nhưng từ việc Albert đột nhiên ôm cậu vừa rồi, cùng với vị trí cùng lực đạo nắm tại thắt lưng của cậu đến xem, Albert tuyệt đối không phải là người dễ đối phó.

Vì sao lão đại bây giờ đều thích luyện một thân công phu như vậy?

Tuy rằng Albert không nói gì, chỉ duy trì tư thế nhìn chăm chăm cậu, thế nhưng thân là nam nhân nếu Đường Phong không biết thứ không bằng phẳng đang đụng chạm cậu là cái gì, cậu sống đời này cộng thêm đời trước đúng là uổng phí rồi!

“Buông, Albert!”

Đường Phong không sợ việc phát sinh quan hệ cùng Albert, đây không phải chuyện cậu có thể lo lắng, việc sâu lo duy nhất của cậu chính là một ngày cùng người nam nhân này xảy ra quan hệ, Albert có thể hay không đem cậu ném xuống biển, gửi theo cả Tô Khải Trình cùng Lý Đông Tây để cùng nhau cho cá mập ăn.

Cực độ không xong.

Vì sao cậu phải lo lắng nhiều vấn đề như vậy?

Nam nhất tái nhợt với đối mắt lực bích vẫn không nói gì, tay phải của Albert chậm rãi theo thắt lưng của cậu xoa hướng lên trên, cảm giác này khiến Đường Phong nhớ đến con rắn màu xanh biếc cậu mơ thấy mấy ngày hôm trước.

Ngay lúc bàn tay lạnh lẽo của Albert đi đến trước ngực của cậu, hắn đột nhiên dùng sức.

“Không!” Đường Phong dùng hai tay đẩy vai Albert, đem cự ly ngày càng rút ngắn của hai người kéo dài ra một chút.

Lực đạo gây sức ép trên ngực Đường Phong vẫn không chút giảm xuống, dường như giấu kín dưới xung động này là một cỗ lực lượng giống như núi lửa sắp dâng lên.

Đường Phong bất động, Albert tự mình động, nam nhân giữ chặt thắt lưng hôn lên môi đối phương, thế nhưng Đường Phong dùng cánh tay ngăn cách giữa hai người.

“Tôi nói, không!” ngữ khí nặng thêm, Đường Phong phải lợi dụng tâm lý của Albert, nói, “Anh cùng bọn họ có cái gì khác nhau?”

Những lời này vừa ra tới, bằng là biến tướng của sự tán thành với những lời nói khi trước của Albert.

Thật thật giả giả hỗn cùng một chỗ, trái lại làm cho không có người nào có thể nhận.

Hiện tại Đường Phong chỉ có thể đổ, đổ lý trí hiện tại của Albert hôn hắn xung động sinh lý của hắn.

Cuối cùng cậu thực sự đổ thắng.

Albert chậm rãi thả nam nhân, Đường Phong lập tức đứng dậy khỏi người Albert làm cho mình có vẻ trấn định rồi ngồi xuống chỗ đối diện với Albert, Albert hướng người hầu vẫy tay: “Một ly nước đá.”

181. Chương 181 - Hội Đầu Giá

Ăn xong bữa trưa, Đường Phong một mình một người đứng trên sân thượng của biệt thự trên đảo để ngắm khung cảnh ánh mặt trời vàng óng ánh chiếu rọi trên mặt biển xanh lam, Albert không hề nói quá.

Cậu nói một tuần sau cậu phải tham gia lễ trao giải điện ảnh ở Vinich, Albert thuận miệng đáp ứng, đồng thời bảo chứng Đường Phong sẽ thuận lợi đến Vinich sớm hai ngày.

Cậu hỏi Tô Khải Trình cùng Lý Đông Tây có ở chỗ này hay không, Albert trả lời cậu, hai người kia đang ở trên đảo nhỏ thể nghiệm sinh hoạt của người hầu, nghĩ đến Tô Khải Trình đường đường một đại tổng tài lại đi trồng rau tưới nước trên đảo, Đường Phong có chút nhịn không được muốn cười.

Cậu nói cậu muốn nhìn thấy hai người kia, Albert không chỉ đáp ứng cậu còn hướng cậu bảo chứng sẽ không thương tổn tính mạng của Tô Khải Trình cùng Lý Đông Tây, nếu như Đường Phong nguyện ý, Albert thậm chí có thể cho hai người kia rời đi cùng Đường Phong ở Vinich.

Đương nhiên, cũng có thể đem một người trong đó ném xuống biển.

Tuy rằng Albert nói thật uyển chuyển, nhưng Đường Phong biết Albert nói “một người trong đó” chính là chỉ Tô Khải Trình.

Cậu nhớ rõ khi Albert cùng ăn với cậu đã lộ ra một câu nói, đó chính là Albert một mực đứng nhìn bên cạnh cậu, cũng bởi vì vậy Albert mới biết được Tô Khải Trình sau lại đào bẫy cho cậu nhảy vào.

Loại trừ bản thân Albert người này có tính cực độ nguy hiểm, mặc kệ từ phương diện nào đến nhìn người này đều là cực kỳ ưu tú, chỉ là người như vậy không thích hợp mỗi ngày đối mặt có cuộc sống gần kề, chỉ có thể đứng từ xa nhìn ngắm nếu không dễ dẫn lửa thiêu thân.

Khoảng cách thích hợp thật tốt đẹp a.

“Cậu nói cậu muốn đi nhìn hai người kia, tại sao lại không đi?”

Phía sau truyền đến giọng nam trầm thấp hoa lệ, làn điệu luân đôn tiêu chuẩn đặt trên người Albert có vẻ phá lệ có vị đạo, liền ngay cả Đường Phong chuyên nói giọng Mỹ cũng nhịn không được muốn đi theo Albert tham khảo cách phát âm giọng Anh.

“Biết bọn họ không có việc gì là đủ rồi.”

Dù cho cậu đi nhìn Tô Khải Trình cùng Lý Đông Tây thì cũng không có tác dụng gì.

Đường Phong quay người lại, gió biển tùy ý thổi tung mái tóc của cậu khiến nó trở nên mất trật tự, mấy tháng không chăm sóc tóc, tóc của cậu có chút dài, những sợi tóc đen nhỏ vun dưới ánh mặt trời như phát ra ánh sáng, cùng với một thân Đường trang bó sát người khiến Đường Phong thoát nhìn càng thêm tuần tú, tựa hồ sau một khắc sẽ bị gió biển thổi đi, chỉ để lại một mảnh hình ảnh trôi qua chứng minh đã từng tồn tại.

“Rất thích hợp với cậu.”

Đường nhìn của Albert dừng lại trên người nam nhân, đối với quần áo làm theo yêu cầu hần cấp Đường Phong tựa hồ hết sức hài lòng.

“Cám ơn.” Đường Phong thích bộ quần áo này, nhưng ăn mặc như thế này vẫn khiến cậu cảm thấy có chút kỳ quái.

“Bình thường khi không có việc anh đều ở chỗ này sao?” Không khí xấu hổ không nói gì không phải là điều cậu thích, Đường Phong bắt đầu tùy tiện tìm một ít đề tài.

“Thỉnh thoảng, ở đây yên tĩnh, chỉ thuộc về một mình tôi.”

Albert vừa nói vừa đi đến bên cạnh Đường Phong, cùng cậu sóng vai đứng thẳng, nhìn về phía biển rộng bao la, nói: “Ồ đây khiến trong lòng tôi trở nên trống trải, cảm giác rất thoải mái.”

“Chính xác.” Đường Phong biểu thị tán thành.

“Nếu như cậu thích ở đây, sau này có thể ghé thăm thường xuyên.” Albert làm ra lời mời, nhưng những lời này lọt vào trong tai Đường Phong lại có ý tứ khác.

“Anh dự định thả tôi?”

“Ngay từ đầu đã không nghĩ tới phải nhốt cậu.” Albert lộ ra tươi cười, đưa tay nhẹ nhàng phát khai những sợi tóc vương trên trán của cậu, thấp giọng nỉ non, “Chỉ ít không phải hiện tại.”

Đường Phong lại hỏi: “Cái mà anh gọi là thành thực là chỉ lúc nào?”

“Khi tôi cảm thấy đó là lúc thành thực.” Đáp án tràn ngập tính không xác định.

Ngày thứ hai sau khi Albert đáp ứng Đường Phong thả Tô Khải Trình cùng Lý Đông Tây, hai người kia liền ngồi trực thăng rời đi, thẳng đến lúc bon họ rời đi cũng không biết Đường Phong ở trên đảo nhỏ này.

Lúc đó Đường Phong đứng bên cửa sổ nhìn trạc thẳng dần dần rời xa, Albert hỏi cậu, có lo lắng Tô Khải Trình cùng Lý Đông Tây không phải trở lại Hương Cảng mà là bị Albert ném xuống biển không?

Đường Phong chỉ có thể nói, cậu tin tưởng Albert.

Vì sao?

Bởi vì Albert là một người có nguyên tắc, nguyên tắc của người nam nhân này chính là bản thân hắn.

Sau khi Tô Khải Trình cùng Lý Đông Tây rời đi không bao lâu, buổi trưa cùng ngày Albert mời Đường Phong cùng nhau ngồi lên du thuyền bên cạnh tiểu đảo rời đi.

“Không hỏi tôi muốn đi đâu sao?” Lúc lên thuyền Albert mỉm cười hỏi.

“Tôi đã biết sau đó cũng sẽ không thể thay đổi đường đi, còn không bằng lưu một chút thần bí, khiến hành trình tràn ngập càng nhiều thú vui.” Đường Phong như thế trả lời.

Đại khái đến buổi tối thì du thuyền ngừng lại, biển rộng mang mang phương xa dần dần xuất hiện ánh sáng, đến gần mới phát hiện đó là đèn pha của một đội thuyền, ánh sáng dần dần mạnh lên. Lục tục có những đội thuyền khác hướng họ lại gần, các loại dấu hiệu này cho thấy bọn họ hiện tại không phải đang ở vùng biển quốc tế, mà những người trên những con thuyền không biết tên kia cũng sẽ không phải là cái gì người thường.

Đường Phong không muốn làm cho mình có vẻ rất đặc biệt, nhất là trên người cậu còn mặc Đường trang Albert cho cậu, bắt quá rất nhanh cậu phát hiện mình quá lo lắng.

Du thuyền óc một căn phòng trống to lớn giống như một rạp chiếu phim, trong phòng có một sân khấu cao khoảng một thước, cùng mới một loạt chỗ ngồi bên dưới, trong đó bên trong sân khấu còn có một khán đài ẩn dấu, bên ngoài khán đài đều dùng thủy tinh che lại, ngồi bên trong có thể nhìn ra bên ngoài, thế nhưng người bên ngoài không thể nhìn thấy người ở bên trong.

Đường Phong bọn họ hiện tại đang ngồi bên trong một khán đài, từ góc độ của cậu nhìn qua có thể thấy mặt trái của mọi người trên đài, cùng những thuộc hạ của các khách nhân.

Phía trước bọn họ có đặt một máy quay có thể nhìn chính diện từ trên sân khấu.

Đây là một hội đấu giá, Đường Phong thấy trên sân khấu có bàn cùng vật dụng chuyên dùng của người chủ trì, nơi vị trí ngồi của các khách nhân cũng có đặt những cái gọi là thẻ đấu giá.

Hội đấu giá cũng không có gì đặc biệt, đặc biệt chính là chủ nhân sau màn của hội đấu giá này chính là Albert.

Rất khó có thể tưởng tượng thứ mà Albert bán sẽ có gì đó bình thường, đáng tiếc sau khi hội đấu giá bắt đầu Đường Phong lại đoán sai lần nữa.

Bọn họ ngồi vào chỗ đại khái khoảng năm phút thì những khách nhân ở đội thuyền khác cũng lục tục tiến nhập phòng đấu giá, rất nhiều người thoát nhìn cũng không phải đến lần đầu, quen thuộc tìm được vị trí chứa dãy số của mình mà ngồi xuống.

“Người càng ngồi ở phía trước, địa vị xã hội càng cao, cho dù cậu cầm giữ vô tận tài phú cũng không nhất định ngồi ở vị trí thứ nhất.” Albert ở bên cạnh đảm đương thân phận của xướng ngôn viên, dựa theo cách nói của người nam nhân này, người lên thuyền của hắn phi phú tức quý, chỉ là người ngồi phía trước có thân phận không hoàn toàn giống nhau, người phía sau cũng chỉ là một ít người đơng thuần chỉ có tiền.

“Lên thuyền của anh không cần đăng kí sao?” Dù sao người ở phía ngoài cũng không nhìn thấy bên trong, Đường Phong thẳng thắn đứng sát trước thủy tinh nhìn các loại nhân sĩ đến từ các nơi.

Chỉ cần có được thiệp mời, mà người có được thiệp mời có thể tùy thân mang theo hai người khách khác, người khác nhau, có thư mời khác nhau, có chỗ ngồi khác nhau.” Albert ngồi trên ghế, chậm rãi nói, hắn nhìn bóng lưng của nam nhân, tiếp tục nói, “Ở nơi này, trước đây cũng chỉ có một người ngồi qua.”

Như thế khiến Đường Phong có chút ngạc nhiên, cậu quay người lại hỏi: “Tôi có thể hỏi sao?”

“Con gái của tôi.” Albert cong lên khoe môi, “Thế nào, cậu rất kinh ngạc khi tôi có con sao?”

“Nói thật thì, có chút không thể tưởng tượng được anh là anh làm cha như thế nào.” Đường Phong về tới chỗ ngồi xuống, chỗ này từng chỉ có một người tới, hơn nữa còn là con gái của Albert.

“Anh kết hôn rồi?” Đường Phong không phải không có cách nào tưởng tượng nam nhân này sẽ có vợ, chỉ là không tin được Albert sẽ là một người chồng có nghĩa vụ.

“Không.” Albert nói thẳng, “Muốn có con cũng không cần kết hôn.”

“Cô bé hẳn nên có mẹ.” Đại khái nghĩ tới chính mình, Đường Phong nói như vậy.

“Nó chỉ cần tôi là đủ rồi.” Albert hiển nhiên cũng không quan tâm đứa bé có cần mẹ hay không, hắn thậm chí còn nói, “Nữ nhân luôn đa sầu đa cảm, lòng yêu thương của các nàng quá mức đầy tràn, quá nhiều nhân từ lâu dần sẽ biến thành ngu xuẩn cùng cố chấp, con của tôi không cần nhân từ quá nhiều.”

“Tôi biết anh sẽ không đồng ý quan điểm của tôi, nhưng tôi đúng là nghĩ như vậy.” Albert nhìn nam nhân bên người, “Cho dù con gái tôi cần giáo dục dưới ánh mặt trời, cũng sẽ không là từ mẹ của nó.”

“Anh không nên đem người mẹ rời khỏi người một đứa bé.”

Albert thấp giọng nở nụ cười, mang theo chút vị đạo châm chọc: “Mẹ của nó chỉ là một nữ nhân cung cấp dịch vụ mang thai mà thôi, trên thế giới không có chuyện hoàn mỹ như vậy, có con lại muốn tiền, cô ta lựa chọn tiền tài, mà tôi thì có được đứa con, không hơn.”

Albert nói xong rất lâu nhưng Đường Phong không có biện pháp nói tiếp, giống như hiện tại.

Không có đứa trẻ nào không khát vọng có được một gia đình bình thường lại ảm áp, nhất là những đứa trẻ bởi vì đủ loại nguyên nhân mà không có cách nào có được gia đình trọn vẹn, trong mắt người khác là nhìn mãi thành thói quen, thường thường trong mắt bọn họ lại là ước mơ tha thiết nhất lại cả đời đều không thể đạt được.

Trong lúc cậu cùng Albert nói chuyện phiếm thì hội đấu giá đã giật lại màn che từ lúc nào, lúc này đang được trưng ra là một vật phẩm đến từ một nhà thư pháp cổ đại người Trung Quốc, ở dưới có không ít người bắt đầu giơ thẻ đấu giá.

Ngay lúc Đường Phong nhìn về phía thính phòng, cậu như nhiên thấy được một người nhìn rất quen mắt.

Ở một vị trí trong thính phòng, thoạt nhìn sao giống như bác sĩ Harve?

Những vật phẩm đấu giá từ sau khi hội đấu giá bắt đầu thực sự là bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, danh họa của danh nhân, trân phẩm xưa cũ, trân châu dị bảo...

Những vật phẩm bán đấu giá này đều là từ bên Albert ra tới, tuy rằng chỉ thỉnh thoảng nghe được một ít tên, Đường Phong sẽ cảm thấy hình như cậu đã từng thấy qua ở nhà bảo tàng của quốc gia nào đó.

Nếu như những vật phẩm trên hội đấu giá này đều là hàng thật giá thật, như vậy chỉ có một loại khả năng, đó chính là những thứ đặt trong nhà bảo tàng chính là hàng giả.

Đường Phong ngoại trừ quan sát những người khác chụp vật phẩm cũng thỉnh thoảng quan sát Harve, Harve cư nhiên xuất hiện trên thuyền bán đấu giá của Albert, ngoại trừ khiếp sợ thì Đường Phong không có từ nào khác để diễn tả tâm tình của mình lúc này.

Đối cậu mà nói, Harve vẫn luôn là một bác sĩ tốt làm việc cẩn thận cùng thích giúp đỡ người khác, tuy rằng cậu từng vì sự phản bội của nam nhân này mà trong lòng mang vật ách tắc, thế nhưng Đường Phong không thừa nhận cũng không được, Harve chính là nhân sĩ chính phái được nhắc tới trong lịch sử, nhưng một nhân sĩ chính phái như thể cư nhiên xuất hiện ở đây.

Đường Phong đối với cái gọi là hắc đạo bạch đạo không quá hiểu biết, nhưng cậu không phải ngu ngốc, từ việc tổ chức hình cảnh quốc tế Anh quốc vì hợp tác với Albert mà không tiếc phái Ivan đi lừa dối Charles đến xem, địa vị của Albert phải là không thấp.

Vì sao Harve phải tới chỗ này, chẳng lẽ muốn mua vật gì đó ở đây?

Những kiện vật phẩm trước đó cũng đã thuận lợi bán ra, thế nhưng Harve chưa có một lần giơ thẻ đấu giá, chỉ là thỉnh thoảng cùng người bên cạnh nói gì đó.

“Cậu quen người kia.” Albert vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng.

“Hắn là bác sĩ gia đình của Kino, gặp qua vài lần,” Đường Phong nói tiếp, “Kino là người hợp tác với tôi trong một bộ phim.”

Cậu muốn nói rõ Kino là ai, thế nhưng vừa nghĩ nếu như Albert vẫn một mực âm thầm quan sát cậu, làm sao không biết Kino là ai? Sau khi nói xong, Đường Phong cảm thấy chính mình thực sự làm một điều thừa thãi.

“Michael Kino, hắn không chỉ là một Đại minh tinh, cha mẹ hawnnns song song cũng là danh môn vọng tộc ở Los Angeles, anh trai đứng đầu một công ty sản xuất, anh em bọn họ tình cảm thực sự rất tốt...” Albert đơn giản đem tình huống của Kino nói ra.

Đường Phong chỉ cho rằng Albert vốn chỉ là có biết Michael Kino, dù sao Kino cũng là một Đại minh tinh cũng coi là có danh tiếng, cậu đối với lời nói này của nam nhân không chút để trong lòng.

Rất nhanh, bầu không khí của hội đấu giá tựa hồ có chút thay đổi, hội đấu giá nguyên bản an tĩnh đột nhiên vang lên một ít âm nhạc phong tình nước ngoài, nhân viên tạp vụ trên thuyền hướng khách nhân cung cấp một ly rượu ngon, mà ngữ điệu của người chủ trì cũng trở nên phần chần hẩn lên.

Cao trào chân chính của hội đấu giá hiện tại mới bắt đầu, bất đồng là trên mặt một số người dưới đài là hưng phấn bừng bừng, mà một số khác lại là khẩn trương cùng sầu lo như cội lòng có tâm sự nặng nề, bao gồm cả Harve.

Khi bán đấu giá danh phẩm Harve có vẻ không yên lòng, chỉ là cùng một số người cúi đầu nói chuyện phiếm, ngay lúc người chủ trì tuyên bố bắt đầu giai đoạn tiếp theo của hội đấu giá thì trên mặt Harve liền xuất hiện khẩn trương, cau mày, phảng phất chờ mong lại cất chứa bàng hoàng.

“Kế tiếp muốn bán đấu giá là cái gì?” Đường Phong hỏi nam nhân đối tất cả đều hiểu rõ bên người.

“Một ít thứ thú vị, ha hã.” Albert tựa hồ không muốn tiết lộ nhiều lắm, chỉ là ánh mắt nhìn Đường Phong thỉnh thoảng mang theo thâm ý có ý vị sâu xa.

Hít sâu một hơi, Đường Phong không chiếm được đáp án chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi đáp án chuẩn bị xuất hiện, cũng không biết có phải do bầu không khí nơi đây thay đổi hay không, mà khiến cậu cũng có chút khẩn trương theo.

Vật phẩm đấu giá đầu tiên của giai đoạn tiếp theo của hội bán đấu giá thật đúng là được người nâng lên, bốn người nam nhân cao to vạm vỡ nâng lên một vật thể hình tứ phương được che vải đỏ mang lên đài, người chủ trì tự mình đi qua kéo xuống vải đỏ, dưới vải đỏ là một lồng sắt giam dữ dã thú, nhưng giam giữ bên trong không phải dã thú mà là một người.

Một người sống bị trói chặt tay chân, người trần truồng hơn nửa miệng cũng bị bịt chặt không thể nói chuyện.

Bán đấu giá nô lệ?

Trái tim Đường Phong có chút bị bóp nghẹn, đây là lần đầu tiên trong hai kiếp sống cậu thấy bán đấu giá người sống, nói không rõ là có cảm nhận gì, khiếp sợ? Phẫn nộ? Bất đắc dĩ?

Có thể đều có.

“Kiệt Sâm!” Dưới chỗ ngồi của hội bán đấu giá đột nhiên có người hô một tiếng, nam nhân trong lồng sắt nhất thời ngẩng đầu phát sinh thanh âm “ngô ngô ngô”, trong mắt lóe lẹ quang, thoạt nhìn vừa kích động lại hưng phấn.

Này là xảy ra chuyện gì? Đường Phong càng thêm không giải thích được.

“Yên lặng!” Người chủ trì của hội đấu giá nện cây búa vang lên một tiếng “Phanh!”, nói “Hiện tại bắt đầu bán đấu giá, người có giá cao sẽ có được, giá khởi điểm năm trăm vạn.”

Vừa bắt đầu, người đàn ông vừa gọi nam nhân trong lồng sắt là người đầu tiên giơ thẻ bài lên: “Một nghìn vạn! Tôi ra một nghìn vạn!”

Rất nhanh bên cạnh vang lên thanh âm ra giá của người khác: “Một nghìn hai trăm vạn.”

Người khách nhân ra giá đầu tiên hung hăng trừng mắt tên phá giá của hắn, tiếp tục cắn răng hô tiếp, trực tiếp là hai nghìn vạn, nhưng một người khác ở bên cạnh lại theo đuổi không bỏ mà ỏ thêm năm trăm vạn.

Hai người giống như có thâm cừu đại hận mà liên tục ra giá, người bên cạnh hoặc xem cuộc vui hoặc cúi đầu nói chuyện phiếm.

“Albert, bọn họ là làm sao vậy?”

Này cùng với bán đấu giá nô lệ trong tưởng tượng của Đường Phong hoàn toàn không giống nhau, người thanh niên trong lồng sắt căn bản không phải nô lệ bị buôn bán, từ tình hình đến xem càng giống như là người vô cùng quan trọng của người ra giá đầu tiên.

“Kiệt Sâm Ai Khắc Tư, là con trai của người ra giá đầu tiên, việc bình thường thích làm nhất chính là đua xe cùng ngoạn nữ nhân, thỉnh thoảng cũng sẽ tụ tập hút thuốc phiện cùng uống rượu,” Albert hơi nhích lại gần Đường Phong, hắn nhẹ nhàng cầm lấy tay nam nhân, thấp giọng cười nói, “Mà vị khách ra giá thứ hai, con gái của hắn hai năm trước bị Kiệt Sâm Ai Khắc Tư cưỡng bạo.”

Đường Phong nhú mày, Albert lại bổ sung một câu: “Cùng với mấy người bạn của hắn, cô bé kia thực sự đáng thương.”

“Thật là một tên bại hoại.” Nếu như những lời Albert nói đều là sự thật, Đường Phong đối với cái tên trong lồng sắt kia, một tên cầm thú đập hư biết bao nhiêu cô gái lại thương tổn biết bao nhiêu người vô tội, không hề có bao nhiêu tâm tình đồng tình.

“Tại sao hắn có thể như vậy?” Đường Phong tiếp tục hỏi.

“Năm trước tuy rằng Kiệt Sâm bị cảnh sát bắt giữ, nhưng đáng tiếc là cha của hắn vận dụng quan hệ đem thời hạn thi hành án giảm xuống, không đến một tháng sau thì Kiệt Sâm đã được nộp tiền bảo lãnh đi ra, mà cha của cô bé dĩ nhiên không thỏa hiệp.” Ngón tay của Albert nhẹ nhàng hướng xuống dưới chỉ chỉ “Lúc chính phủ cùng pháp luật không có cách nào thay người bị hại lấy lại công đạo, người cha tức giận đến cực điểm cũng chỉ có thể dẫn thân vào hắc ám.”

“Anh bắt được Kiệt Sâm?”

Albert nhẹ nhàng vỗ về mu bàn tay của Đường Phong, trong đôi mắt bích lục lóe lóa ánh sáng: “Khi chính nghĩa vô pháp đạt được hồi báo, chỉ có thể cân nhắc quyết định để hắc ám ra tay.”

Lúc này việc cạnh tranh giá cả đã đi đến giai đoạn gay cấn, lúc cha của Kiệt Sâm hô lên bảy nghìn vạn đã khàn cả giọng, sắc mặt hồng nhuận đã chuyển dần sang trắng bệch, mà người cha của cô gái vẫn không buông tha mà tiếp tục thêm vào.

“Kết quả cuối cùng, là cha của Kiệt Sâm thắng hay là cha của cô gái đây?” Làm một người ngoài cuộc, Albert nhỏ nhẹ nói ra lời xem thường.

“Cha của cô gái.” Đường Phong không hề do dự đưa ra đáp án.

“Vì sao?”

Bởi vì cậu thấy được phần nộ cùng cừ hận bất khuất không tha giống như chịu chết trong mắt cha của cô gái, là sự kiên quyết cùng đau lòng toát ra của một người cha đối với sự khổ cực cùng dằn vặt của con gái mình.

Đây là một người cha, một người cha thương yêu con gái.

Albert nâng lên tách cà phê uống một ngụm, dăm mạc nhìn cảnh tranh đấu giá cả bên dưới: “Nhà của cha Kiệt Sâm có hai tỷ, tuy rằng cha của cô gái kia cũng là phú hào nhưng cũng không giàu có như cha của Kiệt Sâm, nếu như hắn cuối cùng dùng một tỷ bắt được Kiệt Sâm, như vậy cha của cô gái sẽ phá sản.

“Một tỷ! Tôi ra một tỷ mua tên súc sinh này suốt đời!” Cha của cô gái cuối cùng không hề do dự hô lên.

Đường Phong nhìn cha của Kiệt Sâm ở bên cạnh, trong nháy mắt người kia tựa hồ già đi mười tuổi, hắn nhìn con trai đang không ngừng phát sinh thanh âm ô ô trong lồng sắt, lại cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

“Một tỷ lần thứ nhất.” Người chủ trì bắt đầu nói.

“Một tỷ lần thứ hai.”

“Ô ô ô!” Kiệt Sâm không chỉ phát ra thanh âm cầu cứu, còn không ngừng dùng thân thể đánh vào lồng sắt, nhưng là cha của hắn chỉ là yên lặng ngồi đó, cúi đầu.

Trong mắt Kiệt Sâm xuất hiện tuyệt vọng.

“Một tỷ lần thứ ba, thành giao.”

Đường Phong nhìn cha của cô gái từ chỗ ngồi đi xuống, trên mặt người kia không hề có vẻ vui sướng sau khi đấu giá thành công, cũng không có sợ hãi bất an vì phá sản gần đến, chỉ có trấn định, an tĩnh, cùng nghiêm túc.

“Hắn sẽ như thế nào?”

“Ai?”

“Kiệt Sâm, người trong lồng sắt.”

Lồng sắt lại được phủ vải đỏ lên rồi mang xuống, đi cùng với cha của cô gái.

“Rất nhiều loại khả năng.” Albert hơi hột nói một câu, “Phần lớn người giống như cha cô gái, sẽ trực tiếp đem vật phẩm sau khi đấu giá được ném xuống biển.”

Đường Phong dựa lưng vào ghế, cảm thấy có thứ vô hình nào đó gắt gào đè nặng lồng ngực của cậu, khiến nó nặng nề lại khó thở.

182. Chương 182 - Vật Phẩm Bán Đấu Giá Đặc Biệt

Cũng không phải cứ là câu chuyện có bắt đầu giống nhau thì kết cục cũng sẽ giống nhau, những vật phẩm đấu giá xen kẽ giống như Kiệt Sâm ở phần đấu giá sau đều đáng tiếc là liên tục được người nhà mua đi.

Lựa chọn giữa người cùng tiền tài cũng không biểu hiện đơn giản như thoát nhìn ở bên ngoài, Albert lại đem tất cả những thứ này làm rõ ràng lại dẫm máu tươi biểu diễn cho người xem, cuối cùng kết quả có được là cái gì?

Không có công bằng tuyệt đối, cũng không có chính nghĩa tuyệt đối, người thống trị tìm kiếm điểm cân đối trên người đại chúng, mà nhìn từ cá thể, người thường đều là thiên vị.

“Anh làm như vậy, không sợ một số người bên dưới đi báo nguy sao?” Đường Phong biết vấn đề mình hỏi rất ngu, nếu như Albert e ngại cảnh sát sẽ không đem phân bộ hình cảnh quốc tế ở Anh quốc xoay quanh như vậy, nhưng đến tốt cùng Albert có năng lực gì mà cho tới bây giờ đều bình an vô sự?

“Càng là người của giai cấp thượng tầng xã hội, những thứ khiến bọn họ lo lắng lại càng nhiều, người cùng khổ có thể vì no bụng mà khom lưng đi ăn xin, đương nhiên, cái này cũng không có gì đáng thẹn, so với sinh mệnh cái gọi là khom lưng quỳ xuống đều không đáng giá để nhắc tới.” Albert cong khóe môi cười nhàn nhạt, “Ha ha, thế nhưng những người ở xã hội thượng lưu, có thể ở nhà đối bụng, nhưng ở bên ngoài vẫn muốn trang phục chỉnh tề.”

“Người càng lo lắng nhiều, bị ràng buộc lại càng nhiều.” Albert nhún nhủ một ít tin tức mật mờ, Đường Phong có thể đại khái lý giải.

Nhưng cậu vẫn có chỗ không hiểu.

“Không có trường hợp đặc biệt sao?”

“Nếu như cậu muốn nghe trường hợp đặc biệt là chỉ không quan tâm gia tộc cùng xí nghiệp cùng mặt mũi chỉ vì một người trong lồng sắt, tôi đây phải nói cho cậu biết, cậu phải thất vọng rồi.”

Đường Phong thở phào một hơi, cậu đã không hề là thiếu niên xung động đầy nhiệt huyết, cũng không phải thanh niên tràn ngập tình cảm mãnh liệt, thấy qua quá nhiều sự tình, trải qua hai kiếp làm người, đối với tất cả những thứ trước mắt tuy rằng cậu lý giải, cũng hiểu rõ những thứ này cũng không phải điều mà một mình cậu có thể thay đổi, nhưng cậu vẫn là có chút khó chịu.

Ivan vì muốn hợp tác với Albert đã nghĩ hi sinh một cá thể là cậu, từ góc độ chuyên gia nhìn xem, nếu như Albert thực sự vì thế mà hợp tác cùng phân bộ Anh quốc, hơn nữa cũng có thể mang đến hiệu quả tốt đẹp, như vậy chẳng lẽ việc hi sinh của cậu có đúng hay không là hiển nhiên?

Thế nhưng nếu như người đóng vai trò là Đường Phong, có hay không cảm thấy không công bằng?

“Cậu thoát nhìn không quá thoải mái, tôi đã để cậu thấy một số thứ tối tăm, nếu như cậu không thích, chúng ta có thể sớm đi ra.” Albert nhẹ nhàng nắm tay nam nhân, vừa cười vừa nói, “Thực sự là đáng tiếc, vật phẩm bán đấu giá tiếp theo là thứ tôi chuẩn bị cạnh tranh.”

“vật phẩm bán đấu giá là do anh cung cấp, anh còn cần cùng người cạnh tranh?” Câu nói đột nhiên của Albert khiến Đường Phong tràn ngập nghi hoặc, còn có một chút là, cậu không biết vật phẩm bán đấu giá khiến Albert cảm thấy hứng thú là cái gì, thế nhưng từ tiến độ hiện tại đến xem, vật phẩm bán đấu giá rõ ràng đều là những người kia.

Không thể không thừa nhận, cậu đúng là bởi vì câu nói lần này của Albert mà tràn ngập sự tò mò.

Đường Phong nghĩ đến Harve, Harve đã ở trên hội đấu giá, chẳng lẽ là người có liên quan đến Harve bị Albert chụp tới?

“Vở kịch hôm nay có giọng hát cùng điệu bộ rất nặng, các khách nhân tôn quý của tôi, đối với vật phẩm bán đấu giá này mặc kệ là ai trong mọi người có được đều không có quyền đối hấn tiến hành xử tử, nhưng là mọi người có thể làm một ít chuyện khác, hiện tại để chúng ta đi nhìn một cái, vật phẩm bán đấu giá hoàn hảo trong lồng sắt này, nếu như các vị bình thường có xem điện ảnh, như vậy các vị sẽ không xa lạ với hấn.” Người chủ trì ở trên bục giải thích.

Suy đoán của cậu rất nhanh chiếm được nghiệm chứng, thế nhưng ngay khi kết quả xuất hiện ở trước mắt cậu, thiếu chút nữa thì kinh ngạc đến lập tức đứng dậy từ ghế ngồi, lòng bàn tay cùng sau lưng nhất thời một mảnh mồ hôi lạnh.

Người chủ trì nắm lấy mảnh vải che đầy lồng sắt xóc lên, vải đỏ rơi xuống để lộ ra người trong lồng sắt dã thú, lại là người cậu quen thuộc, cũng giống như những “vật phẩm bán đấu giá” trước đó, Michael Kino trong lồng sắt miệng bị bịt kín, hai tay hai chân đều bị trói lại, toàn thân xích lỏng.

Thế nhưng so với mấy vật phẩm bán đấu giá trước đó rõ ràng mang theo bối rối, xấu hổ cùng giận dữ, Kino cũng không có nhiều bất an cùng sợ hãi lắm, hai mắt đột nhiên tiếp xúc với tia sáng có chút chớp chớp, khi

mắt của Đại minh tinh thích ứng với tia sáng thì bắt đầu đối thỉnh phòng dò xét, khi đường nhìn tiếp xúc với Harve thì mới có một ít kích động rõ ràng.

Kino không giống với những người khác, nam nhân trẻ tuổi này không chỉ có gia thế bối cảnh tốt đẹp song song còn là một nhân vật của công chúng, ngay tia mắt đầu tiên nhìn đến Kino tim của Đường Phong bắt đầu đập gia tốc, vô luận thế nào cậu đều không ngờ gặp phải người quen ở chỗ này, vẫn là dưới tình huống như vậy.

Tận lực áp chế khấn trương của bản thân, Đường Phong hơi xiết chặt tay vịn, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào là hử, lẽ nào Kino cũng phạm vào tội gì sao?”

“Cậu cảm thấy sao?” Albert thấp giọng nở nụ cười, không có trả lời trực tiếp câu hỏi của cậu.

Đường Phong dần dần làm cho mình tỉnh táo lại, lúc này bán đấu giá đã bắt đầu, giá quy định là nghìn vạn, người thứ nhất định giá đương nhiên là Harve, mà hiện tại Đường Phong cũng biết vì sao Harve lại ở chỗ này.

Làm bác sĩ gia đình của Kino, Harve là đại diện cho người nhà đến cạnh tranh nhận lại Kino, nhưng Kino không giống như người đã phạm vào lỗi nặng gì.

Đường Phong bắt đầu hồi tưởng từng câu nói Albert nói với cậu lúc trước, cậu nhớ kỹ Albert vừa nói vật phẩm kết tiếp là thứ mà Albert muốn cạnh tranh, người này là Kino, nói cách khác Kino chọc phải Albert.

“Hắn đắc tội anh.” Đây là điều duy nhất Đường Phong có thể nghĩ đến, thế nhưng một Đại minh tinh như Kino cùng Albert cách xa vạn dặm, thế nào lại dính đến nhau?

“Ha hử.”

Albert hướng thủ hạ bên cạnh làm một cái thủ thế, Đường Phong thấy thủ hạ kia gật đầu, sau đó ghé vào tai nghe bên cạnh nói gì đó, rất nhanh đã có người bắt đầu cùng Harve cạnh tranh.

Này căn bản không công bằng, Albert có thể tùy theo ý nguyện của hắn mà hô lên, dù cho có thét giá trên trời cũng chỉ là mình làm sinh ý của mình, chỉ cần người nam nhân này nguyện ý, sẽ không có người nào có thể mang Kino đi từ trong tay Albert.

Lúc này giá cạnh tranh đã lên đến bảy nghìn vạn, Harve vẫn không ngừng giơ thẻ như cũ, mà Đường Phong ngồi sau cửa sổ thủy tinh cũng bắt đầu lo lắng, cậu phải làm gì đó, bằng không cho dù Harve đem hết gia sản của gia tộc Kino xuất ra cũng không thể chuộc Kino đi.

Muốn tháo nút thắt phải tìm người buộc dây, mà cái người buộc dây lại đang ở ngay bên cạnh Đường Phong.

“Kino là bạn của tôi, Albert, có thể nói cho tôi biết hắn làm gì khiến anh tức giận không?” Không dám trực tiếp mở miệng để Albert thả người, Đường Phong nỗ lực lý giải tình huống trước, hành động tùy tiện chỉ sợ khiến kết quả càng tệ hơn.

Albert không phải Lục Thiên Thần cũng không phải Charles, Đường Phong đối với người nam nhân này thủy chung không có mười phần nắm chắc.

Albert cũng không có trả lời câu hỏi của Đường Phong, vẫn tiếp tục cho thủ hạ duy trì cạnh tranh liên tục cùng Harve, lúc này giá cả cạnh tranh đã vượt qua một tỷ, trong mắt Harve rõ ràng xuất hiện một ít do dự.

“Albert.” Đường Phong bắt được tay của đối phương, lúc này Albert mới có một ít phản ứng, hướng Đường Phong mỉm cười.

“Không cần lo lắng.”

Cậu làm sao có thể không lo lắng?

“Kino hắn làm cái gì, tôi không nghĩ hắn sẽ làm chuyện xấu gì đó.”

Albert cười nhẹ hai tiếng: “Ha hử, hắn chọc phải tôi, đây chính là tội hắn phạm phải.”

Rốt cục Kino chỗ nào chọc phải Albert?

Trong nháy mắt, một đáp án giống như sấm sét rơi vào trong đầu Đường Phong, cậu mạnh mẽ rút con người, hỏi: “Chẳng lẽ là lúc Kino đóng phim cùng tôi, hẳn làm một ít chuyện quá phận?”

Nam nhân bên người không nói gì, nhưng trong mắt rõ ràng hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Hắn đã hướng tôi xin lỗi rồi...” Cư nhiên thật là vì nguyên nhân này, Đường Phong nhất thời cảm thấy một trận vô lực, tuy rằng lúc đó cậu tức giận với sự xung động của Kino, nhưng không hề muốn Kino gặp đau khổ như vậy.

“Cậu tiếp nhận, tôi không có.” Albert nói vẻ không thể nói vậy.

“Albert, thả Kino đi.” Đến tình trạng bây giờ, Đường Phong chỉ có thể trực tiếp mở miệng, theo giá cả liên tục lên cao như thế này, thương tổn cùng áp lực đối với gia đình Kino sẽ càng lớn.

Người nhà Kino đại khái cũng có lo lắng đến điểm này, mới để cho Harve đến đi.

“Albert!” Đường Phong trực tiếp bắt lấy tay của đối phương, “Anh làm vậy rất khó cho tôi, tôi van anh, thả hắn, Kino không cần bị đối đãi như vậy.”

“Thả lỏng, thân ái.” Albert giật lại cánh tay Đường Phong nắm lấy, vừa cười vừa nói, “Kino vốn là thứ tôi tặng cho cậu, cậu thực sự cho rằng tôi sẽ làm loại chuyện xấu này sao? Thỉnh thoảng tôi tự tin một chút, tôi làm sao có thể làm khó cho cậu, Kino sẽ là của cậu, cậu muốn thả hắn hay giữ hắn lại, muốn làm gì với hắn cũng được.”

“Không tin tôi?” Nhẹ nhàng xoa gương mặt của Đường Phong, Albert tiến lên ở trên môi cậu hạ xuống một nụ hôn nhàn nhạt “Tôi cũng sẽ không lừa dối cậu.”

“Như vậy đại giới thì sao?” Đường Phong không tin sẽ có chuyện tốt như vậy.

“Đại giới? Đúng là một đề nghị tốt.” Albert thực sự cúi đầu suy nghĩ một chút, hẳn nghĩ tới gì đó, mặt mang sung sướng ngẩng đầu lên, “Tôi xem qua cậu cùng hai người kia khiêu vũ, vậy cùng tôi khiêu vũ một lần đi.”

“Chỉ có như vậy?”

“Đương nhiên, tôi sẽ không ép buộc cậu, sẽ không.” Dẫn theo chút thần sắc si mê, Albert liên tục vuốt ve gương mặt của nam nhân, “Cậu phải tin tưởng tôi, trên thế giới này chỉ có tôi đáng để cho cậu dựa vào.”

183. Chương 183 - Thả Ra

Kết quả của trận đấu giá này căn bản đã được định đoạt, ngay khi giá cả đã cao đến ba tỷ đô la thì sắc mặt của Harvey đã trở nên trắng bệch, nhiều lần nhin không được muốn cho người bên cạnh gọi điện thoại cho gia trưởng của nhà Kino.

Cha cùng anh trai Kino đều có ý là không tiếc đại giới đem Kino hoàn hảo không chút tổn hao trở về, tiền có thể kiếm lại, mà thân nhân thì chỉ có một, thế nhưng trước đó bọn họ không hề nghĩ tới sẽ có người liên tục cùng bọn họ ra giá, cũng giống như Đường Phong, bọn họ cũng không tin Kino làm chuyện gì xấu đến mức đụng chạm những phần tử hắc đạo này.

Harvey vốn nghĩ rằng với giá hai tỷ đã muốn là giá cực cao trên trời, nhưng hiện tại cư nhiên lên đến ba tỷ, đối phương lại không có chút ý tứ nào sẽ lùi bước, căn bản là đến có chuẩn bị, cái này khiến hắn có chút do dự.

Chẳng lẽ có người ủy thác cho chủ nhân của hội đấu giá này?

Mặc kệ thế nào, nếu như giá cả vượt qua ba tỷ đối gia tộc của Kino sẽ là một đả kích thật lớn, chuyện này mà để cho đối thủ của gia tộc Kino biết thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, chỉ sợ cả việc kinh doanh cũng sẽ bị ảnh hưởng theo.

Đến tột cùng là ai có thù hận lớn với Kino như vậy, cứ nhiên nguyện ý hướng tới những ác ma này xin giúp đỡ?

“Harvey tiên sinh, mời đi ra ngoài một chút.” Ngay thời khắc đang khẩn trương, bên cạnh Harvey đột nhiên xuất hiện một người phục vụ nhỏ giọng nói.

“Cậu không thấy tôi đang có việc gấp ở đây sao?” Harvey vẫn luôn thời khắc chú ý giá mà đối thủ đưa ra, tinh thần đang khẩn trương cao độ lại bị người quấy rối khó tránh khỏi mất hứng.

“Chủ nhân của tôi muốn gặp ngài, việc này có liên quan đến Kino tiên sinh, mời ngài không cần lo lắng an nguy của Kino tiên sinh.” Người bán hàng trần thuật theo lời dặn của Albert, hấn lại cường điệu một lần, “Nếu như ngài không muốn đi ra ngoài, tôi sẽ không quấy rầy ngài.”

Chủ nhân của hội đấu giá?

Harvey cúi đầu thoáng suy tư một lát rồi vội nói: “Không, tôi đi ra ngoài với cậu.”

Này có lẽ là lối ra duy nhất rồi, Harvey hướng Kino bị trói chặt trên đài gặt đầu, ý bảo đối phương không cần lo lắng, sau đó thì đi theo người phục vụ ra ngoài, mà cuộc cạnh tranh giá cũng dừng lại ở đây.

Giá thành giao cuối cùng của Kino là ba tỷ hai nghìn năm trăm vạn, người nam nhân đại diện cho Albert ra giá cũng tự nhiên như bình thường mà đi ra sau trả tiền.

Trên mặt Harvey tràn đầy lo lắng u sầu, tràn ngập tâm sự nặng nề, nghiêm túc lại hơi khẩn trương đi theo sau lưng người phục vụ, hấn đã nghĩ kỹ, nếu như việc hấn rời đi tạo thành thương tổn cho Kino, vậy mặc kệ thế nào hấn vẫn muốn làm chút gì đó.

Nhưng hấn có thể làm gì đây?

“Chính là ở đây, mời vào.” Người phục vụ đi đến trước một cửa phòng ở tầng trên của du thuyền rồi dừng lại, đưa tay ý bảo Harvey đi vào, sau đó xoay người rời đi.

Ở cửa đứng hai người vệ sĩ, lúc Harvey đẩy cửa ra hai người vệ sĩ cũng không hề liếc mắt nhìn hấn.

Người ở bên trong này chính là chủ nhân của hội đấu giá, một người mà hấn chỉ nghe qua lại căn bản không nghĩ đến sẽ được thấy người, nói không khẩn trương là không có khả năng, thế nhưng sau khi Harvey bước vào, hấn triệt để hóa đá tại chỗ.

“Đường...Đường tiên sinh?”

Không thể không nói ngay ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Đường Phong, Harvey quả thực tựa như bị sét đánh đứng tại chỗ triệt để ngây dại, không thể trách hấn, hấn chỉ là từ trong miệng người phục vụ biết được trong phòng này có chủ nhân của chiếc thuyền chờ hấn, mà hiện tại lại chỉ có Đường Phong cùng mấy người vệ sĩ.

Hơn nữa Đường Phong còn mặc một thân Đường trang, hai tay chấp sau lưng, dáng dấp quả thực rất giống những vị lão đại thần bí.

“Harvey, chúng ta lại gặp mặt.”

Thoáng cười khỏ, Đường Phong đoán được Harvey có thể đã hiểu lầm mình, nhưng bây giờ không phải là thời gian để giải thích, cậu đưa tay ý bảo Harvey ngồi xuống, có một việc bọn họ phải từ từ nói chuyện.

“Anh không cần lo cho Kino, muộn nhất ngày mai tôi sẽ cho người đem cậu ấy đưa đến trên thuyền của anh.” Đây là điều Đường Phong muốn nói với Harvey, một câu nói rất đơn giản, nhưng đối với Harvey cùng người nhà của Kino mà nói lại trần quý không gì sánh được.

“Đường tiên sinh, cậu...” Harvey tựa hồ có chút cố kỵ, hấn thoáng nhìn những người vệ sĩ bên cạnh, những vệ sĩ cao to tựa hồ đối với cuộc nói chuyện của bọn họ là mất điếc tai ngơ, đứng bên cạnh không hề nhúc nhích, giống như những bức tượng điêu khắc tượng trưng cho sức mạnh cùng bạo lực chỉ là yên lặng tản ra áp lực vô hình.

“Harve, biết càng ít đối anh càng có lợi, tôi chỉ có thể nói cho anh biết tôi không phải chủ nhân của chiếc thuyền này, sau khi anh trở lại không cần nói cho Kino biết là anh đã gặp qua tôi, đối với bất kì ai cũng vậy, không cần nói cho bọn họ biết anh từng gặp qua tôi ở chỗ này.”

Albert không phải là người ai cũng có thể gặp, cái nam nhân kia quá mức nguy hiểm, Đường Phong lựa chọn đại diện cho Albert đến nói với Harvey chuyện này.

Hơn nữa nếu do cậu đứng ra nói, Harvey hẳn là sẽ càng yên tâm hơn.

Harvey nhìn Đường Phong một hồi, hẳn tuy rằng không rõ vì sao gặp Đường Phong ở đây, nhưng trong lời nói đối phương mơ hồ lộ ra cho hắn biết, có nhiều chuyện hẳn không thể tiếp xúc cùng lý giải.

Sau đó nam nhân khe khẽ thở dài, trên mặt lộ ra tươi cười khách khí: “Tôi đối với việc đã từng thất lễ cảm thấy thật có lỗi, vô luận như thế nào, hôm nay vô cùng cảm ơn cậu.”

“Tôi chỉ là làm chuyện tôi đủ khả năng làm thôi.” Đường Phong không còn chuyện gì để nói với Harvey nữa, cậu đứng lên, nhẹ giọng nói, “Trở về ngủ một giấc thật ngon đi, sáng mai lúc Kino trở về tôi nghĩ anh hẳn là nên lấy trạng thái tốt đẹp nhất để hoan nghênh cậu ấy, mấy ngày nữa đã là lễ trao giải điện ảnh Venice, để cho Kino hảo hảo nghỉ ngơi, quên đi chuyện xảy ra mấy ngày nay, chuyện như thế này sẽ không xảy ra nữa.”

Harvey cố sức gạt đầu, kỳ thực hẳn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi người nam nhân này, nhưng chỉ có thể nghẹn ở trong bụng.

Có đôi lúc, Đường Phong sẽ làm cho hắn nhớ tới một người nam nhân, một người nam nhân đã không còn trên thế giới này.

“Đường tiên sinh, lễ điện ảnh ở Venice cậu có tham gia không?” Trước khi đi, Harvey hỏi.

Đường Phong gạt đầu, cười nói: “Tôi sẽ đi.”

Sau khi nói lời cáo biệt với Harvey, Đường Phong đi tới căn phòng cậu ở cùng Albert trước khi tàu rời bến, đẩy cửa đi vào, Đường Phong liếc mắt liền thấy được Kino bị trói chặt vào giá gỗ cạnh giường, hiện tại không chỉ có miệng bị ngăn chặn ngay cả mắt cũng bị che lại.

Thân thể của Kino ở trong không khí có chút run rẩy, từ nhỏ đến lớn, người nam nhân lớn lên trong sự bảo hộ vững chắc này chưa từng trải qua chuyện nào đáng sợ như vậy.

Albert tựa hồ như hòa hợp vào không khí thành một thể, hẳn an vị bất chéo chân ngồi bên cửa sổ, tùy ý uống một ít cà phê, thấy cậu vào, thì mỉm cười hướng Đường Phong vẫy vẫy tay.

Đường Phong đi tới trước mặt Albert, người kia lại chỉ chỉ cái ghế.

Kino có thể sẽ nghe được bọn họ nói chuyện, Đường Phong cũng không dám lên tiếng, cậu biết người nam nhân trẻ tuổi kia kỳ thực là tâm cao khí ngạo, nếu như Kino biết bộ dạng gặp rủi ro của mình bị cậu nhìn thấy, khẳng định Kino sẽ chịu đủ kích không nhỏ.

Đến tận cùng Albert muốn gì chứ?

“Ngồi ở chỗ này.”

Nam nhân hướng Đường Phong nhẹ nhàng phun ra bốn chữ, sau đó cầm lên tách cà phê, từng bước một đi qua chỗ Kino, mỗi bước chân của Albert đều phát sinh tiếng vang rất nhỏ, đối với người chỉ có thể nghe được không nhìn được như Kino mà nói, không thể nghi ngờ là một loại tra tấn tâm lý.

“Đại minh tinh Michael Kino, ha ha.” Albert tùy ý quét mắt nhìn Kino từ trên xuống dưới, Đường Phong đã từng lĩnh giáo qua tầm mắt của hắn, tổng có thể gây cho người khác có cảm giác nguy cơ dày đặc.

Kino tự nhiên cũng cảm giác được, lông măng toàn thân đều dựng thẳng lên.

“Cậu là một người may mắn.” Lúc Albert nói những lời này liền quay đầu lại nhìn Đường Phong đang thành thành thật thật ngồi trên ghế.

“Nhưng song song cũng là một người ngu xuẩn, nhớ kỹ tất cả những gì xảy ra với cậu ngày hôm nay, tiếp theo... có thể sẽ không có được vận khí tốt như vậy.”

Nâng lên tách cà phê, Albert chậm rãi đem tất cả chất lỏng màu nâu còn lại đổ lên thân thể xích lỏa của Kino, sau đó đem chiếc tách ném xuống đất.

Kino sớm đã không chịu nổi những đả kích liên tục, người vốn chưa từng trải qua nhiều ngăn trở có thể chịu đựng đến bây giờ đã là vô cùng không dễ dàng, lúc này toàn thân lạnh run cũng không phải là chuyện gì cảm thấy đáng thẹn.

Albert không liếc mắt nhìn Kino lần nữa, hần đi tới trước mặt Đường Phong khom lưng hạ xuống một nụ hôn: “Chờ cậu nửa tiếng sau.”

Sau đó rời khỏi căn phòng.

Đường Phong đứng lên đi tới, lấy ra một chiếc khăn tắm sạch sẽ, đi đến trước mặt Kino lau đi vết cà phê trên người nam tử trẻ tuổi, ngay khi Đường Phong vừa chạm vào Kino thì người sau liền kịch liệt run rẩy một chút.

Nhú mào, Đường Phong vẫn không nói gì chỉ thay Kino đem tất cả cà phê trên người Kino lau sạch.

Sau khi lau xong cậu lui về sau mấy bước, vệ sĩ ở bên cạnh đi tới đem Kino từ trên giá gỗ thả xuống giường, lúc đầu Kino giãy dụa vài cái, sau đó cũng dần dần yên tĩnh trở lại, tựa hồ là đang chờ đợi dần vật đến gần.

Đường Phong cấp cho vệ sĩ ở một bên một ánh mắt, rất nhanh có người đi tới đem đồ bịt miệng của Kino mở ra, đồng thời nói: “Hào hảo ở trên thuyền ngủ một giấc, ngày mai sẽ đưa người trở về, người đúng là một tên may mắn.”

Ngay trước khi vệ sĩ tháo ra đồ che mắt của Kino, Đường Phong đã rời khỏi căn phòng.

Albert đã ở trên trục thẳng đậu trên thuyền đợi cậu, Đường Phong đi tới, ở dưới từng ngọn gió biển thổi vào người leo lên trục thẳng.

“Đêm nay cậu ấy không có việc gì, đúng không?” Đường Phong nhìn nam nhân bên cạnh.

“Đương nhiên.” Albert đưa tay ôm cậu, tiến qua hôn lên môi Đường Phong, “Cậu cũng mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi sớm một chút.”

184. Chương 184 - Ngày Hôm Sau

Cậu thật mệt mỏi, thậm chí lười đẩy ra Albert đang hôn cậu.

Trên trục thẳng, Albert nửa ôm Đường Phong đem người dựa vào trong ngực của mình, đôi môi lạnh lẽo lại mềm mại dừng trên trán cùng mặt của đối phương, hôn nhỏ vụn đứt quãng.

Ngoài cửa sổ bầu trời đêm một mảnh trong trẻo, vô số sao nhỏ ở trên tấm vải vẽ tranh sơn dầu màu xanh đen của bóng đêm tỏa ra từng điểm sáng nhu hòa, gió biển tươi mát ngẫu nhiên lướt qua hai má mang đến va chạm mềm mại, thúc giục người đem mắt nhắm lại hưởng thụ khung cảnh yên bình này.

Albert hôn thực ôn nhu, thậm chí không hề mang theo chút hương vị tình dục, đơn thuần chỉ là hôn môi cậu, khi đôi môi kia dừng trên mặt đem đến chút cảm giác ngứa ngứa, như là có một cọng lông chim màu trắng mềm mại phất qua tim cậu.

“Thực ngứa...” Đường Phong hơi hơi nghiêng đầu.

“Đường Phong.” Albert gọi tên cậu, nhiệt khí đi theo lời nói nhẹ vỗ về hai má Đường Phong.

Cậu nhìn về phía Albert, người sau vươn tay vuốt ve tóc Đường Phong: “Esmeralda có biết được sự si mê đối nàng từ sâu trong nội tâm của Quasimodo?”

“Nàng đối hần không có tình yêu.”

Albert hơi mấp máy miệng tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng Đường Phong cuối cùng cũng không có cơ hội nghe được, bởi vì nam nhân kia lựa chọn đem tất cả lời nói đều nuốt vào bụng.

“Tôi không phải Esmeralda, anh cũng không phải Quasimodo có địa vị hèn mọn cùng bề ngoài xấu xí.” Ở người khác xem ra, Đường Phong thật lớn mật, dám dùng hai tay ôm lấy hai má của Albert, hướng đối phương gần từng tiếng: “Nhưng tôi biết anh là người có nguyên tắc, sẽ không bởi vì cảm thấy tôi giống Esmeralda liền thích tôi.”

“Tôi thích cậu?” Albert mỉm cười hỏi lại một câu, cũng không có đem bàn tay Đường Phong đặt trên mặt hấn đẩy ra.

“Đúng, anh thích tôi.” Kéo khoảng cách giữa hai người gần lại, Đường Phong chủ động ở trên trán đối phương hạ xuống một nụ hôn nhẹ nhàng, sau đó buông ra Albert, kéo tay đối phương đặt lên ngực trái của chính hấn, cậu nói, “Anh xem, tôi vừa mới hôn anh hiện tại tim anh liền đập nhanh hơn.”

Nhịp tim đập nhanh hơn giống như nhịp trống đánh vào lòng bàn tay, phản ứng của thân thể là thành thực nhất.

Theo ngày đầu gặp mặt cảm thấy hứng thú, đến mỗi lần đối thoại càng chú ý thêm nồng đậm, cho đến lúc này sau khi có một ít tiếp xúc tay chân đơn giản thì cảm xúc lại càng sâu thêm.

Lúc Albert đang lý giải Đường Phong thì người sau làm sao không càng hiểu biết người trước?

“Tôi thích rung động như vậy.” Khóe môi cậu lên, trong mắt Albert chảy ra ý cười.

Sáng hôm sau của hội đấu giá, trên một du thuyền đang lững lờ trên biển.

Một nam nhân người Mỹ khoảng hơn ba mươi tuổi ngồi trên sofa ngắm nhìn mặt biển bên ngoài cửa sổ, mặt biển sóng êm gió lặng, ánh mặt trời chiếu rọi lên tạo thành một mảnh lấp lánh vô cùng xinh đẹp.

“Cho tới bây giờ tôi vẫn như cũ không thể tin hết thấy những chuyện xảy ra trong tuần qua.” Nam nhân quay đầu, đôi mắt tràn ngập tơ máu, thoát nhìn như cả đêm hôm qua đều không hề ngủ.

“John, Kino đã trở về, tôi vừa làm kiểm tra cho cậu ấy, cậu ấy không có bị thương bất cứ chỗ nào, chỉ là có chút kinh hách quá độ tinh thần không tốt lắm, cần hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày.”

Harvey ngồi đối diện nam nhân, hấn đứng lên đi qua, dùng sức vỗ vỗ bả vai đối phương, ý đồ khiến bạn tốt của hấn phần chấn lên.

“Đã không còn việc gì, John.”

Thời dài thật sâu, anh trai Kino cười khổ ngẩng đầu: “Harvey, lần này thật sự cảm ơn anh, vừa mới cũng không kịp hỏi anh, Kino như thế nào được đưa lại đây, thậm chí chúng ta cũng không hề xuất ra một phân tiền.”

John sớm đã làm tốt công tác chuẩn bị phá sản, vì nguyên nhân đó nên họ mới ủy thác Harvey đi đến hội đấu giá, vì sợ bản thân bọn họ đi đến đó không chịu nổi áp lực rồi sinh ra dao động.

Kết quả đến đêm qua, khi bọn họ đang chờ đợi kết quả thì lại biết được đáng nay Kino sẽ được mang về, hơn nữa cũng không cần một phân tiền của bọn họ.

Nguyên bản còn lo lắng Kino có thể bị ngược đãi, nhưng sự lo lắng đợi đến lúc có được kết quả kiểm tra đã tan thành mây khói, hiện tại phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện sự tình vô cùng kỳ lạ.

Hơn một tuần trước Kino đột nhiên mất tích, ngay sau đó bọn họ nhận được một phong thư mời, không dám lấy tình mạng Kino ra đùa, nhà Kino căn bản không dám báo nguy. Đều là người có máu mặt trong giới thượng lưu, có một số việc trong lòng mọi người rất rõ ràng, cho dù báo nguy cũng sẽ không có bất cứ kết quả tốt gì, sẽ chỉ làm cho Kino vĩnh viễn biến mất.

“Về việc này tôi cũng không biết, lúc tôi đang ở trên hội đấu giá thì có người đi đến cạnh tôi, nói cho tôi biết đã có người thay tôi chuộc Kino.” Harvey còn nhớ rõ chuyện đã đáp ứng Đường Phong, trong lòng sớm đã chuẩn bị tốt đáp án liền trực tiếp nói cho John.

“Phải không?” John lộ ra biểu tình kinh ngạc, sau đó cúi đầu cười nói, “Đại khái là người bạn nào đó của cha đi, lúc trước chúng ta không biết đã tìm bao nhiêu người xin giúp đỡ, lúc ấy tuy rằng không ai đáp ứng

ngay mặt, nhưng có lẽ là có người âm thầm trợ giúp chúng ta, dù sao người có liên quan đến tổ chức như vậy, khẳng định là không dễ dàng lộ ra thân phận.”

Harvey nghe xong chỉ có thể cười khổ, đại khái ai cũng sẽ không nghĩ đến người cứu Kino là Đường Phong, tuy rằng hẳn cũng không biết vì sao Đường Phong lại quen biết chủ nhân của hội đấu giá kia, nhưng sự thật là hiện tại Kino đang an toàn nằm trên giường.

“Qua vài ngày nữa chính là lễ điện ảnh Venice, hi vọng bộ phim có thể có giải thưởng không sai, khiến tâm tình Kino tốt một chút, sớm thoát ra bóng ma.” Harvey cười nói, “Tốt lắm John, vui vẻ một chút, chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa.”

Những lời này là tối đó Đường Phong nói với hắn, không biết vì sao, hắn tin tưởng lời nói của nam nhân kia.

“Hy vọng như thế.” John đồng ý gật gù đầu, nhưng tựa hồ là nghĩ tới việc gì khác, có chút lo lắng “Đến lúc đó cái người gọi Đường Phong cũng sẽ đi, hiện tại có rất nhiều tiểu minh tinh thích đi câu dẫn Đại minh tinh, ý đồ dùng loại phương pháp này giúp mình nhanh chóng nổi danh, Kino ở trên quốc tế nổi danh như vậy, thoát nhìn cũng đối Đường Phong kia có chút ý tứ.” John nhíu mày, không quá nguyện ý nhắc đến người nam nhân cùng Kino quay phim không lâu trước đó.

Nam nhân đứng lên, mang theo lo lắng hướng Harvey nói: “Harvey, tôi thực lo cho Kino, nó vừa trải qua sự tình đáng sợ như vậy, cũng đang là thời điểm yếu ớt nhất, tôi thực lo lắng vị tiểu minh tinh ngoại quốc này vì muốn xâm nhập Hollywood liền đối Kino xuống tay, Đường Phong kia, nếu đã có lá gan vì nổi tiếng quay loại phim đáng sợ này, cũng sẽ có lá gan làm ra sự việc câu dẫn người khác.”

“Đường Phong không phải người như vậy.” Harvey nhin không được nói.

“Harvey, anh cứ nhiên nói tốt cho hắn?” John có vẻ hơi kinh ngạc.

“Tôi đã gặp cậu ấy, cậu ấy làm cho người ta cảm giác rất lễ phép đồng thời lại có chút khoảng cách, không giống loại người không từ thủ đoạn mà đi lên kia.” Không thể nói ra chuyện Đường Phong cứu Kino, Harvey biết John không hay biết gì, nhưng hắn cũng không nguyện ý nghe John nói nam nhân kia như vậy.

John lại chỉ là lắc đầu, có chút khinh miệt nói: “Diễn viên vẫn là diễn viên, bọn họ biết làm thế nào để diễn trò lừa gạt người khác, Harvey, anh cần thận coi chừng bị họ lừa, phải biết hiện tại có rất nhiều người muốn đến nước Mỹ.”

“Không, John, tôi cảm thấy Đường Phong không phải người như vậy.”

“Harvey, đã xảy ra chuyện gì mà lại khiến anh ủng hộ nam nhân kia như vậy?” John lắc lắc đầu vô cùng khó hiểu.

Harvey thở dài: “Tôi chỉ là cảm thấy khi chưa chân chính hiểu biết một người không nên dễ dàng hạ phán đoán, huống chi Đường Phong bây giờ còn là diễn viên hợp tác với Kino.”

“Ai, được rồi, tôi chỉ là lo cho tên em trai kia của tôi thôi, lúc đi Venice tôi nghĩ tôi sẽ đi theo nó, nhưng với tính cách của nó phỏng chừng sẽ không thích như vậy.” John không nói về Đường Phong nữa, hắn nói, “Harvey, anh có thể giúp tôi không?”

“Nói đi, bạn thân của tôi, còn khách khí với tôi như vậy làm gì?”

“Lần này đi Venice tôi nghĩ cho anh đi theo Kino, gần nhất phiên toái anh chiếu cổ nó, thứ hai cũng hi vọng lúc nó yếu ớt nhất thay nó phòng bị một chút, không cần lại gặp thêm chuyện gì nữa.” John nói xong lời thăm thía, vươn tay cầm lấy bả vai Harvey, thở dài, “Tôi thực lo lắng em trai tôi có thể từ trong sự việc đáng sợ này thoát ra hay không, tuy rằng nó không nói gì, nhưng là một người anh trai nhìn nó lớn lên, tôi biết sự kiện lần này gây cho nó đả kích rất lớn.”

“Tôi sẽ làm hết sức.”

Qua vài ngày nữa sẽ là lễ điện ảnh Venice, Harvey nghĩ đến một người nam nhân, Đường Phong hẳn là cũng sẽ đi đến lễ điện ảnh.

Nguyên lai bọn họ cũng không hiểu biết người nam nhân tên Đường Phong kia, nếu như không gặp phải Đường Phong trên thuyền, hiện tại Harvey đại khái cũng sẽ nghĩ như John, nghĩ đến Đường Phong chỉ là một tiểu minh tinh mới bước đi chập chững mà thôi.

Khi vẫn chưa chân chính hiểu biết một người, thật sự không thể dễ dàng hạ phán đoán, nam nhân có thể quen biết chủ nhân của hội đấu giá, làm sao có thể cần dựa vào Kino chế tạo chuyện xấu?

Đường Phong... Đường Phong...

Fiennes Đường...

Hai người có rất nhiều điểm giống nhau, đáng tiếc là hắn đã vĩnh viễn mất đi Fiennes.

Bề ngoài chinh tề hoa lệ, bên trong, chỉ có chính hắn biết sớm đã trống rỗng một mảnh.

185. Chương 185 - Thành Quả Thắng Lợi

Hai ngày trước khi lễ điện ảnh bắt đầu đã bắt đầu kéo ra màn che cho đảo Venice Lido, đến trưa đã có không ít người muốn tham gia lễ điện ảnh đã lục tục kéo đến thành phố trên nước này, đạo diễn Lý Ngụy hôm trước cũng đã đến Venice, Đường Phong cùng đối phương ân cần thăm hỏi rồi trò chuyện, biết được ngày mai Kino sẽ đến.

Mọi người đều có việc bận riêng, ngày đầu tiên sau khi khai mạc lễ điện ảnh sẽ có một bữa tiệc, lúc gọi điện thoại, Đường Phong từ trong miệng đạo diễn Lý Ngụy biết được giám khảo của lễ điện ảnh lần này đối với biểu diễn của bọn họ khen không dứt miệng, tuy rằng là một người mới trong giới điện ảnh, Đường Phong phỏng chừng không có khả năng sẽ lấy được giải thưởng gì lớn, nhưng là có thể đồng thời được đề cử cho hai giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất cùng người mới xuất sắc nhất cũng đã là chuyện vô cùng tuyệt vời.

Đạo diễn Lý Ngụy trong điện thoại hướng Đường Phong tỏ vẻ chúc mừng, mà Đường Phong ở đầu này điện thoại nhờ thế mới biết được nguyên lai chính mình lại được đề cử ở cả hai hạng mục người mới cùng nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Phía trước vẫn luôn bị lấn qua lấn lại giữa Lục Thiên Thần, Charles cùng Albert, cho nên Đường Phong cũng quên hẳn việc công bố danh sách đề cử trước khi lễ điện ảnh diễn ra.

Vô luận như thế nào, có thể được đề cử ở hai mục, đối với cậu hiện tại mà nói đã muốn xem như một thành công vô cùng to lớn.

Cần gọi điện thoại báo bình an cho Lục Thiên Thần cùng Charles sao?

Sau khi cắt đứt điện thoại Đường Phong cũng không nhấn dây số khác, cậu nhìn Albert vẫn luôn ở bên cạnh xem cậu, cho dù hiện tại người nam nhân này thích cậu, cũng không đại biểu cho cậu có thể đi khiêu chiến quyền uy của Albert.

Ài có thể thích một người cả đời?

Có thể lúc trước khi cầu hôn người kia sẽ son sắt thề thốt muốn yêu người cả đời, qua ba năm cũng sẽ đột nhiên hướng người khác nói yêu, huống chi còn là Albert một người nam nhân khó nắm bắt như vậy.

Đường Phong không hề cho rằng mình có mị lực có thể làm cho Albert mê luyến cả đời, si mê hiện tại chỉ là nhất thời hứng thú với cái mới mẻ, chờ đến lúc sự hứng thú cái mới ít ỏi này tan biến, còn có thể lưu luyến cũng chỉ là chút ít.

“Tôi đã từng nói sẽ đưa cậu đến Venice sớm đi?” Albert trước sau như một cười thật ôn nhu, nam nhân đứng lên đi tới bên người Đường Phong cúi đầu nhìn điện thoại đã im lặng, “Cùng đạo diễn nói chuyện rồi, hiện tại cậu có thể yên tâm, ừ, thiếu chút nữa quên một chuyện, lúc khai mạc cậu sẽ cùng đoàn làm phim

đi trên thảm đỏ, tuy rằng nơi đó vẫn luôn là nơi các nữ ngôi sao tranh kì khoe sắc, nhưng là Đường Phong của tôi cũng không thể quá sơ sài.”

Cũng không biết từ khi nào thì bắt đầu, xưng hô Albert đối Đường Phong đều thay đổi.

Người khác nhau đối cậu xưng hô cũng khác nhau, Lục Thiên Thần thích trực tiếp gọi tên cậu, Charles luôn là một ngum buồn nôn hề hề cái gì bảo bối, còn Albert thì ngay cạnh tên cậu bỏ thêm một từ “của tôi” chuyên chúc, giống như muốn nói những người khác đều không thể cướp đi.

Rơi vào bên trong ba nam nhân bất đồng, thật đúng là càng nghĩ càng khiến người cảm khái, khi nào thì mị lực của mình lại trở nên lớn như vậy?

Albert muốn may quần áo cho cậu, may liền may đi, hiện tại cậu trừ bỏ thân thể thuộc chính mình thì tất cả vật dụng đều ở chỗ Lục Thiên Thần.

Cẩn thận tính toán, từ lúc cậu bị quải lên thuyền của Charles, cho đến lúc lên thuyền Albert, cho tới bây giờ đã qua hơn nửa tháng.

Từ lúc ở cạnh Albert, Đường Phong liền không hề nghe được bất cứ tin tức nào về Lục Thiên Thần cùng Charles, không biết hai người kia đi nơi nào lại làm cái gì.

Chuẩn bị buông tha cho cậu?

Ngay cả như vậy thì Đường Phong cũng sẽ không cảm thấy đau lòng hay thất vọng, cậu không phải cái gì hồng nhan họa thủy, còn chưa tới mức vì cậu một người mà khiến cho mấy vị lão đại tranh đấu, huống chi khi viết lịch sử các nam nhân thích đem tội lớn thay đổi triều đại đổ lên người nữ nhân không thể tự bảo vệ mình.

Chân chính vì một người nữ nhân hoặc là một nam nhân, liền nguyện buông tha hết thảy, người như vậy dù sao vẫn là quá ít.

Bọn họ là giữa trưa ngồi trực thăng đi đến Venice, cùng đạo diễn Lý Ngụy thông qua điện thoại thì Albert liền mang Đường Phong ngồi nhàn nhã trong khách sạn, qua một lát sẽ có mấy người thợ may đến đây cấp Đường Phong đo đạc thước tấc, ngày hôm sau là lễ khai mạc, từ chối cũng không được, cũng chỉ có thể đem độ cao cấp giảm xuống một chút.

Nhưng thân hình Đường Phong không sai, phỏng chừng sẽ không có quá nhiều thay đổi.

Đường Phong ngồi bên cửa sổ khách sạn uống cà phê, ngẫu nhiên ăn một ít điểm tâm, phần lớn thời gian đều là lẳng lặng cúi đầu đọc sách, mà Albert thì ở cạnh cậu cũng làm chuyện tương tự.

Cùng Albert ở chung vài ngày, Đường Phong phát hiện cuộc sống của nam nhân này thực sự rất nhàm chán.

Tuy rằng Lục Thiên Thần không quá thích nói chuyện, nhưng này là dưới tình huống hắn không quen, Lục Thiên Thần đối người không quen thuộc căn bản lười lộ ra khuôn mặt tươi cười hay nhiều lời một chữ, mà một khi đã quen thuộc, Lục Thiên Thần sẽ cùng người nói chuyện phiếm, chỉ cần là đề tài người quan tâm thì nam nhân kia cơ hồ đều có thể cùng người phối hợp.

Về phần Charles, đầu đại hùng này thật sự rất biết làm thế nào khiến người yêu thích, cùng Charles ở một chỗ luôn là có thể cười đến không hề cổ kị.

Cùng Lục Thiên Thần và Charles so sánh, Albert này liền vô cùng nhàm chán.

Đường Phong phát hiện chuyện Albert thích làm nhất chính là đọc sách, trừ bỏ đọc sách vẫn là đọc sách, nhưng là người kia đọc sách lại không thích thảo luận, chỉ thích một mình im lặng đọc sách.

Loại phương thức ở chung này kỳ thật không sai, không hề quấy rầy lẫn nhau, nhưng lâu dần lại có chút quái dị.

Đường Phong âm thầm ngáp một cái, mấy ngày nay cậu đã liên tục xem mấy tác phẩm nổi tiếng thế giới, hiện tại nhìn đến chữ viết đã muốn buồn ngủ.

Đã lâu không có luyện quyền, thật muốn động động.

“Ồ cùng tôi thực nhàm chán, đúng không?” Albert nhìn nam nhân, động tác vụng trộm vừa rồi của Đường Phong không biết khi nào thì bị Albert thấy được, ngược lại khiến Đường Phong có chút ngượng ngùng: “Là tôi quấy rầy đến anh xem sách, không bằng anh ở trong này đọc sách, tôi đi phòng tập thể thao vận động một chút.”

Đều là tự làm việc của mình, không nhất định mỗi ngày đều dính cùng một chỗ đi.

“Tôi sẽ không chạy, cũng chạy không thoát.” Thấy Albert vẫn nhìn chính mình, Đường Phong bổ sung một câu.

“Cậu nói vậy sẽ làm tôi cảm thấy áy náy, tôi biết cậu thực thích đánh võ, trước đó có từng cùng người khác luận bàn sao?” Albert nói xong liền đặt quyển sách trong tay xuống, đó là một quyển sách liên quan đến triết học Hegel.

“Có cùng Lục Thiên Thần luận bàn một hồi.” Nhưng là trả giá đại giới không nhỏ a, Đường Phong ngẫm lại liền cảm thấy chịu thiệt, thật sự là đáng giận, có đôi khi cảm thấy cậu luôn bị Lục Thiên Thần cùng Charles khi dễ.

Này đúng là chuyện thật mâu thuẫn, Đường Phong càng lúc càng cảm thấy không công bằng khi bị vây ở dưới, nhưng nếu thật sự cho cậu đi thượng Charles hoặc Lục Thiên Thần, chính cậu lại không có hứng thú kia.

“Hắn thắng.” Albert thế nhưng trực tiếp thay Đường Phong nói ra đáp án.

“Àn.” Đường Phong gatatj gặt đầu, xác thực như thế.

Albert đứng lên, sau đó chậm rãi bắt đầu cởi áo ngoài, hắn tùy tay đem áo ngoài ném qua một bên, hướng Đường Phong nói: “Tôi dạy cậu.”

.....

Người yếu thế mặc kệ ở đâu cũng đều là yếu thế, mà khi người được coi như nam nhân chân chính, cũng tuyệt đối sẽ không được nường tay khi luận bàn.

“Oành!”

Thân thể bị tầng tầng ngã lắn, Đường Phong xoa xoa phần eo phát đau hít sâu một hơi, lúc trước bị Lục Thiên Thần ngược một lần, tốt lắm, hiện tại lại bị Albert cho ngã một lần.

“Còn có thể đứng dậy sao?” Trong mắt Albert hàm chứa một chút ý cười.

“Lại đến.” Đường Phong cắn chặt răng đứng dậy.

Albert so với Lục Thiên Thần sẽ càng không nường tay, vừa rồi trực tiếp dùng hai chiêu liền đem Đường Phong đánh bay, hắn hơi chút giật giật ngón tay: “Vừa rồi là cậu công kích tôi trước, hiện tại đến phiên tôi công kích, nhớ lại tôi vừa rồi là làm sao để đối phó cậu.”

“Hảo.”

Đường Phong hít sâu, nhanh chóng tập trung tinh thần cao độ, hồi tưởng vừa rồi Albert là làm thế nào lắc mình tránh đi đồng thời chế trụ đem cậu đánh ngã, cậu không nhất định có thể khiến Albert ngã sấp, nhưng ít ra có thể tránh đi công kích của đối phương.

Albert cũng sẽ không trước nói một tiếng “tôi đến đây” rồi mới đánh, nam nhân này sẽ đột nhiên tiến đến, không hề đoán được, ngay lúc quyền phong mang theo hương vị nguy hiểm lãnh liệt ập tới, Đường Phong học theo Albert lắc mình tránh đi, cậu thuận lợi né tránh quyền thứ nhất của Albert, mà lúc quyền thứ hai đánh đến thì Đường Phong thiếu chút nữa đã bị đánh trúng.

Một cái xoay người kéo ra khoảng cách giữa hai người, trái tim Đường Phong vẫn còn đang kịch liệt nhảy lên.

Đây là sự khác nhau giữa diễn luyện cùng thực chiến, đối thủ sẽ không dừng lại cho người có cơ hội thở dốc, cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

Lần công kích thứ ba của Albert, Đường Phong không thể tránh thoát, Albert tung ra một hư chiêu liền trực tiếp đem Đường Phong đặt ở dưới.

Vừa đánh ngã Đường Phong, Albert liền kéo xuống caravat đem hai tay của cậu trói ra sau lưng, động tác nhanh chóng khiến Đường Phong có chút mơ hồ.

“Albert, anh làm gì?” Khuôn mặt ghé vào trên tấm thảm mềm mại, Đường Phong rất nhanh liền cảm giác được hai tay của Albert di động đến trước ngực cởi bỏ nút áo sơ mi của cậu.

“Tôi thắng, làm người chiến thắng, tôi có quyền được hưởng thành quả chiến thắng của mình.” Một khi có lý do, Albert còn có hành động chống đỡ.

Đối với loại người ở trên cao mà nói, bọn họ muốn làm cái gì thì làm cái đó, chỉ cần có lý do chống đỡ.

“Anh không thể như vậy!” Sự tình sao đột nhiên lại biến thành cái dạng này, Đường Phong còn không có hoàn toàn hiểu rõ thì thân thể bị xoay lại, Albert đã đem sơ mi trên người cậu cởi ra.

“Việc làm sai nhất của tên gù Quasimodo đó chính là tự ti, cho nên hẳn không dám hướng nữ thần của hắn thổ lộ, nhưng tôi sẽ không.” Albert cúi xuống kề sát Đường Phong, khóe miệng xả ra tươi cười, “Khi kỳ sẽ quyết đấu, người trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng, sẽ danh chính ngôn thuận có được người hắn yêu.”

Hơi thở đặc hữu giống đực của nam nhân tản ra hương vị nguyên thủy cùng với mùi thơm ngát do tắm rửa vào sáng sớm cùng mùi mồ hôi hỗn tạp cùng một chỗ tùy ý vẽ loạn trong không khí, bàn tay lạnh lẽo của Albert dừng trên thân thể cực nóng mang đến kích thích vô cùng khác thường, sơ mi rộng mở lộ ra lồng ngực rắn chắc, lồng ngực cao thấp phập phồng chứng tỏ thân thể nam nhân thành thực phản ứng ra nhiều điểm bất an.

Hai tay bị caravat trói buộc dù dùng sức thế nào cũng không thể thoát ra, chỉ càng làm cho hai tay thêm khó chịu chứ không có quá nhiều tác dụng.

Suy xét đến ngoài cửa là vệ sĩ của Albert, hiện tại người đang chậm rãi vuốt ve ngực cậu giống như vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật này vừa rồi chỉ cần một chiêu đã đem cậu đánh ngã, hiện tại Đường Phong thật sự là bị vây trong trạng thái giao chiến giữa thiên và nhân.

Cậu thực sự là chịu đủ Albert, thay đổi thất thường, một khắc trước còn im lặng đọc sách như một quân tử nho nhã, tiếp theo đã có thể lập tức rằng nanh của ác ma đem cậu đẩy ngã.

“Anh đây là phạm quy, tôi không có đáp ứng chuyện như vậy.” Tay bị trói buộc thì còn có chân, khuỷu tay chống mặt đất, Đường Phong thẳng nửa người trên đồng thời nhắc chân muốn đem Albert đạp xuống khỏi người mình, nhưng khi đá ra cậu liền hối hận.

Albert thuận thế bắt lấy chân Đường Phong, người nhanh nhẹn chen vào giữa hai chân cậu, toàn bộ quá trình nhanh đến mức Đường Phong không có cả thời gian để phản ứng, chờ đến lúc cậu phản ứng được thì bàn tay Albert đã đặt nơi yếu ớt nhất của nam nhân.

Khóe miệng thủy chung mang theo ý cười như có như không, Albert cúi đầu đem tất cả lời muốn nói của Đường Phong đánh gãy.

Khóa quần bị kéo ra, thanh âm thanh thúy lại lưu sương, độ ẩm lạnh lẽo kia nháy mắt bao lấy nhược điểm của cậu, làm một nam nhân nếu không có phản ứng vậy không phải nam nhân, trong nháy mắt Đường Phong hít một ngụm khí lạnh, mà đối phương cũng thừa dịp cậu há miệng hô hấp ôn nhu phá cửa mà vào.

Đường Phong tự nhận mình sớm đã không phải là thiếu niên ngây ngô gì, nhưng là khi cùng Albert từ hôn môi đơn thuần, tiến hành hôn môi chân chính thì trái tim cậu vẫn là hơi chút loạn nhảy.

Tư thế hai tay bị trói buộc sau người khiến cậu đa số thời điểm chỉ có thể lựa chọn thừa nhận, thoáng áp bách tựa hồ gây xích mích với mỡ cần thần kinh của cậu, nơi huyết thái dương máu bắt đầu xao động bất an, có lẽ Albert không phải là một nam nhân sa vào trong xúc động nguyên thủy, nhưng tuyệt đối là một cao thủ biết làm thế nào đi khiêu khích người khác.

Người vĩ đại thường thường ở trên nhiều khía cạnh đều khiến người tán thưởng như vậy, tính cả chuyện này cũng vậy.

Nhưng này cũng không là việc đáng cho Đường Phong tán dương, nhất là khi bàn tay Albert thủy chung cách một tầng vải đen mỏng mà khiêu khích cậu, Đường Phong thậm nghĩ muốn đá một cước vào mặt Albert.

“Cậu đang suy nghĩ chuyện gì, ở loại thời điểm này vì cái gì còn có thể không tập trung tinh thần?” Buông môi cậu ra, ngay khi cả hai còn đang thờ dốc Albert đã nghiêng đầu ôn nhu hôn hai má cùng cổ của Đường Phong, “Cậu thật sự là một nam nhân thích tự hỏi.”

“Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Thở phì phò, Đường Phong ngẫu nhiên bởi vì động tác của Albert mà khóe mắt có chút run rẩy, hai tay ở sau lưng gắt gao nắm chặt sơ mi.

“Cậu hỏi tôi cái gì?” Albert vừa nói chuyện cũng không dừng lại động tác ở tay, hấn ngừng đầu mỉm cười nhìn vào mắt cậu, sau đó liền cúi đầu bắt đầu hôn ngực cùng bụng của Đường Phong.

“Không....Anh không được như vậy, cùng với bọn người Lục Thiên Thần có gì khác nhau chứ?”

Rốt cuộc cậu là lo lắng cho việc mình cùng Albert xảy ra quan hệ, vẫn à lo lắng sau khi xảy ra quan hệ sẽ thế nào? Lúc này Đường Phong căn bản không kịp suy nghĩ, cậu theo bản năng cự tuyệt cùng người nam nhân quá phận nguy hiểm trước mắt này tiến thêm một bước quan hệ phức tạp.

Đầu óc trong lúc thân thể phản ứng theo bản năng cùng tâm lý kịch liệt xung đột có chút phát huy thất thường.

Albert mím môi: “Cậu đã tiếp nhận bọn họ, lại vì sao không thể nhận tôi? Đường Phong, đây là đáp án của cậu sao, tôi không rõ cũng không hiểu, nhưng đây là không đúng, bởi vì tôi mới là người chân chính quan tâm cậu.”

“Đúng vậy, hiện tại tôi thích cậu, vậy còn cậu? Chẳng lẽ cậu đối tôi không có chút cảm giác nào sao? Cậu có, chỉ là cậu e ngại bước vào thế giới của tôi, nơi này tuy rằng thoát nhìn hắc ám, nhưng trong thế giới hắc ám cũng có ấm áp cùng quang minh.” Albert xoay người ôm cậu lên.

Nguyên bản bọn họ đang ở trong phòng khách rộng rãi luận bàn tỷ thí, kỳ thật khoảng cách đi đến phòng ngủ cũng không xa, nhưng Albert cũng không có đi phòng ngủ, chỉ là đem Đường Phong thả lên sofa.

“Anh thật sự muốn làm?” Thân thể tiếp xúc đến sofa mềm mại, Đường Phong ngửa đầu nhìn mỡ nam nhân đang thoát quần của cậu.

Điều này cùng những gì trong tưởng tượng của cậu không giống nhau, Đường Phong căn bản không nghĩ đến Albert sẽ đối cậu nảy sinh ra xúc động nguyên thủy nào đó, cậu nguyên tưởng rằng cái loại có tính khiết phách tinh thần yêu thích những thứ đẹp đẽ như Albert, sẽ không muốn cũng không thích sinh ra tiếp xúc thân thể thân mật.

Cậu quả nhiên vẫn là suy nghĩ rất đơn giản.

Lúc này đây Đường Phong sai lầm rồi, hơn nữa là mười phần sai.

Theo từ này đến giờ, mặc kệ cậu nói gì thì Albert cũng không hề có biểu hiện một chút ý tứ lùi bước hay dừng tay.

Đối với câu hỏi của Đường Phong, Albert dùng hành động làm câu trả lời, nam nhân tóc vàng mắt xanh nhẹ nhàng hôn hôn mắt Đường Phong, hành động ôn nhu này của hắn không hề tương xứng với động tác nơi tay, vuốt ve trực tiếp lại quá mức thô lỗ thiếu chút nữa khiến Đường Phong nhin không được mà hét lên.

“Nhẹ chút!”

Thật sự là đòi mạng.

“Là tôi có chút xúc động.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng tay Albert lại không hề giảm nhẹ lực đạo, dưới khiêu khích của nam nhân thân thể Đường Phong bắt đầu nóng lên, trên gương mặt cũng hiện ra một tầng đỏ ửng mỏng manh, cả

người đổ bình như là được ướp trong hoa đào lại như vừa được vớt lên từ trong nước, nói không nên lời dụ hoặc lòng người.

Trong không khí phẳng phất như đang chảy ra một cỗ hương vị ngọt ngào, vị ngọt này theo đầu lưỡi tràn ngập nhũ dầu, cho đến khi trạc trúng vào tim cậu.

“Anh người này...Ngô!”

Hai tay bị buộc chặt sau người, mười ngón tay run nhè nhẹ mở ra lại mãnh liệt nắm lại thành quyền, từ sâu trong yết hầu phát ra từng tiếng vang dứt quãng, Đường Phong dùng sức nhắm hai mắt ngẩng đầu lên, chiếc cổ thon dài ở trong không khí tạo ra độ cong hoàn mỹ như của một chú thiên nga đen.

“A a...” Dứt quãng run rẩy than nhẹ, trên người cậu bao trùm một tầng mồ hôi mỏng manh, thân thể có chút mệt mỏi mà xụi lơ, chưa được bao lâu liền tiết như vậy, làm một nam nhân mà nói đúng là có chút mất mặt.

Một nửa đổ cho vài ngày đều gặt gao ghen trong cuộc sống khắt khe cao độ, một nửa đổ cho người nam nhân Albert có độ nguy hiểm cấp S này.

Kích thích cứ như vậy mà đến.

Bây giờ còn không phải lúc để Đường Phong sàu não tự tôn nam nhân của cậu, kế tiếp tự tôn nam nhân của cậu lập tức đã tiến vào trong vực sâu không đáy.

Đối với Albert, vĩnh viễn đừng hi vọng có thể đoán được nam nhân nguy hiểm này.

“Cáp a” Sâu trong yết hầu tràn ra tiếng kêu bén nhọn ngấn ngủi, Đường Phong hít sâu một hơi, cau mày nói, “Mở trối cho tay tôi, tề rần hết rồi.”

Albert tuyệt không ôn nhu!

Được như ý nguyện, hai tay Đường Phong được Albert giải khai, tùy theo đó mà đến là tiến công chuyên chú mà lại hỗn loạn của nam nhân.

Có bao nhiêu lâu không trải qua sự x yêu cuồng dã như vậy?

Ngay cả gia hỏa thích dính người như Charles, tuy rằng Lục Thiên Thần cũng là cảm thú mặc áo, nhưng đều không giống Albert có được ý tứ cuồng dã nguyên thủy như vậy, mỗi một lần tiến công cùng lui về phẳng phất đều phải đoạt lấy hết tất cả sinh mệnh mà mình có được.

Có chút điên cuồng, mỗi lần Albert va chạm đều đem lý trí trong óc cậu đánh bay ra ngoài ngoài, cho đến cuối cùng cái gì cũng không còn, không có đi tự hỏi làm thế nào đi ứng đối Albert, không có đi nghĩ về tình huống có thể phát sinh sau khi bọn họ phát sinh quan hệ mà phân biệt muốn làm gì.

Chỉ còn lại đứt quãng rên rỉ cũng va chạm không ngừng ở dưới ánh mặt trời chiếu xạ qua cánh cửa thủy tinh, cùng với phản ứng của thân thể theo bản năng.

Albert là ma quỷ, đang ở trong bóng tối liền đem cậu kéo xuống.

Nước biển ngoài thành Venice gào thét dâng trào, điên cuồng va chạm vào bờ nham thạch, cuối cùng thủy triều thối lui, chỉ để lại một thân mồ hôi cùng dư vị lan tràn.

Này không thích hợp, cũng không hẳn là.

Đường Phong nhắm mắt thở phì phò, cánh tay đặt lên trên mặt.

Cậu không phải là người bảo thủ, nhưng là không có nghĩa cậu là người tùy tiện.

Thật là điên cuồng, cậu thật sự cùng Albert xảy ra quan hệ, sau Charles cùng Lục Thiên Thần lại thêm một phần tử nguy hiểm.

“Này xem như xúc động của anh sao?” Yếu hầu có chút đau, giống như bị lửa thiêu đến bốc hơi nước.

Đường Phong hơi hơi nâng lên mắt nhìn nam nhân đang cúi người nhìn cậu, tùy ý thoáng nhìn, trên đất đều là hỗn độn quần áo của cậu cùng hần, Albert không nói chuyện, chỉ là vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má cậu, sau đó ôm người đang thân thể trần trụi ngồi bên cạnh.

Không thể để cứ xấu hổ như vậy, Albert rất nhanh cho người đi vào thu thập đồng hỗn độn đầy đất, hần tùy tiện vây quanh hông bằng khăn tắm, đối nam nhân cũng vây khăn tắm nằm trên sofa hỏi: “Có thể đứng lên không?”

Đương nhiên, chỉ là làm một ít yêu quá mức kịch liệt mà thôi, cũng không phải bị thương.

“Ân” Đường Phong gật gật đầu.

“Đi tắm một chút, thợ may đã đến.” Giống như không có biến hóa đặc biệt, Albert lấy giọng điệu bình thường nói.

Albert cùng Đường Phong chưa từng tắm cùng nhau, cũng sẽ không giống Charles thích quần người, bọn họ đều ở phòng tắm tự mình tắm rửa, như thế cho Đường Phong cơ hội tỉnh táo lại.

Ngồi trong nước ấm lau người, tầm mắt chạm đến một ít xanh tím trên người khó tránh khỏi có chút tạm dừng.

Thở dài, lại thở dài.

186. Chương 186 - Sát Thủ Tiểu Ác Ma

Bây giờ cũng không biết nên làm gì, cứ đi một bước tính một bước.

Tắm rửa một thân nhẹ nhàng khoan khoái, Đường Phong tùy tiện thay một bộ quần áo ở nhà, lúc đi ra phòng tắm thì Albert đã ngồi ở phòng khách, cậu không tự chủ được mà hướng sofa liếc mắt một cái, sạch sẽ, không có một chút hỗn độn hoặc là dấu vết đặc biệt không nên tồn tại.

Quét tước thật sự sạch sẽ, Đường Phong âm thầm cười khổ.

Thấy Đường Phong đi ra, Albert mặc áo tắm ngồi bên cửa sổ uống cà phê Mandheling chỉ là ngẩng đầu hướng cậu mỉm cười: “Đi đo đạc một chút, ngày mai là có thể lấy quần áo.”

Vẫn là không có đặc biệt quan tâm hay đặc biệt lạnh lùng như cũ, thái độ đối người khác vẫn là mờ ảo khó lường như thế.

Được rồi, trước đo đạc đã.

Nếu ngay cả kinh nghiệm, lịch duyệt thông minh tài trí hai đời của mình đều không có biện pháp giúp mình vượt qua cửa ải khó khăn, vậy chỉ có thể coi là vận mệnh an bài.

“Tiên sinh, mời qua bên này, phiền toái ngài mở ra hai tay ngang vai, chúng tôi thay ngài đo độ dài rộng của tay áo.” Một lão may ước chừng hơn năm mươi tuổi hướng Đường Phong nói một cách hòa ái.

Đến đây tổng cộng có hai người, trong đó một là lão may cầm thước dây trong tay, còn có một tiểu trợ thủ cầm vở bút đứng một bên.

Lão may đối người rất hòa ái lễ phép, nhưng có thể là hần đối với mỗi khách nhân đều là như vậy, mà tiểu trợ thủ có chút ngốc lảng cùng câu nệ, gắt gao nắm bút ghi lại số liệu.

Đường Phong đi qua, dựa theo lời lão may nói mà đem hai tay mở ra, đối phương bắt đầu đặt tay lên vai cậu, một đầu thước dây đặt trên vai phải cậu, một chỗ khác vốn là trên vai trái, nhưng lão may này lại đột nhiên dùng thước dây vòng qua cổ cậu.

“Ngô!”

Cơ hồ là đồng thời, Đường Phong lập tức thúc khuỷu tay ra sau, khuỷu tay đánh lên ngực đối phương truyền đến một trận kêu rên, kêu rên kia đương nhiên sẽ không phải là của Đường Phong vọng lại, nhưng là một lão may năm sáu mươi tuổi hẳn là không có được lồng ngực rắn chắc như vậy.

Chỉ là nghi hoặc trong nháy mắt như vậy, lão may đã đem hai tay cậu bắt chéo ra sau.

Cổ bị siết phát đau, thậm chí có chút không thở nổi, Đường Phong nhịn không được ho khan hai tiếng, sao lại thế này, lão may lại đột nhiên biến thành sát thủ, là tới ám sát Albert?

Đối với thủ đoạn làm việc của Albert, dù tận mắt thấy sát thủ đặc công đến tấn công nam nhân thì Đường Phong cũng không cảm thấy kinh ngạc, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu không cần trở thành pháo hôi, hơn nữa còn là mới mấy phút sau khi phát sinh quan hệ cùng Albert.

Bọn vệ sĩ trong phòng nhanh chóng phản ứng, tuy rằng một đám đều lấy súng nhắm vào lão may cùng tiểu trợ thủ, nhưng ai biết súng này có thể hay không hơi lệch vị trí liền nhắm vào trên người Đường Phong?

“Không được cử động!” Tiểu trợ thủ ngơ ngác trong một giây liền biến thành một sát thủ ác ma, một phen đem lưỡi dao bạc mỏng như lá liễu đặt trên cổ Đường Phong.

“Tôi không hề động.” Đường Phong đành chỉ giây dựa, nắm đám thịt không đánh lại lưỡi dao, trứng gà chơi với đá cũng chỉ là một thân vỡ nát.

Albert vẫn thản nhiên ngồi uống cà phê trước bàn như cũ, hần nhẹ nhàng uống một ngụm cà phê sau đó chậm rãi đem tách cà phê đặt lên bàn, mỉm cười nhìn tiểu trợ thủ kia: “Sát thủ bài danh số ba thế giới Tiểu Ác Ma, tới là muốn mạng của tôi?”

Thật đúng là kêu Tiểu Ác Ma, Đường Phong âm thầm nói thầm, tên cùng người tuổi trẻ vừa lùn vừa nhỏ gầy này rất xứng.

“Mạng của anh tôi không muốn nổi, tôi chỉ thu tiền người khác đến lấy mạng hần mà thôi.” Nhếch miệng lộ ra một hàm răng trắng, Tiểu Ác Ma một phen kéo qua tay Đường Phong nắm chặt, ngay sau đó lưỡi dao trong tay liền tiếp cận cổ tay cậu, nhẹ nhàng trượt qua, trên cổ tay trắng nõn liền xuất hiện một đạo vết máu mỏng như tơ hồng.

Thật sắc bén, phỏng chừng thật sự vung xuống sẽ đem tay cậu chặt đứt.

Đường Phong cũng không dám động, dứt tay dứt chân đối cậu mà nói còn không bằng trực tiếp cho cậu một dao thống khoái, về phần lời Tiểu Ác Ma nói muốn giết cậu, Đường Phong tuyệt không tin tưởng.

Nếu là sát thủ số ba thế giới, như thế nào có thể vì giết một người mà đem mình bại lộ, Tiểu Ác Ma chỉ là đang đe dọa Albert đi, nhưng người nam nhân kia sẽ bị đe dọa đến sao?

Đường Phong nhìn về phía Albert, Albert không có nhìn cậu, mà là nhìn Tiểu Ác Ma.

“Vậy vì sao cậu còn chưa lấy mạng của cậu ấy?” Albert nhìn như tùy ý hỏi, đồng thời hần hướng vệ sĩ trong phòng vẫy tay, “Buông súng xuống, chúng ta không cần đối đãi khách nhân như vậy.”

“Lấy mạng của hần nhanh như vậy sẽ không còn lạc thú gì nữa, tôi thích chậm rãi tra tấn người, nhất là đối với loại tao nam nhân tôi xem không vừa mắt.” Tiểu Ác Ma nâng cằm có ý chỉ liếc mắt Đường Phong, ngữ khí không tốt, “Anh nói có phải hay không, tao nam nhân?”

“Tôi gọi là Đường Phong, tiểu đầu đinh.”

Cậu chọc ai nha, mới nói xong thì trên cổ tay liền truyền đến cơn đau nhè nhẹ, lưỡi dao lại cắt sâu vài phần, máu đỏ tươi giống như từng sợi tơ hồng chảy dài xuống ngón tay cậu rồi nhỏ giọt trên mặt đất.

“Tôi sẽ đem đầu lưỡi anh cắt bỏ, sau đó đem anh cho một đám nam nhân xấu xí ngoạn, anh cái đồ tao nam nhân.” Tiểu Ác Ma lại còn bồi thêm một câu, “Còn phải đem mặt anh hủy đi, đỡ cho anh đi chung quanh câu dẫn người.”

Tôi cũng không có a.

Đường Phong âm thầm thở dài, cậu khi nào thì câu dẫn người, như thế nào mà vô ý trêu chọc ai đó.

“Cậu cảm thấy cậu có thể đi ra nơi này sao, Tiểu Ác Ma?” Tầm mắt Albert hơi hơi dừng lại trên cổ tay đang đổ máu của nam nhân một giây.

Lúc này Tiểu Ác Ma huy lưỡi dao đến trước mặt Đường Phong, chỉ kém vài phân sẽ cắt vào mặt cậu: “Anh cảm thấy tao nam nhân này có bao nhiêu máu để chảy a? Albert tiên sinh, để chúng tôi rời đi, hoặc là trước đó tôi đem hấn cắt nát?”

“Cậu cảm thấy tôi sẽ để ý sao?”

Lúc Albert nói những lời này Đường Phong nhẹ nhàng chớp mắt, biết đối phương không thể nắm lấy là một chuyện, nhưng là khi người vừa mới cùng một nam nhân thân thiết xong liền nghe đến loại lời nói không biết thật giả này, thủy chung trong lòng sẽ có chút không thoải mái.

Cậu âm thầm cười khổ.

“Nếu anh không cần, hiện tại tôi đã là một khối thi thể vỡ nát nằm trên đất, mà không phải thoải mái đứng chỗ này chuẩn bị đem tao nam nhân này hủy đi.” Tiểu Ác ma cười hì hì vung vẩy dao nhỏ.

Albert cười tà đứng lên: “Đúng vậy, tôi để ý nam nhân này, cho nên mời cậu không cần lại vũ nhục cậu ấy, cũng không cần lưu lại thêm một vết thương nào nữa trên người cậu ấy, bởi vì tôi sẽ tức giận, Tiểu Ác Ma.”

Cư nhiên thản nhiên thừa nhận như vậy?

Đường Phong nhìn vào mắt Albert, người sau lúc này mới đặt tầm mắt lên người cậu.

“Nghe được thổ lộ của tôi nên kinh ngạc sao? Đường Phong của tôi, tôi rất đau lòng khi cho tới bây giờ cậu vẫn không cho rằng tôi sẽ không thương tổn cậu, hoặc là cho rằng tôi đối cậu chỉ là một loại si mê không sao cả,” Albert vươn tay, ngón tay ở giữa không trung nhẹ nhàng điểm điểm, hấn dời tầm mắt nhìn về phía Tiểu Ác Ma, “Tiểu Ác Ma, trên thế giới này không có thứ hạng không bao giờ thay đổi.”

Khóe miệng khẽ nhếch, tốc độ nói chuyện của Albert không nhanh không chậm, thanh âm không lạnh cũng không nóng, nhưng lại luôn mang theo nồng đậm ý tứ nguy hiểm.

“Anh đây là đang uy hiếp tôi?” Tiểu Ác Ma đem dao lượn vòng theo mặt Đường Phong.

“Hiện tại là cậu đang uy hiếp tôi.” Môi mỏng khẽ mím, Albert chỉ cửa phòng khách sạn, “Đi thôi.”

“Anh sẽ ở thời điểm chúng tôi xoay người nổ súng sao?” Tiểu Ác Ma cười lạnh một tiếng, bắt đầu kèm hai bên Đường Phong chậm rãi lui về phía cửa, một bên đối Đường Phong nói, “Anh có phải vừa cùng hấn lên giường hay không a, nhìn hấn bảo bối anh như vậy thật đúng là không bình thường a.”

Người này sẽ không ngậm miệng lại trong chốc lát sao? Đường Phong lui theo.

Albert thủy chung đứng tại chỗ nhìn, cười tà nhìn Đường Phong.

“Đường Phong của tôi, cậu sẽ một ngôi sao trên lễ điện ảnh Venice, nhưng con đường của cậu còn rất dài, giống như con đường của tôi cùng cậu vẫn lâu dài như cũ, cũng sẽ không vì một lần chia tách này mà chấm dứt, tôi chờ mong ngày cậu trở thành siêu sao chân chính.” Âm thanh nam tính hoa lệ chậm rãi thổ lộ, Albert cho thủ hạ nhường ra một con đường.

Đường Phong cùng lão may và Tiểu Ác Ma dần dần ly khai tầm mắt của Albert, nam nhân thủy chung nhếch khóe môi mang theo tiểu ý cũng dần lạnh lẽo sắc mặt.

“Dem phòng thanh lí sạch sẽ.” Albert liếc mắt nhìn vài giọt máu trên sàn, đó là chảy từ trên cổ tay Đường Phong xuống.

“Chủ nhân, cần đuổi theo sao?” Một vệ sĩ tiến lên hỏi.

“Không, để cho bọn họ rời đi, hoa đẹp nhất là sống trong thiên nhiên mà không phải trong nhà kính.” Một lần nữa ngồi xuống ghế, tầm mắt Albert dừng lại trên sofa, không chút để ý nói, “Đường Phong của tôi chung quy sẽ rời đi thế giới của tôi trở lại thế giới của cậu ấy, nhưng hết thấy chỉ là tạm thời mà thôi.”

“Tôi biết cậu ấy sẽ ở Venice rời đi, nhưng...” Ánh mắt nam nhân lạnh lẽo, “không phải phương thức như vậy.”

“Một con chuột cống sinh hoạt trong đường cống âm u bẩn thỉu cũng dám đem móng vuốt chạm vào chí bảo của tôi, thật sự khiến người ta cảm thấy không vui a.” Albert nhếch lên ngón trỏ tay phải, “Nói cho số 1, hắn có thể bắt đầu hành động, tôi không hi vọng tương lai có càng nhiều chuột cống đến gây rối tôi.”

“Vâng.” Một thủ hạ lĩnh mệnh mà đi.

“Chủ nhân, cần âm thầm giám thị Đường tiên sinh sao?”

“Sau khi số 1 hoàn tất hành động, để cho hắn đi tiếp cận Đường Phong đi.”

187. Chương 187 - Lời Nói Thật Lòng

Sớm đã có xe chờ dưới lầu của khách sạn, sau khi ly khai khách sạn, Đường Phong đã bị mang vào trong xe, từ lúc bọn họ rời đi đến dưới lầu, Albert thật sự không có cho người đuổi theo.

“Sợ sao? Ha ha, Albert nói nghe hay như vậy, kỳ thật là không nghĩ chỉ vì một tao nam nhân như anh mà đắc tội Tiểu Ác Ma tôi mới thả chúng ta đi, như vậy tôi sẽ giết anh.”

Cửa xe đóng lại, người cùng cảnh vật hai bên cửa sổ nhanh chóng xẹt qua.

Đường Phong không để ý đến Tiểu Ác Ma ngồi bên trái cậu, thẳng chuyển hướng nhìn “lão may” ở mặt khác, vươn tay đi sờ mặt nam nhân: “Có phải cũng là mặt nạ giống như của Albert hay không?”

“Uy! Tôi đang nói chuyện với anh đó!”

Sát thủ tính tình táo bạo vươn tay muốn bắt Đường Phong, nhưng có người so với hắn động tác càng nhanh, “lão may” một phen chặn Tiểu Ác Ma, trong miệng phát ra thanh âm trẻ tuổi lại quen thuộc: “Tiểu Ác Ma, đủ, không cần thật quá đáng.”

“Thiết! Sớm như vậy liền bại lộ, nhảm chán a.” Miệng sách một tiếng, Tiểu Ác Ma gồi hai tay lên sau đầu rầm rì, “Lục Thiên Thần, anh liền chỉ có chút bản sự như vậy, đối với loại tao nam nhân bị người khác chơi đùa liền thích như vậy a?”

“Nhiệm vụ đã kết thúc, Tiểu Ác Ma, câm miệng của cậu lại.” Vươn tay đem mặt nạ phẳng chân kéo xuống, Lục Thiên Thần nhìn về phía Đường Phong, khóe miệng hàm chứa một phần cười khổ nói: “Không có việc gì.”

Lục Thiên Thần cúi đầu kéo tay Đường Phong qua, từ trong một rương nhỏ trong xe lấy ra thuốc cùng băng gạc, băng bó vết thương cho cậu.

“Hừ, hung cái gì mà hung, tôi còn không phải vì diễn trò cho càng thêm thật sao, người nam nhân này không phải diễn viên sao? Đường tiên sinh, anh nói tôi nói đúng hay không?” Cắt người khác một dao còn hỏi thoải mái sao, vấn đề Tiểu Ác Ma hỏi làm cho Đường Phong có chút bất đắc dĩ.

“Đừng để ý tới hắn.” Lục Thiên Thần nghiêng người đem Đường Phong kéo đến ngồi bên cạnh cửa xe, chính mình ngồi ngăn cách giữa Tiểu Ác Ma cùng Đường Phong, không để hai người ngồi cạnh nhau.

Có một ít người có thể cùng người trở thành bạn bè ngay sau đó lại đâm người một dao, người như vậy chính là sát thủ.

Cho dù nhóm của hắn đã là bạn bè nhiều năm, Lục Thiên Thần đối Tiểu Ác Ma vẫn không có trăm phần trăm yên tâm, đây là vì sao làm một người ủy thác hắn cũng sẽ đi theo Tiểu Ác Ma cùng đi tìm Đường Phong.

Một khi tình thế không đúng, ít nhất hắn có thể thay đổi hành động.

“Vừa rồi siết cậu đau đi?” Lục Thiên Thần tiến qua xem xét vết dây trên cổ cậu, lúc đầu đem thước dây siết cổ Đường Phong hắn có hơi dùng lực, sau đó không hề dùng lực nữa, nhưng trên cổ Đường Phong vẫn để lại một đường hồng ngân nhọt nhọt.

Đường Phong lắc đầu: “Không có việc gì, một chút liên tốt.”

“Anh ta là nam nhân cũng không phải cô nương mềm mại, anh lo lắng như vậy làm gì, được rồi, đừng nhìn tôi như vậy, tôi chỉ là cắt vỡ da anh ta một chút mà thôi, cũng không phải cắt rời tay anh ta, đau lòng cái gì a, khó coi.” Tiểu Ác Ma đem đầu xoay đi, không nhìn tới hai nam nhân bên cạnh.

Đường Phong cười khở, Lục Thiên Thần tới rất đột nhiên, đột nhiên đến mức hiện tại cậu không biết mình nên có phản ứng gì, nói xác thực hơn, cậu không biết nói gì cùng đối phương, nhất là vừa trải qua một ít chuyện loạn thất bát tao.

Lục Thiên Thần cũng không nói gì, chỉ là sau khi thở dài một tiếng cho Đường Phong một cái ôm rắn chắc.

“Tôi không sao.” Đường Phong cho Lục Thiên Thần một cái ôm ngược lại, nam nhân này thật lo lắng cho cậu đi, bằng không cũng sẽ không đến đây tìm cậu.

“Đừng quá cậy mạnh, tôi biết cậu rất lợi hại cũng rất hiểu chuyện, nhưng ngẫu nhiên yếu thế cũng sẽ không sao.” Lục Thiên Thần nhẹ nhàng vuốt ve hai má cậu, tựa hồ có chút cảm thán.

Đường Phong nghe xong chỉ cười, cũng không cự tuyệt ý tốt của đối phương: “Vậy nhượng tôi dựa vào một lát đi.”

“Bả vai của tôi tùy thời đều hoan nghênh cậu.” Lục Thiên Thần cong khoe miệng.

“Buồn nôn.” Tiểu Ác Ma lỗi thời phun ra một câu, chỉ là không có người để ý đến hắn.

...

...

Đường Phong ở chỗ Albert đã tắm qua vừa chạy về tới khách sạn do Lục Thiên Thần an bài lại chạy vào phòng tắm, cậu nằm trong bồn tắm lớn đầy nước, không nhúc nhích nhìn màn hình treo trên vách tường, trên màn hình đang chiếu một bộ phim hài, xem đến chỗ buồn cười, Đường Phong liền nhịn không được nở nụ cười.

Tắm rửa cùng xem phim là biện pháp tốt giúp tinh thần của cậu trở nên thoải mái, tiến hành đồng thời lại càng tốt hơn.

Tắm cũng tắm đủ, phim cũng đã xem xong, người đến lúc ra ngoài.

Lúc Đường Phong đi ra phát hiện quần áo của mình đã được thay đổi thành một bộ mới tinh, bộ vừa mặc không biết đã đi nơi nào, sau khi cậu mặc quần áo xong liền phát hiện quần áo kia nằm trong thùng rác.

“Kia thế nhưng là chất vải tốt.” Thật sự lãng phí, như thế nào lại ném?

“Tôi có thể mua cho cậu cái tốt hơn.” Lục Thiên Thần vẫn ngồi tại phòng khách, nơi nào cũng không đi.

Đường Phong chỉ là nở nụ cười một chút, sau đó đi qua ngồi đối diện với Lục Thiên Thần: “Quần áo tôi có thể tự mình mua, nhưng tiết kiệm là một thói quen tốt, Tốt lắm Lục Thiên Thần, đừng nhìn tôi như vậy, tôi tốt lắm, không có bị Charles ngược đãi cũng không có bị Albert tra tấn, trên thực tế bọn họ đối tôi đều coi như tương đối tốt.”

“Cậu luôn dễ ở chung, dễ nói tốt cho người khác như vậy sao?” Buông xuống báo chí không biết có nhìn hay không trong tay, Lục Thiên Thần khẽ cau mày nhìn cậu.

“Tôi không phải người dễ ở chung dễ nói tốt cho người khác, đã ở chung với tôi một đoạn thời gian anh cảm thấy sao?” Đường Phong cười rót cho mình một ly nước, uống một ngụm nhuận nhuận yết hầu, nói: “Cảm ơn anh đã mang tôi đi ra, Lục Thiên Thần, anh xem như là người hiểu tôi nhất, có chút việc tôi cũng chỉ có thể nói trước mặt anh.”

“Cậu đương nhiên có thể nói.”

Lục Thiên Thần đứng lên ngồi xuống bên cạnh Đường Phong, tay nhẹ nhàng đặt lên eo cậu.

“Có cái gì muốn nói liền nói ra, tôi nguyện ý nghe cậu nói, cũng vui vẻ giữ bí mật giúp cậu.” Cuối cùng một câu dẫn theo một ít hương vị khác, chỉ có hắn cùng cậu biết được bí mật không thể tưởng tượng này.

Cho tới bây giờ Đường Phong cũng hiểu được Lục Thiên Thần quả nhiên không phải người bình thường, cái loại chuyện trọng sinh mang sắc thái thần kỳ này cũng có thể nhận.

“Từ Albert nơi đó đi ra, vì thể hiện tại tôi ở tại nơi này của anh, đối tình cảnh của tôi mà nói tựa hồ không có bao nhiêu khác biệt,” Cúi đầu nhẹ nhàng cười khổ, Đường Phong thở dài dựa lưng vào sô pha, “Lúc đầu tôi vì bảo toàn chính mình, cố gắng ép chính mình đi tiếp nhận Charles, bởi vì Charles là người tính ra không tệ, thậm chí có thể nói vĩ đại, cho nên việc tiếp nhận cũng không tính quá khó khăn.”

“Thực xin lỗi.” Lục Thiên Thần cư nhiên giải thích.

“Đừng như vậy, nghe tôi nói đã.” Đường Phong tiếp tục nói, “Có đôi khi tôi lại nghĩ, nếu lúc đầu tôi gặp không phải một Charles hài hước vui vẻ, mà là một người đáng sợ cổ quái lại biến thái nào đó, tôi còn có thể ẻo bản thân kiên trì tiếp hay không, thậm chí từ bên trong còn tìm ra một ít thú vui.”

Đường Phong mỉm cười đem đầu chuyển hướng Lục Thiên Thần hỏi: “Nghe tôi nói như vậy có cảm thấy thất vọng hay không, tôi cư nhiên là một nam nhân như vậy, tùy tùy tiện tiện liền đối vận mệnh cúi đầu.”

“Đối vận mệnh cúi đầu hoặc ngẩng đầu, đứng chỗ cũ không thay đổi, không có gì đáng giá khích lệ cũng không có gì đáng giá phê phán, đối với tôi mà nói, cậu sẽ không khiến tôi cảm thấy thất vọng, lại sẽ làm cho nơi này của tôi cảm thấy đau.” Nắm tay cậu đặt tại ngực trái của bản thân, Lục Thiên Thần cũng không tiến hành càng thêm nhiều hành động thân mật, chỉ là nắm như vậy.

“Không tất yếu đau, kỳ thật mặc kệ là Charles, anh thậm chí là Albert trong miệng các anh là đại biến thái, đều không có thật sự tổn thương qua tôi, kỳ thật tôi đã tính là may mắn.” Đường Phong nói xong, cậu không có nói sai, không phải cậu cố ý vì chiếm được hảo cảm của Lục Thiên Thần hay cái gì khác.

Cậu nhìn thấy rất nhiều người trải qua rất nhiều bi thảm, đùa bỡn thân thể người khác, đùa bỡn cảm tình, thậm chí là lâm vào trả giá đại giới cực lớn.

Mà cậu thì sao, mặc kệ đã trải qua cái gì, ít nhất hiện tại Lục Thiên Thần cũng tốt, Charles cũng thế, thậm chí cả Albert khiến cậu sờ không rõ đối cậu đều nhiều ít cũng có chút cảm tình bên trong.

Nhưng là, có một số việc cậu vẫn muốn nói ra.

“Nhưng tôi không thích loại trạng thái hiện tại này, anh, Charles thậm chí là Albert, mặc kệ tôi đi tới nơi nào đều cảm thấy chính mình bất quá là từ một lồng sắt này nhảy vào trong một cái lồng sắt khác, Lục Thiên Thần, anh hiểu những gì tôi nói không?”

Mà cậu cũng chỉ có thể nói với Lục Thiên Thần người hiểu cậu nhất mà thôi.

Albert đại khái sẽ không để ý tới, thậm chí còn có thể đem ra một bộ lý luận cãi lại cách nói của cậu, mà Charles chỉ biết làm việc xấu với cậu.

“Tôi nghĩ muốn cuộc sống thuộc về chính mình, chân chính thuộc về chính mình.” Cuối cùng Đường Phong vẫn đem ý của cậu biểu đạt ra, “Sau khi lễ điện ảnh Venice kết thúc để cho tôi rời đi, làm một người độc lập, một Đường Phong chân chính.”

“Tốt lắm Lục Thiên Thần, đừng nhìn tôi như vậy, tôi vẫn là nhân viên của anh, trước khi hợp đồng chưa kết thúc sẽ không đi ăn máng khác.” Đường Phong cười mở vui đùa, cậu cùng đợi Lục Thiên Thần cho hắn hồi phục, “Như vậy đáp án của anh là gì?”

“Nếu đây là ý nguyện của cậu, tôi sẽ đồng ý.” Lục Thiên Thần hơi nheo mắt lại, vươn tay ôm lấy cậu, “Cậu đương nhiên là chính cậu, tôi sẽ không đem cậu nhốt lại.”

“Cám ơn.”

Về phần Charles cùng Albert, Đường Phong cũng không quá lo lắng.

Khi tất cả mọi người rời đi khỏi bên người cậu, cũng là một loại cân bằng.

188. Chương 188 - Lễ Điện Ảnh Venice

Ở khách sạn nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm hôm sau Đường Phong bắt đầu lục tục tiếp nhận phỏng vấn từ truyền thông, lúc Đường Phong còn cùng mấy nam nhân đây đưa không rõ hơn nữa còn trải nghiệm một phen sinh hoạt tại hắc đạo, thì trong nước sớm đã đem ánh mắt nhắm vào cậu khi tham gia bộ điện ảnh Hollywood đồng thời còn thành công được đề cử cho cả hai giải thưởng giành cho nam diễn viên.

Sau khi tiếp nhận nhiều cuộc phỏng vấn từ truyền thông, Đường Phong rốt cuộc cảm thấy cậu đã trở lại thế giới bình thường.

Nhất là khi cậu nhìn thấy trợ thủ kiêm người đại diện Tiểu Vũ thì cảm giác này càng sâu, Tiểu Vũ vừa thấy mặt cậu liền cho cậu không ít chỉ trích, dù cho đóng phim thực vất vả, cũng không thể lập tức đi nghỉ phép gần một tháng như vậy.

Nguyên lai lúc cậu mất tích, Lục Thiên Thần đều lấy lý do là cậu nghỉ ngơi sau đóng phim để qua loa tác trách.

Nói tới nói lui, Tiểu Vũ nhìn thấy Đường Phong vẫn là rất vui vẻ, cùng Đường Phong nói không ít những chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay, ngay khi Venice công bố danh sách đề cử giải thưởng sau, không biết đã có bao nhiêu đài truyền hình gọi điện thoại cho công ty, hy vọng khi Đường Phong về nước có thể nhận phỏng vấn của bọn họ.

Lời mời của tạp chí cùng báo chí càng là nhiều không đếm xuể.

“Bốn đại tạp chí trong nước, hiện tại đã có hai cái muốn anh chụp ảnh bìa, phân ra tháng chín cùng tháng mười một, Đường Phong, anh hiện tại thật đỏ!” tiểu Vũ đặc biệt hưng phấn tận dụng thời gian rảnh rỗi đưa cho Đường Phong xem mấy thư mời do mấy chủ biên tạp chí gửi đến.

“Hiện tại trong nước có tứ đại tiểu sinh cùng tứ đại hoa đán, tiêu chuẩn để đạt được một trong những danh hiệu đó là phải lên được cả bốn tạp chí ít nhất một lần, nhưng phải là ảnh mặt bìa, tôi xem không lâu nữa tứ đại tiểu sinh phỏng chừng sẽ tẩy bài. Anh xuất đạo không lâu liền lên mặt bìa của hai đại tạp chí, hiện tại lại có đề cử trên người, nếu có giải thưởng, về sau chính là thẳng một đường.”

Tiểu Vũ đối người của mình nói chuyện coi như chân thật, không giống một số người đại diện đặc biệt sùng ngôi sao, tùy tiện cầm một giải thưởng nhỏ liền thổi lên tận trời.

Người đại diện chân chính tốt với người sẽ không đem người phúng đến chết.

Dựa theo tư lịch hiện tại của Đường Phong đến xem, cho dù được ảnh để ở Venice thì cũng chỉ là mới mở đường mà thôi, trong nước không phải không có người đạt được ảnh để Venice, người cầm được Ảnh Đế-hậu sau đó mai danh ẩn tích cũng không ít.

Hơn nữa so với những lễ điện ảnh quốc tế khác, lễ điện ảnh Venice ở trong nước có lực ảnh hưởng thủy chung hơi ít hơn một chút.

Trên thế giới này không lo không có người một lần liền nổi tiếng, khó có được là ngôi sao đó sẽ không biến mất ngược lại vẫn nổi tiếng đi xuống, mỗi một năm ở các lễ điện ảnh đều sẽ sinh ra các Ảnh đế Ảnh hậu, nhưng khắp thế giới có thể xưng siêu sao thì chỉ là một nhóm nhỏ mà thôi.

“Đường còn dài lắm, đúng rồi Tiểu Vũ, lúc tôi không ở đây có lời mời kịch bản nào không?” Đây mới là vấn đề Đường Phong quan tâm nhất.

“Có mấy cái tôi xem cũng không tệ lắm, đến tối sau khi đi thăm dò về tôi sẽ đưa anh xem, những cái không sai tôi đều đánh dấu, anh nhìn nhiều một chút, cơ bản đều do vài đạo diễn danh tiếng mời.”

Đường Phong gật gật đầu, quả nhiên vẫn là có được chút danh khí thì về sau kịch bản tìm tới cửa mới có thể càng nhiều, cũng có thể lựa chọn đường sống.

Buổi tối là lễ khai mạc thảm đỏ, buổi chiều Đường Phong liền cùng Lục Thiên Thần đi đến một cửa hàng chuyên bán các nhãn hiệu thời trang nổi tiếng thế giới để lựa chọn quần áo, Lục Thiên Thần kéo đến nơi đây vì nơi đây chuyên làm tài trợ, chẳng những có thể tùy tiện chọn còn có thể thuận tiện thì mặc luôn về nhà.

Đối với trang phục thảm đỏ Đường Phong cũng không có yêu cầu đặc biệt gì, dù sao cũng không phải nữ ngôi sao, cậu tùy tiện tìm một bộ thuận mắt làm lá cây đi.

Cuối cùng Đường Phong lựa chọn một bộ quần áo tây trang ám sắc có kẻ sọc, có chút phong vị England, lại mang đồng hồ đồng dạng, người này sau khi ăn mặc liền toát ra một cổ phong phạm của siêu sao.

Lời này là do Tiểu Vũ nói.

Buổi chiều Đường Phong sẽ cùng tổ ekip cùng nhau đi lên thảm đỏ tham gia khai mạc, trước đó mọi người sẽ gặp nhau, khi xe chạy đến khu nghỉ ngơi thì Đường Phong liền thấy được đạo diễn Lý Ngụy cùng vợ của ông, và diễn viên chính Kino.

Kino vừa thấy Đường Phong đến liền mỉm cười vẫy vẫy tay, cậu nhanh chóng đi qua.

“Cậu thật đẹp trai a, không cần đi chung với tôi, vì sự nổi bật của tôi sẽ bị cậu cướp đi.” Giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, Kino vẫn giống như quá khứ lạc quan lại thích nói đùa, tươi cười sáng lạn luôn khiến nam nhân này tràn ngập mị lực.

“vậy anh cần phải cách tôi ít nhất là một vạn tám ngàn km như vậy mới xa được.” Đường Phong cười đùa trở về.

Chuyện hôm đó hẳn là Harvey không có nói cho Kino, Đường Phong hơi chút nhẹ nhàng ôm ôm Kino, thủy chung dẫn theo chút ý tứ hàm xúc xin lỗi.

Vốn Kino có chỗ không đúng, nhưng tuyệt đối không nên nhận được đối đãi quá phận như vậy, Albert thương tổn không chỉ có bản thân Kino còn có người nhà của Kino.

Mà chuyện Đường Phong có thể làm cũng chỉ là một ít như vậy.

Đường Phong thuận lợi được đề cử cho nam chính xuất sắc nhất cùng người mới xuất sắc nhất, mà Kino cũng có được đề cử cho nam chính xuất sắc nhất, song nam chính song song quang vinh đề cử làm cho bộ phim “Ác Ma Đường Mòn” còn chưa công chiếu đã có được chú ý thật lớn, bất quá theo tình huống hiện tại đến xem thì cơ bản là hơi chút cực đoan.

Bởi vì nội dung điện ảnh liên quan đến đoạn tình yêu cấm kỵ của hai tu sĩ trong một tu viện thế kỉ mười chín, cùng với vấn đề chủng tộc mẫn cảm, lúc điện ảnh chưa chiếu phim đại quy mô đã lập tức dẫn phát tranh luận như nước lũ tràn bờ.

Sáng hôm nay lúc Đường Phong xem tin tức liền thấy, giáo hội Thiên Chúa Rome công khai phát biểu, khiển trách lập trường tà ác của phim là đối giáo hội nói xấu trắng trợn, điện ảnh còn chưa công chiếu liền bị mấy quốc gia liệt vào hàng mẫn cảm cấm tiến cử.

Mà một ít tin tức cũng được viết thực kích thích, trong phim có một đoạn kịch tình chưa đến một phút giữa cậu cùng Kino, tin tức miêu tả vô luận là kỹ xảo quay chụp vẫn là cảm quan thừa nhận đều là cực hạn, đều đủ để xưng là một lần cải cách mới cùng đột phá trong lịch sử điện ảnh các phim về đồng tính luyến ái.

Bởi vì phần diễn xuất kỹ càng của họ, một ít báo chí còn cấm chỉ cậu cùng Kino tại phim trường phát hỏa, gần quá hóa thật. Thật sự là muốn có bao nhiêu khoa trương liền có bấy nhiêu khoa trương.

Đương nhiên trừ bỏ những tin tức kỳ kỳ quái quái này, cũng có lời bình đến từ các nhân sĩ chuyên nghiệp.

Lúc trước Kino cơ hồ đều chỉ diễn xuất trong một ít phim thương mại, lúc này vừa diễn phim văn nghệ mới ra tay liền là đề tài kinh thiên động địa, trước đó không thiếu truyền thông cùng chuyên gia cho rằng Kino đã lựa chọn phim sai lầm, thậm chí sẽ vì vậy mà hủy đi sự nghiệp diễn xuất của hắn, bất quá theo đánh giá điện ảnh đến xem, người bình luận điện ảnh đều cho rằng biểu hiện trong phim của Kino rất tốt, tán dương là phần nhiều.

Mà đối “Người mới” Đường Phong, có người bình luận điện ảnh đưa ra đánh giá “diễn xuất kinh diễm”.

Nói ngắn lại, tuy rằng đánh giá phân ra hai cực, nhưng truyền thông chủ lưu đối thực lực bọn họ đều là đánh giá trực tiếp, này coi như là thu hoạch không sai.

Bốn giờ rưỡi chiều, lễ điện ảnh Venice chính thức bắt đầu, bọn người Đường Phong xếp ở vị trí gần trước, đại khái khoảng gần đến năm giờ mới đến phiên mấy người bọn họ đi trên thảm đỏ, trước đó vài nhân viên chủ lực cùng hai diễn viên chính đều nhận phỏng vấn của truyền thông, hoặc là cấp fan điện ảnh kí tên.

Lấy danh khí của Kino, không biết có bao nhiêu fan hô tên của nam nhân, Kino cự tuyệt phỏng vấn của truyền thông mà chạy tới kí tên cho fan.

Mà người mới Đường Phong vẫn là ngoan ngoãn nhận phỏng vấn của truyền thông đi.

Cũng không biết có phải là ảo giác của cậu hay không, cậu cứ cảm thấy lúc này tuy rằng Kino đối cậu coi như nhiệt tình, nhưng luôn có loại cảm giác xa cách, không quá thân cận.

Có phải là do chuyện xảy ra trước đó ảnh hưởng?

Phỏng vấn qua đi, Đường Phong đi đến bên cạnh nghỉ ngơi một chút, thuận tiện vụng trộm ăn chút gì đó, từ khai mạc đến lúc chấm dứt vẫn còn mấy tiếng nữa, mà sau đó cậu thấy được Harvey.

“Tôi chỉ là một fan điện ảnh, thỉnh kí tên cho tôi đi.”

Harvey vừa cười vừa nói đùa đi tới, nam nhân này đã gần bốn mươi tuổi, mà ở tuổi này lại là lúc nam nhân có mị lực nhất, Harvey không có hài hước như Charles, cũng không có mị lực độc đáo như Lục Thiên Thần hay Albert, nhưng dù sao nam nhân này cũng là người Đường Phong từng yêu trước khi chết.

Đều đã qua đi, theo Fiennes rời đi, cậu mang trí nhớ về Harvey cùng nhau mai táng vào trong biển lớn.

“Có một fan như anh thật sự là vinh hạnh của tôi.” Đường Phong cong khóe môi tiến lên tiếp nhận bút cùng vở trong tay Harvey, đây là một bản bút kỳ tinh xảo, là món quà nhiều năm trước Fiennes tặng cho Harvey vì kỷ niệm ngày hai người quen nhau mà đưa cho đối phương.

Harvey cứ nhiên vẫn còn giữ đến bây giờ.

“Kino có khỏe không?” Đường Phong vừa cúi đầu kí tên vừa hỏi.

“Cậu cũng thấy đấy, cậu ấy bây giờ có thể tính là tốt, nhưng dù sao đã trải qua chuyện đáng sợ như vậy vẫn cần một ít thời gian để nó phai nhạt đi, người nhà cậu ấy đã an bài kỳ nghỉ cho cậu ấy, du lịch có thể giúp người quên đi rất nhiều phiền não.” Harvey nhìn tư thế cầm bút của Đường Phong, đột nhiên nói: “cậu rất giống một người bạn của tôi, thậm chí ngay cả tư thế cầm bút cũng giống nhau.”

“Ký xong rồi.” Đường Phong đem vở trả lại cho Harvey, “Bạn của anh đối với anh rất quan trọng sao? Tôi nghe anh đề cập qua rất nhiều lần.”

“Nếu tôi thay cậu giữ bí mật, như vậy mời cậu cũng thay tôi giữ một bí mật đi.” Harvey nhè nhẹ vỗ về bản bút ký có chút xưa cũ trong tay, “Tôi yêu người bạn kia, nhất là khi cậu ấy rời đi tôi, tôi mới biết được cả đời này tôi đều không có biện pháp quên đi cậu ấy, ha ha...”

Trong tiếng cười trộn lẫn một ít khổ sở cùng đau lòng, Harvey hít sâu một hơi lắc lắc đầu: “Rốt cuộc nói ra.”

“Vì sao lại nói điều này với tôi?”

“Có thể là ảo giác, luôn cảm thấy cậu cùng cậu ấy rất giống nhau, có rất nhiều lời chưa kịp nói cùng cậu ấy đã nghĩ nói cho cậu.”

“Anh muốn nói gì với anh ấy?”

“Tôi yêu cậu ấy, vẫn luôn yêu cậu ấy, nhưng là thực xin lỗi, tôi không có thực hiện lời hứa bồi cậu ấy đến cuối cùng...Tôi muốn cùng cậu ấy nói tiếng “thực xin lỗi”, nhưng điều này trừ bỏ làm cho tôi hơi chút tâm an bên ngoài thì không có tác dụng gì khác, cậu ấy cũng sẽ không tỉnh lại, tôi cũng không có cơ hội đi bù lại hết thấy.”

Như thế nào mỉm cười đi xong thảm đỏ, như thế nào tiếp nhận phỏng vấn, như thế nào ngồi trên ghế tham gia nghi thức khai mạc, toàn bộ quá trình tựa hồ đều rất nhanh.

Lúc chủ tịch của lễ điện ảnh còn đang đứng trên đài nói chuyện, suy nghĩ của Đường Phong vẫn còn dừng lại ở những lời nói của Harvey, bất đồng lựa chọn mang đến bất đồng kết quả, lúc trước Harvey rời đi cậu lựa chọn sáng tạo cái gọi là gia đình bình thường, hiện tại Harvey có vợ cũng có con, nhưng tựa hồ không hề vui vẻ thực sự.

Cố gắng tạo cho mình một cuộc sống lý tưởng lại thủy chung thiếu một khối, tiếc nuối như vậy vẫn sẽ lưu lại trong lòng cho đến khi tiến vào trong mộ địa.

Một nam nhân không thích nữ nhân lại có vợ, dục vọng sâu trong nội tâm không thể phát tiết chỉ có thể nghẹn, Harvey đối cậu nói rất nhiều, nói đến cuối cùng cũng chỉ là một loại rút cuộc nín nhịn không được mà phát tiết đi.

Fiennes đã chết, quá khứ vĩnh viễn là quá khứ, hiện tại Đường Phong còn phải tiếp tục đi về phía trước, cậu hiện tại đã không còn là người trẻ tuổi ngây thơ cực độ khát vọng tình yêu gia đình kia nữa rồi.

.....

.....

Lễ trao giải cùng lễ bế mạc sẽ diễn ra cùng một ngày, ngay trước khi lễ bế mạc của lễ điện ảnh Venice kết thúc sẽ phát ra những đoạn phim ngắn của các bộ phim được đề cử, trong đó dĩ nhiên bao gồm “Ác ma đường mòn”, ngoài ra còn có một hoạt động “Trung Quốc điện ảnh chi dạ”, Đường Phong làm một mình tinh điện ảnh người Hoa đương nhiên muốn đi cổ động, đương nhiên lại đi thăm dò thêm một lần.

Kino thập phần nỗ lực đồng hành trợ trận, trên thăm dò một mảnh trường thương đại pháo, đèn loang loáng không ngừng, ngay khi hai nam nhân anh tuấn đồng thời đi lên thăm đó không biết đã mưu sát bao nhiêu trái tim.

“Hiện tại thị trường của điện ảnh Trung Quốc càng lúc càng lớn, điện ảnh hợp tác giữa hai nước Trung Mỹ đã tăng mạnh, có lẽ cơ hội hợp tác của chúng ta sau này cũng sẽ càng ngày càng nhiều.” Trên hội trao đổi, Kino cùng Đường Phong trò chuyện.

Điện ảnh Hollywood dùng gương mặt phương Đông làm diễn viên chính cũng không nhiều, trừ bỏ Fiennes, tựa hồ sẽ rất khó tìm ra người thứ hai.

Về phương diện này có rất nhiều nguyên nhân, một ít là do ngôi sao trong nước vạm vỡ chiếm được địa vị trong nước còn không kịp, làm sao có lá gan đi mạo hiểm thị trường nước ngoài càng rộng lớn hơn; Nguyên nhân thứ hai là điện ảnh hợp tác quốc tế chỗ nào cũng cần diễn viên có tiếng Anh lưu loát, mà đối với đa phần diễn viên thì chỗ này rất khó vượt qua.

Cùng với một ít nguyên nhân khác, tỷ như đề tài điện ảnh, không hợp với thị trường vàng vang.

Đường Phong cũng biết cậu gặp được điện ảnh của đạo diễn Lý Ngụy xem như đại vận khí, nhưng trong đó cũng có vài phần hưởng vị của vận mệnh, ngay từ đầu “Ác ma đường mòn” chính là Lý Ngụy tính toán mời Fiennes làm diễn viên chính, hiện tại tuy rằng không phải do Fiennes diễn, nhưng rút cuộc vẫn là “cậu”.

Khiến Đường Phong ngoài ý muốn chính là trên tiệc rượu còn có thể gặp được bạn tốt của Fiennes, ảnh hậu ba mươi bảy tuổi Lan Đạt cùng với Goerge chồng của cô.

“Tôi không thể không nói, làm một người Đông phương lần đầu đến Mỹ quay phim, tiếng Anh của cậu so với tôi còn tốt hơn, cậu nói xem tôi làm sao để làm được như vậy a.”

Mỹ nữ một thân váy ngân bạch mang khí chất của nữ thần chủ động đi hướng Đường Phong, vị đại mỹ nữ đến từ Seattle này vừa bước lên thăm dò có thể nói là độc lĩnh phong tao, đem tất cả quang mang của các nữ ngôi sao khác đều đè ép xuống, mặc kệ khi nào chỗ nào, luôn là một thân diễm quang bắn ra bốn phía.

Đại mỹ nhân như vậy làm sao khiến người không yêu cho được?

“Tôi đã xem qua phim của cậu, trời ạ, có chút chỗ thật đúng là khiến người ta mặt đỏ tim đập, nhưng là tôi thích diễn xuất cùng cảm giác như vậy, các cậu thật sự rất tuyệt.” Nguyên lai Lan Đạt là vì lần đầu xem “Ác ma đường mòn”, muốn kết bạn với Kino cùng Đường Phong mới tự mình tỏ vẻ muốn đến Trung Quốc điện ảnh chi dạ trợ trận.

Kino biểu hiện có chút thụ sủng nhược kinh, tuy rằng hiện tại hắn cũng là Đại minh tinh, nhưng cùng so sánh cấp bậc với Lan Đạt thủy chung vẫn là một cái hậu bối.

Nữ nhân ba mươi bảy tuổi một chút cũng không lão, đây đúng là thời khắc mị lực của nữ nhân lẳng đọng lại trở nên đẹp nhất, Lan Đạt vẫn là nữ ngôi sao có cát sê cao nhất, cũng là mục tiêu cùng thần tượng của phần lớn nữ diễn viên, có thể nói khi Lan Đạt xuất hiện tại Trung Quốc điện ảnh chi đạo đã khiến rất nhiều người cảm thấy rất kinh ngạc.

Mọi người đều biết, nếu yến hội Lan Đạt có thể không tham dự liền sẽ không tham gia.

“So với những màn tim đập thành thịch của chị cùng Fiennes mười năm trước, chúng tôi vẫn còn phải học tập rất nhiều.” Đường Phong mặt dày tán dương chính mình một phen, cái này cũng không cần gì phải ngưỡng ngừng, cho dù hiện tại Lan Đạt không biết cậu, nhưng đối với cậu nữ nhân tao nhã sống tự do này vẫn sẽ là người bạn tốt nhất của cậu.

Tại thời điểm cậu khó khăn nhất, rơi vào vực sâu nhất, nữ nhân kiên cường lại tràn ngập trí tuệ này đã giúp đỡ cũng như cho cậu sự quan tâm xuất phát từ nội tâm.

Đối mặt Lan Đạt, Đường Phong có một loại thả lỏng cùng vui sướng không tên.

“Trời ạ, phim cũ như vậy mà cậu cũng đã xem qua? Nói thật, Fiennes kỳ thật là một nam nhân rất có mị lực, đáng tiếc cậu ấy không nhận điện của tôi, bằng không hôm nay người đứng cạnh tôi phải là Fiennes, ha ha.” Tuyệt không để ý chồng đang ở cạnh nghe được, Lan Đạt cười đùa vui vẻ, mà George chỉ là lộ ra tươi cười sủng nịch.

“Hy vọng các cậu không cần bị em ấy dọa đến, tính cách của em ấy chính là thẳng thắn như vậy, nhưng cái dạng này chỉ khi gặp được người quen mới có thôi, mọi người thoát nhìn rất có duyên phận.” George mỉm cười đứng ở một bên thay vợ yêu nói chuyện.

Đường Phong cũng không chút keo kiệt mà khích lệ: “Không, tôi cảm thấy Lan Đạt rất có mị lực, là một nữ nhân vô cùng dễ thương.”

“Tôi thật sự thích cậu, George nói một chút cũng không sai, dù chúng ta vừa mới biết nhau, nhưng lấy trực giác nữ nhân của tôi, tôi cho rằng sau này chúng ta sẽ trở thành bạn bè vô cùng tốt.” Chủ động mở ra hai tay, Lan Đạt ôm Đường Phong, ngay lúc đang ôm cậu nhỏ giọng cảm thán một câu, “Không biết vì sao, nhìn đến cậu tôi lại có một cảm giác quen thuộc khó hiểu, giống như chúng ta đã quen nhau mấy chục năm.”

“Tôi cũng vậy, tôi nghĩ đây là duyên phận.” Đường Phong cười đến cong mắt.

Bạn thân cùng bạn thân gặp mặt đương nhiên sẽ có đề tài nói chuyện không đếm được, Lan Đạt thực kinh ngạc khi Đường Phong hiểu cô rất nhiều lại còn có nhiều sở thích chung như vậy, cùng cộng đồng giá trị quan và nhân sinh quan, điều này làm cho bọn họ nói chuyện phá lệ thú vị lại sinh động, khiến cho George chỉ có thể đứng ở một bên nhìn.

“Bọn họ thật hợp ý, trừ bỏ Fiennes, tôi vẫn chưa từng gặp qua Lan Đạt cùng một người nói chuyện vui vẻ như vậy.” George cảm thán một câu, trừ bỏ hắn, còn có Kino cũng bị vứt bỏ ở bên cạnh.

Kino nhìn Đường Phong cùng Lan Đạt trò chuyện vô cùng vui vẻ ở cách đó không xa, hắn cùng Đường Phong ở cùng một chỗ làm việc vài tháng, thấy qua nam nhân thoải mái cười to, cũng thấy qua bộ dáng nghiêm túc tức giận của nam nhân, nhưng bộ dáng vui vẻ hoàn toàn thả lỏng như thế này vẫn là lần đầu nhìn đến.

“Cậu ấy là một nam nhân có mị lực, George, anh không sợ Đường Phong đem Lan Đạt quải chạy sao?” Kino cười đùa, tầm mắt của hắn vẫn dừng lại trên người Đường Phong, tựa hồ như chỉ cần nhìn bộ dáng vui vẻ của nam nhân kia, hắn cũng sẽ bị cuốn hút mà tâm tình trở nên sung sướng.

Du lịch không phải liều thuốc tốt nhất để chữa thương, có thể nhìn người mình thích vui vẻ mới là phương pháp tốt nhất khiến hắn vui vẻ.

Nhưng Đường Phong không phải của hắn, không bao giờ.

Cho dù chỉ là bạn bè, kia cũng đã tốt lắm.

“Ha ha ha, Lan Đạt xinh đẹp lại vĩ đại như vậy, nếu như tôi phải lo lắng chẳng phải là mỗi ngày đều lo lắng gần chết, tôi tin em ấy, em ấy là bạn đời của tôi, cũng là người bạn đời duy nhất có thể có của tôi.” George cười sang sảng, vỗ vỗ bả vai Kino, nói, “Chúng ta đi thôi, không cần làm phiền hai người kia nói chuyện phiếm.”

Kino cười gật đầu, cùng George đi uống rượu thôi.

Tiệc tối vô cùng náo nhiệt, sau khi tiệc rượu chấm dứt, Đường Phong cùng Lan Đạt đi uống rượu riêng với nhau.

“Thật khó tin, ngay khi cậu nói muốn đến quán bar tên “Tiểu gia hỏa” uống rượu tôi thật sự hoảng sợ, cậu biết không, trước đây mỗi lần đến Venice, tôi cùng Fiennes đều sẽ chạy đến đây uống rượu, tuy rằng hiện tại cậu ấy đã mất, nhưng tôi cảm thấy kỳ thật cậu ấy vẫn luôn ở cạnh tôi.” Hít sâu một hơi, Lan Đạt cười uống một ngụm rượu, trên gương mặt đã nhiễm một tầng mây mờ mịt.

“Tôi rất nhớ cậu ấy...Cậu ấy đi đột nhiên như vậy, lúc ấy bên cạnh lại không có ai, nhất định là rất khó chịu.” Nói xong, thanh âm Lan Đạt dần nhỏ đi, vài giọt chất lỏng trong suốt tích tụ trên bàn.

“Thượng Đế thật không công bằng, người khác tốt như vậy, nhưng cậu ấy lại cả đời lại không được đến hạnh phúc cuối cùng.” Bưng kín miệng mình, Lan Đạt nhẹ nhàng lắc đầu, “Ngượng ngùng, tôi thất thố.”

“Có lẽ anh ấy sẽ có một sinh mệnh mới trên thế giới này, hơn nữa còn sống thật tốt thì sao? Lan Đạt, Fiennes sẽ nhận được hạnh phúc thuộc về anh ấy.” Đường Phong nhẹ nhàng ôm lấy nữ nhân, cậu sẽ hảo hảo sống, liền tính không phải vì chính cậu, cũng muốn vì những người bạn chân chính quan tâm cậu này.

Thời gian chậm chậm trôi đi, đến lúc trời gần rạng sáng Đường Phong mới trở lại khách sạn, uống hơi nhiều rượu lại bị gió lạnh thổi, hiện tại cậu cần phải ngâm mình trong nước ấm để tắm rửa.

“Sao lại chưa ngủ?” Đường Phong vừa đẩy cửa liếc mắt một cái liền nhìn đến Lục Thiên Thần đang ngồi trong phòng khách tay cầm điều khiển tùy ý đổi kênh tv, cậu nhớ là lúc mình đi cùng Lan Đạt đã gọi điện thoại cho Lục Thiên Thần, nói hôm nay cậu sẽ trở về muộn.

“Muốn tắm rửa sao?” Lục Thiên Thần không trả lời câu hỏi của Đường Phong, tùy tiện bỏ điều khiển trong tay xuống.

“Àn.” Đường Phong vừa mới gật gật đầu, Lục Thiên Thần liền đi vào phòng tắm, nói: “Tôi đi mở nước.”

Mới trừng mắt nhìn, Lục Thiên Thần đã đi vào trong phòng tắm, chỉ trong chớp lát Đường Phong đã nghe đến từng trận tiếng nước, nam nhân mỉm cười, sau đó đi vào phòng của chính mình.

Ngày đó cậu đề xuất với Lục Thiên Thần muốn có cuộc sống chân chính thuộc về riêng mình, Lục Thiên Thần đồng ý, giống như tiệc tối hôm nay Lục Thiên Thần không hề đi theo hay hạn chế cậu cái gì, mà hiện tại bọn họ đều có phòng riêng, Lục Thiên Thần sẽ không đột nhiên xuất hiện trên giường cậu, cũng sẽ không ôm cậu hay hôn hít gì.

Đường Phong cảm thấy kỳ thật cũng không tệ lắm, mặc kệ về sau sẽ thế nào, cứ từ từ mà tiến thôi, trước mắt cậu cần cuộc sống thuộc về một người.

Ở trong phòng thay quần áo mặc vào áo tắm, Đường Phong đi vào phòng tắm, Lục Thiên Thần khoanh tay tựa người vào vách tường, thấy cậu vào, tùy ý hỏi: “Lan Đạt là nữ thần Hollywood, cậu cùng cô ấy tựa hồ thực hợp nhau?”

“Àn, cô ấy là một nữ nhân rất có mị lực, thông minh lại có cá tính, đồng thời lại không hề khuyết thiếu thiện lương.” Không chỉ bên ngoài đẹp, bên trong cũng đẹp, Đường Phong đi qua đưa tay thử nước, thật vừa vặn.

“Nghe nói Fiennes cùng cô ấy là bạn thân.”

“Lan Đạt ở trong cuộc sống giúp Fiennes rất nhiều, bọn họ đúng là bạn thân.” Nhớ lại lúc cậu cùng Lan Đạt quen nhau, Đường Phong nhận không được mà cong khóe môi.

Khi đó cậu mới tiến vào giới giải trí, mà Lan Đạt lúc ấy lại là nữ ngôi sao nổi tiếng đương thời, có một lần hợp tác đóng phim, đoàn làm phim tụ hội trong một quán bar, một nam nhân đùa giỡn Lan Đạt, mà lúc

ấy Fiennes đã ra mặt vì mỹ nữ này mà đánh nhau, kia cũng là lần đầu tiên Fiennes cùng người chân chính đánh nhau.

Không tính là cái gì cổ sự anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng đúng là sau đó bọn họ đã trở thành những người bạn tốt của nhau, Fiennes không phải không cảm nhận được Lan Đạt ngẫu nhiên đối cậu vượn cảnh oliu, chỉ là cậu biết so với trở thành tình nhân bọn họ càng thích hợp làm bạn bè hơn.

Nữ tử sang sảng này cũng không nhớ ở trong lòng, sau đó Lan Đạt cũng tìm được Geogre, người chồng hiện tại của cô.

Duyên phận không thể cưỡng cầu, bỏ lỡ một lần, có khi người kế tiếp mới là chân mệnh thiên tử chân chính của người thì sao?

.....

.....

Lễ diện ảnh tất nhiên quan trọng, nhưng Đường Phong càng hưởng thụ thú vui xem phim tại lễ diện ảnh, trừ bỏ muốn nhận một ít quay chụp mặt bìa cùng phỏng vấn tại Venice, thời gian khác cậu đều có thể tự do hành động.

Tiểu Vũ vẫn là lần đầu tiên đến Venice, Đường Phong quyết định mang theo vị trợ lý này đi dạo xung quanh Venice.

Bất quá sáng hôm sau Tiểu Vũ liền nôn nóng gọi điện thoại đến, nói là báo chí sớm hôm nay đã đăng hình ảnh đêm qua Đường Phong cùng Lan Đạt uống rượu, tiêu đề vẫn kích thích trước sau như một: “Ảnh hậu Lan Đạt yêu mến tiểu nam tinh.”

Đường Phong không có danh tiếng nên trực tiếp trên mặt không hề xuất hiện tên tuổi của cậu, trên hình lại loáng thoáng có thể thấy mặt của cậu, phỏng chừng vị phóng viên đó không biết tên của cậu.

“Ha ha ha, cô xem phóng viên này viết thật tốt, mặc dù Lan Đạt đã gần bốn mươi tuổi, nói thế nào cũng là mỹ nữ có thứ hạng trên toàn cầu, lại còn nói cô ấy gặm cỏ non, Lan Đạt khẳng định sẽ tức chết.” Đường Phong xem xong báo chí liền nở nụ cười, trên ảnh chụp là tư thế Lan Đạt cùng cậu dựa sát vào nhau, từ góc độ đó nhìn vào thực sự giống như bọn họ đang ôm nhau.

“Anh cũng thật tốt a Đường Phong, chuyện xấu cùng Đại minh tinh quốc tế Kino còn chưa xep hiện tại lại đến Ảnh hậu Lan Đạt, làm người đại diện của anh tôi đột nhiên cảm thấy thật áp lực đồng thời lại thực hưng phấn.” Tiểu Vũ thở dài, như thế nào cảm thấy mặc kệ là Đường Phong cùng ai đứng chung một chỗ đều có thể trở thành đối tượng cho chuyện xấu, có cần khoa trương vậy không a?

Đường Phong cười đem tờ báo buông xuống: “Cứ để bọn họ viết đi.”

“Tôi biết anh không phải một nam nhân tùy tiện, bất quá Đường Phong, Lan Đạt là người đã có chồng, hơn nữa chồng của cô ấy còn là cao tầng của công ty truyền thông, có khi nào sẽ hiểu lầm giữa hai người có gì hay không?”

Tiểu Vũ cầm tờ báo lên cẩn thận nghiên cứu, tuy rằng tin tức này gia tăng độ tỏa sáng của Đường Phong, nhưng dù sao đối phương cũng là nữ minh tinh nổi tiếng, lỡ như bị cho là cố ý tiếp cận hay có ý đồ lấy điều này tranh thủ ánh mắt, bọn họ sẽ không hề có lý lẽ gì để nói.

Đường Phong không phải là người thích tuyên truyền, Tiểu Vũ cũng biết rõ điểm này, từ trước đến nay cô không hề chủ động cấp truyền thông phát thông điệp hoặc lộ ra tin tức không nên có hoặc là không tồn tại, cho dù phần lớn ngôi sao trong nước đều sẽ có chuyên gia liên hệ tạp chí phát thông điệp, nhưng bọn họ có kiên trì của chính mình.

“Không, sẽ không.” Mím cười cong khóe miệng, Đường Phong đối Tiểu Vũ nói: “Nếu như người chồng thân mật nhất cũng không tin cô, vậy làm sao có thể tiếp tục dùng quan hệ vợ chồng sống tiếp đây? Giới giải trí vốn là một cái chảo nhuộm lớn, tin tức loạn thất bát tao gì cũng được viết ra, George đủ tin Lan Đạt, cho nên bọn họ mới đi đến hiện tại.”

“Ai, nghe lên thật khiến người hâm mộ, nếu như tôi cũng có một ông chồng như vậy thì tốt rồi.” Hoàng hoa khuê nữ chờ gã Tiểu Vũ lập tức ai thán lên.

Đường Phong cười nói: “Cô sẽ gặp thôi, chỉ cần nhớ kỹ một chút, bạn trai này nọ a, thà thiếu không ầu.”

“Dĩ nhiên!”

Đường Phong quen thuộc Venice liền mang theo một đám trợ lý càn quét thành phố, bởi vì được đề cử cho hai giải thưởng lớn của Venice, đại lão bản Lục Thiên Thần vừa mới phát tiền thưởng cho cậu, Đường Phong tự nhiên cũng sẽ cấp nhóm trợ lý bên người mua vài thứ thú vị, vài người cùng nhau vui chơi lại chụp ảnh, đùa đến vui vẻ thích ý.

Đường Phong ngược lại có chút cảm thấy xin lỗi Lục Thiên Thần, bởi vì nếu Lục tổng còn ở thì khẳng định nhóm tiểu nhân viên kia sẽ không dám chơi đùa hết mình, vì thế lúc Đường Phong đề nghị đi ra ngoài chơi đùa thì Lục Thiên Thần chủ động rời khỏi.

Có đôi khi người nam nhân thật sự tri kỷ khiến người ta cảm thấy ảm áp.

Để bồi thường, Đường Phong ở trên đường mua một dây lưng cho Lục Thiên Thần.

Vừa mới tính tiền xong, Đường Phong đột nhiên nhận được một cuộc gọi không hiển thị tên người, mỉm cười, cậu cảm thấy cậu biết người gọi điện thoại cho cậu là ai.

“Charles.” Đường Phong trực tiếp mở miệng nói.

[Oa úc! Bảo bối thân ái của tôi, cậu cùng tôi thật sự là có tâm linh tương thông, sao lại biết là tôi? Ha ha, tôi đã biết, cậu nhất định là muốn tôi gần chết]

Ngữ điệu cùng thanh âm quen thuộc, quả nhiên chính là vị hoa hoa công tử kia.

“Tôi hẳn là đổi tên cho anh thành Char vô nghĩa.”

[Thân ái đừng như vậy, tôi chỉ là... rất nhớ cậu mà thôi] Ngữ điệu của đối phương hơi bình thường một chút.

Đường Phong cười nhẹ, rất nhanh lại nghe thấy thanh âm của Charles.

[Mấy ngày nay tôi tự hỏi rất nhiều, bảo bối, cuồng vọng tự đại của tôi đã gây không ít phiền toái cho cậu]

“Kể không cuồng vọng tự đại kia sẽ là Charles anh sao?” Mặc kệ là cẩn thận điệu thấp thì vẫn là cuồng vọng tự đại, rất nhiều chuyện đột ngột phát sinh cũng sẽ không để cho bọn hắn đoán được, cho nên...

“Đừng nói với tôi anh sẽ đổi tính, tôi đã quen tính tình cuồng vọng tự đại của anh, Charles.” Thật sự không nhất thiết phải đi thay đổi chính mình.

[Sự hiểu biết của cậu thật sự khiến tôi sắp trở nên điên cuồng, không, tôi đã điên cuồng rồi! Tốt lắm thân ái, tôi phải nói với cậu một ít chính sự, lão bằng hữu Lục Thiên Thần đã nói với tôi một ít này nọ, tôi nghĩ cậu đúng, trong khoảng thời gian này tôi sẽ không đi nhìn cậu, nhưng cậu trăm ngàn lần không thể quên tôi]

“Nghe đúng là một tin tức tốt.”

[Cậu thật sự làm tổn thương tim tôi!] Khoa trương rống lên.

“Oa úc, tin tức tốt hơn.” Đường Phong yêu thích việc đả kích Charles.

[Được rồi, nếu khi dễ tôi có thể làm cho cậu vui vẻ, đại hùng da dày thịt béo tôi rất thích ý cho cậu khi dễ, Hunter Đường của tôi]

“Nói ngắn gọn.”

[Tôi yêu cậu, tôi nhớ cậu]

“Àn, đã biết”

[Thật sự là một phản ứng khiến người ta tan nát cõi lòng, bảo bối, tôi đã xem phim, tôi thích bộ phim kia, nhưng là tôi không thích cái đoạn thân thiết dài gần mười phút kia, tốt lắm, tôi không quấy rầy thân ái, sau này liên lạc ức]

Charles rất nhanh cắt đứt điện thoại, Đường Phong nhìn di động nở nụ cười, đại gia hỏa kia a, cũng không biết có phải đang ngầm làm chuyện xấu gì hay không.

Nhưng có thể nghe được thanh âm của Charles làm cho Đường Phong cảm thấy vui vẻ, ít nhất chứng minh ngày đó bọn người Charles rời đi thành công.

Cầm lấy caravat đã được nhân viên đóng gói tốt, Đường Phong đi cùng những người khác trở về khách sạn, lúc đi đến dưới lầu thì Đường Phong đột nhiên thấy được người quen, người trẻ tuổi mang kính đem đứng ở cửa thang máy nôn nóng nhìn xung quanh, tựa hồ là đang tìm ai đó, tầm mắt hai người ngẫu nhiên đụng phải nhau, người trẻ tuổi mang cặp kính to cong lên khoe miệng.

“Đường đại ca!” Người trẻ tuổi mang máy ảnh trên lưng giống như hỏa tiễn vọt lại đây, nhiệt tình kêu lên.

“Lý Đông Tây?”

189. Chương 189 - Thảm Đỏ

“Đường đại ca, em đã biết là chúng ta nhất định sẽ gặp lại!” Ngồi trong một quán cà phê nhỏ ven đường, Lý Đông Tây cô lỗ cô lỗ uống mấy ngụm nước đầy đặc sắc rồi ngẩng đầu mang vẻ mặt hưng phấn nói.

Đường Phong cười nói: “Cậu uống chậm một chút.”

Lý Đông Tây sau khi được Albert thả về, lần mạo hiểm kia chẳng những không khiến người thanh niên này lùi bước, ngược lại còn kích phát nhiệt huyết thanh niên của Lý Đông Tây, lập chí trở thành một phóng viên kiệt xuất.

“Lần đó thật sự là dọa chết người, bất quá a, cũng làm cho em mở rộng tầm mắt, Đường đại ca, anh nói xem rõ ràng chúng ta đều là người cùng sống trên một quả địa cầu, như thế nào ở cạnh người khác nhau lại cho cảm giác sống ở thế giới khác nhau chứ?” Lý Đông Tây một phen cảm khái.

Đường Phong lắc lắc đầu, cười nói: “Ha ha, cậu không sợ sao?”

Nếu gặp phải không là Albert mà là người khác, kết cục có thể sẽ không giống vậy, mạng người không thể đem ra nói đùa.

Nhưng nói tới nói lui, làm một phóng viên không nhất định sẽ phải trải qua những việc thần kỳ như Lý Đông Tây, người trẻ tuổi có ý chí chiến đấu có lý tưởng là chuyện tốt, không thừa dịp lúc còn trẻ tuổi làm gì đó, về sau đến lúc cao tuổi thì sẽ không còn cơ hội.

“Sợ a, nhưng dù sợ cũng không thể cứ trốn ở nhà, em còn muốn đi ra ngoài trải đời mà, Đường đại ca, anh có thể nhận phỏng vấn của em không, em chỉ hỏi anh mấy vấn đề thôi, tuyệt không trì hoãn thời gian của anh!” Lý Đông Tây chấp tay bày ra một bộ dạng cầu xin đáng thương, “Van cầu anh đó, được không?”

“Có cái gì không được, cậu đừng cho là tôi được vài cái đề cử liền lợi hại, hàng năm có rất nhiều người đoạt giải, cũng chỉ được chú ý đặc biệt mấy ngày, chờ đến lúc lễ diện ảnh qua đi thì không biết là bộ đáng gì nữa.” Đường Phong thấp giọng cười, “Cũng chỉ có cậu cảm thấy tôi lợi hại.”

“Nhưng Đường đại ca là thật sự lợi hại a, tính tình cũng thật tốt, không giống một ít ngôi sao khác, rõ ràng mới là hạng hai hạng ba đã kiêu ngạo rồi!” Tựa hồ nhớ tới những gì chính mình đã trải qua, Lý Đông Tây liên tục cảm khái.

“Kỳ thật làm nghề phóng viên này, tiền bối của em nói cho em biết, quan trọng nhất chính là cùng ngôi sao có quan hệ tốt, làm bạn bè, mọi người đều được lợi, em cảm thấy cũng đúng, vốn bạn bè chính là giúp đỡ

nhau trong lúc khó khăn, bằng không còn làm bạn làm gì.” Lý Đông Tây nói xong cúi đầu gỡ gỡ tóc, cười hắc hắc, “Đường đại ca, em nói thẳng một tí, anh không cần để ý a.”

“Tuy rằng thực hiện thực, nhưng thật là như vậy.” Đường Phong gật gật đầu.

“Cho nên chúng ta là bạn bè, hiện tại Đường đại ca nhận phỏng vấn của em, sau đó em sẽ báo đáp cho anh, thật sự, tuy rằng bây giờ em chỉ còn là một phóng viên nhỏ bé.” Sờ sờ cái mũi, Lý Đông Tây có chút ngượng ngùng.

Nhìn thấy Lý Đông Tây tựa hồ không bị sự kiện bất cớ lần trước ảnh hưởng đến, Đường Phong ít nhiều cũng an tâm một ít: “Đại phóng viên cũng tốt Đại minh tinh cũng tốt, ai cũng không phải sinh ra đã làm được, chúng ta đều có cơ hội.”

Hai người xem như cho nhau khích lệ, Lý Đông Tây còn vỗ ngực cam đoan, sau này hẳn nhất định sẽ trở thành đại phóng viên, lúc đó sẽ làm một bộ sưu tầm độc nhất vô nhị về Đường Phong.

Đường Phong nói sẽ chờ đến ngày đó.

.....

.....

Trong lúc diễn ra lễ điện ảnh hết thấy mọi thứ đều thật bình thường, không có đột nhiên nhảy ra một kẻ bất cớ, cũng không có đột nhiên xuất hiện sát thủ hay vệ sĩ, cảm giác đắm chìm trong không khí ở lễ điện ảnh thật tốt, hiện tại Đường Phong chỉ cần có thời gian đều cùng Lan Đạt bọn họ cùng nhau xem phim dạo phố uống rượu, phăng phất như hết thấy chưa từng thay đổi.

Điện ảnh có một bắt đầu thì sẽ có một kết thúc, tối hôm nay sẽ cử hành nghi lễ bế mạc cho lễ điện ảnh Venice cùng với lễ trao giải mà mọi người chờ đợi đã lâu.

Bắt đầu vào khoảng ba bốn giờ chiều, hai bên thảm đỏ của nghi lễ bế mạc đứng đầy phóng viên cùng fan.

Lúc bọn người Đường Phong đến đã gần bốn giờ rưỡi, bởi vì phải thử quần áo nên không thể vội vã ra ngoài, Đường Phong nhờ mấy vị trợ lý mua một ít đồ ăn thức uống đưa cho một ít phóng viên, không tính là lấy lòng, chỉ là tiện đường nhắc tay mà thôi.

Thói quen này có từ lúc cậu còn là Fiennes, có người nói cậu giả làm người tốt, cũng có người nói cậu cố ý hối lộ phóng viên, nhưng cậu vẫn kiên trì xuống, một khi người kiên trì một năm hai năm thậm chí hơn mười hay hai mươi năm, sẽ không còn ai nghĩ người bụng dạ khó lường.

Tuy rằng được người lý giải là một quá trình dài lâu, nhưng cái mà Đường Phong coi trọng không phải là việc người khác có lý giải cậu hay không.

Đây là lần thứ hai cậu đi trên thảm đỏ sau khi sống lại, so với lần đầu tiên giống nhau vẫn không được bao nhiêu người chú ý, tuy rằng bộ phim lấy được thành công không nhỏ, nhưng đối với tác phẩm “Ác ma đường mòn” này của đạo diễn Lý Ngụy lại khuyết thiếu Fiennes dẫn đến bộ phim thiếu mất chiều dài.

Huống chi hiện tại người từng xem qua phim đã thiếu lại càng thiếu.

Đường Phong nhớ tới lần đầu tiên cậu đi trên thảm đỏ, kỳ thật so với tình huống hiện tại càng không xong, khi đó cậu bất quá là một diễn viên phụ, trên các tờ báo chí về điện ảnh rất khó tìm thấy bóng dáng của cậu.

So với Fiennes năm đó, khởi đầu của Đường Phong hiện tại kỳ thật đã là rất tốt.

Nhưng lần đầu tiên đi thảm đỏ sau khi sống lại có lẽ sẽ không có quá nhiều chú ý, nhưng tại thảm đỏ tại lễ điện ảnh Venice nhất định sẽ không cho Đường Phong tiếp tục bình thường thần nhiên đi xuống.

“Lan Đạt?” Đang ngồi trên xe chờ đi lên thảm đỏ, Đường Phong đột nhiên thấy được một nữ nhân mỹ lệ mặc lễ phục thủy lam, mỹ nữ ăn mặc phong cách đứng ngoài xe mỉm cười nhẹ gõ cửa kính xe của cậu, Đường Phong vội đem cửa sổ mở ra, “Sao chị lại đến đây?”

Tuy rằng thời gian bọn họ quen nhau lúc này không lâu, nhưng chỉ ở chung vài ngày, Lan Đạt tựa hồ đã đem Đường Phong nhận định thành bạn tốt không thể không kết giao, điểm này ngay cả Geogre cũng phải kinh ngạc.

“Tôi cần một bạn nam giúp tôi cùng nhau đi trên thảm đỏ.” Lan Đạt trực tiếp đem Đường Phong đẩy mạnh vào, sau đó chính mình theo sát ngồi vào trong xe, thuận tay đem cửa xe đóng lại, cũng không quản phòng viên bên ngoài có chụp ảnh bọn họ hay không.

“Không cần nói cho tôi biết chị tới tìm tôi, Geogre đâu?” Đường Phong cúi người giúp nữ nhân đỡ lấy làn váy thật dài, lễ phục cao cấp không biết là giấc mộng của bao nhiêu tiểu cô nương, mà gái lỡ thì trước mắt này chỉ cần tùy tiện liền mặc được, cũng không sợ nhỡ hay dơ.

Vừa nghe Đường Phong nhắc đến Geogre, Lan Đạt lập tức nhú mày, xua tay nói: “Đừng nói nữa, Đường thân ái, Geogre đột nhiên muốn mở đại hội cổ đông, đêm qua ngồi máy bay suốt đêm trở về New York, hiện tại tôi không có bạn nam nào.”

Lan Đạt mỉm cười đặt hai tay lên vai Đường Phong, trừng mắt cười khê: “Anh ấy đi tốt hơn, như vậy tôi có thể đi trên thảm đỏ cùng cậu, Đường, cậu đẹp trai hơn George!”

“Đây là vinh hạnh của tôi, nhưng là như vậy có được không?” Đường Phong có chút lo lắng, gái lỡ thì này thật tùy hứng, nhưng đối với yêu cầu của Lan Đạt, cậu luôn rất khó cự tuyệt.

“Không cần cự tuyệt tôi, Đường, tôi đã nói với đạo diễn Lý Ngụy tốt lắm, ông ấy tỏ vẻ vô cùng vui mừng khi nhìn thấy tôi cùng cậu đi trên thảm đỏ, được rồi, chạy nhanh đi, tôi nhưng là một đại mỹ nữ, cậu sao lại nhần tâm khiến tôi cứ cầu xin cậu như vậy?” Tuổi Lan Đạt không nhỏ, nhưng ở trước mặt Đường Phong so với cô càng nhỏ tuổi lại đột nhiên hóa thành tiểu cô nương làm nũng lên.

Đường Phong mở ra hai tay nhẹ nhàng ôm ôm người bạn tốt nhất của cậu: “Tôi thực sự vinh hạnh được trở thành bạn nam của chị.”

.....

.....

Nghi lễ thảm đỏ bé mạc, vô số phóng viên truyền thông đến từ khắp các nơi trên toàn cầu đều nâng ống kính nhắm vào mỗi một ngôi sao đi qua thảm đỏ, theo từng ngôi sao lục tục tiến vào, dần dần thảm đỏ đã gần hết.

Phóng viên truyền thông đều biết tại nghi lễ thảm đỏ bé mạc lễ điện ảnh Venice này do nữ minh tinh nổi tiếng Lan Đạt làm trụ cột, nhưng bọn họ không hề nghĩ đến người đứng bên cạnh Lan Đạt không phải là Geogre mà họ biết, mà là một nam ngôi sao không có tên tuổi hoàn toàn xa lạ.

Khi Đường Phong cùng Lan Đạt khoác tay nhau tiến vào, mang theo mỉm cười tự nhiên tùy ý bước lên thảm đỏ, mọi người phát hiện bọn họ có thể nhìn đến không chỉ có Lan Đạt xinh đẹp, còn có khí thế thuộc về nam nhân bên cạnh Lan Đạt.

Hắn là ai?

Hắn tên là gì?

Hắn đến từ nơi nào?

Vì sao hắn lại đi chung với Lan Đạt?

“Cậu đoán xem báo chí ngày mai sẽ viết như thế nào?” Lan Đạt vừa đi vòng cùng Đường Phong kề tai nói nhỏ, tư thế này thấy thế nào cũng thật thân mật.

“Lan Đạt có mối nói cũ, yêu mê tiểu bạch kiêu Đường Phong?” Đường Phong nhẹ giọng nở nụ cười, phóng viên giải trí yên nhất là viết về ngôi sao ồn ào muốn ly hôn, chia tay.

Theo Lan Đạt cùng George kết hôn đến nay, cơ hồ mỗi năm đều có tin tức giả bọn họ sắp ly hôn.

“Ách, may là không nói tôi thích làm trâu già gặm cỏ non, bằng không nhất định sẽ tức giận.” Lan Đạt thấp giọng nở nụ cười, ôm cánh tay Đường Phong hít sâu một hơi, “Kệ họ muốn viết gì thì viết đi, cậu sợ sao?”

“Nếu tôi sợ, tôi đã không đứng chỗ này.”

Đường Phong cùng Lan Đạt nhìn nhau cười, trong nháy mắt ngắn ngủi đó, Lan Đạt phảng phất từ trên người Đường Phong thấy được Fiennes.

Có lẽ sẽ không ai hiểu được vì sao cô chọn Đường Phong làm bạn nam, bao gồm cả người đại diện của cô.

Nhưng là từ lúc bắt đầu nhìn thấy biểu hiện đầu tiên của Đường Phong trong phim, cô biết trong tương lai người nam nhân có gương mặt phương Đông này sẽ trở thành siêu sao của thế giới.

May mắn, còn có George ủng hộ cô.

190. Chương 190 - Lễ Trao Giải

Bọn họ không then với lương tâm, bọn họ sẽ không vì ánh mắt khác thường của người khác mà xấu hổ.

Sống mà quá mức để ý ánh mắt người khác sẽ rất mệt mỏi, huống chi bọn họ còn là ngôi sao thời thời khắc khắc đều bị chiếu sáng đưa ra tầm nhìn của công chúng.

Đường Phong cùng Lan Đạt đi thăm đồ xong, sau đó tất nhiên là phần quan trọng nhất của lễ điện ảnh lần này, lễ trao giải.

Phàm là điều quan trọng đều được an bài cuối cùng, giải nam nữ chính xuất sắc nhất luôn được công bố ở nửa phần sau của lễ trao giải, Đường Phong ngồi cùng tổ ekip, hôm nay Lục Thiên Thần là một trong những bên đầu tư cũng đến đây.

Kỳ thật người nên đến nhất là Charles, dù sao người kia mới là người bỏ vốn chân chính, bất quá lúc này phỏng chừng lại đang cùng người nào đó đầu đến đầu đi.

“Khẩn trương không?” Lục Thiên Thần ngồi bên cạnh Đường Phong, hẩn nhẹ nhàng hỏi một câu, dưới ánh sáng hôn ám lặng lẽ vươn tay khẽ khẽ ngón tay thon dài của Đường Phong.

“Không có cảm giác là không thể nào, kỳ thật có thể được đề cử cho hai hạng mục giải thưởng tôi đã thực thỏa mãn.”

Người mới xuất sắc nhất cùng nam diễn viên xuất sắc nhất có thể đồng thời được đề cử cho một người, nhưng cơ bản không có khả năng bị cùng một người nhận được, Đường Phong hoặc là nhận được người mới xuất sắc nhất, hoặc là nam diễn viên xuất sắc nhất, đương nhiên còn có thể là tay không mà về.

Cái gì cũng có khả năng xảy ra, chỉ cần không ôm hy vọng quá lớn, đến khi nhận được kết quả cuối cùng sẽ không quá khó khăn.

Cậu còn trẻ, cậu còn có cơ hội, hết thấy đều có khả năng.

“Tôi nghĩ đến Đại minh tinh giống như cậu đã sớm không còn bất cứ cảm giác gì.” Lục Thiên Thần cười nói một câu.

Đường Phong rất nhanh liền phản ứng lại, tuy rằng cậu chưa từng nói rõ ràng, bất quá Lục Thiên Thần vẫn xem cậu là Fiennes, như vậy cũng tốt.

“Đại minh tinh cũng là người a, cho nên anh xem tin tức sẽ biết, ngôi sao cũng sẽ ly hôn tái hôn, cũng sẽ khắc khẩu, cũng sẽ hút thuốc uống rượu, đương nhiên cũng sẽ khẩn trương kích động.” Nhìn nam nhân bên cạnh, Đường Phong cười vỗ vỗ mu bàn tay của đối phương, “Chẳng lẽ anh cho là tôi còn có thể thật sự giống như những nhân vật trong phim, luôn bình tĩnh tự nhiên cái gì cũng không sợ?”

“Đường Phong.”

“Àn?”

“Cậu càng ngày càng đẹp.” Cho dù ánh sáng hôn ám cũng có thể thấy được ý cười ôn nhu treo tại khóe miệng của Lục Thiên Thần.

Đường Phong nở nụ cười: “Có thể dùng xinh đẹp để hình dung nam nhân sao?”

“Cậu có thể. Không chỉ có bề ngoài vĩ đại, mà là cả người đều mang đến cho hần cảm giác như vậy, Lục Thiên Thần nhẹ nhàng nắm lấy tay Đường Phong, hần cảm thấy tựa hồ yêu thương Đường Phong, chân chính yêu thương.

Rất nhanh đã đến giai đoạn trao giải người mới xuất sắc nhất, Lục Thiên Thần cùng Đường Phong cũng dần ngừng nói chuyện với nhau, lúc này được gọi có tổng cộng bốn người, hơn nữa còn phân biệt đến từ các quốc gia khác nhau.

Trong đó chỉ có Đường Phong là người châu Á, những diễn viên đề cử khác đến từ, Anh, Pháp và Mỹ. Đường Phong đã xem qua phim của những người này, nói thật, có thể tiến vào trận chung kết cuối cùng đều đã là người mới không sai, mỗi người trong bọn họ đều có biểu hiện không tầm thường trong điện ảnh.

Tuy rằng theo góc độ nhìn của Đường Phong vẫn có chút tì vết, nhưng đến lúc xóa được tì vết liền có thể bay rộng trong không gian.

“Mỗi một năm nơi này lại sinh ra một vị ngôi sao mới, có thể không lâu trong tương lai, người đó sẽ trở thành ngôi sao sáng nhất, hiện tại chúng ta hãy xem những cái tên đề cử cho giải người mới xuất sắc nhất của lễ điện ảnh Venice, bọn họ là [Ác ma đường mòn] Đường Phong...” Người trao giải đứng trên đài đọc ra cái tên thứ nhất là Đường Phong.

Màn ảnh trên màn hình lớn nhắm ngay Đường Phong, nam nhân mỉm cười biểu hiện khéo léo lại không khiến người cảm thấy cứng ngắc.

Sau khi lần lượt đọc ra tên người đề cử cùng bộ phim, người trao giải mở phong thư ra, cố ý tạm dừng một chút mới hướng microphone nói ra tên người đoạt giải: “Đường Phong [Ác ma đường mòn], hãy hoan nghênh ngôi sao mới của chúng ta, tôi không thể không nói, tôi yêu tu sĩ Đường trong điện ảnh, thỉnh cho tôi ôm một cái đi!”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng nhạc phim vang lên, Đường Phong cúi đầu cười rồi đứng thẳng dậy, đạo diễn cùng đám người Kino đều ôm cậu tỏ vẻ chúc mừng.

“Tôi đã biết người mới xuất sắc nhất là của cậu!” Kino dùng sức ôm Đường Phong một chút, thoát nhìn so với người đoạt giải còn muốn hưng phấn hơn.

“Kino! Anh ở trong điện ảnh đã ôm qua Đường Phong, hiện tại mau buông ra cho tôi, hiện tại Đường là muốn tới tìm tôi!” Người khách quý trên đài hài hước lại khôi hài, hô to vài tiếng chọc toàn trường một mảnh tiếng cười.

Đường Phong nhanh chóng bước lên đài ôm lấy đối phương, tiếp nhận chiếc cúp người mới xuất sắc nhất dành cho cậu.

Lời cảm ơn cũng không có gì đặc biệt, vẫn là những lời cảm ơn đoàn làm phim, nhân viên công tác cùng công ty vân vân, tất cả lời cảm ơn đã sớm chuẩn bị tốt, tất nhiên cũ rích, nhưng đều là những lời cảm ơn phát ra từ trong nội tâm của Đường Phong.

Sau khi Đường Phong nhận được giải người mới xuất sắc nhất thì ban giám khảo lễ điện ảnh Venice tựa hồ đặc biệt yêu thương [Ác ma đường mòn], tiếp theo bọn họ lại lục tục đoạt đi giải thưởng nhạc phim hay nhất, mà đạo diễn Lý Ngụy cũng ôm luôn giải đạo diễn xuất sắc nhất trở về, điều này làm cho nhân viên đoàn làm phim cao hứng không thôi.

Ba trên tám, xác suất này đối với bọn họ mà nói đã là vô cùng tốt.

Hiện tại muốn xem nam diễn viên xuất sắc nhất là hoa lạc nhà ai, Đường Phong cảm được người mới xuất sắc nhất nên rất thoải mái, cậu cảm thấy nếu cậu đã nhận được giải người mới xuất sắc nhất, giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất khẳng định sẽ không phải là cậu, ngược lại biểu hiện của Kino lần này thực không sai, không biết có được giám khảo ưu ái hay không.

Bất quá những giải thưởng này đều do người chọn ra, như vậy đương nhiên cũng sẽ chứa một tia sắc thái tình cảm, thường thường Đại minh tinh phim thương mại chuyển nhập phim văn nghệ không đủ năng lực đạt được vài phần kính trọng của giám khảo, trừ phi là diễn xuất kinh diễm tuyệt luân phối hợp kịch bản xuất sắc, nhưng dạng này rất ít.

Ngược lại diễn viên phim văn nghệ chuyển nhập phim thương mại lại đạt nhiều thành công hơn, sau khi tích lũy kinh nghiệm diễn xuất đủ nhiều thường thường sẽ thoải mái đảm nhiệm diễn xuất không có yêu cầu quá cao trong các bộ phim thương mại lớn.

Đáng tiếc là Đường Phong chỉ quan sát một đoạn thời gian, hiện tại phim thương mại đều bắt đầu dùng diễn viên trẻ tuổi kêu gọi, mà không cần bọn họ có năng lực diễn xuất hay không, mà một ít nữ diễn viên đạt giải ảnh hậu Oscar ở trong phim thương mại có khả năng chỉ là đảm đương một nữ chính làm bình hoa.

Hiện thực chính là như vậy, một giải thưởng không đại biểu được cái gì, nhưng lại là một loại quang vinh.

Thời gian từng chút trôi qua, rất nhanh sẽ công bố nam diễn viên xuất sắc nhất, trước khi công bố chính thức khách quý theo lệ thường giới thiệu người được đề cử, [Ác Ma đường mòn] cư nhiên chiếm hai cái, tỉ lệ cơ hồ cao tới một nửa, nhưng cũng không có bao nhiêu người xem trọng [Ác ma đường mòn] sẽ thu hoạch nam diễn viên xuất sắc nhất, nhất là khi Đường Phong vừa mới cầm giải người mới xuất sắc nhất.

Trong lòng mọi người hiểu rất rõ nguyên nhân, tuy rằng Đường Phong biểu hiện kinh diễm nhưng dù sao cũng chỉ là người mới, Kino thoát khỏi diễn xuất đùa giỡn có tiến bộ rất lớn, nhưng đó là so sánh với chính hắn, một khi so với người khác thì diễn xuất của Kino có thể cảm nhận được vài phần cứng nhắc.

“Đề cử cho nam diễn viên là: [Ác ma đường mòn] Kino, [Ác ma đường mòn] Đường Phong...” Người trao giải lục tục nói ra người đề cử.

“Tôi có chút khẩn trương.” Kino nhẹ nhàng hô một hơi, trên mặt cũng là kích động thần nhiên không thể ức chế, đây là lần đầu tiên hắn có khả năng lấy được giải thưởng cho một bộ phim, làm một minh tinh điện ảnh luôn bị người ta nói chỉ biết buồn bán đáng người cùng khuôn mặt, Kino cũng khát vọng thực lực của mình được khẳng định.

“Chuyện gì cũng có khả năng, cho nên...” Đường Phong chưa nói xong, trên đài đã công bố nam diễn viên xuất sắc nhất.

“Hôm nay chúng ta hãy chúc mừng sự đại thắng của [Ác ma đường mòn],” nửa đầu câu nói của người trao giải cơ hồ khiến Kino nhảy dựng lên, nhưng nửa câu nói sau lại khiến tất cả mọi người lâm vào khiếp sợ, “Đường Phong, người mới xuất sắc nhất của chúng ta, đồng thời cũng là nam diễn viên xuất sắc nhất của năm nay.”

Khoan khoan, vừa rồi cậu không có nghe sai chứ?

Cảm giác thứ nhất của Đường Phong không phải cao hứng hay kích động, mà là kinh ngạc đến không thể tin tưởng, vừa rồi là đọc tên của cậu sao?

“Tôi không thể tin được...” Đường Phong vỗ vỗ ngực của chính mình, giải thưởng lớn này đến cũng quá đột nhiên.

“Lên đài lĩnh thưởng, Đại minh tinh của tôi.” Khó gặp bộ dáng ngẩn người kinh lăng của Đường Phong, Lục Thiên Thần đứng lên đem Đường Phong kéo dậy, đẩy nam nhân đi ra ngoài, Đường Phong ở dưới tiếng vỗ tay phản ứng lại một lần nữa bước lên đài lĩnh thưởng.

Lan Đạt đi đầu đứng lên vỗ tay, rất nhanh cơ hồ mọi người cũng đứng lên theo.

Đường Phong kinh ngạc là bình thường, bao năm qua căn bản không hề có người đồng thời lấy được nam chính xuất sắc nhất cùng người mới xuất sắc nhất, Đường Phong là nam ngôi sao mở màn đầu tiên, ai cũng không biết người nam nhân là người đầu tiên này, có thể sẽ là người cuối cùng hay không.

“Cảm thấy mắt mác sao?” Lục Thiên Thần nhìn về Kino đứng bên cạnh trên mặt rõ ràng có biểu tình mất mát.

“Ai, đáng tiếc a, tôi nghĩ đến cậu ấy cảm được người mới xuất sắc nhất sẽ không tranh với tôi, kết quả vẫn là của cậu ấy. Tuy rằng tôi cảm thấy có chút mất mát, nhưng nếu như là Đường Phong thì cũng không cảm thấy quá nhiều, tôi đã thấy qua, cũng chứng kiến được diễn xuất tinh xảo của cậu ấy, cùng cậu ấy ở chung qua, biết cậu ấy là người rất tốt.”

Kino cười nhìn về phía Lục Thiên Thần, hơi hơi nâng cằm: “Tôi không rõ hai người đến tột cùng là có quan hệ gì, nhưng tôi biết Đường Phong không phải là một người tùy tiện, cho nên nếu như anh thương cậu ấy, thì anh nhất định phải đuổi tới cậu ấy, trăm ngàn lần không cần buông tha.”

Tầm mắt chuyển dời đến trên người Đường Phong đang cầm cúp, Kino xa xăm thở dài, ánh mắt cũng dần trở nên ôn nhu: “Thỉnh hảo hảo...chăm sóc cậu ấy.”

Người nam nhân này luôn không hiểu sao khiến người ta cảm thấy đau lòng, chẳng lẽ nghĩ rằng mắt hắn bị che lại liền không cảm nhận được cổ hương vị ẩm áp thuộc riêng về Đường Phong sao?

191. Chương 191 - Phong Sát

Trên lễ điện ảnh Venice, điện ảnh [Ác ma đường mòn] của đạo diễn Lý Ngụy toàn thắng, đạt năm trong tám giải, trở thành người thắng lớn nhất trong lễ điện ảnh hiện tại, chẳng những ôm đi giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất, còn có diễn viên mới Đường Phong đến từ phương Đông thu hoạch được người mới xuất sắc nhất cùng nam diễn viên xuất sắc nhất, đây là lần đầu tiên trong lịch sử của lễ điện ảnh Venice.

Buổi tối bên chế tác cùng bên đầu tư liền chuẩn bị bao lì xì cùng một tiệc mừng chiến thắng cho đoàn làm phim, nhân viên công tác vất vả mấy tháng cũng nên có hồi báo bọn họ xứng đáng nhận được.

Tuy rằng Kino không có đạt được giải thưởng tại lễ điện ảnh, nhưng biểu hiện không tầm thường của vị Đại minh tinh thương mại của Hollywood này chiếm được không ít ưu ái của người bình luận điện ảnh, cũng đối hắn có cái nhìn mới mẻ.

Đặc biệt là người bình luận điện ảnh cùng một ít tạp chí điện ảnh tại bản thổ nước Mỹ, càng thêm khen tụng Kino dũng cảm đột phá, xưng hắn là người nổi bật nhất trong những nam diễn viên của thời đại.

Đề danh ảnh đế Venice là khác biệt, Kino nói cho Đường Phong, trong mấy ngày này hắn đã thu được không ít điện ảnh thoát nhìn không sai, hơn nữa khiến hắn hưng phấn là, một vị đạo diễn thiên tài giàu có của Mỹ đã liên hệ với hắn, hy vọng hắn có thể tham gia diễn xuất trong tác phẩm tiếp theo của ông.

“Là điện ảnh gì, có thể lộ ra một ít cho tôi nghe không?” Trên tiệc mừng công Kino vô cùng cao hứng nói về tin tốt này, Đường Phong có chút hiếu kì.

“Là một bộ điện ảnh anh hùng cải biên từ truyện tranh, gần đây loại điện ảnh này đặt biệt sốt dẻo, công ty đại diện cũng đã cùng công ty có bản quyền của truyện tranh hợp tác hy vọng đẩy dờ hệ liệt tương quan, tuy rằng đề tài đều là anh hùng cứu vớt nhân loại, bất quá nếu vị đại đạo diễn thiên tài Rano này ra tay, đã không còn là một bộ điện ảnh thương mại thuần túy.”

Thoạt nhìn so với ảnh đế còn muốn hưng phấn, Kino vừa biết đến chuyện này liền nói cho Đường Phong nghe đầu tiên, hy vọng đối phương có thể chia sẻ vui sướng với hắn.

Mấy năm qua phim về hắc bang ở Mỹ dần xuống dốc, năm nay quán quân của phòng bán vé không phải tác phẩm có siêu cấp đạo diễn cũng là tác phẩm cải biên có quần chúng yêu thích sâu sắc, như là một ít tiểu thuyết cùng truyện tranh được quảng bá lan rộng khắp toàn cầu.

Việc phòng bán vé cùng danh tiếng cùng mùa thu hoạch không hiếm thấy, mà điện ảnh nóng sốt này cũng sẽ không là nóng sốt đơn giản như vậy.

“Tôi biết Rano, tôi yêu nhất phim của ông ấy, tiểu tử anh thật đúng là may mắn, bỏ lỡ lễ điện ảnh Venice lần này, nói không chừng ảnh đế Oscar tiếp theo sẽ là anh.” Đường Phong tung nhẹ một quyền đánh vào đầu vai Kino, có thể nhìn thấy đối phương vui vẻ như vậy, cậu cũng hơi thoải mái một chút.

Tuy rằng đoạt giải là chuyện tốt, nhưng toàn bộ giải thưởng đều bị mình ôm đồm cũng có chút áp lực.

“Đúng rồi, bộ điện ảnh này là do tập đoàn D đầu tư phải không?” Đường Phong bỗng nhiên nhớ tới gì đó, hỏi.

“Đúng vậy, tập đoàn D mua hết bản quyền truyện tranh, nghe nói gần 40 triệu, đây thực sự là đại danh tác của công ti.” Kino thở dài, cười nói: “Bất quá chỗ tốt của công ti lớn chính là tài lực hùng hậu, không cần lo lắng cường độ tuyên truyền sau quay phim không đủ, cậu biết không? Tôi sợ nhất là gặp được phim quay tốt lắm, nhưng công ty phát hành lại không có tiền làm tuyên truyền.”

“Trần đầy đồng cảm.” Đường Phong liên tục gật đầu, đầu năm nay rượu thơm cũng sợ ngô sâu, cho dù có danh tiếng có thể tuyên truyền bằng miệng, nhưng trong thời gian ngắn vô pháp đạt tới hiệu quả tốt nhất.

“Lại nói tiếp lúc trước có lần tôi tham gia một bữa tiệc có ngẫu nhiên gặp được chủ tịch quản trị của tập đoàn D Robert, hẳn cùng tôi nói một ít chuyện về vấn đề anh hùng, xem ra bọn họ đã sớm chuẩn bị cho bộ điện ảnh này.” Đường Phong nghĩ tới, chính là bữa tiệc gặp được Lilith.

Kino trừng mắt nhìn tựa hồ nhớ tới là bữa tiệc nào, hẳn hỏi: “Là lần cậu kêu tôi đến xem Lilith?”

“Ân, đúng vậy.”

“Cậu có cùng Robert làm gì không, ý của tôi là, hẳn có biết cậu là ai không?” Kino nhẹ nhàng kéo tay áo của Đường Phong, ánh mắt đầy hiếu kỳ cùng hưng phấn, “Trời ạ, cậu hẳn là nên tự tiến cử với hắn nhiều hơn, có rất nhiều bộ điện ảnh của tập đoàn D do hắn kế hoạch ra, trong phương diện tuyển người hẳn cũng có quyền nói chuyện rất lớn.”

Đường Phong nở nụ cười khổ: “Tôi không nhớ rõ, cũng đã hơi lâu.”

Cậu chỉ nhớ rõ cậu cùng Robert hàn huyên một ít về đề tài anh hùng, cũng không biết đối phương có biết tên hay biết cậu là ai không, bởi vì sau đó cậu thấy Lilith có phiền toái, cho nên chạy qua giúp Lilith, sau đó trực tiếp đem chuyện của Robert ném ra sau đầu.

“Đúng rồi, anh cùng Lilith còn lui tới không?” Đường Phong tùy ý hỏi.

“Hiện tại chúng tôi là bạn tốt, cậu không cần lo lắng cho cô ấy, hiện tại cô ấy đang cùng một diễn viên người Australia bàn chuyện cưới xin, lại nói tiếp thực trùng hợp, nam diễn viên kia cũng là một trong nam diễn viên chính của hệ liệt phim anh hùng kia, vừa mới chiếu phim tháng tư nam nay, tuy rằng phòng án vé cùng danh tiếng đều bình thường, bất quá diễn viên vô cùng nổi tiếng, gia hỏa kia vừa cao lớn rắn chắc lại đáng yêu, các nữ nhân đều thương hắn.” Kino nhún vai, thở dài, “Tôi nên gia tăng thực lực, bằng không ở trong vòng luẩn quẩn này sẽ nhanh chóng bị đào thải.”

Mới được đại đạo diễn ưu ái liền ai thán sấp bị đào thải khiến Đường Phong tuy rằng đạt được ảnh đế vẫn là tại chỗ giậm chân người với người a.

“Hai ngày nữa cậu sẽ trở về?” Tay đặt lên bàn, Kino nhỏ giọng hỏi, trong mắt có chút không tha.

“Ân, đúng vậy.” Đường Phong gật gật đầu.

Trước mắt cậu chỉ có thể về nước phát triển, Đường Phong cũng có quyết định của chính mình, tuy rằng cậu càng quen thuộc với Hollywood, nhưng là ngành sản xuất điện ảnh trong nước cũng rất có tiềm lực phát triển, cũng có đạo diễn vô cùng vĩ đại, nơi đó là nhà của cậu, là cố hương của cậu sau khi sống lại, cậu hy vọng chính mình có thể làm chút gì đó cống hiến cho sự phát triển của điện ảnh trong nước.

Lợi dụng tri thức cùng kinh nghiệm và phương pháp cùng kỹ xảo trên công việc cậu tích lũy được khi còn ở Hollywood.

“Tôi cảm thấy chúng ta sẽ không tách ra lâu lắm, nhưng tôi thật luyến tiếc cậu, Đường Phong, cảm ơn cậu, mấy tháng cùng hợp tác với cậu giúp tôi cảm thấy trưởng thành không ít, cũng học được rất nhiều thứ. A, trời ạ, tôi cứ nhiên buồn nôn như vậy, dù sao chính là như vậy, cậu cũng không thể quên tôi.” Kino bụm mặt đem lời nói hết, có chút ngượng ngùng.

Đường Phong cười tiến lên dùng sức ôm ôm đối phương: “Chúng ta đương nhiên sẽ gặp lại, cẩn thận một chút, sau này tôi sẽ trở thành đối thủ rất mạnh của anh.”

“Ha ha ha, tôi sẽ chờ đến ngày đó.”

Kino lưu luyến buông nam nhân ra, hẳn biết bọn họ còn có thể gặp lại.

Nhưng hiện tại, cùng công tác mấy tháng với nhân viên đoàn phim không thể không nói tạm biệt lẫn nhau, không có gì lưu luyến, vòng luẩn quẩn điện ảnh quá nhỏ, sau này bọn họ sẽ lại có cơ hội hợp tác.

Lúc rời đi đạo diễn Lý Ngụy hứa hẹn sẽ chờ chỗ cho Đường Phong ở bộ phim tiếp theo, phải là kịch bản cùng đạo diễn có chất lượng cực tốt mới cho Đường Phong đi quay, để tránh vị ảnh đế Venice tiền đồ vô hạn này bước đi sai đường.

Đường Phong đối với điều này cảm ơn vô cùng, cậu biết lấy mối quan hệ của đạo diễn Lý Ngụy, cậu sẽ đạt được càng nhiều cơ hội diễn xuất cùng các đạo diễn nổi tiếng.

.....

.....

Ở Venice lưu lại vài ngày, bọn họ liền thu thập hành lý lên máy bay trở về nước.

Giống như Đường Phong nghĩ, ảnh đế Venice tất nhiên khiến người cảm thấy vinh quang nhưng cũng không thể bởi vì vậy mà thỏa mãn, đường của cậu còn rất dài, thậm chí trên đường cũng sẽ tràn ngập quanh co ngã rẽ khó khăn, nhưng cậu không nghĩ tới khó khăn lại đến nhanh như vậy.

[Ác ma đường mòn] bởi vì đề cập đến vấn đề tôn giáo cùng tính hướng đã bị cấm công chiếu tại vài quốc gia, đây là điều Đường Phong đã nghĩ đến trước khi đóng phim, cho nên khi Lục Thiên Thần nói cho cậu biết, bộ điện ảnh này không thể công chiếu trong nước Đường Phong thực bình tĩnh mà tiếp nhận.

Nhưng chuyện sau đó Lục Thiên Thần nói khiến cậu không hiểu lại thực bất đắc dĩ, chẳng những điện ảnh bị cấm đoán, thậm chí ngay cả tin tức liên quan đến ảnh đế Venice cậu cũng xuất hiện rất ít trên truyền thông đưa tin, nếu không phải còn có con đường truyền tin qua mạng, có thể đại bộ phận người sẽ không biết ảnh đế Venice hiện tại là một người Trung Quốc.

“Anh nói tôi bị phong sát, tại sao có thể như vậy?” Lúc Đường Phong nghe đến tin xấu này có chút không chấp nhận được, chỉ là đề cập đến tôn giáo cùng đồng tính luyến ái mà thôi, như thế nào sẽ bị phong sát?

“Xem như nửa phong sát, tôi đã an bài người đi hỏi thăm chuyện này, tình huống cụ thể là gì chờ chúng ta về nước sẽ biết, cậu không cần lo lắng, loại phong sát này không kéo dài lâu lắm, hơn nữa cũng có chút đột ngột, cho nên tôi nghĩ hẳn là có người phá rối sau lưng.” Lục Thiên Thần an ủi Đường Phong, cười nói, “Đại ảnh đế, có phải nghĩ đến vừa cầm ảnh đế đã bị trong nước phong sát hay không?”

“A...Nói thật, điều này khiến tôi có chút kinh ngạc.”

Không được nhiệt liệt hoan nghênh thì thôi, cư nhiên còn bị phong sát, Đường Phong như thế nào có thể cười ra.

“Ha ha, yên tâm đi, hẳn là không phải chuyện gì lớn.”

Được rồi, hiện tại cậu chỉ có thể hy vọng chuyện này thực sự không phải vấn đề lớn gì.

Đường Phong chỉ là hiếu kì, lúc cậu trong [tình nhân trong mộng] quang minh chính đại cùng Charles hẹn hò cũng không có việc gì, diễn một bộ phim có đề tài đồng tính liền xảy ra chuyện, dù sao trong nước cũng không phải không có phim mang đề tài đồng tính.

Hết thấy, còn phải đợi về nước mới biết được.

Đường đường một ảnh đế Venice tiền đồ rộng mở đến lúc về nước lại chỉ có vài phóng viên ở sân bay chụp loạn, ngồi xe trở về công ty, Đường Phong đem tất cả tạp chí mấy ngày qua do trợ lý mua lật xem.

Đừng nói là báo chí có liên quan người tên “Đường Phong”, ngay cả tin tức về điện ảnh Venice cũng không có mấy cái, hơn nữa dù có nhắc đến [Ác ma đường mòn] cũng chỉ nhắc đến đạo diễn Lý Ngụy cùng Kino, căn bản không hề nhắc đến việc cậu đạt được giải người mới xuất sắc nhất cùng nam diễn viên xuất sắc nhất.

Phong sát quá mức rõ ràng, ngay cả Đường Phong đều nhìn ra được là có người đang cố ý áp chế cậu.

“Là các cơ quan quản lý sao?” Đây là điều khiến Đường Phong hơi sợ một chút, nếu thật là như vậy, liền có nghĩa trong vài năm tới cậu không hề có biện pháp phát triển ở trong nước.

Lục Thiên Thần ngồi cạnh cậu lắc đầu: “Vừa mới hỏi qua, kỳ thật bên đó cũng không để ý nhiều, chỉ đơn giản là [Ác ma đường mòn] có hình ảnh không phù hợp cho nên cấm truyền thông phát tin, nhưng cũng có một ít nơi có người ám chỉ tạp chí giải trí không thể đăng tin tức liên quan đến việc cậu đoạt giải.”

“Đây là có chuyện gì, thật sự cũng quá kỳ quái.” Nam nhân nhìn báo chí nở nụ cười, có đủ không thể tưởng tượng.

“Cậu cản đường người khác.” Lục Thiên Thần nói một câu như vậy.

“Tôi cản đường người khác?” Khẽ nhíu mày, Đường Phong nhìn Lục Thiên Thần khó hiểu, “Tôi không biết đây là có ý gì, nhưng tôi cũng không có đắc tội người nào, ngạch...chẳng lẽ là Tô Khải Trình cùng Ca Trần?”

Đường Phong có thể nghĩ ra người cùng cậu có vướng mắc, cũng chỉ có hai cái như vậy.

“Không phải bọn họ, bọn họ không có năng lực này cũng không có lá gan đó.” Lục Thiên Thần nhanh chóng phủ định thuyết pháp của Đường Phong.

“Vậy anh biết là ai sao?” Nếu là có người cố ý chèn ép cậu, vậy ít nhất cũng cho cậu biết đối thủ là ai, không ai nguyện ý bị người vô duyên vô cớ chèn ép, Đường Phong cậu cũng không phải người dễ bị khi dễ.

Hiện tại thế cục điện ảnh trong nước vô cùng vi diệu, các diễn viên Hongkong, Đài Loan cùng nội địa cạnh tranh lẫn nhau, nhưng cạnh tranh chủ yếu là tranh đoạt địa vị trong điện ảnh bản thổ, cho nên những người đó sẽ không vô duyên vô cớ chèn ép một diễn viên mới còn chưa bắt đầu tấn công thị trường nội địa.

Lục Thiên Thần nở nụ cười: “Đường Phong, cậu quá mức vĩ đại, cho nên khiến người cũng đi đường quốc tế như cậu chú ý.”

“Ca Trần là cạnh tranh thị trường nội địa, cho nên sẽ không là cậu ta, người có thể đi đường quốc tế là ai a?” Vĩ đại cũng không phải là một cái tội.

“Trở về từ từ nói.” Lục Thiên Thần úp mồm.

Bởi vì trước đó Đường Phong đã nói qua cậu muốn có cuộc sống thuộc về chính mình, cho nên lúc này Lục đại tổng tài rút cuộc an bài ký túc xá cho cậu, là một chỗ gần công ty, bên cạnh có hoa viên dân cư xa hoa, phòng ở tầng mười hai, tầm nhìn trông trải, sớm đã trang hoàng hoàn tất, chỉ cần Đường Phong mang hành lý đến là có thể vào ở.

Buổi tối Lục Thiên Thần có việc cũng không có lại đây, nếu Lục Thiên Thần không có việc, Đường Phong cũng sẽ không nhất định để cho Lục Thiên Thần đến tìm chính mình, hiện tại cậu nên hảo hảo hưởng thụ thời gian tư nhân chỉ có riêng mình cậu.

Ban ngày đã đem tất cả hành lý sắp xếp tốt, nam nhân một mình toàn thân mồ hôi vọt vào phòng tắm tắm rửa, lúc trở ra liền mặc áo tắm ngồi trên sofa mở máy tính bàn xem tập tin Tiểu Vũ gửi tới, nói là về chuyện phong sát.

Chuyện ai chèn ép cậu đã điều tra ra.

Trong nước có tứ đại tiểu sinh, trong đó có một người lớn hơn Đường Phong hai ba tuổi, bất quá không giống Đường Phong hiện tại mới phát lực, người nọ đã sớm thành danh sáu bảy năm, tác phẩm đầu tiên đã đạt được giải thưởng lớn của quốc tế, tuy rằng bản thân vị tiểu sinh kia cũng không có đạt được bất cứ giải thưởng liên quan đến biểu diễn nào, nhưng sau đó người nọ lại bắt đầu tiến quân vào Hollywood.

Tối tới lui lui ép buộc năm sáu năm, cũng chỉ là ngẫu nhiên làm một khách mời trong một ít bộ điện ảnh của Hollywood.

Nữ ngôi sao tiến quân Hollywood dễ dàng hơn một chút, dù sao nhân vật nữ tính càng dễ xếp vào, nhưng là nam ngôi sao sẽ rất khó, nam số 1 của điện ảnh bản thổ nước Mỹ cơ bản đều bị người của bọn họ cầm giữ, cho dù có nam ngôi sao của nước khác, kia cũng là người da trắng như Anh hay Australia.

Cho nên có thể nghĩ ra kết quả của vị tiểu sinh kia khi tiến quân Hollywood, thường thường thần nhiên, không có thành tựu gì.

Nhưng người này cũng rất thông minh, trong lúc tích cực tiến công quốc tế cũng không quên giữ vững địa vị trong nước, cơ bản mỗi năm đều phát hành một bộ điện ảnh đắt khách trong nước, hiện tại nghiêm nhiên đứng đầu tứ đại tiểu sinh.

Lời này nói tới đây, cho dù Tiểu Vũ không nói ra tên họ, Đường Phong cũng biết vị đứng đầu tứ đại tiểu sinh là ai.

Mở ra công cụ tìm kiếm, đưa vào “đứng đầu tứ đại tiểu sinh”, kết quả muốn tìm lập tức hiện ra.

“Vệ Đạo Minh?” Đường Phong đọc ra tên của đối phương, xuất phát từ lòng hiếu kỳ, cậu lục tục mở ra vài tin tức liên quan đến người này.

Cơ hồ không có scandal, không có gièm pha, tin báo ra không phải là làm từ thiện cũng là phòng vé đại bán, hoặc là được đạo diễn quốc tế ưu ái hoặc là được hoan nghênh.

Lại xem thêm một ít bình luận về người này, Đường Phong phát hiện Vệ Đạo Minh người này có danh tiếng không sai, khiêm tốn, kiên định, vì nước tranh quang cùng với có tình yêu làm từ thiện vang vang.

Sẽ không lầm đi, người có danh tiếng tốt như vậy sẽ ngầm vô thanh vô tức đả thương người?

Nghi vấn của Đường Phong được một người đột nhiên đến viếng thăm ngày hôm sau chiếm được đáp án.

Vừa mới ở nhà mới ngày hôm sau, Đường Phong liền nghênh đón khách nhân đầu tiên của cậu.

Không phải Lục Thiên Thần thay cậu an bài chỗ ở, không phải Charles đột nhiên nhảy ra, cũng không phải Albert thần không biết quỷ không hay mà thành linh xuất hiện, mà là người từng cùng cậu có vướng mắc, Ca Trần.

“Sao, không chào đón tôi vào?” Đứng ở cửa, trong tay Ca Trần còn mang theo lễ vật bái phỏng.

“Đại giá quang lâm, có gì muốn làm sao?” Đường Phong nghiêng người để người trẻ tuổi đi vào, chính mình đi sau đóng cửa.

Tùy tiện đem gói lễ vật to đặt lên bàn, Ca Trần ngồi dựa sô pha hai chân bắt chéo, ngửa đầu mỉm cười nhìn Đường Phong, rất giống một tiểu hồ ly cao ngạo, chỗ nào còn bộ dáng của một Thiên Sư.

“Tôi là hướng cậu giải thích, vì những chuyện nhỏ tôi làm trước đây.”

Bộ dáng này có chỗ nào giống giải thích, cảm nâng lên trong mắt lại tràn đầy thần sắc kiêu căng.

Cho nên Đường Phong không chút do dự liền nói: “Tôi không tiếp nhận, mời cậu rời đi.”

“A?” Nửa ngày không phản ứng lại, Ca Trần sững sốt trong chốc lát mới ngồi dậy, không thể tin tưởng nói, “Cậu không tiếp nhận?”

“Đúng.” Trả lời sạch sẽ lưu loát không chút do dự.

“Tôi...tôi đã muốn hướng cậu giải thích, cậu làm gì không tiếp nhận?” Giống như chịu đủ ủy khuất, Ca Trần vội vàng xoay động.

Đường Phong thanh thoi ngồi xuống, mỉm cười nói: “Bởi vì tôi không nghĩ nhận. không muốn cùng cậu nói chuyện hòa bình.”

“Cậu...”

Nhẹ nhàng cắn cắn môi, Ca Trần nghẹn khí một lần nữa ngồi lại, nếu là dĩ vãng phỏng chừng người này đã sớm mở miệng chống đối, hôm nay thế nhưng nghẹn trở về, ngược lại khiến Đường Phong có chút tò mò.

Tiểu hồ ly này không hiểu ra sao lại tìm cậu giải thích nói chuyện hòa bình, có đủ kỳ quái.

“Cậu không tiếp nhận cũng được, dù sao tôi cũng không muốn nói chuyện hòa bình hoặc là làm bạn bè của cậu, Đường Phong, hôm nay tôi đến chỉ là muốn nói cho cậu một việc, Vệ Đạo Minh cảm thấy cậu thực vĩ đại, rất có tiềm lực, hẳn chuẩn bị cho người đến cùng cậu bàn về một bộ điện ảnh.” Nhìn vào mắt Đường

Phong, ca Trần tiếp tục nói, “Bất quá cậu không nên nghĩ hần là người tốt gì, tên kia thông minh muốn chết, tìm cậu đóng phim là mảnh lời điện ảnh mà thôi, nếu điện ảnh thành công sẽ là công lao của hần, phòng bán vé thất bại sẽ đổ lên người của cậu.”

“Các người là cùng lão sư?” Cậu nhớ rõ Ca Trần cũng là cái dạng này.

“Tôi cùng hần học.” Ca Trần trực tiếp nói ra, Đường Phong nhất thời không biết nói gì.

“Nói ngắn lại, tôi đến là muốn nói cậu chú ý tên Vệ Đạo Minh kia, bất quá lúc này phỏng chừng hần cũng sắp gặp hạn.” Có thâm ý khác liếc mắt nhìn Đường Phong, Ca Trần bổ sung một câu, “Sau này tôi sẽ không tìm cậu phiền toái.”

“Cậu xác định?” Đường Phong không dễ dàng tin tưởng lời của Ca Trần như vậy.

“Xác định, hơn nữa chẳng những là tôi, Tô Khải Trình cũng sẽ không đối phó cậu, nếu cậu muốn biết vì sao,” Ca Trần đứng lên, chỉ chỉ lễ vật trên bàn, “Tự cậu mở ra xem sẽ biết.”

“Đúng rồi, phía sau Vệ Đạo Minh là một nam nhân có chút địa vị trong giới chính trị, các người có thể thử xuống tay từ nam nhân kia, không phải tôi không nói tỉnh cậu, nam nhân kia đã có vợ con, vợ của hần là con gái tướng quân,” Ca Trần nhếch miệng cười, đứng lên đi ra cửa, nhắc tay vung lên, “Không cần tiễn.”

Tôi cũng không nghĩ đưa cậu a.

Tầm mắt của Đường Phong dừng ở phần lễ vật trên bàn, cậu vươn tay đem lễ vật mở ra, sau khi mở ra tầng tầng đóng gói rốt cuộc thấy được bên trong hộp là chứa gì.

Chỉ có một quyển sách.

“Nhà thờ đức bà Paris?”

Nam nhân tùy tiện lật vài tờ, ở chỗ có tên sách thấy được một hàng chữ, mặt trên viết: Tặng cho Đường của tôi, tưởng niệm trường tồn.

Lạc khoản: Albert.

Ca Trần cứ nhiên tìm được Albert làm chỗ dựa, tiểu hồ ly kia lá gan đủ lớn, cũng có đủ thông minh, khó trách đột nhiên chạy đến cùng cậu nói chuyện hòa bình.

192. Chương 192 - Cảnh Cáo

Hiệu suất làm việc của Lục Thiên Thần thực nhanh, ngay ngày hôm sau khi Đường Phong về nước, làm tổng tài tập đoàn Lục Thiên Thần đã mở hội nghị chuyên môn thành lập một tổ quan hệ xã hội giải quyết vấn đề Đường Phong bị phong sát.

Người lãnh đạo chân chính là biết làm thế nào để chỉ huy cấp dưới đi làm việc thỏa đáng, mà không phải tự mình ra tay, bất quá tại hội nghị lần này Lục Thiên Thần cũng đưa ra vài phương pháp giải quyết, lần tham dự hội nghị này giúp cho Đường Phong mở mang nhiều kiến thức.

Đầu tiên Lục Thiên Thần chuẩn bị cho cấp dưới đi đến chỗ những báo chí tạp chí có quan hệ hợp tác tốt với công ty bọn họ làm một ít thuyết minh, không cần cầu bọn họ phải đăng tin tức liên quan đến Đường Phong, nhưng ít ra tuyệt đối không thể đăng chuyện xấu bịa đặt hay gièm pha vâng vâng.

Công ty giải trí phổ thông đối với một ít tòa soạn cao cấp có lực ảnh hưởng rất nhỏ, bất quá Lục Thiên Thần hiển nhiên không phải chuyên kinh doanh công ty giải trí, hơn nữa trong mắt Đường Phong người này vốn không đem bao nhiêu tinh lực đặt ở công ty giải trí, mọi chuyện cơ bản đều giao cho cấp dưới đi làm.

Điều ảnh hưởng đến báo chí nhất chính là khách nhân của bọn họ, nhưng khách nhân mà bọn họ coi trọng không phải là người mua báo, mà là những khách hàng lớn chuyên đăng quảng cáo trên báo của bọn họ, Lục Thiên Thần không quá quen biết với người trong giới giải trí, nhưng đối với người trong giới kinh doanh lại

rất quen thuộc, gọi đi mấy cuộc điện thoại liên hệ cho mấy công ty lớn chuyên đăng quảng cáo trên báo chí, mũi nhọn áp lực liền chuẩn xác chuyển dời lên truyền thông.

Giải quyết truyền thông vẫn chưa đủ, quan trọng nhất vẫn là phải trừ bỏ gốc rễ gây họa, nhưng gốc rễ gây họa này cũng không dễ động vào.

“Sau lưng Vệ Đạo Minh là người bên trong, có thể nói chỉ cần người kia không ngã, sẽ không ai động được Vệ Đạo Minh.” Lục Thiên Thần nhẹ gõ bàn, cân nhắc một lát rồi nói, “Vấn đề này không có biện pháp giải quyết ngay lập tức, bất quá lần phong sát này kéo dài nhiều nhất là ba tháng liền hóa giải, Đường Phong, cậu sau này chú ý người tên Vệ Đạo Minh này nhiều một chút.”

Lục Thiên Thần luôn cấp Đường Phong một loại ảo giác không gì không làm được, cậu nửa đùa hỏi: “Ngay cả anh cũng không có biện pháp sao?”

“Có biện pháp, nhưng cần từ từ tiến hành.” Lục Thiên Thần mỉm cười, tựa hồ ẩn dấu một ít bí mật.

“Một quan chức trong nước có thể khống chế dư luận nhất thời, nhưng sẽ không là cả đời, giống như hiện tại chúng ta cũng có thể dùng các loại biện pháp đem loại chuyện phong sát này chậm rãi áp chế. Cho nên không sai biệt lắm dù sao đối phương cũng là đại nhân vật cấp cao, sinh ý của chính người cũng không sạch sẽ, không cần bởi vì chút chuyện nhỏ này mà đem chính mình dính vào.”

Đường Phong nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cậu biết Lục Thiên Thần để ý cậu, bất quá ở giới giải trí đã gặp đủ loại chuyện, được rồi, tuy rằng đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại chuyện phong sát này.

Bất quá cũng chỉ là ba tháng ngắn ngủn mà thôi, đối cậu cũng không tạo thành thương tổn thực chất gì, tin đồn không trụ cả đời, kiên định đóng phim mới là điều cậu chân chính cần làm.

“Cậu đây là đang quan tâm tôi sao?” Ngồi ở sau bàn công tác, Lục Thiên Thần hướng nam nhân mỉm cười, cũng không biết từ khi nào vị nam nhân băng sơn mặt than cho Đường Phong ấn tượng đầu tiên rất không xong này càng ngày càng thích nở nụ cười.

“Kỳ thật khi anh cười làm cho người ta cảm giác tốt hơn, hẳn là nên cười nhiều một chút.”

“Giống như vậy?” Nói xong, độ cong khóe môi Lục Thiên Thần gia tăng lớn hơn, mi mắt cũng trở nên ôn nhu hẳn lên, người này ôn nhu đứng lên có thể đem lòng người hòa tan.

“Thực không sai, về phần khi này tôi không phải là đang quan tâm anh, dù sao anh cũng là ông chủ của tôi, nếu ngay cả anh đều treo, nhân viên nhỏ bé tôi đây sẽ không còn nơi đi a.” Đường Phong đứng lên, nhìn nhìn đồng hồ, nói: “Tôi còn phải cùng người trong công ty thảo luận về chuyện của kịch bản mới, không quấy rầy anh nữa.”

“Tan tầm cùng nhau ăn cơm chiều.” Lục Thiên Thần vừa mở ra tư liễn trên bàn vừa nói, ngữ khí lời này thế nào lại dẫn theo cổ ý tứ không cho người khác cự tuyệt?

Tổng tài người ta nói chuyện chính là khác biệt.

Tựa hồ ý thức ngữ khí của mình có chút cương, Lục Thiên Thần lại bồi thêm một câu: “Có thể chứ?”

Biến chuyển cứng nhắc này thiếu chút nữa khiến Đường Phong không nhận được mà cười rộ lên, cậu gật gật đầu, nói: “Cùng Lục tổng ăn tốt là vinh hạnh của tôi, vậy tan tầm gặp lại.”

Xoay người vung tay lên, Đường Phong liền lập tức rời đi.

Ngay lúc Đường Phong vừa rời đi, một tiểu cá tử liễn từ sau bức màn của văn phòng nhảy ra, hoàn toàn không biết người nọ đã ẩn giấu ở nơi đó từ khi nào.

“Lão đại, cần ôn nhu như vậy sao, da gà của tôi đều nhanh muốn rơi xuống hết.” Một bộ dáng bị ghê tởm đến, Tiểu Ác Ma nhe răng liệt miệng xoa xoa cánh tay của mình, thuận thế ngồi xuống cái ghế Đường Phong vừa ngồi qua.

Lục Thiên Thần thoát nhìn như là sớm biết sự tồn tại của Tiểu Ác Ma, cúi đầu lật xem văn kiện tư liệu, cũng không có ý nhìn đối phương, thậm chí ngay cả tươi cười trên mặt cũng đã thu lại.

“Tiểu Ác Ma.” Lục Thiên Thần nhẹ nhàng hô một tiếng.

Người trẻ tuổi vuốt tóc, không thèm để ý hừ hừ: “Àn?”

“Tiểu Ác Ma.” Lục Thiên Thần lại hô một lần.

“Lão đại, có chuyện gì anh nói a, chỉ kêu tên của tôi là làm sao?”

“Cậu còn biết tôi là lão đại của cậu sao?” Tiếp tục cúi đầu lật xem tư liệu, Lục Thiên Thần lấy bút kí lên.

“Anh vẫn luôn là lão đại của em a, em nào dám quên, năm đó nếu không có lão đại anh, em đã sớm chết.” Tiểu Ác Ma lập tức thẳng lưng nói như tuyên thệ, “Đời này anh vĩnh viễn là lão đại của em!”

“Tôi có thể cứu cậu, cũng có thể giết cậu.” Nhẹ nhàng xa xăm nói một câu.

Một câu nói khiến người trẻ tuổi giống như bị hắt nước lạnh từ đầu tới chân.

Tiểu Ác Ma nhìn Lục Thiên Thần, ánh mắt dần dần phục hồi, dù là kẻ ngốc cũng có thể phát hiện trong câu nói kia ẩn dấu hương vị uy hiếp cảnh cáo, hướng chỉ hân còn là trời sinh ra để làm sát thủ.

“Lão đại, em làm sai chỗ nào?” Thật lâu không nhìn thấy bộ dáng anh hùng tức giận của Lục Thiên Thần, người trẻ tuổi hơi hơi rụt lui thân mình dựa sát vào ghế dựa.

“Cậu thông minh như vậy mà không đoán được, cần tôi nói ra?” Dừng bút, Lục Thiên Thần nắm văn kiện trong tay ném cho Tiểu Ác Ma, ánh mắt lãnh đạm trước sau như một, “Nhiệm vụ mới của cậu.”

“Lão đại..., là vì nam nhân kia sao? Bởi vì em mắng hân...” Trong mắt tựa hồ có chút ủy khuất, hai tay Tiểu Ác Ma siết chặt tư liệu.

Tựa hồ thực không hài lòng câu trả lời của người trẻ tuổi, ngữ khí của Lục Thiên Thần lạnh hơn: “Khi nào thì đầu óc của cậu cũng trở nên ngu xuẩn vậy?”

Mỗi một lời nói liền giống như lưỡi dao đâm vào ngực người trẻ tuổi.

“Mặc kệ ngày đó người bị cậu mắng hay làm bị thương là Đường Phong hay bất kì ai, nguyên nhân căn bản nhất cậu cũng không nhìn thấy sao? Làm thuộc hạ, tôi cần chỉ là sự phục tùng của cậu, mà không không phải bởi vì ghen tị hoặc là tâm lý không cân bằng liền chống đối thủ trưởng, thậm trí vi phạm mệnh lệnh của thủ trưởng. Là do tôi mấy năm nay rất chiều cậu, đem cậu chiều thành loại bộ dáng này.”

Lục Thiên Thần đạm mạc nhìn người trẻ tuổi, lời nói tuy rằng bình thản nhưng cất giấu cảnh cáo thật sâu.

“Nhượng cậu theo tôi nhiều năm như vậy tôi cho cậu một cơ hội, nhưng chỉ có một cơ hội như vậy.” Chậm rãi dựa vào lưng ghế, Lục Thiên Thần gần từng tiếng nói, “Tiếp theo, cậu sẽ không cần trở lại.”

Một sát thủ mất đi bảo hộ của tổ chức cường đại, gặp phải chỉ có ngày đêm bị thế lực đến từ khắp nơi đuổi giết, cho dù lợi hại như thế nào thì cũng sẽ ngẫu nhiên mỗi một, cũng có ngẫu nhiên sơ sẩy.

Mà một cái “ngẫu nhiên” này có thể chính là tử vong.

Lục Thiên Thần nói được sẽ làm được, một mặt ôn nhu của nam nhân này hân từng xem qua, nhưng còn một mặt khác một mặt hắc ám cùng tàn nhẫn, Tiểu Ác Ma so với bất luận kẻ nào càng rõ ràng.

Đường Phong đóng phim lại cảm thưởng xuất hiện ở tập đoàn Thiên Thần có thể nói là khiến cho không ít người chú ý, bên người một tổng tài đại công ty có một ngôi sao cùng làm việc là một chuyện quá mức bình thường, được đại lão bản phủng cũng là có thể lý giải, mà khi Đường Phong ra vào văn phòng Lục Thiên Thần, mọi người nơi này đại khái đều không nghĩ đến Đường Phong sẽ có tác phẩm tiêu biểu thuộc về mình nhanh như vậy.

Đã có người phủng, bọn họ tin tưởng Đường Phong khẳng định sẽ ra mặt, nhưng từ ấn tượng dĩ vãng của bọn họ đối “Đường Phong”, chỉ xem bất quá là có chút danh tiếng, sẽ không gây sóng gió gì.

Lúc này khi Đường Phong trở về khiến mọi người phải trợn mắt, khi nào thì một Đường Phong diễn trò cứng nhắc bản lĩnh lời thoại kém cỏi, lại trở thành Đường Phong đóng trong tác phẩm của đại đạo diễn quốc tế còn đạt được ảnh đế Venice?

Cho nên khi vừa xuất hiện trong công ty, Đường Phong không biết đã nhận được bao nhiêu người chú mục.

Nhất là khi một ít người trong công ty đã xem qua [Ác ma đường mòn] trước khi bị cấm đưa ra trong nước, phần đông người xem qua bộ phim này, mặc kệ là nam hay nữ, cũng không biết tại sao, vừa nhìn thấy Đường Phong đến liền đỏ mặt cúi đầu, nhưng lại luôn nhìn không được mà đem ánh mắt dời qua.

Sau đó Tiểu Vũ tổng thích lấy việc này trêu chọc Đường Phong, nói là các đại nam nhân sau khi xem [Ác ma đường mòn] đều nhìn không được mà đỏ mặt động tâm, nói là đoạn phim kích tình giữa Đường Phong cùng Kino kia, người xem mặt đỏ tim đập đồng thời lại nhìn không được mà xem nhiều hơn, khiến cho thật nhiều nam nhân đều chạy nhanh về nhà tìm bạn gái cùng lão bà, để tránh đi vào con đường làm gay không lối về.

Đường Phong nghe lời này thiếu chút nữa cười chết, được rồi, điều này đại khái coi như là một loại khẳng định đối với diễn xuất của cậu đi.

193. Chương 193 - Phim Mới

“Đây là những kịch bản mấy hôm trước chọn ra.” Trong phòng hội nghị, Tiểu Vũ đem vài kịch bản được đánh dấu để ra trước mặt Đường Phong, phân biệt làm thuyết minh.

“Kịch bản này nói về tình yêu đô thị hài hước, nhưng không có nam chính tuyệt đối, là có một số tiểu cô sự xâu chuỗi cùng một chỗ tạo thành, đây là cái tôi nói với anh, bộ phim mà Vệ Đạo Minh tự mình làm người chế tác chuẩn bị làm, tuy rằng không thấy rõ nam chính, bất quá có thể khẳng định tên kia nhất định là nam số 1.”

Tiểu Vũ tựa hồ thực không thích Vệ Đạo Minh, giới thiệu cũng là một bộ khẩu khí ỉu xiu không chút phần chân.

“Số 2 là một tác phẩm của đạo diễn phim văn nghệ, tôi cảm thấy chúng ta vẫn là tạm thời từ chối vẫn là tốt hơn.” Tiểu Vũ nhún nhún mày, ngón tay hơi chà xát kịch bản.

“Tôi đã xem qua kịch bản này, viết cũng không tệ lắm, mặc dù có chút trầm trọng.” Đường Phong nâng cằm gật gật đầu, cậu vẫn chưa có cơ hội ném thử qua loại điện ảnh có đề tài trầm trọng như vậy.

Trên thực tế chỉ ở trong nước đợi nửa năm, Đường Phong hỏi: “Vì sao không cần? Tôi thấy vị đạo diễn này cũng rất nổi tiếng trong nước.”

Tiểu Vũ liên tục lắc đầu: “Không được, anh hiện tại vừa mới bị phong sát, đề tài của bộ phim này còn miễn cảm hơn cả đồng tính luyến ái, tuy rằng có thể đưa ra nước ngoài tham gia lễ điện ảnh, như ở trong nước nhất định sẽ bị phong sát, nếu Vệ Đạo Minh muốn đối phó anh, hẳn còn có năng lực tiếp tục lấy điểm này đến công kích anh.”

“Nhưng đạo diễn của phim này không phải rất có danh tiếng trong nước sao?”

“Kia thì thế nào, hẳn công kích anh lại không nhất định sẽ đi công kích đạo diễn kia, hơn nữa, chỗ dựa sau lưng của Vệ Đạo Minh vô cùng vững chắc, chúng ta vẫn là không cần cho người cơ hội tốt hơn.” Tiểu Vũ khuyên, “Tôi biết anh thích kịch bản này, bất quá đối thế cục hiện nay tạm thời vẫn là không nên đụng vào sẽ tốt hơn.”

Đường Phong gật gật đầu, cậu cũng không phải người không biết phải trái, Tiểu Vũ nói có lý, cậu cũng chỉ có thể tạm thời buông tha cho kịch bản này.

Nhưng khi cậu lật xem mấy kịch bản được chọn trước mặt, Đường Phong phát hiện có mấy cái cậu thích không ở bên trong.

“Giống như thiếu vài cái.”

“Anh không nhìn lắm, thật là thiếu vài cái, bất quá mấy cái kịch bản kia cũng không phải là không thể tiếp, mà là đạo diễn không muốn anh nữa.” Hừ lạnh một tiếng, Tiểu Vũ cảm giận bất bình ngồi xuống, “Bởi vì

mấy đạo diễn kia biết có đại nhân vật bên trên sẽ tùy thời đối phó anh, cũng biết tin tức anh bị phong sát, bọn họ không muốn dính vào, cho nên thu lại kịch bản.” Nói đến cùng, vẫn là sợ vạn nhất khi Đường Phong đóng phim, cuối cùng cấp trên không chịu phê xuống.

“Tốt lắm, cô cũng không cần tức giận, bọn họ làm vậy cũng có đạo lý của riêng họ, không tất yếu vì một người mà phải phiêu lưu mạo hiểm lớn như vậy.” Đường Phong cười cười, chỉ vào kịch bản nói, “Nơi này không phải còn vài cái kịch bản sao, chúng ta xem lại xem.”

Đem kịch bản còn lại xem hết, Đường Phong rất nhanh phát hiện còn lại hoặc là vai phụ, hoặc là kịch bản không tốt hoặc là đạo diễn không tốt văng vẳng.

Những kịch bản này mà đưa cho Lý Ngụy, phỏng chừng Lý Ngụy sẽ trực tiếp ném vào trong thùng rác.

Lấy góc độ Fiennes đến xem, thật đúng là không có một cái thích hợp.

Quy tại trong nước cạnh tranh kịch liệt, Đường Phong một tiểu ảnh đế Venice không có quần chúng trụ cột, mặc dù trước đó có quay ban huấn luyện siêu sao cùng tiết mục tình nhân trong mộng mang đến một ít fan, nhưng cùng ngôi sao chân chính trong nước so ra vẫn là kém một khoảng lớn.

Phim lớn chân chính trong nước, nếu không phải do bên Lục Thiên Thần đầu tư, thật đúng là không có mấy người dám đánh bạo bắt đầu dùng người mới như Đường Phong.

Nhìn đi nhìn lại, như thế nào cảm thấy cũng chỉ có bộ phim hài tình yêu đô thị kia của Vệ Đạo Minh là thích hợp?

“Chúng ta xem lại đi, dù sao còn hơn hai tháng tham gia hoạt động công cộng” Tiểu Vũ cũng phát hiện điểm này, an ủi nói một câu như vậy.

Đường Phong gật gật đầu, bất quá cậu trực tiếp đem kịch bản của Vệ Đạo Minh giao cho Tiểu Vũ: “Nếu như vậy liền cự tuyệt hết.”

“Bao gồm Vệ Đạo Minh?” Tuy rằng Tiểu Vũ chán ghét Vệ Đạo Minh, nhưng Vệ Đạo Minh làm người chế tác khẳng định sẽ không tự mình hành mình, điện ảnh phát hành tuyệt đối có bản đảm, tuyên truyền cũng sẽ dồn lực lớn, bộ điện ảnh này vừa mới lên kế hoạch, không biết đã có biết bao nhiêu người muốn chen vào.

“Đúng.” Nhìn quen sóng to gió lớn, cũng quay qua điện ảnh có trình độ chế tác cực cao, nếu Đường Phong liền vì một chút dụ hoặc này mà nhịn không được nhảy vào trong cạm bẫy của đối phương, vậy đời trước của cậu quả thực là sống uống phí.

Gặp thái độ kiên quyết của Đường Phong, Tiểu Vũ cũng không nói gì: “Hảo, đều nghe lời anh!”

Buổi chiều công ty đến một người khách, ngồi trong quán cà phê của công ty, Trần Minh Húc uống ly cà phê do Đường Phong mời khách, ca thán có người mời cà phê chính là mỹ vị.

“Mấy ngày này cậu không có công việc sao, còn rảnh rỗi đến gặp tôi như vậy?” Đường Phong cười lấy bình cà phê rót thêm vào tách cà phê của Trần Minh Húc, lúc cậu ở Venice đã từng cùng Trần Minh Húc liên hệ, người này mấy hôm trước vừa chạy đi Nhật Bản cùng Hàn Quốc quay ngoại cảnh tiết mục, giống như mới trở về hôm qua.

“Tôi cũng không phải người công tác cuồng mà làm việc mỗi ngày, tốt xấu gì cũng phải có ngày nghỉ, đúng rồi, lúc trước anh đi du lịch ở đâu lại không nói với tôi một tiếng, gọi điện thoại cho anh cũng không được, nếu không hỏi công ty của anh người ta nói anh đi du lịch, tôi còn thật sự nghĩ là anh bị người bắt cóc.”

Nâng lên tách cà phê hưởng thụ, Trần Minh Húc vô ý đem sự thật nói ra.

Đúng vậy, cậu thật sự bị người bắt cóc, còn thuận tiện bị người đem ăn sạch sẽ.

Hai tay đặt lên bàn, Đường Phong giương mắt cười: “Làm sao cậu biết tôi không phải thật sự bị người bắt cóc?”

“Thiệt hay giả a, nói cho tôi biết là ai bắt cóc anh, sẽ không phải là siêu cấp hắc đạo lão đại gì đó đi? Ha ha, tôi đã biết, khẳng định là trong lúc đi du lịch anh phóng điện khắp nơi, kết quả giật đến một lão đại hắc đạo, người ta coi trọng anh, liền muốn trói anh về làm áp trại phu nhân, thuận tiện ăn sạch sẽ.”

Trần Minh Húc thuận miệng nói, cứ nhiên nói đúng đến tám chín phần mười.

Đường Phong cười đến cúi đầu, liên tục gật đầu: “Không...Đúng vậy.”

“Anh đúng là quay phim nhiều quá đó, loại nói chuyện này ai mà tin.” Trần Minh Húc không khách khí cho Đường Phong một cái mắt trắng, đột nhiên kéo gần khoảng cách giữa hai người, nhỏ giọng nói: “Ai, nghe nói Vệ Đạo Minh mời anh đóng phim phải không?”

“Àn, cậu làm sao mà biết?”

“Làm ơn, anh không xem tin tức trên mạng sao, đi lên chỗ diễn đàn Thiên Nhai nhìn xem, mặt trên đều có người yêu sách, nói Vệ Đạo Minh thực thưởng thức cậu, tính toán mời cậu tham gia phim của hắn.” Trần Minh Húc sách một tiếng, hừ nói, “Thủ đoạn của tên kia thực cao, rõ ràng là hắn đang chèn ép anh, bên này lại đóng vai người tốt giống như bố thí cho anh tham gia đóng phim, anh không biết thành viên trong diễn đàn này chứ, một đám đều đem Vệ Đạo Minh tôn thành thánh mẫu Maria chuyển thế.”

“Làm sao cái gì cậu cũng biết vậy?”

Trần Minh Húc tiếp tục cho Đường Phong một ánh mắt xem thường: “Tôi thế nhưng là người chủ trì số một số hai trong nước, người muốn lên tiết mục của tôi đếm không xuể, muốn nghe chút tin tức còn không quá đơn giản sao? Trên thế giới không có tường nào không hở.”

Đường Phong lập tức bật ra một ngón cái: “Trần đại chủ trì, sau này tôi sẽ dựa vào cậu, không thôi cậu bao dưỡng tôi đi.” Hai người dần dần thân thiết, vui đùa cũng nhiều hơn.

“Coi như xong, anh này ảnh đế Venice tôi không đủ tiền để bao dưỡng, mà nếu tôi thật sự bao dưỡng anh, Lục tổng nhà anh nhất định tìm người giết tôi.”

Nói xong cứ nhiên xả đến trên người Lục Thiên Thần.

Trần Minh Húc cười hì hì nhìn Đường Phong, cười đến không có hảo ý: “Nói thực ra đi, anh cùng Lục Thiên Thần hiện tại có phải đang ở cùng một chỗ hay không?”

“Cậu cũng thật nhiều chuyện.”

“Nhanh nói cho tôi biết, bằng không tôi cũng phong sát anh, không để cho anh lên tiết mục của tôi.” Trở mặt uy hiếp lên.

Đường Phong lập tức nhắc tay đầu hàng: “Trần đại chủ trì, thủ hạ lưu tình, tôi ăn ngay nói thật, hiện tại tôi cùng Lục Thiên Thần không ở cùng một chỗ, chỉ là...quan hệ có điểm phức tạp mà thôi.”

Hơn nữa còn Charles cùng Albert, quan hệ này đâu thể chỉ dùng từ phức tạp là có thể hình dung.

“Tôi phi! Điều quan hệ có điểm phức tạp còn không cùng một chỗ, tôi nói anh không phải lúc trước yên hân đến muốn chết muốn sống sao, như thế nào hiện tại giống như đối Lục Thiên Thần xa cách, ngược lại tên kia đều mỗi ngày nhìn anh, ngay cả kẻ ngoài cuộc như tôi cũng nhìn ra được hiện tại hắn mới là người yêu chết đi sống lại.” Trần Minh Húc mạnh mẽ vỗ bàn.

“Cậu nói thật khoa trương.”

“Chỗ nào a, tôi không phải đang ăn ngay nói thật sao?” Trần Minh Húc hừ hừ hai tiếng, đắc ý cười nói, “Bất quá như vậy cũng tốt, lúc trước Lục Thiên Thần đối anh xa cách, anh hiện tại đối hắn xa cách, ngoắc thì đến, đuổi thì đi, loại cảm giác này thật sự rất tốt, anh nên phát huy nhiều hơn.”

“Tôi là người như thế sao?” Hiện Tại đến lượt Đường Phong liếc mắt trắng Trần Minh Húc, “Được rồi, được rồi, dừng ở đây, không cần nói về Lục Thiên Thần nữa.”

“Được rồi, xem anh thẹn thùng kìa.”

Đường Phong nở nụ cười, cậu đã muốn thật lâu không xấu hổ qua.

“Tôi tìm anh lúc này là có chính sự, trong nước có một đạo diễn nổi danh có một bộ phim đã chuẩn bị bốn năm, gần đây đang tìm người, hơn nữa còn là người mới, tôi cảm thấy anh có thể đi thử một lần.” Trần Minh Húc lặng lẽ nói, “Tin tức nội tình, tin tức chính thức tuyển người đến cuối tuần sau mới công bố ra, ngày

hôm sau đạo diễn kia sẽ đến tiết mục của tôi, anh liền thừa dịp đến chỗ tôi làm việc mà trò chuyện với ông ấy, tự tiến cử một chút. So với Vệ Đạo Minh tiểu đánh tiểu nháo, tác phẩm của đạo diễn này mới là đại chế tác chân chính.” Trần Minh Húc đắc ý cười, “Vệ Đạo Minh cũng muốn đi, bất quá trực tiếp bị đạo diễn xin miễn.”

194. Chương 194 - Tự Tiến Cử

“Tự tiến cử?” Lục Thiên Thần ngẩng đầu liếc mắt nhìn Đường Phong một cái, trong mắt rõ ràng mang theo tò mò cùng nghi hoặc, “Cậu là nói cậu tự mình đi tìm đạo diễn?”

Ăn một miếng súp khoai tây, Đường Phong chậm rãi nuốt mới mở miệng nói: “Làm sao vậy, tôi tự mình đi tìm đạo diễn có gì kỳ quái?”

“Cậu là Đại minh tinh.” Thoáng nhìn khoe miệng nam nhân dính một chút khoai tây, Lục Thiên Thần hơi nghiêng người ra trước dùng ngón trỏ thay Đường Phong lau đi, lại không dùng khăn tay tiện lau đi, mà là trực tiếp đem ngón trỏ đưa vào miệng liếm liếm, “Hương vị không sai.”

Động tác thân mật quá mức ái muội khiến Đường Phong khẽ cười, cậu chỉ vào bát súp khoai tây của mình: “Muốn ăn một phần không?”

“Không, ăn của cậu là đủ rồi.” Nói xong liền lấy thìa múc một chút súp khoai tây trong chén của Đường Phong ăn.

“Ha ha, tôi có chỗ nào gọi là Đại minh tinh, hiện tại cũng chỉ là một người mới mà thôi, ảnh hậu ảnh đế Oscar làm bình hoa trợ cho người mới làm vai chính còn ít sao, huống chi tôi cũng chỉ là một tiểu ảnh đế Venice.” Nếu đơn giản là cầm một giải ảnh đế liên dương dương tự đắc tự cao tự đại, sau này đại khái chỉ có một đường là xuống dốc.

Lục Thiên Thần nhẹ nhàng lắc đầu: “Ý của tôi là... cậu khác biệt.”

Bản chất của Đường Phong không phải là một ngôi sao tùy tiện cầm ảnh đế Oscar hay Cannes linh tinh, giống như mỗi năm đều có ca sĩ đạt giải thưởng lớn Grammy, nhưng không phải mỗi nam ca sĩ đều là Michael Jackson, cũng không phải mỗi một nữ ca sĩ đều là Madonna hoặc là Barbra Streisand.

Ý nghĩa chân chính của một Đại minh tinh là thường thường ngồi ở nhà vẫn có vô số đại đạo diễn cùng kịch bản tốt tùy thời đưa lên cửa, không cần chính mình đi cầu xin hay tự tiến cử, chỉ cần mặt đối mặt lấy phương thức hảo hữu hợp tác ngang hàng đi tham gia điện ảnh của người nào đó hoặc là kịch bản càng thích hợp chính mình.

Lục Thiên Thần có thể không quan tâm bát quái của giới giải trí, nhưng ít nhất từ những tư liệu dĩ vãng có thể biết, Fiennes một đường hợp tác với không ít đại đạo diễn, từ sau lần đầu tiên cầm giải ảnh đế đã không hề có tự tiến cử, thường thường trực tiếp nói chuyện liền trực tiếp tiến vào đoàn làm phim bắt đầu công việc quay chụp.

Năm đó Fiennes muốn hợp tác cùng đạo diễn nổi tiếng quốc tế chỉ cần một cú điện thoại, Đường Phong hiện tại cư nhiên muốn thả thấp tư thế đi đến chỗ đạo diễn trong nước tự tiến cử, Lục Thiên Thần đột nhiên có loại tư vị nói không nên lời, nhất là vào lúc hắn đã nhận định người nam nhân này chính là Fiennes thì tư vị đó càng nồng đậm, không dễ chịu.

“Nếu có hứng thú với phim của đạo diễn kia tôi có thể an bài người đi nói chuyện, công ty cũng có thể bỏ vốn đầu tư cho bộ phim.”

Tuyệt đại đa số thời gian, một bộ phim không có khả năng chỉ có một nhà đầu tư, căn cứ nguyên tắc phiếu lưu phân tán, bộ phim thường thường sẽ đi lôi kéo các nhà đại đầu tư, chỉ là người chiếm phần lớn nhất chỉ có một.

Chỉ cần có đầu tư nhất định có quyền nói chuyện, đây cũng là vì so lúc [Ác ma đường mòn] tuyển lựa trong nước Lục Thiên Thần bọn họ có được ưu tiên đề cử diễn viên, không cần đi qua bước đầu sàng lọc.

Đại bộ phận đạo diễn đều sẽ cam chịu, cho dù diễn viên do bên chế tác đề cử không phù hợp yêu cầu của bọn họ cũng không có quan hệ, bởi vì quyền quyết định vẫn là nằm trong tay đạo diễn.

Bên chế tác muốn là mặt mũi, diễn viên muốn là một cơ hội, đạo diễn cho là mặt mũi của bên chế tác.

Đường Phong lắc đầu: “Tôi vừa tham khảo qua vị đạo diễn này là một người có tính cách, hơn nữa lấy danh tiếng của ông ấy cũng không thiếu người đầu tư, tôi nghĩ là tự mình đi vẫn tốt hơn, càng có thành ý một chút.

Nhưng Đường Phong càng suy xét nhiều cho những chuyện liên quan đến bộ phim.

“Hơn nữa còn rất nhiều vấn đề liên quan đến bộ phim, tôi cảm thấy giáp mặt càng dễ nói hơn một chút, thông qua trung gian rất khó chuyển tải chính xác ý kiến của đôi bên, hiện tại tôi không phải Đại minh tinh gì cả, dù đi tự tiến cử cũng không có gì dọa người hay ngược ngược.” Đường Phong giơ mi, cười nói, “Rượu thơm cũng sợ ngô sâu, tôi chỉ là muốn tranh thủ càng nhiều cơ hội tốt mà thôi.”

Lục Thiên Thần cúi đầu trầm mặc trong chốc lát, sau đó hỏi: “Đạo diễn cậu nói có phải là Vương An không?”

“Àn, đúng vậy.” Đường Phong cười nói, “Làm sao vậy, anh quen ông ấy?”

Có thâm ý khác liếc mắt nhìn Đường Phong một cái, Lục Thiên Thần nói: “Không phải tôi quen ông ấy, mà là cậu, Đường Phong từng quen ông ấy.”

“Phải không? Nghe như cơ hội giống như lớn hơn nữa a, nhưng nhìn dáng vẻ của anh tựa hồ không giống như tôi nghĩ.” Đường Phong hơi nhú mày, không nên lại là tin tức xấu.

Đáng tiếc cậu lo cái gì, thì cái đó sẽ đến.

“Tôi biết một ít chuyện trước kia của cậu,” buông xuống chiếc đĩa, Lục Thiên Thần hướng cậu nói, “Mẹ của Đường Phong từng hợp tác cùng đạo diễn Vương An, quan hệ bạn bè giữa hai người rất tốt, nhưng là cậu lại cho rằng giữa hai người có tư tình, hơn nữa cậu cũng là nói như vậy với người ngoài.”

“Nhưng trên thực tế bọn họ không có.” Đường Phong bắt đầu có chút đau đầu.

“Mặc kệ bọn họ có hay không, đạo diễn Vương An thực không thích cậu, nhất là sau khi mẹ cậu qua đời lại tùy ý tiêu xài di sản.” Lục Thiên Thần vươn tay nắm tay Đường Phong, “Nếu được liền đổi bộ phim đi, nếu cậu thật sự đi tìm đạo diễn Vương An, chỉ sợ sẽ bị sập cửa vào mặt.”

Đường Phong không có lui bước ngược lại còn tràn ngập ý chí chiến đấu, cười nói: “Này cũng không có quan hệ, một đại đạo diễn chân chính sẽ không bởi vì tình cảm cá nhân mà cấp diễn viên phản tử hình, hơn nữa nếu như tôi có thể hóa giải ân oán giữa Vương An và Đường Phong, kia coi như làm chuyện tốt.”

“Ý tưởng tốt lắm.”

Nửa câu nói sau là: Thao tác lên thực khó khăn.

Qua hai ngày, lúc Đường Phong đến chỗ làm việc của Trần Minh Húc liền gặp đạo diễn Vương An, cũng rốt cục hiểu được ý tứ nửa câu chưa nói ra của Lục Thiên Thần.

Trong hai ngày chuẩn bị đi tìm đạo diễn Vương An tự tiến cử, Đường Phong đem giới thiệu cá nhân văn tắt của đạo diễn xem một lần, thậm chí còn cả mấy bộ phim tiêu biểu của đạo diễn Vương An.

Tự nhận là đã làm đủ chuẩn bị, Đường Phong theo giờ Trần Minh Húc nói mà đúng giờ đến đài truyền hình, lúc đó đạo diễn Vương An đang chuẩn bị lên tiết mục, đang cùng đám người Trần Minh Húc nói cười cùng nhau nói chuyện phiếm.

“Đường Phong, anh đến rồi a,” Vừa thấy cậu đi vào, Trần Minh Húc liền giới thiệu, chỉ vào vị đạo diễn ngồi trên sofa đối diện uống trà, “Vương đạo diễn, Đường Phong ông không xa lạ đi, anh ấy nhưng là mới quay xong bộ phim của đạo diễn Lý Ngụy, còn cầm giải người mới xuất sắc nhất cùng nam diễn viên xuất sắc nhất của Venice, có thể nói xưa nay chưa từng có a.”

Đạo diễn Vương An thoát nhìn ước chừng hơn năm mươi tuổi, người hơi gầy gò, lại có một đôi mắt phá lệ sáng ngời hữu thần, như là lưỡi dao phản quang lộ ra hương vị sắc bén.

Có phải đại đạo diễn đều có một đôi mắt có thể nhìn thấu diễn viên hay không? Lúc ấy Đường Phong đột nhiên toát ra suy nghĩ như vậy.

Đại đạo diễn cũng không liếc mắt nhìn Đường Phong một cái, chậm rì rì uống trà, thanh âm không lạnh không nóng: “Nghe nói qua, nghe nói diễn tốt lắm, bất quá tôi vẫn chưa xem.”

“Vương đạo diễn hảo.” Tôn xưng một tiếng không có gì ngượng ngùng, dù tuổi tâm lý thực tế của Đường Phong cũng đã gần bốn mươi, thế nhưng đạo diễn Vương An lớn hơn cậu mười tuổi.

Đường Phong gọi một tiếng, lễ phép khéo léo.

“Xưng hô của Anh đế, tôi không dám nhận.” Mắt thẳng bằng đỉnh trở về.

Lập tức không khí trong phòng nghỉ liền trở nên xấu hổ cứng ngắc lên, Đường Phong không vì nguyên nhân này liền lùi bước, lấy ngữ khí bình thường tận lực thoải mái tự nhiên mà nói: “Vương đạo diễn thực sự quá khách khí.”

“Tiểu Húc, chúng ta còn bao lâu thì bắt đầu ghi hình?” Thế nhưng đạo diễn Vương An trực tiếp không để ý đến Đường Phong, cũng không quan đối phương có xấu hổ hay không, đem người bỏ mặc một bên.

“Còn mười phút nữa mới bắt đầu thu, Vương đạo diễn gần đây không phải đang có bộ phim đang trừ bị sao, hơn nữa còn đang tìm người mới có tiềm lực không phải sao? Tôi cảm thấy Đường Phong không sai a, anh ấy tuổi trẻ cũng có thực lực, không bằng hai người nói chuyện đi?” Trần Minh Húc chạy nhanh tác hợp, thuận tay đem nam nhân còn đang đứng một bên kéo lại đây.

Đạo diễn Vương An bị Trần Minh Húc làm cho nở nụ cười, chỉ vào người trẻ tuổi nói: “Cậu tiểu tử này không chút lương tâm thay người nói lời hay, tôi cũng liền ăn ngay nói thật, tôi bắt đầu tính toán dùng người mới, nhưng là một người mới cầm ảnh đế Venice không nằm trong kế hoạch của tôi.”

“Nếu tôi có thực lực cũng có năng lực, thậm chí cũng có thể đảm nhiệm nhân vật, vì sao đạo diễn lại không suy xét một chút?” Đây có phải người mới hay không cũng không có bao nhiêu quan hệ, Đường Phong lý giải cũng chính là như vậy, mặc kệ người mới vẫn là thành danh, chỉ cần phù hợp yêu cầu của nhân vật là đủ rồi.

Không phải khiến điện ảnh đi thích ứng diễn viên, mà là diễn viên phải đi dung nạp nhân vật.

“Tôi nghe nói cậu sau khi xuất viện đã quên rất nhiều việc, cũng thay đổi con người, nhưng là những chuyện từng xảy ra, mặc kệ cậu nhớ kỹ hay quên đều đã xảy ra, thay đổi không được, tôi biết tiểu Húc thay cậu nói chuyện, nhưng là hiện tại tôi phải nói với tiểu Húc tiếng ngượng ngùng.” Đạo diễn Vương An trực tiếp đứng lên, đối Đường Phong nói, “Mời cậu rời đi đi, tôi lập tức sẽ ghi hình, cậu không cần quấy rầy tôi, cũng không cần lại đến cùng tôi nói chuyện liên quan đến điện ảnh.”

“Tôi sẽ không quấy rầy ngài ghi hình, nhưng làm một diễn viên tôi muốn hỏi đạo diễn, khiến tình cảm cá nhân cam thiệp vào lựa chọn nhân vật cho điện ảnh là đúng hay sai?” Đường Phong khó tránh khỏi có chút không quá thoải mái.

“Tôi là đạo diễn, tôi muốn quay như thế nào liền quay như thế ấy, muốn dùng nhân vật gì là dùng nhân vật đó, không tới một tiểu minh tinh như cậu ở đây khoa tay múa chân.” Sắc mặt trở nên khó coi, Vương đạo diễn tức giận chỉ vào cửa ra, “Không cần cảm thấy cầm ảnh đế Venice liền tuyệt vời, bộ phim này không dễ hỗn như trong tưởng tượng của cậu đâu. Cậu đi đi, không cần dây dưa, khiến tôi đuổi cậu sẽ làm mọi người rất khó coi.” Lời này bắt đầu nghiêm trọng, Đường Phong tiếp tục ở lại cũng không còn ý nghĩa gì.

Đường Phong chỉ là lắc đầu, liếc mắt nhìn đạo diễn Vương An một cái, không nói gì nữa liền rời đi.

Cậu có chút tức giận, nhưng nguyên nhân tức giận không phải là đạo diễn Vương An đem quá nhiều tình cảm cá nhân vào trong công tác điện ảnh, mà là một đạo diễn nổi danh cư nhiên có lòng dạ hẹp hòi như vậy.

Mặc kệ trước đây bọn họ xảy ra chuyện gì, công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống, một đạo diễn chuyên nghiệp không nên đem ân oán cá nhân trộn đều vào trong điện ảnh, lại càng trực tiếp nói ra những lời linh tinh như “Tôi muốn quay như thế nào liền quay như thế ấy, muốn dùng nhân vật gì liền dùng nhân vật đó”, càng khiến Đường Phong thất vọng đến cực điểm.

Tác phẩm của một đạo diễn như vậy, không quay cũng được.

“Đường Phong, nguyên lai anh ở chỗ này a, ngưng ngưng a, tôi giống như không giúp được gì cho anh.” Sau khi thu tiết mục xong Trần Minh Húc liền bỏ chạy đến văn phòng của mình ở đài truyền hình tìm Đường Phong.

Vừa rồi đạo diễn Vương An nói chuyện trắng ra lại có chút hà khắc, này đó Trần Minh Húc không hề nghĩ đến, hẳn chỉ là nghĩ muốn cấp Đường Phong một ít cơ hội, nào biết đâu là lộng xảo thành chuyên, chẳng những không thành công cấp Đường Phong cơ hội đóng phim, mà còn khiến Đường Phong bị người giáp mặt khi nhục một phen.

“Việc này cũng cậu không có quan hệ, cậu cũng là vì tốt cho tôi cho nên mới lo lắng cố sức tìm cơ hội cho tôi, bất quá loại chuyện hợp tác này, có thể có thì tốt, không có cũng không sao.” Đường Phong cười khổ thở dài, hiện tại cậu đã hiểu được vì sao lúc cùng Lục Thiên Thần ăn cơm mấy hôm trước khi nói đến việc này, trên mặt Lục Thiên Thần vẫn có một loại biểu tình là hoài nghi.

Là cậu nghĩ quá tốt đẹp, nghĩ đến có thể ký được điện ảnh lại có thể cùng đạo diễn chữa trị quan hệ, nhưng từ vừa rồi đến xem, đạo diễn Vương An đã có thành kiếm sâu đậm với cậu, việc này không thể chỉ nói hai ba câu là có thể hóa giải.

Này đó đều phải đợi đến tương lai.

“Nhìn anh thật rầu rĩ không vui.” Trần Minh Húc rót cho Đường Phong một tách cà phê.

“Tốt lắm, có tinh thần lên, trong nước có nhiều đạo diễn nhiều phim như vậy, còn sợ không tham gia được sao? Huống chi hai ngày này tôi đã xem qua một ít báo nước ngoài, tuy rằng trong nước không có truyền thông dám công bố tin tức của anh, bất quá ở nước ngoài không phải nơi một ít người có thể khống chế, thật nhiều bình luận điện ảnh cùng tạp chí điện ảnh đều khen ngợi anh là thiên tài điện ảnh khó gặp.” Nói xong lại vô cùng hưng phấn, giống như người bị khích lệ là Trần Minh Húc cậu.

Đường Phong nghe xong liền nở nụ cười, cậu tiếp nhận tách cà phê do người trẻ tuổi rót cho cậu, hiện tại người có thể cùng cậu tâm sự cũng chỉ có vài người, Trần Minh Húc xem như một trong số đó.

“Kỳ thật tôi đối với việc đạo diễn Vương An không cần mình không có bao nhiêu cảm giác, việc chân chính khiến tôi cảm thấy tiếc nuối thất vọng chính là một đạo diễn lại không phân rõ ranh giới giữa cuộc sống và công việc,” Uống từng ngụm cà phê, Đường Phong sầu lo thở dài, “Hiện tại điện ảnh trong nước gặp phải thời điểm khai phá thị trường cực lớn thường xuyên lâm vào tình trạng hỗn loạn.” Nghiên cứu một trận về hiện trạng của điện ảnh trong nước, Đường Phong nói ra ý tưởng của cậu: “Nghĩ đến chỉ cần đầu tư lớn, nung danh hào phim hoành tráng là có thể bán rất khá. Đúng vậy, điện ảnh như vậy ở lúc tuyên truyền sẽ đạt được lợi ích nhất thời, nhưng là khi có hoàn cảnh tuyên truyền chính thể lại không có chế tác hoàn mỹ, điện ảnh viên sẽ đánh mất tín nhiệm của quần chúng. Ngày qua ngày, quần chúng xem phim sẽ trở nên càng ngày càng lý trí, sẽ không bởi vì tin tức tuyên truyền mà bỏ chạy đến rạp chiếu phim công hiến tiền của mình, mà cái gọi là “Phim hoành tráng” cũng khó lại đục nước béo cò.”

“Điện ảnh trong nước cần chuyển hình, đây là điều những người thuộc điện ảnh cần cố gắng một chút, trong đó quan trọng nhất là học tập cùng bao dung.” Đường Phong nhẹ gõ bàn, đối Trần Minh Húc nói, “Cậu tiếp xúc với người của giới giải trí nhiều hơn tôi, liền càng biết rõ hiện tại có rất nhiều người thuộc giới điện ảnh đều chỉ vì lợi ích nhất thời.”

“Tôi vốn nghĩ đạo diễn có tiếng tăm quốc tế ở trong nước cũng xem như đại đạo diễn như đạo diễn Vương An, hẳn là sẽ có tầm nhìn cùng trí tuệ khác biệt, nhưng những lời nói vừa rồi của đạo diễn Vương An khiến tôi thất vọng rồi.” Lắc lắc đầu, Đường Phong không phải không có lo lắng nói: “Làm một trong những đạo diễn đại biểu trong nước, có đạo diễn Vương An có tính cách như vậy đi đầu, khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến đạo diễn phía sau.”

Tuy rằng Đường Phong nói chuyện có chút loạn, nhưng Trần Minh Húc vẫn đại khái hiểu được ý tứ mà đối phương muốn biểu đạt.

“Có biện pháp nào đâu, hiện tại rất nhiều đạo diễn đều được người nâng lên, tự cho là đúng không còn là số ít. Như là một ít đạo diễn thích quay phim văn nghệ, phim không bán được liền đổ cho rạp chiếu phim hay

người xem không biết thưởng thức, anh nói có đáng cười hay không, vừa muốn nội hàm lại muốn phòng bán vé, nơi nào có chuyện tốt như vậy, nếu như người muốn thắng cả hai bên, thì chỉ có thể cả ngày lấy đề tài mẫn cảm đi tuyên truyền hoặc đem phim văn nghệ biến thành hắc ám âm trầm lại dài dòng.”

Trần Minh Húc thở dài, hẳn là bị bắt xem mấy bộ phim văn nghệ khó coi kia, phim kia thực sự rất nhàm chán, mà đạo diễn lại kiêu ngạo.

Không muốn học tập, không muốn mở rộng tầm mắt, cũng không nguyện ý phóng thả tư thái, luôn cảm thấy chính mình tài trí hơn người, không thành danh đều là lỗi người xem, là đại chúng không biết thưởng thức, nhạc cao ít người họa, chỉ sống trong thế giới của riêng mình.

Nhưng tiểu chugs cũng có kinh điển của tiểu chúng, ngay cả tiểu chúng cũng làm không được đã nghĩ muốn đại chúng đến công hiến, ý tưởng đủ ngây thơ.

Đường Phong bị lời nói của Trần Minh Húc làm cho nở nụ cười, nam nhân này nói không sai.

“Phim văn nghệ không nhất định bán chạy, hiện tại cũng thường xuyên có phim văn nghệ đắt khách lại có danh tốt, nhưng đây là chuyện thực khảo nghiệm kịch bản cùng bản lĩnh của đạo diễn.

“Bất quá a, cũng không phải đạo diễn trong nước đều là người như đạo diễn Vương An, cũng có một ít người hướng nước ngoài học tập kỹ thuật, lại ném thử khai sáng phong cách mới, nhưng điều đó không thể hoàn thành trong ngày một ngày hai.” Trần Minh Húc nói, “Đường Phong, vậy anh bây giờ còn kịch bản nào vừa ý không?”

“Xem qua một ít, bất quá cảm thấy không quá thích hợp.”

Cũng không phải không có nhiều kịch bản, mà giống như người có thói quen đọc tinh phẩm tiểu thuyết lại khiến người phải đi đọc sách báo thấp kém, yêu cầu của Đường Phong đối kịch bản không hề lơ lửng.

Này không liên quan đến vấn đề cậu có phải tiểu Minh tinh hay không, mà là cậu phải phụ trách chính mình, phụ trách với đoàn đội phía sau cùng với những fan hâm mộ thích xem phim của cậu.

“Như vậy đi, tôi sẽ giúp anh hỏi thăm thế nào?”

“Vậy phiền toái cậu Minh Húc.”

Trần Minh Húc khoanh tay cười nói: “Có cái gì phiền toái, đừng quên, sau này khi anh thành siêu sao thì tôi muốn có được quyền phỏng vấn độc nhất vô nhị.”

Lúc này mất đi phỏng vấn cùng kết giao với một ngôi sao có tiềm lực, có lẽ đến sau này cũng mất đi tư cách phỏng vấn.

“Thiết, không phải chỉ là một tiểu minh tinh sao, lão đại cần cần dực dực như vậy làm gì?” Trong một quán bar, Tiểu Ác Ma ngồi trong góc hẻo lánh một mình uống rượu, càng nghĩ càng phiền lòng, hẳn nâng lên ly rượu một ngụm uống hết.

“Diễn viên ghê tởm, cả ngày đóng vai người tốt, cũng không biết lão đại coi trọng hẳn cái gì, không phải là một tao nam nhân bị người ngủ lại ngủ sao, phi!”

Mắng vài câu còn không hết giận, Tiểu Ác Ma liền đánh một quyền lên sofa, thật sâu hô một hơi, lúc này mới cảm thấy thoải mái một ít.

Đáng tiếc hiện tại những loài này cũng chỉ dám ở loại địa phương này tùy tiện nói vài câu, tuyệt đối không dám lại ở trước mặt Lục Thiên Thần nói nửa chữ.

Nhưng vừa nhớ đến Lục Thiên Thần cư nhiên bởi vì Đường Phong mà cảnh cáo hẳn, Tiểu Ác Ma liền cảm thấy một bụng ghen ghét.

“Sao lại ở đây uống rượu một mình a, thoát nhìn bộ dáng thực tịch tịch, là ai không thương hương tiếc ngọc chọc giận cậu, không bằng nói cho ca ca, ca giúp cậu trút giận được không?” Một thanh niên cao gầy mang kính đen cầm một ly rượu đi tới, không đợi lời mời mà trực tiếp ngồi xuống cạnh Tiểu Ác Ma.

“Mày là đồ rác rưởi ở chỗ nào, cút ngay!” Tiểu Ác Ma tâm tình không tốt cũng không rảnh rỗi để ý người vô duyên vô cớ đến gần, nếu đem hẳn chọc giận, cẩn thận hẳn đem cái tên không đầu óc này ra làm.

“Ai nha, tính tình thật lớn a, là một tiểu hạt tiêu thật cay nóng, tôi thích, đủ hương vị.” Nam nhân nói xong liền đến sát Tiểu Ác Ma, thuận tiện cũng nâng ly đưa đến bên miệng Tiểu Ác Ma, cười hì hì nói, “Đến, chúng ta uống một ly, đem chuyện mất hứng đều quên đi, thế nào?”

Tiểu Ác Ma không lên tiếng, liền ngay lúc ly rượu của nam nhân đưa đến trước mặt của hắn, hắn liền đột nhiên đem đao bén giấu trong tay áo hướng về phía trái tim của đối phương.

Không có máu tươi cùng tử vong như đoán trước, chỉ có thanh âm cười hì hì của nam nhân mang kính đen vẫn tiếp tục.

“Đao rất nguy hiểm, không cần tùy ý chơi đùa a.” Nam nhân này cứ nhiên cầm lấy tay cầm đao của Tiểu Ác Ma, chỉ có Tiểu Ác Ma biết tốc độ của hắn rõ ràng rất nhanh.

Một cổ cảnh giác thuộc về sát thủ nhanh chóng dâng tràn, cùng với từng trận hàn khí lạnh lẽo.

Bánh bông lan, gặp được đối thủ.

“Anh là ai?” Cảm giác say nhanh chóng tiêu tán, Tiểu Ác Ma cùng đối phương giằng co lên.

195. Chương 195 - Uy Hiếp

Trong nháy mắt cảnh giác được đề cao lên đến đỉnh, Tiểu Ác Ma ở mặt ngoài vẫn là khuôn mặt tươi cười một bộ không sao cả, nhếch miệng lộ ra hai khóa răng hổ, hướng nam nhân mang kính đen phiêu đi một cái mị mắt: “Không phải anh muốn mời tôi uống rượu sao?”

“Vậy mời cậu uống một ly.” Một bàn tay của nam nhân mang kính đen hướng về ly rượu trên bàn, ngay trong nháy mắt như vậy Tiểu Ác Ma liền nắm chủ thủ dùng lực đẩy mạnh.

“Tuyệt không hữu hảo.” Thấp giọng cười, nam nhân mang kính đen hơi nghiêng người tránh thoát chủ thủ, góc độ cùng vị trí được hắn nắm chắc vô cùng tốt, thế nhưng ngay cả một mảnh quần áo cũng không bị cắt vỡ.

Động tác tinh chuẩn như vậy không phải một lưu manh pháo hôi có thể làm được.

Hai đại sát thủ nhanh chóng ở trong một góc nhỏ hẹp hẻo lánh lại hôn ám đấu lên, đối kháng gần thường thường càng khảo nghiệm thân thủ linh mẫn của bọn họ cùng với thân là sát thủ tất yếu phải có năng lực phản ứng cùng cảnh giác.

Bên tai là thanh âm hỗn tạp, có tiếng ly rượu va nhau, có thanh âm hét to khi mọi người uống rượu, cũng có một ít tiếng vang hỗn tạp đầy ái muội vang lên trong không khí, hết thấy đều biến thành chất xúc tác thiêu đốt không khí, khiến cho hai sát thủ so đấu đều nhiễm một tầng thuốc súng nhẹ nhẹ khấn trương.

Trong lúc người tới ta đi, Tiểu Ác Ma dần dần cảm giác được không hề tốt đẹp như trong tưởng tượng của hắn, bất quá nghĩ lại, liền quyết định cùng sát thủ này tạm thời bứt ra, nhưng là đối phương tựa hồ cảm thấy được ý đồ của hắn liền ra tay ngăn cản, tung hư chiêu che dấu quyền tiếp theo đánh vào bụng của Tiểu Ác Ma.

Người sau cũng không ngốc, tuy rằng bị đánh nhưng cũng thuận theo lực đánh mà đổ đi, “Bang, đương” một tiếng nện lên bàn ở cách vách.

Trong đám người phát ra tiếng thét chói tai của nữ nhân, Tiểu Ác Ma ngã trên bàn liền tùy tay cầm lấy bình rượu bên cạnh ném về phía nam nhân đeo kính đen, nhưng nam tử lại vững vàng tiếp được cái chai lại thuận thế ném trở về chỗ Tiểu Ác Ma.

Thanh âm vỡ tan của thủy tinh nổ tung bên tai, vô số mảnh vỡ thủy tinh rơi xuống khiến Tiểu Ác Ma theo bản năng vươn tay chắn lại, tay đánh nát bình thủy tinh nhưng đồng thời cũng bị mảnh vỡ thủy tinh làm bị thương.

Lúc này nam nhân đeo kính đen không biết nhìn thấy gì lại đột nhiên chần chờ một chút, liền trong chốc lát như vậy Tiểu Ác Ma vốn nằm trên bàn đã sớm hòa lẫn vào đám người không thấy bóng dáng.

“Chạy ngược lại thật nhanh.” Nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng, nam tử đeo kính đen dường như không có việc gì xoay người đi đến một chỗ trong quán bar.

Trên đường có bảo an của quán đi tới, nam tử nhìn cũng không nhìn một cái, trực tiếp từ trong túi quần xuất ra một xấp tiền mặt ném qua: “Cách tôi xa một chút.”

Thanh âm thản nhiên thường thường, lại lộ ra sát khí khiến người sợ hãi.

Nếu người ta đã bồi tiền, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, bảo an ở dưới ánh mắt của ông chủ quán bar lui xuống, nhanh chóng liền có người phục vụ đi ra quét tước trần an những người khách khác.

Trong quán bar không thiếu những vụ đánh nhau, một màn vừa rồi hơi có chút hương vị của điện ảnh, chỉ tiếc phát sinh quá nhanh cũng chấm dứt quá nhanh, phần lớn mọi người đều không phản ứng được đây là chuyện gì xảy ra, hai người vừa đánh nhau không biết đã đi đâu.

Nam nhân mang kính đen lập tức đi hướng khu khách quý của quán bar, nơi đó ngồi vài người, thoạt nhìn đều là người có máu mặt, một đám nam nhân bên người không phải ôm mỹ nữ thì chính là tiếp viên trẻ tuổi môi hồng răng trắng, trong đó có một người đang cười vui vẻ nhưng vừa nhìn đến nam nhân đeo kính đen liền trở nên cứng ngắc, mặc kệ là tươi cười hay động tác đều tràn ngập mất tự nhiên.

“Tô tổng.” Nhếch miệng cười, lộ ra một ngum răng trắng noãn chỉnh tề.

Nam nhân ngồi bên trong giống như không có nghe thấy mà tiếp tục nói chuyện phiếm cùng người bên cạnh.

Không có nghe, hay giả vờ không nghe thấy?

“Tô tổng, ngài không nhớ rõ tôi, mấy hôm trước chúng ta...” Nam tử mang kính đen còn chưa nói xong, nam nhân ngồi bên trong lập tức liền đứng lên, cười đón lại đây.

“A, đây không phải đại phóng viên tương lai Lý Đông Tây của chúng ta sao?” Sau khi Tô Khải Trình đứng lên đi về phía Lý Đông Tây, biểu tình cũng theo khoảng cách tiếp cận giữa hai người mà biến đổi, bắt đầu từ nhiệt tình, kinh hỷ, đến giữa là bình thản cứng ngắc, thẳng đến lúc bọn họ đối mặt đã là nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tô tổng, anh còn nhớ rõ tôi a, tôi còn sợ đại nhân vật như anh sẽ không nhớ rõ tôi.”

Thấp giọng hắc hắc nở nụ cười, lúc này nam tử mang kính đen rất giống một thanh niên vô tri vừa tốt nghiệp đại học, dẫn theo cỗ hương vị ngây ngô.

Tô Khải Trình thâm nghĩ muốn ỏi, gặp quỷ ngây ngô, đi con mẹ nó thanh niên vô tri, tiểu tử này so với hắn càng biết diễn trò.

“Tôi sao lại không nhớ rõ cậu kia chứ?” Thanh âm này giống như theo kẽ răng phát ra, muốn có bao nhiêu không được tự nhiên liền có bấy nhiêu không được tự nhiên, muốn như thế nào khẩu thị tâm phi liền như thế đấy mà khẩu thị tâm phi.

“Bọn họ đều đang nhìn chúng ta, không bằng chúng ta đi chỗ khác gần đây, Tô tổng, tôi mời anh uống rượu.” Lấy biểu tình thanh niên của xã hội mới nói xong lời nói lão bánh quẩy, thấy thế nào cũng thật vi hòa.

“Cút ngay, tôi không có tâm tình theo cậu đùa giỡn.” Tô Khải Trình cũng không nhân nhượng, trên mặt là mỉm cười hòa ái dễ gần, trong miệng lại học ra lời nói ác độc khó nghe.

Hai người đều có bản lĩnh hai mặt ghé vào nhau luận bàn so sánh một phen.

“Cái miệng nhỏ nhắn của Tô tổng vẫn ác độc trước sau như một a, kỳ thật tôi biết gần đây Tô tổng có phái người đến đuổi giết tôi, bất quá Tô tổng tìm người thật không tốt, một đám đều là kiến hôi, tôi đều lười liếc mắt nhìn nhiều một cái.”

Chớp mắt nở nụ cười, Lý Đông Tây giống như đùa giỡn mà nói: “Kỳ thật muốn tôi cảm miệng rất đơn giản, Tô tổng hôn tôi một chút, không phải tôi sẽ không thể há mồm nói chuyện sao?”

“Biện pháp tốt nhất vẫn là cậu đi chết.” Tô Khải Trình đã ăn không ít mẻ lập tức trả về một cậu.

“Cho nên Tô tổng xem như thừa nhận anh bị tôi thương qua?” Lý Đông Tây chớp mắt, biểu tình ngây thơ vô tội rất là khiến người ngứa răng.

“Tôi thật muốn giết cậu!” Sống nhanh đến ba mươi tuổi, lần đầu tiên Tô Khải Trình bị người đè ép, điều này làm cho hắn trong một đoạn thời gian thật dài khó có thể tiếp nhận sự thật đã phát sinh này.

“Tôi đang đứng đây, Tô tổng đến giết tôi đi, tốt nhất có thể đem tôi kẹp chết.” Một câu như vậy thiếu chút nữa khiến Tô Khải Trình tức đến hộc máu, người ở phía sau gọi hắn, Tô Khải Trình liền quay đầu hướng mọi người cười cười: “Một người bạn phóng viên, mọi người cứ chơi đùa, tôi về trước.”

“Ai nha, Tô tổng, vừa mới coi trọng dân quốc tiểu sinh, sao lại đột nhiên đổi khẩu vị, bất quá phóng viên này thoát nhìn rất tuần tú a, Tô tổng thật có ánh mắt.” Một mỹ nữ dùng ánh mắt ái muội dờ dãi dờ lui trên người hai người.

Lý Đông Tây rất phối hợp mà ôm lấy cánh tay Tô Khải Trình, một bộ dáng chim nhỏ nép vào người.

Mà thôi mà thôi, nếu Lý Đông Tây đã cấp mặt mũi cho Tô Khải Trình, Tô Khải Trình cũng liền cười tiếp nhận.

Nhưng thường thường lão hồ cho người một chút ngon ngọt để ăn, liền ý nghĩa phía sau hắn muốn cầm lại toàn bộ lợi ích.

Hai người ở dưới ánh mắt ái muội của mọi người mà đi đến một bao sương nhỏ của quán bar, Lý Đông Tây tùy tay đem cửa khóa lại, vừa mới quay người thì bàn tay của Tô Khải Trình đã huy lại.

Năng lực phản ứng của sát thủ không phải nói đùa, Lý Đông Tây cầm lấy tay đối phương: “Tô tổng, tính tình thật lớn.”

“Sao cậu lại không chết đi?” Tô Khải Trình cười lạnh.

“Tô tổng, anh hẳn là nên cảm thấy may mắn, nếu không phải tôi mà đổi thành người khác, có thể hiện tại Tô tổng sẽ không hề tốt đẹp như vậy, tôi là người thực ôn nhu.”

Lý Đông Tây là nói thật, lúc trước đến tiểu đảo của Albert, hai người bị nhốt lại, lúc trước Tô Khải Trình bắt cóc Đường Phong, liền lấy tính cách của Albert, nói là cho Lý Đông Tây đi giáo huấn Tô Khải Trình một chút, hẳn không phải là làm theo sao?

Hắn cảm thấy trừng phạt như vậy tốt lắm, vừa có ý nghĩa trừng phạt, cũng sẽ không mang đến tổn thương quá lớn.

Albert chỉ nói muốn giáo huấn Tô Khải Trình, cũng không nói muốn giết nam nhân này.

“Cậu rốt cuộc muốn thế nào?” Hướng sô pha ngồi xuống, hai tay Tô Khải Trình khoanh trước ngực, hai chân bắt chéo, nâng cằm lạnh lùng nhìn đối phương: “Đường Phong biết cậu là nằm vùng sao?”

“Tô tổng sẽ không nói cho Đường Phong.” Lý Đông Tây cười nói.

Tô Khải Trình cười lạnh: “Cậu khẳng định như vậy?”

“Tô tổng là một người thông minh, sẽ không làm chuyện điên rồ.”

Câu khen tặng này không hề khiến người thích, Tô Khải Trình biết có rất nhiều chuyện không thể nói với Đường Phong, hắn còn không ngốc đến mức sau khi đắc tội Lục Thiên Thần cùng Charles, lại đi đắc tội một siêu cấp đại biến thái.

“Tôi sẽ không nói cho Đường Phong chi tiết về cậu, nhưng cậu không cần tới tìm tôi, Lý Đông Tây, tôi mặc kệ cậu là ai, không cần đùa giỡn với tôi.” Tô Khải Trình có chút không kiên nhẫn.

“Tô tổng không cần nghĩ xấu về tôi như vậy, tôi đây không phải là vì nhớ anh mà đến chào hỏi anh sao?” Lý Đông Tây đi qua, tiến sát người nam nhân, cười nói: “Hơn nữa tôi lại đây cũng chỉ là muốn nhấn chìm một câu, ông chủ của tôi muốn tôi nói cho anh, buôn bán cạnh tranh bình thường ông ấy mặc kệ, nhưng là đừng quá phạm.”

Bị uy hiếp Tô Khải Trình âm thầm cắn chặt răng, hừ nói: “Tôi không ngu ngốc như vậy.” Sau đó lại thấp giọng gần hai câu: “Đường Phong chọc tới ông chủ của cậu xem như cậu ta xui xẻo.”

“Sao lại như vậy, ông chủ nhà tôi thực ra là một tình nhân lý tưởng.” Lý Đông tây lập tức lại bồi thêm một câu, “Tôi cũng vậy, Tô tổng.”

Quý mới tin người.

196. Chương 196 - Chó Cẩn Chó

Tuy rằng tạm thời bị phong sát, nhưng cũng không phải không có việc gì để làm, Trần Minh Húc nói muốn phỏng vấn Đường Phong liền phỏng vấn Đường Phong, tuy rằng tiết mục có khả năng hơn một tháng sau mới tung ra nhưng Trần Minh Húc vẫn lấy thân phận bên đài truyền hình mời Đường Phong tham gia tiết mục, tiêu đề là Ảnh đế Venice Đường Phong.

Trần Minh Húc là có thể giúp liền giúp, điều này Đường Phong sẽ ghi tạc trong lòng, bạn bè đáng quý nhất chính là lúc đối phương lâm vào khó khăn liền không chê phiến toái mà vươn tay giúp đỡ một phen.

Đến đài truyền hình sớm một tiếng, lúc Đường Phong cùng Tiểu Vũ đi vào thì Trần Minh Húc còn đang dẫn tiết mục.

Hiện tại những tiết mục yêu thích đều được đài truyền hình đem vài kì quay xong trong vòng một ngày, dù sao như vậy càng tiện cho người chủ trì an bài thời gian, người chủ trì nổi danh như Trần Minh Húc lại càng không có khả năng mỗi ngày đều ở đài truyền hình, rất nhiều thời gian đều là bay đi khắp nước thậm chí là toàn cầu.

Một tuần có thể rút ra hai ngày để đến đài truyền hình đã tính rất tốt rồi.

Thật đúng là trùng hợp, ngay trước tiết mục của Đường Phong, Trần Minh Húc đang phỏng vấn ba người cư nhiên đều là những người Đường Phong đã gặp qua, thậm chí quen biết.

Quen tuộc nhất chính là Ca Trần, người trẻ tuổi mang danh hào “thiên sứ” này ngồi trên sô pha vẫn là diễn một bộ dáng thẹn thùng, Đường Phong cảm thấy diễn xuất của Ca Trần phát huy lợi hại nhất chính là lúc này, so với diễn xuất trong điện ảnh càng xuất sắc hơn.

Một cái khác là dân quốc tiểu sinh bên người Tô Khải Trình khi trước, ngoại hình kia phần thẹn thùng không tốt lắm, nhưng người ta biết làm sao trang ngại ngùng nội liễm, ngẫu nhiên lộ ra vài cái tươi cười bất đắc dĩ cũng có thể miểu sát một đám sư nãi.

Mà người có vị trí ngồi gần người chủ trì Trần Minh Húc nhất, là người thật mà Đường Phong thấy lần đầu tiên, trước đó chỉ xem qua trên máy vi tính, Đại minh tinh trong nước Vệ Đạo Minh có danh hiệu đứng đầu tứ đại tiểu sinh.

Trần Minh Húc này, rõ ràng biết cậu cùng những người đó có chút quan hệ phức tạp, còn cố tình sắp xếp tiết mục của cậu ngay phía sau, khẳng định là cố ý.

Đường Phong vừa thấy mấy người kia đã biết Trần Minh Húc là cố ý kêu cậu tới, bất quá là muốn cho cậu nhìn thấy cái gì đây?

Nếu đã đến liền thuận tiện ngồi ở dưới xem hiện trường thu tiết mục.

Ngồi ở góc hẻo lánh không chút thu hút, Đường Phong liền nhìn Trần Minh Húc dẫn tiết mục, từ những gì phát huy nơi trường quay, hiển nhiên biểu hiện của Vệ Đạo Minh là tốt nhất, trả lời khéo léo lại trôi chảy, không để người tìm thấy chút sơ hở.

Nhưng đôi khi trả lời quá rập khuôn, liền có chút không thú vị.

Sau khi tận mắt thấy vị ở sau lưng cậu đâm dao nhỏ, Đường Phong cũng không có cảm xúc quá lớn gì, cậu lại xem Ca Trần cùng người chủ trì hồ động, đại khái là biểu hiện của Ca Trần trên dưới màn hình khác biệt quá lớn khiến cho Đường Phong có mấy lần thiếu chút nữa nhin không được mà bật cười, hoàn hảo là đều nghen lại được.

Tuy rằng diễn viên là dựa vào diễn xuất để sống, nhưng mỗi lần đối mặt màn ảnh đều phải tận lực như vậy, Ca Trần không cảm thấy mệt sao? Nếu là Đường Phong, phỏng chừng đã sớm tinh thần thác loạn.

Lại nhìn về dân quốc tiểu sinh, phần lớn thời gian đều không nói nhiều, ngẫu nhiên phá rối cũng là phá Ca Trần mà không phải phá Vệ Đạo Minh, xem ra người trong vòng luẩn quẩn này đều biết bối cảnh của Vệ Đạo Minh cứng rắn, không nhiều người dám trêu.

Một hồi tiết mục phỏng vấn sinh động tại đài truyền hình phát sinh trước mặt khiến Đường Phong đối với những người này có nhận thức bất đồng.

Sau khi thu tiết mục hoàn tất, ba diễn viên đều thực khách khí cùng Trần Minh Húc bắt tay chào hỏi, trên cơ bản không có người nguyện ý đối nghịch với người chủ trì nổi danh.

Đường Phong cũng thừa dịp này vọt đến phòng nghỉ của Trần Minh Húc, không lâu sau người trẻ tuổi liền mở cửa đi vào.

“Đến đây khi nào vậy?”

“Một giờ trước.” Đường Phong thành thật trả lời.

“Vậy anh có xem tiết mục tôi vừa dẫn không?” Trần Minh Húc đi tới ngồi xuống, cầm lấy chai nước uống hai hớp, nói nhiều như vậy, thật khát.

“Thấy được.”

“Thế nào, anh cảm thấy biểu hiện của ba người kia ra sao?” Trần Minh Húc cười hỏi, trong mắt tràn đầy giao hoạt.

“Vệ Đạo Minh biểu hiện tốt nhất, cẩn thận, nhưng người như vậy sẽ khiến người khác không có cảm giác chân thật, Ca Trần cùng dân quốc tiểu sinh không sai biệt lắm, nhưng Ca Trần hơi tốt hơn một chút, nhất là lúc hướng màn ảnh biểu diễn, tuy rằng là giả, nhưng có vẻ tự nhiên.” Đường Phong đưa ra đánh giá chi tiết.

Sau đó lại hỏi: “Cậu là cố ý khiến tôi xem bọn họ lên tiết mục?”

“Cái này gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng.” Lòng mi vừa nhắc, Trần Minh Húc đột nhiên còn có một bộ dáng của hồ ly, cười hì hì kéo Đường Phong, thấp giọng cười nói, “Cho anh xem kịch vui.”

Đường Phong mân khởi môi: “Cái gì trò hay, sao tôi lại cảm thấy cậu giống như có âm mưu to lớn nào đó.”

“Tôi là cố ý mời ba người bọn họ đến cùng nhau.” Trần Minh Húc buông chai nước xuống, nói, “Vệ Đạo Minh muốn tuyên truyền bộ phim mới của hắn, dân quốc tiểu sinh muốn tiến quân vào giới điện ảnh, Ca Trần cần ánh sáng, ba người bọn họ khẳng định sẽ không cự tuyệt lời mời của tôi, tôi đem ba người bọn họ ghé vào cùng nhau, muốn cho anh nhìn xem ba người này đều không phải là người tốt, lúc ở chung một chỗ sẽ ra bộ dáng gì.”

Nói xong Trần Minh Húc liền đứng lên, nói: “Đi, tôi dẫn anh đi xem.”

Trần Minh Húc không có dẫn Đường Phong đi đối mặt trực tiếp với ba người kia, mà là mang Đường Phong đến một căn phòng trên lầu, bởi vì phòng nghỉ này được trang trí bởi thủy tinh trong suốt, bọn họ chỉ cần ẩn giấu tốt một chút là có thể không bị phát hiện mà nhìn xem tình huống bên trong.

Thuận tiện nói một câu, thủy tinh này cũng không có cách âm.

Giống như những gì Đường Phong nghĩ, người không có khả năng diễn trò cả đời, đi sắm vai một nhân vật không phải chính mình.

“Dân quốc tiểu sinh, gần đây sao không thấy cậu ở cùng với Tô tổng, có phải là bị bỏ rơi rồi không a? Hai người mới ở cùng không đến ba tháng đi, chắc chắn, tốc độ thật nhanh a.” Ca Trần nhìn dân quốc tiểu sinh cực độ không vừa mắt nên vừa đến phòng nghỉ đã muốn đối phương học hặc.

Dân quốc tiểu sinh ngồi trước gương chậm rãi tẩy trang, uống một ngụm nước, chậm rãi mỉm cười nói: “Nghe nói lễ điện ảnh Thượng Hải lần này cậu một bộ điện ảnh cũng không có nhập vậy, phim truyền hình lại bị người mới chiếm, ca hát thì đĩa nhạc không bán được, Ca Trần, thu hồi bộ đáng giả vờ đáng thương của cậu đi, cậu trừ bỏ có thể đi lừa mấy nam nhân thì có thể làm cái gì?”

“Cậu cho là mình là mặt hàng gì?”

“Tôi không phải mặt hàng gì, chỉ là vừa mới tiếp nhận một kịch bản của một bộ phim lớn mà thôi.” Dân quốc tiểu sinh thấp giọng nở nụ cười, quay đầu miệt thị liếc mắt nhìn đối phương một cái, đánh giá qua lại trên người Ca Trần, cuối cùng chắc chắn lắc đầu.

“Nhìn dáng người của cậu xem, đừng nghĩ hổng cái gì giới điện ảnh, có thể diễn điện ảnh gì a, cậu chỉ có thể diễn một cái nhân yêu mà thôi, điện ảnh mà có nam chính như cậu thì sẽ dẫm dẫm một mạch tận trời, gặp nam nhân sẽ dấn lên, đáng tiếc hiện tại chẳng những Lục tổng không cần cậu, ngay cả Tô tổng cũng khinh thường cậu.”

Dân quốc tiểu sinh nói một câu so với câu trước càng độc: “Ca Trần, không có nam nhân cậu còn cái gì, cậu cái gì cũng không có, chỉ còn một cái thân thể bị người chơi đùa đến rách nát.”

Đường Phong không phải chưa từng gặp qua nam nhân cãi nhau, nhưng là như thế này... cũng thật quá khó nghĩ.

“Hai người các cậu có phiền hay không, muốn ồn ào liền cút đi.” Ngồi ở một bên, Vệ Đạo Minh lên tiếng, lãnh nghiêm mặt, cúi đầu ngoạn di động, ngẫu nhiên nhếch miệng tà tà cười.

Dân quốc tiểu sinh cười hì hì đối Vệ Đạo Minh nịnh bợ nói: “Vệ ca, ngưỡng ngừng a, quấy rầy đến anh.”

Thái độ kia có thể kêu là biến chuyển một trăm tám mươi độ.

“Ha ha, thật khó coi, khúm núm, dù cậu quỳ xuống liếm chân của hần, hần cũng không cho cậu cơ hội tốt gì, dân quốc tiểu sinh a, tôi xem là cậu ước gì chính mình cũng có chỗ chống sau lưng như hần đi?” Ca Trần cũng không sợ Vệ Đạo Minh, trực tiếp mở miệng nói.

Như thế khiến Đường Phong có chút kinh ngạc, cậu nghĩ đến Ca Trần cũng sẽ giống dân quốc tiểu sinh đối Vệ Đạo Minh khách khách khí khí, nhưng nghĩ lại, hiện tại Ca Trần có Albert làm núi dựa, phỏng chừng cũng không sợ trời không sợ đất.

Nhưng là người như Albert, kỳ thật cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần là người Albert không coi trọng, nam nhân kia sẽ không chú ý đến.

Đường Phong cảm thấy nếu Ca Trần xem Albert như là núi dựa giống như Tô Khải Trình, đại khái sẽ té ngã rất đau.

Vệ Đạo Minh đại khái cũng không dự đoán được Ca Trần dám khiêu khích hần như vậy, ném di động qua một bên, lời nói ngoạn độc trực tiếp phóng xuất: “Tiểu hồ ly lại câu dẫn ai mà lại ở trong này cạy mạnh như vậy? Tôi nói cho cậu biết, câu dẫn nam nhân cũng cần kỹ thuật, cậu còn non lắm, đừng tưởng rằng tùy tiện câu dẫn ai đó đã nghĩ chạy đến trên đầu của tôi.”

“Vệ ca, hảo hảo giáo huấn cậu ta đi.” Dân quốc tiểu sinh ở bên cạnh châm ngòi thổi gió.

“Ha ha, tôi sợ anh a, phong sát tôi sao?” Ca Trần đem mọi chuyện móc ra, “Tôi tìm nam nhân thì làm sao, cũng vẫn tốt hơn anh a, tìm người lớn hơn mình hai mươi tuổi, nửa đêm anh không cảm thấy ghê tởm sao? Nhìn thấy người mới so với anh vĩ đại hơn đi ra liền ngâm dùng sức đem người ta phong sát, Vệ Đạo Minh, tôi xem gọi anh là Vệ tiện cũng không sai a.” Đây xem như Ca Trần triệt để chọc tới Vệ Đạo Minh.

Đường Phong xem tới đây liền không muốn xem tiếp, một đám tiểu hài tử cả ngày cãi nhau âm ỉ.

“Đây có gì tốt mà xem?” Đường Phong lôi kéo Trần Minh Húc rời đi.

“Xem bọn hần chó cắn chó a!” Trần Minh Húc quay đầu liền cười ha ha lên.

“Ngây thơ.” Đường Phong nhin không được cười nói.

“Liền thích xem bọn hần cãi nhau, một đám khó coi muốn chết.”

Trần Minh Húc cũng không làm được gì, liền cố gắng sáng tạo vài cơ hội làm người khác mâu thuẫn báo thù cho Đường Phong.

197. Chương 197 - Thăm Hỏi

Đối mặt phỏng vấn, Đường Phong sớm đã ứng đối tự nhiên, bởi vì cùng Trần Minh Húc xem như đã là bạn bè thân thiết cho nên hai người cùng nhau trao đổi liền có hiệu ứng ngay lập tức, một ít đối thoại pha chút hài hước chọc cho mọi người cười vang không ngừng.

Trong quá trình phỏng vấn, ngay từ đầu Trần Minh Húc trừ bỏ hỏi nhiều về lễ điện ảnh ở Venice, cuộc sống diễn xuất vân vân thì mặt sau liền nhắc đến một ít vấn đề tình cảm.

Làm một người chủ trì chuyên nghiệp, Trần Minh Húc cũng sẽ không vì một chút tình riêng mà bỏ qua cho Đường Phong, nếu biết người xem chú ý nhất là vấn đề tình cảm của Đường Phong, hần đương nhiên sẽ không thiếu những câu hỏi về vấn đề tình cảm của nam nhân này.

“Chúng tôi đều biết anh ở trong một tiết mục chọn lựa nam chính đã đi đến cuối cùng, hơn nữa còn cùng một người bạn nam vĩ đại trải qua vài lần ăn cơm, ha ha, chúng tôi tạm thời không biết lúc ăn cơm các anh đã nói gì, nói cho chúng tôi biết đi Đường Phong, anh cảm thấy thế nào về Charles?” Trần Minh Húc rất nhanh đã nhắc đến nhân vật mấu chốt, “Tôi không có nhớ lầm tên của anh ấy chứ?”

“Nếu cậu nhớ lầm tên của Charles, phỏng chừng anh ta sẽ tức giận, ha ha.” Đường Phong nở nụ cười, đồng thời híp mắt trừng về mặt cười gian của Trần Minh Húc, người này cư nhiên hỏi về Charles.

Trời ạ, Trần Minh Húc là không biết rõ Charles bằng không sẽ không ở đây hỏi cậu những vấn đề liên quan đến Charles.

Bất quá từ sau chuyện xảy ra ở cano phỏng chừng anh ta đã trở thành nhân vật đáng chú ý của tổ chức hình cảnh quốc tế nào đó, chỉ cần không đề cập đề tài mẫn cảm, kỳ thật cũng không có gọi là đang đàm luận về Charles hay không.

“Charles là loại người gì, rất nhiều người bạn của tôi đều đã xem tiết mục [Tình nhân trong mộng] kia, không ít cô gái mê muội Charles, vậy bộ dáng mà Charles biểu hiện trên tiết mục cùng bên ngoài là cùng một người sao?” Trần Minh Húc hỏi.

“Nghe đứng lên tựa hồ có ý nghĩ cá nhân.”

Người chủ trì nở nụ cười: “Xác thực tôi cũng có.”

“Nói nghe một chút.” Đường Phong hỏi.

Như thế nào có cảm giác đảo khách thành chủ? Trần Minh Húc nghĩ nghĩ nói: “Bởi vì công việc của tôi nên có cơ hội tiếp xúc với nhiều người khác nhau, phú ông giống như Charles trên thế giới không nhiều, bọn họ có nho nhã lễ độ, cũng không thiếu cuồng vọng tự đại, biểu hiện của Charles trên tiết mục rất lãng mạn lại hài hước, nhưng tôi nghĩ trong cuộc sống anh ta hẳn là thuộc về nam nhân có chút không chế dục.”

“Tôi nên tưởng thưởng cậu sao?”

Dưới trường quay, người xem một trận tiếng cười.

“Tôi đoán đúng rồi?” Trần Minh Húc một bộ dáng vẻ đắc ý.

Đường Phong nhìn thoáng qua dãy người, cười ái muội: “Tôi không hề nói gì cả.”

Người bên dưới lại cười vang một mảnh, như vậy còn không phải là tương đương lời của Trần Minh Húc nói về Charles là thật sao?

“Ha ha, tôi cũng không hề nói gì nha, không cẩn thận liền bị anh kéo vào trong cạm bẫy, anh thật狡 hoạt.” Trần Minh Húc giả bộ tức giận liếc mắt trừng Đường Phong một cái, tiếp tục hỏi, “Hiện tại các anh còn liên hệ không?”

Đường Phong không trực tiếp trả lời câu hỏi của người chủ trì mà là nhìn về phía người xem bên dưới: “Mọi người muốn biết sao?”

“Muốn!” Thanh âm trả lời nổi lên không dứt.

“Mọi người thật xấu.” Nam nhân cười nói một tiếng, khu vực người xem nhất thời một mảnh giọng nam nữ xen lẫn vang lên như sấm trư.

So với những diễn viên đứng đắn khác, phong cách của Đường Phong rõ ràng nghiêng về phía cùng người xem hồ động nói chuyện phiếm, không khí trong phim trường luôn vậy trong trạng thái thoải mái vui vẻ, điều này làm cho tiết mục dài dòng lụy nhân có vẻ thú vị hơn, khán giả bên dưới cũng không cảm thấy quá mệt mỏi.

“Tôi không nói cho mọi người.”

Người phía dưới hô lên:

“Có!”

“Có liên hệ!”

Trần Minh Húc đi theo giúp vui: “Nghe thấy không, bọn họ nói anh cùng Charles còn liên hệ, là thật sao?”

“Tôi cũng không nhớ rõ lần liên hệ gần nhất là khi nào.” Đường Phong cũng không muốn cho người có tâm cho rằng cậu luôn có liên hệ cùng Charles.

“Vậy là có rồi.” Trần Minh Húc gật gật đầu hạ kết luận.

Người chủ trì thông minh này không có dây dưa lâu về vấn đề Charles, rất nhanh hắn đã dời đi mục tiêu.

“Chúng tôi đều biết anh giặt được giải nam diễn viên xuất sắc cùng người mới xuất sắc nhất tại lễ điện ảnh Venice, anh hiện tại nhưng là tiền đồ vô lượng a, như vậy nếu sau này anh gặp được nửa kia, anh sẽ vì người đó buông tha sự nghiệp diễn xuất sao?”

“Tôi không rõ vì sao người yêu tôi lại muốn yêu cầu tôi buông tha sự nghiệp mà tôi yêu nhất, hai người hẳn là nên lý giải cùng giúp đỡ nhau mà không phải một bên vì bên kia mà hoàn toàn buông tha tất cả những gì mình đang có.”

Người yêu tất nhiên quan trọng, nhưng cũng không phải mỗi ngày chỉ cần nói tiếng yêu là có thể tiếp tục, cậu đã qua cái tuổi mơ mộng, hoặc là căn bản chưa từng có mơ mộng không chân thật, cuộc sống của cậu bắt đầu từ khi sinh ra đã tràn ngập hiện thực.

Nửa tháng sau, tiết mục đúng hạn tung ra.

Ngồi ở trong văn phòng, cảnh quan trẻ tuổi nghiêm trang bình tĩnh nhìn tiết mục được tung ra trên máy tính vẫn không nhúc nhích.

Trên màn hình người chủ trì Trần Minh Húc đang cùng khách quý Đường Phong một hỏi một đáp, lúc này vừa vặn đến lúc Trần Minh Húc hỏi Đường Phong những vấn đề liên quan đến Charles.

“Anh nói cho chúng tôi biết đi, anh cùng Charles có phải bạn tốt hay không?” Người chủ trì Trần Minh Húc hỏi không có ý tốt.

“Chúng tôi là bạn tốt”

“Úc, tôi đã biết”

“Ha ha, cậu biết cái gì?” Đường Phong bị Trần Minh Húc chọc cười.

“Biết các anh là bạn tốt, tôi nghĩ mọi người đều hiểu được” Nói lời khiến người nghĩ miên man.

“Cái gì mà mọi người đều hiểu được, hắc, Minh Húc, không cần cố ý khiến mọi người hiểu lầm”

Không đợi xem hết tiết mục, Ivan trực tiếp đem notebook đóng lại, trên mặt không có chút biểu tình, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Lão đại, Đường Phong này khẳng định biết Charles ở đâu, nếu không chúng ta âm thầm bắt cậu ta lại đây hỏi một chút.” Trợ thủ ở một bên thấy sắc mặt Ivan không tốt lắm, thử hỏi.

“Âm thầm bắt lại đây?” Ivan khinh thường liếc trợ thủ, cười lạnh nói, “Cuộc họp vừa rồi cấp trên nói thế nào, anh đã quên?”

“Này...Nhớ rõ.” Trợ thủ hơi cúi đầu thấp xuống.

Trên hội nghị tổng bộ vừa rồi, Tổng bí thư đem Ivan cùng tiểu tổ nhân viên phê bình một phen, lần tự chủ trương này của Ivan chẳng những không thắng được sự duy trì của nam nhân có thân phận phức tạp cùng bối cảnh cường đại như Albert ngược lại còn chọc giận một dã lang chỉ biết đem người xé nát.

Sau chuyện xảy ra trên cano, thế lực hắc ám Châu Âu lục tục bắt đầu tẩy bài, không ngừng phát sinh những sự kiện không thể không chế.

Người gây sóng gió bên trong không phải ai khác, chính là Charles người bị hình cảnh quốc tế nước Anh đâm một dao.

“Gần đây Charles cùng hoàng thất nước Anh qua lại thân mật, ở Anh chúng ta căn bản không thể đụng đến hắn.” Trợ thủ lập lại lời nói của Tổng bí thư.

Nam nhân có tính nguy hiểm cực độ kia làm cho bọn họ truy đuổi bao nhiêu năm cũng không có biện pháp bắt được, hiện tại ngược lại càng chơi đùa vui vẻ, nghiễm nhiên có xu thế trở thành đầu lĩnh của thế lực hắc ám ở châu Âu.

Nhưng Ivan biết, dã tâm của Charles không chỉ có thế, nhất là ở dưới tình huống Charles bị chọc giận, trình độ điên cuồng của đầu đại hùng kia sẽ không hề kém Albert.

Lúc này nếu không phải Charles đột nhiên có động tác, Tổng bí thư cũng sẽ không lâm thời tổ chức họp hội nghị đem bọn họ kêu ra.

“Hiện tại Charles cùng quân đội Mỹ qua lại rất thân, trước mắt bọn họ đang liên thủ xử lý các thế lực hắc ám ở Anh, do đó thay thế được vị trí hợp tác cùng chính phủ, người như vậy đã là một kẻ điên, hắn cũng không hề sợ đắc tội ai, hiện tại chúng ta âm thầm mang Đường Phong đi, anh cảm thấy hắn có cho nổ tung mọi người hay không?” Ivan lạnh lùng nói.

Trợ thủ bên cạnh lập tức im lặng, trên mặt là thần sắc e ngại rõ ràng.

“Tổ trưởng, Tổng bí thư kêu chúng ta đi đàm phán với Charles, nhưng ngay cả người chúng ta cũng tìm không thấy.” Vậy làm sao còn đi đàm phán?

“Charles cùng Đường Phong tách ra không gặp mặt bao lâu rồi?” Ivan hỏi.

“Sắp ba tháng.” Trợ thủ nghĩ nghĩ, vội vàng nói, “Tôi đã biết, đầu hùng kia rất thích phát tình, ba tháng là cực hạn của hắn, gần đây hắn cùng chính phủ Anh thông đồng một chỗ, có thời gian khẳng định sẽ đi tìm Đường Phong, cho nên chúng ta chỉ cần theo dõi Đường Phong liên nhất định có thể tìm được hắn.”

Ánh mắt ám chìm, Ivan nói: “Biết là tốt, hiện tại Đường Phong ở đâu?”

“Tại S thị Trung Quốc, cậu ta bởi vì bộ phim [Ác ma đường mòn] mà bị phong sát, gần đây mới bắt đầu hoạt động, ngày mai vừa vặn có một lễ từ thiện vào buổi tối, cậu ta cũng sẽ đi.” Trợ thủ luôn luôn phụ trách quan sát Đường Phong lập tức trả lời.

“Chiều nay lên đường.” Hít vào một hơi thật sâu, Ivan đứng lên, nói, “Đến lúc đó các anh không cần động, để tôi đi nói chuyện cùng cậu ta.”

“Nhưng lần trước chúng ta vừa mới lừa cậu ta, lần này cậu ta sẽ tin tưởng chúng ta sao?” Trọ thủ có chút lo lắng, cảm thấy nam nhân kia tuy ằng thoạt nhìn là một người tốt, nhưng trên thực tế cũng không phải là kẻ có tình yêu bác ái.

Bị lừa một lần có thể tiếp tục tin tưởng lần hai, nếu lần thứ hai bị lừa, chỉ sợ sau này thật sự không có biện pháp câu thông.

“Cậu ta sẽ.”

198. Chương 198 - Đề Ra Nghi Vấn

“Hiện tại mời tất cả khách quý của chúng ta đều bước lên đài để cho chúng ta cùng nhau chứng kiến giây phút kích động lòng người này...” Buổi tối tổ chức từ thiện, người chủ trì trên đài dùng công phu miệng lưỡi siêu quần không ngừng khuấy động không khí xung quanh, phàm là khách quý ngôi sao đại biểu làm từ thiện đều bước lên đài, trong đó cũng có cả Đường Phong.

Mọi người cho rằng cậu hần là nên tham gia hoạt động từ thiện để trợ giúp cho việc gia tăng hình tượng trong lòng công chúng, Đường Phong cũng không đem việc này trở thành một loại công trình mặt mũi hay là một công việc theo khuôn phép cũ, cậu vui vẻ lấy thân phận ngôi sao tham dự hoạt động từ thiện cũng là muốn góp hết sức mình có để giúp đỡ những người cần giúp.

Ngôi sao làm từ thiện thường thường sẽ mang đến rất nhiều vấn đề, đương nhiên này đó đều là sự tình trong nước.

Quyên ít có người mắng, không quyên có người mắng, mỗi ngày làm từ thiện cũng có người mắng người là hư tình giả ý muốn tuyên truyền.

Tuyên truyền cũng tốt, hư tình giả ý cũng thế, chỉ cần trên thực tế có người nhận được sự giúp đỡ, làm sao không phải là một chuyện tốt?

Cậu cũng sẽ không cả ngày không có việc gì mà chung quanh tham gia các buổi từ thiện, lại càng sẽ không đem việc tốt mình làm đem dán chung quanh mà khoe ra, chỉ cầu không thẹn với lương tâm, không hơn.

Trên đài trừ bỏ Đường Phong còn có mấy nam nữ ngôi sao đang nổi tiếng, trong đó còn có dân quốc tiểu sinh cùng Vệ Đạo Minh, về phần Ca Trần cũng không có trong hàng ngũ tại đây, nghe nói tình cảnh hiện tại của Ca Trần cũng không tốt lắm.

Mấy ngôi sao phân biệt thứ tự đứng cùng nhau, chỉ là Vệ Đạo Minh tựa hồ muốn cách ly Đường Phong, nhiệt tình đem những người bên cạnh kéo gần chính mình, phần lớn mình tinh đã thành danh đều quen biết nhiều với Vệ Đạo Minh hơn cho nên ai cũng đến gần Vệ Đạo Minh một chút.

Cứ như vậy liền có vẻ một mình Đường Phong cô đơn đứng một bên, có cảm giác bị mọi người ngăn cách.

Sau khi xuống đài, Tiểu Vũ đối với hành động vừa rồi của Vệ Đạo Minh rất khinh thường cũng như cực kỳ phẫn nộ, giận đến mức thiếu chút nữa cô đã mắng chửi thô tục tại chỗ.

“Chưa từng gặp qua người đối trá như vậy, động tác làm rõ ràng như vậy cũng không ngại khó coi.” Tiểu Vũ hít sâu một hơi, cô cùng Đường Phong tạm thời đi ra khỏi hội trường hít thở không khí, hiện tại bên trong đều đang mời rượu lẫn nhau, cùng bọn họ không có quan hệ gì nhiều.

Người trong vòng sợ đắc tội Vệ Đạo Minh nên cơ bản không dám thân cận với Đường Phong, tuy rằng cũng sẽ chào hỏi nói chuyện phiếm, nhưng thực chất chỉ là tùy tiện nói hai ba câu mà thôi.

Cùng với hàn huyên hư tình giả ý, không bằng đi ra ngoài thay đổi không khí, dù sao công việc phải làm Đường Phong đã cơ bản hoàn thành, không cần thiết phải cố ý đi làm thêm gì khác.

Hướng chi cậu cũng không thích lúc đang làm từ thiện lại mang theo quá nhiều tâm tư lợi ích cùng hiệu quả.

“Không cần đi khảo nghiệm độ tiết tháo cùng điểm mấu chốt của một diễn viên, cô sẽ thất vọng.” Vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu Tiểu Vũ, Đường Phong cười nói, “Phỏng chừng ngày mai lại xảy ra tin tức tôi cùng mọi người bất hòa gì đó, bởi vì tính cách không tốt bị bài xích linh tinh liền phiền toái cô, người đẹp Tiểu Vũ.”

“Phiền toái cái gì, đây đều là việc tôi phải làm, à, bắt quá anh nói đúng, Vệ Đạo Minh kia không phải đèn cạn dầu, tôi phải trở về tìm người thương lượng cách ứng phó.” Đột nhiên nghĩ tới, Tiểu Vũ nói, “Đường Phong, không muốn ở thì cùng nhau rời đi, tôi đưa anh trở về.”

“Không được, cô cứ về trước đi, tôi mà bỏ về trước thì không được tốt lắm.”

“Cũng phải, tôi đây đi trước, có chuyện gì nhớ gọi điện.”

“Àn, đã biết.”

Tiểu Vũ vội vàng rời đi.

Đường Phong tựa vào trên vách tường nói: “Xuất hiện đi, lấy sự lợi hại của các người cư nhiên để cho tôi phát hiện các người đang theo dõi tôi, hẳn là muốn cùng tôi gặp mặt nói chuyện đi?”

Ngay khi cậu nói xong không lâu, Ivan mặc áo gió cùng hai trợ thủ liền đi ra.

“Các anh đi bên cạnh canh chừng.” Phân phó hai trợ thủ đến bên cạnh canh gác, Ivan một mình đi về phía cậu.

“Cậu thực thông minh.” Ivan nhìn vào mắt Đường Phong, ôn hòa.

Đường Phong cũng nhìn vào mắt Ivan, thường thường thản nhiên: “Bị paparazi săn lùng lâu, tính cảnh giác cũng sẽ bay lên không ít.”

Ivan không phản ứng gì, Đường Phong cảm thấy có chút không thú vị, những người Anh mà cậu quen biết đều hài hước vui vẻ, rất ít người nghiêm trang như Ivan.

Không phải muốn nói thay Charles, Đường Phong thật là rất khó tưởng tượng cảnh Charles cùng Ivan ở một chỗ, tên đại hùng thích vui vẻ kia phỏng chừng sẽ bị Ivan lạnh chết, sau đó biến thành gấu Bắc Cực?

Đường Phong bị ý nghĩ của mình làm cho nở nụ cười, nụ cười này tới đột nhiên lại kỳ quái, khiến Ivan nghi hoặc trừng Đường Phong một trận, sau đó sắc mặt cũng trở nên khó coi.

“Cậu đang cười nhạo tôi?”

“Không, tôi không có, sao anh lại nghĩ như vậy?” Ivan cũng không có chỗ nào để cho cậu cười nhạo đi? Sinh ra trong gia đình tốt đẹp, bề ngoài xuất sắc cùng công việc vĩ đại, Đường Phong không có lý do đi cười nhạo một cảnh quan như vậy.

“Bởi vì Charles bị cậu mê hoặc đến thần hồn điên đảo, thậm chí nguyện ý vì cậu làm ra chuyện tà ác đáng sợ.”

“Tôi không có mị lực lớn như vậy, Ivan cảnh quan quá đề cao tôi rồi.” Đường Phong lắc đầu, nửa câu sau của Ivan khiến cậu hơi chú ý, nếu cậu đoán không sai, kể tiếp Ivan hẳn là muốn liệt kê Charles là như thế nào vì Đường Phong làm ra chuyện táng tận lương tâm để cho cậu gia tăng cảm giác tội lỗi.

“Đây là sự thật, cậu không cần khiêm tốn.” Ivan gần từng tiếng nói, “Sự thật chính là, Charles vì cậu mà hợp tác với quân đội Mỹ, hiện tại cảnh sát quốc tế Anh quốc chúng ta không có cách nào khống chế được hắn, cậu biết rõ sẽ có bao nhiêu người chết do buôn lậu mở rộng không?”

Đường Phong không nói chuyện, tuy rằng hết thầy đang tiến hành theo tưởng tượng của cậu.

“Hôm nay cậu tới đây là để tham gia hoạt động từ thiện đi? Đường tiên sinh, tôi cho rằng cậu là một người tốt, nhưng là hiện tại cho dù không phải ý nguyện của cậu thì trên thế giới này cũng sẽ có người vì cậu mà chết đi.” Lời nói khẳng định lại trực tiếp, giống như Đường Phong thật sự đã trở thành tội phạm gây tội, “Lúc cậu ở đây có ý muốn cứu một sinh mệnh, thì có thể ở chỗ khác trên thế giới sẽ có mười người vì Charles vì cậu mà chết đi.”

Nếu là ngôi sao bình thường, đối mặt một cảnh sát quốc tế hàng thật giá thật phỏng chừng đã sớm bị dọa.

“Tôi không quá hiểu lời của anh, Ivan cảnh quan.” Đường Phong nói, “Dựa theo những gì anh nói, hiện tại Charles đang làm chuyện xấu, anh ta là vì tôi, nhưng là anh ta làm chuyện xấu sẽ mang cái gì đến cho tôi chứ? Tỷ như mang đến một vị cảnh sát quốc tế Anh quốc đến cảnh cáo cùng đề ra nghi vấn?”

Đường Phong không để Ivan nói, cậu tiếp tục nói: “Chúng ta hãy suy nghĩ lý trí một chút, sở dĩ Charles cùng quân đội hợp tác cũng là vì chính mình càng trở nên mạnh mẽ cũng như có quyền nói chuyện, tôi nói có đúng không? Tôi nghĩ tôi hẳn là đúng. Như vậy vì sao anh ta lại làm vậy? Tôi không rõ vì sao anh cứ luôn mồm nói tôi thế này, Ivan cảnh quan, anh quá đề cao tôi rồi, lực ảnh hưởng của tôi đối với Charles không lớn như trong tưởng tượng của anh đâu.”

“Cậu có suy nghĩ khác, vẫn là đang tự giải vây cho chính mình?” Ivan hỏi.

“Như vậy tôi muốn hỏi Ivan cảnh quan một câu, tổ chức cảnh sát quốc tế Anh quốc các anh chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới, nếu như không phải các anh bội bạc trước, hiện tại Charles sao lại tiếp tục mở rộng thế lực hắc ám?” Đường Phong lắc đầu, khẽ thở dài.

“Tôi tin tưởng chính nghĩa tồn tại trên thế giới này, nhưng người đại biểu cho chính nghĩa cũng sẽ phạm sai lầm. Ivan cảnh quan, so với việc các anh đến khó xử một người dân bình thường như tôi thì tại sao các anh không suy xét lại chính mình?”

“Sao cậu biết chúng tôi không có? Hiện tại tôi đứng ở chỗ này, từ nước Anh đi đến đây là vì bù lại sai lầm mà chúng tôi phạm phải, Đường Phong, chúng tôi cần phải nói chuyện với Charles, chúng tôi nguyện ý hợp tác cùng anh ta, hy vọng anh ta có thể suy xét một chút.” Ivan bắt đầu nói ra mục đích.

“Như vậy các anh hẳn là đi tìm anh ta mà không phải đến tìm tôi.”

“Cậu biết anh ta ở chỗ nào.”

“Không, tôi không biết.” Đường Phong nở nụ cười, “Ngữ khí chắc chắn của anh khiến cho tôi rất là khó xử, như vậy đi Ivan cảnh quan, nếu như tôi thật sự gặp được Charles tôi sẽ giúp các anh truyền lời, nhưng là chỉ có vậy, không hơn.”

“Nếu cậu thật sự muốn vì nhân dân thế giới làm gì đó, Đường Phong, cậu hẳn là nên biết chính cậu cần phải làm gì.” Ivan tiếp tục tăng bốc Đường Phong, điều này làm cho cậu có chút ăn không tiêu.

“Nói chuyện đến đây chấm dứt, hy vọng chúng ta không cần gặp lại.” Hai tay xoa xoa, vừa vặn lúc Đường Phong xoay người, một nam nhân từ trong hội trường đi ra, thoạt nhìn tựa hồ là đang tìm Đường Phong.

Nam nhân này đương nhiên sẽ không là Charles.

“Đường Phong.” Lục Thiên Thần không chút biểu tình đi đến, trên đường đi nhẹ nhàng liếc mắt Ivan một cái, “Bọn họ gây khó dễ cho cậu?”

“Không, không có, chỉ là tùy tiện nói chuyện thôi.” Đường Phong hướng Lục Thiên Thần đi qua, trên mặt đất không biết khi nào thì có hai người ngã sấp, thoạt nhìn như là hai trợ thủ của Ivan.

“Bọn họ chỉ là té xỉu” Lục Thiên Thần lại bổ sung một câu, “Không phải tôi ra tay trước.”

“Đây không tính là tấn công cảnh sát chứ?” Đường Phong liếc mắt nhìn Ivan một cái, người sau không lên tiếng, chỉ là híp mắt nhìn Lục Thiên Thần.

Lục Thiên Thần không nói gì, chỉ là lúc mang Đường Phong rời đi liền nhẹ nhàng liếc mắt Ivan một cái, người sau đột nhiên cảm thấy sống lưng có chút phát lạnh.

Có thể vô thanh vô tức giải quyết hai trợ thủ đắc lực của hắn, đây không phải thân thủ mà một tổng tài công ty giải trí bình thường có thể có được.

Bên người nam nhân tên Đường Phong này, vì sao lại có nhiều người kỳ quái lại thần bí như vậy?

Đôi mày Ivan dần nhíu lại, tình huống so với tưởng tượng của hắn càng thêm phức tạp.

199. Chương 199 - Tăng Cân

Trực tiếp đi đến bãi đỗ xe ngầm, Lục Thiên Thần lấy xe đưa Đường Phong trở về.

“Hắn nói gì với cậu?” Một bên kéo ra cửa xe bên phó lái, một bên hỏi.

“Trừ bỏ Charles, Ivan sẽ không vì chuyện khác mà đến tìm tôi.” Đường Phong vịn cửa xe xoay người ngồi xuống, Lục Thiên Thần nhanh chóng từ mặt khác ngồi vào.

“Hắn lại hỏi cậu Charles ở chỗ nào?”

Đút chìa khóa khởi động xe, Lục Thiên Thần điều khiển xe đi ra khỏi tòa nhà chứa hội trường, trên không của thành thị phồn hoa là một mảnh đêm đen sương mù, ánh sao cùng đèn đuốc chiếu rọi lẫn nhau, ở trên đài là ngôi sao được người chú ý, đến dưới đài cũng chỉ là một người bình thường.

“Thực đáng tiếc tôi lại không biết Charles ở đâu, tốt lắm, chúng ta không cần nói về đề tài này, nếu bàn tiếp thì đầu của tôi sẽ nhanh hơn mê.” Đầu tựa vào lưng ghế dựa, Đường Phong mở ra kính xe hít một hơi, gió đêm lành lạnh mang theo nhẹ nhẹ hơi sương mà đánh vào trên mặt cậu.

“Đóng cửa sổ lại đi, trời mưa.”

Tay chắn trước mặt, Đường Phong hơi mở to mắt theo kẽ ngón tay nhìn đến một chút mưa bụi ở trong gió đêm ung bay, giống như vô số sợi tóc bạc tinh tế rơi xuống ở bên cạnh những ngọn đèn đường phát ra những ánh sáng xinh đẹp.

“Buổi tối anh có việc không? Nếu không có chuyện gì đặc biệt liền lái xe đi hóng gió đi, không cần phải gấp đưa tôi về.” Chạy qua một ngã tư đường náo nhiệt, dưới ánh đèn neon vẫn là những con người hưởng thụ cuộc sống về đêm của thành thị, hoặc là một đám những cô gái tươi trẻ xinh đẹp cùng nhau vui đùa chạy dưới mưa phùn, hoặc là hai nam nữ ân ái đang chăm chú nhìn nhau.

“Nhìn thế giới bên ngoài, có đôi khi làm cho tôi có cảm giác không chân thật.” Hít vào một hơi thật sâu, nhin không được rùng mình một cái.

“Sẽ cảm mạo.” Người lái xe đưa mắt nhìn nam nhân đang dựa vào cửa kính, một tay nắm vô lăng, tay kia ấn nút mở nhạc làm nổi bật sự yên tĩnh trong đêm, thanh âm du dương dễ nghe giống như dòng nước tươi mát tùy ý tuôn ra.

Này âm nhạc, này mưa, còn có này đêm.

Khiến Đường Phong đột nhiên rất muốn nhắm mắt lại chậm rãi lâm vào bóng đêm xây dựng giấc mơ.

“Lục Thiên Thần, hỏi anh một vấn đề.”

“Àn.”

“Người không có khả năng trẻ mãi, không phải nói vài chục năm sau hoặc hai người đối mặt vài năm sẽ cảm thấy chán ngấy, nếu có một ngày tôi già đi, bị bệnh, thậm chí khi đến trung niên sẽ mập ra lại hơi đầu,” Đường Phong hơi nghiêng đầu, một tay che mưa bụi, hỏi, “Anh còn có thể đối tốt với tôi như bây giờ không?”

“Tôi sẽ đối tốt với cậu.”

“Sẽ cung cấp tiền tài giúp đỡ, vậy còn trên tình cảm, anh có nghĩ tới không?” Đường Phong đem vấn đề nhập vào hiện thực, lấy khả năng cùng cách làm người của Lục Thiên Thần, cho dù sau này hai người càng lúc càng xa, Lục Thiên Thần cũng sẽ không keo kiệt mà bang trợ người đã từng có chút tình cảm.

Đơn giản nhất chính là cung cấp tiền tài, chỉ là Đường Phong cũng không cảm thấy bản thân sau này sẽ thiếu tiền.

Xe dần dần rời xa quảng trường náo nhiệt, hai bên đường chỉ còn lại những ngọn đèn đường phát ra ánh sáng mờ nhạt do nước che phủ.

Mưa vẫn tí tách rơi, triền triền miên miên như muốn khóc nỉ non vài ngày mới có thể chậm rãi ngừng lại.

“Nói thật.” Đường Phong bổ sung một đoạn.

“Tôi không biết.” Lục Thiên Thần do dự nửa giây, cuối cùng vẫn là nói thật với Đường Phong.

Lời thề, cho dù nói ra cũng không thể cam đoan có thể tiếp tục lưu giữ, vậy không bằng không nói.

“Đối với tương lai, tôi không có nắm chắc, không biết bản thân ở tương lai sẽ có lựa chọn gì, cho nên cho dù hiện tại tôi trả lời cậu, có lẽ sau này cũng sẽ không có hành vi tương tự.” Chậm rãi nói xong, đồng thời Lục Thiên Thần cũng cho xe chạy chậm lại thẳng đến dừng dưới một đèn đường ven đường, lưu lại một mảnh bóng ma dày đặc.

Cho dù hiện tại bọn họ có cảm tình, cũng gần như tồn tại dưới điều kiện bọn họ thường thức lẫn nhau, loại bỏ thưởng thức cùng bản tính nguyên thủy mang đến xúc động, bọn họ còn lại cái gì?”

Mặc kệ là Lục Thiên Thần, Charles hay Albert.

Đây là hiện trạng mà Đường Phong có thể nhìn rõ, trong cảm tình mà cậu cùng bọn họ dây dưa không rõ có đủ loại nhân tố, nhưng này đó cũng không đủ để cậu cùng bất cứ ai trong bọn họ đi đến cuối cùng.

Cho nên cậu lựa chọn chính là không chọn, thích liền ở cùng nhau, không thích liền tách ra.

Khi một người không thích người, mặc kệ người làm cái gì thì trong mắt đối phương đều là ngu xuẩn cùng khiến người cảm thấy nhàm chán, không còn yêu, chỉ còn lại chút đồng tình khiến người cảm thấy ghê tởm.

Loại cuộc sống đáng buồn lại trói buộc này không phải là thứ mà một nam nhân có được sinh mệnh thứ hai sẽ đi truy đuổi.

“Hôm trước tôi đã đáp ứng một bộ điện ảnh thuộc loại tiểu chế tác ở Mĩ.” Đường Phong nói.

Lục Thiên Thần lộ ra chút nghi hoặc, Đường Phong tiếp tục nói: “Tuy rằng là tôi tự chủ trương, thù lao cũng chỉ có một trăm vạn, nhưng tôi hi vọng anh có thể đồng ý lựa chọn của tôi.”

“Nếu là lựa chọn của cậu, tôi sẽ đồng ý.” Trầm mặc một hai giây, Lục Thiên Thần hơi nghiêng người, vươn tay cầm lấy bàn tay tùy ý đặt trên đùi của Đường Phong, “Đối với vấn đề vừa rồi tôi muốn bổ sung một chút, đối tượng lai tôi không xác định, tôi cũng không cho cậu được lời hứa gì, nhưng tôi sẽ hết sức cùng cậu đi xuống.”

Ánh mắt đối phương trong hoàn cảnh hôn ám lại sáng rực như mắt mèo lại kết hợp cùng thanh âm của Lục Thiên Thần phá lệ mang đến cảm giác thâm trầm nghiêm túc.

“Số tuổi của tôi kỳ thật không nhỏ, những gì anh nói tôi đều có thể hiểu được, cũng có thể lý giải.”

Cậu sẽ không giống như lúc trẻ tuổi mà cuồng liệt khát vọng có được tình yêu vĩnh viễn sánh cùng trời đất, nhưng mỗi người, mặc kệ là trẻ tuổi hay trải qua tang thương, cũng sẽ chờ đợi một tình yêu mà họ có thể dựa vào suốt đời.

Điện ảnh mới, làm sao không phải là một khiêu chiến mới trong cuộc sống của bọn họ?

Đường Phong yên lặng mỉm cười, hy vọng bộ điện ảnh này có thể cho Lục Thiên Thần, Charles cùng Albert xem đều hiểu được, nếu bọn họ truy đuổi một Đường Phong mà bọn họ cho là vĩ đại, vậy đến lúc quay xong bộ điện ảnh này, hết thảy giữa bọn họ cũng có thể chấm dứt.

Không, có lẽ không cần đến lúc quay xong.

“Cái gì?” Tiểu Vũ cơ hồ là từ ghế nhảy dựng lên, trợn mắt há mồm nhìn về mặt thần nhiên của Đường Phong, nhảy mắt có một loại cảm giác nói không nên lời.

Bình thường chọn lựa điện ảnh cùng tham dự hoạt động cơ hồ là cô đều sẽ cùng nam nhân thương lượng, hiện tại lại cứ như vậy ngồi trước mặt cô, giống như chào hỏi mà nói cho cô, cậu tự tiện tiếp một bộ điện ảnh từ nước ngoài.

“Tôi đã cùng bên sản xuất cùng đạo diễn bàn tốt lắm, một tháng sau liền vào đoàn làm phim.”

“Không, không, không, không phải vấn đề này, Đường Phong, anh khi nào thì đi nói chuyện điện ảnh? Chúng ta là một đoàn đội, sao anh có thể tự mình chủ trương?” Hít sâu một hơi, Tiểu Vũ có chút đau đầu ngồi xuống một lần nữa, “Chúng ta đang tích cực tìm kịch bản cho anh, anh vừa mới bắt đầu gia nhập giới điện ảnh, không thể vội vàng xao động như vậy.”

Tiểu Vũ còn tưởng rằng Đường Phong mấy tháng này đều không tìm được kịch bản tốt, ai ngờ là tự mình đi nhận một kịch bản từ nước ngoài.

“Tôi cảm thấy đó là một bộ điện ảnh không sai, đạo diễn của phim mặc dù không nổi tiếng trong nước, nhưng lại là một đạo diễn có danh tiếng có tài hoa ở nước ngoài, chỉ là phong cách làm phim hơi mới lạ, phim của ông ấy rất có tính khiêu chiến, tôi muốn ném thử một chút.” Mấy tháng không có đóng phim, cậu đã có chút ngứa ngáy khó chịu.

Đường Phong không phải một tiểu minh tinh mới ra đời đối cái gì cũng không hiểu, ưu thế của cậu ở chỗ bản thân một người liên quy hoạch tốt một đường tương lai sự nghiệp, không có đối thành danh có quá nhiều suy nghĩ.

Nên có cuối cùng sẽ có, chỉ là cần một ít thời gian mà thôi.

“Vây ít nhất anh cũng phải nói với chúng tôi một tiếng.” Tiểu Vũ trừng mắt Đường Phong, một bộ dáng nghiêm khắc phê bình giáo huấn.

Đường Phong giơ tay, cười nói: “Được rồi, tôi sai lầm rồi.”

“Chỉ có lần này, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa. Aizz, anh khiến tôi không biết nói gì mới tốt, tuy rằng Lục tổng khiến chúng tôi để cho anh tự do lớn nhất, nhưng chúng ta dù sao cũng là một đoàn đội, Đường Phong, anh tự mình ra ngoài tìm điện ảnh hẳn là có nguyên nhân đi?” Tiểu Vũ không ngốc, cô biết cách làm người của Đường Phong, nam nhân này đột nhiên tự mình đi nhận điện ảnh còn gạt bọn họ, nhất định là có lý do đặc biệt.

“Bởi vì mọi người sẽ không để cho tôi nhận bộ điện ảnh này.” Đường Phong vừa nói xong thì Tiểu Vũ liền lộ ra biểu tình muốn khóc.

“Sao anh biết chúng tôi sẽ không để cho anh nhận a, ngay cả loại điện ảnh như [Ác ma đường mòn] anh cũng quay rồi, chẳng lẽ còn có cái đáng sợ hơn?” Tiểu Vũ tự nói liền khản trương lên, “Sẽ không phải đề tài miễn cảm gì nữa đi?”

“Không phải.” Đường Phong lắc đầu, cậu không thích điện ảnh dính quá nhiều vào đề tài miễn cảm.

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, Tiểu Vũ nói: “Đó là điện ảnh gì, anh đã tự tiện quyết định nhận, hiện tại ít nhất cũng phải cho chúng tôi biết để chuẩn bị cho tốt.”

Đường Phong mỉm cười nói, “Hợp đồng cùng những tài liệu khác tôi sẽ gửi đến hòm thư của cô, còn có phương thức liên lạc với chế tác vãn vãn, kỳ thật không cần đặc biệt chuẩn bị cái gì, mọi người chỉ cần mua chút thức ăn có nhiệt lượng cao là được.”

“Thức ăn có nhiệt lượng cao?” Tiểu vũ không hiểu được, hình thể của Đường Phong rất tốt, không cần gầy xuống hay tăng lên.

“Àn, tôi muốn trong vòng một tháng tăng thêm bốn mươi ký.”

“Lục tổng, nhất định phải khuyên nhủ Đường Phong a, sao có thể nhận bộ điện ảnh kia chứ?” Tiểu Vũ vội vàng chạy đến văn phòng của Lục Thiên Thần, vừa vào cửa liền vấp ngã suýt nữa quỵ xuống.

“Chậm rãi nói.” Chậm rãi phun ra ba chữ, nam nhân ngồi phái sau bàn làm việc tiếp tục cúi đầu xử lý công việc, không có vì sự đột ngột của Tiểu Vũ mà giật mình.

Vỗ nhẹ ngực của mình, Tiểu Vũ hít sâu một hơi lấy lại chút lý trí.

“Lục tổng, Đường Phong tự mình nhận một bộ điện ảnh...” Tiểu Vũ còn chưa nói xong, Lục Thiên Thần liền sắp một câu: “Không có vấn đề gì, cậu ấy có thể nhận điện ảnh theo ý mình.”

Thật sự là một ông chủ khẳng khái hào phóng.

Tiểu Vũ khẽ thở dài một cái, từ lúc nhập đạo đến nay đây là lần đầu tiên nhìn thấy ông chủ cho ngôi sao cấp dưới có quyền lực lớn như vậy, bất quá tâm tư của Lục Thiên Thần đối Đường Phong thì cô nhiều ít cũng cảm giác được một chút dù cho tất cả mọi người không nói rõ.

Đánh bạo, Tiểu Vũ thẳng eo nghiêm túc nói: “Lục tổng, tôi cảm thấy ngài cấp Đường Phong quá nhiều quyền lực, cậu ấy vừa mới vào nghề không bao lâu, đối với rất nhiều chuyện trong vòng luẩn quẩn này đều không hiểu được, cứ mặc cậu ấy loạn chọn điện ảnh sẽ đối sự nghiệp tương lai của cậu ấy tạo thành ảnh hưởng.”

Thấy Lục Thiên Thần không lên tiếng, Tiểu Vũ tiếp tục nói: “Lần này Đường Phong gạt chúng tôi tự nhận điện ảnh, đầu tiên đã vi phạm điều ước trong hợp đồng cậu ấy ký kết với công ty, hơn nữa Đường Phong đáng lẽ nên thừa dịp [Ác ma đường mòn] có thanh danh lớn ở nước ngoài mà duy trì hình tượng hảo hảo phát triển sự nghiệp, bộ điện ảnh cậu ấy chọn lần này chẳng những muốn hóa trang biến dạng tăng cân, còn là một nhân vật phản diện, tôi cảm thấy điều này ảnh hưởng không tốt đến hình tượng của Đường Phong.”

Nói xong toàn bộ, Tiểu Vũ chờ phản ứng của Lục Thiên Thần, phản ứng của người sau chính là không phản ứng.

“Lục tổng, ngài nên nói gì a.”

“Người bị làm hư không phải Đường Phong, mà là cô.” Đặt viết xuống, Lục Thiên Thần đem một phần văn kiện ném qua một bên.

Tiểu Vũ không rõ: “Lục tổng?”

“Cô cảm thấy Đường Phong thành danh cùng cô có bao nhiêu quan hệ? Tiểu Vũ, lấy tư chất cùng kinh nghiệm của cô không mang được Đại minh tinh, tôi từng suy xét đối cô đi, một lần nữa cấp Đường Phong một người đại diện càng xuất sắc, nhưng là Đường Phong nói tôi cho cô lưu lại.”

Lục Thiên Thần ngẩng đầu nhìn vào mắt cô gái, tiếp tục nói: “Bởi vì năng lực cùng kinh nghiệm có hạn của cô, cũng bởi vì trên bản chất là cô suy xét cho Đường Phong, tôi có thể lý giải hết thấy những gì cô vừa nói với tôi, nhưng tôi cần cô hiểu biết một chút, chức trách của cô là nghe theo sự an bài của Đường Phong cùng giúp đỡ cậu ấy, còn những chuyện khác không cần cô đi quản.”

Lời này trực tiếp lại đả thương người, nhưng cũng là chính giữa hồng tâm.

“Dựa theo những gì cậu ấy nói mà làm, đi xuống chuẩn bị mọi thứ cho bộ điện ảnh mới, hoặc là rời đi.” Lục Thiên Thần thản nhiên nói một câu, “Nhớ kỹ thân phận cùng vị trí của cô.”

.....

Này tính là dung túng sao?

Khi Lục Thiên Thần cùng Đường Phong đi siêu thị mua một đồng lớn đồ ăn vặt cùng lòng trắng trứng linh tinh để tăng cân, hẳn nhin không được mà hỏi bản thân.

“Thoạt nhìn thật sự quá tuyệt vời, tôi sẽ ăn sạch toàn bộ chúng.” Ngồi trên xe sữa sang lại túi đồ ăn vặt, Đường Phong lấy ra từ bên trong một thanh chocolate mở ra, bắt đầu cắn xuống phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Anh để ý tôi ăn đồ ăn vặt trên xe của anh sao?” Ăn cũng đã ăn mới bắt đầu hỏi.

Lục Thiên Thần nhìn nam nhân bên cạnh vui đầu vào ăn đồ ăn vặt giống như một đứa con nít thích ăn đồ linh tinh, đột nhiên có loại cảm giác nói không nên lời, giống như có người hung ác cầm một cọng lông chim không ngừng trêu chọc quả tim của hắn.

Rõ ràng là một người không còn nhỏ, lại có vẻ mặt hưng phấn khi nhìn đến đồ ăn vặt giống như thấy gì đó thật tốt, nếu không phải Lục Thiên Thần mười phần hiểu biết Đường Phong không phải người lựa chọn điện ảnh tùy tiện, hẳn thật sự muốn hoài nghi Đường Phong nhận bộ điện ảnh kia chỉ là lấy cớ.

“Không ngại.”

Ăn ở đâu cũng không để ý.

“Vậy anh để ý tôi ăn trở nên béo ú sao?” Đường Phong cong khóe môi.

Tầm mắt Lục Thiên thần quét qua Đường Phong, hơi vài phần cố ý quét một lần từ trên xuống dưới, Đường Phong cũng tùy ý để cho đối phương ngắm ngía.

“Trước mắt không ngại.”

“Trước mắt?” Đây là có ý gì, Đường Phong hỏi, “Vậy còn về sau?”

Sự tình về sau thì có thể nói sau.

Sau khi nhận diện ảnh, mục tiêu hiện tại của cậu là trong vòng một tháng tăng bốn mươi ký, đây cũng không phải là chuyện dễ dàng làm được, ẩm thực bình thường rất khó đạt được tiêu chuẩn này, đồng thời với việc ăn đồ ăn vặt, Đường Phong phối hợp với chuyên gia dinh dưỡng dùng thuốc tăng cân, có thể giúp người tăng cân trong thời gian ngắn.

Nhưng là chuyên gia dinh dưỡng còn phải phục vụ cho Lục Thiên Thần, cho nên một tháng này Đường Phong lại được đến ở trong biệt thự của Lục Thiên Thần.

Phòng vẫn như cũ là căn phòng vào ở lần đầu tiên, mọi thứ đều không có thay đổi, xung quanh được dọn dẹp thực sạch sẽ, cẩn thận tính toán, cứ nhiên đã qua đi gần một năm.

“Hôm nay tuyết sắp rơi đi?” Trải qua cái cuối tuần đầu tiên, Đường Phong ngồi bên cạnh lò sưởi âm tường mà lui thành một đoàn, trên người mặc một bộ áo ngủ màu trắng mềm mại lại ấm áp, đôi chân cũng được một đôi vớ nghiêm cẩn bao lại.

Không thích hương vị của điều hòa, cậu luôn hướng đến có thể không dùng liền sẽ không sử dụng điều hòa, may mắn trong nhà Lục Thiên Thần có lò sưởi âm tường, có thể cho cậu ngồi bên cạnh sưởi ấm.

“Sắp.” Lục Thiên Thần ngồi ở đối diện tùy ý lật quyển sách trong tay.

Trong không khí lưu chuyển một loại không khí tên là yên tĩnh, ấm áp lại nhu thuận, theo thời gian lại lưu thêm nhiều đốm lửa.

Mấy ngày hôm trước vẫn là thời tiết mát mẻ, hôm nay nhiệt độ không khí lại đột nhiên lạnh xuống, tính toán thì thời gian cũng sắp đến tháng mười một, cách ngày tuyết rơi cũng không xa, ngay lúc trước khi Đường Phong chính thức bước vào đoàn phim liền có thể nhìn thấy trận tuyết đầu tiên của mùa đông.

“Anh nhìn chăm chăm tôi làm gì?” tầm mắt dời khỏi kịch bản, Đường Phong vừa nhấc đầu lên liền nhìn thấy Lục Thiên Thần mắt không chớp nhìn cậu, cậu cong môi nở nụ cười, ngón tay trạc trạc khuôn mặt bắt đầu trở nên mềm mại của bản thân, “Thế nào, tôi không phải thực đẹp đi?”

Uống thuốc tăng cân một tuần, Đường Phong hiện tại đã béo lên mấy kg thoát nhìn so với lúc trước có chút khác nhau, như là góc cạnh trên khuôn mặt có nhiều hơn một ít thịt, hai má mềm mềm nhìn thực muốn nhéo, ngẫu nhiên cúi đầu cũng sẽ có cái cằm nho nhỏ.

“Béo lên.” Lục Thiên Thần hơi mân môi, khóe miệng hàm chứa ý cười.

“May mắn là có hiệu quả, bằng không tôi thực thảm.” Chính mình kéo ra cổ áo ngủ cúi đầu nhìn, Đường Phong cười nói, “Rất nhanh bụng của tôi sẽ thành bụng thịt mỡ, đến lúc đó không nên cảm thấy tôi ghê tởm a.”

“Tôi xem xem.” Nói xong liền nhảy khỏi ghế, hai ba bước đi đến trước mặt Đường Phong, nửa ngồi xổm vươn tay cởi áo ngủ của cậu.

“Uy, anh có cần trực tiếp như vậy không?” Hai tay vội vã bắt lấy tay Lục Thiên Thần, Đường Phong co chân cuộn tròn lui về sau, “Tôi thế nhưng sẽ thẹn thùng.”

“Thẹn thùng?” Lục Thiên Thần suy trì tư thế nửa ngồi ngẩng đầu nhìn nam nhân, trong mắt hàm chứa ý cười rõ ràng.

“Uy uy uy, Lục Thiên Thần Lục tổng tài, anh có thể không cần lộ ra biểu tình giống như những gì tôi nói đều đáng chê cười hay không?” Nhắc chân đạp lên vai Lục Thiên Thần, “Đừng kéo quần áo của tôi.”

Lục Thiên thần vươn tay bắt lấy chân nam nhân liền muốn cởi đôi tất làm cho Đường Phong ẩm áp dễ chịu, lộ ra một bàn chân trắng trẻo sạch sẽ.

“Anh không cần nắm mắt cá chân của tôi rồi nhìn như vậy a, thoát nhìn rất giống biến thái.” Rụt trở về, Đường Phong cười vỗ vỗ vai Lục Thiên Thần, “Đứng lên a, quỳ làm cái gì, giống như là muốn cầu hôn tôi vậy.”

“Cậu sẽ đồng ý sao?”

“Cái gì?”

Lục Thiên Thần mở ra hai tay ôm lấy eo của nam nhân, đầu gối lên đùi Đường Phong: “Cùng tôi kết hôn.”

Đường Phong vươn tay dò xét cái trán của Lục Thiên Thần, “Không phát sốt.”

“Tôi nói đùa.”

“Anh làm tôi giật cả mình.” Nam nhân nở nụ cười, hơi nhảy dưng.

Lục Thiên Thần đứng lên, tay lập tức tiến vào trong quần áo Đường Phong, thân thể béo lên mấy kg càng thêm mềm mại, sờ đến giống như bánh miên hoa, nếu như ăn....

Hắn là cũng thực ngọt.

Đã vài tháng, từ lúc ở Việt Nam Đường Phong bị Charles thiết kế mang đi, hắn cũng không có chạm qua Đường Phong, thậm chí cũng không yêu cầu cái gì, hai người bình thường ngay cả hôn môi đều không có.

Điều này ít nhiều khiến Lục Thiên Thần có chút uể oải, không phải bởi vì bọn họ không có thân thiết, mà Đường Phong có vẻ đối điều này có cũng được mà không có cũng không sao, không thể nghi ngờ là thuyết minh lực hấp dẫn của bản thân đối Đường Phong kỳ thật cũng không lớn, cũng có thể Đường Phong người này rất thanh đạm.

“Hôm nay trời rất lạnh, cùng nhau ngủ đi.” Rốt cục cố không được cái gì, Lục Thiên thần nói xong lời thật lòng, áp lực xung động của bản thân, nhẹ nhàng hạ xuống mặt nam nhân một nụ hôn.

Hắn nhớ rõ chuyện hắn đáp ứng Đường Phong, đứng ở vị trí ngang hàng, mà không phải làm vật sợ hãi hay giam cầm.

“Anh xác định?” Đường Phong bị ép dựa vào lưng ghế dựa, cậu lôi kéo cánh tay Lục Thiên thần đặt trên cái bụng mềm mại của mình, “Tôi béo lên.”

“Àn, mềm mềm.” Nhéo nhéo, xúc cảm thật tốt.

“Không phải cái này...” Đường Phong cười khổ, “Hiện tại anh còn có thể đối tôi cứng rắn lên, chờ tôi triệt để tăng bốn mươi kg, anh còn có thể có hứng thú với tôi sao?”

Lục Thiên thần do dự một chút, không phải suy xét về vấn đề của Đường Phong, mà là tưởng tượng bộ dáng trở nên mập mạp của Đường Phong, như thế nào đột nhiên cảm thấy cũng thực khả ái?

Đường Phong không biết Lục Thiên Thần suy nghĩ cái gì, cậu nghĩ đến đối phương chỉ là do dự đơn thuần.

“Đêm nay có thể cùng ngủ với tôi, chỉ cần anh có thể tại sau khi tôi tăng cân vẫn có thể ngủ cùng tôi là được.” Cũng không tin Lục Thiên Thần còn có thể có hứng thú với cậu.

“Không được.” Lục Thiên Thần lắc đầu, bổ sung, “Thêm một cái điều kiện, nếu như tôi có thể sau khi cậu béo lên vẫn thực có hứng thú, sau này cậu không được hoài nghi cảm tình tôi đối với cậu.”

Đường Phong cong môi: “Nghe giống như đối tôi không có hại gì, đi.”

200. Chương 200 - Hình Tượng Mới

Đường Phong không hiểu vì sao lúc đầu bọn người Tiểu Vũ đều kịch liệt phản đối cậu nhận bộ điện ảnh “tự hủy hình tượng” này, nhưng là cậu nhận bộ điện ảnh này không hề mang theo ý vui đùa hoặc là có mục đích gì khác, chỉ là vì thích bộ điện ảnh này mà thôi.

Tăng cân có thể giảm xuống, cậu có nghị lực cũng có quyết tâm, chỉ cần phối hợp với người hướng dẫn, không đến hai tháng là có thể khôi phục lại.

Mà cái mà bọn Tiểu Vũ muốn duy trì gọi là “hình tượng” gì đó, ngược lại Đường Phong là muốn hủy diệt nó, cậu không hy vọng làm cho người khác cảm thấy hình tượng của mình là loại yếu ớt cần bảo vệ, cậu cũng không phải tu sĩ xinh đẹp chọc người yêu thương.

Hình tượng diễn viên là cái gì?

Không có lúc nào là không bảo trì tư thái cùng sự xinh đẹp.

Tư thái làm ra vẻ vĩnh viễn cũng không xinh đẹp, mị lực của một diễn viên nằm ở chỗ sự lý giải của hắn đối với điện ảnh, ở chỗ dung hợp giữa diễn viên cùng nhân vật trong điện ảnh, sau khi cạ xát sẽ phát ra một loại mị lực.

Điện ảnh mới: [Kẻ giết ma]

Nghe có chút kinh dị, nhưng trên thực tế là một bộ phim trinh thám mạo hiểm, Đường Phong sắm vai một nhân vật có cái tên rất đơn giản, tên là Bạch Y.

Đây là ngoại hiệu mà người khác đặt cho hắn, hắn luôn mặc quần áo màu trắng, lại bởi vì thân thể mập mạp mà có vẻ càng thêm mượt mà, liếc mắt nhìn qua dung mạo bình thường, tròn tròn giống như một quả cầu tuyết di động, ngũ quan cũng không quá dễ coi.

Đây là miêu tả Bạch Y trong kịch bản, nhân vật hung ác đáng sợ nhất toàn kịch lại nhìn qua không có chút tà ác nào, ngược lại còn là hình tượng của một kẻ yếu đuối xuất hiện trước mặt người xem.

Bạch Y có dòng máu lai Trung Mỹ bị vứt bỏ tại ven đường, lớn lên ở cô nhi viện, bởi vì có tật bệnh về tinh thần mà thích rượu chè ăn uống quá độ làm cho hắn hơi béo một ít, Bạch Y từng trải qua trị liệu bệnh tâm thần hiện tại đang sống ở tầng đáy của xã hội, được một bà cụ thu dưỡng, mỗi ngày giúp cụ làm một ít vật dụng thủ công để kiếm tiền lương mỏng manh.

“Không, này không thể được.” Chuyên viên hóa trang tóc vàng mắt xanh vừa thấy Đường Phong sau khi tăng bốn mươi kg liền cười đến run da đầu.

Sau một tháng chính thức nhận điện ảnh, Đường Phong lấy “hình tượng hoàn toàn mới” một lần nữa đến Mỹ, đầu tiên đương nhiên là để cho chuyên viên hóa trang giúp cậu định trang, bắt quả người đẹp chuyên viên hóa trang tựa hồ không hài lòng với “hình tượng mới” của Đường Phong.

“Nhìn cậu vẫn rất được, oa ưc, tôi có thể ôm cậu không?” Mỹ nữ tóc vàng nhiệt tình tự tiện bước lại cho Đường Phong một cái ôm lớn, hơn nữa còn khen không dứt miệng, “Nhìn cậu thật đáng yêu, giống như gấu trúc của Trung Quốc các cậu.”

“Tôi cũng không muốn có một vòng mắt đen.” Đường Phong cười ôm người đẹp, “Thật vui khi được quen biết cô.”

Hai người chào hỏi lẫn nhau liền tính là quen biết, người đẹp chuyên viên hóa trang cùng trợ lý khác đem Đường Phong ấn ngồi xuống ghế, bắt đầu hóa trang cho Đường Phong.

“Mắt của cậu rất đẹp, tôi nghĩ khi chúng nó lên màn ảnh nhất định mười phần hấp dẫn người, cho nên chúng ta sẽ làm nổi bật đôi mắt của cậu.” Chuyên viên hóa trang cầm một ít phấn có màu hơi tối, Đường Phong cũng không biết mấy đồ trang điểm màu sắc khác nhau kia là cái gì, những thứ này đối với cậu mà nói rất chuyên nghiệp.

Vài người đem màu da Đường Phong làm cho tối lại, toàn bộ tóc bị đánh rối, tu tu bỏ bỏ giống như một đồng rơm, Đường Phong nghĩ lúc cậu ra khỏi cửa nên đội mũ.

Từ trong gương có thể nhìn thấy Tiểu Vũ đang vô cùng lo lắng mà nhìn cậu, nhất là lúc cắt tóc liền lộ ra bộ dáng đau lòng.

Đường Phong cười nói: “May là không cần phải cạo trọc.”

“Thả lỏng thân ái, chúng ta chỉ là dùng tóc che khuất khuôn mặt khả ái của cậu.” Vài cái chuyên viên hóa trang bắt đầu cùng nam nhân hàn huyên.

Cho dù tăng lên bốn mươi kg, nhưng trên thực tế nhìn qua vẫn rất tốt, cũng chỉ là hơi mập lên một chút, khuôn mặt thịt thịt làm ít đi khí thế sắc bén lại thêm vài phần khả ái như gấu trúc, ngũ quan vẫn nổi bật như cũ, cho nên nhóm chuyên viên hóa trang phải giúp Đường Phong đem ngũ quan làm xấu bớt.

Bởi vì là lần đầu tiên hóa trang, toàn bộ quá trình phải qua hơn hai tiếng, thành quả thực tế làm cho người ta thực vừa lòng.

Dưới bàn tay ma thuật của các chuyên viên hóa trang, Đường Phong nhanh chóng khác biệt với lúc ban đầu, ngũ quan nguyên bản bị bao phủ dưới màu da vàng như nến, mái tóc lộn xộn cơ hồ che khuất đôi mắt, cứ như vậy liếc mắt nhìn qua giống như là một người qua đường không hề được chú ý, như vậy làm sao có thể đánh đồng với một Đường Phong làm mê đảo bao nhiêu người chứ?

Lúc Lục Thiên Thần nhìn đến cũng hơi ngẩn người, Đường Phong trực tiếp để hóa trang đi ra.

“Không biết tôi?” Bộ dáng nam nhân tựa hồ thực vui vẻ, lúc nhìn đến bộ dáng sững sờ của Lục Thiên Thần thì cười càng lớn tiếng.

“Hóa trang thực tuyệt vời, cái dạng này xuất hiện trong phim khăng định dọa đến không ít người, cậu không sợ dọa chạy hết tất cả người xem sao?” Lục Thiên Thần sau khi phản ứng lại liền cười rộ lên, không biết là đang cười phản ứng vừa rồi của mình, vẫn là bị ảnh hưởng bởi tiếng cười kia của Đường Phong.

Đường Phong cười đi tới: “Người xem vì thích bề ngoài của tôi mà xem phim, sớm muộn gì cũng sẽ vì người có ngoại hình xuất sắc hơn tôi mà rời đi tôi, cho nên..., anh cũng bị dọa đến sao?”

“Có một chút.” Người nào đó thẳng thắn thành khẩn trả lời.

“Kỳ thật còn có chuyện càng dọa người ở phía sau.” Mỉm cười, Đường Phong không có ý tốt ôm bả vai Lục Thiên Thần, “Hiện tại tôi lấy bộ dáng này ở cùng Lục tổng thẳng đến tối, xin hỏi Lục tổng có cảm giác gì?”

“Cao hứng, vinh hạnh, vô cùng tốt.” Tuyệt không cảm thấy bộ dáng như vậy của Đường Phong có gì khó xem, Lục Thiên Thần mỉm cười ôm eo nam nhân, ân, xác thực lớn hơn so với trước.

“Không cần miễn cưỡng bản thân.” Đường Phong lắc đầu, “Tôi bảo trì hình tượng này là vì để cho mình nhanh chóng nhập vai, anh không cần thiết phải ở cùng một chỗ với tôi, anh xem, bên cạnh có rất nhiều người đang nhìn chúng ta.”

“Bọn họ là đang ghen tị khi tôi được đứng cạnh cậu.”

Lời này, khiến Đường Phong nhin không được cười đến cong thắt lưng.

“Lục Thiên Thần, anh khiến tôi không biết phải nói gì mới tốt nữa, được rồi, tôi đói bụng, không bằng chúng ta đi ăn gì đó đi.” Đường Phong đưa ra ý kiến.

“Không thành vấn đề.” Ôm eo không dễ đi đường, Lục Thiên Thần liền sửa lại nắm tay đối phương thật chặt.

Tổ hợp như vậy đi trên đường, mặc kệ là trong nước hay ngoài nước đều khiến người chú ý, nhất là khi một người anh tuấn tiêu sái thoạt nhìn là một cao soái phú, còn người kia lại là một cái rồi bù giống một màn thầu da vàng. Hơn nữa nam nhân anh tuấn vĩ đại kia còn luôn lôi kéo tay của mặt màn thầu vàng, một bộ dáng yêu thương che chở, độ thu hút khiến người quay đầu đã vượt qua trăm phần trăm.

“Bọn họ đều đang nhìn chúng ta, cảm thấy thẹn thùng không?” Đường Phong cười hỏi Lục Thiên Thần, bình thường Lục Thiên Thần cũng không có biểu hiện xấu hổ chu đáo như vậy, hôm nay là làm sao vậy, cố ý sao?

“Cậu then thùng?” Ngồi trong nhà hàng tùy ý uống một ngụm cà phê, Lục Thiên Thần không chút báo trước đứng lên cúi người hôn một cái lên mặt Đường Phong, “Môi của tôi không có biến thành màu vàng chứ?”

Chuyên viên hóa trang kia không biết đã phải đổ bao nhiêu phấn trên mặt Đường Phong mới khiến khuôn mặt hôm qua còn trắng trẻo hiện tại lại vàng như nền.

“Vàng muốn chết, nhanh súc miệng đi.”

“Cậu giúp tôi.” Lục Thiên Thần càng ngày càng không quan tâm mặt mũi, hoàn toàn hướng theo bước đường của Charles mà đi.

Đường Phong chịu đựng xúc động cười to mà hung hăng trừng mắt nam nhân ngồi đối diện, đồng thời bắt đầu tràn ngập khó hiểu.

Cậu vốn nghĩ đến sau khi mình béo lên chỉ ít Lục Thiên Thần cũng sẽ xa cách cậu một chút, thậm chí không muốn nhìn cậu linh tinh, đáng tiếc không như mong muốn, Lục Thiên Thần chẳng những không có cách xa một chút hoặc là biểu hiện ra tình cảm chán ghét, ngược lại càng ngày càng thích sờ mặt cậu, sờ bụng mềm của cậu.

Nơi nơi sờ tới sờ lui, giống như chưa từng gặp qua người thịt mềm vậy.

Hai nam nhân làm được vô cùng tự nhiên thoải mái, một sẽ không bởi vì chính mình trở nên khó coi mà tự ti, một cũng sẽ không bởi vì nam nhân bên người trở nên khó coi mà cảm thấy mất mặt.

Chỉ là mỗi lần họ ở cùng một chỗ đều khiến người qua đường kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, đại khái là đoán không được một nam nhân vĩ đại như vậy vì sao lại ở cùng một chỗ với một người xấu xí thế kia.

Bọn họ vừa mới ăn xong một nửa, đang lúc trò chuyện đến chuyện điện ảnh, một cô em nóng bỏng dù mùa đông vẫn mặc váy ngắn bước lại đây, hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của Đường Phong, mỉm cười cùng cao soái phú Lục Thiên Thần chào hỏi.

“Tôi thích nam nhân Trung Quốc! Nhìn anh thật đáng yêu, không tính mời tôi ăn cơm sao?” Người đẹp chủ động hiến ân cần, “Trên thực tế tôi vừa được phát lương, tôi mời anh ăn cơm thế nào?”

“Tôi không thích nữ nhân ngoại quốc.” Lục Thiên Thần trực tiếp cự tuyệt, không lưu đường sống, hoàn toàn mặc kệ đối phương có phải là nữ nhân hay không, “Mời cô rời đi, không cần làm phiền chỗ tôi cùng người yêu ăn cơm.”

“Người yêu của anh?” Thanh âm đột nhiên nâng cao, người đẹp hoàn toàn không thể tin chỉ vào Đường Phong, “Hắn?”

Ngay lập tức thật nhiều ánh mắt trong nhà ăn liền nhẹ nhàng phiêu lại đây, mặc kệ ở đâu vẫn có người thích xem náo nhiệt.

“Giúp tôi súc miệng.” Lục Thiên Thần dùng tiếng Trung nói với Đường Phong, vừa nói xong liền đứng lên, cúi người một phen giữ lấy đầu cậu, ngay giữa ban ngày ban mặt cùng đối phương trình diễn một nụ hôn dài tiêu chuẩn.

Khóe miệng hơi cong lên, Đường Phong mỉm cười tiếp nhận nụ hôn nồng nhiệt đến từ Lục Thiên Thần.

Chờ đến lúc bọn họ tách ra, vị nữ nhân ngoại quốc kia đã xấu hổ giận dữ rời đi.

“Anh thật không biết thương hương tiếc ngọc.” Đường Phong cầm lấy khăn tay xoa xoa miệng, một miệng nước miếng.

“Thương hương tiếc ngọc? Tôi chỉ biết yêu Đường thương Phong.” Một chút cũng không ngượng ngùng, Lục Thiên Thần muốn nói liền nói ra, giá trị quan của hắn rất đơn giản, quý trọng người mình thích, tuyệt không bởi vì loại chuyện mặt mũi linh tinh mà khiến người mình yêu ủy khuất nửa điểm.

201. Chương 201 - Đại Hùng Đánh Bất Ngờ

Phòng khách sạn, Lục Thiên Thần cùng Đường Phong mỗi người một phòng.

Từ lúc tăng cân đến nay Lục Thiên Thần chẳng những không có biểu hiện lạnh lùng, ngược lại càng ngày càng thích kề cận cậu, Đường Phong cũng không cự tuyệt, nếu Lục Thiên Thần không để ý bộ mặt mãn thần này của cậu thì cậu càng không để ý đến cơ bụng rắn chắc của Lục Thiên Thần.

Bản thân mình thế nào càng lúc càng dần sâu vào hiệp hội tôn sùng vẻ ngoài rồi?

Buổi tối Lục Thiên Thần có việc đi ra ngoài, Đường Phong một mình về phòng, cậu đứng trước gương nhìn bản thân bên trong, nói thật, cậu nhìn bộ dạng xấu xí này của mình đều cảm thấy chán ghét, cũng một Lục Thiên Thần có tâm lý cường đại, cư nhiên còn dám ở trước mặt đông đảo mọi người cùng cậu tạo ra nụ hôn dài đầy tiêu chuẩn.

Nếu người trở nên béo là Lục Thiên Thần?

Sách, cậu vẫn thích một Lục Thiên Thần anh tuấn sạch sẽ, nếu Lục Thiên Thần biến béo biến khó coi, cậu mới không đi hôn cái gia hỏa kia. Bất quá lấy tính cách lý trí lại cẩn trọng của Lục Thiên Thần, phỏng chừng cũng sẽ không mặc kệ chính hân biến béo biến khó coi.

Vậy chính mình thì sao?

Tựa hồ có chút tùy hứng, nhưng là để cho cậu ngẫu nhiên tùy hứng một chút đi.

Cậu cảm thấy nếu cứ để mặc Lục Thiên Thần tiếp tục cưng chiều như vậy, cậu sẽ càng ngày càng bốc đồng.

“Người là ai?” Giọng điệu tràn ngập lạnh lùng cùng nghiêm khắc, tuy rằng vẫn là thanh âm trầm bổng hoa lệ nhưng thanh âm này vẫn khiến Đường Phong sửng sốt một giây mới phản ứng lại được.

“Charles?” Theo thanh âm nhìn qua, vốn trong phòng chỉ có mình cậu lại nhiều hơn một đầu đại hùng đã biến mất hơn bốn tháng, Charles vẫn là Charles, vẫn áo mũ chỉnh tề, vẫn anh tuấn cao lớn như cũ, vẫn không thích gõ cửa liền lặng lẽ chạy vào trong phòng người khác như cũ.

Sau khi nhìn đến Charles, điều mà Đường Phong nghĩ đến đầu tiên không phải vì sao Charles xuất hiện ở đây, hơn nữa còn cố tình là lúc Lục Thiên Thần rời đi.

Mà là lấy bộ dáng hiện tại của cậu, có thể dọa đến Char đại hùng hay không?

Đường Phong đột nhiên nổi lên lòng vui đùa, hướng về Charles ở phía sau đang trợn mắt há mồm tựa hồ muốn phán đoán gì đó mà diễn lên.

“Charles, anh không nhớ rõ tôi sao?” Thanh âm ôn nhu tựa như dòng nước trong suốt tinh khiết, ở trong mùa đông rét lạnh làm cho lòng người nghĩ đến không lâu nữa mùa xuân ấm áp sẽ đến.

Thanh âm này lại khiến Charles càng thêm khủng hoảng, có ngu ngốc hơn nữa thì cũng đã đoán được nam nhân có làn da vàng như nền lại có chút mập mạp trước mắt là ai.

“Đường... Đường... Đường... Đường... Đường Phong?!” Lấp bắp, Charles đứng ở cửa phòng tắm giương miệng, bộ dáng kinh ngạc không thôi khiến Đường Phong thiếu chút nữa ôm bụng cười to, bộ dáng này của Char đại hùng thật sự rất buồn cười, rõ ràng vừa rồi còn là một bộ dạng ác quỷ muốn giết người, hiện tại ngơ ngác nhìn cậu, trước sau tương phản quá lớn.

“Đương nhiên là tôi.” Đường Phong quyết định trêu chọc đầu đại hùng, đem bộ dáng giống quỷ này hướng Charles đi qua, nhiệt tình vô cùng, chủ động đem hay tay mềm mềm khoát lên lồng ngực rắn chắc của Charles, “Như thế nào, nhìn đến bộ dáng hiện tại của tôi thực kinh ngạc?”

“Có thể không kinh ngạc sao? Thiếu chút nữa đem tôi hù chết!” Charles kinh hồn chưa định mà nhìn Đường Phong, tựa hồ còn đang quan sát cái gì.

“Đã lâu không gặp anh, nhớ tôi không, tôi thế nhưng rất nhớ anh a.” Vỗ nhẹ ngực của Charles, Đường Phong đang chờ phản ứng kế tiếp của Charles.

Charles tựa hồ không nghe thấy Đường Phong nói gì, nghi hoặc “A” một tiếng.

Được rồi, quả nhiên bị chính mình dọa đến, khẳng định là không có biện pháp chấp nhận bộ dáng hiện tại của cậu. Đường Phong nở nụ cười, đang muốn nói gì đó, thì Charles đột nhiên biến sắc mặt, từ một ngờ ngác hùng biến thành hung các bạo lực hùng, khiến người sợ hãi than.

Chẳng lẽ muốn phát hỏa? Đường Phong không rõ.

“Thật con mẹ nó đáng chết!” Vừa mở miệng liền một câu thô tục, hai tay Charles gắt gao giữ chặt bả vai Đường Phong, nhìn chăm chăm Đường Phong từ trên xuống dưới, “Đường Phong bảo bối của tôi, sao cậu lại trở thành như vậy, nhìn xem làm tôi thật đau lòng a, tôi hẳn là không nên tin tưởng cái tên ngu ngốc Lục Thiên Thần kia, cứ nhiên đem cậu chăm sóc thành như vậy!”

“Sao mặt lại vàng như vậy, có phải là bị bệnh hay không?” Tay còn ở trên mặt Đường Phong sờ tới sờ lui, “Còn phai màu!”

“Này....Tôi vẫn chưa tẩy trang, anh chờ tôi một chút đi!”

Chắc, nếu tiếp tục đùa giỡn cậu sợ Charles sẽ điên mất, Đường Phong đem Charles đẩy ra, tự mình đi tẩy trang trên mặt, cũng xử lý lại tóc một chút, mặc dù có chút lộn xộn, nhưng kỳ thật cũng không quá khó xem.

Hóa trang không còn, làn da lại trắng nõn, nhưng người vẫn có chút mập mạp.

Lúc Đường Phong đi ra thì Charles đã tiêu hóa xong chuyện vừa rồi, hiện tại đang ngồi trên sofa lật xem kịch bản của Đường Phong.

“Cậu nhận bộ điện ảnh này cũng thật lớn mật, tăng cân cùng hóa trang vừa rồi là cũng vì bộ điện ảnh này đi?” Charles điên điên cầm kịch bản trong tay, hừ nói, “Tôi mới tùy tiện nhìn một đoạn, thế nào cảm thấy người diễn cảnh sát đối thủ của cậu kỳ thật là đang thăm mền cậu?”

“Anh suy nghĩ nhiều, cảnh sát trong đó là vẫn luôn đuổi bắt ma đầu giết người biến thái là tôi a.” Đường Phong đi qua ngồi xuống đối diện Charles, cậu vừa mới ngồi xuống, Charles lại bắt đầu theo dõi cậu.

Đường Phong cười hướng đối phương chớp mắt: “Tôi đẹp không?”

“Có chút cùng trước đây không giống nhau, thật là kỳ quái.” Charles một tay chà xát cằm, một bộ đánh giá nhìn Đường Phong, “Cậu béo lên không ít thân ái, ngay cả cằm thịt nho nhỏ cũng có.”

“Tôi hiện tại là một thân thịt mỡ.” Cũng không tin tối nay anh có thể đối tôi làm gì.

Quen thuộc bản tính của Charles nên Đường Phong thực hiểu biết đầu hùng này, đầu hùng này đột nhiên đánh lén lúc nửa đêm khẳng định sẽ lôi kéo cậu làm một ít vận động không quá khỏe mạnh, hơn nữa bọn họ còn có bốn tháng không gặp mặt, đầu hùng này phỏng chừng đã sớm phát tình.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Charles vẫn còn hứng thú với cậu.

“Tôi có thể kiểm tra không?”

“Đương nhiên có thể.”

Chiếm được cho phép, Charles liền đi tới, đầu tiên là vươn tay sờ sờ hai má mềm mềm của Đường Phong, sau đó lại nhéo một phen.

“Hừ! Anh nhéo tôi đau!” Đường Phong vội tránh ra, nơi nào có người nhéo mặt người khác như vậy.

Hai tay Charles đồng loạt hành động, tiếp tục sờ sờ trên người Đường Phong cùng chân, cuối cùng hít sâu một hơi đưa ra kết luận: “Thịt trên người là thật, không phải hóa trang.”

“Đương nhiên không phải hóa trang.” Đường Phong thật muốn cho Charles một cái mắt trắng.

“Không được, sờ như vậy vẫn chưa đủ, tôi muốn nhìn xem cơ bụng của cậu còn hay không.”

“Tùy tiện.” Cậu không sao cả, Charles muốn xem liền xem đi, hai người bọn họ đều đã xem qua đối phương lúc không mặc quần áo thật nhiều thật nhiều lần.

Thừa dịp lúc Charles đang mở nút áo của cậu, Đường Phong hỏi: “Anh đến đây lần này có ai biết không? Trước đó Ivan có tìm tôi, nói muốn cùng anh giải hòa, tôi nói giúp anh ta.”

“Không cần lo cho bọn họ, đáng chết, bọn họ dám đến làm phiền cậu.” Động tác nhanh chóng mở ra áo khoát của Đường Phong, Charles lại bắt đầu thoát lớp áo nhưng bên dưới, hiện tại là mùa đông, đương nhiên mặc quần áo hơi nhiều hơn một chút.

Kỳ thật Đường Phong cũng không quá béo, chỉ là ăn mặc quần áo nhìn hơi thùng thình, trên thực tế sau khi cởi áo cũng chỉ là hơi nhiều thịt một chút.

“Cơ bụng đã không còn.” Charles giống như sờ đồ cổ quý giá, thật cẩn thận chạm vào vùng bụng trắng trẻo mềm mại, “Sờ đến thật giống như trẻ sơ sinh.”

“Anh sờ qua trẻ sơ sinh?” Đường Phong thực hoài nghi.

“Không có, nhưng tôi nghĩ hẳn là cảm giác này, ừ, trời ạ, hiện tại tôi có chút kích động.” Charles đột nhiên mở hai tay chặt chẽ ôm lấy Đường Phong, thuận thế đẩy ngã cậu lên sofa.

“Charles?!” Người này đang làm gì?

Đường Phong kinh ngạc nói: “Hiện tại anh đối với tôi như vậy vẫn có thể ôm? Anh xác định sẽ không hối hận, sẽ không giữa chừng đổi ý hoặc là cảm thấy ghê tởm?”

“Không cần dùng hai chữ ghê tởm này, bảo bối thân ái của tôi, đúng là từ trước đến giờ tôi chưa từng ôm qua nam nhân mập mập mềm mềm như cậu, điều này cũng khiến tôi thực kinh ngạc, đúng! Đúng vậy! Hiện tại nhìn thấy cậu mập mập như vậy thực sự là kích động muốn chết, trời ạ, tôi đang nói cái gì? Mặc kệ, tôi nhớ cậu sắp chết rồi, nhớ cậu đến mức muốn đại chiến với cậu ba ngày ba đêm mới chịu nổi!”

“Không cần phát tình!”

Đáng chết, Charles khi nào đã lột sạch quần áo của cậu?

“Tôi chỉ phát tình với cậu, bảo bối, cậu có thể tưởng tượng không? Tôi đã hơn bốn tháng không có làm chuyện kia, trừ cậu ra tôi đối với người khác đều không có hứng thú, càng không xong là cho dù cậu hiện tại trở nên béo ú thì thú tính của tôi đối cậu vẫn không giảm, cho nên cậu liền ngoan ngoan nằm nhận sự phục vụ cẩn thận của tôi đi.”

Charles quen thuộc các chỗ mẫn cảm của Đường Phong nên nhanh chóng công hãm nam nhân, lúc nhìn đến phản ứng quá mức mẫn cảm của Đường Phong hẳn đã biết Lục Thiên Thần đã lâu không có chạm qua nam nhân này.

Như vậy vừa lúc, tốt nhất là cho Lục Thiên Thần cùng Albert đều không thích Đường Phong mập mập, cuối cùng hẳn là người đón được Đường Phong.

Tuy rằng vừa nhìn đến liền có chút bị dọa, nhưng lúc sau càng nhìn càng thấy khả ái, trời ạ, thật khó tưởng tượng nữ vương cũng sẽ trở nên khả ái như thế, xúc cảm thật sự quá tuyệt vời.

Hơn nữa, cho dù hiện tại béo, sau này giảm cân không phải là được rồi sao?

Úc, bảo bối Đường Phong của hẳn thật sự rất khả ái, mặc kệ là béo hay gầy đều hấp dẫn như vậy.

202. Chương 202 - Kẻ Giết Ma

“Thân ái, cậu chẳng những trở nên đầy đặn, thậm chí còn trở nên bạo lực, thật không nên tham gia một bộ phim như vậy, cậu xem xem, hiện tại còn chưa quay phim đã bạo lực như vậy, vạn nhất đến lúc quay phim xong rồi cậu lại nhập vai quá sâu mà không thoát ra được, đến lúc đó chẳng phải là biến thành tội phạm giết người biến thái sao?”

“Đem miệng đóng lại.” Đường Phong quay đầu lấy một khối băng từ trong tô nhét vào trong miệng Charles, người bị hấn đánh sưng mắt đang dùng túi nước đá chườm vết thương.

“Thật lạnh.” Ca xuy ca xuy liền đem khối băng nhai nát, tay Char đại hùng lại bò lên eo nam nhân, ác liệt nhéo nhéo phần thịt mỡ nơi đó.

Trên mặt Đường Phong nhanh chóng bịt kín một tầng màu đỏ, có chút thẹn thùng cũng có chút phẫn nộ.

“Anh nhéo chỗ nào đó?” Đem người đẩy ra, Đường Phong quay người đem túi nước đá đặt xuống.

Cuối cùng Charles vẫn là không thể đem Đường Phong đẩy ngã, người sau dùng một quyền đem đầu đại hùng đánh bay.

“Xúc cảm tốt lắm, có điểm giống nữ...” Câu nói kế tiếp ngay lập tức bị Charles ghen trở về, hấn tựa hồ nói lời gì đó không nên nói.

Điều Đường Phong có thể làm chính là liếc mắt trừng đối phương một cái.

“Thân ái, không gặp mặt lâu như vậy, nhớ tôi không?” Mở ra hai tay ôm Đường Phong thật chặt, Charles hít sâu một hơi, có chút hàm xúc mà cảm thán, “Tôi thế nhưng rất nhớ cậu a, nhất là khi nghĩ đến chuyện mấy tháng trước cậu dùng bản thân làm ra uy hiếp, khiến cho Albert thả tôi đi, tôi liền mỗi ngày ăn không ngon ngủ không yên.”

“Tôi xúc phạm tôn nghiêm nam nhân của anh?” Đường Phong vỗ vỗ vai Charles, người này giống như so với trước đây gầy hơn một chút.

Tùy rằng luôn là một bộ dạng không đứng đắn không tim không phổi không để ý cái gì, nhưng Đường Phong vẫn có thể cảm giác được mấy tháng này Charles cũng không hề thoải mái.

Ngẫm lại cũng phải, Ivan từng nói hiện tại hấn cùng quân đội hợp tác, lại cùng nữ hoàng Anh hợp tác, bên này lại còn phải đối kháng với phiên toái của tổ chức cảnh sát quốc tế, nhiều chuyện cùng hỗn loạn một chỗ khó tránh khỏi đau đầu.

Nếu không Charles cũng sẽ không thẳng đến mùa đông này mới xuất hiện trước mặt của cậu.

“Hơn một tháng trước tôi đã muốn đến tìm cậu, nhưng là tôi nghĩ lại, tên Ivan kia khẳng định sẽ cho rằng tôi sẽ đến, không muốn đem đến phiền toái cho cậu cho nên tôi phải ngâm hơn một tháng mới có thể tới được.” Giống như lấy lòng, Charles cọ cọ bả vai nam nhân, Đường Phong giống như nhìn thấy ở sau lưng của Charles có một cái đuôi cực to đang ngoắc qua ngoắc lại.

Về phần đây là đuôi chó nhà hay đuôi chó sói, không biết được.

Anh chính là phiền toái lớn nhất của tôi. Đường Phong âm thầm ở trong lòng nói một câu.

“Tôi mới xem kịch bản, cậu sắm vai nhân vật trong điện ảnh sẽ dần khôi phục lại hình thể bình thường, tôi nói thân ái, tôi biết cậu thực yêu thương điện ảnh, cũng nguyện ý vì điện ảnh làm ra một ít hi sinh, nhưng là lựa chọn lúc này của cậu vẫn khiến tôi thực kinh ngạc.”

Charles khó có được lộ ra bộ dáng ôn nhu, không phải hư tình giả ý cũng không phải cố ý nói đùa, trong đôi mắt màu nâu kia lộ ra chân tình nồng đậm.

Charles bốn tháng trước, Charles hiện tại, khác nhau vẫn phải có.

“Trong vòng một tháng tăng cân, vừa quay phim lại phải giảm cân theo tiến độ quay phim, ngẫm đến những cực khổ mà cậu chịu tôi cảm thấy thực đau lòng,” Charles bật dậy ngồi bên cạnh Đường Phong, kéo một bàn tay của nam nhân nói, “Úc, xem bàn tay béo ú này.”

Không khí vừa được xây dựng bị một câu nói của Charles phá hư sạch sẽ, “ba” một tiếng, Đường Phong dùng bàn tay béo ú của cậu vỗ Charles.

“Anh không có bệnh lạ đó chứ?” Không phải sờ chính là nựng cậu.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy, cậu xem, nếu như trước đây cậu là nam nhân có thể hình như vậy, tôi căn bản sẽ không liếc mắt lần hai, nhưng hiện tại tôi nhìn sao cũng thấy thuận mắt, chẳng những không thấy khó

coi, ngược lại còn cảm thấy cậu vô cùng khả ái.” Mở ra hai tay ôm lấy Đường Phong, Charles cười nói, “Tôi là yêu cậu thực lòng.”

Dẫn theo một ít hương vị cảm thán.

Đường Phong châm chọc hắn: “Anh hiện tại mới phát hiện, có đủ ngây ngô.”

“Bảo bối, bảo bối tâm can của tôi, tôi thật muốn cứ ôm cậu như vậy cả đời không cần buông tay.” Gia hỏa thoát tuyến lại bắt đầu ở trên người Đường Phong loạn cọ, rõ ràng là một gia hỏa cao lớn, ở bên ngoài là một lão đại khiến người nghe tên đã sợ mất mật, bây giờ lại bày ra một bộ dạng như vậy.

“Chờ đến lúc tôi già đi thì anh sẽ không cảm thấy như vậy nữa.”

“Sao lại có thể, cậu xem, hiện tại cậu đều đã béo thành gấu trúc tôi vẫn yêu cậu muốn chết, chờ đến lúc cậu già đi thì tôi cũng già đi, tôi chỉ sợ đến lúc đó cậu ghét bỏ tôi thể lực không được, không thể thỏa mãn cậu....ngô ngô ngô...” Câu nói kế tiếp của Charles bị Đường Phong dùng tay ngăn chặn.

Cậu một chút cũng không muốn nghe.

“Ngày may tôi vào đoàn làm phim, hiện tại cũng đã có bộ dáng như vậy, anh có thể qua đêm trong phòng tôi, nhưng là không cho dính lại.” Đường Phong nhìn Charles, “Gật đầu hoặc là lắc đầu.”

Charles gật gật đầu, từ bên ngoài nhìn vào Đường Phong đối việc mình tăng cân không có nghĩ gì, nhưng trên thực tế nam nhân có yêu cầu nghiêm khắc với bản thân này chỉ là vì điện ảnh mới tăng cân, cũng không có nghĩa cậu sẽ thích bộ dáng hiện tại của mình.

Charles âm thầm nở nụ cười, Đường Phong để ý bộ dáng hiện tại, cũng coi như là có chút để ý đến hắn đi.

Rốt cục....

Hắn chỉ có thể dùng hai chữ “rốt cục” để hình dung tình huống trước mắt, cho dù bọn hắn đã ở chung gần một năm, thậm chí cũng đã tiếp xúc thân mật rất nhiều lần, nhưng Charles không phải đứa ngốc, hắn nhìn ra được ngay từ đầu Đường Phong đối hắn vốn không có cảm tình gì, có cũng chỉ là phòng bị cùng bất đắc dĩ.

Giống như Đường Phong ngay từ đầu đối hắn không có cảm giác gì, hắn cũng đối Đường Phong không có cảm giác gì, thậm chí cho rằng như vậy rất tốt, bởi vì người thông minh luôn thực dễ dàng đối phó sẽ không sinh ra phiền toái.

Nhưng hiện tại hắn hận chết sự thông minh của Đường Phong, muốn mở ra trái tim của nam nhân này để chân chính xông vào thoát nhìn thật khó khăn.

Hết thấy của quá khứ đều trở thành chương ngại của hiện tại.

Charles thành thật ôm Đường Phong ngủ một đêm, tuy rằng hắn thực hiện hứa hẹn không có dính vào, bắt quá không biết đã hôn Đường Phong bao nhiêu cái, người sau cảm thấy bản thân có phải đã trở thành một đồng bột hay không, hoặc chính là trong thân thể khỏe mạnh của Charles có chứa một đứa con nít, đem cậu trở thành món đồ chơi hình gấu trúc.

Ngày hôm sau còn phải vào đoàn làm phim, sáng sớm Đường Phong nhanh chóng đứng lên mặc quần áo, Charles vẫn còn ở trên giường ôm gối ngủ say.

Cũng không đánh thức đối phương, Đường Phong liền chiếu theo ngay trước thời gian làm việc một chút liền đi ra cửa, hôm qua Lục Thiên Thần đi ra ngoài vẫn chưa trở về, bọn người Tiểu Vũ cùng Đường Phong đến căn cứ quay phim ở một khách sạn gần đó.

Lấy thân phận “Đường Phong” này cậu cũng đã không phải lần đầu tiên đóng phim, mọi người rất nhanh đã tiến nhập trạng thái, hơi làm quen nhau một chút rồi bắt đầu quay.

Bởi vì trong điện ảnh Đường Phong sẽ theo tiến độ quay phim mà dần dần biến gãy, cho nên điện ảnh lần này không giống như [Ác ma đường mòn] mà căn cứ thời tiết hay tình huống linh tinh mà quay đoạn ngắn phù hợp mà là trực tiếp quay từ lúc cổ sự mở đầu cho đến kết cục.

Lúc phim quay đến một nửa thì Lục Thiên Thần từ bên ngoài chạy xe đến, lúc này Đường Phong đang cùng một nam diễn viên đối diễn.

Tóc hỗn độn không chịu nổi, thân thể dưới sự bao vây của quần áo cồng kềnh lại càng khó coi, chỉ có đôi mắt sáng ngời như trước khiến người khó có thể xem nhẹ.

Lục Thiên Thần đã xem qua kịch bản, thẳng thắn mà nói lần đầu nhìn đến vẫn là có chút kinh ngạc, lúc biết nhân vật trong phim của Đường Phong phải phần xấu hắc cũng có chút không quá đồng ý, dù sao cái này cũng không phải chỉ cần tùy tiện hóa trang là được, mà là phải thật sự tăng cân.

Tin tức Đường Phong vì đóng phim mà tăng cân phồng chừm rất nhanh sẽ đi ra, có lẽ sẽ có một ít tán dương Đường Phong vì diện ảnh làm ra công hiến vất vả, mà cũng sẽ có một ít nhân cơ hội dùng những câu khó nghe đến công kích Đường Phong.

Đường Phong có thể thừa nhận bao nhiêu?

Rất nhiều lúc Lục Thiên Thần rất muốn thay nam nhân kia che mưa che gió, nhưng đối phương không phải nữ nhân cần hắc chiếu cổ, cũng không phải nam nhân cần hắc chấp cánh, mà là một Đường Phong độc lập lại tự chủ.

Cuối cùng hắc vẫn lựa chọn tin tưởng đối phương, tin tưởng ánh mắt của Đường Phong, cũng tin nhiệm đánh giá của đạo diễn Lý Ngụy.

Giờ khắc này, nhìn nam nhân dưới màn ảnh hoàn toàn đắm chìm trong việc quay phim, Lục Thiên Thần tin tưởng lựa chọn của hắc không hề sai.

[Kẻ giết ma]

Nói về một cô nhi bị vứt bỏ sau khi trưởng thành liền hướng xã hội trả thù, vì sao lại chọn bộ diện ảnh này, là vì nhân vật bên trong có hoàn cảnh sinh ra giống với cậu, có lẽ vì cậu là ở cô nhi viện trải qua, cậu có thể lý giải cô độc cùng tịch mịch ẩn sâu dưới đáy lòng của nhân vật, cùng với khát vọng yêu thương lại sợ hãi không dám tiếp cận của hắc.

Bọn họ thật mất cảm, có đôi khi lại rất nguy hiểm.

May mắn là Đường Phong trước đây cũng không có trải qua quá nhiều tàn khốc, chỉ là bởi vì thân thể bị tật bệnh bị người né tránh không muốn đến gần, mà Bạch y trong cổ sự Kẻ giết ma là bởi vì thấy được quá nhiều chuyện đáng sợ xảy ra trên chính bản thân mình mà dần cải biến bản thân.

Cảnh một: Ăn giết người.

Cổ sự bắt đầu bởi sự kiện ở trong một ruộng cỏ phát hiện một thi thể, người nam nhân bị giết hại ở trong miệng người khác là một lão sư có nhân phẩm rất tốt, mấy năm nay đều đang dạy dỗ bọn trong cô nhi viện.

Là ai tàn nhẫn giết một giáo sư già như vậy?

Trong ruộng cỏ có một lão giáo sư bị trói chặt trên một giá thập tự, trên thân thể đều là vết thương do bị người dùng thanh sắt cắt qua, khiến cho người chú ý nhiều nhất chính là hạ thân của giáo sư bị hung thủ dùng thanh sắt quấn lại toàn bộ, từ vẻ mặt dữ tợn của người chết mà nhìn, hắc là lúc còn sống đã bị hung thủ tra tấn.

Cảnh sát Renault vừa được điều đến phụ trách án tử kỳ này, hắc bắt đầu điều tra bối cảnh của vị giáo sư già, theo điều tra từ từ xâm nhập, hắc phát hiện có một số việc không giống với những gì mọi người nói.

Giáo sư già từ hơn hai mươi năm trước đã luôn dạy học ở cô nhi viện ở trấn trên, người bên ngoài đều nói giáo sư già là một nam nhân hòa ái dễ gần, mà lúc bọn họ xé mở đủ loại màn che, Renault lại phát hiện giáo sư già có bí mật không ai biết.

“Lão già kia ở trong mười năm quá khứ đã lạm dụng hơn hai mươi đứa trẻ, nếu không phải lúc này xả ra án mạng, chúng ta có khả năng vĩnh viễn cũng không biết lão già này đã từng phạm phải sai lầm ác liệt như vậy, tôi nghĩ người giết ông ta là một trong những đứa trẻ từng bị lạm dụng.”

Đồng bạn của Renault trong lúc điều tra đến sự kiện bí ẩn của cô nhi viện liền biểu hiện ra bộ dáng căm thù đến tận xương tủy, bọn họ vì bọn nhỏ bị thương tổn mà đau lòng, tuy rằng cảm thấy lão gia hỏa này chết cũng chưa hết tội, nhưng bọn hắn vẫn phải bắt được hung thủ đã giết chết ông ta.

Có đôi khi có chuyện trên mặt đạo đức là chính xác, nhưng trên pháp luật lại không nhất định được buông tha.

Bọn họ là cảnh sát, chức trách của bọn họ là phải bắt được hung thủ.

Đám người Renault bắt đầu theo cô nhi viện điều tra, tìm kiếm danh sách các đứa trẻ bị lạm dụng năm đó, nhưng đa số những đứa trẻ này đều đã rời khỏi cô nhi viện, thậm chí đã có gia đình bình thường thuộc về mình.

Trong quá trình truy tìm hung thủ, Renault lần đầu tiên tiếp xúc với Bạch Y.

Bạch Y không phải là người Renault muốn tìm, người nam nhân Đông Phương tên Bạch Y này nghe nói từ nhỏ ở cô nhi viện rất mập mạp lại vụng về, không làm cho người thích, không ai nguyện ý tiếp cận hắn, càng đừng nói là giáo sư già kia sẽ đối hắn làm cái gì.

Renault sở dĩ đụng phải Bạch Y, chẳng qua là vì lúc ấy Bạch Y ở cùng phòng với một bé trai từng bị giáo sư già lạm dụng qua, Renault theo lời của cô nhi viện mà tìm được chỗ ở của Bạch Y, hắn nghĩ thông qua Bạch Y để đi tìm bé trai kia.

Cho đến bây giờ, bọn họ vẫn không tìm được nghi phạm.

“Xin hỏi, cậu là Bạch y?” Renault mặc thường phục, trong tay cầm tờ giấy có viết địa chỉ đi đến một căn nhà nhỏ cũ nát, một nam nhân mặc quần áo màu trắng thật dày đang ngồi dưới hiên trong tay đang bện một động vật khả ái, Renault nhìn thấy trên sàn nhà có rất nhiều tiểu động vật được bện, vô cùng khả ái.

Tóc hỗn loạn hơn nữa thoạt nhìn có chút mập mạp, nam nhân vô cùng bình thường đang phóng củ vào lò nghe được thanh âm của Renault liền ngẩng đầu lên.

Một đôi mắt thật sự rất xinh đẹp.

Cảm giác đầu tiên của Renault chính là như vậy, có chút tiếc nuối, vì sao một đôi mắt đẹp như vậy lại sinh trưởng trên một người mập mạp xấu xí chứ?

“Là tôi, anh có việc gì sao?” Ngay cả thanh âm cũng vô cùng êm tai.

Đáng tiếc, thật sự rất đáng tiếc.

“Tôi là Renault, cảnh sát ở vùng này.” Nam nhân xuất ra giấy chứng nhận rồi nói, “Có một số việc cần cậu hỗ trợ, có thể quấy rầy một chút không?”

Có lẽ là vì đôi mắt xinh đẹp cùng thanh âm dễ nghe của người này nên Renault có vẻ phá lệ khách khí, so với quá khứ đều khách khí hơn.

“Đương nhiên là có thể, cảnh quan, anh tùy tiện ngồi đi, nơi đó có ghế dựa.” Bạch Y không lạnh không nhạt nói xong, tiếp tục bận rộn với công việc trong tay.

“Cảnh quan, anh tên gì?” Bạch Y chủ động hỏi.

“Cậu có thể gọi tôi là Renault.”

“Renault.” Bạch Y ngồi một bên lặp lại tên đối phương, không biết vì sao, Renault đột nhiên cảm thấy cảm giác này rất kỳ quái.

“Cảnh quan Renault, anh đến để hỏi về chuyện của lão gia hỏa kia sao? Tôi biết anh là cảnh sát, nhưng tôi muốn nói, ông ta chết đi thật tốt.” Khóe miệng tựa hồ nhẹ nhàng nhếch nhếch, lúc Bạch Y ngẩng đầu biểu tình có chút chất phác, “Ông ta là một tên hỗn đản, trước kia ông ta thường xuyên mắng tôi.”

Trước đó từ trong tư liệu tra được, Renault biết nam nhân trước mắt này có chút bệnh về tinh thần.

“Cậu thực chán ghét George sao?” Là tên của giáo sư già kia.

“Tôi không nhớ rõ ông ta tên gì, ông ta là hồn đản, đánh tôi còn mắng tôi, tôi không thích ông ta. Hôm qua bà nội nói cho tôi biết, lão gia hỏa kia chết, tôi thực vui vẻ, ha ha.” Nở nụ cười hai tiếng, bộ dáng của Bạch Y như là tâm tình tốt lắm.

Renault ở trong lòng cảm thán, quả nhiên là một nam nhân có bệnh tâm thần.

“Bạch Y, cậu biết Mike ở chỗ nào không? Chính là bé trai ở chung một phòng với cậu năm đó.” Renault quyết định nhanh chóng hỏi ra vấn đề.

“Lúc ấy chúng ta mấy chục người ở chung một phòng, Mike là ai?” Bạch Y cúi đầu bắt đầu tiếp tục đảo lộn món đồ chơi của hắn.

“Năm tháng trước Mike từng tìm đến cậu.” Đúng vậy, năm đó có rất nhiều đứa trẻ ở cùng một chỗ, sở dĩ Renault tìm tới Bạch Y là vì biểu hiện trong tư liệu, Mike năm đó là người duy nhất để ý đến Bạch Y, cũng là người đầu tiên đến hỏi thăm đối phương khi Bạch Y vừa đi ra từ trong bệnh viện tâm thần.

“À, tôi không nhớ rõ tên của cậu ta, tên của các anh thật khó nhớ, cảnh quan, hiện tại tôi đã quên anh tên gì, bất quá tôi có thể nói cho anh, tôi thích gọi người kia là Hắc Y, bởi vì tôi thích mặc bạch y, mà hắn lại thích mặc hắc y.” Nở nụ cười thanh thúy hai tiếng.

“Khoảng nửa tháng trước, Hắc Y có nói gì với cậu không?” Cảnh quan Renault hỏi, mặc kệ là kêu Hắc Y hay Bạch Y, hiện tại Mike là người có hiềm nghi lớn nhất.

“Hắn nói hắn sẽ làm cho tôi hạnh phúc, sẽ chữa khỏi bệnh của tôi.” Trong mắt lóe lóe ánh sáng, Bạch Y ngẩng đầu vui vẻ nói, “Hắc Y là người tốt, cảnh quan, anh muốn bắt hắn sao? Nếu như hắn rời đi, sau này sẽ không có ai đến thăm tôi.”

“Tôi sẽ đến thăm cậu.” Là vì án kiện vẫn là cảm thấy người này đáng thương?

Renault không biết, nhưng hắn vẫn trả lời như vậy.

Ngày quay phim đầu tiên vô cùng thuận lợi, mọi người sau khi kết thúc công việc liền chào hỏi lẫn nhau, có hẹn nhau đi uống rượu, còn lại thì về nhà gặp con ôm lão bà.

Nam diễn viên diễn đối thủ của Đường Phong coi như là một diễn viên có thực lực không sai, bất quá người kia trừ bỏ lúc làm việc đều sẽ cùng Đường Phong tiếp xúc, còn thời gian khác đều không hề để ý đến Đường Phong.

Ngẫu nhiên nghe được bát quái trong miệng người khác, đại khái chính là Đường Phong dựa vào may mắn mới có được ảnh đế Venice, hơn nữa đối phương là người tín ngưỡng tôn giáo, đương nhiên sẽ không quá thân cận với Đường Phong.

Ngược lại cái này không sao cả, chỉ cần mọi người có thể hòa bình quay xong bộ phim này là tốt rồi, Đường Phong sợ nhất chính là gặp được người không có ý thức trách nhiệm, may mắn là đối phương cũng chỉ là không thích cậu, mà không có đem loại cảm xúc này đưa vào trong công việc.

Nói đến cùng, Đường Phong đối với biểu hiện hôm nay của mình rất vừa lòng, tốc độ dung nhập điện ảnh nhanh chóng ngoài ý muốn, cùng đối phương đối diễn cũng rất có cảm giác, cho dù đến cuối cùng bộ phim này phòng bán vé hoặc danh tiếng không tốt, cậu cũng thực hưởng thụ cảm giác được đóng phim.

Sau khi kết thúc công việc, Đường Phong liền thấy được Lục Thiên Thần đang ở trong phòng xe chờ cậu.

“Tới khi nào vậy?” Nam nhân chuyên chú vào trong điện ảnh cũng không có chú ý tới Lục Thiên Thần đến khi nào, đã tới bao lâu.

“Tôi vừa nghe được không ít nhân viên tổ ekip khen ngợi cậu, lúc kịch bản phim xuất hiện kỳ thật có rất nhiều người muốn nhận, nhưng là bởi vì cát sê thấp cùng yêu cầu đối diễn viên cao, vừa muốn tăng cân vừa muốn giảm béo, lại là một sát thủ biến thái, cho nên người chân chính muốn diễn cũng không nhiều.” Lục Thiên Thần không chút che giấu sự ca ngợi của mình, “Nhưng là cậu không giống vậy, cậu thực hiện chức trách của mình rất tốt.”

“Anh là chỉ đồng thật mờ này sao?” Đường Phong thiếu chút nữa đã bật cười.

“Có thể giảm xuống không?” Lục Thiên Thần hỏi.

“Phải giảm được, tôi đã cùng đạo diễn đã làm ra một bản giảm béo, tôi sẽ dựa theo tiến độ quay phim mà làm cho cân nặng của bản thân phù hợp với yêu cầu của kịch bản, đến lúc điện ảnh chấm dứt, tôi sẽ khôi phục bộ dạng vốn có.” Đường Phong liếc mắt nhìn Lục Thiên Thần một cái, “Anh thật sự không biết bộ dạng hiện tại của tôi rất khó coi?”

“Nói thật, khó coi, nhưng là tôi vẫn thích cậu.”

“Tôi sẽ không cảm kích từ thích của anh.” Đường Phong nói, “Khoảng một tháng sau, chúng tôi sẽ đi đến một quốc gia khác, hình như là bên Nam Á.”

“Đúng rồi...Hôm qua Charles đến tìm tôi.” Đường Phong không biết điều này có gì tốt để giấu diếm.

“Tôi đã biết.” Bằng không Lục Thiên Thần cũng sẽ không vội vã chạy lại đây như vậy, đã đến lúc hắn cùng Charles cần nói chuyện một lần nữa.

203. Chương 203 - Cả Hai Đều Muốn

Theo quá trình quay phim, cũng bắt đầu có mấy nhà truyền thông lục tục hướng tổ ekip của họ phỏng vấn cùng tham quan, nhưng bởi vì bộ phim chỉ là thuộc loại chế tác nhỏ, trong dàn diễn viên ngay cả Đường Phong cũng chỉ là một diễn viên không có bao nhiêu danh tiếng, cho nên báo chí đưa tin cũng không có gây ra bao nhiêu xôn xao.

Có đôi khi Đường Phong sẽ thấy Tiểu Vũ cau mày nhìn điện thoại, nhưng lúc cậu hỏi thì đối phương chỉ cười nói đang xem tin nhắn mà thôi, kỳ thật cậu cũng có thể đoán được đại khái là đã có báo chí trong nước đưa tin, có tốt, đương nhiên cũng có xấu.

“Không cần nhìn, những thứ đó sẽ ảnh hưởng đến tâm tình, hiện tại phim vẫn chưa quay xong cũng không có công chiếu, các loại bình luận lúc này sẽ không làm thay đổi cái gì, chỉ thay đổi tâm tình chúng ta mà thôi.”

Nha đầu kia nghĩ cậu không biết? Đường Phong cười khuyên Tiểu Vũ: “Tôi biết cô muốn chen một chân vào đồng hồ loạn này, nhưng tin tưởng tôi, không lâu nữa những loại tin tức như vậy sẽ không còn.”

Đường Phong nói là sự thật, vẫn chưa qua nửa tháng, những tin tức mà Tiểu Vũ phát hiện thật sự dần dần biến mất.

Đường Phong đưa ra cách nói là, kỳ thật dân chúng cũng không phải kẻ ngốc, sẽ không ngốc nghếch tin tưởng hoàn toàn những tin tức linh tinh trên báo chí, cho dù một ít truyền thông nói cậu hiện tại béo phì khó coi, cũng không thể thoát khỏi sự thật cậu tăng cân vì bộ phim lần này.

Khi mọi người biết cậu vì điện ảnh mới đi tăng cân, làm sao có thể đi miệt thị một người vì điện ảnh mà làm ra công tác tác hy sinh chứ?

Lúc dư luận phát sinh thay đổi, người có ý đồ bôi đen cậu sẽ lựa chọn biện pháp tốt nhất chính là không đưa ra bất cứ tin tức nào về người tên “Đường Phong”.

“Cậu thật sự quá thông minh, bảo bối của tôi!”

“Tất cả đều chỉ là những đạo lý đơn giản thôi, không, chính xác mà nói phải là kinh nghiệm.” Cởi giày, Đường Phong đứng lên bàn cân rồi đem cân nặng hôm nay ghi lên tờ giấy dán trên tường, “Tôi không thể gầy lại, phải ăn gì đó để duy trì cân nặng mới được.”

“Đừng quá nghiêm khắc với bản thân.” Lục Thiên Thần đi tới, cúi đầu nhìn con số ghi lại của bàn cân, “Gầy năm kg.”

“Ăn, Ý của đạo diễn là trước khi đến Nam Á quay phân cảnh phải duy trì trình độ hiện tại, tổng cộng cần khoảng hai tháng để quay xong, nửa tháng gầy năm kg, đến lúc quay xong là có thể gần như trở về bộ dạng vốn có.” Bước xuống khỏi bàn cân, Đường Phong lười biếng duỗi eo.

Bởi vì lúc trước chuyên môn dùng thuốc tăng cân để lên kg, cho nên khẩu vị cùng độ thèm ăn của cậu trên thực tế không hề tăng lên, muốn giảm cân căn bản không phải chuyện khó khăn gì, chỉ cần có đủ nghị lực.

Hơn nữa thân thể hiện tại của cậu vô cùng trẻ khỏe, chỉ cần mỗi ngày chạy bộ, cùng Lục Thiên Thần hoặc Charles luyện luyện quyền, cân nặng sẽ nhanh chóng giảm xuống.

“Tôi rất quen thuộc với chỗ Nam Á kia, thân ái, đến lúc đó tôi sẽ mang cậu đi dạo chung quanh.” Tên gia hỏa vừa hô to bảo bối khi này trừ bỏ Charles không còn ai khác.

Không nên hỏi Đường Phong vì sao hiện tại Charles cùng Lục Thiên Thần đều ở trong này, bất cứ ai trong họ đều không muốn rời đi, cũng không muốn buông tha, cho dù hiện tại cậu là một bộ dạng “khó coi” như vậy, cũng không biết hai người kia nghĩ gì, mỗi ngày đều xem cậu như một món đồ chơi, đông chà chà tây nắn nắn.

“Không, đến lúc đó tôi sẽ đi một mình.” Đường Phong mân mê xoay người chỉ về phía Charles, “Anh không thể đi theo tôi.”

Khóe miệng Charles lập tức run rẩy, nghiêng mắt phiêu hướng Lục Thiên Thần tựa hồ lộ ra ý cười bên cạnh.

“Đừng cười, anh cũng giống vậy.” Tuyệt không nặng bên này nhẹ bên kia, Đường Phong lập tức nói với Lục Thiên Thần.

“Cậu là nhân viên của tôi, tôi tất nhiên phải đi cùng cậu.” Lục Thiên Thần không đồng ý như vậy, cũng sẽ không vì Đường Phong nói gì mà nghe nấy.

Charles mạnh mẽ xen mồm: “Nhân viên? Ha ha, cậu có xem cậu ấy là nhân viên sao, Lục Thiên Thần, nhân viên của cậu nhiều như vậy, sao không thấy cậu quan tâm tí mĩ với từng người như vậy, làm một ông chủ, tôi cảm thấy cậu có nghĩa vụ đối với nhân viên khác tốt hơn một chút mà không phải cả ngày đều đi theo bên cạnh Đường Phong của tôi.”

Có một số việc cùng với suy nghĩ của Charles không giống nhau, bao gồm Lục Thiên Thần cũng vậy.

Đường Phong là ở dưới mí mắt Lục Thiên Thần từng chút tăng cân, nam nhân kia thấy được toàn bộ quá trình, cho nên sau khi Đường Phong tăng cân mặc kệ là Đường Phong hay Lục Thiên Thần cũng không có quá nhiều cảm xúc thay đổi.

Bởi vì trước Đường Phong, Lục Thiên Thần chưa từng có nửa phần hứng thú đối với người có hình thể quá khổ hay quá gầy, không có ném thử qua, cũng không có kinh nghiệm, nhưng trong lòng Lục Thiên Thần vẫn cảm thấy hần là không có vấn đề gì, mà sự thật cũng xác thực như thế.

Bất quá là Đường Phong trong quá trình hay sau quá trình tăng cân, hần xác thực không có cảm thấy bất cứ khó chịu hoặc là có chỗ nào bất tiện, đối với cảm tình quá rõ ràng dành cho nam nhân kia khiến hần không thể xem nhẹ.

Có thể cảm thấy có chút khoa trương cùng đáng cười hay không?

Không đến một năm hần đã nhanh chóng rơi vào bể tình, sự tình chưa từng xảy ra không có nghĩa là không tồn tại, trước đó hần chưa từng yêu ai, cũng không có nghĩa hần sẽ cô độc cả đời.

Trong lúc cô độc lẻ loi trên con đường tăm tối, tồn tại của Đường Phong đối hần mà nói là một ánh mặt trời, chỉ cần tới gần là có thể cảm giác được ấm áp cùng vui vẻ.

Lục Thiên Thần nghĩ đến loại hoa hoa công tử chỉ biết yêu đương xác thịt như Charles sau khi nhìn đến Đường Phong tăng cân sẽ có một ít biểu hiện không tốt lắm, dù sao bọn họ từng là bạn bè thời đại học, mà lúc ở trường chính mắt Lục Thiên Thần thấy được Charles làm thế nào vứt bỏ một học đệ “phát dục quá độ”.

Lúc đó Charles đối vị học đệ kia cũng rất tốt, có thể nói từng bước đi cũng rất sạch sẽ lưu loát.

Nhưng là...

“Đây là việc của công ty tôi, không cần người ngoài nhúng tay vào.” Lục Thiên Thần liếc mắt nhìn Charles giống như kẹo cao su gắt gao dán lấy Đường Phong, người này hồng đầu rồi sao?

Charles cười ha ha lên: “Tôi cũng không phải người ngoài, tôi là người yêu của Đường Phong a.”

Giống như Lục Thiên Thần không rõ vì sao Charles còn gắt gao dán lấy gấu trúc Đường, Charles cũng không hiểu vì sao Lục Thiên Thần lại không đối gấu trúc Đường lạnh lùng một chút, chẳng lẽ họ Lục này có ham mê khác lạ?

Từ lúc Charles đến Mỹ ở chỗ Đường Phong cũng đã có nửa tháng, mà chính là trong khoảng nửa tháng này, nguyên bản Lục Thiên Thần cùng Charles muốn hiệp thương, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa hiệp thương ra kết quả.

Chính mắt Đường Phong thấy được quá trình hai người kia hiệp thương.

Lúc bắt đầu bọn họ thăm oán đối phương, một nói nếu không phải Charles đem Đường Phong bắt cóc đi, cũng sẽ không rơi vào cạm bẫy mà Albert sẽ thiết kế sẵn.

Một người khác lại nói nếu không phải Lục Thiên Thần cậ tính kế tôi, tôi cũng sẽ không ra kế sách như vậy.

Tóm lại chính là không ngừng khắc khẩu, thẳng đến cuối cùng Đường Phong nghe không nổi nữa mà ngăn lại, Charles cùng Lục Thiên Thần mới bắt đầu nói về vấn đề khác, bởi vì trung tâm của vấn đề là bản thân của Đường Phong, điều này làm cho người sau cảm thấy bản thân giống như là một yêu nữ hại nước hại dân, không, phải nói là yêu nam.

Sẽ có một yêu nam mập mạp như cậu sao?

Từng vì đối phó Albert, Lục Thiên Thần và Charles từng bắt tay nhau đồng thời ở cùng một chỗ với Đường Phong.

Vậy hiện tại?

Albert tựa hồ đã mai danh ẩn tích, bọn họ vĩnh viễn không đoán được tâm tư của gia hỏa kia, Đường Phong lại cảm thấy Albert có khả năng sẽ không tìm đến cậu nữa.

Lúc Lục Thiên Thần cùng Charles nghe được Đường Phong nói như vậy đều lộ ra bộ dáng khó hiểu, Đường Phong đưa ra đáp án là: Bởi vì anh ta đã thượng tôi, hẳn là đã thỏa mãn.

Vừa nói xong, Charles tức giận đến thiếu chút nữa đập nát cái ly, rống to “Tôi muốn làm thịt tên hỗn đản kia!”

Đường Phong nghĩ đến Charles đã biết rồi, dù sao có nói thế nào thì Albert cũng là nam nhân, cho dù biến thái hơn nữa cũng có nhu cầu của nam nhân, cậu có thể ứng phó Albert nhất thời, thế nhưng người kia thông minh như vậy sao có thể đi vào cạm bẫy của cậu.

Nếu người mà mình cảm thấy hứng thú ở bên cạnh, khẳng định Albert sẽ đem người ăn trước.

Nói ngắn lại, nói đến nói đi, Charles không muốn rời khỏi, Lục Thiên Thần không muốn ở chung, cho tới bây giờ hai người kia vẫn mỗi ngày đều đấu võ mồm vui vẻ đến quên trời đất.

Charles cùng Lục Thiên Thần không phải không có hỏi qua ý kiến của Đường Phong, thí dụ như “Hai người chúng tôi cậu rốt cuộc yêu ai?”, vấn đề khiến người thật khó xử.

Đường Phong thẳng thắn thành khẩn trả lời.

Lục Thiên Thần biết rất nhiều bí mật của cậu, cho dù bản thân có rất nhiều bí mật không muốn người biết, nhưng Lục Thiên Thần thực tri kỷ, ôn nhu, hiểu cách chăm sóc cậu cũng sẽ lý giải cậu, so sánh tới lui, bình thường có chút lạnh lùng, nhưng phần lớn đều là lạnh lùng với người khác, chỉ ôn nhu với cậu.

Nói thật, nam nhân như vậy quả thực chính là nam chính hoàn mỹ trong các tiểu thuyết ngôn tình, đặt ở trong sinh hoạt cũng rất khó không khiến người động tâm. Mà Charles...

Úc úc úc, Charles....

Sự hài hước của đầu đại hùng này luôn khiến cậu vui vẻ, là một gia hỏa thực không sai.

Có mị lực chỉ thuộc về riêng hắn, nhưng đồng thời cũng có khuyết điểm, tùy hứng, cuồng vọng tự đại, lại có chút hương vị nguy hiểm.

“Tôi thích cả hai người.” Nếu như không có lựa chọn tốt vậy sẽ không lựa chọn, Đường Phong cười trả lời khiến cho hai người Charles cùng Lục Thiên Thần đều trợn mắt há mồm.

Nguyên lai đến cuối cùng, người tàn nhẫn chân chính không phải Lục Thiên Thần cũng không phải Charles mà là Đường Phong “hai người đều thích” kia.

“Bảo bối, cậu thật quá tham lam!” Trong khoảng thời gian ngắn Charles vẫn không thể chấp nhận được.

“Không có thích ai hơn một chút sao?” Lục Thiên Thần nói xong, trong mắt tựa hồ lộ ra vài phần thương tâm.

“Không có, tôi thích đều, tôi đã nghĩ qua, khiến tôi buông tha bất cứ người nào trong hai anh đều là một lựa chọn khó khăn.” Đường Phong cười nói, “Đây là đáp án của tôi, đương nhiên các anh cũng có thể không có cùng lựa chọn, cảm thấy tôi quá phạm thì có thể rời đi, tôi không có bất cứ câu oán hận nào.”

Kết quả cuối cùng, khẳng định là không ai rời đi.

Lục Thiên Thần không nghĩ bản thân sẽ rời đi, ngược lại hắn rất muốn Charles rời đi trước, người sau cũng có suy nghĩ đồng dạng, kết quả chính là không có ai rời đi.

Kỳ thật còn có một loại lựa chọn, chính là hai người đồng thời rời đi Đường Phong.

Những lời này mặc kệ là Lục Thiên Thần hay Charles đều không nói ra, không sao, Đường Phong sẽ thay bọn họ nói ra miệng.

....

Lúc chuẩn bị đi Nam Á quay phim tiếp, Đường Phong nói với Lục Thiên Thần cùng Charles: “Trong khoảng thời gian này các anh không cần đi theo tôi, mọi người không bằng tách ra một đoạn thời gian để hảo hảo suy nghĩ một chút.”

“Nếu các anh không muốn rời đi, cũng không muốn chung sống cùng đối phương, có thể ném thử cảm giác rời khỏi cuộc sống có tôi, vạn nhất các anh cảm thấy kỳ thật rời đi tôi cũng chẳng sao, cũng là một loại lựa chọn khác.”

Hai người thật tốt a, rõ ràng đem vấn đề khó giao cho cậu, bất quá nếu đã giao cho cậu, thì cậu sẽ dựa vào ý nghĩ của mình mà làm ra lựa chọn lớn mật, về phần chấp nhận hay không là chuyện của hai người kia.

Nếu sống lại, ở trong sinh mệnh mới hãy để cho cậu hơi tùy hứng một chút đi.

Hiện tại tất cả sự tình phiền não đều giao cho Lục Thiên Thần cùng Charles, cậu chỉ cần tiếp tục công việc đóng phim của mình.

Chuyện tới nay cũng không có biện pháp khác, Charles cùng Lục Thiên Thần đồng ý với lời nói của Đường Phong, có lẽ sau vài ngày nữa bọn họ sẽ nghĩ thông suốt rồi đi tìm cậu, cũng có khả năng sẽ cả đời cũng không nguyện ý chấp nhận, cuối cùng chỉ có thể tách ra.

Có thể tụ cùng một chỗ là duyên phận, không thể không tách ra, vậy bọn họ chỉ có thể hữu duyên vô phận.

Sau khi vào tổ ekip nửa tháng, Đường Phong cùng các thành viên khác của tổ ekip ở Mỹ cùng nhau lên máy bay đến Nam Á, lúc này Charles cùng Lục Thiên Thần đều không có đi theo.

[Kẻ giết ma]

Cảnh mười ba

Từ chỗ Bạch Y, Renault đã tìm được một ít dấu vết mà kẻ tình nghi để lại, bọn họ điều tra được kẻ tình nghi đã rời khỏi Mỹ đi đến Nam Á, hắn liền một đường đuổi đến, bên người mang theo Bạch Y.

Có một nửa là vì tra án, bởi vì kẻ tình nghi tựa hồ đang chờ Bạch Y, lúc ở Mỹ, có một lần Renault đột nhiên muốn đi xem Bạch Y, kết quả lúc đến nơi hắn phát hiện có người muốn mang Bạch Y đi, hắn đuổi theo, đáng tiếc đã để kẻ tình nghi mặc đồ đen kia bỏ chạy.

Renault hỏi người kia là ai, Bạch Y nói cho hắn, đó là Hắc Y.

Hắc Y đến tìm cậu làm gì?

Bạch Y trả lời, Hắc Y đến để dẫn hắn rời đi, Hắc Y nói nơi này có rất nhiều người xấu sẽ ăn hiếp Bạch Y.

Từ lúc đó, Renault liền đặc biệt đem ánh mắt đặt trên người Bạch Y, bọn họ phân tích có thể là bởi vì Bạch Y là người bạn duy nhất của Hắc Y, giống như sâu trong lòng mỗi người ở trong bóng tối đều có mong chờ của bản thân, đại khái Hắc Y hy vọng sẽ tìm được chút an ủi tâm linh từ trên người Bạch Y.

Renault tin tưởng, chỉ cần Bạch Y còn ở dưới tầm khống chế của bọn hắn, Hắc Y sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện.

Trước đó không lâu, hung thủ lại gây án một lần nữa, vẫn là người trong cô nhi viện, người chết lần này nguyên lai là một nhân viên vệ sinh ở cô nhi viện.

Còn có một người bị bắt cóc, là một bé gái từng ở chung với bọn người Hắc Y, sau đó được một người giàu có nhận nuôi, Hắc Y bắt cóc bé gái đó còn rời đi nước Mỹ.

Vì thế lúc Hắc Y rời đi Mỹ, vì truy tìm tung tích Hắc Y bọn họ liền mang theo Bạch Y đến Nam Á, thẳng đến lúc bọn họ đến Nam Á, Renault mới phát hiện bọn họ bị Hắc Y lừa.

Hắc Y là cố ý dẫn bọn họ đến Nam Á, nhưng không phải vì chuyện gì khác, mà là vì khiến Renault mang Bạch Y đến đây chữa bệnh.

“Cậu đã tốt hơn chưa, Bạch Y?” Renault sau khi gõ gõ cửa liền đi vào phòng của Bạch Y, nam nhân thoạt nhìn thích tự tiêu khiển đang ngồi bên giường đeo một khối gỗ.

Ở Nam Á này có một bác sĩ rất nổi danh, Bạch Y vốn có chút bệnh tâm thần, lúc ở Mỹ vẫn chưa trị liệu tốt, ngay ngày hôm sau khi bọn người Renault đến Nam Á đã nhận được thư cùng bưu phẩm của kẻ tình nghi Hắc Y.

Bên trong bưu phẩm là ngón tay của một người, trên thư viết là bọn họ phải trị liệu cho Bạch Y, bằng không hắn sẽ đem mỗi ngón tay của con tin đều chặt bỏ.

Renault lẳng lặng quan sát Bạch Y, hắn không rõ nam nhân thoạt nhìn có dung mạo xấu xí này rốt cuộc có điểm nào đáng giá để Hắc Y coi trọng như vậy, thế nhưng không tiếc đại giới mà bắt cóc người khác, chỉ vì khiến bọn họ chữa bệnh cho Bạch Y.

“Tôi đã tốt hơn rất nhiều, Renault.” Tóc của Bạch Y đã được sửa sang lại, lúc sắp rời Mỹ Renault liền lôi kéo Bạch Y đi đến cửa tiệm cắt tóc gần đó, trước kia đều là Bạch Y tự mình dùng kéo hót tóc, tóc bị biến thành so le lại không đồng đều nhìn thực loạn, hiện tại được sửa lại khiến cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái.

Bác sĩ tâm lý nói trắng ra là Bạch Y có chút chứng bắt buộc, tỷ như sẽ bắt buộc chính hắn ăn rất nhiều này nọ, bác sĩ nói đây có thể là một loại biểu hiện khuyết thiếu cảm giác an toàn do từ nhỏ sống ở cô nhi viện của Bạch Y.

Gần đây dưới sự điều trị của thầy thuốc, Bạch Y hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, có nhiều lúc sẽ nhìn đồ ăn vật ngấn người, nhưng ở dưới sự uy hiếp của Renault, Bạch Y sẽ không còn không chút kiêng nể mà cái gì cũng ăn.

Uống một ít thuốc, trải qua vài đợt trị liệu, Bạch Y hiện tại đã bắt đầu gầy đi.

Nguyên bản ngũ quan không quá rõ ràng, cũng dần dần khiến người liếc mắt một cái liền thấy, hơn nữa sẽ không quên.

Tuy rằng Bạch Y hiện tại vẫn còn hơi mập, nhưng Renault cảm thấy, kỳ thật bộ dáng của Bạch Y không sai, ngũ quan của người này nhìn kỹ kỳ thật rất xinh đẹp lại tinh xảo, chỉ cần gầy đi, nói không chừng cũng là một đại soái ca.

“Renault, sao anh lại nhìn tôi như vậy, tôi rất khó xem sao? Tôi không quen với mái tóc này.” Sờ sờ mái tóc ngắn ngắn không che được mắt của mình, Bạch Y mỉm cười, dưới ánh mặt trời thế nhưng khiến Renault có cảm giác nhìn thấy Thiên Sứ.

Nhất định là ảo giác.

Renault cười khở, hần ngồi xuống cạnh Bạch Y, thăm dò nhìn món đồ trong tay Bạch Y: “Đây là cái gì?”

“Đầu gỗ.” Bạch Y vui vẻ đưa cho Renault xem, “Đây là Bạch Y, cái kia là Hắc Y, tôi hiện tại đang khắc là Renault, chúng ta là ba người bạn tốt, tôi thích Hắc Y cũng thích Renault.”

Renault yên lặng nhìn Bạch Y đang vui vẻ khắc gỗ, Bạch Y bởi vì có chút bệnh tâm thần nên đôi khi có chút ngây thơ, nhưng hần cũng hiểu được đại khái là vì người này đơn thuần ngây thơ, mới khiến Hắc Y tin tưởng đi.

Nắm dao nhỏ, Bạch Y cười đến vui vẻ, từng dao gọt đầu gỗ, hần sẽ đem bọn họ đều gọt sạch sẽ.

“Cắt! Tốt lắm!” Thanh âm quen thuộc vang lên, là đạo diễn ra lệnh quay phim hoàn thành.

Hai diễn viên còn vừa đối diễn vô cùng quen thuộc, vừa nghe đến tiếng hô của đạo diễn, diễn viên sắm vai Renault đã nhanh chóng đứng dậy cùng trợ lý của hần đi đến chỗ đạo diễn xem lại phần diễn vừa rồi.

Đường Phong đã quen với sự lạnh lùng của đối phương, cũng sẽ không cảm thấy khó chịu hay gì khác, dù sao chỉ cần phim có thể quay xong là được, người với người kết giao không thể miễn cưỡng.

Nên trở thành bạn bè sẽ trở thành bạn bè, nếu không phải, cho dù dùng biện pháp gì cũng không thể làm bạn.

“Hai ngày nữa chúng ta sẽ đến một cánh rừng gần đây quay phim, Tiểu Vũ, mấy ngày này cô chuẩn bị một ít thuốc phòng muỗi cùng một ít đồ dùng dã ngoại cần thiết, nếu một ngày quay không xong cũng có thể dùng tiếp.” Từng trải qua cuộc sống quay phim dã ngoại nên Đường Phong liền đến dặn dò Tiểu Vũ.

“Sâu bọ trong rừng cũng không phải thứ dễ đối phó, tôi không muốn bị sâu cắn đầy người, thực sự không chịu nổi a.” Đường Phong cười nói, trước kia cậu đã tận mắt nhìn thấy mấy người bạn bị sâu cắn đến trên chân đầy những nốt đỏ, tuy rằng không đến một tuần sẽ tan hết, nhưng quá trình đủ khiến người khó chịu.

“Được, lúc về tôi sẽ chuẩn bị.” Tiểu Vũ đều đã ghi lại.

Sự việc ngoài ý muốn lại đến vừa nhanh vừa đột ngột, cuộc quay phim dã ngoại lần này sẽ là lần trải nghiệm mà Đường Phong vĩnh viễn không thể quên, hiện tại cậu hoàn toàn không hề đoán trước được.

204. Chương 204 - Đi Lạc Trong Rừng

Cảnh 31

Lại có người chết, là một cảnh sát địa phương giúp đỡ bọn người Renault điều tra, lúc bọn họ đi đến hiện trường gây án thì nạn nhân bị trói trên một cây cột, người đã sớm không còn hơi thở, trên người không có vết thương gì khác, bề ngoài thoạt nhìn cũng thật sạch sẽ chỉnh tề, chỉ có chỗ động mạch bị người cầm vào một ống trúc.

Cảnh sát này là vì bị người làm cho mất máu quá nhiều mà chết, khu vực xung quanh đều bị máu tươi nhuộm đỏ, sau khi khô lại lộ ra màu sắc đen ngòm.

Bên cạnh người chết viết một hàng chữ: Đem hần trả lại cho ta.

“Hắn” là ai?

Hàng chữ thật là do Hắc Y để lại, “hắn” mà Renault nghĩ đến cũng chỉ có Bạch Y, hắn liền quay đầu nhìn về phía Bạch Y, bởi vì mục tiêu của Hắc Y là Bạch Y cho nên mấy ngày nay bất kể đi chỗ nào hắn đều mang Bạch Y theo bên cạnh.

Hiện tại nhìn đến, Bạch Y thật sự là nhân vật máu chốt.

Người bị hại mới xuất hiện, hung thủ không thay đổi, kỳ quái là mặc kệ bọn họ làm thế nào để tìm cũng không có biện pháp bắt được Hắc Y.

Vụ án tựa hồ lâm vào cục diện bế tắc, bọn người Renault không thể cứ tiếp tục ôm cây đợi thỏ như vậy, có đồng nghiệp đề nghị dùng Bạch Y làm mồi dụ, nhưng hiện tại trong tay Hắc Y còn có một con tin, vạn nhất đối phương giết con tin thì cũng là một mạng người.

Hiện tại điều Renault không rõ nhất là đến tột cùng Hắc Y muốn làm gì, mục đích là gì?

Phía sau hành vi của mỗi người đều có nguyên nhân, từ hiện tại đến xem người mà Hắc Y coi trọng nhất tựa hồ là Bạch Y, nhưng là giết người có liên quan đến hắn cùng cô nhi viện lại có giúp gì cho Bạch Y đâu?

Cho dù hiện tại Hắc Y cố ý dụ bọn họ đến Nam Á chỉ là vì chữa bệnh cho Bạch Y, như vậy lúc giết người ban đầu lại là vì cái gì?

Vấn đề này Renault vẫn chưa giải quyết thì vấn đề mới lại xuất hiện.

Hôm nay hắn theo lệ thường mang theo Bạch Y đi đến phòng khám xem bệnh, bác sĩ nói hôm nay sẽ chẩn đoán cho Bạch Y một cách tổng quát, cần những người khác tránh đi, lúc trước cũng đã từng để bác sĩ một mình khám bệnh cho Bạch Y cho nên bọn người Renault không có bất cứ hoài nghi gì liền rời khỏi phòng khám bệnh, ngồi ở bên ngoài phòng khám thương lượng tìm đối sách.

Thời gian dần trôi qua, sau khi trải qua một giờ thì Renault cảm thấy có chút không đúng, hắn muốn đi vào xem, nhưng hộ sĩ nói hiện tại tốt nhất không nên đi vào quấy rầy bác sĩ.

Lại qua một giờ, Renault rốt cuộc nhìn không được mà kéo hộ sĩ ra vọt đi vào.

Khi cửa mở ra hộ sĩ liền thét chói tai, bác sĩ đã chết ở trên giường bệnh, yết hầu bị dao mổ cắt phá, đầu gần như muốn rơi xuống, thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

“Không thấy Bạch Y!” Quét một vòng cũng không thấy nam nhân kia, Renault chạy đến chỗ cửa sổ rộng mở, bên ngoài đã không còn nửa thân ảnh, nhưng hắn vẫn lập tức nhảy ra khỏi cửa sổ đuổi theo.

Phòng khám nằm gần một cánh rừng, Hắc Y rất có thể chạy vào trong rừng, mang theo một Bạch Y không có khả năng chạy quá xa, Renault nhanh chóng chạy vào trong rừng bắt đầu tìm kiếm xung quanh, hắn vừa đi vừa gọi tên Bạch Y, hy vọng có thể nhận được chút đáp lại của đối phương, nhưng rất có thể ngay hai giờ trước Hắc Y đã mang Bạch Y đi, hiện tại hắn không thể nào đuổi kịp đối phương.

Sự thật đúng là như thế, hắn trừ bỏ nhặt được một mảnh quần áo màu trắng vướng phải nhánh cây thì không tìm được gì cả.

“Dừng! Tốt lắm, mọi người nghỉ ngơi một lát đi.”

Phân cảnh này chủ yếu là của Renault, Đường Phong đã sớm ngồi nghỉ ngơi cạnh đó.

Trong rừng có đủ loại sâu bọ, bởi vì Đường Phong tạm thời không có phân cảnh trong rừng nên tay chân đều được bao lại kín mít, căn bản không để cho nửa con sâu đi vào, cậu chỉ còn kém không đem ngay cả mặt đều bao lại.

Đáng tiếc diễn viên sắm vai Renault không có vận khí tốt như cậu, trên chân không có việc gì, nhưng là trên tay vẫn bị sâu cắn mấy ngụm, vài trợ lý đang bận rộn giúp nam nhân kia thoa thuốc.

“Nếu không có những thứ sâu bọ đáng ghét này, phong cảnh nơi này thật sự rất đẹp.” Đạo diễn phim cũng là một người đam mê nhiếp ảnh, sau khi kết thúc công việc liền cầm máy ảnh chụp đến chụp đi.

Trong cánh rừng yên tĩnh ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một ít chim hoang dã bay qua, lưu lại một bóng ma nhợt nhạt rồi biến mất, trên những đốm tuyết trắng lưu lại dấu chân của bọn chúng, vô cùng hỗn loạn.

Đường Phong tùy ý nhìn bốn phía xung quanh, ngẫu nhiên cùng bọn người Tiểu Vũ nói nói cười cười, phía sau cậu không có quá nhiều phân cảnh, phần lớn thời gian nhân vật “Bạch Y” đều ẩn nấp trong bóng tối, chỉ xuất hiện trong miệng người khác, điều này không phải vì cậu không phải nam số một của phim, mà là do đạo diễn muốn xây dựng một loại không khí thần bí quỷ dị.

Rất nhiều bộ điện ảnh trong khi quay kỳ thật không đáng sợ, nhưng là sau khi trải qua cắt nối biên tập, phối nhạc cùng chỉnh sửa hậu kỳ, toàn bộ bầu không khí lập tức sẽ bị tô đậm ra.

Bởi vì bọn họ chỉ là tổ ekip nhỏ, nhân viên công tác cũng không nhiều, đưa mắt nhìn quanh cũng chỉ có hơn mười người mà thôi.

Lần này trừ bỏ quay phim thì đạo diễn cũng mời người địa phương đến dẫn bọn họ dẫn vào trong rừng, dù sao bọn họ đối với nơi này không hề quen thuộc, vạn nhất ở trong rừng lạc đường sẽ rất rắc rối.

“Nơi này không có chút tín hiệu nào cả.” Tiểu Vũ lắc lắc di động trong tay, oán giận nói, “Nói cái gì toàn cầu thông, chúng ta vẫn còn đang ở địa cầu mà cũng không thu được tín hiệu đây.”

“Cùng bạn trai nhắn tin sao?” Đường Phong ở bên cạnh trêu ghẹo.

Mặt tiểu Vũ đỏ lên, rất có vài phần hương vị hờn dỗi: “Giới thiệu cho tôi, tôi cũng không có thời gian nói chuyện yêu đương, nam nhân bây giờ đều không đáng tin cậy, tôi chỉ có thể dựa vào bản thân.”

“Đừng vô đoán như vậy, ha ha.”

Vài người hàn huyên nói chuyện phiếm, sau khi ăn phần cơm tiện lợi mang theo liền nghỉ ngơi một chút liền đem tất cả phân cảnh quay xong trong buổi chiều, hết thấy đều thuận lợi, vào buổi chiều ánh mặt trời bắt đầu nhuộm một tầng màu đỏ như máu, ánh mặt trời mùa đông tất nhiên ấm áp, nhưng là lúc tuyết rơi vẫn rất lạnh, tất cả mọi người trong tổ ekip đều đem bản thân vây kín mít.

Đường Phong đã sớm cùng Tiểu Vũ thương lượng tốt, sau khi trở về liền ăn một cái lẩu thật nóng, sau đó về phòng thoải mái ngâm nước ấm, vừa lúc ngày mai được nghỉ, có thể lười biếng ngủ thẳng đến chín mười giờ sáng.

Đoàn người nhanh chóng dọn dẹp mọi thứ sau đó di chuyển theo người hướng dẫn, Đường Phong cảm thấy bản thân so với bình thường hơi béo một chút, bây giờ còn mặc quần áo thật dày, thoát nhìn càng giống một gấu trúc quốc bảo.

“Tiểu Vũ, tôi rất giống gấu trúc sao?” Sau khi trở về mới có thể tẩy trang sạch sẽ, Đường Phong bây giờ vẫn mang theo một bộ mặt bình thường kém cỏi.

“Anh nói tôi cảm thấy thật giống nha, Đường Phong, tôi có thể ôm anh một cái không? Anh thoát nhìn ôm sẽ thật thoải mái.” Vừa nói, Tiểu Vũ liền cười ôm qua, “Không chỉ cảm thấy giống gấu trúc, anh còn giống một chú chim cánh cụt mập mập dễ thương.”

Cậu vội vàng ngăn lại Tiểu Vũ, cố ý nói thật khoa trương: “Tiểu Vũ, đứng đắn chút, cô thể nhưng vẫn là khuê nữ chưa xuất giá a!”

“Tôi là phụ nữ hiện đại, chẳng lẽ ngay cả ôm nam nhân cũng không thể?” Tiểu Vũ đã chạy tới ôm lấy Đường Phong.

Bởi vì hai người bọn họ dùng tiếng Trung nói chuyện với nhau cho nên những người bên cạnh thấy bọn họ đùa giỡn vui vẻ liền không khỏi hiếu kỳ bọn họ đang làm gì, Đường Phong cười nói cậu đang bị nữ sắc lang gây rối, mọi người cười vang một mảnh.

Đi đại khái hơn hai mươi phút, Đường Phong ngẩng đầu nhìn sắc trời, ánh mặt trời dần tối lại, nhưng bọn họ vẫn chuyển động trong rừng như cũ.

“Chúng ta có phải là đi nhầm đường hay không, tôi nhớ rõ lúc đến hình như không phải chỗ này.” Đường Phong nhìn bốn phía, cây cối trong rừng tựa hồ ở chỗ nào cũng giống nhau, nhưng Đường Phong tựa hồ

cảm thấy nơi này không giống với chỗ bọn họ đã đi qua, trên mặt đất trừ bỏ một ít dấu chân của động vật nhỏ cơ hồ không hề có một dấu chân người.

Đường Phong vừa nói như vậy, những người khác cũng hiểu con đường này không giống với lúc bọn họ đi vào.

Lúc này đạo diễn dùng tiếng Anh sốt sắng nói cho bọn họ, đường đúng là khác đi, đó là bởi vì đường đến và đường về không giống nhau, hơn nữa còn thề son sắt với bọn người Đường Phong, qua hơn mười phút nữa là có thể đi đến chỗ để xe ngoài rừng.

Tổ ekip đối với nơi này không quen thuộc, nghĩ đến đạo diễn có hiểu biết liền không hỏi nữa, nhưng là mười phút đã trôi qua mà bọn họ vẫn quần quanh trong rừng, trừ bỏ Đường Phong thì những người khác cũng bắt đầu có nghi hoặc, bọn họ nhớ rõ lúc đến chỉ tốn nửa tiếng, hiện tại đã qua hơn nửa tiếng đáng lẽ không thể vẫn còn ở trong rừng, đưa mắt nhìn xung quanh không hề thấy con đường nào.

“Anh rốt cuộc muốn dẫn chúng tôi đến chỗ nào?” Một nhân viên hình ảnh không kiên nhẫn lớn tiếng hỏi, người hướng dẫn kia đột nhiên hô to một tiếng rồi chạy vào sâu trong rừng, nhân viên chụp ảnh cùng vài nam nhân viên khác lập tức đuổi theo, những người còn lại đều không biết nên làm gì, chỉ có thể đi theo những người chạy phía trước.

“Đây là xảy ra chuyện gì?” Tiểu Vũ vừa đi theo mọi người vừa nôn nóng hỏi.

“Tựa hồ có chút không đúng...” Đường Phong cau mày nhìn bốn phía, sau đó la lớn, “Mọi người đừng đuổi theo, có thể có vấn đề!”

“Bọn người Charlie đã đuổi theo.” Nữ chuyên viên hóa trang đến bên người Đường Phong, cô đối với nam nhân Đông Phương này có một loại cảm giác tin tưởng kì lạ.

205. Chương 205 - Phần Tử Vũ Trang

Hướng dẫn viên du lịch là do nhân viên của tổ ekip tìm tại địa phương, trước đó cũng đã xem qua hồ sơ, xác thực là một hướng dẫn viên được xác nhận, bất quá ở tại quốc gia hồ chút lại tràn ngập hỗn loạn này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Vị hướng dẫn viên kia chẳng hiểu ra sao lại đột nhiên hô to rồi chạy đi, vài thợ nhiếp ảnh đuổi theo, do không biết đường nên tất cả mọi người còn lại tụ lại cùng một chỗ không cần vội vã đuổi theo, trước phải chậm rãi quan sát xung quanh rồi mới tính tiếp.

“Tôi làm đạo diễn nhiều năm như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp được loại chuyện kỳ quái như thế này.” Đạo diễn rụt lui cổ, theo sắc trời tối dần thì nhiệt độ cũng chậm rãi hạ xuống, mỗi người đều mặc quần áo thật dày nhưng gió lạnh cùng cơn trùng vẫn có thể tìm được khe hở mà tiến vào.

“Cũng không biết bọn người Charlie như thế nào, thật khiến người ta lo lắng.” Chuyên viên hóa trang nói.

Đường Phong đứng dậy nói: “Mọi người trước đem thiết bị liên lạc ra, di động hoặc gì khác, nhìn xem có tín hiệu hay không, có thể liên lạc với bên ngoài hay không.”

Đây là việc cấp bách, mặc kệ thế nào ngay lúc bọn họ mất đi hướng dẫn viên du lịch, tốt nhất có thể liên hệ được với thế giới bên ngoài.

May mắn là không phải tất cả di động đều mất tín hiệu, có vài di động cá biệt có thể liên hệ với bên ngoài, dù tín hiệu vô cùng mỏng manh nhưng bọn họ vẫn có thể nhanh chóng dùng phương pháp riêng để liên lạc với người bên ngoài, hiện tại bọn họ đã lạc đường trong cánh rừng này.

Chỉ cần liên hệ được với người ở bên ngoài, tâm lý mọi người liền an ổn được chút ít, chỉ là mấy người đuổi theo kia vẫn chưa trở về, khó tránh khỏi khiến người lo lắng cho sự an toàn của bọn họ, mà theo sắc trời dần dần tối đi thì khiến người ngày càng thấp thỏm lo âu.

Nhóm nhân viên công tác ngồi dựa sát vào nhau, ý muốn sưởi ấm lẫn nhau đồng thời có được sự an ủi về mặt tâm lý.

“Bọn họ rời đi đã hơn mười phút, chúng ta hẳn là nên đi tìm bọn họ.” Diễn viên đóng vai Renault đứng ra nói, trong mắt có ngọn lửa nóng cùng quan tâm rất rõ ràng.

Đường Phong nghĩ nghĩ, nói: “Để lại vài người nam ở lại, các cô gái phải ở yên tại chỗ không nên chạy xung quanh, hai người chúng tôi đi tìm họ là được.”

“Hai người các cậu đi thực không thành vấn đề sao?” Đạo diễn có vẻ hơi lo lắng.

“Tôi thường xuyên leo núi, cũng có trải qua ở dã ngoại.” Nam diễn viên nói.

“Vây phiền toái anh ghi nhớ đường mà chúng ta rời đi.” Đường Phong ngượng ngùng cười, cậu không có quá nhiều kinh nghiệm sinh tồn ở dã ngoại.

Nam diễn viên nhìn cậu một cái, nói: “Không, cậu ở cùng một chỗ với họ, tôi sẽ đi cùng trợ lý của tôi tìm những người kia.” Người này trực tiếp phủ định đề nghị của Đường Phong.

“Cẩn thận một chút, tôi vẫn cảm thấy hướng dẫn viên du lịch kia có chút kỳ quái.” Như vậy cũng tốt, có thể cả hai người bọn họ đều có kinh nghiệm dã ngoại, không giống mình khuyết thiếu kinh nghiệm về phương diện này, Đường Phong gật gật đầu nói.

“Chúng tôi sẽ.” Nói xong, nam diễn viên cùng trợ lý của hắn chạy đi về hướng bọn người Charlie rời đi, thân ảnh hai người rất nhanh đã biến mất trong rừng.

Đường Phong quay người lại, nhìn thấy Tiểu Vũ có chút lo lắng đứng bên cạnh, cậu đi qua nhẹ nhàng ôm bả vai của cô, an ủi nói: “Không có việc gì, chúng ta sẽ an toàn trở về.”

Tiểu Vũ gật gật đầu, hít sâu một hơi cùng Đường Phong kề sát vào nhau, cô tuyệt không muốn rời đi Đường Phong nửa bước.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mọi người vừa chờ sự viện trợ từ bên ngoài vừa chờ đợi nam diễn viên cùng bọn người Charlie quay lại.

Sau khi qua hơn mười phút, trong rừng cây gần đó đột nhiên xuất hiện một ít ánh sáng.

“Có người tới tìm chúng ta sao?” Bốn phía đã dần trở nên tối mịt, mọi người ghé sát vào nhau, lo lắng có thể có dã thú gì đó đột nhiên nhào ra.

“Chờ thêm một chút.” Đường Phong hướng chỗ phát ra ánh sáng nhìn qua, đó là ánh mắt của dã thú, ở trong đêm tối phát sáng như ánh đèn, nhưng rõ ràng bọn họ cũng nghe được vài tiếng bước chân.

Chuyên viên hóa trang phát ra thanh âm run rẩy: “Trời ạ...”

Bọn họ bị bao vây, một đám người địa phương dẫn theo chó săn xuất hiện trong tầm nhìn của bọn người Đường Phong, trận thế như vậy trong bóng đêm làm cho bọn họ ý thức được tình huống có chút không đúng.

“Đừng cử động.” Đường Phong thấp giọng nói, nắm chặt bàn tay có chút phát run của Tiểu Vũ.

Nam diễn viên đóng vai Renault bị một người đẩy ra, nam diễn viên cúi đầu không nhìn bọn người Đường Phong, chỉ nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Trừ anh ta bọn họ còn thấy được hướng dẫn viên đã chạy trốn khi trước, hướng dẫn viên du lịch kia nói với bọn họ: “Đừng cử động, nếu không bọn họ sẽ nổ súng.”

Không biết mấy người địa phương kia nói cái gì, rất nhanh đã có người đi lên dùng dây thừng trói bọn họ lại.

“Đường Phong, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Tiểu Vũ đè thấp thanh âm.

Cô mới nói xong thì lập tức có người đi lên mắng vài câu, Đường Phong chắn trước mặt Tiểu Vũ, không nói gì, chỉ là liếc mắt nhìn người nọ một cái.

Người nọ huyền thuyên nói một đồng, hướng dẫn viên du lịch nói: “Hắn nói cậu mà lộn xộn nữa sẽ giết cậu, tôi nói với hắn cậu là diễn viên chính của bộ phim này mới không có nổ súng.”

“Các người muốn gì?” Đường Phong hỏi.

“Bọn họ bắt giữ người nhà của tôi, tôi không thể không làm như vậy, thực xin lỗi,” Hướng dẫn viên du lịch quay đầu hướng mấy người địa phương kia nói gì đó, sau đó mới nói với Đường Phong: “Bọn họ biết các người đến từ nước Mỹ, là tới đóng phim, bọn họ muốn một ít tiền chuộc, nghe lời bọn hắn, các người sẽ không có việc gì.”

Lúc nói cậu sau, ngay cả chính hướng dẫn viên du lịch cũng không quá tin tưởng, hắn nhanh chóng quay đầu rời đi.

Thật sự sẽ không có việc gì sao?

Tất cả mọi người đều bị trói tay lại, bị đưa lên một chiếc xe cũ, đầu cũng bị trùm một túi vải đen, bất quá Đường Phong cảm thấy cho dù không che lại thì phỏng chừng bọn họ cũng không biết đi như thế nào.

Xe đi trên đường bị phủ bằng tuyết không ngừng xóc nảy, tựa hồ trên trời lại bắt đầu có tuyết rơi, mặt trời xuống núi lại hạ tuyết xuống, lúc này Đường Phong không hề lo sẽ bị côn trùng cắn, côn trùng trong rừng chỉ đi ra lúc mặt trời mọc vào ban ngày, đặc biệt thích đi vào chỗ ẩm áp như phía trong quần áo của con người, hơn nữa trong lúc người không để ý liền đem người trở thành thực vật giúp trải qua mùa đông mà cần hai cái.

Được rồi, hiện tại vấn đề mà cậu cần lo lắng không phải là có thể bị côn trùng cắn hay không, mà là bọn họ có thể bị người giết hay không.

Nếu như vị hướng dẫn viên kia không nói dối, thì những phần tử vũ trang bản địa này là tính toán dùng bọn họ đổi lấy một ít tiền tài.

Thời gian trôi qua tựa hồ rất lâu, ngẫu nhiên có thể nghe được những người địa phương ngồi kèm hai bên bọn họ nói gì đó, Đường Phong biết tiếng Anh tiếng Trung tiếng Đức cũng như tiếng Pháp, cũng học qua một ít ngôn ngữ đơn giản ở Nam Á, bất quá cậu không hề hiểu những lời nói của bọn người này.

Hy vọng là những người này không phải đang bàn tán làm sao để làm thịt bọn họ.

Qua một đoạn thời gian rất dài, rốt cục xe dần chậm rãi ngừng lại, túi vải che chụp trên đầu bị mạnh mẽ lột xuống, ngọn đèn chói mắt khiến cho mọi người không chịu được phải hơi nheo mắt lại.

Đường Phong miễn cưỡng mở to hai mắt, phát hiện tất cả bọn họ đều bị mang vào trong một căn phòng làm bằng đá, đối diện bọn họ là một máy quay, bên cạnh bọn họ là những phần tử vũ trang cầm súng trong tay, tất cả đều che mặt, một người trong đó dùng tiếng Anh hướng màn ảnh lớn tiếng nói: “Muốn chuộc bọn họ về thì phải chuẩn bị đủ tiền, hai ngày sau chúng ta sẽ lấy, bằng không sẽ giết tất cả bọn họ!”

“Đứa nào cầm đầu lũ da trắng này?” Người kêu gọi quay đầu nói, lúc này Đường Phong mới phát hiện hướng dẫn viên du lịch cũng bị bắt lại.

Hướng dẫn viên du lịch không chút do dự chỉ vào đạo diễn, đạo diễn bị những kẻ dã man này kéo ra ném xuống đất, lại còn bị hung hăng đánh mấy cái.

Người nọ nắm đầu đạo diễn đem khuôn mặt đỏ máu đối diện với màn ảnh: “Hai triệu đô la!”

Không đợi bọn họ phản ứng lại, túi vải đen lại lần nữa chụp lên đầu bọn họ, mọi người bị kéo đi, thất tha thất thểu bước đi, không biết bị mang đi đến nơi nào, cuối cùng bọn họ bị đẩy ngã xuống mặt đất lạnh băng, trong không khí tản ra một cỗ mùi thối rửa rét lạnh.

Đợi đến lúc Đường Phong có thể nhìn thấy mọi thứ trước mắt lần nữa, bọn họ đã ở trong một sơn động, trên vách động treo một ngọn đèn đốt bằng dầu hỏa, dưới ngọn đèn mờ là toàn bộ nhân viên của tổ ekip, trên mặt tất cả mọi người đều là khăn trương, vô thức cùng sợ hãi.

Sơn động có một cánh cửa sắt thật dày cũng thật lớn, bọn họ bị nhốt ở bên trong giống như súc vật.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ, trời ạ.” Một cô gái phát ra thanh âm run rẩy, đại khái cô chưa từng nghĩ đến loại chuyện đáng sợ như thế này sẽ xảy ra đối với chính mình.

Về phần Đường Phong, cậu cảm thấy những ngày từ sau khi cậu sống lại đều là vô cùng mạo hiểm, vốn loại chuyện bị phần tử vũ trang bắt cóc là một chuyện vô cùng đáng sợ, nhưng cậu cứ nhiên tiếp nhận một cách thần nhiên.

Đời trước trái tim có chút vấn đề, đời này xem ra trái tim đã biến thành sắt thép vô cùng cứng rắn.

Đường Phong nhìn nhìn bốn phía, góc tường có đặt camera, mỗi tiếng nói cử động của bọn họ đều bị theo dõi, bọn họ không biết mình đang ở chỗ nào, bên ngoài lại có rất nhiều người cầm súng trong tay, chỉ dựa vào bọn họ mà muốn trốn đi là một chuyện vô cùng khó khăn.

Đáng tiếc mỗi người không phải là Iron man, có thể ở trong nghịch cảnh tự làm cho mình một bộ quần áo rắn chắc đánh bại người xấu mà thoát đi.

Hai triệu đô la, sợ là cho dù được giao ra, bọn họ cũng không có biện pháp sống sót mà đi ra ngoài.

206. Chương 206 - Cậu Là Đường Phong?

“Chúng ta sẽ chết ở trong này sao?” Tiểu Vũ ngồi sát vào Đường Phong, dây thừng trên tay bọn họ đã được mở ra, đại khái đối phương cho rằng cái nhóm người da trắng quen với cuộc sống an nhàn sung sướng này cũng không thể rời đi nơi này.

“Sẽ không, tin tưởng tôi.” Đường Phong nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của Tiểu Vũ, sơn động có chút ẩm ướt, cho dù đã ngăn cách với băng tuyết nhưng vẫn lạnh lẽo khiến người ta chịu không nổi.

Cánh cửa sắt dày cộp lạnh băng vẫn đứng yên không nhúng nhích, ngẫu nhiên sẽ có một người coi chừng mở ra một cánh cửa sắt nhỏ mà nhìn vào bên trong, nhân viên tổ ekip đều gắt gao rúc vào cùng nhau, vết thương của đạo diễn đã được họ dùng vải xé từ quần áo ra tạm thời băng bó lại, may mắn chỉ là vết thương ngoài da không có gì quá đáng ngại.

Một buổi tối này không ai có thể ngủ, rất lạnh, cũng quá mức bất an, cũng có người bị ác mộng làm bừng tỉnh lúc nửa đêm.

Hai triệu đô la, ai giao ra?

Mỗi một nhân viên nơi đây đều là làm công ăn lương, làm sao có được nhiều tiền như vậy?

Chính phủ ra?

Coi như hết, cho dù nước Mỹ có mạnh mẽ ra sao thì cũng không thể lập tức xuất ra hai triệu đô la, là hai triệu đô chứ không phải hai mươi đồng, hơn nữa cho dù giao ra cũng không biết chắc có thể nhận được người hay không, mà bọn họ lại là ai, bất quá chỉ là một ít dân chúng bình thường không chút danh tiếng.

Tình huống dễ xảy ra nhất là quốc tế khiển trách, đàm phán ngoại giao, vũ lực uy hiếp.

Đàm phán thành công, bọn họ sống sót.

Thất bại, đó là bất hạnh của bọn họ cùng với tội ác của nhóm phần tử vũ trang này.

Hơn nữa không ai biết chính phủ đã chân chính biết được chuyện này, sẽ làm như sự việc đã qua, hoặc làm như cái gì cũng không biết, có lẽ cho tới bây giờ mọi người kể cả những người trong công ty lo liệu hành trình của Đường Phong vẫn cho rằng hiện tại bọn họ vẫn đang đóng phim bình thường ở Nam Á.

Tin tức bị phong tỏa, cũng không hiếm thấy.

Bọn họ bị nhốt trong sơn động nên không biết bên ngoài trời đã sáng hay vẫn là đêm đen, nhưng khi Đường Phong tỉnh lại không lâu, cửa sắt sơn động đã bị người mở ra.

Vài phần tử vũ trang không nói không cười đi vào, ánh mắt không ngừng quét tới quét lui trên người bọn họ, nhất là các nhân viên nữ của tổ ekip.

Đường Phong xê dịch, đem Tiểu Vũ che chở ở sau người, không hện mà cùng các nam nhân trong tổ ekip bảo vệ lấy các cô gái, hành động này không thể nghi ngờ đã khiến mấy phần tử vũ trang lộ ra dáng vẻ phần nộ, miệng huyền thuyên nói gì đó với bọn họ, tựa hồ muốn bọn họ tránh ra.

Đồng thời, nhóm người vô nhân tính đã vọt lên muốn tóm lấy mấy cô gái trắng trẻo, mấy cô gái phát ra những tiếng thét sợ hãi ôm chầm lấy nhau, các cô chưa từng trải qua loại chuyện đáng sợ như vậy nên thiếu chút nữa đã khóc thét lên, dù không cần nghĩ cũng biết mấy tên hỗn đản này muốn làm gì với mấy cô.

“Cút ngay! Không được chạm đến các cô ấy!” Đường Phong dùng sức đẩy lui các bàn tay vươn về hướng các cô gái.

Hiếu được tiến lùi là đạo lý sống còn của cậu, yêu quý sinh mạng là một chuyện, nhưng được sống lại làm một người nam nhân, một người có lương tri, cậu không thể nào trơ mắt nhìn các cô gái bị nhóm người hỗn đản này thương tổn.

Gần một năm luyện quyền vất vả dưới sự chỉ đạo của nhóm người Lục Thiên Thần không hề lãng phí, người được huấn luyện qua cùng với người chỉ biết dùng lực bình thường thủy chung là khác nhau, không đến hai ba phút, Đường Phong đã đem một phần tử vũ trang trước mắt mình đánh ngã.

Tên bị đánh lớn tiếng la lối gì đó, vài người bên cạnh nhanh chóng liền đi tới đem quyền cước nhắm vào Đường Phong, nhưng là trừ bỏ Đường Phong thì những nam nhân khác trong tổ ekip cũng không phải để trưng bày, mấy người rất nhanh đã quần vào đánh nhau, nhưng bởi vì có Đường Phong từng luyện võ, thế cục nhanh chóng nghiêng về hướng bọn người Đường Phong.

Thế cục nghiêng về một phía rất khiến người phần chấn, ngay cả mấy cô gái cũng dùng nắm tay mềm nhũn của mình đi đánh mấy tên hỗn đản kia, đáng tiếc là thắng lợi nhất thời cũng không thể hoàn toàn xoay chuyển cục diện, huống chi bọn họ chỉ là một đám người bị bắt có chỉ có hai tay hơn nữa còn đang ở địa bàn của kẻ địch.

“Phanh!” Một tiếng súng nổ vang trong sơn động, các cô gái bị dọa đến mức thét lên rồi bưng kín hai lỗ tai của mình.

“Không được nhúng nhích!” Tên đã nã một phát súng lên đỉnh động hướng bọn họ thét lớn.

Rơi vào đường cùng, bọn người Đường Phong chỉ có thể dùng tay, mấy tên vừa bị đánh ngã liền lập tức nhảy dựng lên, từng quyền từng cước hướng bọn người Phong đánh qua, miệng lại không ngừng chửi rủa gì đó.

Rất nhanh đã có thêm người bên ngoài lục tục đi vào, bởi vì bị đánh ngã trên đất nên bọn người Đường Phong không nhìn thấy người vào là ai, chỉ có thể loáng thoáng nghe được có mấy người đang nói gì đó.

Bất quá không để Đường Phong cùng mặt đất lạnh lẽo tiếp xúc lâu lắm, cậu nghe được hướng dẫn viên du lịch dùng tiếng Anh sút sọc gọi tên của cậu.

“Đường Phong, ai là Đường Phong?”

Tất cả mọi người đều không lên tiếng, trong lòng cảm thấy kỳ quái đồng thời lại không nhin được mà nghĩ, vừa rồi là do Đường Phong ra tay, chẳng lẽ bọn người kia sẽ đối phó Đường Phong?

Không ai đáp lại, hướng dẫn viên du lịch lại hô thêm một tiếng: “Đường Phong, ai là Đường Phong?”

Vẫn không ai nói chuyện như cũ, ngay lập tức liền có người bên cạnh dùng ngữ khí nghiêm khắc nói gì đó với hướng dẫn viên du lịch, sau khi hướng dẫn viên du lịch nghe xong liền thuật lại: “Đường Phong đi ra, bằng không tất cả những người ở đây đều sẽ không có một ngụm nước hay một mẩu bánh mì để ăn, không ai thích cảm giác bị chết đói.”

Đường Phong hơi giật giật, nhưng cậu liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tiểu Vũ đang dùng sức nháy mắt với cậu, dùng khẩu hình nói: “Đừng đi ra!”

Tiểu Vũ sợ nam nhân đi rồi sẽ không trở lại, điều này so với những chuyện đáng sợ trước đó đều làm cho lòng cô cảm thấy phát ra lạnh lẽo hơn bao giờ hết.

“Nói cho tôi biết Đường Phong là ai, chúng tôi sẽ cho các người thức ăn, quần áo, còn có nước.” Hướng dẫn viên có chút nôn nóng mà nói, “Nhanh lên, điều này đối với các người không hề lổ lổ, không đem người giao ra sẽ bị bọn họ đánh, thậm chí sẽ giết một người trong các vị.”

Kỳ thật hướng dẫn viên du lịch cũng không biết vì sao những tên nguy hiểm này lại tìm một nam nhân tên Đường Phong, hẳn chỉ là đang thuật lại lời nói của nam nhân bên cạnh, cũng giống những người khác, hẳn nghĩ đến vận khí của người tên Đường Phong này đã tận.

Nam diễn viên đóng vai Renault cũng bị áp chế trên đất hướng Đường Phong nhìn thoáng qua, môi hơi giật giật, tựa hồ sẽ lập tức nói gì đó, chỉ là trong mắt có chút không đành lòng.

So với bị đồng bạn đưa ra, không bằng bản thân tự giác đi ra đi.

“Là tôi.” Ngay trước lúc nam diễn viên đem bản thân giao ra, Đường Phong lên tiếng.

Con đường này có thể là lối thoát, cũng có thể là cận kề cái chết.

Mang theo còng tay nặng nề, Đường Phong cùng với vài cái phần tử vũ trang đi kèm trước sau di động trong đường hầm hẹp dài của sơn động.

Hiện tại cậu đang suy xét không phải thế này là đi đến đâu, mà là những người này vì sao lại cố tình muốn tìm cậu.

Trong đầu Đường Phong lập tức nghĩ đến hai tên gia hỏa có chút dính dáng đến hắc đạo, chỉ là Đường Phong lại không xác định Lục Thiên Thần cùng Charles có biết chuyện bọn họ bị phần tử vũ trang bắt cóc hay không, mà cho dù đã biết, cũng chưa chắc có thể cứu bọn họ ra.

Cường long khó đánh côn đồ, rất nhiều chuyện đều không thể nói rõ.

Rốt cục sẽ xảy ra chuyện gì cũng phải chờ nhìn đến những người này đến tột cùng là muốn dẫn cậu đi đến nơi nào.

Sơn động cũng không quá sâu, bọn họ đi chưa đến mười phút liền ra khỏi sơn động, sau khi ra ngoài, ánh mặt trời sáng rực đâm vào mắt khiến người phải nheo lại.

Mặt trời mùa đông luôn lộ ra màu sắc tái nhợt, chiếu lên tuyết lại đâm đau mắt người.

Đường Phong vừa dừng lại một chút thì lập tức có người ở phía sau đẩy cậu, bọn họ tiếp tục đi về phía trước, sau khi ra khỏi sơn động cuối cùng Đường Phong cũng thấy được nơi mà bọn họ bị nhốt rốt cục là cái dạng gì.

Phóng tầm mắt nhìn lại chỉ nhìn thấy một mảnh rừng rậm rạp không có điểm cuối, bên trái bọn họ là một ngọn núi lớn, dưới chân núi có chút người tiến tiến xuất xuất, phần lớn đang khiêng đủ loại thùng cùng vũ khí, ngẫu nhiên có người quay đầu nhìn về phía Đường Phong, lộ ra hương vị sấm xoi lạnh lùng.

Nơi này hẳn là một căn cứ vũ trang, phần lớn cửa sơn động đều có một ít cây cối nguy trang.

Bất quá Đường Phong cũng không có bị đem đến một sơn động khác, cậu bị đẩy mạnh vào trong một chiếc xe quân đội màu xanh, dựa theo lẽ thường dĩ nhiên là bị túi vải đen bao lại, sau đó lại là một phen xóc nảy trong rừng, đại khái qua hơn một giờ se mới ngừng lại.

Nếu như nói vừa rồi cậu còn giống người nguyên thủy sống trong sơn động, như vậy hiện tại cậu rốt cục đã trở về xã hội hiện đại, bất quá xung quanh đều là vệ sĩ vác súng khiến căn biệt thự được bao bọc bởi cánh rừng xum xuê lộ ra vài phần nguy hiểm.

Nơi này hẳn là đầu não của nhóm phần tử vũ trang này đi.

Không cho phép Đường Phong nghĩ nhiều, cậu nhanh chóng bị hai tên vệ sĩ kéo vào trong biệt thự, đi vào biệt thự, âm áp bên trong nhanh chóng xua tan đi khí lạnh trên người.

Vài mỹ nữ tóc vàng mắt xanh chỉ mặc bikini ở trong phòng đi tới đi lui, ở giữa phòng khách còn có một nữ nhân Trung Đông trần trụi nửa người trên đang múa cột.

Trong tay nâng ly rượu, trên người mặc áo có hoa văn da báo, một người đầu trọc ngồi trên sofa hút xì gà, khi người đầu trọc này đứng lên thì Đường Phong cảm thấy người này có thể cao gần hai mét, tuy rằng cậu thường xuyên gọi Charles là đại hùng, nhưng so với tên gấu chó cao lớn rắn chắc này, Charles cũng chỉ là một chú gấu mới lớn mà thôi.

“Người này là ai?” Gấu chó đầu trọc nói tiếng Anh mà Đường Phong có thể nghe hiểu.

“Lão đại, là Đường Phong mà anh cho chúng em tìm.”

Lão đại phát hỏa đến lông mi đều dựng thẳng lên: “Ngu ngốc! Tên mập mập xấu xí đáng chết này sao có khả năng là Đường Phong?”

Đáng chết...xấu xí mập mập?

Hồ...

Mỗi nam nhân âm thầm hít vào một hơi, cậu hiện tại cũng đã gây một chút, chỉ là mặc hơi nhiều nên thoát nhìn hơi tròn trịa mà thôi, tuy rằng trên mặt vẫn còn có hóa trang, như thế nào cũng không đến mức bị gọi là tên mập mập xấu xí đi?

“Bọn họ nói hẳn chính là Đường Phong.” Thuộc hạ lại bắt đầu xoắn ra ngôn ngữ địa phương mà Đường Phong nghe không hiểu.

Lão đại đầu bóng liếc mắt nhìn nam nhân vẻ mặt bình tĩnh đứng ở một bên, hơi mị mị mắt, dùng tiếng Anh dày đặc khẩu âm hỏi: “Cậu là Đường Phong?”

“Là tôi.” Giống như nghe phương ngôn, Đường Phong ở một bên vừa nghe vừa đoán biết đối phương đang hỏi cậu cái gì.

“Người kia sao có khả năng là Đường Phong, không phải nói Đường Phong là một nam nhân Đông Phương mắt đen tóc đen, khí chất tốt hơn nữa bộ dạng cũng không sai, tao không hề nghe nói Đường Phong là một cái mập mập.” Lão đại liếc mắt nhìn nam nhân, “Tuy rằng người này cũng là tóc đen.”

“Lão đại, trong những người ở đó chỉ có hẳn là người Đông Phương mắt đen tóc đen.” Tiểu đệ bên cạnh vội vàng nói, ban đầu khi bọn họ nhìn đến Đường Phong cũng không tin tưởng đây là người mà lão đại cho bọn họ tìm đến, cho nên mới hỏi thêm một lần ai là Đường Phong, kết quả thật đúng là tên mập mập xấu xí tóc đen này.

“Không có khả năng, hẳn không phải!” Lão đại trọc đầu có chút tức giận mà lớn tiếng hô, bởi vì những người này đang dùng ngôn ngữ của họ đối thoại nên Đường Phong cũng không biết bọn họ đang nói gì, chỉ là mơ hồ có thể nghe đến tên của cậu.

Tiểu đệ cũng có chút không biết làm sao: “Lão đại, vậy em mang hẳn về? Cũng có thể là có người chạy vào trong rừng đi.”

Trầm ngâm giây lát, đầu trọc lắc lắc tay: “Trước đem tên này vào trong phòng giam lại, có phải Đường Phong hay không để cho đối phương nhìn liền biết.”

Nói xong, Đường Phong liền thấy tên đầu trọc kia cho người lấy ra di động hướng cậu chụp hình, sau đó cậu bị tên tiểu đệ dẫn cậu đến đưa lên lầu.

Tên tiểu đệ này biết được một ít tiếng Anh đơn giản, lúc lên lầu cùng Đường Phong còn nói chuyện cùng cậu.

“Cậu là ngôi sao điện ảnh?”

“Tôi là một diễn viên.” Cúi đầu nhìn còng tay trên tay của mình, Đường Phong thử hỏi: “Anh có thể giúp tôi cởi bỏ nó ra không?”

“Cậu muốn tôi cởi bỏ còng tay của cậu?” Sắc mặt người này thay đổi một chút, có chút cố ý bày ra bộ dáng hung ác, “Không cần nghĩ muốn đùa giỡn gì đó, cậu khi này đánh nhau rất lợi hại, tôi đều nhìn thấy hết,

tôi phải cảnh cáo cậu, nơi này đều là người của chúng tôi, nắm đấm có cứng rắn đến đâu cũng không thể cứng hơn viên đạn.”

“Tôi chỉ là có chút đau tay.” Tay đều đã bị còng tay ma xát đến chảy máu.

“Tốt lắm, tôi sẽ cởi bỏ cho cậu, nếu như cậu là Đường Phong thì là tên gia hỏa may mắn, nếu cậu không phải, vậy cậu sẽ thảm.” Đến trên lầu, tiểu đệ mở ra cửa phòng cuối hành lang, bên trong vô cùng đơn giản, chỉ có một chiếc giường cùng một buồng vệ sinh, không hề có thứ gì khác, ngay cả cửa sổ đều bị hàn lại.

Nơi này chẳng lẽ chuyên dùng cho việc nhốt người?

“Đưa tay đây.” Tiểu đệ hướng Đường Phong khoa tay múa chân một chút rồi đem còng tay trên người Đường Phong mở ra.

“Có thể nói cho tôi biết vì sao các anh muốn tìm tôi không?” Đường Phong hy vọng chuyện này có liên quan đến hai người nam nhân kia, như vậy an nguy của bọn Tiểu Vũ có thể bảo đảm được chút ít, đáng tiếc tiểu đệ kia chỉ nhìn cậu một cái liền xoay người rời đi.

“Phanh” một tiếng cửa liền bị đóng lại, Đường Phong đi qua thử mở cửa, đã bị khóa trái.

Từ cái nhà giam này đến cái nhà giam khác, chỉ là hoàn cảnh hơi biến tốt một chút mà thôi, nhưng Đường Phong lại không cảm thấy vui vẻ chút nào, cậu đứng bên cạnh cửa sổ nhìn cánh rừng bát ngát, ở chỗ xa xa có một khoảnh trống, nơi đó đậu hai chiếc trực thăng.

Sau đó cậu lại gõ gõ cửa, trừ bỏ nghe được người bên ngoài đối cậu rống lên vài tiếng thì không có ai mở cửa cho cậu.

Ngồi xuống giường, Đường Phong nhìn ra ngoài cửa sổ không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cậu nằm xuống giường nghỉ ngơi một chút, đại khái đến giữa trưa thì mặt trời lên đến đỉnh, vẫn là thứ ánh sáng trắng chói mắt kia, băng tuyết hòa tan vẫn mang đến một cỗ mát lạnh như cũ.

Cửa phòng mở ra, sau đó có người xuất hiện, một nữ nhân tóc vàng mắt xanh đi vào, trong tay còn bưng một khay thức ăn, mỉm cười nói với Đường Phong: “Tiên sinh thân ái của tôi, ngài nên dùng cơm, nghe nói từ chiều hôm qua các người vẫn chưa ăn gì, hiện tại hẳn là đói bụng đi.”

“Cô cũng bị bọn họ bắt đến chỗ này sao?”

Nữ nhân hơi sững sốt một chút, cười nói: “Không, tôi chỉ là một kỹ nữ.”

“Không, cô không phải.” Đường Phong duyệt người vô số nên ngay từ lúc nữ nhân bước vào liền biết cô không phải, cậu nói, “Trên người cô có một cảm giác tao nhã của người có gia giáo.”

“Nhưng ở trong này, tôi chỉ là một kỹ nữ.” Trong tươi cười tựa hồ lộ ra một ít khổ sở, nữ nhân đem một ít thịt nướng cùng nước đưa cho Đường Phong, “Anh nên ăn chút gì đó, không có gì quan trọng bằng mạng sống.”

“cám ơn cô, nhưng tôi có thể hỏi cô một vấn đề không?” Đường Phong đưa mắt nhìn ngoài cửa, tựa hồ không có ai chú ý đến bọn họ.

“Anh muốn hỏi về nhóm người này sao? Thực xin lỗi, hiện tại tôi cũng không biết gì.”

Không muốn nói quá nhiều, nữ nhân cúi đầu thu khay, rất nhanh có một tên lão cá đi đến, ở trước mặt Đường Phong một phen sờ soạng mông của nữ nhân, cười nói gì đó, nữ nhân tựa hồ đã quen với việc bọn người kia động tay động chân, mỉm cười xoay người rời đi.

Sau khi nữ nhân rời đi, tên lão cá kia lại không bỏ đi, ngược lại là đi đến cửa đóng cửa lại.

“Phòng ngừa anh tự sát hoặc là trộm gì đó.” Tên lão cá liếc mắt nhìn dao nĩa trên bàn ăn.

“Tôi sẽ không tự sát.” Xác thực có chút đói bụng, Đường Phong im lặng cúi đầu ăn cơm, mặc kệ ra sao cậu đều phải bảo trì thể lực nhất định, nhưng tựa hồ tên lão cá trông chừng cậu không phải là người thích trầm mặc, bắt đầu nói nhiều.

“Những tên đồng bạn của anh thật đáng thương, những tên cùng anh đánh nhau hiện tại bị đánh thực thảm, đừng quên nơi này là nơi nào, các anh ngay cả chính mình đều bảo vệ không được còn muốn bảo vệ mấy đứa con gái kia? Không lâu nữa, mấy cô gái dễ thương kia sẽ biến thành kỹ nữ ở chỗ này, sau khi bị chúng ta chơi đùa chán sẽ bán đến Thái Lan làm kỹ nữ.”

Đường Phong ăn một khối thịt nướng, không nói chuyện.

“Nhìn anh hiện tại xem, cư nhiên còn có tâm tình ăn thịt nướng, nhóm đồng bạn của anh thực đáng thương.” Trong lời nói của tên láu cá lộ ra châm chọc có khí thế bức người, “Mập mập xấu xí đáng ghê tởm.”

“Hiện tại không phải là tao nam nhân, mà là mập mập xấu xí?” Khóe miệng khẽ nhếch, Đường Phong ngẩng đầu liếc mắt nhìn tên láu cá đang khoanh tay trước ngực mà nhìn cậu, liền nhìn đến trong mắt lóe ra tia kinh ngạc.

Khóe miệng tươi cười của Đường Phong không duy trì lâu lắm, cậu thản nhiên nói: “Tiểu Ác Ma, ở trước mặt tôi cậu lại thiếu kiên nhẫn như vậy? Tôi nhớ là chưa từng trêu chọc đến cậu, vì sao cậu luôn có thành kiến với tôi như vậy?”

“Xem ra anh cũng không phải thực ngu ngốc.” Tiểu Ác Ma cải trang bị vạch trần liền hừ một tiếng, dựa người vào cửa, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Đường Phong, “Mập mập ngu ngốc, hiện tại anh thật khó coi.”

“Cậu tới là để cứu tôi.” Đường Phong không có tâm tình cùng Tiểu Ác Ma đấu võ mồm, cậu nghĩ đến nữ nhân vừa đưa cơm cho cậu, trong lòng có chút lên men khó chịu.

“Đúng đúng đúng, anh trừ bỏ được người cứu thì còn có thể làm cái gì, tốt lắm, hiện tại không cần ăn nữa, cứ như thế này cùng tôi rời đi là được.”

Tiểu Ác Ma hừ hừ, cúi đầu nhìn đồng hồ, “Cái tên đầu trọc kia sau nửa giờ nữa sẽ rời đi.”

“Tôi không đi.” Đường Phong nói.

Tiểu Ác Ma liếc mắt nhìn Đường Phong: “Anh nghĩ rằng tôi thích cứu anh?”

“Nhưng cậu không thể không cứu, không phải sao?” Đường Phong cũng không quản, cậu nói thẳng, “Tiểu Vũ cùng bọn người đạo diễn làm sao bây giờ, tôi không thể rời đi một mình.”

“Anh nghĩ tôi là thần tiên sao? Có thể cứu anh ra đã là quá tốt rồi, một đồng người như vậy làm sao tôi mang đi được?” Tiểu Ác Ma tức giận mắng Đường Phong, “Thật không biết Lục tổng coi trọng anh ở chỗ nào, bây giờ còn xấu xí thành bộ dạng này! Đường Phong, anh còn có lòng tự trọng không vậy, cư nhiên có thể nói muốn đồng thời kết giao với cả Lục tổng và tên hỗn cầu Charles kia, chưa thấy qua kẻ nào có lòng tham như anh!”

“Xem như là tôi cầu xin cậu, cứu mấy cô gái ra ngoài đi.” Đối với lời mắng của Tiểu Ác Ma, Đường Phong không có phản ứng gì.

“Anh...anh rốt cuộc có nghe tôi nói hay không, tôi nói anh đáng khinh a! Một nam nhân không thỏa mãn được anh, anh còn muốn hai cái, bây giờ còn muốn tên đầu trọc thao anh thì anh mới thỏa mái sao?” Lời nói của Tiểu Ác Ma càng ngày càng khó nghe.

Đường Phong liếc mắt nhìn Tiểu Ác Ma một cái, trong mắt không có ôn hòa cùng mềm mại thông thường, chỉ có nghiêm khắc, bị Đường Phong nhìn như vậy, Tiểu Ác Ma thể nhưng cảm thấy trái tim chấn động không dứt.

“Cậu trừ bỏ nói chuyện khiến người ghê tởm ra còn có thể nói cái gì hữu dụng nữa sao? Lục Thiên Thần cũng tốt, Charles cũng thế, đó là chuyện của chúng tôi, hiện tại tôi chỉ cần cậu nói cho tôi biết, bọn người Tiểu Vũ hiện tại như thế nào rồi?” Đường Phong hít sâu một hơi, nói, “Theo tôi biết, dù người lợi hại như thế nào cũng sợ bị người vây quanh, nếu cậu còn mắng tôi thêm một câu nữa, tôi liền la lớn gọi người vào.”

“Anh...Tôi nhưng là tới cứu anh!”

Đường Phong lãnh đạm nói: “Thái độ của cậu tuyệt không phải thật lòng muốn cứu người.”

207. Chương 207 - Chạy Trốn

“Thái độ của tôi không giống muốn cứu người? Như thế nào, chẳng lẽ còn muốn tôi cầu xin anh đi ra ngoài, anh muốn chết ở trong này cũng không ai ngăn cản anh.” Tiểu Ác Ma bị Đường Phong đâm chọc vô cùng tức giận, hắn mắng Đường Phong nhiều như vậy, đối phương chưa từng trả lời, hắn liền nghĩ Đường Phong là cái màn thầu mềm nắn rần buông, không nghĩ tới cứ nhiên hôm nay chống đối lại hắn.

“Tôi gọi người vào thì người chết sẽ là cậu.” Hít sâu một hơi, Đường Phong yên lặng nói với chính mình, không cần chấp nhặt với con nít ranh không bao giờ lớn lên.

“Anh...Anh...” Tiểu Ác Ma tức giận đến mức nhất thời cổ họng bị nghẹn lại nói không nên lời.

Nam nhân chậm rãi ngồi lên giường, chậm rãi nói: “Tôi tôi tôi cái gì? Những người này nếu đã nguyện ý đem tôi từ sơn động mang đi nhét vào chỗ này, liền có nghĩa bọn họ sẽ không đụng đến mạng sống của tôi, nhưng cậu không giống vậy, cậu là một sát thủ.”

“Lòng tốt không có kết cục tốt!”

“Lấy việc mỗi lần cậu gặp tôi liền hiển lộ ra địch ý, tôi hoàn toàn có thể tin rằng khi cậu mang tôi vào trong rừng sẽ giết tôi, sau đó trở về nói cho Lục Thiên Thần biết là do những phần tử vũ trang kia giết tôi.” Đường Phong nhìn Tiểu Ác Ma, gần từng tiếng nói, “Tôi không tin cậu.”

Này không phải nói đùa cũng không không phải cố ý đùa Tiểu Ác Ma.

Đường Phong tin tưởng Lục Thiên Thần, nhưng cậu không tin người sát thủ trước mặt này.

“Anh cho là anh chết tôi có thể còn sống sao?” cười lạnh một tiếng, Tiểu Ác Ma liếc mắt nhìn Đường Phong, “Vị trí của anh trong lòng lão đại không thấp, nhưng không cần vì như vậy mà cảm thấy lão đại có thể vì anh mà làm bất cứ chuyện gì, tôi chán ghét anh, là vì tôi cảm thấy người giống như anh căn bản không xứng ở cùng một chỗ với lão đại!”

Ngữ khí vừa chuyển Tiểu Ác Ma liền cười hì hì cúi người, kẻ sát vào tai nam nhân nói: “Anh không cần lo lắng tôi sẽ làm gì anh, anh không phải muốn lão đại cùng Charles cùng nhau suy xét đề nghị của anh sao? Tôi có thể nói cho anh biết, bọn họ không có khả năng đồng ý đồng thời kết giao với anh, cho nên hiện tại bọn họ đã quyết định buông tha cho anh, rời đi anh.”

“Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, cậu có thể nói câu nào hữu dụng hơn không?” Đường Phong lúc này không có tâm tư nghe Tiểu Ác Ma nói về Lục Thiên Thần hay Charles, cậu nói, “Tôi nghĩ phỏng chừng cậu cũng không nói được lời hữu dụng nào, cho cậu mười giây rời khỏi đây, hoặc là tôi gọi người đi vào.”

“Anh...”

“Mười, chín, tám...” cứ nhiên thật sự bắt đầu đếm ngược.

“Được! Anh lợi hại!” Tức giận đến mức cắn chặt răng, lúc nghe đối phương đếm đến năm, Tiểu Ác Ma thở phà rồi đi căn phòng giam giữ nam nhân.

Đường Phong nhìn cánh cửa đóng chặt khẽ cười cười, có ngoại lực trợ giúp tất nhiên là việc tốt, nhưng cậu cũng không có biện pháp để cho chính mình hoàn toàn ỷ lại Lục Thiên Thần hay Charles. Về phần căn nói sau cùng kia của Tiểu Ác Ma, Đường Phong không phải chưa từng nghĩ qua Charles cùng Lục Thiên Thần sẽ lựa chọn buông tha, cho dù là thật, cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận được.

Mặc kệ là Lục Thiên Thần hay Charles đều là loại nam nhân không bao giờ nguyện ý cùng người khác chia sẻ vật sở hữu tư nhân, kiểu người đứng ở đỉnh cao của tháp vàng như bọn họ, nhất định không phải người buông tha nguyên tắc bản thân dễ dàng thỏa hiệp, lại càng sẽ không vì cái gọi là tình yêu mà dao động.

Nếu cậu lựa chọn ở cùng một chỗ với Charles, Lục Thiên Thần sẽ không vỗ tay hướng bọn họ nói “Chúc hai người hạnh phúc”, cũng giống vậy nếu cậu lựa chọn Lục Thiên Thần, Charles cũng không mỉm cười nói một tiếng tiếc nuối liền rời đi.

Cảnh tượng có khả năng xuất hiện cao nhất chính là đôi bạn tốt thời đại học này, bởi vì một nam nhân, cũng có những nguyên nhân phức tạp linh tinh chiến đấu với nhau, trở thành đối địch, công kích lẫn nhau, tổn hại lợi ích của đối phương cũng đồng thời tổn hại chính mình.

Đấu tranh vô vị giữa hai nam nhân sẽ mang đến ảnh hưởng cùng thương tổn cho rất nhiều người, kết cục nhàm chán như vậy không phải là thứ mà Đường Phong muốn nhìn thấy, cậu không phải cái gì thánh mẫu, cậu chỉ là không muốn nhìn thấy có nhiều người dân vô tội bởi vì chuyện tình cảm của bọn họ mà bị thương.

Cho nên không bằng nói rõ chọn cả hai người, nếu có thể điều hòa đương nhiên là chuyện tốt, còn không thể, Lục Thiên Thần và Charles đồng thời rời đi cũng có nghĩa sẽ không có tranh đấu vô vị.

Một khi gặp phải vấn đề, những kết quả có thể xảy ra đều khiến người do dự không tiến, người không có kinh nghiệm thậm chí sẽ có chứng khó khăn khi lựa chọn.

Người có kinh nghiệm, cho dù biết kết quả mà hẳn lựa chọn mặc kệ là cái nào đều không trọn vẹn, nhưng khi vấn đề đến lúc không thể không giải quyết, hẳn cũng chỉ có thể đi lựa chọn.

Nhanh chóng, quyết đoán.

Tiểu Ác Ma không có nói cho Đường Phong biết vì sao những người này lại muốn đem cậu giam riêng, có thể là Lục Thiên Thần một bên làm bộ đàm phán cùng những phần tử vũ trang này, một bên vụng trộm phái người ẩn vào, cũng có thể là do Charles nhúng tay.

Mặc kệ thế nào, hiện tại Đường Phong có thể biết được chính là những người này sẽ tạm thời không thương tổn cậu, từ buổi sáng dùng thịt nướng làm bữa cùng nước sôi, đến buổi chiều chuyển biến thành được mời xuống phòng khách dùng cơm là có thể nhìn ra những người này đã xác định được cậu đúng là Đường Phong, chỉ là đến tột cùng cậu vẫn không biết là ai muốn tìm cậu.

Có thể là bạn bè, cũng có thể là kẻ thù.

Nhưng chỉ cần đối phương còn để ý đến cậu, mạng sống của cậu, hết thảy đều dễ dàng hơn.

Trong phòng không có camera, Đường Phong lỏa thể ở trong phòng tắm mở ra nước lạnh xối lên người, thời tiết vào nửa đêm rất lạnh, cậu cố ý đem cửa sổ hàn thiết mở ra một cái khe làm cho gió lạnh mùa đông thổi vào.

Nước lạnh rơi trên người gây cảm giác khó chịu như bị bột băng ma sát, làn da nhanh chóng vì rét lạnh mà nổi lên một tầng da gà, dần dần môi cũng trở nên thâm tím, Đường Phong hít sâu một hơi đem nước lạnh tắt đi, tay đã bị đông lạnh đến tê rần, toàn thân cao thấp không ngừng run rẩy.

“Như vậy mà còn không bệnh liền thăm.”

Cậu nhanh chóng trở về trên giường, hơi kéo chăn đắp ngang bụng, tất cả những địa phương khác đều lộ ra trong không khí, cứ như vậy cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Đường Phong như nguyện mà phát sốt.

Sau khi lão đại trực đầu biết Đường Phong bị bệnh liền nhanh chóng cho gọi bác sĩ đến, Đường Phong nhân cơ hội nói cậu cần người chăm sóc, hy vọng đối phương đem trợ lý của cậu đến.

Yêu cầu này cũng không quá đáng, lão đại trực đầu sáng khoái đồng ý, thậm chí còn nguyện ý cho thêm một người đến cạnh Đường Phong, người sau lại chọn một cô gái.

Thứ nhất, chọn nữ nhân sẽ khiến tính cảnh giác của đối phương không quá mạnh, thứ hai ở dưới tình huống trước mắt, Đường Phong cũng chỉ có thể tận lực giúp các cô gái rời khỏi cái sơn động đáng sợ kia, đến gần cậu một chút, ít nhất sẽ không bị đám hỗn đản kia tổn thương.

Đường Phong sau khi uống thuốc liền nằm ở trên giường, cậu chỉ là muốn lợi dụng bản thân sinh bệnh để nhìn thấy Tiểu Vũ, cũng không thật sự muốn bị bệnh mãi, cậu cần có sức lực dồi dào cùng đầu óc thanh tỉnh.

Thuốc cảm mạo mạnh thường có tác dụng phụ khiến người cảm thấy buồn ngủ, ở dưới tác dụng phụ của thuốc Đường Phong liền ngủ một hơi hết hai tiếng đồng hồ, chờ đến lúc cậu mở mắt ra thì Tiểu Vũ cùng

nữ chuyên viên hóa trang đã ở trong phòng của cậu, đang chăm chú nhìn cậu, thấy cậu tỉnh lại thì mắt của hai cô nương như được mở van mà thì nhau rơi nước mắt.

“Bọn họ khi dễ các cô?” Đường Phong vươn tay nắm lấy Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ dùng sức lắc đầu, bàn tay ôm lấy tay Đường Phong không buông: “Tôi rất sợ a, vẫn luôn không có được tin tức của anh, sau đó đến lúc bọn họ đem tôi cùng Anna dẫn đi thì chúng tôi cực kỳ sợ hãi.”

“Là do tôi làm cho bọn họ mang các cô tới, không có việc gì.” Đường Phong an ủi Tiểu Vũ rồi cũng trấn an Anna đang ngồi khóc sụt sùi bên cạnh.

“Anh bị bệnh, bọn họ tra tấn anh sao? Những tên đó thật đáng sợ.” Anna dò xét trán của Đường Phong, lo lắng nói, “Anh phát sốt, thật nóng.”

“Ngủ một giấc xuất mồ hôi liền tốt rồi.” Đường Phong nở nụ cười, trong phòng chỉ có ba người bọn họ, dù sao trong ba người còn có một người bệnh, hai cô gái, đối phương căn bản không tin bọn họ có thể chạy đi.

“Lúc tôi không có ở đó mọi người có khỏe không, có xảy ra chuyện gì không?” Vì muốn biết tình huống của bọn người đạo diễn, Đường Phong mới cố ý làm cho mình mắc bệnh, cũng không hề nghĩ đến là lão trọc đầu kia dễ nói chuyện như vậy, lúc nhìn thấy cậu bị bệnh cũng rất khẩn trương.

Chuyên viên hóa trang nói: “Nhóm hỗn đản đó sau khi anh đi còn muốn xằng bậy, nhưng sau đó có người đến mắng gì đó bọn họ mới rời đi, nhưng bọn họ lại đem những nam nhân khác ra đánh, thật sự là một lũ ác ôn!”

Tựa hồ lòng còn sợ hãi, chuyên viên hóa trang hít sâu một hơi xoa xoa nước mắt.

“Bị thương nặng không?” Đường Phong vội hỏi.

“May mắn chỉ là chút vết thương ngoài da.” Tiểu Vũ siết chặt tay nam nhân, “Anh làm tôi sợ muốn chết, tôi thật sự rất sợ bọn họ sẽ làm gì đó với anh, từ bây giờ cho dù chết tôi cũng không muốn rời anh nửa bước.”

“Đừng nói những câu ử rữ như vậy, tôi sẽ không chết, các cô cũng sẽ không chết.” từ Tiểu Vũ biết được bọn người đạo diễn vẫn tạm thời an toàn, Đường Phong cũng hơi yên tâm.

Tiểu Ác Ma sau khi bị Đường Phong đuổi ra tựa hồ đã biến mất, cả bóng người cũng không nhìn thấy, nhưng Đường Phong có thể cảm giác được tiểu gia hỏa kia không có rời đi.

Mặc kệ thế nào, Đường Phong đều muốn mượn năng lực của Tiểu Ác Ma giúp bọn người Tiểu Vũ rời đi.

Nhưng Đường Phong lo lắng nếu làm việc tùy tiện có thể sẽ khiến thế cục trở nên nguy hiểm, đến lúc đó đối phương then quá thành giận hoặc trong hỗn chiến xảy ra cái gì ngoài ý muốn, nhưng thứ đó không phải là điều mà Đường Phong có thể gánh vác.

Kết quả khi cậu phát sốt đến chạng vạng, Tiểu Ác Ma lại xuất hiện lần thứ hai.

“Tối nay cùng tôi rời đi.”

Đường Phong có chút mệt mỏi rồi mở mắt nhìn người trẻ tuổi được nguy trang đứng trước giường của cậu, cậu vội vàng nhìn Tiểu Vũ cùng chuyên viên hóa trang Anna, hai người đều đang ghé vào bên giường tựa hồ đã ngủ say.

“Bọn họ trúng thuốc mê nên tạm thời sẽ không tỉnh lại.” Tiểu Ác Ma không kiên nhẫn giải thích một câu, sau đó vươn tay tóm lấy Đường Phong, “Tôi mặc kệ anh có tin tôi hay không, hiện tại đều phải rời đi với tôi!”

Đường Phong choáng váng bị Tiểu Ác Ma lôi ra khỏi phòng, trên đường đi không có một bóng người, khi đến dưới lầu liền thấy mấy người phụ nữ nằm trên sofa giống như đang ngủ, đại khái người trong phòng đều đã trúng thuốc mê.

“Đứng lại, cậu muốn dẫn tôi đi đâu? Tiểu Vũ cùng Anna còn ở trên đó!” nếu tất cả mọi người đều đã trúng thuốc mê, hiện tại sẽ là cơ hội tốt nhất để đào thoát, Đường Phong dùng sức đẩy Tiểu Ác Ma ra, chạy về phía trên lầu, người sau lập tức lao qua đem cậu kéo lại.

Tiểu Ác Ma mắng: “Các cô ấy không chết được! Nếu như chúng ta không đi thì sẽ không xong, anh có hiểu hay không? Sao anh lại đáng ghét như vậy?”

Đường Phong chỉ là có chút phát sốt cũng không phải bệnh nguy kịch, trên người vẫn còn sức lực, hai ba cái đẩy ra Tiểu Ác Ma, người sau bị chọc tức liền trực tiếp đánh một quyền vào bụng cậu, Đường Phong nhất thời cảm thấy trước mắt đều biến thành màu đen, chỉ biết là Tiểu Ác Ma đem cậu nửa ôm nửa kéo đi ra khỏi phòng.

“Ngồi lên đi!” Tiểu Ác Ma kéo Đường Phong vào trong một chiếc xe jeep, bản thân lại theo sau ngồi vào vị trí điều khiển đem hai cửa khóa lại, vừa phát động chân ga liền hướng trong rừng vọt vào.

Xe ở trong rừng chạy băng băng, Đường Phong ôm bụng nằm ở sau xe, tên kia xuống tay đủ nặng, lúc vừa bị đánh cậu thiếu chút nữa đã hôn mê bất tỉnh, may mắn cậu cũng là người có căn cơ, bình thường cũng từng bị bọn người Lục Thiên Thần đánh qua, bằng không phỏng chừng lúc này sẽ còn choáng.

Đường Phong không có kinh động Tiểu Ác Ma, chỉ là liếc mắt nhìn cửa xe, đã bị khóa lại, cậu muốn mở cửa xe cũng không có biện pháp, hơn nữa tốc độ chạy của xe lại nhanh như vậy, cho dù nhảy ra được thì cũng sẽ bị thương.

Tiểu Ác Ma vội vã mang cậu đi, thoạt nhìn như đang trốn tránh gì đó, là ai muốn đến đây, vẫn là có ai đang rượt đuổi hắn?

“Chi—”

Bánh xe đột nhiên bị trượt, lớp xe ma sát với mặt đất phát ra tiếng vang chói tai, mặt đất trộn lẫn với tuyết đang tan vô cùng trơn trượt, sau khi Đường Phong nghe được thanh âm chói tai liền cảm thấy thân thể chấn động, “phanh” một tiếng, xe va vào một thân cây trong rừng, cả người Đường Phong liền ngã xuống nền xe.

“Sao lại thế này?” Cố gắng quên đi đau đớn, Đường Phong điều hòa hơi thở nhìn về chỗ điều khiển.

Đầu Tiểu Ác Ma tựa vào trên tay lái, một ít máu đỏ tươi nhỏ xuống từng giọt từng giọt.

“Tiểu Ác Ma?!” Va chạm vừa rồi đã khiến tên này bị thương, Đường Phong vội vàng đứng lên chuẩn bị thăm dò thương thế của đối phương, lúc này cửa xe đột nhiên bị người kéo ra, Đường Phong còn chưa định tới Tiểu Ác Ma đã bị người bên ngoài kéo tay lại.

Trong rừng tối tăm không thể thấy rõ bộ dáng của đối phương, chỉ có thể biết đó là một nam nhân cao gầy toàn thân đều bị bóng đêm vây lấy, quần áo đen kịt trang đen, trên mặt cũng mang một chiếc kính thoát nhìn không đơn giản, người này một chữ cũng không nói, vừa tóm được Đường Phong liền cầm súng hướng Tiểu Ác Ma bắn tới.

“Không!” Đường Phong cả kinh ra một thân mồ hôi lạnh, theo bản năng đánh về bàn tay cầm súng của nam nhân, sát thủ được huấn luyện sẽ không bởi vì vậy mà làm rối súng trong tay, nhưng đầu đạn lại không bắn trúng Tiểu Ác Ma, ngược lại bắn nát kính xe.

“Phanh...” một tiếng, âm thanh không ngừng quanh quẩn ở trong rừng.

Cơ hồ cùng lúc đó, Tiểu Ác Ma lập tức từ trên tay lái ngẩng đầu lên, cũng không biết khi nào đã cầm súng trong tay, một tay giữ chặt bả vai Đường Phong, một tay hướng hắc y nhân nổ súng, người sau nhanh chóng tránh đi.

Thừa dịp này, Tiểu Ác Ma lôi kéo Đường Phong từ chỗ điều khiển nhảy ra ngoài, vừa nổ súng ra phía sau vừa chạy vào trong rừng.

Ban đêm tối như mực không nhìn thấy gì, Đường Phong chỉ có thể không ngừng chạy theo về phía trước, trên bầu trời ngay cả nửa ngôi sao cũng không có, vươn tay không thấy mười ngón đại khái là dùng để chỉ tình huống này đi.

Trừ bỏ Tiểu Ác Ma hướng về phía sau bắn mấy phát thì đằng sau bọn họ không có một chút động tĩnh, Đường Phong có thể cảm giác được tựa hồ có một đầu mãnh thú đang đuổi theo bọn họ, như cậu không

nhìn thấy được bất cứ cái gì, cũng không nghe được, chỉ có thanh âm vang lên do cành cây bị giẫm lên nhấc nhờ Đường Phong phải chạy nhanh.

“Hắn là ai vậy?” Chạy thật lâu, Đường Phong hỏi, ngẫu nhiên quay đầu nhìn xem, không biết có phải ảo giác của mắt hay không, dường như thấy được có một mặt ảnh màu đen vẫn luôn đuổi theo phía sau bọn họ.

Đường Phong cảm thấy đầu càng lúc càng đau.

“Đừng nói chuyện!” Tiểu Ác Ma thấp giọng mắng một câu, “Anh không thể chạy nhanh hơn một chút sao?”

“Chân của tôi sắp gãy rồi.” Đường Phong chạy không chậm, chỉ là cũng với sát thủ chuyên nghiệp như Tiểu Ác Ma so sánh với thì không đủ bền bỉ, sau khi chạy khoảng sáu bảy phút hai chân liền có chút lên men.

Không phải chạy chậm, mà là chạy nhanh 100m liên tục, mặc ai chỉ cần là người bình thường cũng sẽ có chút ăn không tiêu, trên người Đường Phong mồ hôi bắt đầu tuôn ra, điều này khiến cho cái đầu sắp hôn mê trở nên thanh tỉnh hơn một chút.

“Sao anh lại phiền phức như vậy?” Cứ tiếp tục chạy đi cũng không phải biện pháp, Tiểu Ác Ma quay đầu liếc mắt một cái, sau đó kéo Đường Phong ngã vào trong bụi cỏ rậm rạp.

Thật sự đáng chết, Đường Phong bị đâm đương làm cái đệm lưng, nếu không phải cậu cứng rắn chịu đựng, đã vị lần đẩy ngã này của Tiểu Ác Ma làm cho phải la lên.

“Tôi cảm thấy tôi sẽ bị các người ép buộc mà chết!”

Hít sâu từng hơi, Đường Phong thử đem Tiểu Ác Ma trên người mình đẩy xuống, người sau liền che lại miệng cậu, dán sát vào lỗ tai của cậu nói: “Đừng cử động.”

Ngữ khí của đối phương thật sự nghiêm túc làm cho Đường Phong cảnh giác lên, chẳng lẽ bọn họ chạy lâu như vậy, ở trong rừng tối đen như mực thế này vẫn chưa bỏ rơi được hắc y nhân kia sao?

Đêm đen, không khí buộc chặt khiến thời gian trở nên dị thường gian nan, Đường Phong chuyên chú cảnh giác nhìn bốn phía, mặc kệ cậu cùng Tiểu Ác Ma có khúc mắc gì, ít nhất hiện tại bọn họ là ở chung một trận tuyến.

Chỉ là hiện tại lực chú ý của Tiểu Ác Ma khó có thể tập trung, đại khái lúc tối Đường Phong từng tắm qua, trên người có một cỗ hương vị thơm ngát của sữa tắm, mà sữa tắm lão đại trọc đầu kia đưa cho Đường Phong là loại các nữ nhân nơi đó hay dùng, hương vị hơi nồng đậm một chút, là hương vị hoa hồng.

Trong đêm tối mùa đông lạnh lẽo, hương vị này giống như hoa hồng vào sáng sớm còn dính sương, tản ra từng trận mùi hương thanh lãnh.

Một đại nam nhân làm cho thơm như vậy làm cái gì? Tiểu Ác Ma âm thầm nói một câu, nhưng lại cảm thấy như vậy rất tốt.

Hắn là khi nào biết người nam nhân tên Đường Phong này? Hình như là hai năm trước đi, tên ngu ngốc này vẫn luôn theo đuổi lão đại đến muốn chết muốn sống, khiến người nhìn thấy mà phiền lòng, nếu không phải lão đại nói không cho hắn hành động thiếu suy nghĩ, hắn đã sớm đem tên ngu ngốc này giết chết.

Kết quả vào năm nay, hắn đột nhiên biết được Đường Phong hiện tại đã thay thế được vị trí của Ca Trần, trở thành ngôi sao mà Lục Thiên Thần toàn lực phủng trụ, ngay từ đầu hắn cũng không có bao nhiêu lưu ý, dù sao đều là một ít con hát mà thôi, lên không được mặt bàn, kết quả là sau đó Lục Thiên Thần cư nhiên yêu thương Đường Phong.

Sự tình này khiến cho Tiểu Ác Ma bị đả kích không nhỏ, mặc kệ thế nào Đường Phong trong ấn tượng của hắn đều là một tên vừa nát vừa bốc đồng, chỗ nào có tư cách ở chung một chỗ với lão đại, cũng không biết người của thế giới này có điên hay không, ngay cả Charles cũng vì nam nhân này mà cùng lão đại âm ỉ, càng đừng nói đến kẻ điên Albert kia.

Cho dù Đường Phong cùng với trong ấn tượng của hắn không giống nhau, nhưng hắn vẫn không rõ trên người nam nhân này rốt cuộc có chỗ nào tốt cư nhiên khiến mấy tên gia hỏa kia đều thích Đường Phong?

Tiểu Ác Ma bắt đầu nhìn chăm chăm Đường Phong, đáng tiếc bốn phía thực tối, hắn chỉ có thể nhìn đến cặp mắt trong đêm vẫn sáng ngời như trước của Đường Phong ngoài ra không thấy rõ gì cả, hắn đột nhiên cảm thấy đôi mắt của người này thật đẹp.

Đường Phong đột nhiên quay đầu cùng tầm mắt của Tiểu Ác Ma va chạm, người sau có chút mất tự nhiên dời đi.

“Tôi cảm thấy kính mắt của người kia có vấn đề.” Trải nghiệm nhiều cũng sẽ có chút kinh nghiệm, Đường Phong ngay lúc nhìn đến hắc y nhân liền cảm thấy không đúng, cậu nói khẽ với Tiểu Ác Ma, “Có khả năng là kính nhìn trong đêm.”

Nếu không cũng sẽ không đuổi kịp bọn họ nhanh như vậy.

Bị Đường Phong nói như vậy, Tiểu Ác Ma đột nhiên cảm thấy bản thân thật sự sai lầm, làm sao ngay cả loại chuyện này cũng không có phát giác.

“Anh nghĩ rằng tôi không biết?” Tuy rằng khẩu khí không tốt, nhưng nghe lên tựa hồ không có ác ý.

Tiểu Ác Ma vừa nói xong, trong rừng đột nhiên vang lên tiếng súng, người trẻ tuổi tuôn ra một thân mồ hôi lạnh, viên đạn vừa vọt qua tóc của hắn, chỉ cần hắn hơi ngẩng đầu một chút phỏng chừng đã mất mạng, đối phương hẳn là thật sự khẩn trương cho sự an nguy của Đường Phong, nếu không lấy thân thủ của đối phương, phát đạn vừa rồi nên nhắm vào chỗ yếu hại của hắn.

Rõ ràng là tới cứu Đường Phong, kết quả người này lại trở thành bùa hộ mệnh của hắn.

[Hoặc là không làm, hoặc là làm đến cùng], tiểu Ác Ma đem Đường Phong kéo đến trước mặt mình la lớn: “Anh không phải là muốn nam nhân này sao? Hiện tại hắn đang ở trong tay tôi, anh dám lộn xộn tôi sẽ giết hắn.”

Một chỗ nào đó trong rừng tựa hồ có chút động tĩnh, một viên đạn của Tiểu Ác Ma liền bay qua, nhưng đồng thời cũng có người ở chỗ nào đó hướng hắn nổ súng.

Viên đại bắn vào chỗ cách Tiểu Ác Ma cùng Đường Phong không tới nửa thước, sau tiếng súng là thanh âm của một người.

“Đừng chạy!”

Đường Phong giật mình, thanh âm này có chút quen tai, không phải Lục Thiên Thần, cũng không phải Charles.

Không bao lâu trong rừng đi ra một nam nhân Châu Âu trẻ tuổi: “Đi mau, phỏng chừng hắn sẽ nhanh chóng chạy tới.”

“Ivan?”

208. Chương 208 - Lựa Chọn

“Không cần phải đề phòng tôi như vậy, tôi tới chỗ này có hai mục đích, thứ nhất là theo mệnh lệnh của cấp trên đến cứu con tin bị phần tử vũ trang bắt giữ, thứ hai đây là thành ý tất yếu của chúng tôi dùng để cùng Charles giải hòa.” Tùy ý ngồi ở chỗ khô ráo trong sơn động, Ivan bật lửa đốt cánh lá khô.

Nương ánh lửa, Đường Phong quét mắt nhìn sơn động, sơn động này thật sâu, bên trong đốt lửa bên ngoài cũng không thấy rõ, mà lúc bọn họ đi vào Ivan cùng Tiểu Ác Ma còn dùng một ít cỏ cây khô héo che dấu cửa động.

Trong sơn động coi như sạch sẽ, thoát nhìn như được người dọn dẹp qua, nhưng sau khi bọn họ đi vào không hề thấy người, hơn nữa Ivan rất có mục tiêu mà kéo bọn họ đến đây, điều này có nghĩa trước đó Ivan đã ở nơi này.

“Anh làm sao mà kiếm được sơn động này vậy?” Đường Phong hỏi.

Ivan hướng đồng lửa hơi hơi thổi khí, thấy lửa cháy tốt liền nói: “Tôi đến đây vào ngày hôm qua, bắt quá không giống có chút người muốn xâm nhập hang hổ.”

Khi tìm được sơn động này, Ivan đã làm quen với bốn phía xung quanh đến khi xác nhận dù là vào đêm tối vẫn có thể xác định đường đi, nếu không cũng sẽ không thể nhanh chóng dẫn Đường Phong cùng Tiểu Ác Ma đến chỗ này như vậy.

“Không cần nói chuyện khó nghe như vậy, anh dù gì cũng là một cảnh quan vĩ đại xuất thân quý tộc cũng trải qua giáo dục của quý tộc, khi nói chuyện sao không nói thẳng mà lại học người ta chỉ cây dâu mắng cây hòe, muốn nói cho ai nghe a? Mọi người cũng không để ý đến anh, nếu không phải thấy chúng tôi sắp bị tên hắc y nhân kia xử lý, tôi thấy anh vẫn sẽ ẩn núp xem kịch vui đi.”

Tiểu Ác Ma trước sau như một mà phát huy khả năng độc miệng của hắn, hừ lạnh nói: “Trai cò đấu nhau ngư ông đắc lợi, anh tưởng hành động của mình là mỹ, đáng tiếc a, anh lớn lên không tính mỹ, nghĩ thế nào cũng không xứng với chữ mỹ.”

“Tôi không cần cùng chuột dưới cống đấu võ mồm.” Ivan cũng không phải người dễ chọc, hai người nhất thời ở trong sơn động nghe một lời ta một câu mà đấu lên, bắt quá Ivan nói đến nói đi vẫn chỉ là vài câu linh tinh như “loại bò sát dưới cống”, không giống Tiểu Ác Ma sống ở tầng chót dãy hắc ám của xã hội, lời mắng chửi người cũng là đủ loại, Đường Phong nghe đến cũng rất kinh ngạc.

Những lời mà Ivan mắng cậu khi trước đều được cho là văn minh, mắng Ivan mới kêu là vừa ngoan lại độc.

Tiểu Ác Ma biết quá khứ của Ivan cùng Charles, mỗi lần đều là lấy điều này đến kích thích Ivan, Đường Phong ở bên cạnh đều có chút đỏ mặt, tổng cảm thấy đến cuối pháo hỏa sẽ nhắm vào cậu.

“Hai người có thể không cần gây thơ như vậy hay không, đừng ồn ào nữa.” Ở bên cạnh nghe đến đau đầu, Đường Phong liền kêu lên.

Cậu tiến đến ngồi gần đồng lửa thêm một chút, một trận chạy trời chết vừa rồi khiến cậu thanh tỉnh không ít, nhưng thân thể sau khi ra mồ hôi lại bắt đầu rét run, cậu cần phải bảo trì ấm áp cho mình, bằng không ngày mai sẽ bị cảm mạo.

“Anh lạnh à?” Tiểu Ác Ma liếc mắt nhìn Đường Phong một cái, đem áo khoác trên người mình cởi ra ném cho nam nhân, “Bọn người các anh đều là một đám không chịu nổi cái lạnh của mùa đông, đại gia ta đây năm đó lúc chịu huấn luyện đã ở mấy giờ trong nước đá.”

“Vậy sau đó cậu nhất định sẽ bị chảy nước mũi đi.” Đường Phong nở nụ cười, cầm lên áo khoác mà Tiểu Ác Ma vứt trên mặt đất, ngón tay chạm vào áo khoác màu đen cảm nhận được trên quần áo vẫn còn lưu lại nhiệt độ thuộc về người trẻ tuổi.

“Ai cần anh lo!” Lập tức bị người nói trúng khiến Tiểu Ác Ma buồn bực trừng mắt liếc Đường Phong một cái, người này sao lại không khích lệ hắn hai câu, hoặc là sùng bái gì đó một chút chứ? Lại còn nói hắn chảy nước mũi, thật không có ý tứ.

“Trời rất lạnh, tốt nhất là cậu nên lại gần đây một chút, nếu cậu mà bị bệnh thì đến lúc đó ai mang tôi ra ngoài?” Hướng Tiểu Ác Ma vẫy vẫy tay, Đường Phong xê dịch qua bên cạnh ý bảo người trẻ tuổi đi qua.

“Tôi không giống kẻ có thể chất yếu đuối như anh, gió vừa thổi liền ngã gục.” hừ một tiếng, Tiểu Ác Ma vẫn là không tình nguyện đi qua ngồi xuống cạnh Đường Phong, người sau liền đem áo khoác choàng cho cả hai.

“Khụ khụ.” Ho hai tiếng, Đường Phong đối với người trẻ tuổi giống dây leo lại giống hùng treo trên người cậu nói, “Đừng đến gần tôi quá, cẩn thận tôi lấy cảm mạo cho cậu.”

Lông mi Tiểu Ác Ma dựng thẳng lên, ôm lấy cả người Đường Phong: “Sao anh lại phiền như vậy, kêu tôi đến là anh, bảo tôi cách xa cũng là anh, tôi thích làm gì thì làm đó, ai cần anh lo!”

Ivan liếc mắt nhìn hai người, bản thân một người dựa vào trên vách sơn động, ngẫu nhiên dùng nhánh cây khiêu đồng lửa.

“Chúng ta không thể cứ trốn ở chỗ này, phỏng chừng bọn họ sẽ nhanh chóng tìm đến.”

“Kẻ đuổi giết chúng ta thoát nhìn rất lợi hại.” Đường Phong lo lắng nhíu mày, đêm nay nhất định sẽ không an tĩnh, “Tôi thực lo lắng cho bọn người Tiểu Vũ.”

“Cậu hẳn là nên sửa lời, là đuổi giết tôi cùng hẳn.” Ivan chỉ chỉ tiểu Ác Ma, tầm mắt dừng lại trên người Đường Phong, “mà không phải cậu.”

“Nghe như các người biết người đuổi giết các người cùng người sau lưng hẳn là ai?” Đường Phong nói, “Không bằng nói cho tôi biết?”

Tiểu Ác Ma đứng lên tách khỏi Đường Phong, liếc mắt trừng Ivan một cái, miệng phun ra hai chữ: “Ngu ngốc!”

Khinh địch đến mức bị Đường Phong nói ra sạch sẽ, thật không biết phải nói là Đường Phong thông minh hay là Ivan quá ngu ngốc nữa, chưa từng gặp ai vội vàng muốn nói ra như vậy.

“Nói cho cậu ta biết cũng chẳng sao, cậu cho rằng cậu có thể gạt cậu ta?” Ivan liếc mắt nhìn Đường Phong, ý vị thâm trường nói một câu, “Đừng nhìn cậu ta giống như thực vô hại, so với ai khác đều muốn khôn khéo hơn.”

“Cám ơn đã khen.” Đường Phong trở về một câu.

“Cậu đã đoán được, không cần hỏi chúng tôi.” Đem nhánh cây bị đốt trụi một đầu ném xuống đất, Ivan mở ra túi mang theo tùy thân, khi khóa kéo mở ra liền thấy vài kiện vũ khí nguy hiểm, hình cảnh quốc tế cúi đầu xoa xoa súng, đồng thời lại lộng một ít thứ mà Đường Phong xem không hiểu.

Hai tay để sát vào đồng lửa mà chà sát, tầm mắt của Đường Phong dừng ở trên đám lửa, ngọn lửa như một tiểu nhân khiêu vũ mà tùy ý đong đưa, bóng dáng dừng trên vách tường lại hỗn độn không chịu nổi.

Thanh âm Ivan sửa sang lại súng ống có vẻ phá lệ rõ ràng, đạn không có mất, khi dính vào thân thể không phải chỉ là một viên đạn nhẹ nhàng đơn giản như vậy.

“Là Albert.” Ngữ khí vô cùng chắc chắn, Đường Phong giương mắt nhìn về phía Ivan, ánh mắt rõ ràng như vậy khiến cho Ivan đang sửa sang súng ống không thể không ngẩng đầu lên.

“Ca tháp” một tiếng, khẩu súng của Ivan dừng lại bên hông, đậm mạc nói: “Cậu có thể yên tâm, tôi sẽ không đem cậu giao ra.”

“Tôi cũng vậy.” Tiểu Ác Ma ở bên cạnh nói.

“Tôi cảm thấy hai người hẳn là nên đem tôi giao ra đi.” Đường Phong chiếm được xác nhận liền nói, cậu cũng đã từng nghĩ qua có thể là Albert hay không, nhưng sau khi bọn họ phát sinh quan hệ đã có mấy tằng, cậu lại chưa từng gặp lại Albert, cũng không có bất kỳ tin tức nào của đối phương.

Đường Phong suy đoán có thể đối phương là sau khi đắc thủ đã cảm thấy không có ý tứ liền không để ý đến nữa.

Cho nên ngay từ đầu cậu vốn không kéo Albert vào trong phạm vi suy xét của vấn đề này, hiện tại có được câu trả lời của Ivan và Tiểu Ác Ma khiến cậu có chút an tâm, nếu thật là Albert, vậy rất nhiều vấn đề không cần giải quyết bằng vũ lực.

“Anh điên rồi sao? Albert là một tên biến thái một kẻ điên! Ở trên giường tên kia đã ngoạn tàn không ít người!” Tiểu Ác Ma lập tức nhảy dựng lên, không thể tin nhìn Đường Phong, “Tôi nói đầu óc anh có vấn đề, quả nhiên anh thật có vấn đề, lần trước chúng ta vất vả như vậy đem cậu cứu ra, hiện tại anh lại tốt lắm, còn muốn chạy về, anh là thụ ngược cuồng sao?”

“Cậu cảm thấy tôi là thụ ngược cuồng sao?” Đường Phong hô một hơi.

Đại khái cảm thấy bản thân nói có chút quá đáng, Tiểu Ác Ma không thể tiếp tục nói những lời khó nghe ở đằng sau, ngữ khí thực không tự nhiên nói: “Anh xem chúng tôi đến là vì anh, nếu như anh đi cùng Albert, khi chúng tôi trở về sẽ không thể báo cáo công việc cho tốt.”

Kỳ thật ý mà hẳn muốn nói không phải ý này, nhưng miệng đã nói quen lời khó nghe, cũng không thể thay đổi.

Tiểu Ác Ma tức giận đến sắp hồng, nồn nóng nói: “Dù sao cũng không để anh đi!”

“Các người chỉ là tới cứu tôi, vậy còn Tiểu Vũ đâu, những nhân viên khác của tổ ekip đâu?” Đường Phong nói, “Liên cho là tôi sẽ sống sót đi ra ngoài, bọn họ lại rất cuộc không đi ra được, cuộc sống sau này của tôi sẽ thoải mái sao? Các người cảm thấy tôi sẽ yên lòng sao?”

“Vĩ sao không thể yên lòng, đó là mệnh của bọn họ.” Tiểu Ác Ma không hiểu nói, “Sao anh có nhiều thời gian đi lo cho người khác như vậy?”

“Tôi chỉ là biết, tôi có năng lực cứu bọn họ ra, vậy vì sao tôi lại không đi giúp bọn họ?” Đường Phong đứng lên, gần từng tiếng nói với Tiểu Ác Ma, “Không cần ngăn cản tôi, tôi biết cậu nghe lời Lục Thiên Thần.”

Đường Phong lại nhìn về phía Ivan: “Tôi cũng biết anh bị Charles quản chế.”

“Các người cảm thấy, nếu như sau khi tôi trở về làm cho Lục Thiên Thần hoặc Charles đối phó các người sẽ thế nào, bọn họ nghe lời không?” Đường Phong cười, “Cho nên không cần ngăn cản tôi.”

“Anh...anh không sợ Albert đem anh...” Tiểu Ác Ma một bộ ủ rũ chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

“Anh ta có thể làm gì tôi, chi dù anh ta làm gì với tôi thì thế nào?” Nói xong lời khó nhọc, Đường Phong cười nói, “Tôi lý giải anh ta hơn các người, dù sao anh ta sẽ không giết tôi, nếu cùng anh ta phát sinh quan hệ mà đối được mười mấy mạng người, xem như lời rồi.”

“Dùng tự tôn buồn cười kia của tôi so với mạng người mà mới, có vẻ quá nhỏ bé không chút đáng kể.”

Sau khi Đường Phong nói xong, Ivan liếc mắt nhìn cậu một cái: “Tôi mới là cảnh sát chân chính, chuyện cứu vớt dân chúng không phải chuyện của cậu, hiện tại chúng ta đi cứu con tin.”

209. Chương 209 - Dự Định

“Chúng ta cứ trở về như vậy sẽ rất nguy hiểm, Albert sẽ không ngốc như vậy, có người khác đến đây khẳng định đối phương sẽ tăng số người canh giữ ở nơi giam giữ con tin.” Đường Phong lắc đầu, nói với Ivan, “Tôi biết mình có chú ý nghĩ kĩ lạ, nhưng nếu như có thể tôi không muốn nhìn thất bất kì ai bị thương.”

“Đúng là ý nghĩ kỳ lạ, cậu cảm thấy phân lượng của cậu trong lòng Albert nặng bao nhiêu?” Ivan không cho là đúng mà nói, hần thấy qua rất nhiều người giống như Đường Phong vậy, lúc người thích người thì người sẽ là bảo bối, lúc người không thích người, cho dù người làm gì nói gì cũng đều sai.

Một kẻ điên hỉ nộ vô thường giống như Albert vậy, hần lúc này có thể sủng người lên trời, nhưng ngay sau đó có thể đem người thiên đao vạn quả ném vào trong địa ngục.

Không phải Ivan không tin Đường Phong, chỉ là thế giới này nơi nào có nhiều nam chính si tình như trong phim ảnh chứ?

“Nói thật, tôi không dám khẳng định.” Khuôn mặt mập mạp hơi giãn ra, Đường Phong ăn ngay nói thật, nếu không đến thời khắc cuối cùng, cậu cũng sẽ không nghĩ đến chủ động đầu hàng Albert.

Chỉ sợ cuối cùng cậu đầu hàng, kết quả còn cứu không được những người khác, nhưng lấy hiểu biết của cậu về Albert, nam nhân kia không có keo kiệt đến loại tình trạng này.

Đây là một loại trực giác của cậu, nhưng Đường Phong cũng không ngốc đến mức lấy trực giác để đưa ra phán đoán, dù sao Ivan là cảnh sát chuyên nghiệp, mà Tiểu Ác Ma cũng là sát thủ chuyên nghiệp, ở trên phương pháp xử lý giải cứu con tin này, hai người kia đều có kinh nghiệm nhiều hơn so với cậu, cậu nguyện ý nghe theo đề nghị của hai người kia, chỉ cần bọn họ nguyện ý cứu bọn người Tiểu Vũ.

Một phen khẳng khái hùng hồn khi nãy, một nửa là thật tâm, một nửa cũng là phép khích tướng.

“Này không phải vấn đề! Dù sao nếu chúng tôi không đem mấy tên kia cứu ra thì anh cũng không chịu theo chúng tôi trở về, lại còn tính khi trở về làm cho lão đại đối phó chúng tôi, hừ!” Nói xong Tiểu Ác Ma liền

liếc mắt trừng Đường Phong, tuy rằng biết lời người kia nói không có khả năng là thật, nhưng hắn vẫn mất hứng vì bị uy hiếp.

“Lúc trước tôi ở trong phòng nhìn thấy hai chiếc trực thăng đủ sức chở mọi người ra ngoài, hai người biết lái trực thăng không?” Đường Phong hỏi.

Tiểu Ác Ma cho Đường Phong một ánh mắt cao ngạo: “Đơn giản như lái xe đồ chơi.”

“Biết.” Ivan cũng nói.

“Trước định ra một kế hoạch tác chiến thế nào?” Đường Phong nhìn mọi người.

Hắc y nhân mai phục họ khi trước rất có khả năng lại xuất hiện, ba người đem lửa trong sơn động tiêu diệt sau đó thật cẩn thận di chuyển trong rừng, tuy rằng Tiểu Ác Ma chỉ dùng xe đem Đường Phong mang ra, nhưng bởi vì phương hướng vừa đúng với hướng đi đến sơn động giam giữ bọn người đạo diễn, bọn họ không đi lâu lắm liền thấy các đó không xa xuất hiện ánh lửa mờ mờ.

“Hai người ở tại chỗ chờ tôi, tôi đi qua nhìn xem.” Tiểu Ác Ma thấp giọng nói, sau đó nhanh nhẹ chui vào trong bụi cỏ di chuyển về hướng sơn động.

Nhiệt độ không khí vào ban đêm xuống rất thấp, tuyết rơi xuống mấy hôm trước đã tan gần hết, bùn đất ẩm ướt lộ ra lạnh lẽo, hơn nữa đêm ngày cả tiếng kêu của côn trùng cũng không có.

“Cậu không sợ sao?” Ivan ở bên cạnh đột nhiên hỏi.

“Sợ a, nhưng dù sợ cũng vô dụng, vậy không cần phải để ý đến cái “sợ” trong lòng.” Đường Phong dè dặt thanh âm.

“Đạo ý lớn của cậu thật nhiều, giống như cha của tôi.”

“Ha ha, anh sẽ dần phát hiện những đạo lý lớn mà cha anh nói rất nhàm chán nhưng đều rất hữu dụng.” Đường Phong thở ra một ngụm sương trắng, “Một mình Tiểu Ác Ma đi qua đó không có chuyện gì chứ?”

“Hắn? Cậu không cần lo lắng, làm công việc sát thủ này am hiểu nhất chính là nguy trang cùng ẩn nấp, quyết đấu chính diện thì bọn họ cũng không quá mạnh, hay thích đánh lén hay ám toán, nếu dễ dàng bị phát hiện như vậy thì hắn đã sớm chết một vạn lần.” Hắn nói, “Kỳ thật có đôi khi tôi rất ghen tị với cậu.”

“Ghen tị tôi cái gì?” Đường Phong cười khê một tiếng, “Gia thế của anh tốt hơn tôi, anh có công việc cùng bối cảnh mà người người mơ ước, người lớn lên cũng anh tuấn vĩ đại, Ivan cảnh quan mới là đối tượng khiến rất nhiều người hâm mộ cùng ghen tị.

“Tôi không có được sự hài hước vui vẻ của cậu, tuy rằng làm một cảnh sát, nhưng thường xuyên sẽ bị chính cảm tình của mình làm ra một ít chuyện mà một người cảnh sát không nên làm, như là có đôi khi tôi rất muốn cậu biến mất.” Ivan thẳng thắn nói ra.

Đường Phong mỉm cười nói: “Đúng vậy, hài hước vui vẻ là mị lực của một người, nhưng trên thế giới này người có mị lực chưa chắc đã hài hước vui vẻ, cho nên không nhất định phải đi hâm mộ người khác gì đó, làm tốt việc của mình là đủ rồi, người thật sự yêu anh sẽ yêu tất cả tính cách của anh, mà không phải cái gọi là hài hước vui vẻ.”

Người thông minh ở rất nhiều chỗ có chút ngốc nghếch, ông trời thực công bằng.

Ivan không nói gì, hai người trầm mặc không lâu lắm, tiểu Ác Ma đã nhanh chóng trở lại.

“Thật đúng là sợ cái gì thì cái đó sẽ xảy ra, lão đầu trọc còn có Albert đều ở phía trước, tôi cũng thấy được cái tên mặc đồ đen kia, đứng ngay tại bên người Albert.” Tiểu Ác Ma liếc mắt nhìn Đường Phong, “Phỏng chừng hắn nắm chắc anh sẽ trở về.”

“Bọn họ đều đang ở cửa sơn động?” Đường Phong hỏi tưởng khung cảnh ngày cậu bị mang rời đi sơn động, phía trước sơn động chỉ có vài cái lều đơn sơ cùng người khuân vác vũ khí, từ cửa động đi đến phía trong tốn khoảng năm sáu phút.

“Đúng vậy, tôi thấy lão đầu trọc cùng Albert đang bàn cái gì đó.” Tiểu Ác Ma xoa xoa cái mũi, “Bất quá như vậy cũng tốt, nơi đặt trực thăng hẳn là không có bao nhiêu người.”

“Còn mấy người Tiểu Vũ, cậu có thấy không?” Đường Phong nhớ rõ Tiểu Vũ cùng nữ chuyên viên bị Tiểu Ác Ma làm hôn mê ở trong biệt thự.

Tiểu Ác Ma lắc đầu: “Không có, phỏng chừng còn đang ở trong biệt thự.”

“Bọn họ ở trong này thì chúng ta không có biện pháp cứu người, phải đem bọn họ dẫn dắt rời đi.” Ivan hơi nhíu nhíu mày, sau đó nhìn Đường Phong, “cậu có thể dẫn bọn họ rời đi không?”

Đường Phong chết cũng muốn cứu người, Ivan bọn họ cũng chỉ có thể cứu con tin ra trước, như vậy cũng giảm bớt sầu lo, về phần Đường Phong có thể nắm chắc thời cơ hay không thì là vấn đề cần suy xét ở mặt sau.

Cho là Đường Phong bị bắt lại, đến lúc bọn họ đi cứu người lần nữa sẽ không cần suy xét đến những người ở tổ ekip, miễn cho lúc đó còn có thể trở thành uy hiếp.

“Có bí quyết không?” Vì cam đoan độ thành công, Đường Phong vẫn hỏi đối phương.

“Tiểu Ác Ma mân miệng: “Có thể có bí quyết gì, dùng sức chạy là được, nếu bị bắt thì phải nghĩ biện pháp kéo dài thời gian, tôi trở lại biệt thự cứu hai nữ nhân kia, thuận tiện đoạt lấy trực thăng kia, cảnh sát đại nhân phụ trách cứu người trong sơn động ra ngoài.”

“Nghe như sẽ tốn một ít thời gian, tôi sẽ cố gắng hết sức, những người khác liền nhờ hai người.” Đường Phong thở ra một hơi, hơi hơi nhíu mày, cậu phải hảo hảo ngấm lại biện pháp.

Ba người ghé lại cùng nhau thương lượng trong chốc lát, sau đó bắt đầu dựa theo kế hoạch phân công bắt đầu làm việc.

Đường Phong dùng sức chà xát hai tay bị đông cứng, lặng lẽ đi về khu vực bên cạnh sơn động, cậu không có thuật ẩn núp chuyên nghiệp của Tiểu Ác Ma, chỉ cần giẫm phải một nhánh cây khô cũng có thể dễ dàng khiến cho người bên trong chú ý.

“răng rắc”, một tiếng vang nhỏ, người quay đầu đầu tiên là nam tử trẻ tuổi bên cạnh Albert, sau đó hắc y nhân giống như một đầu báo mạnh mẽ mà nhanh chóng lao qua vị trí Đường Phong bỏ chạy.

Động tác của hắc y nhân khiến mấy phần tử vũ trang bản địa hoảng sợ, có mấy người theo bản năng nắm lấy súng nhắm về hướng phát ra tiếng động, bất quá không chờ bọn hắn nổ súng đã bị Albert mặt không chút thay đổi dùng súng đưa đến điện Diêm La.

“Anh đang làm cái gì?” Trơ mắt nhìn thủ hạ bị bắn chết, lão đại trực đầu trợn mắt hỏi.

Albert hơi hơi nhếch khóe môi: “Không cần tùy tiện tiện tiện liền nổ súng, dùng đầu óc một chút, đừng giống như những con heo ngu ngốc chỉ biết dựa theo bản năng mà làm việc.”

“Không cho nổ súng, đem Đường Phong tìm ra.” Albert không để ý đến lão đại đầu trọc đang tức giận đầy mặt, xoay người nói với người của mình, “Tổn thương một cọng tóc của cậu ấy, liền tự kết thúc đi.”

Hít sâu một hơi, lão đại đầu trọc che dấu tia hung ác trong mắt, sau đó cũng chỉ huy thủ hạ của mình: “Nghe thấy chưa, đem cái tên mập mạp kia tìm ra đây cho tao, không cho nổ súng!”

Albert cùng người của mình ngồi xe rời đi, lão đại đầu trọc đứng ở phía sau nhìn theo hướng Albert rời đi phun ra một ngụm nước miếng.

“Phi! Chờ tao lấy được tiền sẽ không tha cho lũ heo da trắng chúng mày, ánh mắt gì chứ, cứ nhiên coi trọng cái loại nam nhân như vậy.” Lão đại đầu trọc chỉ huy mọi người: “Một phần đi theo tao, những người khác thủ ở đây.”

Người ở cửa động lục tục rời đi, ngay khi bọn người Albert rời đi không được năm phút, Ivan từ trong rừng lặng lẽ đi ra, một phen bẽ gãy cổ người canh giữ bên ngoài lôi vào trong đám cỏ, đem quần áo đối phương cởi ra rồi mặc vào.

Hiện tại hắn chỉ có thể cầu nguyện Đường Phong có thể chạy mau một chút, đừng bị người bắt nhanh như vậy, nhưng người này thông minh như vậy, phỏng chừng cho dù bị bắt lấy, cũng sẽ không để cho Albert trở về sơn động này.

Cho dù khi đó bọn người Albert trở về biệt thự của lão trọc đầu, phỏng chừng Tiểu Ác Ma đã mang hai cô gái kia ra ngoài.

Về phần Đường Phong...

Ivan nghĩ nghĩ, phỏng chừng trễ nhất là sáng mai, Charles sẽ ngồi máy bay đến, khi đó cậu ta sẽ không có chuyện gì.

Chuyện cứu Đường Phong vẫn là giao cho Charles cùng Lục Thiên Thần đi, tuy rằng hắn cũng nghe nói Charles cùng Lục Thiên Thần đã quyết định tạm thời rời đi nam nhân kia.

210. Chương 210 - Bắt Lấy Người

May mắn trong rừng đủ rộng lớn đủ âm u để người choáng váng đầu.

May mắn Albert không có thả chó cắn cậu.

May mắn lúc chiều cậu được ăn no, bằng không hiện tại cũng không có khí lực để chạy như vậy.

Chạy thực mạng khoảng chừng năm sáu phút, âm thanh của xe cùng tiếng người vang lên bốn phía càng ngày càng gần, có mấy lần cậu cảm thấy có người sắp đến gần, tinh thần buộc chặt như dây đàn bị kéo căng, nhẹ nhàng dùng sức liền đứt phụt.

Nếu còn chạy nữa khẳng định sẽ bị tìm thấy.

“Khụ khụ!” Chạy lâu khiến cổ họng thực khó chịu, cậu bắt quá chỉ là nhẹ nhàng ho khan hai tiếng thì một ngọn đèn sáng chói mắt liền bắn về phía cậu, Đường Phong thậm chí một tiếng sau đó cúi người hướng bên cạnh tiếp tục chạy đi.

Hiện tại có hai con đường, hoặc là leo lên cây, hoặc là nhảy xuống sông.

Ở tình huống trước mắt là không có sông vậy biện pháp tốt nhất chính là leo lên cây, ít nhất sẽ không bị phát hiện ngay lập tức, còn có thể kéo dài thêm vài phút, nhưng khi Đường Phong ngẩng đầu thấy khắp nơi đều là những nhánh cây khô héo liền phát sầu.

Cho dù cậu có thể leo lên, phỏng chừng người khác cũng sẽ dễ dàng nhìn thấy cậu.

Lựa chọn một gốc cây coi như cao cũng có nhánh cây có thể chịu được mình, Đường Phong hít sâu một hơi dùng cả tay lẫn chân leo lên, hôm nay cậu đã đem những chuyện đời trước chưa từng làm qua đều thử một lần, ví dụ như leo lên cây cách mặt đất đến năm sáu thước như vậy.

Đứng ở trên một nhánh cây coi như trắng kiện, nam nhân thở hổn hển nhìn thoáng qua bên dưới, một mảnh tối như mực không nhìn thấy gì cả, tựa hồ chỉ cần ngã xuống sẽ bị bóng tối nuốt chửng.

Có ngọn đèn từ rất xa dần dần đến gần, sau đó chính là thanh âm tìm kiếm của đám người, Đường Phong nương theo ánh sáng mỏng manh đó mà tiếp tục leo lên, thẳng đến nơi cách mặt đất khoảng tám thước mới dừng lại, muốn tiếp tục leo lên cũng không được, thân cây đã dần trở nên gầy yếu, nhánh cây cũng đã không thể chịu được sức nặng của cậu.

Mục đích của cậu là kéo dài Albert, cũng không phải là từ trên cây ngã xuống làm bản thân té chết.

Ôm chặt thân cây duy trì cân bằng của thân thể, Đường Phong dần ngồi xuống nhánh cây, ngay lúc cậu leo lên cây không được bao lâu liền có một bóng đen nhanh chóng chạy đến vị trí cậu vừa đứng, thoạt nhìn người này hẳn là hắc y nhân truy đuổi cậu cùng Tiểu Ác Ma khi trước.

Ngay cả thở mạnh cũng không dám, Đường Phong lẳng lặng nhìn chăm chú nhất cử nhất động của nam nhân dưới tàng cây, may mắn hắc y nhân chỉ ở dưới tàng cây bởi hồi một trận liền rời đi.

Nhưng ngay khi hắc y nhân rời đi thì lại có những người khác lục tục truy đuổi lại đây, một đám cầm đèn pin chiếu đến chiếu đi, nếu có người cầm đèn chiếu lên trên, sẽ nhìn thấy trên cây có một người đang ngồi.

Tựa hồ bọn họ đều đặt tiêu điểm ở dưới đất, nhất thời đều không nghĩ đến sẽ có người leo lên cây, kết quả Đường Phong may mắn né tránh nhóm người sờ tằm đầu tiên.

Đèn cùng tiếng người ở bốn phía xung quanh càng ngày xuất hiện càng thường xuyên, thoát nhìn bọn họ cũng biết một người không có khả năng chạy quá xa, nhóm người đuổi về trước không được bao lâu liền quay trở lại, giống như một cái lưới lớn càng thu càng chặt, nhóm người đang truy tìm càng lúc càng thu nhỏ phạm vi.

Đường Phong đánh giá từ lúc cậu gây chú ý cho người của Albert đến hiện tại, hẳn là đã qua nửa giờ.

Nửa giờ đối với bọn người Ivan mà nói, cũng gần đủ để đem người mang ra khỏi sơn động.

Thời gian dài ngồi một chỗ duy trì một tư thế duy nhất, tay chân Đường Phong có chút cứng ngắc, cậu hít sâu một hơi muốn giúp bản thân bảo trì thanh tĩnh, nhưng lập tức hút một ngụm khí lạnh, cổ họng đang cảm mạo có chút chịu không nổi, nam nhân vội vàng lấy tay bưng kín miệng, nhưng vẫn không nhịn được mà ho khan hai cái.

Liền âm thanh nhẹ như vậy, hắc y nhân vừa mới biến mất đột nhiên xuất hiện dưới tàng cây, người sau vừa ngẩng đầu vừa lúc chạm phải tầm mắt của Đường Phong, không biết vì sao, Đường Phong nở nụ cười, vẫn là bị phát hiện.

Đường Phong hướng hắc y vẫy vẫy tay xem như chào hỏi, hắc y tựa hồ có đôi chút sửng sốt, đại khái không nghĩ tới nam nhân này cứ nhiên lại leo lên cây, còn ở trên cây mà chào hỏi hắn.

Khóe môi ở dưới mặt nạ bảo hộ màu đen cong lên, Đường Phong này vẫn thú vị như vậy.

Lục tục có người chạy đến chỗ của hắc y, ngay sau đó tự nhiên là càng nhiều người phát hiện sự tồn tại của Đường Phong, người đến sau còn có người muốn leo lên cây.

“Không được leo lên!” Đường Phong hô to một tiếng, xoay người cởi giày ra ném tới người đang muốn leo lên cây, “Tránh ra!”

Để cho cậu trẻ con một lần đi.

Nam tử hắc y không nói gì, chỉ là quơ tay bảo những người khác đi đến trạm bên cạnh, trận thế này thoát nhìn có hơi long trọng, nhất là khi người ngồi trên cây cao nhìn xuống, người sẽ phát hiện rất nhiều người giống như kiến quay quanh bốn phía, một đám đều có ý đồ đem cậu mang đi.

“Không cần lộn xộn.” Nam nhân hắc y nói bốn chữ, thanh âm có chút khàn khàn, giống như cố ý đem thanh âm đè thấp.

Đường Phong đương nhiên sẽ không lộn xộn, mục đích của cậu là kéo dài thời gian cũng không phải tự tìm đường chết.

Không để cậu đợi lâu lắm, Albert từ trong đám người đi ra, khoảng cách bọn họ gặp nhau đã là vài tháng, khi tách ra cũng không khiến người cảm thấy tiếc nuối hay là tràn ngập hồi ức.

Giống như Lục Thiên Thần nói, Albert là một người điên, là một người mà không ai có thể hiểu được.

Thời gian dần trôi qua, Albert lẳng lặng nhìn nam nhân trên cây mà không hề nói gì, thời gian trầm mặc kéo dài khoảng năm phút, mỗi một giây đều khiến trong lòng Đường Phong thư giãn, năm phút có phải hay không càng thêm đủ thời gian cho bọn người Ivan cứu người hoặc là rời đi?

Cậu cũng không để ý Albert tiếp tục im lặng, nhưng rất nhanh bên ngoài liền có chút rối loạn, một ít người đem những chiếc nệm thật dày bao vây bốn phía của gốc cây, chỉ trong chốc lát, Đường Phong cảm thấy cho dù hiện tại cậu từ nơi này nhảy xuống phỏng chừng cũng chỉ hơi đau, tuyệt đối không bị ngã chết.

“Lại gặp mặt, phương thức mà chúng ta gặp mặt lúc này có vẻ phá lệ hí kịch.” Albert rốt cục mở miệng, thanh âm nam tính thuần hậu như trước mang theo cảnh âm bối kịch trên đài trộn lẫn hương vị hí kịch cổ điển.

“Tôi tuyệt không thích phương thức gặp mặt như vậy.” Một chiếc giày bị ném xuống, hiện tại một chân chỉ mang vớ ở trong gió lạnh không ngừng run lên, cả người cậu đều đang rét run.

Ngồi trên cây hứng gió một thời gian dài khiến cho đầu bắt đầu đau lên, cậu thiếu chút nữa đã quên bệnh sốt của cậu vẫn chưa tốt lắm.

Thật là một đêm mạo hiểm đầy kích thích.

“Trời rất lạnh, xuống đây đi.” Albert chậm rãi nói.

“Tôi biết, nhưng tôi không muốn đi xuống.” Có thể tha một phút liền tha một phút, Đường Phong hơi xê dịch vị trí để thân thể không quá mức cứng ngắc, trời biết hiện tại cậu có bao nhiêu buồn ngủ, tác dụng phụ đáng chết của thuốc cảm mạo lại bắt đầu phát tác.

“Cậu trở nên tùy hứng.” Lời này nghe như hai tình nhân đang tán tỉnh nhau, tuy rằng tình huống hiện tại nhìn như thế nào cũng không giống như đang tán tỉnh.

Albert tiếp tục nói: “Đường Phong, xuống đây đi, tôi đến là để cứu cậu rồi đi chỗ này.”

“cứu tôi?”

“Đúng.”

“Anh cùng bọn họ là một phe.” Cùng đối phương nói chuyện, bản thân càng dễ bảo trì thanh tĩnh, tuy rằng đề tài có chút nhảm chán.

Albert cũng không giống như Đường Phong tưởng tượng tiếp tục nói chuyện cùng cậu, nam nhân này đột nhiên cuốn tay áo lên, ở trong tầm mắt Đường Phong bắt đầu leo cây.

Không phải giống như cậu từng chút từng chút leo lên, tốc độ của Albert có thể nói như một đặc công.

Một lát sau, Albert đã đến được vị trí của Đường Phong, nam nhân hướng cậu vươn tay: “Cùng tôi đi xuống.”

“Tôi không nghĩ đi xuống.” Đường Phong nhìn Albert gần trong gang tấc, nam nhân này cùng với mấy tháng trước cơ hồ không có gì khác biệt.

Trong mắt dần đi một tia sáng, ngay lúc Đường Phong vừa nói xong, Albert đột nhiên buông hai tay hướng Đường Phong đánh tới, người sau nhất thời cảm thấy thân thể giống như cánh điều bay ra ngoài, nhất thời thiên toàn địa chuyển, chờ cậu phản ứng lại đây là chuyện gì xảy ra, người đã ngã lên tầng tầng nệm dày.

Không đợi cậu lấy lại tinh thần, Albert rơi xuống cùng cậu liền kéo cậu đứng dậy, thất tha thất thểu ngã vào trong ngực đối phương.

Cho dù Albert có lạnh lẽo như thế nào, hiện tại đối với Đường Phong bị gió thổi hơn nửa giờ mà nói cũng coi như là ấm áp.

“Ngã đau không?” Albert mỉm cười hỏi.

Đường Phong ngẩng đầu đưa mắt nhìn vị trí mình vừa ngồi, cười chua xót: “Tôi mệnh lớn, quãng không chết.”

“Chúng ta trở về.” Buông Đường Phong ra, Albert chỉ nắm tay cậu, cố ý nhẹ nhàng néo néo lòng bàn tay lạnh lẽo của cậu, “Nghe nói cậu vì điện ảnh tăng cân, tuy rằng công việc quan trọng, nhưng là cứ đập hư thân thể lung tung như vậy tôi cũng sẽ đau lòng.”

“Ha ha ha, bắt được hắc rồi a”, lão đầu trọc cười lớn đi tới, cũng không thèm liếc mắt nhìn Đường Phong một cái, liền nói với Albert, “Dựa theo ước định của chúng ta, không biết khi nào các hạ đem vàng đưa cho tôi?”

Albert không để ý đến tên trọc đầu kia, hắc y bên cạnh hắn bước lên trước lưu loát sạch sẽ từ trong ngực lấy ra súng bắn một phát vào đầu lão đại trọc đầu.

Dưới tác dụng của ống giảm thanh cơ hồ không hề có tiếng súng, nhưng một người vừa sống sờ sờ lại lập tức chết trước mặt Đường Phong, lần đầu tiên cậu nhìn đến cảnh này vẫn là có chút ăn không tiêu, Đường Phong theo bản năng nắm chặt tay Albert, đem đầu quay sang một bên.

“Hy vọng không dọa đến cậu.” Albert nhẹ giọng cười, đối với phản ứng của cậu không cho là đúng.

211. Chương 211 - Thỏa Mãn

Lão trọc đầu bị hắc y nhân tặng một viên đạn vào giữa mi tâm mà ngã xuống, nhóm thủ hạ của lão trọc đầu nhất thời kêu to muốn đem súng nhắm ngay Albert, đáng tiếc không chờ bọn họ ra tay, đã bị người Albert mang đến chế phục trước một bước.

Sự đối lập của lực lượng rời rạc và đội ngũ trải qua huấn luyện, lập tức hiện rõ.

“Thời tiết buổi tối rất lạnh, hơi không chú ý sẽ cảm mạo.” Albert giống như một kẻ ngoài cuộc cưỡi xuống áo khoác nhung của mình phủ lên người Đường Phong, nam nhân này lại nhéo nhéo lòng bàn tay đầy thịt của Đường Phong, nhẹ giọng cười nói, “Nhìn cậu giống như món đồ chơi to lớn có lông nhung của con gái tôi.”

“Này tính là khích lệ sao?” Đường Phong cười khổ nhẹ nhàng lôi kéo áo khoác của Albert, ít nhất từ hiện tại đến xem, Albert vẫn cư xử thật bình thường.

Phụ cận có xe chạy đến, Albert mang theo cậu cùng nhau ngồi lên, ngay lúc cửa xe đóng lại, Đường Phong nghe được một trận tiếng súng vang lên từ khu rừng phía sau, thanh âm kia tới quá mức đột ngột, làm cho Đường Phong hoảng sợ.

“Chúng ta trở về đi.” Albert dựa sát vào thay nam nhân sửa lại cổ áo, tay ôm eo Đường Phong, xe phát động đứng lên dần dần rời xa cánh rừng tràn ngập tiếng súng kia.

Không có gì đồng tình hoặc cảm khái, Đường Phong chỉ khe khẽ thở dài, hy vọng bọn người Ivan đã rời đi.

Sự tình cũng giống như cậu mong đợi, khi bọn cậu trở lại căn biệt thự của lão trọc đầu thì hai chiếc trực thăng đã không còn, không chỉ như thế, tựa hồ còn có một chiếc trực thăng va chạm gì đó ở trong rừng, một ít người cầm súng chạy tới xem xét có chuyện gì xảy ra.

Từng đợt khói đen từ trong cánh rừng không ngừng bốc lên, thoát nhìn như là vừa mới va chạm không bao lâu.

Có thuộc hạ đến báo cáo cho Albert, con tin bị giam giữ trong sơn động cùng hai chiếc trực thăng của lão đầu trọc đều không thấy, mà chiếc trực thăng Albert ngồi để đến đây đã bị người đụng vào, hiện tại nếu bọn họ muốn đi ra ngoài hoặc là ngồi xe, hoặc là chờ đợi người khác mang trực thăng lại đây.

Albert cũng không vội vã rời đi, hắn nói hai ba câu mệnh lệnh thuộc hạ gọi thêm một chiếc trực thăng lại đây, sau đó liền mang Đường Phong vào nhà.

Tiểu Ác Ma chỉ mang Tiểu Vũ cùng chuyên viên hóa trang đi, những người khác đều còn ở trong phòng, khi bọn cậu đi tới thì tất cả mọi người đều quỳ trên mặt đất hai tay đặt ở sau đầu, một đám thuộc hạ của Albert đang giơ súng nhắm ngay đầu bọn họ, trong đó cũng bao gồm cô gái tóc vàng từng bưng thịt nướng cho Đường Phong.

“Bọn họ chỉ là người vô tội, đem bọn họ thả đi.” Đường Phong kéo lại cánh tay Albert, nghĩ đến hành động bắn chết lão đầu trọc cùng những người khác bắn chết khi ở trong rừng, cậu tin tưởng nam nhân này cũng sẽ đem tất cả mọi người trong phòng này ném vào địa ngục, không có chuyện gì mà Albert không làm được.

Albert kéo Đường Phong đi thẳng lên lầu, hắn vừa đi vừa chậm rãi nói: “Bọn họ có người là vừa mới đến, có người đã ở lại rất nhiều năm, sau khi bọn họ rời đi có lẽ sẽ không thích ứng với thế giới bên ngoài, thậm chí cũng không biết phải đi về nơi nào.”

“Đó là lựa chọn của bọn họ, không phải là vấn đề mà chúng ta cần lo lắng” Đường Phong lại lặp lại một lần, “Thả bọn họ rời đi đi, Albert.”

“Đây là yêu cầu của cậu sao?” Nam nhân dừng chân.

“Tôi khẩn cầu anh.”

“Cậu biết rõ, tôi không có cách nào cự tuyệt khẩn cầu chân thành tha thiết như vậy của cậu, nhất là khi trong mắt cậu có sự lo lắng cho sinh mệnh của người khác.” Vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má của Đường Phong, Albert quay đầu đối người bên dưới một câu, “Thả bọn họ rời đi.”

Albert cũng không nói bất cứ chuyện gì liên quan đến việc trực thăng bị cháy, cũng không có cùng Đường Phong nhắc tới những con tin đó là được ai cứu đi, chỉ mang theo cậu vào trong một căn phòng sạch sẽ.

Căn phòng khá ngăn nắp sạch sẽ, cửa sổ không có hàn thiết, trong phòng cũng không phải chỉ có một chiếc giường vô cùng đơn giản, phong cách tổng thể thiên hướng về phong cách Châu Âu, có thể khẳng định phòng ở này không phải dùng để giam giữ người.

Đường Phong ngồi ở bên giường, nhìn Albert đứng ở quầy bên cạnh lấy ly rót rượu đột nhiên không biết phải mở miệng nói chuyện như thế nào.

“Tôi đột nhiên cảm thấy bản thân thực may mắn.” Có chút mệt mỏi, cậu co rút lại hai chân tựa người vào đầu giường, lúc ở trên cây cậu đã ném đi một chiếc giày, sau đó cũng ném đi chiếc giày khác, không có mang giày liền cùng trở về với Albert.

Hai tay đưa vào trong chăn nắm lấy hai bàn chân trần lạnh băng của mình, Đường Phong nói với Albert: “Cũng cho tôi một ly rượu đi.” Cậu cần làm nóng người.

“Không sợ hãi?” Albert đem một ly rượu đưa cho Đường Phong, cũng không có lập tức leo lên giường, chỉ là ngồi bên giường cách chăn bưng kín hai chân của nam nhân.

Đường Phong lắc đầu, có thể là do đã chết qua một lần, lần đầu tiên nhìn thấy có người chết trước mặt mình trừ bỏ có chút khiếp sợ ban đầu thì cũng không có quá nhiều cảm nhận tiêu cực nào khác, chậm rãi, liền khôi phục bình tĩnh.

“Tôi phải thư giãn.” Ngẩng đầu lên uống một hớp rượu lớn, chất lỏng thuận theo yết hầu chảy xuôi vào trong dạ dày mang đến một chút kích thích, sau đó nhiệt độ từ dạ dày bắt đầu lan tràn đến tứ chi.

“May mắn, vì sao lại nói như vậy?” Albert hỏi.

“Albert, vì sao anh lại đến đây, trả lời câu hỏi của tôi trước.” Đường Phong hỏi ngược lại.

Tay phải thuận theo mắt cá chân mà nhẹ nhàng vuốt ve hướng lên trên cho đến khi chạm đến một bàn tay của Đường Phong, Albert cúi đầu như một kỵ sĩ hôn lên mu bàn tay của Đường Phong: “Bảo vệ cậu là trách nhiệm của tôi.”

“Cho nên các anh đều là tới cứu tôi.” Đường Phong cười ra tiếng, mặc kệ là Lục Thiên Thần hay Charles, hoặc là Albert tràn ngập sự không xác định trước mặt, bọn họ đến nơi này đều là vì cậu.

Không cảm động là không có khả năng, không vui vẻ càng không có khả năng, chỉ như vậy cũng đã có chút thỏa mãn.

Tuy rằng trước đây ba nam nhân này mang đến cho cậu không ít phiền toái, mà nếu không có ba người này, hiện tại cậu sẽ không thể bình yên vô sự ngồi ở đây, mà bọn người Tiểu Vũ cũng sẽ không an toàn rời đi cánh rừng nguy hiểm kia.

“Cho nên tôi cảm thấy thực may mắn.”

“Tôi càng ngày càng không hiểu cậu.” Albert hơi nghiêng người đến gần nam nhân thêm một chút, lực độ nắm bàn tay Đường Phong dần tăng lên, khiến cho Đường Phong cảm thấy một ít đau đớn.

Ngẩng đầu nhìn nam nhân tóc vàng mắt xanh trước mặt, tầm mắt Đường Phong dừng ở trên đôi mắt xanh biếc của Albert, vẻ đẹp bán trong suốt có chút giống phỉ thúy, sáng bóng ánh nhuận vô cùng xinh đẹp, nhưng lại lộ ra cảm giác lạnh lẽo.

“Anh không cần phải hiểu tôi.”

Giống như tôi cũng không hiểu anh vậy.

Đột nhiên gần như ngay lập tức, nửa thân người của Albert đều đặt trên người Đường Phong, hai chóp mũi cơ hồ sắp chạm vào nhau, khuôn mặt đột nhiên phóng đại khiến người bên dưới không nhìn được mà hơi chớp chớp mắt.

Một cỗ hương vị ái muội nhanh chóng phủ khắp căn phòng, ngọn gió rét lạnh bên ngoài không hề thổi vào bên trong dù chỉ một chút.

Từ sau lần đầu tiên Albert giao hoát muốn cậu, Đường Phong tin tưởng người điên trong miệng kẻ khác này có thể làm ra bất cứ chuyện gì, cậu biết hiện tại mình không nên suy nghĩ vẩn vơ, nhưng cậu nhìn không được, cho nên cậu mở miệng hỏi.

“Nghe nói anh ở trên giường thực biến thái, từng đem người chơi đùa đến tàn a.” Đây là do Ivan hoặc Tiểu Ác Ma nói, Đường Phong nhớ không rõ, nhưng cậu lại nhớ kỹ nội dung.

Nhớ lại lần thân mật kia cùng Albert, trừ bỏ đối phương tiến công có chút hung mãnh thì Đường Phong cũng không có phát hiện người này có chỗ nào biến thái.

Albert nhú mày, hơi kéo ra khoảng cách giữa hân và Đường Phong, một tay đưa vào chăn, vén lên góc áo của nam nhân sau đó chạm vào eo của Đường Phong.

Hắn mỉm cười chậm rãi hỏi: “Ai nói như vậy với cậu?”

“Tôi nghe đồn như vậy.” Bị Albert làm cho có chút ngứa, Đường Phong cầm lấy bàn tay không an phận của đối phương, “Anh xác định là muốn làm? Với bộ dáng hiện tại của tôi?”

“Giống món đồ chơi có lông nhung của con gái tôi.” Khó được lộ ra tươi cười có vài phần ảm áp, Albert nhẹ nhàng liếm liếm vành tai của nam nhân.

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi.” Người dẫn bị đặt xuống dưới, Đường Phong không thể không cảm khái, những người này đối đến điên rồi sao, ngay cả khi cậu đã tăng căn cũng không buông tha.

“Ngẫu nhiên, chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.” Đáp án khiến người một chút cũng không an tâm.

Nhưng Albert rất nhanh đã bổ sung: “Tôi biết cậu không thích, cho nên không cần suy nghĩ về việc này, bởi vì chúng nó cùng cậu không có vấn đề gì, ở cùng một chỗ với tôi không cần có gánh nặng, tôi hy vọng cậu có thể cảm thấy hết thấy đều là một loại hưởng thụ vô cùng tốt đẹp.”

Không ngừng nhẹ vỗ về cánh tay nam nhân, Albert nhanh chóng hôn đối phương, tại lúc hôn môi triển miên mang theo vài phần nghiên cứu mà giải khai quần áo của nhau.

Mặc kệ Đường Phong nói cái gì, chuyện mà Albert muốn làm liền nhất định sẽ đi làm.

Tỷ như hiện tại, Albert dùng miệng ngăn chặn cái miệng thích giảng đạo lý lớn của nam nhân, hiện tại hắn thậm chí đem nam nhân dưới thân hoàn toàn biến thành lửa nóng.

Cái gì là xúc động?

Đây là xúc động.

Mặc kệ đối phương béo hay gầy, ngay ánh mắt đầu tiên nhìn thấy chỉ còn lại một loại xúc động nguyên thủy nhất, loại xúc động này có thể kéo dài trong bao lâu?

Đây không phải là vấn đề mà Albert cần suy xét.

Hắn thích nhìn bộ dạng mất đi khống chế của Đường Phong, thích nghe đối phương vì đau đớn hoặc là sung sướng mà phát ra thanh âm rất nhỏ phát ra từ sâu trong yết hầu, cùng nam nhân này hưởng thụ cho đến khi sa đọa.

Hắn thích nhìn cậu tận tình sa đọa, thỏa mãn trong nháy mắt kia, cùng nhau, hắn cũng thỏa mãn.

212. Chương 212 - Về Nước

Trong căn phòng chầy xuôi ngọn đèn mờ nhạt ngẫu nhiên phát ra vài tiếng rên rỉ đầy áp lực, có một chút triển miên, cũng có chút lay động sự mỉa mai hoặc của bóng đêm.

Ngón tay gắt gao bắt lấy vai nam nhân, thân thể Đường Phong đột nhiên giật lên một cái, ngay sau đó liền cảm giác được một dòng nước cực nóng nổ tung trong thân thể của mình.

“Ngô” Albert hét lớn một tiếng, sau một cú thúc mạnh liền nằm sấp trên người Đường Phong mà thở phì phò, hẩn lảng lạng nhìn người đang hơi giương miệng nhắm mắt nghỉ ngơi dưới thân, cho dù hiện tại Đường Phong tăng cân hơn mười kg nhưng ngũ quan của nam nhân này vẫn rõ ràng như trước.

Cũng có thể là hảo cảm của hẩn đối Đường Phong đã đè ép hết thấy tình cảm phản đối, thế cho nên hiện tại cũng sẽ cảm thấy người này vẫn tràn ngập lực lượng như cũ.

Cúi đầu nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn trên cái trán bị bao trùm bởi một tầng mồ hôi mỏng của nam nhân, Albert đột nhiên trở nên giống như một đứa trẻ nghịch ngợm không ngừng liếm hôn chóp mũi cùng hai má của nam nhân.

Người như vậy thực sự sẽ có một mặt biến thái khi ở trên giường sao? Mặc kệ thế nào, Đường Phong vẫn là tuyệt đối không muốn trải nghiệm đến.

“Tôi bị cảm.” Đường Phong đột nhiên nhớ đến một việc.

Đáp lại cậu là Albert bá đạo hôn, sau hôn môi triển miên cũng dẫn theo chút hương vị biếng nhác, không ngừng dâng tràn khiến người lâm vào trong chiếc lưới lớn tràn đầy mật đường, toàn thân dính dấp đồng thời lại tràn đầy ngọt ngào.

Không thích cảm giác toàn thân dính dấp mùi mồ hôi, Đường Phong nhanh chóng một mình đi vào trong phòng tắm tắm rửa, nước ấm bao vây bốn phía thân thể yên tĩnh bất động, hai tay vẩy nhẹ nước lên mặt, cậu hít sâu một hơi.

Vách tường bên cạnh là một chiếc gương bóng loáng, cậu tùy tiện lau đi lớp sương trắng phủ trên bề mặt, nam nhân trong gương đang nhìn cậu, trong mắt có một ít nghi hoặc không rõ ràng.

Từ sau khi sống lại cậu liền nói cho chính mình, muốn sống thật tốt, sống thật đẹp, đi hưởng thụ cuộc sống, mạo hiểm một chút cũng không sao, cho nên ngay từ đầu khi cậu gặp phải bất cứ vấn đề phiền toái gì đều dùng thái độ lạc quan để đối mặt, chưa bao giờ làm bản thân rơi vào ngõ cụt.

Nhưng là bây giờ cậu có chút mê mang.

Ngay từ đầu khuất phục Charles là bất đắc dĩ, sau lại có Lục Thiên Thần, hiện tại là Albert, tuy nói có một ít nhân tố phức tạp bên trong, nhưng sự thật là từ trong những tiếp xúc thân mật lẫn nhau cậu cảm giác được vui thích.

Giống như giữa cậu và Albert khi nãy, dù ban đầu cậu đối Albert không có ấn tượng tốt, nhưng theo sự tiếp xúc và hiểu biết lẫn nhau, cùng với đối phương nhanh chóng tiến công tiếp xúc về thân thể, chạm rãi khiến họ không có biện pháp đem đối phương thành người qua đường mà đối đãi.

Tùy tiện tắm rửa hơn mười phút Đường Phong liền đi ra, Albert không có đi phòng tắm khác, đợi Đường Phong đi ra hẩn mới lại đi vào.

Tại loại chuyện này, Albert không dính người như Charles, cũng không ôn nhu như Lục Thiên Thần, luôn không có quá nhiều lời nói nhu tình, cũng sẽ không có quá nhiều sẵn sàng đầy đủ.

Nhưng loại cảm giác này kỳ thật cũng không sai, là nam nhân đối với việc dính lẫn nhau thì làm thân thể độc lập tựa hồ càng thoải mái hơn, đôi lúc cũng không cần quá nhiều ôn nhu, có lẽ là do Albert không có lời nói ngon ngọt lại có hành động trực tiếp đầy chuẩn mực khiến cho cậu cùng cái tên có biệt danh kẻ điên này ở chung có một loại cảm giác tên là thả lỏng.

Không phải ý chỉ ở cùng Lục Thiên Thần cùng Charles sẽ không thả lỏng, chỉ là cảm thấy càng thêm tự tại tại mà thôi.

Mặc áo ngủ ấm áp làm từ vải nhung, Đường Phong để chân trần đứng cạnh cửa sổ, trong phòng thực ấm áp, cho dù không mang dép lê cũng sẽ không cảm thấy lạnh, cậu vươn tay kéo màn che cửa sổ ra, ngoài ý muốn chạm phải tầm mắt của một nam nhân ngoài cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ có một ban công nhỏ, một nam nhân tóc đen áo đen giống như bóng ma lảng lảng dựa người vào góc hẻo lánh của ban công, điều này có thể che dấu hành tung của hắn rất tốt, nhưng nếu mở cửa sổ ra liền có thể liếc mắt liền thấy, cũng có thể là đối phương căn bản không nghĩ sẽ che lấp bản thân.

“Lục Thiên Thần...” Đường Phong lập tức mở ra cửa sổ, một cơn gió lạnh nhanh chóng thổi vào, thổi trúng khiến người rùng mình.

Nam nhân đã ở bên ngoài được bao lâu, đã nhìn thấy hoặc nghe thấy được gì?

“Đi thôi.” Đứng dậy ra khỏi góc khuất, Lục Thiên Thần hướng Đường Phong vươn tay, khuôn mặt lạnh lùng dính một tầng sương đêm, có vẻ càng thêm cứng rắn.

Cậu hắn là nên lập tức vươn tay, thế nhưng Đường Phong phát hiện bản thân cư nhiên có một tia chần chờ, vì sao cậu lại chần chờ?

Đây là đều không nên có.

Quay đầu nhìn thoáng qua phòng tắm im lìm, Đường Phong vẫn là nắm lấy tay Lục Thiên Thần, xoay người lướt qua cửa sổ, cùng Lục Thiên Thần nhảy khỏi ban công, may mắn đây chỉ là lầu hai, hơn nữa bên dưới là mặt cỏ.

Tuy rằng phần lớn đã héo rũ, nhưng so với mặt đất cứng rắn vẫn tốt hơn.

Khiến người kinh ngạc là tất cả thủ vệ bên dưới đều vẫn đứng yên không nhúc nhích, giống như những bức tượng điêu khắc, lúc bọn hắn đi qua cũng không hề có phản ứng gì.

Nhìn kỹ thì sẽ phát hiện những người này đều dựa vào vách tường, dưới ngọn đèn mỏng manh mơ hồ có thể nhìn thấy một tia ánh bạc, là ngân tuyến sao?

Đường Phong không kịp hỏi cái gì, Lục Thiên Thần đã nhanh chóng mang cậu rời khỏi biệt thự, khi bọn hắn đi khỏi biệt thự một khoảng, Đường Phong đột nhiên cảm thấy sau lưng có một đạo tầm mắt, cậu quay đầu liếc nhìn một cái, Albert đứng ở bên cửa sổ rộng mở nhìn cậu, khi ánh mắt hai người chạm nhau, Albert mỉm cười hướng cậu phát phát tay.

Tuy rằng không thấy đối phương nói gì, nhưng Đường Phong cảm thấy Albert là đang cùng cậu nói hẹn gặp lại, còn có thể gặp lại sao?

Hít một hơi, Đường Phong nhìn bóng lưng Lục Thiên Thần đang nắm tay cậu kéo đi về phía trước.

“Anh thấy được hết?” Cậu hỏi.

“Vốn muốn đi vào, nhưng từ bên ngoài nhìn vào tựa hồ cậu cũng không quá để ý khi ở cùng một chỗ với Albert, cho nên tôi không đi vào.” Thản nhiên nói xong, nghe không ra vui buồn.

“Tôi nghe Ivan nói, anh cùng Charles đã có quyết định.” Chân trần dẫm trên đất có chút đau, Đường Phong chỉ có thể cầu nguyện đừng có sâu bọ cắn cậu.

Sở dĩ không đề cập đến Tiểu Ác Ma là do Đường Phong sợ Lục Thiên Thần trách cứ Tiểu Ác Ma lắm miệng, nếu nói là Ivan sẽ không sao, dù sao có liên quan với Ivan là Charles.

“Àn.” Một chữ này nghe lên có một chút hàm xúc bất đắc dĩ.

Đường Phong không thêm nhắc lại, đối với Lục Thiên Thần chỉ cần nhìn thấy nghe được không cần giải thích, cũng không tất yếu phải giải thích.

Có quyết định cũng tốt, so với kéo dài càng thêm tốt đẹp.

Đi đến một chỗ không xa liền thấy một chiếc trực thăng đậu trên bãi đất trống, Charles mang theo kính nhìn ban đêm đang cùng bọn họ vẫy vẫy tay.

Đường Phong lên trực thăng không được bao lâu liền ngủ, bên tai vang lên thanh âm ông ông đều đều của cánh quạt cho đến khi ngủ lúc nào cũng không biết, chờ đến lúc cậu tỉnh lại đã hơn chín giờ.

Khi cậu đứng bên cửa sổ nhìn những tòa cao ốc của thành thị, cậu có loại cảm giác mình vừa xuyên việt, một khắc trước vẫn là rừng già tràn ngập nguy hiểm, hiện tại đã là đô thị hiện đại.

“Cuộc sống của mình thật sự là cực kỳ phấn khích!” Ngay cả bản thân cậu cũng không nhận được mà cảm thán một tiếng.

Ngay buổi chiều cùng ngày, Đường Phong thuận lợi gặp lại mọi người của tổ ekip, tất cả mọi người đều an toàn trở lại, cho dù ở giữa có chịu chút kinh hách, cũng may đều đã bình an vô sự.

Sau khi trải qua chiết khúc ở rừng rậm, tình cảm của mọi người ở đoàn làm phim lập tức tăng lên một bậc, mỗi người nhìn nhau đều có một loại cảm giác thân thiết khó tả, dù sau đây là đồng bạn cùng nhau trải qua nguy hiểm trùng trùng.

Nhất là nam diễn viên đóng vai Renault, nam diễn viên tự mình đi đến giải thích với Đường Phong, đối với việc ở rừng sâu suýt nói ra tên Đường Phong cảm thấy vô cùng áy náy và hối hận, hẳn vẫn lo lắng Đường Phong rồi đi sẽ không trở về nữa.

Ngày đó khi Ivan xuất hiện với thân phận cảnh sát quốc tế, tất cả mọi người đều khẩn cầu Ivan đi cứu Đường Phong, nếu không phải Ivan nói Đường Phong đã an toàn, phỏng chừng bọn họ cũng sẽ không dễ dàng chịu rời đi.

Người cảm động không chỉ có nam diễn viên còn có Đường Phong, đối với sự trả giá của mình có được sự khẳng định của người khác cậu cảm thấy rất thỏa mãn.

Nhìn nhau cười, sau khi bắt tay chính là bạn bè đã cùng chung hoạn nạn.

Chuyện này được quy thành sự kiện bắt cóc được tiến hành bởi phần tử khủng bố Nam Á, mà Ivan xuất hiện trước giới truyền thông bằng danh xưng đại anh hùng, bởi vì thân phận của Ivan là đội trưởng đội cảnh sát quốc tế nước Anh, cùng với nhân tố đám người Đường Phong là phần tử của giới giải trí, chuyện này nhanh chóng được tuyên truyền rộng rãi khắp các phương tiện truyền thông.

Có thể nói một bộ [Ác ma đường mòn] không khiến Đường Phong có được chú ý, một sự kiện bắt cóc lại đem tất cả tầm mắt mọi người tập trung lại.

Hiện tại nằm ở trong nhà, Đường Phong tùy tiện mở ra một tin trong nước đều có thể nhìn thấy tiêu đề liên quan đến cậu: Ảnh đế Venice Đường Phong – Kí sự kinh hồn nơi rừng sâu!

Ảnh đế Đường Phong, diễn được điện ảnh, đánh được phần tử vũ trang.

Khi cậu nhận giải Ảnh đế lúc trước vốn không có mấy nhà truyền thông đưa tin, lúc này lại không biết có chuyện gì xảy ra, từ sau khi cậu từ Hongkong đổi máy bay về nước tu dưỡng, tùy tiện lật một tờ báo liền có thể nhìn thấy tên của cậu, hơn nữa chiều hướng phát triển của dư luận cũng đã có chút thay đổi.

Không, phải nói là thay đổi vô cùng rõ ràng.

Những tờ báo chí tạp chí không chỉ đem việc cậu tăng cân vì đóng phim ở phim mới [Kẻ giết ma], không phải nói cậu biến dạng khó coi, mà là sự chuyên nghiệp mà tất cả diễn viên trong nước đều cần đi học tập, ngoài ra còn có không ít thành viên của đoàn làm phim đưa ra bằng chứng, sự tích anh hùng của Đường Phong về việc là người thứ nhất đứng ra chống lại phần tử khủng bố để bảo vệ các cô gái.

213. Chương 213 - Kết Cục Của Kẻ Giết Ma

Kết cục của [Kẻ giết ma]

Cứ như vậy kết thúc, bọn người Renault cuối cùng cũng bắt được Hắc Y về quy án, chỉ là khi bọn hắn tìm thấy chỉ là có thi thể của Hắc Y, khi bọn họ ở trên nóc nhà vây quanh Hắc Y, nam tử kia đã lộ ra một cái tươi cười sáng lạn, mở ra hai tay giống như muốn lao tới Thiên Đường ngã xuống.

Giống như một mảnh giấy đen, bị gió phá tan thành từng mảnh.

Theo sự chấm dứt của án tử, Bạch Y cũng về với cuộc sống thuộc về chính hắn, không hề có ai hoài nghi người mập mập xấu xí thoát nhìn có chút ngơ ngác ngây ngốc này, tuy rằng Renault rất muốn đi tìm Bạch Y nói chuyện một chút, chỉ là do bận rộn xử lý án tử mà không tách ra được thời gian, hắn muốn dàn xếp hết mọi chuyện xong rồi mới đi tìm Bạch Y.

Tri hoãn lần này thế nhưng dài đến hai tháng, trong lúc kết án có đồng sự đã phát hiện một ít manh mối khác, tỷ như từ trong một chiếc hộp sắt tìm thấy một bản nhật ký của Hắc Y.

Khi Renault mở ra nhật ký của Hắc Y, hắn phát hiện một ít bí mật mà cho tới bọn họ chưa bao giờ cảm thấy, càng không có phát hiện.

Động cơ gây án của Bạch Y, thế nhưng thật sự đều là vì Bạch Y, mà tất cả đáp án, đều nằm trong quyển sách nhỏ bé cũ kỹ rách nát này.

Xem xong nhật ký của Hắc Y, trước tiên Renault liền lái xe đi đến căn phòng mà Bạch Y ở, căn phòng trống trơn một người cũng không có, nghe hàng xóm nói từ tháng trước nơi này đã không có người ở, người Đông Phương thích mặc quần áo trắng kia đã mang theo người bà thu dưỡng hắn cùng nhau rời đi.

Đi nơi nào? Không ai biết.

Người đi nhà trống, Renault đứng bên cạnh cửa sổ sững sờ từng trận, trong tay hắn còn gắt gao nắm chặt bản nhật ký bị tàn phá không chịu nổi của Hắc Y.

Ngày thứ nhất:

Tóc cùng mắt của hắn không giống như chúng ta, là màu đen, bọn họ nói hắn là người Phương Đông, hắn rất được, giống một con búp bê, tôi thích hắn.

Ngày thứ hai:

Đau quá, nơi nơi đều đau, thật sợ.

Bạch Y nói cho tôi biết không cần sợ đau, hắn sẽ bảo vệ tôi, tôi tin tưởng hắn, hắn nói chỉ cần ăn béo, trở nên khó coi, liền sẽ không có người làm đau tôi.

Ngày thứ ba:

Có người muốn mang tôi đi, tôi không muốn đi, Bạch Y đánh tôi, nói tôi ngu ngốc.

Tôi sẽ nghe lời hắn rời đi, cùng những kẻ có tiền đó ở cùng một chỗ, sau đó ở tương lai sẽ mang Bạch Y đi, tôi muốn ở cùng Bạch Y cả đời.

...

Hung thủ hại người có liên hệ gì với Bạch Y? Theo những gì được miêu tả trong nhật ký, Bạch Y không nên là một người vụng về có vấn đề về tinh thần, Bạch Y cũng không có bệnh, chỉ là vì tránh đi khả năng bị thương tổn trong cô nhi viện mà đem mình làm xấu đi.

Có rất nhiều nghi vấn, Renault cũng không tìm thấy Bạch Y.

Trong nhiều tháng sau, Renault từng đi xung quanh hỏi thăm tin tức về Bạch Y, nhưng người phương Đông mang theo một người già kia lại giống như chưa từng có ở nhân gian mà biến mất không để lại chút vết tích, để lại cho Renault một tiếc nuối vĩnh viễn.

Khung cảnh cuối cùng trên màn ảnh, một người già với mái tóc trắng xóa ngồi trên xích đu phơi nắng, bên cạnh có một người trẻ tuổi mặc quần áo màu trắng dùng những ngón tay thon dài sạch sẽ của hắn bện một ít trò chơi, đã không còn mập mạp cùng xấu xí, khi màn ảnh di chuyển từ ngực của nam nhân hướng dần lên trên, người trong rạp chiếu phim có thể nhìn thấy một Bạch Y trẻ tuổi có hình thể bình thường.

“Bà nội, vài ngày nữa chúng ta đi Anh đi.” Cùng với tiếng nói êm tai giàu từ tính của người trẻ tuổi, nam nhân trong màn ảnh đem một con châu chấu vừa được bện xong đặt lên trên đầu gối của bà lão.

Một màn cuối cùng, màn ảnh nhắm ngay khuôn mặt của người trẻ tuổi, khuôn mặt góc cạnh mà tinh xảo ở trên màn hình lớn lộ ra vẻ đẹp cổ điển của Phương Đông thần bí, khi khó môi cong lên thì ánh mắt lại lưu chuyển một tầng sáng tối nghĩa, khiến cho người ta có thể phảng phất từ trên người Thiên Sứ thấy được một ma quỷ tà ác được dấu diếm dưới ánh mặt trời.

Khi trên màn ảnh xuất hiện một Đường Phong sau khi hoàn toàn giảm cân, trong rạp chiếu phim có hồ bệch phát một trận thanh âm hút khí lạnh cùng tiếng kinh hô của mọi người, trừ bỏ vài người xem cá biệt đã biết Đường Phong từ sớm, phần lớn người lần đầu tiên xem phim, lần đầu tiên biết Đường Phong đều bị Bạch Y trước sau như hai người trong phim dọa đến.

Khi người xem nhìn đến Đường Phong cố ý làm xấu đi đại khái cũng sẽ không nghĩ đến, ở đoạn cuối phim nam nhân lại có một mặt anh tuấn mê người đến vậy, khó trách trong phim Hắc Y nguyện ý trở thành binh sĩ trong tay Bạch Y, cho dù đến cuối cùng chết đi cũng là cam tâm tình nguyện không một chút do dự hay hối hận.

Bề ngoài nhìn như vô hại lại cất dấu nội tâm của ác ma, Đường Phong thành công hấp dẫn một nhân vật điện ảnh khiến người xem khắc sâu ấn tượng, Bạch Y trong phim luôn nói những lời lung tung lộn xộn, nhưng cẩn thận nghe lại sẽ phát hiện phần lớn đều lộ ra ám chỉ cùng với loại cảm giác ưu việc tự cho là đúng của người thông minh.

Một kẻ giết người biến thái không giống với những kẻ khác trong những bộ phim khác trong quá khứ, Bạch Y thông minh, am hiểu nguy trạng đồng thời lại có vẻ chọc người triu mến, cho dù một màn cuối cùng lộ ra tươi cười cất chứa vài phần tà ác khiến người lạnh sống lưng. Nhưng đúng là do trước đó Đường Phong đã hấp dẫn một Bạch Y khiến người cảm thấy quá mức đau lòng, mới có thể khiến Bạch Y lộ ra tà ác ở kết cục có vẻ phá lệ rung động.

Không biết này có tính là phúc trong họa của tái ông mất ngựa hay không, người trong đoàn làm phim sau khi mạo hiểm một vòng trong rừng sâu Nam Á bị kinh hồn một phen, sau đó toàn thể đoàn làm phim nghỉ ngơi hơn nửa tháng mới bắt đầu quay tiếp.

Bởi vì phần lớn truyền thông trên thế giới đều truyền tin về sự kiện bất cóc của phần tử khủng bố này, đương nhiên, bản chế tác nho nhỏ [Kẻ giết ma] của bọn họ đã có được một trận tuyên truyền miễn phí có quy mô lớn.

Do nguyên nhân như vậy, ngay khi kết thúc quay phim nhà sản xuất đã phát bao lì xì cho tất cả mọi người, đại khái ý là an ủi tất cả thành viên suýt toi mạng của đoàn làm phim, hơn nữa cùng đem bộ phim ra công chiếu đầu tiên.

Lần công chiếu phim đầu tiên kết thúc, ngay khi trong rạp chiếu phim vang lên tràng vỗ tay như sấm, Đường Phong cùng những thành viên khác cùng bước lên hướng người xem cảm ơn, tràng vỗ tay kéo dài đến không mười lăm phút, sự khẳng định cùng nhiệt tình của người xem làm cho mấy cô gái ở tổ ekip nhất thời khóc lên.

Nghĩ tới sự cố gắng vất vả của mình không có uống phí, cũng nghĩ đến những điều đáng sợ đã trải qua, hết thấy trước mắt đều có vẻ thực trân quý.

Đường Phong cũng hơi hơi ươn ướt hốc mắt, đã thật lâu không được khán giả hoan hô nhiệt tình như vậy, thậm chí ngay cả lần đóng phim [Ác ma đường mòn] cũng không có được những tràng vỗ tay như sấm dậy bây giờ.

Tóm lại xem như đã thành công đi.

Cúi người, tập thể bọn họ nắm tay hướng người xem cảm ơn.

Thu hoạch không chỉ có những tràng vỗ tay cùng sự nhiệt tình của khán giả, còn có tình bạn cùng chung hoạn nạn cho dù trải qua việc gì cũng sẽ không thay đổi, bọn họ đứng ở nơi đây hôm nay, trong cuộc sống sau này đều sẽ là những người bạn tín nhiệm lẫn nhau nhất.

Đường Phong quay đầu cùng nam diễn viên đóng vai Renault cho nhau một nụ cười mỉm hiểu ý, giống như anh em tốt mà dùng sức vỗ vỗ lưng nhau.

Phim [Kẻ giết ma] chính thức phát hành, mặc dù nội dung có hơi chút bạo lực, nhưng trải qua một hồi xét duyệt chỉnh sửa sau vẫn được thông qua, nguyên nhân cứu chuộc là do Đường Phong trong lúc đối mặt phần tử khủng bố là người thứ nhất đứng dậy anh dũng tác chiến, khiến truyền thông có thể dùng chuyện này tuyên truyền khắp bốn phía, giống như Đường Phong là một anh hùng của thế giới.

Cậu không phải anh hùng, chỉ là một người bình thường ở tình huống nguy cấp làm ra phản ứng bình thường.

Chân chính cứu những con tin, kỳ thật cũng không phải cậu.

Tính ra cũng có thể là Charles cùng Lục Thiên Thần, đương nhiên Albert cũng có một chân đi.

Sau đó Đường Phong trở về thành phố S nghỉ ngơi một thời gian, chậm rãi điều chỉnh tâm tình cùng thân thể, bởi vì phần lớn phân cảnh đã quay xong, cậu cũng thuận tiện bắt đầu mỗi ngày chạy đến phòng tập thể thao giảm cân, hơn nữa tháng nghỉ ngơi cho cậu thời gian dư dả để giảm cân.

Trong lúc đó Charles cùng Lục Thiên Thần cũng có đến gặp cậu, ngẫu nhiên uống tách cà phê, Đường Phong tôn trọng lựa chọn của hai người kia, nếu không thể ở cùng một chỗ liền tách ra cũng tốt, miễn cho đến cuối sẽ có người thụ thương.

Cuộc sống dần khôi phục bình thường, nghe nói Charles một lần nữa cùng cảnh sát quốc tế Anh hợp tác, Ivan cũng bởi biểu hiện lúc hành động cứu con tin xuất sắc mà được thăng chức.

Lục Thiên Thần hiện tại chỉ là Boss của công ty quản lý của cậu, thời gian gặp mặt lúc bình thường đều là nói chuyện công việc, ngẫu nhiên quan tâm chút việc trong cuộc sống của nhau, bất quá Đường Phong phát hiện tần suất Tiểu Ác Ma xuất hiện trước mặt mình càng lúc càng thường xuyên.

Như là hiện tại, cậu vừa mới trở về khi hoàn thành tuyên truyền ở nước ngoài, vừa mở ra cửa phòng liền nhìn thấy một tên nhóc đang ngồi trên sofa của cậu vừa ăn khoai tây chiên vừa xem phim tình cảm Hàn Quốc, ngẫu nhiên còn lau lau nước mắt.

“Sao cậu lại ở chỗ này?” Tầm mắt của Đường Phong không có cách nào không rơi lên đồng rác rưởi đồ ăn vãi trên mặt đất, trời ạ, cậu thật muốn vung tay đem đồng rác đó thổi bay, nhưng ngay cả đầu gối cậu đều không thể đánh bay, sát thủ xếp hạng ba cũng không phải tên ăn chay.

“Tôi bị người đuổi giết a, chỉ có thể núp ở chỗ này của anh, uy, những thứ trong tủ lạnh của anh tôi đều ăn sạch rồi, đi siêu thị mua một chút a.” Người này còn nói một cách đương nhiên.

Vứt hành lý trên mặt đất, Đường Phong mỉm cười xắn tay áo đi hướng về phía Tiểu Ác Ma, một tay đem tên nhóc lôi dậy: “Cậu bị người đuổi giết chạy đến chỗ tôi, cậu là muốn hại chết tôi?”

“Là người dưới tay Albert a, dù sao tôi ở chỗ này của anh thì họ sẽ không ra tay, nếu không phải vì anh thì bọn họ cũng sẽ không đuổi giết tôi, tôi mặc kệ a, dù sao anh cũng phải nuôi tôi!” Còn ồn ào lên.

Đường Phong tạm dừng một giây, buông Tiểu Ác Ma ra, chỉ vào đống rác rưởi trên đất: “Ra hạn cho cậu trong vòng nửa giờ đem phòng này lau dọn sạch sẽ, bằng không tôi sẽ đi ra cửa sổ hô một tiếng, khiến cho sát thủ của Albert đi vào làm thịt cậu.”

“Anh dám?”

“Tôi dám.”

“...Tôi, tôi làm còn không được sao?”

214. Chương 214 - Lần Bán Vé Phim Đầu Tiên Của Phim

“Có lắm hay không a, thật sự xem tôi như nô lệ?” Tiểu Ác Ma lui thành một đoàn trên sô pha vừa cắn khoai tây chiên vừa hừ ca vừa thưởng thức di động trong tay, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng chặt, từ lúc Đường Phong đi vào tắm rửa đã hơn một giờ.

Điều này đối với người quen đánh nhanh thắng nhanh như Tiểu Ác Ma mà nói là một chuyện không thể hiểu cũng không thể lý giải, sao lại có nam nhân yêu tắm rửa như vậy a, mỗi ngày không có việc gì liền hướng phòng tắm chạy, không hảo hảo ngồi xem phim ở phòng khách, thế nào cũng phải ở trong phòng tắm vừa chà rửa vừa xem phim.

Quả nhiên là có sự khác biệt, không có cách nào hiểu được.

Biên tập xong tin nhắn, Tiểu Ác Ma ấn nút gửi đi, người nhận — lão đại.

Lão đại là ai, tự nhiên không cần nói thì ai cũng biết là ai.

“Đều là một đám muộn tao.” Cầm khái một câu Tiểu Ác Ma liền nhận mệnh đứng dậy dọn dọn bàn.

Cái tên họ Đường kia, hiện tại ở bên ngoài khen ngợi như anh hùng thế giới vì nước tranh quang, mặt ngoài thoạt nhìn rất dễ ở chung, tính cách cũng ôn ôn nhu nhu, trên thực tế chính là một Ác Ma nha!

Mỗi ngày Đường Phong đều bắt hần phải quét nhà, dọn rác, lau sàn, nếu ở nhà ăn cơm liền phụ trách nấu cơm, nếu không nấu cơm liền phụ trách gọi điện đặt cơm, đi siêu thị mua đồ...

Tóm lại tất cả những việc có thể làm đều ném cho hần, bản thân giống như đại lão gia cái gì cũng không muốn động, thật sự khiến Tiểu Ác Ma tức chết rồi.

Giống như hiện tại, hần còn phải ở lúc trước khi ai kia tắm xong phải rửa nho xong, bởi vì ai kia muốn đi ra liền có thể ăn nho!

“Rửa này, rửa chết người!” Miệng tuy rằng bất mãn nhưng Tiểu Ác Ma vẫn ngoan ngoãn đem nho rửa sạch.

Chờ hần đem nho rửa sạch đặt lên bàn, Đường Phong vừa vịn đi ra từ trong phòng ngủ còn đang cầm khăn lau tóc, bây giờ còn là mùa đông, cậu mặc áo ngủ màu trắng hai lớp, dép lê cũng là màu trắng, cả người giống như một món lễ vật lông xù được đóng gói xong chờ đợi được tổng xuất đi.

Rõ ràng là một đại nam nhân còn ăn mặc khả ái như vậy, khó coi! Tiểu Ác Ma âm thầm khinh thường Đường Phong một phen, tầm mắt lại vẫn dừng trên người nam nhân, ngô, sao đây, thoạt nhìn giống như một chú gấu lông xù Bắc Cực, gấu Bắc Cực phiên bản thon thả.

“Anh hần là nên viết ra một quyển sách, dạy những nữ nhân nghiệp dư làm sao để giảm béo, tôi nhìn thấy trên mạng có rất nhiều người đều đang hỏi anh làm sao để giảm béo, làm sao có thể giống như một khí cầu có thể lập tức béo lên, lại có thể lập tức gầy xuống.” Tiểu Ác Ma ở trong lòng tính toán nhỏ nhặt, nếu Đường Phong thật sự cho ra một quyển sách như vậy, khẳng định sẽ dễ bán, đến lúc đó người đề nghị là hần cũng có thể phân một chén canh mới đúng.

“Ăn ít vận động nhiều.” Đường Phong nói lời ít mà ý nhiều, đi tới sô pha bên cạnh ngồi xuống, ngắt lấy một trái nho ném vào trong miệng, “Ngày mai tôi muốn đi Mỹ, hôm sau là ngày chiếu phim chính thức ở Mỹ, có thể là một tuần không có ở nhà, cậu là muốn ở nơi này hay đi cùng tôi?”

“Thiết! Tôi đi cùng anh làm gì?”

“Có thể làm vệ sĩ của tôi.” Đường Phong nhìn nhìn Tiểu Ác Ma, tuy tên nhóc này có chút nhỏ con, tốt xấu gì cũng là sát thủ nổi tiếng, xen lẫn trong đám người Âu Mỹ to cao như ngựa có thể có tác dụng che dấu thân hình.

“Làm vệ sĩ của anh?” Khoa trương nhìn Đường Phong liếc mắt một cái, Tiểu Ác Ma bĩu môi, có chút khinh thường nói, “Hừ, tôi thế nhưng thực quý, anh mời nổi sao?”

Chậm rì rì ăn trái nho, Đường Phong mỉm cười nói: “Là tiền thuê nhà khi ở chỗ này của cậu.”

“Mỗi ngày tôi đều làm việc cực nhọc cho anh! Hết quét tước lại lại sàn còn lau bàn! Sao lại còn phải giao tiền thuê nhà a?” tiểu Ác Ma tức giận chỉ vào Đường Phong: “Tôi nói cho anh biết, anh không cần phải quá đáng như vậy!”

Không hề bị Tiểu Ác Ma đe dọa ảnh hưởng, Đường Phong tuyệt đối là đang trả thù việc Tiểu Ác Ma mắng cậu khi trước, liếc mắt nhìn Tiểu Ác Ma, thản nhiên nói: “Tiền thuê nhà của tôi cũng thực quý, không muốn trả? Vậy mời cậu dọn ra ngoài.”

“Vô nhân tính!”

“Cám ơn đã khích lệ.”

“Anh...anh da mặt dày!”

“Tiếp tục, tiền thuê nhà tăng gấp đôi.”

Tiểu Ác Ma ngoan ngoãn đem miệng ngậm lại, sách, hẳn đúng là gặp hạn, ai bảo hẳn bị sát thủ của Albert đui giết làm chi, ai bảo lão đại nhà bọn họ đột nhiên yêu chết nam nhân này làm gì.

Nói thì nói, thế nhưng mỗi lần hẳn trở về đều có thể nhìn thấy bộ dạng không chút tâm tình của Lục Thiên Thần, lão đại nhà bọn họ bình thường đã đủ lạnh lùng, hiện tại cả người lại giống như một cái tủ lạnh di động, đi chỗ nào liền đông lạnh chỗ đó, gió lạnh lưu lưu thổi, người bị thổi trúng đều cảm thấy tận thể đã đến.

Không biết nguyên nhân liền nghĩ chỗ nào xảy ra vấn đề, chọc lão đại mất hứng, chỉ có hẳn biết a, nguyên nhân khiến tâm trạng lão đại không tốt là cái gì.

Tiểu Ác Ma một lần nữa đem tầm mắt chuyển dời lên người Đường Phong, nam nhân này mở ti vi lên xem, ngẫu nhiên nhìn thấy tin tức hay liền cùng hẳn mới một câu, cười một cái.

Cùng người như vậy ở chung xác thực vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, giống như nước ấm nấu ếch, đến lúc người có cảm giác nguy hiểm thì mạng nhỏ đã không còn.

Có bộ phim công chiếu trước sau đó mới tham gia lễ điện ảnh, có phim tham gia lễ điện ảnh trước mới bắt đầu bán ra.

Giống như bộ [Ác ma đường mòn] mà Đường Phong từng tham gia chính là trước tham gia lễ điện ảnh sau đó mới bán cho các nước khác, ưu việt của phương pháp này là nếu như phim của người có giải thưởng, như vậy lễ điện ảnh sẽ tạo hội ứng làm tăng thêm rất nhiều người muốn mua, chỗ hỏng là nếu phim không tốt thường sẽ rất khó bán.

Người có tự tin đương nhiên sẽ lựa chọn tham gia lễ điện ảnh trước, nhưng bộ điện ảnh [Kẻ giết ma] lần này của Đường Phong dưới sự ảnh hưởng của rất nhiều nhân tố phức tạp đã dẫn đến tình trạng hiện tại công chiếu trước rồi mới tham gia sự bình phẩm ở lễ điện ảnh.

Lần đầu đưa ra phải thử tạo chút danh tiếng, trước mắt Mĩ xem như là trạm công khai chiếu phim đầu tiên, bởi vì đạo diễn cùng phần lớn nhân viên đến từ Mĩ, [Kẻ giết ma] coi như là một bộ điện ảnh Hollywood.

Thị trường điện ảnh lớn nhất là Mĩ, còn có ở hải ngoại, tỷ như Anh, Pháp cùng Nga.

Trước mắt Trung Quốc cũng là một thị trường lớn, nhưng bởi vì tỉ lệ chia ở Trung Quốc khá gắt gao, cho nên trên thực tế một bộ phim nước ngoài bán đứt đi thì phòng bán vé có thể được phân khoảng 30%, nếu như phòng bán vé là một triệu nhân dân tệ, thực tế chỉ lấy đến tay có ba trăm nghìn, còn phải khấu trừ các loại phí dụng tuyên truyền văng văng.

Nhưng ở Nga lại được chia cao hơn, đây là nguyên nhân vì sao rất nhiều diễn viên Hollywood sẽ đi Nga tuyên truyền cũng không đến Trung Quốc, phí tổn quá cao à tiền lời lại không đủ.

Một bộ phim Hollywood, từ lúc khởi quay sẽ cùng các diễn viên ký kết hợp đồng tuyên truyền, trong hợp đồng bình thường quy định một diễn viên phải tuyên truyền cho phim bao nhiêu lần, trong thời gian hữu hạn, phần lớn công ty điện ảnh sẽ lựa chọn khu có phòng bán vé cao.

Từ hiện tại đến xem, phần lớn thu vào của phòng bán vé vẫn là ở Bắc Mĩ.

Ngày ngày công chiếu đầu tiên, Đường Phong ngồi máy bay đi Mỹ, một tuần sau cũng sẽ chiếu phim ở Trung Quốc, trong thời gian này cậu đều sẽ ở tại Mỹ.

Tất cả nhân viên công tác đều chạy đến trong nhà của đạo diễn, kiểm chế sự hưng phấn cùng kích động trong nội tâm, mọi người tụ lại ăn mỗi uống bia, cùng nhau nói chuyện phiếm chờ đợi kết quả của phòng bán vé đầu tiên.

“Tôi thật sự rất khẩn trương.” Hít sâu một hơi, nam diễn viên sắm vai Renault cười ngửa đầu uống một hớp bia lớn, “Lần đầu nổi tiếng khiến tôi đối với phòng bán vé có sự chờ mong kì lạ, không bằng chúng ta cùng nhau đoán đi, phòng bán vé cuối cùng sẽ là bao nhiêu, thế nào?”

Đề nghị này lập tức được mọi người hưởng ứng.

Nam diễn viên hút sâu một hơi, do dự một lát rồi nói: “tôi đoán là ba trăm vạn.”

Không phải nhân dân tệ, đương nhiên là đôla.

Đối với một bộ điện ảnh thuộc loại chế tác nhỏ với phí tổn không đến năm trăm vạn đôla, dự đoán của nam diễn viên xem như khá lớn mật, phòng bán vé chỉ cần vượt qua một nghìn vạn đã xem như là kiếm lời.

Lần chiếu đầu tiên đương nhiên tiến hành vào lúc 0 giờ, bình thường chỉ có những fan trung thành mới nguyện ý đi rạp chiếu phim vào lúc mười hai giờ sáng, ba trăm vạn đã là một con số xuất sắc.

“Tôi phải cho mình thêm chút dầu, ba trăm năm mươi vạn!” Đạo diễn nói tiếp.

Ngay sau đó những người khác cũng lục tục đưa ra dự đoán của mình, có hai trăm năm mươi vạn, cũng có người lớn mật đoán bốn trăm vạn, cuối cùng đến lượt Đường Phong.

“Anh cảm thấy sẽ là bao nhiêu, Đường?” Trải qua cuộc mạo hiểm trong rừng sâu, Đường Phong nghiêm nhiên trở thành nhân vật trung tâm trong cảm nhận của mọi người.

“Tôi cảm thấy sẽ là tám trăm vạn.” Đây không phải là Đường Phong nói một cách tùy tiện, dù sao cậu cũng là một diễn viên có kinh nghiệm, có thể đại khái phỏng đoán ra số tiền mà bộ điện ảnh này sẽ kiếm được, chỉ cần mấy ngày nay tin tức không ngừng được báo chí oanh tạc giống như virus lây lan khiến không ít người biết đến sự tồn tại của bộ điện ảnh [Kẻ giết ma] này.

Có rất nhiều người sẽ bởi vậy mà đi vào rạp chiếu phim, con số đầu tiên của [Kẻ giết ma] nhất định sẽ không khó coi, tám trăm vạn đối với một bộ điện ảnh thuộc loại chế tác nhỏ mà nói quả thực chính là kỳ tích, bởi vậy lời Đường Phong vừa nói ra liền khiến nhiều người rất kinh ngạc.

Mười hai giờ sáng, tin tức tốt không ngừng được truyền đến.

Số liệu của phòng bán vé không ngừng đổi mới:

Ba mươi vạn

Đột phá một trăm vạn...

Bắt đầu có người hò hét: “Hai trăm vạn! Sắp vượt qua hai trăm vạn!”

Khi số liệu đột phá ba trăm vạn thì tất cả mọi người đều an tâm, lại đối mặt với những con số không ngừng nhảy lên, nam nữ trong phòng đều hưng phấn nhảy dựng lên.

Lần đầu công chiếu vào giờ Zero, có được con số khiến người phấn chấn: tám trăm ba mươi vạn.

215. Chương 215 - Thu Hoạch Tốt Đẹp

“Đau...Đau...” Ngực như bị đè nặng, nửa ngày Đường Phong mới trút được gánh nặng mà hít sâu một hơi, đầu lại đau đốn từng cơn như bị xe tăng cán qua, huyết thái dương lại không ngừng co giật.

Mắt vẫn nhắm chặt, Đường Phong khó chịu ở trên giường đem mình cuộn lại, đem qua bởi vì quá hưng phấn mà cùng bọn người đạo diễn uống không ít, sau đó là do Tiểu Vũ cùng Tiểu Ác Ma khiêng cậu trở về, chút ấn tượng này cậu vẫn còn nhớ, về phần sau đó, không nhớ gì cả.

“Uống nhiều như vậy đương nhiên sẽ bị đau đầu, dậy uống nước đi.” Một nam nhân dùng giọng Mỹ thuận khiết nói.

Vẫn chưa thấy rõ đối phương, Đường Phong đã vô thức nói: “Charles, lại đây đỡ tôi dậy.”

Nam nhân đi tới vươn tay đỡ Đường Phong dậy, thở dài nói: “Cậu làm ơn mở mắt nhìn xem tôi là ai, tuy rằng hiện tại tôi đã không còn ôm hy vọng gì với cậu, nhưng cậu lại ở trước mặt tôi đem tôi trở thành nam nhân khác, tôi cũng sẽ rất khổ sở biết không?”

Không xong, đầu hỗn loạn đến mức không tự hỏi liền nói ra, Đường Phong lắc lắc đầu, nhẹ nhàng xoa xoa mắt đến khi nhìn thấy rõ nam nhân cầm ly nước đứng bên giường, cậu lộ ra một cái tươi cười xin lỗi: “Kino, sao anh bây giờ mới xuất hiện, tôi đã cho là sau khi mình thoát khỏi tay bọn khủng bố thì người đầu tiên đến thăm tôi sẽ là anh, tôi thực đau lòng.”

“Đúng vậy, cậu đau lòng, cho nên hiện tại sẽ làm lòng tôi đau.” Ngồi bên giường thuận thể đem ly nước đưa cho Đường Phong, Kino bình tĩnh nhìn Đường Phong, giống như nhìn quái vật rồi nói: “Đường Phong, cậu thật đáng sợ, ban đầu khi nghe tin các cậu bị bắt cóc làm tôi lo lắng muốn chết, đáng chết là cậu lại còn nhảy ra làm anh hùng.”

“Cám ơn đã khích lệ.” Uống một ngụm nước, Đường Phong đem ly đặt ở đầu giường, “Kỳ thật hiện tại tôi rất muốn uống nước trái cây, tốt nhất là sô đa chanh.”

“Cậu giống như càng ngày càng thích sai sử người khác.” Tuy rằng nói vậy, Kino vẫn lập tức gọi điện thoại cho người ta mang sô đa đến cho Đường Phong, ở khách sạn chính là có một cái tiện lợi như vậy, phần lớn sự tình đều có thể dùng một cú điện thoại để giải quyết.

“Tôi là bệnh nhân.” Đường Phong ôm đầu làm một bộ giống như rất khó chịu, cũng không tính giả vờ, cậu thật sự đau đầu.

“Ai, mấy ngày trước tôi vẫn còn ở tổ ekip quay phim, thật sự không có cách nào bứt ra để đi nhìn cậu.” Trong mắt Kino toát ra xin lỗi, đồng thời cười nói, “Nhìn xem, tôi biết cậu sẽ đến Mỹ, cho nên thế này không phải là có chút thời gian liền lập tức chạy đến gặp cậu sao?”

Kỳ thật trước đó bọn họ từng thông báo cho nhau qua điện thoại, Đường Phong không thích nói chuyện quá mức buồn nôn, nói hai ba câu tỏ vẻ bản thân không sao liền cúp máy, có đôi khi cậu thực không thích để ý đến người khác, nhất là lúc cậu đóng phim.

Mỗi người đều tự bận rộn với công việc của mình, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau sau chuyện khủng bố kia.

Hai nam nhân ở trong phòng cùng nhau trò chuyện về điện ảnh, không hề biết ở khách sạn đối diện có một người núp phía sau cửa sổ dùng kính viễn vọng nhìn thấy hết thảy.

Nam nhân máu lai anh tuấn mặc áo ngủ mang dép lê kê sát vào mặt sau của kính viễn vọng nhìn chăm chăm vào căn phòng đối diện, ngẫu nhiên lại mắng hai ba câu.

“Michael Kino chết tiệt! nếu cậu dám chạm một ngón tay vào Đường Đường của tôi thì tôi liền đánh cậu!”

“A a a...Tôi thật đau lòng, Đường Đường của tôi cứ nhiên cười với Kino, lúc này là lúc Đường Đường yếu đuối nhất cần người khác quan tâm chăm sóc nhất, nếu không làm sao Kino có thể nhân cơ hội mà vào được?”

“Đường Đường, tâm can bảo bối của tôi a, mỗi ngày tôi chỉ có thể đứng nhìn từ xa xa thật khó chịu...” Giống như bị ruồng bỏ mà than vãn hai tiếng, Charles rời khỏi kính viễn vọng lớn tiếng mắng, “Tôi cảm thấy tôi sắp chết!”

“Lão đại, vì sao lại không thẳng thừng đi qua?” Đàn em đứng một bên rút cuộc không nhịn được mà hỏi.

Mấy ngày nay bọn họ giống như một lũ biến thái, cả ngày di chuyển theo sau mông của Đường Phong, không có việc gì liền lấy kính viễn vọng ra rình coi, hôm qua bộ phim [Kẻ giết ma] của Đường Phong công chiếu ngày đầu tiên, Charles liền hào phóng tung tiền bao mấy rạp chiếu, buộc tất cả mọi người mang theo người nhà đi xem phim.

Lúc này vẫn là mùa đông a, còn là rạng sáng a, may mắn là phim không tồi, coi như đáng giá.

Nhất là màn cuối cùng của phim khi Đường Phong ngoáy đầu lại cười, thật sự khiến người khác sâu ấn tượng, ngay cả hắn là nam nhân đã có vợ cũng chấn động một chút, khó trách lão đại sẽ yêu Đường Phong.

“Ai...”

Thở dài một hơi, Charles hướng sô pha mặt mỗi người xuống, nghiêng quai hàm.

Hắn cũng muốn lắm a, nhưng hắn không thể, bằng không liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Đề nghị trước đó của Đường Phong khiến hắn hận đến nghiến răng, bình thường thấy Đường Phong thực an phận, cư nhiên lại muốn hưởng đỉnh cao hạnh phúc, thu cả hắn cùng Lục Thiên Thần.

Bọn họ liền cùng nhau buông tay, làm cho Đường Phong hối hận một chút, nói không chừng trong thời gian bọn họ rời đi thì nam nhân kia sẽ nghĩ thông, trong lòng Charles vẫn nhất định cho rằng người mà Đường Phong chọn lựa cuối cùng sẽ là hắn, đúng vậy, bọn họ mới xứng nhất.

Nhưng là có một loại khả năng a, lỡ lúc này Đường Phong lại bị người nhân cơ hội cuỗm đi thì làm sao?

Cho nên Charles chỉ có thể ở lúc không có việc gì liền gắt gao trông coi, lúc có việc thì đem nhiệm vụ quan trọng mà gian khổ này ném cho đàn em của mình.

Phòng bán vé ngày đầu có kết quả tốt đẹp có thể nói là do kết quả nhờ tin tức lan tràn, nhưng là sau vài ngày liên tục, phòng bán vé vốn nên chậm rãi giảm xuống lại không ngừng tăng lên, cũng chỉ có thể quy công cho phim có danh tiếng tốt, cùng với việc nhận được đề cử từ các nhà phê bình điện ảnh.

Bộ phim thành công có rất nhiều nguyên nhân, diễn xuất của Đường Phong lập tức được mọi người tán thưởng, được xếp vào phái thực lực trẻ tuổi nhất có mặt của riêng bản thân.

Phòng bán vé ở Bắc Mỹ thành công cũng khiến phòng bán vé toàn cầu tăng lên, một tuần sau Đường Phong bay về nước, tuy rằng phòng bán vé trong nước không hoàn hảo như ở Bắc Mỹ, nhưng thành tích cũng đủ khiến người sáng mắt, dù sao [Kẻ giết ma] khi chiếu phim ở trong nước đã bị cắt bỏ một vài đoạn ngắn.

“Phòng bán vé ngày thứ tư ở Bắc Mỹ là bốn trăm nghìn, đã đánh vỡ kỷ lục của phim trước đó, đến cuối cùng phòng bán vé có thể đạt đến một triệu, nếu tốt hơn có thể đạt đến một triệu ba trăm nghìn, xem ra nam ngôi sao có cát sê cao nhất ở Bắc Mỹ sẽ là cậu.” Lục Thiên Thần không đi Mỹ cùng Đường Phong, nhưng khi nam nhân này trở về, Lục Thiên Thần làm ông chủ tự mình đi đón.

“Cám ơn anh.” Đường Phong đột nhiên chân thành nói.

“Vì sao muốn cảm ơn tôi?” Lục Thiên Thần liếc mắt nhìn nam nhân một cái, lộ ra vài phần khó hiểu.

“Tôi nghe Tiểu Vũ nói vị nam ngôi sao kia gần đây an phận không ít, tựa hồ là do núi dựa của hắn đang bị điều tra, có khả năng sẽ bị cách chức.” Đường Phong cười nói, “Kỳ thật lúc trước khi tôi bị Vệ Đạo Minh phong sát tôi vẫn không rõ, vì sao công ty không có hành động gì, nguyên lai cho tới nay các anh đều là hoạt động ngầm.”

Lục Thiên Thần cong khóe miệng: “Sao cậu lại cảm thấy là tôi làm?”

“Bởi vì anh là Lục Thiên Thần a.”

Thích ở mặt ngoài làm bộ như người thường, nhưng trên thực tế là nhân vật thần bí có thân thủ lợi hại hơn cả Tiểu Ác Ma, so với người bình thường lại càng thêm nhiều tâm tư.

Lục Thiên Thần cho Đường Phong cảm giác, giống như những kẻ hùng được miêu tả trong tiểu thuyết, có thủ đoạn có năng lực, lại đều thích làm việc ngầm, vô thanh vô tức đem người diệt sạch.

Phòng chừng bây giờ núi dựa của Vệ Đạo Minh xảy ra chuyện, người nọ cũng không biết là do Lục Thiên Thần ở sau lưng đâm một dao.

Lục Thiên Thần cười cười không đáp lại, liền có nghĩa nam nhân này cam chịu.

Không có phương pháp nào hiệu quả hơn nhỏ cỏ tận gốc, đây đúng là tác phong làm việc của Lục Thiên Thần.

Hoa tươi nở rộ khắp nơi, tin tức điện ảnh không ngừng truyền đến, [Kẻ giết ma] chẳng những lấy được vị trí Á Quân phòng bán vé ở Bắc Mỹ, cũng thuận lợi ở trong nước đạt được thành tích siêu tốt sáu trăm nghìn trong mùa điện ảnh đang im lìm.

Cho đến một tháng sau, Bắc Mỹ vẫn liên tục chiếu phim như trước, phòng bán vé đã thuận lợi đột phá một triệu đô la, mà trong nước cũng đạt thành tích hai triệu khiến Đường Phong một đường thuận lợi đi lên vị trí tiểu sinh.

Tại mùa đông giá rét này, Đường Phong ở năm đầu tiên sau khi trọng sinh thu được rất nhiều thành quả, làm một người mới, Đường Phong được ghi chép lại, là nam diễn viên thượng vị nhanh nhất.

Chỉ là một năm, từ một nam ngôi sao phái thần tượng trên đài xuống dốc lại trở thành cùng tứ đại tiểu sinh cùng ngồi cùng ăn, có lẽ không lâu sau đó, cậu sẽ vượt qua tứ đại tiểu sinh trở thành siêu sao trong nước.

Mà sau đó Kino ở Mỹ lại truyền đến tin tức tốt, bởi vì biểu hiện anh dũng của Đường Phong khi đối mặt với khủng bố, cùng với thực lực được biểu hiện trong [Ác ma đường mòn] cùng [Kẻ giết ma], người từng gặp mặt Đường Phong một lần, chủ tịch Robert đã mượn Kino hướng Đường Phong vươn cánh oliu.

Hy vọng Đường Phong có thể bay đến Mỹ cùng bàn chuyện hợp tác.

Bộ phim mà Kino diễn vai anh hùng sẽ công chiếu vào tháng tư sang năm ở Bắc Mỹ, mà nhà sản xuất tính toán mở ra nhiều hệ liệt phim anh hùng, trong cảnh toàn cầu hóa hiện nay, anh hùng trong mắt Robert cũng có thể là một người Đông Phương, mà không phải vĩnh viễn chỉ có người Mỹ có thể cứu vớt thế giới.

Mặc kệ là nhìn từ thực lực hay danh tiếng, Đường Phong đều là người tốt nhất để chọn lựa.

Danh sách cát sê của Đường Phong:

[Ác ma đường mòn]: Năm mươi vạn đô la

[Kẻ giết ma]: Một trăm vạn đô la

Hợp đồng phim anh hùng Phương Đông: Năm trăm vạn đô la.

HOÀN QUYỂN 3/

216. Chương 216 - Huấn Luyện Viên, Chào Anh

QUYỂN 4: TRUYỀN THUYẾT TỐI CAO

Diễn đàn điện ảnh ở Bắc Mỹ

Bái thiếp: Vì sao bộ điện ảnh tiếp theo trong anh hùng hệ liệt lại là [Thiên Tử] ?

Nội dung: Tôi có thể hiểu vì sao nhà sản xuất muốn đẩy [Thiên Tử] ra, hiện tại thị trường điện ảnh Trung Quốc càng ngày càng lớn, Hollywood cũng coi trọng nội địa, nhưng nói thật, nội địa ít đến đáng thương như vậy, có thể ở phòng bán vé toàn cầu chiếm được bao nhiêu? Cho nên tôi thật sự không rõ, vì sao muốn đẩy [Thiên tử] ra.

Hồi thiếp 1: lâu chủ trong chốc lát nói có thể hiểu, trong chốc lát lại không rõ, hỗn độn a

Hồi thiếp 2: Người ta là nhà sản xuất lớn, nếu muốn dùng diễn viên Trung Quốc đảm đương diễn viên chính của [Thiên Tử] liền có lý do riêng của người ta, còn cần lâu chủ ở đây lo lắng cho người ta sao?

Lâu chủ hồi phục: Được rồi, kia vì sao lại chọn Đường Phong? Tựa hồ có rất nhiều lý do, thứ nhất, Đường Phong có thực lực, đạt được giải ảnh đế của điện ảnh Venicem nhưng là tôi cảm thấy biểu diễn của anh ta vẫn có tính cực hạn, mới diễn một hai bộ điện ảnh có thể nhìn ra thực lực của diễn viên sao? Anh ta diễn kẻ yếu không sai, nhưng diễn anh hùng, tôi thực hoài nghi. Thứ hai, hiện tại Đường Phong rất nổi tiếng, có thể là bởi vì lúc bị bắt cóc anh ta làm ra hành động anh hùng, nói thật, một diễn viên có thể làm cái gì, cuối cùng còn không phải do cảnh sát quốc tế cứu vớt bọn họ sao, sự nổi tiếng của anh ta chỉ là nhất thời, người xem đến rạp chiếu phim là vì xem điện ảnh, không phải vì xem anh hùng được truyền thông nâng ra.

Vào ngày nhà sản xuất Hollywood công bố kế hoạch quay phim [Thiên Tử], cùng với tin tức xác định diễn viên Đường Phong có quốc tịch Trung Quốc, việc như thế liền được thảo luận ở không ít diễn đàn.

Có người vui vẻ rồi cuộc Trung Quốc có diễn viên xâm nhập được vào thị trường Hollywood, cũng có người lo lắng điện ảnh khi công chiếu về sau không biết có chiếm được phòng bán vé tốt hay không.

Nhưng xác định chỉ có một chút, Đường Phong đóng phim Hollywood đảm đương vai nam chính duy nhất, hơn nữa còn là bộ điện ảnh có phí chế tác 1,4 triệu, có thể nói tin tức vừa tung ra liền nhanh chóng lan khắp toàn cầu gây ra chú ý không nhỏ.

Có người đem chuyện này liên hệ với chính trị, có người đơn thuần vì Đường Phong vũ tay cảm động vui vẻ, cũng có người ngấm ngầm âm thầm căn vặn ghen tị lại không thể làm gì.

Tùy tiện mở ra vài đề tài thảo luận xem xem, Lục Thiên Thần yên lặng đóng máy tính lại.

Rất nhanh liền có thư kí ở ngoài văn phòng gõ gõ cửa: “Lục tổng, hội nghị còn năm phút liền đến.”

[Năm phút sau]

“Vì để cam đoan điện ảnh có thể phát hành, cùng với sự phối hợp của tuyên truyền cường độ cao, đề nghị của tôi là vì điện ảnh [Thiên Tử] quý công ty có thể suy xét việc hợp tác cùng công ty của chúng tôi, công ty chúng tôi có thể cung cấp một phần tài chính cho bộ điện ảnh này, đồng thời khi [Thiên tử] chiếu phim trong nước thì lợi nhuận sẽ thuộc về chúng tôi.”

Ngồi trên ghế da, Lục Thiên Thần đem một phần hợp đồng đưa cho Robert ngồi đối diện.

Lúc này [Thiên Tử] đang là kế hoạch mới được Mĩ tuyên bố, thân là cổ vấn chủ tịch của nhà sản xuất, Robert tự mình đi tới Trung Quốc, dựa theo cách nói của hắn, cũng là vì muốn tự mình đi gặp Đường Phong, còn có là cùng lúc đến Trung Quốc du lịch, hy vọng có thể tự mình cảm nhận được mị lực của mảnh đất Đông Phương thần bí này, coi như là làm chuẩn bị cho kế hoạch quay chụp của phim.

“Hiện tại sự phiêu lưu của điện ảnh càng lúc càng lớn, nguyên nhân lớn nhất là quy kết cho một bộ phận liên tục kéo phí tổn điện ảnh lên cao cùng lạm phát, hơn nữa đối với một bộ điện ảnh mới, chúng ta phải gánh vác phiêu lưu càng lớn hơn nữa. Nói thật, đề nghị của Lục tổng rất hấp dẫn, có thể giúp chia sẻ một phần áp lực do phí tổn dành cho phim, tôi sẽ đem chuyện này đưa lên mặt báo, tin tưởng bọn họ cũng sẽ đồng ý.”

Robert mỉm cười nói, thoát nhìn đối với đề nghị hợp tác của Lục Thiên Thần cảm thấy vô cùng hứng thú.

Điện ảnh Hollywood ở Trung Quốc không được chia nhiều, nếu trừ đi các hạng phí dụng tuyên truyền, tính đến cùng phòng bán vé phỏng chừng sẽ là không lời không lỗ, nhưng điều này đối với việc về sau hợp tác càng ngày càng nhiều với các nhà sản xuất Hollywood tương đương là mở ra một cánh cửa sổ khác.

Đối với sự phát triển sau này của Đường Phong, chỉ có ưu việt, không có chỗ hỏng.

Công việc đàm phán điện ảnh vô cùng thuận lợi, tuy rằng Lục Thiên Thần đối điện ảnh không quá hứng thú nhưng chung quy vẫn là người làm ăn, trong toàn bộ quá trình Đường Phong sẽ ngẫu nhiên đưa ra một ít đề nghị, thời gian khác liền do Lục Thiên Thần cùng Robert cùng nhau thương lượng bàn bạc riêng.

Mọi người đều là người không thích lãng phí thời gian, nói hai ba câu liền đem chuyện bàn xong, sau đó đều tự tan.

Robert không phải người thích tiệc tùng, ở nước ngoài cũng không có khái niệm tiệc tùng gì, sau khi hội nghị chấm dứt thì hắn liền trở về khách sạn đi tìm vợ con, nghe nói hôm nay chuẩn bị đi Bắc Kinh lại đi

Trường Thành.

“Anh biết lúc tôi nghe anh ta nói muốn đi Trường Thành tôi nghĩ tới cái gì không?” Đường Phong cười nói.

“Sẽ đi một?” Lục Thiên Thần cùng Đường Phong cùng nhau đi ra văn phòng.

Đường Phong lắc đầu: “ Trong phim [Thiên Tử], tôi dám khẳng định sẽ có một màn liên quan đến Trường Thành, không ai có thể kháng cự lại sự to lớn cùng xinh đẹp của Trường Thành.”

Từ lúc bọn họ quay về quan hệ ông chủ nhân viên bình thường đã có một đoạn thời gian, khi đó vẫn là mùa đông đang rơi tuyết, hiện tại đã là thời tiết xuân về hoa nở.

Cho dù cái đuôi mùa đông vẫn còn lưu lại chút gió lạnh, ánh mặt trời ấm áp sớm đã đẩy ra tầng tầng sương mù dày đặc đem ôn nhu của nàng phát ra khắp mặt đất rộng lớn.

Đời trước đã quen với cuộc sống một người nên Đường Phong đối cuộc sống bây giờ cũng không có cái gì không hài lòng, trong nhà lại có một osin làm việc cực nhọc miễn phí, sự nghiệp của mình lại phát triển không ngừng, hết thấy thoạt nhìn đều rất tốt.

Chỉ là ngẫu nhiên cùng Lục Thiên thần chạm mặt nói chuyện công việc, khi đối phương hướng cậu lộ ra nụ cười ôn hòa trước sau như một, Đường Phong khó tránh khỏi nghĩ đến những ngày hai người ở chung trước đây, được người chăm sóc, quan tâm, không ai sẽ chán ghét.

Đối với quyết định của chính mình, Đường Phong không hề hối hận.

Lúc này Robert lại cùng công ty Đường Phong ký kết hợp đồng, cát sẽ năm trăm vạn đô la, trả hết một lần không chia ra, điều này đối với một minh tinh điện ảnh người Hoa mà nói xem như đã không sai, dù sao Đường Phong cũng chỉ là một người mới mà thôi.

Đột nhiên nổi tiếng một bộ phim cũng không nói được cái gì, mỗi một năm giới giải trí đều sẽ xuất hiện hắc mã, nhưng lưu lại đến cuối cùng, có thể khiến người nhớ kỹ cũng không nhiều. Nguyên nhân mà Robert chọn Đường Phong cũng rất đơn giản, lấy kinh nghiệm làm việc nhiều năm của hắn đến xem, Đường Phong làm người khiêm tốn lại nghiêm túc, người ở trong giới giải trí mà có tính cách như vậy đã là khó có thể tìm.

Rượu ngon, chôn dưới đất cả đời cũng sẽ không khô cạn.

Là người có tài, tính cách không tốt cũng sẽ không ai nguyện ý hợp tác cùng người, chung quy cũng sẽ già đi.

“Trong phim có rất nhiều cảnh hành động, công ty đã mời một vị huấn luyện viên chuyên nghiệp đến chỉ đạo cho anh, khóa học sẽ kéo dài ba tháng, mặc dù có chút vất vả, nhưng vẫn không đến nỗi nào.” Hai tay tạo thành chữ thập, Tiểu Vũ hướng Đường Phong cúi đầu, “Làm ơn đi theo huấn luyện viên học tập thật tốt.”

“Cô là xem phim Hàn nhiều hơn hay xem phim Nhật nhiều hơn?” Đang thoải mái ngồi trong văn phòng Tiểu Vũ uống trà, Đường Phong thiếu chút nữa bị hành động của cô nàng làm sợ tới mức phun trà.

“Hàm ơn!” Vẫn là cong eo dùng sức nói.

“Hảo hảo hảo, tôi đã biết, tôi sẽ chăm chỉ khắc khổ học tập.”

“Cùng huấn luyện viên ở chung thật tốt.”

“Àn, tôi sẽ.”

“Huấn luyện viên đã đến phòng tập thể thao của công ty, hiện tại mời anh đi qua!”

“A?” Đường Phong buông tách trà xuống, “Tiểu Vũ, sao cô không nói sớm cho tôi biết?”

“Này...này cũng là mệnh lệnh cấp trên lâm thời nhấn xuống.”

Được rồi, cũng không thể để huấn luyện viên đợi lâu, bằng không Đường Phong sẽ cảm thấy ba tháng sau này của cậu sẽ bị đánh thực thảm.

Không cùng Tiểu Vũ nói chuyện phiếm nữa, Đường Phong hỏi đường đi đến phòng thể thao sau đó vào thang máy, vừa vận lúc thang máy mở ra cũng có người đứng ở bên trong, thoạt nhìn còn thực quen mắt.

“Trương Thụy Thừa?” Đường Phong liếc mắt một cái liền nhận ra đối phương, còn nhớ rõ khi trước lúc cậu sống lại không lâu, lúc đó cùng Trần Minh Húc còn bị vây trong loại quan hệ đối địch, khi đó Trần Minh Húc cố ý khó xử cậu, khiến cậu liên tuyến với một Đại minh tinh, sau đó là do Kino ra mặt giải vây cho cậu.

Mà ngay từ đầu người cậu định liên tuyến là Trương Thụy Thừa, người mới của công ty, nhưng đến bây giờ Trương Thụy thừa đã xuất đạo một năm, ngay từ đầu bọn họ đều là do Tiểu Vũ quản, hiện tại Tiểu Vũ chỉ phụ trách một mình cậu.

“Đường đại ca, anh chuẩn bị đi văn phòng của tổng tài sao?” Trương Thụy Thừa giống như một tiểu fan lộ ra tươi cười đầy nhiệt tình.

Đường Phong rất ít xuất hiện ở công ty, gặp Trương Thụy Thừa cũng bất quá là vì đi tìm Tiểu Vũ mà chạm mặt một lần mà thôi.

“Không, anh đi phòng tập thể thao.” Đường Phong thân thiết cùng đối phương nói chuyện phiếm, “Gần đây Thụy Thừa bận gì?”

“Ai, loại tiểu minh tinh như em thì có thể bận rộn gì, còn không phải là đang đóng vai phụ trong phim sao, không có diễn xuất lợi hại như Đường đại ca, chỉ là mệnh diễn viên phụ thôi.” Trương Thụy Thừa hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, “Đường đại ca, em đã xem tất cả các phim của anh, diễn thật sự rất tốt, hiện tại anh là thần tượng của em.”

“Sau này cậu cũng sẽ trở nên rất lợi hại, hảo hảo cố gắng.”

Tùy tiện hàn huyên trong chốc lát, sau khi Đường Phong cho đối phương một ít kinh nghiệm diễn xuất liền nhanh chóng đi ra thang máy đến phòng tập thể thao ở tầng trệt, sau khi cùng Trương Thụy Thừa nói lời từ biệt, Đường Phong liền dựa theo lời Tiểu Vũ đi tới khu vực VIP của phòng tập thể thao, liền thấy huấn luyện viên của cậu đứng ở đó.

“Lục tổng, ngài thiếu tiền sao?”

217. Chương 217 - Làm Con Dâu Của Tôi Đi

Người biết đánh nhau, cũng không có nghĩa cũng biết chỉ đạo võ thuật.

Cho nên khi Đường Phong nhìn thấy Lục Thiên Thần đứng trước mặt của mình cậu có chút lo lắng, nhưng khi Lục Thiên Thần làm mẫu cho cậu một bộ quạt pháp thì cậu biết mình sai lầm rồi, Lục Thiên Thần so với trong tưởng tượng của cậu càng thêm đa tài đa nghệ.

“Oa a, tôi vẫn nghĩ quạt là vật trang sức chỉ có nữ nhân mới thích, không nghĩ tới dùng quạt cũng có thể đẹp dễ tiêu sái như vậy.” Đôi lúc tư tưởng của Đường Phong vẫn không khác lắm với một bộ phận người phương Tây, ít nhất ở lĩnh vực cậu không am hiểu đều là như vậy.

Quạt “ba” một tiếng thu lại, Lục Thiên Thần đi tới đem quạt đưa cho Đường Phong, mỉm cười nói: “Chuyện cậu không biết còn rất nhiều, tôi có thể chậm rãi dạy cậu, trong phim không cần phải thật sự đánh nhau, chỉ cần động tác đủ đẹp đủ tiêu sái là đủ khiến người cảm thấy rung động.”

Đường Phong đã xem qua kịch bản của [Thiên Tử], tuy rằng kịch bản còn cần thêm một bước chỉnh sửa hậu kỳ, nhưng tổng thể vẫn không có quá nhiều thay đổi.

Đường Phong sắm vai một nhân vật tên Thiên Tử, cậu ỏ trong phim sẽ sử dụng các loại vũ khí của Trung Quốc, trang bị cơ bản nhất đương nhiên là trường kiếm đại biểu cho hiệp nghĩa, sau đó còn có cung tên cùng với quạt dẫn theo chút hương vị nho nhã.

Quạt không chỉ đơn giản là quạt, một quạt qua đi không phải gió mát đến, mà là ám khí độc châm giấu trong quạt.

Nhận được bộ phim này đối với Đường Phong mà nói là một chuyện vô cùng vui vẻ, cậu tuyệt không bài xích phim thương mại, thực chất mà nói, phim thương mại có cát sê cao, nếu phim đắt khách thì giá trị con người cũng sẽ nhanh chóng tăng lên, hơn nữa có thể mang đến vui vẻ cho người khác cũng không sai.

Muốn kiếm tiền liền nhận một ít phim thương mại mà bản thân cảm thấy không tệ lắm, muốn từ trong diễn xuất đạt được càng nhiều niềm vui liền nhận một ít phim văn nghệ, hai việc này không hề có xung đột hay mâu thuẫn gì cả.

Nếu hai người muốn luyện tập võ thuật, có đôi khi khó tránh khỏi một ít tiếp xúc thân mật.

“Phải cầm quạt như thế này, có thể nắm chắc, đồng thời khi mở quạt ra cũng dễ hơn cũng đẹp mắt hơn.” Lục Thiên Thần nắm tay Đường Phong, từng chút từng chút dạy cho Đường Phong làm sao cầm quạt, làm sao mở quạt ra, làm sao khi mở quạt càng thêm tiêu sái, tuấn đạt.

Đường Phong dựa theo lời Lục Thiên Thần thử một lần, đáng tiếc là mặc dù có thanh âm, nhưng quạt chỉ mở được đến phân nửa, cậu cười cười nói: “Tôi còn phải luyện tập vài lần.”

Lục Thiên Thần đứng sau lưng Đường Phong, hơi dán sát lưng của cậu, rất nhanh Đường Phong đã cảm giác được tia không thích hợp, tỷ như khi Lục Thiên Thần vẫn dùng ngữ khí vững vàng nói chuyện với cậu, lại có gì đó cứng rắn chạm vào cậu.

Sau khi Đường Phong cảm thấy được không lâu thì Lục Thiên Thần cũng phát giác, điều này có chút xấu hổ, nhất là đối với “tình nhân cũ” như bọn họ.

“Hôm nay đến đây thôi.” Lục Thiên Thần quyết đoán lùi lại hai bước rời đi Đường Phong, kỳ thật quần rộng thùng thình, dùng mắt thường nhìn căn bản không thể nhìn ra.

Đường Phong cũng không tính toán cứ như vậy mà buông tha cho Lục Thiên Thần, cậu dùng thái độ ưu tiên cho công việc nói: “Lục tổng, anh không cần tự mình đến dạy tôi, anh xem, dạng này khiến chúng ta đều có chút xấu hổ, cũng sẽ không thể tiếp tục huấn luyện nữa.”

Vừa nói, Đường Phong vừa đưa mắt ngắm nơi dừng quần của mỗi đại tổng tài.

“Tôi nói dừng chẳng qua là vì hiện tại đã đến thời gian ăn cơm, điều này cùng với việc tôi đối cậu có phản ứng do bản năng sinh ra không chút liên quan,” Lục Thiên Thần đi nhanh tới, kéo tay Đường Phong đặt tại địa phương kia của chính mình, thanh âm thoáng trầm thấp một ít, Lục Thiên Thần không chuyển mắt nhìn chằm chằm Đường Phong nói, “Hiện tại cậu có thể tin tôi rồi chứ? Tôi cũng có thể thẳng thắn nói cho cậu, không ai thích hợp hơn tôi để đảm đương công việc chỉ đạo võ thuật cho cậu.”

“Ngạch...Tôi, tôi tin.” Thiếu chút nữa đã không thở được, Đường Phong yên lặng thu hồi bàn tay của mình.

“Tám giờ sáng mai đúng giờ đến đây tập hợp.”

“Vâng.” Đường Phong không có bất cứ dị nghị nào.

Trước khi rời đi, Đường Phong còn suy nghĩ không biết Lục Thiên Thần giải quyết phản ứng sinh lý như thế nào, nếu mỗi lần huấn luyện Lục Thiên Thần đều sinh ra phản ứng theo bản năng, Lục Thiên Thần không cảm thấy vất vả sao?

Sách, kệ tên kia đi, dù sao mình cũng không thể nói lại đối phương.

Đường Phong chuẩn bị mua ít đồ ngon về nhà để ăn cơm chiều, hiện tại nhà của cậu còn có một con sâu gạo, thật không biết Tiểu Ác Ma còn muốn ở đến khi nào, nếu Lục Thiên Thần biết Tiểu Ác Ma ở chỗ của cậu, tại sao một chút hành động cũng không có?

Đi ra siêu thị, Đường Phong đeo mắt kính to tự mình mang bao lớn bao nhỏ đi trên ngã tư đường, tuy rằng công ty có chuẩn bị xe cho cậu, nhưng bởi vì hiện tại chỗ ở của cậu cách công ty không xa, có thể đi bộ tới, cậu liền không muốn ngồi xe, xem như rèn luyện thân thể.

Mang tai nghe nghe nhạc, Đường Phong ngẫu nhiên ngâm nga vài câu, cậu nhàn nhã đi dưới bóng cây, cũng không biết có phải là do tính mẫn cảm độc đáo của diễn viên đối ống kính hay không, chưa qua bao lâu Đường Phong liền cảm thấy có người đang theo dõi cậu.

Ngay từ đầu cậu tưởng là paparazi, nhưng dần dần cậu phát hiện là do một chiếc xe hơi dài xa hoa đi theo sau cậu một cách lộ liễu.

Được ời, nếu rõ ràng như vậy mà còn không phát hiện, không bằng cậu từ từ nhắm hai mắt lại mà đi đường cho rồi.

Chiếc xe đen dài xa hoa này đi theo Đường Phong hơn mười phút, chưa từng gặp qua công ty thám tử nào sẽ ngồi xe sang đi theo cậu, do xe này vẫn luôn đi theo cậu làm cho rất nhiều người qua đường cố tình liếc nhìn cậu.

Đường Phong gỡ tai nghe đi tới ven đường, cậu dừng lại, xe kia cũng dừng lại.

Hảo, người không đi ra trước, ta đây liền quay lại!

Đường Phong đi nhanh về phía chiếc Limousine, tựa hồ chiếc xe muốn phát động rời đi, nhưng Đường Phong đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy qua, lại còn gõ kính xe.

“Xin mở cửa ra.”

Trong xe không có người trả lời, cũng không có người lái xe rời đi.

Đường Phong đi ra trước nhìn thấy tài xế, tài xế hướng cậu cười cười nhún vai.

“Xin hỏi vì sao các người lại đi theo tôi?” Đường Phong hỏi, đồng thời lại gõ kính xe, tùy tiện nói bừa hai cậu, “Tôi muốn gọi cảnh sát.”

Cửa kính phía sau chậm rãi hạ xuống, từ bên trong truyền ra một thanh âm nhu mì của nữ nhân: “Xin hỏi cậu chính là Đường Phong sao?”

Đừng hỏi vì sao hiện tại Đường Phong lại ngồi trong xe.

Đừng hỏi cậu vì sao nữ nhân thoát nhìn khoảng ba mươi tuổi, tóc vàng mắt xanh với dáng người nóng bỏng tên Linda vẫn cứ dùng loại ánh mắt xem con dâu để nhìn cậu.

Hiện tại Đường Phong thực hỗn loạn, vì nữ nhân tự xưng là...

“Ha ha, cậu vẫn luôn nhìn tôi, có phải cảm thấy tôi không giống một người mẹ đã có con hay không?” Linda che miệng nở nụ cười, bộ ngực đồ sộ rung lên khi nữ nhân cười rất có ý nhị, Đường Phong cảm thấy thể giới đang có động đất.

“Tôi chỉ là không nghĩ ra một tên như Charles sẽ có một người mẹ trẻ tuổi xinh đẹp như ngài.” Đường Phong vẫn là nói ra, điều này vẫn là sự thật khiến cậu khó tiếp nhận đến bây giờ.

Khi biết nữ nhân này có quan hệ với Charles, từ đầu cậu còn nghĩ là bạn gái của Charles, nhưng đối phương cư nhiên tự xưng là mẹ của Charles.

Một người mẹ thật trẻ tuổi, thật xinh đẹp, thật nóng bỏng.

“Đứa con ngu ngốc Charles kia vẫn luôn nhắc tới cậu ở trước mặt tôi, trời ạ, cậu so với những gì nó nói càng thêm dễ nhìn, tôi thích đôi mắt cùng mái tóc đen xinh đẹp của cậu,” Linda là một nữ nhân vô cùng nhiệt tình lại rất tinh tế, luôn sẽ bày ra tư thế ngọt ngào, cô đặt hai tay ở trước ngực hưng phấn nói, “Tôi vẫn luôn muốn có một đứa con phương Đông khả ái, cho nên khi tôi mười sáu tuổi liền sinh ra Charles, đáng tiếc cha của nó không hề cố gắng, không có làm cho Charles có được đôi mắt đen hoàn mỹ.”

Mười sáu tuổi...Đường Phong cảm thấy chính mình giống như nghe được chuyện xa xôi nào đó.

“Tôi có thể gọi ngài là Linda không?” Nữ nhân bình thường đều không thích bị gọi là “dì” đi, nhất là nữ nhân xinh đẹp nóng bỏng như Linda.

Nhưng tựa hồ Linda là ngoại lệ, cô bĩu môi lắc đầu: “Ồ, không, tôi càng hy vọng cậu gọi tôi một tiếng mẹ.”

“Vì sao?”

“Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cậu tôi cũng đã rất thích cậu, giác quan thứ sáu của phụ nữ nói cho tôi biết, nếu có thể ở lúc còn sống có thể nhìn thấy hai người các người kết hợp, đó sẽ là hạnh phúc cả đời của tôi.”

“Đường Phong, cùng con ta kết hôn đi.”

“Linda, thực xinh lỗi, tôi không thể đáp ứng cô, hiện tại tôi cùng Charles đã chia tay.” Đường Phong bình tĩnh trả lời khiến nữ nhân lập tức trở nên ai oán, bộ dáng như lúc nào cũng có thể khóc kia thật đúng là chọc người yêu thương.

Nhưng là, Đường Phong không để mình bị đẩy vòng vòng, trên thực tế tuổi của cậu và Linda không kém bao nhiêu.

“Ô, các người cứ như vậy mà thương tổn lòng tôi sao?” Linda nắm tay Đường Phong, “Thật sự, ngay ánh mắt nhìn thấy cậu tôi đã biết cậu là con dâu của tôi.”

“Con dâu?”

“Chỉ cần cậu có thể cùng Charles ở một chỗ, tôi không ngại để cho Charles làm vợ cậu, để nó gả cho cậu!”

Trời ạ, Đường Phong khó có thể tưởng tượng ra bộ dáng Charles mặc áo cưới vào, nó còn đáng sợ hơn cả tận thế.

“Linda, tôi rất vui khi có thể quen biết cô, nhưng cô xem, hiện tại chúng ta mới quen biết, cũng không quá hiểu biết lẫn nhau...” Đường Phong còn chưa nói xong đã bị đối phương đánh gãy.

“Tôi tin tưởng trực giác của mình.” Mắt nữ nhân sáng ngời.

Trong một chiếc xe ở cách đó không xa, Charles âm thầm nắm chặt tay: Mẫu thân đại nhân, hạnh phúc của con trai đều phải dựa vào ngài!

218. Chương 218 - Con Dâu

Hiện tại Đường Phong đã biết tính cách của Charles là như thế nào dưỡng thành, có một người mẹ giàu tính cách như vậy, khó trách sẽ có một đứa con trai không đứng đắn.

“Oa a, bộ dạng của cậu thật khả ái, năm nay mới mười sáu tuổi sao?”

Lúc Đường Phong rửa sạch tô hoa quả bưng đến phòng khách thì nhìn thấy một màn như vậy, Linda ngồi trên sofa sơn móng tay màu hồng phấn hai chân bắt chéo, hơi nghiêng người dựa vào Tiểu Ác Ma đang ngồi nghiêm chỉnh, lại thường thường sờ sờ cằm của Tiểu Ác Ma.

“Cô mới mười sáu tuổi!” Vừa thấy Đường Phong đến liền giống như thấy được cứu tinh, Tiểu Ác Ma “tạch” một cái nhảy dựng khỏi sofa chạy tới bên cạnh Đường Phong, trừng mắt nam nhân, “Sao anh có thể tùy tiện mang nữ nhân kỳ kỳ quái quái về nhà a?”

“Vị này không phải nữ nhân kỳ kỳ quái quái, là Linda mẹ của Charles, Tiểu Ác Ma, đối nữ sĩ phải có lễ phép.” Đường Phong đi qua đem tô hoa quả đặt lên bàn.

Tiểu Ác Ma cách Linda rất xa, hai tay ôm trước ngực hừ một tiếng: “Vừa rồi cô ta còn muốn sờ tôi...tôi...” Mặt đỏ lên, Tiểu Ác Ma có chút giận dữ nói, “Tôi đi ngủ!”

Nói xong liền xoay người chạy vào phòng của mình, đem cửa “phanh” một tiếng đóng lại.

“Cậu ấy chỉ là một đứa trẻ.” Đường Phong giải thích nói, đồng thời cũng may mắn Tiểu Ác Ma thông minh chạy nhanh.

Tao nhả nâng lên tách trà nhấp một ngụm, Linda mỉm cười nói: “Tôi thích trẻ con, bọn họ luôn ngốc hề hề chọc người yêu thương, Đường Phong, cậu thật là một nam nhân lợi hại.”

Linda có chút ám chỉ nhìn cánh cửa phòng đóng chặt.

“Cậu ấy chỉ là tạm thời ở chỗ này.” Đường Phong cũng ngồi xuống, phần lớn hành vi cử chỉ của Linda đều lộ ra một cổ hương vị xinh đẹp cao quý tao nhã, đó không phải là cố ý bày vẽ, càng giống như là thói quen được dưỡng thành từ nhỏ.

Lúc cậu cùng Charles ở cùng một chỗ, nam nhân kia chưa từng nói nửa chữ liên quan đến cha mẹ thân nhân, cho nên khi Đường Phong biết Linda cư nhiên là mẹ của Charles, Đường Phong vẫn là có một ít kinh ngạc, điều này không quá giống với những gì cậu tưởng tượng, bậc cha mẹ bình thường khi biết con trai mình cùng nam nhân trộn lẫn một chỗ đều là tám chín phần không tán thành.

Linda lại còn nói gả Charles cho cậu, đây là nói đùa hay nói thật, rất khó biết.

Nhưng từ trước mắt đến xem, vị nữ sĩ khả ái này không hề có ác ý với cậu.

“Tôi biết, tôi biết, ha ha.”

Cô...Cô biết cái gì? Đường Phong lộ ra một tia cười khổ.

“Tôi biết trước đó cậu từng cùng Charles và bạn thời đại học của nó Lục Thiên Thần đưa ra điều kiện, nếu bọn họ nguyện ý đồng thời kết giao với cậu, cậu liền nhận bọn họ.” Linda hơi xê dịch kéo gần khoảng cách với Đường Phong, vừa nói vừa cười khê mà liếc mắt nhìn.

“Đúng vậy, tôi từng nói như vậy.” Charles sẽ không phải là chuyện gì cũng nói cho Linda chứ? Đường Phong thẳng thắn thành khẩn thừa nhận bản thân từng nói như vậy.

Trên chuyện tình cảm cậu không thích liên lụy đến quá nhiều người, khi Linda mẹ của Charles xuất hiện vẫn khiến cho cậu có chút giật mình.

“Oa a, cậu thật tiêu sái y như trong tưởng tượng của tôi, trên thực tế tôi vô cùng thích đề nghị của cậu, ý của tôi là vì sao những nam nhân đáng chết kia,” Linda che miệng nở nụ cười hài hước, “cậu hiểu ý của tôi mà, bọn họ có thể có rất nhiều bạn nữ, vì sao chúng ta lại không thể?”

Sao nghe giống như cậu không phải là nam nhân thế?

“Tôi đối với đề nghị của cậu không có cái gì bất mãn, ha ha ha,” Linda thấp giọng nở nụ cười trong chốc lát, lặng lẽ nói cho Đường Phong, “Trên thực tế tôi cũng có vài tình nhân, cậu có muốn biết một chút không?”

“Nghe vô cùng thú vị, nếu như tôi có vinh hạnh để có thể biết đến.”

Loại chuyện Linda có mấy tình nhân này khi Đường Phong nghe xong tuyệt không giật mình, một nữ nhân có cá tính như vậy, tuyệt đối sẽ không là một người phụ nữ truyền thống ở nhà giúp chồng dạy con, cũng sẽ không có nữ nhân bị truyền thống trói buộc nào mà sinh con lúc mười sáu tuổi cả.

Tuy rằng Đường Phong cũng không đề xướng điểm này.

“Charles cũng biết tôi có vài người bạn tốt, nói thật, bọn họ đều là nam nhân khả ái, đều biết làm sao sủng tôi vui vẻ, có đôi khi còn có thể cạnh tranh nhau chọc tôi cười.” Nói đến chỗ này Linda liền nở nụ cười, nói với Đường Phong, “Nam nhân chính là cái dạng này, lúc có được thì không biết quý trọng, lúc phải cạnh tranh lại không có biện pháp nắm chặt chẽ trong tay liền bảo bối lên.”

“Đừng dễ dàng đối một người khăng khăng một mực, như vậy sẽ thụ thương.” Trong mắt thoáng qua một tia nước, Linda liền nhanh chóng khôi phục lại thành con người kiêu mị khả ái bình thường.

“Chẳng lẽ bọn họ không cảm thấy không cam lòng sau đó rồi đi cô sao?” Đường Phong thấy được sự khác thường chợt lóe lên rồi biến mất của Linda, làm một nam nhân, cậu sẽ không hỏi nhiều về quá khứ của một nữ sĩ, người có thể tươi cười cả ngày cũng sẽ từng có lúc thương tâm.

“Đương nhiên là có, lúc đầu là vậy, cảm thấy tôn nghiêm của mình bị vũ nhục, sách, gặp quỷ chủ nghĩa đàn ông.” Một chút cũng không để ý hình tượng mà phiến mặt trắng, Linda lắc đầu nói, “Nhưng bọn họ không rời đi tôi, thế giới này vĩnh viễn không thiếu nữ nhân xinh đẹp, gặp được nhiều cũng liền chán, nhưng nữ nhân giàu có mị lực lại không có nhiều.”

Môi đỏ mọng cong lên, Linda vỗ vỗ nhẹ bả vai của Đường Phong: “Tôi thích cậu, thân ái, đáng lẽ ra tôi không nên quản chuyện của người trẻ tuổi các cậu, nhưng tôi không muốn con tôi bỏ qua người đáng giá cho nó yêu cả đời, cho dù nó đã từng làm một ít chuyện ngu xuẩn, cũng xin cậu nể mặt tôi mà không cần tính toán.”

Cười khê hướng Đường Phong nháy mắt, Linda cười nói: “Sau này sẽ là cơ hội cho cậu đi thống trị nó.”

Mặc kệ thế nào, Đường Phong vẫn là đột nhiên cảm thấy ấm áp hẳn lên, khi đối mặt mẹ của Charles có đôi lúc liền không khỏi suy nghĩ nếu bản thân cũng có một người mẹ như vậy, thì trong nhà cũng sẽ không còn trống rỗng cùng lạnh băng mà là mỗi khi trở về liền có thể cảm nhận được sự vụ về ấm áp của một gia đình.

Khó trách Charles vẫn là luôn cười thật hào sảng lại không tìm không phổi như vậy.

Mẹ của Charles cũng không ở lại lâu, dựa theo Linda nói, kỳ thật lần này cô đến là vì đang cùng một tình nhân người Trung Quốc đi du lịch, thuận tiện đến xem nam nhân khiến con trai nàng mê mẩn đến thần hồn điên đảo là thần thánh phương nào.

Nghe nói Charles trước kia thật là một hoa hoa công tử vô tâm vô tình, lúc này lại gặp được khắc tinh đúng là không dễ dàng.

Đường Phong rất thích Linda, nữ nhân này khác biệt với phần lớn nữ nhân bị quan niệm đạo đức ảnh hưởng, đại khái là có quan hệ với xuất thân cùng cách giáo dục của gia đình, Linda thật lớn mật lại hiểu được cách hưởng thụ cuộc sống, ở phương diện nào đó rất giống Đường Phong, trên thực tế hai người bọn họ bằng tuổi, rất nhiều đề tài muốn nói hết cũng nói không xong.

Đường Phong cũng không biết sau khi Linda rời đi liền đến gặp Charles, yêu cầu Charles phải đem Đường Phong bắt đến tay, bằng không đừng về nhà, Charles tự nhiên một ngụm đáp ứng, điều này còn cần phải nói sao?

“Anh...anh thật sự nói như vậy với bọn họ?” Trần Minh Húc bị Đường Phong dọa sợ đến mức lập tức nhảy dựng lên, may mắn là sau khi hấn kinh hô một tiếng liền khôi phục tinh thần lại, lại im lặng ngồi vào chỗ của mình, hít sâu một hơi làm cho mình tỉnh táo lại.

Trong quán cà phê của một đài truyền hình nổi tiếng ở thành phố C, người chủ trì nổi danh Trần Minh Húc đang ở cùng bạn cũ của hắn, hiện tại là Đại minh tinh Đường Phong cùng nhau uống cà phê nói chuyện phiếm.

Đường Phong vô cùng nguyện ý cùng Trần Minh Húc chia sẻ chuyện riêng của mình, chỉ là đối phương hiển nhiên có chút bị dọa đến.

“Cậu phản ứng thật lớn.”

Trần Minh Húc thiếu chút nữa bị sặc, ngón tay chỉ vào Đường Phong anh anh anh nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Tôi ở trong này.” Đường Phong mỉm cười nói.

“Ai! Anh cũng thật lợi hại, cứ nhiên đưa ra lời nói đồng thời kết giao cùng Charles và Lục Thiên Thần, loại người không thiếu tiền như bọn họ lúc nào cũng sẽ không thiếu người ở bên cạnh, anh cũng không sợ sẽ chọc bọn họ nóng nảy, đến lúc đó hai người bọn họ từ yêu hóa thành hận hợp tác đối phó anh a!” Võ vũ ngược, Trần Minh Húc lắc lắc đầu nói, “Anh a, vẫn là nên cẩn thận một chút sẽ tốt hơn.”

“Cậu cảm thấy tôi làm như vậy rất ích kỷ sao?” Đường Phong hỏi.

Trần Minh Húc gãi gãi đầu, liếc mắt nhìn Đường Phong ngồi đối diện một cái, nói thật, nếu yêu người nam nhân này lại không hiểu cách buông tay...

“Ai, tôi cũng không biết.” Thở dài.

Đường Phong mỉm cười, đem đề tài dời đi: “Công việc gần đây thế nào?”

“Vẫn như cũ thôi, bất quá hiện tại đài truyền hình cạnh tranh càng ngày càng kịch liệt, trong đài đang chuẩn bị xuất ra vài tiết mục mới.” Trần Minh Húc nháy nháy mắt, hướng bốn phía liếc mắt một cái, phát hiện

bên cạnh không có ai, liền kề sát vào Đường Phong nói nhỏ, “Hiện tại Ca Trần cũng không tốt lắm, anh có xem tin tức không?”

Đường Phong lắc đầu, gần đây cậu đang bận chuyện phim mới, đối những thứ đó không quá biết rõ.

“Cậu ta làm sao vậy?”

“Trước đó cậu ta không phải là đặc tội Vệ Đạo Minh sao? Sau đó trên diễn đàn liền tuôn ra chuyện Ca Trần bị bao dưỡng, dù sao tin tức bây giờ thật thật giả giả, nhưng Ca Trần có một khoảng thời gian không tham dự hoạt động công cộng là chuyện thật, tôi xem cậu ta bây giờ rất khó xoay người.”

Đường Phong có chút kinh ngạc: “Không phải gần đây Vệ Đạo Minh rất an phận sao?”

Tuy rằng Vệ Đạo Minh bị xử phạt, bắt quả là một nhân vật của công chúng nên Vệ Đạo Minh cũng chỉ giao ra tiền không nên lấy nào đó, hiện tại liền điệu thấp làm việc.

Một ngôi sao thành danh đã lâu, sẽ không bởi vì một ít chuyện liền đột nhiên ngã xuống đấy cốc.

“Ai, không có chỗ chống lưng, trước đó Ca Trần còn đặc tội người khác, hiện tại đang phải chịu báo ứng a.”

219. Chương 219 - Trương Học Trường

Mấy ngày hôm trước Đường Phong mới cùng Trần Minh Húc nói về Ca Trần, không nghĩ tới hôm nay liền gặp Ca Trần.

Ngày đó sau khi nghe Trần Minh Húc nói một ít chuyện về Ca Trần cậu đã về tìm hiểu một ít tin tức, nguyên bản nghĩ đến chỉ là vài chuyện xấu thông thường, kết quả lại sưu tầm được rất nhiều tin tức Ca Trần ở các buổi tiệc lớn bởi người uống rượu, có một chút rõ ràng là **, bởi vì ở trong ảnh chụp Ca Trần đang ngồi trên đùi của một nam nhân lớn tuổi, mà tay của đối phương rõ ràng đang vuốt mông của Ca Trần.

Hình tượng trước đó của Ca Trần quá mức tốt đẹp, thế cho nên sau khi những gièm pha này được tuôn ra tạo thành một loại tương phản mạnh mẽ, khiến rất nhiều người không chấp nhận được.

Fan từ yêu thành hận, kỳ thật cũng không thiếu.

Đối với hết thảy những điều xảy ra cho Ca Trần hôm nay, Đường Phong chỉ có thể yên lặng lắc đầu, lúc trước khi làm những loại chuyện này nên suy xét đến những hậu quả có khả năng phát sinh về sau, một ít người may mắn có thể giấu diếm người xem cả đời, nhưng thế giới này lại có bao nhiêu chân tướng có thể giấu diếm vĩnh viễn?

Hiện tại Đường Phong mỗi ngày đều là sáng lên lớp cùng Lục Thiên Thần, nhận huấn luyện của đối phương, buổi chiều là thời gian riêng của bản thân.

Kỳ thật từ sau khi cậu trở về từ Nam Á thì có rất nhiều truyền thông tìm đến cửa, nhưng Đường Phong cự tuyệt phần lớn phỏng vấn của truyền thông, sau đó bộ phim [Kẻ giết ma] của cậu lại có được thành tích phòng bán vé không sai, hơn nữa còn mang ý nghĩa diễn viên Trung Quốc xâm nhập được vào phim Hollywood hơn nữa còn là nhân vật chính duy nhất, mỗi ngày không biết có bao nhiêu báo chí cùng đài truyền hình muốn tìm cậu.

Chỉ là Đường Phong không thích quá nổi bật, trừ bỏ những lúc tuyên truyền bắt buộc hoặc những sự kiện liên quan đến phim, bình thường đều là không cần đi phỏng vấn thì cậu nhất định sẽ không đi.

Hiện tại cậu cũng sẽ chủ động liên hệ với hai người, một là Trần Minh Húc, còn người kia là phóng viên từng bị cậu liên lụy, Lý Đông Tây, bắt quả nghe nói Lý Đông Tây đã được phái ra nước ngoài phỏng vấn, một thời gian sau mới về.

Đường Phong không khỏi cảm khái, Lý Đông Tây cũng thực lợi hại, không đến nửa năm đã có thể được phái đi ra nước ngoài rèn luyện, sau khi bọn họ thông điện thoại liền xác định sau khi Lý Đông Tây trở về có thể phỏng vấn Đường Phong.

Năm đó khi Đường Phong bị mọi người xa lánh một mình một người ở trên đài yên lặng mỉm cười, những người xem nhẹ cậu đại khái sẽ không nghĩ đến chỉ với một thời gian ngắn ngắn ngủn như vậy nam nhân này lại trưởng thành nhanh chóng như thế.

Người năm đó không muốn đi phỏng vấn Đường Phong, hiện tại cũng mất đi tư cách phỏng vấn nam nhân này.

Lúc Đường Phong gặp Ca Trần thì Ca Trần đang ở cùng người đại diện của hắn, hôm nay Đường Phong tới để tham gia buổi phỏng vấn độc nhất vô nhị của Trần Minh Húc, nội dung tiết mục là nói cho mọi người biết việc quay phim ở Hollywood có gì khác với trong nước, Đường Phong rất vui vẻ để chia sẻ kinh nghiệm của mình.

“Đạo diễn, ngài để cho Ca Trần nhà chúng ta tham gia đi, không phải chuyện này đã sớm bàn tốt sao, như thế nào có thể nói đổi ý liên đổi ý á?” Người đại diện của Ca Trần ghé vào bên một đạo diễn tiết mục nói chuyện.

Tiểu Vũ ở cách đó không xa thấy được, hừ một tiếng: “Xứng đáng, người này lúc trước còn mắng anh.”

“Người mắng tôi phỏng chừng không ít.”

“Người này khi trước là người đại diện của anh, còn nhớ rõ ông ta không?” Tiểu Vũ hỏi.

Tiểu Vũ nhắc nhở làm cho Đường Phong nhớ ra: “Ừ, tôi nhớ rõ.”

Người trung niên có chút mập ra kia chính là người đại diện vô lương ngay khi cậu vừa xuất viện đã trực tiếp mang cậu đến nhà Charles, còn bỏ thuốc cậu.

Nếu Tiểu Vũ không nói cậu cơ hồ đã quên người này, từ lúc cậu vào công ty vốn không nhìn đến người đại diện trung niên mập mạp này, cũng không biết người này đi đâu, nguyên lai trở thành người đại diện của Ca Trần a.

“Ông ta không phải là người đại diện của công ty sao, sao lại chạy đến chỗ Ca Trần?” Tuy rằng khi trước Ca Trần cùng Lục Thiên Thần có chút quan hệ mờ ám, nhưng rốt cuộc vẫn là người của công ty Tô Khải Trình, người đại diện của hắn không có khả năng sẽ là người của công ty Lục Thiên Thần.

“Cũng không biết ông ta phạm lỗi gì, sau khi tôi trở thành người đại diện của anh không lâu liền bị Lục tổng đuổi khỏi công ty, hiện tại cư nhiên chạy đến công ty của Tô Khải Trình.” Tiểu Vũ có chút hoài nghi nói, “Sẽ không phải ngay từ đầu đã là nằm vùng đi? Anh không nhớ rõ chuyện trước kia, kỳ thật người này chính là người đại của anh cùng Ca Trần khi vừa xuất đạo.”

Nếu Tiểu Vũ không nói việc này, cậu thật đúng là không biết.

Bên kia người đại diện cầu mãi vẫn không có kết quả liền có chút tức giận, thanh âm hơi lớn quát lên: “Sao các người ngu ngốc như vậy, hiện tại Ca Trần nhà chúng ta một thân đều là tin tức, không biết là có bao nhiêu đài truyền hình muốn phỏng vấn cậu ấy đâu!”

“Vậy các người cứ đến chỗ đài truyền hình khác đi, chạy đến chỗ chúng tôi làm gì?” Đạo diễn cũng không nhường nhịn, phỏng vấn Ca Trần là chuyện không thể, ai có thể làm cho đài truyền hình định vị sẽ không là những ngôi sao với những thứ bát quái, thật đúng là không tất yếu vì một tiểu minh tinh mà tự hạ giá trị con người.

Hiện tại Ca Trần chính là nhân vật mẫn cảm, chẳng may khiến cho người xem phản cảm, hại nhiều hơn lợi.

Bọn họ không phải đài truyền hình nhỏ, tung tiết mục cũng phải suy xét đến ảnh hưởng sinh ra sau đó.

Bên này không biết là ai đột nhiên hô một tiếng: “Ai nha mau nhìn, là Đường Phong!”

Lập tức không ít nhân viên đài truyền hình nhìn về phía Đường Phong cùng tiểu Vũ, đang lúc làm việc nên bọn họ không dám tùy tiện tiến lên, nhưng nhìn từ xa xa sẽ không thành vấn đề đi?

“Người thật so với trong phim càng đẹp hơn.”

“Nghe nói anh ấy cùng Trần Minh Húc có quan hệ rất tốt, không biết có thể nhờ Minh Húc xin chữ kí của Đường Phong cho tôi hay không, hiện tại tôi rất thích anh ấy.”

Nhóm người này đều hướng về bên kia, nhất thời đem bọn người Ca Trần bỏ qua một bên.

Thời gian phẳng phất như đảo ngược, năm đó người bị xa lánh không người hỏi tới là tiểu minh tinh Đường Phong, hiện tại trở thành Đại minh tinh, mà năm đó được mọi người vây quanh Ca Trần, hiện tại lại trở thành tiểu minh tinh bị người ghét bỏ.

Toàn bộ thời gian, cũng chỉ một năm mà thôi.

Ca Trần một năm trước, đại khái làm sao cũng sẽ không nghĩ đến hiện tại sẽ lưu lạc đến nước này, mà Đường Phong bị hấn giễu cợt năm đó, hiện tại đã một đường thẳng tiến trở thành ngôi sao điện ảnh.

Sau khi hai nam nhân gặp lại nhau, chào hỏi hay không cũng trở thành một nam đề, Đường Phong không muốn khó xử Ca Trần, nếu cậu chào hỏi Ca Trần, nói không chừng Ca Trần sẽ cảm thấy cậu đang khoe khoang, không chào hỏi, lại sẽ mang danh khinh thường người.

Cũng may Ca Trần tự mình xoay người rời đi, cũng tránh cho cả hai đều xấu hổ.

Đối mặt với cảnh ngộ bất đồng của hai người, Đường Phong cũng chỉ có thể yên lặng cảm thán, cậu hồn trong vòng luẩn quẩn này cũng không ngăn, đã qua cái tuổi thử dài tiếc nuối cho một ngôi sao xuống dốc.

Hoặc sớm hoặc muộn, rất nhiều chuyện đều là tất nhiên.

Người có thể đứng lên liền thắng, không đứng dậy, cũng chỉ có thể rời khỏi vòng luẩn quẩn này.

Buổi chiều liền hoàn thành tiết mục của Trần Minh Húc, Trần Minh Húc chủ động đề nghị mời Đường Phong ăn cơm, cảm ơn Đường Phong đã nỗ lực đến tham gia tiết mục, có cơm miễn phí để cọ, Đường Phong đương nhiên là giơ hai tay đồng ý, gọi một cú điện thoại cho Tiểu Ác Ma để cho đối phương tự giải quyết cơm chiều, bản thân cùng đi ra ngoài với Trần Minh Húc.

“Lại là trong nhà hàng Nhật Bản a?” Đường Phong vừa xuống xe liền nhìn thấy nhà hàng ở thành phố C chỉ có thể đặt cơm trước hai ngày mới có thể ăn, cậu cười nói, “Tuy rằng tôi cũng thích ăn sushi, nhưng vẫn thích ăn lẩu nhất a.”

“Uy uy uy, tôi phải gọi điện đặt trước hai ngày mới có chỗ ngồi ở trong đây đó, muốn ăn lẩu thì chỗ nào cũng có, anh không thể có chí khí chút sao, đừng có mỗi ngày chỉ biết ăn lẩu!” Túm lấy Đường Phong, Trần Minh Húc đem người tha vào nhà hàng.

Vị trí mà Trần Minh Húc chọn cũng không tệ lắm, một mình một gian, bên vách có một cái cửa sổ có thể nhìn thấy phong cảnh ngoài hành lang, phong phú tinh xảo lại thanh lịch.

“Nơi này không có gì rẻ a.” Đường Phong cảm khái một câu.

“Ai nha, anh chỉ cần ăn thôi, nói nhiều như vậy làm gì, dù sao cũng không cần anh ra tiền!” Trần Minh Húc liếc mắt trừng Đường Phong một cái.

“Lần sau vẫn nên ăn lẩu đi, gần đây tôi đặc biệt thích món bò hấp kia.” Hai tay nâng tách trà, nam nhân cười nói, “Hiện tại thời tiết mát mẻ, ăn lẩu là thích hợp nhất.”

“Hảo hảo hảo, bắt quá lần sau là anh mời tôi.”

“Không thành vấn đề!”

“Đáp ứng thật hào sảng, không hổ là Đại minh tinh có cát sẽ năm trăm vạn.”

“Ha ha ha...”

Đường Phong không chút khách khí thoải mái gọi đồ ăn, hai người ở bữa cơm nói rất nhiều chuyện phiếm, trò chuyện trò chuyện, bên cạnh cửa sổ đột nhiên có người dừng lại, Đường Phong cùng Trần Minh Húc đồng thời nhìn qua.

“Ai nha! Trương học trưởng, sao lại là anh a?” Trần Minh Húc là người đầu tiên kêu lên, thoát nhìn có quen biết nam nhân kia.

Đường Phong cũng nhìn qua, bộ dạng người này thanh nhã lịch sự, một thân sơ mi trắng giống như đối tượng hay thầm mến nữ chính trong tiểu thuyết, cũng chính là nam số 2 đáng thương trong truyền thuyết.

Nam số 1 là của nữ chính, nam số 2 là của người xem, này nói lên trong cuộc sống hiện thực mọi người càng thích loại người này hơn.

“Minh Húc, Đường Phong, các cậu đang ở chỗ này ăn cơm sao?” Vị Trương học trưởng này vừa mở miệng liền tự nhiên gọi ra tên bọn họ, hiển nhiên có quen biết với Đường Phong.

“Chào anh.” Đường Phong mỉm cười cùng đối phương gật gật đầu, đối người này cậu không có ấn tượng gì, phỏng chừng là người quen của Đường Phong trước kia.

“Đường Phong, sao lại đột nhiên trở nên khách khí vậy?” Trương học trưởng kinh ngạc nhìn cậu, như là nhìn thấy một người xa lạ.

220. Chương 220 - Chuyện Cảm Tình

“Chúng ta đã lâu không gặp mặt.” Đường Phong cũng không giải thích việc cậu “mất trí nhớ”, cười cùng đối phương tùy tiện nói hai câu, “Anh cũng đến chỗ này ăn cơm?”

“Đúng vậy, vài bạn học hẹn nhau ra ôn chuyện cũ thôi, không nghĩ tới có thể trùng hợp gặp được hai vị Đại minh tinh cùng đại người chủ trì.” Trương học trưởng sang sảng nở nụ cười, làm cho người ta cảm thấy tính các người này không sai, thoát nhìn cùng Trần Minh Húc cũng là quan hệ bạn tốt.

Trần Minh Húc vụng thoắt nhìn qua Đường Phong đang đóng vai người quen, cười nói với Trương học trưởng: “Em có chỗ nào tính là đại người chủ trì a, so với Đường Phong em chỉ là một người hầu bé nhỏ thôi. Đúng rồi, không phải Trương học trưởng ra nước ngoài sao, khi nào thì trở về a?”

“Anh vừa mới trở về hôm trước thôi, lần này định ở lại trong nước một thời gian, tốt lắm, anh không quấy rầy hai cậu ăn cơm nữa.” Trương học trưởng nói với Trần Minh Húc, “Khi ở trong nước thì số điện thoại của anh vẫn là số cũ, cậu còn giữ không?”

“Số điện thoại của học trưởng làm sao dám quên a, còn phải chặt chẽ nhớ kỹ nữa ấy chứ!”

“Vậy số điện thoại của cậu cũng không đổi đi?” Trương học trưởng lại hỏi.

Trần Minh Húc liên tục xua tay: “Không không không, vẫn dùng số kia thôi.”

“Được rồi! Sau này nhớ liên hệ với anh, chúng ta đã lâu không tụ lại với nhau rồi.” Tầm mắt của Trương học trưởng dần dần dừng ở trên người Đường Phong, cười nói, “Đến lúc đó Đại minh tinh nhất định phải tới a!”

Sau khi Trương học trưởng đi về, Đường Phong liền hỏi Trần Minh Húc: “Hai người rất thân sao?”

“Khi đến trường là học trưởng, còn có tôi tiến đến đây cũng là do anh ấy đề cử,” Trần Minh Húc liếc mắt Đường Phong một cái, hắc hắc cười nói: “Tôi nói anh càng ngày càng không đứng đắn, rõ ràng không nhớ rõ còn muốn giả vờ quen thuộc, tôi phỏng chừng lúc này anh ấy khẳng định bị khiếp sợ đến.”

“Khiếp sợ?” Đường Phong khó hiểu.

“Đúng vậy, anh vừa rồi đối với anh ấy khách khí như vậy.”

Đường Phong cười nói: “Sao nghe cứ như lúc trước tôi đối anh ta không hề khách khí.”

“Đâu chỉ là không khách khí a, Trương học trưởng rất tốt bụng, lúc trước anh thường xuyên uống say ồn ào tại sao Lục Thiên Thần không thích anh gì đó, có mấy lần đều là do Trương học trưởng chăm sóc anh.” Nói

xong Trần Minh Húc liền liếc mắt trông Đường Phong một cái, giống như lúc trước Đường Phong đã làm ra rất nhiều chuyện dọa người.

Phổng chừng hiện tại không phải Đường Phong ở trong này ồn ào tại sao Lục Thiên Thần không thích cậu, mà là trái lại Lục Thiên Thần phải buồn rầu vì sau Đường Phong lại tham lam ai cũng muốn như vậy.

Bất quá từ đoạn thời gian gần đây đến xem, Lục Thiên Thần dường như đã buông tha cho việc theo đuổi Đường Phong, cho dù mỗi ngày đều có một đoạn thời gian ở cùng Đường Phong tập võ thuật, nhưng trừ bỏ ngày đầu tiên có một chút ngoài ý muốn, thì thời gian còn lại hai người đều là nghiêm túc học tập cùng nghiêm túc dạy học, sau khi tan học thì ai về nhà nấy, rất ít khi làm ra chuyện dư thừa nào khác.

“Tôi đây phải hảo hảo cảm ơn anh ta.” Đường Phong cười nói, “Nói cho tôi biết một ít chuyện giữa tôi và anh ta đi, những chuyện trước kia tôi đã quên không còn một mảnh.”

“Sao anh không quên luôn bản thân đi.”

Cời nói một câu, Trần Minh Húc nhanh chóng nói cho Đường Phong biết những chuyện liên quan đến vị học trưởng kia, kỳ thật quan hệ giữa Trương học trưởng cùng Đường Phong không tính tốt, hai người quen biết cũng là do Trần Minh Húc cùng Trương học trưởng học chung đại học, lại có quan hệ tốt trong một xã đoàn.

Lúc đó Trần Minh Húc thường xuyên thay Đường Phong thu thập rác rưởi, có đôi khi Trương học trưởng cũng sẽ thuận tiện hỗ trợ, cho nên chuyện Trần Minh Húc cần nói cho Đường Phong cũng không nhiều, mấy người họ đại khái chỉ có mối quan hệ sơ sài như vậy.

“Tôi đoán, anh ta đối tôi không có ấn tượng hay gì.” Đường Phong nói.

Trần Minh Húc hừ một cái, vẻ mặt biết rõ còn cố hỏi: “Này còn phải nói sao, lúc ấy tôi coi trọng anh quả thực chính là bị quỷ che mắt.”

“Kia còn không phải do cậu háo sắc sao, thấy tôi có bộ dạng tốt liền chạy theo.” Đường Phong nở nụ cười, hiện tại ngẫu nhiên cũng sẽ lấy chuyện trước kia ra nói đùa, việc này một khi đem ra vui đùa liền thoải mái nở nụ cười là xong.

Trần Minh Húc cười ha ha lên: “Phi phi phi! Nhìn anh tự kỷ kìa! Ai, nói thật, kỳ thật tôi cảm thấy đại nhân vật như Lục Thiên Thần cùng Charles, đôi khi ở cùng bọn họ sẽ không quá thoải mái, đại nhân vật đối mặt với dụ hoặc cũng càng nhiều.”

“Cậu tính giới thiệu đối tượng cho tôi à?”

“Thôi đi, lấy sự nổi tiếng hiện tại của anh, cũng không biết có bao nhiêu người muốn xán lại đâu.” Gấp một khối thịt cá nhét vào miệng, Trần Minh Húc nói.

Đường Phong thêm chút mù tạc vào đĩa nước chấm: “Này không giống, có một số người là tiến đến vì tiền cùng danh tiếng, như vậy cảm tình cũng không thể duy trì trong thời gian dài.”

“Ha ha, nếu như anh có tiền, ít nhất người yêu ham tiền có thể duy trì tình cảm của hai người cả đời a.” Trần Minh Húc nhìn đĩa nước chấm của Đường Phong, “Anh cho nhiều mù tạc vào như vậy không sợ cay chết sao?”

Đường Phong chấm một khối cá sống rồi nhét vào trong miệng, rất nhanh liền bưng kín miệng, gấp gấp nói: “Trà, sặc chết tôi!”

“Xứng đáng!” Vội vàng đem nước trà đưa qua, Trần Minh Húc nói, “Uy, kỳ thực con người của Trương học trưởng không tệ, hiện tại có sự nghiệp có tiền, tuy rằng so ra kém lão đại như Lục Thiên Thần, nhưng cũng có chỗ tốt, có thể không sầu không lo cả đời...”

“Dừng! Dừng! Cậu thật đúng là muốn giới thiệu người cho tôi, nam nhân lấy sự nghiệp làm trọng, những thứ khác đều tạm thời đặt ở một bên đi.” Vừa uống vài ngụm nước trà, Đường Phong bận rộn nâng tay nói.

Trần Minh Húc khinh thường liếc mắt Đường Phong một cái: “Sao tôi lại cảm thấy từ lúc anh bắt đầu xuất đạo, anh vẫn luôn hăm sâu vào chuyện tình tình yêu yêu a...”

Không thể không nói Lục Thiên Thần thật sự là một ông chủ tốt, Đường Phong không muốn nhận hoạt động Lục Thiên Thần sẽ không giống những ông chủ của các công ty giải trí khác làm sao cũng phải bức bách ngôi sao nhận hoạt động để kiếm tiền, tuy rằng việc này giảm bớt thu nhập của công ty, nhưng phỏng chừng công việc chính không phải đầu tư giải trí như Lục Thiên Thần sẽ không để ý việc chiếm một chút lợi ích trên người Đường Phong.

Lúc không đóng phim, Đường Phong cùng người bình thường không có gì khác nhau, phóng viên bát quái cũng ít ưu ái nam ngôi sao, bình thường nơi nơi đi bộ cũng sẽ không bị người nhìn chăm chăm, hơn nữa bản thân Đường Phong cũng có một bộ phương pháp đối phó paparazi, hiện tại cậu không có việc gì làm liền đi đánh cầu lông, hoặc là kéo Trần Minh Húc cùng đi đánh golf, sinh hoạt đủ thoải mái đủ thích ý.

Dựa theo cách nói của Trần Minh Húc, Đường Phong thật sự rất nhàn nhã, không hề giống một minh tinh.

Rất hiếm có ngôi sao mỗi ngày không cầu tỏa sáng chỉ cầu hưởng thụ cuộc sống, ai mà không mỗi ngày cố gắng được lên tạp chí làm cho bản thân càng thêm nổi tiếng một ít.

Nói tới nói lui, Trần Minh Húc vẫn là rất vui vẻ khi bình thường có người có thể nơi nơi cùng hắn sống phóng túng.

Chỉ là bộ dáng nơi nơi vui đùa giải trí của Đường Phong xem ở trong mắt người nào đó liền thật sự khiến người thương tâm.

Một buổi chiều nọ, Đường Phong đã hẹn với Trần Minh Húc đến một trung tâm thể thao đánh tennis, đời trước có bệnh trong người nên không có biện pháp làm một ít vận động quá mức kịch liệt, cậu định ở đời này bù đắp lại.

Lúc sáng cũng không biết có phải Lục Thiên Thần có sinh ý nào đó làm không tốt hay không, toàn bộ buổi sáng đều là một bộ mặt lạnh băng băng, ngẫu nhiên nhìn về phía Đường Phong vài lần cũng là lộ ra một cổ hương vị ai oán nói không nên lời.

Đường Phong thề, lúc ấy cậu thật sự không phải cố ý bật cười, chỉ là bình thường Lục Thiên Thần vẫn luôn là một bộ dạng liệu trước nắm chắc thắng lợi trong tay, đột nhiên lại biến thành oán phụ...cậu nhất thời có chút kinh ngạc mà thôi.

Kết quả nam nhân kia lại cho cậu một cú ném qua vai, may mắn là gần đây cậu vẫn luôn rèn luyện nếu không đã bị Lục Thiên Thần quăng ngã chết.

“Tên keo kiệt.” Cánh tay vẫn có chút đau, may mắn là tay trái không phải tay phải, không ảnh hưởng đến việc cậu chơi bóng.

Ở nhà làm chuẩn bị một chút, Đường Phong mang theo balo đi ra cửa, kỳ quái là hôm nay không biết Tiểu Ác Ma đã chạy đi chỗ nào, từ lúc cậu trở về vẫn không nhìn thấy tên kia.

Thật không nên nhắc Tào Tháo, Đường Phong vừa mới ở trong lòng mắng Lục Thiên Thần vài câu, kết quả vừa mở cửa liền thấy Lục Thiên Thần giống như thần giữ cửa đứng đó, dọa Đường Phong nhảy dựng.

“Lục tổng, anh...”

Đường Phong còn chưa nói xong, Lục Thiên Thần liền trực tiếp đẩy cửa ra đi vào, dưới tầm mắt Đường Phong mà càng ngày càng đến gần, thẳng đến khi hai người bọn họ cơ hồ dán lại với nhau.

“Vì sao cậu nhăn tâm như vậy? vì sao cậu vẫn có thể cười vui vẻ như vậy? Vì sao cậu có thể buông hết thấy như vậy?” Lục Thiên Thần hỏi ba câu liên tục, khiến Đường Phong nhất thời có chút bị dọa đến sửng sốt.

Hít sâu một hơi, Lục Thiên Thần lẳng lặng nhìn chăm chú vào cậu, gần từng tiếng nói: “Vì sao cố tình là tôi không bỏ xuống được?”

“Anh...”

“Đường Phong, hoặc là Fiennes, có phải là đối với những người đã trải qua mưa gió như cậu sẽ không còn gì phải để ý đến nữa phải không?” Chậm rãi đến gần cậu, Lục Thiên Thần vươn tay đem cậu ôm chặt vào lòng.

Đường Phong rõ ràng nghe được Lục Thiên Thần ghé vào lỗ tai của cậu thỏa mãn than nhẹ một tiếng, trong nháy mắt này, Lục Thiên Thần giống như một đứa trẻ lạc đường thật lâu, rốt cuộc sau vô số lần tìm kiếm đã tìm được gia đình ấm áp của mình.

Trong nháy mắt như vậy, Đường Phong có một chút áy náy.

“Tôi có thể làm gì đây?” Đường Phong hơi hơi cong khóe miệng, vỗ nhẹ lưng Lục Thiên Thần, “Lựa chọn là quyết định của tôi, vô luận là kết quả như thế nào tôi cũng sẽ nhận lấy, thần nhiên nhận, sau đó chậm rãi đi tiêu hóa.”

Ai sẽ không thích ứng đâu?

Đột nhiên bên người không còn ai, khó tránh khỏi không thích ứng.

Chỉ là đối với quyết định mình làm ra, Đường Phong cũng không muốn đi hối hận, hối hận cũng là vô ích không thể giải quyết vấn đề giữa bọn họ.

Phía sau, quyền quyết định cũng không ở trên tay cậu.

221. Chương 221 - Buông Tay

“Để tôi ôm cậu trong chốc lát...” Lục Thiên Thần thì thào nói, “Cậu không biết là mấy ngày nay tôi nhớ cậu bao nhiêu đâu, nhìn cậu mỗi ngày đều vui vẻ thoải mái, cuối cùng tôi vẫn nhìn không được mà nghĩ có phải ở trong lòng cậu tôi không hề là gì cả hay không.”

“Đừng nói như vậy, nhưng anh hy vọng tôi sẽ có bộ dáng gì chứ?” Đường Phong chậm rãi rời khỏi ôm ấp của Lục Thiên Thần, ở dưới tầm mắt giống như chú chó con thụ thương vì bị vứt bỏ mà dần kéo ra khoảng cách giữa hai người.

“Có phải là tôi hẳn nên mỗi ngày mặt co mày cau, cảm thán mình vì sao lại đưa ra điều kiện hoang đường như vậy, quá mức tham lam cho nên đồng thời mất đi cả hai người, cuối cùng chỉ còn lại một mình tôi?” Đường Phong lắc đầu, “Anh là người hiểu tôi nhất, nên biết tôi sẽ không vì quyết định của mình mà hối hận.”

Lục Thiên Thần khe khẽ thở dài, mỗi ngày hẳn đều có thể nhìn thấy người nam nhân này, mỗi ngày đều không ngừng tự hỏi bản thân, vì sao chính mình không có cách nào buông ra Đường Phong?

Không phải một ngày hai ngày, thời gian đã rất dài.

Đường Phong quyết đoán đưa ra điều kiện, sau khi bọn họ đưa ra quyết định liền không có chút do dự hay hối hận mà đi lên con đường tiếp theo.

Vậy còn bọn họ?

Đường Phong nói không sai, hiện tại quyền lựa chọn không ở trong tay cậu, mà là ở trong tay Lục Thiên Thần cùng Charles.

Cho nên, hiện tại Đường Phong cần chỉ là một câu trả lời thuyết phục, một đáp án, mà không phải một lần nữa đem vấn đề đẩy trở lại trên người của mình.

Không sớm thì muộn vấn đề này đều phải giải quyết, cùng với vương vấn dây dưa không có kết quả, không bằng vui vẻ chặt một đao, mặc dù có chút đau, nhưng chỉ có một lúc mà không cần vẫn đau dai dẳng kéo dài.

“Mọi người đều không còn ở cái tuổi ngây thơ, tôi có thể lý giải Charles, tính cách của anh ta vốn nghịch ngợm, nhưng tôi nghĩ anh hẳn là không phải.” Đường Phong nói.

“Cậu không có biện pháp buông cậu ấy, cũng không muốn mất đi tôi.”

Cười chua xót, cậu nói: “Tôi chỉ là kiên trì lựa chọn của mình.”

“Charles đã buông tha.”

“Anh cũng buông tha không phải sao?” Đường Phong thở dài.

“Tôi biết mình có chút ích kỷ, nhưng là người thì đều ích kỷ, tôi yêu cậu, thật sự yêu cậu, tình yêu đều là ích kỷ, tôi không muốn đem cậu tặng cho bất cứ ai, hoặc là chia sẻ với bất kì ai.” Lục Thiên Thần xoa người ngồi xuống sô pha.

Xem ra hôm nay không có biện pháp đi đánh quần vợt, Đường Phong đem balo để xuống rồi ngồi đối diện với Lục Thiên Thần.

“Uống gì không?” Đường Phong hỏi.

“So sánh với cậu, tôi quả thật không đủ thành thực.” Lục Thiên Thần có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, “Cà phê đi.”

“Anh thật may mắn, hôm qua tôi vừa mới mua hạt cà phê, loại mới nhất.” Đứng lên, Đường Phong đi đến máy xay cà phê đem một ít hạt cà phê ném vào trong máy, ấn chốt mở sau đó máy xay ong ong chuyển động lên, lập tức trong phòng chỉ còn thanh âm ồn ào của máy xay hạt.

“Có hay không khả năng cậu chỉ ở cùng một chỗ với tôi ?” nhìn xa xăm, Lục Thiên Thần nói.

“Thêm đường thêm sữa hay thêm cả hai?” Đem cà phê được xay tốt đổ vào hai cái tách, Đường Phong hỏi.

“Không cần.”

“Sẽ có chút đắng.” Đem tách cà phê không có sữa hay đường kia đưa cho Lục Thiên Thần, Đường Phong hít sâu một hơi hương thơm của cà phê, chậm rãi nói, “Vấn đề này không có giá trị để thảo luận.”

“Vì sao cậu không nhìn tôi?”

Đường Phong chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thiên Thần: “Thiên Thần, chúng ta không cần thảo luận vấn đề này nữa.”

“Cậu yêu tôi không?” Vấn đề nam nhân hỏi lại càng thêm trực tiếp, “Mặc kệ là trước đây hay hiện tại, hoặc là từng có một thời khắc nào đó, cậu có yêu tôi không?”

Ngón tay nâng tách cà phê hơi có chút buộc chặt, Đường Phong gật đầu: “Có yêu.”

Đây xem như là lần đầu tiên Đường Phong chân chính đối mặt người khác nói ra tình cảm của cậu, vấn đề này có lẽ Charles cũng rất muốn hỏi, nhưng nhiều lúc bọn họ đều khuyết thiếu một loại tự tin, sợ đáp án cuối cùng không phải là điều họ muốn.

Mặc kệ ngày hôm nay có được sự chấp nhận của Đường Phong hay không, ít nhất hiện tại nghe đến câu trả lời của đối phương, Lục Thiên Thần đã thật thỏa mãn, hẳn từng đối Đường Phong làm ra một ít chuyện không mấy tốt đẹp, vì sao hôm nay hẳn phải cùng Charles trộn đều một chỗ, coi như là mầm tai họa do hắn gieo lúc trước.

Nếu hẳn không ngầm đồng ý cho người đại diện kia đem Đường Phong đưa cho Charles, nếu Đường Phong chưa từng gặp Charles, nếu sau đó hẳn có thể ra mặt giả trừ kỳ hạn một tháng giữa Charles cùng Đường Phong, có lẽ tình huống hiện tại đã khác đi.

Nhưng chỗ nào lại có nhiều nếu như vậy?

Hiện tại Đường Phong, cho dù yêu, thì phần yêu này cũng sẽ không chỉ thuộc về một mình hắn.

Lục Thiên Thần vươn tay đè lại tay Đường Phong: “Cám ơn cậu”.

“Không cần như vậy, loại chuyện này sao có thể nói cảm ơn gì chứ?” Đường Phong lật tay nắm Lục Thiên Thần, nhẹ nhàng kéo tay đối phương ra.

“Cậu là người đầu tiên...tôi nói từ yêu.” Cũng không miễn cưỡng, Lục Thiên Thần chậm rãi ngồi trở lại vị trí của mình, ở dưới ánh mắt chăm chú của Đường Phong mà chậm rãi nâng tách cà phê lên chậm rãi uống xuống chất lỏng màu đen chua xót kia.

Thời gian phẳng phất ở một giây này ngừng trệ xuống, ánh mặt trời đầu xuân chiếu lên trên người của Lục Thiên Thần khiến người nhìn thấy làn da của nam nhân này có chút trắng bệch, như là hồi lâu đã không đi dưới ánh mặt trời.

“Thiên Thần, tôi...” Lời nói của Đường Phong cũng không kịp ra khỏi miệng.

Lục Thiên Thần uống xong cà phê liền đặt tách xuống bàn, bình tĩnh ném ra một câu: “Tôi rời khỏi, hơn nữa cam đoan sẽ không quấy rầy cậu cùng Charles.”

Thường thường có một ít việc Đường Phong không thể đoán trước, cậu nghĩ tới rất nhiều đáp án cùng kết quả, nhưng lời nói hiện tại thoát ra từ trong miệng Lục Thiên Thần tuyệt đối không giống với những gì cậu tưởng tượng.

Cà phê dừng ở trong dạ dày đột nhiên không phải ảm áp như vậy, giống như có bộ phận nào đó bị va chạm khiến dạ dày của cậu có chút khó chịu, vị chua xót không ngừng dâng lên khiến ngực cậu cũng ê ẩm.

Lục Thiên Thần nói muốn rời khỏi, muốn buông tay.

Đường Phong vẫn tin tưởng Lục Thiên Thần là người hiểu cậu nhất, người hiểu cậu nhất này, hiện tại nói muốn buông tay.

Kết quả như vậy chẳng phải là đúng với trong tưởng tượng của cậu sao? Không có biện pháp cùng người khác đồng thời ở chung liền rời đi, nhưng vì sao lại khó chịu như vậy?

Đường Phong a Đường Phong, mà quả nhiên vẫn là ích kỷ.

Ở trong lòng nở nụ cười khổ, Đường Phong hơi mím môi, nhẹ giọng hỏi: “Đã quyết định?”

“Tôi làm ra quyết định, tôi cũng sẽ không đổi ý.” Không biết có phải là không muốn cho Đường Phong thời gian phản ứng hay không, Lục Thiên Thần nhanh chóng đứng lên nói, “Cậu cứ làm việc của mình đi, từ ngày mai tôi sẽ rời đi công ty một thời gian, sẽ có huấn luyện viên mới thế chỗ tôi dạy chiêu thức cho cậu. Tôi đi trước.”

“Lục Thiên Thần...” Đường Phong đứng lên, nhưng nam nhân kia đã nhanh chóng rời đi.

Tối có chút đột nhiên, có chút khiến người không hề phòng bị.

Chậm rãi ngồi xuống, Đường Phong cúi đầu thở dài, nhìn hai tay của mình lẩm bẩm: “Đường Phong a Đường Phong, chính mày quyết định, chính mày lựa chọn, chẳng lẽ hiện tại liền hối hận sao?”

Lục Thiên Thần cứ như vậy mà rời đi, ngày mai huấn luyện viên cùng chương trình học cũng sẽ thay đổi, có lẽ đối phương chỉ là không muốn nhìn thấy chính mình mà thôi.

Bọn họ đã trở thành như vậy, gặp lại tựa hồ càng thêm xấu hổ.

Uống hết cà phê còn thừa trong tách, Đường Phong cố gắng làm cho chính mình xem nhẹ sự chua xót đang quay cuồng trong dạ dày, dù biết không thể không đau, chỉ là không nghĩ tới sẽ đau đến vậy mà thôi.

Yêu một người là yêu, như vậy yêu hai người thậm chí càng nhiều người lại có phải là yêu hay không?

Đôi khi vấn đề này khiến Đường Phong có chút sợ hãi, cậu không phải người tham lam, nhưng vì sao đối với cảm tình này lại không có biện pháp khống chế được?

Có lẽ cảm tình có thể bị khống chế, cũng sẽ không kêu cảm tình.

Rời đi...

Rời đi còn chưa tính...

“Uy uy, người đi rồi anh còn ngăn người làm gì?” Thanh âm trẻ tuổi truyền lại từ cửa, Tiểu Ác Ma mặc một thân quần áo thể thao ôm hai tay tà tà dựa vào cạnh cửa, nhìn Đường Phong lắc đầu: “Chắc chắc sách, thật sự là khó có được a, còn có thể nhìn thấy bộ dáng thất lạc này của anh cơ đấy.”

“Cậu cũng muốn đi?” Đường Phong nhanh chóng khôi phục lại, điều này khó tránh khỏi khiến Tiểu Ác Ma có chút khó chịu, có phải diễn viên đều am hiểu che dấu tình cảm của bản thân, thay đổi thất thường như vậy hay không?

Vừa rồi còn là một bộ thương cảm, hiện tại liền đột nhiên thay đổi một khuôn mặt khác.

Rõ ràng là không vui, vì sao lại đem tình cảm của mình che dấu tốt như vậy? Tiểu Ác Ma khó hiểu nhìn Đường Phong: “Nếu anh thương anh ta, vì sao lại không ở cùng một chỗ với anh ta? Ai, sách, chuyện tình cảm này của mấy người tôi không rõ gì cả...”

Lúc đi vào, Tiểu Ác Ma tựa hồ thấp giọng nói thầm một câu: “Không ở cùng nhau cũng tốt...”

“Cậu nói gì?” Đường Phong nghe không rõ lắm.

“Không có gì, dù sao Lục tổng cũng đã buông tha, anh cũng đừng có tiếc nuối hay khó chịu gì nữa, anh ta chỉ là hy vọng anh có thể sống được tốt hơn.” Giống như muốn nói lại thôi, Tiểu Ác Ma lách vào trong phòng, bên trong truyền đến thanh âm của hắn, “Tuy rằng lão đại đã bỏ đi, nhưng tôi vẫn muốn ở tiếp tục!”

Cuối cùng còn bỏ thêm một câu: “Cho dù anh cùng Charles ở cùng một chỗ, tôi cũng muốn ở lại!”

222. Chương 222 - Phòng Triển Lãm Tranh

Sáng hôm sau, Đường Phong vẫn như bình thường đi đến công ty nhận huấn luyện, khi cậu đi vào phòng huấn luyện cũng không nhìn thấy được người nam nhân quen thuộc kia, mà là một huấn luyện viên ôn hòa hướng cậu chào hỏi.

Nói được làm được, Lục Thiên Thần vẫn luôn là người như vậy.

Buổi chiều Đường Phong gọi điện cho Trần Minh Húc, hai người hẹn nhau ra ngoài uống cà phê.

“Chiều hôm qua sao vậy, đã hẹn cùng nhau đi đánh bóng, anh lại đi chỗ nào, không đến cũng không gọi điện thoại, tôi cùng Trương học trưởng cứ luôn đợi anh.” Vừa gặp mặt Trần Minh Húc liền vẫn như bình thường nói với Đường Phong.

Nhưng sau khi ngồi xuống hắn liền phát hiện nam nhân đưa chủ ý đến quán cà phê này hình như có gì không đúng.

“Ai khi dễ anh, nói cho tôi biết đi!”

“A?” Đường Phong khó hiểu nhìn người bạn tốt đối diện, bật cười, “Không có ai khi dễ tôi a.”

“Nhìn anh giống như có tâm sự, nói đi, bằng không anh cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà gọi tôi đến, chiều hôm qua xảy ra chuyện gì?” Trần Minh Húc uống một ngụm cà phê cảm thấy hơi đắng, lại bỏ thêm ít đường.

Đường Phong khuấy khuấy cà phê, thì thào nói: “Lục Thiên Thần đi làm việc ở nước ngoài, hiện tại không còn là huấn luyện viên của tôi, anh ấy đã quyết định rời đi.”

“A a a?” Đường Phong đem tất cả điểm quan trọng giũ ra, quá mức nhanh chóng khiến cho Trần Minh Húc trong chốc lát không phản ứng lại kịp.”

Qua vài giây Trần Minh Húc mới chần chờ hỏi: “Ý của anh là...Lục Thiên Thần đi?”

“Đúng vậy.” Cậu gật gù đầu, khe khẽ thở dài, “Tôi biết mình không nên hỏi hặn, nhưng trong lòng vẫn là có chút không thoải mái.”

“Đường Phong a Đường Phong, thế giới này có được bao nhiêu chuyện hoàn mỹ, đại nhân vật như Lục Thiên Thần vậy làm sao có thể nguyện ý cùng người khác có chung một lão bà a.” Trần Minh Húc lắc lắc đầu, như là sớm đã biết kết quả, nhưng đồng thời còn nói thêm, “Bất quá hần cư nhiên thật sự buông tay, như thế khiến tôi có chút kinh ngạc.”

“Tốt lắm, tốt lắm, Lục Thiên Thần đi không phải còn Charles sao, nơi nào có được chuyện tốt như vậy nữa.” Vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay của Đường Phong, Trần Minh Húc nhỏ giọng hỏi: “Thực sự mất hứng như vậy sao? Tôi còn nghĩ anh đã không còn yêu anh ta nữa.”

Nghe xong lời nói của Trần Minh Húc Đường Phong liền nở nụ cười, nói: “Tôi cũng cảm thấy như vậy, nhưng tựa hồ cũng không phải như vậy, tốt lắm, tôi sẽ không để chuyện này ở trong lòng lâu lắm, chuyện này rồi sẽ được giải quyết thôi.”

Sau này Lục Thiên Thần sẽ có vợ, có con, có một gia đình, đây là con đường mà tuyệt đại đa số nam nhân sẽ bước lên.

Tuy rằng Lục Thiên Thần chưa từng đề cập đến chuyện trong nhà của hắn, nhưng người bình thường luôn sẽ không hy vọng con trai mình cùng một người nam nhân trộn chung một chỗ, không phải gia trưởng nào cũng tân tiến như mẹ của Charles.

Nghĩ đến mẹ của Charles, Đường Phong liền nhin không được hơi hơi cong khóe môi, Linda đúng là một nữ nhân khả ái, có người mẹ như vậy, Charles hẳn là từ nhỏ lớn lên trong tiếng cười đi, mới có bộ dáng luôn luôn không tìm không phổi vui vẻ giống như một luồng gió mát tùy ý lay cho mọi người như bây giờ, cậu không thể không thừa nhận lúc ở chung với Charles luôn cảm thấy thoải mái lại vui vẻ.

Hiện tại Lục Thiên Thần đi, cậu nên ở chung với Charles sao?

Hắn là nên...

“Chiều nay anh không có việc gì chứ?” Trần Minh Húc hỏi.

“Àn. Không có việc gì.” Đường Phong nghĩ nghĩ, trả lời.

“Vừa lúc chiều nay Trương học trưởng có mở buổi triển lãm tranh, chúng ta đi qua nhìn xem, anh cũng sẵn tiện giải sầu luôn.”

“Được a, nếu nhìn thấy bức nào thích hợp liền mua về treo trong nhà, chỉ sợ mua không nổi thôi.” Đường Phong cười nói.

Uống xong cà phê, Trần Minh Húc liền lại xe mang Đường Phong đến buổi triển lãm ở một tòa nhà trung tâm, vị trí địa lý của phòng triển lãm rất ưu việt, chỉ cần một khoảng tiền thuê không nhỏ mỗi tháng, trang hoàng phá lệ có hương vị, có thể thấy người khởi đầu cũng đã tốn không ít tâm huyết tiền tài vào nó.

Trần Minh Húc cùng Đường Phong đi vào không lâu, Trương học trưởng đang cùng một người khách giảng giải về một bức họa liền phát hiện bọn họ, cùng người khách bên cạnh nói gì đó liền xoay người đi đến chỗ bọn họ.

“Minh Húc, Đường Phong, đại giá quang lâm lại không thể tiếp đón từ xa, xin thứ tội a.” Trương học trưởng sang sảng cười, vội vàng đón hai người vào.

“Oa, học trưởng, phòng tranh này khẳng định tốn không ít tiền đi?” Trần Minh Húc chặc chặc gật đầu, chỉ vào bức họa treo trên tường, “Hôm nay em đến đây chỉ là góp số cho đủ thôi, tranh ở chỗ này của anh em mua không nổi!”

“Thôi đi, đại người chủ trì còn thiếu tiền, nhanh chiều cổ sinh ý của tôi một chút đi.”

Trần Minh Húc hắc hắc cười khoát lên vai Đường Phong, chỉ vào cậu nói: “Muốn người mua tranh thì nên tìm anh ta a, anh ta có rất nhiều tiền.”

“Xuy!” Đường Phong ghét bỏ đẩy Trần Minh Húc ra, lắc đầu nói, “Tôi sao có thể mua nổi a, một ít danh họa sơ sơ đã là mấy chục triệu, tôi phải để dành bao lâu a.”

“Di, kia không phải Vệ Đạo Minh sao, sao hắn cũng đến đây?” Trần Minh Húc mắt sắc thấy được mỗ nam nhân đang đứng trước một bức họa nói chuyện cùng ai đó.

Hôm nay Vệ Đạo Minh ăn mặc thực sạch sẽ, một cái sơ mi trắng cùng quần tây đen, dù sao cũng là tiểu sinh đang hồng, nhìn từ bên ngoài nam nhân này thực sự rất có lực hấp dẫn, nếu không cũng sẽ không câu được cá lớn.

“Đó là ai a?” Trần Minh Húc né qua một bên, giống như sợ bị Vệ Đạo Minh phát hiện, lôi kéo Trương học trưởng hỏi, “Người nam nhân đứng cạnh Vệ Đạo Minh ấy.”

“Một thương nhân.”

“Nga, tôi nhớ ra rồi, hèn chi tôi cảm thấy có chút quen mắt, tôi đã nhìn thấy hắn ở một tiệc rượu, hình như là một tổng tài của một tập đoàn chuyên kinh doanh bất động sản.” Trần Minh Húc nhẹ nhàng sách một tiếng, đưa mắt nhìn Đường Phong.

Tuy nói “Vợ chồng vốn là chim muông, tai vạ đến liền tựa ai nấy bay”, như tiền nhiệm của Vệ Đạo Minh bây giờ vẫn còn ngồi trong cục cảnh sát a, Vệ Đạo Minh này tựa hồ đã có mục tiêu mới, không hồ là tiểu sinh đang hồng, xuống tay đủ nhanh đủ ngoan đủ chuẩn.

Tuy rằng vị tổng tài tập đoàn bất động sản này không thể so với một quan chức, nhưng cũng may có tiền có thể đầu tư vào điện ảnh cho hắn, nói không chừng còn có thể miễn phí vài cái quảng cáo, mặc kệ thế nào có núi dựa vẫn tốt hơn so với không có.

“Đó là lựa chọn của chính bọn họ.” Trương học trưởng ở bên cạnh cười nói, “Đúng rồi, tôi dẫn hai người đi xem xung quanh đi.”

“Được a.” Đường Phong vui vẻ trả lời.

Trương học trưởng không hồ là ông chủ phòng tranh, đối mỗi bức họa đều có hiểu biết chi tiết, bảo gồm tác giả, bối cảnh sáng tác đều có thể chậm rãi nói ra, khiến người nghe có thể hiểu biết nhiều hơn về tâm tình cùng ý đồ của tác giả khi vẽ bức họa này.

Mỗi một bức họa, đều đại biểu cho có một người từng tồn tại.

Đường Phong đứng trước một bức họa đơn giản, vẽ rất giản đơn, là một bóng người đứng nơi biển và trời tiếp xúc nhau vào buổi chạng vạng tạo nên một khung cảnh mỹ lệ.

Ảnh ngược của mây trên trời chiếu vào trong biển, nước biển lấp lánh nổi bắt ánh nắng chiều trên trời cao, giống như một mặt gương bình thường khiến người mê say.

“Thích bức họa này?” Trương học trưởng cùng Trần Minh Húc đi tới, cười nói, “Nếu như cậu thích, tôi có thể giảm giá cho cậu.”

“Bức họa này thật đẹp a, Trương học trưởng nên ưu đãi nhiều mới được.” Trần Minh Húc thấu lại.

“Không thành vấn đề.” Nam tử trả lời hào sảng.

Đường Phong cũng hiểu được bức họa này rất đẹp, đang chuẩn bị mua bức họa làm cho mình vui vẻ, thì nghe đến âm thanh cách đó không xa của Vệ Đạo Minh, “Tôi thích bức họa kia, Tổng tổng, ngài mua cho tôi đi.”

“Không thành vấn đề, chỉ cần tiểu Minh thích, tôi nhất định sẽ đưa.” Tổng lão bản một ngụm đáp ứng, bọn họ cũng không phải không nghe được đối thoại vừa rồi của bọn người Đường Phong, lúc này liền cảm giác được thêm vài phần cố ý.

Tầm mắt Vệ Đạo Minh lướt qua mọi người dừng lại trên người Đường Phong, tựa hồ là nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng, quay đầu nói với Trương học trưởng: “Ông chủ Trương, mở phòng tranh là để buôn bán, chúng tôi ở chỗ này của anh đặt trước vài bức họa, không bằng đem bức họa này bán cho tôi đi, chúng tôi không cần chiết khấu, sẽ không giống có chút người lấy danh bạn bè chiếm tiện nghi người khác.”

“Vệ tiên sin, bức họa này là Đường Phong muốn trước, phòng tranh còn rất nhiều bức họa khác, không bằng các người lại chọn một bức khác đi.”

“Gì cũng có thứ tự trước và sau, Đại nhân vật như Tổng tổng sẽ không cùng những tiểu nhân vật như chúng tôi tranh một bức họa đâu phải không?” Trần Minh Húc ở bên cạnh hát đệm, trong lòng thầm mắng Vệ Đạo Minh sao lại không biết thu liễm một chút.

Tổng tổng ha ha nở nụ cười hai tiếng: “Như vậy đi, chúng ta cũng không nên làm ông chủ Trương khó xử, dù sao cũng là một bức họa, nếu thực sự thích sẽ không để ý nó có giá bao nhiêu, không bằng ai bỏ ra giá cao hơn thì có được đi.”

“Này...” Trương học trưởng khẽ nhú mày, hơi có chút khó xử.

“Oa ư, tôi cảm thấy chủ ý này rất tốt, vừa rồi tôi cũng rất thích bức họa này, đáng tiếc a, trước đó đã có một vị nam sĩ khả ái nhìn trúng.” Thả một hơi tiếng Trung có chút khẩu âm, một nam nhân tao nhã dẫn theo chút hương vị lưu manh với một thân tây trang màu đen hướng bọn họ đi tới, khoe môi nhếch lên tươi cười bất cần đời, phía sau có hai vệ sĩ đi theo, giống hệt lão đại xã hội đen trong điện ảnh.

Charles.

Đường Phong liếc mắt nhìn nam nhân một cái, trong mắt rõ ràng dẫn theo chút ý cười, người này lựa cái gì thời điểm xuất hiện a?

Charles không có trực tiếp chào hỏi Đường Phong, chỉ là đi qua gọi: “Ông chủ Trương, bức họa này bao nhiêu tiền?”

“Giá niêm yết là mười vạn nhân dân tệ.” Trương học trưởng trả lời chi tiết.

“Thật sự tiện nghi a.” Charles hơi chút khiêu khích nhìn về phía vị Tổng tổng kia, “Không biết ông chủ lớn này ra giá bao nhiêu?”

223. Chương 223 - Tôi Yêu Cậu

“Không sai a, nguyên lai mới mười vạn!” Tổng tổng cũng không cam chịu lạc hậu, khẩu khí nâng lớn, “Cũng chỉ đủ tôi ăn một bữa cơm mà thôi.”

“Ông ta ăn cơm hay vứt tiền a?” Trần Minh Húc kéo Đường Phong sang một bên, nhỏ giọng nói vào tai cậu, “Ghét nhất bọn nhà giàu mới nổi thích khoe mẽ như vậy, suốt ngày cầm số tiền đủ cho biết bao người mua nhà ở đi loạn xài lung tung.”

“Oa, ăn một bữa cơm liền mười vạn, Tổng tổng quả nhiên khẩu vị thật lớn, cũng không biết có thể đem bức họa nho nhỏ này ăn vào không a.” Charles theo thói quen cười ha ha, tùy ý ra giá, “Tôi đây ra giá trước, mười vạn lẻ một khối.”

“Mười vạn lẻ một khối? Ha ha.” Tổng tổng cười lạnh hai tiếng, khinh thường nhướn mi, một tiếng kêu vang dội, “Hai mươi vạn!”

“Hai mươi vạn...thêm một khối.” Không vội không nóng, Charles cười ha hả nói.

Bộ dáng này đúng là đang đùa giỡn người, Tổng tổng tức giận cắn chặt răng, hừ lạnh nói: “Một trăm vạn!” ba chữ thoát ra từ kẽ răng.

Charles vẫn một bộ dáng như cũ: “Một trăm vạn lại thêm một khối.”

Vệ Đạo Minh ở bên cạnh nhìn, có chút bất mãn nói: “Vị tiên sinh này, anh là đến để đùa giỡn sao?”

“Ai nha, cậu cũng thật thông minh, tôi đúng là đến đùa giỡn.” cư nhiên thản nhiên thừa nhận, Charles chính là một bộ ta xấu ta vui vẻ, khiến người hận nghiêng rằng lại không thể làm gì.

“Mỗi lần đều thêm một khối.” Tổng tổng tiếp tục kêu giá, “Một nghìn vạn.”

Trong mắt rõ ràng mang theo ý cười khiêu khích, hình như là đang nói: Người không phải thích thêm một khối sao? Vậy người liền thêm a, một nghìn vạn cũng không phải con số nhỏ, vì nam nhân dùng mười nghìn vạn mua một bức họa, người đó không phải đầu hổng chính là người nhiều tiền không có chỗ xài.

“Kia...”Charles cố ý kéo dài thanh âm.

Nếu Charles bởi vậy mà dừng lại, vậy người mua bức họa sẽ là Tổng tổng, nhưng đây bắt quá chỉ là hiệp nghị bằng miệng, đến lúc đó có mua thật hay không, kỳ thật ai cũng không biết.

Người muốn xấu lên, người cũng không có biện pháp ngăn cản.

Nhưng nếu Charles không mua, người vui vẻ chính là Vệ Đạo Minh, đạo này hẳn vì chuyện của nam nhân kia mà không thể không điều thấp để tránh đầu sóng ngọn gió, vừa vặn lúc này lại là thời điểm Đường Phong nhanh chóng quật khởi, địa vị của mình bị uy hiếp nghiêm trọng, không có cảm giác nguy cơ là không thể nào.

Vừa lúc có thể nhân cơ hội này chà đi chút uy phong của Đường Phong.

“Một nghìn vạn cũng không phải là số lượng nhỏ, vị tiên sinh này cũng nên nghĩ kĩ lại, đừng vì nhất thời xúc động để sau này phải hối hận.” Tổng tổng cười lạnh hướng Đường Phong nhìn qua, tầm mắt liền giống như nhựa cao su dính chặt không dời đi được.

Vệ Đạo Minh hơi có chút tức giận lôi kéo cánh tay của Tổng tổng, người sau nhẹ nhàng ho khan hai tiếng làm bộ như chuyện gì cũng chưa làm.

“Một nghìn vạn lẽ một khối.” Khóe miệng tươi cười của Charles bắt đầu trở nên lạnh lẽo, bước ra đứng trước Đường Phong cố ý ngăn cách tầm mắt của vài người, ngay lập tức giống như tắc kè hoa, một giây trước còn là tươi cười đầy mặt, giờ khắc này đột nhiên lạnh mặt, quát nhẹ một tiếng, “Tôi đưa tiền mặt!”

Vẫy tay một cái, tiểu đệ bên cạnh lập tức chạy tới.

“Vào trong xe đem một nghìn vạn lại đây.” Tùy ý như kêu người đi mua cho ta điều thuốc vậy.

Tiểu đệ hưu hưu bỏ chạy ra ngoài, Charles chậm rì rì từ trong ngực lấy ra một khối tiền lung lay trước mặt Tổng tổng, “Tổng tổng cứ tiếp tục tăng giá, chúng ta không chơi chi phiếu miệng, tính tiền tại chỗ, một tay giao tiền một tay giao hàng.”

“Ha ha! Vị tiên sinh này, anh đã thích bức họa này như vậy, tôi cũng không muốn đoạt sở thích của người khác, tặng cho anh là được.” Nói thật dàng dàng, Tổng tổng sĩ diện kéo Vệ Đạo Minh rời đi, “Chúng ta sẽ còn đến, hẹn gặp lại! Hẹn gặp lại!”

Xong rồi còn đưa mắt nhìn Đường Phong một cái, Charles không khách khí đảm đường bức tường người mà ngăn trở, dám nhìn người của ta, không muốn sống nữa?

Tổng tổng cười hắc hắc, ôm Vệ Đạo Minh về mặt không tốt lắm cùng nhau rời đi.

“Anh thật tính toán lấy ra một nghìn vạn tiền mặt?” Lúc này Đường Phong mới hỏi.

“Ha ha ha, hù tên kia thôi, thật đúng là đầu heo ngu ngốc, ai mà đem theo số tiền lớn như vậy bên người chứ.” Charles lập tức trình diễn kịch biến thân, một khắc trước vẫn là bộ dáng của một lão đại khí thế mười phần, lúc này vừa tiến đến bên người Đường Phong liền có đủ mùi vị chó săn.

Trần Minh Húc xoa xoa mắt, xác nhận mình không phải thấy được một chú chó to lớn đang hướng Đường Phong liều mạng lác đuôi.

“Thân ái, chúng ta có khoảng một tháng lễ bốn ngày mười mấy giờ,” Charles nhìn thoáng qua đồng hồ, tiếp tục nói, “lễ mười tám phút không gặp mặt! Cậu nhớ tôi muốn chết phải không? Ắc, tôi cũng vậy, tôi cũng nhớ cậu muốn chết a!”

Đường Phong tiến lên một bước, không khách khí lấy tay che miệng Charles, quay đầu nhìn Trương học trưởng mỉm cười: “Hôm nay thật ngưỡng chừng vì đã quấy rầy việc làm ăn của anh, xin hãy giúp tôi thu hồi bức họa này.”

Charles quyết miệng đi hôn lòng bàn tay đang che miệng mình của nam nhân, người sau liền thu tay về, chưa thấy ai không biết xấu hổ như vậy.

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu, tranh thì để cho cấp dưới của tôi cầm giúp cậu.” Nói xong cũng không quản Đường Phong có đồng ý hay không liền lôi người đi.

Trần Minh Húc nhìn hai người đi xa, quay đầu cười nói với Trương học trưởng: “Sao học trưởng lại không chút nào kinh ngạc vậy?”

Trương học trưởng cười nói: “Đây không phải là khiếp sợ quá độ, cả người đều ngây dại sao?”

Có chút đắm chiêu, Trương học trưởng nhìn theo phương hướng Đường Phong cùng Charles rời đi, nói: “Cảm thấy Đường Phong so với trước đây biến đổi rất nhiều.”

“Anh ấy trở nên dễ thương hơn, bắt quá xem như là biến hóa tốt đi.” Trần Minh Húc nói.

“Vậy cậu cùng cậu ta...”

“Hiện tại chính là bạn bè, không gì nữa, anh cũng không nên nghĩ nhiều.” Trần Minh Húc vội vàng nói.

Trương học trưởng cười cười, không nói gì.

....

Nâng cảm, Đường Phong trên ban công sân thượng lộ thiên của nhà hàng Trung Quốc ngắm nhìn thành phố tràn ngập những chiếc xe đến xe đi, ngẫu nhiên còn có máy bay xẹt qua trên bầu trời lưu lại một đường trắng bạc dài nhỏ thẳng tắp, giống như bị người dùng phấn viết nôm, mà mây trôi, chính là một khối kẹo bông.

Cậu cảm thấy may mắn khi trên ban công chỉ có hai người cậu và Charles, nói như vậy nghĩa là không có ai có thể nhìn thấy bộ dáng ngu ngốc lúc này của Charles.

“Anh xem đủ chưa, cười ngây ngô đủ chưa?” Chậm rãi thu hồi tầm mắt, Đường Phong nhìn người nam nhân đối diện vẫn đang cười ngây ngô không ngừng.

Bắt đầu từ lúc đến đây...Không, là bắt đầu từ trên đường đi, Charles vẫn luôn dùng vẻ mặt choáng váng nhìn cậu, hơn nữa còn mang theo nụ cười ngốc nghếch.

“Không có, xem cậu cả đời cũng không đủ.” Miệng Charles đều nhanh liệt đến tận lỗ tai.

Đường Phong ha ha cười, một quyền đánh qua Charles, người sau phản ứng linh mãnh vội vàng vươn tay nắm chặt quyền đầu của nam nhân, tiến lên hung hăng hôn một cái, hắc hắc cười nói: “Thân ái, cậu vẫn nhiệt tình như vậy a, nhưng cậu đây là tính toán mưu sát chồng sao?”

“Chỉ là muốn đem anh đánh tỉnh.” Thu hồi nắm đấm, Đường Phong dùng khăn tay xoa xoa mu bàn tay của mình.

“Hãy để tôi say ngủ cả đời trong giấc mộng tốt đẹp này đi.” Charles cảm thán lên như ca hát, lại đứng lên mở ra hai tay hướng mặt ra ngoài, hít sâu một hơi, “Tôi cảm thấy tôi cực kỳ hạnh phúc!”

“Đứa ngốc.” Đường Phong cười mắng.

“Tôi chính là đứa ngốc bé bỏng của cậu.” Xoay người đến cạnh Đường Phong, Charles nửa quỳ mở ra hai tay ôm lấy eo nam nhân, đầu gối lên đầu gối Đường Phong, nhẹ giọng nói: “Cậu sẽ lựa chọn tôi sao?”

Thoạt nhìn Charles đã biết chuyện Lục Thiên Thần rời đi, chẳng lẽ là do Lục Thiên Thần tự mình nói cho Charles?

Đường Phong cúi đầu vươn tay ôm lấy đầu Charles, tóc người này mềm mềm êm êm: “Anh xác định sao?”

“Không có gì xác định bằng điều này, tôi yêu cậu.” Ngẩng đầu lên, Charles tiến lên hôn môi nam nhân, trong con ngươi thâm nâu tràn ngập kiên định cùng chân thành, “Đường Phong, tôi biết tôi từng làm một ít chuyện vô liêm sỉ, nhưng là ai không có một quá khứ vô liêm sỉ?...Ngạch, ý của tôi là, ai cũng sẽ phạm sai lầm, nhưng tôi thề tôi tuyệt đối sẽ không lại làm chuyện vô liêm sỉ như vậy nữa!”

“Chuyện vô liêm sỉ mà anh nói là chỉ cái gì?” Đường Phong cong khóa miệng.

“Từng ép buộc cậu...” Charles tạm dừng một chút, “Thật sự, tôi sẽ không làm như vậy nữa, cũng sẽ không nhìn người đàn ông nào khác ngoài cậu.”

“Ngạch, còn có phụ nữ.” Lập tức bồi thêm một câu.

“Thật là một phương thức tỏ tình đặc biệt.” Ngón tay xuyên qua mái tóc mềm mại của Charles vuốt ve, Đường Phong cúi đầu ở tại trên trán Charles hôn một cái, “Vừa nát lại vụng về.”

“Bảo bối, cậu có thể khi hôn tôi đừng đá kích tôi như vậy được không?” Charles bày ra một bộ dáng ủy khuất, cùng với bộ dạng cao lớn của hắn không hề có chút hòa hợp, lại ngoài ý muốn khiến người cảm thấy thân thiết lên.

Có một chút dễ thương.

“Anh có thể không ở thời điểm lãng mạn mà phá hư không khí không?” Nâng lên chiếc cằm kiên nghị của Charles, Đường Phong cúi đầu hôn nam nhân, người trước tựa hồ muốn nói gì, nhưng lại bị Đường Phong nghiêm khắc cấm đoán.

“Không cần nói!”

Được rồi được rồi, Charles không nói, hai tay hắn ôm lấy eo nam nhân, sau mấy tháng chia lìa rất cục có thể hôn môi Đường Phong, điều này làm cho hắn có một loại ảo giác mình sắp bay lên.

Từ nay về sau, Đường Phong là của hắn, chỉ của một mình hắn.

Phảng phất máu toàn thân đều sôi trào, Charles ôm chặt lấy nam nhân, ngay lúc giao tiếp gần bó không ngừng phun ra ba chữ: “Tôi yêu cậu...”

224. Chương 224 - Cảnh Trong Mắt, Người Trong Lòng

“Bảo bối...Ngô...” Xoay người, Charles theo thói quen định vươn tay ôm nam nhân bên cạnh, nhưng lại không chạm đến nam nhân mà hắn mong, chỉ có một mảnh trống rỗng.

Chạm vào khoảng không, Charles liền lập tức tỉnh lại, nháy mắt mấy cái mới thích ứng bóng đêm, hắn vươn tay sờ sờ chỗ Đường Phong ngủ, cái gì cũng không có, trống rỗng một mảnh.

Cảm xúc lạnh lẽo nói cho hắn, Đường Phong đã rời đi khá lâu.

Chẳng lẽ trời đã gần sáng?

Charles vươn tay cầm lấy đồng hồ của hắn để ở đầu giường, thời gian là khoảng bốn giờ, ngoài phòng vẫn tối đen một mảnh.

Xốc lên chăn rồi đứng dậy, thuận tay cầm lấy áo ngủ trên giá áo mặc vào, Charles để chân không vừa thắt dây lưng của áo ngủ vừa mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

Khu vực để rượu ở phòng khách có ánh sáng mỏng manh, nhưng khi Charles đi qua cũng không có tìm được Đường Phong, chỉ nhìn thấy một chai Whisky bị mở ra, rượu thiếu khoảng một phần năm.

Một trận gió đêm thổi nay bức màn mỏng manh, Charles theo hướng gió thổi đi qua, ở cách đó không xa thấy được bóng dáng nam nhân ngồi ở ban công, bức màn bị gió thổi tùy ý tung bay, nam nhân dùng tay phải cầm ly rượu dựa vào ghế ngẫu nhiên lại nhấp hai ngụm, giữa đầu nhìn bầu trời đêm với những ngôi sao lấp lánh.

Thời gian giống như chậm lại, thông thả giống như muốn chậm rãi pha nên những màu sắc riêng biệt, vẽ nên những đồ án tùy ý trên bầu trời xanh trong.

Lúc này Charles bỗng nhớ đến một câu thơ, hắn đang ngắm nhìn Đường Phong, Đường Phong lại ở trên ban công nhìn bầu trời, ngắm là phong cảnh hay là người, ai là phong cảnh của ai, ai là vương bận của ai?

Lục Thiên Thần a Lục Thiên Thần, cậu là thật sự buông tha hay lấy lùi làm tiến đây?

Nâng tay phải xoa nhẹ ngực trái, Charles thở dài xa xăm, ít nhiều vẫn có chút không cam lòng a, vì sao chính mình lại không có biện pháp hoàn toàn chiếm giữ được Đường Phong a?

Nhưng hắn lại dựa vào cái gì cảm thấy chính mình có thể giữ chặt đối phương đây?

Charles cuồn cuộn tự đại, cũng sẽ có một ngày thất bại vô lực.

Thật giỏi cho Lục Thiên Thần, không thể đi sông phẳng dứt khoát không lưu chút dấu vết, đây là cố ý làm cho Đường Phong nhớ kỹ đi?

Charles nhẹ nhàng sách một tiếng, hắn mới không tin lấy cái đầu thông minh của Lục Thiên Thần không tìm được cách làm cho Đường Phong triệt để hết hy vọng, hắn cũng không tin Lục Thiên Thần sẽ khinh địch mà buông tha như vậy, tên kia là ai a, là Lục Thiên Thần a.

Thích bất động thanh sắc xử lý sự tồn tại của người khác, muốn liền nhất định có được, đã tâm cùng cuồn cuộn vọng của Lục Thiên Thần không hề ít hơn hắn hoặc Albert, chỉ là tên kia ẩn giấu sâu nhất, sâu đến mức có đôi khi ngay cả Charles cũng không thể chạm đến suy nghĩ của Lục Thiên Thần.

Muốn hắn tin tưởng Lục Thiên Thần thực sự buông tha, hắn không tin.

Nếu hắn nói những lời này cho Đường Phong, phỏng chừng Đường Phong cũng sẽ không tin hắn.

Ai, kệ hắn, chuyện sau này để sau hãy nói, hiện tại quan trọng nhất là sống thật tốt với Đường bảo bối của hắn.

“Bảo bối, sao lại một mình ở đây hóng gió a, coi chừng cảm lạnh.” Charles đi qua.

Nam nhân ngồi trên ghế quay đầu nhìn Charles, cong khóe miệng: “Chỉ là có chút ngủ không được, sao anh lại lên đây?”

“Không có cậu sao tôi có thể ngủ được, không phải sáng mai cậu còn phải lên lớp sao? Không thể thức đêm uống rượu như vậy a, rất có hại cho thân thể.” Charles cúi người hôn lên trán nam nhân, ôn nhu nói, “Đi thôi, chúng ta trở về.”

“Hảo.” Buông ly rượu, Đường Phong cùng Charles đi vào phòng, thân thể lạnh lẽo do bị gió đêm thổi được Charles đại hùng chặt chẽ ôm vào ngực, dần trở nên ấm áp.

Đối với Charles, mọi thứ hiện tại đều thật tuyệt.

Làm ăn thuận lợi không ai dám chọc hắn, thân thể mạnh khỏe an khang sức sống bắn ra bốn phía, quan trọng nhất là hắn rốt cục có thể thoát khỏi cuộc sống đáng thương một người ôm chăn ngủ của mình.

Trời ạ, ai có thể tưởng tượng được đường đường Charles nham hiểm lại mỗi tối đều là một người cô đơn lẻ bóng đi vào giấc ngủ, cho dù bên ngoài có vô số mỹ nữ suất ca muốn ngã vào lòng của hắn, nhưng bờ ngực rộng lớn của hắn lại không thể chứa thêm bất kì ai khác.

Trừ bỏ một chút, vì sao trong nhà Đường Phong sẽ có một cái bóng đèn đáng chết?

“Nhìn nhìn nhìn, nhìn cái gì, chưa thấy qua anh đẹp trai à?” Ngồi xếp bằng trên sofa đối diện Charles, một tay vói vào trong gối to đem thức ăn nhét vào miệng, Tiểu Ác Ma nghiêng mắt trừng nam nhân trở về cùng Đường Phong vào đêm qua.

Không phải chưa từng gặp Charles, nhưng sao lần này lại nhìn đầu hùng này không vừa mắt chứ?

A a a, có có tên Đường Phong đáng giận kia, sao lại cả ngày cứ đi trên hoa gheo nguyệt, ngay cả một đầu hùng cũng không buông tha.

“Chưa thấy qua ai phát dục không đầy đủ như vậy.” Charles ha ha nở nụ cười hai tiếng, tay so đầu Tiểu Ác Ma, lại so ngực của mình...còn muốn lần xuống vị trí bên dưới.

“Thiệt, anh cao lớn liền cho mình là vận động viên quốc tế a, chừng từng nghe qua áp súc là tinh hoa sao? Còn có, tôi đây không gọi là phát dục không đủ, cái này gọi là tuổi trẻ!” Nâng cằm tròng mắt Charles, Tiểu Ác Ma từng ngum từng ngum cắn khoai tây, miệng phát ra thanh âm “ca xuy ca xuy”, nghe vào trong lỗ tai Charles trở thành thứ tạp âm vô vẩn.

Charles vươn tay quơ quơ ở trước mặt.

“Anh làm gì?” Tiểu Ác Ma hỏi.

“Đuổi ruồi bọ.” Charles cười lạnh hai tiếng.

“Anh...” Tiểu Ác Ma lập tức nhảy dựng khỏi sô pha, thả người nhảy xông vào Charles, người sau liền né qua một bên, Tiểu Ác Ma liền đuổi theo không bỏ.

Hai người nhanh chóng ở trong phòng khách đánh nhau, chỗ lợi hại chân chính của sát thủ chính là năng lực đánh lên cùng với sức bật trong nháy mắt của họ, cùng người đánh trực diện luôn không là lựa chọn đúng đắn, nhất là khi đối mặt với một chiến sĩ thân kinh bách chiến như Charles.

Chỉ trong chốc lát, Charles liền chế trụ chặt chẽ Tiểu Ác Ma, lắc lắc đối phương dùng hai tay đặt người lên sô pha: “Tiểu ruồi bọ, tôi thật muốn vặn gãy cổ cậu.”

“Ca tháp” một tiếng, không phải là cổ Tiểu Ác Ma bị vặn gãy, chỉ là cửa phòng ngủ mở ra, Đường Phong vừa tắm rửa xong xuất hiện.

Đường Phong vừa mở cửa ra, Tiểu Ác Ma liền dùng thanh âm như heo sắp bị giết kêu thảm thiết lên: “A...Không cần a! Tôi vẫn còn là vị thành niên, ông chú đừng như vậy! Van cầu chú buông tha tôi đi!”

Quay đầu vừa thấy Đường Phong đến liền lập tức khóc kêu: “Đường Phong, mau tới cứu tôi, tên cầm thú này muốn phi lễ tôi!”

“Kêu lớn hơn một chút đi.” Charles cười lạnh hai tiếng, tăng lực đạo nắm hai tay Tiểu Ác Ma, người sau nhất thời ngao ngao kêu lên, lúc này không phải giả vờ, lạ thật sắp bị chặt đứt.

“Khốn kiếp! Tay của tôi sắp gãy!”

“Hai người ở chung thật tốt a.” Đường Phong ở bên cạnh bình tĩnh nhìn, tự rót cho mình ly nước, thanh thoi cười nói.

“Uy, con mắt nào của anh thấy hai người chúng tôi ở chung hòa hợp vậy?” Tiểu Ác Ma không cam lòng quát, “Đường Phong, anh cứ như vậy thấy chết mà không cứu?”

Charles đem Tiểu Ác Ma áp sát sô pha, nhất thời cũng chỉ nghe được thanh âm ngô ngô của người sau.

“Ai nói, hai người chúng ta rõ ràng nói chuyện với nhau thật vui a.” Charles cười ha ha lên, cho tên nhóc nhà người còn cuồng vọng nữa nè.

“Charles, đủ, mau buông cậu ta ra.” Đường Phong nhanh chóng nói.

“Yên tâm đi bảo bối, tôi xuống tay rất nhẹ.” Charles buông Tiểu Ác Ma ra, chạy đến cạnh Đường Phong, miệng mân mê lên, “Bảo bối, đến hôn một cái.”

Đường Phong vung tay hướng trên miệng Charles tát qua: “Đừng khi dễ cậu ta.”

“Hắn cưỡng hiếp tôi!” Tiểu Ác Ma vừa ngồi dậy khỏi sô pha liền lên án, “Đường Phong, đừng để tên mặt người dạ gấu này lừa, hắn... hắn vừa rồi cứ nhiên muốn...” Nói xong liền dùng hai tay che mặt khóc lên.

Cấp bậc diễn xuất này đặt ở trong mắt Đường Phong có thể nói là vụng về đến cực điểm.

Charles bĩu môi, có chút khinh thường: “Tôi không có hứng thú với cỏ non.”

“Ý của anh là tôi là cỏ già?” Đường Phong nâng mi.

“Không, cậu là đóa hoa trong lòng tôi.” Charles cười hề hề nói.

Tiểu Ác Ma khoanh tay trước ngực, ngồi trên sô pha sách một tiếng: “Thiệt, cũ mèm.”

Charles ha ha cười, đột nhiên duỗi ra hai tay ôm lấy Đường Phong, dùng sức hôn lên nam nhân vừa tắm xong.

Charles kinh nghiệm đầy người cố ý ở trước mặt Tiểu Ác Ma trình diễn cảnh hôn nóng bỏng cùng Đường Phong, ngực hai nam nhân dán sát vào nhau, Đường Phong có chút bị đè ép mà lui về phía sau từng bước, thẳng đến khi lưng chạm tường không thể lui được nữa.

“Char...Ngô...” Miệng bị đối phương cướp đoạt, gần bó thân mật ngẫu nhiên phát ra tiếng nước khiến người mơ màng, Charles vươn đôi bàn tay to dùng sức mơn trớn eo cùng lưng của nam nhân, đồng thời chen một chân vào giữa hai chân của nam nhân.

Tiểu Ác Ma ở bên cạnh nhìn xem đến trợn mắt há mồm, dần dần hay má bắt đầu nóng lên.

“Người...Các người...” Nuốt nước miếng một cái, cuối cùng Tiểu Ác Ma nhảy khỏi xô pha, nắm lấy gối dựa trên xô pha ném qua, “Ban ngày ban mặt mà không ghê tởm!”

Một phen bắt lấy gối dựa, Charles cười ha ha lên, “Con nít ranh mau cút đi, nhìn nữa coi chừng đau mắt hột.”

“Phi!”

Đường Phong buồn rầu xoa xoa huyết thái dương, cậu có xúc động muốn dùng chổi quét cả Tiểu Ác Ma lẫn Charles ra ngoài.

225. Chương 225 - Du Lịch

Cuộc sống tựa hồ dần trở nên yên ổn, Lục Thiên Thần vẫn không xuất hiện như cũ, giống như hoàn toàn biến mất không để cho Đường Phong nhìn thấy, thậm chí ngay cả một cuộc gọi hay tin nhắn đều không có.

Đường Phong ngẫu nhiên hỏi Tiểu Vũ Lục Thiên Thần đi đâu, Tiểu Vũ nói cô cũng không biết, chỉ biết là phải đi nước ngoài có việc, kỳ thật trước khi cô đảm nhiệm làm người đại diện cho Đường Phong, nhân viên bọn họ đều rất khó nhìn thấy Lục Thiên Thần ở trong công ty.

Là sau khi Đường Phong xuất viện lại trở về công ty một lần nữa, Lục Thiên Thần mới thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt của các nhân viên ở công ty.

Trừ lần đó ra, sau sự kiện bắt cóc ở Nam Á lúc trước, Albert cũng lại biến mất vô tung vô ảnh, khi nào tên kia xuất hiện, xuất hiện ở đâu, đầy đều là những thứ bọn họ không thể đoán trước.

Từ trước mắt đến xem, cuộc sống hiện tại bình tĩnh như mặt nước hồ, trên mặt hồ lấp lánh ánh dương quang, bọn họ vui vẻ ngồi trên thuyền câu cá, bốn phía là rừng cây xanh mướt yên tĩnh.

Nhưng ai biết đáy hồ có quái thú hay không? khi nào thì trời sẽ mưa xuống?

Đường Phong cảm thấy có phải bản thân đã cảnh giác quá độ hay không, ngay cả cuộc sống yên ả như vậy vẫn mang theo tâm lý cảnh giác, cần phải bình tĩnh lại.

“Mẹ của huấn luyện viên bị bệnh nên cần về nhà một đoạn thời gian, thừa dịp khoảng thời gian rảnh rỗi này, tôi muốn ra ngoài tùy tiện đi dạo một chút, xem như là du xuân.” Đường Phong vẫn thích nói chuyện này với Trần Minh Húc, nếu nói với Charles, phỏng chừng tên đại phú hào kia sẽ dùng máy bay riêng của hắn mang cậu đi đến hoàng cung nào đó.

“Có muốn đi chỗ nào không, tôi cũng muốn đi ra ngoài giải sầu một chút, vừa qua tết âm lịch nên mấy ngày nay tôi bận muốn chết.” Trần Minh Húc xoay xoay cổ, hắn cả ngày đối mặt với ống kính đến muốn viêm xương cổ.

Lúc qua năm mới Đường Phong cũng đang bận rộn làm việc, nhưng bởi vì hiện tại cậu không có người thân, đời trước cũng không có thói quen nghỉ lễ, đối với việc bỏ lỡ Giáng Sinh hay bỏ lỡ Tết âm lịch, trừ bỏ có chút tiếc nuối thì không còn tâm tình gì cả.

“Bộ phim tiếp theo sẽ lấy bối cảnh trong nước, tôi muốn thừa dịp này du lịch những ngọn núi nổi danh trong nước một phen, thưởng thức phong vị cổ điển của Trung Quốc chúng ta, coi như là lấy kinh nghiệm cho điện ảnh.” Đường Phong nghĩ nghĩ, nói, “Hoàng Sơn hoặc là Lư Sơn, tôi đều muốn đi.”

Trần Minh Húc lập tức đề nghị: “Hai chỗ này đều rất tốt, không bằng chúng ta đi Lư Sơn đi, nơi đó có phong cảnh rất đẹp, tôi có một người bạn đang ở Nam Xương, Giang Tây, nghe cậu ấy nói phong cảnh ở Lư Sơn rất đẹp.”

Đường Phong lập tức cùng Trần Minh Húc đạt thành ý kiến chung, hẹn tốt ngày hôm sau cũng là ngày Đường Phong bắt đầu không cần lên lớp đề nghị máy bay đi Lư Sơn, Giang Tây.

Chuyện này là sau khi Đường Phong về nhà mới nói cho Charles, Charles cũng không tức giận, lập tức chuẩn bị hành lý cho chuyến hành trình tuần trăng mật với Đường Phong, cho dù trong chuyến lữ hành cũng sẽ có người khác, nhưng đối với Charles mà nói, chỉ cần buổi tối thuộc về hắn cùng Đường Phong là đủ rồi.

Đáng chết là bóng đèn trong lữ trình này không khỏi có hơi nhiều.

Tiểu Ác Ma thí diên thí diên tay không đuổi kịp, chuẩn bị ăn chùa uống chùa, tự xưng là cận vệ của Đường Phong.

Trần Minh Húc là bạn tốt của Đường Phong thì không có gì để bàn, nhưng vì sao bên cạnh Trần Minh Húc lại có một nam nhân có vẻ mặt tươi cười ôn hòa đang đứng?

“Sao ông chủ Trương cũng tới đây?” Charles trừng mắt nhìn đối phương, ý tứ hàm xúc trong mắt không cần nói cũng biết, tên nhóc con như người trăm ngàn lần đừng loạn nghĩ cách.

Trương học trưởng cười nói: “Vừa vặn tôi có một người bạn tổ chức lễ đính hôn ở Lư Sơn, tôi chỉ là thuận tiện đi cùng mọi người mà thôi.”

“Thật sự trùng hợp a.” Charles hơi híp mắt.

Đường Phong lặng lẽ vỗ lưng Charles, người này thật đúng là nghĩ đến cậu là Đường Tăng a, người người đều muốn cướp để ăn.

Charles trước sau như một ra tay hào phóng, hoặc là do cố ý ra oai với người kia, sớm đã bao trọn khoảng máy bay hạng nhất, làm cho mấy người đã mua vé máy bay đều hồi trả.

Trần Minh Húc mừng rỡ mình không cần ra tiền, Trương học trưởng thân thiện nói cảm ơn, Tiểu Ác Ma ngẫu nhiên bật thốt một câu “nhà giàu mới nổi”, Đường Phong vỗ vỗ bả vai Charles tỏ vẻ Charles làm tốt lắm, cậu không ngại Charles bao hết tất cả chi tiêu.

Sẽ không bởi vì đối phương mua vé máy bay cho mình liền mang ơn, cũng không miễn cảm đến mức bởi vì vậy cho rằng tôn nghiêm bị tổn thương.

Đoàn người chậm rãi xuất phát, đến chiều cùng ngày liền đến Giang Tây.

Khách sạn sớm đã được đặt tốt, bạn của Trương học trưởng vừa vặn cũng cử hành lễ đính hôn ở khách sạn này, kết quả là cuối cùng bọn họ vẫn ở cùng một khách sạn, chỉ là vị trí phòng không quá giống nhau.

Y theo thói quen tiêu tiền hưởng thụ của Charles, bao gồm cả Trần Minh Húc cùng Tiểu Ác Ma ở bên trong thì bốn người đều có phòng riêng của mình, kỳ thật không phải Charles hào phóng, hắn chỉ là không hy vọng phòng của hắn cùng Đường Phong có thêm người thứ ba vào ở.

Trước đó Đường Phong đã nói với Charles, mặc dù hiện tại bọn họ kết giao, nhưng hy vọng có thể cho nhau không gian thuộc về riêng mình, không cần lúc nào cũng dính cùng một chỗ, cũng hy vọng có thể tin tưởng đối phương.

Sau khi vào ở khách sạn, Charles bỏ chạy đi mát xa, Đường Phong cùng Trần Minh Húc và Trương học trưởng lên tầng cao nhất của khách sạn ăn cơm uống chút rượu.

Bóng đêm buông xuống, ánh trăng sáng rọi giống như quả bóng bạc được người treo lên cao cao treo ở chân trời xa xôi, mấy ngôi sao lẻ loi canh giữ ở một bên, giống như vài người ngồi quay quanh một cái bàn tròn.

“Tôi có một vấn đề không biết có nên hỏi hay không.” Trương học trưởng đặt hai tay lên ly rượu.

Trong nhà ăn mở ra âm nhạc du dương, âm thanh trong không khí nhẹ nhàng nhảy lên, không khí nơi này rất tốt, thích hợp cho những người bạn ngồi xuống mở lòng một chút.

“Anh hỏi tôi mới biết được.” Đường Phong nói.

Trần Minh Húc hiểu kì hỏi: “Khi nào thì Trương học trưởng cũng trở nên bát quái vậy?”

“Không, anh chỉ là nhìn thấy Đường Phong cùng vị tiên sinh Charles kia thực thân mật, bản thân cũng có chút xúc động,” Hít sâu một hơi, Trương học trưởng nhìn ly rượu nói, “Trên thực tế anh cũng có một người bạn trai...người yêu, là người yêu.”

Đường Phong cùng Trần Minh Húc đều không xen vào, lựa chọn lắng lắng nghe.

“Nhưng cho dù là đang ở nước ngoài, chúng ta cũng không dám ở nơi công cộng làm ra hành vi thân mật, ha ha,” Trương học trưởng có chút hâm mộ nhìn Đường Phong, nói, “Nói thật, nhìn đến hành động thân thiết tự nhiên của cậu cùng Charles, tôi ở bên cạnh nhìn thực sự rất hâm mộ, không biết khi nào tôi cũng có thể buông ra đường đường chính chính thể hiện bản thân.”

“Có lẽ là bởi vì tôi cùng Charles đều là người có da mặt dày.” Không muốn làm cho đề tài này trở nên trầm trọng, Đường Phong cười nói đùa.

Trần Minh Húc thấp giọng nở nụ cười, đồng thời đối Trương học trưởng nở nụ cười: “Học trưởng, khi nào thì anh mang chị dâu đến cho chúng ta gặp mặt a.”

“Ha ha, hiện tại em ấy đang học nghiên cứu sinh ở nước ngoài, mấy ngày nay còn đang phải lên lớp, đợi đến ngày nghỉ nhất định sẽ mang đến đây.” Trương học trưởng lập tức cam đoan nói.

Trần Minh Húc nghe xong liền âm thầm bật cười, cũng may hắn không có đem Đường Phong giới thiệu cho Trương học trưởng, bằng không trận vui đùa này sẽ hơi mất kiểm soát.

“Trương học trưởng muốn hỏi gì?” Đường Phong đem đề tài kéo lại.

“Cậu cùng vị tiên sinh Charles kia, là quan hệ người yêu sao? Xin hãy tha thứ vì tôi hỏi như vậy, tôi nhìn xem hai người thực sự rất giống.”

Đường Phong cười nói: “Trương học trưởng không phải mới rồi còn nói hâm mộ tôi cùng Charles sao? Đáp án trong lòng anh là đáp án của tôi, đúng vậy, tôi cùng Charles hiện tại thật đúng là người yêu.”

“Ách.” Trương học trưởng gật gật đầu.

“Sao nhìn anh lại có chút kinh ngạc vậy? Có phải là cảm thấy tên kia hơi kỳ quái? Tuy rằng Charles là một người có tính cách hơi độc đáo, nhưng anh ấy...kỳ thật cũng không tệ lắm.” Đường Phong gật gật đầu, nói, “Có đôi khi anh ấy nói chuyện cuồng vọng chút, nhưng anh ấy vốn là người có tính cách như vậy, cho nên anh không cần cùng với anh ấy so đo.”

“Cậu thực thương anh ta đi, cho nên mới nói giúp cho anh ta như vậy.”

“Đây là khẳng định, người nhiều ít đều sẽ có chút tư tâm.” Nếu Charles nghe xong lời nói lúc này của Đường Phong phỏng chừng sẽ vui vẻ đến chết, hiện tại Đường Phong tương đương gián tiếp thừa nhận cậu yêu Charles.

Tim người đều làm từ thịt, không có ai có thể đối với người như Charles không có chút động tâm, nếu thật sự không hề có cảm giác, Đường Phong cũng sẽ không tùy ý để cho tên kia dính vào.

Ngắm đồng ý, có đôi khi cũng là một loại biểu đạt của yêu.

“Ha ha, tôi còn muốn cảm ơn anh ta mời tôi ngồi máy bay a.” Thản nhiên u sầu một khắc trước đột nhiên tán ra, Trương học trưởng phảng phất như một viên đá lớn trong lòng nâng lên ly rượu uống một ngụm.

“Sao Trương học trưởng lại vui vẻ như vậy a?” Trần Minh Húc ở bên cạnh nói.

Nam tử lắc đầu, cười nói với Trần Minh Húc: “Tôi chỉ là vui vẻ thay cho bạn bè mà thôi, nói thật, nhìn đến Đường Phong cùng Charles ở chung hòa thuận như vậy, tôi cũng hiểu được con đường sau này của mình cũng sẽ tràn ngập ánh mặt trời.”

“Uy uy uy, sao Trương học trường lại đột nhiên bị quan lên, con đường phía trước của anh vốn luôn tràn ngập ánh mặt trời, có sự nghiệp lại có người yêu, anh còn lo lắng gì a? Có phải là trong nhà không đồng ý hay không? Hai người có thể nhận con nuôi.” Trần Minh Húc nói.

Trong mắt Trương học trường có tia sáng phức tạp chợt lóe qua, khe khẽ thở dài: “Sự nghiệp thành công hay có được tiền tài, nhưng có rất nhiều vấn đề cũng không thể giải quyết dễ dàng.”

“Nếu có phiền phức cứ nói với chúng tôi, giúp anh ra chút chủ ý.” Đường Phong quan tâm nói.

Nam tử lắc đầu nói: “Khiến mọi người lo lắng rồi, tôi không có việc gì, chỉ là người lớn trong nhà không quá đồng ý, bất quá không sao, loại chuyện này có gấp cũng không được gì.”

226. Chương 226 - Thật Trùng Hợp

Sáng hôm sau, xe đi Lư Sơn đứng giờ chờ ở cửa khách sạn, chờ đoàn người quần áo nhẹ nhàng xuất phát đến dưới lầu, Charles khó có được không mặc tây trang trắng thớm mà là thay đổi một thân quần áo nhẹ nhàng, mũ lưỡi trai kết hợp kính đen, vừa đứng đó liền đủ tiêu chuẩn người mẫu quảng cáo ở Âu Mỹ.

“Trình diễn tư thế gì không biết.” Đường Phong vác ba lô tùy thân, mũ hơi kéo xuống, tốt xấu gì hiện tại cũng là người có chút danh tiếng, vẫn nên điệu thấp một chút.

Cách ăn mặc chính là tiêu chuẩn của du khách.

“Ai nha, tôi quên mang theo di động rồi.” Vừa lên xe, Trần Minh Húc liền thọt tay vào túi quần kiểm tra.

“Vậy cậu đi lấy đi, chúng tôi sẽ ở trong xe chờ cậu.” Đường Phong nói.

“Chờ tôi một chút a, lập tức liền xuống.” Trần Minh Húc nói xong liền vội vã chạy lên lầu.

Tiểu Ác Ma đội nón lưỡi trai ăn kẹo cao su dựa vào cửa xe, vươn tay tháo một bên tai nghe xuống nói: “Sao lại có nhiều chuyện phiền toái như vậy?”

“Vào trong xe ngồi đi.” Đường Phong chỉ chỉ Tiểu Ác Ma.

“Hừ”. Vẫn là ngoan ngoãn kéo ra cửa xe ngồi vào.

“Charles, cùng tôi đi cửa hàng tiện lợi bên cạnh mua ít đồ.” Thừa dịp này, Đường Phong nghĩ đến đi cửa hàng tiện lợi gần đây mua một hộp kẹo cao su cùng vài túi đựng rác, để tránh khi lên núi lại không có chỗ bỏ rác, có thể bỏ rác vào túi rồi mang về.

“Vinh hạnh của ta, nữ vương bệ hạ.” Thật giống như một kỵ sĩ, Charles cười ha hả xoay người đáp.

Đường Phong thuần túy xem như Charles động kinh...

Đi vào cửa hàng tiện lợi bên cạnh chọn thêm mấy loại nước uống, Charles còn ở bên kia xếp hàng trả tiền, Đường Phong đứng ở một bên tùy ý nhìn người đến người đi trên đường, một bóng người có chút quen thuộc đột nhiên đi ngang qua bên cạnh cửa sổ của cửa hàng, khuôn mặt quá mức lạnh lùng kia khiến Đường Phong lập tức sửng sốt.

Lục Thiên Thần?

Đường Phong bước đi đến cửa của cửa hàng tiện lợi, không phải muốn đến gần, chỉ là muốn xác nhận mình có nhìn lầm hay không mà thôi.

Thật là anh ta?

Đứng ở cửa, Đường Phong nhìn thấy Lục Thiên Thần mở ra cửa xe ở bên kia đường ngồi vào, nam nhân kia nhanh chóng phát động xe từ chỗ đối diện cậu nghênh ngang mà đi, chỉ để lại một làn gió nhẹ nhàng.

Đại khái là không thấy được chính mình đi, cũng có thể là thấy được, chỉ là không dừng lại cước bộ mà thôi.

Nhẹ nhàng thở ra, đối với cảm giác nặng nề thoáng qua trong lòng mình, Đường Phong chỉ có thể cười khổ, có lẽ thời gian có thể làm phai nhạt tất cả.

Nếu Lục Thiên Thần có thể buông tha, cậu hẳn là cũng có thể.

Từ nay về sau mọi người đều là người đứng trên hai đường thẳng song song, sẽ không bao giờ có cơ hội thay đổi.

“Bảo bối, tôi mua xong rồi, đi thôi.” Charles mang theo túi mua sắm đi ra, không chút cố kỵ ôm eo rồi hôn môi Đường Phong.

Đường Phong không chút khách khí vươn tay đẩy mặt đối phương ra, nơi đây trước mặt công chúng cũng không phải ở nước ngoài, vẫn là nên chú ý một chút.

“Đừng hờ chút là động tay động chân.” Nắm tay Charles lôi đi, Đường Phong nhanh chóng hội tụ cùng bọn người Trần Minh Húc, cùng nhau ngồi xe đi Lư Sơn.

Phong cảnh mỹ mệ của thiên nhiên thường khiến người lưu luyến không tha, đoàn người ở trên Lư Sơn chơi đùa vô cùng vui vẻ, nhất là Tiểu Ác Ma cùng Trần Minh Húc, cầm máy ảnh nơi nơi chụp đến chụp đi, ước gì hai bước là một tư thế.

Ngồi ở trong đình nghỉ ngơi uống miếng nước, Đường Phong nhìn đám mây quay cuồng như biển lớn ở cách đó không xa liền hít sâu một hơi: “Tôi cảm thấy ngực của mình ở một khắc này đột nhiên trở nên rộng lớn lên.”

“Có bao nhiêu rộng lớn, tôi đến xem xem.” Charles lập tức tiến sát lại, cúi đầu muốn kéo mở quần áo của cậu.

“Tránh ra, đứng đắn một chút.” Đường Phong cười vỗ vai Charles, đồng thời lại chỉ chỗ cạnh mình ý bảo Charles ngồi xuống.

Charles ngoan ngoãn ngồi xuống, thử thăm dò ôm eo Đường Phong, nhìn đối phương không có cự tuyệt, Charles liền ôm chặt hơn.

“Tôi thực đứng đắn a, tôi cảm thấy mình hiện tại là nam nhân hạnh phúc đứng thứ hai trên thế giới.” Charles nói như vịnh ngâm, chỉ là vì sao lại là thứ hai thế giới?

“Vậy ai là nam nhân hạnh phúc nhất thế giới?”

Leo núi có chút mệt mỏi, Đường Phong tháo mũ cùng kính xuống thuận thế dựa vào vai Charles, chủ động cùng thân mật khó có được khiến Charles cảm thấy đột nhiên cả người mình đều run lên, có một cỗ nóng bỏng từ trái tim lao ra lan khắp thân thể.

Từ nhỏ Charles đã có cuộc sống khiến người người hâm mộ, ăn mặc không lo, có một người mẹ cá tính lại thông minh, hai người giống như bạn tốt luôn cổ vũ nhau đi làm chuyện mình muốn.

Điều này làm cho trong cuộc sống Charles không hề có hai chữ “ân u”, hần ham thích kiếm tiền ham thích mở rộng sự nghiệp của mình, thích hưởng thụ cuộc sống, rượu ngon, xì gà và mỹ nhân, cùng với xe thể thao, du thuyền cùng trực thăng, hần hần là thỏa mãn, hần có tất cả những thứ mà người khác làm lụng cả đời cũng không có.

Gia đình tràn ngập sung sướng, người mẹ xinh đẹp khả ái, tài phú, quyền lợi cùng khỏe mạnh.

Nhưng những thứ đó đều không thể so với hiện tại, cứ như vậy ôm một người, đối phương dựa vào trên vai hần, cảm thụ khí tức cùng nhiệt độ của đối phương, cùng với khi Đường Phong nhẹ giọng nói chuyện khiến hần cảm thấy hết sức tuyệt vời.

Hần thích nghe Đường Phong nói chuyện, tiếng nói kia khiến người mê muội, như là tiếng ca của nhân ngư nơi biển xa mê hoặc tâm thần của hần.

“Là một nam nhân tên gọi Đường Phong.” Charles cười ha hả trả lời, đồng thời cúi đầu hạ xuống một nụ hôn trên trán nam nhân, “Bởi vì tôi sẽ thực yêu thương cậu ấy, khiến cậu ấy trở thành người nam nhân hạnh phúc nhất trên thế giới.”

“Lời nói thật trơn tru.” Đường Phong thấp giọng nở nụ cười vài tiếng.

“Tôi nhưng là nói thật, tôi thề với trời!”

“Được rồi, được rồi, tôi tin.” Nếu không nói gì đó, phỏng chừng Charles sẽ quỳ một gối xuống.

Charles nhếch miệng cười: “Cậu thật sự tin tưởng tôi?”

“Ân, tin tưởng.”

“Vậy đến một cái hôn nào.” Tiến sát lên muốn hôn xuống.

Đường Phong quay đầu lấy chai nước ngăn miệng đối phương: “Nói nhiều như vậy chắc là khát rồi, uống miếng nước đi.”

Đến tối đoàn người về tới khách sạn, ban ngày ở Lư Sơn chơi thật mệt mỏi, buổi tối không ai đi ra ngoài tản bộ, Tiểu Ác Ma chạy về phòng của mình xem truyện tranh chơi trò chơi đi.

Trần Minh Húc cùng bọn người Đường Phong đi hưởng thụ mát xa, thời gian dài không vận động, đột nhiên chạy đi leo núi, phỏng chừng ngày mai sẽ thất lực đau vai đau đi đứng khó chịu.

May là Đường Phong khi trước mỗi ngày đều có rèn luyện, chút vận động đó đối với cậu mà nói không tính là cái gì, đối Charles cũng không tính là cái gì, chỉ có người chủ trì mỗi ngày đều ngồi xổm nói chuyện như Trần Minh Húc thì có chút mệt mỏi.

Sau khi mát xa về Trần Minh Húc không nghĩ làm bóng đèn, nói là đi tìm Trương học trưởng, lưu lại hai người Đường Phong cùng Charles.

Trần Minh Húc vừa đi, Charles liền dán lại: “Tôi đói bụng, bảo bối.”

“Anh không thể bình thường một chút sao?” Nghĩ đến Charles nói là cái kia, Đường Phong liền đánh một khuỷu tay qua: “Trăng chỉ vừa mới mọc lên đi.”

Charles nhìn Đường Phong trầm mặc vài giây, sau đó đột nhiên cười ha ha lên, bày ra biểu tình ôm bụng cười đến ra nước mắt.

“Charles, anh điên rồi à? Bình thường chút đi.” Người này đang cười cái gì?

“Ha ha ha, bảo bối, Đường đại bảo bối của tôi, cậu...cậu thật đúng là không thuần khiết.” Vỗ vỗ bụng của mình, Charles tà tà cười nói, “Tôi là thật sự đói bụng, bắt quá cậu yên tâm, chờ tôi ăn xong bổ sung thể lực tốt lắm, sau khi về phòng liền hảo hảo nuốt cậu ăn no.”

Đường Phong vừa nghe liền biết mình hiểu lầm, ai có thể nghĩ Charles bình thường không đứng đắn, lúc này lại đột nhiên đứng đắn lên, sao cậu có thể phản ứng kịp.

“Tránh ra, đừng cười.” Có chút quần bách, Đường Phong dùng sức vỗ lưng Charles, “Đói bụng thì đi nhà ăn.”

Charles nhanh chóng dừng lại, không thể đắc tội Đại Đường của hắn, bằng không buổi tối sẽ ngủ sàn.

Trở về phòng thay quần áo, Đường Phong cùng Charles đi xuống nhà ăn của khách sạn, nhưng lúc đến cửa thì ngoài ý muốn được báo là hôm nay nhà ăn được người bao hạ.

“Là ai bao?” Khó được cùng Đại Đường thân ái nhà hắn đi ra ăn bữa cơm, cư nhiên đụng phải chuyện mất hứng này, Charles có chút bức bối.

“Ngượng ngùng tiên sinh, khách sạn chúng tôi còn có nhà ăn khác, hai vị có thể tới đó dùng cơm, nếu hai vị khách quý có nhu cầu, tôi có thể giúp hai vị đặt chỗ ngay hơn nữa còn đưa hai vị lễ vật giải thích.” Người phục vụ ở nhà ăn liên tục cúi đầu, ngược lại biến thành Đường Phong có chút ngượng ngùng.

Charles đứng chỗ nào cũng đều khí thế mười phần, khó tránh khỏi sẽ dọa người phục vụ.

Đường Phong đem Charles đang thổi mặt cả người đầy sát khí kéo sang một bên, nói với người phục vụ: “Không sao, khách sạn của các anh có thể đưa cơm đi?”

Vừa nghe đến đưa cơm, sắc mặt của Charles không còn khó coi nữa.

Ở trong phòng dùng cơm thật tốt a, ăn xong rồi là có thể trực tiếp...Hắc hắc hắc...

“Không thành vấn đề, vậy đưa cơm tốt lắm.” Charles lập tức nói.

Đường Phong liếc mắt Charles một cái, đã biết đầu hòng này suy nghĩ cái gì, cậu là thuần thú sư tự nhiên cũng biết làm thế nào đem hỏa khí của Charles áp xuống, miễn cho thương đến người vô tội.

Nếu Charles tức giận, trời biết người bao hạ nhà ăn này có thể bị cái gì đe dọa hay không.

Chỉ là không biết thế giới này có chuyện thực trùng hợp đến vậy hay không, lúc Charles cùng Đường Phong chuẩn bị rời đi, có vài người đang hướng nhà ăn đi tới.

227. Chương 227 - Thử

Trong những người đang đi tới ở đối diện có một vài người là Đường Phong quen biết, tỷ như Trương học trưởng từ rất xa đã chào hỏi cậu, cùng với người đi tuốt đằng trước mặt thủy chung không chút thay đổi lại trong nháy mắt đối diện với cậu lộ ra vẻ mặt kinh ngạc Lục Thiên Thần.

Rất nhiều thứ nhanh chóng ở trong đầu Đường Phong bay lướt qua, tỷ như sáng hôm nay tại cửa hàng tiện lợi cạnh khách sạn cậu thấy Lục Thiên Thần, nguyên lai Lục Thiên Thần cũng ở khách sạn này; tỷ như nói Trương học trưởng đi chung với Lục Thiên Thần, chẳng lẽ Lục Thiên Thần cũng đến đây để tham dự hôn lễ của người khác?

Vô luận Đường Phong nghĩ cái gì, cậu rất nhanh đã nhìn thấy một nữ nhân nhanh chóng bắt kịp Lục Thiên Thần, thẳng đến sau đó Đường Phong mới chú ý đến những người khác.

Đứng ở giữa Lục Thiên Thần cùng Trương học trưởng là một nữ nhân xinh đẹp khoảng hai mươi tuổi, dáng người cao gầy, giờ phút này đang dùng vẻ mặt hạnh phúc nhìn Lục Thiên Thần.

Được rồi, một màn này có phải là có hơi quá mức cầu huyệt hay không?

Đường Phong nhìn về phía Trương học trưởng, mỉm cười làm người mở miệng đầu tiên: “Trương học trưởng, thật trùng hợp a.”

Trong mắt Trương học trưởng lướt qua một tia kinh ngạc, sau đó nhanh chóng mỉm cười đi tới: “Đường Phong, các cậu cũng đến ăn cơm sao?”

“Đúng vậy, đáng tiếc hôm nay nhà ăn bị người bao.” Lúc này Đường Phong có thể dần dần đến gần Lục Thiên Thần, cậu cùng Lục Thiên Thần không phải là tuyệt giao, loại bỏ quan hệ tình nhân, ít nhất bọn họ vẫn có thân phận ông chủ cùng nhân viên.

Làm một nhân viên, Đường Phong vẫn hữu hảo hướng ông chủ chào hỏi.

“Lục tổng, khi nào về nước vậy?” Đường Phong hướng Lục Thiên Thần nhìn qua, chuyện trong nhà huấn luyện viên có việc phải rời đi một tuần Lục Thiên Thần hẳn đã biết, cho nên Đường Phong cảm thấy cậu không cần phải giải thích vì sao cậu lại ở trong này.

“Tôi còn đang nghĩ ai có thể ra tay hào phóng đem nhà ăn bao như vậy, nguyên lai là Lục tổng a.” Charles cười ha hả tiến lên, hai tay cắm trong túi quần hơi hơi nâng cằm, hoàn toàn là một bộ dạng lão đại hắc đạo đi ra từ trong phim ảnh.

Nam nhân có chút bất kham lại mang theo tính nguy hiểm như vậy đối với người khác phái mà nói là luôn tràn ngập lực thu hút, nữ nhân bên cạnh Lục Thiên Thần nhìn không được hướng Charles nhìn nhiều hai mắt, lại vừa lúc bị Charles bắt gặp.

Charles cố ý cười với nữ nhân, đi lên phía trước nói: “Thật sự là một quý cô xinh đẹp, Lục tổng, đây là bạn gái của ngài sao?”

Bị Charles ý vị thâm trường nhìn chằm chằm như vậy, tiểu nữ nhân vừa ra xã hội khó tránh khỏi mà đỏ mặt, có chút ngượng ngùng ôm chặt cánh tay Lục Thiên Thần.

“Vị này là hôn thê của Lục tổng.” Lục Thiên Thần không trả lời, ngược lại Trương học trưởng tiến lên nói, “Tiểu An là học muội của tôi, lần này tôi tới đây chính là để tham dự lễ đính hôn của họ, nguyên lai Đường Phong cùng Lục tổng quen nhau?”

“Đâu chỉ là quen biết, Lục tổng là ông chủ của tôi.” Đường Phong mỉm cười giải thích với Trương học trưởng, “Trương học trưởng vừa về nước nên có thể không biết, công ty quản lý của tôi chính là giải trí Thiên Thần của Lục tổng.”

“Phải không? Vậy thật đúng là trùng hợp a.” Trương học trưởng nhìn nhìn Lục Thiên Thần nói, “Sao Lục tổng đính hôn lại không gọi cho Đường Phong, tốt xấu gì Đường Phong cũng là nhân viên đặc lực của quý công ty a, gần đây thực nóng.”

“A, tôi biết, anh là Đường Phong diễn trong bộ phim kia phải không?” Tiểu nữ nhân bên cạnh hiển nhiên là nhận ra Đường Phong, hơi chút vui vẻ nói, “Anh có thể ca hát không? Đến khi lễ đính hôn giữa tôi cùng Thiên Thần diễn ra anh liền hát cho chúng tôi một bài đi, có ngôi sao điện ảnh đến cũng tốt.”

Ngữ khí nói chuyện có chút khiến người cảm thấy không thoải mái.

“Ha ha, Lục Thiên Thần, nữ nhân cậu tìm thật sự là có tiêu chuẩn cao a.” Nói mát xong, Charles cười lạnh hai tiếng, hướng nữ nhân lạnh giọng cười nói, “Các người mời không nổi cậu ấy, nhanh chóng rút đi, đừng ở chỗ này khiến người chướng mắt.”

Dám ở trước mặt hần khi dễ Đại Đường nhà hần, thật sự không muốn sống?

“Anh...sao anh có thể nói như vậy?” Nữ nhân sống an nhàn sung sướng nơi nào bị người nói như vậy, tức đến khó thở liên tục dậm chân.

“Xem cô là một cái nữ nhân, bằng không tôi đã sớm đánh cô một quyền.” Bản chất lưu manh Charles cũng sẽ không cùng người nói cái gì phong độ quý ông, lời vừa ra khỏi miệng liền mang theo dao búa, “Giống như một con gà mái ngu ngốc.”

“Thiên Thần...” Uất ức gọi tên nam nhân, nữ nhân liên tục quyết miệng lay động cánh tay Lục Thiên Thần.

Lục Thiên Thần đem nữ nhân đang ôm cánh tay hần đẩy ra, lãnh đạm nói: “Bây giờ cô vẫn chưa là vị hôn thê của tôi, không cần tùy tiện nhìn thấy nam nhân liền phác đi lên, hiện tại lập tức trở về.”

“Thiên Thần... Anh đừng tức giận a.” Có chút sợ hãi rút rờ buông tay ra, nữ nhân ủy khuất như là muốn khóc lên, “Không phải nói muốn ăn cơm cùng nhau sao...”

“Đúng vậy, mới nói muốn cùng nhau ra ngoài ăn cơm, sao lại đột nhiên tức giận rồi?” Trương học trưởng ở bên cạnh vội vàng an ủi nữ nhân, “Tiểu An, em cũng thật là, mau giải thích với Đường Phong đi.”

“Em nói cái gì mà nói, em giải thích với một con hát làm gì a?” Thốt ra lời nói khó nghe, nữ nhân vẫn không biết mình nói sai chỗ nào, hơi có chút ngậy thơ tự cho là đúng.

Lần này ngay cả Trương học trưởng cũng không biết nói gì, đành phải nói với Đường Phong: “Đường Phong, cậu đừng tức giận với cô ấy, tính cách của Tiểu An là như vậy, cô ấy không có ác ý gì, cô ấy vẫn còn nhỏ, cậu đừng chấp nhặt với cô ấy.”

“Anh cũng rút đi.” Lục Thiên Thần lạnh lùng nói với Trương học trưởng, “Mang theo nữ nhân này cùng nhau rời đi.”

“Diễn xuất thật ghê tởm a, ăn một bữa cơm cũng có thể gặp được một tên khiến người chướng mắt cùng một đồng ruồi bọ dơ bẩn.” Charles hơi mang sát khí trừng nữ nhân, cười ha hả nói với Lục Thiên Thần, “Lục tổng thật sự nhẫn tâm, muốn mang theo bạn gái đương nhiệm đến mắng tiền nhiệm? Chắc chắn sách, thật không có phong độ.”

Trương học trưởng bị người bảo cút nên trên mặt có chút xấu hổ, tựa hồ là thở dài một hơi rồi vội vàng kéo nữ nhân đang sắp khóc lên qua một bên.

Không để ý tới Charles châm chọc khiêu khích, Lục Thiên Thần nhìn về phía Đường Phong này giờ vẫn không lên tiếng, “Ngượng ngùng.”

“Là đang giải thích việc anh đính hôn mà không cho chúng tôi biết một tiếng sao?” Đường Phong cười cười, đi tới trước mặt Lục Thiên Thần, nói: “Tôi không phải là loại người keo kiệt, nếu anh kết hôn tôi sẽ chúc phúc cho anh, đồng dạng, tôi cũng hy vọng chúng ta đều có thể tìm được hạnh phúc cho riêng mình.”

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Đường Phong tiếp tục nói: “Lục Thiên Thần, anh gạt tôi đính hôn như vậy làm cho tôi cảm thấy quá khứ của chúng ta thực đáng cười, sách, dù sao đều là như vậy.”

Trong ánh mắt lóe lên một tia khác thường, cuối cùng Lục Thiên Thần vẫn không nói gì.

Nhìn nữ nhân đang khóc sụt sùi bên cạnh, Đường Phong hướng Lục Thiên Thần nói: “Tôi không có ý gì khác, chỉ là cô ấy không thích hợp với anh, nếu không thích cô ấy thì đừng cùng cô ấy kết hôn, đối mình thực bất đắc dĩ, đối người khác cũng là không công bằng.”

“Bảo bối, cần gì nói với bọn họ, đi thôi, tôi đói bụng lắm rồi, tuy rằng thấy được những thứ bữa mắt này nọ, nhưng vì buổi tối phần đầu, tôi...ngô ngô ngô...” Đường Phong che miệng Charles lại, người này không thể không đứng đắn một chút sao?

“Chúng ta đi.” Đường Phong kéo Charles bước vào thang máy.

Thời điểm cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Đường Phong đứng ở bên trong nhìn thấy Lục Thiên Thần quay đầu nhìn cậu, tên kia cư nhiên mỉm cười.

Thật không biết đang cười cái gì...

“Lục Thiên Thần thật sự là một tên ngu ngốc.” Đứng ở trong thang máy, Charles không khách khí nói, “Tốt như cậu không cần, cố tình lại tìm một tiểu cô nương ngây thơ buồn cười như vậy, sách, tôi thật sự vì phẩm mỹ của hắn mà cảm thấy đáng tiếc.”

“Câu này của anh có ý là hy vọng anh ta lại một lần nữa coi trọng tôi?” Tựa vào tường gương trong thang máy, Đường Phong khoanh tay trước ngực cười nói.

“Bảo bối, giống như mỗi người đều yêu châu báu mỹ lệ, người tốt đẹp như cậu đương nhiên cũng sẽ có rất nhiều người yêu thương, bất quá đáng tiếc là, cậu đã là của tôi.” Mở ra hai tay tiến lên ôm lấy Đường Phong, Charles ở trên mặt nam nhân hôn một cái, “Không biết vì sao, tôi rất muốn đi quấy rối lễ đính hôn của Lục Thiên Thần.”

“Hắc, anh cũng không nên xằng bậy.”

“Giống như cậu nói, cái tiểu cô nương ngây thơ kia không thích hợp với Lục Thiên Thần, tôi chỉ là đứng ở lập trường bạn bè mà nghĩ thay cho hắn.” Charles nói xong lời rất khó khiến người tin tưởng.

Đường Phong đẩy Charles ra, cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Anh không thấy biểu hiện của Trương học trưởng có chút kỳ quái sao, ý của tôi là, lời nói cùng biểu tình của anh ta có chút không quá tự nhiên.”

“Thực rõ ràng, cái tên kia nhất định biết cậu và Lục Thiên Thần trước kia có một chân, cho nên cố ý đem chuyện đính hôn nói ra, vì muốn kích thích cậu, sau đó bảo vệ học muội của hắn, tôi xem hắn cùng nữ nhân kia mới là một đôi.” Charles lập tức phát biểu ngôn luận của mình.

“Không, Trương học trưởng nói với tôi anh ta có một người bạn đồng tính.” Đường Phong lắc lắc đầu, khẽ nhún mày nói, “Cuối cùng tôi vẫn cảm thấy vị hôn thê Tiểu An của Lục Thiên Thần cùng Trương học trưởng vừa này là có chút cố ý biểu diễn, nhưng vì sao bọn họ lại muốn biểu diễn, vì kích thích tôi? Nhưng bọn họ hẳn là biết hiện tại tôi đang ở cùng một chỗ với anh.”

“Nếu không phải vì kích thích, vậy chỉ có một loại khả năng.” Charles lạnh lùng cười.

Nam nhân hỏi: “Là cái gì?”

“Thử.” Charles nói, “Thử Lục Thiên Thần có phải thật sự hết hy vọng với cậu hay không, từ biểu hiện vừa rồi đến xem, Lục Thiên Thần xem như miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.”

Nhưng rốt cuộc là loại người nào muốn tới thử Lục Thiên Thần?

Đường Phong nhìn về phía Charles, hắn không có đáp án, nhưng lấy năng lực Charles khẳng định có thể điều tra ra.

“Ít nhất tôi biết được nguyên nhân mình bị mắng.” Đường Phong cười cười.

228. Chương 228 - Ngẫu Nhiên Xúc Động

“Bảo bối, xem anh điều tra được gì nè.” Charles vươn bàn tay to đẩy ra cửa phòng tắm, cũng không quản hiện tại Đường Phong có phải đang tựa người vào bồn tắm xem điện ảnh hay không, có phải đã từng nói với hắn, thỉnh thoảng cần khuấy rầy khi Đường Phong đang tắm rửa hay không.

Nếu không phải là Charles quen, chính là bị chuyện gì vui vẻ lắm làm mê muội đầu óc.

“Anh tốt nhất nên đưa ra được lý do chính đáng ngăn lại việc tắm rửa của tôi.” Thở dài, thời gian riêng tư khó có được của cậu cứ vậy mà bị đầu hùnh này phá hủy, vịn thành bồn tắm ngồi thẳng dậy, Đường Phong vươn tay ấn nút tạm dừng, cậu mới xem được nửa bộ phim, lại đang là lúc cao trào nhất của phim.

Cái này giống như người ngồi trên xe vượt núi trải qua thông thả thang dây rồi cục chuẩn bị bắt đầu hưởng thụ cảm giác tốc độ nhanh, lúc này lại bị chặn lại ở nửa khoảng lưng chừng, không phải khó chịu bình thường.

Đường Phong nghiêng đầu nhìn về phía đầu sở gây chuyện, tùy tay vươn ra sau dùng khăn xoa tóc, ngọn đèn trong phòng tắm bởi vì Đường Phong xem phim mà có chút hôn ám, một chút sương trắng tron phòng tắm làm cho địa phương nhỏ nhỏ này đột nhiên trở nên mơ mộng lên.

Làn da trắng mịn khỏe mạnh, hình thể được bảo trì vô cùng tốt do được rèn luyện lâu dài, giống như Nhân Ngư đắm chìm trong làn nước trong suốt của phim [Cướp biển Caribbean], đôi môi ướt át kia đang mở ra đóng lại nói gì đó nhưng Charles đột nhiên không nghe được, chỉ cảm thấy cả người hắn đều bị mê hoặc.

Khó có thể lý giải, vì sao đã ở cùng một chỗ lâu như vậy, vẫn như cũ không thể đào thoát khỏi bàn tay của đối phương.

“Ba!” Đường Phong đem khăn lông ướt ném lên đầu mỡ hùnh, đánh nát mộng đẹp của Charles, “Hoàn hồn.”

“Mỗi một lần nhìn đến...bộ dáng không mặc quần áo của cậu,” Vươn tay đem khăn kéo khỏi mặt, Charles nửa ngồi xồm bên cạnh bồn tắm hướng nam nhân nhếch miệng cười, “Tôi đều có cảm giác như đang ở mỗi tình đầu.”

“Vậy số lần mỗi tình đầu của anh cũng thật nhiều.”

Charles mị mị mắt, hơi chút khấn cấp nói với Đường Phong: “Đừng vội đuổi tôi ra ngoài thân ái, tôi đã tra ra được một số chuyện có ích.”

“Những lời này anh vừa mới nói rồi.”

“Được rồi, lễ đính hôn ở nhà hàng của Lục Thiên Thần kỳ thật chỉ mới được định ra vào hai ngày trước.” Nói câu này, Charles liền bình tĩnh nhìn nam nhân.

“Sau đó đâu?” Cứ như vậy không có câu sau?

Đường Phong khó hiểu nhìn Charles.

“Cái tên họ Trương kia mở phòng triển lãm tranh, hắn không phải cũng là hai ngày trước mới biết được chúng ta muốn tới Giang Tây chơi sao? Chỉ có hắn biết nơi chốn và thời gian chúng ta đến.” Charles đứng

dậy ngồi lên thành bồn tắm, vươn tay tùy ý khuấy khuấy nước, “Cái này vô cùng đơn giản, tên Trương bán tranh kia kỳ thật chính là mật thám, đem bảng giờ giấc hành trình của chúng ta cung cấp cho Lục Thiên Thần.”

“Có khả năng này, tiếp tục.” Đường Phong không phải chưa từng hoài nghi Trương học trưởng, thời gian đối phương xuất hiện gần với lúc Lục Thiên Thần chia tay với cậu, rõ ràng nhất là biểu hiện cố ý lại mất tự nhiên của đối phương khi cậu có cuộc gặp bất ngờ với Lục Thiên Thần.

Diễn xuất vụng về ở trong mắt của một diễn viên có kinh nghiệm cao thâm liền giống như trẻ con đang nói dối, có thể dễ dàng nhìn thấu.

Nhưng Đường Phong lại không muốn đi hoài nghi đối phương, dù sao từ những gì cậu tiếp xúc Trương học trưởng đến xem, trên bản chất đối phương là một người tốt, chỉ là không biết vì sao ở lúc này lại cố ý tiết lộ hành tung của bọn họ.

Chỉ là vì vị học muội kia?

Đường Phong cũng không phải là loại nam nhân chỉ cần một lý do tùy tiện là có thể bị lừa gạt.

“Cho nên tên Trương bán tranh kia khẳng định là người mà Lục Thiên Thần phái tới xếp vào bên cạnh cậu, ô, đúng rồi, cái tên Tiểu Ác Ma kia cũng vậy, hai người một sáng một tối khiến chúng ta không hề phòng bị,” Charles bày ra một bộ dáng tức giận, hay tay nắm lấy vả vai Đường Phong, trầm giọng nói, “Bảo bối, tên Lục Thiên Thần này rất xấu, hẳn chính là muốn cố ý chọc giận cậu.”

Cố ý chọc giận tôi?

Đường Phong bỗng vốc một ít nước vẩy lên mặt, hít vào một hơi nói, “Anh ta muốn chọc giận tôi làm gì?”

“Cái này gọi là phép khích tướng, cố ý để cho cậu nhìn thấy hắn ở cùng một chỗ với nữ nhân khác, làm cho cậu hồi tâm chuyển ý.” Charles cầm lấy khăn mặt thay nam nhân lau đi nước còn đọng lại trên trán, vừa lau vừa nói, “Trời ạ, hắn cũng thật xấu, nếu là thật không quên được cậu lại vì cái gì muốn rời khỏi, ách, tôi đã biết, đây là lấy lùi làm tiến.”

“Nói giống như thật ấy.” Đường Phong đổi lời nói của Charles giữ lại ý kiến, cậu cảm thấy Lục Thiên Thần không phải người như vậy, nhưng lại đồng thời có một ít hoài nghi, bên cạnh cậu Lục Thiên Thần mới là người ẩn tàng sâu nhất.

“Vậy chuyện hôm qua lại giải thích thế nào đây?” Charles không cho là đúng, hừ nhẹ một tiếng, “Mặc kệ thế nào, ít nhất chúng ta có thể hiểu được một việc, lúc này Lục Thiên Thần xuất hiện ở đây khẳng định có liên quan đến cậu, nhiều chỗ như vậy không đi lại cố tình đến nơi đây làm lễ đính hôn?”

“Nguyên nhân không quan trọng, quan trọng là khi bọn họ đem đầu mâu nhắm vào cậu cũng đồng thời là đang gây hấn với tôi!” Charles căm giận nói, “Bảo bối, chẳng lẽ cậu cứ như vậy mà nhẫn nhịn sao? Đám hỗn đản đáng chết này đã khi dễ đến trên đầu của chúng ta rồi.”

“Đương nhiên không.” Đường Phong lắc lắc đầu, “Nhưng tôi lại không muốn đi phá hư bất kì lễ đính hôn của bất luận kẻ nào, đã có người mời, chúng ta cũng đi tham dự lễ đính hôn đi.”

“Tôi đồng ý với ý kiến của cậu bảo bối!” Charles búng tay, “Tôi sẽ an bài cho người chuẩn bị lễ vật, hiện tại tôi cũng muốn tắm rửa.”

“Quay ra sau, đi thẳng đem cửa đóng lại, tạm biệt không tiễn cảm ơn.” Một lần nữa nằm trở về, Đường Phong cố ý nâng một chân đẩy đẩy Charles, “Nghe lời, Char đại hùng.”

“Cậu không thể đối xử với tôi như vậy...”

“Ba, hai...”

Mổ hùng lập tức xoay người chạy ra ngoài, qua một giây lại vươn tay đem cửa phòng tắm đóng lại: “Thân ái, hảo hảo xem điện ảnh a.”

Đường Phong nở nụ cười, đầu đại hùng ngu ngốc này.

Tắm rửa xong mặc áo ngủ vào, đóng máy tính, Đường Phong vừa lau tóc vừa đi ra phòng tắm, nói: “Tôi tắm xong rồi, anh vào đi.”

“Charles?” Đường Phong không thấy được người.

“Bảo bối, tôi ở trong này.” Thanh âm từ trên giường truyền đến, lúc này Đường Phong mới phát hiện chăn trên giường cuộn thành cái gò.

“Anh làm gì vậy, muốn đem mình ngộp chết sao?” Thất thanh bật cười, cậu đi qua võ một chương lên cái kén kín mít kia, “hắc, đi ra.”

“Tôi chờ cậu đợi cậu thật lâu, đến, mời hưởng dụng.” Chăn xốc lên, Charles ở bên trong cư nhiên là lỏa thể, hai tay hai chân mở ra thành hình chữ đại, “Nhanh a bảo bối, nhanh tới ăn tôi đi!”

“Thật nhiệt tình a, bất quá tôi phải nhìn xem món thịt hùng này có hợp khẩu vị với tôi hay không đã.”

Tùy tay đem khăn đặt lên vị trí trung tâm của mỗ Charles, khoe miệng Đường Phong hàm chứa ý cười, cố ý dùng ánh mắt quét Charles từ trên xuống dưới, người sau nhắm mắt lại bày ra bộ dáng chờ hưởng dụng.

Đầu tiên ngoán tay dừng trên vai Charles, Đường Phong nhẹ nhàng nhéo nhéo cơ ngực của người nào đó, chặc chặc tán thưởng: “Không sai, đủ lực.”

“Còn có nơi này, chủ nhân của tôi.” Charles chủ động chỉ chỉ cơ bụng rắn chắc của mình, “Sờ sờ chúng nó.”

Đường Phong bị Charles đùa nỡ nộ cười, chiếu theo Charles nói sờ sờ cơ bụng của người này, “Thật cứng rắn, là làm từ đá sao?”

“Đến thử xem sẽ biết.” Đẳng một cái liền từ giường nhảy dựng lên, Charles đem Đường Phong kéo đến ngồi trên đùi của mình, dưới áo ngủ của Đường Phong lại là một mảnh trống rỗng, không có trở ngại cho việc tiếp xúc lẫn nhau, trong nháy mắt giống như châm lên ngồi lửa trong đêm, lách tách lách tách vài tiếng đồng thời bắt đầu nổi lên hơi nước.

Hai người cơ hồ là đồng thời hít một hơi, có cần kích thích như vậy hay không?

“Tôi có thể chứ?” Charles là vô sỉ mà hỏi, người này đã sớm ở nơi đó dùng động tác thật nhỏ chậm rãi ma sát, hai tay không biết khi nào thì chạy vào bên trong áo ngủ, nhẹ nhàng lôi kéo, áo ngủ mềm mại màu trắng kia liền từ bỏ vai Đường Phong chạy xuống bên hông.

Thân thể tuổi trẻ, thậm chí dục vọng cũng là trẻ trung như vậy, chỉ cần bị nhẹ nhàng khơi gợi liền không có biện pháp ngăn chặn lại.

Một trong những nguyên nhân thích ở cùng một chỗ với Charles, thì phải là có thể không cần che dấu nhu cầu của chính mình, người sống một mỗi như vậy, thế cho nên bình thường đều phải áp chế chính mình, ủy khuất chính mình.

Nếu cả ban đêm cũng phải dùng dây thừng đem mình vây khốn, vậy nhân sinh thật sự đúng là rất không xong.

“Hảo hảo hầu hạ.” Cười đến nheo mắt, Đường Phong dùng hai tay đem Charles ấn ngã trên giường, ngón tay lung lay trước mắt đối phương, “Phục tùng mệnh lệnh của tôi, không được nhúc nhích, không cho chạm vào tôi.”

“Ô...Tôi sẽ chết.” Hai tay giơ lên cầm lấy gối, Charles cắn chặt khớp hàm, “Đến đây đi, chủ nhân của tôi!”

Này thật đúng là một đêm đỉnh điểm của hỗn loạn, Đường Phong hít sâu một hơi chậm rãi ngồi lên, phỏng chừng sáng mai cậu sẽ hối hận về xúc động của tối hôm nay.

Cậu đột nhiên nhớ đến lời Albert nói, đúng vậy, đây là xúc động.

Ngẫu nhiên thuận theo một chút xúc động trong lòng, có lẽ cũng là có thể.

Đường Phong cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của Charles, cậu chỉ là nói không cho Charles chạm cậu, cũng không có nói cậu không thể hôn môi đối phương.

Về phần lễ đính hôn vào ngày mai của Lục Thiên Thần, giống như Charles nói, mặc kệ nguyên nhân là cái gì, bọn họ bị khi dễ cũng sẽ ngẫu nhiên xúc động làm ra phản kích.

229. Chương 229 - Đính Hôn

Thật đúng là có người đem thiệp mời đưa đến chỗ bọn họ, bất quá phỏng chừng là Trương học trưởng ngưng ngưng đến, vào buổi sáng khi nhân viên phục vụ mang bữa sang đến lúc Đường Phong còn cuốn người trong chăn không muốn nhúc nhích, cũng thuận tiện mang thiệp mời đến cho bọn hắn, thiệp mời là Charles thu.

Đầu hùng này vừa lấy đến thiệp mời liền vui vẻ nói với Đường Phong: “Cậu xem, tôi nói không sai đi. Bọn họ quả nhiên đến mời chúng ta.”

“Bảo bối, chúng ta đi không?” Một lần nữa leo lên giường, Charles ôm lấy Đường Phong lấn chần.

“Thu thiệp mời mà không đi là mất lễ phép, anh không phải đã chuẩn bị lễ vật cho người ta rồi sao? Chúng ta đương nhiên phải đi.” Từ trong chăn lộ đầu ra, Đường Phong nhận lấy thiệp mời, chế tác vô cùng tinh mỹ, là phong cách ngắn gọn lưu hành gần nhất, mặt trên còn viết tên Lục Thiên Thần cùng vị hôn thê Tiểu An.

Đương nhiên, cũng có viết tên của cậu.

Rốt cuộc là thiệp mời vẫn là chiến thiệp, này thật là có chút nói không rõ, nhưng mặc kệ là cái gì, bọn họ cũng đã tiếp nhận rồi.

“Charles, bên trên không có viết tên của anh.” Đường Phong cầm thiệp mời lung lay trước mặt nam nhân.

Charles dùng một tay đoạt lấy thiệp mời, không sao cả nói: “Tôi và cậu là người một nhà.”

“Được rồi...” Đường Phong nhe nhàng cười, kéo đại hùng qua hôn một cái.

Buổi tối là lễ đính hôn của Lục Thiên Thần, trừ bỏ Đường Phong ngoài ý muốn là Trương Minh Húc cũng nhận được thiệp mời, bởi vì lúc đi ra không có mang theo trang phục nghiêm trang, Trần Minh Húc liền bỏ chạy cùng Trương học trưởng đi mua quần áo.

Đến lúc đó Charles và Đường Phong cùng nhau đi đến.

Mặc tây trang sẫm màu, Charles cùng Đường Phong đứng giờ đến phòng yến hội của khách sạn, tuy rằng nói là lễ đính hôn, nhưng là nhìn từ bên ngoài lễ đính hôn này có chút đơn điệu cùng đơn giản.

Trang sức không lung linh tinh xảo nhưng gọn gàng, cũng không có dựng bằng viết mỗ mỗ mỗ cùng mỗ mỗ mỗ hôm nay đính hôn ở đây, chỉ có hai hắc y nhân với sắc mặt không tốt, giống như vừa bị mắng, đứng ở cửa kiểm tra thiệp mời của khách nhân.

Nếu không phải bọn họ biết hôm nay là lễ đính hôn của Lục Thiên Thần, Đường Phong đại khái sẽ nghĩ đây là lễ truy điệu của một lão đại hắc bang, không khí thật nghiêm túc.

“Thật sự là một lễ đính hôn đặc biệt.” Charles cười nói một câu, bước lên chuẩn bị đi vào.

Đến cửa, tự nhiên phải xếp hàng kiểm tra thiệp mời.

Bất quá khi Đường Phong đưa thiệp mời qua, đối phương lại nhìn cậu một cái.

“Có vấn đề gì sao?” Đường Phong sâu sắc bắt giữ được nghi hoặc chợt lóe lên rồi biến mất của đối phương, sau đó Đường Phong đột nhiên ý thức được cái gì, cậu xoay người hướng về vị khách nhân ở sau lưng bọn họ nói, “Ngưng ngưng, tôi có thể mượn xem thiệp mời của ngài một chút không?”

Một nam nhân anh tuấn mỉm cười thỉnh cầu, sẽ không có bao nhiêu người cự tuyệt một yêu cầu đơn giản nhất, đối phương thân thiện đưa thiệp mời cho Đường Phong, đồng thời cũng thấy được thiệp mời của Đường Phong, hiếu kì hỏi: “Sao thiệp mời của các vị không giống với chúng tôi, là khách quý đặc biệt sao?”

Có lẽ không phải là khách quý đặc biệt gì, mà là thiệp mời này căn bản là giả.

Đường Phong âm thầm cười khổ, là tính toán làm cho họ bị xấu mặt?

“Đúng vậy, là khách quý thực đặc biệt, mời hai vị vào trong.” Nhưng tiểu đệ đứng ở cửa lại cung kính đem thiệp mời trả lại cho Đường Phong.

Nếu đối phương đã cho bậc thang, có bậc thang không đi là ngu ngốc, Đường Phong cùng Charles mỉm cười bước vào yến hội, cũng không ngoài ý muốn từ chỗ không xa nhìn đến những “nhân viên viên phục vụ khách sạn” trong mắt mang theo khó hiểu cùng nghi hoặc, khi Đường Phong nhìn về phía họ, liền làm bộ như không thèm để ý mà tản ra.

“Kia cũng không phải là thiệp mời đặc biệt gì, thật đáng chết, cứ nhiên có người chơi đùa bỏ quên tôi.” Charles bị lật thuyền trong mương phá lệ tức giận, có sóng to gió lớn gì mà hắn chưa gặp qua, vừa rồi rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra hắn càng hiểu thấu triệt hơn Đường Phong, hắn chán ghét nhất là người thích làm ra những động tác nhỏ.

Mặc kệ là Lục Thiên Thần bày mưu đặt kế hay là người nào khác, hắn tức giận.

Charles tức giận, hắn không thích cảm giác bị người đùa bỡn, nhất là khi hắn không hề phòng bị, loại kỹ xảo buồn cười này hắn tin tưởng sẽ không phải là do Lục Thiên Thần làm ra, Lục Thiên Thần còn không nhỏ mọn đến mức như vậy.

“Ghe tởm, ghe tởm, tôi thật sự bị ghe tởm thật sâu.” Mỗi khi Charles tức giận thì người này lại cười càng thêm vui vẻ, hắn cười nói vài câu, sau đó cầm lấy hai ly rượu, đem một ly đưa cho Đường Phong.

“Tôi cảm thấy thiệp mời giả vừa rồi cũng sẽ không thật sự gây thương tổn gì cho chúng ta.” Đường Phong cười khổ một chút, cảm thấy phương pháp kia giống như chỉ có nhân tài tiểu thông minh mới có thể nghĩ ra.

Liền tính lúc ấy hai thủ hạ kia của Lục Thiên Thần không cho họ bậc thang đi xuống, cậu cùng Charles cũng có biện pháp giải quyết thỏa đáng, chỉ là cảm giác bị người tính kế cũng không quá tốt.

“Chúng ta đến chơi trò chơi đi.” Đường Phong đề nghị.

“Trò chơi gì nào, thân ái.” Charles vừa nghe lập tức nổi lên hưng trí.

“Đoán xem là ai cố ý khó xử chúng ta.” Đường Phong cùng Charles đi đến một góc của yến hội, đưa mắt quét qua liền thấy có vài người thực quen mắt, tựa hồ là từng nhìn thấy ở mấy tiệc rượu trước, tỷ như nói lần thế lực tà ác tụ hội trên chiếc du thuyền xa hoa kia.

Lễ đính hôn của Lục Thiên Thần cứ nhiên mời đến nhiều thế lực đen tối như vậy, có một ít Đường Phong chưa gặp qua, như vậy vị hôn thê Tiểu An của Lục Thiên Thần cũng có khả năng là có bối cảnh phức tạp.

Ngẫm lại cũng phải, hiện tại xã hội thượng lưu đang lưu hành việc cường cường liên hợp, cái gọi là Bạch Mã Vương Tử cùng Cô Bé Lọ Lem rất ít khi tồn tại trong hiện thực, không phải không có, chỉ là sau khi kết hôn còn có thể đối mặt với càng nhiều vấn đề.

Tỷ như nói thân phận khác biệt mà khó có thể dung nhập thế giới của đối phương, tỷ như nói hoàn cảnh sinh trưởng khác biệt làm cho giá trị quan cũng tách rời.

Hôn nhân không có trao đổi thì hạnh phúc cũng sẽ không kéo dài lâu lắm.

Đây là nguyên nhân vì sao Đường Phong cảm thấy Tiểu An không thích hợp với Lục Thiên Thần, giá trị quan cùng tinh thần của hai người không có giao lộ, cho dù kết hôn cũng sẽ nhạt nhẽo.

Như vậy cần gì phải kết hôn?

Kết hôn lại là vì cái gì?

Trong cuộc sống đã có quá nhiều chuyện phải kết nối với lợi ích, chẳng lẽ ngay cả hạnh phúc cả đời cũng đều phải trả giá sao?

Nhưng cậu cần gì phải suy xét cho Lục Thiên Thần nhiều như vậy a, có lẽ đối phương đã không cần cái gọi là hôn nhân hoặc là gia đình hạnh phúc.

“Tôi cho rằng sẽ là vị hôn thê của Lục Thiên Thần ở sau lưng hắn làm ra chủ ý ngu ngốc.” Đối với trò chơi mà Đường Phong đề xuất, Charles trả lời như vậy.

Đáp án có chút kỳ quái, Đường Phong hiếu kỳ hỏi: “Sao lại nói vậy?”

Không buông tha bất kỳ biểu hiện nào trước mặt người yêu, Charles cười nói: “Thứ nhất, vị hôn thê kia thoát nhìn cũng rất ngốc, những tiểu cô nương được nuông chiều từ bé kia cho dù hại người cũng sẽ không nghĩ đến những phương pháp buồn cười như vậy, đối với các cô ấy mà nói có chút khó khăn, nhưng là đối với người càng ngốc hơn mà nói, có thể là do xem nhiều phim truyền hình, sẽ nghĩ đến thủ đoạn kia cực kỳ cao minh kì thực là vô cùng buồn cười.”

Thật đúng là hạ miệng không lưu tình.

Đường Phong hỏi: “Người nhà của Tiểu An?”

Câu hỏi của Đường Phong còn chưa có được đáp án, không khí đột nhiên im lặng xuống, vốn phòng yến hội đã đủ im lặng, hiện tại cơ hồ là lặng ngắt như tờ.

Không cần quay đầu, Đường Phong vừa liếc mắt liền nhìn đến Lục Thiên Thần trầm mặc như lão đại hắc đạo Phương Đông đang đi tới, phía sau Lục Thiên Thần đi theo một chuỗi người, trong đó cũng có Tiểu An cúi đầu đi phía sau như tiểu nha hoàn.

Cũng không biết có nhìn thấy được Đường Phong cùng Charles hay không, Lục Thiên Thần trực tiếp đi về phía những người khác, cũng không liếc mắt nhìn về phía họ một cái.

Rất nhanh đã có người đứng ra làm trò chọc cho người tham dự cười vui vẻ lên, lập tức âm nhạc cũng trở nên vui thích, chỉ là vẻ mặt lạnh lẽo không có biểu tình như tảng băng của Lục Thiên Thần tuyệt không giống như người sắp đính hôn.

Này xem như là lễ đính hôn đặc biệt nhất mà Đường Phong từng tham gia.

“Vị tiên sinh anh tuấn mê người này, không biết tại hạ có cơ hội cùng ngài nhảy một bài hay không?” Đùng hi vọng Charles sẽ an phận, nhất là ở dưới tình huống đầu đại hùng này đã bị chọc giận.

Charles không e dè vươn tay mời Đường Phong cùng nhảy, trên thực tế bởi vì không khí phía trước quá mức ngưng trọng cho nên đại sảnh của yến hội không hề có một người khiêu vũ.

“Điều nhảy đầu tiên không phải là thuộc về người mới đính hôn sao?”

“Chúng ta chính là người mới đính hôn.” Charles ha ha cười, tiếp tục hơi hơi xoay người vươn tay, “Định bỏ mặc tôi cứ đứng như vậy sao, thân ái?”

“Tôi rất vui lòng.” Cong môi cười, Đường Phong đáp lại bàn tay Charles.

Trước công chúng, hai nam nhân không e dè ôm nhau khiêu vũ, nơi này cũng không phải nơi công cộng gì, cũng không cần lo lắng sẽ bị phóng viên chụp tới.

Cho dù bị chụp ảnh cũng không sao, cậu là nam ngôi sao cũng không phải nữ ngôi sao, kỳ thật cũng không quá sợ scandal.

Lễ đính hôn của Lục Thiên Thần, người khiêu vũ điệu đầu tiên chính là bọn họ.

Không ai đến ngăn cản, cũng không có người làm theo.

Lục Thiên Thần nhìn về nơi xa xăm, trên mặt hắn không có biểu tình gì, nhưng bàn tay bên dưới tay áo lại nhẹ nhàng siết chặt.

Hai nam nhân kia không chút để ý người khác nhìn bọn họ như thế nào, giống như toàn bộ yến hội chỉ có hai người bọn họ, lời kéo nhau vừa cười vừa nói nhảy theo điệu nhạc, phảng phất như bọn họ chính là toàn bộ thế giới, trong toàn bộ thế giới cũng chỉ có bọn họ.

Người khác, đều bị ngăn cách ở bên ngoài.

230. Chương 230 - Biến Cố Của Lễ Đính Hôn

Giai điệu âm nhạc quanh quẩn ở bên tai, trong từng đợt xoay tròn không ngừng thế giới đột nhiên trở nên cách xa bọn họ.

“Đây có chút điên cuồng, Charles.” Cười đến mức hai má có chút lên men, Đường Phong thở dài vươn hai tay ôm lấy cánh tay hữu lực của nam nhân, đầu nhẹ nhàng gác lên vai Charles, “ôm chặt tôi.”

“Cậu thích điên cuồng như vậy không?” Charles ôm lấy Đường Phong, ở trong âm nhạc dần nhu hòa mà thu liễm bước nhảy, cho đến khi hai người dán lấy nhau ôm cùng một chỗ.

Gắt gao, ôm.

“Từ ngày đầu tiên khi tôi nhìn thấy anh tôi đã biết, nhân sinh của tôi nhất định là điên cuồng, không an phận, hơn nữa sẽ tràn ngập kích thích cùng kinh hi.” Mà hiện tại cậu cũng có được cuộc sống như vậy, một cuộc sống mà ở đời trước cậu không bao giờ dám tưởng tượng đến.

“Tôi thích cuộc sống hiện tại, mặc dù có chút điên cuồng, nhưng tôi đã chán chường với cuộc sống bất biến lại theo khuôn phép cũ rồi, tôi đã yêu sự điên cuồng của hiện tại, cảm giác bản thân đột nhiên trở nên thật trẻ trung.” Nhẹ nhàng dùng hai má cọ cọ cổ Charles, Đường Phong thấp giọng nỉ non.

Hành động nhỏ bé này lại khiến cho cả người Charles đều hòa tan.

“Bảo bối, cậu vốn rất trẻ trung.” Charles chỉ hận không thể thời thời khắc khắc đem Đường Phong ôm vào trong lòng mình cả ngày hôn đến hôn đi.

Đường Phong không tiếng động cười cười, kỳ thật cậu cũng không còn trẻ, nhưng hiện tại, cậu quả thật rất trẻ tuổi.

Hôm nay là ở sân nhà của Lục Thiên Thần, Đường Phong cũng không có ý chiếm lấy sân nhà nhân gia cướp lấy gia phong của nhân gia, liền cùng Charles rời đi trung ương chạy đến một bên uống rượu.

Trong những khách nhân được Lục Thiên Thần mời đến có một số là Charles quen biết, người quen gặp nhau khó tránh khỏi sẽ ghé vào nhau cùng nhau bắt chuyện, Đường Phong vui vẻ đứng ở một bên nghe người khác nói chuyện phiếm.

Vài người trò chuyện trò chuyện cũng rất dễ dàng đem đề tài xả đến trên người Lục Thiên Thần, mọi người tùy tiện nói, cơ hồ đều phát hiện hai ngày trước mới được mời đến tham gia lễ đính hôn này, bởi vì thời gian quá mức vội vàng, mọi người đều là vội vàng ngồi máy bay chạy đến.

Nhưng là những người ở xa một chút sẽ không có biện pháp chạy đến, chỉ là nhờ người mang lễ vật đến.

Thời gian là ngay lúc bọn người Đường Phong quyết định đi đến Lư Sơn Giang Tây ngày đó, đúng dịp cũng không nên quá mức đúng dịp như vậy, nhưng Lục Thiên Thần không phải là người như vậy, kế hoạch có trăm ngàn chỗ hở, khiến người nhìn không biết là nên khóc hay nên cười.

“Cậu cảm thấy như thế nào?” Tùy tiện hàn huyên trong chốc lát, Đường Phong liền cùng Charles đi đến một bên, hai người thoạt nhìn nói chuyện cũng không quá thân mật nhưng lại vô tình hình thành một đạo tường, người thông minh sẽ không đến quấy rầy bọn họ.

Bất tri bất giác, theo những ngày ở chung, ngay cả khí tràng ở cùng một chỗ cũng đều dần dần cải biến.

Ban đầu không hợp nhau, sau lại mặt hòa nhưng tâm không, cho đến bây giờ rốt cục đứng cùng nhau.

“Hoặc là người ra phương pháp này có chút ngu ngốc, hoặc là...đối phương căn bản không đem chúng ta để vào mắt.” Đường Phong nhún nhún vai, “Thoạt nhìn mặt sau có khả năng lớn hơn một chút.”

Giống như lời nói của vị hôn thê Tiểu An của Lục Thiên Thần, ở trong mắt một số người cho dù Đường Phong có nổi tiếng đến mức nào cũng bất quá là một con hát, mà một ít người cao ngạo thường không quá để ý đến một con hát nhỏ nhỏ cũng sẽ không lãng phí quá nhiều tâm tư.

“Điều này thật khiến người ta tức giận.” Đường Phong lắc lắc đầu, cậu nhưng tin những chuyện buồn cười lại nhằm chán này là do Lục Thiên Thần làm, nhưng hiển nhiên cùng Lục Thiên Thần không thoát được quan hệ, hơn nữa chủ nhân phía sau màn có khả năng là người thân với Lục Thiên Thần, bằng không cũng không có quyền lợi đem lễ đính hôn an bài ở nơi này.

Có quyền lợi an bài địa điểm hôn lễ hơn nữa còn làm ra thiệp mời, Đường Phong không cần nghĩ tiếp cũng biết đó là ai.

“Anh từng gặp cha mẹ của Lục Thiên Thần chưa?” Đường Phong hỏi.

Dù sao cậu cùng Lục Thiên Thần cũng thân mật với nhau một đoạn thời gian, chuyện này có truyền vào trong tay người nhà của Lục Thiên Thần cũng không tính kỳ quái, nếu thật là thân nhân của Lục Thiên Thần thiết kế trò khôi hài này, không hề nghi ngờ là đối phương muốn hạ mã uy với cậu.

Nhưng này xem như cái gì, cậu cùng Lục Thiên Thần rõ ràng đã chấm dứt.

Đại khái đối phương là muốn thử Lục Thiên Thần hoặc là cậu, hoặc là muốn dùng lễ đính hôn nói cho cậu, Lục Thiên Thần cùng cậu đã không còn khả năng.

“Trên thực tế tôi cùng Lục Thiên Thần làm bạn học đại học nhiều năm như vậy, từ trước đến nay tôi chưa từng nghe hắn đề cập qua phụ thân hoặc mẫu thân của hắn, nhưng cậu nhìn xem tính cách lạnh băng như vậy của hắn, tôi nghĩ hết thảy đều có thể có được giải thích hợp lý.” Charles nhún nhún vai, nói “Quan hệ giữa hắn và cha mẹ hắn khẳng định thật không tốt.”

Đường Phong cùng Charles đứng trong chốc lát, không quá lâu một nam nhân trung niên thoạt nhìn như là MC đi lên bục của yến hội, lấy tay vỗ vỗ nhẹ microphone, âm nhạc trong phòng yến hội cũng theo đó mà ngừng lại.

Những người đang nói chuyện phiếm uống rượu cũng nhanh chóng đem mắt hướng về phía bục cao.

“Vô cùng cảm ơn mọi người đại giá quang lâm...” Đơn giản là lời dạo đầu bình thường của MC, Đường Phong cũng không quá chú ý nghe, ngược lại là phát hiện bên cạnh Lục Thiên Thần đứng không quá xa bọn họ có thêm một nam nhân trung niên kiên nghị, hai bên tóc mai hơi phiếm bạc, nhưng là người thoạt nhìn cũng không già cả, người này lúc trẻ tuổi nhất định là một nam nhân cực kỳ anh tuấn.

Khiến cho Đường Phong có ấn tượng khắc sâu đại khái là trên người đối phương có khí chất tương tự như của Lục Thiên Thần, lãnh lẽo cứng rắn mà tràn ngập kiên nghị, nếu nói Lục Thiên Thần là nội liễm, vậy nam nhân trung niên kia chính là khí phách lộ ra ngoài.

Nam nhân này nhất định là phụ thân của Lục Thiên Thần.

Đường Phong có một loại trực giác như vậy, nhất là khi Lục Thiên Thần cùng nam nhân trung niên đứng cạnh nhau thì cảm giác này càng thêm khắc sâu, cậu phảng phất như thấy được Lục Thiên Thần của ba mươi năm sau — từ một khối băng trắng cấp lên khối điêu khắc bằng đá.

“Kia nhất định là phụ thân của hắn rồi, hai cha con có mặt thoỉ giống nhau.” Charles cùng Đường Phong có ý tưởng giống nhau, “Ha ha, bọn họ là gia tộc mặt thoỉ sao?”

Đường Phong dùng khuỷu tay đụng Charles một chút: “Hắc, đừng nói lung tung.”

Charles nhún nhún vai có vẻ không cho là đúng, nhưng đồng thời cũng nói: “Thân ái, có phụ thân như vậy nhất định thực đáng sợ, so với mẫu thân Linda mỹ lệ khả ái của tôi, cậu nhất định sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn.”

“Lại nói tiếp, là anh cho mẫu thân của anh tới tìm tôi?” Đường Phong nhớ tới.

Charles cười ha ha: “Nàng chỉ là muốn nhìn thấy con dâu của nàng một chút.”

“Sai lầm rồi, hẳn là con rể.” Đường Phong sửa đúng.

“Hanh hanh hanh, là con rể.” Charles ha ha cười liền mở ra hai tay ôm lấy cậu, “Trượng phu thân ái của tôi, cậu đều đã đem tôi ăn sạch, cho nên về sau cậu phải chịu trách nhiệm với tôi, cả đời này tôi cũng sẽ không buông cậu ra.”

Người này cũng dám nói, đem qua rồi cuộc là ai ăn ai a, không tiết chế.

Đường Phong không khách khí lại tặng cho Charles một khủy tay.

Sau khi MC nói xong, sau đó Lục Thiên Thần trực tiếp bước lên hai bước lôi kéo vị hôn thê Tiểu An của hắn đi tới trước bục, trên mặt người sau rõ ràng có chút biểu tình sợ hãi rụt rè, cùng ngày hôm qua hạnh phúc mỹ mãn mà Đường Phong nhìn thấy tuyệt không giống nhau.

Này rồi cuộc là lễ đính hôn hay là cái gì? Không khí của toàn bộ yến hội cũng trở nên lạnh lẽo cứng rắn.

“Tiểu An có chuyện muốn nói với các vị.” Trực tiếp nói một câu, Lục Thiên Thần liền lấy micro vừa lấy từ trong tay MC đưa cho nữ nhân, “Nói cho bọn họ.”

Nam nhân trung niên lãnh rắn bên dưới hơi hơi nhíu mày, nhưng cũng không nói gì hoặc là làm gì, chỉ là lẳng lặng đứng ở một bên nhìn xem.

Tiểu An rõ ràng có chút bị dọa đến, cả người giống như đã điều rớt đầu không dám nhận lấy micro trong tay Lục Thiên Thần.

“Nói cho bọn họ.” Lời nói giống khi này lại lặp lại một lần, không có tăng thêm ngữ khí hay tăng thêm thanh âm, lại làm cho không khí của cả yến hội nhanh chóng đông lại như bị gió lạnh thổi qua.

Giống như sắp khóc ra, Tiểu An run rẩy tiếp nhận micro, nói không rõ lại vừa nghẹn ngào vừa nói: “Tôi...Tôi...”

Vòng trộm nhìn Lục Thiên Thần lạnh như băng bên cạnh, cô gái nháy mắt òa khóc lên, la lớn: “Tôi không đính hôn với anh ta, tôi không kết hôn! Không kết! Hu hu hu...”

Micro rơi xuống lan vài vòng mới dừng lại, MC có chút chân tay luống cuống nhìn Tiểu An vốn nên là nữ nhân hạnh phúc lại lớn tiếng khóc ngất ngồi trên mặt đất.

“Đừng ép tôi, đừng ép tôi nữa, tôi muốn về nhà, muốn về nhà!”

Này thật đúng là một trò khôi hài, Đường Phong ở dưới nhìn xem mà không hiểu ra sao.

“Chắc chắc, nhìn tên Ác Ma kia xem, đem một tiểu cô nương bức thành như vậy,” Charles ôm bả vai Đường Phong, trên mặt lại không có chút thần sắc cảm thấy đối phương đáng thương, ngược lại rất là vui vẻ nói, “Bảo bối, nhớ cách xa người nhà này xa một chút, bọn họ nhìn thế nào cũng là một đám người nhảm chán.”

Rất nhanh liền có người đến nâng Tiểu An xuống, Lục Thiên Thần trấn tĩnh đối mặt hết thấy, mặt hướng mọi người nói: “Cám ơn mọi người đã đến đây, hy vọng mọi người chơi đùa vui vẻ, xin mời các vị cứ thu hồi tiền biểu đi.”

“Quá tốt, tôi có thể giảm đi không ít tiền.” Charles lớn giọng làm cho Lục Thiên Thần hướng bọn họ nhìn qua, giống như cố ý thị uy, Charles nghiêng đầu mỉm cười hôn hai má Đường Phong, ôm nam nhân hướng Lục Thiên Thần cười đến không kiêng nể gì.

Đường Phong rất muốn liếc mắt trắng, một đám nam nhân ngây thơ.

Lục Thiên Thần chỉ nhìn thoáng qua, giống như không chút quan tâm liền xoay người xuống đài, khi đi ngang qua phụ thân liền nói gì đó, sau khi Lục Thiên Thần rời đi không lâu, nam nhân trung niên cũng lập tức rời đi.

“Chúng ta trở về thôi.” Tiếp tục ở lại cũng không có ý tứ gì, Đường Phong nói.

trung thu vui vẻ nha ~~ dù quà tới hơi sớm nhưng mai mọi người đi ăn trung thu hít ừ ta mà post vào ngày mai là lễ loi thui nên quảng hàng sớm ~~ quà tặng kèm nè ~~ đây là những đoạn trích ra từ trong bản CV

[Bá khí tổng tài đích song tính tình nhân] là những truyện kể khá ý nghĩa nên ta trích ra cho các nàng đọc, ai có hứng thú có thể qua Xà Viện down CV, quên, hồ này ta sẽ ko đào vì bộ này hơi bị bạo lực + huyết tính tí, khúc đầu lại ngược lên ngược xuống 1/3 sau đó mới ầm ầm vui vẻ, ách, ta ko thích ngược lăm cho nên với truyện mở màn kiểu này ta sẽ ko bao giờ edit dù cho có hay đi chăng nữa ~~ nhà ta tuy ko đến mức phần hồng phao phao nhưng cũng tuyệt ko mây đen giăng đầy âm u mịt mù đầy chương khí, chỉ cần ầm áp yên bình như ráng lam chiều là được ~~ ầm áp sủng nịch mới có thể cuốn lấy con sâu lười trong ta a

~~ phân thối hay không thối?

Một vị nữ sĩ không ngừng mà kể ra chính mình cực khổ, không dứt. Đại sư ngắt lời nàng nói: người có thật nhiều chuyện khổ nha!

Nữ sĩ: người khác tố khổ nhiều nhất yêu cầu ba ngày ba đêm, ta tố khổ yêu cầu ba năm!

Đại sư: khi nào thì khóc?

Nữ sĩ: mấy năm trước.

Đại sư: đây không phải đã là quá khứ sao? Vì cái gì còn nắm chặt không tha đâu? (ngừng một chút) lại hỏi: người lòi ra phân thối hay không thối?

Nữ sĩ: đương nhiên thực thối nha!

Đại sư: hiện tại phân ở nơi nào đâu?

Nữ sĩ: kéo hoàn liền hướng rút.

Đại sư: vì cái gì không đem nó bọc lại đặt ở trên người? Nhìn thấy người mượn đi ra nói cho người khác biết: ta bị thứ này làm cho thối quá?

Nữ sĩ: kia thật ghê tởm!

Đại sư: đúng rồi! Cực khổ cũng là giống nhau, nó đã qua . Hồi ức cùng tố khổ liền giống như đem phân lấy ra hướng người triển lãm, vừa thối chính mình lại thối người khác! Nghe hiểu sao?

Nữ sĩ: nghe hiểu !

Đại sư: kia về sau người còn muốn không cần tố khổ?

Nữ sĩ: từ bỏ!

Đại sư: nhớ kỹ, càng tố khổ càng khổ, càng oán giận càng oán.

Nữ sĩ: ân! ...

nếu thế nhân đều xuất gia...

Một cái đối phật giáo có hứng thú nữ giáo sư đối đại sư nói: nếu thế nhân đều giống như người đều xuất gia, nhân loại còn có thể kéo dài sao?

Giống như không có nghe được vấn đề này, đại sư bình thản mà quan tâm hỏi han: người tiểu hài tử bao nhiêu rồi? Nam hài nữ hài?

Giáo sư: 17 tuổi , nữ hài.

Đại sư: muốn chuẩn bị thi đại học .

Nữ giáo sư: đúng vậy. Đang ở nhà gia tăng ôn tập.

Đại sư: người nhất định hy vọng nàng thi đậu vào một cái hảo đại học đi?

Nữ giáo sư: đúng vậy, muốn khảo liền khảo Bắc Kinh đại học, những thứ khác đại học không có ý gì.

Đại sư: nếu mỗi người đều giống như người tưởng, kia còn có người chủng điền sao? Đại học ở tỉnh khác không là chỉ có đều đóng cửa ?

Nữ giáo sư: ...

Đại sư: người chú ý tới chưa, người đã trả lời được vấn đề của chính người?

Nữ giáo sư (ngạc nhiên): ... !

Đây là của một đứa con 5 tuổi vì muốn hăm hại ba ba nên nó uy hiếp sẽ nói đoạn Tam tự kinh sau đây là do ba ba dạy cho cha của nó biết

~~ người là ai? Muốn làm chi? Biệt khiêng ta, ta sẽ đi, cởi quần áo? Bái quần? Nằm trên giường? Người hôn ta? Còn sờ ta? Tưởng thương ta? !

Ta không cần! Từ xa chút! Đừng đụng ta! Ta là công! Buông ra nha! Còn không phóng? Ta hô! Không tin? Đừng sờ loạn, đừng hôn ta, đừng cắn ta, không được nha, người chán ghét! Không thể! Cường, làm như thế nào?

Sờ sờ đi, ừ a, cứ như vậy, khoái một ít, dùng sức điểm, thật thoải mái, không được, tưởng bắn nha, không cần đi, biệt ngăn chặn, nhượng ta bắn, được không? Ân nột a, đi ra .

X tiến vào, nhanh một chút, ta nghĩ muốn ~ ừ a, hảo thô a, người điểm nhẹ! Từ từ sẽ đến, đau quá ! Ân tốt lắm, nhanh lên động! X thâm điểm, chậm như vậy, vô năng sao, khoái kị ta!

Nha a không, quá nhanh ! Chậm một chút đi, chịu không nổi, thật sự nha, ừ a, sờ nữa sờ, thật thoải mái! Đừng có ngừng! Dùng sức điểm! Hung hăng X! Thỏa mãn ta!

Không được! Ôm chặt ta! Ta nghĩ bắn, khoái cắn ta! Đi ra nha ~ còn chưa đủ, ta còn muốn! Các người tới, đàn P đi, ta thích, đừng nhìn, cùng tiến lên, hung hăng X, biệt thương tiếc, ta không sợ!

Hung hăng X, dùng sức thao, mềm dẻo cường, một đôi nhiều, cũng không sợ! Ta còn muốn! Ừ nột, thật thích a! Không được! Muốn bắn, ừ ha, ta còn muốn, đến SM?

Ta yêu nhất, dùng sức trù! Dùng sức đánh, ngược ta đi! Thao ta đi! Ừ ha, còn chưa đủ, a Aha, hảo thô a! Ta còn muốn, cùng lên tới, Aha ân, không được, còn muốn đến? Đợi đi, ta chờ người, thân mến, ta yêu người.

231. Chương 231 - Cha Con Nói Chuyện

Chuông cửa vang lên, Đường Phong đi qua mở cửa ra, bên ngoài là Tiểu Ác Ma.

“Sao vậy?” Đường Phong hỏi.

“Đầu hùng của anh đâu?” Tiểu Ác Ma bĩu môi, mỗi lần hắn đến tìm Đường Phong thì Charles đều đứng bên cạnh nhìn, giống như hắn sẽ cướp Đường Phong đi vậy.

Hắn đứng trước cửa thăm dò nhìn vào bên trong, cũng không nhìn thấy Charles.

“Anh ấy đang ở trong phòng tắm, cậu tìm anh ấy?” Đường Phong nói đùa.

“Sách, tôi tìm hắn ta làm cái gì.” Một bộ khinh thường, Tiểu Ác Ma chỉ chỉ áo ngủ trên người của Đường Phong, “Đi đi đi, mặc quần áo vào.”

“Có chuyện gì sao?” Từ yển hội trở về cậu tắm rửa xong mới thay áo ngủ vào, sao lại cần thay quần áo nữa.

“Tên Trần Minh Húc bạn của anh uống rượu, tên họ Trương kia đang bận rộn chăm sóc học muội đáng thương của hắn, hiện tại Trần Minh Húc không có ai chăm sóc, anh đi qua xem chút đi.” Tiểu Ác Ma nhảy dựng sang bên cạnh, vội vàng bổ sung, “Tôi không biết chăm sóc người khác, anh biết phòng của Trần Minh Húc ở chỗ nào, tự mình đi qua đi, tôi trở về ngủ.”

Nói xong liền chạy nhanh như chớp, giống như sợ bị Đường Phong kéo lại hỗ trợ vậy.

“Chạy nhanh như quỷ vậy.” Lắc lắc đầu, sợ Trần Minh Húc xảy ra chuyện, Đường Phong cũng không kịp thay quần áo, tùy tiện viết một tờ giấy dán ở đầu giường, mặc luôn áo ngủ chạy tới phòng Trần Minh Húc.

Lúc trước vì phòng ngừa Đường Phong cùng thế giới hai người bị quấy rầy, Charles cố ý đem phòng của Trần Minh Húc cùng Tiểu Ác Ma an bài ở lầu phía trên, mà không phải bên cạnh bọn họ.

Theo thang lên đến trên lầu, Đường Phong trực tiếp đi đến phòng của Trần Minh Húc – số 035, đúng vậy, chính là nơi này.

Cửa không khóa, cậu không nghĩ nhiều liền đi vào, ngay khi cậu vừa vào trong, Tiểu Ác Ma liền từ bên cạnh nhảy ra, nhìn xem bốn bề vắng lặng liền đem biển hiệu số 035 lấy xuống, đem số trong tay mình đổi lại.

Phòng mà Đường Phong đi vào trên thực tế phải là số 037.

Cười hắc hắc, âm mưu đạt được, Tiểu Ác Ma quay đầu đóng cửa phòng lại.

“Anh ở đó cười gì vậy, uy, tôi nói anh ở phòng tôi làm gì vậy?” Trần Minh Húc kỳ quái nhìn đối phương, vô duyên vô cớ đột nhiên chạy đến phòng hắn, lại thần thần bí bí đi ra ngoài lại trở về, hoàn toàn không biết là đang muốn làm gì.

Đối với người đột nhiên xuất hiện bên cạnh Đường Phong này, có một đoạn thời gian rất dài Trần Minh Húc cho rằng đối phương là osin do Đường Phong thuê về, tuy rằng có rất ít osin lớn lên dễ nhìn như vậy.

“Làm gì làm gì, nơi này của anh là phòng tổng thống nha, tôi không thể ở sao?” Tiểu Ác Ma mặt dày mày dạn hướng trên giường Trần Minh Húc lặn lên, sau đó ôm gối cười ha hả nói với nam nhân, “Tôi cố tình không đi đó.”

“Kệ anh.” Trần Minh Húc liếc mắt Tiểu Ác Ma, trấn định tự nhiên đi phòng tắm tắm rửa.

Này giống như một quyền đánh vào bao cát không có chút sức lực, Tiểu Ác Ma lạc lõng hừ hừ, thật sự là một người không tốt chơi đùa.

Nằm dựa vào trên giường, Tiểu Ác Ma nhìn vào phòng tắm có từng đợt tiếng nước truyền ra, đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, tiếng nước giống như bài hát ru con làm hắn cũng chậm chậm nhắm mắt lại.

Ở cách vách Đường Phong đi vào phòng cũng không cảm thấy có gì không thích hợp, ở khách sạn các phòng ngang cấp cơ bản đều có bố trí căn bản giống nhau, liếc mắt nhìn qua một cái căn bản tìm không thấy có chỗ nào khác biệt.

“Minh Húc?” Chỉ là khi Đường Phong đi vào phòng ngủ thì cũng không nhìn thấy bóng người, hơn nữa phòng còn thực sạch sẽ, không có túi lớn túi nhỏ cùng hành lý ở trên sofa như lần trước cậu nhìn thấy khi đến gặp Trần Minh Húc.

‘Kỳ quái, người đâu?’ Dạo một vòng xung quanh phòng ngủ, Đường Phong nghe được từ phòng tắm truyền đến từng đợt tiếng nước, chẳng lẽ chạy vào phòng tắm? Một người uống say rất có khả năng đang ôm bồn cầu ói lên ói xuống.

Nam nhân chạy nhanh qua kéo cửa phòng tắm ra, người bên trong cũng đang muốn đi ra, hai người thiếu chút nữa đánh vào nhau, nhưng là người đi ra không phải Trần Minh Húc đang say khướt, mà là Lục Thiên Thần mới vừa giả trừ lễ đính hôn.

“Sao anh lại ở đây, Trần Minh Húc đâu?” Đường Phong bị hoảng sợ, cậu thăm dò nhìn thoáng qua phòng tắm, trống rỗng cái gì cũng không có, nơi nào có thân ảnh Trần Minh Húc.

“Trần Minh Húc?” Lục Thiên Thần tựa hồ là đang hỏi tướng nam nhân này là ai, nháy mắt, hắn nghĩ tới, là người chủ trì có quan hệ rất tốt với Đường Phong kia.

“Tôi không ở chỗ này, còn ai vào ở đây nữa?” Lục Thiên Thần bình tĩnh nhìn nam nhân.

Đường Phong lập tức hiểu được, Tiểu Ác Ma vốn là người của Lục Thiên Thần, vật nhỏ đáng giận kia, cả ngày ăn của cậu uống của cậu, bây giờ còn lừa gạt cậu, sau khi trở về nhất định phải bắt Tiểu Ác Ma lau chùi tám mươi lần mới cam tâm.

“Ngại quá, tôi đi nhầm phòng.” Nói xong, Đường Phong muốn xoay người rời đi.

Nếu đi ra, sẽ không còn quá nhiều liên hệ cùng liên quan.

“Không cần nói ngại với tôi, Đường Phong.” Nắm lấy cánh tay nam nhân, Lục Thiên Thần tựa hồ không muốn buông ra, máy hơi nhú lại.

“Vậy được rồi, tôi phải đi, bạn của tôi uống rượu, tôi đi nhằm phòng.” Đường Phong không muốn tiếp tục dây dưa cùng đối phương.

“Không có một chút lưu luyến sao?” Lục Thiên Thần tiến lên hai bước ngăn cản đối phương.

“Lục Thiên Thần, chẳng lẽ anh đã quên những gì mình nói vào một tháng trước? Nếu đã buông xuống, thì hãy triệt để một chút.” Đường Phong hỏi lại, nói cái gì lưu luyến hay không lưu luyến, có chút quá phận nhằm chán.

Ngay lúc Lục Thiên Thần hơi hơi mở miệng muốn nói gì đó, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Núp kĩ, đừng nói chuyện.” Một phen đem Đường Phong đẩy vào phòng tắm, Lục Thiên Thần khóa cửa lại, Đường Phong bị nhốt vào bên trong.

“Uy...” Thiếu chút nữa tay đã gõ lên cửa phòng tắm, nhưng nghĩ đến bộ dáng nghiêm túc khi Lục Thiên Thần nói chuyện khi nãy, Đường Phong chỉ có thể thở dài tiếp tục ở trong phòng tắm chờ đợi.

Ngồi lên bồn cầu, Đường Phong có chút tò mò là ai đến đây mà lại có thể làm cho Lục Thiên Thần khản trương đến vậy, chẳng lẽ là...cha của Lục Thiên Thần?

Thật đáng chết! Tiểu Ác Ma đáng giận quả thực hại chết cậu.

Tránh ở trong phòng tắm, Đường Phong nhanh chóng nghe được thanh âm đóng cửa, ngay sau đó là một thanh âm trầm thấp thuần hậu của nam nhân.

“Biểu hiện hôm nay của con không sai.” Câu nói mở màn đầu tiên khiến Đường Phong ngây ngẩn cả người, cậu còn tưởng rằng cha của Lục Thiên Thần đến đây là để chỉ trích Lục Thiên Thần, như thế nào ngược lại khen ngợi lên, những người này quả nhiên thực cổ quái.

Sau đó Đường Phong nghe được thanh âm của Lục Thiên Thần, ôn hòa, cũng không bởi vì đối phương là cha mình mà thân thiết thêm chút nào.

“Biểu hiện của tôi như thế nào không cần ông tới bình luận, ngược lại, tôi cảm thấy biểu hiện của ông thật sự là không xong.” Lục Thiên Thần cư nhiên dám nói chuyện như vậy với cha mình.

“Nga, nói nghe một chút?” Tựa hồ là cười lạnh một tiếng, nam nhân trung niên hỏi.

“Ông cố ý để cho Đường Phong biết tôi cùng nữ nhân kia đính hôn là có ý gì, đừng có ngây thơ giống như con nít vậy.” Lục Thiên Thần chỉ trích đối phương, “Cho người cố ý tiếp cận Đường Phong, biết hành trình của Đường Phong, sau đó vội vàng tùy tiện tìm tới cho tôi một nữ nhân để đính hôn, đem địa điểm định tại khách sạn mà bọn người Đường Phong ở, vì cái gì?”

“Liên vì thỏa mãn ác thú vị nho nhỏ của ông?” Lục Thiên Thần cũng cười lạnh.

Hai cha con nhà này không thể nói chuyện bình thường một chút sao? Sau khi nghe lén Đường Phong chiếm được đáp án cậu muốn biết, quả nhiên là cha của Lục Thiên Thần a, chỉ là không nghĩ tới ngay cả vị hôn thê của Lục Thiên Thần cũng là tùy tiện tìm.

“Ta chỉ là muốn nhìn một chút, Đại Minh tinh trên màn hình có mị lực bắn ra bốn phía cũng sẽ có mị lực như vậy ở bên ngoài hay không, hay cũng là một bao cổ như những ngôi sao khác.” Nam nhân trung niên cười nói, “Nam nhân có thể làm cho cả Albert cùng Charles đều coi trọng, ta rất muốn biết mị lực của cậu ta là ở chỗ nào, liền ngay cả con cũng động tâm.”

“Cậu ấy rất tham lam, tôi không cho được điều cậu ấy muốn.”

“Tham lam là một chuyện tốt, so với việc chỉ biết trả giá không biết đòi lấy tốt hơn nhiều lắm,” nam nhân trung niên tiếp tục nói, “Thiên Thần, con là đứa trẻ do một tay ta bồi dưỡng, đừng làm cho ta thất vọng, nguyện nam nhân có thể, nhưng là phải nhớ kỹ, cảm tình chỉ là của riêng con, không thể cho bất luận kẻ nào.”

Tạm dừng một chút, đối phương tiếp tục nói: “Sát thủ không thể có tình cảm, cảm tình...chỉ có thể trở thành vũ khí của chúng ta.”

“Những luận điệu cũ rích này ông đã nói với tôi vô số lần, bây giờ có thể đi được rồi.” Lục Thiên Thần không khách khí bắt đầu đuổi người.

“Ta biết hiện tại con đã càng ngày càng lợi hại, nhưng đừng quên, người chưởng quản Lục gia hiện tại là ai, người quyết định chân chính của tổ chức là ai.” Trước khi rời đi cha của Lục Thiên Thần còn không quên lưu lại một câu cảnh cáo, “Cho dù là người Albert cùng Charles coi trọng, ta cũng không để ý đem Đường Phong viết lên quyển mục tiêu, không cần đến sáng mai, nam nhân này sẽ triệt để biến mất khỏi thế giới.”

Lục Thiên Thần không sao cả nói: “Tùy ông.”

“Mạng của cậu ta còn không đáng giá cho ta ra tay.”

Vài tiếng bước chân vang lên, cuối cùng là thanh âm cửa phòng đóng lại.

Nghe được cuộc nói chuyện của hai cha con nhà này, Đường Phong ngồi trên bồn cầu có chút sững sờ, thẳng đến khi Lục Thiên Thần mở ra cửa phòng tắm cậu vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

“Từ trước đến nay anh đều không nói cho tôi biết, anh cũng là một sát thủ.” Đường Phong biết thân thủ của Lục Thiên Thần rất nhanh nhẹn, nhưng cậu chưa từng đem Lục Thiên Thần liên hệ với sát thủ.

“Hai tay tôi nhiễm máu của rất nhiều người.” Nửa ngồi xổm xuống, Lục Thiên Thần mở ra hai tay đặt trước mặt của Đường Phong, “Để cho nên rất nhiều thời điểm tôi không dám đi chạm cậu, sợ làm bẩn cậu.”

232. Chương 232 - Nút Tạm Dừng

“Dừng dừng dừng, anh đang đóng phim à?” Đường Phong vươn một bàn tay đặt lên trán Lục Thiên Thần, “Dừng có nói thâm tình như vậy, giống như từ trước đến nay anh chưa từng chạm qua tôi vậy.”

Lúc muốn chạm còn không phải từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài đều chạm qua sao, lúc trước khi bọn họ còn nóng ấm, Lục Thiên Thần ôm cậu có khi nào do dự qua, mạnh đứng lên liền giống như sói phát cuồng vào đêm trăng tròn chỉ hận không thể đem người ăn sạch sẽ, chuyện ma quỷ hiện tại là nói cho ai nghe?

Lục Thiên Thần đột nhiên nở nụ cười.

“Anh cười cái gì?” Đường Phong nhú mày đứng lên, cậu không nghĩ vẫn ngồi ở bồn cầu bó chuyện với Lục Thiên Thần đang như câu hôn cậu.

Không, cậu hẳn là nên rời đi, không nên cùng Lục Thiên Thần nói quá nhiều, nói càng nhiều thì chuyện mà cậu biết khẳng định sẽ càng nhiều.

“Cậu vẫn luôn lý trí như vậy, không có lúc nào không bảo trì thanh tỉnh cả.” Lục Thiên Thần đi theo Đường Phong ra khỏi phòng tắm, vừa đi vừa đem tay áo cuộn lên.

“Tôi chỉ là không thích cảm giác mơ hồ.” Liếm liếm môi, Đường Phong cắn môi dưới khoanh hai tay trước ngực nhìn Lục Thiên Thần, “Cha anh đã rời đi, tôi đây cũng cần phải đi rồi.”

“Đều là gạt người.” Lục Thiên Thần đột nhiên toát ra một câu.

Đường Phong nheo mắt lại: “Cái gì gạt người?”

Lục Thiên Thần nói chuyện càng ngày càng khiến người không thể hiểu rõ, người này không thể nói rõ ràng trong một lần sao? Còn có cái gì “sợ hai tay lây dính máu tươi làm bẩn cậu”, nghe lên một chút cũng không giống lời mà Lục Thiên Thần sẽ nói.

Lục Thiên Thần đi vào phòng ngủ, Đường Phong nhìn nhìn cửa lại nhìn nhìn phòng ngủ, ngay lúc cậu muốn tự mình rời đi thì Lục Thiên Thần liền đi ra từ phòng ngủ, trong tay còn cầm một quyển sách.

“Này.” Lục Thiên Thần đưa sách cho Đường Phong nhìn, người sau chỉ nhìn đến trên bìa sách viết mấy chữ to — Làm thế nào để anh ấy yêu bạn.

Nhưng Đường Phong cũng không xem nhẹ hàng chữ nhỏ bên cạnh hàng chữ to: chuẩn bị cho nữ truy nam.

“Đường đường một đại sát thủ cũng sẽ xem cái này?” Đường Phong lập tức không biết là nên khóc hay cười, đối với sự thật từ trước đến nay Lục Thiên Thần che giấu cậu nhiều chuyện như vậy, cậu cũng không biết là nên tỏ vẻ làm bộ như không sao cả hay là vẫn có chút tiếc nuối.

Cùng lúc biết cậu biết về Lục Thiên Thần càng ít thì cậu càng an toàn, cùng lúc cũng không thể không đối mặt với một sự thật, Lục Thiên Thần biết bí mật lớn nhất của cậu, nhưng hiểu biết của cậu về Lục Thiên Thần lại vô cùng ít ỏi.

Nếu không phải lúc này xuất hiện một trò khôi hài, cậu thậm chí cũng không biết Lục Thiên Thần còn có một người cha, hơn nữa công việc thật sự rất có khả năng không khác với Tiểu Ác Ma.

“Yếu thế đúng lúc có thể làm cho đối phương trù mến.” Lục Thiên Thần cúi đầu tùy ý lật sách, theo dấu vết đánh dấu sách nhìn xem thì Lục Thiên Thần đúng là đã xem qua sách này.

“Anh không phải là nữ.”

“Nhưng cậu là nam, tôi nghĩ hẳn là không khác lắm.” Đại khái là cảm thấy sách này không có tác dụng gì, Lục Thiên Thần tùy tay ném vào thùng rác, dù sao hẳn cũng chỉ là thử một lần mà thôi, có hiệu quả đương nhiên tốt, không hiệu quả cũng không sao.

Đường Phong không phải là nam nhân dễ dàng đồng tình với người khác, không phải nói cậu lạnh lùng, chỉ là có đôi khi hai chữ “đồng tình” này đối với một ít người mà nói tương đương là một loại vũ nhục cùng thương tổn.

Giống như thân thể lúc nhỏ không tính là tốt đẹp của cậu, Đường Phong tuyệt không thích người khác lấy chuyện cậu là cô nhi đi tuyên truyền hoặc là tranh thủ đồng tình, điều đó sẽ khiến cậu cảm thấy vô cùng xấu hổ càng thêm không được tự nhiên giống như người khác đang nói với cậu: Người không giống với chúng ta.

Nhưng kỳ thật bọn họ có gì không giống đâu, còn không phải là vì cuộc sống mà bốn ba bận rộn.

Cho nên cậu sẽ không đi đồng tình với Lục Thiên Thần, cậu cũng biết Lục Thiên Thần cũng không thích người khác đồng tình.

“Tôi đi đây.” Đường Phong xoay người định rời đi, vừa bước đến cửa, Lục Thiên Thần đột nhiên đi lên khóa trái cửa lại.

“Anh làm cái gì vậy?” Thử xoay nắm tay hai cái, căn bản mở không ra, Đường Phong nhìn Lục Thiên Thần trách cứ, “Anh không biết trận đánh hôn khôi hài này đã đủ rồi sao?”

Lục Thiên Thần khoanh tay trước ngực, dựa người vào cửa nói: “Tôi thay đổi chủ ý, tôi quyết định một lần nữa tham dự cuộc cạnh tranh để giành lấy cậu.”

Cậu không có nghe lầm đi? Nơi ngực Đường Phong bốc lên một ngọn lửa.

“Cơm có thể ăn bậy, nói không thể nói bậy, tôi vẫn luôn nghĩ anh là người đã nói ra liên nhất định làm được.” Trước đó xem như là cái gì, nói đùa?

Cảm thấy chính mình bị đùa giỡn, sẽ không ai cảm thấy vui vẻ.

Nói rời khỏi liền rời khỏi, nói một lần nữa bắt đầu liền một lần nữa bắt đầu, sao Lục Thiên Thần lại không hỏi ý kiến của cậu?

“Không, tôi không đồng ý.” Đường Phong kiên quyết nói, “Anh muốn lần nữa tham dự hay không là chuyện của anh, nhưng tôi không chấp nhận anh lại là chuyện khác.”

“Lúc trước tôi nói rời khỏi, nhưng cũng không có nói là vĩnh viễn rời khỏi.”

Đường Phong hít sâu một hơi, đứng ở cạnh cửa tròng mắt nhìn Lục Tiên Thần: “Cho nên hiện tại anh muốn nói lúc ấy anh rời khỏi là tạm thời? Vậy sao lúc ấy anh không nói, hoặc là anh nghĩ rằng cảm tình chính là trò chơi, còn có thể ẩn nút tạm dừng, chờ anh cảm thấy có thể tiếp tục liền ẩn nút bắt đầu lại?”

Lục Tiên Thần vươn tay muốn chạm nam nhân: “Cậu tức giận.”

Đường Phong thở dài nâng tay liền đem bàn tay đang vươn tới của Lục Tiên Thần ngăn lại: “Mở cửa ra để tôi ra ngoài, anh nhốt tôi ở chỗ này là muốn làm gì?”

“Tôi biết bí mật lớn nhất của cậu, tôi nghĩ cậu cũng có thể biết chi tiết về tôi.” Lục Tiên Thần cư nhiên là muốn đem tất cả chuyện của mình nói ra.

Đường Phong lập tức có dự cảm không tốt, nếu không ra được cửa cậu liền đi vào trong phòng, cầm lên điện thoại chuẩn bị gọi cho phục vụ: “Tôi không muốn nghe.”

Sẽ có người đến mở cửa ra.

Lục Tiên Thần đi qua trực tiếp rút ra dây nối điện thoại: “Không xem như sát thủ, chính xác mà nói càng giống như lính đánh thuê.”

“úc, đáng chết!” Đường Phong ngồi xuống sô pha bưng kín lỗ tai, mắng, “Các anh có thể không cần ích kỉ như vậy hay không, tôi không muốn nghe các anh là làm cái gì.”

Lục Tiên Thần tiếp tục nói: “Bởi vì nghiệp vụ đề cập nhiều tổ chức cùng quốc gia, cho nên cao tầng cùng quản lý tầng đều phải nghiêm khắc bảo vệ thân phận không thể để cho người ngoài biết, ít nhất nhìn từ bên ngoài, chúng ta đều là người làm ăn đứng đắn.”

“Nếu không thể để cho người ngoài biết, vậy anh hẳn là đừng nói cho tôi biết.” Đường Phong đem điện thoại bị rút dây buông xuống.

Khóe miệng nhếch nhếch, Lục Tiên thần cũng không có ý dừng lại: “Đơn giản mà nói, việc làm ăn của chúng ta là nhận lấy một ít vấn đề mà chính phủ hoặc là tổ chức đặc thù không thể tự mình ra mặt giải quyết, tỷ như rất nhiều thời điểm một quốc gia không thể đối một chỗ tăng quá nhiều binh, là có thể hướng chúng ta tìm kiếm giúp đỡ, chúng ta cho mượn lính đánh thuê nhận thù lao. Ngẫu nhiên cũng sẽ tiếp một ít công việc ám sát, nhưng chuyện như vậy cũng không nhiều.”

“Tôi biết trên thế giới này không hề thiếu tổ chức lính đánh thuê.” Đường Phong lấy tay xoa xoa cái trán, cậu còn nhớ rõ lúc cậu còn đang học đại học thì có người của chính phủ Mĩ đến lớp bọn họ tuyên truyền lựa chọn đặc công, không giống với trong phim ảnh, đặc không không phải tuần nam mỹ nữ mà là một đám người vô cùng bình thường chỉ cần ném vào đám đông liền nhìn không thấy.

Ngẫu nhiên cũng sẽ có một ít tổ chức sẽ cho họ đi phát đơn tuyên truyền về lính đánh thuê, nhưng chân chính đi vào trở thành lính đánh thuê vẫn là đến từ binh lính xuất ngũ từ các nước khác nhau càng nhiều một ít.

Người đều thích làm chuyện mà mình am hiểu, không ít binh lính mãn kì phục dịch sau khi xuất ngũ liền không có biện pháp tìm được công việc thích hợp sẽ lựa chọn trở thành lính đánh thuê, này có thể so với việc tham gia phục dịch quân ngũ hoặc là sau xuất ngũ mang đến cho người ta càng nhiều tiền.

“Tốt lắm, hiện tại tôi đã biết anh là làm cái gì, xin hỏi tôi có thể rời đi chưa?” Đường Phong lễ phép hỏi.

“Tôi có thể hôn cậu một chút không?” Lục Tiên Thần mặt không đổi sắc nói.

“Không, không được!” Đường Phong vừa nói hết thì Lục Tiên Thần liền tiến lại, cậu vội vàng cúi người, “Àch!”

Mềm nhẹ ầm ập lướt nhẹ qua trên mặt, vẫn là bị hôn đến.

“Sao anh cũng thích đùa giỡn lưu manh giống như Charles vậy?” Dùng sức lau đi độ ẩm do người nào đó lưu trên mặt mình, Đường Phong bật dậy khỏi sô pha, có chút tức giận nói: “Đem cửa mở ra Lục Tiên Thần!”

“Không phải cậu đã nói muốn đồng thời ở cùng Charles và tôi sao?” Lục Thiên Thần tiến lên một bước đến gần nam nhân, nhìn vào hai mắt đối phương nói, “Chúng ta ở cùng nhau đi.”

.....

Đi ra khỏi phòng Lục Thiên Thần, Đường Phong vẫn còn đang suy nghĩ về lời nói vừa rồi của nam nhân.

Chuyện tình cảm có phải là vẫn luôn phức tạp như vậy hay không, khi Lục Thiên Thần nói ra ba người cùng một chỗ Đường Phong thiếu chút nữa nghĩ đến chính mình nghe lầm, hoặc là Lục Thiên Thần lại đang đùa giỡn cậu.

Như vậy trước đó vì sao là muốn chủ động nói rời đi?

[Tôi sẽ chậm rãi nói cho cậu đáp án.]

Thật sự là một câu khiến người có xúc động đánh người, vì sao cổ tình ngay lúc cậu quyết tâm quên mất Lục Thiên Thần thì người kia lại nhảy ra, cậu là thành thực, cậu là lý trí, cậu là kinh nghiệm phong phú.

Nhưng cảm tình con người nếu có thể giống như ông nước nói mở liền mở nói đóng liền đóng, vậy thì việc sáng tác hí kịch từ xưa đến nay sẽ không thể thay đổi chủ đề, có người đến lúc sáu mươi tuổi vẫn đang du lịch ở trong biển tình yêu, huống chi cậu là một người bình thường.

Một khi đầu nhập vào, sẽ không thể người bên cạnh nói một câu “Đi ra” liền có thể đi ra.

Lục Thiên Thần đáng chết.

Lúc Đường Phong trở về phòng Charles đang mặc quần, quần vừa kéo đến đầu gối, tầm mắt hai người chống lại giữa không trung, Đường Phong lập tức liền bật cười.

“Anh muốn đi đâu vậy?” Đường Phong đóng cửa lại, để tránh hình tượng uy vũ mà Charles tạo ở bên ngoài bị tổn hại.

“Tôi nhìn thấy tờ giấy cậu để lại, sợ Trần Minh Húc ói vào người cậu, như vậy tôi sẽ nhịn không được mà đánh hấn ta.” Vừa thấy nam nhân tiến vào, Charles liền đem quần mặc một nửa thoát ra.

233. Chương 233 - Tín Nhiệm

“Chắc, tuy rằng nơi này là phòng của chúng ta, nhưng anh có thể làm ơn mặc quần vào được hay không, cái bộ dạng này chẳng khác nào nửa trên là quý ông, còn nửa dưới thì như cầm thú vậy” Nhíu mày, Đường Phong hai tay khoanh trước ngực vừa cười vừa nhìn người trước mặt, phía trên thì mặc tây trang, phía dưới thì chỉ mặc độc nhất mỗi chiếc quần tam giác.

“Tôi càng thích mặc như vậy.” Đầu hùng sắc lang trực tiếp cởi áo khoác ra, đi về phía Đường Phong, vừa cười vừa tháo cúc áo sơ mi, vô cùng tự nguyện phô bày ra vóc dáng đầy kiêu ngạo.

“Khoan, từ từ đã.” Cau mũi lại như chú chó con, Charles đứng trước mặt Đường Phong ngửi ngửi, neho lại ánh mắt rồi cười cười một cách tà quái nói, “Trên người cậu không có một chút mùi rượu nào hết, nhưng trái lại lại có mùi nước hoa Cologne của Lục Thiên Thần”

“Tôi thật là đau lòng quá đi, nhất định là tôi không đủ quyến rũ, kỹ năng giường chiếu cũng không giỏi nên cậu mới đi tìm cái tên họ Lục bằng giá kia, không được, Tôi quả thật là bị đả kích! Tôi. Tôi phải biến thành sắc lang!” Hét lớn một tiếng, Charles cười ha ha lập tức giang hai tay ra đem Đường Phong áp xuống đất.

“Anh không làm trinh thám thì thật là đáng tiếc.” May mắn vì hiện tại là đầu xuân, khí trời se lạnh nên mặt đất được lót thảm loại dày, bằng không thì đã bị Charles đầu hùng này làm cho đau chết mất.

Đường Phong bật cười ôm lấy Charles, tự hỏi những người đang yêu là có bộ dạng như thế nào?

Mặc kệ trước đây Charles đào hoa ra sao, nhưng ít ra hiện tại, người đàn ông này dù biết Đường Phong và Lục Thiên Thần gặp nhau nhưng cũng không hỏi nguyên nhân, cũng không tức giận hay nói ra bất cứ lời nào làm tổn thương cậu.

Về điểm này, tại sao Đường Phong lúc xưa đối với Charles lại không có cảm giác?

Ghen tuông nhiều chỉ làm tổn thương bản thân.

Giữa hai kẻ yêu nhau thì phải đặt niềm tin vào nhau, nếu cứ thi thoảng lại nghi ngờ ghen tuông thì niềm tin đó cũng sẽ trở thành vết rạn nứt, không bao giờ hàn gắn lại được.

” Trục giác trinh thám nhạy bén Charles ta đây đã nói cho ta biết, nhất định là Lục Thiên Thần đã lừa gạt cậu, cái tên hỗn đản kia khẳng định là sau khi rời bỏ cậu thì phát hiện trên thế giới này không có giống như cậu vậy – một nam nhân anh tuấn tiêu sái, lại gợi cảm mê người, cho nên hấn mới hối hận, quyết định cướp cậu từ trong tay tôi.” Charles hôn lên mặt Đường Phong một cái.

Lời nói này nghe ra sao giống như là đang ca ngợi Đường Phong.

“Trưa nay anh ăn trứng mật ong hay sao mà miệng mồm lại ngọt thành như vậy?” Ngón tay điểm điểm lên chóp mũi Charles, Đường Phong đẩy thân hình nặng trĩu của đối phương ra, “Mau đứng lên, anh tính dè chết tôi hay sao?”

“Tôi làm sao nỡ dè chết cậu, nhưng tôi cũng có suy nghĩ qua, khi về già tôi sẽ chết đi bằng cách nào, chết trong mơ, hay là chết một cách bất thành linh” Charles từ trên người Đường Phong ngồi dậy, chìa tay kéo cậu lên, rồi nhếch miệng cười, “Nhưng tôi lại càng muốn chết dưới tây trang của cậu.”

“Chỉ sợ anh vận động liên tục đến lúc đó thì chút sức lực cũng không còn.” Đường Phong lập tức bật cười, không nghĩ Charles lại có thể nghĩ ra phương pháp kết liễu cuộc sống một cách đáng sợ như vậy, nhưng như thế thì mới phù hợp với tác phong đào hoa của Charles.

“Chúng ta có thể tập luyện trước.” Lão đầu hùng sắc lang không đứng đắn mặc mỗi chiếc quần lót bắt đầu phô da lộ thịt.

“Anh không muốn biết lúc này tôi đã đi đâu hay sao?” Nhẹ nhàng đặt một tay lên ngực Charles, Đường Phong chỉ chỉ ghé sô pha, “Tôi không muốn đứng nói chuyện.”

“Chúng ta có thể nằm trên giường rồi nói chuyện.”

“Được.”

Ba phút sau, Đường Phong cùng Charles nằm ở phía hai đầu giường, Đường Phong đem việc cậu bị Tiểu Ác Ma gạt vào phòng Lục Thiên Thần nói cho Charles nghe, Charles đã sớm biết Tiểu Ác Ma là người của Lục Thiên Thần, muốn điều tra ra là chuyện rất đơn giản.

Có một số việc Đường Phong tạm thời không nói cho Charles, ví dụ như việc Lục Thiên Thần đáp ứng yêu cầu trước kia của cậu.

“Tôi là nam nhân theo chế độ dân chủ, là một người yêu đầy lòng khoan dung.” Charles trầm mặc không đến một giây liền nghiêng người đưa tay chạm vào Đường Phong nói, “Bảo bối, từ sau khi cậu bị bọn khỉ kia bắt cóc ở Nam Á, bây giờ tôi chỉ biết một việc, đó là miễn cậu được vui là tốt rồi.”

Hiếm khi nói chuyện nghiêm túc, ngược lại làm cho Đường Phong có chút không thích ứng được.

“Tôi thật không nghĩ ra người đào hoa như anh lại tin tưởng người khác sao?” Đường Phong lập tức từ trên giường ngồi dậy, trèo lên thắt lưng Charles. “Charles, tôi không phải là kiểu người đùa bỡn tình cảm người khác, tôi không thể nói hôm nay hai chúng ta ở cùng nhau, ngày mai tôi lại nói đã phải lòng người khác.”

Lục Thiên Thần nói từ bỏ, để cậu và Charles ở cùng nhau, bây giờ lại đồng ý, thật ra thì nên xem Lục Thiên Thần như thế nào? Như vậy đối Charles không công bằng, Đường Phong nghĩ cũng không muốn tiếp tục trở lại vòng lẩn quẩn ba người trước kia.

“Như bây giờ cũng rất tốt, hay là anh thích ba người ngủ chung một giường?” Đường Phong đưa ngón tay chỉ chỉ vào ngực Charles.

“Bảo bối, tôi thật sự là yêu cậu quá đi!” Charles xoay người một cái, lập tức đem Đường Phong đè xuống giường.

Cái tên đầu hùng này như một con chó to xác không ngừng hôn lên trán và hai má của cậu, Đường Phong cười, nhẹ nhàng ôm lấy đối phương, kỳ thật đầu hùng này cũng không muốn kiểm tra ngoài hân ra thì cậu có tình nhân khác hay không.

Nếu đổi lại là cậu, cậu khẳng định cũng sẽ không hy vọng chia sẻ người đàn ông của mình với người khác.

Mục đích là đi Lư Sơn để giải khuây, tuy rằng bị cha Lục Thiên Thần làm cho không mấy vui vẻ, nhưng cũng may bọn họ đã thưởng thức được phong cảnh xinh đẹp của Lư Sơn.

Không còn việc gì phải nán lại đây, sáng sớm bốn người bọn họ đã ngồi máy bay về tới thành phố S, nghe Trần Minh Húc nói Trương học trưởng còn có chút việc nên phải ở lại vài ngày. Trương học trưởng liệu có phải là người của cha Lục Thiên Thần hay không, Đường Phong và cả bọn họ đều không biết, tuy rằng tình hình hiện nay có thể vẫn còn gay go.

Nhưng việc này cũng không có gì đáng để truy đến cùng .

Khi rời khỏi, Đường Phong cũng không thấy Lục Thiên Thần, thậm chí sau khi trở lại thành phố S cậu cũng không thấy bóng dáng người kia, nghe nói là đi công tác còn chưa về, hiện tại việc học võ của Đường Phong cũng trở lại quỹ đạo ban đầu, mỗi ngày trải qua cuộc sống thường nhật như bình thường.

Sáng sớm tiếp thu việc huấn luyện, buổi chiều có thể uống cà phê rồi đọc sách, cùng mấy người bạn ra ngoài chơi bóng, buổi tối về xem TV thỉnh thoảng đọc tin tức hoặc là nghỉ ngơi một chút.

Đối với lời nói của Lục Thiên Thần, Đường Phong tuy rằng nhớ rõ nhưng từ từ cũng đã quên mất.

Thời gian huấn luyện ba tháng cũng đủ cho Đường Phong nắm vững thành thạo các yêu cầu kỹ xảo điện ảnh cần thiết, nhưng bởi vì bản thân cậu đã có căn bản, nói huấn luyện trong ba tháng nhưng thật ra chỉ trong một tháng thì cậu đã hoàn tất.

Mà bởi vì Tháng 3 phải tham gia lễ trao giải điện ảnh tại Berlin , Đường Phong phải tạm thời dừng khóa huấn luyện, cùng với đạo diễn và ê-kíp đi Berlin.

Có điều tuy rằng bộ phim đạt được thành tích khá tốt tại Bắc Mỹ, thậm chí trên toàn cầu nhưng đáng tiếc tại lễ trao giải điện ảnh Berlin chỉ có một vài ứng viên được đề cử cho giải đạo diễn xuất sắc nhất, hơn thế nữa các ứng viên cho giải này đều rất mạnh, phỏng chừng lần này đi tham gia lễ trao giải chỉ là dạo chơi mà thôi.

Bên kia đạo diễn đang an ủi Đường Phong đừng bởi vì chúng ta chưa có danh tiếng mà nản lòng, còn bên này thì Đường Phong dự định đến lễ trao giải chỉ là tham quan cho vui, một bộ phim không nhất thiết phải đoạt giải thì mới được thừa nhận, lễ trao giải này nhằm định hướng giá trị của bộ phim, cũng nhằm đánh giá các thể loại khác liên quan.

Đường Phong kinh nghiệm dày dặn mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng hoàn toàn không đến mức phải buồn lòng.

“Anh có chắc là muốn Đức với tôi?” Thực ra chỉ đi hai ba ngày mà thôi, rất nhanh sẽ trở về, Đường Phong nhìn Charles đang thu xếp hành lý trên giường “Đi đi về về rất mệt đấy.”

“Vậy tôi càng phải đi, tôi cần phải chăm sóc Đường thân ái của tôi nữa chứ.” Charles gấp quần áo bỏ vào hành lý, nhìn không ra người đàn ông ăn sung mặc sướng này lại biết gấp quần áo, về điểm này thì lại có một chút giống như bộ dạng của một người mẹ.

“Anh không cần làm việc sao?” Cả ngày cứ bám lấy cậu.

“Đương nhiên có chứ, tôi đã xử lý xong một số việc, nhưng có những việc không quan trọng thì tôi không cần đứng ra giải quyết.” Đóng hành lý lại, Charles vỗ vỗ lên vali rồi nhếch miệng cười “Bây giờ việc quan trọng nhất là tôi phải ở bên cạnh cậu để phòng những kẻ xấu xa tiếp xúc với cậu”

Thực sự là một cuộc sống làm cho người khác phải ngưỡng mộ.

Đường Phong cũng không có cách nào ngăn Charles đi theo cậu, dù sao đi nữa thì chỉ sang Đức có vài ba ngày rồi về, nếu như cậu vẫn còn là Fiennes thì bộ phim cậu đóng cũng sẽ không được đề cử tranh giải, kỳ thực cậu có thể không cần phải tham gia lễ trao giải, đi đi về về thì quả thật là mệt chết người.

Nhưng hiện tại cậu là ngôi sao mới nổi Đường Phong, mà Tiểu Vũ cũng nói cho cậu, gần đây nhà sản xuất của dự định sẽ để cho Đường Phong xuất hiện nhiều hơn tại các lễ trao giải, cũng nhằm mục đích hỗ trợ quảng bá cho bộ phim.

Thành công một phần là do đội ngũ công tác đã phải trải qua thời kỳ nguy hiểm tại Nam Á, giới truyền thông liên tục thổi phồng tin tức, bộ phim cũng đạt được một sức ảnh hưởng quảng bá ngoài tầm kiểm soát.

Lúc này việc quảng bá cho nhất định có nguy cơ thất bại, ngoại trừ Đường Phong tiếp tục đảm đương vị trí diễn viên chính ra, thì bộ phim còn thiếu tính thu hút, cũng không thể so sánh mức độ quảng bá như ban đầu được, thế nhưng hiện tại với thành công to lớn của, cuối cùng cũng sẽ có người tình nguyện mạo hiểm mà đầu tư.

234. Chương 234 - Cứu Người Giữa Đường

Phần lớn giới truyền thông chỉ quan tâm đến lễ khai mạc và các nữ diễn viên tranh nhau khoe sắc tại thảm đỏ, bởi vì lần này vai chính của Đường Phong trong Kẻ Giết Ma chỉ có một đề cử giành cho đạo diễn, cho nên đoàn làm phim cũng không có ý định tham gia lễ khai mạc tại thảm đỏ, mà chính là ngày đầu đến Berlin thì sẽ tụ họp gặp gỡ nhau.

Những người bạn cùng nhau trải qua sinh tử, cùng nhau chuyện trò uống rượu, không có nhiều sự khác biệt lắm, nhưng lần này gặp lại thì cảm xúc đan xen khó tả, mỗi người ôm nhau một cách thân thiết, cứ như bọn họ không chỉ mới quen đây thôi mà dường như đã quen nhau từ lâu lắm rồi.

“Nghe nói gần đây cậu đang tập huấn, việc huấn luyện sao rồi, đừng có vì chịu không nổi cực khổ mà bỏ cuộc nửa chừng đó.” Một nam diễn viên đang mỉm cười đi tới, đối với người này trước đây cũng không thân lắm.

Đường Phong chú ý bên cạnh nam diễn viên ấy còn dắt theo một cô bé chừng năm sáu tuổi, cậu vừa cười vừa đáp lại lời nam diễn viên ấy: “Xem này, đây là kết quả của việc huấn luyện, bị huấn luyện viên đánh cho cũng không ít đâu.”

Vén tay áo lên cho đối phương nhìn thấy vết thâm tím lần trước cậu bị quật té lăn ra đất, Đường Phong rất nhanh ngồi xổm xuống nhìn cô bé bé trước mặt “Chào bé con.”

“Chú ơi, nghe nói chú biết võ, chú có thể bay được không?” Cô bé có chút ngượng ngùng kéo tay nam diễn viên, giương đôi mắt xinh đẹp hiếu kỳ nhìn Đường Phong.

“Chú không biết bay, nhưng chú có thể đánh mấy kẻ xấu.” Đường Phong mỉm cười, tư thế giương ra một nắm đấm.

“Ha ha ha.” Cô bé nở nụ cười, “Vậy chú phải bảo vệ cháu, ba cháu nói chú là một anh hùng, là một người tốt.”

“Ha ha ha... Chú sẽ bảo vệ cháu.” Đường Phong nhẹ nhàng ôm lấy cô bé.

“Đây là con gái tôi, lần đầu dẫn con bé ra ngoài chơi một chút” nam diễn viên cười cười bế cô bé lên, nói với Đường Phong, “Xem ra con bé rất thích cậu.”

“Chẳng phải anh cũng đã giúp tôi nói mấy lời tốt đẹp đó sao, cô bé đúng là rất dễ thương.” Nhìn con gái đáng yêu của nam diễn viên, Đường Phong đột nhiên nghĩ đến đã hơn một tháng rồi không liên lạc với tiểu Annie, gần đây cũng không bận lắm, không bằng sau khi rời Đức thì sang Anh Quốc một chuyến để thăm tiểu Annie.

Lần trước Đường Phong có gọi điện thoại cho tiểu Annie, cậu cảm thấy hình như cô bé không được vui, thời gian gần đây cậu khá bận bịu với các dự án điện ảnh, lại còn thêm một đồng chuyện tình cảm rối rắm cứ quần lấy cậu, tuy rằng đã hứa với tiểu Annie khi nào rảnh sẽ đi thăm cô bé, nhưng đến nay vẫn chưa có cơ hội thực hiện lời hứa ấy, khiến cậu cảm thấy thật có lỗi.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, bởi vì cậu là một cô nhi, mà khi nói chuyện với Annie qua điện thoại, cậu cũng cảm giác cô bé là một đứa trẻ cô đơn.

Rõ ràng tiểu Annie có một gia đình rất hạnh phúc, nhưng chẳng bao giờ nghe cô bé kể về cha mẹ mình.

Lần này sau khi rời Đức sang Anh, nếu như có thể, Đường Phong muốn cùng cha mẹ của tiểu Annie nói chuyện một chút, dù sao thì cô bé cũng còn nhỏ, rất nhiều chuyện không biết nói như thế nào, thời gian này người lớn cần phải giành thời gian để quan tâm nhiều hơn.

“Phim đã được quyết định xong” Đạo diễn đi tới, trên tay còn cầm một chai bia, “Cuối năm chúng ta lại có thể làm việc cùng nhau.”

“Tôi còn phải tăng cân nữa sao?” Đường Phong mỉm cười nhận lấy chai bia từ tay đạo diễn, “Cám ơn.”

“Ha ha, điều này đúng là tổn hại đến sức khỏe thật, tôi cùng với nhà sản xuất đã thảo luận, quyết định sẽ quay phần hai của Kẻ Giết Ma nhưng không phải kể về phần hai của bạch y nhân mà là phần hai của bộ phim”. Nhún nhún vai, đạo diễn cười ha ha “Cậu biết đấy, mọi người đều thích một chàng trai với vẻ bề ngoài anh tuấn, trên thực tế cũng có một số câu chuyện về những kẻ giết người đáng sợ như vậy.”

“Nghe có vẻ thật hấp dẫn.”

“Ý cậu như thế nào, đã chọn được bộ phim nào chưa?” Đạo diễn nói, “Dù sao phần một của bộ phim cũng giành được danh tiếng và doanh số bán vé đáng kể, đa số phần hai của các bộ phim điện ảnh cũng ít thu hút hơn phần một, nhưng tôi hi vọng cậu có thể tin vào năng lực đạo diễn của tôi cũng như quyết tâm của mọi người, chúng ta sẽ tung ra phần hai hay chẳng kém gì phần một”

“Tôi rất vinh hạnh được tham gia tiếp, bộ phim này có một ý nghĩa quan trọng đối với tôi.” Đường Phong mỉm cười, lời nói chỉ có bọn họ mới hiểu được.

Đạo diễn lập tức cười ha ha đứng lên, thực ra, đối với từng người mà nói, bộ phim này không vì lợi ích của bất kỳ ai, mà quan trọng hơn hết là, bọn họ từ trong phim cho đến ngoài đời thực đã cùng trải qua những kinh nghiệm sống mà không giống như bất kỳ người nào khác.

Điều này đã tạo nên giá trị thiết thực của bộ phim.

Cuộc gặp gỡ kéo dài đến tận nửa đêm, một số người vì vui quá mà uống quá chén, kẻ thì đi xiêu xiêu quẹo quẹo

Đường Phong vẫn còn tỉnh táo đứng bên đường gọi một chiếc taxi, cùng đạo diễn dìu những người say rượu lên xe, cũng may là mọi người đều ở chung một khách sạn.

“Đường Phong, chúng tôi đây đi trước đây, ngày mai gặp! Cậu đi một mình nhớ cẩn thận, phải mau về nhà sớm đó.” Cuối cùng thì mọi người cũng chào tạm biệt nhau, bác tài cho quay kiếng xe lên rồi cho xe chạy đi.

Lúc Đường Phong đi ra thì trước đó đã gọi điện thoại cho Charles, dự tính Charles cũng sẽ sớm đến thôi, đứng bên vệ đường, Đường Phong giơ tay trái lên nhìn đồng hồ, cũng đã gần sáng rồi.

Gió lạnh ban đêm thổi đến làm cậu cũng hơi chệnh choáng, mặc dù đã cố gắng kiểm soát, nhưng vẫn bị mấy kẻ đáng ghét kia ép cho uống vài ly, may là ngày mai không có việc để làm nếu không thì sáng mai mà thức sớm thì đúng là lấy đi cái mạng già của cậu.

Đứng bên đường đợi cũng khoảng hơn mười phút mà không thấy bóng dáng của Charles đâu, Đường Phong cúi đầu nhìn đồng hồ, kỳ lạ, từ khách sạn đến đây chưa đến hai mươi phút, mà từ lúc cậu gọi cho Charles cũng đã hơn một giờ đồng hồ, cái tên đầu hùm này không biết đã đi đâu, sao giờ này còn chưa thấy tới.

Nếu Charles không khăng khăng đến đón cậu, thì cậu đã sớm đón taxi về.

“Kỳ quái, lúc gọi điện thoại đã nói rõ ràng rồi mà sao giờ còn chưa thấy mặt?” Đường Phong quyết định gọi điện thoại để hỏi cho ra lẽ, ngay khi cậu vừa bấm số điện thoại thì một chiếc xe từ đầu đường xuất hiện, rất nhanh đã đến chỗ Đường Phong dừng lại.

“Charles, anh đã đi đâu vậy, sao bây giờ mới đến.” Nhìn qua kiếng xe, Đường Phong thấy gương mặt người đàn ông quen thuộc đang ngồi phía sau tay lái.

Charles nhìn Đường Phong cười cười, nói: “Bảo bối, cậu không nên trách tôi, lúc nhận được điện thoại của cậu thì tôi lập tức lái xe đi ngay, nhưng giữa đường lại gặp phải một tên hỗn đản cứ bám riết lấy xe tôi cho bằng được, tuy rằng tôi thật sự muốn thấy chết không cứu, nhưng mà sao ông trời lại khiến tôi phải lương thiện thế này cơ chứ.”

“Anh đang nói gì vậy?” Cậu nghe không hiểu.

Gió đêm lạnh toát, Đường Phong trực tiếp mở cửa xe ngồi vào ghế phụ, quả nhiên thấy ấm áp hơn.

Đầu tựa vào ghế, Đường Phong vươn tay mở nhạc, âm thanh du dương nhẹ nhàng, hai mí mắt cậu bắt đầu đánh nhau “Về nhà đi, tôi muốn tắm rồi đi ngủ.”

“Tuân lệnh, thân ái.” Charles liền khởi động xe, thuận miệng hỏi Đường Phong về buổi gặp mặt hôm nay.

Nói chuyện một lúc, Đường Phong đột nhiên cảm giác như đường này không phải là đường về khách sạn.

“Charles, bây giờ chúng ta đang đi đâu vậy?” Đường Phong ngồi dậy, con đường càng ngày càng xa lạ “Tôi mệt chết được, tôi ngàn vạn lần không muốn anh sẽ tạo cho tôi bất ngờ nào hết.”

“Bảo bối, tôi biết cậu rất mệt, thế nhưng còn có một tên phiền phức đang ngồi ở ghế sau.” Charles nhún nhún vai nói một câu làm Đường Phong nhất thời giật mình, ghế sau còn có người? Tại sao cậu lại không biết?

Đường Phong xoay đầu nhìn về phía sau xe, thấy một người đàn ông đang nằm tựa nửa người trong góc tối, đối phương dường như đang ôm lấy bả vai có chút khó chịu, lúc Đường Phong nhìn qua thì người ấy cũng đưa mắt nhìn cậu, một ánh mắt rất quen thuộc, cho dù trong xe có tối đến đâu thì Đường Phong cũng nhận ra ánh mắt ấy.

“Lục Thiên Thần, tại sao anh lại ở đây?” Giọng cậu có phần kinh ngạc, thật kỳ lạ là Lục Thiên Thần không nói sẽ sang Đức, nhưng bây giờ lại ở trong xe của Charles.

Lúc này Charles có nói cứu người giữa đường gì đó, thì ra chính là Lục Thiên Thần.

“Tôi...” Lục Thiên Thần vừa mở miệng muốn nói.

“Cậu ta...” Charles chưa kịp nói hết.

“Trời đất, anh bị làm sao thế này?” Hai người bọn họ chưa kịp nói hết câu đã bị Đường Phong chặn lại, cậu từ vị trí ghế phụ chuyển sang ghế phía sau xe, ánh đèn đường chiếu qua có thể thấy Lục Thiên Thần đang ngả người vào ghế.

“Đây là... máu?” Trong xe có một mùi tanh nồng, Đường Phong nhẹ nhàng đưa tay chạm vào bả vai của Lục Thiên Thần, tuy là Lục Thiên Thần đang mặc quần áo tối màu, ánh sáng mờ mờ trong xe cũng không nhìn thấy rõ, nhưng khi cậu khẽ đưa ngón tay vào vị trí đang ướt đầm kia, đưa lên ngửi thì đúng là mùi máu.

“Tôi không sao.” Lục Thiên Thần nói ra ba chữ.

Charles có chút châm chọc: “Này, cậu đang diễn bi kịch đấy à?”

“Ồ, không sao sao? Vậy chúng tôi đem anh quăng xuống xe nha?” Đường Phong mắng “Anh không phải là ông chủ tai to mặt bự đó sao, rốt cuộc anh đã làm ra cái chuyện quái quỷ gì mà phải để bản thân phải bị như vậy, hay là anh bị tên sát thủ nào truy sát phải không?”

“Bảo bối, tôi nghĩ là chúng ta cứ quăng cậu ta xuống xe cho rồi, ha ha.” Charles vô cùng tán thành lời nói của Đường Phong.

Lục Thiên Thần lập tức đổi giọng: “Tôi sắp chết.”

235. Chương 235 - Không Thể Chờ Đợi

“Thành thực mà nói, nhìn thấy cái bộ dạng thảm hại của cậu bây giờ, không hiểu sao tôi rất là vui, ha ha ha.” Charles vừa lái xe vừa cười phá lên.

Lục Thiên Thần không thèm để ý tới Charles, chỉ lẳng lặng nhìn Đường Phong đang ngồi bên cạnh kiểm tra vết thương cho mình, nói “Chỉ là bị một viên đạn bắn trúng vào vai thôi, mấy chỗ khác không có bị thương.”

“Chỉ là?” Đường Phong nhẹ đưa tay chỉ vào ngực trái của Lục Thiên Thần, giọng nói có vài phần tức giận “Vậy chắc là bắn vào đây thì mới gọi là bị thương nặng đúng không? Tôi nghĩ anh nói không sai, anh đúng là sắp chết tới nơi rồi, với cái thái độ không sợ chết của anh, sớm muộn gì thì anh cũng gặp mặt hên hò với thần chết mà thôi”.

“Nhưng tôi thì chỉ muốn hên hò với một mình cậu”. Một bên vai đang chảy máu, nhưng Lục Thiên Thần vẫn còn có thể buông lời trêu đùa.

“Khốn kiếp, tôi bắt đầu hối hận tại sao giữa đường tôi lại đi cứu cái tên bằng hữu chết tiệt như cậu.” Vỗ mạnh vào tay lái, Charles nhìn hai người đàn ông ngồi ở ghế sau qua kiếng chiếu hậu, cảnh cáo nói, “Lục Thiên Thần, nếu cậu còn dám nói lung tung, tôi đem cậu quăng ra ngoài cho xe cán chết cậu.”

“Loại người ác ôn như vậy, sao cậu còn ở bên cậu ta làm gì?” Lục Thiên Thần nhẹ nhàng kéo lấy tay Đường Phong, bởi vì đang bị thương nên nói chuyện cũng không có sức lực, so với bộ dạng kiêu ngạo lạnh lùng hàng ngày thì đúng là khác xa một trời một vực, không biết tại sao lúc này đây đối với tên hỗn đản này lại cảm thấy thật đáng thương.

“Anh rốt cuộc tại sao lại lâm vào tình trạng như thế này cơ chứ, có cần đưa đi bệnh viện không? Nhưng mà nếu thì đến đó sẽ bị bắt lại”. Vết thương này là do đạn bắn, Đường Phong xác định bọn họ sẽ không thể nào đi bệnh viện, cậu vỗ nhẹ lên đầu, bây giờ cậu đã hết chóng mặt nhưng đầu thì lại đau như búa bổ.

Đường Phong nhìn Charles: “Trong phim không phải là lấy dao mổ rồi lấy viên đạn ra đó sao?”

“Nghe ra có vẻ rất đau.” Lục Thiên Thần cười khê.

“Tôi thật muốn cắt cậu ta ra thành từng mảnh”. Charles nhìn một cách khinh khỉnh.

Bọn họ không đi bệnh viện, mà là tới một nhà trọ tư nhân ở Đức, Đường Phong không muốn tưởng tượng đến cảnh mổ da xẻ thịt đầy máu để lấy viên đạn kia ra, chủ nhà trọ tư nhân này là một bác sĩ, một mình dìu Lục Thiên Thần vào phòng, còn Charles và Đường Phong thì ngồi ở phòng khách.

“Bọn anh và vị bác sĩ kia dường như khá quen nhau.” Lúc bọn họ vừa tới, vị kia bác sĩ kia chẳng nói một câu liền dìu Lục Thiên Thần đi, Charles xem đây như nhà của mình, trên tay còn cầm ly rượu đưa cho Đường Phong.

Nhấp hai ngụm rượu, Charles nói “Tôi đưa cậu đến phòng ngủ nghỉ ngơi, bảo đảm phòng rất sạch sẽ.”

“Anh nghĩ tôi còn tâm trạng đi ngủ sao?” Bây giờ cậu chẳng cảm thấy buồn ngủ một chút nào.

Ngồi ở sofa mở TV, Đường Phong chuyển kênh liên tục để xem xem có tin tức mới nào không.

“Bảo bối, cậu không cần xem nữa, trên TV khẳng định là sẽ có không tin tức nào về vụ nổ súng vừa rồi.” Charles ngồi bên cạnh khoát vai Đường Phong. “Tuy rằng tôi ghét cái tên chết tiệt phía bên trong kia, thế nhưng người có thể làm cậu ta bị thương như vậy thì hẳn không phải là kẻ đơn giản, đương nhiên là cũng sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào để cho giới truyền thông có thể moi tin được”.

“Anh làm thế nào mà tìm được anh ta.” Đường Phong thuận tiện tựa vào cánh tay Charles.

“Cái tên khốn kiếp kia khẳng định là cố ý, lúc tôi nhận điện thoại của cậu xong thì đi xuống lầu, vừa mở cửa xe ra thì đã thấy hắn nằm bên trong, chết tiệt, đúng là xúi quẩy mà.”

Tuy rằng Charles lúc nào cũng chửi rủa Lục Thiên Thần, lại còn nói ra những lời khó nghe, cứ chửi chửi mắng mắng, bình thường thì lại cãi nhau, nhưng về tình mà nói, chung quy hai người vẫn là bạn bè.

Nếu không phải là bạn, thì Charles đã không đưa Lục Thiên Thần đến đây

“Tôi phát hiện ra anh vẫn còn có chút tính người.” Đường Phong lại biết thêm một khía cạnh mới của Charles, tình bạn giữa những người đàn ông đôi khi rất thú vị, nhiều lúc vì một số chuyện mà lại xích mích đối địch lẫn nhau, nhưng sau khi uống vài ly rượu thì tình bạn lại trở về như lúc ban đầu.

Việc quan tâm giữa những người bạn họ không hẳn là vì lợi dụng lẫn nhau.

“Đây có được xem là lời khen không?” Charles cười cười ôm lấy Đường Phong “Đừng quan tâm tới cậu ta nữa, bị tiêm thuốc mê thì khẳng định cậu ta sẽ ngủ một mạch đến sáng mai, đi, chúng ta cũng đi ngủ.”

“Có khi nào nửa đêm đột nhiên xuất hiện sát thủ này nọ không...?” Đường Phong có chút khấn trương hỏi.

“Đừng đánh giá thấp Lục Thiên Thần.” Charles kéo Đường Phong lên, trong mắt hiện lên một tia sáng, “Cái tên chết tiệt kia nếu đã tìm được đến chỗ tôi thì đây chính là nơi ẩn nấp tốt nhất.”

Dù sao thì Lục Thiên Thần cũng đã biết Charles và Đường Phong đang ở cùng nhau.

Ban đêm ngủ thế nào cũng không ngon giấc, trời vừa gần sáng thì Đường Phong đã tỉnh, bên cạnh thì Charles đang ngáy o o còn cậu bắt đắc dĩ bị biến thành gối ôm, thiết nghĩ dù cho có xảy ra bất cứ chuyện gì thì con gấu to xác này mỗi ngày đều phải ngủ nghỉ cho đầy đủ.

Thực sự là một sức khỏe khiến cho người khác thèm muốn.

Nhẹ nhàng kéo Charles ra, Đường Phong lấy một cái gối nhét vào ngực Charles, đứng dậy nhẹ nhàng mặc quần áo vào.

Đường Phong mở cửa phòng ngủ, nghe đầu hùng to xác lẩm bẩm hai tiếng rồi trở mình ôm chặt lấy chiếc gối, hôn lên ấy những mấy cái “Hmm....Bảo bối.”

Khóe miệng giương lên, Đường Phong nén cười rồi đóng cửa lại.

Trời vẫn còn rất sớm, người trong phòng chắc là còn đang ngủ, Đường Phong xuống lầu đi vào phòng mà hôm qua Lục Thiên Thần được đưa vào, cửa không khóa, cậu nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Trong phòng vẫn còn mùi thuốc tiêm, cậu cẩn thận đi nhẹ nhẹ để không phát ra tiếng động, nhưng còn chưa tới bên giường thì người đàn ông đang nằm trên đó đã nhìn thấy cậu.

“Sao không ngủ thêm chút nữa?” Lục Thiên Thần đưa tay chống người để tựa đầu vào cạnh giường, cánh tay bên trái bị băng bằng một lớp gạc trắng xóa, nửa người phía trên thoát nhìn không mặc áo, chỉ cần liếc qua là có thể nhìn thấy lớp băng ấy.

Đóng cửa lại, Đường Phong mở đèn phòng ngủ, cũng nhìn thấy rõ Lục Thiên Thần trong phòng.

Lục Thiên Thần sắc mặt không tốt lắm, trông hơi xanh xao, nhưng thoát nhìn cũng không có gì nghiêm trọng, tinh thần trông cũng khá tốt.

“Đến xem coi anh chết chưa.” Đường Phong nhìn lướt qua gian phòng, trong phòng còn có một cái bàn để bình nước và một vài cái ly, cậu đi đến bên bàn hỏi “Anh muốn uống nước không?”

“Cám ơn.”

Đường Phong đem một ly nước đến bên giường, Lục Thiên Thần nhận lấy rồi uống từ từ vài ngụm.

“Sao lại thê thảm thế này chứ, chẳng phải anh đứng đầu một tổ chức lính đánh thuê đó sao?”

“Cậu nói như vậy, vậy cha tôi chắc là đã xuống mồ rồi.” Mím cười, Lục Thiên Thần đưa ly trả lại cho Đường Phong, “Không muốn biết vì sao tôi lại biến thành cái bộ dạng thảm hại như thế này sao?”

Đường Phong liền đưa tay vỗ lên trán Lục Thiên Thần, Lục Thiên Thần bất ngờ, cảm thấy hơi đau, nhưng cảm giác đau cũng mau chóng biến mất

“Bọn anh thích nói chuyện kiểu này lắm sao? Muốn nói thì cứ nói, còn không thì thôi đi, đừng có mà hỏi tôi “Đường Phong đưa lên một nắm đấm “Tôi không ngại để anh bị thương thêm”.

“Ha ha” Thấp giọng cười, trong trí nhớ của Lục Thiên Thần thì chỉ có Đường Phong mới có cả gan đánh hắn, thậm chí ngay cả người trong gia đình cũng chưa từng có ai dám chạm qua trán của hắn.

“Chỉ là chuyện trong nhà, dùng gia pháp để giải quyết thôi.” Lục Thiên Thần đỡ lấy trán, “Tôi cảm thấy hơi choáng váng, chắc là do tác dụng phụ của thuốc.”

“Có cần mở cửa sổ không?” Đường Phong nói rồi đứng lên.

Lục Thiên Thần đưa tay ra, vô tình chạm đến vết thương, đau đến nghiến răng, mặt hoàn toàn trắng bệch

“Đang bị thương thì đừng cử động, cơ thể là của anh, anh không biết tự chăm sóc mình thì còn ai giúp anh chăm sóc đây?” Đường Phong ngồi trở lại, hai tay áp lên vai, giúp Lục Thiên Thần nằm lại trên giường.

“Có thể... trò chuyện với tôi một lúc được không?” Lục Thiên Thần nhìn vào vị trí còn trống bên cạnh giường, “Nằm đây với tôi, nói chuyện một chút thôi”.

“Bọn anh sao mà như con nít thế không biết.” Tuy nói như vậy, nhưng Đường Phong cũng cởi giày leo lên giường, nằm nghiêng người vào chỗ trống bên cạnh Lục Thiên Thần, cậu khẽ thở dài, “Không phải là anh đang làm công việc nguy hiểm gì đó chứ?”

“Nếu cuộc sống có thể sống theo ý mình thì không còn gọi là cuộc sống nữa rồi.” Lục Thiên Thần nhẹ nhàng nắm lấy tay Đường Phong, người kia liếc mắt một cái, lo lắng hiện tại Lục Thiên Thần đang bị thương, cũng không quan tâm đối phương tùy ý nắm tay mình.

“Tôi tạm thời đi theo hai người để ẩn nấp, cha tôi đang cho người lùng sục bắt tôi cho bằng được.” Lục Thiên Thần nhẹ nhàng nói ra.

“Bắt anh kết hôn?”

“Cậu còn nhớ rõ chuyện ngày hôm đó chứ?” Mỉm cười, Lục Thiên Thần giải thích, “Cha tôi chính là loại người như vậy, tôi không muốn kết hôn thì ông ấy liền cho người giam lỏng tôi.”

“Vậy sao?” Đường Phong nghiêng người nhìn Lục Thiên Thần, “Tôi còn tưởng rằng ông ta muốn giết anh.”

“Lúc bắt tôi do không cẩn thận nên mới bị trúng đạn, sự việc là như vậy” Lục Thiên Thần nghiêng đầu nhìn Đường Phong, lúc này cậu đang quay đầu đi né tránh ánh mắt của Lục Thiên Thần.

“Cha anh có mấy người con?” Đường Phong hỏi.

“Chỉ có mình tôi” Lục Thiên Thần nhẹ nhàng nói, “Có lẽ đây là lý do tôi còn sống đến ngày hôm nay, ông ấy cần một người thừa kế, nhưng không muốn bị tôi cướp mất vị trí ấy quá sớm”.

“Nghe giống như là Hoàng Đế và Hoàng Tử đang tranh giành ngôi vua vậy” Đường Phong khịt mũi, chuyện con trai dùng mọi thủ đoạn để loại trừ cha mình thì cậu đã nghe nhiều rồi, nhưng không nghĩ đến gia tộc của Lục Thiên Thần lại phức tạp như vậy.

“Vậy anh có dự tính gì chưa?” Đường Phong nói, “Theo như anh nói thì bởi vì anh muốn thay thế cha anh nên mới bị truy sát, vậy sao anh không an phận làm một đứa con ngoan cho đến khi ông ấy nghỉ hưu là được rồi?”

“Tôi không thể đợi lâu đến vậy” Lục Thiên Thần hơi gất gao nắm lấy tay Đường Phong.

236. Chương 236 - Nơi Ẩn Nấp

“Chúng ta đều biết vai chính của anh trong phim Kẻ Giết Ma và Ác Ma Đường Mòn đều không có bất kỳ tiếp xúc nào với phụ nữ, mặc dù Kẻ Giết Ma là do hai vai nam chính đóng, nhưng rất nhiều khán giả

vẫn cho rằng trong phim Renault đối với Bạch y nhân có một loại tình cảm vượt qua giới hạn thông thường, về phương diện này anh có cho rằng trong phim tồn tại tình cảm đồng tính hay không?”

Phóng viên đưa micro đặt ra một câu hỏi.

Đường Phong cúi đầu mỉm cười, rồi nhìn vào mắt của phóng viên trả lời câu hỏi trên.

“Tình cảm Renault đối với Bạch y nhân rất phức tạp, có một chút thương hại, có một chút tò mò, nhưng loại tình cảm ấy lại hoàn toàn vô hại đối với người kia, có thể nói trong lòng mỗi người chúng ta ai ai cũng đều có một loại yêu thương đặc biệt giành cho người khác.”

Mặc dù bộ phim Kẻ Giết Ma chỉ giành được một đề cử cho đạo diễn xuất sắc nhất, nhưng giới truyền thông vẫn giành nhiều sự chú ý cho bộ phim và Đường Phong.

Hollywood bỏ vốn đầu tư cho bộ phim Thiên Tử sắp tới, lần đầu tiên do một nam diễn viên Trung Quốc đóng vai chính, trước đó thì cũng chỉ có Fiennes Đường – người sống cả cuộc đời ở Mỹ, mới có được vinh hạnh như vậy.

Một số tạp chí đánh giá Đường Phong là nam diễn viên mới xuất sắc trong năm qua, một diễn viên tỏa sáng nhanh nhất.

Năm ngoái Đường Phong chỉ là một ngôi sao nhạc pop hạng xoàng, một bình hoa di động, nhưng không ai ngờ rằng chỉ trong một năm Đường Phong lại trở thành nhân vật chủ chốt trong các lễ trao giải, tuổi còn trẻ mà đã vinh dự đoạt được Ảnh Đế tại liên hoan phim ở Venice.

Hiện tại, cậu trở thành diễn viên Trung Quốc đầu tiên tiến quân vào thị trường Hollywood.

Cát-xê không ngừng tăng, hàng loạt dự án điện ảnh, liên tiếp các hợp đồng hoạt động quảng cáo đổ dồn đến.

Người ngoài nhìn vào cho rằng nam diễn viên này thật đúng là may mắn, thời kỳ huy hoàng đã đến, chỉ trong một năm mà tiền tài danh vọng đều có được, thật là khiến cho các ngôi sao khác phải thèm muốn.

Nhưng hiện tại Đường Phong hoàn toàn không có cơ hội tận hưởng thành quả mà cậu đạt được, phỏng vấn liên miên, sau khi hoàn tất việc ghi hình thì lại phải đối mặt với hàng tá vấn đề cứ đeo lấy cậu.

Ví dụ như, có nên bỏ mặc Lục Thiên Thần hay không? hay là cứ để cho anh ta bên cạnh mình.

Liên hoan phim kết thúc thì Đường Phong sẽ trở lại cuộc sống ban đầu, nhưng còn những khúc mắc trong lòng thì lại không có cách nào giải quyết cho ổn thỏa.

Đường Phong trở về căn hộ tư nhân thì thấy Charles và Lục Thiên Thần đang cùng ngồi trên ghế xem lễ trao giải trên TV, hai người thấy Đường Phong đã về thì đồng loạt đưa mắt nhìn về phía cậu.

“Sao về sớm vậy, tôi vẫn còn đang chờ bảo bối của tôi lên nhận giải mà.” Charles đứng lên giang hai tay ôm chặt lấy Đường Phong, Lục Thiên Thần tay còn đang bị thương chỉ nhìn một cái chứ không lên tiếng.

“Chỉ giành được một đề cử cho đạo diễn, hơn nữa...” Đường Phong cười khổ, theo như kinh nghiệm của cậu thì xem ra bọn cũng khó mà đoạt giải.

“Cái gì? Chỉ giành được một đề cử cho đạo diễn thôi sao? Bọn giám khảo chết tiệt kia chắc là mù hết rồi. Bảo bối yêu dấu của tôi vì cái bộ phim khốn kiếp này mà phải tăng cân, lại còn xem chút nữa thì mất mạng, vậy mà không có lấy một cái đề cử.” Charles tức giận nắm chặt tay thành một quả đấm, cứ như là muốn đánh người tới nơi.

Đường Phong nắm lấy nắm đấm của Charles “Vốn dĩ anh không biết là tôi có nằm trong danh sách đề cử hay không, anh còn ở đó mà đi đòi công bằng cho tôi”.

“Việc tập luyện ra sao rồi, Tiểu Vũ nói cho tôi biết, cậu đã hoàn tất việc tập huấn sớm hơn dự kiến.” Lục Thiên Thần bắt đầu nói vào trọng tâm chủ đề, như vậy cũng còn hơn là đi nói mấy chuyện phiếm, Đường Phong càng muốn nói chuyện nghiêm túc hơn.

Charles mở trừng trừng mắt nhìn Đường Phong đi qua trước mặt, ngồi xuống đối diện Lục Thiên Thần.

Đầu hùng to xác len lén cười, may là không phải ngồi bên cạnh Lục Thiên Thần.

“Đối với bộ phim thì không thành vấn đề, bây giờ anh dự định thế nào, cứ tiếp tục ẩn nấp lẫn tránh sự lùng sục của cha anh vậy hoài sao?” Đường Phong đưa mắt nhìn cánh tay bị thương của Lục Thiên Thần “Anh tuy là tổng tài của công ty, trong thời gian ngắn không xuất hiện cũng không sao, nhưng lâu dài thì phải làm thế nào? Công ty cần một người lãnh đạo”.

“Có một tin xấu.” Lục Thiên Thần vẫn nói với giọng bình thản như thường ngày, nhưng Đường Phong cho rằng với cái ngữ điệu như vậy thì tin xấu cũng không hẳn là xấu lắm.

Nhưng mà nếu Lục Thiên Thần đã nói là tin xấu thì đúng là không xong rồi.

“Việc xấu gì thì tôi cũng đã trải qua rồi, anh nói đi.” Chết thì cũng đã chết một lần rồi, còn sợ gì nữa chứ.

“Cha tôi mở cuộc họp hội đồng quản trị, bây giờ tôi chỉ là tổng tài trên danh nghĩa mà thôi, tạm thời đã có người khác thay tôi quản lý.” Lục Thiên Thần nhìn nét mặt của Đường Phong, đúng là sau khi nghe xong thì người kia nhú mày lại.

“Đừng nói cho tôi biết là cha anh chứ.” Ông trời ơi, việc này còn khó chấp nhận hơn cái chết nữa.

Đối phó với hai cái tên hỗn đản Lục Thiên Thần và Charles cũng đã làm cho Đường Phong gần như kiệt sức, nay lại còn thêm cha của Lục Thiên Thần?

Mặc dù Đường Phong chưa từng tiếp xúc trực tiếp với cha của Lục Thiên Thần, nhưng cậu có thể tưởng tượng ra rằng ông ta hẳn một lão già khó đối phó, hơn nữa ông ta còn biết về mối quan hệ giữa cậu và Lục Thiên Thần.

Nếu sớm biết Lục Thiên Thần có bối cảnh phức tạp như vậy thì cậu đã kiên quyết sẽ không có bất kỳ dây dưa nào với người này.

Thôi kệ đi, cứ xem như bây giờ Lục Thiên Thần là một người bình thường vậy, có lẽ ông trời đã cố ý sắp đặt như vậy rồi.

Tự mình an ủi mình một chút thì Đường Phong rất nhanh nghe được đáp án của Lục Thiên Thần.

“Đúng vậy.” Hai chữ này vừa nói xong thì Đường Phong chỉ có thể thở dài.

“Tôi có thể hủy bỏ hợp đồng với công ty được không?” Đường Phong nhẹ nhàng đỡ lấy trán.

“Bảo bối, bây giờ chúng ta ra ngoài mở một công ty thời trang riêng, nhân tiện mở thêm một phòng thu nữa, tự mình làm chủ.” Charles lập tức vỗ tay “Khỏi sợ bị ông chủ quấy rối.”

Lục Thiên Thần lạnh giọng nói: “Sau đó thì chỉ bị mình cậu quấy rối thôi phải không?”

“Như thế cũng còn đỡ hơn cậu.” Charles cố ý đưa cằm lên khiêu khích, Charles giang hai tay ôm lấy Đường Phong rồi hôn lên mặt một cái “Bây giờ chúng tôi đang đi hưởng tuần trăng mật thì lại cái tên “người cũ” cố tình đến phá hoại, Lục Thiên Thần, cậu nhanh nhanh đi tìm tân nương của cậu dưới địa ngục đi.”

Lục Thiên Thần vẻ mặt không chút thay đổi nói rằng “Tôi đang bị thương.”

“Vậy cậu cứ ở đây dưỡng thương cho tốt vào!” Charles ôm chặt lấy Đường Phong, đưa ra vẻ mặt hung ác “nếu cậu dám làm càn thì tôi không tha cho cậu”.

Lục Thiên Thần đưa mắt nhìn về hướng Đường Phong, cũng không nói bất kỳ lời nào, chỉ nhìn chăm chú, ánh nhìn như thôi miên người khác, Đường Phong bị nhìn chăm chăm có chút không chịu được.

“Anh đừng nhìn tôi, tôi biết anh chắc chắn có biện pháp, anh không phải lợi hại lắm sao, Lục đại tổng tài.” Đường Phong thuận tay cầm lấy tờ tạp chí hôm nay đưa lên che mặt.

Lục Thiên Thần thản nhiên nói: “Biện pháp của tôi chính là tạm thời ẩn nấp ở chỗ hai người.”

“Tôi không đồng ý, cậu cút đi!” Charles lập tức phản đối, “Tôi đã cứu cậu, cậu cư nhiên còn muốn cướp người của tôi, cậu đúng là cái tên chết tiệt, biết vậy lúc đầu tôi đã quăng cậu ra ngoài cho xe cán nát thây cậu.”

Đường Phong suy nghĩ một chút, nói “VẬY anh tính như thế nào?”

“Cậu và Charles đang ở cùng nhau, tất nhiên là sẽ không ai nghĩ ra rằng tôi đang ẩn nấp ở chỗ hai người.” Lục Thiên Thần cố ý nhìn vào mắt Charles, đồng thời giải thích cho Charles hiểu, vốn dĩ không ai tự nguyện để cho một tình địch đăng cấp lợi hại như vậy ở bên cạnh mình và người yêu mình, đương nhiên là Charles sẽ không có lòng độ lượng như thế. (Duyệt: anh Lục ảnh tự phong mình là một tình địch đáng gờm không ai sánh được)

Bọn họ nghĩ như vậy thì người khác đương nhiên cũng nghĩ như vậy.

“Mau cút, lập tức cút ngay!” Charles liền phản ứng sau khi Lục Thiên Thần nói hết.

Lục Thiên Thần giương khóe miệng, cứ như đang nói, cậu thấy chưa, Charles bị nói trúng tim đen thì cái bộ dạng như thế này đây.

Vì tình bằng hữu mà Charles đã cứu Lục Thiên Thần, nhưng bây giờ lại chẳng khác nào tự mình rước rắn vào cắn chủ nhà?

Thôi bỏ đi, Charles tình nguyện sẵn sàng bỏ tiền mua vé máy bay đưa tiễn Lục Thiên Thần đến Nam Cực để cậu ta bầu bạn với chim cánh cụt.

“Anh nghĩ sao?” Đường Phong hỏi Charles.

Charles vẫy vẫy tay “Không có gì để nói, tổng cổ cái tên chết tiệt này đi đi, nếu cậu ta không đi thì chúng ta đi, bảo bối, cái tên hỗn đản này tiếp cận chúng ta nhất định là đang có mưu đồ xấu xa, chúng ta không cần quan tâm đến cậu ta làm gì.”

Nói xong Charles kéo Đường Phong rời đi, nhưng Đường Phong vẫn cứ đứng im một chỗ không nhúc nhích.

“Bảo bối, cậu đừng nên trúng gian kế của cậu ta” Charles lập tức có cảm giác không hề tốt.

“Biện pháp này có thực hiện được không?.” Đường Phong sau cùng cũng hỏi một câu.

Cậu trấn an Charles, nói “Được rồi, anh không tin tôi hay sao?”

“Đương nhiên không phải, chỉ là...” Charles nhẹ giọng một chút, cậu chỉ là không tin Lục Thiên Thần mà thôi.

“Anh không tin anh ta cũng không vấn đề gì, chỉ cần anh tin tưởng tôi là được rồi.” Giang hay tay ôm lấy Charles, Đường Phong nhẹ giọng nói rằng, “Tin tôi được không, Charles.”

“Trời ạ, cậu biết là tôi không bao giờ từ chối yêu cầu của cậu mà.” Charles thở dài một tiếng, rốt cuộc cũng phải nhượng bộ, Charles tin tưởng Đường Phong, một người là người hấn yêu, còn một người là tên bằng hữu chết tiệt lâu năm.

Có bằng hữu như Lục Thiên Thần thì quả là xui tám kiếp mà .

Lẳng lẳng ở một bên nhìn hai người đàn ông ôm nhau trước mặt, Lục Thiên Thần cúi đầu uống vài ngụm nước, cảm thấy những lo lắng bất an lâu nay tích tụ trong lòng vẫn còn nguyên đấy, chưa thể giải quyết được.

237. Chương 237 - Ngụy Trang

Giống như những gì Đường Phong đã nghĩ, đoàn làm phim của họ không thu hoạch được gì tại Liên hoan phim Berlin ở Đức, bộ phim Kẻ Giết Ma đứng thứ hạng cao nhưng không đoạt giải, điều đó cũng không làm đội ngũ sản xuất và nhân viên trong đoàn làm phim phải sa sút tinh thần, kỳ thực Đường Phong cho rằng bộ phim đã đoạt được doanh thu ngoài mong đợi, như thế cũng đủ làm mọi người vui lòng rồi.

Làm phim là vì cái gì? Nói trắng ra, một phần là dùng bộ phim ấy để tham gia đề cử và hi vọng có thể đoạt giải tại các Liên hoan phim, còn lại thì đa số các nhà sản xuất đều mong muốn có thể thu hồi được vốn đầu tư đã bỏ ra.

Một bộ phim muốn ra rạp trình chiếu, để đạt được doanh thu cao tại phòng vé thì không phải là chuyện dễ dàng gì, tất cả đều phải biết chấp nhận thực tế.

Dựa theo kế hoạch đã định thì sau khi Liên hoan phim kết thúc, Đường Phong sẽ đi thăm tiểu Annie, nhưng hiện tại lo lắng cho Lục Thiên Thần đang bị thương nên đành phải nghỉ ngơi thêm vài ngày, Đường Phong lập tức tay trong tay cùng Charles đi hưởng tuần trăng mật.

Một phần là chờ Lục Thiên Thần hồi phục, một phần là cố ý tạo cho người khác ảo giác rằng Đường Phong và Charles hiện tại đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, hiển nhiên là sẽ không có bất kỳ quan hệ nào đối với Lục Thiên Thần.

Charles đương nhiên đồng ý hết sức vui vẻ, mỗi ngày thì việc thích nhất chính là vừa nhìn thấy Lục Thiên Thần thì Charles lập tức hôn lấy Đường Phong, tuy rằng lần nào cũng bị Đường Phong cho ăn vài đấm.

“Ừ, tôi biết rồi, vài ngày nữa tôi sẽ về, không trễ đâu.” Cúp điện thoại, Đường Phong quay đầu lại ngồi đối diện Lục Thiên Thần, nói “Tin xấu mà anh nói đã được xác minh, Tiểu Vũ vừa gọi điện thoại đến, nói rằng nửa tháng sau công ty sẽ tổ chức hội nghị nội bộ, phỏng chừng vào lúc đó cha anh sẽ ra mặt, thời điểm âm thầm cho anh thoái lui sắp tới rồi, chờ mong lắm phải không?”

“Cậu đang xát muối vào vết thương tôi đấy à?” Khóe miệng khẽ nhếch, Lục Thiên Thần sắc mặt cũng nghiêm túc hơn “Như vậy cũng tốt.”

Việc nhà của Lục Thiên Thần thì Đường Phong không tiện hỏi nhiều, cậu cũng không phải là một người có thân phận mà có thể nhúng tay vào, thế nhưng hiện tại việc cậu làm thật ra cũng rất tốt, ví dụ như cậu cố gắng bảo vệ và giúp Lục Thiên Thần dưỡng thương trong thời gian này.

“Hai cha con anh chẳng lẽ không thể giải hòa được hay sao? Dù sao thì cũng là người một nhà.”

“Cảm ơn cậu quan tâm.” Lục Thiên Thần nhìn Đường Phong nói, “Tôi sẽ không gây phiền phức cho cậu.”

“Anh đã gây cho tôi không ít phiền phức rồi, thôi đi, bây giờ đừng có nói những lời vô nghĩa đó nữa, tôi chỉ là không hi vọng những người thân yêu trong cùng một nhà lại gây ra những chuyện tổn thương cho nhau.” Đường Phong đứng lên đi sắp xếp hành lý, sẵn tiện kiểm tra xem có quên thứ gì hay không.

Đột nhiên Đường Phong có chút buồn cười nói: “Xin lỗi.”

“Cậu xin lỗi cái gì?”

“Tôi thật ích kỷ, tôi không có cách nào giải thích, tôi không thích cuộc sống bị người khác kiểm soát, điều khiển, cũng không có đủ kiên nhẫn để trao đổi tiếp xúc với cha tôi.” Lục Thiên Thần nói từng câu từng chữ “Với tính cách như vậy thì cũng thật nguy hiểm.”

“Mỗi người đều có tham vọng, cũng như bản thân chúng ta ai ai cũng đều có lý tưởng cho riêng mình.” Đường Phong sẽ không miễn cưỡng người khác, cũng giống như lời cậu nói, cậu sẽ dùng mọi cách để bảo vệ những người trong gia đình mình, bởi vì đó chính là những gì cậu trân trọng nhất.

Nhưng ở vị trí và với tính cách của Lục Thiên Thần, có lẽ sẽ không dễ dàng chấp nhận chuyện như vậy.

Đường Phong chưa từng có kinh nghiệm đối với những gì mà Lục Thiên Thần đã trải qua, cậu cũng không có tư cách phán xét như một vị thánh, hay yêu cầu đối phương phải làm thế này, phải làm thế kia.

“Làm những việc mình cho là đúng, làm những việc nên làm, như vậy là đủ rồi.” Đường Phong mỉm cười bổ sung “làm những việc mà không phải hối hận.”

Lục Thiên Thần mỉm cười.

...

...

Ở Đức đợi vài ngày, Đường Phong gọi điện thoại cho tiểu Annie hẹn gặp mặt, mặc kệ bây giờ bên cạnh cậu có thêm một người “đại phiền phức”, Đường Phong không thể không đi thăm tiểu Annie.

Cứ duy trì kế hoạch ban đầu đề ra, như vậy là tốt nhất.

Lục Thiên Thần đóng giả thành vệ sĩ của Đường Phong và Charles, cũng may bình thường Charles đem theo mấy người vệ sĩ cũng không vạm vỡ lắm. Mang mặt nạ công nghệ cao, khó có thể nhận ra Lục Thiên Thần, nhìn qua cũng không có điểm gì bất thường, dù sao thì Lục Thiên Thần cũng đã từng trải qua quá trình huấn luyện chuyên nghiệp, cho nên việc đóng giả thành vệ sĩ cũng tương đối tạm ổn.

Để ông chủ biến thành vệ sĩ riêng, thật ra cảm giác cũng không tồi chút nào.

Mang theo Charles cùng với hai vệ sĩ, Đường Phong đi trên đường mua một ít kẹo và một vài bộ quần áo đến nhà tiểu Annie, Đường Phong vừa xuống xe thì đã thấy tiểu Annie vui mừng chạy tới.

“Chú Đường, chú thật xấu, chú nói sẽ tới thăm Annie, mà bây giờ mới đến, con ghét chú, con ghét chú!” Tiểu Annie đâm liên tục vào người Đường Phong.

“A đau quá, chú bị con đánh chết rồi.” Đường Phong mỉm cười bế tiểu Annie lên.

Charles ôm hai tay ở bên cạnh nhìn, lặng lẽ hỏi Lục Thiên Thần đang đóng giả thành vệ sĩ đứng kế bên: “Không hiểu sao tôi thật là không ưa con nít chút nào hết?”

Lục Thiên Thần không thèm để ý tới Charles, thấy Đường Phong cùng với tiểu Annie đi vào nhà, sau đó liền đi theo.

“Xi, làm gì diễn nhập vai quá vậy?” Charles thấp giọng hừ nhẹ một cái.

Vừa vào nhà, tiểu Annie liền kéo Đường Phong vào nhà chơi đùa.

Charles vừa bước vào vừa cười ha hả “Cô bé đáng yêu, chú chơi cùng với con được không?”

“Không thèm! Con chỉ muốn chú Đường!” Trùng mắt nhìn Charles, tiểu Annie lắc tay Đường Phong làm nũng “Chú Đường, chúng ta lên lầu chơi đi, Annie có rất nhiều thứ kể cho chú, không muốn cho người khác nghe, nhất là cái chú cười thật khó coi khi này”.

Tiểu Annie đưa tay chỉ về phía Charles, người sau khẽ cười hai tiếng, làm ra vẻ độ lượng “Đi đi, tôi ở dưới lầu chờ cậu.”

“Thật xin lỗi, Annie được chúng tôi chiều chuộng quen nên hư quá, mong anh đừng giận nó.” Cha Annie đứng lên nói.

“Không sao, ha ha, con nít không ấy mà.” Đều là một đám nít quỷ đáng ghét.

Nhìn bộ dạng trả lời vừa uất nghẹn vừa đạo đức giả của Charles, Đường Phong không khỏi mỉm cười, sau khi chào cha của tiểu Annie thì cậu bé cô bé đi lên lầu.

“Annie, mẹ con đâu?” Hôm nay trong nhà chỉ thấy cha cô bé.

“Mẹ...” Tiểu Annie hơi ngập ngừng, nhưng cũng nhanh chóng nói “Annie không cần mẹ, Annie chỉ cần ba ba.”

“Annie rất yêu ba ba phải không?” Đường Phong vừa đi vừa hỏi.

“Annie chỉ có ba ba.” Giọng nhỏ đi một chút, tiểu Annie chặt ôm chặt Đường Phong, “Nhưng bây giờ Annie đã có chú Đường rồi, chú Đường ở lại với con được không?”

Giọng nói cô bé có vài phần cầu xin, nghe xong thực sự khiến cho người khác mũi lòng.

“Bé con, chú Đường còn phải đi làm, nhưng khi có thời gian rảnh chú sẽ sang thăm con.” Chắc là phòng này rồi, Đường Phong một tay ôm tiểu Annie, một tay nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Phòng của con nít thì thường trang trí hết sức đáng yêu, hồng hồng tím tím như phòng công chúa, nhưng nhìn qua phòng của tiểu Annie thì lại khác xa so với phòng của những đứa trẻ khác.

Đường Phong chỉ cảm thấy khác lạ, cậu cảm giác như gian phòng này được bài trí không giống như bình thường chút nào.

Thường thì phòng ốc trong nhà được trang trí tạo ra cảm giác ấm cúng, nhưng phòng này lại chẳng khác nào chỉ là một phòng dùng để trưng bày.

“Annie, con ở phòng này sao?” Đường Phong thả tiểu Annie xuống.

Bước xuống đất, tiểu Annie liền đóng cửa lại, vừa cười vừa kéo tay Đường Phong: “Ba ba nói chú kỳ thực không ngu ngốc, hơn nữa còn rất thông minh, chú thật là rất thông minh.”

“Annie rất ít ở chỗ này.” Kéo Đường Phong ngồi bên giường, Annie đi đến tủ quần áo được thiết kế âm tường nhẹ nhàng gõ “Ba ba, chú Đường tới rồi.”

Ba ba?

Cửa tủ trước mặt Đường Phong được đẩy ra, phía bên trong không có bất kỳ ngăn tủ nào, mà là một một gian phòng khác, người mà tiểu Annie kêu “Ba ba” không phải là người gập dưới lầu mà là một người đàn ông trung niên, đối với Đường Phong hết sức quen thuộc —— Albert.

Nắm tay tiểu Annie, Albert rất tự nhiên đi tới, khoe miệng tươi cười: “Chúng ta đã mấy tháng rồi không gặp nhau.”

“Tiểu Annie là con của anh?” Đường Phong nhớ rằng Albert có nói cho cậu biết anh ta có một đứa con, nhưng cậu thật không ngờ sẽ là tiểu Annie.

Rất nhiều chuyện bỗng nhiên ủa đến, Đường Phong đứng dậy đi qua hướng Albert: “Chuyện người lớn chúng ta thì không nên liên lụy đến con trẻ”.

Albert cứ nhiên lại mặc cho con mình nói dối để cố ý tiếp cận Đường Phong, đây là điều mà đáng lẽ ra một người cha không nên làm.

“Annie, đi về phòng.” Albert chỉ gian phòng phía sau tủ quần áo.

Tiểu Annie nhìn Đường Phong rồi nhìn Albert, có chút không bằng lòng mà bĩu môi.

“Annie.” Giọng Albert lạnh lùng.

“Đừng có lớn tiếng với con nít như vậy.” Đường Phong nhíu mày, “Con bé là con của anh”.

“Đúng vậy, nó là con tôi.” Albert tựa hồ cười nhạt một tiếng, tựa như đang nói, nó là con của tôi, cậu không có quyền xen vào.

Tiểu Annie rất nghe lời, đi đến gian phòng, lập tức bảo vệ bên đó đóng cửa phòng lại.

“Tại sao anh có thể để con gái anh nói dối, tôi cứ tưởng anh rất yêu con gái anh chứ.”

Albert đi tới bên cửa sổ nhìn thoáng qua bên ngoài, đưa lưng về Đường Phong nói: “Làm con gái của tôi, khi vừa sinh ra thì không giống như những đứa trẻ khác, kẻ nhu nhược hèn nhát thì không thể sinh tồn trong thế giới này.”

Xoay người nhìn phía Đường Phong, Albert mỉm cười: “Vì sao cậu luôn luôn biến mất mà không bao giờ nói lời từ biệt?”

238. Chương 238 - Cẩn Thận Mấy Cũng Có Sơ Sốt

“Anh bây giờ cảm thấy cuộc sống mình không có gì là không tốt phải không, cho nên anh vô tình để cho con gái anh bước vào thế giới đầy cạm bẫy này”. Đường Phong lắc đầu “Mặc kệ sau này con bé có thừa kế sự nghiệp của anh hay không, hay là có một cuộc sống của riêng nó, nhưng dù sao con bé vẫn còn nhỏ, làm một đứa con nít thì đáng lẽ ra phải được trải qua tuổi thơ vô tư, hạnh phúc chứ không phải bị người lớn điều khiển sau lưng như vậy.”

“Xuyt!” Albert vươn ngón trở đặt lên môi Đường Phong.

Trong mắt hàm chứa ý cười, người đàn ông trước mặt Đường Phong vẫn không nói lời nào, sau đó mới rút ngón tay lại “Cảm ơn cậu đã quan tâm tới Tiểu Annie.”

Tuy rằng đối phương không nói rõ ràng, nhưng Đường Phong biết Albert không muốn cậu nói đến chuyện của Annie, cậu chỉ có thể khẽ thở dài trong lòng, Albert là cha của Annie, việc cậu có thể làm cho Annie rất ít, muốn quan tâm nhiều hơn cũng không thể.

“Tìm tôi có chuyện gì sao?” Đường Phong ngồi xuống giường, cậu cảm thấy Albert không chỉ đơn thuần là đến xem cậu và Annie chơi đùa.

“Cậu không nên lúc nào cũng dùng thái độ cảnh giác đối với tôi, hơn nữa cái tên Charles dưới lầu ...” Albert hơi dừng lại, đi tới đứng trước mặt Đường Phong “Tôi đã gặp qua nhiều chuyện như thế này, những người có vẻ bề ngoài xa hoa thường chiếm được tình cảm của người khác, còn Quasimodo lương thiện lại chỉ có thể chui rủi trong giáo đường để rung chuông, sống cuộc đời cô độc lẻ loi, bị người đời tẩy chay oán hận”.

“Về bề ngoài của anh thật không bình thường, và mấy lời giả dối kia thì không có chút nào cảm động hết”. Đường Phong nói thêm “Còn về phần trong lòng anh có lương thiện hay không, theo tôi nghĩ thì một người lương thiện lương sẽ không kéo chính con gái của mình vào cuộc ganh đua của người lớn.”

“Cậu rất thích Annie.”

“Cô bé là một bé gái đáng yêu.”

Albert cười cười: “Tôi thật vui vì cậu thường xuyên giành thời gian để trò chuyện với nó, còn tôi thì không có chút kiên nhẫn nào để làm những việc như vậy.”

Không muốn lãng phí nhiều thời gian để nói chuyện của Annie, nên Albert nhanh chóng đổi đề tài “Mấy chuyện này nói sau đi, bây giờ thì chuyện quan trọng hơn đó chính là, tôi đã ra tay cứu cậu ở Nam Á.”

“Cám ơn.” Nhưng chẳng phải anh cũng đã ăn sạch tôi trên giường đó sao, Đường Phong không nói nửa câu sau, cậu đợi Albert nói tiếp.

“Tôi biết cậu đối với tôi có một chút hiểu lầm, nhưng cậu không thể nghi ngờ tôi, tôi không có làm gì tổn thương đến cậu, đúng không?” Từng bước đi tới, Albert nhẹ nhàng nói rõ.

“Điều này tôi thừa nhận.” Nhưng đối với thái độ dễ dàng thay đổi của Albert, Đường Phong tin rằng người đàn ông này thế nào rồi cũng sẽ trở mặt.

“Cậu gần đây gặp không ít phiền phức, xem xem, cứ bị hai tên kia quấy rối suốt.” Albert khẽ đưa tay chạm vào má Đường Phong, cậu hơi nghiêng người tránh né.

Albert cười cười, rất tự nhiên rút tay về.

“Tôi chỉ không muốn cậu bị nguy hiểm mà thôi” Giọng nói nghe vô cùng chân thành.

“Như vậy, anh có biện pháp gì sao?” Đường Phong lựa chọn lắng nghe động tĩnh phía dưới lầu còn hơn là hô hoán báo cho Charles và Lục Thiên Thần biết, nếu Albert có thể lợi dụng Annie để đưa cậu đến đây, thì hẳn nhiên anh ta đã sớm cho người bao vây căn nhà này.

Bất kể là Charles, Lục Thiên Thần hay Albert, những người đàn ông này đều có chung một đặc điểm, đó là rất cẩn trọng trong mọi việc, không bao giờ để cho đối phương có thể kịp trở tay.

Nói không chừng dưới những người dưới lầu đều đã bị Albert khống chế.

“Rời bỏ Charles và Lục Thiên Thần, tại sao trải qua nhiều việc như vậy mà cậu lại không thể vứt bỏ bọn họ?” Giọng điệu hơi nhanh, Albert dường như không ngại nói lớn tiếng để những người phía dưới có thể nghe thấy được “Chỉ có tôi, chỉ có mình tôi mới có khả năng mang đến cho cậu sự an toàn và quyền lực thật sự.”

“Người ngoài lúc nào cũng cho rằng tôi là một con người nguy hiểm, chắc cậu cũng đã từng nghe qua những lời đồn đãi như vậy, nhưng bọn họ chưa bao giờ tiếp xúc, hay hiểu rõ về tôi, kẻ rung chuông luôn luôn bị hiểu lầm và dễ bị tổn thương, nhưng chỉ có Esmeralda mới có thể nhìn thấy được sự lương thiện trong con người tôi.” Albert ngừng lại, tiến đến gần hơn một chút, nhẹ nhàng khom xuống, mặt đối mặt với Đường Phong.

Albert nhìn vào mắt Đường Phong, nói: “Cậu muốn tôi... chờ cho đến khi nào?”

Trong mắt lộ ra một tia nguy hiểm.

“Chỉ ít Quasimodo sẽ không ép buộc Esmeralda làm những việc mà nàng ấy không thích” Đường Phong chia tay chạm vào khuôn mặt hơi lạnh của Albert, làm cho Albert hơi híp mắt lại.

“Vì sao anh không chịu đối mặt với thực tế hả Albert, cái anh gọi là rung động thật ra chỉ là nhằm thỏa mãn ham muốn cá nhân của anh mà thôi, Quasimodo tuy rằng bề ngoài xấu xí, nhưng trái tim hẳn chỉ ít vẫn còn lương thiện” Ánh mắt Đường Phong dần trở nên sắc bén hơn “Anh còn muốn sống trong giấc mộng anh tự thêu dệt này bao lâu nữa?”

“Quasimodo nếu có một đứa con gái, hẳn sẽ không để con gái hắn đi lừa gạt người khác, hẳn lại càng không cưỡng ép Esmeralda lên giường khiến cho nàng ấy phải chán ghét, mặc kệ anh lợi dụng con gái anh, hay bây giờ anh có nói những điều tốt đẹp trước mặt tôi đi nữa, chung quy anh làm tất cả cũng chỉ vì lợi ích cho bản thân anh.”

Nói một hơi nhiều như vậy, Đường Phong vịn lấy vai của Albert: “Cho tới lúc này, anh cũng chỉ yêu có bản thân mình, chẳng qua là không ai dám nói với anh vậy thôi Albert”

“Vờ như mình là người bị hại, giả đồ riết cũng sẽ thành thói quen, anh luôn cảm thấy thế giới này có lỗi với anh, không ai hiểu rõ anh.” Đi tới vài bước, Đường Phong cảm thấy bây giờ tỏ ra yếu thế không phải là một biện pháp hay.

Về mặt Albert dần trở nên cứng lại, nhìn chằm chằm Đường Phong một hồi, sau đó đột nhiên nở nụ cười, có một chút tự giễu, càng làm cho người khác khó hiểu.

“Cậu muốn đi à?” Albert hỏi.

“Đúng vậy.” Đường Phong trả lời.

“Vậy cậu đi đi.” Trên mặt thu lại dáng vẻ tươi cười, Albert xoay người không hề nhìn Đường Phong, “Đừng cho tôi có thời gian để hối hận.”

Không chút do dự, Đường Phong đứng dậy đi tới cửa, lúc khép cửa lại, cậu hơi chần chừ nhưng cũng nhanh chóng rời đi.

. . .

. . .

Dưới lầu, Charles và mọi người dường như không biết đã xảy ra chuyện gì, người giả làm cha Annie còn mở phim cho bọn họ xem, âm thanh không nhỏ, đủ để át đi những tiếng động trên lầu.

“Sao xuống nhanh vậy?” Charles cười cười, lúc quay đầu lại thì thấy sắc mặt Đường Phong không được tốt lắm.

“Chúng ta đi thôi.” Đường Phong trực tiếp đi đến vỗ vai Charles.

“Làm sao vậy bảo bối?” Charles còn không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng Charles tin vào trực giác Đường Phong, Charles lập tức theo cậu đi ra khỏi cửa, Lục Thiên Thần sau đó cũng đi theo.

Trực tiếp mở cửa xe ngồi xuống, Đường Phong nói “Chạy nhanh lên.”

“Xảy ra chuyện gì?” Lục Thiên Thần nhìn ra cửa xe hỏi.

Đường Phong không mở miệng, chỉ là lúc nhìn qua gian phòng trên lầu, Lục Thiên Thần và Charles cũng nghiêng đầu nhìn lên, Albert đang đứng đó nhìn bọn họ, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì.

“Đúng là, chết tiệt thật.” Charles lập tức khởi động xe, nhanh chóng chạy đi, trên đường còn hằn lên một lần trắng do bánh xe để lại.

“Hắn ta thật đúng là âm hồn bất tán.” Charles một bên lái xe một bên chửi rủa.

Đầu hùng to xác lập tức quay sang hỏi han Đường Phong: “Bảo bối, bọn chúng không làm gì cậu chứ?”

Albert và Đường Phong cũng đã nói chuyện riêng với nhau trong phòng nhiều phút.

“Anh nghĩ trong thời gian ngắn vậy thì tôi có thể bị Albert làm gì chứ?” Đường Phong hít một hơi, lắc đầu cười khổ: “Tôi thật không ngờ Albert lại có thể đem chính con gái mình ra làm mồi nhử”

“Ai biết được, nói không chừng cái tên khốn kiếp ấy trong vài phút là có thể phát tiết.” Charles cúi gắt buột miệng.

Lục Thiên Thần ho nhẹ vài tiếng: “Chắc hẳn là tên đó đã nói gì đó, trông vẻ mặt của hẳn không được vui cho lắm.”

“Đừng hỏi tôi chuyện này nữa, cũng đừng nhắc tới hẳn, tôi đã chửi hẳn một trận, chuyện là như vậy đấy.” Đường Phong tựa lưng vào ghế, “Hẳn buông tha tôi thì tốt, không buông tha tôi thì tôi cũng mặc kệ.”

Lục Thiên Thần yên lặng cầm lấy tay Đường Phong, người kia nhìn thoáng qua Lục Thiên Thần nhưng không nói lời nào.

“Tôi thật muốn giết cái tên biến thái đó.” Charles vỗ vào tay lái.

“Nếu như vừa rồi hẳn muốn giết chúng ta, nói không chừng chúng ta đã chết hết.” Lục Thiên Thần không ngại tạt cho Charles một chậu nước lạnh.

Đường Phong hai tay xoa xoa: “Đừng nói về chuyện này nữa, chúng ta về nhà đi.”

“Xem ra cuộc chiến vẫn còn dài.” Lục Thiên Thần cũng không dự định dừng lại, sau đó nhìn vào mắt Charles “Nhưng tôi tin tưởng Charles-của-chúng-ta có thể bảo vệ tốt cho cậu.”

Giống như ban nãy, bọn họ không hề biết gì mà chỉ ngồi xem TV dưới lầu, trong khi Đường Phong một mình ở trên lầu đối mặt với Albert.

Đúng là bảo vệ chu đáo thật.

Khẽ hừ một tiếng, Charles không thềm để ý Lục Thiên Thần đang cố tình mỉa mai mình.

Bay thẳng từ Anh Quốc về nước, Charles quyết định dùng hành động thể hiện quyết tâm của mình, mặc kệ Đường Phong có đồng ý hay không, Charles lập tức tăng số lượng vệ sĩ bảo vệ cậu.

Có thể đề phòng Albert hoặc là những mối nguy hiểm khác đang đe dọa Đường Phong, ai cũng không thể đoán trước được việc gì sẽ xảy ra.

Những việc không biết trước thì không cần phải ngày nào cũng canh cánh trong lòng, Đường Phong tạm thời gác chuyện Albert sang một bên, bởi vì sau khi cậu trở về thì phải tham gia một cuộc họp hội nghị, hội đồng quản trị sẽ tiến hành thay đổi quản lý cấp cao của tập đoàn Thiên Thần vào Thứ sáu.

Vết thương của Lục Thiên Thần đã đỡ hơn nhiều, Đường Phong thật ra rất bội phục khả năng khôi phục năng lực của hai tên hỗn đản này, bất quá để tránh cha của Lục Thiên Thần biết được, sáng cùng ngày hôm ấy khi đến công ty, Đường Phong chỉ đi một mình, mặc dù Charles cứ khăng khăng phải đi theo với cậu cho bằng được.

Sau tất cả những việc đã trải qua, dường như có người quyết tâm đoạt lấy quyền quản lý công ty từ tay Lục Thiên Thần.

239. Chương 239 - Lần Đầu Đụng Độ

Từ ngoài đi vào, Đường Phong cảm giác bầu không khí trong công ty thật không giống ngày thường, hình như thiếu chút gì đó, tinh thần làm việc, sự hăng say, tùy hứng hăng ngày cũng mất đi, trái lại thì sự nghi ngờ, đổ kỵ, lo lắng hẳn rõ lên nét mặt mọi người, dường như tin tức thay đổi quản lý cấp cao của công ty đã bị rò rỉ.

Hội nghị quản lý cấp cao như thế đối với một nhân viên tép riu như cậu thì có liên quan gì?

Nhưng Tiểu Vũ chính miệng nói với cậu rằng, cuộc họp sáng nay cậu nhất định phải có mặt.

Mỗi ngày ba bữa như thường lệ, sau đó Đường Phong ung dung đi đến dự cuộc họp, bất quá cuộc họp này không giống như cậu tưởng tượng là mấy.

Lúc bước vào thì đã thấy các quản lý cấp cao ngồi đầy, tập đoàn giải trí Thiên Thần thành lập cũng chưa lâu, bây giờ nói thẳng ra là cho dù Đường Phong là diễn viên có tên tuổi đi nữa, thì cậu cũng không phải là người nên có mặt ở đây, những người khác khi nhìn thấy cậu thì có chút ngờ vực, tò mò, nhưng cũng chẳng ai hỏi bất cứ điều gì.

Khi tất cả mọi người đều ngồi xuống, thì đúng chín giờ một người đàn ông bước vào, người này cậu đã từng gặp một lần tại Giang Tây, cha của Lục Thiên Thần.

Cha con rất cuộc vẫn là cha con, Lục Thiên Thần xem ra vẫn còn non tay, phong thái của cha Lục Thiên Thần so với anh ta còn chừng chạc hơn hẳn.

Lục Thiên Thần thì tựa như một con báo đen, thích mai phục vào ban đêm, bình thường lãnh cảm, lạnh lùng băng giá, nói không chừng sau một khắc sẽ đột nhiên nhảy lên cắn đứt cổ họng đối phương, cả người luôn tràn đầy sinh lực, thế nhưng sự trầm tĩnh và kín đáo thì không phù hợp ở độ tuổi anh ta chút nào.

Đối với cá tính “trầm tĩnh” này, Đường Phong nghĩ đại khái là do di truyền.

Khác biệt chính là Lục Thiên Thần làm cho người khác cảm giác có tình cảm hơn, mà hiện tại thì con cáo già trước mặt đang đeo một cái mặt nạ, giấu mình tươi cười quan sát những người trong phòng.

Cha của Lục Thiên Thần mỉm cười ngồi xuống, thay ông ta phát biểu là một thư ký trông có vẻ cũng khá thông minh, Đường Phong cũng chẳng thèm để ý đến những vấn đề quản lý hay những rắc rối mà công ty đang gặp phải, cậu chỉ lẳng lặng ngồi ở cuối ghế, nhiều lúc cậu cảm thấy cha của Lục Thiên Thần thỉnh thoảng lại lia ánh mắt sắc nhọn sang nhìn cậu.

Cáo già rất cuộc vẫn là cáo già.

Đường Phong làm bộ không thấy, cố ý cúi đầu chơi game, dù sao thì cậu cũng chả có quyền bỏ phiếu bầu cử gì đó ở chỗ này, cho nên thà ít nói một chút cũng như giả ngu giả ngơ để cho đối phương giảm bớt sự cảnh giác nơi mình.

Bạch y nhân là một ví dụ điển hình, hướng chỉ bây giờ Đường Phong đang đối mặt với thực tế, tự dùng thủ đoạn để bảo vệ lấy mình thật ra cũng không có gì là sai.

Cha Lục Thiên Thần đã đoạt quyền quản lý từ tay anh ta thì đương nhiên là cũng có sự chuẩn bị trước, nhẹ nhàng nói “Lục Thiên Thần cần tiếp nhận sự nghiệp ở nước ngoài, nên Lục Thiên Tịch tôi sẽ tạm thời thay thế quản lý tập đoàn Thiên Thần tại chi nhánh Á Châu”, chính thức trở thành lãnh đạo trực tiếp, phía dưới ngoại trừ một số người im lặng không nói gì, đại đa số đều bỏ phiếu tán thành.

Hội nghị này từ đầu đã khiến cho người khác lo lắng, tất nhiên thì kết quả cũng không có gì là bất ngờ, mọi thứ đã nằm trong dự kiến.

Buổi họp cứ diễn ra tiếp tục, từ đầu đến đuôi chẳng có việc gì liên quan đến Đường Phong.

Sau khi cuộc họp chấm dứt, mọi người lục đục kéo nhau ra về, mặc kệ ai là lãnh đạo, bọn họ vẫn phải tiếp tục làm việc, chỉ cần phúc lợi công ty không đổi, ai quản lý thì mặc ai, hướng chỉ nói tới nói lui cũng chỉ là người nhà họ Lục nắm quyền.

“Đường Phong ở lại.” Việc gì đến thì cũng sẽ đến, Đường Phong vừa mới chuẩn bị đứng lên cùng mọi người bước ra, thì Lục Thiên Tịch gọi cậu lại, ông ta nói bằng cái giọng mũi trầm trầm, tên gọi cậu không sai, nhưng Đường Phong không thích cái giọng ấy.

“Lục Tổng, có chuyện gì sao?” Xưng hô như thế, nhưng hiện tại Lục Tổng đã không còn là Lục Thiên Thần mặt lạnh quay lại nhìn cậu như hồi xưa nữa, mà là một người thích nhếch môi tự cho rằng mình luôn nắm chắc phần thắng trong tay – một lão già lồi đời.

Tuổi Lục Thiên Tịch và tuổi thật của Đường Phong cũng không cách nhau mấy, so với Lục Thiên Thần thì Lục Thiên Tịch không dễ đối phó, nhưng loại người này không chừng có thể càng dễ đối phó hơn.

Chính vì không phân biệt được thủ đoạn và không hiểu rõ về lão già này, thế nên cậu cần phải có nhiều suy xét và đắn đo hơn.

Loại người khác nhau, cách đối phó cũng khác nhau.

“Qua đây.” Ngồi ở vị trí chủ tịch hội đồng, Lục Thiên Tịch vẫy vẫy tay gọi Đường Phong như gọi một chú chó.

Qua thì qua thôi.

Đường Phong mỉm cười đi tới, đứng cách ghế của Lục Thiên Tịch cũng không xa.

“Để tôi đoán xem, cậu tính hủy hợp đồng với công ty phải không?” Lục Thiên Tịch chưa gì đã đánh phủ đầu, rất dễ khiến cho người khác phải lúng túng.

Đường Phong quyết định chơi trò mèo vờn chuột với ông ta, nếu như trước mặt cậu là Lục Thiên Thần thì cậu sẽ thẳng thắn nói chuyện, nhưng đối phương là cha Lục Thiên Thần, cậu đơn giản chỉ cần tương kế tựu kế khiếm tốn một chút.

Cái kế khôn vặt của Đường Phong đương nhiên Lục Thiên Tịch nhận ra được, thật ra cái Đường Phong muốn, chính là khiến ông ta thấy được cậu đang giả đồ, chính vì giả đồ như vậy thì mới phù hợp với tình hình hiện tại của cậu, tạo cho đối phương cảm giác là cậu đang cảnh giác cao độ và dùng mọi mưu kế để đáp trả ông ta.

“Lục Tổng, ngài nói như vậy thì tôi cũng không biết giải thích thế nào, tôi thật tình không biết quyết định này.” Đường Phong nói mơ mơ hồ hồ.

“Tôi có thể hiểu được suy nghĩ của cậu, dù sao cậu cũng là người do một tay Lục Thiên Thần nâng đỡ, nó vung tiền cho cậu đóng phim, lăng xê cậu lên báo, thậm chí giữa cậu và nó còn có mối quan hệ khá đặc-biệt”. Đường như không có dự định để cậu ngồi xuống, Lục Thiên Tịch ngồi nói thẳng thừng “Nó bây giờ không còn ở công ty, mà cậu giờ đang lên như diều gặp gió ở Hollywood, chim giờ đã đủ lông đủ cánh, rồi thế nào cũng sẽ bay khỏi tổ.”

“Lục Tổng, tôi...” Đường Phong giả ngu áp a áp ứng.

Lục Thiên Tịch không định nói tiếp, cứ như thế mà nhìn chằm chằm vào cậu.

Hết cách, Đường Phong chỉ có thể kéo dài thời gian: “Tôi tin ngài là lãnh đạo, khẳng định ngài sẽ nghĩ cho tương lai của công ty. Ngài nói rõ ràng một chút, đừng nói bóng gió gây khó dễ cho tôi”.

“Xem ra cậu đã biết chuyện gì rồi.” Lục Thiên Tịch nở nụ cười, vỗ nhẹ bàn, “Ngồi xuống.”

Cái giọng điệu ra lệnh chết tiệt này thật là giống nhau y đúc mà, nhìn sơ qua cũng có thể thấy được bộ dạng xưa kia của Lục Thiên Thần.

Ngồi còn đỡ hơn là đứng, Đường Phong chọn một vị trí gần nhất ngồi xuống, cậu mở miệng cũng nhằm mục đích tạo cho đối phương cảm giác rằng cậu đang nhượng bộ, cam chịu.

“Là một người đàn ông, tôi thật khinh thường cậu.” Giọng điệu Lục Thiên Tịch nghe không có vẻ gì là coi thường hay bất kỳ ác cảm giác nào khác, mặc dù chính miệng ông ta nói ra những lời khinh rẻ kia.

“Đàn ông sống là phải biết chinh phục thế giới, chứ không phải như đám đàn bà rẻ tiền mỗi ngày chỉ biết giang hai chân quần lấy đàn ông”. Lục Thiên Tịch nói chắc nịch: “Trong cái thế giới giải trí này dù là nam hay nữ, thì tất cả cũng chỉ là những con kỹ nữ, những thằng bồi rượu trong lầu xanh mà thôi, nếu là đứa có chút danh tiếng, cao tay hơn những đứa khác thì có thể tự mình đi chọn khách mà chơi, còn những đứa hạng xoàng, chưa có tiếng tăm, thậm chí còn phải đi van nài những kẻ có tiền lên giường với mình.”

Nói thẳng một cách quá trắng trợn.

“Nhưng đồng thời tôi cũng rất bội phục cậu.” Lục Thiên Tịch đứng lên đi tới trước mặt Đường Phong, mang theo ánh mắt soi xét, rồi chìa tay chạm vào cằm cậu, hành động này chả khác nào đang làm nhục cậu.

“Một người là Lục Thiên Thần, một người là Charles, thậm chí ngay cả Albert cũng cảm thấy hứng thú với cậu, việc này thì tôi đoán không chỉ đơn giản là lên giường mà có thể giải thích được.” Trong lời nói Lục Thiên Tịch ẩn giấu vài phần nguy hiểm.

“Xem lại những gì cậu đã trải qua, là cái gì đã kích thích dã tâm cũng như mưu đồ của cậu, xem ra là do cậu thất bại khi ve vãn Lục Thiên Thần, lúc trước bởi vì nó lạnh nhạt với cậu, xem chút nữa thì cũng đã hại cậu mất mạng”.

“Lục Tổng, tôi không biết ngài đang nói gì.” Đường Phong tiếp tục giả khờ, cậu cảm thấy không mấy vui vẻ, cố tình tránh được cái chạm tay của Lục Thiên Tịch.

“Cậu muốn cái gì, tiền tài, danh vọng hay địa vị?” Lục Thiên Tịch chỉ cười cười, một lần nữa ngồi trở lại vị trí chủ tịch.

“Không ai ghét mấy thứ đó.” Đường Phong nói rõ.

“Đúng vậy, không ai ghét mấy thứ đó, ” Lục Thiên Tịch tiếp tục “Việc thay đổi quản lý cấp cao sẽ truyền ra rất nhanh, tôi không hy vọng sẽ có bất kỳ thay đổi nhân viên nội bộ nào hết, ví dụ như minh tinh nào đó tự ý tách ra thành lập công ty riêng”.

“Ngài nói không sai, Lục Tổng, ngài hiện giờ đang nắm giữ vị trí cao nhất ở tập đoàn Thiên Thần này, tôi đương nhiên sẽ không gây khó dễ cho ngài, không ai lại khờ dại đi đối đầu với chính cái nơi mà mình hái ra tiền.”

“Lục Tổng, tôi sẽ không hủy hợp đồng với công ty.” Đường Phong chủ động chấp thuận, nhưng cậu đồng thời cũng nói rằng: “Tôi nghĩ ngài có chút hiểu lầm, giữa tôi và Lục Thiên Thần không có bất cứ quan hệ gì, ngoại trừ làm bạn giường ra, không còn bất kỳ quan hệ nào khác.”

Đường Phong lựa chọn biến chính mình thành một trò tiêu khiển trong mắt của Lục Thiên Tịch: “Một diễn viên mà đi quá giới hạn của mình thì đạt được gì? ngoài thất bại và trắng tay trong cuộc chơi ra thì chẳng có gì hết, tôi chỉ muốn bản thân mình sống được tốt hơn một chút, mặc kệ ai nghĩ cái thế giới giải trí này là kỷ viện đàn điểm gì đi nữa, thì người muốn tồn tại trong thế giới này phải biết cạnh tranh để trèo lên danh vọng, tôi cũng không muốn bị thụt lùi và bỏ lại phía sau.”

“Cậu là một người thông minh.” Lục Thiên Tịch nói.

Tôi vốn biết chính mình không đến nỗi ngu đâu.

Đường Phong âm thầm oán giận, sau đó vừa cười vừa nói: “Đối với người có trí tuệ anh minh như Lục Tổng đây, tôi chỉ một con người nhỏ bé đang xoay sở để đối mặt với thực tế mà thôi.”

“Tôi không muốn đắc tội với ngài, Lục Tổng.” Đường Phong chủ động tỏ ra yếu kém.

“Vậy cậu cứ tiếp tục làm một người thông minh đi, nếu như Lục Thiên Thần đã tìm thấy cậu”. Lục Thiên Tịch mỉm cười nói, “Nhớ kỹ lời tôi nói, gần đây nó tâm tình không tốt, nhà cũng không thèm về.”

240. Chương 240 - Ăn Tối

Trước khi rời khỏi phòng họp, Lục Thiên Tịch còn tốt bụng tặng cho Đường Phong một chiếc đồng hồ đeo tay đắt tiền, được sản xuất bởi một thương hiệu rất nổi tiếng với số lượng có hạn.

Đường Phong cũng không khách khí mỉm cười nhận lấy, Lục Thiên Tịch trở lại với dáng vẻ tươi cười đối với Đường Phong, nhằm cho Đường Phong thấy rằng công ty đối xử không tệ với nhân viên của mình.

Nhưng Đường Phong vẫn chưa quên được những lời nhục mạ vừa rồi của Lục Thiên Tịch, cậu chẳng thương tiếc liền đem bán chiếc đồng hồ, đem tiền đi quỵên góp, coi như là làm phước tích đức đi.

Lần đầu đụng chuyện với Lục Thiên Tịch, trước mắt thì chẳng có ai thắng ai thua, cả hai đều đang dè chừng thăm dò lẫn nhau, Đường Phong cảm thấy may mắn vì thái độ khinh miệt của Lục Thiên Tịch đối với cậu, nên cậu đoán lão ta chắc cũng chẳng cần bận tâm đến cậu làm gì, bằng không nếu mà con cáo già đó cứ xét nét mọi hành động của cậu, như thế thì càng khó đối phó hơn.

“Chuyện đại khái là như vậy đấy.” Trở lại chỗ ở của Charles, Đường Phong đơn giản kể vắn tắt lại sự việc trong cuộc họp sáng nay cho Charles và Lục Thiên Thần nghe, đương nhiên lời nhảm của Lục Thiên Tịch hoàn toàn có ý đồ.

“Ông ta cũng chẳng để ý gì đến tôi” Đường Phong nhìn về phía cánh tay bị thương Lục Thiên Thần, xem ra đã phục hồi rõ rệt, “Cha anh hiện tại đều dồn mọi sự chú ý vào anh, anh tính sao, cứ trốn trui trốn nhui như vậy à?”

“Bây giờ chưa phải là lúc để tôi ra mặt, tôi sẽ không gây phiền phức cho hai người, sau khi hồi phục tôi sẽ rời đi” Lục Thiên Thần chủ động nói.

Charles vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt “Anh bạn yêu dấu của tôi ơi, tôi nhất định sẽ dùng mọi cách để giúp cậu hồi phục một cách nhanh chóng.”

Đường Phong liếc Charles một cái, cái tên ôn dịch này gây phiền phức còn chưa đủ hay sao?

“Mấy chuyện khác thì tính sau, bây giờ quan trọng là anh phải dưỡng thương cho tốt đi đã.”

Mỗi ngày trôi qua bình thường, mặc dù thay lãnh đạo mới, nhưng công việc hằng ngày trong công ty vẫn vậy, không có gì khác biệt lắm, cũng ít ai thấy Lục tổng tài, ban đầu mọi người còn thấp thỏm lo âu, nhưng dần dần mọi thứ lại quay trở lại quỹ đạo ban đầu.

Đi làm thì vẫn đi làm, chỉ là mấy cái chuyện đồn đãi về Lục Thiên Thần đi công tác ở nước ngoài lâu lâu vẫn nghe thấy, thỉnh thoảng cũng nghe được một số chuyện không lọt tai lắm, ví dụ như việc Đường Phong và chủ tịch mới lên nhậm chức nói chuyện riêng trong văn phòng gần cả ngày trời, mà thật ra là Lục Thiên Tịch đang cảnh cáo Đường Phong đừng nên tiếp cận Lục Thiên Thần.

Vì vậy trong công ty dần dần đồn ầm lên, Lục Thiên Thần bị điều đi nơi khác là bởi vì Lục Thiên Thần và Đường Phong có quan hệ tình cảm ám muội, bị cha của Lục Thiên Thần biết được, thậm chí khi biết Lục Thiên Thần đính hôn, Đường Phong còn cố tình đến phá rối gây chuyện.

Trong cái thế giới này thì cách để hạ bệ đối thủ nhanh nhất chính là dùng miệng lưỡi điêu ngoa, xuyên tạc người khác mọi lúc mọi nơi, Đường Phong không tin rằng những lời nói ác ý, xảo biện lại có thể nói ra một cách tùy tiện như vậy.

Đối với một người nổi tiếng thì bên cạnh đó cũng kéo theo những thứ tiêu cực, đủ mọi thành phần tồn tại trong cuộc sống, có người ca tụng, khen ngợi, thềm muốn, cũng có cả khối người đố kỵ, ghen ghét, thậm chí còn thù hằn lẫn nhau.

Vì sao rất nhiều người còn trẻ đã nổi như cồn nhưng năm tháng về sau thì càng ngày càng lụi tàn, là do có một số người không chịu được sự cám dỗ hư ảo, có một số thì bị giới truyền thông công kích không thương tiếc bằng những bài báo lá cải gây xúc phạm khiến cho nhiều người phải rời bỏ cái ánh hào quang ấy, cái thế giới giải trí này quả là lắm cạm bẫy và chứa đầy nguy hiểm.

Lúc ở nhà thì luôn nhớ là phải màn kéo rèm che cả ngày lẫn đêm, vì ngoài đây bọn phóng viên lúc nào đang chực chờ rình mò để săn tin.

Còn khi ra ngoài thì phải chịu sự tra tấn của các tay săn ảnh, nhiều tên cố tình đưa ra những câu hỏi ác ý, nói những lời thô tục, chính là khiến cho bạn phải điên lên, rồi đánh nhau, như vậy thì bọn chúng mới thu được tin, chụp được hình, theo đó các số báo cũng tràn lan mấy tấm ảnh khó coi kia, doanh số bán ra thì khỏi chê, một khi đã trúng kế của tụi phóng viên này thì chúng sẽ oang oang là mình tỉnh ra tay đánh người này nọ, tất cả lỗi thì chỉ đổ lên đầu mình tỉnh đó mà thôi.

Mà người hâm mộ thì làm sao biết được chân tướng sự việc, thế là từ đó về sau trong mắt người khán giả thì cái hình tượng xấu xí của mình tỉnh ấy sẽ chẳng thể nào xóa được.

Nổi tiếng cũng có cái giá của nó, có rất nhiều người khao khát cái danh vọng kia, đặc biệt là những diễn viên mới nổi, tuy nhiên lúc nào cũng phải đề phòng những mối nguy hiểm ẩn bên cạnh.

“Lần này cũng không biết là ai trong công ty tung tin bậy bạ thật, hên là đã có quản lý đưa ra cảnh cáo nên tạm thời mọi thứ mới lắng xuống”. Tiểu Vũ ngồi trong phòng làm việc thở dài, nói với Đường Phong “Anh nổi tiếng nhanh quá, chỉ sợ các đồng nghiệp trong công ty chịu không nổi, tôi cũng chẳng có gì bất ngờ khi có người ganh tỵ nên cố tình bêu xấu anh, nhưng tôi hi vọng anh biết trước sự việc để mà còn chuẩn bị tâm lý”.

Chuẩn bị tâm lý hả, Đường Phong nghĩ tim cậu thiếu điều muốn chai sạn luôn rồi.

“Mặc kệ là ai, tôi đoán cũng không ra, lần này đích cũng xem như là một hồi chuông cảnh tỉnh cho những người khác, tuy rằng Lục Thiên Thần bây giờ không còn làm quản lý, thế nhưng những quản lý khác trong công ty cũng không phải là người lơ đãng ra mặc kệ nhân viên làm càn”. Đường Phong nhẹ giọng cười nói, “Người-nào-đó cũng đâu phải là thần thánh gì, cứ cho người ta một cơ hội là được rồi.”

“Cũng may anh còn tốt bụng, chứ nếu là người khác, không chừng sẽ giở giọng bắt công ty thế nào cũng phải truy ra cái kẻ tung tin bịa đặt kia bắt lại cho bằng được, còn cái người phao tin đồn nhảm kia mà bị bắt thì đúng là tự mình hại đời mình rồi”. Tiểu Vũ nói đại khái cũng là vì điểm này nên Đường Phong mới cho đối phương thêm một cơ hội.

“Công ty hình như đánh giá cao bộ phim lần này của anh đó nha, Lục Tổng còn thay anh sắp xếp lịch trình luôn rồi”. Dù sao Tiểu Vũ cũng có mối quan hệ khá tốt với Đường Phong, cô nhẹ nhàng nói thêm “Anh cũng đừng quá lo lắng, Lục Tổng tuy rằng có thành kiến với anh, nhưng xem ra trong mấy ngày hôm nay, ông ấy cũng rất coi trọng anh.”

Một người làm kinh doanh, so với Lục Thiên Thần còn thực dụng hơn, ông ta làm sao có thể đem một ngôi sao đang kiếm ra tiền mà vứt đi được?

...

...

Từ công ty trở về, Tiểu Vũ cũng đã nhanh chóng gửi lịch làm việc cho Đường Phong.

“Cha anh đúng là vẫn còn rộng rãi với tôi.” Đường Phong tùy tiện lật xem bản lịch trình, nói “Đến Hollywood đóng phim trước, sau đó chỉ cần chụp mấy cái quảng cáo, rồi tham gia một số tiết mục trên TV.”

“Ông ta vốn chẳng biết gì về lĩnh vực này.” Lục Thiên Thần không khách khí đánh giá.

Đường Phong ngẩng đầu vừa cười vừa nói: “Anh cũng chẳng phải như vậy đó sao, trong đầu cũng chỉ có tiền với tiền mà thôi”.

“Tiền có thể giải quyết mọi vấn đề.” Lục Thiên Thần nói một cách đương nhiên .

“Cái này tôi thừa nhận, nhưng đa số mọi người gia nhập vào thế giới giải trí này chỉ vì mục đích kiếm tiền, vậy còn các người, vì cái gì? ” Đường Phong nhớ rõ Lục Thiên Thần có nói qua, là vì rửa tiền.

So với doanh thu của Lục gia thì khi bỏ vốn đầu tư cho một bộ phim thì số tiền đó chẳng nhằm nhò gì, huống chi nhiều khi tiền vốn ấy còn lấy lại lãi gấp nhiều lần, lợi nhuận phát sinh càng ngày càng nhiều.

“Bảo bối, để tôi nói cho cậu biết cái công ty của tên chết tiệt này thành lập là vì cái gì a, chính là dùng để rửa tiền, chẳng những vậy mà còn nhúng tay vào mấy cái chuyện như là đem diễn viên công ty mình đi mua vui cho người khác.” Charles không khách khí vạch trần Lục Thiên Thần.

Đường Phong gật đầu: “Cái này tôi biết, giống như chuyện tôi đi mua vui cho anh vậy.”

“Ha ha ha.” Charles cười gượng hai tiếng giả bộ cho qua chuyện, Lục Thiên Thần im lặng không nói lời nào.

Mấy lời nói hôm nay cũng không phải tùy tiện nói được, Đường Phong không biết là qua hai ngày sau, Lục Thiên Tịch kêu Tiểu Vũ gọi cậu vào để thảo luận về vấn đề bộ phim.

Mấy ngày yên ổn trôi qua, Lục Thiên Tịch không xuất hiện khiến cho Đường Phong cho rằng ông ta biết Lục Thiên Thần và cậu không gặp nhau, mà tình hình hiện tại thì cậu đang ở cùng Charles nên ông ta sẽ

không nhắm vào cậu, nhưng đối với một số người như Lục Thiên Tịch đây mà ngay từ đầu không đoán được ông ta nghĩ gì, thì tốt nhất là không nên hoang tưởng, mất cảnh giác.

Đường Phong cứ đinh ninh rằng Lục Thiên Tịch muốn thảo luận với cậu về bộ phim tháng sau cậu sẽ đóng Thiên Tử , kết quả vừa mới vừa xong việc ở công ty thì đã bị thư ký của Lục Thiên Tịch đưa đến một nhà hàng, nói là vừa ăn vừa nói chuyện.

Công việc thì ra công việc, ăn uống thì ra ăn uống, Đường Phong không thích hai việc này mà gộp chung làm một như thế.

Nhất là khi cậu đi vào thì thấy ngoại trừ Lục Thiên Tịch còn có một người khác, một gương mặt quen thuộc, Đường Phong biết đây không chỉ đơn giản là một bữa ăn bình thường.

“Hai người chắc cũng đã quen biết, tôi không cần phải giới thiệu lại làm gì.” Lục Thiên Tịch mỉm cười vẫy vẫy tay gọi Đường Phong, “Chắc cậu chạy vội đến đây, cơm cũng chưa ăn phải không? Ngồi xuống đây đi.”

“Lục Tổng, tôi cứ tưởng chúng ta sẽ bàn công việc.” Đường Phong đứng ở cửa không nhúc nhích, nhìn vào vị trí kế bên của Lục Thiên Tịch, một người đang lẳng lặng khoanh hai tay trước ngực – Albert.

Lần trước gặp nhau thì cũng đã gần một tháng, Đường Phong thật không nghĩ ra là có thể gặp lại Albert trong tình huống này, tình cờ như vậy cũng không biết nói gì, vô tình đụng mặt Albert thì chỉ có duy nhất một lần đó là lúc Charles đưa cậu theo, còn những lần khác thì đúng là không có hai chữ “Ngẫu nhiên”.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cuộc sống hai người bọn họ cứ thế mà quấn lấy nhau, đây đưa một chỗ, không có cách nào dứt ra được.

“Hôm nay chúng ta chỉ bàn công việc.” Lục Thiên Tịch mỉm cười, “Albert tiên sinh chắc không phải là người xa lạ gì, gần đây Albert tiên sinh cũng vừa gia nhập cổ phần của tập đoàn Thiên Thần, tháng sau sẽ diễn ra đại hội cổ đông, tôi sẽ giới thiệu ngài ấy là đồng sự trưởng mới của hội đồng quản trị, Albert tiên sinh rất thích phim cậu đóng, bộ phim sau này của cậu cũng là do ngài ấy tình nguyện bỏ vốn đầu tư.”

“Là một nhân viên ưu tú nhất của công ty, tôi rất mong hai người có thể từ từ thảo luận.” Nhìn vào đồng hồ, Lục Thiên Tịch đứng lên, vừa cười vừa nói, “Không quấy rầy hai người, tôi có việc phải đi trước.”

“Lục Tổng...” Đường Phong đột nhiên có chút hối hận, cậu đáng lẽ ra phải rời công ty sớm hơn, nhưng bây giờ lại vướng phải bộ phim mới này, nếu bỏ đi thì sẽ đem đến rất nhiều phiền toái và những ảnh hưởng khó lường.

Chứ nếu không, một khi Lục Thiên Thần đã không có ở đây thì Đường Phong cũng sẽ không nán lại làm gì.

“Từ khi nào thì anh lại hứng thú với việc bỏ vốn đầu tư vào điện ảnh vậy?” Đường Phong thoải mái bước đến ngồi đối diện Albert, Albert dường như không để tâm đến việc cậu tự nhiên như thế, Đường Phong tất nhiên lại chẳng ngại ngần gì.

Về phần Albert, nếu đột nhiên anh ta có trở nên quái đản lập dị, thì Đường Phong cũng không lo lắng cho lắm, cũng giống như một khi bạn sống chung lâu ngày với một con dã thú, biết tất tần tật mọi tính nết thói quen của nó, hiển nhiên bạn sẽ không còn lo sợ như hồi ban đầu nữa.

Tuy rằng trước đó không lâu Đường Phong đã chửi cho Albert một trận, nhưng Đường Phong nghĩ Albert chắc cũng không hẳn là kiểu người tính tình nhỏ nhen, bụng dạ hẹp hòi.

“Tôi vẫn luôn có hứng thú với việc đầu tư, cậu biết đấy, bỏ vốn đầu tư cho cái gì đó lúc nào cũng mang lại cảm giác tuyệt vời, đối với một số người, họ không thể nhận ra được tương lai cũng như tiền đồ trước mắt, nhưng tôi thì lại khác, chỉ có tôi mới có khả năng thấy nhìn thấy được triển vọng hào quang của người ấy.”

Albert mỉm cười: “Chỉ cần đầu tư một chút, rồi lẳng lặng ngồi chờ ngày cây đơm hoa kết trái, đây cũng chính là cách tận hưởng thành quả một cách ung dung thoải mái nhất trên cái thế giới này.”

“Đối với một số người thì công việc nhằm chán cứ lập đi lập lại mỗi ngày ” Albert hướng về phía Đường Phong nâng ly lên “Tôi ngồi ở đây chính là đáp ứng cho tất cả mọi người thực hiện ước mơ của họ”

“Anh cứ nói cái kiểu như vậy thì người khác chỉ thù anh thêm thôi.” Đường Phong nói

“Ấy ấy, chẳng phải thành công của cậu cũng khiến cho người khác ghen ghét đó sao?” Sao trong lời nói lại có vẻ mang theo ý khác, Đường Phong nghĩ đến mấy lời đồn đãi trong công ty mấy ngày trước, chẳng lẽ Albert đều đã biết hết rồi?

Thôi kệ đi, Albert nếu đã có thể dùng con gái của chính mình để lừa cậu, ai mà biết được anh ta có sai người lén lút theo dõi cậu hay không?

Cái con người điên loạn này, quả thực tên đúng như lời đồn mà.

“Tuy rằng Lục Thiên Tịch nói chúng ta đến đây với danh nghĩa là bàn công việc, nhưng tôi hi vọng chúng ta sẽ không đề cập đến công việc trong lúc này, hãy thả lỏng và thoải mái dùng cơm, được chứ?”. Dáng vẻ nho nhã lễ độ của Albert thật khiến cho người khác có thiện cảm, nhưng nhiều khi cái bộ dạng lịch sự, nhã nhặn này chỉ tạo ra cảm giác sờn gai ốc cho người ta mà thôi.

“Đương nhiên.” Đường Phong vô tư trả lời.

Bữa cơm diễn ra trong không khí thật yên tĩnh, Đường Phong cũng không phải lần đầu tiên ăn cơm cùng Albert, cậu biết Albert rất kiệm lời, lúc ăn không thích nói chuyện cũng sẽ không kể mấy thứ linh tinh để chọc cười người khác, thật ra Đường Phong rất thích Albert ở điểm này.

Giả vờ hài hước nhiều khi chỉ khiến hai bên ngại ngùng, một bữa cơm mà bề ngoài trông có vẻ thoải mái nhưng bên trong thì toàn những thứ rối rắm khiến người khác đau đầu, thì thật đúng là ngán đến tận cổ.

Đã quen với việc mỗi ngày phải chịu đựng cái tính nháo nhào huyền thuyên của Charles khi ăn cơm, rồi còn có Lục Thiên Thần luôn luôn nói ra mấy câu châm chọc khiêu khích Charles, bây giờ thì ăn được một bữa cơm yên tĩnh, thật khiến bản thân không quen cho lắm.

Cúi đầu miên man suy nghĩ, Đường Phong từ từ thưởng thức các món ăn, thỉnh thoảng lại nhâm nhi hương vị của từng món, kỳ thực đây cũng là một loại hạnh phúc a.

Khi Đường Phong buông đũa, Albert không bao lâu sau cũng ăn xong.

“No rồi sao?” Albert hỏi.

“Hết sức thỏa mãn.”

“Đi uống một tách cà-phê đi, tôi muốn tìm hiểu thêm một chút về công ty.” Không để ý Đường Phong có đồng ý hay không, Albert giống như là đã biến chính bản thân mình thành quản lý của công ty vậy.

Nếu đã lỡ tới đây rồi thì thôi, Đường Phong rút cuộc cũng đồng ý đi theo.

Rời khỏi ghế, thật ra thì hai người vẫn chưa rời khỏi công ty, vì trong công ty có nhà hàng riêng, ngoài ra cũng có phục vụ thêm cà-phê và nước uống.

Ngồi ở sát cửa sổ, Đường Phong cho một ít sữa vào ly, rồi nhấp một ngụm, thấy hơi nhạt, lại cho thêm một ít vào.

Còn Albert ở phía đối diện thì đang uống một ly cà-phê đắng chát, không sữa không đường, vừa uống vừa nói rằng đã hiểu rõ tình hình công ty, lâu lâu thì hỏi thêm một số vấn đề giữa công ty và Đường Phong.

“Tập đoàn giải trí Thiên Thần dường như không đặt mình vào trong ngành công nghiệp này, một đại minh tinh có triển vọng như cậu đáng lẽ ra phải được công ty trọng dụng, thế nhưng....” Albert khế nhếch khóe miệng, đưa mắt nhìn Đường Phong, “Không nhất định là phải ở lại công ty.”

Lời nói này là đang ám chỉ Đường Phong chuẩn bị rời bỏ công ty để mở công ty riêng hay sao?

“Anh có sáng kiến gì không?” Đường Phong hỏi.

“Có nguồn nhân lực dồi dào, kinh phí đầy đủ, lại còn được coi trọng, quan tâm”. Albert chỉ chỉ hai mắt của mình, “Còn có thêm con mắt nhà nghề này nữa.”

“Anh không khác những người làm kinh doanh là mấy.”

“Cám ơn đã khen ngợi, tôi tình nguyện bỏ vốn đầu tư, sau đó sẽ thu lại lợi nhuận, cảm giác thật là sướng khoái khi có thể phát hiện ra người có tiềm thật sự.” Nói đến đây, Albert phá lệ nhìn Đường Phong “Giống

như là trồng cây vậy, nhìn nó từ hồi còn ươm mầm, rồi lớn dần lên, sau đó cành lá um tùm xum xuê, vươn lên bầu trời, khi đó thì không có cảm giác gì sánh được bằng”.

“Anh quả thật đến đây chỉ vì đầu tư thôi sao?”

“Gần như là vì... Đầu tư.” Albert mỉm cười, nhưng đầu tư cái gì, thì đó là chuyện của anh ta.

“Anh lúc nào cũng làm cho tôi cảm thấy bất an.” Đường Phong lắc lắc đầu.

“Đã có nhiều người đem lại cho cậu cảm giác an toàn, thế nên tôi muốn chỉ riêng mình tôi mới mang lại bất an cho cậu, chỉ có tôi độc nhất vô nhị.” Albert nheo mắt lại nói.

....

.....

Hình như tất cả những thứ rối tung, những con người bát nháo đều tụ hợp tại thành phố S này.

Charles luôn có vẻ lo lắng, nhưng Charles cũng không khuyên được Đường Phong, người đàn ông này lúc nào cũng có phương pháp riêng của mình, mà tình hình trước mắt thì không thể nào hủy hợp đồng với công ty được, bằng không thì bộ phim sẽ bị lỡ kế hoạch, thậm chí còn phải bồi thường không ít.

Charles không ngại chi tiền cho Đường Phong, nhưng tương lai về sau thì thật không tốt chút nào, hướng hồ một diễn viên mới tiến thân vào thị trường Hollywood mà chưa gì đã nói không giữ lời thì chắc chắn đây đúng là một đả kích không nhỏ chút nào.

Đường Phong biết Charles mỗi ngày đều cho người theo bảo vệ cậu, nhưng nếu có thể để cho con gấu to xác kia cảm thấy yên tâm hơn, thì Đường Phong cũng không ngại có thêm mấy “tên-phiên-phức” bên cạnh mình.

Tình trạng thương tích của Lục Thiên Thần dường như đã khỏi hoàn toàn, hầu như mấy ngày nay lúc Đường Phong trở về đều thấy Lục Thiên Thần đánh vi tính trong phòng, đôi khi thậm chí thức đến tận nửa đêm, cả gian phòng mở đèn sáng choang.

“Không nghỉ ngơi một chút sao?” Tối hôm trước Đường Phong có tới phòng của Lục Thiên Thần.

Lục Thiên Thần quả nhiên là cứ ngồi trước máy vi tính nhiều ngày liền, hết sức chú tâm xử lý công việc, thấy Đường Phong bước vào, Lục Thiên Thần dừng lại.

“Còn nhiều việc chưa giải quyết xong, ngủ cũng chẳng ngon giấc.”

“Anh chỉ là đang hành hạ bản thân mình mà thôi.” Đường Phong đặt một ly nước trước mặt Lục Thiên Thần “Thanh niên phải biết quý trọng thân thể của chính mình, sức khỏe là thứ quý báu, vô giá nhất.”

“Đây là lời khuyên của người từng trải đó sao?” Lục Thiên Thần nở nụ cười.

“Anh rốt cuộc chỉ biết đem chuyện này ra cười nhạo tôi thôi phải không?” Tìm một cái ghế ngồi bên cạnh, Đường Phong đưa mắt nhìn máy vi tính, màn hình chỉ hiện lên những mảng đen đen trắng trắng, cậu tò mò hỏi: “Anh là cao thủ máy vi tính à? tôi xem mà chẳng hiểu gì hết.”

“Cậu mà không hiểu thì đúng là chuyện lạ.”

“Anh làm như tôi là người thập toàn thập mỹ lắm vậy, có rất nhiều thứ tôi không hiểu được, ví dụ nhưng những số hiệu hay mật mã này, xem qua là muốn choáng váng rồi, nhưng mà lúc xem trên phim thì quả là cuốn hút thật.”

“Cuốn hút?” Lục Thiên Thần hơi khó hiểu nhìn Đường Phong.

Đường Phong giải thích “Anh không thấy các cao thủ vi tính trong phim thoát nhìn rất là lợi hại đó sao, có thể mã hóa nhiều loại mật mã khác nhau, trước đây tôi có học qua, nhưng mà, thôi trời, nhìn một đồng dãy số kia thì đã buồn ngủ muốn chết, mấy cái thứ đó so với thuốc ngủ thì còn hiệu nghiệm hơn.”

“Chỉ cần phát hiện ra quy luật trong đó thì cũng không có gì là khó.”

“Tuy rằng tôi rất sẵn lòng nếm trải một cuộc sống mới, làm những công việc khác nhau, nhưng mà đối với chuyện học hành và những gì liên quan đến mấy vi tính, thì chắc xin tha đi, tôi quả thật là không có khả năng thiên phú này”. Đường phong lại hiểu kỳ hỏi tiếp “Anh đang giải mật mã gì phải không?”

“Gần giống như vậy, có một số tư liệu có thể uy hiếp cha tôi ” Lục Thiên Thần khước miệng giương lên, “Không có cách nào ẩn nấp hoàn toàn như vậy.”

“Chuẩn bị ra tay phải không?”

Đây mới chính là tính cách thật sự của Lục Thiên Thần, thoát nhìn bề ngoài lạnh lùng, nhưng bên trong vĩnh viễn không bao giờ cúi đầu khuất phục, giống như một loại dã thú hung ác, độc địa.

“Ngồi chờ chết, không phải là ý hay chút nào.”

“Cần tôi giúp không?” Đường Phong hỏi.

“Không.” Câu trả lời của Lục Thiên Thần cũng không ngoài dự đoán, có một số việc tuy rằng hai bên trước đây không nói rõ, nhưng Đường Phong đại khái đoán được vì sao Lục Thiên Thần đột nhiên thoái lui.

Chính là có liên quan đến Lục Thiên Tịch.

Bộ dạng này của Lục Thiên Thần, muốn anh ta bỏ qua chuyện kia thì đúng là rất khó.

Đột nhiên có một cảm giác bất an, Đường Phong đứng lên đi qua chỗ Lục Thiên Thần, vỗ nhẹ lên vai: “Đừng làm mệt quá, nhiều khi chia sẻ với người khác những gì khó nói ở trong lòng cũng không phải là điều gì đáng xấu hổ cả, bây giờ chúng ta chung một thuyền, có khó khăn trở ngại thì cũng đừng cố gánh vác một mình, được không?”

Lục Thiên Thần đặt tay lên tay Đường Phong, nhẹ nhàng xoa.

“Tôi biết rồi.” Nói ra mấy chữ vô cùng đơn giản.

“Vậy nhớ ngủ sớm một chút “. Đường Phong rút tay mình về.

“Đường Phong.” Lục Thiên Thần gọi tên cậu, ngừng đầu nói “Cậu cũng nghỉ sớm đi.”

“Ừ.”

Nói chuyện một cách bình lặng, nhưng lại mang đến cho người khác một cảm giác thật khó diễn tả được.

Đường Phong rời khỏi phòng Lục Thiên Thần, trước khi đóng cửa phòng lại, đèn phong bên trong không lâu sau cũng đã tắt.

241. Chương 241 - Lẻ Vào

Cắn một miếng bánh mì, Đường Phong lại uống một ngụm sữa, vừa xem báo vừa hỏi người đàn ông đang ngồi đối diện “Tiểu ác ma đi đâu rồi, từ Giang Tây trở về sau đó tôi không thấy cậu ta đâu hết.”

“Sao tự nhiên lại nhắc đến Tiểu Ác Ma vậy?”. Lục Thiên Thần ngừng đầu nhìn Đường Phong đang cúi đầu xem báo, thấy khước miệng cậu dính chút vụn bánh mì, liền đưa tay giúp Đường Phong lau đi.

“Chát!” Tay một người đàn ông khác chìa ra chắn lấy tay Lục Thiên Thần, ngồi giữa Lục Thiên Thần và Đường Phong là Charles đang bĩu môi “Tôi còn đang ngồi đây đó nha, anh làm ơn ý tứ một chút, đừng có mà tùy tiện động tay động chân.”

“Cậu ta cứ xuất hiện chớp nhoáng, bây giờ thì lại biến mất luôn, thật ra thiếu đi một người trong nhà cũng không quen cho lắm.” Đường Phong vốn đã quen với việc hai người này ngày nào cũng đấu võ mồm rồi còn lườm nguýt nhau, nhìn riết cũng nhàm chán, cũng chẳng có tâm tình mà đi can ngăn, tiếp tục cúi đầu xem báo, ăn sáng.

Hai người kia thích cãi nhau ỏm tỏi thì cứ mà cãi nhau đi.

“Cậu nhớ cậu ta rồi sao hay là không có cậu ta thì không có ai để cho cậu sai vặt?” Lục Thiên Thần vừa cười vừa nói, “Cậu cũng có thể để tôi giúp cậu.”

“Này này này, đừng có mà nói lung tung, tôi còn ở đây, bảo bối yêu dấu của tôi nếu muốn làm gì thì chỉ có mình tôi có thể làm chung với cậu ấy.” Charles vừa nói xong đã bị Đường Phong đạp cho một phát ngay chân ở dưới bàn.

“Vốn dĩ là...” Charles tủi thân rên rỉ, mặt nhăn nhó, “Bảo bối à, chân tôi sắp đứt ra rồi a.”

“VẬY thì ngồi xe lăn đi.”

“Bảo bối, cậu quá nhẫn tâm rồi, tôi thật là đau lòng mà!”

Ấn sáng xong, Đường Phong thả tờ báo xuống, chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi một chút rồi đi chạy bộ, không thêm quan tâm đến Charles.

Lục Thiên Thần cúi đầu cười vài tiếng, Charles liếc mắt nhìn qua “Đừng tưởng rằng Đường Phong để cậu ở lại là vì cậu ấy chưa dứt tình với cậu, không không, từ đầu hai người vốn chẳng có tình cảm dây mơ rễ má gì hết.”

“Độc tài, bá đạo Charles ơi, cậu đang lo lắng cái gì vậy? Trong ấn tượng về người anh em tốt của tôi thì cậu là người mười phần tự cao, chín phần tự đại, lúc nào lại bắt đầu trở nên bất an tự ti rồi?” Lấy khăn lau tay, Lục Thiên Thần tùy ý vứt sang một bên.

“Không có gì mà phải xấu hổ thừa nhận, ai biểu sức hấp dẫn của tôi lớn quá làm chi?” Charles cười không biết ngượng, bởi vì bọn họ là những người làm kinh doanh, con mắt nhà nghề luôn đứng chuẩn, một ngày nào đó mà vô tình phát hiện ra hàng thượng phẩm thì nhất định là phải chiếm cho bằng được.

Người nào cũng như nhau cả thôi.

Mà một số người đúng là độc nhất vô nhị, không thể nào tìm người thứ hai để thay thế.

Cũng có thể nói, căn bản là bọn họ không muốn tìm vật phẩm nào khác để thế chỗ.

“Kế hoạch phản pháo của anh thế nào rồi?”. Đi đến một cái ghế dựa, rồi tựa lưng vào, Charles hỏi.

Lục Thiên Thần không trả lời, đại khái là khoảng chừng nửa phút sau thì Đường Phong trên lầu từ từ bước xuống, đứng ở chân cầu thang, Đường Phong hỏi bọn họ “Muốn đi chạy bộ không?”

“Bảo bối cậu đi đi.” Thật ra là chỉ là hỏi Charles, Lục Thiên Thần bấy giờ tất nhiên là không thể lộ mặt.

“Được thôi.” Đường Phong nhanh chóng mang giày rồi đeo theo tai nghe.

Đường Phong vừa rời đi, Lục Thiên Thần nói với Charles: “Còn cần một ít tư liệu.”

“Cao thủ máy tính như cậu mà cũng lấy không được à?” Charles khê cười một tiếng, từ trong ngực lấy ra một điều thuốc, lúc không có Đường Phong ở đây thì Charles mới có thể hút thuốc, vì Đường Phong tựa hồ không thích mùi thuốc lá lắm.

Lục Thiên Thần đưa tay lấy điều thuốc từ chỗ Charles.

“Dữ liệu hiện giờ đang nằm trong máy vi tính ở văn phòng tôi, mạng lưới internet lại vào không được”. Muốn lấy dữ liệu đương nhiên phải tốn một ít thời gian, nhưng lỡ không may bị phát hiện, có thể sẽ liên lụy đến Đường Phong.

Lục Thiên Thần rút một hơi thuốc, mùi thuốc đặc quện trong khoang miệng rồi quanh quẩn lan tỏa trong không khí mang đến một thứ kích thích khó tả.

“Cách tốt nhất chính là cho người trực tiếp vào bên trong sao chép.”

“Nếu cậu dám kêu Đường Phong đi, tôi sẽ giết cậu liền bây giờ.” Charles cười tủm tỉm nói.

Nhả ra một ngụm khói, Lục Thiên Thần liếc nhìn Charles, lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không, tôi đã phái người đi rồi.”

“Ai da, là ai xui xẻo vậy, không may bị cha cậu phát hiện thì chắc là một đi không trở lại.” Charles nheo mắt “Trước giờ cậu chưa từng nói với tôi rằng cậu có một người cha biến thái như thế.”

“Cậu cũng đâu có nói với tôi, cậu lại có một bà mẹ thích đi lo chuyện cưới xin.” Lục Thiên Thần không khách khí tạt thêm một câu “Cục cưng yêu quý Charles của mẹ.”

Hai người đàn ông cứ thế ngồi trừng mắt với nhau, một lát sau thì Lục Thiên Thần tiếp tục “Việc này cũng thật là hết cách rồi.”

Cứ như vừa rồi cả hai chưa hề đôi co, lại bình lặng nói chuyện, Charles cũng rút một ngụm thuốc “Ít ra thì chúng ta cùng có chung quan điểm.”

“Còn cái tên Albert kia nữa, cậu thấy đột nhiên hấn ta gia nhập cổ đông vào tập đoàn Thiên Thần và hợp tác với Lục Thiên Tịch là có ý đồ gì?” Lục Thiên Thần không ngại gọi thẳng tên cha mình.

Charles nhip nhip ngón tay lên bàn, nói một cách chắc chắn “Còn có ý đồ gì nữa chứ, cái tên biến thái kia khẳng định là muốn giành lấy Đường Phong mà, càng không chiếm được thì càng phải tranh lấy, Albert cái tên ôn dịch này.”

Lục Thiên Thần cúi đầu hơi nhíu mày: “Nhưng nhiều khả năng là anh ta chiếm được rồi.”

Đây là sự thực.

“Đó chính là lòng tham không đáy!” Charles giống như là đang lấy chính kinh nghiệm bản thân mình ra nói “Sẽ bị nghiện thôi!” (keke không biết “nghiện” cái gì aaaa)

Cái này thì Lục Thiên Thần không còn lời nào để nói, bất luận như thế nào đi nữa thì lần này cũng sẽ không kéo theo Đường Phong xuống bùn chung với mình.

....

....

Nhưng đâu ai đoán được chữ ngờ.

Những người liên quan trong cái vòng lẩn quẩn này dường như ít có ai đến công ty làm việc ngoại trừ Đường Phong, trong công ty thì Lục Thiên Tịch cũng rất ít quần cậu, ngược lại thì Albert bắt đầu lui tới công ty thường xuyên hơn.

Công ty đột nhiên xuất hiện một người đàn ông Châu Âu tóc vàng mắt xanh, lạnh lùng nghiêm nghị, tuy rằng Albert với ngoại hình bảnh bao nhưng dường như không có ai cho rằng Albert là người mẫu hay gì gì đó, trông con người khí chất như thế, cũng không ít người nghĩ rằng Albert là nhà đầu tư tại Mỹ cho bộ phim

Hôm nay Albert bảo Tiểu Vũ thông báo với mọi người rằng phải mở cuộc họp, tuy rằng cuộc họp vốn cũng giống như mọi lần, chỉ có hai người, địa điểm thì chính là ở nhà hàng ăn điểm tâm rồi uống cà-phê.

Cũng may nội dung nói chuyện cơ bản đều liên quan đến công việc, tỷ như Albert thì thích hỏi Đường Phong về kế hoạch đối với sự nghiệp tương lai, hoặc là phương hướng phát triển hiện tại.

Ngoại trừ ở bên cạnh Albert lúc nào cũng có cảm giác bất an và có mùi nguy hiểm, thì việc nói chuyện nghiêm túc với một người đàn ông thông minh, nhạy bén luôn làm người khác yêu thích.

Có thể đây chính là đạo lý “không có người nào toàn vẹn và hoàn mỹ cả”.

Uống xong cà phê, Albert và Đường Phong trao đổi một số kinh nghiệm chuyên môn tâm đắc về vai trò của học viện Notre Dame ở Paris, điều này thực sự khiến cho Đường Phong được tăng bốc không ít.

Kết thúc “Hội nghị”, Đường Phong không khách sáo chào tạm biệt Albert, chuẩn bị rời đi, Albert cũng không giữ cậu lại, chỉ nhìn Đường Phong từ từ rời khỏi.

Cái cảm giác có người nhìn phía sau lưng một cách chăm chú, thật không thoải mái cho lắm.

“Cái cuộc sống quái dị này còn muốn duy trì liên tục tới khi nào.” Đường Phong lẩm bẩm một mình, rồi bước vào thang máy, bên trong có một người vóc dáng nhỏ nhắn đang cầm trong tay một gói hàng, lúc thấy Đường Phong đi vào, người đó cũng chỉ đứng lẳng lẳng không nói chuyện.

Đường Phong nhấn nút lầu một, chú ý thấy người kia ẩn vào tầng gác mái, chỗ phòng làm việc của tổng tài, chẳng lẽ là đồ chuyển phát của Lục Thiên Thần hoặc là Lục Thiên Tịch?

Đường Phong vừa nghĩ vừa liếc mắt nhìn người kia, còn người đó vẫn cứ thờ ơ như cũ.

“Gói hàng kia là chuyển đến phòng của tổng tài à?” Đường Phong hỏi.

“Dạ, đúng vậy.” Đối phương tùy ý đáp một câu, lúc này thang máy đã đến phòng làm việc của tổng tài, Đường Phong cũng không chú ý vừa thang máy đã đi lên, hiện tại cũng chỉ có thể đứng đợi thang máy từ tầng cao nhất chạy xuống tầng một.

“Leng keng —— ”

Một hồi yên tĩnh sau đó thang máy đã đi đến tầng thượng, người kia cũng chẳng đoái hoài đến Đường Phong, nhanh chân bước ra thang máy, nhìn bóng lưng của người kia đối phương, Đường Phong cảm giác rất quen mắt, hình như là đã gặp qua ở đâu rồi.

Cái bóng lưng nho nhỏ kia...

Tiểu ác ma? !

Đường Phong vội vàng nhấn vào nút thang máy, nhưng lúc này cửa đã đóng lại và bắt đầu đi xuống, cậu liền ẩn vào nút tầng trệt gần nhất, khoảng cách với tầng cao nhất cũng chỉ có hai tầng, khi thang máy mở cửa cậu lập tức bước ra.

Tiểu ác ma giả trang thành nhân viên chuyển phát đến phòng làm việc của tổng tài, chẳng lẽ là muốn lấy gì đó cho Lục Thiên Thần? Không cần nghĩ thì cũng biết là do Lục Thiên Thần sắp đặt, thế nhưng cậu nhớ kỹ vừa lúc này có nói chuyện với Albert, anh ta và Lục Thiên Tịch sẽ gặp nhau bàn bạc công việc tại phòng làm việc của Lục Thiên Tịch.

Tuy rằng Lục Thiên Tịch hôm qua mới rời khỏi công ty.

Mặc kệ thế nào, Đường Phong chỉ biết nếu Tiểu ác ma bị Lục Thiên Tịch phát hiện thì không chừng sẽ xói hổng bóng không mất.

Để ngăn ngừa, Đường Phong liền gọi điện thoại cho Tiểu Vũ.

“Tiểu Vũ, cô biết Lục Tổng bây giờ đang ở đâu không?”

Lục Tổng? Tôi vừa thấy ông ấy tới công ty rồi, Đường Phong anh có việc gì tìm Lục Tổng hả?

“À, không có gì, vậy thôi nha.” Cúp điện thoại, Đường Phong lập tức chạy tới phòng làm việc tổng tài, phòng làm việc bên ngoài còn có thư ký trông coi, cũng không biết tiểu ác ma có vào hay chưa, nhưng mà năng lực trà trộn của tên tiểu tử mắc toi này đúng là cậu đã từng chứng kiến qua.

Hiện tại cậu ta vốn dĩ là không có biện pháp nào xông vào phòng trước mắt của thư ký như vậy được, cũng không có khả năng dụ thư ký này rời đi chỗ khác, thậm chí cửa ban công cũng không thể mở được.

Đường Phong nghĩ hết mọi cách, dù thế nào đi nữa thì không thể trở mắt nhìn Tiểu ác ma bị Lục Thiên Tịch bắt đi.

Thông thường, Đường Phong sẽ mở danh bạ điện thoại ra, rồi dò tên người muốn gọi, nhưng bây giờ tình thế cấp bách, thì chỉ có một biện pháp và một người duy nhất, đó gọi liền cho Albert để nhờ anh ta giúp đỡ.

Đứng ở tầng gác mái, Đường Phong thử bấm số Albert, cho đến bây giờ cậu chưa từng gọi qua cho Albert, tuy rằng cậu cũng hơi nghi ngờ không biết số di động của Albert có đúng hay không.

Đổ chuông rồi, không đợi đến nửa giây, đầu dây bên kia đã bắt máy.

Chà, thực sự là khó tin, cậu lại chủ động gọi điện thoại cho tôi, cậu không biết là tôi đã chờ ngày nay bao lâu đâu giọng Albert đặc biệt trầm thấp, thanh âm như dòng điện xuyên thẳng vào trong màng nhĩ.

Đường Phong không có thời gian mà cũng không có tâm tình đi thưởng thức giọng nói của Albert, mặc dù có chút vô lễ, nhưng cậu liền đi thẳng vào vấn đề “Albert, anh có thể giúp tôi được không? Bây giờ tôi đang ở tầng gác mái của phòng tổng tài, tôi đứng ở đây chờ anh”.

Không nói dư thừa, cũng không hỏi tại sao, Albert liền đồng ý chờ tôi một phút

Sau đó Albert gác máy, hành động một cách quyết đoán.

Đường Phong nhìn chằm chằm điện thoại di động một hồi, Albert sao không hỏi tại sao mình lại cậu gọi anh ta đến, nếu ở đây là một cái bẫy thì sao? Hay là Albert tự tin rằng không có gì có thể uy hiếp được anh ta?

Mặc kệ đi, cứ coi như là Albert rất tin tưởng ở Đường Phong.

Quả nhiên chờ đúng một phút, Đường Phong vừa tắt điện thoại không bao lâu thì Albert xuất hiện ở thang máy, tốc độ kinh người, từ lúc Đường Phong gọi điện thoại cho Albert đến lúc anh ta xuất hiện, toàn bộ quá trình xảy ra cũng chưa đến ba phút.

Đường Phong còn lo lắng Albert sẽ chất vấn cậu trong điện thoại, tại sao lại muốn anh ta đến đó, nhưng có lẽ Albert không phải là kiểu người như thế.

“Nói đi, hiếm có cơ hội cậu lại kêu tôi giúp đỡ.” Albert trực tiếp hỏi.

Đúng là tính tình thẳng thắn, Đường Phong cũng không khách sáo, đi thẳng vào vấn đề “Anh có thể vào phòng làm việc của tổng tài không? Vào cùng với tôi.”

Vẫn vẻ mặt như cũ, không hỏi lý do cũng không hỏi nguyên nhân, Albert mỉm cười nhìn Đường Phong rồi chìa tay ra “Đưa tay cậu cho tôi.”

Lúc này cũng không có thời gian mà xấu hổ, Đường Phong lập tức nắm lấy tay Albert, Albert nắm thật chặt tay cậu rồi đi nhanh về phía phòng tổng tài.

Thư ký từ xa đã trông thấy Albert, liền đứng lên, mắt mở trừng trừng nhìn Albert kéo Đường Phong đi tới phòng làm việc tổng tài, vội vã đuổi theo.

“Albert tiên sinh, ngài tìm Lục Tổng phải không, ông ấy hôm nay không có ở văn phòng.” Thư ký đứng bên cạnh đưa tay cản Albert, Albert tất nhiên không có ý định dừng lại.

Albert đi đến cửa, nói “Mở cửa ra.” Văn phòng vốn dĩ được khóa bằng mật mã.

“Thật xin lỗi, không có sự cho phép của tổng tài thì ngài không thể vào.” Viên thư ký trả lời, nhưng lại không dám nhìn trực diện Albert.

“Mở cửa ra.” Hơi quay đầu đi, giọng Albert lạnh thêm vài phần, trong giọng nói không có vẻ gì là uy hiếp, nhưng lại khiến cho người khác sồn lên gai óc.

Đường Phong chỉ cảm thấy như có một dòng điện chạy dọc theo sống lưng cậu, nhịn không được bất giác rung mình, Albert càng nắm chặt tay Đường Phong, điều này cảm giác như Albert đang trấn an cậu.

Trời ạ, Đường Phong nghĩ bản thân mình sắp chịu không nổi cái sự ôn nhu dịu dàng của tên biến thái này rồi.

“Tôi...” Viên thư ký ấp úng, thoát nhìn như là bị Albert áp đảo, nên hình như quên mất mình sắp nói điều gì.

“Đừng để tôi phải lặp lại lần thứ ba.” Giọng điệu khẳng định Albert không phải là người điềm đạm gì, Đường Phong nín thở trừng mắt nhìn Albert hỗn đản này đưa tay lên bóp lấy cổ họng của viên thư ký, vẻ mặt trông thật tao nhã nhưng lại lạnh lùng thờ ơ, không chút mỉm cười.

Lần này đúng là doạ Đường Phong sợ đến phát khiếp, huống hồ chỉ là viên thư ký kia.

Đường Phong có chút áy náy nhìn qua, sau này có cơ hội, nhất định sẽ nói với Lục Thiên Thần tăng thêm tiền thưởng cho viên thư ký mới được.

Hai tay run lập cập, viên thư ký bắt đầu nhập mật mã, cửa phòng làm việc vang lên một tiếng “Tách”, cửa lập tức mở ra.

Albert buông tay, giống như chỉ là vừa chạm vào chứ không phải là uy hiếp mạng sống của viên thư ký đó, Albert mỉm cười nói “Lục Thiên Tịch đúng là có một nhân viên tốt.”

Albert kéo Đường Phong vào, sau khi đóng cửa lại, Đường Phong thấy viên thư ký tay còn run run cầm điện thoại gọi đi, phỏng chừng là gọi cho Lục Thiên Tịch.

Dù sao đi nữa, thì không sớm không muộn Lục Thiên Tịch nhất định sẽ lên ngay đây.

Phòng làm việc tuy rằng được cách âm, nhưng nếu cửa mở ra thì chắc chắn người bên trong sẽ nghe được, Đường Phong đi vào nhìn chung quanh để tìm Tiểu ác ma.

Phòng làm việc của Lục Thiên Thần thì Đường Phong không còn xa lạ, nhìn sơ qua một chút, thì cũng biết tiểu ác ma đại khái là trốn ở chỗ nào, phòng làm việc dù lớn như vốn dĩ không có chỗ để ẩn nấp.

“Tiểu ác ma, cậu có ở đây không, mau ra đây, tôi là Đường Phong.” Đường Phong hô một tiếng .

Lẽ nào cái tên tiểu quỷ kia đã đi rồi?

Trong lúc còn đi suy nghĩ, thì một bóng người đột nhiên nhào vào phía Albert, người đứng phía sau đứng không hề động đậy, Tiểu ác ma đưa dao kề lên cổ Albert nói “Không được nhúc nhích.”

“Quả nhiên là cậu, mau bỏ dao xuống.” Đường Phong quát.

“Đường Phong, tại sao anh và cái tên khốn kiếp này lại đi chung?” Giọng nói đầy vẻ cảnh giác, Tiểu ác ma tuy rằng nghe Đường Phong nói xong có chút dao động, nhưng không hề bỏ con dao trong tay xuống.

“Lục Thiên Tịch sẽ lên đây liền, cậu mau trốn đi.” Đường Phong trực tiếp đi qua chỗ Tiểu ác ma, lấy con dao xuống, Tiểu ác ma trở mắt nhìn Đường Phong kéo cậu ta vào phòng nghỉ phía trong.

Bình thường đây là phòng Lục Thiên Thần nghỉ ngơi, Đường Phong trước đây cũng đã từng ngủ qua chỗ này, Đường Phong không phải sợ Tiểu ác ma không có cách trốn đi, chỉ sợ chưa kịp thoát thân thì đã bị Lục Thiên Tịch bắt lấy.

Đường Phong tin tưởng vào khả năng của Tiểu ác ma, chỉ là thế giới này không có chuyện gì là hoàn toàn chắc chắn, dù là anh hùng thì cũng có ngày sẽ sa cơ thất thế, với tư cách là bạn bè thì Đường Phong không thể giả đồ làm ngơ được.

“Trốn vào đi.” Đường Phong dùng biện pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhét Tiểu ác ma vào dưới gầm giường.

Quay đầu lại, Đường Phong hỏi Albert: “Chiều nay anh và Lục Thiên Tịch tính bàn chuyện gì?”

“Chỉ là một số chuyện làm ăn thường thôi.” Albert thờ ơ nhìn, rồi mỉm cười, “Cậu muốn giúp cậu ta à?”

“Đúng vậy.” Đường Phong thừa nhận.

“Lục Thiên Tịch không phải dễ bị gạt như vậy đâu, tôi sẽ giúp cậu.”

“Tôi biết anh muốn làm gì, mặc dù có chút...” Quên đi, Đường Phong lắc đầu, tuy bất đắc dĩ, nhưng vốn dĩ cậu đã không có ấn tượng tốt trong mắt Lục Thiên Tịch, thế nên bây giờ Đường Phong sẽ làm mọi cách để cho đối phương tin rằng vì sao cậu và Albert lại có thể chạy đến phòng làm việc này.

Khoảng chừng năm sáu phút sau, phòng tổng tài lại được mở thêm lần nữa, trong lúc nghe điện thoại, Lục Thiên Tịch nghe thấy giọng run run của thư ký, hơi nghi ngờ liền đi đến ngay, nhưng Lục Thiên Tịch cũng nhớ rõ, thư ký có đề cập qua Albert và Đường Phong cùng nhau đi vào, hơn nữa thoát nhìn hình như rất sốt ruột.

Cái tên Đường Phong đó, rốt cuộc là lại muốn làm gì?

Vừa mở cửa, Lục Thiên Tịch nghe loáng thoáng một chút tiếng động trong phòng nghỉ, bản thân là một người đàn ông, cho dù là người lạnh lùng cỡ nào đi chăng nữa thì cũng không thể không biết tiếng động đó là gì.

Kêu viên thư ký đi ra ngoài, Lục Thiên Tịch một mình bước tới cửa phòng nghỉ, đứng ở đó liếc mắt thì nhìn thấy trên giường có hai người đàn ông.

Tựa hồ trò hay vừa mới bắt đầu, trên mặt đất thì vương vãi áo khoác, rồi sơ mi, Đường Phong bán khỏa thân đang nằm tựa nửa người trên giường, phía dưới thì có chăn che lại, cũng không biết có mặc quần hay không, mà trên sàn thì lại có chiếc quần tây, Albert vẫn như cũ, quần áo chỉnh tề, chỉ mới cởi áo khoác mà thôi.

“Mạn phép mượn phòng của ngài dùng một lúc.” Quay đầu lại liếc liếc mắt, Albert không ngại để cho Lục Thiên Tịch nhìn thấy, cúi đầu hôn lên bờ vai của Đường Phong.

Albert chết tiệt, bộ tính diễn thiết sao?

Nhưng Đường Phong nghĩ đã diễn thì phải diễn cho trót chữ, cậu hơi nghiêng đầu nhìn về một phía, cũng muốn xem coi Lục Thiên Tịch có dám nhìn hay không, sau đó cậu cúi đầu vào trong chăn.

“Các người cứ từ từ mà chơi, tôi đi trước đây.” Vừa mới nhìn thấy cảnh này xong, Lục Thiên Tịch tựa hồ không muốn đóng vai khán giả ở chỗ này, vẻ mặt có chút chán ghét xoay người đi, không mấy may nghỉ ngơi.

Ghét của nào trời trao của ấy, lão ta ghét nhất gặp phải mấy chuyện này thì phải diễn cho lão ta thấy, Lục Thiên Tịch cũng không có tâm trí mà đi quan sát xem văn phòng có gì bất thường hay không.

Nghe được tiếng đóng cửa, Đường Phong nghiêng đầu hướng ra ngoài, nhìn thoáng qua: “Ông ta đi rồi?”

“Ông ta đi hay không đi, có gì khác nhau đâu?” Albert gần như trườn nửa thân người lên người Đường Phong, cúi đầu hôn lấy môi cậu, cử chỉ nhẹ nhàng môn trốn lẩn da Đường Phong, Albert muốn gì thì lập tức liền thực hiện, ví dụ như là bây giờ, hai tay đã bắt đầu làm càn, lợi dụng thời cơ luồn tay qua chăn vuốt ve đôi chân Đường Phong.

Nếu mà Lục Thiên Tịch vừa nãy không bước vào, thì Albert chắc cũng đã tính thực hiện mưu đồ của mình.

“Khốn kiếp, con mẹ nó, anh còn không leo xuống!” Tiểu ác ma từ dưới sàng lặn ra, đưa tay đánh Albert, người sau khẽ cười một tiếng rồi lộn người qua nằm bên phải Đường Phong.

“Đừng có lộn xộn.” Đường Phong đẩy Tiểu ác ma ra, bước xuống giường nhặt quần áo lên mặc: “Cẩn thận một chút, không chừng lão ta quay lại thì biết làm sao bây giờ”.

Albert đi ra khỏi phòng, bên ngoài vọng vào tiếng nói: “Tôi đã khóa cửa lại rồi.”

Tốt, hiện tại thì Lục Thiên Tịch cũng vào không được.

242. Chương 242 - Thăng Thấn

Albert thản nhiên đến ngồi lên ghế tổng tài, lấy tay xoay xoay cây bút máy, ngón tay điều luyện đảo từ bên này sang bên kia khiến hai người còn lại trong phòng đều tròn mắt nhìn.

Khép hờ lại cửa phòng nghỉ, Đường Phong dựa lưng vào cánh cửa, vẻ mặt giả vờ thoải mái nhìn Tiểu ác ma.

“Là Lục Thiên Thần sai cậu tới phải không?”

Giọng nói không phải đang chất vấn, Tiểu Ác Ma đã ăn dầm nằm dề ở nhà Đường Phong một thời gian nên hẳn cũng biết rõ tính cách của cậu, khẳng định đây chỉ là hỏi han bình thường, tốt nhất là nên thẳng thắn nói rõ, chứ đừng bắt Đường Phong phải tra hỏi, mặc dù Đường Phong vốn dĩ đã biết đáp án, nhưng cậu muốn chính bản thân Tiểu Ác Ma nói ra.

Thăng thấn thì cho dù có mắc sai lầm, người khác cũng có thể tha thứ cho, còn nếu mà cứ quanh co chối cãi thì phải nghiêm khắc trừng trị.

“Ngoại trừ anh ấy ra thì còn có ai có thể ra lệnh cho tôi được nữa chứ.” Tiểu Ác Ma thật thà nói, dù sao thì Đường Phong – người đang đứng trước mặt cũng chính là người đàn ông này mà đại ca mình yêu chết đi sống lại.

Không tiếp tục hỏi, cũng không dùng lời lẽ trách móc hay mắng chửi, Đường Phong chỉ là bình tĩnh gạt đầu, đồng thời hỏi: “Hắn là cậu sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến đây, có phải là đang tìm cái gì không?”

“Đúng vậy.” Tiểu Ác Ma gạt đầu.

“Có tìm được chưa?”

“Sắp giải mã xong rồi, đột nhiên nghe tiếng cửa mở nên tôi mới trốn đi”. Tóm lại là vẫn chưa lấy được thứ cậu ta muốn.

Đường Phong hỏi: “Vậy thứ cần tìm ở đâu?”

Cho rằng Lục Thiên Tịch sẽ không quay lại, cũng không quan tâm đến Albert.

Tiểu Ác Ma chỉ chỉ phía sau Đường Phong: “Trong máy vi tính.”

Vậy không có gì để nói nữa rồi, Đường Phong lại kéo cửa bước đi, Albert đang ngồi ở ghế tổng tài, thấy hai người bọn họ đi ra, liền cười cười, rồi đứng lên, giống như Albert đang đi guốc trong bụng Tiểu Ác Ma vậy.

“Cậu ta bận việc của cậu ta, còn chúng ta thì bận việc của chúng ta.” Từ phía bàn bước ra, Albert đưa tay kéo Đường Phong lại, “Nói chuyện một chút đi.”

“Lo mà làm việc của cậu.” Albert nhìn Tiểu Ác Ma rồi nói một câu, Đường Phong và Albert xoay người đi vào trong phòng nghỉ thêm một lần nữa.

“Cám ơn.” Dù thế nào đi nữa, lúc này đây chính là dựa vào Albert bày mưu tính kế, mới có thể gạt được Lục Thiên Tịch, chứ vốn dĩ không thể nào dễ dàng qua mặt được lão ta như vậy.

Đây quả thật đúng là “Trộm nhà khó đề phòng” mà.

Đường Phong nhìn người đàn ông tóc vàng mắt xanh trước mặt, trước đây Albert còn lừa cả hình cảnh Anh Quốc một cú đau đớn, sao bây giờ cái tên hỗn đản này lại tin tưởng cậu, còn có thể sẵn lòng giúp đỡ cậu mà không đòi hỏi gì.

“Cám ơn bằng lời nói thì chẳng có thành ý chút nào, nhưng nếu từ trong miệng cậu nói ra, tôi vẫn cảm thấy vô cùng vinh hạnh”. Albert mỉm cười, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào cổ áo Đường Phong, nói “Qua đây”.

“Thế nào?” Kêu qua là qua thì không còn là Đường Phong nữa rồi, chính vì thế cậu vẫn đứng yên một chỗ.

“Trở nên cảnh giác rồi sao, ha ha, chỉ là tôi muốn hôn cậu một chút mà thôi.” Albert cười cười, “Hôm nay tôi giúp cậu thì cũng phải có gì đó báo đáp chứ.”

“Ban nãy không phải anh đã hôn tôi năm lần bảy lượt rồi đấy sao.” Vì sao cậu lại phải thảo luận với Albert về vấn đề này?

Thấy ánh mắt cứ nhìn chằm chằm của Albert, Đường Phong bất đắc dĩ thở dài, thỏa hiệp nói rằng: “Thôi được rồi.”

Nói xong thì tiến về phía Albert, rồi hôn lên môi Albert một cái, Đường Phong nở nụ cười: “Cám ơn anh.”

Albert lấy tay nhẹ sờ vào nơi Đường Phong vừa mới hôn qua, ánh mắt hơi sụp xuống vài giây, dường như đang suy nghĩ miên man gì đó: “Đây là lần cậu đầu tiên chủ động hôn tôi, tôi sẽ nhớ kỹ”.

Mở cửa ra, Albert thoáng nhìn qua Tiểu Ác Ma, quay đầu lại nói với Đường Phong: “Thời gian không còn nhiều, tôi đi ra ngoài trước, tôi sẽ bảo thư ký rời đi.”

“Cám ơn.” Đường Phong thuận miệng nói.

“Đừng, đừng nói cảm ơn với tôi.” Đặt tay lên vai Đường Phong, Albert hơi nheo miêng, nhẹ giọng cười nói, “Cậu chỉ cần biết, tôi tình nguyện làm tất cả là vì cậu.”

Sau đó Albert cũng không đi để ý Đường Phong có trả lời gì hay không, cứ thế bước ra khỏi cửa, Tiểu Ác Ma liền ngồi xổm núp dưới bàn, Đường Phong thì cứ đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, cậu không cần phải trốn.

Đẩy cửa ra, Albert đã đi rồi, Đường Phong nghe Albert bảo viên thư ký kia, nói “Đi đi”, sau đó lập tức quay về phòng gọi Đường Phong.

“Đi thôi, cậu thoát thân bằng thang bộ”. Albert tùy ý nhìn Tiểu Ác Ma, rồi quay sang Đường Phong “Cậu cùng tôi đi thang máy xuống dưới.”

Tiểu Ác Ma chuẩn bị nguy trang để rời đi, Đường Phong đi quá kéo tay cậu ta, nói nhỏ bên tai: “Đừng nói cho Lục Thiên Thần biết chuyện xảy ra ngày hôm nay, anh ta nếu không muốn để tôi biết, thì tôi tốt nhất là giả vờ không biết.”

“Nhưng mà...” Tiểu Ác Ma liếc mắt nhìn Albert ở cửa, có chút do dự không biết có nên đáp ứng yêu cầu của Đường Phong hay không.

“Tin tôi đi.”

Nghe xong ba chữ này, Tiểu Ác Ma chỉ có thể âm thầm thở dài, không có biện pháp, một bên là đại ca, một bên là Đường Phong, trước kia mặc kệ người khác nói gì, cậu ta đều nghe theo đại ca mình một trăm phần trăm.

Thế nhưng bây giờ, ba chữ “Tin tôi đi” của Đường Phong lại khiến Tiểu Ác Ma hơi dao động.

Coi như là đáp trả ân tình hôm nay của Đường Phong đi, Tiểu Ác Ma cố sức gạt đầu, rồi đáp ứng Đường Phong: “Được.”

Chuyện tình cảm cậu không hiểu, nhưng cậu nghĩ hẳn là biện pháp của Đường Phong trong lúc này là đúng đắn nhất, cậu bằng lòng tin tưởng Đường Phong.

...

...

Một nhọc diễn kịch cả buổi, từ phòng làm việc tổng tài phòng bước ra, sau đó Đường Phong cũng không quay về, mà là gọi gấp cho Charles một cuộc điện thoại nói là bữa tối nay sẽ đi ra ngoài ăn cùng với các đồng nghiệp, nên sẽ không về nhà.

Nhưng trên thực tế, Đường Phong và Albert lại cùng nhau ăn tối tại công ty, không biết Lục Thiên Tịch có biết hay thấy gì không, nhưng ở đây thì cái công ty này do chính Lục Thiên Tịch quản quyền, ai biết lão ta có cho người theo dõi hay không.

Không sợ hiểm nguy, chỉ sợ sơ sẩy.

“Qua vài ngày nữa sẽ sang Mỹ.” Dừng xong bữa tối, Albert lấy khăn tay lau khóe miệng.

“Ừ.” Đường Phong uống một ngụm nước, mắt nhìn bầu trời bên ngoài, hoàn hảo, bây giờ cũng chỉ mới hơn sáu giờ mà thôi, về đến nhà chắc trời cũng tối.

“Cậu.”

“Tôi?” Đường Phong quay đầu lại, “Qua Mỹ?”

“Lịch trình đã được sắp xếp rồi, lý do chỉ đơn giản chỉ là tập thích nghi với hoàn cảnh ở đó trước, rồi sau đó thư giãn nghỉ ngơi, bây giờ đã là tháng ba, lễ trao giải Oscars cũng sắp đến rồi.” Dừng khấn lông ướm xoa xoa tay, Albert nhìn Đường Phong nói, “Đây là do công ty sắp đặt.”

Albert nghiêm nhiên đã trở thành quản lý của công ty rồi.

Lịch trình thì không có vấn đề gì, vấn đề chính là chuyện sắp xếp mọi thứ cho nhân viên lại là Albert, Albert chưa bao giờ làm những chuyện như vậy.

“Là vì để tôi tạm thời rời khỏi đây phải không?” Trực giác Đường Phong cho rằng như vậy, Albert xuất hiện ở đây thì tất nhiên là có liên quan đến Đường Phong.

“Không có chuyện gì có thể lừa được cậu”. Vừa nói vừa cười, Albert lấy một cái khăn sạch đưa cho Đường Phong, “Để Charles tới đón cậu đi, chúng ta rất nhanh rồi sẽ gặp lại nhau.”

Đẩy ghế ra, Albert nhìn Đường Phong, nở nụ cười rồi xoay người bước đi.

Vẫn ngồi yên chỗ cũ, Đường Phong nhìn bóng lưng người kia từ từ khuất dần, cậu chỉ biết nhìn cái khăn trong tay rồi lắc đầu thở dài “Thiệt là....”

Nợ ân tình người khác càng ngày càng nhiều.

Sau đó Đường Phong gọi cho Charles, một lúc sau thì con gấu to xác đến đón cậu về, cũng không biết Charles có biết cậu đã ăn tối cùng với Albert hay không, nhưng đầu hùng này chỉ cười hì hì, một câu cũng không hỏi.

Về đến nhà thì thấy tinh thần cũng như thương tích của Lục Thiên Thần đã hoàn toàn hồi phục, nhìn không ra là đã từng bị thương.

Qua hai ba ngày, Đường Phong nhận được điện thoại của Tiểu Vũ, quả nhiên Albert đã nói trước, bọn họ bây giờ phải chuẩn bị đi Mỹ.

Công ty thực sự là ưu đãi nhân viên, lần này sang Mỹ thì công ty sẽ chịu toàn bộ chi phí, trong thời gian này Đường Phong phải quay phim, chụp ảnh, đương nhiên cậu cũng được hai tuần nghỉ ngơi.

Đang cùng Tiểu Vũ bàn bạc một chút về lịch trình, thì thư ký gọi Đường Phong đến phòng tổng tài một chuyến, có chuyện gì mà Lục Thiên Tịch phải tìm cậu.

Chắc chắn là không phải chuyện tốt lành gì rồi.

Người ở thế cô đôi khi phải cúi đầu, Đường Phong rất nhanh vào thang máy đi đến phòng tổng tài, viên thư ký lúc mở cửa cho cậu vẫn còn nhìn chăm chăm, vẻ mặt phức tạp, Đường Phong biết danh tiếng của cậu rốt cuộc đã bị hủy hoại.

Quên đi, vốn dĩ cậu cũng chả có cái gì gọi là danh tiếng.

“Lục Tổng.” Đường Phong đi vào.

“Đóng cửa lại.” Lục Thiên Tịch cúi đầu xử lý công việc, trong lúc làm việc thì dường như hai cha con nhà họ Lục này chẳng khác nhau chút nào, cũng cái bộ dạng chăm chú kia.

Đường Phong liền đóng cửa lại, nghe Lục Thiên Tịch nói với cậu: “Ngồi đi.”

Được rồi, ai mà thích đứng chứ.

“Vài ngày nữa sẽ sang Mỹ.” Từ lúc Đường Phong bước vào tới giờ, Lục Thiên Tịch không hề liếc mắt nhìn cậu.

Đường Phong không nói lời nào, còn biết nói gì nữa, không bằng chờ đối phương nói xong.

Trầm mặc chừng vài phút, không đợi Đường Phong có nghe hay không, Lục Thiên Tịch nhẹ giọng cười, ngẩng đầu lên, giọng nói đầy thâm thúy: “Là do Albert sắp đặt.”

“Tôi tuân theo sự an bài của công ty.” Về phần ai sắp xếp ai, có liên quan gì nhau.

“Tôi thật là đã xem thường cậu rồi.” Lục Thiên Tịch nói một câu dường như rất là xúc động.

Vậy tốt nhất là cứ xem thường tôi đi, đừng đánh giá cao tôi làm gì.

243. Chương 243 - Tập Kích Giữa Đêm

Đường Phong không lên tiếng, im lặng là vàng.

“Có thể trèo lên đến vị trí bây giờ, thành công của cậu chắc chắn không phải là ngẫu nhiên, còn hơn đại đa số những diễn viên an phận khác, cậu chính tấm gương thành công vụt sáng cho bọn họ.” Lục Thiên Tịch tiếp tục nói thêm.

Lời này nghe thế nào cũng có chút ý là lạ, không phải ông ta vừa thấy cậu đến đây thì liền gỡ chiêu châm chọc đó chứ?

Hay là Lục Thiên Tịch nghĩ, bản thân ông ta và và Lục Thiên Thần có quan hệ ruột thịt, cho nên bằng cách nào đi chăng nữa cũng không để một Lục Thiên Thần hoàn mỹ bị tiêm nhiễm bất cứ vết bẩn nào, mặc kệ là nguyên nhân gì, từ lần đầu tiên gặp mặt thì nhất định là không thể nào hòa hợp được.

Không chừng sau này hai bên không gặp nhau thì không còn thù địch nhau nữa, cũng tốt, Đường Phong cũng không cần Lục Thiên Tịch phải thích hay yêu mến cậu này nọ.

“Ít nhất thì đã tôi thành công, không giống như trước đây không hề có chút tiếng tăm gì, vốn dĩ là một ngôi sao hạng xoàng bị người khác tùy tiện khi dễ.” Đường Phong vừa cười vừa nói, “Thành công thì cũng đã thành công rồi, mặc kệ mọi thứ, tôi lại có thứ người khác thèm muốn mà lại không có được.”

Cậu chỉ muốn chú tâm đóng phim, an an phận phận đóng phim, nhưng cái thế giới này cũng không phải chỉ xoay quanh mỗi mình cậu, hiện tại thì chuyện cảm tình rối tung rối mù, cuộc sống thì loạn cả lên, nhưng cậu vẫn hi vọng bản thân có thể khống chế và kiểm soát được mọi thứ.

Lắm lúc tất cả mọi thứ không có cách nào có thể thay đổi, cách duy nhất là phải làm cho chính mình thích ứng với hoàn cảnh hiện tại, chứ không phải ngồi đây ai oán, than trời trách đất.

Sự “Thăng thẩn” của Đường Phong khiến cho Lục Thiên Tịch nở nụ cười, rồi về mặt lại thờ ơ nói một câu: “Thật là muốn để cho Thiên Thần nó nghe được những gì cậu đang nói.”

“Bất cá hai tay, sẽ không sợ Charles gây rắc rối cho cậu sao? Cái biệt danh “khẩu Phật tâm xà” không phải là tự xưng mà có đâu, cậu ta có thể cưng nựng cậu lúc này, nhưng một ngày nào đó cũng có thể quay lưng trở mặt.” Cúi đầu tiếp tục xử lý công việc, thật ra Lục Thiên Tịch chưa từng có ý nói chuyện với Đường Phong.

“Thế nhưng ngay thời điểm tôi gặp phải khó khăn, như lúc tôi bị một đám phần tử khủng bố bắt cóc ở Nam Á thì Albert đã ra tay cứu tôi.” Đường Phong lắc đầu, cố ý nói rằng, “Bây giờ tôi đang còn trẻ, bọn họ có thể yêu quý, chiều chuộng tôi, chu cấp tiền bạc, cho tôi cơ hội đi đóng phim, thế nhưng khi tôi về già, thì chắc là bọn họ cũng sẽ chán ngấy tôi thôi phải không?”

Đường Phong nhẹ giọng cười, giả vờ thông minh nói rằng: “Tình cảm của một người đàn ông đều là rẻ mạt, tôi chỉ là lựa cái kết cuộc có lợi nhất cho tôi mà thôi.”

“Nhưng Albert là một người nguy hiểm, chẳng lẽ Charles còn không thỏa mãn được cậu?”

“Muốn làm đầu tư thường thì phải phiêu lưu một chút, đầu tư không có phiêu lưu thì kết quả đạt được sẽ cũng không như mong muốn, Albert so với Lục Thiên Thần và Charles mang đến cho tôi sự bảo hộ chắc chắn hơn cả, thế thì tại sao tôi không lựa chọn anh ta, mà lại muốn đi đắc tội với anh ta làm gì cơ chứ?” Đường Phong tiếp tục và nói lung tung với Lục Thiên Tịch, dù là bộ dạng của Đường Phong thế nào đi chăng nữa, cậu chính là đang làm thỏa mãn trí ảo tưởng của Lục Thiên Tịch.

“Không sợ Charles biết sao?” Lục Thiên Tịch lạnh giọng cười.

“Tôi sắp sang Mỹ rồi.”

Lục Thiên Tịch ngẩng đầu nhìn: “Tham lam đôi khi cũng tốt, nhưng mà lòng tham không đáy thì chẳng những hủy hoại một con người mà còn có khi tiền mất tật mang đấy.”

“Cám ơn Lục Tổng nhắc nhở.” Nghe chả có thành ý chút nào, là một người tuổi còn trẻ, Đường Phong của hiện tại nên biết kiềm chế tính cách của mình, cho dù là có thông minh đi chăng nữa thì cũng không nên thể hiện ra.

Lục Thiên Tịch đoán được trong lời nói của Đường Phong có chút bực mình, cũng chỉ là lạnh lùng cười cười, vẫy tay: “Đi ra ngoài đi.”

“Vậy xin phép Lục Tổng tôi đi trước.” Đường Phong rất nhanh rời khỏi phòng tổng tài, đóng cửa lại sau đó cậu nhìn vào cánh cửa rồi thở dài, người trong một nhà hà cớ gì lại biến thành như thế này.

Lục Thiên Tịch dù có việc gì hay không đều gọi cậu đến để bắt bẻ, là vì sao? Biết rõ ràng con trai mình từ trước đến giờ vô cảm, tình tình lạnh lùng, nay tại sao đột nhiên lại yêu một người đàn ông?

Lục Thiên Tịch đại khái là thất vọng, bởi vì ông ta cho rằng Lục Thiên Thần yêu phải một thằng đàn ông nịnh hót, rẻ tiền, đồng thời tất cả những sự giáo huấn đào tạo của ông ta coi như đổ sông đổ biển.

Tuy rằng Đường Phong cũng không biết Lục Thiên Tịch đào tạo Lục Thiên Thần ra sao, nhưng nghĩ lại ngay từ đầu tiếp xúc với tính cách lạnh lùng, tâm tư phức tạp, nhiều lúc thâm trầm của Lục Thiên Thần, thì cậu nghĩ sự đào tạo của ông ta coi như là đã quá thành công rồi.

Charles dù sao đi nữa cũng có một tuổi thơ muôn màu muôn vẻ, về phần Lục Thiên Thần, không chừng chỉ toàn là ảm đạm với đầy áp lực.

Nhưng thật không tưởng tượng ra, lúc nhỏ Albert trông như thế nào, chắc không phải cái tên hỗn đản kia sẽ hù chết cha mẹ mình đấy chứ.

Đường Phong còn đang suy nghĩ, không biết là lúc trở về thì nên nói sao với Charles bây giờ, con gấu to xác này tốt nhất tạm thời không nên theo cậu, nhưng sự việc lại ngoài ý muốn, Charles đã biết tin cậu phải sang Mỹ, còn chủ động cho cậu nghỉ ngơi một thời gian.

“Bảo bối yêu dấu, tôi thật là không nở mà, thế nhưng không có cách nào khác, tôi còn có một số việc phải làm, mẫu thân yêu quý của tôi thì suốt ngày chỉ lo hên hờ”. Charles vô cùng đau đớn ôm lấy Đường Phong cọt cọt lui, mấy cái lời nói và hành động này thật giống như là đang diễn kịch vậy.

Đường Phong nhéo thắt lưng Charles một phát: “Anh với Albert sao giống nhau quá vậy? Hai người cứ diễn đi diễn lại cái lời thoại này, hai người thành một đôi được rồi đó.”

“Trời ơi, nghe thật là buồn nôn.” Charles lập tức ra biểu tình chán ghét.

“Sang Mỹ một mình phải cẩn thận một chút.” Lục Thiên Thần ở bên cạnh giúp cậu gấp quần áo, gọn gàng một cách không ngờ. (sao anh giống người vợ đảm đang vậy anh Lục?)

Không người nào là vẹn toàn, nếu muốn nói Đường Phong có khuyết điểm gì thì đại khái chính là không thích làm việc nhà, ví dụ như lau dọn quét tước, ví dụ như rửa chén, gấp quần áo.

Cho nên Đường Phong rất vui vì có người có thể giúp cậu hoàn thành tất cả những việc này.

“Chuẩn bị đi đâu vậy?” Đường Phong đến ngồi một bên nhìn Lục Thiên Thần gấp quần áo của mình, gấp rất ngay nếp.

“Thời gian cũng không còn nhiều.” Tùy ý nói một câu, Lục Thiên Thần rất nhanh giúp Đường Phong sắp xếp lại hành lý, Lục Thiên Thần không thể cứ ẩn núp trong nhà của Charles mãi được.

Lần này sớm rời nước sang Mỹ, cậu cũng không biết có phải Albert cố ý muốn cậu rời khỏi đây hay không, rời khỏi cái chiến trường của hai cha con này.

“Tôi không biết nên nói gì cho phải, vì vốn dĩ anh là một người quyết đoán.” Đường Phong suy nghĩ một chút, đưa tay qua vỗ nhẹ lên vai Lục Thiên Thần, “Tôi hi vọng nếu anh có thời gian rảnh thì thỉnh thoảng sang thăm tôi.”

Rất nhiều chuyện, không cần nói cũng biết.

Bình tĩnh nhìn Đường Phong, Lục Thiên Thần cười gật đầu: “Nhất định, cậu là nhân viên của tôi mà.”

...

...

Không để Charles đi tiễn cậu, Đường Phong chỉ cùng Tiểu Vũ lên máy bay sang Mỹ, Đường Phong thật sự không thích cảnh chia ly từ biệt lưu luyến tại sân bay.

Charles không đến, con gấu to xác nói xong thì đã biến mất một thời gian, Đường Phong cuối cùng cũng có chút tâm lý thoải mái rồi, cậu thật sự thèm muốn chết một ngày nhàn rỗi mà không có sự quấy rầy của tên hỗn đản kia.

Lục Thiên Thần cũng không có đến, nói là có việc nhà, việc Đường Phong có thể giúp đỡ rất ít, chỉ sợ càng giúp càng loạn, bây giờ có thể rời khỏi cái nơi thị phi này thì cũng là một lựa chọn sáng suốt.

Thế nhưng vốn dĩ ngày nào cũng nháo nhào ầm ĩ, bây giờ đột nhiên không có ai, Đường Phong cứ nhiên có chút cô đơn.

Một người đã quen với trống trải, quanh quẩn, nay lại được người khác quan tâm săn sóc, giống như là trúng phải một loại thuốc gây nghiện, không có cách nào dứt ra được, càng không muốn bản thân phải quay trở lại cuộc sống hiu quạnh, nếm trải cảm giác cô độc, lạnh lẽo lần nữa.

Chỉ hi vọng tất cả những phiền phức, lo lắng đều có thể giải quyết xong xuôi.

Chuyến bay kéo dài mười ba tiếng, đã vậy còn lệch múi giờ, khiến cho cả người đều uể oải, sau khi xuống sân bay, bọn họ liền ngồi xe đến khách sạn, trên máy bay cũng đã ăn sơ vài món lót bụng, nên Đường Phong không muốn ra ngoài ăn, vừa bước vào phòng thì đem hành lý tùy tiện để đó, cả cơ thể ngã phịch xuống giường.

May là lúc đến nơi thì đúng vào dịp cuối tuần, chứ nếu mới vừa đáp xuống mà phải bắt tay vào làm việc thì thật là cậu muốn đi chết luôn cho rồi.

Dính chặt đầu vào chiếc gối mềm mại, Đường Phong ôm chăn ngủ thiếp đi, cũng không biết ngủ bao lâu, lúc nửa tỉnh nửa mơ thì theo thói quen dựa sát vào phía đối diện, khi vừa nép vào thì cảm nhận được một cơ thể ấm áp mang đến cảm giác thật thư thái dễ chịu.

Vẫn còn trong giấc mộng, Đường Phong cũng không nhớ rõ hiện tại là cậu đang ngủ một mình hay có người khác bên cạnh, thế nên khi lạnh lạnh cậu liền không do dự mà tựa vào cơ thể kia, đối phương đưa tay ôm lấy thất lưng của cậu, bắt đầu hôn lên môi, lên trán rồi lướt xuống vai.

Đường Phong cảm thấy hơi ngứa, nhú nhú mảy, không thoải mái rồi hừ nhẹ rồi hai tiếng, âm thanh yếu ớt mềm mại.

“Đừng... Đừng loạn mà.” Thử đẩy đối phương ra, nhưng không có cách nào đẩy ra được.

Người nọ vuốt ve Đường Phong, như là đang khám phá từng mảng cơ thể cậu, rồi không ngừng xâm chiếm lấy nơi kín đáo kia, mơn trớn, yêu chiều lấy làn da cậu.

Bản thân là một người đàn ông khỏe mạnh, vậy mà trong mơ lại bị người khác trêu chọc như thế, chẳng lẽ mình có bệnh rồi sao? Dục vọng kích thích lên đỉnh khiến cho Đường Phong bừng tỉnh, lúc mở mắt thì trong đầu chỉ hiện ra một ý nghĩ duy nhất, lẽ nào chính là mộng xuân?

Nhưng lập tức cơn đau đột nhiên ập đến, cảm giác đau đớn này chứng tỏ, con mẹ nó đầu phải nằm mơ nằm mộng gì, có mộng nào mà thật đến như vậy không.

Tiện tay quơ lấy điện thoại đặt ở tủ đầu giường, Đường Phong trực tiếp ném thẳng vào cái tên khốn kiếp lợi dụng nước đục thả câu, đang đè cậu trên giường.

“Anh muốn giết tôi sao?” Người kia có chút hấp tấp bắt lấy tay Đường Phong, âm thanh trầm thấp hòa lẫn với ánh đèn mờ trong đêm, trong nháy mắt hiện ra một khuôn mặt quen thuộc, Đường Phong hơi ngây ngốc.

Tận dụng lúc Đường Phong còn đang ngẩn ngơ, người kia tiện thể vứt bỏ điện thoại của Đường Phong, đồng thời xâm nhập sâu thêm lần nữa.

“A——” Kích thích lên cao trào bất thành linh khiến cho người khác không phòng bị được, cổ họng Đường Phong thét ra một tiếng, sau khi cơn hoan ái, cuồng phong bão táp trên giường qua đi, Đường Phong hơi run rẩy bóp chặt lấy bả vai đối phương.

Cậu rất muốn chửi người, nhưng hiện tại mệt đến nỗi miệng thốt không ra tiếng.

Để trả thù, Đường Phong hung hăng bấu lấy vai và cào lên lưng đối phương, móng tay mặc dù được chăm sóc cắt gọn, nhưng muốn làm cho đối phương chảy máu thì cũng không phải là chuyện khó gì.

Mùi máu lan trong không khí lại mang thêm hương vị kích thích, cái tên điên cuồng này thật khiến cho Đường Phong sắp chịu không nổi nữa rồi, quỷ tha ma bắt, có phải sau này khi ra khỏi nhà thì tốt nhất là cậu phải khóa hết các cửa lại không?

244. Chương 244 - Nghỉ Phép

Tựa vào đầu giường căn Hamburger, Đường Phong uống một ngụm Coca, ánh mắt không phải nhìn vào phòng tắm đang truyền ra tiếng nước, mà là cánh cửa phòng vẫn còn đang khóa chặt.

Thật sự có chút đáng sợ, nếu có người muốn mạng của cậu, có lẽ cũng có thể dễ dàng tiến vào, lặng yên không chút tiếng động mà đến gần, ngay lúc một mình vì mệt mỏi mà lâm vào ngủ say, chỉ cần nhẹ nhàng một dao là có thể thần không biết quỷ không hay mà lấy đi tính mạng của cậu.

Vẫn luôn có một số người có được năng lực cùng thủ đoạn như vậy, Đường Phong cũng không muốn cùng những người này có nửa điểm quan hệ, tuy rằng vừa rồi...

Úc, đáng chết.

Ăn một nửa hamburger liền cảm thấy no, Đường Phong cầm điều khiển từ xa bắt đầu xem tivi, trên tivi đang phát tin tức vào sáng sớm, lúc này ở Mỹ mới là sáng sớm mà thôi, vô cùng vô cùng sớm.

Cửa phòng tắm bị người từ bên trong đẩy ra, toàn bộ tóc màu vàng nhạt được vuốt ra sau đầu, bên hông chỉ quấn một chiếc khăn tắm màu đen, nhiệt khí thần nhiên quanh quần xung quanh thân thể nam nhân vừa tắm xong, nhưng Albert vẫn khiến người cảm thấy lạnh như băng, ngay cả nhiệt khí bên người thoát nhìn càng giống như là hơi sương.

Người đột nhiên nổi điên lúc nửa đêm này, ngoại trừ Albert đại khái rất khó có thể tìm được người thứ hai.

Vốn Đường Phong còn đang suy nghĩ, vì cái gì người này sẽ biết cậu ở phòng nào còn có thể có chìa khóa, sau đó nghĩ cẩn thận lại, cho dù hành trình lúc này không phải là do Albert an bài, nam nhân này cũng có biện pháp có được tất cả mọi thứ mà hắn mong muốn.

Giống như những gì cậu đã từng nói với Lục Thiên Tịch, cho dù cậu không quá hiểu được con người trong vòng luẩn quẩn này cùng thế giới, nhưng lấy kinh nghiệm của cậu đến xem, lực lượng mà Albert không che trong tay hoàn toàn xếp trên Lục Thiên Thần cùng Charles.

Albert là một nam nhân trung thành với bản thân, nghĩ muốn cái gì liền đi lấy, không chiếm được liền cố gắng đoạt lấy.

Vậy tiếp tục không chiếm được thì sao?

Đường Phong phỏng chừng có rất ít thứ mà Albert không thể lấy được.

“Anh luôn làm theo ý mình như vậy, sau này tôi sẽ ngủ không ngon, sẽ luôn lo lắng sẽ có người đột nhiên xông vào.” Không có ai sẽ thích nửa đêm bị người đánh lén, cảm giác không hề phòng bị cũng không tốt lắm, điều này sẽ khiến Đường Phong ngủ một mình vào buổi tối sẽ cảm thấy bất an, sẽ nghĩ xem cửa đã khóa hay chưa, có thể có người đột nhiên xông vào hay không.

“Cậu có thể ngủ chung với tôi.”

Albert trực tiếp đi tới ngồi xuống cạnh Đường Phong, đưa mắt nhìn hamburger nam nhân ăn một nửa cùng ly Coca chưa uống hết: “Thực phẩm rác rưởi không tốt cho thân thể, cậu không nên ăn những thứ này.”

“Bị người đột nhiên tập kích vào nửa đêm càng không tốt cho thân thể cùng tinh thần.” Dựa vào gối không muốn đứng dậy, Đường Phong có chút buồn ngủ, ngồi máy bay ba mươi mấy tiếng thêm hai tiếng ngồi ô tô, vốn nghĩ đến khách sạn liền ngủ một giấc thật ngon, kết quả ngay lúc ngủ say nhất lại bị người quấy rầy.

Hiện tại cậu chẳng những không có khôi phục thể lực mà còn cảm thấy càng mệt mỏi, nhưng giống như lời Albert nói, khi bên người cậu đã có người đủ nguy hiểm, thì nguy hiểm có khả năng tồn tại bên ngoài đột nhiên trở nên nhỏ bé không đáng kể, cho nên ngay lúc có một nam nhân nguy hiểm ở bên cạnh, cậu nói ngủ liền ngủ.

...

Giơ ngón tay đếm đếm, số lần cậu cùng Albert phát sinh quan hệ không vượt qua một bàn tay, tuy rằng mỗi lần đều dẫn theo một ít hương vị đặc biệt, nhưng kỳ quái là những lần trước họ chưa từng ngủ cùng nhau.

Cho nên khi sắp đến mười hai giờ trưa, lúc Đường Phong thức dậy mở to mắt phát hiện bên cạnh mình có nằm một người cậu cũng không vội ngồi dậy, mà lẳng lặng nằm tự hỏi trong chốc lát, đem mọi chuyện xảy ra trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ tối qua sàng lọc lại một lần, xác nhận người đang nằm bên cạnh cậu quả thật là Albert.

Kéo chăn qua che lấy đầu, Đường Phong xoay người đem mình bao lại.

Cách chăn, Albert vươn tay nhẹ nhàng vỗ về lưng nam nhân, hành động im lặng cùng ôn nhu này cùng mỗi cá nhân cuồng dã làm càn hôm qua thật sự khác biệt rất lớn.

“Có thể rót một ly nước cho tôi không?” Trong chăn truyền ra thanh âm rầu rĩ của Đường Phong, tứ chi của cậu có chút lên men.

“Vinh hạnh của tôi.” Albert trả lời.

Rất nhanh Đường Phong liền nghe được thanh âm nước được rót vào ly, ngay sau đó có người đi đến cạnh cậu vỗ nhẹ nhàng vào vai cậu: “Cần bác sĩ không?”

“Không.” Đường Phong đáp rõ ràng lưu loát.

Thở dài, nam nhân chui ra khỏi chăn, Albert ngược lại thực săn sóc mà cầm một chiếc gối đầu đặt sau lưng Đường Phong làm cho đối phương dựa vào càng thêm thoải mái một chút.

Ngồi dậy chăn liền trượt xuống, cúi đầu nhìn lồng ngực đầy dấu hôn của mình, Đường Phong lại kéo chăn lên, vươn tay tiếp nhận ly nước Albert đưa qua uống hai ngụm, yết hầu hơi dễ chịu một ít.

Toàn bộ quá trình Albert đều ở một bên lẳng lặng nhìn, ánh mắt giống như đang thưởng thức gì đó, đủ để người lông tóc dựng đứng.

“Có thể đừng nhìn chăm chăm vào tôi không?” Uống nửa ly nước, Đường Phong đem ly để qua một bên.

Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, Albert mở tủ quần áo lấy ra một bộ đặt lên giường: “Nước đã được chuẩn bị tốt, tắm rửa chút đi sau đó đi ăn gì đó.”

Nói xong, Albert liền kéo qua một ghế dựa kiểu Âu màu trắng viền vàng ngồi xuống, lẳng lặng nhìn Đường Phong, tựa hồ đang chờ động tác của nam nhân.

Được rồi, nên làm cũng làm, không nên làm cũng đã làm nhiều lần.

Thẹn thùng? Xấu hổ? Sạch.

Kéo chăn ra, Đường Phong trần như nhộng bước xuống giường, ở dưới ánh nhìn chăm chú của Albert mà đi vào phòng tắm, bất quá ngay lúc cậu chuẩn bị xuống nước thì cửa phòng tắm lại mở, Albert đứng ở cửa, trong tay còn cầm một tuýp thuốc mỡ.

“Giúp tôi thoa một chút.” Nói xong, Albert cởi áo ngủ ra, tuy rằng Đường Phong đã qua độ tuổi ngây thơ, theo bản chất mà nói coi như là một “thức thức thành thực”, nhưng chính mắt nhìn thấy một người có thanh danh bên ngoài là đại biến thái ở trước mặt mình không hề mặc cái gì, vẫn là hơi có cảm giác là lạ.

“Dáng người không sai.” Khóe miệng giật giật, Đường Phong vừa ngồi xuống nước vừa nói, “Thoa ở đâu?”

Albert đi tới ngồi xuống cạnh bồn tắm, đưa lưng về phía Đường Phong, cũng làm cho người sau thấy rõ những vết cào màu đỏ giao nhau trên lưng Albert, ở chỗ gần bả vai đều rách da chảy máu, hiện tại máu đọng lại, chỉ còn lại một vết sẹo mới toanh.

Mình đem qua bạo lực như vậy?

Thân là người gây họa, Đường Phong không có chút lòng ăn năn, dù sao đây đều là Albert nên có.

“Giống một chú báo hoang dã.” Albert đột nhiên nói một câu.

“Vậy anh là cái gì? Đêm khuya biến thân thành lang nhân sao?” Bóp ra thuốc mỡ, Đường Phong bắt đầu vẽ loạn cho Albert, tuy rằng không có lòng ăn năn, nhưng dù sao cũng là vết thương do mình tạo ra, Đường Phong vẫn nghiêm túc thoa thuốc cho đối phương.

Nhất là khi Đường Phong phát hiện, kỳ thật trên người Albert cơ hồ không hề có vết thương, chỉ có ấn ký do mình cào loạn mà để lại.

Thuốc mỡ ở trong lòng bàn tay hơi chà xát, Đường Phong liền hướng vết thương vẽ loạn lên, lúc bàn tay ẩm áp va chạm vào vết thương cộng thêm tác dụng của thuốc mỡ mang đến cảm giác hơi ngứa, Albert hơi buông mi mắt, nửa người trên liền dựa vào bả vai Đường Phong.

“Ngồi dậy.” Tay Đường Phong không khách khí tăng lực, ở sâu trong yết hầu của Albert phát ra từng tiếng cười đứt quãng, thức thời buông ra bả vai nam nhân.

“Tốt lắm, đi ra ngoài.” Nhanh chóng thoa xong thuốc, Đường Phong lập tức đuổi người, “Nhớ đóng cửa.”

...

...

Nửa giờ sau Đường Phong đi ra từ phòng tắm, cơm đã được đặt ngay ngắn trên bàn, Albert đã thay quần áo xong, một thân tây trang nhạt màu, tóc bạch kim, mắt giống như bảo thạch Bích thúy, còn có ánh mắt trời từ cửa sổ chiếu vào, tất cả, đều làm cho Albert thoát nhìn cực kỳ giống quốc vương trẻ tuổi trong điện ảnh.

Thoạt nhìn rất tốt đẹp, nhưng khi hẩn gương mắt nhìn người, người lái phát hiện đôi mắt xanh biếc mĩ lệ kia cũng cực kỳ giống ánh mắt của rắn độc.

“Tùy tiện kêu một ít, thích ăn gì liền chọn.” Trên mặt Albert lộ ra một tia mỉm cười, khó có được một ít thật lòng cùng ẩm áp.

“Anh vẫn chưa muốn đi sao?” Đường Phong ngồi xuống trước bàn ăn, nhìn xem có gì ăn ngon.

“Cậu hy vọng tôi rời đi?” Albert ngồi đối diện Đường Phong, “Chúng ta có hai tuần nghỉ phép.”

Đường Phong vừa ăn hai muỗng súp khoai tây suýt nữa bị nghẹn, vừa rồi cậu không có nghe sai đi, Albert nói cái gì, hai tuần nghỉ phép?

Đường Phong ngẩng đầu hơi híp mắt nhìn nam nhân, người sau nói một câu: “Có vấn đề?”

“Tôi không có ý tưởng nghỉ phép cùng anh.”

“Tôi có.” Thật sự là một tên ngang ngược.

“Anh không thể ép buộc tôi.”

“Cậu nói đúng, tôi không phải Quasimodo, mà cậu cũng không phải Esmeralda, cho nên tôi cũng không cần tiếp tục đóng vai một nam nhân đáng thương đây áp lực.” Albert vừa chậm rãi hưởng dụng cơm trưa của hẩn vừa lấy ngữ khí đương nhiên mà nói, “Tôi là một nam nhân ích kỷ, nghĩ muốn cái gì, sẽ có được cái đó.”

Nói xong, Albert còn mỉm cười với Đường Phong: “Cho dù cậu không diễn trò trước mặt Lục Thiên Tịch, ông ta cũng sẽ rất vui về tìm cơ hội đem cậu tặng cho tôi.”

“Tôi không phải vật phẩm giao dịch.”

“Cậu đương nhiên không phải.” Apbert mỉm cười nói, “Cậu là người mà tôi vô cùng coi trọng.”

245. Chương 245 - Vòng Đu Quay

Rét lạnh vào đầu xuân đã dần dần rời đi, thời tiết ấm áp, ngẫu nhiên có từng cơn gió nhẹ thổi qua cũng khiến người thích thú.

Thời tiết tốt đẹp như vậy là thời gian thích hợp nhất cho việc đi du lịch du xuân, giẫm lên mặt cỏ xanh biếc, hai tay vốc nước sông trong suốt, trên bãi cỏ trống trải dưới phong cảnh tuyệt đẹp trải thảm, cùng một đám bạn hi hi ha ha gặm nhấm này nọ, cầm lên máy ảnh chụp lại phong cảnh xinh đẹp trong mắt mình, đây đúng là chuyện vô cùng tuyệt vời.

Nhưng trong khái niệm “một đám bạn”, Đường Phong không nghĩ tới sẽ có một người tên Albert, hơn nữa hiện tại chỉ có một mình Albert ở cạnh cậu.

Đường Phong đột nhiên có chút hoang mang không biết phải làm gì, lúc trước Albert cũng không xuất hiện ở trước mặt cậu lâu lắm, nhiều nhất chỉ có vài ngày, sau đó liền rời đi, hoặc là vì đủ loại nguyên nhân mà tách ra.

Nhưng lúc này lại im lặng ngoài ý muốn, không ai đến phá hư trong lúc họ ở chung, Đường Phong không nhìn thấy người giống như Tiểu Ác Ma, cũng không nhận được bất kì cú điện thoại nào của Charles.

Cũng không phải cậu hy vọng có người đến cứu cậu hay gì đó, nhưng điều này cũng quá kỳ quái, im lặng như vậy, cho nên làm cho cậu không khỏi hoài nghi có phải Albert cùng bọn người Charles đã đạt thành hiệp nghị nào đó hoặc tương tự như vậy hay không.

“Lúc cậu tự hồi sẽ nhìn chăm chú vào một chỗ, hơi hơi cúi đầu, hơi hơi cau mày.” Albert ngồi đối diện Đường Phong, vẫn luôn dùng ánh mắt giống như quan sát tác phẩm nghệ thuật mà nhìn cậu

Có thể là có chút buồn cười, nhưng hiện tại bọn họ đúng là đang ở trên vòng đu quay.

Đường Phong ngẩng nhìn phong cảnh thiên nhiên xinh đẹp bên ngoài, một bên là thành thị, một bên là rừng rậm, cậu vẫn luôn rất muốn đến ngồi vào vòng đu quay, nhưng lúc trước hoặc là không có thời gian, hoặc là không có tâm trạng.

Hiện tại có cơ hội, kết quả cư nhiên là đến cùng Albert.

Đường Phong không định mời Albert, nhưng người kia cư nhiên cũng theo lại đây.

“Anh hẳn là đi cưỡi ngựa, lái máy bay hoặc là đánh golf mà không phải ở đây cùng tôi ngắm người.” Đường Phong lấy ô môi vừa mới mua ra, vừa ngắm phong cảnh vừa bỏ đồ ăn vào miệng.

“Ăn ngon sao?” Albert nhìn túi ô môi trong tay Đường Phong.

Đường Phong trực tiếp ném gói to trong tay qua: “Ăn ngon hay không phải tự mình nếm thử mới biết được.”

“Tôi thích ô môi.” Albert lấy ra hai viên, một viên ném vào miệng, một viên cầm trong tay.

Đối thoại như thế này thật sự vô cùng nhàm chán, Đường Phong nhìn Albert đột nhiên nở nụ cười, tuy rằng nội dung họ nói chuyện không hề có chuyện gì buồn cười.

“Cậu đang cười, vì cái gì?” Albert có một chút nghi hoặc, tư thế ngồi thân sĩ, vẻ mặt vẫn bất động đạm mạc lại chứa vẻ thần bí như trước.

Tất cả đều làm cho Đường Phong rất muốn cười.

“Tôi chỉ là cảm thấy...ngạc nhiên...có chút kỳ quái.” Ăn ô môi, Đường Phong cười lắc đầu, “Không, không có gì, tôi chỉ là muốn cười liền cười mà thôi, anh không cần để ý đến tôi.”

Albert nhìn Đường Phong, rõ ràng không tin lời đối phương nói.

“Anh thật đúng là một người đàn ông không thú vị.” Đường Phong vẫn là nói ra, nếu mọi người đều đã ngồi trên vòng đu quay thì không thể cứ trầm mặc hoặc là tiến hành đề tài nhàm chán đến khi kết thúc.

“Không thú vị.” Albert lặp lại hai chữ này, cũng không có vẻ kinh ngạc hoặc là nghi hoặc, phẳng phất như là thần nhiên tiếp nhận đánh giá của Đường Phong.

“Tôi không cần để ý bất kì ai.” Đây là giải thích mà Albert đưa ra, “không cần đi lấy lòng bất kì ai, chỉ cần làm chuyện mà tôi thích.”

Hoàn toàn độc lập cách xa mọi người, đơn giản vì Albert giống như là một vị vua không cần phải có quan hệ tốt với thần tử của mình, cũng không cần bạn bè tốt.

Chỉ cần gặt gao giữ chặt tài phú cùng quyền lực trong tay, hân liên vĩnh viễn đứng thẳng trên đỉnh Kim Tự Tháp.

Ở trong công viên trò chơi tùy tiện đi dạo một lát, những trò chơi linh tinh như vòng quay ngựa gỗ thì Đường Phong không có da mặt dày đến độ đi tranh chỗ ngồi với những người bạn nhỏ, mà những trò chơi quá mức mạo hiểm kích thích làm cho cậu vừa nhìn liền có chút sợ hãi, cho dù hiện tại trái tim của cậu vô cùng khỏe mạnh nhưng cũng không muốn ở trong công viên trò chơi đùa đến mức nôn mửa.

“Trình độ bắn súng của anh thế nào?” Đường Phong hỏi người nào đó đi cạnh cậu vẫn luôn tản ra hơi thở đáng sợ.

Ít nhiều nhờ Albert, Đường Phong có thể ở trong công viên trò chơi chật chội mà thoải mái bước đi, không cần bị người đập chân hoặc là đụng trúng bả vai.

Nếu Albert là một người đàn ông không biết đi lấy lòng người khác cũng không có bằng hữu nên trở thành quá mức không thú vị thì Đường Phong sẽ tìm chút việc cho hắn làm, nếu không vẫn luôn chỉ có một mình cậu chơi đùa giống như có chú kỳ quái.

“Tạm được.” Albert trả lời.

Hai phút sau, Đường Phong đưa súng cho Albert, chỉ vào bia ngắm ở đối diện Albert nói: “Có xem qua [Vợ chồng Smith] không?”

“Không có.” Albert nhìn thẳng vào mắt Đường Phong, “Tôi chỉ xem qua phim của cậu.”

“Oa ừ, vậy thật đúng là vinh hạnh của tôi.” Đường Phong nói: “Chưa xem qua cũng không sao, anh khẳng định biết ngắm bia bắn, sau khi bắn trúng chúng ta sẽ có phần thưởng.”

“Những con thú nhồi bông nhìn thực ngốc này?” Trong giọng nói rõ ràng mang theo khinh thường.

Quả nhiên là một người đàn ông vô cùng nhàm chán, Đường Phong chỉ nói: “Vậy anh bắn không?”

“Được rồi.” Cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

Đường Phong đứng ở một bên nhìn, Albert không giống những du khách khác làm ra tư thế ngắm bắn, hắn trực tiếp cầm lấy súng đồ chơi hơi nheo mắt lại, hướng tới hồng tâm “bang phanh phanh” liên tục bóp cò.

Chính giữa hồng tâm, không có một sai lầm.

...

...

“Cậu thích thứ này?” Ngồi trên xe trở về, Albert bị bắt ngồi cùng một con thú nhồi bông to đùng, mà Đường Phong thì ngồi bên kia của nó.

Cho dù Đường Phong là cùng bọn người Tiểu Vũ đi vào Mĩ, nhưng ngày hôm sau ngoại trừ cậu những người khác đều không thấy, nghe nói là đổi một khách sạn khác.

Công ty đại diện vận ác, Đường Phong cảm thấy hai tuần nghỉ ngơi thoạt nhìn thực giả dối, cậu cảm thấy bản thân giống như bị bán đi.

Albert không có hạn chế hành động của cậu, chỉ là sau khi Đường Phong rời giường liền phát hiện hộ chiếu cùng ví tiền đã biến mất, mà Albert cũng thực hành xứng đáng với danh hiệu “người đàn ông” ích kỷ trong miệng Đường Phong, không hề đi sắm vai Quasimodo luôn áp lực không dám tới gần Esmeralda kia.

Không hạn chế hành động, không có nghĩa sẽ không đi theo.

“Đưa cho Anne đi.” Đường Phong nhẹ nhàng vuốt ve chú gấu trắng to lớn, cười nói, “Thực dễ thương không phải sao?”

“Nó không cần thứ này.” Albert trực tiếp cự tuyệt.

“Anh là một tên không có trách nhiệm, thực nhàm chán, hơn nữa còn muốn đem bệnh nhàm chán lây cho con gái.” Ôm lấy thú nhồi bông, Đường Phong trực tiếp đem gấu to nhét vào trong lòng Albert, “Đây là món quà tôi tặng cho Anne, không phải tặng cho anh.”

“Nhưng đây là do tôi bắn súng thắng được.” Từ sau gấu to lộ đầu ra, hẳn không thích lúc cùng Đường Phong nói chuyện lại không nhìn thấy người kia, hẳn mỉm cười nói, “Cậu thực thích Anne.”

“Con gái của anh thực dễ thương.” Tuy rằng người cha tuyệt không dễ thương.

“Cậu có thể đi chăm sóc nó, nó cũng thích cậu, nó có thể học tập được rất nhiều điều từ trên người của cậu, cậu có được tri thức cùng kinh nghiệm càng nhiều hơn bất kì giáo viên nào.” Đem gấu to ném qua một bên, may mắn xe đủ lớn, nếu không Albert thực sự phải cùng thú hẳn nhìn qua thực ngu ngốc ngồi cùng nhau.

Làm cho Albert cùng Anne làm một cặp cha con thoát nhìn bình thường chút là không có khả năng, tính cách Albert như vậy, thoáng chốc làm cho hẳn thay đổi là chuyện không thể.

“Nếu anh không ngại, có thể để Anne đến ở cùng tôi.” Đường Phong chủ động nói.

“Không,” Albert lắc đầu, nhìn Đường Phong nói, “Cậu sẽ bởi vì quá yêu thương nó mà cho nó quá nhiều tự do cùng tùy hứng, nhưng có thời gian rảnh tôi sẽ để nó đến tìm cậu.”

Được rồi, ngẫu nhiên gặp mặt vẫn tốt hơn không thể gặp mặt.

“Cha của anh là người ra sao?” Đường Phong hiếu kì hỏi.

“Chết.” Trả lời vô cùng rõ ràng lưu loát, Albert lắc đầu, “Lời này nhắc đến cũng không có ý nghĩa gì, tôi cũng không giống Lục Thiên Thần đến bây giờ vẫn bị người trong nhà quản chế, cậu không cần lo lắng ở cạnh tôi sẽ gặp phải nguy hiểm gì.”

“Nhìn ra được.”

Bởi vì anh chính là kẻ nguy hiểm nhất.

“Cùng tôi một chỗ thực nhàm chán sao?” Albert đột nhiên nhắc lại đánh giá Đường Phong dành cho hẳn khi ngồi trên vòng đu quay, “Ít nhất là thực nhẹ nhàng cùng tự do, không phải sao?”

“Xác thực.” Cậu còn có thể nói cái gì đâu.

“Cậu có chuyện muốn hỏi tôi, không cần giấu trong lòng.” Albert vươn tay nắm lấy tay Đường Phong, hẳn hơi hơi tạm dừng trong chốc lát, vẻ mặt thoát nhìn như thực hưởng thụ giờ khắc va chạm lẫn nhau này, “Cảm giác này thật tốt.”

Đường rồi, Đường Phong đã quen với Albert đôi lúc động kinh.

“Có phải anh cùng bọn người Charles có hiệp nghị hoặc gì đó tương tự hay không?” Nếu đối phương đã mở miệng nhắc tới, Đường Phong cũng sẽ không tiếp tục đem vấn đề ghen ở trong lòng.

“Bọn họ không nói cho cậu, ha ha,” Khóe miệng khẽ nhếch, trong mắt Albert hàm chứa ý cười thần nhiên nhìn cậu, “Có cảm thấy thất vọng hay không, Đường Phong?”

“Chút ít đi.”

“Ở cùng tôi, mới là an toàn nhất.” Albert lặp lại một lần.

“Ý là ở cùng với Charles hoặc là Lục Thiên Thần sẽ không an toàn? Trên thế giới này vốn không có an toàn tuyệt đối.” Rút tay về, Đường Phong lại hỏi, “Rốt cục là vì cái gì, có liên quan đến Lục Thiên Tịch?”

“Lục Thiên Thần có một người cha phiền toái.” Trong lời nói dẫn theo một ít khinh thường, Albert nói: “Cậu không thể giúp được gì, chỉ cần ở cùng một chỗ với tôi là đủ rồi.”

246. Chương 246 - Chúc Ngủ Ngon

Albert nói không sai, ở cùng một chỗ với anh ta quả là không có áp lực gì chỉ có điều không được tự nhiên mà thôi, bởi vì Albert căn bản là sẽ không quản cậu làm bất cứ điều gì.

Đường Phong muốn đọc sách thì đọc sách, muốn ngâm mình trong phòng tắm xem phim thì Albert cũng sẽ không giữa chừng chạy ào vào mà kéo cậu đi bơi, cậu muốn đi dạo bên ngoài, Albert đa số nói gót theo sau, nhưng sẽ không khoa tay múa chân ép buộc cậu phải đi đâu, cũng không tức giận cậu tra hỏi tại sao lại tới một cửa hàng mà lâu như vậy.

Nhìn như thế, người đàn ông này thực sự rất thích hợp cùng nhau đi dạo phố, tuy rằng hai người bọn họ ở chung thì cảm giác kỳ quái vẫn còn đấy.

“Bộ anh muốn ngủ chung giường với tôi lắm sao?” Từ phòng tắm đi ra, Đường Phong thấy Albert đang ngồi trên giường của cậu, bình thần đọc sách.

Hôm nay đã là ngày thứ ba hai người ở chung, ngày đầu tiên là nửa đêm bị đánh lén, ngày thứ hai thì Đường Phong đi ngủ trước, sau đó lúc ngồi dậy mới phát hiện bên trái mình còn có thêm người.

“Tôi không phải lúc nào cũng tinh lực dồi dào, cậu không cần lo lắng tôi sẽ ra tay này nọ với cậu đâu.” Albert trực tiếp trả lời khiến cho Đường Phong như là đang mắc nghẹn miếng táo đang ăn dở ở cổ họng, không nói nên lời.

Tay vỗ vỗ lên trán, Đường Phong đi tới bên cạnh giường: “Cái đó chẳng có liên quan gì nhau, anh có phòng của anh, tôi có phòng của tôi, tôi không quen ngủ chung với người khác, anh không cảm thấy như vậy là quá quấy rối không gian riêng tư của tôi đó sao?”

“Nhưng đêm qua cậu ôm tôi ngủ suốt.” Tiếp tục xem sách, Albert khước miệng nhếch lên, hơi nghiêng đầu nhìn phía Đường Phong, “Cậu ngủ rất say, cậu đã quen với việc khi ngủ thích dựa vào người bên cạnh, một chân vắt qua eo tôi, những điều này đều cho thấy cậu kỳ thực đã quen với việc ngủ chung với người khác, thậm chí là cậu còn thích có người ngủ chung với cậu.”

“Cậu gạt tôi làm gì, bởi vì trong lòng cậu luôn muốn chống cự tôi phải không?” Albert giống như một nhà thời miên thẩu tình đạt lý thao thao bất tuyệt “Ham muốn dục vọng cũng không có gì là xấu hổ cả, tuân theo những gì mong mỏi sâu kín trong lòng thường làm cho bản thân cảm thấy thẹn thùng, cậu vốn dĩ cũng không chán ghét tôi.”

Lúc nói xong lời cuối cùng, trong đôi mắt xanh biếc của Albert toát ra một chút ý tươi cười, một nụ cười cố ý kéo dài rất lâu.

Điều này làm cho Đường Phong nghĩ thực sự là cậu sắp toi rồi, cậu ngay từ đầu thì đã rơi tọt vào một cái hang không đáy, cũng như lòng dạ của Albert vậy, cứ nghĩ mình đã chạm đích, nhưng trên thực tế càng rơi thì càng chìm sâu mà thôi.

“Cậu có thể tiếp nhận Charles, cậu có thể tiếp nhận Lục Thiên Thần.” Albert buông sách, bước xuống giường, không phải đi đến bên cạnh Đường Phong, mà là đến bên quầy rượu, mở lấy một chai rượu vang đỏ, màu rượu giống như màu ruby tinh khiết, mùi thơm từ rượu rót vào trong ly lan tỏa ra trong không khí, ánh đèn hắt vào nhìn không rõ màu đậm nhạt ra sao.

“Tại sao cậu lại chỉ chống cự có mình tôi?” Cũng không phải giọng điệu chất vấn, nhưng như thế càng giống như Albert đang chất vấn, một loại tra hỏi tâm tình người khác.

“Tôi tổn thương cậu quá nhiều phải không?” Albert bắt đầu hỏi tiếp.

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, kỳ thực cũng không có đã làm cái gì là tổn thương quá lớn, Đường Phong lắc đầu: “Anh đã cứu tôi.”

“Lục Thiên Thần và Charles từng có không?” Albert đưa một ly rượu vang cho cậu “Uống một chút trước khi ngủ, sẽ ngủ rất ngon.”

“Tôi không cần uống rượu vang cũng có thể ngủ rất thoải mái.” Đường Phong không biết trả lời thế nào với Albert, lúc đầu Charles và Lục Thiên Thần quả là từng có gây ra tổn thương cho cậu, dù cố ý hay vô ý, nhưng nhiều lần cũng đã đẩy cậu xuống chỗ dầu sôi lửa bỏng.

Nếu không phải cậu đã từng trải nghiệm và áp dụng các phương thức đã học được, thì cậu nghĩ chắc bản thân mình đã không thể tự đứng lên và cũng sẽ không có thành quả như ngày hôm nay.

Đúng vậy, vì sao cậu có thể tiếp nhận Charles, có thể tiếp nhận Lục Thiên Thần, nhưng tại sao chỉ có đối với Albert thì cậu luôn luôn chống cự? Nhưng nếu nói như vậy, chẳng lẽ cậu không ghét người nào đó thì dễ dàng tiếp nhận người ta sao? Vậy cậu chẳng khác nào là tên đại hào hoa lãng tử rồi.

Mấy lời này giống như chỉ dùng để tán phét với bọn quý ma, chứ không bao giờ tìm ra được đáp án, không cẩn thận thì sẽ rơi vào bẫy của đối phương mà thôi.

“Anh ngủ có ngon không?” Đường Phong thẳng thắn nói sang lần chuyện khác, cho tới bây giờ trong ấn tượng của cậu, cũng chưa thấy Albert lúc ngủ ra sao, thậm chí ngày thứ hai thức dậy cũng đều là người kia ngồi dậy trước.

Đêm hôm qua một thân một mình ngủ trên giường, kết quả sang ngày thứ hai tỉnh lại thì phát hiện bên cạnh lại có thêm một người.

Biết rõ Đường Phong lẩn tránh, nhưng Albert cũng chỉ là nhẹ nhàng cười cười, ngồi xuống bên cạnh cậu: “Thời gian cả ngày đầu óc rất tỉnh táo, cho nên buổi tối thường hay khó ngủ.”

Vì vậy mới cần uống một ly rượu vang đỏ, chất cồn khiến người ta dễ ngủ hơn.

Bọn họ ở chung và tiếp xúc với nhau như thế, Đường Phong dường như càng ngày càng hiểu rõ Albert hơn, cái danh xưng người điên và là một người đàn ông đại biến thái, kỳ thực cũng anh ta cũng chỉ là một con người mà thôi.

Người mất ngủ, sẽ có rất nhiều nhu cầu.

Sự sợ hãi của con người đối với một số sự việc, ngoại trừ sự sợ sệt đó lớn mạnh hơn, thì có nhiều việc càng khó giải thích và không thể hiểu được.

Uống xong hai ngụm rượu, Đường Phong nhìn cái con người cứ dính chặt vào giường không muốn rời đi kia, bây giờ mà muốn Albert quay về phòng của anh ta thì đúng là chuyện không thể nào, lúc còn học cao trung và đại học cũng không phải chưa từng ngủ chung giường với mấy thằng bạn, nhưng trước đó đều là ngẫu nhiên chen chúc nhau mà ngủ, còn đối với Albert và cậu bây giờ thì quả thực là đã phát sinh quan hệ giữa hai người đàn ông.

Đúng vậy, hơn nữa nửa đêm bỗng nhiên lại còn dọa cậu chết khiếp.

Thôi kệ đi, Đường Phong cũng không quản nổi anh ta, Albert bước đến trước giường tắt bớt đèn đi, toàn bộ gian phòng trở nên ấm áp hơn, không gian yên tĩnh bao phủ, hương rượu nhàn nhạt còn hòa quyện trong không khí, Albert mở to đôi mắt lẳng lặng ở một bên nhìn Đường Phong.

Gối đầu vào chiếc gối mềm mại, Đường Phong nằm ở bên còn lại.

“Vì sao không cởi áo ngủ, đi ngủ mà mặc quần áo rất khó chịu.”

Trở mình một cái, Đường Phong kéo chăn lên đắp, đưa lưng về phía Albert rồi nhắm mắt lại: “Đi ngủ đi.”

“Đừng phớt lờ tôi mà.”

Trời ạ, Albert vừa nói gì đó, rõ ràng là đang làm nũng, trong lời nói còn mang theo chút tủ thân, lời nói này cư nhiên lại có thể nói ra từ miệng Albert hay sao, Đường Phong thực sự hoài nghi không biết có phải là cậu đang nằm mơ không.

Phải thừa nhận, cuộc sống như Albert quả thật là rất vô vị, một người thiếu thốn tình cảm nên mới nói ra năm chữ này, Đường Phong cũng không phải là người lòng dạ sắt đá, vừa nghe những lời này thì đã bắt đầu thấy mềm lòng rồi.

Dù sao đi nữa thì cũng thấy ai kia cũng có chút đáng thương, trời ơi, cậu bây giờ lại còn cảm thấy tội nghiệp Albert.

“Tôi muốn đi ngủ.” Cảm thấy không đành lòng, Đường Phong trở mình thêm một lần nữa, mặt hướng về phía Albert, quên đi, dù sao đi nữa thì Albert đã từng cứu cậu.

“Cậu ngủ đi.” Albert nằm xuống, mặt đối mặt với Đường Phong, chỉ có thể làm như thế, bằng không thì làm sao để đảm bảo anh ta nằm xuống được.

Cái bộ dạng ngại ngùng, nũng nịu cũng thật không thích hợp, bản thân mình vốn dĩ đã quen với việc ngủ khóa thân, Đường Phong ở trong chăn liền cởi bỏ đồ ngủ rồi sau đó vứt sang một bên, cứ coi như là bản thân và người chung giường cũng không thích san sẻ chung một cái chăn, trước đây là như vậy, thì bây giờ cũng như vậy.

Về phần trong lúc ngủ mà chăn có rút xuống thì chuyện đó cũng chẳng to tát gì lắm.

“Dựa vào đây.” Chủ động kéo Đường Phong qua, Albert để cậu tựa vào bả vai mình, trên mặt không có bất cứ ý đồ xấu xa nào, vẫn là dáng vẻ thâm trầm thể hiện sự quan tâm săn sóc.

Giống như là đang yêu chiều, nói: Ngoan, ngoan nha.

“Cậu đang nghĩ gì vậy...” Albert quả nhiên là tỉnh táo không gì sánh được, thoát nhìn căn bản là không có chút buồn ngủ, Đường Phong tin nếu như cậu không trả lời theo yêu cầu của ai kia thì phỏng chừng cậu sẽ bị quấy rầy một trận cho xem.

Nhích lại gần vai Albert, Đường Phong chọn một vị trí để chịu thoải mái nhất, cậu thấy hơi buồn ngủ rồi.

“Không thích cuộc sống bây giờ, sao không chọn cách chạy trốn?” Giọng Albert rất nhẹ, rất nhẹ, như là chiếc lông vũ lung lay trong gió.

“Kỳ thực cái anh muốn nói chính là, nếu tôi không thích anh, vì sao không bỏ trốn đúng không? Thế nhưng anh có thể rời khỏi tôi không, hay là anh sẽ tha cho tôi, dù chạy đi đâu, cuộc sống của tôi ở đây, sự nghiệp ở đây, chạy cũng chạy không khỏi chỗ này.” Mí mắt Đường Phong càng ngày càng híp lại, cậu bắt đầu lẩm bầm, “Nếu kết quả đều như nhau, vì sao không chọn cách để cho bản thân mình dễ chịu một chút...”

Hương thơm tinh khiết thoang thoảng của rượu vang đỏ, ánh đèn ấm áp, hay là bất kỳ điều gì khác trong gian phòng này, dù gì đi nữa, chỉ càng làm cho hai mắt Đường Phong chậm chậm nhắm lại.

Cậu đang suy nghĩ bây giờ Lục Thiên Thần đang làm gì, và mâu thuẫn, tranh giành với Lục Thiên Tịch phải chăng là đã có kết quả sáng tỏ rồi hay không.

Charles cũng không biết đang làm gì, đột nhiên biến mất, mặc dù không thêm hỏi, mặc dù điều đã là người trưởng thành, nhưng Đường Phong có chút không vui, cái con gấu to xác chết tiệt kia.

“Thực là... suy nghĩ có chút kỳ lạ.” Albert nhìn Đường Phong đang tựa đầu vào vai anh ngủ, sau đó đưa tay vịn nhỏ đèn ngủ trong phòng đi, nhưng vẫn còn chút ánh sáng lơ mơ.

“Ngủ ngon.” Nhẹ hôn lên trán người kia, Albert ngay sau đó cũng nhắm hai mắt lại, đại khái là bên người luôn luôn truyền đến cảm giá ấm áp, so với trước đây thì Albert đã dễ ngủ hơn xưa rất nhiều.

Lúc đầu đối với người đàn bên cạnh không biết rung động là gì, dần dần lại muốn nắm trong tay tất cả mọi ham muốn kia, và giờ đây thì cảm giác thỏa mãn đã bắt đầu gợn lên trong lòng.

247. Chương 247 - Đi Chết Đi, Charles.

Mặt trời chiếu những tia sáng vàng óng ánh xuyên qua rèm cửa sổ, từng tia rơi thẳng lên chiếc giường màu trắng, đánh thức người đang nằm trên đấy, đôi mắt hơi nheo lại vì vẫn còn chưa muốn tỉnh dậy.

Thần nhiên cọ cọ vào chiếc gối, nhưng phát hiện sao gối hôm nay lại có chút cứng cứng thế này.

Sau khi mở mắt, Đường Phong nhất thời xấu hổ không gì diễn tả được, cho nên đã nói tốt nhất là đêm qua không nên mềm lòng nhẹ dạ tin người kia.

Tối hôm qua ngủ chung một giường, tới sáng sớm thì chăn mềm đã rút hết xuống đất, cái chăn còn lại thì chỉ đắp ngang thắt lưng, mà cậu thì giống như con bạch tuộc, cả người đều quấn chặt nép sát vào người Albert.

Đàn ông thì ai mà tránh được chuyện có phản ứng sinh lý lúc sáng sớm, Đường Phong như thế này, thì Albert cũng y chang như vậy, tuy rằng cậu không biết đôi mắt sáng quắc của Albert đã mở bao lâu, nhưng “cái của trời ban” kia của hai người bọn họ thì quả thật là đang chạm vào nhau.

Được rồi, bọn họ cũng không có mặc quần áo.

“Tôi đi tắm.” Hai tay chống xuống giường, Đường Phong chuẩn bị đứng lên.

Albert không nói nửa câu, liền đưa tay sang, một tên đàn ông mà bị người khác nắm lấy bộ phận quan trọng nhất thì đúng là hồng bét rồi, Đường Phong nhanh chóng bị đè nằm sấp xuống, may là cậu vừa ngủ dậy nên sức lực không nhiều lắm, bằng không thì thế nào cũng phải tấn cho Albert một trận.

“Buông ra, anh làm gì vậy!” Đường Phong hét một tiếng, cậu không khách khí đập vào vai Albert.

“Không nên nhịn như vậy.” Dĩ nhiên Albert nhân tiện khiêu khích chơi đùa Đường Phong.

“Hừ... Loại chuyện này không nên tùy tiện... A... Thả tôi ra!” Đường Phong cắn chặt răng, kích thích rõ ràng từ phía bụng dưới bỗng chốc khuấy động dâng lên tận sống lưng rồi xộc thẳng lên não, Đường Phong hừ nhẹ một tiếng, một lần nữa nằm trên người Albert.

Cái tên khốn kiếp này... Kỹ thuật quả là thành thạo.

Một ngày khởi đầu tốt đẹp chính là sáng sớm đã bắt đầu cùng nhau quấn quýt, trao cho đối phương những kích thích kịch tình, trong tâm mắt cậu chỉ là đôi bờ vai trắng bóng của Albert, Đường Phong mở miệng cắn cho một cái, để cậu giúp Albert làm cái việc mà hiện tại anh ta không thể làm.

Tốt xấu gì thì cũng phải đáp trả lại, đáp trả của Đường Phong chính là cắn chết cái tên chết tiệt này.

Kết quả là Đường Phong cạp cho Albert một phát, người kia lập tức xoay người đem cậu đè xuống phía dưới, tuy rằng không làm gì khác, nhưng lại dùng môi lướt đến bên cổ và bả vai thanh tú kia.

Hai người rơi vào trầm mặc, nhưng giống như là đang vật nhau, muốn làm đối phương phát điên lên, nhưng lại càng cố gắng làm giảm sức lực của người kia, Albert sắp lại đè Đường Phong, cậu giơ chân lên, đưa đầu gối mình chen vào bộ vị kia của Albert.

Gay go rồi, đúng lúc này điện thoại di động của Đường Phong đặt ở đầu giường vang lên.

“Được rồi được rồi, Albert, đừng ... đùa nữa.” Đường Phong thử đưa tay gỡ mấy ngón tay thon dài nhưng mạnh mẽ của Albert ra, nhưng người kia cứ dây dưa gắt gao nắm lấy liễu chết chứ không buông, ngược lại Đường Phong có chút hơi đau.

“Nhẹ một chút...” Hít sâu một hơi, Đường Phong nghĩ tình huống lúc này hết sức buồn cười, khi Albert thay cậu làm loại chuyện này, cậu như một loài động vật giẫy dụa trong vũng bùn, sau đó trên giường từ từ lê người đến lấy điện thoại.

Trên điện thoại hiện lên một dãy số quen thuộc, do dự một chút, Đường Phong vẫn đưa lên nghe điện thoại.

“A-lô.”

Bảo bối yêu dấu, là tôi a, cậu không nhớ tôi rồi sao? Đến nước Mỹ rồi cũng không nói cho tôi biết một tiếng giọng điệu cố ý làm bộ tức giận, vừa nghe là biết giọng của một người đàn ông.

“Đại minh tinh Kino lúc nào thì thay tính đổi nết rồi vậy?” Đường Phong nở nụ cười, cậu vốn muốn liên lạc với Kino và mấy người bạn ở đây, thế nhưng nhìn lúc này, bên cạnh cậu còn có một người nguy hiểm cực độ, cậu cũng sẽ không lén lút ở phía sau đi tìm Kino hoặc những người khác.

Ngay khi Đường Phong nói ra hai chữ “Kino”, Albert bỗng nhiên đẩy nhanh tốc độ trong tay, kích thích quá đột ngột thiếu chút nữa khiến Đường Phong nhin không được kêu mà kêu lên một tiếng.

Tay bám chặt cạnh giường, Đường Phong không quan tâm lúc này cả người Albert nặng trĩu đang đè lên cậu, liền thẳng chân đạp cho một cước.

Chuyện buồn cười không thể tưởng tượng nhất lại xảy ra ngay bây giờ, Albert cao cao tại thượng lại cư nhiên bị Đường Phong đá một cước nằm lăn quay ra sàn.

Một tiếng “Bịch” vang lên, một cú rơi quá điệu nghệ, phỏng chừng lần này Đường Phong cũng vì tức điên nên mới đạp mạnh như vậy.

Tiếng gì vậy, cậu bị té rồi phải không? Đầu dây điện thoại bên kia lập tức vang lên một giọng nói, hết sức quan tâm lo lắng.

“Không, chỉ là một con thú nhồi bông công kênh bị rớt xuống thôi, hôm qua mới đi công viên trúng thưởng được.” Một con “thú nhồi bông” vô cùng vô cùng to xác, Đường Phong nép vào giường tiếp tục gọi điện thoại, đột nhiên cậu nghĩ có chút sồn gai óc, Albert bây giờ đang nhìn chằm chằm sống lưng cậu, cho dù không cần quay đầu lại nhìn cậu cũng có thể cảm nhận được.

Không phải Charles cũng không phải Lục Thiên Thần, với một con người trở mặt như lật giấy như Albert đây, Đường Phong luôn không có cách nào nắm bắt tất cả trong tay, có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân mà Albert luôn tạo ra những cảm giác bất an dành cho cậu.

Toàn bộ hành động thỏa mãn lúc này đều là do nhu cầu của chính bản thân mình, nay lại còn đạp người kia xuống giường, nghĩ lại cậu bắt đầu hơi sợ, cậu đầu nghĩ rằng Albert lại bị cậu đạp cho té một cách dễ dàng như vậy.

Ai da, cậu cái tên chết tiệt này đã đi công viên chơi rồi à, cậu bây giờ đang ở Los Angeles hay New York vậy, gặp nhau uống vài ly bia đi Kino chủ động mời.

“Gần đây bộ anh bận bịu gì sao?” Trong lòng Đường Phong tính từ chối, ít nhất cậu cũng muốn chờ cho đến khi sóng yên biển lặng rồi cậu mới có thể đi gặp Kino.

Phim cũng gần sắp kết thúc rồi, tôi lại phải bắt đầu vào giai đoạn quảng bá, cái tên chết tiệt như cậu thực sự là quá hạnh phúc rồi, đi chụp hình quay phim còn nhân tiện du lịch này nọ nữa chứ, số tôi thiệt đâu có phúc hưởng như cậu

“Làm việc cho chăm chỉ vào, tôi cũng không muốn đi quấy rầy công việc của anh, cũng có thể nói tôi không muốn gặp anh vì sợ anh làm hỏng chuyến đi của tôi, ha ha.”

Này! Sao cậu có thể như vậy chứ, chúng ta là cạ cứng của nhau mà!

Một tia lạnh lẽo đột nhiên phủ lên sống lưng Đường Phong, Albert một lần nữa ngồi lên giường, ngón tay khẽ mân mê tấm lưng cậu, từ trên xuống dưới, sau đó chui thẳng vào trong chăn gần sát hạ vị của cậu.

Cứ như vừa có một dòng điện vừa xoẹt qua khiến cậu trở nên tê dại nói không nên lời, Đường Phong cắn răng, liền quay đầu lại liếc mắt trừng Albert.

Khóe miệng nhẹ giương lên, Albert tựa hồ cũng không không thêm để ý vừa bị Đường Phong đạp xuống giường, cũng không quan tâm việc mất mặt vừa rồi, cũng có lẽ người đàn ông này căn bản là biết cái gì gọi là mất mặt.

Đầu óc Albert và người bình thường không giống nhau.

Không làm phiền Đường Phong, Albert chỉ là khom lưng xuống hôn lên mặt Đường Phong một cái, âm thanh trầm thấp vang lên bên tai cậu: “Tôi đi tắm trước”.

Albert nói như thế này, không chừng đầu dây điện thoại bên kia của Kino cũng nghe được.

Ồ ồ ô ! Tôi hiểu rồi, tên chết tiệt cậu... Tôi sẽ không phá hư tuần trăng mật của cậu đâu, cậu trai trẻ à, nhớ kiềm chế một chút nha nói xong cũng không cho Đường Phong giải thích, Kino liền cúp máy.

Hoàn hoàn đã bị hiểu lầm, mà cái con người gây ra hiểu lầm này thì đang ở trong phòng tắm.

...

...

Đang ngâm mình trong bồn, Đường Phong sẵn tiện đem điện thoại di động vào luôn, dù sao đi nữa Albert cũng sẽ không xông vào lúc cậu đang tắm giữa chừng, ít ra hiện nay chưa từng có chuyện phát sinh như vậy.

Đường Phong nghĩ, cậu cần phải gọi cho Charles một cuộc điện thoại.

Đường Phong lập tức liền gọi Charles, thế nhưng chuông đổ một hồi rồi mà cũng không có ai bắt máy, ngay lúc Đường Phong cho rằng đối phương sẽ không tiếp điện thoại, cậu chuẩn bị cúp đi thì lại có người nghe máy.

Có người bắt điện thoại rồi, thế nhưng Đường Phong không thèm nói một tiếng.

Đối phương ngay từ đầu cũng không nói gì, nhưng chỉ yên lặng trong chốc lát, microphone rất nhanh truyền đến giọng Charles.

Bảo bối...

“Anh gọi ai vậy?” Giọng Đường Phong lập tức trở nên lạnh lùng “Tôi cứ nghĩ anh sẽ không nghe điện thoại của tôi chứ.”

Bảo bối, tôi biết có hơi bất thành lời, cũng hơi khó chấp nhận, nhưng tôi cũng vừa mới biết chuyện gì đã xảy ra mà thôi. Lời nói Charles khiến Đường Phong có chút suy nghĩ mơ hồ.

“Thái độ của anh như vậy thật là vô trách nhiệm, Charles.” Đường Phong hít sâu một hơi, trầm giọng nói rằng, “Đừng có suy nghĩ như con nít vậy, tôi thật không có cách nào tin được anh cứ nhiên sẽ trốn tránh tôi, vì sao không dám gọi điện thoại cho tôi, vì sao không dám tiếp điện thoại của tôi, hay là anh đã chuẩn bị trước là sẽ không gặp tôi nữa?”

Không, đừng như vậy mà bảo bối, tôi sai rồi, tôi không nên không gọi điện thoại cho cậu. A, thật là chết tiệt, tôi hẳn là nên nói cái gì đó chứ! Cậu nghìn vạn lần không nên vứt bỏ tôi! Giọng Charles tràn ngập sự lo lắng nóng ruột.

“Giải thích đi.” Đường Phong chỉ muốn nghe lý do.

Bảo bối, chúng ta gặp nhau rồi hãy nói nha, đúng rồi, cái tên biến thái chết tiệt kia có ức hiếp cậu không? ! Charles hầu như là nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Đường Phong cười nhạt hai tiếng, cố ý nói rằng: “Anh nói thử xem?”

Tôi cảm thấy tôi phát điên rồi. Giọng nói đặc sệt mùi phẫn nộ, hơi thở phì phò của Charles truyền đến tai Đường Phong làm cho cậu cảm giác được cơn tức giận của Charles, ấy vậy mà Charles cứ nhiên không chịu hé môi nói cho cậu biết nguyên nhân.

“Vậy thì anh cứ ở đó mà phát điên đi, bây giờ tôi và Albert đang cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật, anh đi chết đi Charles, tôi không cần anh nữa rồi, đừng có mà xuất hiện trước mặt tôi lần nữa!” Nói xong thì Đường Phong gác máy, Charles liền lập tức gọi lại cho cậu, Đường Phong tiện tay tắt bỏ không thèm nghe.

Hít sâu một hơi, cậu quăng điện thoại sang một bên, ngửa đầu nhìn trần nhà.

Nếu Charles muốn gặp mặt rồi mới có thể giải thích lý do, vậy thì trước đó đâu cần thiết phải liên lạc nhau làm gì.

248. Chương 248 - Chúng Ta Đầu Lừa Dối Ông Ta

Mặc dù Đường Phong nói với Charles mấy câu hơi gay gắt, nhưng vài ngày sau Charles cũng không xuất hiện trước mặt cậu, chuyện này đúng là không tầm thường, có lẽ Charles có lý do chính đáng, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc Đường Phong vẫn còn tức giận đối với Charles.

Người có tốt đến cỡ nào, cũng có lúc sẽ phát cáu lên.

Đường Phong tức giận chính là, Charles giấu diếm cậu, Đường Phong muốn mỗi người tuy cần có không gian riêng tư, nhưng phải có sự tin tưởng lẫn nhau, cậu không có cách nào để dằn tha thứ chuyện Charles lừa gạt cậu, vì việc này rất có thể liên quan đến cậu.

Ngoại trừ ngày đầu tiên Albert nửa đêm biến thành quỷ háo sắc xông vào, vài ngày nay thì vẫn còn ở chung phòng hoặc là cố ý muốn chuộc lỗi với Đường Phong hay sao đó, cho nên cũng không làm gì quá trớn, sáng sớm cũng không gõ mấy trò khiêu khích lộn xộn nữa.

Mặc dù thỉnh thoảng nghĩ đến Lục Thiên Thần và Charles có chút tức giận, tâm tình không vui lắm, nhưng hầu như Đường Phong đều có thể kiềm chế và bình tĩnh vượt qua mọi chuyện.

Có thể là ngồi câu cá cả ngày, hoặc đi chèo thuyền, chơi bóng rổ rồi đi xem phim.

Mặc dù hơi lạ, nhưng quả là Đường Phong đã trải qua hai tuần tận hưởng mà không có bất cứ gì buồn rầu hay phiền muộn nào, hoàn toàn thả lỏng, mà toàn bộ quá trình nghỉ ngơi này đều có một tên đàn ông gọi là Albert lặng lẽ ở một bên nhìn cậu.

Sống chung với nhau, ngoài việc rất yên bình, còn có chút cảm giác ấm áp hạnh phúc.

Quá trình chuẩn bị cho bộ phim Thiên Tử cũng đã đến gần, ekip đang gấp rút xúc tiến, Đường Phong cũng nhanh chóng khôi phục lại tâm tình của mình, Charles à, được thôi, Lục Thiên Thần à, cũng quên đi, kể cả quản lý đặc quyền Albert, cậu đều bỏ lại phía sau, bây giờ là thời gian dành riêng cho cậu.

Trước kia còn là Fiennes, Đường Phong cũng đã từng quay một số dự án điện ảnh quy mô, thành tựu sự nghiệp không tệ cho lắm.

Kỳ thực yêu cầu đối với một bộ phim nghệ thuật là cực kỳ nghiêm khắc, còn đa số phim giải trí thì yêu cầu thấp hơn, đương nhiên rồi, Đường Phong chính là dựa vào hình tượng của chính bản thân mình để diễn xuất.

Cậu nhớ đã từng nghe một diễn viên kỳ cựu nói qua, đóng một bộ phim giải trí cũng chỉ vì kiếm tiền mua sữa cho con mà thôi, hơn nữa trong lúc đóng phim còn có thể thư giãn nghỉ ngơi, dùng bốn chữ “cưỡi ngựa xem hoa” để nói thì chả ngoa chút nào.

Nhưng lúc đó còn là Fiennes, bây giờ Đường Phong cũng không có tư chất như trước, bằng không thì cậu cũng sẽ không vì bộ phim điện ảnh này mà chịu cực chịu khổ huấn luyện tròn hai tháng trời, nhưng đối với Đường Phong mà nói, so sánh với thành tích trước kia của Kẻ Giết Ma và Ác Ma Đường Môn, hai bộ phim kia cùng một mô-tuýp, thì bộ phim Thiên Tử này đối với cậu cũng không mang lại bất cứ áp lực nào.

Lúc Đường Phong bước vào tổ sản xuất thì bối cảnh phim cũng đã được dựng lên, hiện tại cậu đang được huấn luyện một mình, đội ngũ ekip đang bận rộn chuẩn bị công việc, quang cảnh phía sau đã hoàn tất, đó chính là thành quả khổ cực của vô số nhân viên.

Trang phục, dựng cảnh, nhạc phim vân vân, rất nhiều những sự việc nhìn như nhỏ bé, thường đều là nền tảng của bộ phim, mặc dù phim giải trí không cần Đường Phong phải hành động nhiều, nhưng mỗi một bộ phim đối với những người chế tác mà nói, họ luôn ôm ấp chăm chút từng chút một.

Trước mắt Albert là quản lý cấp cao của Đường Phong, anh ta hiển nhiên cũng không cố chấp trực tiếp đi gặp mặt xã giao, mà là phân công Tiểu Vũ và nhân viên phụ trách chuyên nghiệp cùng đi.

Kỳ thực cũng không có gì chuyện quan trọng, cũng chỉ là thảo luận đơn thuần, nói chuyện thì cũng khá là khách sáo, các điều khoản có liên quan đến công việc liên quan đã được thương lượng mấy tháng trước rồi, hợp đồng đều đã ký kết, trong hợp đồng cũng đã ghi rõ ràng.

Bây giờ tất cả mọi người mong muốn chính là, đóng phim cho thật hay vào.

...

...

Bộ phim Thiên Tử chính thức quay tại Mỹ, ngoại trừ nghi thức khởi quay thì đội ngũ sản xuất bên ngoài không mời bất kỳ đài truyền hình nào đến phỏng vấn, còn về giới truyền thông ra sao thì đó là chuyện của một tháng sau.

Sau Fiennes thì có một diễn viên Trung Quốc thứ hai thủ vai chính tiến thân vào Hollywood, chuyện này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, mặc dù hai bộ phim trước đó của Đường Phong đã đạt được thành công, nhưng hiện giờ hầu như phân nửa giới truyền thông Âu Mỹ cũng không xem trọng bộ phim cho lắm.

“Thành công của bộ phim ra sao thì chưa thể đoán trước được, tất nhiên là không có gì có thể chắc chắn cố định hoàn toàn.” Đường Phong đang ngồi trước gương nhân viên hoá trang cho cậu, đây là lần tạo hình đầu tiên, mà người này cũng là người đã hóa trang cho cậu trong bộ phim Kẻ Giết Ma .

Lúc vào gặp đội ngũ sản xuất thì cơ bản Đường Phong không biết người hoá trang cho mình là ai, kết quả tới rồi mới thấy, cư nhiên là một người bạn cũ.

Điều cảm động chính là, nghe nói nữ nhân viên hóa trang này đã nghiên cứu chuyên môn tư liệu về Trung Quốc suốt ba tháng, cũng chỉ vì để có thể cùng làm việc chung với cậu ngày hôm nay.

Đường Phong không nói ra, nữ hoá trang sư cũng không tiết lộ, mọi người vẫn bình thường như cũ, tùy ý trò chuyện với nhau.

“Được rồi, tôi biết trước lúc đóng phim mà nói ra mấy cái lời này, thì người bỏ vốn đầu tư cho bộ phim này chắc là rất muốn cắn lưỡi tự tử quá.” Nhân viên hóa trang nhìn vào tấm gương phản chiếu gương mặt của cậu, không quên tấm tắc khen: “Đường Đường à, cậu thoát nhìn thực sự là quá tuyệt vời, bộ phim này mặc kệ nội dung thế nào, tôi tin rằng chỉ cần cậu vừa xuất hiện trên màn ảnh, thì rất nhiều người sẽ tròn mắt há mồm mà kêu lên “Úi trời ơi, người đàn ông mê chết người này là ai vậy”. Nếu mà là tôi là tôi sẽ hét lên như vậy đó”.

Trong gương hiện lên một người đàn ông với dáng vẻ vô cùng cổ điển, tóc Đường Phong vốn dĩ là tóc ngắn đã được nữ hoá trang cùng trợ lý của cô nối cho dài thêm suốt một buổi chiều, không phải đội tóc giả, mà là trực tiếp nối thành tóc dài.

Người thích cảm giác nhẹ nhàng thoải mái như Đường Phong lần đầu tiên nhìn thấy tóc mình dài thật không quen mắt, lại còn có chút oi bức, ngột ngạt, mỗi ngày phải chải cái mớ tóc dài này đối với cậu thì quả là khó khăn, khổ cả trăm bề mà.

Nhưng cậu phải thừa nhận, sau khi nối tóc dài ra thì cả người đều trở nên ôn nhu, thanh thoát lên, còn nữa, thật đúng là rất giống trong tranh thủy mặc, phảng phất đâu đó bóng dáng chàng thanh niên Trung Quốc cổ điển tao nhã, điềm đạm.

“Ai da, bảo bối cậu thực sự là quá lợi hại rồi, tôi cảm thấy như chính bản thân mình xuyên qua năm nghìn năm về trước vậy.” Đường Phong ha ha nở nụ cười, tự mình đùa giỡn mình.

Áo choàng nhẹ nhàng, mái tóc dài cũng hơi khiến cho mọi thứ hơi lộn xộn lên, nhân viên hoá trang giúp cậu thay đổi một chút, dùng một chiếc vòng ngọc bích tóc đứng lên, phối hợp với trang phục thiết kế riêng cho cậu, y phục trắng tinh khiết tao nhã cứ như tiên lúc ẩn lúc hiện, còn khoát lên một chiếc áo màu thanh trúc toát lên sự yên lặng tĩnh mịch.

Trang phục của Đường Phong tổng cộng có bảy tám bộ có thể thay đổi luân phiên, hơn nữa bộ phim lấy bối cảnh hiện đại, giống như những bộ phim siêu anh hùng khác, Đường Phong cũng có thể che giấu danh tính và nghề nghiệp thực sự của mình, lại nói đùa một chút, trong phim Đường Phong chính là che giấu thân phận ngôi sao, hơn nữa còn là một ngôi sao sắp nổi trong một bộ phim mới.

Phim trong, ngoài đời, nhân vật đột nhiên trở nên lẫn lộn.

Cả một ngày chỉ có hóa trang và thảo luận cùng nhân viên sản xuất, rồi chụp vài tấm ảnh sau khi tạo hình, Đường Phong nhìn chăm chăm mái tóc dài của mình, rồi quay về khách sạn.

Albert đặt một phòng thông nhau tại lầu 2, Đường Phong mở cửa đi vào cũng không thấy anh ta, không biết vì sao, Đường Phong cảm thấy Albert dường như đang trên thư phòng đọc sách, cậu trước giờ chưa từng thấy qua ai lại có sự say mê và yêu thích đọc sách như Albert vậy.

Cũng không dự định quấy rầy Albert, Đường Phong nhẹ chân đi lên lầu, cậu muốn vào phòng tắm một cái.

Trong lúc đi ngang qua thư phòng, Đường Phong vô tình phát hiện cửa không khóa, còn hơi mở rộng, bên trong truyền đến tiếng Albert và người nào đó đang nói chuyện.

“Tôi hi vọng bọn anh có thể khiến cho bộ phim được hoàn thành một cách thuận lợi, tập đoàn giải trí Thiên Thần một lần nữa lại có thể quay về lại như lúc đầu, ha ha, không cần phải tức giận như thế, tôi không cần trở cậu ấy làm gì, cũng không có ép buộc cậu ấy, Charles, bình tĩnh một chút đi.”

Đường Phong không có ý định nghe trộm Albert nói chuyện, thế nhưng vừa nghe người kia nhắc tới “Charles”, cậu liền không nhịn mà được đứng ngay ở cửa.

“Cậu ấy ở chung một chỗ với tôi rất an toàn, so với anh và Lục Thiên Thần thì càng an toàn hơn.”

“Anh không nên dùng hai chữ “Mưu mô” ám chỉ tôi như vậy, thật là khiếm nhã, nếu như tôi muốn cướp đoạt một người nào đó, tôi có rất nhiều biện pháp, thậm chí có thể khiến cho anh và Lục Thiên Thần từ nay về sau cũng không tìm được anh ta nữa.” Albert dừng lại một chút, “Thế nhưng tôi sẽ không làm vậy, thôi được rồi, hai người tự đi mà giải quyết phiền phức của mình đi.”

Điện thoại hình như đã ngắt rồi, không đợi Đường Phong bước ra, trong thư phòng truyền ra tiếng Albert.

“Định đứng ở cửa tới khi nào, cậu vào đi, Đường Đường.” Albert vốn dĩ đã biết Đường Phong đứng ở cửa.

Nếu bị phát hiện rồi cũng không cần phải trốn trốn tránh tránh nữa, Đường Phong bình thản từ ngoài bước vào, đôi mắt Alber tựa hồ sáng lên một chút, không đề cập đến cuộc điện thoại vừa rồi với Charles, ngược lại trong mắt Albert chỉ ánh lên một tia thưởng thức ngoại hình cậu.

“Cậu đã đổi tạo hình mới, là trong phim trong phải không? Cậu thoát nhìn... Vô cùng đặc biệt.” Lại nữa rồi, Albert cứ thích ca bài ca con cá, cứ nói đi nói lại mấy lời như trong kịch bản dựng sẵn.

Thế nhưng bây giờ Đường Phong không muốn thảo luận với Albert về mái tóc dài ngoằn cùng với tạo hình mới này của cậu.

Hai người đàn ông ngồi đối mặt với nhau, Albert đang đặt tay lên đầu gối, lẳng lặng nhìn người đàn ông đang chờ đáp án ngay trước mặt mình, sớm muộn gì Đường Phong cũng sẽ biết, mà Albert chẳng cần phải giấu giếm diêm diêm, cho nên Albert không ngại để Đường Phong ở ngoài cửa nghe được, và cho nên Albert cũng cố ý không đóng cửa phòng.

“Có lẽ câu trả lời mà cậu muốn biết chính là chuyện mà cậu đang suy nghĩ trong lòng”. Đường Phong chưa mở miệng thì Albert đã nói ra.

“Anh đi guốc trong bụng tôi à?” Đường Phong cười cười.

“Cậu rất thông minh.”

Đây là lý do của Albert.

Đường Phong cười khổ thở dài: “Thật là chỉ mong mấy cái phiền hà đừng có đeo lấy tôi nữa, đừng đeo lấy những người bên cạnh tôi, nhưng chuyện này thì chắc là nằm mơ mới có. Tôi biết đôi khi bản thân mình cũng chính là phiền phức, gánh nặng, thậm chí quan tâm đến người mà tôi yêu mến cũng chính là một nhược điểm.”

Thừa nhận sự thật cũng không có gì đáng xấu hổ, trên thế giới này có rất nhiều thế lực mạnh mẽ, cho dù cậu là một người bình thường cũng không thoát khỏi những sự đe dọa của các thế lực ngầm ngấm hắc ám này.

Đường Phong của hiện tại, Fiennes của trước đây, càng trở thành một đại minh tinh, thì Đường Phong càng biết rằng đằng sau những vinh quang đó không ít thì nhiều đã bị các thế lực đen tối này uy hiếp.

Mọi người chỉ thấy được ánh hào quang sáng chói, chứ không biết rằng có rất nhiều ngôi sao đều đã phải trải qua quãng thời gian kinh hoàng, thoát không được, bỏ không xong, càng ngày càng lún vào vực sâu.

“Tôi biết mặc kệ là Charles hay Lục Thiên Thần, dù hai người bọn họ đấu đá hay bất hòa thế nào đi nữa nhưng họ cũng sẽ không để liên lụy đến tôi, thậm chí cho tới nay đều là tận tâm tận lực bảo vệ tôi.” Đường Phong nhẹ nhàng nở nụ cười một chút, “Tuy rằng bọn họ ngay từ đầu đều là một đám chết tiệt, vô lại.”

Albert lắng lắng ngồi nghe.

“Tôi không biết nên nói cái gì, nói một cách lung tung thì, à được rồi, để tôi đoán xem, có liên quan đến Lục Thiên Tịch phải không?” Đường Phong lập lại trọng tâm câu chuyện, cậu nghe được Albert nhắc tới việc quan trọng đó là đoạt lại tập đoàn giải trí Thiên Thần, nói vậy đối thủ kia chính là Lục Thiên Tịch rồi.

“Trên thực tế tôi và cha của Lục Thiên Thần từng có vài lần hợp tác, hiệu suất làm việc của ông ta rất cao, giá cả cũng coi như hợp lý.” Albert bắt đầu đề cập đến công việc của cha Lục Thiên Thần, tất nhiên là trước đây bọn họ có quen biết nhau.

“Nhưng ba tháng trước đây, tôi cũng không biết Lục Thiên Tịch là cha của Lục Thiên Thần, hừm, phải nói như vậy mới đúng, tôi thậm chí còn không biết tên và thân phận ông ta.” Khóe miệng nhẹ nhàng giương lên, Albert ngừng lại, hớp một ngụm rượu, Đường Phong cũng không gấp, lắng lắng chờ Albert nói xong.

“Lục Thiên Tịch là một lão già thật phiền phức, ông ta xuất hiện thần bí, khó mà đoán được, là đầu não của tập đoàn đánh thuê lớn nhất toàn cầu, thế cho nên ông ta luôn giữ bí mật thân phận mình. Ông ta có thể là một đối tác hoàn hảo, cũng có thể là một người cực kỳ nguy hiểm khi đánh riêng lẻ.”

Albert điềm nhiên tán thưởng Lục Thiên Tịch, trong lời nói không hề có chút đánh giá thấp nào.

“Vì tôi lên giường với con lão ta thì lão ta sẽ cho người khử tôi sao?”

“Là một người cha làm sao mà không hiểu được con trai mình, là một người ngoài làm sao mà không nhìn rõ được cậu, ông ta rõ ràng có thể biết được thằng con ông ấy đã phải lòng cậu rồi.” Albert hơi nghiêng người kéo Đường Phong lại, người này cư nhiên còn có tâm tình vừa nói chuyện vừa mân mê mái tóc dài của Đường Phong.

“Tóc rất đẹp, tôi rất muốn sờ thử.”

Đường Phong thiếu chút nữa bị Albert làm tức chết: “Albert, anh nghiêm túc một chút được không, anh không thể nói chuyện đường hoàng cho xong được hay sao?”

“Thả lỏng nào, uống ly cà phê nha.” Albert dứt lời thì liền gọi điện thoại kêu cà phê, Đường Phong còn biết làm gì giờ, cái tên chết tiệt này thật là thích làm theo ý mình, tùy hứng hết biết.

May mắn là sau khi gọi cà phê, Albert bắt đầu vào chuyện chính, đã không còn nhìn chằm chằm vào mái tóc Đường Phong nữa.

“Tính cách của Lục Thiên Tịch và tôi hơi giống nhau, nhưng ông ta làm sao có thể hoàn mỹ được như tôi.” Hoàn toàn không phải khoe khoang, Albert tiếp tục nói, “Một người cha không hoàn mỹ thì luôn mong muốn con mình trở thành một người hoàn hảo, một đứa con thập toàn thập mỹ và một người thừa kế thì không nên có bất cứ khuyết điểm nào, không nên yêu đàn ông, càng không nên vì một người đàn ông mà trở thành kẻ thù với chính người sinh thành, đối tác của mình.”

“Chỉ cần không có nhược điểm, Lục Thiên Thần đã hoàn mỹ rồi phải không? Trời đất, đây là lý do quý quái gì vậy”. Cái người đứng ở đỉnh của kim tự tháp chót vót kia có phải là bị gió lạnh thổi riết cho nên phát khùng lên rồi phải không.

“Có lẽ có biện pháp khác có thể khiến cho Lục Thiên Thần càng trở nên hoàn hảo, thế nhưng sự tồn tại của cậu lại giống như cái đinh trong mắt ông ta” Albert ví dụ thiệt hết sức sinh động, Albert dùng ngón tay thon dài tái nhợt chỉ chỉ vào con người xanh biếc của mình, trong đáy mắt lướt qua một tia lạnh lẽo sắc

nhọn, thanh âm cũng trầm thấp xuống: “Lục Thiên Tịch dùng tất cả các quyền lực tuyệt đối của mình, ông ta không ngại những gì cản trở, ông ta chỉ muốn nhổ bỏ cái gai trong mắt ông ta mà thôi.”

“Nghe ra thật ớn lạnh.”

Kỳ thực Đường Phong muốn nói chính là, nghe ra thật là hoang đường, làm ơn cho tôi cuộc sống bình thường như bao người khác đi, cái gì mà tổ chức lính đánh thuê, cái gì mà nằm vùng rồi mai phục loạn xạ, xem phim đã đủ quá rồi.

“Cậu đối với ông ta cũng chỉ giống như một con kiến, dễ dàng giẫm một phát là chết ngay.” Albert gõ gõ ngón tay vào tay vịn của ghế: “Ví dụ như...một đội ngũ sản xuất phim cỡ con con sao lại bị một tổ chức khủng bố đầu sỏ bắt cóc chứ.”

Bắt cóc?

“Chuyện bắt cóc ở Nam Á là do Lục Thiên Tịch làm?” Đường Phong khá là kinh hãi, song lại không gì sánh được bằng sự phẫn nộ của cậu, Đường Phong luôn cho rằng việc đó là tình huống ngoài ý muốn, không nghĩ ra rằng Lục Thiên Tịch lại tầm tía thù ghét cậu từ lâu.

“Ông ta chỉ cần quảng cho lũ côn đồ kia một chút lợi ích, rồi đưa ra một chút manh mối, thì bọn khỉ kia sẽ vì tiền mà bán mạng đi bắt cóc trói các cậu lại.” Albert gián tiếp khẳng định lời Đường Phong nói.

Albert sau đó lại bồi thêm một câu: “Lục Thiên Thần chỉ biết mang rắc rối đến cho cậu, ngay từ đầu thì sự tồn tại của anh ta cũng là một loại nguy hiểm, còn may là anh ta biết tính toán, còn biết rút lui, thế nhưng tất cả việc này đều đã quá chậm.”

“Lục Thiên Tịch không ưa gì cậu, vô cùng thù ghét cậu, ông ta biết tôi đối với cậu có tình ý, liền cam tâm tình nguyện dâng cậu cho tôi, thật là một kẻ rất cơ hội.”

Nhưng đáng tiếc chính là Lục Thiên Tịch vẫn khinh thường Đường Phong, người đàn ông này nếu đã có thể quyến rũ được đứa con ưu tú của ông ta, đương nhiên cũng có thể quyến rũ những người khác, thậm chí ngay cả Albert lòng dạ nguy hiểm khó đoán mà con bị Đường Phong mê hoặc.

“Charles có thể dùng khả năng của anh ta bảo vệ cậu, nhưng bất luận ra sao thì số phận đâu ai biết trước được, chỉ cần một chút sơ sẩy, chỉ cần một chút không tỉnh táo, thì tử thần luôn luôn rình rập xung quanh.” Đối với Đường Phong, Albert cho rằng chẳng cần gì phải giấu diếm.

Nếu muốn nghe sự thật, thì giờ đây sự thật đã phơi bày ra trước mắt rồi.

Có nhiều phương pháp để trốn khiến cho Đường Phong hoàn toàn rời khỏi thế giới này, ví dụ như việc cắt đứt liên lạc, ví dụ như trong lúc chữa bệnh xảy ra sự cố, ví dụ như dùng sai thuốc nên phải kết thúc cuộc đời.

Mọi người đọc tin tức thì chỉ biết nói, ôi dào, đúng là một diễn viên đáng thương mà.

Sau đó sẽ xong xuôi thôi, bởi vì không ai biết chân tướng sự việc, càng không ai có thể đụng vào chân tướng kia.

Tất cả sẽ trở thành quá khứ, mọi người lại trở lại sinh hoạt như trước, mà người chết rồi thì cũng không bao giờ sống lại được.

Đường Phong đột nhiên nghĩ có chút lạnh cả người, một người muốn dùng thế lực thủ tiêu cậu thì thực sự cậu cũng chỉ là một con kiến bé tẹo teo, giẫm cho một phát, chết không toàn thây.

“Bọn họ chỉ là muốn bảo vệ tôi, Lục Thiên Thần không sai, Charles cũng không sai.” Không có bất kỳ người nào sai, Đường Phong nghĩ là rất bất đắc dĩ, số phận trước mắt thì đành chịu.

Đường Phong ngẩng đầu nhìn Albert: “Anh nói ba tháng trước đây anh đã biết thân phận của Lục Thiên Tịch, có phải trong khoảng thời gian đó anh và Lục Thiên Thần đã thương lượng với nhau hết rồi?”

“Đúng vậy.” Trả lời một cách ngắn gọn.

“Kết quả của việc thương lượng lại là như bây giờ sao?” Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy.” Câu trả lời vẫn là khẳng định như cũ.

Albert vừa cười vừa nói: “Còn nhớ rõ cậu đã hỏi tôi một vấn đề không?”

“Tôi đã hỏi anh rất nhiều chuyện.”

“Ví dụ như ‘Chuyện tôi biến thái như thế nào khi trên giường đó’ hay đại loại mấy chuyện như vậy đấy.” Albert chủ động tự hỏi rồi tự trả lời luôn.

Đường Phong gật đầu, trước mắt thì Albert đã giống một người bình thường.

Chờ một chút, cậu tính rút lại mấy lời vừa nói, nửa đêm mà như quỷ háo sắc xông vào thì làm gì giống người bình thường, nếu hôm đó không nhờ ánh đèn hắt vào rọi lên và nhận ra khuôn mặt Albert, thì chắc là cậu đã bị tên này hù chết mất rồi.

Đêm hôm đó thì đúng là chỉ dùng mấy từ “Người điên” và “Biến thái” mới có thể lột tả được hành vi điên loạn của Albert.

“Chán ghét một người, thì điều mong muốn nhất không phải là để cho hắn chết đi, mà chính là làm cho hắn phải dằn vặt, chịu đựng dày vò thống khổ”. Ngữ khí của Albert hiếm khi cảm thấy mùi vị chế giễu, “Ví dụ như việc đem cậu tặng cho một người mà trong mắt ông ta cho rằng người đó là một tên đàn ông điên loạn và biến thái, để tôi đoán xem, lúc tôi đối xử tốt với cậu, lúc tôi làm cho cậu cười, Lục Thiên Tịch khẳng định đang suy nghĩ, sau này cậu sẽ khóc cũng không xong, sẽ bị dày dọa tới tận cùng.”

Đường Phong rút cuộc cậu đã hiểu rồi, vì sao lại muốn đem cậu phó mặc cho Albert, bởi vì Lục Thiên Tịch tính xem, khi cậu ở cùng một chỗ với Albert thì mỗi ngày sẽ chịu không ít hành hạ, lại còn có thể tặng cho Albert một tên tình nhân, Lục Thiên Tịch đại gì mà không làm?

“Cho nên chúng tôi đều đã lừa ông ta.” Đường Phong bĩu môi, “Cà phê sao giờ còn chưa có nữa?”

Chương 36: Khởi quay và nguy trang

Bộ phim Thiên Tử chính thức khởi quay ngày đầu tiên.

Lúc Đường Phong làm việc cùng đội ngũ sản xuất, Albert cũng không đến, dựa theo tình tình cổ quái của người kia thì hiển nhiên là sẽ không đến quấy rối công việc của Đường Phong, đồng thời cũng sẽ không để Đường Phong can thiệp đến công việc của anh ta, điều này coi như là tôn trọng không gian riêng tư và công việc của mỗi người.

Cảnh quay hôm nay nằm một phần trong kịch bản, cũng không phải tình cờ, biên tập viên biết Đường Phong là nam chính trong phim, mà trong phim Thiên Tử thì nhân vật cũng họ Đường.

Vào thời Đường, họ Đường chính là đại diện cho thời kỳ huy hoàng hưng thịnh nhất trong nền văn hóa cổ đại Trung Hoa, theo như trong phim mà nói, điều đó cũng đại diện cho các nền văn hóa của các nước phương Đông khác.

Đường trong phim chính là một minh tinh điện ảnh nổi danh khắp chốn, ngay khi phim bắt đầu, Đường Phong đóng vai một diễn viên tuy luôn toát ra phẩm chất siêu sao nhưng lại không mất đi vẻ tao nhã và lịch sự của một đẳng nam nhân.

“Chuẩn bị thế nào rồi?” Người đại diện – Tiểu Vũ siêng năng hiếm khi vắng mặt, cô cũng hiếm khi can dự vào cuộc sống riêng tư của Đường Phong.

Tiểu Vũ thân thiết với Đường Phong nhất, đặc biệt là sau khi sự việc ở Nam Á, cô đối với Đường Phong đã không còn là quan hệ hợp tác bình thường như ban đầu nữa.

“Lời thoại đã thuộc nằm lòng rồi, tuyệt đối sẽ không xảy ra sự cố giữa chừng đâu.” Nở một nụ cười thật tươi, Đường Phong giơ kịch bản vẩy vẩy lên về phía Tiểu Vũ, sau khi hoá trang, so với những thiết bị hiện đại xung quanh thì Đường Phong cảm thấy mình hơi lạc lõng, trông cậu giống như người bước từ trong tranh ra, nhưng đáng tiếc hai bên nào là cà phê, bản thảo, rồi mấy vi tính, kèm theo những thứ máy móc linh tinh khác.

Tiểu Vũ nhìn Đường Phong, đột nhiên thoáng nở nụ cười, trong lòng dâng cảm giác rất khó tả.

“Này, cười gì vậy?”

“Không có gì, không có gì, đang nghĩ cậu bây giờ rõ ràng rất có khí khái, rất giống là một vị thần tiên, thật khó tưởng tượng cậu làm sao có thể dùng dáng vẻ tiên trần này mà hóa thân thành một minh tinh”. Tiểu Vũ đi đến, nâng cằm Đường Phong lên, nhìn chằm chằm một hồi rồi tấm tắc khen “Nếu mà trong thời cổ đại thì quả là hồng nhan họa thủy.”

Lấy kịch bản vỗ lên tay của Tiểu Vũ, Đường Phong làm bộ tức giận nói: “Cô mới chính là họa thủy, cả nhà cô đều là mầm mống tai họa.”

“Ái chà, Đường Phong cổ hủ nhà chúng ta cư nhiên lại biết xài tiếng lóng trên internet nữa chứ.” Tiểu Vũ cười ha ha đứng lên.

“Tôi cổ hủ? Cổ hủ chỗ nào chứ?” Vỗ nhẹ vai Tiểu Vũ, Đường Phong vừa cười vừa nói, “Không thêm cái nhau với cô nữa, cũng sắp tới giờ quay rồi đó.”

Cảnh quay hôm nay không nhiều, chủ yếu để cho Đường Phong xuất hiện trên TV, đạo diễn yêu cầu cậu thể hiện ra phong cách của một minh tinh nổi tiếng, nhưng cũng đừng quá bộc lộ chúng.

Siêu sao là bộ dáng gì chứ, có thể là điệu bộ huênh hoang khoác lác, cũng có thể là ánh hào quang tươi đẹp tỏa ra bốn phía, càng có thể là sự kín đáo khiêm nhường mà không mất đi khí chất sẵn có.

Thư ký trường quay giơ bảng lên “Tách” một tiếng, phim chính thức khởi quay.

Minh tinh nổi tiếng Đường từ phía Đông xa xôi đến nước Mỹ tìm kiếm cơ hội phát triển thêm sự nghiệp, lúc vừa xuống máy bay thì vô số ánh đèn flash từ máy chụp hình nhá lên, người này bề ngoài tuấn tú ôn nhu, trong hai năm gần đây sự nghiệp bỗng nhiên phát lên một cách nhanh chóng.

Đường, ngay cả tên cũng rất đơn giản, rất nhiều người không nghĩ tới sự xuất hiện của người này trong thế giới giải trí, bộ của phim có sự góp mặt của cậu ta khiến doanh thu cao ngất ngưỡng, lên đến năm trăm triệu, hiện tại chính là một biểu tượng số một của Châu Á.

Mặc kệ là minh tinh nổi tiếng ra sao trong Thiên Tử, Đường Phong vẫn phải đối diện với máy quay, khi kết thúc thì lại trở thành một người đàn ông bình thường, trước kia đạo diễn khá là bất an vì cậu là diễn viên mới sẽ không phát họa được tính cách nhân vật, nhưng bây giờ thì sự lo lắng ấy đã nhanh chóng tan theo mây khói.

“Thoạt nhìn vô cùng tự nhiên, không giống như là đang cố sức thể hiện, nhìn sơ thì cũng biết là có khí chất của minh tinh rồi.” Giám sát ngồi sau hậu cảnh, đạo diễn mỉm cười gật đầu, hết sức để ý đến đôi mắt Đường Phong, “Không biết vì sao, tôi thấy cậu ta rất giống một người, mọi người có cảm giác vậy không?”

Đạo diễn nhìn nhân viên công tác xung quanh, rồi trợ lý của ông nói “Tôi biết, phong thái cậu ta, tạo ra cảm giác rất giống với Fiennes, nhưng Fiennes là diễn viên gạo cội rồi, Đường Phong vẫn còn rất trẻ, tuy vậy xem ra có rất nhiều diễn viên trẻ tuổi nhưng lại không tạo ra cảm giác này.”

“Biết trong phim thân phận của Đường là gì không?” Nhân viên công tác vừa cười vừa nói, “Là một vị thần cổ đại Trung Hoa chuyển thế, nói không chừng Đường Phong cũng chính là Fiennes chuyển kiếp!”

“Này, không nên nói lung tung.” Đạo diễn lập tức nhắc nhở nhân viên công tác, chuyện không có căn cứ thì không nên nói bừa bãi.

Mọi người chuyển tầm nhìn một lần nữa trở lại màn hình, phải thừa nhận, diễn xuất trong phim của Đường Phong chỉ có thể dùng bốn chữ đến hình dung —— thật quá điêu luyện.

Ngày quay đầu tiên coi như vô cùng thuận lợi, khởi đầu hết sức suôn sẻ.

Kết thúc cảnh quay, Đường Phong đến phòng hoá trang tháo bớt trang sức ra, nữ nhân viên hoá trang cẩn thận giúp Đường Phong tẩy trang, sau khi hoàn tất, đột nhiên có người ra một lúc, lập tức nở nụ cười.

“Có gì vui mà cười vậy, nói tôi nghe với nào?” Đường Phong hiếu kỳ hỏi.

“Cậu bây giờ đang đóng phim, nhưng mà nhìn ở đây này, á chà chà, thiệt tình nha, bạn gái cậu chắc là nhiệt tình quá mà, tuy rằng đã bị che bớt, nhưng nhìn kỹ trên cổ cậu thì biết đó dấu răng rồi còn gì”. Nữ nhân viên hoá trang nhẹ nhàng kéo cổ áo Đường Phong ra, cười tà quái, “Chỗ bị cắn có vết máu rồi nè.”

Đường Phong cười cười, rồi kéo cổ áo lên cao.

Nữ nhân viên hoá trang cũng không hỏi nhiều, dù sao đây cũng chỉ là tỏ thái độ quan tâm đến Đường Phong, may là trong phim, Đường Phong đóng vai như một vị anh hùng có khí chất, cơ thể mặc các trang phục kín đáo, cũng không có bất kỳ cảnh phô bày da thịt nào.

“Đường Phong, gần đây không có chuyện gì đó chứ?” Tiểu Vũ đương nhiên ở bên cạnh cũng nghe được mấy lời vừa rồi, cô ấy có chút lo lắng, trước đây cho tới bây giờ Đường Phong chưa bao giờ bị thương chỗ nào.

“Không có gì, chỉ là việc ngoài ý muốn mà thôi, bị một đứa trẻ bú đờm cắn cho một cái ấy mà.” Đường Phong cười, tùy tiện nói vài câu rồi bỏ qua chuyện cỏn con này.

Tiểu Vũ nghe xong thì cũng không hỏi thêm, kết thúc công việc thì một vài người kéo nhau đi uống rượu, đa số đều là đàn ông độc thân, còn những người có vợ cơ bản là đều về nhà.

Đường Phong mượn cơ hội hôm nay hơi mệt nên không đi chung, một mình quay về khách sạn.

...

...

“Công việc thế nào rồi?” Đường Phong vừa vào cửa thì nghe được giọng Albert.

“Coi như thuận lợi.” Thay một đôi dép đi trong nhà, cậu đưa tay sờ sờ sau gáy, “Đêm qua anh có cần cần mạnh vậy không, đến bây giờ còn đau đây này.”

“Diễn trò thì phải diễn cho trót chứ, cậu dạy tôi như vậy mà.” Albert nhẹ nhàng cười.

“Cái này không phải diễn trò, anh chính là biến giả thành thật.” Nhẹ nhàng sờ nơi có dấu răng, Đường Phong nghĩ thầm, may mà chỉ là cắn một lần là đủ rồi, lỡ như còn muốn diễn tiếp, chẳng lẽ cậu thực sự để Albert ngược đãi sao?

Albert đã giải thích rõ ràng chân tướng sự việc, cũng hiểu rõ vì sao Charles không dám gọi điện thoại cho cậu, Charles vốn dĩ là tự cao tự đại, kết quả sau khi phát hiện bản thân mình không thể tiếp tục bảo vệ được người mình yêu, mới lực bất tòng tâm giao phó cho người khác.

Không chừng Charles cũng đã đau lòng không ít.

Những rắc rối này có thể khi gặp mặt nhau rồi giải quyết, mà hiện tại, Đường Phong cũng không thể quay về chất vấn Lục Thiên Thần hay Charles, cũng không phải ngồi đây than thân trách phận tại sao những thứ rắc rối phiền não này cứ liên tiếp đổ lên đầu cậu.

Việc quan trọng hiện giờ chính là dừng để sơ sẩy mà phá hủy kế hoạch của Albert và bọn họ, đã lỡ vuốt râu hùm rồi thì phải liều đến cùng, nếu Lục Thiên Tịch muốn thấy cậu bị Albert ngược đãi và hành hạ, thì cậu cứ theo ý nguyện của Lục Thiên Tịch, thỏa mãn trí tưởng tượng của ông ta.

Đêm qua cậu và Albert thương lượng rồi, Đường Phong sẽ làm như bị Albert tra tấn, trên người sẽ lưu lại những dấu vết hành hạ này, kết quả là trên cổ cậu đã có dấu răng bị Albert cắn.

Tối hôm qua nơi bị cắn bị chảy máu, Đường Phong nghĩ không biết Albert có lợi dụng thời cơ trả thù hay không, lần trước cậu đã cố tình cào loạn bát nháo trên lưng Albert.

“Anh làm thế nào xác định nhất định Lục Thiên Tịch sẽ biết?” Đường Phong đi qua ngồi bên cạnh, chỉ chỉ cổ mình, “Giúp tôi thoa chút thuốc đi.”

“Bên cạnh cậu đâu chỉ là có một người đại diện, còn có một tiểu trợ lý, bọn họ giống như là mini cameras vậy, lúc nào cũng thu lại nhất cử nhất động của cậu, có bất kỳ biến động nào, bọn họ cũng sẽ báo cáo cho Lục Thiên Tịch biết.” Albert cầm tuýp thuốc mỡ sang, vừa giúp Đường Phong thoa thoa, vừa nói.

“Ví dụ việc cậu bị tôi cắn bị thương.” Đường Phong hiếu kỳ hỏi, “Bị cắn thì có gì đặc biệt đâu?”

Cậu đã từng nghĩ sẽ có một loại thương tích đặc biệt gì đó, ví dụ như vết trói này nọ chẳng hạn, nhưng Albert hiển nhiên lại là muốn cậu bị thương.

“Chỉ là mới bắt đầu mà thôi.” Nhẹ nhàng nhỏ giọng bên tai Đường Phong, Albert rất nhanh giúp cậu thoa xong thuốc.

“Nghe ra... Có chút đáng sợ”.

249. Chương 249 - Không Dễ Vậ Đâu

Thường thì trong phim một khi đã có nhân vật chính diện thì hiển nhiên cũng sẽ có nhân vật phản diện, phim Thiên Tử cũng vậy, nội dung chủ yếu xoay quanh một minh tinh nổi tiếng tìm kiếm sự phát triển ở Mỹ, đương nhiên sẽ xuất hiện một siêu sao khác cạnh tranh khốc liệt, đây chính là đối thủ của anh ta.

Không chỉ đơn thuần là một bộ phim kể về một anh hùng đương đầu với kẻ xấu, trong phim còn có một số yếu tố giải trí, đặc biệt là trang phục hiện đại của Đường Phong cũng khá nhiều, toàn bộ đều được tài trợ, những nhãn hiệu thời trang nổi tiếng cũng đều miễn phí, trong số những trang phục này thì Đường Phong có thể lấy để làm kỷ niệm.

Bây giờ có rất nhiều diễn viên mới xuất hiện, vóc dáng người nào cũng hết sức khôi ngô, tuấn tú, yêu cầu tối thiểu hiện nay chính là thể hình phải cân đối, ưng mắt người xem.

Cũng giống như Đường Phong, có đóng phim thì sẽ có lúc khoe cơ thể, không phô bày ra thì thật là quá tiếc rồi, cho nên mỗi ngày tại trường quay hầu như đều có thể thấy Đường Phong mặc âu phục ôm lấy vóc người quyến rũ đi tới đi lui, một thợ may lành nghề chính là tạo ra những bộ quần áo vừa vặn để giúp cho một diễn viên có thể tôn lên những đường cong chết người đồng thời cạnh tranh body với những diễn viên khác.

Theo tiến độ quay đều đều, bốn phía cũng bắt đầu xuất hiện những trang thiết bị của các ký giả.

...

...

Đóng phim thì cũng giống như đi làm vậy, mỗi ngày đúng giờ khởi quay, mỗi ngày đúng giờ tan tầm về nhà.

Trong phim thì đóng vai anh hùng, còn ngoài đời thì giả bộ bị Albert ngược đãi, ây da, cuộc đời cậu thiệt là trở trêu bận bịu điên người mà.

Albert nói với cậu, chỉ cần chiều nào cũng đúng giờ quay về là được, nụ cười phải luôn túc trực trên môi.

Điều này đối với Đường cũng khá dễ, cậu tuyệt đối có thể cười sáng lạn tại trường quay, xoay người chớp mắt thì lại giống như bộ dạng ủ rũ chán chường.

Dù sao đi nữa thì đám trợ lý bên cạnh cậu khẳng định là có tay chân của Lục Thiên Tịch, tùy tiện diễn trò là được, phỏng chừng Lục Thiên Tịch cũng sẽ không đối với tiểu minh tinh như cậu quan tâm lắm, chỉ cần đám tay chân liên tục báo cáo Đường Phong gần đây tinh thần vẫn không tốt, Lục Thiên Tịch từ từ cũng sẽ không để ý tới cậu nữa.

“Tôi đi uống chút cà phê rồi quay lại”. Đường Phong và Tiểu Vũ vẫy tay tạm biệt, một mình cậu tản bộ xung quanh, dự định dạo hai vòng rồi mới quay về.

Albert thật tế nhị, vô vị đến mức Đường Phong quay về rồi mà cũng không có gì làm.

Albert thích lặng lẽ đọc sách một mình, có thể trò chuyện thì cũng có bấy nhiêu đó mà nói thôi, thân thiết thì cũng có một chút, Đường Phong lại không muốn quá mức thân cận và tiếp xúc nhiều với anh ta.

Trên phố tìm được một quán khá được, gọi một miếng bánh táo và một cốc cà phê, Đường Phong chọn một vị trí khuất người ngồi xuống, do mái tóc khá dài, nên cậu phải quấn toàn bộ tóc vào trong nón, nếu không thì chắc nóng chết mất.

Vành nón khá thấp nên hầu như nhìn không rõ lắm dáng vẻ của cậu, mặc dù trước kia cậu đã có một chút danh tiếng, nhưng hiện tại người có thể nhận ra Đường Phong cũng không nhiều, nếu có nhận ra thì đa số chỉ là tròn mắt mà nhìn.

Ăn hai miếng bánh táo rồi uống ngụm cà phê, Đường Phong tựa vào ghế xem tin tức, tin tức giải trí khá ít, tùy ý chọn đại một tin mà xem.

Phim của Kino đóng lập tức hiện lên, lịch chiếu phim vào mùa hè, đây chính là một chuyện tốt.

Công ty tràn ngập lòng tin đối với bộ phim Kino thủ vai, tuy rằng chiến lược khá ổn, song phải cạnh tranh không ít với những bộ phim khác, phỏng chừng Kino cũng có chút áp lực.

Gần đây cậu và Kino rất ít gọi điện thoại cho nhau, đa số là liên lạc qua email, dù sao gọi điện thoại có thể sẽ quấy rối công việc của người kia, mà sau khi công việc kết thúc thì chỉ còn lại chút thời gian cón con để nghỉ ngơi.

Mặc kệ trước đây hay là bây giờ, Đường Phong không thích đi quấy rầy cuộc sống người khác, đồng thời cũng không muốn cuộc sống mình bị người khác can thiệp vào.

Lúc Đường Phong đang mở email của Kino, thì một thân hình đàn ông cao to bước đến ngồi đối diện Đường Phong.

Đường Phong nhìn xung quanh, chỗ trống còn rất nhiều, có sao cái người này lại cứ chọn ngay chỗ của cậu chứ.

“Tiên sinh, ngài có chuyện gì sao?” Đường Phong nhìn vào mắt của người đàn ông đối diện, đầu đội mũ lưỡi trai, trên mặt và cằm trên đều râu quai nón xồm xoàm, liếc mắt nhìn qua căn bản là không biết là để râu dài theo kiểu nào nữa.

Nhìn kỹ một chút, Đường Phong nghĩ ánh mắt này trông quen quen thế nào ấy.

“Các lần gặp nhau trước đây tôi chưa từng nghĩ tới, khi chạm mặt đáng nhẽ hai ta phải có không khí thơ mộng trữ tình gì đó, nhưng....lần này đúng là chẳng có chút lãng mạn nào hết.” Người đàn ông ngồi đối diện chán chường nói, từ từ kéo bộ râu trên mặt “Bảo bối, cậu cư nhiên lại không nhận ra tôi, tôi đau lòng muốn chết đây này.”

“Anh là ai, tôi không quen biết anh.” Liếc liếc mắt nhìn người kia, Đường Phong tiếp tục cúi đầu vào điện thoại mình.

Thái độ lạnh lùng thờ ơ này khiến người kia dường như bị tổn thương, hai mắt tràn đầy vẻ tủi thân, anh ta nhào người nằm sấp trên mặt bàn không thém nói chuyện, giống như một con chó to xác đáng thương bị chủ nhân ruồng bỏ, hai mắt cứ nhìn về phía Đường Phong.

Đường Phong một câu cũng không nói, chỉ chú tâm làm việc của mình, một lúc sau thì người kia dường như chịu không nổi, bắt đầu ngo ngoạy, trong mắt tràn ngập thấp thỏm chờ mong, nhưng Đường Phong lại lấy tai nghe đeo lên, tự thưởng cho một vài bản nhạc.

“Đúng là ngó lơ tôi luôn rồi mà? Thật là rõ ràng không cần tôi nữa sao?” Người đàn ông đầy rìa mép kia đau lòng kéo kéo bộ râu mình, mỗi lần kéo thì một phần râu lại rớt ra, nhìn kỹ thì quả đúng là râu giả.

Đường Phong cúi đầu cũng chẳng có phản ứng gì, thoạt nhìn như không nghe đối phương đang nói gì.

“Tôi biết cậu hiện tại nhất định rất hận tôi, không muốn tha thứ cho tôi, bởi vì vốn dĩ làm người yêu của cậu mà không thém nói với cậu một câu, vô cớ phò mặc cậu cho người khác, thôi được rồi.” Charles đập đầu than thở, “Tôi không có gì để giải thích hết, thế nhưng trời ơi, lúc cậu lên máy bay thì tôi mới biết được kế hoạch chết tiệt kia.”

“Nghe xong thì tôi thật tình là muốn nã cho Lục Thiên Thần vài phát, bắn cho hắn thành cái tổ ong luôn, nhưng tôi cũng thật căm ghét bản thân mình, tại sao lại phải sống lý trí như vậy, tôi biết bản thân tôi không có cách nào bảo vệ được cậu. Ngay từ đầu thì chúng tôi chỉ mang đến phiền phức cho cậu, ngay cả bản thân chúng tôi cũng làm cậu phiền lòng, vì thế mà tôi mới bắt đầu dĩ mới làm vậy.”

Ngẩng đầu lên, Charles tiếp tục nhìn Đường Phong thờ ơ với mình, rồi nói “Tôi rất nhớ cậu bảo bối à, tôi đã lớn như vậy, được rồi, thật ra so với những đứa trẻ khác thì tôi hạnh phúc hơn, cuộc sống đầy đủ hơn, nhưng những ngày ở cùng với cậu thì tôi mới biết cái gì là hạnh phúc thật sự.”

Không phải tiền tài mà mua được, cũng không phải dùng quyền lực để đùa bỡn rồi chiếm đoạt lấy.

“Tôi rất xin lỗi, thành thật xin lỗi bản thân mình đã từng gây cho cậu quá nhiều thương tổn, cũng như bây giờ khi không có sự đồng ý của cậu mà tự ý quyết định. Tôi biết cậu là một người vô cùng thông minh lại độc lập, còn chín chắn hơn cả tôi, cho nên cậu nhất định rất tức giận vì sao tôi không bàn bạc với cậu trước mà đã giao cậu cho Albert.” Trên mặt toát ra vẻ thống khổ, Charles hai tay bưng kín mặt mình.

“Tôi rất đau khổ, mỗi một ngày đều rất đau khổ.” Giọng nói nghẹn ngào như là một loài động vật đang bị trọng thương.

Không, phải là một loài động vật lớn lớn lớn xác.

“Nói không sai, anh và Lục Thiên Thần, còn có Albert đều là một đám gốc chết tiệt, chỉ nghĩ đến biện pháp giải quyết triệt để, mà quên mất cảm nhận của tôi.” Tháo tai nghe ra, Đường Phong kỳ thực chỉ là đeo tai nghe chứ không có mở nhạc.

Mấy lời Charles vừa nói, cậu đều nghe được toàn bộ.

“Bảo bối, cậu nghe hết rồi sao?” Charles cẩn thận hỏi, so với cái thân hình cao to của Charles lúc này thì vẻ mặt anh ta có chút ngốc nghếch và đáng yêu.

“Râu mép của anh rút xuống hết rồi kìa.” Đường Phong chỉ chỉ bộ râu giả của Charles dường như đang muốn rơi ra.

Chuyện đã đến mức này rồi, cũng không thể ẩn phím lui, cũng không thể bắt đầu lại một lần nữa, trách cứ cũng không có ý nghĩa gì, nhưng cậu vẫn còn tức giận.

“Tôi thật không biết anh là một người nhát gan đó, Charles.” Đường Phong để điện thoại sang một bên, “Không dám liên lạc với tôi, không dám gọi điện thoại cho tôi, để tôi đơn độc ở cùng với Albert.”

Charles không nói gì, nhưng vẻ mặt và vùng xung quanh lông mày hơi nhăn lại, sắc mặt hơi nhợt nhạt, có thể thấy được tâm tình của người đàn ông này gần đây chắc là không tốt lắm.

“Anh cao ngạo, cuồng vọng, có lúc rất đáng ghét, phiền phức, có lúc lại giống như một đứa con nít tùy hứng, có lúc lại chẳng biết thông cảm cho người khác.”

Ưu điểm của Charles từ lúc trưởng thành cho đến giờ hầu như là đã biến thành khuyết điểm, là con một, nên quá tự cao, quá tự phụ, không biết lượng thứ cho kẻ khác.

Bởi vì từ nhỏ đến lớn cũng chỉ có người khác chiều theo ý Charles, chứ chưa bao giờ Charles phải cả nể ai.

Và khi ở cùng Đường Phong thì Charles đã tốt hơn nhiều, nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, muốn Charles thay đổi hoàn toàn thì đúng là chuyện lạ có thật.

“Nhưng tôi phát hiện ra, không có anh bên cạnh, tôi cũng nhớ anh đôi chút.” Đường Phong đưa tay qua, nhẹ nhàng xoa gương mặt Charles, con gấu to xác giống như từ cõi chết trở về, tinh thần lập tức hăng hái lên, hai mắt long lanh lấp lánh nhìn Đường Phong

“Cậu tha thứ cho tôi rồi sao?” Charles không thể chờ mà hỏi ngay lập tức.

“Điều này và tha thứ không có chút quan hệ nào.” Ngón tay miết miết từ trán Charles rồi xuống phía dưới, “Muốn tôi tha thứ cho anh, không có dễ vậy đâu!”

250. Chương 250 - Dừng Sức Đi Mà

Cuộc sống hiện tại của Đường Phong gặp phải nhiều gút mắc trong tình cảm, song Đường trong phim Thiên Tử cũng chẳng khá gì hơn, vào cái thời kỳ xã hội mục nát này, thân hình yêu kiều nóng bỏng của mấy người đẹp rất cuộc chỉ có thể đi làm vệ sĩ cho người khác, mà Đường trong phim thì lại có những phiền hà liên quan đến chính người đại diện của mình – một người bạn thân từ thuở thơ ấu.

Từng chi tiết nhỏ nhặt trong phim thật khéo sao rất giống Đường Phong ngoài đời, hai năm trước cũng là chưa nổi tiếng, chuyện tình cảm không được như ý muốn, sự nghiệp thì lênh đênh như thuyền trôi sông, trong một lần leo lên núi giải sầu thì bất cẩn bị trượt chân xuống vách núi.

Kiếp trước, rồi kiếp này, một mình Đường nằm trong phòng bệnh, từng dòng ký ức ứa về như những thước phim, dâng trào một cách mãnh liệt.

Quyền lực bị tước đi, kỷ niệm bị chôn vùi, khi anh ta tỉnh dậy thì trở lại làm một diễn viên hạng xoàng không chút tiếng tăm.

Đường Phong không có thế lực, cũng không có những ký ức bị vùi lấp, thế nhưng tình tiết trong phim sao mà giống cậu thế, đôi khi Đường Phong hoài nghi vì sao trên thế giới này lại có sự trùng hợp kỳ lạ đến như vậy.

Mặc kệ thế nào đi chẳng nữa, Đường trong phim và Đường Phong ngoài đời, cuộc sống của cả hai đều đã có những thay đổi to lớn.

“Bảo bối, sao tôi thấy bộ phim này làm ra cứ như là đo ni đóng giày cho cậu vậy đấy”. Charles vừa mới tắm rửa xong, cả người khoan khoái nhẹ nhàng, đứng trước mặt Đường Phong khoe cơ thể mát mẻ của mình.

Thì đúng là mát mẻ thật, trên người ngoài chiếc quần lót con con màu đen ra thì con gấu này chẳng bận gì khác.

Hai tay chống nạnh đứng trước mặt cậu, giống như là cố ý phô ra thân hình mê người kia, Charles tiếp tục nói “Có lẽ cậu cũng chính là thần tiên chuyển kiếp đó nha, ái chà, trời đất, tôi không nên có suy nghĩ như vậy, càng nghĩ chỉ làm tôi càng hưng phấn thêm thôi”.

“Hưng phấn là vì anh khinh thường thần linh sao?” Liếc mắt nhìn Charles, Đường Phong chỉ chỉ tủ quần áo, “Tự tìm quần áo mà mặc đi.” Sau đó liền đứng dậy bước vào phòng tắm.

Sau khi rời khỏi quán cà phê thì Charles cứ lèm bèm đeo riết lấy cậu không buông, Đường Phong cũng mặc kệ, nếu Charles và Albert đã sớm thỏa thuận với nhau, không chừng lúc trở về sẽ có thể gặp Albert, rồi không biết sẽ phát sinh thêm chuyện gì nữa, cũng không muốn phải lo lắng thêm.

Rốt cuộc Đường Phong cùng Charles lái xe về khách sạn, thường ngày đều có thể thấy Albert trong đấy, nhưng hôm nay chẳng hiểu vì sao mà hôm nay không thấy bóng dáng anh ta đâu, Đường Phong lúc đầu còn hơi khó hiểu, nhưng sau đó nghĩ có khi nào Albert cũng đã gặp qua Charles rồi hay không.

Ngâm mình trong phòng tắm suốt một giờ, Đường Phong mới chậm rãi mặc quần áo ngủ vào.

Cậu bây giờ cũng không quan tâm việc phải bận áo ngủ cả đêm, tuy rằng ngủ khỏa thân thì lúc nào cũng thoải mái hơn nhiều, cũng tốt hơn việc buổi sáng phát hiện mình trần truồng cọ cọ vào người Albert, chuyện đó thật là đáng xấu hổ với cậu.

Lau khô tóc, Đường Phong cầm một miếng pizza, từ phòng dưới đi lên phòng trên, kỳ quái chính là không biết Charles đã biến đi đâu mất tiêu.

Chẳng lẽ bỏ đi rồi sao?

So với tính cách của Charles thì không thể nào, trừ phi anh ta muốn cắt đứt quan hệ, đoạn tình đoạn nghĩa với cậu thì mới biến mất như vậy.

Một tay cầm pizza, một tay cầm ly nước trái cây, Đường Phong nhẹ nhàng dùng chân đẩy cửa phòng ngủ, hình ảnh trước mắt khiến cậu chút nữa làm rớt cái ly xuống đất.

“Anh đang làm cái quái gì vậy?” Đường phong đứng ngăn ra đó, há miệng tròn mắt nhìn Charles

Charles chết tiệt ngang nhiên bò lên giường mình, còn nằm ườn trên đó, còn nữa, lại trần như nhộng, không đúng, không phải trần như nhộng, mà “tiểu Charles” ngoe nguẩy kia đang được buộc bằng một cái nơ hình con bướm màu hồng phấn, thoát nhìn thật sự làKhông thể diễn tả bằng lời!

Nằm giang tay giang chân, cứ như là đang chờ được ban cái chết, con gấu to xác đồng dục nói: “Bảo bối, để bù đắp cho những sai lầm tôi đã gây ra, đến đây đi, tôi tình nguyện hiến dâng lần đầu tiên của tôi cho cậu.”

“Anh dám khẳng định là lần đầu tiên sao.” Đường phong liếc mắt nhìn cái nơ hình con bướm đang được dính trên “tiểu Charles” kia, nhìn thế nào cũng thật là khó coi, cậu liền để ly lên bàn, thiệt là mất hết tâm tình để ăn uống mà, rồi xoay người lấy khăn lau lau tay.

“Tiểu hoa cúc đáng yêu tươi mơn mớn này tuyệt đối chưa từng bị ai khai phá đó nha.” Charles xoay người một cái liền vênh cái mông lên, còn không quên quay đầu lại nói với Đường Phong đang ngẩn tò te ở đó “Đến đây nào, bảo bối, tôi đã sẵn sàng hiến thân cho cậu!”

“Vậy anh nằm sắp xuống là được rồi.” Sợ hãi cũng dư thừa, khéo miệng Đường Phong nhếch nhếch mang ý cười.

“Đến đây nào!” Tinh thần Charles hăng hái hẳn lên.

“Anh đã nhiệt tình như vậy, tôi không động lòng thì có lỗi với anh quá”. Đường Phong xoa xoa cổ tay, bước qua vồ nhẹ lên cái mông vênh vênh kia của Charles “Độ co dãn không tệ chút nào nha.”

“Tắm thân ngọc ngà này chỉ để cho mình cậu hưởng thụ mà thôi.” Charles đưa ánh mắt mê người lại nhìn về phía Đường Phong.

Khéo mắt giật giật, Đường Phong kéo chăn trùm qua đầu Charles, trong chăn truyền đến giọng Charles: “Ái chà, bảo bối à, thì ra cậu thích làm tư thế này sao, thật là biết hưởng thụ à nha”.

“Hưởng thụ thì phải hưởng từ phía sau chứ.”

Ví dụ như, vậy nè.

Giơ tay lên, Đường Phong dùng hết sức tét vào mông Charles, một giọng hét lập tức vang lên trong phòng ngủ.

“Ai da, thật là kích thích mà!” Con gấu to xác hét lớn một tiếng, còn cố ý lắc lắc mông.

Đường Phong tức ghen điên cuồng tét thêm vài cái vào mông Charles, nhìn thấy cái mông con gấu kia bị đánh cho đỏ lên, Đường Phong mới chậm rãi dừng tay, kéo chăn trùm qua cái mông đỏ ửng kia của Charles.

“Bảo bối, không tiếp tục nữa sao?” Con gấu to xác đang chịu đựng đau nhức trong chăn nhoi đầu lên, thế nhưng không nhìn thấy được Đường Phong, liền đưa tay lên xoa xoa mông mình.

“Nằm sắp xuống không được nhúc nhích.” Đường Phong dùng ngữ khí ra lệnh.

“Bảo bối, cậu nhiệt tình thật đó, tôi rất là thích, tôi chờ cậu mà.” Lại chui đầu vào chăn, nhưng tay vẫn cứ khua tới khua lui.

Đường Phong ra tay không nhẹ, Charles cho dù là mình đồng da sắt thì chắc là cũng bị tấn cho sưng hết mông, cái tên chết tiệt này còn nói mình nhiệt tình niềm nở gì nữa chứ.

Cười khổ sở lắc lắc đầu, Đường Phong đi qua bên cạnh tìm tuýp thuốc mỡ trong ngăn tủ, rồi ngồi xuống giường, xốc chăn lên, nhìn cái người mông đỏ như khi ở bên trong.

Vẫn là phải thoa thuốc, nếu không thì chắc phải sưng vù lên mất.

Tháo nắp tuýp thuốc mỡ, Đường Phong quyết một miếng thuốc ở đầu ngón tay rồi nhẹ nhàng thoa lên mông Charles, người kia hơi run lên, chắc là cảm giác mát lạnh gây kích thích không ít.

“Đau không?” Đường phong cười cười hỏi.

“Không đau, cậu đánh nữa đi, thật thoải mái.” Giọng Charles như nước nỉ trong chăn, nói the thé: “Bảo bối cậu thật là biết quan tâm người khác, còn biết thoa thuốc cho tôi, bất quá sau này tôi sẽ giúp cậu thoa lại, miễn là. Ai da!”

Đường Phong đánh nhẹ lên mông Charles thêm cái nữa “Đau không?”

“Không. Không đau! Ha ha ha!”

Có gì vui mà cười miễn cưỡng vậy chứ. Đường Phong giúp Charles thoa xong thuốc, rồi đưa tay chụp lấy con bướm màu hồng kia quăng sang một bên “Anh mặc quần áo cho chàng hoàng vào, tôi không có hứng thú với mấy tên to con thô kệch đâu.”

“Bảo bối.” Con gấu to xác chui từ trong chăn ra, ánh mắt đáng thương mang theo vẻ tủi thân nhìn Đường Phong.

Suy nghĩ một chút, lúc trước lần đầu tiên gặp mặt Charles, con gấu kia luôn luôn cái bộ dạng kiêu ngạo thích sờ mó người khác, bây giờ lại phô ra cái điệu bộ tội nghiệp này, Đường Phong đưa tay xoa xoa đầu Charles, khiến mái tóc Charles như bị biến thành tổ chim, lộn xộn hết chỗ nói.

“Tôi biết anh muốn tôi tha thứ cho anh, được rồi, ngồi dậy đi, anh mà còn nằm sấp như vậy thêm lần nữa thì tôi sẽ quăng anh ra bên ngoài đó”.

.

.

Mười phút sau, cái mông đã hết đau, Charles liền mặc quần áo ngủ vào rồi trên giường

.

“Bảo bối, cậu đánh thật có sức đấy nha” Charles liếc mắt giương khóe miệng hàm chứa ý cười, lấy cái vẻ mặt đầy chế nhạo nhìn người đàn ông Châu Âu đang đứng ở kia “Tên biến thái kia, có phải người dạy hư Đường bảo bối nhà tôi phải không?”

Không biết Albert khi nào thì trở về, chỉ là mỉm cười uống cà phê, không thèm để ý đến câu hỏi của Charles.

“Hai người từ từ mà nói chuyện.” Chỉ nói một câu, Albert đứng lên rời khỏi.

Không hỏi Đường Phong vừa cùng Charles làm gì, cũng không hỏi Charles tới làm chi, cũng không quan tâm sau khi anh ta đi rồi thì sẽ phát sinh thêm chuyện gì nữa.

Chả biết tại sao mà lại hành động như vậy, thật đúng là phù hợp với tính cách đặc biệt của Albert.

“Anh tới đây làm gì, chỉ đơn giản là muốn tôi tha thứ cho anh thôi hả?”. Đường Phong hoài nghi hỏi, “Tôi không nghĩ vậy, tốt nhất là anh nên nói thật với tôi ngay từ đầu đi”.

Charles vuốt vuốt bàn tay, lần đầu tiên mới thấy Đường Phong càng ngày càng đáng yêu a, lại dễ chịu nữa, yêu chết đi, còn thêm phong độ nữa.

“Cái tên chết tiệt kia không thể nào cứ ở bên cạnh cậu mãi, rốt cuộc thì hắn cũng bị đá đít thôi”. Charles chỉ chỉ Albert vừa mới rời khỏi.

“Chuyện của Lục Thiên Tịch đã giải quyết xong rồi sao?” Đường Phong hỏi.

“Không nhanh như vậy đâu, nhưng Lục Thiên Tịch bây giờ bị con trai lão đoạt mất quyền lực, hai cha con nhà ấy cứ đầu cho vui vào, sẽ không quan tâm đến những con người nhỏ bé như chúng ta đâu.” Charles giải thích, “Đóng kịch phải đóng cho trót chứ, qua hai ngày nữa thì sẽ có một buổi party, Albert chắc là sẽ đi tìm niềm vui mới mà thôi, trước đây hắn ta chính là hạng người như vậy”

“Hạng người là như vậy?”

“Cùng chiều một người tới thời điểm nào đó, rồi đột nhiên không thích nữa, thế là hắn bỏ xó, vứt bỏ người ta như vứt rác.”

“Cho nên tôi chính là cái loại rác rưởi kia.” Đường Phong đã hiểu được.

251. Chương 251 - Kế Hoạch Tiệc Tùng

Trong bất kỳ cái xã hội giàu có nổi tiếng và thượng lưu như thế nào đi nữa, thì hiển nhiên không thể thiếu các hình thức xã giao thông thường.

Ở đây có đủ các thành phần, nào là người tìm kiếm cơ hội đầu tư, chủ yếu để kiếm tiền, nào là người muốn mở rộng các mối quan hệ hợp tác làm ăn, cũng có khi là người tìm đến đây chỉ để tìm một đối tượng tâm sự qua đêm, đại loại là như thế.

Chỉ cần có người muốn mở tiệc, vậy thì sẽ chẳng thiếu lý do để người ta xếp hàng tham gia.

Bữa tiệc mà thường thấy nhất chính là tiệc sinh nhật, mà sinh nhật thì mỗi năm chỉ có một lần, cho nên thời gian còn lại hầu như người nào cũng rảnh rỗi ra lý lo để tổ chức này nọ, thậm chí ngay cả có người còn làm sinh nhật cho mấy con chó trong nhà.

Nói tóm lại, những buổi tiệc nhằm chán lộn xộn này Đường Phong đều đã tham dự qua, ban đầu đơn giản chỉ là tham gia để mở rộng quan hệ xã giao, sau đó cậu nổi tiếng rồi thì cũng bắt đầu lười đến những kiểu tiệc tùng như vậy.

Hôm nay Đường Phong không có lịch quay, chỉ là quay phối hợp một vài phân đoạn nhỏ, xong việc thì nhận được lời mời của nhà sản xuất, đến tham dự một buổi tiệc, cụ thể là tiệc gì thì cậu cũng không biết, chắc là sinh nhật của quản lý Phương, ngoài sinh nhật ra thì còn có khác đâu chứ.

Mục đích của buổi tiệc không quan trọng, quan trọng chính là muốn mở tiệc là liền mở tiệc.

Đường Phong còn nhớ rõ mấy ngày hôm trước nói chuyện với Charles, bữa tiệc hôm nay hiển nhiên cậu và Albert sẽ đi chung với nhau, nhưng giữa đường thì Albert đã sớm dựa theo kế hoạch mà đi tìm niềm vui mới, rồi người yêu cũ đáng thương của Albert sẽ ngồi trong xó mà nốc rượu một mình, hậm hực không vui, thỏa mãn trí tưởng tượng ngu ngốc đầy biến thái kia của Lục Thiên Tịch.

Phỏng chừng Lục Thiên Tịch còn có thể đắc ý rồi vênh vang nói với Lục Thiên Thần: Nhìn đi, thấy chưa, cái thằng đàn ông mà mày yêu đấy.

Thật là đáng thương mà, ham muốn danh vọng, ảo tưởng bản thân, kết quả là bị người ta đá đít, hiện tại thì chả ra cái thể thống gì.

“Vậy thái độ của Lục Thiên Thần ra sao?” Ngồi trên xe đi dự tiệc, Đường Phong hiếu kỳ hỏi Charles đang ngồi bên cạnh cậu.

“Ai mà biết a, được rồi bảo bối, đừng lo lắng cho cái tên chết tiệt kia nữa, lòng dạ cậu ta còn khó đoán hơn lão già kia nữa.” Charles cau mày suy nghĩ một chút, “Để xem, đây có được coi là hậu sinh khả úy không?”

Cái này rốt cuộc là khen ngợi hay là châm biếm đây?

Đường Phong ngồi cạnh cửa sổ, xe đang tiến lại gần khách sạn ở xa xa, bữa tiệc hôm nay diễn ra trong khách sạn, dừng hỏi cậu vì sao mà Charles lại đi theo, Albert cũng không có ý kiến gì, thì cậu đương nhiên cũng chẳng quan tâm.

Mấy ngày hôm trước Charles chạy tới chỗ hai người bạn họ, nói ra thì có chút buồn cười, nhưng sự thực thì thiếu chút nữa là ba thằng đàn ông đã ngủ chung một giường.

May là Đường Phong kiên quyết đá Charles xuống sàn, mà Albert cũng chỉ lui tới phòng nhìn cậu một chút rồi xoay người bỏ đi.

Kiểu hình ảnh ở chung một cách hòa thuận như thế này thì rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì đang diễn ra?

Xe chậm rãi ngừng tại cửa khách sạn, dựa theo kế hoạch sớm đã định, Albert và Đường Phong bước ra từ phía sau.

Chú ý những chi tiết rất nhỏ nhặt khi đang diễn kịch như hồi xưa, Albert bước ra trước, rồi nho nhã mở cửa cho Đường Phong, nhưng mà bây giờ, Albert cứ nhiên bước xuống rồi trực tiếp đi vào khách sạn, để người phục vụ mở cửa xe cho Đường Phong, sau đó cậu lật đặt chạy theo sau Albert.

Bây giờ đúng là cậu đang trải nghiệm cảm giác đóng vai người tình đáng thương bị Albert vứt bỏ là như thế nào.

Nghe nói một khi mà Albert cưng chiều ai đó thì sẽ không quan tâm đến việc vun xài hết bao nhiêu tiền, tuy rằng Albert có hơi vô vị tẻ nhạt nhưng bởi vì anh ta có quyền thế và tiền tài, đoán chắc rằng cũng có trăm người theo, ngàn kẻ chết mê chết mệt.

Dù sao thì bản thân Albert có một loại khí chất nguy hiểm, có một số người lại cứ thích loại đàn ông toát ra mùi vị nguy hiểm như thế, huống chi ngoại hình Albert trông cũng không tệ chút nào.

Diễn kịch là diễn kịch, vốn chính là như vậy.

Albert đi vào trước không lâu thì cổ tình đi chậm lại, chờ Đường Phong sóng đôi đi cùng anh ta.

“Cậu ở cùng tôi rất tẻ nhạt, đi uống chút rượu đi rồi tìm ai đó tán gẫu, có chuyện gì thì qua tìm tôi”. Albert nhếch nhếch khóe miệng, “Nhớ chơi cho thật vui.”

“Anh chuẩn bị tìm con mồi rồi sao?” Đường Phong bổ sung thêm một câu “Chỉ là diễn trò thôi, anh đừng nên kéo người vô tội vào trong cuộc.”

Mặc dù Albert cho tới bây giờ không làm gì tổn thương tổn đến cậu, nhưng người ngoài nghe đồn về trình độ biến thái và điên loạn thì hiển nhiên ai ai cũng ba hoa rằng không có lửa thì sao có khói, Đường Phong thật đúng là lo sợ Albert sẽ kéo người vô tội vào cuộc chiến này.

Cậu là người, những người khác cũng là người, cậu cũng chẳng cao sang hơn ai, cái mạng này cũng không đáng giá là bao.

Albert chỉ cười cười, Đường Phong lo lắng nói rằng: “Đáp ứng tôi, được không, Albert?”

“Tôi thích tính lương thiện của cậu.” Như thế là rốt cuộc là có đáp ứng hay không đây?

Albert nhẹ nhàng cười, xoay người rời khỏi, ngược lại là Đường Phong vẫn còn nhìn Albert, thoát nhìn giống như cậu đang nỗ lực giữ Albert lại.

Vô tình lại vừa diễn trò hay rồi.

...

...

Lúc Albert rời đi, Đường Phong cầm ly rượu đi đến góc phòng, đứng đó bắt đầu uống rượu, dùng tất cả khoảng thời gian cậu có được nhìn nhất cử nhất động của Albert, có chút đang cố ý diễn trò, đương nhiên cũng đang theo dõi ý đồ của người kia.

Cậu và Albert tới tương đối sớm, không lâu sau Đường Phong thấy đạo diễn phim và một số những nhân vật quan trọng khác cũng đến, ví dụ như nhà sản xuất rồi các biên tập viên.

Mọi người đi xung quanh bắt chuyện, Đường Phong tuổi còn trẻ lại như vậy mà lại là một diễn viên chuyên nghiệp khiến đạo diễn rất có ấn tượng tốt với cậu, còn cố ý giới thiệu Đường Phong và một số nhà sản xuất Hollywood khác, cậu đi đến chào hỏi, làm quen, tuy rằng trong số những nhân vật đó, Đường Phong lúc xưa đã từng quen biết.

Đại khái là bởi vì trước đây khá hiểu rõ những người này, cho nên cuộc trò chuyện với bọn họ coi như rất vui, mà vui quá thì Đường Phong đã quên bém mất Albert, chờ cậu phục hồi lại tinh thần thì liền nhanh chân đi tìm Albert, ai kia dường như cũng ổn, chỉ là đang đứng trò chuyện với một đám nhà giàu bại hoại.

Albert đứng ở giữa, mà những người khác đứng quay quanh anh ta, cứ như là mấy cái vệ tinh không bằng.

Cho dù Albert rất ít tham gia các loại xã giao như thế này, nhưng trong mắt những người khác, tên khốn kiếp này hẳn là rất đáng để bọn họ đi kết giao, vấn đề là Albert có đồng ý hay không thì đó là chuyện của anh ta.

“Đường Phong!” Một giọng nói quen thuộc vang lên, mang theo sự nhiệt tình và vui sướng.

Đường Phong nghe có người gọi tên của mình, cậu lập tức quay đầu sang, Đại minh tinh Michael Kino mỉm cười đi về phía cậu, mỗi bước rất là nhanh cứ như là đang chạy vậy.

Kino gần đây nổi như cồn, phim cũng đã quay xong, mấy ngày nay đều vội vàng vàng chạy tới chạy lui đi tuyên truyền quảng bá, khó có thể tin là có thể gặp được anh ta ở đây, Đường Phong vui vẻ đi lại phía Kino.

“Sao anh lại ở chỗ này?” Đường Phong vừa hỏi xong thì thấy mình thật ngốc, vừa cười vừa nói, “À, tôi quên, anh là Michael Kino mà, nhân vật thuộc tầng lớp thượng lưu thì đương nhiên là phải có mặt ở đây rồi”.

Lúc cậu còn là Fiennes, cậu biết có một diễn viên tên tuổi gọi là Michael Kino rất thích tham gia các loại tiệc tùng như thế này, quả nhiên là rất xứng với cái danh hiệu “Ông hoàng tiệc tùng”.

Hiện tại cũng vừa đúng lúc quảng bá, khẳng định Kino chẳng đại gì mà dễ dàng bỏ qua cơ hội tuyên truyền như thế này, tỷ dụ như tham gia một buổi tiệc thì hiển nhiên khả năng chiến thắng tại các lễ trao giải sẽ nhiều hơn.

“Ấy, không cần phải mới vừa mở màn thì đã châm chọc tôi chứ, bây giờ tôi chỉ muốn an phận mà thôi, ngày nào công việc cũng cả núi đây này.” Kino ảo não vỗ vỗ cái trán, oán giận nói, “Tôi nghĩ tôi bận sắp chết rồi nè”.

Thế nhưng từ cái vẻ mặt hưng phấn của Kino thì tên khốn kiếp này hẳn là vô cùng chờ mong cái ngày mà phim được phát hành.

“Cậu đi có một mình à?” Kino nhìn xung quanh, cũng không thấy mấy người quen thuộc kia, tỷ như cái ông chủ Lục Thiên Thần luôn luôn đi theo bên cạnh Đường Phong, và cái tên “keo dán sắt bám dính” hung tợn Charles kia.

“À...” Đường Phong còn chưa kịp mở miệng, thì hai bên bắt đầu ồn ào xuất hiện mấy diễn viên trẻ tuổi.

Tại Hollywood mỗi năm đều đào tạo ra rất nhiều diễn viên mới, người này thay thế người kia, cuộc ganh đua cạnh tranh rất khốc liệt, và đôi khi chúng còn vượt xa trí tưởng tượng của những người ngoài cuộc.

Vừa đi đến là một diễn viên còn khá trẻ, vóc dáng trông rất được, Đường Phong nhớ trước đây đã thấy người này trong một số bộ phim, chỉ đóng vai phụ và không có gì nổi bật.

Thế nhưng năm ngoái thì diễn viên này đột nhiên phát lên như điều gặp gió, nguyên nhân rất đơn giản, nam diễn viên trẻ tuổi này và một nữ minh tinh nổi tiếng của Hollywood có quan hệ yêu đương với nhau, từ đó tần số phủ sóng của anh ta này ngày càng nhiều, thậm chí còn được một tạp chí bầu làm người đàn ông quyến rũ nhất làng điện ảnh.

Rất trùng hợp chính là, người này cũng thủ vai trong bộ phim anh hùng khoa học viễn tưởng, bộ phim mới mà Kino đang đóng, nói rõ hơn anh ta chính là đối thủ của Kino.

Đường Phong tuy rằng rất ít tham dự những bữa tiệc này, nhưng mấy cái lời đồn đãi này thì trong đây đầy rẫy hết, cậu cũng nghe được một số thông tin như là, tuy gần đây nam diễn viên kia nhận được sự đầu tư cho một bộ phim khá lớn, nhưng những người trong ngành này thì hầu như cho rằng chẳng khả quan cho lắm.

Vóc dáng người đẹp chưa chắc có thể đóng phim, ví dụ như người trước mắt này đây, Đường Phong không thích người này, không chỉ là cố tình tiếp cận nữ diễn viên kia cùng tạo mấy cái vụ sex scandal, mà quan trọng hơn nữa đó chính là con người này quá coi trọng công danh lợi lộc, thái độ cũng không tốt cho lắm.

“Ý da, đây không phải vị tiểu minh tinh Châu Á mới nổi gần đây đó sao?”. Nam diễn viên mang theo ánh mắt khinh miệt nhìn Đường Phong từ trên xuống dưới, hành động quả là vô cùng xác xược.

“Ái chà chà, cậu so với trong phim thiệt là khác xa quá, thật tội nghiệp cho mấy nhân viên hóa trang, chắc là phải tốn hết sức lực thoa thoa trét trét mới có thể làm cho cậu lúc lên phim trông được được một chút.” Đối đãi với một diễn viên từ nước khác đến, nam diễn viên này dường như có vẻ chẳng cần chú ý thái độ của mình, cậu ta cười một cách đầy lỗ mãng, “Nghe nói cậu vốn là bám theo mấy tên đàn ông rồi ngủ với bọn họ mới có được như ngày hôm nay, này, cậu đã chung chạ lên giường với bao nhiêu thằng rồi hở?”.

“Câm miệng, Jonas! Mày cái tên khốn nạn đàn độn này!” Kino tức điên sẵn lấy định tấn cho người kia một trận.

Đường Phong liền vội kéo Kino lại, mấy lời tên Jonas này nói rõ là cố tình khiêu khích cho bọn họ tức giận, bất quá Đường Phong chưa kịp phản kháng thì có một nhân viên phục vụ đi tới, đưa một ly sâm-banh cho Jonas.

“Vị tiên sinh kia mời ngài.” Người phục vụ đưa mắt quay sang chỗ Albert – người kia đang lẳng lặng ở đằng xa nhìn bọn họ.

252. Chương 252 - Một Cước Đánh Người

“Hắn là ai, tôi không quen biết gì hắn ta hết.” Jonas nhìn thoáng qua về hướng Albert, ngoại hình ưu tú của người đứng ở đằng xa khiến cho hai mắt Jonas có chút lóe lên, nhưng căn cứ theo nguyên tắc “cá lớn không mắc câu”, những diễn viên trẻ tuổi nông cạn này thật ra chỉ là đang chờ thời cơ mà thôi.

Càng cao ngạo tự tôn ra sao thì mới có thể ngoi lên đến vị trí hiện tại, tên Jonas này cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc.

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng Jonas liền cầm lấy ly sâm-banh từ tay người phục vụ, mỉm cười gật đầu về phía Albert, nhấp một ngụm sâm-banh xong, Jonas thoát nhìn vô cùng thoải mái.

“Tôi cũng chưa gặp qua hắn, nhưng cậu xem xem, nhiều người quay quanh hắn như vậy, chắc là một lão già giàu nứt vách đó.” Mấy tên đi chung với Jonas lên tiếng, vẻ bề ngoài trông cũng khá ổn, tựa hồ đều là những diễn viên mới vào nghề.

Cứ như tìm được một chỗ dựa vững chắc, mấy tên ranh con này bu quanh Jonas như hươu kéo thêm chút danh tiếng, đều là trà trộn vào đây để được chén say sưa, có một số thì mục tiêu chính là nhắm vào những người có tiền có quyền mà ắc hẳn chúng không thể nào không biết.

Thậm chí nếu người đó mà họ không biết, nhưng theo tiêu chuẩn “Ngưu tầm ngưu mã tầm mã” mà nói, thì khẳng định Albert không phải là tuýp người không tiền không quyền lực.

Vấn đề chính là chỗ đó, có rất nhiều thành phần ở đây.

“Jonas, người kia xem ra rất có tiền, mày còn ở đây do dự cái gì, hay là sợ người ta tùy tiện lợi dụng danh tiếng của mày nên mày không dám qua hả?”. Kino ở bên cạnh châm chọc, buông lời khiêu khích.

“Áy, thiếu chút nữa tôi quên, hai người các anh hình như là đã đóng qua một bộ phim buồn nôn kinh tởm gì đó phải không, nghe nói trên trường quay hai người còn làm chuyện ấy ấy nữa mà, có thật không vậy?” Miệng mồm Jonas không thể nào ngăn lại được, diễn viên cùng thời với nhau, dù có trưng ra khuôn mặt tươi cười xinh đẹp nhưng chỉ toàn kèm theo những lời nói vô cùng khó nghe, chương tai dành đối thủ của mình mà thôi.

“Thực là một người chẳng có giáo dục, tôi dám cá rằng ngày này sang năm thì cậu sẽ không có tư cách bước vào đây đâu, rồi cậu sẽ biến mất như chưa từng tồn tại, cũng sẽ không ai mời cậu đóng phim hay tham gia này nọ, bởi vì ngoài vẻ bề ngoài xinh đẹp và thích thổi phồng tên tuổi ra thì cậu chẳng có gì hết.” Đường Phong mỉm cười đi đến chắn trước mặt Kino – người đang phát điên lên, tuy rằng đang mỉa mai Jonas, nhưng nhìn bề ngoài, Đường Phong vẫn giữ được dáng dấp nho nhã lễ độ như cũ.

“Cậu, cái—— con heo ——bại hoại này!” Jonas tiến lên nắm chặt nắm đấm trong tay, hành động này của cậu ta không phải Đường Phong mới nghe đồn ngày một ngày hai, mấy lời của Đường Phong vừa nói quả là đã trúng ngay tim đen của cậu ta.

Người cao ngạo tự phụ, thường sợ nhất chính là bị người khác moi trúng nhược điểm mình trước mặt mọi người.

“Hơn nữa...” Đường Phong chìa tay sang phía Jonas, giọng nói hơi kéo dài rồi ngừng lại, còn để người kế bên có thể nghe thấy.

“Hơn nữa.. miệng cậu còn rất thối.” Đường Phong cố ý phẩy phẩy tay trước mặt Jonas, y như rằng miệng cậu ta thật sự rất là thối.

Vì sao nhiều người thích nhai kẹo cao su, đều là sợ hơi thở mình có mùi, cho nên trong xã giao cũng như vậy, đừng nên thất lễ cũng không nên không biết tự lượng sức mình.

Đường Phong cố ý bịt mũi lại, hành động có chút trẻ con khiến cho Jonas tức đến điên người.

“Mày cái tên lão toét đừng nói bậy bạ!” Jonas giơ tay lên hướng sang Đường Phong định nắm một cái, nhưng đáng tiếc Đường Phong không phải là mấy anh chàng thân thể gầy yếu, khi đứng dậy thì chiều cao cũng tương đương, mặc dù vậy vóc dáng của Jonas cũng được xem là khá rắn chắc.

Thế nhưng Đường Phong cũng không phải là dạng thư sinh trời gà không chặt, cậu đã ở bên cạnh Charles, Lục Thiên Thần và Albert, đã từng bị bầm dập qua, tuy rằng mấy chiêu thức kia chỉ toàn khoa tay múa chân, nhưng ít nhiều gì bây giờ cũng có đất để mà dụng võ.

Jonas vừa vung nắm đấm, Đường Phong liền dùng tay chế trụ cổ tay hắn, bẻ ngoặt tay hắn ra phía sau, mặt Jonas lập tức méo mó nhăn nhúm vì đau, nhưng Jonas vẫn không muốn buông tay, mà còn tiếp tục dùng tay trái cố đánh về hướng Đường Phong.

Đường Phong lui ra phía sau một bước rồi dùng sức đẩy hắn ta ra, trong nháy mắt Jonas bị “gậy ông đập lưng ông” té nhào xuống đất, trông quả thật là chật vật, chẳng ra làm sao.

“Mày mày...” Jonas đại xấu xa đứng lên muốn tiếp tục đánh lại Đường Phong.

“Được rồi Jonas, mày còn chưa nhục mặt nữa hả?” Kino nói một câu khá lớn tiếng, thoáng cái có không ít người nhìn qua đây, chắc hẳn là Kino cố ý đây mà.

Hai bên có vài người tiến lại phía Jonas, một số muốn ra mặt giùm nhưng thấy Đường Phong dường như có học võ nên e ngại không dám tùy tiện bước ra.

...

...

Giằng co vừa xong, một người đàn ông mang giọng nói trầm thấp bước tới.

“Việc động tay động chân tại những nơi như vậy thì thật là không biết lễ độ chút nào, cậu có sao không?” Giọng nói Albert lạnh lùng, trên mặt không mang theo chút ý cười nào, Albert đi tới trước mặt Jonas, không thể hiện sự quan tâm thân thiết, cũng không làm ra vẻ anh hùng cứu mỹ nhân.

Chỉ là hờ hững, lảng lảng đứng đó, nhưng lại tạo nên một bức tường vô hình ngăn cản không khí xung đột giữa Jonas và Đường Phong.

“Đưa vị tiên sinh này qua kia xem xem có bị thương chỗ nào không”. Albert chỉ một ngón tay, lập tức xung quanh có người đến dìu Jonas đi, mặc dù tên kia tựa hồ không hề muốn buông tha cho Đường Phong, nhưng nếu cứ tiếp tục ở lại thì chỉ thêm mất mặt mà thôi.

Hướng chi bây giờ còn có người đến giúp anh ta giải vây, Jonas cho rằng Albert có tình ý đối với cậu ta, lúc rời đi còn cố ý hắt cằm kien nói với Đường Phong: “Mày coi chừng tao đó.”

Loại thanh niên tiểu nhân đê tiện này, nếu như Albert có tình ý với cậu ta thì chắc là thiên hạ đại loạn rồi.

Albert đi tới trước mặt Đường Phong, Kino lập tức bước tới, còn giải thích: “Bạn tôi không làm gì sai, là Jonas ra tay trước.”

“Không sao đâu Kino, anh ta là người quen của tôi.”

Đường Phong đưa mắt nhìn Albert ý muốn nói chuyện riêng, Kino nhìn người đàn ông tóc vàng mắt xanh trước mặt toát ra mùi nguy hiểm, mặc dù không yên tâm chút nào, nhưng nghĩ đến từ trước đến nay Đường Phong là người độc lập biết kiềm chế sẽ không dễ dàng bị kích động, nên Kino liền đứng qua một bên, trả lại không gian riêng tư cho Đường Phong và người đàn ông thoạt nhìn rất nguy hiểm kia.

“Tôi có thể biết là anh rốt cuộc muốn làm gì không?” Nhớ đến chuyện Kino trước kia, tuy rằng Đường Phong không thích cái tên Jonas kia, nhưng cậu sợ là Albert sẽ làm ra những chuyện vượt quá giới hạn.

“Tôi chỉ muốn cậu mà thôi.” Miệng nói một câu, Albert liền đưa tay kéo lấy vai Đường Phong, nhẹ nhàng hôn lên mặt cậu một cái.

Rồi xoay người rời đi, không có bất kỳ lưu luyến gì.

Cuối cùng vẫn là Albert, Đường Phong không có cách nào nắm giữ người này.

“Cái tên kia trông có vẻ rất nguy hiểm, cậu là nam châm hút mấy tên nguy hiểm đó sao?” Nghĩ đến bên cạnh Đường Phong đã từng xuất hiện qua vài người như vậy, Kino có chút lo lắng nói.

“Tôi là bom hẹn giờ đó, cho nên anh tốt nhất là cách xa tôi một chút, nếu không thì có ngày tôi sẽ đột nhiên “bùm” một cái là anh tung tóe luôn!”. Đường Phong cười cười nói với Kino, hai người kiếm một chỗ rồi ngồi xuống.

“Vậy tôi đây phải núp xa xa mới được, ha ha.” Kino cười sang sảng, sau đó liền trở lại chuyện vừa gay hấn với Jonas.

“Đường, cậu sau này nên tránh tên đó ra càng xa càng tốt, hắn là tên lòng lang dạ sói, cậu không biết đâu, hắn cố tình dụ dỗ cô diễn viên kia, lợi dụng cô ta làm đòn bẩy đánh bóng tên tuổi hắn, xong rồi còn đi ăn vụng tòm tem với người khác, đi đêm có ngày gặp ma, rốt cuộc cũng bị bắt gian, kết quả là hắn đánh luôn cái cô diễn viên kia, chuyện mất mặt này mấy người trong giới không ai mà không biết”.

Kino lòng đầy căm phẫn nói rằng: “Tên đồi bại kia dám đánh phụ nữ, thực sự là khốn kiếp, nếu quản lý trong công ty không bưng bít giấu nhem cái tin này, thì một khi mà rò rỉ ra thì hắn là hắn phải chết tươi cho coi, sự nghiệp tiền đồ sẽ tan thành mây khói.”

“Vậy cái cô diễn viên bị đánh có đi báo cảnh sát không?” Đường Phong hỏi.

“Không, chắc có lẽ có một số nguyên nhân không thể nói ra.” Kino thở dài, “Ai da, trong cái giới giải trí này thì nhiều người có dã tâm lắm, bất quá thấy cậu vừa rồi dạy cho hắn ta một bài học, không chừng có nhiều hã giận lắm đấy.”

“Đường, cậu vừa mới vào nghề không lâu, sau này cậu sẽ gặp nhiều tên đại loại như tên Jonas này đây, nhìn ngoài mặt vậy chứ chả có tốt đẹp gì hết, tôi biết cậu từ trước đến nay rất chín chắn và rất có nguyên tắc, thế nhưng nhớ kỹ, ngàn vạn lần phải tự bảo vệ bản thân mình nha.” Kino rất lo lắng nói.

“Anh yên tâm đi, đừng xem tôi bề ngoài tuổi còn trẻ, kỳ thực trong bên trong tôi đã gần bốn mươi rồi.” Đường Phong cười cười vỗ vai Kino “Làm ông chú già của anh được luôn đó.”

“Nè, vậy cậu hồi quá rồi còn gì?” Kino không tin mấy lời Đường Phong vừa nói, sau đó thì tán gẫu mấy chuyện liên quan đến liên hoan phim điện ảnh lần này. “Danh sách ứng viên của lễ trao giải lần này đã qua một tuần rồi, dựa vào thể hiện xuất sắc của cậu trong Kẻ Giết Ma thì tôi nghĩ cậu sẽ được đề cử đó, khoảng thời gian đó đã giúp cậu trở thành diễn viên người Hoa trẻ tuổi thành công nhất mà”.

Một kỷ lục được Fiennes duy trì, thì cho dù là Đường Phong phá vỡ kỷ lục đó, đối với cậu cũng không có ý nghĩa gì.

Nói tới bộ phim đó, Kino không nhịn được cứ tấm tắc “Cậu quả thật là có một cú lột xác nha, hy sinh vì điện ảnh, sẵn sàng tăng cân để trở nên béo mập như thế.”

“Bởi vậy a, liên hoan phim mà tôi không được một cái đề cử nào thì chắc tôi phải khóc cho vui đi nỗi buồn này quá”. Đường Phong giả bộ nói với giọng thở dài bực bội.

“Cậu tên chết tiệt này!” Kino nở nụ cười, “Sau đó thì ở lại Hollywood phát triển sự nghiệp, chúng ta cũng có thể giúp đỡ nhau này nọ mà.”

Đường Phong cười nói “Tôi chắc là phải trông cậy vào anh rồi, Đại minh tinh.”

253. Chương 253 - Liên Hoan Phim

Thời gian thường thức tại buổi tiệc này coi như hài lòng, tuy rằng xuất hiện tên Jonas kia phá bình mất không khí, nhưng Đường Phong cũng đã cho hắn một bài học, việc gì nên nhẫn nại thì nhẫn nại, còn việc gì chẳng cần phải nhẫn nại thì cứ xả hết ra không cần phải kiềm chế chịu đựng làm gì.

Trình độ nhẫn nại càng cao, thì càng kích thích đối phương phát điên, càng làm cho họ mất đi uy phong.

Kino gần đây cũng bận bịu, kết thúc buổi tiệc thì chia tay nhau mỗi người một hướng.

Như bây giờ cũng tốt, ai cũng có cuộc sống riêng, có thời gian rảnh rỗi thì tụ tập tán gẫu với nhau, Kino cũng không phải mẫu người cố chấp, không thể không buông tay những người không thuộc về mình, duyên nợ không thành thì làm bạn bè cũng vui chứ sao.

“Bảo bối, tôi vừa nhìn thấy cái tên chết tiệt sàm sỡ cậu trong phim kia kìa”.

Lúc Đường Phong quay về xe thì phát hiện Charles đã ngồi sẵn bên trong, không biết ngồi miết trong này luôn hay là đi ra ngoài rồi mới quay lại.

“Anh nghĩ xem tôi với anh ta thì ai đẹp trai hơn?”. Đường Phong vỗ lên vai Charles một cái.

Charles cười khà khà, vỗ vỗ ngực: “Đương nhiên là bảo bối của tôi ăn đứt hắn ta rồi, trên thế giới này không ai có thể phủ nhận độ quyến rũ mê người của cậu được”.

Cái tật nịnh đầm vẫn không bỏ được.

Sau đó bọn họ quay về khách sạn, Albert chắc là đã đi rồi, trong phòng không mấy may tìm được chút gì còn sót lại, một vết tích nhỏ cũng chẳng thấy, không có lấy một bộ quần áo, không có lấy một cọng tóc.

Ra đi thật sạch sẽ, khiến Đường Phong có chút ngạc nhiên không nói nên lời.

“Sao tôi thấy giống hiện trường phạm tội quá, tội phạm sau khi rời khỏi liên tiêu hủy chứng cứ, quét dọn sạch sẽ, không dấu vân tay, không vết tích, cái gì cũng không có.” Đường Phong bước vào nhìn phòng ngủ một chút, rồi mở tủ quần áo ra, chỉ còn sót lại đồ dùng của chính cậu.

Sau cùng cậu lại đi đến nơi mà Albert thích nhất – phòng đọc sách, nhưng cái gì cũng không có, toàn bộ bút sách này nọ anh ta đều mang theo hết.

“Cái loại tính cách độc ác xấu xí này có thể sống đến bây giờ, thì cậu phải tin rằng, ngoại trừ vẻ bề ngoài có cái biệt danh nguy hiểm biến thái làm cho người ta kính trọng và sợ sệt thì hắn ta rất là cẩn thận trong mọi trường hợp, hiển nhiên là không bao giờ để lại dấu vết và nhược điểm của chính mình”. Charles i ôi đi theo Đường Phong từ phòng này sang phòng khác.

“Ha ha ha, cái tên biến thái chết tiệt kia rốt cục cũng xéo đi rồi, tôi thật hy vọng hắn ta mau mau tìm vui nơi khác nha, vĩnh viễn đừng bao giờ đến quấy rối thế giới tươi đẹp của hai chúng ta nữa.” Đáng tiếc Charles còn chưa hờn được bao lâu thì Đường Phong liền tát cho anh ta một chậu nước lạnh.

“Buổi tối không được vào phòng tôi, nếu không tôi sẽ đá anh ra ngoài ngay lập tức.” Đường Phong nghiêm mặt nói.

“Bảo bối à...”

“Đừng có làm nũng nữa Charles, anh càng ngày càng ẻo lả, làm tôi thấy buồn nôn quá.” Đường Phong thừa dịp tạt thêm cho Charles vài câu nữa, “Hình tượng người đàn ông khôi ngô tuấn tú mạnh mẽ của anh trong mắt tôi càng ngày càng xuống cấp rồi đó, Charles.”

Đường Phong lắc đầu, nói cứ như là chuyện lạ đã xảy ra.

“Đêm nay tôi sẽ ngủ một mình, Đường Đường yêu dấu.” Hết giả bộ tủi thân nũng nịu, Charles-đậm-chất-đàn-ông đã quay trở lại.

Đường Phong còn có một chuyện muốn hỏi Charles.

“Anh ở bên cạnh tôi lúc này có sao không? Lục Thiên Tịch không phải là vẫn tìm cơ hội theo dõi chúng ta đó sao?”.

“Yên tâm đi bảo bối, tôi đoán chắc rằng Lục Thiên Tịch bây giờ không có tâm tình mà đi lo chuyện người khác đâu.” Charles vừa cười vừa nói.

Lục Thiên Thần và cha anh ta hẳn là đang đấu nhau kịch liệt, Đường Phong bỗng nhiên nhớ đến Lục Thiên Thần – người đàn ông hiểu tâm tình cậu nhất, cậu cũng không thể nói là bản thân mình không có cảm giác với anh ta.

Cậu kỳ thực có chút lo cho Lục Thiên Thần, cũng lo chút chút thôi, nhưng hiện tại việc cậu có thể làm chính là đừng biến chính bản thân mình trở thành nhược điểm của Lục Thiên Thần.

Không ai thích để chính mình trở thành yếu điểm và liên lụy của người khác, và nếu bọn họ trong lúc đó không gặp nhau thì đã không phải nợ tình nhau như thế này.

Có lẽ vào cái đêm của một năm về trước, dù Lục Thiên Thần chả có chút hành động lãng mạn nào, nhưng trong lòng Đường Phong cảm thấy rạo rực như bắn pháo hoa vậy, tìm cậu dường như cũng đã trập một nhịp rồi.

Cho dù thế nào đi nữa, Lục Thiên Thần chính là người hiểu rõ cậu nhất.

...

...

Albert rời đi cứ như tan vào không khí không có chút tin tức nào, chắc là đã thực sự vứt bỏ và không cần cậu nữa rồi. Gần đây Đường Phong còn nghe phong phanh là ai đó hào phóng mua cả biệt thự to đùng cho Jonas.

Phỏng chừng Albert là tác giả đây, cái tên chết tiệt kia nếu mà nói yêu thương ai đó thì chỉ cần dùng hai chữ “Cưng chiều” là có thể hình dung ra, nhưng Đường Phong còn nhớ Charles nói, nếu cái tên Jonas kia mà lòng tham không đáy thì thế nào cũng bị Albert vờn cho đến chết.

“Albert là một con người chỉ mưu cầu lợi ích, hẳn ta có thể cho cậu lắm danh vọng tiền tài hiển nhiên cũng phải kiếm chất gì đó trên người của cậu.” Charles nói một hơi.

Đường Phong không khỏi liên tưởng đến chính bản thân mình, cậu chưa từng yêu cầu hay đòi hỏi bất cứ thứ gì từ Albert, lẽ nào đây chính là nguyên nhân vì sao mà Albert không bộc lộ sự biến thái của anh ta đối với cậu?

Mặc kệ là nguyên nhân gì, Albert đi rồi, Lục Thiên Tịch cũng không có hành động nào, việc quay phim của cậu trở nên thuận lợi vô cùng.

Đôi khi Đường Phong cảm thấy mơ hồ lung mơ màng, không biết có phải mình đã quay trở lại thời gian còn là Fiennes hay không, mỗi ngày đúng giờ đi làm, sau đó đúng giờ quay về nhà kiểm tra mail, uống một ly cà phê hoặc trà sữa, ăn chút điểm tâm, xem phim rồi tản bộ, thoải mái không gì tả được.

Cũng còn tốt, mỗi lần về đến nhà thì hầu như có thể thấy Charles, sự tồn tại của con gấu to xác này lúc nào cũng nhắc nhở Đường Phong rằng cuộc sống của cậu luôn tràn ngập kích thích và nguy hiểm.

Quá khứ thì đã là quá khứ, danh sách đề cử cho giải Oscars cũng đã chính thức được công bố, việc đáng hân hoan bây giờ chính là Đường Phong dựa vào vai diễn trong *Kẻ Giết Ma* mà được đề cử cho giải nam diễn viên xuất sắc nhất, trở thành người kế vị của Fiennes.

Nói không vui thì là giả, nhưng thật ra Đường Phong lại không chờ mong lắm.

Hi vọng quá nhiều, thất vọng sẽ càng nhiều, nhưng một diễn viên mà không có nhiệt huyết với nghề thì cũng không đáng làm một diễn viên.

Đối với một diễn viên mà nói, đoạt nhiều giải thưởng không phải điều quan trọng nhất, nhưng phải hiểu rõ được sự quan trọng của giải thưởng đó ra sao, thì người đó sẽ khẳng định được bản thân mình.

Tỷ dụ như Đường Phong, giải Oscars đem đến cho cậu một sự tiếc nuối, tuy rằng cậu đủ điều kiện để trở thành nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng đổi lại đây cũng chính là giai đoạn phát bệnh của cậu.

Lúc đó bộ phim được đề cử chưa tính là bộ phim hay nhất, nhưng sự cố ngoài ý muốn đã đánh bại đối thủ, chính là do sự đồng cảm đánh giá từ ban giám khảo, không nói thì ai cũng biết.

Cho đến hiện tại, cậu càng muốn dùng chính thực lực của mình để giành được sự ủng hộ và bình chọn của khán giả.

...

...

Lễ khai mạc diễn ra rất đúng giờ, Đường Phong đột nhiên xuất hiện trước công chúng khiến nhiều người ngỡ ngàng, nhưng ít ra mọi người vẫn còn nhớ rõ tin tức đã đăng mấy ngày gần đây về tin một chàng diễn viên trẻ tuổi sẽ ra mắt ngày hôm nay.

Những người bạn cùng nhau trải qua sinh tử đau khổ lại một lần nữa tụ họp, mọi người cùng nắm tay nhau đi trên thảm đỏ, như là một gia đình đoàn kết mỉm cười sải bước tiến vào trong lễ trao giải.

Còn hơn lần tham dự tại Venice, Đường Phong rõ ràng cảm giác được tiếng hô của khán giả vang khắp nơi, phía hai bên không ít người cầm ảnh chụp và xin chữ ký của cậu.

Có thể được khẳng định như thế, đây chính là một loại đãi ngộ dành cho một diễn viên.

Bước qua thảm đỏ, Đường Phong theo đạo diễn tiến vào hội trường, đi chưa được hai bước thì có một người đàn ông đuổi theo, cố ý vỗ lên lưng Đường Phong.

“Đại minh tinh, tôi cũng muốn được kí tên.” Charles mặc tây trang trắng tắp xuất hiện bên cạnh Đường Phong.

Trước đó Charles cũng không nói sẽ đến tham dự lễ khai mạc, nhưng việc này cũng chẳng phải là việc gì ngoài ý muốn cả, còn nhớ rõ lúc đầu cậu đi tới Hollywood, là Charles đã đưa cậu đi tham dự buổi tiệc giao lưu gì đó mà căn bản là cậu không có quyền được vào.

“Anh muốn ký ở đâu?” Đường Phong nhìn bốn phía, lúc này ký giả cơ bản đều ở bên ngoài, cậu kéo Charles vào một bên.

“Đương nhiên là...chỗ ý ý, cậu biết mà.” Con gấu to xác cười híp mắt, Đường Phong thụi cho Charles một cái, “Anh đứng gần chút đi.”

“Cậu dịu dàng một chút với tôi đi mà.”

Charles luôn luôn có một khả năng khiến cho người khác không thể nào tức giận với anh ta được, khoảng thời gian này làm cậu nhớ đến thời gian hòa thuận với Charles lúc xưa, sự oán ghét của cậu dành cho Charles đã dần dần biến mất.

Đêm qua chịu không nổi khi phải ngủ một mình, Charles rốt cục mặt dày như thốt liễu mạng chạy qua phòng quần lấy Đường Phong, cho nên sáng nay mặt mày anh ta mới hồng hào tươi tỉnh hơn hẳn, sáng sớm còn cố ý đeo tạp dề làm bộ làm tịch đang nấu bữa sáng, nhưng thực ra thì tờ mờ tinh mơ đã gọi đầu bếp mang thức ăn lên phòng.

Những hành động dồn hết tâm trí xài hết mưu mẹo này của Charles có đôi khi khiến Đường Phong phải dở khóc dở cười.

Lễ trao giải diễn ra, tiến độ quay phim Thiên Tử cũng đã hoàn thành phân nửa, vậy mà lâu rồi không có chút tin tức của Lục Thiên Thần.

Charles hình như cũng chẳng đề cập đến chuyện này, Đường Phong không biết nên mở lời ra sao, thỉnh thoảng hỏi chuyện Tiểu Vũ trong công ty, cũng chỉ nghe gần đây không thấy bóng dáng Lục Thiên Tịch, tất cả các công việc còn lại đều do những quản lý cấp cao khác điều hành.

May là tập đoàn giải trí Thiên Thần còn có người trông nom, nếu không thì hai cha con Lục Thiên Thần cứ lo đầu đá như vậy thì chắc là tập đoàn này cũng phải sụp đổ.

Dùng bốn chữ “Hào quang chói lóa” để hình dung buổi lễ tối nay thì tuyệt đối không khoa trương chút nào, còn hơn cả ở Venice và Berlin, Đường Phong tựa hồ càng quen thuộc với nơi này, nơi cậu đã từng sánh vai chung với mọi người.

Sự quen thuộc ở những khuôn mặt tươi cười cách đó không xa, bọn họ cười nói trò chuyện, ôm nhau đầy thân tình, rồi cùng nhau chụp ảnh lưu lại kỷ niệm.

Có thể lúc này Đường Phong thấy mình hơi lạc lõng một chút, những con người cậu đã từng quen biết nay trở nên xa lạ, nói chuyện dăm ba câu cũng chỉ là khách sáo mà thôi, thậm chí có người còn không màng quan tâm.

Trong lễ trao giải thì mỗi bộ phim phù hợp cho từng khẩu vị khác nhau của khán giả, mặc dù Kẻ Giết Ma giành được nhiều đề cử, nhưng khâu biên tập lại chưa tốt, nhưng nói chung thì Đường Phong vẫn đáp ứng đủ điều kiện để được đề cử.

Tiền vốn đầu tư khá ít cho một bộ phim kinh dị lại có thể mang đến thành công ngoài dự kiến trong phòng vé, nhưng việc thiếu nhân viên lại trở thành chính nhược điểm, cho dù Đường Phong có diễn hay ra sao đi nữa, thì trong lúc quay cũng có sẽ phát sinh ra những chuyện không lường trước được, nhưng lễ trao giải chỉ là lễ trao giải mà thôi, không phải bởi vì người nào đó giành được nhiều giải thưởng thì cho rằng ai ai cũng biết đến người đó.

Đường Phong cũng không dự định dựa vào Kẻ Giết Ma để giành giải ảnh đế, bộ phim này riêng đối với cậu là một thử thách, cũng chính là nước cờ đầu tiên gia nhập vào Hollywood.

Cho dù có đoạt ảnh đế tại Venice, cho dù bộ phim cậu đóng rất ăn khách, nhưng tại lễ trao giải này thì cậu vẫn còn là một diễn viên trẻ mới nổi mà thôi.

Khi cậu sống lại lần nữa thì tất cả những gì thuộc về Fiennes xưa kia cũng đã trở thành con số không.

“Bảo bối cậu mau tỉnh lại đi, cậu hình như không thoải mái lắm, bắt quá chỉ là một cái lễ trao giải cón con mà thôi, cậu mà không đoạt giải ảnh đế thì đúng là bọn họ mù hết rồi.” Charles lấy thân phận người đầu tư quang minh chính đại tham dự, quang minh chính đại ngồi bên cạnh Đường Phong.

Thấy Đường Phong hình như đang suy nghĩ gì đó, tự thấy bản thân là một người đàn ông tri kỷ của cậu, Charles đương nhiên muốn làm cho cậu cảm thấy thoải mái một chút.

Tuy rằng, Đường Phong cũng không cần được an ủi.

Hi vọng đoạt giải là chuyện tốt, nhưng dùng tâm tình bình thản đối mặt với sự thật cũng là việc một người diễn viên nên làm.

“Tôi còn trẻ, còn có rất nhiều cơ hội, kỳ thực được đề cử giải Oscar cũng đã là một ưu ái vinh dự lắm rồi.” Đường Phong tự mình an ủi mình như thế.

“Lời nguyện Oscar, ha ha, cái này tôi nghe nhiều rồi.” Charles nói.

“Đối với một diễn viên trẻ tuổi mà nói, giành được ảnh đế rồi thì sau đó sẽ tự cho mình đã đạt đến đỉnh cao, song cũng mất đi động lực vươn mình về phía trước.” Đường Phong thở dài, “Giành giải xong thì con người thường tự cao tự đại, điều đó cũng làm mất đi rất nhiều cơ hội hợp tác với người khác.”

Nếu như bên cạnh có người đại diện hoặc là cố vấn đa mưu túc trí, thì thường sẽ lại rơi vào cái "Lời nguyên Oscar" ấy, giành giải cũng như không mà thôi.

Ngồi ở dưới khán đài, Đường Phong nhìn ra những gương mặt quen thuộc đang trên bục trao giải, cho đến gần giờ chót, người bước ra sau cùng chính người mà Đường Phong vô cùng thân thiết, một người bạn thân lâu năm, nữ diễn viên nổi tiếng Miranda.

Khoát lên người một bộ váy thướt tha màu đen, Miranda mỉm cười bước lên bục, để trao giải thành tựu cống hiến, Miranda giành được tiếng vỗ tay như sấm từ phía dưới khán đài.

Tiếng vỗ tay dần dần hạ xuống, Miranda dường như cũng không chuẩn bị nhiều lắm, cô ấy đứng trước microphone, chậm rãi nói: "Giải thưởng này, được trao cho một diễn viên kiệt xuất, anh ấy dùng chính khoảng thời gian sống ngắn ngủi của cuộc đời mình, đã đóng góp và lưu danh trong những vai diễn xuất sắc, một người bạn thân quá cố của tôi – Fiennes • Đường."

Trong chớp mắt, tiếng vỗ tay lại một lần nữa như thủy triều vang lên, những đạo diễn, những diễn viên trẻ, những diễn viên gạo cội, thậm chí những nhà phê bình cũng đứng lên.

Xuất hiện trên màn hình chính là Fiennes đang mỉm cười, Đường Phong có chút sửng sốt.

"Bảo bối, chúng ta cũng nên đứng lên chứ phải không?" Charles nhẹ nhàng kéo cậu đứng dậy.

Đường Phong thoáng chút thất thần, cũng lập tức đứng lên, hơi ngẩn ngơ nhìn màn hình.

Giống như một thước phim tua lại, ảnh Fiennes từ lúc bé hiện lên, rồi từ vai diễn phụ không lời thoại, sau đó đến một vẻ mặt cổ điển lần đầu đóng vai chính xuất hiện, sau cùng dừng lại ở một tấm hình tràn ngập dáng vẻ tươi cười đầy anh tuấn.

"Tôi và Fiennes..." Trên bục trao giải, vẻ bình tĩnh và tự tin của Miranda mất đi, thay vào đó là giọng nói nghẹn ngào, đôi mắt hơi ửng nước và có chút đỏ.

"Ha ha, nếu anh ấy mà thấy tôi lúc này đây chắc là anh ấy sẽ trêu tôi mất, rồi còn cười mà nói 'Nè, Miranda, bộ dạng của cô lúc này khó coi quá đây', tôi thích tên khốn kiếp này, anh ấy rất lương thiện, hiền lành và hiểu ý người khác". Miranda vẫn cố gắng mỉm cười, "Mặc dù anh ấy không có gia đình hoàn hảo, thậm chí cơ thể cũng không khỏe mạnh, nhưng cuộc sống của anh ấy.....lại khiến tôi ngưỡng mộ."

Viễn mắt đã đỏ ửng, Đường Phong thấp giọng bật cười, và những người khác trong khán phòng đều hướng ánh mắt nhìn về phía tấm ảnh của Fiennes.

"Ba ba ba —— "

Một trận vỗ tay vang lên bên tai Đường Phong, cái này là vinh dự của cậu, mà cũng không phải của cậu.

Màn hình lại bắt đầu xuất hiện hình ảnh của vị giáo sư Larry và bác sĩ tư của Fiennes – Harvey, chẳng ai nói lời nào, chỉ âm thầm rơi lệ, dưới tài nghệ của các biên tập viên, mọi người phảng phất thấy được một hình ảnh rất sống động của Fiennes.

Nhìn trên bục những người bạn gần mà xa lạ kia, Đường Phong rất khó nói cảm giác của cậu bây giờ là gì.

Mất đi nhiều năm để phấn đấu và hợp tác, cho dù quen thuộc tính cách và sự yêu thích của đối phương, nhưng không có cách nào bù đắp được sự chênh lệch và cũng không biết làm sao để quay trở về như trước kia.

Cuộc sống mới, cũng sẽ có bạn bè mới, nhưng bè ngoài trẻ tuổi, nội tâm thì đã trưởng thành, mà trước đó Đường Phong và những người bạn cùng lứa rất khó thân nhau, nay lại càng khó hơn, cuộc sống con người thật ra vốn chỉ cần những bạn bè thâm giao có thể hiểu nhau mà thôi.

Sống lại đương nhiên là may mắn không gì sánh được, nhưng có một số chuyện cũng như một số người sẽ thuận theo đó mà biến mất đi.

"Bảo bối, tôi nghĩ Fiennes kia và cậu lúc cười lên thì có chút giống nhau, bất quá trông thể nào cũng nhìn cậu hấp dẫn hơn". Charles một bên ghé vào tai Đường Phong nói nhỏ, một bên thì thâm nghĩ "Ai da, trông thật là giống mà."

“Cậu chắc là ông ta không phải cha cậu đấy chứ...” Charles lẩm bẩm.

Đường Phong vừa cười vừa nói: “Tôi cũng nghĩ như thế.”

...

...

Buổi dạ tiệc sau lễ trao giải cũng dần dần kết thúc, những diễn viên nổi tiếng cùng tụ họp với một số bạn bè xung quanh, có lẽ là tham gia một bữa party tư nhân nào đó.

Tại đây Đường Phong cảm thấy cuộc sống hơi mất mát một chút, cậu không muốn tham gia thêm bữa tiệc nào, chỉ muốn quay trở về mà thôi.

“Sau này còn có cơ hội mà, đừng chán nản như vậy.” Charles còn tưởng Đường Phong bởi vì không đoạt giải nên thất vọng, đáng tiếc là việc an ủi kia của Charles chẳng khá khẩm hơn chút nào.

“Xin lỗi Charles, anh có thể để tôi yên tĩnh một chút, được không?”

Không phải đang đau khổ này nọ, chỉ đơn thuần là cậu muốn một mình yên tĩnh mà thôi.

Charles cũng không phải ngang ngược không nói để ý đến lời nói Đường Phong, nên cũng quyết định không quấy rầy Đường Phong.

Tuy rằng muốn quay về, nhưng cuối cùng lại không muốn nhốt chính mình vào trong phòng, một mình lái xe tới gần bờ hồ, tìm một chiếc ghế đá lẳng lặng ngồi xuống, mông lưng nhìn dòng nước trong suốt và ánh đèn từ xa xa phản chiếu lên.

Nhắm mắt lại, hít thật sâu, ngọn gió mát rượi thổi lướt qua làn da cậu.

Cái gì cũng không muốn nghĩ, không phiền não, không sầu lo, để bản thân lạc vào trong khoảng không, hưởng thụ khoảng thời gian thư thả tự tại ngắn ngủi này.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng ở đằng xa, trong bóng đêm một bóng người trẻ tuổi từ từ hướng về phía Đường Phong.

Một trận gió mát từ trên mặt hồ thổi tới, mang theo mùi vị nhàn nhạt của cá, cơn gió thổi qua làm lay lay mái tóc đen của người kia.

Người kia càng gần, cái bóng dáng ấy cũng đang rất trầm tĩnh, chỉ có ánh đèn đường chiếu vào lưng của người ấy.

Cuối cùng người kia đi đến ngồi xuống bên cạnh cậu, nhẹ giọng nói “Chúc mừng, giải thành tựu trọn đời.”

Mở mắt kinh ngạc nhìn người kế bên, Đường Phong nhẹ nhàng cười: “Đáng tiếc bây giờ tôi chỉ có một đề cử”.

“Cậu còn trẻ.” Lục Thiên Thần nhìn cậu, hai mắt chăm chú như quyến rũ người khác, cuối cùng, lại bổ sung một câu, “Cậu còn có tương lai, tôi cũng vậy.”

“Tranh chấp gia đình đã đâu vào đấy rồi sao?” Đường Phong đùa một chút.

“Trước mắt thì đúng vậy.” Lục Thiên Thần hơi cup mắt, đưa tay nắm lấy tay Đường Phong có chút lạnh lẽo, không giải thích, không nói nguyên nhân, chỉ là nắm chặt lấy bàn tay cậu.

Cảm giác ấm áp từ lòng bàn tay kia truyền đến, cảm xúc cảm bao vây lấy Đường Phong, Lục Thiên Thần còn kéo người cậu tựa vào vai mình, nếu là trước đây thì cậu chắc là tức giận vì hành động tùy tiện này.

Nhưng hiện tại, cậu nghĩ, đã không còn quan trọng nữa rồi.

“Nói chuyện với tôi một chút đi.”

“Ừ.”

Nhưng lại yên lặng không nói gì, ánh trăng rọi xuống đỉnh đầu hai người, mãi cho đến khi đầu đó có giọng cười lạnh lạnh của một cậu bé chạy bộ lúc sáng sớm, từ phía xa xa thì bình minh đã lên, Đường Phong giật mình tỉnh giấc mới phát hiện ngủ quên bên cạnh một người đàn ông.

Không biết lúc nào thì cậu đã gối đầu mình lên đùi của Lục Thiên Thần, Đường Phong híp mắt ngồi dậy, bên tai liền nghe được giọng thì thầm của Lục Thiên Thần.

Đường Phong vẫn còn say ngủ, lơ mơ chưa tỉnh hẳn thì ai đó đã dịu dàng nhẹ hôn lên môi cậu: “Chào một ngày mới.”

254. Chương 254 - Sự Tín Nhiệm Của Anh

Đường Phong đứng ở cửa phòng ngủ vẫn không nhúc nhích, tầm mắt của cậu rơi vào người Lục Thiên Thần đang nằm trên giường.

Đêm qua Lục Thiên Thần vừa mới tới Mỹ, xuống máy bay xong liền một mạch chạy đến chỗ cậu, tuy rằng Đường Phong không biết Lục Thiên Thần làm thế nào để tìm được cậu, nhưng dường như anh ta đã thức trắng cả đêm hôm qua.

Về tới khách sạn, Lục Thiên Thần đi tắm trước, chờ Đường Phong tắm rửa thay quần áo đi ra thì phát hiện cái người đàn ông này đã nằm trên giường rồi.

Người hình như đã gầy đi một chút, viền mắt cũng thâm quầng thêm, chắc trong thời gian qua Lục Thiên Thần hẳn là chỉ ngủ được một vài ba tiếng, tuy rằng trên người vẫn tràn đầy sinh lực, nhưng Đường Phong vẫn có thể cảm nhận được sự mệt mỏi rã rời kia.

“Đừng ... nhìn cậu ta nữa, tôi sẽ ghen đấy”. Charles thì thầm, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Đường Phong, thuận tiện hôn trộm một cái lên mặt cậu, “Đi ăn chút gì đi, tôi vừa kêu đồ ăn sáng.”

Sau lễ trao giải Oscar, báo chí cả ngày đều đăng tin rầm rộ, đa số là viết về siêu sao quá cố Fiennes • Đường, rồi nào là giải thành tựu cống hiến trọn đời gì đó.

Đối với Đường Phong xem ra giống như là một bài văn đã kết thúc, những gì thuộc về Fiennes • Đường cũng đã kết thúc theo.

Sau này, không chừng sẽ rất khó có thể tìm thấy tin tức về Fiennes trên báo nữa rồi.

Tùy ý xem sơ vài lần, Đường Phong để tờ tạp chí sang một bên, cúi đầu uống ngụm nước trái cây rồi nói : “Chuyện Lục Thiên Thần đến đây đã nói trước với anh rồi sao?”

Cậu không tin Charles lại không có bất cứ tin tức nào, nhưng ngoài ý muốn chính là, Charles đối với việc cậu và Lục Thiên Thần qua đêm ở ngoài cũng không kinh ngạc gì hết.

Sáng sớm cậu và Lục Thiên Thần từ bên ngoài trở về, Charles cũng không phản ứng gì nhiều, chỉ là mắng Lục Thiên Thần đại loại vài câu như là “Cậu để bảo bối nhà tôi phơi gió phơi sương ngoài trời suốt đêm hả, sao tay bảo bối tôi lại lạnh thế này”.

“Không có sự cho phép của tôi, cậu cái tên chết tiệt này đừng có mà mơ tưởng bén mảng lại gần cậu ấy.”

Lời của Charles nghe ra sao còn có ý khác, Đường Phong híp mắt nhìn chằm chằm con gấu to xác phía đối diện: “Sự cho phép của anh?”

“Anh cho phép Lục Thiên Thần tiếp cận tôi?” Đường Phong nhếch nhếch khóe miệng, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, “Tôi có nghe lầm không vậy, Charles keo kiệt bủn xỉn lúc nào thì trở nên hào phóng như vậy rồi?”

Charles cười đến nheo cả mắt: “Từ trước đến giờ tôi là người đàn ông phóng khoáng độ lượng mà, bảo bối à, sao cậu lại nghĩ sai về tôi như thế chứ, nếu cậu đã không có hứng thú với mấy người đàn ông to con lực

lường như tôi đây, có lẽ cậu sẽ cũng có chút cảm giác với cái tên khốn kiếp lạnh lùng băng giá kia chứ phải không, tôi làm tất cả chỉ vì muốn cậu hạnh phúc thôi, cảm động quá phải không?”

Không, tuyệt đối không.

Cậu ta không muốn bị con gấu này đè bẹp, cũng không muốn đi ôm khư khư một cái tủ lạnh biết đi, nhưng cậu lại rất thích nhìn thấy con gấu to xác này có thể sống hòa thuận với tảng băng di động kia.

...

...

Thật sự đúng là đã... sống chung một cách rất hòa thuận.

Không có mấy lời móc méo nhau, cũng không có liếc xéo liếc dọc thù hằn, tuy rằng thỉnh thoảng cũng sẽ đấu võ mồm qua lại, nhưng nói chung là bầu không khí vẫn rất ấm áp và hài hòa.

Quá hài hòa rồi, thế cho nên Đường Phong khá là bối rối vì không biết hai người đàn ông này rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Bởi vậy lúc ba người ăn cơm tối, Đường Phong sẵn tiện hỏi một câu: “Hai người các anh không phải là “hận quá hóa yêu” rồi đấy chứ, quyết định sống chung với nhau rồi à?”

“Khụ khụ khụ!” Lục Thiên Thần đương nhâm nhi ly rượu nho thì sặc ra mũi ngay lập tức.

“Phụt ——” Charles đang nhai miếng thịt bò thiếu chút nữa thì phun vô mặt người kia, liền quơ lấy chiếc khăn tay che miệng lại rồi xoay người chạy vào toilet.

“Phản ứng thật kịch liệt, bị tôi nói trúng rồi sao?”. Lấy khăn ăn lau tay, Đường Phong thanh thoi nhấp ngụm rượu, vô cùng rộng lượng nói rằng, “Tôi là người dân chủ, nếu như hai anh đã yêu nhau rồi, thì tôi cũng sẽ không ngăn cản hai anh làm gì.”

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi.” Lục Thiên Thần nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, bác bỏ ý nghĩ hết sức kỳ lạ và đáng sợ kia của Đường Phong.

“Bảo bối, cậu tính hù chết tôi sao? Tôi mà có chút hứng thú với tủ đông đá này thì đã sớm chén sạch sẽ cậu ta rồi, làm sao mà còn có thể chờ tới bây giờ cơ chứ?” Charles từ toilet trở về, bộ dạng vẫn còn thất kinh hoảng sợ.

Vuốt vuốt lòng bàn tay, Đường Phong tựa lưng vào ghế, mỉm cười nhìn bọn họ: “Vậy không bằng hai anh nói thật với tôi đi, bây giờ sống chung hòa thuận như vậy, hai anh đang giả đồ hay thật sự là đã thân thiết rồi?”

“Lục Thiên Thần, bảo bối hỏi cậu kia, còn không nói thật đi!” Charles liền mở miệng trước, bán cái hết cho Lục Thiên Thần.

Lờ mờ mắt nhìn Charles tiểu nhân kia, Lục Thiên Thần chậm rãi nói: “Đối với yêu cầu trước kia của cậu, tụi tôi đã nghiên cứu và quyết định đồng ý yêu cầu đó.”

Yêu cầu trước kia?

Đường Phong suy nghĩ một chút, dù sao cũng đã lâu rồi.

Ai da, nhớ rồi, là cậu nói sẽ chấp nhận cả Charles và Lục Thiên Thần, vậy đáp án hiện tại là...

Mặc dù có chút tham lam và không thực tế, nhưng Đường Phong nghĩ lại cũng thấy hơi tức cười, hai tay khoanh trước ngực, cậu nhìn Lục Thiên Thần một chút rồi lại nhìn Charles: “Hai anh biết bây giờ tôi đang nghĩ gì không?”

“Khẳng định là cậu đang nghĩ, đi chết đi Lục Thiên Thần, người tôi yêu bây giờ chỉ có Charles mà thôi.” Charles hơi hếch cằm lên, tự đắc nói.

Lục Thiên Thần lại trừng mắt nhìn Charles : “Rốt cục có thể thoát khỏi con vệt ồn ào Charles rồi.”

“Sai rồi.” Đường Phong nhìn Charles cắn cắn ngón tay, quay đầu lại nhìn Lục Thiên Thần nói, “Anh đoán cũng sai luôn.”

“Vậy là cái gì?” Charles tràn ngập hiếu kỳ hỏi.

Lục Thiên Thần tuy rằng không nói chuyện, nhưng trong mắt cũng đầy nghi vấn.

“Tôi đang nghĩ, tối hôm nay nhất định phải ăn thịt gấu kho tàu, rồi sau đó sẽ uống một lon nước ngọt ướp lạnh”. Đường Phong cười đến híp cả mắt, hai người kia nhìn đến ngẩn cả người ra, “Cảm giác làm vua thật không tệ chút nào.”

Charles cười to một tiếng: “Bảo bối, tôi thực sự là nhìn lầm cậu rồi nha!”

Lục Thiên Thần cười cười, lông mi khẽ nhếch: “Cậu có thể vừa ăn thịt gấu, vừa có thể uống nước ngọt ướp lạnh.”

...

...

Cuộc sống bình yên chưa có từ trước tới nay, bây giờ dường như Đường Phong đã có được những gì cậu muốn.

Tuy rằng Kẻ Giết Ma cũng không giành được giải Oscar nào, nhưng may mắn chính là sau đó không có bất kỳ cản trở, sau khi kết thúc phim Thiên Tử thì cậu có thể tiến hành quay phần tiếp theo của Kẻ Giết Ma.

“Cậu nổi tóc rồi, tối hôm đó tôi thiếu chút nữa không nhận ra cậu.” Lục Thiên Thần ngồi bên cạnh bồn tắm giúp Đường Phong gội đầu, bây giờ điều khó chịu nhất chính là mỗi ngày đều phải gội đầu cho sạch sẽ.

“Qua nửa tháng nữa thì phim Thiên Tử sẽ kết thúc, đến lúc đó tôi có thể cắt tóc ngắn rồi, trời nóng quá, thời tiết hôm nay nóng bức không chịu được.” Đường Phong nhào người nằm vào bồn tắm thở dài.

Đã gần sang tháng tư và tháng năm, mùa xuân đã qua đi, trời ngày càng ấm lên, nhưng đối với Đường Phong phải mang theo mái tóc dài này thì đúng là có chút cực hình.

“Ha ha, ráng nhịn nửa tháng nữa đi.” Lục Thiên Thần nhẹ giọng cười. “Không phải mỗi ngày tôi đều gội đầu giúp cậu đấy sao?”

Kỳ thực trước Charles cũng muốn “xung phong” làm việc này, nhưng Charles chỉ biết kéo tóc rồi làm rụng tóc cậu khiến Đường Phong đau nhứt hết mặt, rốt cuộc anh ta bị cậu đá sưng mộng ra khỏi phòng tắm.

“Cậu có phát hiện hay không, cậu trước đây và cậu hiện tại không giống nhau.” Lục Thiên Thần đột nhiên nói.

“Hử?” Đường Phong nghe xong vô cùng hiếu kỳ, “Không giống chỗ nào?”

“Ngay từ lúc đầu, cậu không thích nói nhiều với chúng tôi, luôn luôn cẩn thận khiến cho không có biện pháp nào tiếp cận cậu, thế nhưng hiện tại, cậu thỉnh thoảng lại kêu ca một chút những chuyện nhỏ nhoi ví dụ như tóc quá dài hay trời nóng này kia.” Lục Thiên Thần gội sạch bọt trên tóc Đường Phong, “Chúc mừng cậu, cậu càng ngày càng trẻ ra rồi.”

“Nghe ra làm như trước đây tôi già lắm sao, này, tôi không thích cái cách anh nói như thế”. Tiện tay lấy chiếc khăn trên bồn tắm, Đường Phong cầm lấy lau mặt, “Chùng nào thì Charles trở về?”

Mấy ngày hôm trước tên kia đã chạy sang Châu Ân giải quyết công việc.

“Cậu còn ở đây, khẳng định cậu ta sẽ bay như chim về đây thôi.” Lục Thiên Thần bắt đầu cởi cúc áo, sau đó thì cởi bỏ toàn bộ quần áo rồi ngồi vào bồn tắm.

“Xoay qua đây, tôi giúp cậu chà lưng”. Lục Thiên Thần vỗ vỗ vai Đường Phong.

Có người phục vụ Đường Phong đương nhiên sẽ không cự tuyệt, xoay người sang để Lục Thiên Thần giúp cậu mát xa, Lục Thiên Thần nhẹ nhàng vun chút nước lên người cậu, sau đó Đường Phong hỏi: “Tôi không

muốn can thiệp quá nhiều vào chuyện nhà của anh, nhưng tôi lo lắng chuyện này có liên quan đến an toàn của những người bên cạnh tôi, mâu thuẫn của anh và cha anh đã giải quyết xong rồi sao?” .

“Năm mươi năm mươi.”

“Năm mươi năm mươi.?” Đường Phong nghe không hiểu.

“Ông ta phân nửa, tôi phân nửa, chia đều cho nhau, ” Lục Thiên Thần vừa xoa bóp, vừa hỏi, “Đường Phong, cậu có sợ không?”

“Ha ha, tôi sợ cái gì?” Cậu cười hỏi.

“Sống cùng với tôi thì có một loại nguy hiểm vô hình không nhìn thấy được.”

“Trên thế giới này không có điều gì là an toàn tuyệt đối trăm phần trăm, Lục Thiên Thần, tôi thực sự không sợ nguy hiểm, cho dù chết thì tôi cũng đã chết qua một lần rồi, ” Đường Phong xoay người giữ lại tay Lục Thiên Thần, mặt đối mặt nói rằng, “Không nên tự mình hành động một mình nữa, đừng nghĩ rằng anh rời khỏi tôi là sẽ tốt cho tôi, đối với tôi mà nói, hành động của anh như thế giống như là anh không tin tưởng tôi vậy.”

“Mặc dù có câu ngạn ngữ “Phu thê bản thị đồng lâm hiểm, đại nạn lâm đầu các tự phi” (Vợ chồng như chim trong rừng, có nạn đến thì mạnh ai nấy bay đi), nhưng tôi chỉ mong muốn anh, còn có Charles có thể tin tưởng tôi.” Đường Phong nắm tay Lục Thiên Thần, ánh mắt kiên định mang theo ý cười ấm áp “Kiếp trước tôi đã chết một cách đáng thương thế đấy, nhưng kiếp này mặc kệ thế nào, tôi rất mong sẽ có người cùng tôi đi hết quãng đời này.”

255. Chương 255 - Tay Ôm Tay Ấp

“Vì sao! Vì sao! Tôi mới là diễn viên thật sự, tôi mới là siêu sao —— a —— ”

Nam diễn viên mặc chứng cuồng loạn bỗng dưng bị trượt chân, tựa như số phận đã đưa đẩy anh ta, cả người như cánh diều đứt dây rớt từ tòa nhà cao tầng xuống.

Đường mặc chiếc áo trắng, tóc dài buông xõa vươn tay cố nắm lấy cái người đã bầy bao nhiêu gian kế hãm hại cậu, nhưng rốt cuộc trong tay chỉ bắt được một mảng không khí vô hình.

Phần cuối của phim, lúc nào cũng chính là anh hùng sẽ đánh bại các thế lực tà ác, giải cứu thế giới, hoặc là cứu rỗi sinh mệnh những người khác.

Đại diện cho nhân vật minh tinh phản diện ở cuối phim không thể đẩy Đường vào vực sâu, trái lại để chính anh ta lâm vào tội ác, lâm vào vùng bùn của chính mình tạo ra mà không cách nào xoay trở được.

Cái gì là chính nghĩa, cái gì là tà ác.

Ai là anh hùng, còn ai lại là kẻ gian.

Đây là câu hỏi mà Đường tự hỏi mình trong phim, giờ cậu đang đứng trên tòa nhà cao tầng hiện đại, như một pho tượng điêu khắc không hề nhúc nhích, chỉ có chiếc áo dài màu trắng đang bay phất phơ trong gió.

Không có ai là anh hùng, thì sẽ không có ai là người gian kẻ ác.

Nếu có cũng chỉ là do con người không cách nào khống chế được ham muốn của mình.

Quay đầu nhìn thoáng qua dòng người bé tí lặn vào trong những tòa nhà san sát, Đường vẻ mặt điềm nhiên mở hai tay nhảy từ trên xuống, cái bóng màu trắng dần dần tan theo dòng người phía dưới.

Mà bầu trời trên cao, xanh lại càng thêm xanh.

Có người nói bộ phim này ám chỉ Đường chính là đầu thai chuyển thế, vứt bỏ thân xác thần tiên để sà mình vào cuộc sống phàm tục nơi đây. Cũng có người nói, trong phim không có anh hùng, kẻ ác, chỉ là phản ánh bản chất và dự vọng của con người.

Vì sao anh hùng luôn chiến thắng kẻ thù, chính nghĩa áp chế tà ác, trong phim đã tiết lộ hoàn toàn, kỳ thực bất quá là do người ta tự chiến thắng chính bản thân mình mà thôi.

Cái gọi là chính nghĩa, chính là lòng tin và lý trí của con người.

Cái gọi là tà ác, cũng chỉ là những dự vọng cất giấu sâu bên trong nội tâm .

Bộ phim Thiên Tử nhằm truyền đến thông điệp cho khán giả rằng không có ai là anh hùng, tương lai của thế giới, sinh tồn của thế giới đều nằm trong tay của người ấy.

Nói cách khác đó chính là nằm ở lòng tin của mỗi người, mà tất nhiên lòng tin một khi đã mất đi thì không có gì có thể cứu vãn hay thay đổi được.

...

...

Chiếc tivi treo trên tường đang phát ra chương trình giới thiệu dàn diễn viên chính của bộ phim bom tấn Thiên Tử :

Trong Ác Ma Đường Môn một tu sĩ bí ẩn, một gương mặt mới xuất hiện nhưng đã để lại nhiều ấn tượng tốt cho chúng ta, diễn viên đến từ Trung Quốc Đường Phong, một ca sĩ đã thành công khi chuyển sang lĩnh vực điện ảnh, lần đầu tiên giành được cửu ái của đạo diễn Lý Ngụy, và sự hợp tác của ngôi sao nổi tiếng Michael • Kino hiển nhiên sẽ thu hút được sự hoan nghênh hưởng ứng nhiệt liệt từ khán giả.

Không lâu sau đó, Đường Phong dựa vào sự thành công khi đóng vai tu sĩ mà giành được ảnh đế tại liên hoan phim Venice, trở thành nam diễn viên trẻ tuổi nhất được cánh truyền thông và các phê bình gia khen ngợi, được xem là thế hệ diễn viên mới nổi bật hiện nay.

Khi mọi người còn đang bàn tán xôn xao về diễn xuất của Đường Phong trong Ác Ma Đường Môn thì cậu đã thu hút được giới đầu tư bỏ vốn cho dự án điện ảnh tiếp theo, thu được hơn 40 ngàn bảng.

Đường Phong như là một người thích tạo ra kỳ tích, chúng ta còn đang thán phục vai diễn kia của cậu thì cậu đã đi trước người khác một bước rồi.

Ngày hôm nay, với giải ảnh đế tại Venice, còn được đề cử nam diễn viên chính xuất sắc tại Oscar, hiển nhiên bộ phim mới tiếp theo sẽ mang đến không ít thành công.

Lần này, cậu sẽ mang đến cho chúng ta bất ngờ gì đây?

...

“Thiên Tử... may mắn vậy sao?” Cầm remote trong tay, người đàn ông ấy cười khẩy “Đã đồng ý với Thiên Thần thì tôi sẽ không nuốt lời, hứa không giết cậu không có nghĩa là tôi sẽ không ra tay chuyện khác.”

Lục Thiên Tịch lặng lẽ nhìn chăm chăm màn hình đang phát ra đoạn giới thiệu về bộ phim, lẩm bẩm nói: “Một người thông minh, hết sức thông minh, để tôi chờ xem, rốt cuộc cậu có bản lĩnh gì mà để Thiên Thần cam tâm tình nguyện ở bên cạnh cậu, cậu đến tột cùng là một thiên tài hay chỉ là một thằng nhóc tiểu quỷ khôn vặt mà thôi.”

“Tít —— ”

Người kia tắt TV, màn hình đã tối đen một mảng.

...

...

Kết thúc ba tháng quay phim dài đằng đẵng, từ đầu mùa xuân cho tới mùa hè, từ lúc trời se lạnh, cho đến gió mát rười rượi như bây giờ.

“Thì cũng giống như trồng cây vậy, mùa xuân cày cấy, mùa thu thì thu hoạch, vừa vặn đúng lúc mùa xuân quay phim, đến mùa thu thì cũng đã tới ngày công chiếu.” Ghé vào tay vịn du thuyền, Đường Phong nhìn về phía bầu trời nhá nhem sẩm tối ở phía xa, màu cam vỏ quýt kết hợp với ánh vàng le lói ngoài khơi, nhìn không được mà nhắm mắt lại hít sâu một hơi, gió biển lạnh toát thổi đến, cả người cảm thấy thật khoan khoái thoải mái.

“Cảm giác giống như trước đây, công việc tắt bật rồi nghỉ ngơi, đóng phim, tuyên truyền, quảng bá, tham gia lễ trao giải, bàn chuyện hợp tác làm phim... Bận rộn không gì sánh nổi.” Duỗi hai tay rồi xoa xoa thắt lưng, Đường Phong bộ dạng lười biếng thở dài “Tôi muốn ngày nào cũng được giống như lúc này đây.”

“Vất vả cho cậu rồi.” Lục Thiên Thần từ phía sau đưa tay ôm lấy thắt lưng cậu, vùi mặt vào lưng Đường Phong, nhắm mắt lại rồi nhẹ nhàng cọ tới cọ lui, Lục Thiên Thần thật ra không thích Đường Phong để tóc dài chút nào, lúc người kia lúc tắm xong thì xoa tóc ra, tóc dài cứ như một vị tiên, cảm giác rất mong lung, Lục Thiên Thần lo sợ một ngày nào đó Đường Phong sẽ biến mất, rời bỏ mình.

Cũng còn may, đóng phim xong thì sau đó Đường Phong đã cắt tóc ngắn đi, tuy rằng không còn khí thế như hồi để tóc dài, nhưng Lục Thiên Thần càng thích Đường Phong hiện tại hơn, có thể ôm chặt cậu vào ngực mà không lo sợ bất cứ điều gì.

“Lục Tổng, cuối năm nhớ lì xì cho tôi một cái bao đỏ thật to đấy.” Đường Phong xoay người lại, Lục Thiên Thần cũng thuận thế đem mặt áp vào lồng ngực đối phương, bộ dạng im lặng thoát nhìn như là đang ngủ.

Lúc này phim Thiên Tử vừa công chiếu thì đã đạt được doanh thu 5,500 vạn tại Bắc Mỹ, vẫn còn đang duy trì thành công như thế mấy ngày nay, như vậy thành tích đã vượt qua tính toán của nhà sản xuất.

Sức hút 5500 vạn không thể coi là lợi hại, thậm chí có một số phim bom tấn còn thu được 1. 5 triệu, so với thành tích đó thì còn càng kém rất nhiều, nhưng đây là bộ phim lần đầu do một nam diễn viên người Hoa đảm nhận, thành tích này cũng đủ để Đường Phong thỏa mãn rồi.

Sau đó doanh số tiếp tục duy trì như thế, không uống công Đường Phong ngày ngày bay tới bay lui đi tuyên truyền quảng bá khắp nơi.

Trời mới biết đã bao lâu rồi cậu không một đến như vậy, hai bộ phim trước cũng không quảng bá nhiều như thế, bộ phim đầu tiên tuy rằng không đầu tư nhiều, nhưng còn thì các nhà sản xuất và chế tác đã đầu tư, bỏ công kha khá vào đấy, khiến Đường Phong và nhà sản xuất Robert gặp không ít lo lắng và bồn chồn.

Quá trình đóng phim tắt nhiên suôn sẻ, nhưng chuyện khán giả có xem hay không thì chuyện đó vượt ngoài tầm kiểm soát.

Lúc đóng phim xong, Đường Phong hầu như chẳng có ở nhà, cứ hai ba ngày lại phải ra ngoài, không ở khách sạn thì trên máy bay, may là hao tổn tâm huyết, chịu đựng vất vả rồi cuộc cũng được đền đáp.

“Tôi tặng cả người tôi cho cậu luôn.” Lục Thiên Thần nhẹ giọng cười.

“Đồ xài rồi thì ai mà thêm chứ.” Một giọng nói vang lên, Charles cố ý dùng giọng Anh Luân Đôn khoa trương ở bên cạnh rống ra một câu.

“Cậu đang nói cậu à?” Nét mặt tươi cười biến mất, Lục Thiên Thần buông Đường Phong ra, sau đó liếc mắt không biết lúc nào đã chạy tới chỗ Charles.

“Ha ha ha, cậu giỡn mặt hả?” Charles cười nhạt vài tiếng, lập tức cùng Lục Thiên Thần đấu võ mồm oai oái lên.

Đường Phong ngồi xuống ghé bên cạnh, bắt đầu đếm ngược: “Ba, hai...”

Charles và Lục Thiên Thần có chút tính trẻ con khê hừ một tiếng, nhưng cũng liền im lặng không tiếp tục nặng nề nữa.

Đường Phong thật không quen với việc mỗi ngày nghe hai người đàn ông lớn đầu to xác cứ cãi nhau ỏm tỏi, rồi suốt ngày chằm chọc móc méo nhau, mặc dù có lúc cậu rất ngạc nhiên không biết là có phải những người ở tầng lớp thượng lưu đều đồng đẳng khó chịu và luôn chửi mắng nhau như vậy hay không.

“Lát nữa là tiệc sinh nhật của Kino, Lục Thiên Thần – Lục Tổng, Charles tiên sinh, hai anh có thể làm ơn ra dáng quý ông đang hoàng chút giúp tôi được không?”.

Một đêm cũng đủ rồi.

Lục Thiên Thần không nói lời nào, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Charles, tựa như đang nói: cậu có thể không?

Bị hai người kia cứ nhìn chăm chăm, Charles liền đưa tay kéo kéo cổ áo, giả bộ đứng thẳng lưng, khoe miệng vẫn mang theo ý cười tinh quái.

“Vô cùng cảm tâm tình nguyện cùng ngài tham gia buổi dạ tiệc, đây là vinh hạnh của tôi, bảo bối yêu dấu đáng yêu à.”

Lại nữa rồi, quý ông Charles lưu manh lại bắt đầu giả trò.

Sau khi chiến dịch quảng bá phim kết thúc, Đường Phong nhận được một bao lì xì to tướng từ phía nhà sản xuất, phim của Kino chiếu trước cũng đạt được doanh số không tồi chút nào.

Đường Phong vốn nghĩ kết thúc phim sẽ đi nghỉ ngơi một chút, kết quả vừa vặn nhận được thiệp mời của Kino, ngày hôm nay là sinh nhật anh ta, Kino chỉ mời những người bạn thân thiết nhất cùng nhau chề chén say sưa trên du thuyền này trong suốt bảy ngày.

Tuy rằng Đường Phong biết Kino không thiếu tiền, bắt quá mời nhiều người như vậy đi du lịch thì thật đúng là quá xa xỉ rồi, chắc là mỗi bộ phim anh ta đóng được chia hoa hồng cũng không ít.

Đường Phong hai tay khoanh trước ngực, lia mắt bảo Charles và Lục Thiên Thần qua đây, Charles hớn hờ híp mắt chạy qua nắm lấy tay cậu, Lục Thiên Thần cười cười lắc đầu, cũng đi về phía Đường Phong.

Đường Phong chìa hai tay, mỗi bên nắm lấy tay một người, rồi cả ba cùng bước vào phòng, tối nay phải chuẩn bị đi dự tiệc sinh nhật thôi.

256. Chương 256 - Tiệc Sinh Nhật

Mấy bữa tiệc sinh nhật của giới trẻ ngày nay thật không thích hợp với Đường Phong, có lẽ bởi vì cậu không thể nào thích ứng nổi, nào là nhạc quá lớn, rồi các cô em gái trẻ đẹp cứ lượn tới lượn lui, rồi nhiều khi còn cãi nhau loạn xạ lên, những thứ đó khiến cậu thấy thấp thỏm, lo lắng, không yên tâm chút nào.

Tuổi trẻ của cậu lúc trước thì khiến cho nhiều người thèm muốn, có thể ăn chơi thỏa thích, nhảy múa ca hát tùy hứng, nhưng tình trạng sức khỏe cũng như thân thể cậu không cho phép nên hầu như cậu chỉ đứng nhìn mọi người mà thôi.

Đứng không bao lâu thì tức ngực, sau đó đành phải sớm rời cuộc vui.

Bây giờ mấy cậu trai trẻ có thể trò chuyện với cậu cũng chẳng có bao người, còn lại đa số toàn là mấy anh chàng long bong và đầu óc ấu trĩ, Đường Phong phát hiện kỳ thực chính bản thân cậu cũng chẳng có kiên nhẫn gì cho lắm.

Đều là do từ thói quen của Charles và Lục Thiên Thần mà ra, Đường Phong nghĩ rồi một ngày nào đó cậu cũng không thể đành lòng rời khỏi hai cái tên chết tiệt kia.

Sinh nhật hôm nay của Kino không giống Đường Phong tưởng tượng, có chỗ dành cho khiêu vũ, cũng có chỗ dành cho người thích yên tĩnh, thích hợp cho mấy người bạn tụ tập tán dóc với nhau.

“Đường!” Đường Phong và một số vệ sĩ đi bên cạnh vừa bước vào thì Kino liếc mắt đã nhìn thấy bọn họ, dường như là chờ đợi đã lâu, lập tức ra chào đón rất nhiệt tình.

Được rồi, để tránh phát sinh chuyện không nên xảy ra, Đường Phong nhẹ nhàng đẩy hai người đàn ông kẻ bên ra.

“Tôi đi lấy chút rượu.” Lục Thiên Thần hiểu ý, để Đường Phong có không gian riêng tư, chủ động rời đi, hướng về phía quầy phục vụ, dường như là cảm thấy hứng thú với màn biểu diễn rượu ở đằng kia.

“Tôi nghĩ hôm nay số tôi đỏ lắm à nha, ai da, có đánh bài kìa, tôi qua làm vài ván mới được, có gì thì gọi tôi nha bảo bối.” Nháy mắt một cái với Đường Phong, Charles nhanh chân rồi khuất vào đám đông.

“Hôm nay tôi dắt theo hai người bạn tới đây chơi, hi vọng anh không để bụng.” Đường Phong cười cười tiến đến ôm Kino một cái, rồi vỗ vỗ vai nhau, giống như đã lâu rồi không gặp.

“Cậu đồ quý này, phim Thiên Tử thành công như vậy, cậu còn dẫn bạn tới đây ăn chùa nữa hả!” Kino ôm Đường Phong thật chặt, sau đó buông cậu ra rồi nhìn chằm chằm Đường Phong từ trên xuống dưới, lúc sau cảm thấy vẻ mặt của người đối diện hình như sắp chịu không nổi nữa nên Kino mới chịu rời mắt chỗ khác.

Đường Phong trêu một chút: “Tôi biết anh yêu thầm tôi, thế nhưng tôi xin anh, đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt chết người đó được không, tôi sẽ xấu hổ lắm đấy.”

“Được rồi, cậu mà biết xấu hổ nữa sao?” Kino không khách khí móc méo Đường Phong, vừa cười vừa nói, “Tôi chỉ là phát hiện cậu càng ngày càng làm cho người khác mê mẩn đó thôi, lúc này chắc được bao đường ngon lắm phải không? Hay là chăm chỉ rèn luyện cơ thể vậy, toàn thân đều toát ra vẻ rất là ngọt ngào hạnh phúc, giống như là đang nói ‘Ồi cha, tôi cảm thấy quá tuyệt vời mà’ !”

Kino khoa trương mọi thứ lên, rồi còn lấy hai tay ôm chính mình, minh họa hết sức sinh động khiến Đường Phong rất muốn đấm cho người kia một cái.

“Tôi thấy anh thiếu thốn tình cảm riết bị khủng lên rồi, đầu óc anh hình như cũng điên điên luôn!”

Hai người xúm nhau đá xéo một trận, sau đó lại bắt đầu hỏi han công việc rồi cuộc sống này nọ.

“Tôi đoán Thiên Tử sẽ có phần tiếp theo, kỳ thực bộ phim này, Robert mạo hiểm rời khỏi cương vị công tác thì hẳn là sẽ gánh nặng cho coi, cậu cũng biết đó, có một số người Mỹ luôn có thái độ hoài nghi và tẩy chay đối với những diễn viên như chúng ta đây, nhiều khi tôi thấy rất thất vọng đối với mấy cái quan điểm cổ hủ này.”

Nhân viên phục vụ đưa một ly sâm-banh cho Đường Phong, Kino nói cho cậu biết một số việc mà trước đây Đường Phong không hề biết.

“Cũng còn may là doanh số bán ra không tồi, bằng không thì tôi thật tình không biết làm sao đối mặt với sự tin tưởng và ủng hộ của Robert nữa.” Robert chưa từng đề cập với Đường Phong về chuyện này, nhưng Đường Phong có thể hiểu được, nếu như trong thời gian đang quay mà nói cho cậu nghe hết sự tình, chỉ sợ sẽ càng làm Đường Phong cảm thấy áp lực hơn thôi.

Đối với bộ phim, thì càng không có bất kỳ tác dụng nào.

Đường Phong cảm kích sự tin tưởng của Robert, đối với chuyện thế này, thì cách tốt nhất để đền đáp chính là giành được thành tích cũng như doanh thu từ phòng chiếu và từ chính những người có thành kiến đó, Robert không hổ là người do chủ tịch đề cử, mà anh ta cũng không phụ lòng cũng như sự tin tưởng của đối phương.

Sự thực đánh bại tất cả.

“Ngay từ lúc đầu thì mấy tên chết tiệt kia đã xem thường cậu, bây giờ chắc là bọn chúng không dám ngóc đầu lên đâu.” Kino nói.

Đường Phong cười cười, cho dù trước kia bọn họ khinh thường anh ta, cậu cũng không cách nào đảm nhận doanh thu chính cho phòng vé, thế nhưng phim đoạt thành tích ngoài mong muốn, cho nên bọn họ vẫn như cũ cam tâm tình nguyện và hợp tác cùng cậu.

Không ai lại đi đá chén cơm vàng của mình, người làm kinh doanh luôn thích kiếm tiền mà.

“Nếu vậy mà nói, thì cậu sẽ đóng phần tiếp theo của cả hai bộ phim rồi, ừ, trời ơi, nếu như doanh thu Kế Giết Ma tiếp tục bán ra như vậy, chẳng phải là hai phim sẽ cạnh tranh nhau suýt sao đó sao?” Kino mạnh vỗ vai Đường Phong, kích động cứ như là vừa tìm được một châu lục mới, “Tôi nghĩ chắc là không bao lâu thì phim của cậu sẽ vượt qua phim tôi thôi phải không?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Đường Phong phá lên cười, đối với anh bạn già như Kino đây thì không cần phải khiêm tốn làm gì, như vậy thì có vẻ quá khách sáo rồi.

Hai người cười nói cả một buổi, hôm nay là sinh nhật của chủ nhà, Kino không thể cứ nói chuyện riêng với Đường Phong hoài được, một lúc sau, Đường Phong đẩy Kino đi.

“Tối nay anh là nhân vật chính, tôi mà độc chiếm anh, chắc bạn bè anh sẽ giết tôi mất, anh coi bên kia kia, mấy cô gái ấy cứ lia mắt về bên đây suốt.”

“Được rồi, tôi đi qua đó xem, bắt quá phải nói vậy nè, là tôi chiếm lấy cậu cả buổi rồi, cậu lại còn phải nghe mấy lời linh tinh lang tang của tôi nữa chứ, ha ha ha.” Vỗ nhẹ vai Đường Phong, Kino đá lông nheo một cái, “Tôi đi qua đó đây, cậu ở đây nhớ chơi cho vui vào nha.”

Cậu nói sau cùng sao lại mang ý đồ mờ ám gì đấy.

Đường Phong thật muốn đá cho Kino một cước.

...

...

Lục Thiên Thần còn đang nán lại ở phía quầy rượu, cùng mấy nhà pha chế trò chuyện về một số loại rượu thượng phẩm.

Charles thì ở bên kia cười ha hả, chắc là đã thắng vài ván rồi, chơi đến nỗi quên trời quên đất, thiếu chút nữa thì nhảy xổ lên ghế mà ngồi luôn.

Đường Phong cũng không quá rầy, tính đi dạo xung quanh rồi mới đi tìm bọn họ.

Để cho bạn bè vui chơi thỏa thích và không bị gò bó, nên sinh nhật Kino mới không mời cha mình đến, đương nhiên, không phải là Đường Phong biết tất tần tật mà cậu chỉ là suy đoán mà thôi.

Nghe nói cha Kino là một người khá bảo thủ, hiển nhiên sẽ không thích con trai mình mời một đồng”Loi chơi lộn xộn” này đi uống rượu phóng túng như vậy.

Tùy ý đi dạo xung quanh, Đường Phong liền nhìn thấy một người bạn quen thuộc, một người đã từng vô cùng quấn quýt với cậu.

“Bác sĩ Harvey.” Harvey xuất hiện ở chỗ này Đường Phong cũng không ngạc nhiên lắm, đối với Kino mà nói, Đường Phong biết Harvey không chỉ là bác sĩ riêng của gia đình Kino, hẳn là cả hai xem nhau như bạn thân rồi.

Cậu và anh ta lúc đó có một bí mật, Albert đã nhúng tay một số chuyện, điều này làm cho Đường Phong vô cùng hổ thẹn với Kino, mà Harvey chính là người mà cậu và Albert đã liên lạc.

Vị bác sĩ này thoát nhìn ôn hòa lại đứng đắn, rất đáng tin cậy để giữ lời hứa kia của Đường Phong, không đem chuyện trên du thuyền của Albert kể lại cho Kino và người nhà anh ta.

Nếu những gì thuộc về Fiennes đã kết thúc, thì cũng không cần phải câu nệ chuyện xưa làm gì.

Đường Phong chủ động đi về hướng Harvey, bên cạnh Harvey còn có một bà cụ, nhưng Đường Phong biết bà cụ kia không phải là bà nội của Harvey, lúc còn là Fiennes, cậu có biết bà nội của Harvey là một người hòa nhã điềm đạm, đáng tiếc mấy năm trước đã qua đời.

“Đường Phong? Tôi biết cậu cũng tới mà, Kino có thể sẽ quên mời những người khác, nhưng tuyệt đối sẽ không quên cậu.” Harvey mỉm cười đi tới, song cũng không quên giới thiệu người bên cạnh, “Đây là bà Ruth.”

“Chào bà Ruth.” Đường Phong bắt chuyện.

“Chào cậu, cậu cũng là bạn Kino sao? Tôi chưa gặp cậu bao giờ.” Bà cụ nhìn chằm chằm Đường Phong một hồi, như là đang cố gắng xác nhận, “Tuy rằng trí nhớ tôi không tốt, nhưng tôi tin rằng tôi chưa gặp qua cậu.”

“Cậu làm nghề gì?” Bà cụ tùy ý hỏi.

“Đường Phong là một diễn viên, phim cậu ấy đóng không tệ chút nào đâu.” Bác sĩ Harvey lập tức giới thiệu.

Bà cụ lắc đầu: “Ấy, tôi không nhận ra cậu, cũng không có xem qua phim cậu đóng.”

“Bác sĩ Harvey, chúng ta đi tìm Kino đi.” Bà cụ không thêm để ý tới Đường Phong nữa.

“Hi vọng cậu không giận, bà Ruth tính tình thẳng thắn vậy đấy nhưng không có ác ý gì đâu.” Harvey nhỏ giọng nói với Đường Phong.

Đường Phong nhú mày: “Anh nói cứ như lòng dạ tôi hẹp hòi lắm vậy, Kino vừa nhảy bên kia, tôi nghĩ anh tốt nhất là nên tìm người gọi anh ta ra, chứ đừng vào đó.”

Âm thanh đình tai nhức óc trong ấy chắc là bà cụ này không chịu nổi đâu.

“Ừ, cảm ơn cậu.” Không nói gì thêm, Harvey dắt bà cụ theo, “Bà Ruth, chúng ta ở đây chờ một chút, để cháu kêu phục vụ gọi Kino ra.”

“Không, tôi không tin bọn họ, Bác sĩ Harvey, anh có thể tự mình đi tìm Kino không?” Bà cụ cầm một ly rượu, “Đừng có mà cứ kè kè bên người tôi như vậy, tôi cũng không già đến nỗi mà tự té ngã đâu.”

“Được rồi, vậy bà chờ cháu một tí.” Harvey nói xong thì đi về phía sàn nhảy.

“Bà Ruth, Bác sĩ Harvey nói bà nên uống ít rượu thôi.” Sau khi bác sĩ Harvey vừa rời đi thì một cô gái chừng hơn hai mươi tuổi đi đến.

Đa số người đến dự sinh nhật đều là các cô gái, thanh niên trai trẻ, nay đột nhiên xuất hiện một bà cụ ở đây khiến cho nhiều người cũng nhìn qua xem, tất cả đều tò mò, hiếu kỳ liếc mắt một cái, nhưng sau đó cũng dời mắt đi.

“Hôm nay là sinh nhật Kino, vui như vậy thì ta phải uống thêm một ly nữa chứ, hơn nữa đây là rượu vang, đâu có hại gì đâu, đừng có lải nhải nữa cháu yêu, bọn họ cứ ba hoa suốt, cháu nhìn coi, cháu riết rồi cũng lắm mồm chả thua gì họ hết.” Bà cụ cầm ly rượu không muốn buông.

Cô gái tựa hồ có chút tức giận, bước lên giành lấy ly rượu: “Không được, bà Ruth đưa ly cho cháu.”

“Bác sĩ Harvey cũng không cấm ta!” Gừng càng già càng cay, bà cụ tất nhiên không thêm nghe theo lời cô gái, hai người giành qua giành lại làm cho ly rượu văng vào mé bàn bên cạnh, tiếng vỡ “choang” vang lên, máu từ trong tay cũng từ đó tuôn ra.

Miếng thủy tinh đâm vào lòng bàn tay bà cụ, không biết cắt sâu bao nhiêu, mà máu thì không ngừng chảy xuống.

“A ——” cô gái hình như bị tình huống trước mắt làm hoảng sợ, đứng bên cạnh tay chân lúng túng không biết nên làm gì.

Mấy cậu trai xung quanh xì xào, cũng có người đứng bên cạnh giật mình kêu lên một tiếng, phỏng đoán không biết trên thuyền này có bác sĩ hay không nữa.

Dù sao bà cụ này trông cũng giống như một bà cụ bình thường, bây giờ tay còn đầy máu, đâu có ai mà đại dốt đi chuốc phiền phức cho mình.

“Bà hình như bị thương rồi, bà Ruth.” Một chàng thanh niên tóc đen từ trong đám đông bước ra, gọi tên bà, sau đó liền đi tới bên cạnh bà cụ.

“Đúng vậy, nhưng ta chỉ là muốn uống chút rượu.” Bà cụ không quá hoảng sợ, chỉ là nhìn người thanh niên trước mặt đang quỳ nửa người kia, không hề do dự xé một mảnh áo từ bộ đồ đẹp đẽ trên người kia.

“Vậy chắc là rượu khá ngon phải không.” Không tiếp tục nói về chuyện cái tay bị thương kia, Đường Phong cố ý làm phân tán sự chú ý của bà cụ.

Cũng may trước đây lúc cậu sinh bệnh, khi khỏe lại thì có nói vài ba chuyện phiếm với các y tá và bác sĩ, lâu dần thì học được những phương pháp sơ cứu cơ bản, Đường Phong kiểm tra lòng bàn tay của bà cụ xem có còn sót lại mảnh thủy tinh nào không.

“Cũng khá được, nhưng mà so với rượu nhà ta thì còn kém xa, lần sau ta mời cậu uống rượu, chuyện này không thể để Kino biết được, Kino là một đứa cháu rất có hiếu.” Khi nói về Kino, bà cụ có vẻ như rất hạnh diện, không còn để ý vào vết thương ở tay nữa.

“Bà là bà nội của Kino mà, hai bà cháu đúng là tính cách giống nhau thật, rất rộng rãi phóng khoáng và cũng rất đáng yêu.” Đường Phong cười cười dùng mảnh vải quần lấy lòng bàn tay, không chừng Harvey cũng sắp ra rồi, đây chỉ là tạm thời cầm máu mà thôi.

“Chuyện này đương nhiên rồi, mấy cái đứa xung quanh nhìn tụi nó thật ngốc nghếch, nhưng riêng cậu thì trông thông minh hẳn, ta sẽ đi xem phim của cậu sau.” Bà Ruth còn bổ sung thêm một câu, “Hi vọng cậu diễn hay giống Kino vậy, nếu không thì ta sẽ thất vọng lắm đấy.”

“Phim của cháu đóng thì có chút trinh thám và kích thích đấy, ha ha.” Đường Phong thay bà Ruth cột chắc lại, cuối cùng còn thắt một cái nơ bướm lên trên, đây chính là thói quen từ xưa của cậu.

Không vì sao cả, chỉ là làm cho nó dễ thương chút thôi.

“Ta rất thích phim trinh thám, đừng có mà nghĩ lão bà này không thể uống rượu, không thể xem mấy cái phim hành động, ta không muốn phải chết già một cách lẳng lặng đâu? Ấy da, ta ghét nhất là cuộc sống như vậy.”

Bà cụ nói chuyện với Đường Phong vô cùng hài lòng, hiển nhiên đã quên việc mình đang bị thương, cho đến khi Kino và Harvey vội vàng vàng chạy tới, bà cụ còn chưa muốn buông tha Đường Phong.

“Bà nội, trời ơi, bà bị thương rồi.” Thấy tay bà cụ dính máu, Kino kinh hoàng chạy tới, lo lắng gọi to, “Bác sĩ Harvey!”

“Đừng có hét lên như vậy, cháu hù hết khách chạy mất rồi kìa, bà không sao, vô cùng khỏe.” Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng thấy bộ dạng khẩn trương của cháu cưng mình, bà Ruth cao hứng lộ ra dáng vẻ tươi cười.

Bác sĩ Harvey lập tức chạy qua đây, cũng thấy được vết thương của bà Ruth đã được băng bó, trong mắt có chút ngạc nhiên, cố gắng kiềm lại sự kinh ngạc, liền trấn an Kino, nói “Không sao rồi, vết thương đã băng bó, lát nữa thoa chút thuốc rồi băng bó lại là ổn rồi.”

Nhìn cái nơ con bướm quen thuộc, kiểu băng bó rất thân quen, Harvey hoảng hốt có phải bị ảo giác đó là Fiennes hay không, thực sự là trùng hợp vậy sao?

Harvey lập tức hỏi: “Là ai băng bó vết thương này vậy?”

“Băng vậy không đúng cách sao?” Kino nhanh chóng kiểm tra vết thương của bà cụ, nhưng phát hiện miếng vải băng bó chính là được xé từ quần áo ra.

“Không không không, băng bó vô cùng tốt.” Harvey lập tức giải thích, “Kino, tôi chỉ nghĩ là cậu nên đi cảm ơn người đó.”

“Đừng khách sáo.” Đường Phong bị lãng quên đứng bên cạnh cười nói một tiếng.

Đến lúc này Kino và Harvey mới phát hiện quần áo Đường Phong dính không ít máu, còn bị xé rách một phần.

“Trời ơi, cảm ơn cậu Đường Phong.” Kino vô cùng xin lỗi bước qua, anh ta có chút ngượng ngùng, bởi vì quá lo lắng cho bà nội mà quên mất còn có Đường Phong ở bên cạnh, mà quan trọng hơn là, vết thương kia chính là do Đường Phong đã băng bó giúp.

“Được rồi, đừng có lãng phí thời gian nữa.” Đường Phong đẩy Kino qua, nói “Anh mau mang bà Ruth đi xử lý vết thương đi, tôi chỉ là tùy tiện băng bó sơ sơ thôi, phải rửa sạch cẩn thận, đừng để bị nhiễm trùng.”

“Được rồi, lát nữa tôi xong sẽ tìm cậu.” Kino tuy rằng rất cảm ơn Đường Phong, nhưng hiện tại cần phải đưa bà Ruth đi băng bó lại.

Lục Thiên Thần đang đứng phía bên kia thì nghe thấy bên này ồn ào, lập tức chạy nhanh qua đây, tiến đến bên cạnh Phong, nhìn vết máu trên tay và quần áo cậu, nói: “Chúng ta xuống phía dưới rửa một chút.”

“Được.” Lúc cùng Lục Thiên Thần rời đi, Đường Phong cũng không phát hiện ánh mắt kỳ quái của đang Harvey nhìn mình.

Một ánh mắt tràn ngập nghi hoặc và không thể giải thích được.

...

...

Bà Ruth đột nhiên bị thương trong buổi tiệc cũng chỉ là sự cố ngoài ý muốn cho nên chung quy cũng không ảnh hưởng lắm đến những vị khách xung quanh, may là vết thương không nặng lắm, nên Kino cũng có chút yên lòng.

“Bà nội, sao bà đến mà không báo cho cháu biết một tiếng.” Ngồi trong phòng, Kino hỏi han bà Ruth, Bác sĩ Harvey đã thay băng mới cho bà Ruth.

“Nói cho cháu biết? Không, ta dự định tạo cho cháu bất ngờ mà.” Bà Ruth vừa nói vừa giơ cái tay bị thương của mình lên, “Một bất ngờ đầy vui mừng!”

Kino nhất thời dở khóc dở cười, giang hai tay ôm lấy bà Ruth: “Làm cháu sợ muốn chết thì có.”

“Ta không sao, mấy đứa cứ lo lắng vậy cứ làm như ta sắp đi gặp tổ tiên vậy”. Bà Ruth còn lắc lắc tay, ý bảo mình vẫn khỏe, song cũng đòi thêm “Cho ta một ly rượu nữa đi.”

“Bà nội!” Kino bắt đầu dĩ thử dài, “Nửa ly thôi nha.”

“Tốt, có còn hơn không.”

Ôm bà Ruth thêm một cái, Kino đem nửa ly rượu vang cho bà, sau đó nói “Cũng không còn sớm nữa, bà ngủ đi nha.”

“Kino.” Bà Ruth kêu một tiếng.

“Dạ.”

“Đưa ta mấy bộ phim xem, phim của Đường Phong đó, nghe nói phim cậu ta đóng có chút phiêu lưu trinh thám còn rất kích thích.” Bà Ruth còn nhớ rõ mấy lời lúc nói chuyện phiếm với Đường Phong.

Kino nở nụ cười: “Không biết kích thích hay là kích động, cháu với cậu ấy còn hôn nhau trong phim nữa đó”.

“Ai cha, nghe coi bộ hấp dẫn vậy sao.” Bà Ruth nheo mắt, thấp thoáng dáng vẻ rất hưng phấn.

Kino vừa cười ha ha vừa nói: “Không thành vấn đề, nhưng cháu sợ ba mà thấy chắc ba sẽ giết cháu luôn.”

“Nó mà dám?” Bà Ruth trưng ra bộ dạng đe dọa

“Cháu đi lấy phim cho bà liền.”

Kino ra khỏi phòng ngủ bà Ruth, chuẩn bị tìm bộ phim Ác Ma Đường Mòn , may là Kino vẫn mang theo bên người, lúc ra ngoài thì phát hiện Bác sĩ Harvey đứng chờ người ở hàng lang, không biết đang suy nghĩ gì.

“Bác sĩ Harvey, anh bị sao vậy?” Kino đi qua, “Hôm nay thật cảm ơn anh, may là có anh ở đây.”

“Cậu nên đi cảm ơn Đường Phong mới phải, cậu ấy xử lý vết thương rất nhanh và chính xác, tránh được việc nhiễm trùng, chỗ này đang ở giữa biển, nếu như vết thương bị nhiễm trùng thì sẽ rất phiền phức, trên thuyền không có đem theo nhiều thuốc để dành.” Harvey vẫn còn suy nghĩ mông lung về vết thương đã được Đường Phong băng bó, thực sự là có sự trùng hợp đến như vậy sao?

“Đúng vậy, tôi phải hết sức cảm ơn cậu ấy mới được.” Kino thở dài, rồi trong mắt tràn ngập ý cười “Có bạn bè như mọi người đây thì thật là tốt.”

Bạn bè...

Đúng vậy, bạn bè...

Harvey lắc đầu, có thể chỉ là vô tình mà thôi, cũng không phải chỉ có mình Fiennes lúc băng bó vết thương thì sẽ thất hình con bướm, tuy rằng Harvey phát hiện cách buộc ấy giống y như đúc, hệt như hồi xưa Harvey đã dạy cho Fiennes.

Còn có lần đầu tiên kia nữa, lúc đến viếng mộ Fiennes, Đường Phong cũng lại mang theo loại hoa mà Fiennes thích nhất – một bó hồng đỏ thắm.

257. Chương 257 - Bão Tố

Bảy ngày ngao du lênh đêngh trên biển, mặc dù là khách mời của Kino, nhưng Đường Phong lại muốn để Kino có thể tự do tán gẫu cùng bạn bè của anh ta, vả lại đi chung trên thuyền còn có anh hai và bà nội Ruth.

Đường Phong thích nhất chính là cùng con gấu to xác và “lon nước ngọt ướp lạnh” của mình cùng nhau lái ca nô đi dạo, rồi câu cá, sau đó tắm nắng, tận hưởng làn gió nhẹ trên biển thổi qua.

Charles kỳ thực là một người đàn ông tràn ngập sức sống và thích phiêu lưu mạo hiểm, ngay từ đầu thì Charles đã đưa cậu đi đua xe, trải nghiệm những cảm giác mạnh tốc độ cao, đúng là không tệ chút nào.

Bình thường không có việc gì làm, Charles cũng trở lại đua xe, đây là đua xe thật, ngay tại đường đua, chứ không phải như một số người vô trách nhiệm mà đua nhau tại đường cao tốc, theo như Charles nói, làm như vậy thì chẳng phù hợp với tác phong quý ông của anh ta chút nào.

Ngoại trừ đua xe, Charles còn thích vượt thác và leo núi, đương nhiên cũng không thể thiếu trò lặn biển.

Đưa ca nô ra giữa biển, Charles bắt đầu giục Đường Phong cùng đi lặn, Đường Phong biết bơi, nhưng kỹ thuật cũng không tốt.

Một người bình thường khi ở trong nước quá lâu còn thấy khó chịu, huống chi một người có tiền sử bệnh tim như Đường Phong đây, hiện tại Đường Phong rất thích bơi, nhưng đa số chỉ là lòng vòng trong hồ bơi mà thôi.

“Đừng nói giỡn Charles, cậu sẽ không lặn xuống nước đâu.” Lục Thiên Thần cũng không tán thành đề nghị của Charles.

“Tôi và những người khác sẽ hỗ trợ cậu ấy, với lại còn có cái này.” Charles hưng phấn, đi tới chỗ lặn kéo lên một cọng dây thừng, “Cột cái này vào người Đường Phong, cậu ấy sẽ không thể nào chìm xuống được.”

“Đi biển mà, đừng có mỗi ngày như mấy ông già mà ngồi câu cá suốt, tuổi trẻ chúng ta phải sung sức lên chứ!” Charles đưa tay ôm bả vai Đường Phong, chỉ chỉ xuống biển, “Thân ái à, chỉ cần lặn xuống một lần thôi thì cậu sẽ mê liến cho coi, hết sẩy luôn, không phải chỉ nhìn trên bề mặt mà thấy được đâu”.

Ông già...

Được rồi, cậu từ đàn ông trung niên biến thành ông già rồi.

“Vậy dạy tôi đi.” Đường Phong nóng lòng muốn thử.

Lục Thiên Thần ở bên cạnh nói: “Tôi cũng muốn đi lặn.”

“Cậu còn có thể lặn sao?” Charles híp mắt.

Không đi để ý tới Charles, Lục Thiên Thần liền đi qua phía bên cano, cúi đầu bắt đầu kiểm tra thiết bị lặn.

“Nói thật tôi có chút hưng phấn và hồi hộp, tôi không thích cái cảm giác khó thở và bị ngộp nước chút nào đâu”. Đường Phong dưới sự giúp đỡ của Charles và Lục Thiên Thần bắt đầu mang thiết bị lặn vào. “Nhưng xem ra có vẻ vô cùng thú vị.”

“Tôi sẽ kéo cậu theo.” Lục Thiên Thần mỉm cười, chỉ một câu nói vô cùng đơn giản nhưng lại khiến người khác có cảm giác an toàn gấp mười lần.

“Hai anh biết không, lúc còn nhỏ tôi đã từng rất thích mơ mộng này nọ.” Đường Phong vừa cười vừa nói.

Charles hỏi: “Bảo bối Đường Đường hồi nhỏ mơ tưởng gì vậy, nói nhanh nhanh cho tôi biết đi, có phải là suy nghĩ sau này sẽ trở thành nữ vương hay không, ha ha.”

Liếc Charles một cái, Đường Phong tiếp tục nói thêm: “Có thể yêu và được yêu, sau đó cùng người mình yêu sẽ tạo ra chuyện tình lãng mạn nhất thế giới...”

Âm thanh phía sau dần nhỏ lại, đối với cậu bây giờ mà nói, ước mơ hồi bé quá đơn giản mà lại chút có đáng yêu, cậu muốn cùng tri kỷ của mình ngày qua ngày nắm tay nhau ngắm bình minh và hoàng hôn, cậu cũng từng cho rằng mỗi sáng sớm thức dậy được nhìn thấy gương mặt người ấy bên cạnh mình thì đó chính là cảm giác hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Cậu luôn chờ đợi ước mơ nhỏ bé của mình, cậu cũng muốn một gia đình ấm áp, chỉ cần có người mỗi đêm chia sẻ tâm sự ở bên cạnh cậu, cùng cậu ăn bữa tối, nói đủ mọi chuyện trên đời, chứ cậu không muốn một người chỉ biết trầm tư im lặng khi ngồi chung bàn.

Những sự chờ đợi cho ước mơ đơn giản ấy, lúc còn là Fiennes thì cũng chỉ là một loại xa xỉ, nhưng thứ xa xỉ ấy, bây giờ cậu rất cuộc cũng có được trong tay.

“Tôi đếm ba hai một, chúng ta cùng nhau nhảy xuống nha”. Gió trên biển thổi đến, Charles la lớn.

“Được!” Cảm giác được hai người hai bên nắm chặt tay cậu, Đường Phong nghe đến “Một” thì cười lớn một tiếng từ trên thuyền nhảy xuống.

Một thế giới yên bình xanh thẳm, ánh sáng khúc xạ chiếu xuống khiến cho màu nước biển đậm nhạt khác nhau, từng đàn cá bơi tung tăng quanh người cậu, cậu như lạc vào một thế giới khác, say mê khám phá từng góc ngách nơi đây.

Còn gì có thể làm khó cậu nữa không?

Đã không còn nữa rồi.

...

...

Biển khơi yên ả, ánh mặt trời chiếu từng tia sáng lóng lánh lên mặt biển, khiến cho như có hàng ngàn viên ngọc trai lấp lánh hiện ra, làm gió biển man mát dịu dịu thổi đến làm cho lòng người vô cùng thoải mái và sáng khoái.

Cuộc sống không phải lúc nào cũng yên bình, thỉnh thoảng, bão tố cũng sẽ ập đến mà thôi.

Kết thúc bảy ngày nghỉ ngơi, Đường Phong và Lục Thiên Thần hai người bọn họ sau khi quay về với công việc thì bận bịu trăm bề, bộ phim Thiên Tử thành công có chút ngoài dự đoán, không thể phủ nhận bộ phim này chính là một bậc thang để đưa Đường Phong trở thành diễn viên Trung Quốc nổi tiếng tại Hollywood.

Tính tổng thu nhập bao gồm cả tiền hoa hồng và tham gia sự kiện, bộ phim đã giúp Đường Phong kiếm được hơn mười triệu đô la Mỹ.

Cánh cửa Hollywood đang mở rộng chào đón cậu, nhưng có những sự việc ngoài ý muốn lại xảy ra nhanh không kịp trở tay.

...

...

Tùy ý xem vài tấm ảnh của mấy tờ tạp chí, vẻ mặt Đường Phong không có gì biểu tình gì, sau đó gấp chúng lại.

Vừa mới sáng sớm hôm qua, một đám săn ảnh nhá đèn flash liên tục, sau đó tung lên những tấm ảnh của Đường Phong và Charles đang thân mật với nhau, kỳ thực cũng không có gì là thân mật cho lắm, chỉ là gần đây thỉnh thoảng khi ra ngoài, Đường Phong và Charles đều cùng nhau ăn cơm, mà vừa vặn Charles là một người thích động tay động chân.

Trong ảnh đúng lúc Charles ôm vai Đường Phong, hai người đang nghiêng mặt hôn nhau, nhưng vốn vẹn chỉ có thể.

Chuyện diễn viên công khai như thế không tính là chuyện lớn lao gì, nhưng trên thực tế cậu phát hiện đa số các diễn viên hầu như không ai thừa nhận mình là đồng tính, vì một khi đã công khai giới tính thì sẽ đối mặt với rất nhiều mạo hiểm, có thể sẽ giành được sự ủng hộ của một số ít cộng đồng người đồng tính trong xã hội, song cũng có khả năng sẽ gặp phải những ánh mắt kỳ thị của những người khác.

Bớt đi một chuyện dù sao cũng còn tốt hơn, đại bộ phận những người bước theo con đường này đều giấu diếm, hi vọng xã hội ủng hộ cho mình.

Kỳ thực Đường Phong cũng không sợ chuyện giữa cậu và Charles hoặc là Lục Thiên Thần bị công khai, cùng việc cậu là đồng tính, tuy rằng thật sự cậu không thích cách nói này chút nào.

Cậu vốn dĩ không phải là đồng tính luyến ái, chỉ là trùng hợp cậu lại có một số rắc rối cũng như khúc mắc với những người đàn ông này thôi, trước đây cậu cũng muốn kết hôn cùng nữ giới, sinh con đẻ cái, tạo ra một gia đình hạnh phúc, nhưng dường như số phận đưa đẩy khiến cho cuộc sống cậu đành phải gắn chặt vào những người đàn ông này.

Lúc này internet tràn ngập tin tức cũng như hình ảnh về cậu, quả thật là gây cho Đường Phong phiền phức không ít, thêm vào đó các tay săn ảnh lại công bố thêm một vài tấm hình về đời tư Charles, ví dụ như nói thân phận của Charles không phải như bề ngoài tưởng tượng, mà là có liên quan đến tổ chức xã hội đen và buôn lậu các thứ.

Đơn giản mà nói, vài tờ báo cũng không công nhận Đường Phong và Charles là yêu nhau thật lòng này nọ, mà là đang bán nhan sắc dụ dỗ những người có tiền để có thể trèo lên thành công như ngày hôm nay.

Mà trong cái giới giải trí này, những việc như thế cũng không ít, danh tiếng của Đường Phong bỗng nhiên lên như điều gặp gió, hơn nữa còn có mấy tấm hình làm bằng chứng, hình như Đường Phong chính là dựa vào đàn ông mới có địa vị như ngày hôm nay.

Có thể chịu đựng những thử thách này mới chính là người có bản lĩnh thật sự.

“Đều là mấy tờ báo lá cải nhảm nhí.” Charles có chút tức giận đem tờ báo ném sang một bên, cái con người vốn dĩ coi thường pháp luật còn dám cả gan lớn giọng “Tôi muốn đi kiện bọn chúng!”

“Bọn họ nói đều là sự thực.” Đường Phong vừa cười vừa nói, “Không cần phải tức giận đâu Charles, báo chí dựa vào những thứ này mà sống, một khi cuộc sống riêng tư của diễn viên bị phanh phui thì họ mới kiếm được lợi nhuận, nhưng mà sớm hay muộn, có cần thận đến đâu thì cũng có ngày cũng bị phát hiện thôi, giấy thì đâu gói được lửa.”

Lúc cậu bắt đầu nổi tiếng, mặc kệ là người khác có thù oán hay không, miễn là thấy cậu không vừa mắt, thì sẽ chơi khăm cậu, Fiennes lúc xưa như thế, bây giờ Đường Phong cũng đành phải đương đầu với những chuyện như vậy.

“Tôi muốn giết bọn họ.”

“Có một số người anh không giết được đâu, Char đại hùng.” Đường Phong đi qua trấn an, ôm lấy vai Charles, tiện thể ngồi vào tay vịn của sofa, “Chỉ có một vài người biết được sự thật, nhưng thời gian sẽ chứng minh tất cả.”

Những bài báo lá cải thật ra cũng không làm Đường Phong buồn lòng gì, đó chính là kinh nghiệm già dặn từ Fiennes, nắm bắt được một bộ phim hay và gặp gỡ được một đạo diễn giỏi, nếu có cơ hội sẽ được hợp tác với nhau.

Chỉ là có đôi khi cũng sẽ gặp phải một ít chuyện ngoài ý muốn, khi Lục Thiên Thần trở về thì mang đến tin tức không được tốt lành gì cho lắm.

” Phần tiếp theo của phim Thiên Tử , bọn họ không dự định sẽ tiếp tục hợp tác với chúng ta, lý do là đây.” Lục Thiên Thần chỉ chỉ tờ tạp chí đăng hình của Đường Phong và Charles, “Bọn họ cho rằng tiếp tục hợp tác thì có thể sẽ thất bại, hình ảnh cậu bây giờ không phù hợp với hình tượng anh hùng được yêu cầu trong bộ phim nữa”.

“Nhưng Đường Phong đã cứu mọi người thoát chết ở Nam Á!” Charles bất bình cảm giận.

“Đương nhiên bọn họ cố tình không tính đến điểm này.” Tầm nhìn của Lục Thiên Thần rơi trên người Đường Phong, “Trên thực tế tôi có cho điều tra một chút, đa số khán giả đối với loại tin tức cũng không để ý gì lắm, nhưng bên phía nhà sản xuất hình như muốn mượn cơ này để giảm cát-sê của cậu.”

“Giảm còn bao nhiêu?” Nếu sự tình không thể văn hồi, Đường Phong cũng không ngại nhận cát-sê thấp.

“Năm trăm ngàn.” Chớp mắt một cái mà tiền cát-sê giảm hơn hai mươi lần, Lục Thiên Thần nhú mày nói “ Là bọn họ cố tình.”

Nhưng cậu thật không ngờ, phía sản xuất cũng không phải thực sự muốn giảm cát-sê mà là muốn loại cậu khỏi bộ phim này.

“Nếu tôi đồng ý năm trăm ngàn, bọn họ chắc cũng sẽ tìm lý do này nọ khác để thay thế tôi.” Đường Phong cười khổ thở dài, “Tôi đi tìm Robert nói chuyện.”

258. Chương 258 - Ba Quyết Định

Không nhờ Lục Thiên Thần hay Charles, Đường Phong một mình lái xe đến địa điểm hẹn Robert.

“Ở đây.” Đi tới một nhà hàng nhỏ trên đường, Robert mỉm cười vẫy vẫy tay gọi Đường Phong.

“Thật ngại quá, trên đường hơi kẹt xe, anh tới lâu chưa?” Đường Phong đi nhanh qua chỗ ngồi.

“Ngồi đi, tôi cũng mới tới thôi.” Robert vừa cười vừa nói, cũng không định giấu diếm, chủ tịch bày mưu tính kế sắp đặt mọi thứ, Robert lúc bắt đầu nói chuyện thì liền tỏ ra về ấy này.

Robert vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Tôi cảm thấy hết sức xin lỗi, cũng vô cùng tiếc nuối.”

“Robert, tôi biết như vậy có chút lỗ mẫn, thế nhưng anh có thể nói cho tôi biết tình hình thực tế được không?” Hai tay đan nhau ở trên bàn, Đường Phong thành khẩn hỏi.

Mặc dù đã nghe một số tin tức từ Lục Thiên Thần, bọn họ cũng dự đoán là nhà sản xuất cố ý giảm cát sê , mục đích kỳ thực chính là loại cậu ra khỏi bộ phim và hủy hợp đồng, nhưng Đường Phong hi vọng có thể nghe được từ chính miệng Robert nói ra về ý đồ của nhà sản xuất là gì, và tại sao như thế.

“Cậu vẫn là một người thông minh, từ lần đầu chúng ta nói chuyện, tôi nghĩ cậu và những người khác không giống nhau, cậu có cá tính độc đáo của riêng mình. Thực ra, tôi tin cậu chính là vai nam chính thích hợp nhất, nhưng đáng tiếc là tôi không phải người có thể quyết định mọi việc trong công ty.”

Lời Robert nói xong thì quả đúng là y như xác minh của Lục Thiên Thần.

“Tôi vì cái quyết định ngu xuẩn của bọn họ mà cảm thấy thật xấu hổ và rất tức giận, họ chỉ vì chút lợi ích trước mắt và những thành kiến cá nhân mà làm như thế.” Robert thở dài, nói thẳng ra, “Tôi rất xin lỗi, Đường.”

“Không, việc đó không liên quan gì đến anh, tôi chỉ là cảm thấy hơi buồn vì không được hợp tác làm việc chung với anh nữa thôi.” Chính tai nghe được, Đường Phong khó tránh không khỏi cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Bộ phim Thiên Tử cũng có một phần tâm tư của cậu, từ lúc nhận vai, phát hiện Đường trong phim và bản thân cậu có những điểm giống nhau, sau đó cùng với Robert và đạo diễn thảo luận nên diễn vai này như thế nào và cố gắng phát huy thêm.

Đây là bộ phim đầu tiên đưa cậu thành danh ở Hollywood, cho nên cậu rất sẵn lòng đóng tiếp phần hai, đối với những nhân viên hậu đài khác thì cậu làm việc chung với họ cũng hết sức vui vẻ, thế nhưng không ngờ chưa đi tới đâu thì bị ép phải bỏ vai.

Phía sản xuất từ chối và cố ý làm như thế khiến Đường Phong có chút bất ngờ.

Vài ngày sau đó, giới truyền thông Mỹ đưa tin phần kế tiếp của bộ phim Thiên Tử sẽ không do Đường Phong thủ vai nữa, tính xác thực của tin này tất nhiên cũng bị ém nhẹm, một số nói rằng phía nhà sản xuất tiết lộ vì Đường Phong đưa ra giá cát sê quá cao nên không có cách nào có thể hợp tác được nữa.

Vốn dĩ mối quan hệ giữa các nhà sản xuất với các tay nhà báo quá rộng lớn và khó lường, huống hồ Đường Phong bất quá chỉ là một diễn viên từ nước khác đến, không có tiếng nói cũng như thiếu sức ảnh hưởng.

Trên thực tế ngay cả diễn viên gốc gác nơi này mà còn bị giới truyền thông bức đến cùng đường nữa là, một diễn viên Châu Á như Đường Phong thì làm được gì?

“Trong mắt của bọn họ, tôi chỉ là một diễn viên Châu Á xoàng xĩnh mà thôi, mà doanh thu phòng vé của bộ phim bây giờ đã đạt ngưỡng năm trăm triệu đô, sức ảnh hưởng quả là không nhỏ, họ muốn giống như series phim 007, mỗi phần tiếp theo đều thay diễn viên, bên phía nhà sản xuất đại khái nghĩ tôi chẳng có sức ảnh hưởng gì nên mới muốn tìm một gương mặt mới cho phần sau.”

Buông tờ tạp chí trước mặt, đối với nhà sản xuất “Vừa ăn cướp vừa la làng” này thì cậu có chút thất vọng và cảm thấy thật bất đắc dĩ, Đường Phong thật là hết cách.

Việc tiếp tục hợp tác cũng phải cậu có thể quyết định được, Lục Thiên Thần và Charles lại càng không thể can thiệp, thế giới này quá lớn, con người lại quá nhỏ bé, cho dù có tiền và có quyền đi chẳng nữa, cũng có những chuyện không phải muốn nhúng tay vào là được.

Tức giận sao?

Qua cầu mà rút ván thì có ai thích đâu.

“Hết cách rồi, chúng tôi đã thương lượng nhiều lần với nhà sản xuất, nhưng xem ra thái độ của họ vô cùng kiên quyết, hơn nữa nghe nói bên đó đã bắt đầu tuyển chọn diễn viên cho phần tiếp theo của Thiên Tử.” Tiểu Vũ chỉ có thể an ủi nói “Đây là tổn thất của bọn họ, đâu phải dễ dàng gì mà tìm được một diễn viên xuất sắc như anh đây chứ.”

Cũng không chỉ là lời an ủi, Tiểu Vũ cho rằng gần đây cũng nổi lên vài bộ về chủ đề anh hùng, nhưng năm nay chỉ có phim của Kino và Đường Phong đóng là tương đối thành công, nhất là Thiên Tử, ngay từ đầu không được đánh giá cao, kết quả là thành tích đạt được ngoài sức tưởng tượng.

Vẫn còn tốt đó chính là doanh thu phòng vé, chính là một minh chứng cho việc bộ phim có thể vượt qua mọi rào cản, chứng tỏ được chính chất lượng.

Có người nói Thiên Tử quả là đã mang đến vận đỏ cho Đường Phong, nhưng nếu bộ phim này không phải do Đường Phong đóng mà là do người khác đóng thì liệu bộ phim này có được thành tích đáng kể như vậy không?

Tiểu Vũ tất nhiên là không cho rằng như thế, nhưng tình hình hiện tại thì bọn họ giờ đây chẳng có cách nào giải quyết.

Chuyện này vốn dĩ chỉ là vì một chút lợi ích nhỏ nhoi và các thành kiến cá nhân mà khiến cho hai bên vô phương tiếp tục hợp tác, tin tức thì bị cánh nhà báo cố tình xuyên tạc bóp méo, diễn viên Trung Quốc muốn có đất diễn trong Hollywood thì ít, hiện tại phía nhà sản xuất lại lật lọng khiến cho cơ hội càng thiếu hụt thêm.

Mấy cái tin đồn này giống như dịch cúm, những phim khác muốn hợp tác với Đường Phong thì đều dần đo suy nghĩ rất nhiều.

“Việc con con này cũng chẳng làm công ty phá sản đâu, bảo bối à, đừng để ý đến bọn chúng làm gì, tôi lập tức bỏ tiền đầu tư một bộ phim khác, phải chơi lại bọn chúng mới được, ánh hào quang chói lóa của Đường

yêu cầu nhà tôi sẽ khiến cho chúng vãi sỏi ra quần luôn!” Charles mạnh miệng phun ra mấy lời nói thô bỉ hết sức hùng hồn.

“Tại Hollywood không chỉ có một nhà sản xuất, chúng ta có thể thừa dịp những công ty đang cố gắng mở rộng thị trường casting diễn viên Trung Quốc để hợp tác với bọn họ.” Lục Thiên Thần suy nghĩ một chút, cũng đưa ra ý kiến của mình.

Còn hơn Charles không phải là người trong nghề, Lục Thiên Thần tuy rằng cũng không hiểu lắm về giới giải trí này, nhưng so với mấy cái lời xằng xiên lảm nhảm của Charles vẫn còn tốt hơn.

“Có tiền tất nhiên là có thể đầu tư, nhưng vấn đề chính là quay một bộ phim thì không chỉ đơn giản là phụ thuộc vào vấn đề tài chính không thôi, mà còn cần có đội ngũ sản xuất hợp tác một cách chuyên nghiệp, đó chính là mấu chốt trong lúc làm phim.” Đường Phong cố ý nhìn Charles, “Sau đó lại còn phải bước vào khâu tuyên truyền quảng bá, nghe ra thì rất đơn giản, nhưng nếu không phải người biết nắm bắt thị trường ở Hollywood, thì sẽ phát sinh ra rất nhiều khó khăn.”

“Tôi chỉ biết vung tiền là cách nhanh nhất, nhưng làm sao để quay một bộ phim thì nói thật, tôi chỉ biết xem mà thôi.” Charles thừa nhận về lĩnh vực này đúng là mình không có đủ kinh nghiệm.

Lục Thiên Thần tạt thêm một gáo nước sôi: “Và còn rất rành rọt sẵn tìm con mồi.”

“Mấy cái chuyện xưa như trái đất, cậu đừng nói cái kiểu làm như cậu cũng trong sạch lắm vậy!” Charles lập tức moi móc soi mói lại mấy chuyện cũ xì, “Ví dụ như cái tên Ca Trần kia.”

“Thôi thôi, dừng lại đi.” Xoa xoa hai tay, Đường Phong suy nghĩ một chút đưa ra quyết định cho chính bản thân mình.

“Tôi có chuyện muốn nói với hai anh, ” Đường Phong hỏi Lục Thiên Thần, “Anh đang nắm giữ quyền quản lý tập đoàn Thiên Thần phải không?”

“Phải”

“Tốt lắm, chuyện thứ nhất, tôi muốn hủy hợp đồng với công ty.” Đường Phong không nghĩ đột nhiên lại phát sinh việc Lục Thiên Thần trở về như vậy.

“Được.” Lục Thiên Thần liền đồng ý, dù sao thì mối quan hệ này cũng không thể nào dứt ra được, sẽ không còn mối quan hệ giữa ông chủ và nhân viên nữa, mối quan hệ này giờ đây đã là giữa hai người yêu nhau rồi.

Đường Phong nói tiếp chuyện thứ hai: “Tôi dự tính sẽ tự mở một công ty sản xuất, tôi tự mình tuyển nhân viên, anh có thể cho tôi mượn một số nhân viên được không?”

“Cậu cần ai thì cứ đưa đi.” Dù sao Lục Thiên Thần không phải dựa vào công ty giải trí mà kiếm tiền.

“Chuyện thứ ba.”

“Bảo bối, chuyện cậu quyết định chắc còn nhiều lắm, chỉ cần không phải là chuyện cậu yêu người khác thì bất cứ điều gì tôi cũng chấp nhận được.” Charles giơ lên hai tay nói.

Đường Phong không thèm nhìn Charles, mấy quyết định của cậu không có chút liên quan nào với Charles cả.

“Không cần đi liên hệ với mấy nhà sản xuất ở Mỹ nữa, cũng không cần đầu tư phát hành phim tại đây, quyết định của tôi chính là tạm thời rời Hollywood, quay về nước.” Đường Phong vuốt hai tay, thẳng thắn nói, “Chỉ có ba quyết định này.”

“Cậu vừa mới tạo nên tên tuổi ở Hollywood, bây giờ tuy rằng đồn đãi một số tin tức không tốt lắm, nhưng ở đây mấy cái tin lá cải này ngày nào cũng nhan nhản trên báo.” Lục Thiên Thần dường như không tán thành quyết định của Đường Phong, “Cậu bỏ đi như vậy, chẳng khác nào uống phí công sức cậu đã cố gắng sao.”

“Bây giờ ở Hollywood, muốn đóng phim cũng không dễ, cho dù một vai diễn phụ cũng khó” Đường Phong lắc lắc đầu, ánh mắt có chút kiên định, “Tôi muốn tự mình lập nghiệp, tự mình đứng đầu, không để người

khác phân biệt màu da chủng tộc, tuổi tác, chứ không muốn để bảo vệ chút danh tiếng nhỏ nhoi này mà hoang phí cuộc đời ở đây.”

“Tin tôi đi, tôi biết mình đang làm gì mà.” Đường Phong tự tin cười, “Nếu Hollywood đã muốn vứt bỏ tôi, vì cái gì mà tôi phải lưu luyến, không chịu về nước cơ chứ?”

Có lẽ so với Hollywood thì tiền cát sê trong nước sẽ không cao như vậy, có rất nhiều người cho rằng cậu đã từ bỏ vinh danh ở nơi hào nhoáng kia, để quay về với cái vòng giải trí lẫn lẩn rối rắm trong nước này.

Nhưng Hollywood đóng phim, thì Trung Quốc cũng là đóng phim đầy thôi.

Đường Phong có suy nghĩ của riêng mình, ở Hollywood cậu không là gì, nhưng bây giờ hồi hương, ít nhất cậu không còn là một diễn viên không tiếng tăm hay không có lời nói nữa rồi.

“Tôi ủng hộ vô điều kiện.” Charles nói không chút do dự, cái gọi là cương chiều sủng nịch thì đại khái chính là cái kiểu này đây, cũng may Đường Phong đã đủ trưởng thành, bằng không nếu đối lại là những người khác thì không chừng đã bị làm cho hư hỏng luôn rồi.

“Được rồi.” Lục Thiên Thần cũng chọn cách thỏa hiệp, nhưng cho dù hai người này phản đối, đoán chừng Đường Phong cũng sẽ không nghe theo bọn họ.

259. Chương 259 - Về Nước

Trong khi mọi người còn đang rì rầm bàn tán không biết phần sau của Thiên Tử Đường Phong có thể đóng hay không, rồi một số tạp chí còn nhiệt tình đề cử cho mấy nhà sản xuất một danh sách dài ngoằng những diễn viên thay thế, thì Đường Phong đang tích cực chuẩn bị cho các kế hoạch tương lai của mình.

Cánh cửa thềm thang trước mặt đã bị đóng lại, chẳng lẽ cậu không thể mở một cái cửa sổ để tìm lối thoát cho mình hay sao?.

Cậu muốn làm một bộ phim không chỉ được phát hành trong nước mà cậu càng hi vọng nền điện ảnh thế giới có thể thừa nhận được tài năng cũng diễn viên cũng như chất lượng của chính bộ phim đó.

Tuy rằng đã quyết định phải về nước, nhưng Đường Phong cũng không sắp xếp hành lý liền mà cậu muốn tìm một ít người bạn quen biết tại Mỹ để tụ họp và có thể thành lập một nhóm để hợp tác với nhau, nhưng xét cho cùng thì hiện tại cậu rất muốn về nước để phát triển, so với tình hình trong nước và nơi đất khách quê người thì Đường Phong vẫn muốn tìm kiếm nhân tài trong chính đất nước mình hơn.

Trước khi về nước, Đường Phong đi gặp một số bạn bè, như nữ diễn viên Miranda và tổ biên kịch đạo diễn của Kẻ Bắt Ma , có lẽ do mọi người đã quá thân với Đường Phong, cho nên dù giới truyền thông có tung mấy cái tin lá cải kia lên thì vẫn không thay đổi được thiện cảm của tất cả mọi người dành cho Đường Phong.

Miranda đau lòng dè dặt mấy nhà sản xuất thiên cận không có mắt nhìn người, có ý muốn rất thích hợp tác với Đường Phong, nhưng Miranda lo lắng nếu mình mà cùng đóng chung Đường Phong thì chẳng khác nào sắm vai hai mẹ con, việc này thì có vẻ không ổn cho lắm.

Bất quá giờ thì Miranda không cần lo lắng chi nữa, phim của Miranda đóng thì quá nhiều rồi, mà Đường Phong cũng muốn về nước phát triển sự nghiệp, không biết sau này còn có khả năng hợp tác nữa hay không.

“Phải về thật sao?” Những người bạn phía trong hỏi, đương nhiên cũng không thể thiếu Kino.

“Đúng vậy, đã quyết định rồi.” Đường Phong ngồi đối diện Kino, trước khi đi cậu cũng muốn mời mọi người ra uống cà phê một chút, dù sao đi nữa thì cũng cần phải nói lời từ biệt.

“Mấy chuyện như vậy xảy ra tôi thật là giận hết sức mà.”

“Được rồi, tôi đã nghe rất nhiều người nói qua những lời này rồi Kino, cậu và nhà sản xuất còn có hợp đồng, ngàn vạn lần đừng vì chuyện của tôi mà mâu thuẫn với bên sản xuất.” Kino còn trẻ, đôi khi lại có chút kích động, tuy rằng gia cảnh Kino không tệ, nhưng Hollywood là một nơi không phải muốn đùa giỡn là được.

Nếu không thì diễn viên Hollywood bây giờ chắc đã là tai to mặt bự.

“Biết biết, nhưng cậu cũng đừng để bản thân phải chịu nhiều gánh nặng như thế, tiền đồ và tương lai trước mắt của cậu thế nào rồi sau này cũng được đền đáp, chịu khổ trước, chịu cực sau mà!” Không phải mấy kiểu chia tay chia chân an ủi buồn nôn sến súa như người khác, Kino thẳng thắn cười ha ha đùa giỡn.

Nhưng đùa ra đùa, Kino sau đó nghiêm túc khẳng định: “Tôi biết cậu sẽ trở về mà.”

“Tôi sẽ.”

Nhất định sẽ trở về.

Sau khi ăn cơm tối chung với Kino, hai người cũng tạm biệt nhau, cũng không ai tiễn ai, Đường Phong đang lúc định quay xe, thì bỗng có một chiếc xe khác chặn trước đầu xe của cậu.

Đường Phong tưởng Kino quay lại, nhưng kiếng xe kéo xuống thì phát hiện ra đó chính là Harvey.

“Bác sĩ Harvey, anh đến tìm đến Kino phải không? Cậu ấy vừa đi rồi.” Cậu hơi khom người nói chuyện với người đàn ông trong xe kia.

“Không, tôi tới tìm cậu, nghe nói cậu phải đi rồi, nói chuyện một chút được không?” Harvey đưa tay mở cửa xe, ý bảo Đường Phong vào đi, “Sẽ không tốn nhiều thời gian của cậu đâu.”

“Chúng ta đi đâu vậy?” Xe đã chạy hơn ba mươi phút, phong cảnh xung quanh khiến Đường Phong cảm thấy vô cùng quen thuộc.

“Lên núi, cảnh ở đó cũng không tệ, rất thích hợp xem mặt trời lặn.” Harvey nói.

Cũng không lâu sau, xe dừng lại ở con đường bên cạnh dãy núi, mặt trời đã qua đỉnh rồi, một mảng màu vang cam trải dài khắp bầu trời, từng đàn chim vội vã bay qua, giống như đang thúc giục mọi người mau mau trở về nhà vậy.

Cảnh quen, chỗ quen, người cũng quen nốt.

Đường Phong tựa vào hàng rào bảo vệ ngược nhìn bầu trời.

Nơi này là nơi trước đây Fiennes và Harvey cùng nhau ngắm hoàng hôn.

Nơi này là nơi hai người bọn họ lần đầu tiên hẹn hò nhau.

Nơi này cũng là nơi hai người chia tay lần sau cuối.

Fiennes đã từng đến đây một mình, từ lúc bình minh đến hoàng hôn, cho đến khi trăng nhô lên, rồi lại một mình lẳng lặng lái xe quay về.

Một người có hạnh phúc thì có tất cả, khi mất đi rồi thì nỗi đau lại gấp đôi.

“Cảnh rất đẹp.” Đường Phong không biết vì sao Harvey muốn đưa cậu tới đây, nhưng lúc này, niềm vui sướng hạnh phúc kia có lẽ đã không còn nữa, Đường Phong giờ đơn giản chỉ là thưởng thức cảnh đẹp trước mắt mà thôi.

“Trước đây tôi có một người bạn, cậu ấy cũng rất thích ngắm hoàng hôn, có thể nói, bên ngoài cậu ấy sống rất lý trí và chừng mực, nhưng trên thực tế cũng rất thích những chuyện lãng mạn như thế này đây.” Harvey đi tới bên cạnh Đường Phong, nhìn mặt trời đỏ rực xa xa kia .

“Tôi nghĩ một người sống tình cảm thì đều thích ý nghĩa của hai chữ ‘Lãng mạn’ này “. Đường Phong vừa cười vừa nói “Bạn anh cũng vậy.”

Harvey cười cười, không nói gì về “Người bạn kia”, chỉ nhẹ giọng hỏi “Có một chuyện tôi có thể hỏi cậu được không?”

“Để tôi đoán xem, có phải là chuyện của tôi và Charles, còn chuyện ngày hôm đó tại sao tôi lại ở trên thuyền gặp anh nữa phải không?” Không chờ Harvey trả lời, Đường Phong đã nói, “Nếu như đúng là những chuyện ấy thì xin lỗi anh, tôi không thể nói cho anh biết được.”

Bị Đường Phong từ chối thẳng thừng, Harvey đương nhiên không hiểu được “Vì sao?”

“Bác sĩ Harvey, tôi rất cảm ơn anh đã giữ bí mật ấy lâu như vậy, nhưng rất nhiều chuyện đối với anh và tôi mà nói, biết càng ít thì càng tốt, tôi biết anh đang quan tâm tôi, cảm ơn anh vì điều đó.”

“Bọn họ thoát nhìn đều rất nguy hiểm, cậu nên tránh xa họ một chút, cậu còn trẻ, rất nhiều chuyện cậu không biết được.” Harvey lắc đầu, hết sức thành tâm khuyên nhủ

Đường Phong cười hỏi: “Anh nghĩ tôi là người tham tiền tài danh vọng sao?”

“Đương nhiên không phải.” Harvey lập tức trả lời.

“Tôi biết chính mình đang làm gì, bên cạnh tôi là ai, có an toàn không. Có lẽ là có thể, nhưng tôi chỉ có thể sống một lần mà thôi, mà cuộc sống vốn dĩ ngắn ngủi.”

Nhìn mặt trời nơi phía xa xăm, Đường Phong thần nhiên nói “Nên tôi chỉ muốn sống một cuộc sống tự do tự tại không bị ràng buộc.”

Và vui vẻ hơn.

...

Lúc đi Mỹ còn đang là mùa xuân, hoa lá đầu cành, ánh nắng chan hòa khắp nơi.

Khi về nước thì trời cũng đã sắp sang đông, đếm vài ngón tay, từ lúc tỉnh lại trong thân xác này, sống lại lần nữa cũng đã gần hai năm rồi.

Hai năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, cậu đã đóng ba bộ phim, cuộc sống đến giờ không hối hả cũng không chậm chạp.

Mặc dù bây giờ rốt cuộc cậu đã bị Hollywood “Vứt bỏ” rồi, trong nước cũng có một chút tin tức lan truyền khá phiền, không biết là bởi vì mấy tay nhà báo muốn moi thêm tiền hay sao, mà những tin tức từ Hollywood lại bị bài báo giả danh sang tận Trung Quốc.

Cũng may Lục Thiên Thần hành động nhanh chóng, dưới sự trợ giúp các mối quan hệ của công ty với giới truyền thông, những tin tức giả kia đều đã được giải quyết gọn gàng ổn thỏa.

Đối với Đường Phong thì không cần phải trả lời bất cứ điều gì từ phóng viên, bởi vì rất nhanh sẽ có một tin tức nóng hổi khác làm giảm bớt sự tập trung đối với chuyện của cậu và Charles, cùng với các tin liên quan của phần tiếp theo Thiên Tử.

Sở dĩ lựa chọn hủy hợp đồng với Lục Thiên Thần lúc này, ngoại trừ để công việc càng tự do bên ngoài, Đường Phong cũng muốn phân tán sự chú ý của mọi người đến cậu và Charles.

Quả nhiên, Đường Phong không nói một tiếng đã về nước, đối với chuyện lùm xùm của bộ phim Thiên Tử không giữ yên lặng được bao lâu thì một tạp chí khai ra tin Đường Phong và tập đoàn giải trí Thiên Thần đã hủy hợp đồng, mà bài báo này được một ký giả viết ra với cái tên khá quen: Lý Đông Tây.

“Anh Đường, lần này thực sự là cảm ơn anh rồi, anh cũng không biết là lúc em nói với chủ biên tập là em có liên lạc với anh, còn làm một cuộc phỏng vấn riêng nữa, hai mắt của chủ biên tập thiệt là hết sức quái dị, ha ha.” Nâng kính ở sống mũi lên, Lý Đông Tây cười có chút ngại ngùng.

Không phải không có những phóng viên già nghề xin phỏng vấn Đường Phong, nhưng Đường Phong lại chọn Lý Đông Tây, không vì sao hết, chỉ vì cậu đã từng đồng ý với cậu ta, sẽ cho Lý Đông Tây đặc quyền phỏng vấn riêng mình cậu.

“Cậu chắc cũng tốt nghiệp rồi, tính làm cho tờ báo nào vậy?” Lần trước phỏng vấn nửa chừng, hôm nay lại tiếp tục, Đường Phong mời Lý Đông Tây vào thẳng bên trong.

Có thể vừa phỏng vấn vừa nhân tiện chụp một số hình ảnh trong nhà.

“Đúng vậy, năm nay vừa mới tốt nghiệp, ít nhiều cũng là do phúc của anh, nắm được cơ hội phỏng vấn độ quyền này, báo bán ra đắt như tôm tươi, bây giờ thì coi như em cũng chính thức là người trong nghề rồi đó nha!” Lý Đông Tây về mặt hưng phấn.

“Không sai, vậy chắc là cậu phải đãi tôi một bữa rồi phải không?” Đường Phong vừa cười vừa nói.

Lý Đông Tây liền đáp ứng: “Không thành vấn đề! Chuyện nhỏ ấy mà.”

Anh chàng trẻ tuổi cười cười: “Hollywood cũng không có gì hay ho cả, anh cứ phát triển sự nghiệp trong nước, em xin một chân được theo anh.”

260. Chương 260 - Mở Công Ty

“Cậu ký vào đây, hợp đồng giữa cậu và công ty sẽ chấm dứt.” Lục Thiên Thần đem tập văn kiện đặt trước mặt Đường Phong, “Ký xong thì mọi chuyện còn lại tôi sẽ giao cho luật sư giải quyết, nếu không có gì bất trắc thì trong vòng một tuần cậu sẽ được tự do.”

“Nghe giống như là trước đây tôi bị giam cầm vậy, ha ha.” Đang ngồi ăn sáng, Đường Phong cầm lấy khăn lau miệng, đi qua phía Lục Thiên Thần, sau đó ký tên vào chỗ trống tên hồ sơ.

“Xong rồi.” Đường Phong buông viết, như lần đầu tiên gặp mặt nhau, cậu chìa tay ra, “Từ nay về sau anh không còn là ông chủ của tôi nữa rồi, Lục Thiên Thần.”

Cậu sẽ không đứng trước mặt người đàn ông này mà gọi Lục Tổng nữa.

Nếu có, cũng chỉ có Lục Thiên Thần mà thôi.

Không có tiệc chia tay này nọ, Đường Phong chỉ thông báo cho Trần Minh Húc và Lý Đông Tây biết và làm một cuộc phỏng vấn nho nhỏ, đưa tin việc cậu và tập đoàn giải trí Thiên Thần đã chấm dứt hợp đồng, người ngoài sẽ cho rằng một khi hợp đồng đã chấm dứt thì hai người sẽ từ mặt nhau, nhưng mặc dù Đường Phong và Lục Thiên Thần đã không còn dính líu gì trên thực tế, thì dù vậy cả hai vẫn duy trì tinh thần hợp tác khi có cơ hội.

Đồng thời, Đường Phong đã thành lập một công ty cho riêng mình.

Tự mình làm chủ thì đương nhiên không hề dễ dàng so với làm công cho người khác, nếu muốn thành lập công ty, ít nhất phải tìm một vị trí đắc địa, chuyện này cũng không phải khó khăn lắm, cái khó thì sẽ có cái khôn thôi, Đường Phong cũng chọn nơi có giao thông thuận lợi, văn phòng gần với sân bay, quyết định xong xuôi thì thuê liền luôn văn phòng ấy.

Có mấy bộ phim làm vốn phòng thân, về phương diện thiết bị thì cũng không đem đến cho Đường Phong phiền phức gì thêm, đồng thời Trần Minh Húc cùng với một số bạn bè có đến giúp đỡ, nột thất và những thiết bị vật dụng đều đã được lắp đặt hoàn chỉnh.

Còn về mặt nguồn nhân lực, Đường Phong có tuyển một số nhân viên mới, cũng cố gắng lôi kéo những người kì cựu khác, ví dụ như Tiểu Vũ có kinh nghiệm trong việc tuyển dụng nên phụ trách việc đăng tuyển lựa chọn những sinh viên vừa tốt nghiệp, những người trẻ tuổi có tính sáng tạo năng động, không ngại áp lực và thị phi của xã hội mà dám thể hiện bản thân, vì mục tiêu đổi mới và phát triển thêm cho những bộ phim sau này.

Ấy vậy mà sự xuất hiện của một người hoàn toàn mới thật khiến Đường Phong bất ngờ, ví dụ như người trước mắt này đây.

“Thụy Thừa?” Đường Phong có chút kinh ngạc nhìn cái người đang mỉm cười trước mặt mình, cậu liền lật lý lịch cá nhân của cậu ta ra xem.

“Anh Đường, em được gọi tới để phỏng vấn đó.” Trương Thụy Thừa cười lộ ra hai chiếc răng khểnh, khuôn mặt hết sức sáng lạn và dễ mến.

Năm ngoái, Lục Thiên Thần và Tô Khải Trình hợp tác mở lớp đào tạo huấn luyện, lúc đó Trương Thụy Thừa cũng là một ngôi sao trong đợt đào tạo đó, sau khi khóa huấn luyện kết thúc thì đại đa số học viên tham gia đều ký hợp đồng với công ty, Trương Thụy Thừa cũng không ngoại lệ, chàng thanh niên này khi tiếp xúc thì có cảm giác rất thoải mái dễ chịu.

Cũng không tính là có vẻ ngoài đặc biệt xuất chúng này nọ, diễn xuất cũng không đặc biệt, trong cái giới giải trí này thì như thế rất dễ bị lu mờ, hai năm gần đây Trương Thụy Thừa cũng chỉ tham gia một bộ phim nhỏ lẻ, lúc nổi tiếng nhất là lúc mới vừa ra mắt, công ty Lục Thiên Thần đã đề bạt cậu ấy làm nam diễn viên chính trong một bộ phim, nhưng bởi vì tỉ suất xem đài khá thấp, nên sau này cũng chỉ góp mặt đóng một vài vai phụ.

“Sao lại muốn đến chỗ tôi làm việc?” Đường Phong mở tập hồ sơ xem sơ lý lịch cá nhân của Trương Thụy Thừa, đối với người đồng nghiệp cũ này, Đường Phong không biết nhiều về cậu ta, bình thường cậu cũng ít đến công ty, cho dù có tiếp xúc với người trong công ty đi chăng nữa thì cũng chỉ tiếp xúc với đội ngũ sản xuất, còn những diễn viên khác thì cậu hoàn toàn mù mờ.

Đối với việc có quen biết với Trương Thụy Thừa, cũng chỉ là bởi vì trước đây Tiểu Vũ đã từng làm quản lý cho cậu ta.

Tất cả hồ sơ đều để trước mặt Đường Phong, đều do Tiểu Vũ sàng lọc và tuyển chọn những người mà cô cho rằng có năng lực làm việc, Đường Phong tin tưởng con mắt nhà nghề của Tiểu Vũ, cậu chỉ là có chút hiếu kỳ vì sao Trương Thụy Thừa lại từ bỏ tập đoàn giải trí Thiên Thần.

“Em là người biết thân biết phận mà, bây giờ cả trăm vạn người với vẻ ngoài bắt mắt, kỹ năng diễn xuất so với em cũng tốt hơn, trong cái vòng giải trí này thì vị trí diễn viên hạng hai em cũng không có chỗ đứng, thật là tầm thường vô vị, không bằng tìm người khác đỡ đầu cho mình, ít ra cũng an tâm chút chút.” Trương Thụy Thừa cười cười có chút xấu hổ.

“Tìm công ty đại diện khác đúng là cách không tệ.” Đường Phong gật đầu, cười nói, “Nhưng hiện tại công ty này chỉ vừa mới thành lập, giống như con nít mới bắt đầu học đi, chưa thể đứng vững được, có lúc sẽ vấp ngã, công ty chúng tôi cần có thời gian để tạo dựng và phát triển thêm, không biết liệu cậu có kiên nhẫn đợi đến lúc đó hay không?”

“Anh Đường, ý anh là em trúng tuyển rồi phải không?” Chàng thanh niên có vẻ hơi kích động, thậm chí còn nói năng lộn xộn lên, “Em có thể kiên nhẫn! Có thể kiên nhẫn!”

Đường Phong vừa cười vừa nói: “Vậy mai sáng tám giờ, bắt đầu làm việc.”

Chờ công ty thành lập xong cũng tốn gần mấy tháng đằng đẳng, Đường Phong không chờ được lâu như vậy, nhân viên mới nếu không theo kịp tiến độ cũng như tiếp xúc với tính chất của công việc thì rất dễ làm lung lay ý chí của những người khác.

Nếu đã như vậy, không bằng vừa xúc tiến công việc vừa hoàn thiện công ty.

Công việc thứ nhất, chọn kịch bản.

Ngày hôm sau, lúc Tiểu Vũ và Trương Thụy Thừa chờ những nhân viên khác tới công ty, thì phát hiện trên bàn mỗi người đều có một tách cà phê và sandwich, ông chủ Đường Phong đã đến từ sáng sớm để chờ mọi người.

“Đường Tổng, anh tới sớm thật nha.” Tiểu Vũ cố ý kéo dài câu nói để trêu Đường Phong, còn hít hít lấy mùi cà phê, sau đó giơ ngón cái hướng về phía Đường Phong “Thơm quá, cà phê hạt mới xay luôn.”

“Uống cà phê trước đi, mặt mọi người cứ như là chưa tỉnh ngủ vậy.” Cười cười một cái, Đường Phong kéo rèm cửa sổ ra, ánh mặt trời như bát nước đầy đổ xuống, rọi khắp sàn văn phòng làm việc.

“Ha ha, anh Đường, sau này chúng ta mỗi ngày đều có cà phê uống phải không?” Trương Thụy Thừa nhấp một ngụm cà phê nóng hổi, rồi liền chìa ngón cái lên.

“Đừng nói là cà phê, chờ công ty ăn nên làm ra, mọi người còn có thêm tiền thưởng nữa.”

Mọi người bắt đầu chính thức thảo luận công việc, đồng thời bên cạnh đó cũng có thời gian để trò chuyện, tiếp xúc với nhau, tạo ra môi trường làm việc tự do và cởi mở, không bị ràng buộc, thái độ thân thiện của Đường Phong cũng khiến những nhân viên trẻ tuổi mới vào nghề khác cũng cảm thấy thoải mái hơn, các chủ đề lần lượt được bàn luận sôi nổi.

“Bây giờ chúng ta bắt đầu chọn kịch bản trước, đầu tiên phải xác định phương hướng, mọi người có ý kiến gì thì đừng ngại nói ra.” Đường Phong ngồi ở đầu, mấy hôm trước trong lúc phỏng vấn, cậu có hỏi những ứng viên này xem mọi người có ý tưởng nào không, cũng như chuyên ngành của từng người, do đó Đường Phong không ít thì nhiều cũng có chút hiểu rõ mọi người.

Chọn kịch bản, không đơn giản là chọn vai thích hợp, mà còn phải cân nhắc thị trường ngoài kia cũng như điều kiện và giới hạn của bọn họ bây giờ. .

Tiểu Vũ liền nói “Tôi nghĩ chúng ta nên quay một bộ phim đặc trưng trước, tuy rằng mục tiêu nhằm vào việc mở rộng thị trường quốc tế, nhưng trước tiên phải tạo tiếng vang và thành công trong nước, từ đó ta mới có chỗ đứng được.”

Những người khác cũng đưa ra quan điểm của mình, có người cho ý kiến rằng nếu hiện tại tình hình tài chính cho phép thì có thể quay phim khoa học viễn tưởng, tuy rằng trước đây trong nước cũng có một vài bộ phim giả tưởng, thế nhưng những bộ phim này chỉ là tép riu, chẳng ra ngô khoai gì so với Hollywood .

Mà Đường Phong vừa mới đóng xong *Thiên Tử* , lại giành được sự ưu ái tốt đẹp từ đội ngũ sản xuất bên Mỹ, cho nên có thể thử mình để tạo ra một tác phẩm bom tấn cho điện ảnh Trung Hoa.

Cũng có người kiến nghị có thể quay phim kinh dị, ít chi phí, hơn nữa trước kia Đường Phong còn có đóng *Kẻ Giết Ma* , nay có thể mang lại sức hấp dẫn mới cho thể loại này.

...

“Vậy cuối cùng kết quả ra sao?” Đường lúc ăn tối, Lục Thiên Thần nghe Đường Phong nói về công việc trong công ty, thuận tiện hỏi han.

Đường Phong gấp một ít rau bỏ vào chén Lục Thiên Thần, từ lúc bọn họ bắt đầu ở nhà nấu cơm thì Đường Phong phát hiện Lục Thiên Thần kỳ thực rất kén ăn.

Lục Thiên Thần liếc mấy cọng rau trong chén, vẻ mặt trong nháy mắt bỗng dờ ra, Charles ngồi bên cạnh cúi đầu cười ha hả, Đường Phong tuyệt nhiên không phân biệt đối xử với bất kỳ ai, cậu lập tức thì gấp một miếng thanh tiêu (giống ớt Đà Lạt ấy) cho vào trong chén Charles.

Đường Phong quay lại vào vấn đề: “Lúc đầu thì tính quay phim khoa học viễn tưởng, nhưng vậy thì mạo hiểm quá, chủ đề phim cũng là một vấn đề, một bộ phim hàng đầu trong nước sau khi hoàn thành cũng tốn gần hai ba trăm triệu nhân dân tệ, còn phim khoa học viễn tưởng chất lượng cao thì ít nhất phải chi gần một trăm bốn mươi triệu đôla, như vậy thì chúng tôi thật không có khả năng.”

“Tôi có thể bỏ vốn cho, một trăm bốn mươi triệu đô chẳng là gì với tôi cả.” Charles đang đấu tranh với miếng ớt xanh, cũng cố gắng mở miệng nói.

“Charles lắm tiền, anh có bao nhiêu cái “một trăm bốn mươi triệu” hả?” Không thèm nhìn Charles, Đường Phong hướng mắt về phía Lục Thiên Thần “Điều quan trọng bây giờ không thể lựa chọn phim giả tưởng được, cho nên cuối cùng mọi người thống nhất tham khảo sát thêm một vài đề tài để tìm ra một bộ phim thích hợp.”

“Ví dụ như?” Lục Thiên Thần buông đũa trong tay, hỏi Đường Phong.

“Ví dụ tương tự như *Forrest Gump* , chi phí không cần cao, cho thêm một số yếu tố giải trí để khán giả không cảm thấy nhàm chán, đa số khán giả đến rạp đều là vì muốn thư giãn.” Đường Phong vừa cười vừa nói, “Nhưng song song với điều đó thì bộ phim cũng cần phải có chiều sâu, để sau khi khán giả rời rạp thì trong lòng vẫn còn có chút lưu luyến về bộ phim đó.”

“Nghe ra cũng không tệ, vậy bắt đầu tìm kịch bản đi.”

“Nhưng trước hết...” Đường Phong chỉ chỉ mấy cọng rau không hề nhúc nhích trong chén của Lục Thiên Thần, vẻ mặt mỉm cười ôn nhu nói rằng, “Ăn hết rau của anh đi, rau này tôi gấp cho anh mà.”

Charles ngồi đằng kia cười không ra tiếng, Đường Phong nhìn vào chén của Charles, chỉ thấy Charles cắn một góc nhỏ của miếng ớt xanh: “Cả anh cũng vậy”.

261. Chương 261 - Chọn Kịch Bản

Sau khi đã xác định đề tài, vấn đề quan trọng trước mắt chính là kịch bản, lại càng không thể thiếu đạo diễn cho bộ phim.

Phim phải có sự kết hợp của nhiều yếu tố, hình ảnh, âm thanh là những thứ không thể thiếu, khán giả mua vé đến là để xem cốt truyện của bộ phim, nếu chú trọng vào những kỹ xảo điện ảnh và kết hợp với tình tiết hấp dẫn lôi cuốn thì khả năng khán giả kéo đến rạp sẽ càng cao hơn.

Nhưng kịch bản hay, biết kiếm đâu ra bây giờ.

Ánh đèn ngủ ấm áp rơi vào những trang giấy trên tay Đường Phong, cậu thích cảm giác thư thả chậm rãi đọc kịch bản, nhưng nếu phải đọc cả ngày thì đúng là cực hình.

Hai mắt bắt đầu nhíp lại, có chút khó chịu trong người, Đường Phong cúi đầu giơ ngón tay day day mắt mình.

“Cốc cốc cốc.” Có người gõ cửa phòng cậu.

“Vào đi.”

“Hơn mười một giờ rồi, sao cậu còn chưa ngủ?.” Là Lục Thiên Thần.

Sau khi về nước, Đường Phong thuê một biệt thự mới, biệt thự cũ vốn dĩ thuộc về tập đoàn giải trí Thiên Thần, mà cậu và công ty đó đã hủy hợp đồng, nếu cứ ở đấy thì thật không thích hợp, huống chi có đến ba người ở chung, càng hết sức bất tiện.

Lục Thiên Thần và Charles thì cần phòng làm việc và phòng ngủ riêng, sống chung một nhà không nhất thiết phải ở chung một phòng, Đường Phong cũng không muốn tưởng tượng đến cảnh ba thằng đàn ông to xác ngủ chung một giường, quá quái lạ mà cũng chắc là chẳng thể ngon giấc được.

Sau khi bàn bạc thì quyết định thuê biệt thự hiện tại này, phòng cạnh biển, từ cửa sổ có thể thấy bãi biển phía xa xa, dưới lầu có một hoa viên nho nhỏ và hồ bơi, một nơi rộng rãi thoáng mát, rốt cuộc thì cũng có nơi riêng tư thuộc về bọn họ.

Tuy là mối quan hệ thân mật nhưng không ai xâm phạm việc cá nhân của mỗi người, tình cảm được duy trì bí mật và tôn trọng lẫn nhau.

“Đang xem một số kịch bản thôi.” Đường Phong để tập kịch bản sang tủ đầu giường, ngẩng đầu nhìn đồng hồ tích tắc đang treo trên tường, đúng là đã gần mười một giờ rồi, nói như vậy thì từ lúc ăn cơm tối xong thì đã xem kịch bản gần năm giờ liền, thảo nào mắt lại khó chịu như vậy.

Đường Phong xoay xoay cái cổ cứng ngắt của mình.

Lục Thiên Thần tiện tay đóng cửa lại, ngồi xuống giường vỗ nhẹ nhẹ vai Đường Phong: “Nằm sắp xuống đi, tôi xoa bóp cho cậu.”

“Công việc anh đã xong rồi sao?” Đường Phong xoay người nằm xuống giường, có chút mệt mỏi.

Mấy ngày nay Charles quay về Châu Âu, nghe nói là người nhà sinh nhật gì đó, tuy rằng Charles có hỏi Đường Phong muốn đi hay không, nhưng cậu nghĩ công việc đến bây giờ vẫn còn bừa bộn, nên Đường Phong đành từ chối Charles.

“Xong từ lâu rồi, chỉ sợ qua đây quấy rầy cậu thôi, vừa nãy thấy phòng cậu vẫn còn mở đèn, nên qua xem thử, tìm kịch bản thế nào rồi?” Lục Thiên Thần cởi dép ngồi bẹp trên giường, hai tay dùng sức xoa xoa cổ Đường Phong.

Thật là thoải mái...

Thở ra một tiếng, mí mắt muốn nhắm lại, Đường Phong chậm chậm nói: “Không có cái nào hợp hết.”

Trong mắt có chút kinh ngạc, Lục Thiên Thần hiếu kỳ hỏi: “Tôi nghe Tiểu Vũ nói, những kịch bản đó đều là kịch bản tốt nhất rồi mà, trong đó cũng có những nhà biên kịch lừng danh nữa.”

“Kịch bản thì không tệ nhưng ... chắc là do tôi yêu cầu quá cao rồi.” Đường Phong cười khổ một tiếng, nghiêng đầu nhìn Lục Thiên Thần, “Đừng xoa nữa, nằm xuống đây với tôi một chút đi.”

Lục Thiên Thần thoải mái nằm cạnh Đường Phong, rất tự nhiên vươn tay để Đường Phong gối đầu lên, cậu tìm một tư thế thoải mái dựa vào, hơi nghiêng người chút, cánh tay choàng nhẹ lên ngực Lục Thiên Thần.

“Chỗ nào không thích hợp, nói tôi nghe xem.” Lục Thiên Thần nhẹ nhàng vuốt tóc Đường Phong, ánh đèn ngủ trong phòng càng khiến cho bầu không khí trở nên ấm áp.

Một lần nữa nhắm hai mắt lại, Đường Phong vui mặt vào cổ Lục Thiên Thần, tuy rằng cả người uể oải, nhưng giọng nói vẫn rất rõ ràng.

“Mục đích là tìm những kịch bản gần với đề tài cuộc sống, đề tài này mặc dù rất rộng và nhiều nhưng vô tình lại biến ưu điểm thành khuyết điểm.” Đường Phong dừng lại một chút, hình như là đang suy nghĩ gì đó rồi mới tiếp tục nói rằng, “Không biết nói thế nào đây, cảm giác khi đọc các kịch bản kia thì thấy người viết hình như có chút cố chấp, còn tôi thì lại muốn người khác sống theo hướng tích cực, lạc quan, nhưng như thế thì lại gặp phải những sự mỉa mai châm biếm của xã hội.”

“Trong phim có các tình tiết trào phúng thì cũng chẳng sao, nhưng nếu quá nhiều thì lại khiến cho bộ phim lệch sang hướng khác, tôi thì muốn khán giả khi xem có thể hiểu, có thể cảm nhận, đồng thời truyền tải được ý tứ hàm xúc trong bộ phim.”

Đường Phong thở dài, ôm lấy Lục Thiên Thần nói: “Mục tiêu phim là được phát hành rộng rãi, ngoại trừ phục vụ cho khán giả trong nước còn có thể hi vọng thu hút được khán giả ngoài nước, vấn đề lớn nhất chính lời thoại kịch bản lại là tiếng mẹ đẻ, nói thật chứ, có chỗ tôi xem còn không hiểu hướng chỉ người nước ngoài thì làm sao mà hiểu đây, phải không?”

Kịch bản ít nhiều gì cũng có chút vấn đề, mặc kệ là đề tài nào cũng không thể đáp ứng được toàn vẹn yêu cầu, nhưng việc lựa chọn kịch bản không phải ngày một ngày hai mà có được, điểm này Đường Phong có thể hiểu rõ, càng hấp tấp thì càng sơ sót, không chừng lại xôi hỏng bỏng không.

“Đừng vội, chúng ta cứ từ từ mà chọn.” Lục Thiên Thần hôn nhẹ lên trán Đường Phong, bàn tay ấm áp vuốt vuốt mí mắt cậu: “Hôm nay ngủ trước đi.”

“Lòng rối như tơ vò, không ngủ được.”

Tuy rằng mệt mỏi, nhưng một khi nhắm mắt lại thì hàng trăm chuyện cứ hiện ra, nào là tìm kịch bản, nào là tìm đạo diễn...

Chuyện này giống như khi xưa lúc cậu đi thi đại học, tuy rằng mở sách ra thấy mấy con chữ chạy ngoằn ngoèo là sợ chết khiếp, thế nhưng khi nhắm mắt lại thì trong tiềm thức lại chỉ hiện ra sách với sách, thậm chí còn mơ mơ màng màng tưởng tượng mình đang đi thi cuộc thi đọc sách nữa chứ.

“Vậy chúng ta nói chuyện một chút, như thế thì dễ ngủ hơn.” Lục Thiên Thần đưa tay vịn nhỏ ánh đèn, nhẹ giọng cười nói, “Tối nay tôi ngủ chỗ cậu được không?”

“Được.” Đường Phong ừ một tiếng, sau đó định cởi quần áo ra, khi ngủ mà mặc quần áo thì cảm thấy rất khó chịu.

Lục Thiên Thần đè lại tay cậu, Đường Phong khó hiểu nhìn vào mắt Lục Thiên Thần.

“Hôm nay cậu mệt rồi, để tôi giúp cậu cởi ra.” Lục Thiên Thần nói.

Đường Phong nở nụ cười: “Tôi chỉ là uể oải chút thôi, cũng đâu đến nỗi cả người đều xụi lơ đâu, ngay cả cởi quần áo cũng không có sức.”

Nhưng Lục Thiên Thần lại ép Đường Phong nằm trở xuống, bắt đầu giúp cậu cởi nút áo, ngón tay khéo léo linh hoạt, sau cùng mấy cái nút áo cũng đã cởi xong.

Đường Phong có chút kinh ngạc nói rằng: “Trước đây tôi chưa từng để ý nha, sao anh có thể cởi nút áo nhanh vậy chứ, có phải trước đây hay giúp người khác thoát y lắm phải không, hèn chi tay nghề điêu luyện vậy, đúng là tay già đời có khác mà.”

“Cậu không phát hiện là tôi cởi quần cũng rất nhanh sao?” Tuyệt nhiên không hề nói giỡn, Lục Thiên Thần nhanh chóng đem thắt lưng của Đường Phong tháo ra, kéo khóa xuống, thoáng một cái thì đã quần một nơi, người một nơi.

“Này! Ở đây thì không cần.” Đường Phong xoay người chui vào chăn trong, chỉ mặc mỗi chiếc quần lót, vừa rồi con mắt của Lục Thiên Thần rõ ràng nhìn chằm chằm vào cái chỗ kia đang được che lại của cậu.

Mắt mở trừng trừng nhìn Lục Thiên Thần trước mặt đang cởi quần áo và hiện giờ cả hai chỉ còn chiếc quần cộc trên người, Đường Phong nghĩ phim ảnh, kịch bản, đạo diễn này nọ trong đầu bây giờ đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó chỉ toàn là hình ảnh của Lục Thiên Thần bắt đầu thô bạo chiếm lấy tâm tư cơ thể cậu.

Lục Thiên Thần không cường tráng như Charles, nhưng mỗi một nơi, mỗi một bộ phận trên cơ thể lại khiến người ta si mê, mặc kệ là lúc quần áo chỉnh tề, hay lúc chẳng có lấy mảnh vải che thân, vóc dáng này thật khó mà cưỡng lại.

Được rồi được rồi, Đường Phong thừa nhận cậu cũng chỉ là một người phạm tục thôi mà.

“Cậu đang nhìn gì vậy?” Lục Thiên Thần hỏi cái người kia đang chăm chú nhìn mình.

“Tuần nào anh cũng đi tập thể hình hết hả?”

“Tôi chỉ là có phương pháp tập luyện riêng thôi.” Lục Thiên Thần trườn lên chăn, cố ý kéo tay Đường Phong chạm vào ngực mình, “Ngủ không được thì chúng ta có thể làm chuyện khác, lúc cơ thể mệt mỏi, thì càng dễ ngủ hơn mà.”

Đường Phong chưa kịp nói thì Lục Thiên Thần đã hôn tới, nhưng chính cậu cũng dùng hành động của mình để biểu lộ đáp án.

Hai tay vịn lấy vai Lục Thiên Thần, Đường Phong thở dốc từng cơn, chưa kịp lấy lại hơi thở, thì đầu lưỡi mềm mại của ai kia đã xâm nhập vào trong khoang miệng, nhìn con người vốn băng giá kia giờ đây như một quả cầu lửa đang cháy bốc cháy ngàn ngút, liền nhanh chóng đem cơ thể mình làm tan chảy hết tất cả mọi thứ.

Khi hai tay không ngừng ma sát thân thể nhau, nhiệt độ bốn phía trong căn phòng dường như càng ngày càng nóng lên, Đường Phong ngẩng đầu hít sâu một hơi, Lục Thiên Thần liền cắn vào vai Đường Phong một cái, khiến cậu không kiềm được mà rên lên.

Người này như một con mãnh thú, liên tục kích thích khuấy động mọi góc ngách trên con người cậu, trong con người ấy, dường như ngọn lửa dục vọng hùng hực đã kiềm nén quá lâu, nay như chùm pháo hoa được châm ngòi, toàn bộ bùng cháy lên một cách mãnh liệt.

“Lục Thiên Thần!” Rên lên một tiếng, Đường Phong cắn nhẹ vào vai người kia, tên hỗn đản thật khiến cho cậu quá bất ngờ.

“Tôi muốn cậu.” Giọng nói dịu dàng, nhưng động tác tuyệt không dịu dàng gì hết, những kích thích kia phảng phất sự ngang ngược của Lục Thiên Thần, người đàn ông này muốn bao nhiêu từ cậu, cùng anh ta hòa hợp, cùng anh ta sống trong một mái nhà.

Cùng anh ta thân mật tiếp xúc giao hoan, thật chặt chẽ gắt gao.

Giang hai tay đem Đường Phong ôm chặt vào trong lòng, Lục Thiên Thần nhẹ nhàng thì thầm vào tai người đang ngủ kia: “Chỉ có ôm chặt cậu trong lòng, tôi mới cảm thấy an tâm được.”

Fiennes?

Hay Đường Phong?

Không quan trọng, quan trọng là người mà Lục Thiên Thần yêu chỉ có duy nhất một người, người đang lúc này đây nằm ngủ trong vòng tay mình.

“Hôm nay đến đây thôi, có gì mới tôi sẽ thông báo cho mọi người sau”.

Buổi họp sáng sớm kết thúc, Đường Phong trở lại phòng làm việc, đem mấy tập kịch bản của Tiểu Vũ vừa cho đưa cho cậu mở ra xem, trong đó có một số kịch bản gốc, có một số thì ngắn đến nỗi chỉ có vài chữ, dù sao cũng đã tiếp thu ý kiến đóng góp của mọi người, dù hiện nay chưa tìm được kịch bản thích hợp, Đường Phong cũng không cảm thấy mệt mỏi hay phiền muộn.

Cảm giác mọi người cùng nhau nỗ lực, khiến cho tinh thần luôn luôn được vực dậy và làm việc hăng say hơn.

“Đường Phong?” Tiểu Vũ ở bên ngoài gõ cửa.

“Vào đi.”

“Tôi có chuyện muốn nói.” Sắc mặt Tiểu Vũ không được tốt lắm.

“Cô ngồi xuống trước đi.” Đường Phong vừa cười vừa nói, “Được rồi, cười một cái đi chứ, phòng này tuy cách âm nhưng là kiếng trong suốt đó, nhân viên kỹ thuật mà mặt mày cứ ủ rũ vậy, cấp dưới nhìn thấy thì làm sao mà cười nổi nữa chứ.”

Khóe miệng Tiểu Vũ thoáng cái thì cong lên, cô ngồi đối diện Đường Phong, thở dài: “Chưa từng thấy anh lại lạc quan như vậy.”

“Không lạc quan thì cũng đâu thể ngăn dòng nước chảy về phía trước đúng không, mà nước nào thì đến cuối cùng cũng đổ ra sông ra biển thôi, ha ha”.

Đường Phong càng nói khiến tinh thần Tiểu Vũ cảm thấy đỡ hơn, cô trừng mắt nhìn Đường Phong một cái: “Anh cứ nói giỡn hoài, bây giờ chúng ta nói chuyện chính đi, tôi vừa nhận một cuộc điện thoại, tin chẳng tốt lành chút nào hết.”

“Tin tốt xấu ra sao, nói ra thì mới biết được chứ.” Đường Phong dừng lại, tựa lưng vào ghế, cho dù nghe Tiểu Vũ nói xong cũng không có vẻ khẩn trương cho lắm.

“Bên chỗ quảng cáo vừa gọi điện thoại đến, nói là hợp đồng đến kỳ sau thì sẽ hết hạn và bọn họ cũng không có ý định ký tiếp với chúng ta nữa, chắc có lẽ tin tức anh không đóng phần hai của bộ phim Thiên Tử bắt đầu ảnh hưởng rồi, không chừng mấy cái hợp đồng quảng cáo tiếp theo chắc cũng sẽ đi toi luôn.”

Nguyên nhân trong việc này tương đối phức tạp, không phải chỉ đơn thuần là cậu không góp mặt trong phần hai của Thiên Tử, mà còn có mấy cái tin lá cải lan truyền xung quanh mối quan hệ đồng tính giữa cậu và Charles, người ta sợ những tin tức xấu này sẽ ảnh hưởng đến hình tượng quảng cáo sản phẩm của họ.

“Đều là người làm ăn, bây giờ tôi không đóng phim cũng không có hợp đồng này nọ, bọn họ ngừng hợp tác với chúng ta cũng là chuyện thường tình, bây giờ vấn đề tài chính của công ty không đến nỗi tệ, việc này cô đừng nên quá lo.” Đường Phong rất bình tĩnh nghe Tiểu Vũ thuật lại.

Tiểu Vũ thở dài nhưng chỉ biết vừa cười vừa nói: “Mấy người làm ăn đúng là chỉ biết thừa nước đục thả câu mà, bọn họ chỉ chờ chúng ta cúi đầu xin xỏ, biết thương trường là thế, nhưng trong lòng thật là cảm thấy không thoải mái chút nào hết.”

“Đường Phong anh cũng đừng lao tâm quá, quảng cáo đó tôi có thể cùng người khác đi bàn bạc, nếu bàn xong xuôi thì tốt rồi, còn không thì chúng ta cũng không cần phải nhân nhượng nài nỉ họ, đâu thể để để họ được đăng chân lên đăng đầu chứ.” Tiểu Vũ nói.

“Cực cho cô rồi, chờ chọn kịch bản xong thì tôi sẽ cho mọi người nghỉ ngơi một bữa xả láng luôn.” Đường Phong cười nói, “Nếu không mọi người mệt lử hết thì còn ai giúp tôi đây?”

“Ông chủ à, nghỉ phép có được tính lương không vậy?” Tiểu Vũ cười giả lả.

“Tôi bạc đãi mọi người lắm sao?” Đường Phong giả bộ tức giận.

“Hay quá, tôi phải thông báo tin nóng hổi này cho mọi người mới được, đúng rồi, ba giờ rưỡi chiều có Lý Đông Tây bên tạp chí XXOO đến gặp anh đó.”

...

“Anh làm gì mà nhìn chăm chăm em vậy?” Đẩy gọng kính trên sống mũi, Lý Đông Tây nói đến phổng ván Đường Phong, nhưng trên thực tế chưa tới ba giờ rưỡi thì cậu ta đã tới đây, ngồi ở phòng làm việc của Đường Phong hết ăn cái này rồi uống cái kia.

“Anh Đường, em ăn nhiều đồ ăn của mọi người lắm hả?” Lý Đông Tây có chút xấu hổ sờ sờ đầu, cười ha ha, “Công ty anh phúc lợi tốt thiệt nha, đi làm mà còn được ăn nhiều đồ ăn ngon vậy.”

Đường Phong thích môi trường làm việc thoải mái công việc, nhân viên có thể trồng những chậu cây nhỏ xung quanh, rồi trang trí bàn làm việc của họ, đồng thời Đường Phong cũng dành một phòng riêng để nghỉ ngơi.

Phòng nghỉ có cà phê, sữa và nước giải khát, còn có bánh quy và TV, lúc công việc mệt mỏi, có thể ngồi ở sofa xem TV, nghe vài bản nhạc, khiến người sẽ thanh thản trở lại, Lý Đông Tây lần đầu tiên đến đây thì đã mê mẩn, muốn ăn uống nằm dề ở đây cả ngày.

“Không, tôi chỉ nghĩ là cậu càng lớn thì càng đẹp trai ra, sao cứ đeo cái kính khiến cậu cứ ngu ngu khờ khờ vậy.” Là một diễn viên lâu năm, mắt nhìn người của Đường Phong tương đối chuẩn, ai ăn ảnh, ai có tướng tá bảnh bao, người làm trong nghề nhiều năm đương nhiên nhận ra được.

Ví dụ như Lý Đông Tây này đây, thoát nhìn lúc nào cũng cái bộ dạng ngơ ngác ngác, nhưng cậu ta càng lớn thì càng có khí chất, diện lên một chút thì chả kém gì những minh tinh Nhật Bản hay Hàn Quốc.

“Ha ha, em cũng nghĩ như thế.” Người nào đó cười ngây ngô một chút, lập tức hỏi, “Đúng rồi anh Đường, anh chọn kịch bản thế nào rồi, nếu như không có cái nào được thì sao anh không tự mình viết luôn?”

“Nếu tìm được kịch bản thì tốt rồi, còn không thì tự mình viết cũng được, nhưng cái khó là bây giờ còn chưa xác định được là nên chọn đề tài nào.”

Đối với Lý Đông Tây, cái người quá thân quen này thì Đường Phong cũng không có gì để giấu diếm, liền nói ra suy nghĩ của mình, tuy rằng Lý Đông Tây thoát nhìn khờ khạo, nhưng đôi khi Đường Phong nghĩ người này căn bản là đang giả ngốc hay sao ấy, thật ra là rất thông minh, nói không chừng cậu ta sẽ góp chút ý kiến cho việc này.

“Anh Đường, theo em nghĩ, kỳ thực trong nước anh cũng đã nổi tiếng lắm rồi, phần hai của mà đối diễn viên thì em cá là chẳng có khán giả đâu, đâu có ai thích hợp đóng vai Đường hơn anh đâu chứ.” Lý Đông Tây vừa nói vừa nhét bánh quy vào miệng.

“Uống nước đi, coi chừng nghẹn.” Đường Phong đứng lên đưa một ly nước cho Lý Đông Tây.

Lý Đông Tây cười ha hả rồi nói tiếp: “Cám ơn anh, thật ra em thấy, anh bây giờ nổi hơn hồi xưa nhiều, đừng để ý đến nội dung phim như thế nào, sao anh không tự liên lạc với đội ngũ sản xuất quay một bộ phim về chính bản thân mình đi.”

Đường Phong tuy rằng sống rất khiêm tốn, nhưng gần đây tin tức này nọ cứ nhan nhản khắp nơi, hình ảnh về cậu cũng xuất hiện đầy trên mặt báo, khiến cho cậu dường như đã trở thành nhân vật chính trong cái giới giải trí này.

Ngoại trừ một số người hâm mộ đối với bộ phim Thiên Tử , thì những khán giả trong nước rất bức xúc đối với việc qua cầu rút ván của các tay sản xuất, nhất là khi mọi người biết bên casting lại còn muốn tuyển thêm một diễn viên Châu Á khác để thay thế Đường Phong, việc này càng khiến họ thêm bất mãn.

Dựa vào cái gì mà vai Đường do người Trung Quốc diễn lại bị người nước ngoài thay thế?

Nhưng bên sản xuất cho rằng diễn viên người Hàn Quốc kia vốn đã có tầm ảnh hưởng khá lớn tại phim trường quốc tế, dự là có thể hoàn thành tốt vai anh hùng Châu Á này.

Mặc dù cậu rất không hiểu cách thức làm việc của bên nhà sản xuất, nhưng bất luận làm sao đi nữa thì người trong công ty lúc nào mà tránh khỏi việc kéo bè kéo phái, rõ ràng bộ phim đầu tay Thiên Tử của Robert bày ra nhằm mục đích khử đối thủ, nhưng ấy vậy mà lại mất luôn quyền kiểm soát cho phần tiếp theo của bộ phim này.

Bất quá bây giờ thì ai thay vị trí của Đường Phong trong phần hai thì đây là chuyện không phải cậu có thể hỏi đến nữa rồi, “Phim về bản thân tôi?” Đường Phong giương khóe miệng hỏi ý của Lý Đông Tây trong câu này là gì.

Cậu tiếp tục: “Ý cậu là phim về cuộc sống, về những gì mà tôi đã trải qua sao?”

“Đúng vậy!” Lý Đông Tây kích động thiếu chút nữa thì đứng lên “Em đứng ở vị trí khán giả, em biết thể loại phim nào sẽ cuốn hút mình mà, thật ra em rất muốn xem phim về đời tư của anh, anh nghĩ lại xem, mấy năm trước có ai biết đến anh đâu phải không? Nhưng bây giờ thì không một ai mà không nhận ra anh cả.”

“Tội khán giả em đây không chỉ quan tâm tới quá khứ và cuộc sống sinh hoạt của anh mà còn....khà khà.... hết sức hết sức quan tâm đến cuộc sống tình cảm của anh nữa...” Giọng Lý Đông Tây từ từ nhỏ dần ở mấy câu cuối.

Cũng là tự truyện, mà cũng không phải là tự truyện, chỉ là mang chính cuộc sống mình lên phim, ngẫm lại cuộc đời “muôn màu muôn vẻ” đầy sóng gió này nếu có thể làm thành phim thì không chừng sẽ rất thu hút lắm đây.

Lời đề nghị của Lý Đông Tây quả là rất có sức hấp dẫn, Đường Phong suy nghĩ một chút, cậu đang lưỡng lự nhưng thật sự ý kiến này đúng là rất đáng để cân nhắc, nếu như phim hoàn thành, chắc chắn sẽ khán giả cũng sẽ kéo đến rạp rất đông.

“Đông Tây, lần này cảm ơn cậu rồi, cậu cứ từ từ ngồi chơi, tôi đi tìm Tiểu Vũ và những người khác bàn bạc một chút.” Những ý nghĩ dường như đang lóe lên trong đầu, Đường Phong lập tức ra ngoài mở cuộc họp khẩn cấp.

Nhìn cánh cửa đóng lại, Lý Đông Tây cười cười: “Người mà anh muốn cảm ơn không phải là tôi đâu.”

Lấy ra điện thoại di động, Lý Đông Tây bấm một dãy số.

“Ông chủ, Đường Phong chắc là đã đồng ý với ý kiến của ông rồi đó, bây giờ cậu ấy đã đi ra ngoài họp.”
tốt

“Ông chủ không tính nói cho Đường Phong biết sao?” Lý Đông Tây hỏi nhỏ.

không cần, cậu cứ tiếp tục đi theo bên cạnh cậu ấy

Vừa nói hết câu, bên kia đầu dây đã cúp máy.

Lý Đông Tây gờ di động lên, ngồi yên một hồi rồi thở dài: “Đường Phong à Đường Phong, ông chủ nhà tôi đúng là rất thích anh.”

Vì sao không trực tiếp giúp đỡ Đường Phong?

Vì sao không nói cho Đường Phong biết chủ ý này thật ra là do Albert đề ra?

Lý Đông Tây không rõ, nhưng nếu ông chủ đã bảo như thế, thì tất nhiên cậu cũng không dám trái lệnh.

So với những người khác, thì có thể Albert không phải là người hiểu rõ Đường Phong nhất, nhưng nhất định chỉ có Albert mới là người biết thưởng thức tài hoa của Đường Phong, và chỉ có Albert biết được tài hoa của Đường Phong nằm ở đâu mà thôi.

262. Chương 262 - Bước Mở Đầu

Đường Phong đem đề nghị của Lý Đông Tây ra bàn bạc với mọi người, hiển nhiên nhận được sự ủng hộ và tán thành hết sức nhiệt liệt, đề tài cho kịch bản đã có nên bên ekip bắt tay vào làm việc, công việc cụ thể thì được phân công riêng cho từng bộ phận.

Đã có vốn, đã có kịch bản, chuyện cần làm bây giờ là tìm đạo diễn.

Bây giờ đa số đạo diễn đều là tự chọn kịch bản để quay phim, nhưng nếu trong tay diễn viên có kịch bản hay, chắc rằng cũng không có người từ chối.

Đầu tiên Đường Phong nghĩ đến những đạo diễn mình đã từng hợp tác, tuy không nhất định cần phải có đạo diễn đến chỉ đạo, nhưng trong mối quan hệ và hợp tác lẫn nhau thì chỉ ít dựa vào đây Đường Phong cũng được hỗ trợ nhiều hơn.

Đạo diễn Lý Ngụy rất nhiệt tình tiến cử cho Đường Phong, mặc dù ông ấy đang bận trăm công ngàn việc khác.

Nếu muốn đặt chân vào thị trường nội địa, tốt nhất chính là hợp tác với đạo diễn trong nước, bất quá đạo diễn có kinh nghiệm cũng như năng lực thì trong nước lúc này đây cũng chẳng có mấy người, ví dụ đạo diễn Vương An – là một trong số những người đó, thế nhưng Đường Phong rất có thành kiến với người này.

Cũng may, đạo diễn Lý Ngụy đã không giới thiệu cho Đường Phong vị Vương đạo diễn kia, mà là một đạo diễn họ Trần đã đạt được nhiều thành tích cũng như giải thưởng trong và ngoài nước.

“Kịch bản cũng đã đưa cho Trần đạo diễn rồi, cũng không biết ông ấy có nhận kịch bản này không, bây giờ chỉ có thể ngồi đợi mà thôi.”

Đường Phong nói: “Không thể cứ ở thế bị động được, tôi dự định nếu qua một tuần mà không có tin tức gì từ đạo diễn Trần thì tôi sẽ tự mình đi tìm ông ấy bàn bạc.”

Lục Thiên Thần không nói gì, chỉ là vùng lông mày xung quanh đều đã nhíu lại thành mấy dãy núi rồi, vẻ mặt lo lắng này xem ra đúng là hiếm thấy.

“Anh sao vậy?” Đường Phong thoáng nở nụ cười, đưa tay vuốt vuốt lên lông mày người đàn ông kia, “Đừng có lúc nào cũng cau mày như thế, tôi sẽ đau lòng đó.”

Hai mắt Lục Thiên Thần ánh lên, anh lấy tay Đường Phong áp lên mặt mình: “Tôi nghĩ bản thân mình hình như không giúp được gì cho cậu.”

Trong lòng, thật không thoải mái chút nào hết.

“Có anh chia sẻ với tôi là đủ rồi, tôi nói nè, anh cũng có thể bắt chước tôi, bình thường anh bận bịu tôi cũng đâu giúp gì được cho anh đâu, tôi cũng chẳng cảm thấy phiền muộn gì hết, ha ha.”

Lục Thiên Thần nhin không được mà mỉm cười.

Không để Đường Phong chờ một tuần, ngay sau khi kịch bản gửi cho đạo diễn Trần ngày thứ tư, thì trợ lý của ông ấy đã gọi đến phòng làm việc của Đường Phong, câu trả lời rất đơn giản.

Đạo diễn Trần hiện nay đang chuẩn bị cho một dự án phim khác, tuy rằng rất thích kịch bản này, nhưng chỉ có thể dời lại sau.

“Tôi vừa kiểm tra qua, bộ phim mới của Trần đạo diễn thực ra còn chưa xác định, tuy rằng đã có kịch bản, nhưng dàn diễn viên vẫn còn đang trong giai đoạn đào tạo, nếu đợi ông ấy hoàn thành xong bộ phim thì chắc cũng kéo dài đến hai năm.” Tiểu Vũ đem tình hình thực tế nói cho Đường Phong biết, “Đường Phong, chúng ta có lựa chọn đạo diễn khác để hợp tác, kịch bản của chúng ta làm sao mà đợi đến hai năm sau được chứ.”

Dù sao kịch bản chính là những gì có liên quan đến Đường Phong, hai năm sau đó không biết sẽ phát sinh chuyện gì, vả lại công việc lu bu ở công ty không biết liệu có thể chờ nổi đạo diễn Trần đến hai năm hay không.

Hơn nữa thời điểm khởi quay bộ phim của đạo diễn Trần còn khoảng gần hơn một năm nữa, một năm này thì cũng quá đủ để họ có thể quay xong kịch bản của Đường Phong, nói đi nói lại, chủ yếu là do bên kia họ không có ý định hợp tác với Đường Phong mà thôi.

“Bây giờ đương nhiên có thể tùy tiện tìm một đạo diễn, chỉ là tôi không muốn tùy tiện quay bù một bộ phim.”

Đường Phong trầm ngâm chốc lát, muốn Tiểu Vũ điện thoại cho trợ lý của đạo diễn Trần xin địa chỉ, nghe phong phanh hiện giờ ông ấy đang ở thành phố B đào tạo diễn viên, Đường Phong nghe vậy lập tức đặt vé máy bay, cậu muốn đích thân đi tìm ông ấy.

Có cần vất vả như vậy không? Cậu chỉ là không muốn sự nỗ lực của mọi người trong công ty đến thời điểm quyết định lại phải đổ sông đổ biển.

“Tôi đi với cậu.” Lục Thiên Thần mở hành lý giúp Đường Phong thu xếp đồ đạc, trong vali đầy quần áo, xem tình hình này thì Đường Phong giống như ra quân kháng chiến, đánh giặc cả một năm, nếu không thắng thì sẽ không quay trở về.

“Không phải anh đi Anh quốc công tác sao, chuyện mình không lo giải quyết cho xong, không cần phải suốt ngày theo tôi đâu, làm như thế tôi cảm thấy rất áy náy, hơn nữa, nếu công việc kinh doanh của anh lỗ lã, thì còn ai đầu tư cho tôi nữa đây?” Đường Phong cười cười, gấp thêm mấy bộ quần áo “Anh không cần lo lắng cho tôi, Thụy Thừa và Đông Tây sẽ cùng đi với tôi mà.”

Trương Thụy Thừa đã chính thức làm việc tại công ty của Đường Phong, đi công tác chung là chuyện hiển nhiên, Tiểu Vũ thì phải ở lại thành phố S trông chừng công ty và xử lý kịch bản, cậu chỉ không hiểu, Lý Đông Tây tại sao lại muốn đi chung chứ?

Lục Thiên Thần hơi mím môi, không hỏi Đường Phong vì sao, chỉ nói rằng: “Vậy để Tiểu Ác Ma cùng đi theo cậu, nếu không bảo vệ được cậu thì ít nhất cậu cũng có thêm một người khuân vác hành lý.”

Đường Phong nghe xong thoáng cái thì nở nụ cười: “Tốt xấu gì thì Tiểu Ác Ma cũng sát thủ tiếng tăm lừng lẫy, sao anh lại để cậu ta làm khuân vác cho tôi chứ?”

“Không cho cậu ta theo cậu, tôi không an tâm.”

“Được rồi, nhưng tôi không đặt vé cho cậu ta.” Đường Phong kiểm tra hành lý một chút, hẳn là tất cả những gì cần thiết đều đã mang theo, từ cái lần gặp Tiểu Ác Ma ở phòng của Lục Thiên Tịch thì đến bây giờ vẫn không thấy tăm hơi cậu ta ra sao.

Đừng nói là cậu đang nghĩ ngợi tới cái tên tiểu tử gian manh kia chứ.

“Cậu cứ đặt khách sạn đi, đến lúc đó tôi sẽ cho cậu ta đi tìm cậu.” Lục Thiên Thần giúp Đường Phong kéo hành lý lại sau đó dựng thẳng lên để sang một bên.

“Nhớ là phải biết tự chăm sóc bản thân, sắp sang đông rồi, trời cũng bắt đầu lạnh, đừng để mình bị cảm.” Nắm lấy tay Đường Phong, Lục Thiên Thần nói lẩm bẩm rồi dặn dò đi dặn dò lại không ngớt.

Bình thường cứ tưởng chỉ Charles thích nói lải nhải, rồi lý luận này nọ với Đường Phong, thật ra Lục Thiên Thần cũng thích cần nhần nói dông dài không thua gì Charles hết.

“Biết rồi mà.” Giang hay tay thật rộng, Đường Phong ôm lấy cái tên khi xưa thật đáng ghét đang đứng trước mặt mình, đâu ai biết được đến giờ phút này hai người lại trở thành người yêu của nhau cơ chứ.

Sáng sớm, Đường Phong và Trương Thụy Thừa đã cùng nhau ngồi máy bay tới thành phố B.

...

Vừa đáp máy bay thì hai người liền tới khách sạn, Đường Phong quyết định hôm nay nghỉ ngơi một chút, nghe ngóng thêm chút thông tin để biết đích xác Trần đạo diễn đang ở đâu rồi cậu sẽ trực tiếp đích thân “ra trận”.

Phục vụ khách sạn giúp Đường Phong mở cửa, cậu để hành lý sang một bên, vừa chuẩn bị mở ra để lấy máy tính xách tay thì đột nhiên có bóng người thoáng xuất hiện phía sau cậu, đưa tay bịt miệng cậu lại.

Theo bản năng, Đường Phong nhắm mắt cố sức khua tay ra phía sau, bất quá chưa chờ tới lúc Đường Phong trở tài nghệ đâm đá của mình thì đằng sau một giọng nói quen thuộc đã vang lên.

“Ôi trời ơi, cái mũi của tôi!” Rống lên một tiếng thảm thiết, Tiểu Ác Ma vừa ôm mũi vừa rên, “Anh muốn chết sao, ở đâu ra cái con người bạo lực vậy chứ!”

Đường Phong quay đầu lại thì thấy được tên tiểu ranh ma kia, nhìn dòng máu từ mũi người nào đó đang chảy ra, Đường Phong nhin không được mà phải bật cười: “Ha ha ha!”

Đường đường là đại sát thủ, lại bị người khác cụng đầu đến chảy cả máu mũi.

“Anh còn dám cười, a trời ạ, cái mũi của tôi!” Tiểu Ác Ma ngửa đầu bưng mũi, vội vội vàng vàng chạy vào phòng tắm, vừa chạy vừa mắng, “Đầu của anh bằng sắt hử, cứng muốn chết luôn!”

Kỳ thực mới vừa đụng đầu như thế, ót của cậu cũng rất đau mà.

Bất quá so với cái mũi chỉ toàn sương sụn của Tiểu Ác Ma thì ót của cậu cũng còn cứng hơn.

Ba người ba phòng, nhưng đều thông với nhau, vừa nãy nghe tiếng gào khóc thảm thiết trong phòng Đường Phong vang lên thì lập tức Lý Đông Tây và Trương Thụy Thừa liền chạy qua, còn tưởng là có chuyện gì xảy ra, sau khi Đường Phong giải thích rằng có một tên bạn già cố ý đến hù dọa cậu.

Mà cái tên bạn già này, nhân nhả từ trong phòng tắm đi ra với hai cái bông tắm nhét vào hai lỗ mũi.

“Đường Phong, anh nên đi luyện thiết đầu công đi, đầu gì mà cứng như thép vậy.” Thản nhiên bước tới, Tiểu Ác Ma cũng chú ý đến hai người đang ở bên cạnh Đường Phong.

Con mắt hiếu kỳ dán lên người kia, người nọ lớn lên coi cũng được được, nhưng tầm thường không có gì đặc sắc, Tiểu Ác Ma tùy tiện liếc một cái rồi nhìn sang người bên cạnh.

Cái tên đang cười mím nhìn mặt ngu ngơ đeo mắt kính đứng cạnh Đường Phong nhìn đi nhìn lại thế nào trông cũng thật quen mắt.

Bốn con mắt lia qua một cách cực nhanh, một ký ức xoẹt qua : tôi không vạch trần cậu

Tôi không truy sát cậu

Tiểu Ác Ma nhìn Lý Đông Tây cười khà khà, trong lòng nghĩ, cái tên Albert kia đúng là biến thái, dám phái người theo dõi Đường Phong nữa chứ.

Tuy rằng không thích người khác cướp mất người yêu của ông chủ, nhưng ít ra cái tên Albert này đã phái một tên trình độ cũng không tệ, đủ khả năng để bảo vệ cho Đường Phong.

Sờ sờ cái mũi đang bị chảy máu của mình, Tiểu Ác Ma cũng không biết là Đường Phong có bao nhiêu người bảo vệ nữa.

“Giới thiệu một chút, đây là Trương Thụy Thừa, hiện là đồng nghiệp trong trong công ty.”

Đường Phong nhiệt tình giới thiệu.

“Đây là Lý Đông Tây, nhà báo lừng danh trong tương lai, bây giờ cậu ấy theo tôi sang đây để phỏng vấn.”

Theo như đề nghị của Lý Đông Tây, cậu ta nói là sẽ ghi chép lại toàn bộ quá trình quay phim của Đường Phong từ lúc khởi đầu, Đường Phong không chút suy nghĩ thì liền đồng ý.

“Đây là Tiểu Ác Ma.” Đường Phong cười đến híp hai mắt, “Vệ sĩ riêng đồng thời kiêm luôn...bảo mẫu.”

Kiểm nhiệm việc giặt giũ quần áo lau bàn cũng như chùi rửa các thứ khác.

Lý Đông Tây miệng cười rộng đến mang tai, Trương Thụy Thừa hiếu kỳ nhìn Tiểu Ác Ma, người sau khoe miệng nhếch một cái, hừ hừ không thèm trả lời.

263. Chương 263 - Hậu Sinh Khả Uý

“Khi đi gặp đạo diễn, tôi chỉ yêu cầu cậu hành xử có lễ độ và văn minh một chút, bất kể có chuyện gì xảy ra cũng không được gây hấn, càng không thể mắng chửi rồi động tay động chân, có được không?”

“Xời —— ”

“Tiểu Ác Ma.”

“Biết rồi biết rồi, sao anh phiền quá vậy, dù sao đi nữa tôi cũng là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, chẳng nhẽ ngay cả đạo lý đó tôi cũng không biết sao?”

Bước xuống xe, Đường Phong căn dặn Tiểu Ác Ma thêm lần nữa, cậu đương nhiên biết Tiểu Ác Ma là một sát thủ có tiếng, nhưng xem ra, những người làm công việc này thường cách ly bản thân mình với xã hội, mỗi người có một tính cách khác nhau, hiển nhiên người khác không thể nào hiểu được họ.

Hôm qua nghe được tin Trần đạo diễn hôm nay sẽ đi kiểm tra việc đào tạo, Đường Phong nghe xong lập tức liền đi gặp ông ấy.

Mang theo ba trợ lý bên người, tuy rằng chỉ có Trương Thụy Thừa là trợ lý thật, còn hai người kia thì một người là sát thủ, một người là phóng viên, dù sao đi nữa, bây giờ cùng mấy tên chết tiệt này đi gặp Trần đạo diễn trước, để tránh đến lúc đó mấy tên không hiểu chuyện này xông đi làm bừa thì sẽ rách hết việc.

Tới dưới lầu, Đường Phong gọi cho trợ lý của Trần đạo diễn thông báo một tiếng, điện thoại reo hai ba hồi chuông sau đó được nối máy, Đường Phong nói rõ ý định của mình đến đây chính là muốn gặp ông ấy.

Trợ lý của Trần đạo diễn từ chối, nói hôm nay ông ấy không tiện tiếp Đường Phong, cậu liền thẳng thắn nói bây giờ cậu đang đứng chờ dưới lầu, đối phương tựa hồ có chút kinh ngạc, nhờ báo với đạo diễn giúp.

Sau đó bọn họ vẫn đứng chờ, Trương Thụy Thừa có chút lo lắng hỏi: “Anh Đường, nếu bọn họ không muốn gặp chúng ta thì làm sao bây giờ?”

“Không đâu, tôi chắc là bọn họ sẽ gặp chúng ta.” Đường Phong trả lời chắc chắn.

Quả nhiên, không để Đường Phong chờ lâu, chừng khoảng hai ba phút sau thì đối phương đã gọi cho Đường Phong bảo họ lên lầu.

Dù sao mọi người cũng đã đến rồi, Trần đạo diễn cũng không phải người khó tính này nọ, tất nhiên không để cậu chờ dưới lầu được.

Đường Phong sở dĩ “một mình ra trận”, cũng là nhờ đạo diễn Đạo diễn Lý Ngụy nói với cậu rằng thật ra Trần đạo diễn là một người khá dễ tiếp xúc, nhưng bắt cậu phải mặt dày mày dạn đi gặp người ta thì không biết cậu có làm được không, Đường Phong nói từ trước, rằng cái chuyện xấu hổ ngại ngùng này thì cậu đã quá kinh nghiệm rồi.

“Anh Đường, anh thật là lợi hại mà.” Giọng Trương Thụy Thừa đột nhiên tràn đầy kính nể.

Đường Phong vừa đi vào trong, vừa cười nói “Tôi có gì mà lợi hại chứ?”

“Không phải sao, anh xem anh bây giờ anh cũng là diễn viên hạng A trong nước rồi, trước đây có biết bao nhiêu đạo diễn muốn hợp tác với anh, tôi cũng từng tiếp xúc với một số những diễn viên tầm cỡ khác, nếu họ mà bị đạo diễn từ chối rồi thì chỉ biết ngậm bồ hòn chịu trận mà thôi, không ai dám hé răng này nọ đâu, còn anh thì lại khác, tự mình đi gặp đạo diễn để thương lượng luôn.”

Trương Thụy Thừa cứ như xúc động không ngớt, dù gì đi nữa thì cậu cũng đã còng lưng trong ngành giải trí này gần hai năm đằng đẳng, diễn viên hạng nào cậu cũng đã gặp qua, chẳng ai cúi mình trước người khác, không muốn phải sợ mất mặt chịu nhục nhã.

Vậy còn Đường Phong, cư nhiên lại “tay không đánh giặc”.

“Tranh thủ cơ hội không phải là chuyện mất mặt gì lắm, cho dù thất bại thì vẫn còn hơn là ngồi chờ chết một chỗ.” Đường Phong vừa cười vừa nói, “Cậu biết Fiennes không? Cho dù là Fiennes lúc thành danh,

hay là lúc chưa có tiếng tăm thì ông ấy cũng bôn ba khắp nơi tìm kiếm cơ hội cho chính mình, chứ đâu có ai một bước là lên trời liền đâu.”

Nhìn sự thành công rực rỡ của người nào đó thì chắc hẳn ai cũng biết người đa số họ đều đã trải qua quá khứ hết sức chua cay.

Hiện tại đối với Đường Phong mà nói, những chuyện như thế này cũng không làm cho cậu khó chịu gì.

Một người đến thời điểm nào thì biết mình đã thật sự thành danh hay chưa? Đường Phong tới tầng trệt theo như lời của trợ lý đạo diễn Trần, lúc vào thì còn chưa biết rõ ai với ai, đối phương thấy cậu thì liền mỉm cười đi tới.

“Tôi còn tưởng anh nói đùa nữa chứ, không ngờ là anh lại chờ dưới lầu, mọi người chờ một chút, đạo diễn đang kiểm tra ở phía trong.” Trợ lý của Trần đạo diễn rất điềm tĩnh và hòa nhã, nói xong vài câu thì đưa Đường Phong và mọi người cùng vào bên trong.

Ở đây giống như phòng dạy võ đạo, rất rộng, xung quanh đều gắn kiếng, đại khái có khoảng mười người đang đứng dựa vào tường, giữa phòng có một cô gái mặc trang phục thời cổ, tuy rằng trong tay không có bất kỳ vật gì, nhưng hình như là đang diễn cảnh rút kiếm.

Đường Phong lần đầu mới biết được, thì ra rút kiếm đơn giản cũng có thể diễn hay đến như thế.

Vì trong phòng rất rộng mà lại ít người, mà khắp nơi đều lót kiếng, mặc dù lúc Đường Phong đi vào không gây tiếng động gì, nhưng vẫn đang có mấy người diễn viên nhìn thấy cậu, ánh mắt hiếu kỳ nhìn Đường Phong rồi thì thầm to nhỏ, nhưng tất cả chỉ có thế.

Một người đàn ông chừng sáu mươi tuổi khề cau mày đứng một bên, và một người phụ nữ chừng hơn bốn mươi vô cùng xinh đẹp đứng kế cạnh, trong lúc cô gái còn đang biểu diễn thì bọn họ không nói với nhau một câu, chỉ là chăm chú nhìn mà thôi.

Cho đến khi cô gái biểu diễn xong rồi quay về đội đứng, bọn họ mới ghé đầu vào nói chuyện.

Sau đó lần lượt các diễn viên ra biểu diễn, có lúc múa kiếm, có lúc đánh đàn, Đường Phong cũng đã từng học qua loại hoa quyền này (chỉ múa võ chứ không biết đánh), có thể nhận thấy được những diễn viên trẻ tuổi này đã tập luyện rất nghiêm túc và gian khổ, mỗi động tác diễn tả cảnh mây bay nước chảy đều toát lên sự sinh động và lưu loát, bài biểu diễn khá dài nhưng lại không hề mang vẻ kiểu cách kệch cỡm.

“Mọi người nghỉ ngơi một chút trước đi, để thầy Lý sẽ nói sơ qua về màn biểu diễn vừa rồi, về tổng thể mà nói thì tất cả mọi người làm rất tốt.” Cho đến khi tất cả đã xong, thì Trần đạo diễn mới mỉm cười và vỗ tay tán dương.

Các cô cậu trẻ tuổi thở dài một hơi, vẻ mặt cũng bắt đầu thả lỏng, bắt đầu rì rầm rằng không biết nên thảo luận việc biểu diễn trước hay là ngồi đoán chuyện vì sao hôm nay Đường Phong lại tới đây, không ít người bắt đầu bước về phía Đường Phong.

Nếu như Trần đạo diễn cũng không phát hiện trong phòng có người lạ thì chuyện này đúng là không khả năng rồi.

“Xem mấy con bé trong đoàn vui chưa kìa, cậu mới vừa tới thì chúng nó phấn chấn lên vậy đấy.” Trần đạo diễn rất tự nhiên đi tới, “Qua bên kia ngồi nói chuyện đi.”

Trong phòng có vài cái ghế, Đường Phong cũng không ngại ngần từ chối, cùng ông ấy ngồi xuống, trợ lý thấy thế liền mang đến hai tách trà.

Trương Thụy Thừa biết giữ phép tắc đứng bên cạnh Đường Phong, Tiểu Ác Ma có chút buồn chán cứ lia mắt qua rồi lia mắt lại, thỉnh thoảng lại chạm phải ánh mắt của Lý Đông Tây, mùi thuốc súng bắt đầu bùng lên.

Không muốn chậm trễ thời gian của Trần đạo diễn, sau khi Đường Phong ngồi xuống thì liền đi thẳng vào vấn đề, cậu nói: “Đạo diễn Trần, ngài đã nhận được kịch bản rồi chưa?”

“Nhận được rồi, cũng đã xem qua, kịch bản cũng rất được. ” Cúi đầu nhấp một ngụm trà, ánh mắt Trần đạo diễn đột nhiên sáng lên, ông hiểu kỳ ngẩng đầu hỏi, “Nghe nói là được biên soạn lại dựa vào chính những câu chuyện của cậu?”

“Cũng không phải là biên soạn gì, chỉ là bên trong có liên quan đến rất nhiều người.” Thấy đối phương hiểu kỳ, Đường Phong tiếp tục, “Có thể nói những người xuất hiện trong kịch bản cũng chính là diễn viên chính, đi đến một nơi rồi bỗng nhiên không thấy được tương lai của chính mình, vốn dĩ hiện tại đã trải qua những sự việc đã quá bi ai rồi, kết quả lại còn gặp phải những chuyện không thể tưởng tượng nổi hơn được nữa.”

Đường Phong thành khẩn nói: “Trần đạo diễn, tôi cũng không cách nào nói cho rõ ràng, bây giờ tôi tìm đến chỗ ngài, chỉ hy vọng ngài có thể suy xét lại một chút, tôi thật lòng muốn cùng ngài hợp tác, cũng mong muốn kịch bản này có thể do chính ngài làm đạo diễn.”

“Cậu thật là, ha ha.” Trần đạo diễn đột nhiên nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ, lại có chút buồn cười.

“Phim của cậu tôi đã xem qua, hiện giờ diễn viên có thực lực tài năng và diễn trai như cậu trong giới thì rất khó kiếm được, đạo diễn Lý Đông cũng có đề cử cậu, ông ấy nói với tôi cậu tuy rằng còn trẻ nhưng so với diễn viên bốn mươi thì tài năng cũng chẳng kém là bao, rất chừng mực quật cường, nhưng theo tôi thì cậu rất ư là bướng bỉnh.”

Tiểu Ác Ma có chút hoàn hồn trở lại, ghé vào tai Lý Đông Tây nhỏ giọng: “Này, ông đạo diễn ấy cứ cười tới cười lui, còn nói Đường Phong cứng đầu ương ngạnh này nọ, rốt cuộc là ông ta có tính đáp ứng yêu cầu của chúng ta không vậy?”

“Đáp ứng rồi.” Một câu nói chắc nịch được thốt ra.

Tiểu Ác Ma trợn mắt lườm Lý Đông Tây: “Xời, thiệt hay giả đây, cậu đừng có nói bừa, lúc trước không chịu, bây giờ lại chịu là sao?”

Lý Đông Tây không thêm đề ý tới Tiểu Ác Ma, người sau miệng cứ lầm bầm lải nhải vài câu, nhưng trái lại lại không dám gây sự bất cứ chuyện gì, còn đạo diễn và Đường Phong đang trò chuyện hết sức vui vẻ, trọng tâm câu chuyện rất nhanh chóng chuyển đến hiện trạng phim Trung Quốc hiện nay.

“Bây giờ là thời đại của dòng phim thị trường, một số người đi đóng phim chỉ là muốn kiếm tiền, quay tung tung những bộ phim không có chất lượng, nhiều bộ phim được cho là bom tấn cũng chỉ là lừa gạt khán giả mà thôi.” Trần đạo diễn thở dài, đối với thực trạng phim thương mại bây giờ cũng cảm thấy thật là bất lực.

“Khán giả cũng không phải ngu ngốc gì, bị gạt vài lần thì tất nhiên sẽ không bị gạt nữa, đợi đến lúc thị trường phim không còn bị cấm vận, phim nước ngoài sẽ ồ ạt tiến vào, phim trong nước đương nhiên sẽ không còn chỗ đứng, uy tín không lấy lại được, thì ai còn dám ủng hộ nữa chứ?”

Trần đạo diễn nói với Đường Phong : “Cậu là người đã từng đóng phim ở Hollywood, hẳn là cậu biết thị trường phim trong nước và quốc tế khác nhau, việc sản xuất và chế tác phim cũng rất là khác xa, nếu chúng ta nếu muốn bảo vệ thị trường này, thì việc đầu tiên chính là đạo diễn và diễn viên phải có đam mê và nghiêm túc trong nghề.”

“Trần đạo diễn, tôi biết thời gian của ngài rất eo hẹp, nhưng liệu ngài có thể cho tôi cơ hội hay không, để chúng ta hợp tác một lần xem sao?” Đường Phong không quên mục đích tới đây của cậu ngày hôm nay.

Nhìn người trước mặt không ngại đường xa đích thân đến đây tìm mình, Trần đạo diễn đột nhiên có chút dao động.

Trầm mặc hai ba phút, ngay lúc Đường Phong muốn lên cơn đau tim vì hồi hộp thì Trần đạo diễn đột nhiên cười ra tiếng, ông gạt đầu, chỉ nói bốn chữ: “Hậu sinh khả ư!”

264. Chương 264 - Chọn Diễn Viên

Về phía Trần đạo diễn thì tạm thời không có vấn đề gì, nhưng đối với kịch bản, Trần đạo diễn còn có vài chỗ không ưng cho lắm, trong lúc Đường Phong và ông ấy thảo luận với nhau đã có chỉnh sửa đôi chút, dự định khi quay về sẽ hoàn tất việc biên soạn, hai người cùng bàn bạc cho đến khi thống nhất ý kiến mới thôi.

Có thể thấy thật phiền hà, nhưng đối với một bộ phim dùng tất cả tâm huyết để làm, thì việc chuẩn bị này cũng rất đáng.

Muốn có một sản phẩm hoàn mỹ ra đời thì tất nhiên mỗi một chi tiết trong sản phẩm ấy cũng phải hết sức hoàn mỹ theo.

Ở thành phố B cũng đã hơn một tuần, mỗi ngày Đường Phong đều đến chỗ của Trần đạo diễn rất sớm, chờ ông ấy xong việc liền tranh thủ chút thời gian cùng đạo diễn bàn bạc, nhưng Đường Phong cũng cố gắng không để cho ông ấy bị cảm thấy quá nhiều áp lực.

Không ai không thích người có lòng chân thành, cũng không có người đạo diễn nào lại đi ghét bỏ sự chăm chỉ, hay học hỏi của một diễn viên cả.

Hôm nay, sau khi Trần đạo diễn giám sát xong việc đào tạo của những diễn viên trong đoàn, Đường Phong cũng giống như ngày thường đi đến chỗ đạo diễn rồi đưa cho ông ấy xem bản thảo đã được chỉnh sửa, mỗi một chỗ đều dùng bút đỏ tô lên, những chỗ chưa sửa thì vẫn dùng bút xanh, hai màu bút khác nhau nên dễ dàng nhìn thấy được.

Sau khi đưa ra một vài ý kiến, Trần đạo diễn đột nhiên nói rằng: “Ngày mai cậu không cần đến nữa đâu.”

“Đạo diễn, tôi đến quá rầy ngài nhiều quá phải không?” Đường Phong hỏi.

“Không không không, chỉ là kịch bản đã sửa chữa không có khác biệt gì lắm, một vài chỗ khác cần sửa khi chúng ta bắt đầu quay mà thôi”. Trần đạo diễn mỉm cười vỗ vỗ vai Đường Phong: “Cậu mỗi ngày chạy tới chạy lui như vậy thì mệt lắm, mấy ngày nay bọn trẻ trong đoàn nói nếu họ không tận mắt chứng kiến thì chắc sẽ không tin đó cậu lại chính là diễn viên hạng A nữa đó”. Trần đạo diễn nhìn mấy diễn viên trẻ tuổi đang tập luyện bên kia, xúc động nói: “Còn may là bọn trẻ chúng nó gặp cậu chứ không phải người khác, cái giới giải trí hỗn loạn này, không cẩn thận thì sẽ lạc lối ngay, nếu như ai cũng giống như cậu, không ra vẻ này nọ, thì tôi nghĩ nền điện ảnh Trung Quốc trong thời gian tới sẽ rất có hi vọng”.

Chỉ ít trong một tuần này, để những diễn viên đang chấp chững vào nghề kia biết, cậu – một diễn viên đoạt ảnh đế, được đề cử Oscars, một diễn viên nổi tiếng trong nước, ấy thế mà vẫn hết sức chăm chỉ nỗ lực mong muốn giành được sự đồng ý của đạo diễn.

Ánh hào quang rực rỡ, cũng chỉ là nhất thời mà thôi.

Không giữ được sự phát triển lâu dài, sau cùng thì không thể nào trở thành một diễn viên thực thụ được.

Ở thành phố B đã lâu, Đường Phong hầu như mỗi ngày từ chỗ Trần đạo diễn trở về thì trời đã tờ mờ sáng, còn phải đi xem qua tiến trình trong công ty, cùng những người khác thảo luận nội dung sửa chữa kịch bản, gần hai ba giờ mới được ngã lưng, sáng chưa đến bảy giờ lại phải thức dậy, đầu tiên xem lại kịch bản trong vòng ba mươi phút, sau đó tám giờ rưỡi lại đi đến chỗ Trần đạo diễn.

Sinh hoạt mỗi ngày chỉ đi qua đi lại hai nơi, thẳng đến lúc trở về thành phố S, vào đến nhà, quần áo Đường Phong cũng chẳng thêm cởi, cũng chẳng thêm tắm, cứ thế mà nằm lăn quay ra giường.

Vấn đề về đạo diễn đã được giải quyết, tảng đá đè nặng trong lòng cũng đã được vứt đi, ngoài chuyện này ra thì không có thể khiến cho Đường Phong ngủ ngon hơn nữa.

“Nhìn cậu ấy như vậy tôi rất đau lòng.”

Giọng nói nhỏ nhẹ, Charles từ Châu Âu trở về liền tới ngồi bên cạnh giường, nhìn người đàn ông đang nằm ngủ với hốc mắt nhàn nhạt màu xanh tím vì thâm quầng, cảm giác như có ai lấy dao đâm vào người, trong lòng thật khó chịu.

“So với việc kinh doanh lỗ lã thì đúng là đau hơn mà.”

Lục Thiên Thần liếc Charles một cái, cái tên chết tiệt này không thể rút lại cái câu vừa mới nói sao?

“Đừng có ồn, để cậu ấy nghỉ ngơi cho khỏe.” Mắt thấy Charles muốn bò lên giường ôm Đường Phong, Lục Thiên Thần nhanh tay kéo cổ áo của tên bạn già rồi lôi xềnh xệch anh ta đi.

Charles trợn mắt quay lại, hét lên: “Lục Thiên Thần!”

Người kia đang nằm trên giường trở mình một cái, Charles liền tự tay bịt miệng mình lại, tròng mắt lườm Lục Thiên Thần rồi mới nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Lục Thiên Thần liền đi theo, nhanh chóng đóng cửa lại.

“Tôi thật không hiểu nổi đóng phim có cái gì mà hay ho chứ, lại chọn kịch bản gấp như vậy, còn phải chặt vật đi xa chỗ này chỗ kia tìm đạo diễn, lúc đóng phim thì mệt chết đi sống dậy, xong xuôi thì phải quảng bá tuyên truyền, mà cuối cùng chỉ kiếm được có chút xíu tiền.”

Charles xuống dưới lầu mở một chai rượu whisky, tự rót cho mình một ly rồi uống sạch, vừa nói vừa lắc đầu: “Tôi hoàn toàn có thể nuôi cậu ấy, chăm sóc cậu ấy, để cậu ấy có cuộc sống tốt nhất trên thế gian này, cậu ấy muốn cái gì thì sẽ có cái đó.”

“Cậu nghĩ cậu có khả năng không?” Lục Thiên Thần hỏi.

Nhún vai một cái, Charles nhếch miệng cười: “Đương nhiên không có khả năng rồi, Đường Phong không phải là kiểu người tham tiền tham của, cũng không thích xài tiền người khác, lúc trước tôi và cậu ấy sống chung, tôi có cho cậu ấy một cái thẻ tín dụng, cậu ấy chỉ dùng nó để mua quần áo và vật dụng, sau này cậu ấy đều đã trả tôi cho hết số tiền đó.”

“Ai da, không hiểu, thực sự là tôi không hiểu mà.” Thở dài hai tiếng, Charles ngồi xuống ghế sofa, ngửa đầu tựa lưng vào ghế, nhìn trần nhà một cách mộng lung.

“Cậu ấy và chúng ta giống nhau, đều là đàn ông, đều có sở thích và nhu cầu riêng”. Lục Thiên Thần ngẩng đầu nhìn vào phòng ngủ, nhẹ giọng nói rằng, “Những gì chúng ta có thể làm đó chính là ủng hộ một cách thầm lặng cho cậu ấy.”

Bọn họ có thể cung cấp tài chính để Đường Phong làm phim, đối với người kia mà nói, cậu ấy sẽ không vì thế mà lãng phí tiêu xài, cho dù có dùng tiền của Charles và Lục Thiên Thần, Đường Phong cũng cố gắng hết sức để đền ơn hai người đó.

Những ngày khổ cực vừa qua, có ai biết là bởi vì Đường Phong không muốn phụ lòng Lục Thiên Thần và Charles hay không?

Đường Phong ngủ suốt một ngày đêm, thẳng đến chiều tối hôm sau mới từ từ tỉnh lại, cả người choáng váng xây xẩm, cũng không biết có phải vì trời bên ngoài đã tối hay không, hay do cửa sổ đã kéo rèm lại, mà cả gian phòng trở nên lơ mơ, buồn bã.

Lặng lặng nằm một hồi, ngoài phòng hình như vọng đến âm thanh của ai đó, cậu từ trên giường đứng lên đi tới cạnh cửa, nhẹ nhàng kéo ra rồi nhìn qua khe cửa ấy, ánh sáng ngoài phòng hắt vào, Đường Phong hơi nheo mắt lại rồi mới nhìn rõ là người nào đó đang nói chuyện.

“Này, cậu coi cũng gần tám giờ rồi, sao bảo bối của tôi còn ngủ vậy, cậu ấy trở về mà không ăn uống gì hết, Lục Thiên Thần, cậu đi gọi cậu ấy dậy đi.”

“Sao cậu không đi?”

“Chỉ sợ cậu ấy ngủ không đủ giấc thì làm sao bây giờ, buổi tối thì không thể đến chỗ của tôi được.”

Hai tên này đang nói gì đấy, Đường Phong nhin không được mà nở nụ cười, cũng còn tốt, trong phòng không phải chỉ có mỗi một mình cậu.

Giai đoạn quan trọng nhất của bộ phim cuối cùng đã được giải quyết, tài chính, kịch bản và đạo diễn đều đã không còn là vấn đề gì nữa, hiện tại nên bắt tay vào việc tuyển chọn diễn viên.

“Trước hết nên lập ra một danh sách những diễn viên chính trong phim, sau đó đưa cho Trần đạo diễn xem.” Đường Phong ngồi ở đối diện Trần Minh Húc uống ngụm nước trái cây, cậu đối với giới diễn viên này không

quen biết cho lắm, Trần Minh Húc làm MC nên đã tiếp xúc qua với nhiều người, hôm nay hẹn cậu ấy ra nói chuyện, cũng nhân tiện hỏi xem Trần Minh Húc có đề cử giúp cậu được diễn viên có thực lực nào hay không.

“Kỳ thực việc chọn diễn viên chính không có nhiều vấn đề lắm”. Trần Minh Húc lật xem kịch bản của Đường Phong, thấy mấy chỗ “đặc sắc” trong đó thì ngẩng đầu cười khà khà với cậu, “Ấy da trong kịch bản có tôi nữa kìa.”

Không phải hoàn toàn đề cập đến Trần Minh Húc, mà là giữa cậu và Trần Minh Húc hai người không thuận mắt với nhau lắm trong quá khứ, sau đó thì trải qua nhiều việc, từ kẻ thù lại trở thành bạn.

“Cậu có muốn tự diễn vai của mình không?” Đường Phong bắt đầu dụ dỗ Trần Minh Húc, “Cát-sê tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Chắc chắn, Đường đại gia, cậu đang dùng tiền dụ dỗ tôi à, không bằng... Ha ha ha.” Trần Minh Húc cố ý dùng ánh mắt mê người quyến rũ lại Đường Phong, “Không bằng để bốn đại gia hôn một cái đi?”

Đường Phong sáng khoái đáp ứng: “Được thôi, chỉ cần cậu đồng ý, đừng nói hôn một cái, cho cậu hôn cả đời này luôn.”

“Hừ, chỉ hôn thôi mà không có ân ái ái ái thì đâu có ý nghĩa gì, cũng không biết mấy cái tên chết tiệt đang bên cạnh cậu có cho tôi toàn mạng không nữa, nhưng mà nói thật tôi chưa đóng phim bao giờ hết.”

Trần Minh Húc trái lại có chút hào hứng muốn thử sức.

“Là chính mình là được rồi.”

Dù sao thì Trần Minh Húc cũng đóng vai chính bản thân cậu ấy trong phim, Đường Phong có chút tự tin nói: “Cậu không hiểu chỗ nào, tôi sẽ chỉ cho.”

“Vậy đại minh tinh, tất cả phải nhờ cậu rồi!” Trần Minh Húc đưa hai tay tạo thành hình chữ thập.

“Bất quá vai phản diện thì cậu muốn chọn ai?” Trần Minh Húc đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Đường Phong lắc đầu: “Việc này tôi không biết nên mới tìm cậu đó chứ?”

“Vốn dĩ là Ca Trần mà? Kịch bản này cũng không nói rõ người nào với người nào, đáng lẽ phải đem chuyện xấu của cậu ta ra mà viết mới đúng!” Trần Minh Húc có chút bất mãn vì trong kịch bản những việc làm xấu xa của Ca Trần đối với Đường Phong đã bị che lấp bớt, nếu có cũng chỉ là viết mờ lung người nào đó mà thôi, không hề ghi rõ là người nào ngay từ lúc đầu đã gây khó dễ cho Đường Phong.

“Ca Trần cũng tốt, Vệ Đạo Minh cũng tốt, kỳ thực tất cả đều là giới nghệ sĩ thu nhỏ trong phim mà thôi.” Đường Phong vừa cười vừa nói, đây là đóng phim cũng không phải muốn trả thù người khác, dù sao đều còn đang làm trong nghề, đâu cần thiết phải lôi kéo người khác vào kịch bản của mình.

Cùng Trần Minh Húc tán dóc cả một buổi chiều, đến chạng vạng thì Đường Phong phải lái xe về nhà, từ xa xa thì thấy một người đứng ở trước cửa nhà cậu, vóc người nho nhỏ khiến Đường Phong tưởng là Tiểu Ác Ma, nhưng sau đó xuống xe thì mới phát hiện là không phải.

“Anh rút cuộc cũng về rồi, tôi đã đợi anh hơn mấy tiếng rồi đó.” Ca Trần xoay người đi về phía Đường Phong cười cười, “Đại minh tinh à, không tính mời tôi vào nhà ngồi chút sao, chân tôi tê rần hết rồi nè.”

265. Chương 265 - Ca Trần

Ca Trần nhìn xung quanh nhà Đường Phong, vẻ mặt cười cười: “Nội thất trang trí đẹp quá, chắc là tiền không ít tiền phải không?”

“Cũng tầm tạm, chỉ là nhà thuê thôi.” Đường Phong đem một ly cà phê nóng đưa cho Ca Trần: “Dạo này trời lạnh, uống gì đó nóng nóng cho ấm bụng một chút.”

Ngửi mùi thơm nồng của cà phê, Ca Trần đưa ly lên nhẹ nhàng thổi, rồi nhấp một ngụm, không nói liên tục đích của cậu ta đến đây là gì, mà chỉ dời tầm mắt mình lên người Đường Phong.

Đường Phong ngồi đối diện, trên mặt mang theo một tia mỉm cười, đối với việc Ca Trần nhìn chằm chằm như vậy thì cậu cũng không cảm thấy khó chịu gì cả, rất bình tĩnh và thư thái, điều này khiến cho Ca Trần có chút bối ngỡ.

“Cậu không phải là Đường Phong”. Ca Trần đột nhiên nói, sau đó lại tiếp tục “Tôi và Đường Phong quen biết không phải một sớm một chiều, chúng tôi cùng ra mắt, cùng ra đĩa nhạc, rồi đi quảng bá, cùng nhau làm các hoạt động thậm chí còn ở chung một phòng.”

Ca Trần nhìn vẻ mặt không chút biến đổi hay bất an gì của Đường Phong, cậu ta nhẹ lắc đầu: “Tuy rằng tôi rất ghét cậu ta, nhưng trên thực tế thì chắc chỉ có mình tôi hiểu rõ cậu ta mà thôi, một tên trẻ con tính hay bốc đồng, kiêu căng ngạo mạn, với tính cách như vậy thì không thể nào tiến xa được trong cái giới giải trí này”.

Sự thực đúng là như vậy.

“Cậu và cậu ta, ngoại trừ ngoại hình rất giống nhau, nhưng còn tính cách thì khác xa một trời một vực.”

Rốt cuộc Ca Trần muốn nói gì đây? Lẽ nào cậu ta hôm nay lại đây là vì nghi ngờ mình không phải là Đường Phong?

Nhưng câu nói tiếp theo của Ca Trần khiến cho Đường Phong hoàn toàn không nghĩ tới.

“Quên đi, mặc kệ cậu là ai, dù sao thì địa vị của tôi và cậu không còn như nhau nữa, tôi phải thức tỉnh chấp nhận hiện thực thôi, ha ha.” Cười bất đắc dĩ vài tiếng, Ca Trần liền nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ khôn khéo của mình, “Con người tôi rất khách quan, nhưng khách quan cũng có chỗ tốt phải không, trước đây có một số chuyện không hay xảy ra, tôi muốn xin lỗi cậu, nhưng có điều.. thành công bây giờ của cậu chính là sự đả kích phục thù lớn nhất đối với tôi.”

Dùng chính thành công của mình để cho những kẻ đã từng coi thường, nhạo báng mình thấy được mới chính là điều đáng nể nhất.

Ca Trần của hiện tại, Đường Phong của hiện tại, đã không còn chung vị trí nữa rồi, cho dù lấy những năm tháng đỉnh cao của Ca Trần năm xưa để so sánh thì cũng không có cách bằng được với những gì hiện giờ Đường Phong đang có được.

Nếu biết cân nhắc một chút thì việc này cũng không phải là việc khó chấp nhận gì lắm, Ca Trần không tính coi Đường Phong là địch thủ nữa, bởi vì hai người ở hai cực khác nhau, và đương nhiên cậu cũng biết được, đối nghịch với Đường Phong thì cũng không có lợi lộc gì cho mình.

“Vậy hôm nay cậu tới đây là...” Đường Phong nói.

Là vì cái gì?

“Nghe nói cậu đang chuẩn bị quay một bộ phim, mà kịch bản chính là dùng chính cuộc đời cậu làm đề tài, không biết trong đó có phần tôi không nữa, ha ha, dù sao trước đây tôi cũng đã từng coi thường cậu.” Ca Trần đặt ly cà phê xuống, đồng thời cũng vứt bỏ thói kiêu căng ngạo mạn không xem ai ra gì của mình.

Đường Phong cũng không phải người ngu ngốc, liền hiểu được ý của Ca Trần: “Cậu muốn tham gia vào bộ phim của tôi sao? Tôi hơi bất ngờ đó chứ, làm sao cậu biết được trong kịch bản của tôi lại có đề cập những chuyện giữa tôi và cậu khi xưa.”

Việc Đường Phong chuẩn bị quay một bộ phim thì cũng có khá nhiều người biết, nhưng vốn dĩ kịch bản ra sao thì vẫn chưa hề được công bố rộng rãi.

“Bây giờ tuy rằng tôi chẳng còn nổi tiếng như hồi xưa, nhưng đối với giới giải trí này tôi cũng không đến nỗi ngu dốt mà không biết gì.” Ca Trần ngồi ngay ngắn trở lại, chăm chú nhìn Đường Phong, “Hôm nay tôi đến đây là tự đề cử chính mình, hi vọng được góp sức trong phim của cậu, không cần tiền cát-sê gì hết, tất cả lịch làm việc do cậu sắp xếp.”

“Đóng miễn phí à, quản lý của cậu cũng chịu nữa sao?” Đường Phong cười cười, ngồi vắt chéo hai chân, cầm ly cà phê từ từ nhấp một ngụm.

Đúng là khi trời lạnh dần, thì phải uống cái gì đó cho ấm bụng mới được.

“Tôi đã đổi quản lý rồi.” Thấy Đường Phong không phản ứng gì, Ca Trần hơi nhay nhay áo mình.

Những động tác nhỏ nhặt của Ca Trần đều được Đường Phong quan sát kỹ càng, người đang cầu xin trước mặt cậu đây, người đã từng ở đỉnh cao của danh vọng, người đang cố tỏ ra kiên cường và giữ mình hết sức bình tĩnh.

Địa vị của Ca Trần đã không còn như trước đây, đã không thể nào được như trước nữa.

Tô Khải Trình đã buông tha Ca Trần rồi, những vụ bê bối hồi trước cũng đã ảnh hưởng không ít, gần như cả một năm Ca Trần không có bất cứ công việc gì làm, xem như một diễn viên đã lụi tàn theo thời gian.

Ca Trần rất cần một cơ hội, một cơ hội để bắt đầu lại từ đầu.

Đường Phong biết, Ca Trần muốn nhân cơ hội đóng phim lần này để lấy lại danh tiếng của mình.

“Tôi vẫn muốn hỏi cậu một chuyện”. Không để Ca Trần trực tiếp trả lời, ánh mắt Đường Phong có phần sắc bén nhìn người thanh niên trước mặt, “Người quản lý trước kia của cậu cũng là người quản lý đầu tiên của tôi, có phải là do cậu sắp đặt hay không?”.

Do dự một hồi, Ca Trần gật đầu: “Đúng vậy.”

“Chuyện tôi được “tặng” cho Charles, cậu cũng biết?” Đường Phong tiếp tục hỏi.

Hai câu hỏi vừa rồi, Ca Trần nhìn ánh mắt sắc nhọn của Đường Phong thì Ca Trần bắt đầu có chút khản trương và lắp bắp, nhưng vẫn bất chấp mà gật đầu: “Biết.”

“Tôi không hiểu được.” Đường Phong khẽ cau mày lắc đầu, “Cậu lúc đó có tiếng tăm, thời điểm đó so với cậu tôi chẳng qua chỉ là tép riu mà thôi, sao cậu cứ không vừa mắt tôi vậy?”.

“Có thể là do tôi ghen ghét cậu.” Ca Trần thấp giọng nở nụ cười, giọng nói có phần tự giễu.

Đường Phong chờ đối phương tiếp tục nói hết.

“Cậu tính tình buông thả, tùy hứng muốn gì thì làm nấy, cho dù Lục Thiên Thần có ghét cậu đi chăng nữa, thì cậu vẫn cứ liều mạng dính lấy anh ta...” Ca Trần cúi đầu hít sâu một hơi, ánh mắt có chút mờ mịt, “Đúng vậy, tôi ganh tỵ cái tính liều mạng bất chấp tất cả của cậu.”

“Cho nên cậu muốn hủy hoại cuộc đời tôi.” Mấy lời còn lại, Đường Phong thay Ca Trần nói ra.

“Đúng vậy, tôi nghĩ cậu ngu ngốc, cậu dại dột ...” Hơi thở có chút gấp gáp, Ca Trần hít sâu vài hơi, ngẩng đầu nhìn Đường Phong, “Tôi vẫn luôn nghĩ, trong giới giải trí này nếu không biết khôn khéo luồn lách một chút thì rất dễ bị người khác trù dập, vô số người thấy danh tiếng tôi như vậy thì tìm mọi cách đạp đổ tôi, bây giờ thì tôi đã trượt dốc hoàn toàn rồi, không biết có bao nhiêu đang ở sau lưng tôi bày trò dèm pha mĩa mai nữa.”

Đường Phong không nói, không đồng tình, cũng không buông lời cay độc đối với Ca Trần.

Cái giới giải trí này, sự thối nát và hèn hạ cứ nhan nhản ở khắp nơi.

Nở một nụ cười ảm đạm, Ca Trần gượng nói: “Có người chứ tôi là đồ đàn điếm, lăng chạ với hết đàn ông rồi phụ nữ, nếu không có những người đó, tôi cũng sẽ không có địa vị của ngày hôm nay, không phải ai cũng được như cậu đâu, kỹ năng diễn xuất tốt, có sức quyến rũ lại còn... có cơ may nữa.”

“Cái nghề này, chẳng có ai mà trong sạch cả.” Nói xong câu này, Ca Trần nhìn Đường Phong.

“Xã hội này, thế giới này, có rất nhiều cám dỗ và bẩn thỉu”. Đường Phong nói với Ca Trần “Nhưng có một số thứ sẽ không thay đổi, cho dù có bị người khác chà đạp đi nữa, thì danh tiếng vốn dĩ thuộc về mình hiển nhiên sẽ không thể thay đổi được.”

“Được rồi, qua hai ngày nữa chúng tôi sẽ tiến hành casting, bây giờ tôi chưa thể đáp ứng cậu bất kỳ điều gì, nếu như cậu có hứng thú, thì hãy nộp hồ sơ lý lịch cùng với ảnh chụp, chúng tôi sẽ thông báo thời gian mời cậu đến phỏng vấn.”

“Tôi nhất định sẽ đến.” Khóe miệng Ca Trần giương lên.

...

“Quả thật là cậu ta đã tới.”

Vài ngày sau đó, công ty bắt đầu quá trình casting, Tiểu Vũ phát hiện Ca Trần quả nhiên đến buổi tuyển chọn, và vô số những diễn viên trẻ tuổi khác cũng nhìn cậu ta với ánh mắt lạ lẫm, nói đi nói lại thì Ca Trần dù sao cũng là bậc “đàn anh” của họ, bây giờ đàn anh và đàn em cùng cạnh tranh với nhau, làm Tiểu Vũ cảm thấy khá là bất ngờ.

“Bình thường cậu ta vốn dĩ rất sĩ diện, thiết không ngờ cậu ta lại tới.” Hôm nay Trần Minh Húc cũng sang đây giúp đỡ.

Hôm đó sau khi Đường Phong và Ca Trần nói chuyện xong, kẻ chưa từng biết sống chết kia quyết không chịu bỏ cuộc, lúc tới đến thì Đường Phong nhận được lý lịch cá nhân và ảnh chụp của Ca Trần.

Cùng với những diễn viên khác, Ca Trần xếp hàng chờ đến lượt mình, cúi đầu đọc lời thoại trên ghế, dường như cậu ta chẳng quan tâm đến ánh mắt dòm ngó của những người xung quanh.

Đối với một Ca Trần xảo quyệt, không từ bất kỳ thủ đoạn nào, Đường Phong không có chút thiện cảm nào dành cho cậu ta, nhưng Đường Phong phải thừa nhận, con người này rất thích hợp với giới giải trí thị phi.

“Này, đừng nói là cậu tính chọn cậu ta nha?” Trần Minh Húc chạy đến chỗ Đường Phong, nhỏ giọng “Coi chừng cậu ta lên cho người chơi cậu đấy, giờ cậu là chế tác của bộ phim này, đừng có để có sơ sẩy gì đấy”.

“Cậu ta sẽ không làm vậy.” Đường Phong nói chắc, cậu đang nhìn Ca Trần ở phía đằng xa đang chăm chú xem kịch bản, nói rằng, “Đã đến nước này, cậu ta không còn có lựa chọn nào khác nữa rồi.”

Không phải là Đường Phong dễ tin người, cũng chẳng phải cậu nhẹ dạ gì sất.

Từ góc độ làm phim mà nói, quả thật là Ca Trần rất thích hợp đóng vai này, đó không phải là bản chất thật của cậu ta hay sao? Chắc cũng đúng vài phần trong ấy.

Đường Phong không ngu ngốc, rất nhiều thứ không phải cậu không phát hiện ra, chỉ là có đôi khi cậu chẳng muốn đá động tới, muốn hãm hại cậu sao? Chuyện đó đâu dễ dàng vậy.

Trừ phi Ca Trần thật sự muốn rút chân ra khỏi nghề này, nếu không mà nói, cậu ta đâu thể tự mình hại chết mình như thế.

Kết quả buổi casting cũng không ngoài dự đoán của mọi người, theo ý kiến của Trần Minh Húc thì tuy ai cũng diễn một vai như nhau nhưng so với những người kia thì đúng là Ca Trần diễn tốt hơn nhiều, bản chất thật của mình, mình không diễn ra hồn thì còn ai thay vào đây nữa?

Sau đó, Đường Phong cũng hỏi Ca Trần một việc.

“Trong phim, vai diễn của cậu khá phức tạp lại còn là vai phản diện, cậu không sợ khán giả sẽ áp đặt chính bản thân cậu trong phim và ngoài đời sao?”. Đối với hình tượng lần này của Ca Trần, thật không có gì có thể sửa được.

Ca Trần cười cười chẳng để tâm: “Làm thiên sứ không được thì quay qua làm ác ma vậy, thiên sứ đã hết được yêu chuộng rồi.”

Một tuần sau đó, bảng phân vai đã được xác định.

266. Chương 266 - Trọng Sinh

Tên phim Trọng sinh

Đường Phong chế tác sản xuất

Diễn viên chính, sản xuất: Đường Phong

Đạo diễn: Trần XX

Cảnh thứ nhất, địa điểm quay ngoài trời, hồ bơi.

Lời bộc bạch:

Bạn đã từng trải qua cái cảm giác hụt hẫng hoặc có bao giờ bạn tưởng tượng ra rằng, trong mơ bạn đang bước lên một bậc thang, nhưng bỗng nhiên lại bị sẩy chân, rồi tất cả biến mất, cả cơ thể bạn rơi vào hư không, khiến bạn sợ hãi, hay chỉ trong một đêm, cuộc sống đang yên đang lành của bạn đột nhiên bị phá hủy, từ nơi đỉnh cao của thiên đường hạnh phúc, nay bạn phải sa chân vào nơi địa ngục tăm tối.

Cũng giống như tôi bây giờ đây, rớt xuống biển vào một ngày đông lạnh giá.

Nước biển rất lạnh, buốt rét đến thấu cả xương.

Cơ thể đau đớn quá, càng rơi thì càng chìm sâu.

Có ai cứu tôi không? Xin đừng tới cứu tôi, cứ để tôi biến mất khỏi thế giới này đi, tôi đã quá tuyệt vọng rồi...

“Cắt ——”. Cảnh quay đầu tiên do đạo diễn Trần chỉ đạo đã bắt đầu, Đường Phong lúc đó đang quay cảnh đứng trên mạn thuyền, sau đó bị rơi từ trên cao xuống biển.

Phim Trọng sinh vừa mới khởi quay, cậu lại được “chết” thêm một lần nữa.

“Tốt! Tốt, mau kéo người lên!” Đạo diễn Trần hô to một tiếng, lập tức có mấy người trợ lý chạy đến hồ bơi, kéo Đường Phong lên.

Một chiếc khăn lông dày cộm được đưa tới, khoác lên người Đường Phong, cậu bị gói chặt lại như chiếc bánh chưng vậy, nhưng cậu cũng không kịp lau khô người, mà liền chạy đến màn hình để xem lại cảnh quay vừa rồi.

Cảnh đầu của bộ phim chủ yếu quay dưới nước, tuy rằng nước trong hồ bơi đã được làm ấm hơn, nhưng bây giờ đang là mùa đông, hiển nhiên cậu bị cảm lạnh cũng không ít.

Những cảnh quay này sau đó sẽ được chỉnh sửa lại, biến thành cảnh Đường Phong rớt xuống biển, với kỹ thuật hiện đại bây giờ, Đường Phong có thể không cần mạo hiểm đóng thật, cho dù cậu có can đảm đi chăng nữa, thì e rằng mấy tên “người yêu” kia cũng không đồng ý cho cậu làm vậy.

“Trần đạo diễn.” Đường Phong đi tới chỗ ông ấy, hai tay xoa xoa cho ấm lên, dù nước trong hồ bơi khá ấm, nhưng sau khi lên bờ thì cơ thể bắt đầu phát run, lạnh chẳng khác gì ở trong nước đá.

“Mấy chỗ này cần chú ý một chút.” Trần đạo diễn nhìn qua một lượt cảnh vừa quay, cẩn thận tỉ mỉ chỉ Đường Phong những chỗ cần sửa, “Lúc rớt xuống biển thì vẻ mặt phải thả lỏng hơn, còn có ở đây nữa, đừng để tỏ ra bong bóng, như vậy thì không được đẹp lắm.

“Vâng.”

Cho dù là diễn viên hạng ưu thì cũng không thể nào diễn một lần mà có thể làm tốt được, nhất là lại có thêm một đạo diễn tài năng hết sức chú ý vào những chi tiết nhỏ nhất, ví dụ như trong Ác Ma Đường Môn, ngay từ đầu Đạo diễn Lý Ngụy đã tạo cho Đường Phong một áp lực khá lớn, thì cũng giống như đạo diễn Trần vậy, ông yêu cầu tất cả đều phải hoàn hảo đến từng chi tiết.

Mỗi một đạo diễn đều có cách quay riêng của họ, Đường Phong ngày đầu tiên đã biết ý mỗi người, Đạo diễn Lý Ngụy thì thích nói vài ba câu dọa dẫm cậu, cố ý khiến cậu cảm thấy áp lực, cũng may là khả năng chịu áp lực của cậu cũng không đến nỗi tệ.

Mà Trần đạo diễn thì lại khác, sẽ không làm cho người khác cảm thấy nặng nề, nhưng tính ông lại thích sự hoàn mỹ, quay đi quay lại nhiều lần cho đến khi hài lòng mới thôi.

Một phân đoạn ngắn ngủn mà quay đến sáu bảy lần là chuyện thường tình, mà có đôi khi cái đoạn thoại ngắn ngủi đó quay đầu tiên mà lại phải kéo dài đến tận sau cùng.

Mặc dù có chút mệt, nhưng Đường Phong lại rất hợp với tác phong làm việc của Trần đạo diễn.

Ngày quay đầu tiên đã phải ngâm mình trong nước cả ngày, cuối thì cũng hoàn tất, nhưng tối về đến nhà, thì Đường Phong phát hiện hình như là mình cảm lạnh mất rồi.

“Phải đóng đi đóng lại cái cảnh rớt xuống biển kia, không cảm lạnh mới là lạ, được rồi được rồi, tôi biết cậu là Đường Phong vô địch, nhưng vì hạnh phúc của chúng ta, cậu làm ơn phải biết tự chăm sóc mình nữa chứ.”

Charles lấy nhiệt kế từ trên người Đường Phong ra xem, rồi thở dài một hơi: “Ai da, chúc mừng, tuy rằng phát sốt, nhưng sốt cũng không cao lắm.”

Lục Thiên Thần từ ngoài phòng đi vào, cầm trong tay một ly nước nóng và vài viên thuốc, ánh mắt Đường Phong nhìn thấy mấy viên thuốc kia thì lại hơi run rẩy, cậu ghét nhất là uống thuốc, kiếp trước kia của cậu đã phải uống quá nhiều thuốc rồi.

“Tôi uống một chút nước, sau đó sẽ ngủ một giấc.”

“Không, cậu phải uống thuốc.” Lục Thiên Thần thái độ kiên quyết, không sợ Đường Phong cảm thấy khó chịu, đem nước và thuốc đến đưa cho Đường Phong.

Đường Phong lại nhìn về phía Charles, gần đây cậu hình như bắt đầu học tính ỷ lại vào người khác rồi.

“Bảo bối, bây giờ tôi không có cách giúp được cậu đâu, hôm qua cậu bắt tôi ăn không ít ớt xanh mà.” Charles nhẹ nhàng xoa xoa đầu Đường Phong, cứ như xoa một đứa trẻ vậy.

Sao mấy lời này giống như là Charles đang trả đũa cậu?

“Bắt anh ăn ớt là vì tôi nghĩ nó tốt cho cơ thể anh”. Đường Phong liếc Charles một cái, cậu không thích cái mùi trong máy điều hòa, vì trong phòng khá lạnh, nên cậu kéo thêm chăn đắp lên người.

“Bắt cậu uống thuốc cũng là vì tôi muốn tốt cho cậu.” Lục Thiên Thần tiếp một câu, đem thuốc đưa cho Đường Phong, “Chắc là cậu không muốn ảnh hưởng tiến độ quay của ngày mai chứ?”

Được rồi, anh thắng rồi đó.

Đành nín nghẹn mà chịu đựng, Đường Phong đem thuốc nhét vào miệng rồi nhanh chóng nuốt xuống, nhưng không biết là có phải do nuốt nhanh quá, mà viên thuốc còn nghẹn lại ở đâu đó trong cuống họng, cảm giác thật hết sức khó chịu, cậu liên ho khan, dường như muốn nôn ra.

Đường Phong cố uống hai ngụm nước cho nó trôi xuống.

“Trời đất ơi, uống thuốc mà như uống thuốc độc vậy, Lục Thiên Thần, cậu không còn viên thuốc nào nhỏ hơn chút nữa sao?”. Charles ngồi ở bên giường tức giận thay Đường Phong.

Lục Thiên Thần hơi ngơ ngác, thuốc cảm cậu ta đưa cho Đường Phong đâu có to gì đâu.

“Tôi không sao.” Đường Phong lắc lắc tay, sau đó nằm lại xuống giường.

“Hai anh làm gì vậy, không sợ bị tôi lây bệnh hay sao?” Lục Thiên Thần và Charles mỗi người một bên nằm cạnh Đường Phong, chiếc giường khá lớn, dù có thêm một người nằm chung nữa cũng chẳng hề hấn gì.

“Đổ mồ hôi là cách tốt nhất để giảm sốt mà.” Charles bỏ vào trong chăn đưa tay ôm lấy phía sau Đường Phong, rồi chu mỏ hôn lên lưng cậu một cái.

Không có lý do nào mà trong lúc bệnh hoạn người ta lại đi từ chối sự quan tâm săn sóc của người mình yêu, vừa uống thuốc cảm xong thì cơn buồn ngủ bắt đầu ập đến, nhiệt độ ấm áp từ hai người đàn ông kia khiến Đường Phong an tâm mà chìm vào mộng.

Giấc ngủ rất yên bình, nhẹ nhàng, cả đêm dường như không mơ thấy gì, chớp mắt một cái thì trời đã sáng. Đang còn mơ màng màng, Đường Phong hơi hé mắt, có một chút ánh sáng yếu ớt từ ngọn đèn tỏa ra, cậu nhìn kỹ, thì ra là ánh sáng từ tivi trong phòng.

“Làm cậu thức rồi sao?” Lục Thiên Thần đã dậy rồi, đầu tựa vào cạnh giường xem tivi, tiếng cũng rất nhỏ, không hề ảnh hưởng đến người khác.

Đường Phong đã tỉnh, Charles nằm phía bên kia thì cứ ôm lấy thất lưng cậu mà ngáy o o, cái tên to xác này ngủ ngon quá thật khiến cho người khác thêm buồn.

“Không có.” Đường Phong lắc đầu, cậu cảm thấy đã khỏe hơn, đã hết sốt cũng không còn chóng mặt, xem ra không sao nữa rồi.

“Uống chút nước đi.” Lục Thiên Thần đứng dậy rót cho Đường Phong một ly nước ấm.

“Cảm ơn.” Đường Phong cầm lấy, mắt nhìn vào chương trình mà Lục Thiên Thần đang xem, trên tivi đang đưa tin nóng hổi mấy ngày vừa qua, vừa vặn nói đến vai chính phần tiếp theo của phim Thiên Tử sẽ do một diễn viên người Mỹ gốc Hoa đảm nhận.

Đại khái là do khán giả trong và ngoài nước phản ánh khá tiêu cực, cho nên bên phía nhà sản xuất mới đành thay thế diễn viên Hàn Quốc kia, bây giờ tuy nam chính mới là người gốc Hoa, nhưng từ nhỏ đã sinh sống và lớn lên ở Mỹ, thực tế là một chữ tiếng Hoa bẻ đôi cũng không biết.

Còn mấy diễn viên khác trong phần một của Thiên Tử, thì cũng chỉ đóng một vài bộ phim truyền hình chẳng đi đến đâu.

Tay Đường Phong đột nhiên cứng lại, Đường Phong quay đầu sang thì phát hiện Lục Thiên Thần đang nắm tay cậu, biết người kia đang lo lắng cho mình, Đường Phong cười cười, nhỏ giọng nói: “Tôi đã hết sốt rồi, anh sờ thử xem.”

Vừa nói xong thì Đường Phong bắt lấy tay Lục Thiên Thần đưa lên trán mình, đúng là đã hết nóng rồi.

“Lúc uống thuốc sao lại muốn nôn ra vậy?” Lục Thiên Thần vẫn còn để ý đến chuyện này.

“Chỉ là uống nhanh quá nên bị sặc thôi.”

Đường Phong nói dối một chút, kiếp trước uống quá nhiều thuốc, đến lúc bệnh tình cơ thể chuyển biến nghiêm trọng thì đều sinh ra phản xạ như thế, ví dụ như khi ngửi thấy mùi thuốc thì sẽ có cảm giác nôn mửa.

Đường Phong cũng không muốn làm cho Lục Thiên Thần quá lo lắng, bây giờ cậu rất khỏe mạnh, giống như là khi cảm lạnh thì chỉ cần uống thuốc sau đó ngủ một giấc thì sẽ khỏe lại ngay.

Không giống như kiếp trước, mỗi lần bệnh thì bị dày vò cả tuần lễ.

“Sao không quay một bộ phim về chính cậu, về chính kiếp trước của mình.” Lục Thiên Thần khẳng định bộ phim này không phải là phim về Đường Phong.

“Quả thật là, không ai hiểu tôi bằng Fiennes, chỉ là Đường Phong hiện tại không có tư cách diễn Fiennes mà thôi.” Đường Phong nói xong thì nở nụ cười, tuy rằng kiếp trước là Fiennes, nhưng bây giờ còn xa lắm mới có thể có được thành tựu như Fiennes khi xưa.

Tay nắm lấy tay Lục Thiên Thần, Đường Phong vào vai người kia, ánh mắt rơi vào con gấu to xác Charles đang ngáy kia, nhin không được mà nhoeo miệng: “Phần sau của Thiên Tử đối diễn viên không phải là chuyện to tát gì cả, mất đi cơ hội đó tuy rằng có chút tiếc nuối, nhưng hiện tại tôi sẽ cố gắng làm tốt, sản xuất ra một “Trọng sinh” thật hoàn hảo.”

Bởi vì sau khi sống lại, cậu mới gặp tên lưu manh vô lại đôi khi lại là quý ông tao nhã – Charles, tên đáng ghét từ cái nhìn đầu tiên – Lục Thiên Thần, thậm chí là tên tính tình quái đản lập dị có chút biến thái – Albert.

267. Chương 267 - Cuộc Sống Trong Phim

Mặc dù trong phim còn rất nhiều chỗ để chỉnh sửa Đường Phong, nhưng trên thực tế có nhiều chi tiết không thể viết thành kịch bản được, ví dụ như chuyện Đường Phong sau khi xuất viện thì đã được “biểu” cho Charles, thế nên khi lên phim đành phải chuyển thành cảnh Lục Tổng cho người sắp xếp đưa Đường Phong đến một căn nhà nhỏ chật hẹp.

Đúng vậy, trong phim cũng gọi là Lục Tổng.

Quay đến đây thì có rất nhiều người đoán già đoán non, Lục Tổng trong Trọng Sinh có phải là Lục Tổng bí ẩn của tập đoàn giải trí Thiên Thần hay không, có người từng hỏi qua Đường Phong chuyện này, nhưng tất cả ai ai đều cũng trả lời ồm ồm, không hề đưa ra nhận định gì hết.

Cảnh đầu tiên nam chính phải giẫy giụa trong dòng nước biển, nhưng trong giây phút thập tử nhất sinh này thì cậu cần thận suy nghĩ lại, cùng lúc đó đạo diễn Trần sẽ để cậu có năm phút độc thoại với nội tâm.

Chết có thể giải quyết tất cả không? Ngoại trừ trốn tránh, ngoại trừ chính bản thân mình biến mất trên thế giới này, thì cũng không có bao nhiêu người sẽ khóc vì cậu, đợi năm tháng qua đi, sẽ chẳng ai nhớ cậu là ai với ai.

Nước biển vào mùa đông lạnh giá, buốt thấu tận tâm can, những y tá trong phòng lâm râm to nhỏ.

“Thật là tội nghiệp, lâm vào tình cảnh như thế này mà chẳng có ai tới thăm.”

“Nghe nói cậu ta trước đây là một ca sĩ thần tượng, nhưng tiếc là chỉ có cái vẻ đẹp trai chứ chẳng có cái gì sất.”

Sống mũi cay cay, cổ họng nghẹn đắng, nay đối diện với bức tường trắng xóa trong bệnh viện, để cho những người yêu thương mình cảm thấy thất vọng, đời người cứ sinh ra rồi lại kết thúc bi thảm như vậy, thật sự là không cam lòng được.

Phim Trọng Sinh

Cảnh thứ ba, ban ngày, tại công ty giải trí.

Cuộc sống lúc thăng lúc trầm, thế nên kinh nghiệm cũng đã nhiều, thậm chí còn ném mùi chết đi sống lại, cuộc sống của Trần Phàm sau khi tỉnh dậy thì thay đổi hoàn toàn một trăm tám mươi độ, không rượu chè, không bài bạc.

Rất nhiều người không hiểu rõ sao Đường Phong hiện tại lại đột nhiên thay đổi chóng mặt như vậy, trong phim thì chắc có thể tìm ra được một chút đáp án, sau khi tỉnh dậy thì người thanh niên này mất đi một phần trí nhớ, đối mặt với những người bên cạnh mình lúc nào cũng lạnh lùng chán ghét, hiển nhiên bản thân sẽ không cảm thấy thoải mái, và điều đó chỉ khiến cho sự nghi ngờ càng ngày càng tăng.

Màn ba, công ty sắp xếp cho cậu ở trong một ký túc xá nhỏ hẹp, cậu bắt đầu xắn tay áo lên dọn dẹp phòng cả ngày.

Không việc làm, thì chủ động đi tìm chủ tịch, không có cách nào gặp được thì phải tìm cơ hội tiếp cận.

Đường Phong muốn phim cũng mang theo chút trào phúng, vì vậy Đường Phong thảo luận với Trần đạo diễn chỉnh sửa một chút để có thể đan xen thêm một số tình tiết hài hước.

Vốn dĩ Trần Phàm sẽ không đến nổi ngốc nghếch tự mình lao đầu đi tìm Lục Tổng, tại nhà hàng trong công ty, không phải ngày nào đều có thể nhìn thấy Lục Tổng ở đó, nhưng khẳng định là Lục Tổng trong một tháng thì cũng đến đó ít nhất vài lần.

Trần Phàm mỗi ngày đến chờ ở nhà hàng rất sớm, cậu ngồi ở một góc uống nước cam, có lúc hơi lắc lư đầu giả vờ như đang nghe nhạc, có lúc lại làm bộ xem báo nhưng kỳ thực là đang quan sát xem Lục Tổng có xuất hiện hay không.

Việc chờ đợi rốt cuộc cũng được đền bù thích đáng, đang ngồi đợi được một lúc thì Lục Tổng cuối cùng cũng đã xuất hiện ở công ty.

Xa xa thì mọi người đã nhìn thấy người đàn ông đang nắm giữ “chén cơm” của họ đi vào, tuy nhiên Trần Phàm lại không đi tới chỗ anh ta liền, cậu vờ làm nhân viên phục vụ rót trà bưng thức ăn cho Lục Tổng, nhưng cậu vốn mất đi một phần trí nhớ, không nghĩ ra rằng Lục Tổng liếc mắt một cái thì đã nhận ra cậu.

Tình tiết có chút hài hước, kết hợp với nhạc nền nghe khá vui tai, Đường Phong diễn cảnh này mang hơi hướng giống giống cách diễn của Charlin (Sắc-lô) .

“Cắt! Tốt!” Trần đạo diễn cười cười vỗ tay, không ngại thưởng cho mấy lời khen có cánh.

Thật là may, vừa rồi đạo diễn đã không nói “Quay lại lần nữa”.

Diễn đi diễn lại vai người phục vụ gần cả năm sáu lần, Đường Phong thật là muốn choáng váng luôn rồi, phân cảnh buổi sáng có vai cậu đã xong, buổi chiều thì dành cho những người khác, như Trần Minh Húc, người đóng vai Lục Tổng và siêu sao Ca Trần bắt đầu vào vai.

“Mệt cho cậu rồi, cứ chạy tới chạy lui như vậy.” Người đóng vai Lục Tổng đem một chai nước sang, cười cười giúp Đường Phong mở ra.

“Cảm ơn.” Cậu cảm thấy hơi khát thật.

Ngửa đầu uống một ngụm nước, Đường Phong phát hiện người kia cứ nhìn cậu chăm chăm.

Vai Lục Tổng trong phim là do một diễn viên được Trần đạo diễn tiến cử, bây giờ đang là một trong những nam diễn viên trẻ tuổi được săn đón trong nước, gần đây tên tuổi bỗng dưng nổi lên, lúc mới ra nghề thì đóng vài phim truyền hình nhỏ lẻ, đến giờ cũng có một lượng fans kha khá.

Sau đó có cú đột phá trên màn ảnh, bộ phim cậu ta đóng được cho là một trong những bộ phim hay nhất hai năm vừa qua, rồi quen biết không ít những đạo diễn lớn, lần Đường Phong xuất hiện trong , nghe nói Mao Toại tự đề cử bản thân cũng và nhờ đạo diễn Trần tiến cử mình.

Từ góc độ diễn viên mà nói, thì Đường Phong và cậu ta kỳ thực là đối thủ ngang tài ngang sức, có thể chủ động mặt dày mày dạn tự tìm đường cho riêng mình, không sợ bị người khác đàm tiếu việc đi cạnh tranh với người từng đoạt ảnh đế ở Venice – Đường Phong, từ điểm này mà nói, thì người đàn ông sắp ba mươi này có thâm niên trong nghề vượt xa Vệ Đạo Minh rồi.

“Anh hình như có chuyện muốn hỏi tôi.” Đường Phong tiện tay đem chai nước để một bên, lấy tay lau tí nước còn vương lại trên khóe miệng.

Cảnh quay hôm nay đều diễn ra ở công ty giải trí Thiên Thần và mượn luôn những nhân viên trong nhà hàng này, tất cả là nhờ sự đãi ngộ Lục Thiên Thần, thức ăn nước uống của đoàn làm phim đều được Lục Thiên Thần bao trọn, thỉnh thoảng cũng có một số người làm trong công ty nhìn họ quay phim, Đường Phong còn nhớ kỹ trong lúc nghỉ ngơi, người đóng vai Lục Tổng còn nói chuyện phiếm với mấy nhân viên trong công ty Thiên Thần.

Kỳ thực nam diễn viên này cũng có một vài phần giống với Lục Thiên Thần, phong cách lạnh lùng, dáng người cũng tương đương, khác nhau đó chính là Lục Thiên Thần thì lúc nào cũng như cái tủ lạnh di động, khuôn mặt lúc nào cũng không biểu hiện bất kỳ điều gì, còn nam diễn viên này thì thích nói đùa, tính cách cũng rộng rãi hơn một chút.

“Không, chỉ là vừa rồi nhìn cậu diễn như thế, tôi tự hỏi là không biết lúc trước cậu có tự biến thành phục vụ để đi tiếp cận Lục Tổng không?”

Nam diễn viên hiểu kỳ hỏi.

“Anh thấy sao?” Đường Phong chưa trả lời.

Nam diễn viên nở nụ cười: “Cậu sao cứ thích làm vẻ thần bí vậy, kỳ thực lúc tôi nhận bộ phim này, cũng có chút tò mò.”

“Tò mò?”

Gật đầu, ánh mắt nam diễn viên rơi vào khuôn mặt ôn hòa của Đường Phong, chậm rãi nói: “Một người làm thế nào mà từ nơi tận cùng vực thẳm lại có thể trèo lên đỉnh được, hơn nữa trong một khoảng thời gian ngắn như thế thì cậu ta lại có thể có được thành tựu mà cả đời người khác mơ ước, không chỉ là tôi tò mò không thôi, tôi nghĩ đúng là có một số người quả là được hưởng cơ hội trời ban.”

“Vậy bây giờ anh tìm được đáp án rồi phải không?” Nụ cười càng rõ trên mặt Đường Phong, chút ánh nắng trong mùa đông lạnh giá từ ngoài cửa sổ chiếu lên khuôn mặt cậu, khiến cả người như toát lên một tầng màu vàng nhạt ấm áp.

Nam diễn viên lặng lẽ tại ghé tai Đường Phong nói nhỏ, “Thật ra Lục Tổng rất thích cậu, đúng không?”

Tuy rằng là câu hỏi, nhưng trên thực tế thì nghe ra đó chính là một câu khẳng định.

“Sao anh lại nghĩ vậy?” Đường Phong thật không giải thích được, vùng xung quanh lông mày đều nhíu lại, cậu hiện tại rất chú ý bảo mật mối quan hệ giữa cậu và Lục Thiên Thần, nếu trong lúc này mà có phát sinh tin đồn nào đó về sự giúp đỡ của Lục Thiên Thần đối với bộ phim này, chỉ sợ mấy tay nhà báo bắt đầu lại nói nhăng nói cuội, thêu dệt lên những chuyện không tưởng mà thôi.

Cậu có thể không màn tới nó, nhưng Lục Thiên Thần và Charles không phải là người trong ngành, làm người yêu của họ, ít nhất cậu cũng phải có nghĩa vụ bảo vệ họ chứ.

Tuy rằng Đường Phong cũng không cho rằng những tấm ảnh chụp thân mật sẽ có cơ hội đến tay mấy phóng viên đó.

Khóe miệng nhếch cười một cách khó hiểu, nam diễn viên lại cảm thán bên tai Đường Phong một câu: “Cũng may là tôi có bạn gái rồi, chứ nếu không chừng tôi sẽ yêu cậu mất.”

“Tôi thích nghe mấy lời như vậy, tôi tuyệt nhiên không “để bụng” việc anh yêu tôi đâu, ha ha ha.” Đường Phong dùng giọng điệu hóm hỉnh nói với anh ta.

“Nhìn bên kia xem, có thể có người sẽ dòm ngó đó, được rồi, tôi về trước đi, sắp tới lễ Giáng Sinh rồi, tôi phải đi chọn món quà gì đó cho bạn gái tôi đây.” Vỗ vỗ vai Đường Phong, nam diễn viên nín cười, mang theo một chút ý cười xấu xa trên miệng.

Đường Phong nhìn anh ta rời đi, nhìn xa xa thấy Lục Tổng – Lục Thiên Thần đang ngồi uống cà phê, trong ấn tượng của cậu, rất khó để gặp Lục Thiên Thần, nay lại nhìn thấy anh ta uống cà phê ở đây.

“Anh cố tình phải không, rõ ràng tôi ngồi ở đằng kia, nhưng anh lại uống cà phê ở đây.” Bước về phía đối diện Lục Thiên Thần, Đường Phong nhìn thoáng qua xung quanh, lúc này đương là giờ làm việc, trong nhà hàng ngoại trừ những nhân viên trong đoàn làm phim thì hầu như không có ai khác.

Cậu vươn tay lấy ly cà phê của Lục Thiên Thần, rồi nhấp một ngụm.

“Ly này tôi uống rồi.”

“Tôi không ngại.” Nói ậm ờ một câu, Đường Phong xoa tay vào ly cà phê nóng, mùi hương thoang thoang khiến người ta dịu lòng, cậu cười nói một câu, “Thật là ấm.”

Trong mắt toát ra vài phần hạnh phúc, tuy rằng biết người đàn ông trước mặt đây chẳng còn nhỏ nhắn gì, nhưng bất kể chuyện gì xảy ra, Đường Phong vẫn rất muốn ôm người này vào trong lòng che chở, thương yêu, bảo bọc anh ta.

“Qua vài ngày nữa tôi sẽ sang Mỹ, khoảng một tuần mới trở về.” Lục Thiên Thần lẳng lặng nhìn cậu.

“Nhớ tự chăm sóc bản thân đó.” Đường Phong đặt ly lên bàn, chân phía dưới huých Lục Thiên Thần một cú.

Khóe miệng cười cười, Lục Thiên Thần gật đầu: “Tôi sẽ gọi cho cậu.”

Hai đôi bàn tay không có cách nào nắm lấy nhau giữa chốn thanh thiên bạch nhật này, Lục Thiên Thần cũng bắt chước Đường Phong, đưa chân mình cọ cọ vào chân người đối diện, hai người đàn ông trưởng thành lại đi làm cái việc trẻ con này, khiến cả hai đều bất giác mà mỉm cười.

Tiếng cười hai người khiến khá nhiều người chú ý, đa số đều nghĩ, hợp đồng giữa Đường Phong và tập đoàn giải trí Thiên Thần đã hủy rồi, thật không ngờ quan hệ giữa hai người vẫn còn tốt như vậy.

268. Chương 268 - Yêu Thương Phiền Muộn

Gần tới Giáng Sinh, các con phố lớn nhỏ ở Mỹ đều huyền ảo mang đến không khí thật sôi động.

Tuyết trắng dài trên đường, mỗi một người bước qua thì liền để lại vết giày trên nền tuyết trắng xóa, mùa đông đã chính thức đến rồi đấy.

Trong các cửa hàng trưng bày những cây thông lấp lánh, tủ kính thì đầy ắp những ông già Nô-en, những đôi chân vôi vã, những gương mặt mỉm cười tràn đầy hạnh phúc, có người đội những chiếc nón nô-en đáng yêu, có người nhanh tay khuôn vẽ những cây thông, đi về cuối đường kia, là sẽ đến nhà rồi.

Đưa tay lau một tầng sương mỏng đọng trên kiếng, mùa đông thật lạnh lẽo nơi đây, ấy vậy mà trên khuôn mặt Lục Thiên Thần vẫn mang theo một sự ấm áp, anh yên lặng nhìn sự náo nhiệt bên ngoài kia.

“Lục tiên sinh, tôi cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao anh lại muốn tìm tôi hỏi về mối quan hệ giữa tôi và Fiennes vậy?” Ngồi đối diện Lục Thiên Thần, người đã từng là bác sĩ riêng, từng là người yêu của Fiennes – Harvey.

“Anh và Fiennes cũng đã cùng nhau đón Giáng Sinh nhiều lần rồi phải không?” Lục Thiên Thần chuyển tầm nhìn từ ngoài cửa sổ sang người đàn ông tao nhã đối diện “Người đàn ông đó, nhất định là người tri kỷ của anh, anh không cần nói cho tôi biết cũng không sao, anh ta là người quan trọng nhất của anh mà.”

“Cách —— ”

Ly nước trong tay Harvey bất ngờ bị rớt, anh ta đã bị Lục Thiên Thần nói trúng rồi.

“Cho nên tôi nghĩ, nhiều nhất thì chắc anh cũng cùng anh ta đón lễ Giáng Sinh một lần.” Cười nhạt hai tiếng, Lục Thiên Thần biết bản thân mình không nên hận thù gì người đàn ông đối diện kia, dù sao Fiennes cũng đã là quá khứ, và hiển nhiên có những mối quan hệ kia cũng là quá khứ, quá khứ thì cứ để là quá khứ đi, không thể quay trở lại được nữa rồi.

Ấy vậy mà, trong lòng anh vẫn không chịu được, vì ai đó mà tâm tư tình cảm anh lấp đầy những nỗi lo âu, những yêu thương phiền muộn.

Hắn là Đường Phong sẽ không thể nào thấy được sự mãn nguyện luôn toát lên trong chính đôi mắt mình: mỗi lúc sáng sớm anh hôn đôi môi dịu ngọt của Đường Phong, trong mắt ai kia luôn tràn đầy hạnh phúc và ấm áp; mỗi lúc anh dịu dàng mang nước cho Đường Phong, ai kia luôn mỉm cười rồi nói tiếng cảm ơn.

Những việc như thế thì nhiều vô số, người đàn ông kia luôn luôn dễ dàng thỏa mãn như vậy mà chính bản thân mình lại không hề biết, khiến cho Lục Thiên Thần càng muốn quan tâm và thương yêu nhiều hơn nữa, lấy sự che chở bao bọc này để chôn vùi đi những đau khổ và hờn tủi mà Đường Phong đã phải chịu đựng.

Anh là như vậy đấy, thế nên Charles cũng chẳng khác gì anh.

“Anh nói chuyện thật lạ, tôi không biết là Fiennes quen biết anh.” Harvey lắc đầu, đại khái là chạm đến tận nội tâm nhức nhối nhất của Harvey, sắc mặt anh ta thoát nhìn không tốt lắm.

“Lúc anh ấy uống thuốc... thường sẽ có cảm giác nôn mửa đúng không?” Lục Thiên Thần không để ý tới việc Harvey lo sợ Lục Thiên Thần nghi ngờ mối quan hệ giữa anh ta và Fiennes, anh cúi đầu nhấp hai ngụm cà phê, tiện tay lau màn sương đọng lại trên cửa sổ.

Trong lòng anh nghĩ, không biết Đường Phong sẽ thích quà gì đây, lễ Giáng Sinh năm nay, không thể để Đường Phong bơ vơ một mình được.

“Anh làm sao mà biết được?” Hôm nay Harvey đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, không rõ vì sao Lục Thiên Thần đột nhiên tới tìm mình, không rõ vì sao đối với cái người chẳng có chút giao tình này đi thảo luận chuyện của Fiennes.

Mặc dù anh ta hết sức nghi hoặc, nhưng đối với mấy câu hỏi của Lục Thiên Thần, Harvey vẫn trả lời: “Lúc về sau bệnh tình anh ấy càng tái phát, thời gian điều trị lại càng kéo dài hơn, mỗi ngày đều phải uống thuốc mới có thể kiểm soát được tình trạng chuyển biến của căn bệnh.”

Cúi đầu lẳng lặng nhìn ly cà phê trong tay, Harvey như chìm vào trầm tư, những ký ức dần hiện lên, giọng nói trở nên mềm nhẹ.

“Anh ấy không thích uống thuốc, thế nhưng không có cách nào khác, cậu biết đó... Bệnh của anh ấy rất nghiêm trọng, trên thực tế Fiennes có thể sống đến gần bốn mươi là đã vượt qua dự tính lúc đầu của tôi rồi, anh ấy là một người kiên cường, sống rất nhiệt huyết và luôn yêu thương người khác.” Viên mắt đột nhiên đỏ lên, Harvey không kìm được đành lấy tay che miệng mình lại.

Tiếng nấc nghẹn ngào vang lên: “Anh ấy là vậy đấy, luôn nhiệt tình, luôn kiên cường chống chọi với bệnh tật, mỗi ngày đều chịu cam khổ vì ốm đau, không ai biết anh ấy mỗi lần uống thuốc đều muốn nôn mửa, sau này tôi đành phải tán nhuyễn thuốc rồi pha với nước để anh ấy uống dễ hơn, thật là cực mà, ha ha.”

Một giọt nước mắt rơi xuống ly cà phê, một vẩn nước hiện lên bên trong ấy.

Cố sức nhắm hai mắt lại, Harvey tiếp tục nói: “Mỗi lần như thế anh ấy đều nín thở cố gắng uống hết số thuốc, sau đó cười nói với tôi, cho anh ấy một ly mật ong ngọt chết người đi.”

“Thượng đế ơi...” Hai tay bưng kín mặt, Harvey tựa hồ không thể tiếp tục nữa, có quá nhiều đau thương, anh ta đã đánh mất, ruồng bỏ người đàn ông kia, mà hơn thế nữa chính anh ta đã gây ra biết bao nỗi đau cho người ấy.

Harvey hối hận đối với những gì đã làm với người mình đã từng thương yêu, đúng vậy, hối hận cả một cuộc đời này.

Từ những gì Harvey nói thì Lục Thiên Thần đã hiểu tất cả, như thế là đủ rồi.

Lúc chuẩn bị đi, Harvey đột nhiên hỏi Lục Thiên Thần một câu: “Vì sao anh lại muốn biết chuyện của Fiennes, vì sao, có thể nói cho tôi biết vì sao không, có phải là có liên quan đến Đường Phong không? Bọn họ... Hai người bọn họ quá giống...”

Ngữ khí mang theo chút nghi hoặc và đầy mâu thuẫn, Harvey không dám nói ra những gì anh ta đang tưởng tượng trong đầu, Fiennes và Đường Phong có phải là một người hay không?

Thế nhưng, làm sao có thể như vậy được?

“Mặc kệ là Fiennes hay Đường Phong, bây giờ cậu ấy sống rất tốt.” Khoát thêm áo, Lục Thiên Thần nhìn ngoài lộ đang ồn ào náo nhiệt ngoài, “Harvey tiên sinh, cũng đã đến giờ anh về nhà lo cho vợ và con cái rồi đấy.”

Harvey muốn biết đáp án, nhưng đến cuối cùng lại chẳng có được câu trả lời nào.

Nhưng nếu biết được rồi, thì có thể làm gì đây chứ?

Mặc kệ là Fiennes hay Đường Phong, bây giờ cậu ấy sống rất tốt yên lặng suy nghĩ những lời này của Lục Thiên Thần, Harvey lộ ra một tia cười khổ.

Ngay lúc Lục Thiên Thần rời đi, Harvey đột nhiên đứng lên: “Xin chờ một chút.”

Harvey chạy nhanh tới phía Lục Thiên Thần, đưa một hộp quà, thấy ánh mắt khó hiểu của đối phương, anh ta giải thích: “Đây là cha của Kino nhờ tôi gửi cho Đường Phong.”

“Lần trước trong buổi sinh nhật Kino, Đường Phong giúp bà nội cậu ấy băng bó vết thương, cha của Kino rất cảm kích việc này, đồng thời...cũng xin lỗi Đường Phong vì trước kia đã hiểu lầm cậu ấy.”

“Vậy tại sao ông ấy không tự mình đến?” Lục Thiên Thần không giống Đường Phong thích nói chuyện ngọt ngào tốt đẹp với người khác, đối với Lục Thiên Thần, việc nhờ người khác mang quà đến xin lỗi này nọ thì thật là chả có thành ý chút nào.

“Cái này...” Harvey không nghĩ Lục Thiên Thần lại cắc cớ, nói đúng như vậy, mặt anh ta liền đỏ lên.

“Việc cảm ơn và xin lỗi này, quá muộn rồi.” Sau cùng, Lục Thiên Thần cũng nhận lấy hộp quà, “Tôi sẽ chuyển cho Đường Phong.”

Ai kia ở nhà khăng định lại sẽ lộ ra sự thỏa mãn và kinh ngạc vui mừng, Lục Thiên Thần có thể tưởng tượng được điệu bộ của Đường Phong lúc ấy.

Mỗi một nghề đều có cái khó riêng của nó, giống như trước khi gia nhập Hollywood, Đường Phong cũng đã làm qua không ít công việc, biết được sự vất vả trong từng công việc ấy, thì cậu ấy càng nỗ lực hơn và không hề có chút oán hận nào đối với nghề mà mình đã chọn.

Làm diễn viên thì đôi khi tiền thù lao cả đời cũng chỉ bằng lương của viên chức phổ thông, muốn được đền đáp thì nỗ lực phải càng gấp trăm lần hơn, càng phải thể hiện tính chuyên nghiệp và thái độ làm việc nghiêm túc.

Ngày hôm nay không có phân cảnh của Đường Phong, nhưng vì cậu là nhà sản xuất chính nên bình thường cũng sẽ tới phim trường để giám sát.

Vừa vặn hôm nay là cảnh quay của Ca Trần.

Đường Phong sẽ không sẽ vì bất hòa trước đây giữa cậu và Ca Trần mà cố tình cắt bớt cảnh quay của Ca Trần, Đường Phong còn nặng tăng thêm cảnh của cậu ta trong phim, làm như vậy thì chỉ có một mục đích, đó chính là vai diễn của Ca Trần rất phù hợp với tình trạng của giới giải trí hiện nay, về ngoài thì chung tay làm việc nhưng bên trong lại xấu xí lẫn nhau.

Hôm nay Ca Trần làm Đại Minh tinh trên màn ảnh, nhưng bởi vì tham công danh lợi lộc mà phải đi chịu đựng mấy ông chủ tai to mặt bự, mới rượu hết người này đến người kia.

Cảnh diễn lần này đều là do Ca Trần đề xuất.

Lúc bắt đầu quay rất tốt, nhưng tới cảnh uống rượu, Ca Trần phải lén lút khóc trong phòng vệ sinh rồi nôn hết tất cả những gì vừa uống, không biết có phải là diễn đạt quá không, mà các nhân viên hậu cần nhìn thấy cũng đâm ra hoảng sợ.

“Cậu không sao chứ?” Đạo diễn vừa hô cắt, Đường Phong liền chạy qua xem.

“Không sao.” Cầm khăn lau mặt và nước mắt đi, Ca Trần quay đầu lại thì lộ ra dáng vẻ tươi cười, “Thế nào, kỹ thuật diễn xuất của tôi có tiến bộ rồi phải không? Tôi đã tập cảnh này cả đêm rồi đấy, rất ấn tượng và lay động lòng người đúng không?”

“Cậu hù người khác sợ muốn chết thì có.”

Ca Trần nhún vai, sau khi lau mặt xong thì ngồi xuống bên cạnh Đường Phong, mỉm cười chào những nhân viên trong đoàn ý bảo là không có việc gì.

Ca Trần này so với năm trước, đã trưởng thành không ít.

Mỗi một lần vấp ngã đều phải kiên cường đứng lên, hướng chỉ là từ trên đỉnh cao của phong độ rơi tận xuống đáy cốc, nếu không, thì sẽ ngóc đầu không nổi, cả đời chỉ có thể chôn mình tại nơi tận cùng của xã hội.

“Có cảm thấy đau lòng và khó chịu lắm không?” Đường Phong hỏi.

“Ý cậu là lên giường uống rượu với người khác?” Ca Trần cười cười, nói mà như không nói, “Những người đó không coi tôi ra gì, tôi cũng không ngóc đầu nổi vì bọn họ mà hao tổn nước mắt của mình.”

Nói đến đây thì Ca Trần ngừng một chút, cậu nhìn mông lung vào mặt đất: “Tôi đã từng yêu duy nhất chỉ một người, nhưng cho dù tôi và anh ấy rất gần nhau đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể giả vờ giữa tôi và anh

ấy chỉ là mối mối quan hệ giao dịch mà thôi, tôi sợ sau khi anh ấy biết thì cho rằng điều đó rất buồn cười, cho nên. . . Tôi rất ghét cái người đã dám to gan bày tỏ tình cảm với anh ấy.”

Ngẩng đầu nhìn Đường Phong, Ca Trần nở nụ cười: “Nhưng kỳ thực tôi mới chính là người đáng chê cười đó.”

“Yêu một người không có gì sai, cũng không có gì đáng cười cả.”

“Được rồi, cậu đừng có nói với tôi mấy chuyện này nữa được không, muốn làm tôi ghen tị đến chết phải à?” Từ ghế trên nhảy xuống, Ca Trần cười tươi, cảm khê nhếch trần đầy tự tin, “Bây giờ tôi chỉ yêu chính bản thân mình mà thôi.”

269. Chương 269 - Đóng Phim Không Phải Chuyện Dễ

Nếu như yêu thích phim ảnh của Đường Phong, hoặc là quan tâm đến người đàn ông này, thì chỉ cần nhìn vào tần số phát sóng trên truyền hình, sẽ phát hiện hầu như Đường Phong chỉ xuất hiện trong các tiết mục của Trần Minh Húc.

Chuyện Đường Phong và Trần Minh Húc là bạn thân thì người trong nghề không ai mà không biết, nhưng nếu như người nào đó tinh ý một chút, xem qua những hình ảnh tư liệu, thì sẽ nhận rằng mối quan hệ giữa hai người này từ hai năm trước hoàn toàn không tốt như vậy.

Có ai là bạn thân với nhau, mà đi hạnh hợ gây khó dễ với nhau cơ chứ.

Thế nên việc kết thân với Trần Minh Húc, đúng là một việc rất có ý nghĩa với Đường Phong, từ lúc đầu không rõ vì sao Trần Minh Húc lại cố ý gây hấn với cậu, đến sau này dần mới biết sự thật, từ từ xóa bỏ những mâu thuẫn và trở nên thân thiết lúc nào không hay.

Quãng thời gian từng trải đáng giá như vậy, không có trong kịch bản thì phí quá.

Phim Trộn Sinh

Cảnh thứ tám, quay trong nhà.

Trần Phàm ngồi bên giường, đem chiếc khăn nhúng vào nước ấm rồi vắt khô, nhẹ nhàng đặt lên trán Trần Minh Húc.

Lúc trước cố ý bắt bẻ Trần Phàm, nay lại thấy người kia đến thăm mình, thậm chí còn tận tay chăm sóc, trong mắt Trần Minh Húc toát lên những tâm tư tình cảm phức tạp.

Trần Minh Húc chưa từng biết diễn xuất là gì, có chăng đi nữa thì cũng chỉ làm khách mời xuất hiện chớp nhoáng trong một số phim hài mà thôi.

Hôm nay rốt cuộc Trần Minh Húc lần đầu tiên nếm mùi cực khổ, từ máy quay của đạo diễn, hình như diễn xuất của Trần Minh Húc hơi là lạ sao ấy.

“Cắt.” Đạo diễn hô dừng, những nhân viên trong phim trường cũng dừng lại.

Đạo diễn đã kêu ngừng những bốn lần rồi, Trần Minh Húc cả người đều uể oải, nằm xoài trên giường nhắm hai mắt lại, đau khổ rên rỉ không ngớt.

“Trời ơi, sao đóng phim lại khó nhằn cực khổ như vậy chứ, ai cứu, ai cứu tôi đi.” Hiện tại Trần Minh Húc với bộ dạng muốn sống muốn chết, không cần diễn thì nhìn cũng giống như người đã ngã bệnh.

“MC nổi tiếng à, bây giờ đã biết diễn xuất không hề dễ dàng rồi chứ, được rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút, Đường Phong, cậu chỉ cho Trần Minh Húc, nửa tiếng sau chúng ta tiếp tục.”

Vỗ vỗ vai chàng thanh niên, đạo diễn rất yên tâm đem Trần Minh Húc giao phó cho Đường Phong, còn mình thì cùng các biên kịch khác xem lại đoạn quay lúc nãy, rồi thảo luận xem cảnh quay kế tiếp sẽ quay thế nào.

Đạo diễn vừa rời đi, Trần Minh Húc liền ôm lấy cánh tay của Đường Phong lắc tới lắc lui, lo lắng nói “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, Đường Phong, vậy phải làm sao bây giờ đây!”

“Cái gì mà làm sao bây giờ?” Bất chợt giọng điệu Trần Minh Húc, Đường Phong cố ý cười hỏi.

Trần Minh Húc cố sức túm lấy ống tay áo của Đường Phong, trừng mắt nhìn cái người đàn ông kia đang chế giễu mình: “Còn có thể là cái gì chứ, đây chính là phim của cậu, tôi đóng không xong mà sao cậu không có chút bực tức hay sốt ruột gì hết vậy? !”

“Có sốt ruột chứ, nhưng cuống cuống lên như thế cũng vô dụng, trong nháy mắt đương nhiên không thể biến cậu thành một diễn viên liên được.” Vươn tay gõ nhẹ lên trán của người bạn tốt kia, Đường Phong mỉm cười nhẹ nhàng, đối với việc hô “cắt” bốn lần liên tiếp của đạo diễn, cậu chẳng tỏ ra lo lắng gì lắm.

Vốn dĩ quay một cảnh có khi “cắt” đến sáu bảy lần, thì chuyện này chuyện bình thường, huống chi Trần Minh Húc thật tình không kinh nghiệm nào về diễn xuất cả.

“Này, cậu nói như vậy thì tôi biết làm sao bây giờ a, đến lúc đó nếu như vẫn quay không xong, làm lỡ tiến trình của cậu, tôi cảm thấy mình chính là tội đồ mà.” Liếc mắt một cái, Trần Minh Húc tiếp tục ngã xuống giường nằm rên rỉ, bộ dạng nửa sống nửa chết.

“Ai nha, đóng phim mà sao lại phiền như thế chứ, tôi vừa nghe đạo diễn hô cắt một cái thì khó chịu ghê luôn, tim đập thình thịch, cả người như sắp chết đây này.” Nói xong thì Trần Minh Húc bỗng nhiên xoa ngực, hình như ngực rất đau.

“Mới tí vậy mà chịu không nổi rồi, thế thì sau này cậu phải làm sao bây giờ?” Đường Phong giả vờ chau mày nhìn bộ dạng thảm thiết của Trần Minh Húc, “Mấy ngày hôm trước không phải cậu cố gắng tốt lắm sao, tự dưng hôm nay đột nhiên bị áp lực vậy?”

Mở mắt trừng Đường Phong một cái, ánh mắt sắc bén này tuyệt đối chẳng giống như người “sắp chết” đến nơi tí nào, Trần Minh Húc ủy khuất than: “Mấy ngày hôm trước là đóng cảnh làm MC, tôi coi như là làm việc làm bình thường thôi, nhưng mà hôm nay là phải giả bệnh, lại còn biểu hiện mấy cái tình cảm phức tạp nữa, cơ thể vừa phải yếu ớt, vừa phải rung động, xao xuyến này nọ trước mặt cậu, trời ơiiiii.”

Nghĩ tới là thấy đau đầu, Trần Minh Húc thảm thiết rống lên: “A, trời ơi trời, tôi sẽ không như vậy chứ, aaaa.”

Vùi đầu vào trong gối, Trần Minh Húc thiệt tình muốn trốn tránh bộ dạng của mình lúc này, giống như mấy con đà điểu rứt mắt đầu đi chỉ lộ cơ thể ra ngoài.

“Minh Húc, cậu còn nhớ lúc trước khi cậu bị bệnh tôi đã từng đến chăm sóc cậu không?” Cũng không ép Trần Minh Húc, Đường Phong gọi lên chuyện cũ ngày xưa.

“Nhớ rõ mà...” Âm thanh rầu rĩ dưới gối truyền đến.

Đường Phong đem gối để sang, nhìn đối phương rồi tươi cười: “Vậy hãy đem chuyện phát sinh lần đó diễn lại một lần nữa được không, à không, phải nói là, hãy nhớ lại những ký ức lúc đó đi.”

Phim Trạng Sinh

Cảnh thứ tám, quay trong nhà, lần quay thứ năm

Kỳ thực Trần Minh Húc cũng không biết, vì sao lúc đó lại hiểu được ý của Đường Phong, vì sao đối phương với giọng điệu khiến cậu vừa tức, vừa mắc cười nhưng cậu lại nghe theo hoàn toàn.

“Nhiệt độ hạ được một chút rồi, chúc mừng cậu không cần đi bệnh viện.” Lấy nhiệt kế nhìn thoáng qua, Trần Phạm đem một ly nước ấm đưa cho Trần Minh Húc, giống như là lúc trước Đường Phong đã từng làm “Uống nhiều một chút, ngủ một giấc thật sâu, ra mồ hôi xong thì khỏe lại thôi.”

Trần Minh Húc đưa tay đón lấy ly nước, cúi đầu uống vài ngụm, cậu nhớ kỹ lúc trước không biết là mình đã uống trúng thuốc gì, nghe Đường Phong muốn xin địa chỉ nhà thì liền nói cho cậu ấy biết, còn bị Đường Phong bắt nằm lên giường, sau đó được cậu ấy đắp chăn, uống thuốc, rồi ngủ một giấc thật đã.

Bây giờ nhớ lại khoảng thời gian trước đây được Đường Phong chăm sóc, một cảm giác vừa ngại ngùng, vừa lại rất ấm áp dâng lên.

Trước đó cậu đã quen với cảnh cô đơn lạnh lẽo, quen rồi cuối tuần ở nhà một mình, quen rồi bàn ăn chỉ có một người, cũng quen rồi lúc bệnh chẳng ai săn sóc, thuốc men.

May là, hiện tại đã không phải ở một mình nữa, nay đã có một người bạn tốt hết sức tận tình.

“Vô cùng tự nhiên.” Xem máy quay, đạo diễn cười gật đầu.

Cảnh hôm nay là cảnh cuối cùng, MC nổi tiếng Trần Minh Húc sau cùng đã trở thành bạn thân thiết của Đường Phong, cả người đang chìm vào trong mộng, mà hình như là cậu ấy đang ngủ thật.

“Nhớ lại kỷ niệm trước đây, giờ cậu ráng mà mơ về nó đi.” Vẫy vẫy tay đối với những nhân viên xung quanh, Đường Phong cố ý bảo mọi người không cần đánh thức Trần Minh Húc dậy.

Cho dù là nằm mơ, thì giấc mơ ấy cũng thật đẹp.

...

...

“Tô Tổng, phóng viên Lý Đông Tây của tòa báo XX tới.”

“Ừ, cho cậu ta vào đi.”

Tay cầm bút hơi dừng lại, sắc mặt Tô Khải Trình dường như không muốn làm việc nữa, vài phút sau, cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

“Cậu không biết gõ cửa trước khi vào sao?” Tô Khải Trình ngẩng đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn bóng lưng một người đang đeo chiếc balo màu đen trên vai, bộ dạng giống như từ trường học bước ra.

Phía sau kính, hai mắt Lý Đông Tây cười hơi híp lại.

“Tô Tổng, theo quan hệ giữa tôi và anh thì đâu cần phải khách sáo vậy chứ.” Tiện tay đóng cửa lại, Lý Đông Tây cười cười trực tiếp đi tới bàn làm việc Tô Khải Trình, cúi đầu tháo chiếc kính đen, lộ ra khuôn mặt hết sức điển trai, vẻ mặt sáng lạng và quần áo thì rất sạch sẽ gọn gàng.

Sạch sẽ gọn gàng, đúng vậy, Lý Đông Tây luôn để lại ấn tượng đầu tiên như thế, thoạt nhìn không có gì nguy hiểm, nhưng đó chính là điểm chung của những tên sát thủ lạnh lùng.

Nhìn sơ có vẻ người này không gây tổn hại gì, ấy mà thật chất, độc được cũng chưa chắc độc bằng cậu ta.

“Ha ha, tôi không biết giữa tôi và cậu có quan hệ gì, hay là cậu nghĩ, lên giường vài lần với nhau rồi cậu cho rằng đó là quan hệ à?” Hơi nhếch hàm, trước mặt Lý Đông Tây nên Tô Khải Trình không cần gì mà phải che giấu.

Cũng tương tự, đối với Lý Đông Tây mà nói, trước mặt Tô Khải Trình thì cậu cũng chẳng cần phải đóng giả làm một tên phóng viên con con làm gì.

“Bình thường anh hay lên giường với người khác lắm sao?” Hơi nghiêng người híp mắt, Lý Đông Tây làm bộ dạng điều tra dò xét.

“Tôi chính là Tô Khải Trình, đàn ông phụ nữ trong công ty này, lại còn có cả diễn viên nổi tiếng, người nào cũng muốn được nâng khăn sửa túi cho tôi, sẵn sàng cởi quần áo để tôi chơi đùa.”

Giọng nói có chút kiêu ngạo, Tô Khải Trình xoay xoay chiếc bút máy, nhưng đáng tiếc là Lý Đông Tây đột nhiên nhìn anh ta cười tà, chiếc bút trong tay Tô Khải Trình bỗng rơi xuống.

“À, cái này thì tôi biết.” Lý Đông Tây xoay người, từ trong balo lấy ra chiếc máy ảnh, đưa cho Tô Khải Trình, vừa cười vừa nói, “Kỳ thực tôi không quan tâm anh chơi ai, dù sao anh cũng là đàn ông, tôi nghĩ anh cũng đâu để bụng nếu tôi chụp anh một vài tấm làm kỷ niệm phải không?”

“Cậu ——” ánh mắt vừa nhìn đến màn hình trong cameras, Tô Khải Trình nhìn từng tấm ảnh trong ấy, sắc mặt càng ngày càng khó coi, đến tấm hình cuối cùng, mặt anh ta tái mét, giọng găm giữ.

“Thằng khốn!”

“Quá khen.” Lý Đông Tây cười khẩy một cái.

“Cậu tưởng rằng những tấm hình này có thể uy hiếp được tôi sao?” Tô Khải Trình cười mỉa mai.

Về mặt Lý Đông Tây làm bộ ngây thơ, cười cười nói: “Đương nhiên là không rồi, tôi chỉ đem hình của từng người trong đây phân phát, rồi rải khắp đất nước, anh nói xem, liệu cảnh sát có đến hỏi thăm anh không?”

“Rất cuộc cậu muốn làm gì? !” Tô Khải Trình bóp chặt chiếc máy ảnh

270. Chương 270 - Lời Hứa

“Muốn biết không?” Lý Đông Tây đưa hai tay vịn vào thành bàn, cả người nhoài về phía Tô Khải Trình sau đó ngoắc ngoắc đầu ngón tay, “Lại đây, tôi nói cho anh biết.”

Do dự vài giây, Tô Khải Trình lại nhìn mấy tấm hình trong máy ảnh, hai tay nắm thành nắm đấm, miễn cưỡng ghé tai sang phía Lý Đông Tây.

Lý Đông Tây nhẹ giọng thì thầm bốn chữ: “Tôi muốn chơi anh.”

“Chơi cái con mẹ cậu, cậu nghĩ rằng tôi sẽ sợ cậu sao?” Ánh mắt sắc nhọn lóe lên, Tô Khải Trình tiện tay quăng luôn máy ảnh, không chút sợ hãi nhìn thẳng mặt đối phương.

“Tô Tổng đương nhiên là sẽ không sợ tôi rồi.” Không thèm liếc mắt nhìn đến chiếc máy ảnh nằm chổng vó dưới đất, Lý Đông Tây đột nhiên dời trọng tâm câu chuyện sang hướng khác.

“Gần nhất có một số phóng viên tung ra mấy tấm ảnh thân mật của Đường Phong và Charles, tuy là người nặc danh gửi qua bưu điện cho các tòa soạn, thế nhưng thế giới này vẫn còn có nhiều tin tặc lắm, người xưa có câu là “Giấy không gói được lửa” mà. Tô Tổng à. . .” sắc mặt Lý Đông Tây thản nhiên, chìa tay sang tóm lấy tay đối phương.

Tô Khải Trình cũng không vùng ra, hình như cũng đang suy nghĩ gì đó.

“Chuyện này tôi tạm thời ém đi, Albert tiên sinh không biết là anh đã nhúng tay vào chuyện này, người làm ăn thì rất coi trọng việc hợp tác và tạo ra lợi ích đôi bên, một số người nhìn bề ngoài thì có vẻ nhã nhặn điềm đạm lắm, nhưng anh biết không, bên trong họ thì cực kỳ nguy hiểm khó lường.” Lý Đông Tây từ từ buông tay Tô Khải Trình ra.

“Tại sao?” Tô Khải Trình nhìn người kia, tại sao lại nói cho anh ta biết những thứ này.

“Không phải tôi vừa nói với anh rồi sao, tôi muốn chơi anh.”

Khụy tay xuống bàn, mười ngón tay Lý Đông Tây ôm lấy mặt mình rồi mỉm cười.

“Đừng tưởng tôi sẽ cảm ơn cậu vì chuyện này.”

“Tôi không cần anh cảm ơn.”

“Vậy thì?” Tô Khải Trình vịn ghế đứng lên, Lý Đông Tây nhìn chằm chằm người kia đang cởi áo khoác ra, sau đó đột nhiên sấn tới, đưa hai tay ôm lấy thắt lưng của Tô Khải Trình.

Cách giữa bàn, hai người đàn ông hôn nhau một cách triền miên.

Màn hôn này quả là hết sức kịch liệt và kích thích, mà hai người lại chẳng giống hôn nhau chút nào, cả hai dường như muốn cắn xé đối phương, phải chi có thể cắn nát người kia ra thì tốt biết mấy.

Mùi máu nhàn nhạt bắt đầu tràn ra, Lý Đông Tây đã đè Tô Khải Trình xuống bàn, sau đó thở hồng hộc nhìn vào mặt người kia.

“Tô Khải Trình, anh thích tôi nằm trên anh đúng không?”

“Con mẹ nó, cậu bớt lảm lời đi”.

Tô Khải Trình xoay người lật ngược thế cờ, đẩy tay Lý Đông Tây ra, áp cậu ta xuống, rồi lấy tay người kia đặt lên eo mình, bây giờ nói gì cũng thừa.

...

Kỳ thực sau khi trở về nước, Đường Phong nghĩ, trước đây những người có thù với cậu liệu có quay lại trả thù cậu hay không, ví dụ như là Tô Tổng – Tô Khải Trình.

Nhưng kỳ lạ là, bên phía Tô Khải Trình lại không hề có động tĩnh gì, không hợp tác, cũng không cố tình cho phóng viên đến phá đám, Đường Phong chỉ có thể cho rằng, Tô Khải Trình đã nghĩ thông suốt rồi, hay là còn có nguyên nhân nào khác nữa.

Mặc kệ đi, Đường Phong bây giờ đang bận đầu tắt mặt tối, vừa là chế tác, vừa là sản xuất, bận thiếu điều chết đi sống lại.

Nhưng mặc dù bận đến đâu chẳng nữa, thì những buổi họp mặt cũng không hề ít, không nhất thiết là phải tham gia tất cả những buổi tiệc đó, nhưng cũng không nên vắng mặt hết toàn bộ.

Giới giải trí này thật ra rất nhỏ bé, về cơ bản thì bạn sẽ gặp khá nhiều người quen trong những bữa tiệc như thế này.

Tiệc hôm nay là do một công ty sản xuất phim thiết đãi, ăn mừng rạp chiếu phim 3D thứ tám mươi được khánh thành. Nghe nói trong tương lai bọn họ muốn hợp tác nhiều hơn với các hãng truyền hình, gia tăng truyền bá, quảng cáo.

Không thích xã giao nhưng không có nghĩa là không am hiểu việc xã giao này nọ, dù sao thì cậu cũng đã lăn lộn trong cái nghề này nhiều năm, Đường Phong cũng khá thân thiết với những ông chủ ở đây.

Vẫn phải cảm ơn Charles và Lục Thiên Thần ở bên cạnh cậu, hai tên kia luôn thấy cậu thích ở nhà đọc sách, lâu lâu lại chỉ ra ngoài bơi vài vòng, hoặc chơi bóng quanh nhà, cuộc sống có lúc hơi nhàm chán.

Nhưng chỉ cần có thời gian, cả hai sẽ đưa Đường Phong đi du lịch tham quan đây đó, thử những trò chơi mới mà cậu chưa từng biết qua, ví dụ như lặn biển, rồi các trò chơi cảm giác mạnh.

Những người bình dân hiếm khi chơi những trò “thượng lưu”, thế nên trong mắt những người giàu có, thì ai đã từng chơi qua thì rất đáng để truyền “kinh nghiệm”, cùng những người không cùng sở thích nói chuyện với nhau, việc này cũng không ảnh hưởng đến mối quan hệ xã giao lắm.

“Tôi cảm thấy đi lặn biển đúng là trò vận động tuyệt vời nhất, cảm giác rất khó nói, vô cùng đặc biệt, so với việc đứng trên thuyền nhìn xuống thì hoàn toàn khác nhau, thế giới dưới đáy biển hết sức kỳ thú, mang đến rất nhiều bí ẩn và ngạc nhiên.”

Đường Phong đang cùng mọi người trò chuyện thì chợt nghe có người bên cạnh đề cập đến phim của cậu.

“Mới đi có Hollywood một lần mà làm như ta đây lắm, về nước còn bày đặt quay phim này nọ, bộ tưởng mình là diễn viên nổi tiếng thật sao, bắt quá chỉ là một tên ca sĩ cón con thôi, trước đây còn chưa chắc đóng được vai phụ trong phim của tôi.”

Kỳ thực cái người đang huyền thuyên đằng kia đứng cách Đường Phong khá xa, nhưng hình như người đó đã nốc không ít rượu, giọng nói oang oang, e rằng không chỉ Đường Phong mà những người xung quanh đều nghe hết.

“Thật ngại quá, thật ngại quá, đạo diễn Vương An uống say rồi.”

Đạo diễn Vương An, là đạo diễn trước đây từng từ chối Đường Phong sao?

“Đừng để ý đến ông ta, dạo này ông ấy tâm tình không được tốt, cãi nhau ầm ĩ với vợ, không có việc gì thì lại đem người khác ra mắng chửi.” Người đứng bên cạnh Đường Phong bồi thêm, “Đạo diễn càng có tiếng thì lại càng cầu kính, ai da, ai mà hầu hạ cho nổi đây chứ.”

“Hướng Tổng và đạo diễn Vương An rất thân với nhau phải không?” Đường Phong nhìn cách đó không xa có người đang kéo đạo diễn Vương An đi, bên cạnh còn có một nữ diễn viên chừng hai mươi trông rất quen.

Đạo diễn đi cặp kè với các nữ diễn viên, việc này cũng không mới mẻ gì, Đường Phong chỉ có thể thở dài mà thôi.

Đừng nói cậu không muốn quan tâm, chỉ là có quan tâm cũng chẳng được gì.

“Trước đây tôi từng đầu tư phim với ông ấy, nhưng mà với cái tính tình khó chịu kia thì tôi đúng là cũng bó tay rồi, thiệt là...” Một ông doanh nhân đang nói chuyện với Đường Phong liền lắc đầu, buột miệng nói ra nguyên nhân vì sao đạo diễn Vương An lại có ác cảm với Đường Phong.

“Ông ấy có thành kiến với lại không thích hợp tác này nọ với cậu là do lúc trước cậu chỉ trích ông ấy khi dễ mẹ cậu, chuyện đó khiến ông ấy bực tức không ít, bây giờ cậu lại còn đi hợp tác chung với đối thủ của ông ấy là đạo diễn Trần, thế nên hiển nhiên là ông ấy chẳng muốn nhìn thấy mặt cậu rồi.”

Tiểu Vũ ở đằng kia nghe ồn ào, liền chạy nhanh qua, trải qua hai năm “mài giũa”, nay Tiểu Vũ đã trở thành một quản lý thực thụ rồi.

“Có chuyện gì vậy Đường Phong?”. Tiểu Vũ mặc một chiếc váy đen, trong tay còn cầm một ly sâm-banh, vừa vén váy vừa chạy sang.

“Không có gì đâu.” Đường Phong đưa tay ôm nhẹ Tiểu Vũ, cười nói, “Chỉ là mới biết được mấy chuyện không quan trọng thôi.”

. . .

Có cần vất vả nỗ lực đóng phim như thế không?

Mặc dù Lục Thiên Thần và Charles không nói rõ, nhưng Đường Phong vẫn cứ cảm giác như mình có hai bà vợ đa nghi vậy.

Cần chứ, thực sự rất cần.

Không chỉ vì yêu thích công việc này mà Đường Phong còn không muốn làm những người yêu thương mình phải thất vọng.

Mùa đông tuyết rơi càng lúc càng nhiều, Giáng sinh cũng sắp đến rồi.

Đứng ngoài tủ kính, Đường Phong nhìn những trang sức lấp lánh bên trong, lo lắng rốt cuộc không biết sẽ mua gì tặng Charles và Lục Thiên Thần, nhưng mà, hai người kia thật ra cũng đâu thiếu thứ gì.

Đồ đắt tiền? Cà- vạt dây lưng quần áo hàng hiệu?

Quên đi, Charles và Lục Thiên Thần hầu như đều mặc toàn hàng hiệu.

Hay là tự tay làm?

Đường Phong cúi đầu nhìn tay mình, lập tức bỏ ý nghĩ trong đầu, không kịp đâu, với lại không thể nào làm được.

“Nhưng mà phải mua cái gì đó chứ, Lục Thiên Thần và Charles muốn nhất và thích nhất là. . .” Đường Phong tự lẩm bẩm một mình.

Điện thoại di động đột nhiên rung lên, ánh mắt của Đường Phong vẫn còn dán vào tủ kính phía trong, tay móc điện thoại từ trong túi áo ra, một dây số trong nước xà lỵ hiện lên trên màn hình, cậu tiếp máy.

“Alô, xin chào.”

Tuyết dưới chân cậu trông có vẻ cũng buồn bã u ám theo. Chà..... Mở đầu đã nghe mấy lời văn hoa mỹ miều.

“Tôi không phải là bóng đèn.” Làm sao mà chiếu sáng hết mấy góc ngách kia chứ.

Tôi rất kỳ vọng vào phim của cậu

Cuối cùng thì anh ta cũng nói được một câu để người khác hiểu được.

“Cảm ơn.” Suy nghĩ Đường Phong hơi chùn xuống, cậu mím môi, nhìn không được mà hỏi, “Số điện thoại. . anh đang ở thành phố S sao?”

Đường Phong không biết nên diễn tả quan hệ giữa cậu và Albert ra sao, đối với người kia, cậu cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác, nhưng cái cảm giác ấy lại không giống với Charles và Lục Thiên Thần, không có sự yêu thương và an tâm khi ở gần bên Albert.

Mà Albert, hình như cũng rất lập lờ với cậu.

Lần trước không nói gì mà đã bỏ đi, còn bây giờ, lại đột nhiên gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm cậu.

Cậu đã thôi ý định cãi nhau với Albert.

“Cùng nhau ngắm tuyết rơi đi, Đường.”

Đột nhiên một giọng nói ở phía sau vang lên, Đường Phong quay người lại thì thấy cách đó không xa, người kia đang cầm trong tay chiếc điện thoại, trên người mặc một chiếc áo khoác kaki dài, mái tóc vàng óng ánh cùng với khuôn mặt lạnh lùng hiện ra dưới làn tuyết.

Albert, vẫn cái cảm giác xưa cũ – bí ẩn khó lường.

Chỉ là lúc này trông hơi khác một chút, bên cạnh người đàn ông tóc vàng mắt xanh kia còn dẫn theo một cô bé.

“Annie!” Đúng là hết sức ngạc nhiên.

“Chú Đường.” Tiểu Annie dường như rất muốn chạy đến chỗ Đường Phong, nhưng cố gắng kìm lại, không dám cãi lời ba.

Albert nhẹ giọng nói: “Đi đi.”

Nhận được sự cho phép của ba, bé con liền lập tức chạy qua, hồn dỗi đắm vào ngực Đường Phong: “Chú không thêm đến thăm cháu!”

“Xin lỗi mà.” Đường Phong mỉm cười ôm bé con năm tuổi vào lòng.

Đường Phong dời ánh mắt sang Albert, người kia chỉ nói một câu: “Tôi đã đồng ý với cậu, sẽ đưa Annie đến thăm cậu.”

Đây là lời hứa của anh ta.

271. Chương 271 - Quà Giáng Sinh

Đôi mắt Annie ánh lên những tia lấp lánh, vẻ mặt rất nóng lòng làm cho người khác cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười, dù trong mắt rất thích thú, nước mắt như chực muốn trào ra, nhưng Annie lại chỉ dám đứng nhìn mà thôi, không giống như những đứa trẻ khác khi thấy cửa hàng toàn đồ đẹp thì liền không quan tâm mà chạy vào xem.

Một đứa bé năm tuổi mà đã phải học cách chịu đựng nhẫn nhịn như vậy, ngấm lại thì có thể thấy được bình thường Albert dạy dỗ Annie khắc khe như thế nào rồi, trong lòng Đường Phong liền dâng lên tình cảm yêu thương triền miên.

Mặc dù biết là con gái, nhưng Annie lại phải chấp nhận kế thừa từ Albert, thêm vào đó việc giáo dục quản chế cũng rất nghiêm ngặt.

Đối với việc này Đường Phong không cách can thiệp, đôi khi cậu thấy việc giáo dục Annie có phần hơi quá tay đối với con bé, nhưng bù lại Annie có thể được đảm bảo an toàn một cách tuyệt đối.

Albert khá lập dị, càng muốn hiểu rõ con người này thì lại càng như lạc vào ma trận, cho nên anh ta thành công trong sự nghiệp cũng không phải là không có lý do.

“Đi thôi, con muốn gì thì cứ tha hồ mà chọn, coi như quà xin lỗi của chú cho con đấy.” Ngồi xổm bên cạnh tiểu Annie, giọng nói Đường Phong trầm trầm, mang đến cảm giác thật ấm áp.

Tiểu Annie len lén nhìn cha mình, người sau nhẹ nhàng gật đầu, con bé liền lấy lại bộ dạng tươi cười, nhảy nhót tung tăng chạy vào nơi bày đầy những món đồ chơi bắt mắt.

“Anh đến đây khi nào vậy?” Nhìn tiểu Annie và nhân viên cửa hàng đang chọn quà, Đường Phong đứng lên hỏi Albert.

Bên ngoài phòng đột nhiên tuyết lại bắt đầu rơi, như những con thiên nga lượn lờ trên bầu trời, vô tình đánh rơi vài cọng lông trong lơ đãng, rồi nhẹ bay xuống mặt đất lạnh giá, mùa đông chính vì thế mà trở nên dịu dàng và lãng mạn hơn bao giờ hết.

Mặt kiếng phủ một tầng sương mỏng, hai người đàn ông ngồi cùng nhau trong một cửa hàng được thiết kế hết sức cầu kỳ, nhân viên trong cửa hàng liền bưng sang hai tách cà phê nóng, Đường Phong không quên dặn nhân viên mang thêm một ly ca-ca cho Annie.

Cửa hàng này mang đậm chất cổ điển, thu hút không ít ánh mắt của người qua đường, nhưng đáng tiếc là họ chỉ có thể đứng nhìn bên ngoài, thỉnh thoảng có người muốn đi vào, nhưng lại bị nhân viên cửa hàng lịch sự ngăn lại, đúng là chỉ cần Albert nói một tiếng thì cửa hàng này đã lập tức tạm dừng buôn bán.

Không thích ồn ào, không thích san sẻ, vẫn là phong cách của Albert.

“Ngày hôm trước.” Tay trái cầm tách cà phê nhấp một ngụm, cho dù trên người mặc áo sẫm màu, cộng thêm mái tóc vàng phía dưới cổ, người này cũng vẫn như cũ, ưu nhã, lịch thiệp, ngăn nắp như một quý tộc.

Không phải, Albert vốn dĩ đã là một quý tộc sang trọng rồi.

“Vì công việc hay là. . .”

Đường Phong chưa kịp nói hết câu, Albert đã nói: “Không, là vì cậu.”

Khóe môi hơi nhếch lên, một nụ cười nhẹ hiện ra, nhưng ánh mắt Albert liền bị tiếng cười giòn giã của Annie thu hút, dường như con bé đã hoàn toàn bị những món đồ chơi hấp dẫn, cả hai tay chẳng muốn bỏ xuống món nào, Albert lại đưa mắt nhìn qua một con búp bê gần đấy, nói: “Cũng là vì con bé”.

Trong cửa hàng tỏa ra mùi gỗ đàn hương nhàn nhạt, lan nhẹ trong không khí, kết hợp với sự lạnh lẽo của gió mùa đông, rồi cùng với hơi nóng từ tách cà phê, sắc màu ấm áp từ những ánh đèn, tất cả đều trở nên thật yên bình, dễ chịu.

Ngón tay nhẹ chuyển từ tách cà phê sang mép bàn, Albert nhẹ nhàng nói một câu: “Cả hai đều là người rất quan trọng đối với tôi.”

Đường Phong có chút kinh ngạc.

Từ trong miệng Albert lại có thể nói ra một câu rất rõ ràng như vậy.

“Tôi và cậu hãy cùng nhau chăm sóc Annie lớn lên đi.” Ngón tay dịch chuyển một chút, từ mép bàn lần sang miếng vải phủ, thêu đầy hoa văn, sau đó không hề vội vã, không hề thô lỗ nắm lấy mà chỉ là chạm nhẹ vào tay người kia mà thôi.

Cái chạm như gió lướt qua, sau đó người kia từ từ rút tay lại.

“Tôi. . .”

“Cậu không cần gấp gáp trả lời tôi đâu.”

“Albert.. .”

“Tôi biết cậu không có cách nào buông hai người kia, cậu có biết kết cục sau cùng của câu chuyện kia là gì không? Không phải muốn nhìn thấy Esmeralda chết đi, mà chỉ muốn nhìn người đã đưa ly nước cứu rỗi lấy hần – một tên bất cóc, trong lúc hần ta bị xử phạt – được hạnh phúc.”

Mắt nhắm lại rồi mở ra, nhưng dường như trong ánh mắt đó toát lên hàm ý sâu xa.

Phía bên kia, tiểu Annie trên tay cầm hai con búp bê, rồi hướng về Đường Phong cười to: “Chú Đường!”.

Về mặt Annie vừa do dự, vừa không giải thích được, hết nhìn trái rồi nhìn phải, không biết là Đường Phong sẽ chọn món quà nào cho mình, lời nói của tiểu Annine càng khiến cho nguyện vọng của Albert như được lập lại một lần nữa.

“Cháu có thể lấy hai cái luôn được không, cháu thích hết, cháu không muốn bỏ cái nào hết.” Nói xong thì con bé liền ôm chặt con búp bê vào lòng, bộ dạng như không hề muốn buông ra.

Albert thay Đường Phong trả lời: “Đương nhiên là được, chú Đường sẽ tặng con cả hai con búp bê này, đúng không Đường Phong?” Câu hỏi cuối cùng, Albert đưa mắt nhìn về phía Đường Phong.

Không ai có thể từ chối được ánh mắt đáng yêu của con bé.

“Đương nhiên rồi.” Đường Phong vừa cười vừa nói.

Vừa rời khỏi cửa hàng, chủ cửa hàng còn đang nhiệt tình chào từ biệt cả ba, sự đón tiếp đặc biệt ấm áp như thế thật khiến cho người khác hết sức vui vẻ.

“Ông chủ cửa hàng quen anh sao?” Đường Phong và Albert sóng vai nhau, cậu nhớ không lầm thì lúc bọn họ vừa vào, Albert không nói một câu nào, chủ cửa hàng thì chỉ mỉm cười liền treo lên cửa bảng “Tạm nghỉ”.

“Cậu không có ấn tượng gì với cậu ta à?” Albert vừa nói chuyện, hơi nóng từ trong miệng phả tạo thành một làn khói trắng trong không khí.

Tiểu Annie đang ngủ, Albert cho người đưa con bé về, mười giờ đêm đã là quá khuya đối với một đứa trẻ rồi.

“Thoạt nhìn rất dễ gần, rất có lễ độ, đúng là một người từng trải.” Tuy rằng cậu và chủ cửa hàng không nói chuyện nhiều với nhau, nhưng từ trong mắt của đối phương có thể thấy được con người này là người có nhiều kinh nghiệm lăn lộn trong cuộc sống.

“Cậu ta từng là cấp dưới của tôi, ba năm trước ở đây từng mở một nhà trọ.” Albert nói nửa câu, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, liền đưa tay nắm lấy tay Đường Phong sau đó để cả tay hai người vào trong túi áo, tay người kia có chút lạnh lạnh, tuy vậy tay của anh ta cũng không ấm áp gì.

Đường Phong hỏi: “Anh ta cũng là một sát thủ sao?”

“Đúng.”

“Anh đồng ý để anh ta bỏ việc?” Tuy rằng Đường Phong không hiểu chuyện trong giới làm ăn này, nhưng nếu đã là một tay chân thân tín như thế, ắt là sẽ không đơn giản để đối phương đi dễ dàng như vậy.

“Tôi không có đáng sợ như cậu tưởng tượng đâu.”

Bước chân dừng lại, vừa vặn cả hai cùng đứng dưới ánh đèn ở ven đường, ánh sáng nhẹ nhàng rọi xuống mặt, bóng hai người trên mặt đất như hòa lại làm một.

Trong mắt người khác, cái người đàn ông nguy hiểm không thể tiếp cận này lại có thể nói như thế với cậu, nhưng lúc này đây, người nguy hiểm kia lại đứng trước mặt Đường Phong, rất gần trong tích tắc, lại còn tay nắm lấy tay người đó.

Hơi thở đều đều, lại còn có chút mỉm cười, thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ mặt tức giận.

“Tôi biết.” Đường Phong gật đầu, đột nhiên phía sau bị đối phương dùng lực kéo qua, bước chân lão đảo rồi cả người áp gọn vào trong lòng ngực ấm áp của Albert.

“Giáng Sinh vui vẻ.” Albert nhẹ nhàng thì thầm bên tai Đường Phong.

Khóe miệng hơi giương lên, Đường Phong choàng tay ôm lấy người đàn ông thật ra đang rất cô đơn kia: “Giáng Sinh vui vẻ.”

“Tặng tôi một món quà đi.”

“Anh muốn quà gì?”

“Mười năm sau, hãy nói cậu yêu tôi.”

Không biết do trùng khớp hay cố ý, phần hai của phim Thiên Tử và phim Trọng Sinh do Đường Phong sản xuất lại quay cùng một ngày, mặc dù Thiên Tử chủ yếu đánh vào thị trường Hollywood, còn Trọng Sinh thì chú trọng vào thị trường trong nước, nhưng từ khi công bố ngày chiếu phim, thì ngày chiếu của hai bộ phim cũng không cách xa nhau lắm.

Dù sao cũng không có nhà đầu tư lớn nào góp vốn, cũng không nhờ danh tiếng của diễn viên nổi tiếng nào, càng không có tuyên truyền hay quảng bá, Đường Phong chỉ hy vọng phim có thể giành được sự yêu thích của khán giả, còn doanh số bán vé thì đó chỉ là thứ yếu mà thôi.

Vé bán được nhiều thì tốt, dù sao bộ phim này cũng chính là thành quả lao động khổ cực của tất cả mọi người, nếu doanh thu cao thì những nhân viên công tác cũng sẽ có thêm một ít tiền thưởng.

Vé bán ít thì cũng không sao, cho dù kết quả xấu nhất đi nữa miễn là họ không lỗ vốn là được, Đường Phong đảm nhiệm vai trò sản xuất, phụ trách đầu tư, bản thân cậu không cần tiền thù lao, những vẫn phải chia doanh thu với những nhà đầu tư khác.

Lễ Giáng Sinh, lễ này vốn dĩ không thuộc về Châu Á, nhưng dần dần sức ảnh hưởng của nó đã lan tỏa khắp mọi góc ngách nơi đây.

Tính đi tính lại thì những ngày lễ bên phương Tây đều được người Châu Á biết không rõ lắm, ngoại trừ lễ Giáng Sinh thì lễ Tình nhân đã trở nên quen thuộc với nơi đây.

“Mọi người vì sao thích ăn tết chứ, thực ra chính là mượn cớ để nghỉ ngơi thôi, ăn những món ngon mà bình thường không có cơ hội nếm thử, hoặc là nhân cơ hội gặp gỡ mấy đứa bạn mất tăm mất tích lâu ngày, lại còn được tiệc tùng xa hoa chè chén nữa.” Charles mặc một chiếc áo lông dê màu trắng, đang ngồi vắt vẻo đằng kia bắt đầu huyền thuyên.

Một ngày không cho anh ta nói chuyện, không chừng anh ta chắc sẽ bị ghen hòng mà chết.

“Vậy sao anh còn muốn quà Giáng Sinh làm gì?”. Đường Phong đang bưng thức ăn từ trong nhà bếp ra, tuy rằng tay nghề nấu ăn của Lục Thiên Thần không tệ lắm, nhưng Đường Phong vẫn cứ quyết định gọi thức ăn bên ngoài, chờ Lục Thiên Thần thái rau xào củ xong, e rằng anh ta và Charles đã chết đói.

“Bởi vì nếu nhận được quà của bảo bối thì tôi sẽ rất là vui đó.” Charles cười tới híp cả mắt, bò cả người sang phía Đường Phong rồi cọ tới cọ lui, “Bảo bối đáng yêu, quà của tôi đâu rồi?”

Đi theo Đường Phong từ phòng bếp, Lục Thiên Thần cũng liếc nhìn qua.

“Ngày mai và ngày kia tôi đều nghỉ làm.” Đường Phong ngồi xuống, nụ cười chứa đầy ý sâu xa.

272. Chương 272 - Tuyên Truyền Điện Ảnh

Đường Phong trong hiện thực đã từng tham gia Ban huấn luyện siêu sao do Tô Khải Trình cùng Lục Thiên Thần hợp tác tổ chức, cũng giống vậy, Trần Phàm ở trong phim cũng tham dự tiết mục ban huấn luyện khiến quỹ tích nhân sinh bắt đầu đạt được cải biến.

Chuyện lồng chuyện, câu chuyện không giống nhau, nhưng tương tự là bọn họ đều là tự mình vươn lên.

Trong thời gian quay phim này, Đường Phong cùng các biên tập từng cùng nhau thương thảo, dự định tận lực phục hồi một ít tình cảnh lúc cậu tham gia Ban huấn luyện siêu sao, dựa theo kịch bản, người lên sân khấu tương đối nhiều, tỷ như mấy lão sư của ban huấn luyện lúc đó.

Khiến Đường Phong cảm thấy kinh hỉ chính là, cậu chỉ là thử cùng bọn người lão sư Lai Thụy từng dạy khóa biểu diễn liên hệ, sau đó lại nhận được tin toàn bộ đều đồng ý.

Còn nhớ rõ khi tham gia cuộc thi ở khóa biểu diễn cuối cùng, là bọn cậu đều tự chọn một ca khúc rồi diễn dịch không tiếng động từ đầu tới cuối, ở trong [Trọng Sinh], một màn này có thể tái hiện.

Áo T-shirt xám đậm cùng quần tây đen bất biến, Đường Phong một mình đưa lưng về phía màn ảnh đứng ở trong căn phòng vắng vẻ, ngoài cửa sổ là một mảnh sắc trời u ám, cành cây rậm rậm lại lộ ra màu xám đen.

Ở trong căn phòng to như vậy, cậu có vẻ cô độc mà nhỏ bé, bóng lưng dưới màn ảnh đã là một bức tranh tiết lộ khúc nhạc dạo của ca khúc, vẽ loạn một lần đau xót cùng bi thương.

Mà ca từ khi đó, tin tưởng rất nhiều người cũng không có quên:

I want love, but it's impossible

Tôi muốn yêu, nhưng điều này là không thể

A man like me, so irresponsible

A man like me is dead in places

Người đàn ông như tôi, đã chán ghét tình yêu thất bại từ lâu

Người đàn ông trong màn ảnh nhẹ nhàng mấp má bờ môi có vẻ hơi tái nhợt, trong đôi mắt dưới hàng mày rậm là thế giới mà cậu đã thấy, cành cây biến thành màu đen, bầu trời xám xịt không chút ánh sáng, khu nhà cấp cao phồn hoa mà trống rỗng, cùng với một người đàn ông hát “Tôi muốn yêu”.

...

I can't love, shot full of holes

Tôi không thể yêu, tôi đã thương tích đầy mình

Don't feel nothing, I just feel cold

Don't feel nothing, just old scars

Ngoại trừ băng lãnh cùng miệng vết thương cũ, tôi không hề có cảm giác gì khác

Toughening up around my heart

Tim của tôi đã biến thành tro nguội

...

Trần Phàm khát vọng yêu trong phim, Đường Phong chiếm được yêu ngoài phim, trong hai năm, trong phim ngoài phim, đột nhiên liên hệ lại với nhau.

Có lẽ là ông trời nghe được thanh âm phát sinh trong lòng Đường Phong, cảm tình tiết lộ qua từng biểu tình rất nhỏ rất nhỏ, cuối cùng khiến cậu chiếm được tất cả những thứ mà đời trước chưa từng cầm giữ: yêu cùng khỏe mạnh.

Mỗi một bộ phim đều có một kết cục, [Trọng Sinh] đương nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng Đường Phong lại không muốn cho Trần Phàm trong điện ảnh một kết thúc xác định quá sớm.

Nhân vật chính trong phim gần giống như Đường Phong trong hiện thực, từ khốn cảnh hai bàn tay trắng lúc đầu đi ra từng bước từng bước một, chiếm được sự tán thành của cấp trên Lục Thiên Thần, chiếm được sự tán thành của đồng nghiệp xung quanh, diễn xuất không ngừng được ma luyện cũng làm cho cậu đạt được ưu ái của đạo diễn quốc tế.

Kết cục như vậy đối với điện ảnh mà nói là được rồi.

Trần Phàm đứng ở nơi thang lầu đăng ký ngắm nhìn thành thị từng gây cho cậu vô số đau xót cùng thất vọng, lại cuối cùng khiến cậu đứng lên lần nữa mà lộ ra tươi cười.

Màn ảnh rơi vào trên gương mặt tràn ngập tự tin của cậu, chàng trai ngồi lên máy bay đi đến Hollywood, ánh nắng tươi sáng, biển xanh dập dờn, tiền đô phẳng phất một mảnh quang minh.

Không cần ở cuối phim đi tận lực nói cho mọi người cuối cùng Trần Phàm có thành công ở Hollywood hay thất bại mà về, chuyến bay đến Hollywood này càng như là hy vọng của mọi người, vĩnh viễn đều là quang minh mà xán lạn.

Mặc kệ kết cục của Trần Phàm là ra sao, quá trình cậu đứng lên từ thất bại, cũng đã khiến cậu trở thành một sự thành công.

Với điện ảnh mà nói, Đường Phong trong hiện thực vẫn còn tiếp tục chức nghiệp cuộc đời của cậu, giống như khi cậu vừa bước chân lên máy bay đi Hollywood, cũng là tràn ngập lòng tin, cũng có thể sẽ gặp đến một ít chuyện trong giới giải trí khiến sự nghiệp ngã vào thung lũng.

Điện ảnh đã kết thúc, mã sinh hoạt vẫn tiếp tục như cũ.

Vào mùa xuân năm thứ ba sau khi Đường Phong sống lại, bộ điện ảnh [Trọng Sinh] do cậu dẫn đầu đảm đương làm người chế tác thuận lợi quay xong.

Cùng lúc đó, tập kế tiếp của [Thiên Tử] ở ngay tháng thứ hai sau khi [Trọng Sinh] quay xong cũng thuận lợi kết thúc công việc.

Điện ảnh quay xong cũng không có nghĩa là công việc kết thúc, chí ít đối với nhà sản xuất kiêm nhiệm diễn viên Đường Phong mà nói, công việc tiếp theo mới là quan trọng nhất, chính là đi tuyên truyền đến khắp nơi trên thế giới.

Trong nước, đầu tiên do nhân viên công tác trong phòng làm việc cùng nhà phát hành thực hiện công tác tuyên truyền, chủ yếu là đưa lên truyền thông một ít quảng cáo đơn giản, mà ở thị trường nước ngoài, thì cần Đường Phong tự mình đi một chuyến.

Đối với khán giả trong nước mà nói, [Thiên Tử] cùng các bom tấn khác của Hollywood có khác nhau duy nhất chính là diễn viên chính là một người Trung Quốc, trong phim cũng giống như một bộ phim hoạt hình hay điện ảnh nào đó có xem kẽ không ít nguyên tố Trung Hoa Trung Quốc, nhưng trình độ hoan nghênh cùng trình độ ảnh hưởng của vị diễn viên chính Đường Phong ở nước Mỹ, nếu khán giả không ở tại nước Mỹ đều đoán không được.

Nếu như nói hai bộ điện ảnh diễn xuất cấp bậc ảnh đế trước đó khiến Đường Phong đạt được nhân sĩ chuyên nghiệp tán thành, như vậy phim thương mại [Thiên Tử] chính là khiến cậu đạt được khán giả tán thành, phòng bán vé không thể nói lên tất cả, nhưng ít ra có thể nói rõ có rất nhiều người mua vé vào rạp chiếu phim, đều biết có một Đường Phong như vậy.

Bởi đã có nhân khí làm cơ sở, Đường Phong cũng rất thuận lợi hoàn thành mấy tiết mục truyền hình thực tế giao lưu với khán giả nổi tiếng.

Ngày hôm nay Đường Phong sẽ có một tiết mục nói chuyện đơn giản, tiết mục nói chuyện này rất ngắn, bình thường chỉ khoảng mười đến mười lăm phút là xong, nhưng tiết mục này cùng MC đều vô cùng được khán giả ở bản địa hoan nghênh.

MC là một nữ tính, nhưng song song cô cũng là một đồng tính luyến ái công khai, có người yêu của mình, hiện tại quan hệ ổn định, ở trong vòng có nhân duyên không tệ, là một nữ MC rất có sức hấp dẫn.

Đại khái trước đó Đường Phong bởi vì liên quan đến Charles mà bị hãm hại, tất cả mọi người thân đều là quần thể yếu đuối, nữ MC đối với Đường Phong tương đối hữu hảo.

“Tôi chỉ biết cậu sẽ trở về! Tôi chỉ biết! Mọi người nói đúng không?!” Vừa mở màn, nữ MC mặc trang phục trung tính cười sang sảng, tiến lên cùng Đường Phong ôm một cái.

Khán giả ở hiện trường một trận vỗ tay cùng hoan hô.

“Đương nhiên, tôi đương nhiên sẽ trở về.” Phối hợp với nữ MC, Đường Phong hướng về phía khán giả mỉm cười nhấc tay chào hỏi.

Lại là một trận vỗ tay khiến lỗ tai tê dại, nữ MC chỉ là mỉm cười đứng bên cạnh nhìn, thường thường làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Được rồi, được rồi, mọi người định vỗ tay suốt mười lăm phút sao? Nói thật tôi tuyệt không để ý, như vậy là tôi có thể đứng yên mười lăm phút, sau đó miễn phí cầm tiền lương.”

Ý bảo khán giả an tĩnh lại, nữ MC lôi kéo Đường Phong tới ghế salon ngồi xuống: “Tôi đã thật lâu không nghe được tiếng vỗ tay nhiệt liệt như vậy, tôi phát thề bọn họ đều là yêu cậu gần chết, trời ạ, trong khoảng thời gian này cậu đã đi đâu, nghe nói vừa quay một bộ phim, hơn nữa còn là lấy cậu làm nguyên hình?”

Nữ MC làm hết phận sự ở trong thời gian hữu hạn ngay từ đầu đã nhắc tới bộ phim mới của Đường Phong.

“Là như thế này.”

“Úc, trời ạ! Điều này nghe thật thú vị, tôi thế nhưng là fan đáng tin của cậu đó biết không? Hai năm trước đây cậu còn là một kẻ chạy cờ, ha ha, tha thứ khi tôi nói vậy nhé.”

“Không sai, đích thật là như vậy, tôi không có tên tuổi gì, ở chính là phòng cho thuê,” ngôn ngữ hơi dừng lại, Đường Phong đột nhiên ngồi ngay ngắn hướng phía khán giả cười nói, “Hiện tại tôi nổi danh rồi, còn dự định mua biệt thự của mình, muốn biết tôi làm sao được như bây giờ, lúc điện ảnh chiếu phim đi đến rạp chiếu mọi người sẽ biết!”

Ở trên tiết mục Đường Phong rất thích ý chế tạo một ít chi tiết hài hước, cá nhân cậu không có gì ngại ngùng, cũng mong muốn chính mình chơi hài lòng cùng khán giả bên dưới hoặc trước TV cũng thấy hài lòng.

“Tôi nhất định phải đi xem, tôi nhất định phải nhìn xem một cái bộ dạng đáng thương trước khi nổi danh của cậu.” MC cùng khán giả đồng thời cười phá lên.

Trong 15’ ngắn ngủi, Đường Phong tận lực lợi dụng thời gian tuyên truyền điện ảnh của mình, song song cũng phối hợp với MC cùng nhau nói giỡn, có thể nói đây là nguyên nhân vì sao tiết mục này tuy rằng ngắn nhưng rất được hoan nghênh, 15’ khiến MC cùng khách mời đều phải tận lực làm cho mình biểu hiện đến hay nhất, kết quả chính là khán giả vẫn luôn ước gì 15’ biến thành một giờ, luôn luôn cảm thấy chưa thỏa mãn.

Giống như Trần Minh Húc làm MC phải trong hai ngày đem tiết mục của một tuần quay xong, tiết mục của nữ MC cũng sẽ ở trong một ngày liên tục quay mấy giờ, điều này làm cho bọn họ có thể thỏa thích lựa chọn tiết mục để tung ra, cũng có tài nguyên ứng phó một ít tình huống đột phát, tỷ như các loại ngoài ý muốn như MC sinh bệnh vô pháp thu tiết mục.

Bởi vậy ở hậu trường của tiết mục, bạn có thể sẽ gặp phải một ít người quen.

Không biết có phải là có việc trùng hợp như vậy hay không, Đường Phong vừa thu xong tiết mục xuống đài, đi đến sau màn liền thấy được diễn viên đến tiến hành tuyên truyền cho điện ảnh [Thiên Tử 2]

273. Chương 273 - Tin Lá Cải

“Anh ký tặng cho chúng tôi được không?”

“Đương nhiên là được.”

Sau cánh gà, mấy nhân viên công tác đang trong giờ làm việc hơi ngại ngùng, cẩn thận liếc trước dóm sau để xin chữ ký Đường Phong, trái lại cậu lúc này đang rất rảnh rỗi nhàn hạ so với họ.

Là một diễn viên nổi tiếng, Đường Phong đương nhiên có quyền từ chối yêu cầu của người khác, nhưng hà cớ gì phải làm vậy, trong khi người ta chỉ xin mỗi chữ ký mình.

Đại khái là bởi vì sức ảnh hưởng ngày càng lớn của bộ phim Thiên Tử , nhân viên hậu cần đều cầm trong tay ảnh chụp và poster của Đường Phong lúc cậu còn đóng phim đấy.

Ngày tung ra poster quảng bá cho phim thì đã giành được nhiều lời có cánh từ những nhà phê bình, poster được thiết kế như một bức tranh thủy mặc, Đường Phong khi đó để một mái tóc dài, mượt mà như dòng suối, đôi mắt sáng ngời có vẻ đã trải qua những rối rắm của thế giới này, ấy vậy mà đôi mắt vẫn tĩnh lặng, khiến cho tâm tình người khác bị lay động khi nhìn vào .

Cái gọi là diễn bằng ánh mắt, đích thực chính là đây.

Đường Phong vừa chụp ảnh và ký tặng xong, thật ra cậu cũng chú ý tới những người đang ngồi tán chuyện với một người Hoa ở phía đằng kia, dù sao trong một đám người tóc vàng mắt xanh, thì một người tóc đen luôn gây chú ý hơn cả, nhưng cậu cũng chẳng nghĩ nhiều, cho rằng anh ta là nhân viên trong trường quay này mà thôi.

Cho đến khi cậu nghe họ nhắc đến phần tiếp theo của Thiên Tử , Đường Phong mới tỉ mỉ quan sát cậu ta, quần áo trên người người kia đúng là hàng hiệu chứ không phải quần áo bình thường rẻ tiền.

Quan trọng hơn, khi cậu ta cởi mũ lưỡi trai đang đội ra, thì một mái tóc dài cũng buông xuống theo.

Nhớ lại vừa nãy Đường Phong đã ký tặng cho mấy nhân viên, mà giờ trong tay cậu ta lại là poster phần một của bộ phim Thiên Tử .

Dàn diễn viên chính của phần hai, ít nhiều cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

Hồi chưa đóng phim đấy, Đường Phong cũng chưa có tiếng tăm gì, chỉ có vài người biết cậu diễn tốt mà thôi, danh tiếng cậu nổi như cồn chính là sau khi bộ phim được tung ra.

Hiện tại diễn viên phần một và phần hai cũng như nhau cả thôi, trước khi bản thân thành công thì cũng chẳng có ai mà rảnh rỗi để mắt đến mình.

Là bậc đàn anh, song cũng là người Hoa xa xứ, Đường Phong cảm thấy cũng nên đi chào hỏi người ta một tiếng.

“Tóc đẹp thật, đây là tạo hình trong phim phải không?” Đường Phong đi qua, vẻ mặt mỉm cười, thoạt nhìn vô cùng hiền hoà.

Bởi vì đối phương cũng là người Hoa, nên Đường Phong theo thói quen liền nói tiếng Trung.

“Anh đang nói gì vậy, tôi nghe không hiểu, anh không biết nói tiếng Anh à?” Nhưng tất nhiên người kia không hẳn là không hiểu, chỉ là bỗng chốc tuôn cho Đường Phong một tràng tiếng Anh dày đặc..

“Thật ngại quá...”

“Ngại cái gì mà ngại, anh nghĩ rằng ai lớn lên tóc đen giống anh là đều nói tiếng Trung sao, hay anh đang cố tình châm chọc tôi đóng vai một người Trung Quốc mà ngay cả một chữ tiếng Trung bẻ đôi cũng không biết?..”

Ngắt lời Đường Phong, chàng thanh niên này trông có vẻ không được vui cho lắm, thấy cảnh các nhân viên cứ xúm xít quanh Đường Phong xin chữ ký rồi chụp ảnh khiến cậu ta không thoải mái chút nào.

“Tôi cũng không có ý này, chỉ là từ Trung Quốc sang đây, thấy người cùng chung màu tóc với mình nên trong lòng rất có thiện cảm và rất đổi vui mừng.” Đường Phong cũng không tức giận, tính cách cậu ta cùng với mấy anh chàng Mỹ quốc cũng không khác lắm, dễ bị tự ái và kích động.

Bởi vì phần một đã rất thành công, rất được nhiều người quan tâm, nên hiển nhiên dàn diễn viên của phần hai hẳn là cảm thấy áp lực không ít.

Giống như dây cung đang căng hết mức, một cái đụng nhẹ là có thể đứt liền, lý trí con người cũng vậy, đôi khi rất khó kiểm soát.

Đường Phong cũng không hi vọng giữa một chàng thanh niên chập chững mới vào nghề lại có mâu thuẫn với phía bên sản xuất như cậu hồi trước.

“Từ nhỏ tôi đã sống ở Mỹ, tuy rằng bố tôi là người Trung Quốc, nhưng cũng chưa bao giờ về lại đó, tôi cũng không biết tiếng Trung.” Dường như thấy được sự thiện cảm của Đường Phong, thái độ của cậu ta liền thay đổi chút ít.

Tuy nói cậu sống ở Mỹ đã lâu, nhưng thấy một người cùng chung màu tóc và màu mắt của mình, trong lòng đương nhiên cũng có vui mừng.

“Có cơ hội cậu hãy về thăm quê hương đi, phong cảnh rất đẹp đấy.” Đường Phong ngồi cạnh chàng thanh niên, rồi bắt sang chuyện khác “Chừng nào thì đến tiết mục của cậu?”

“Hai tiếng nữa.” Hít sâu một hơi có chút uể oải của, phải chờ lâu như vậy, thảo nào hai người mới có cơ hội gặp mặt.

Phía đài truyền hình chắc không ngờ cậu ấy lại đến sớm như vậy, dù sao hai diễn viên chính của hai phần lại gặp mặt nhau, khó tránh khỏi chuyện khó xử.

Cho dù nếu trước đó hai người không quen biết nhau, thì thế nào cũng bị giới truyền thông rồi khán giả đem ra soi mói này nọ, Đường Phong đã không còn ở cái tuổi bị người khác nói ra nói vào là dễ lay động, nhưng đối với những người còn trẻ tuổi thì tâm tình vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn, rất khó để đón nhận những lời không hay như thế.

Như hồi nhỏ nếu cậu bị đem so sánh với một thằng nhóc khác, tuy chả quen biết gì nhau, nhưng chắc chắn là cậu sẽ chẳng ưa gì thằng nhóc kia.

“Mấy ngày nay đi quảng bá nhiều quá thật là mệt chết, tiếp theo cậu tính đi đâu nữa?” Đúng lúc này, một người trông bộ dạng như là bậc đàn anh đi đến.

“Không biết, có thể là Los Angeles hoặc là Anh quốc.” Cậu thanh niên liếc nhìn cử chỉ của người đàn ông kia, hình như có gì đó không ổn lắm.

“Nghe nói anh lần này cũng sang đây quảng bá phim sao?” Cậu ta hỏi.

“Đúng vậy, lần đầu tiên đóng vai trò nhà sản xuất.”

“Tôi đã xem qua phần một của bộ phim, anh đóng thật sự quá tốt, nhưng tôi sẽ không dễ bị ảnh hưởng đâu, chúc doanh thu bán vé lần này của anh cao ngất ngưỡng.” Mỉm cười một cái, đột nhiên anh ta đưa tay ôm Đường Phong.

Hơi giật mình nhưng Đường Phong cũng vỗ nhẹ nhẹ vai đối phương: “Cảm ơn, chúc cậu cũng vậy.”

. . .

Mới sáng sớm, trên báo đã ầm ầm đăng tải ảnh Đường Phong và anh chàng kia đang ôm nhau, tiêu đề cực nóng: “Thiên Tử mới và cũ, sự thay thế quá hoàn hảo”

“Bây giờ cái tên ranh con kia thật là biết chọn thời cơ mà, cái tên Mike Chen này lợi hại ghê, tôi không tin là cậu ta không biết có người rình mò chụp ảnh, một người lớn lên ở Mỹ chả lẽ không hiểu sự chuyên nghiệp là gì hay sao mà đến đài truyền hình sớm hơn tận hai tiếng mấy.”

Charles bắt đầu ngồi lăm bắm mắng mỏ, chỉ vào cái tên đang xuất hiện trên tờ báo: “Tụi nhóc bây giờ chỉ biết có đi trẻ và trẻ, ai như tên này.”

“Anh nói chuyện sao nghe giống mấy ông già quá.” Đường Phong ngồi đối diện Charles, lần này cậu cùng con gấu sang Mỹ một chuyến.

Trong nước việc quảng bá thì đã có Lục Thiên Thần và Tiểu Vũ lo, Đường Phong cũng sẽ không gốc mà bỏ qua thị trường béo bở nước ngoài.

Sáng nay lúc xem báo thì cậu hơi bất ngờ, hôm qua lúc cậu và Mike Chen ôm nhau, cậu không hề phát hiện ra bất cứ phóng viên nào, chả nhẽ chuyện này có liên quan đến Mike Chen?

Charles đã nói ra tất cả, Đường Phong tuy là người tốt bụng, nhưng cũng đâu phải gốc gác gì đâu.

Dù gì thì cậu cũng đã từng trải cả hai cuộc đời, từ bài báo ngày hôm nay có thể nhìn rõ ra được là công ty tuyên truyền cố ý sắp đặt, đem diễn viên cũ ra gây tò mò cho khán giả về diễn viên mới, thôi vậy cũng kệ, ít ra cậu bỗng nhiên làm tâm điểm lần nữa, cứ coi như điều thuốc lóe sáng trước khi tàn vậy.

Hớp ngủ sữa, Đường Phong rút khăn tay ra lau miệng, giơ lên cổ tay nhìn đồng hồ, nói rằng: “Buổi trưa tôi đi gặp Miranda, anh muốn đi chung không?”

“Miranda, Miranda là ai?” Miếng bánh mì vừa đưa lên miệng lại bỏ xuống, Charles cảnh giác nhìn Đường Phong, “Bảo bối à, tôi biết cậu rất có sức hút, nhưng xin cậu trước mặt tôi đừng nhắc đến tên người phụ nữ nào hết được không, tôi rất là đau lòng đó.”

“Cô ấy là một người bạn rất thân của tôi mà thôi.”

. . .

“Ngày chiều đã định rồi phải không?” Người phụ nữ quyến rũ kia đang ngồi đối diện Đường Phong, đôi mắt màu xanh ngọc mê người, đang nhìn hướng về phía Đường Phong, lại thêm anh chàng đẹp mã cao to Charles ngồi bên cạnh, không chứa hàm xúc gì, chỉ là có chút tò mò.

“Nếu không có gì xảy ra thì chắc là sẽ vào tháng năm.”

“Tôi nhất định qua xem.” Miranda mỉm cười hứa hẹn.

Đường Phong đối với việc này hết sức cảm động: “Rất cảm ơn cô, Miranda.”

“Được rồi bảo bối, đừng có cảm ơn này nọ chứ, ngày đó tôi muốn đóng vai bạn gái của cậu, cùng cậu đi chung trên thảm đỏ.” Trong mắt hiện lên chút ranh mãnh, Miranda nhìn Charles nói, “Hi vọng ngài đây sẽ không để bụng, tiên sinh.”

“Đương nhiên là không rồi, phía sau mỗi người đàn ông thành công luôn có người như tôi đây lặng lẽ cổ vũ, người đàn ông không cần báo đáp chính là một người đàn ông tốt.”

Giọng điệu ra vẻ rất chắc chắn, Charles cũng không ngại trước mặt Miranda mùi mẫn gọi yêu Đường Phong, “Cậu nói đúng không, bảo bối yêu dấu của tôi.”

“Người đàn ông ưu tú, phiền anh mang giúp hai ly cà phê cho chúng tôi được không?” Đường Phong cố ý xua Charles đi chỗ khác.

“Cam tâm tình nguyện phục vụ ngài.” Charles ưu tú rời khỏi nhưng tầm mắt vẫn cứ nhìn Miranda.

Lúc Charles tạm thời rời đi, bản tính tám chuyện phụ nữ của Miranda lập tức trỗi dậy.

“Cậu có anh bạn trai được quá đó nha, bảo bối à, cậu cũng gan thật dám đưa anh ta đi chung.” Miranda có chút lo lắng, năm ngoái Đường Phong đã có tin đồn liên quan đến việc cậu đồng tính, nay cậu còn công khai ở cùng một chỗ với Charles.

“Tôi không muốn giấu diếm gì hết.” Nhìn bóng lưng Charles, Đường Phong mỉm cười, cậu không ngại để người khác biết cậu đồng tính, nhưng cũng không đi rêu rao thông báo mình có đồng tính hay không.

Theo Đường Phong mà nói, cuộc sống là cuộc sống, còn công việc là công việc.

274. Chương 274 - Đánh Cuộc

Đường Phong mang theo bộ phim điện ảnh mới nhất của cậu Trọng Sinh sang Mỹ quảng bá, bận rộn thực hiện giai đoạn tuyên truyền liên tục.

Mọi người vẫn còn đang rì rầm bàn tán về bộ phim này, trước lúc phỏng vấn khoảng mười lăm phút thì vị MC đã hỏi Đường Phong một câu hỏi quan trọng liên quan đến bộ phim, đó là có phải kịch bản đều dựa vào câu chuyện có thật của chính bản thân cậu hay không, khán giả ai cũng tò mò về vấn đề này.

Rồi sau đó tin tức về những mối quan hệ của Đường Phong cũng bắt đầu ầm ầm xuất hiện trên báo, mọi người vẫn luôn rất tò mò, không biết tại sao “số” của Đường Phong lại hên như vậy, vận may không ngừng ủa đến.

Sau khi Thiên Tử 2 ra mắt dần diễn viên với giới truyền thông, áp lực về doanh thu tất nhiên cũng nhiều hơn. Vì vậy mọi người nhìn tấm ảnh có hình Đường Phong và Mike Chen đang ôm nhau, không cần nói cũng đủ biết người kia chính là nam chính của , tên Mike Chen.

Trong lúc khán giả còn chưa tiêu hóa nổi mớ tin tức lá cải này thì mọi người lại được phen hóng thêm một tin khác, nữ diễn viên yêu kiều đoạt giải Oscars – Miranda, sắp bốn mươi tuổi liên tiếp bị bắt gặp tiệc tùng cùng với Đường Phong.

Bọn họ thân mật tay trong tay, cứ như một cặp tình nhân đang mặn nồng.

Năm ngoái ai tuần tin Đường Phong có người yêu đồng tính, tin đó giờ đã cũ rích rồi, cũng chẳng ai mà còn nhớ, một vài tờ báo bắt đầu suy đoán, không biết là giữa Đường Phong và Miranda có quan hệ tình cảm gì không, hay là Miranda đang dìu dắt chàng thanh niên này bước lên đỉnh vinh quang của Hollywood, thậm chí có người còn tuyên bố chắc nịch thế nào rồi Miranda cũng sẽ phải ly hôn với chồng cô ấy – George.

Hai nhân vật chính Đường Phong và Miranda cũng không đưa ra bất kỳ bình luận gì, vẫn bình thường như cũ, hợp hành rồi tiệc tùng, hình như cũng không bị tác động hay ảnh hưởng gì hết.

Giới giải trí Hollywood này thấy lớn như vậy mà thôi, đi đâu rồi cuộc rồi cũng sẽ đụng mặt người quen.

“Trời ơi, bây giờ báo chí đồn ầm lên giữa cậu và Miranda đang yêu nhau kìa, tôi nói, hai người chắc sẽ không có tư tình gì đó đấy chứ...” Kino vừa thấy Đường Phong thì liền kéo tuột cậu ra ban công dò hỏi.

Vừa nói, Kino vừa nhìn mấy ánh đèn nháy lên trong đại sảnh, chói lóa chiếu vào bốn phía của Miranda đang trò chuyện cùng bố cậu ấy, hình như nói chuyện gì vui lắm, cả hai cười đến híp cả mắt.

Đường Phong mím môi cười: “Cậu thấy sao?”. Vừa nói xong thì lập tức mấy ý nghĩ trong đầu Kino như muốn nổ ra.

Kỳ thực hôm nay là ngày sinh nhật bố Kino, bởi vì có cậu quý tử làm trong giới giải trí, lại cũng khá có tiếng tăm, cho nên buổi tiệc hôm nay có không ít diễn viên tai to mặt bự góp mặt. Miranda rất được bố Kino yêu thích, hiển nhiên là khách mời danh dự tối nay rồi.

Mà lạ chính là, Đường Phong ấy vậy mà cũng nhận được thiệp mời.

Cậu vốn dự định hai ngày nữa sau khi đợt tuyên truyền kết thúc sẽ quay về nước, nhưng vô tình lại nhận được thiệp mời này, dù sao mời thì cũng đã mời rồi, không đi thì quả thật không tôn trọng chút nào.

“Miranda có chồng rồi, nếu cậu và Miranda có tình cảm mờ ám gì, tôi thề là George sẽ giết cậu mất, cậu cũng biết anh ta luôn có cách để làm người nào đó biến khỏi Hollywood mà!” Kino cố sức nói rõ ràng từng chữ, vẽ ra một tương lai đầy u ám cho cậu nếu cậu vướng phải lưới tình của Miranda.

“Nhưng mà tôi vẫn có sống sờ sờ đây mà.” Không nỡ trêu chọc Kino, Đường Phong đưa tay vỗ vỗ anh bạn trẻ thân thiết, “Tôi và Miranda là bạn rất thân thôi, cũng giống như giữa tôi và George vậy.”

“Được rồi, tôi tin cậu.” Cư nhiên tin liền như thế.

Đường Phong nhìn ánh mắt hiếu kỳ của Kino, Kino bĩu môi cười nói: “Cậu đã từ chối tôi, lại còn từ chối thêm nhiều người khác, nếu cậu mà có tình cảm với Miranda, thiệt tình là tôi sẽ nghi ngờ tiêu chuẩn chọn bạn tình của cậu đó.”

“Chắc, lời này nếu như để Miranda nghe được cậu nhất định sẽ đi toi cho xem.” Cố sức vỗ Kino một chút, Đường Phong nói, “Chúng ta vào đi thôi, chỗ này gió lớn quá, nói thật, bố cậu tự dưng mời tôi, khiến tôi khá ngạc nhiên đó.”

“Gia đình chúng tôi có một ưu điểm luôn được di truyền đó là, biết hiểu thuận báo đáp.”

Vừa đi vừa nói chuyện với Kino, Đường Phong ngoài ý muốn gặp được một người trước kia cậu chạm mặt ở đài truyền hình – Mike Chen, trong giai đoạn quảng bá, một diễn viên suy cho cùng cũng bị công ty sắp xếp để tham dự những buổi tiệc như thế này, nhất là những diễn viên chưa tạo được tên tuổi.

Mấy ngày trước bị cánh phóng viên “chụp lén” tấm hình, Mike Chen thấy Đường Phong còn cười chủ động đến bắt chuyện, nói vài câu với người bên cạnh, sau đó thì nhanh hướng đi về phía hai người bọn họ.

“Thật không nghĩ tới là gặp phải anh ở chỗ này.” Mike Chen nói. Đường Phong nhìn quét trên người Mike Chen một chút, những lời này của cậu ta không mang theo hàm xúc nào khác. Nhưng giọng điệu này nghe có vẻ như là ám chỉ Đường Phong vốn dĩ không nên xuất hiện đây.

“Đường Phong là bạn của tôi.” Kino thấy bực bực khi cậu ta dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Đường Phong, nhưng vì hôm nay là tiệc sinh nhật của bố mình, Kino không muốn gây sự.

Đường Phong cũng không muốn vì một người xa lạ mà phá hỏng buổi tiệc.

“Xin chào.” Tùy tiện bắt chuyện, Đường Phong lời kéo Kino nói, “Chúng ta đi tìm Miranda đi.”

Dĩ hòa vi quý, tốt nhất là giữ khoảng cách an toàn với người khác.

“Bộ anh ghét tôi à, sao lại không muốn nói chuyện với tôi chứ, anh bạn đồng hương.” Bốn chữ cuối nghe sao hơi chói tai một chút.

“Kino cậu đi tiếp khách trước đi, tôi và Mike nói chuyện một tí.”

Nhìn Mike Chen liếc mắt, Kino gật đầu, sau đó liền rời đi, Đường Phong thật ra không cần người khác phải che chở mình, trái lại cậu càng muốn bảo vệ những người khác.

Nếu như có ai có ý định đụng chạm đến người đàn ông trông có vẻ vô hại này thì đúng là lắm to rồi.

...

“Đây là nguyên nhân anh bước chân vào Hollywood sao?” Sau khi Kino rời khỏi, Mike Chen đột nhiên hỏi.

Song Đường Phong cũng vừa cười vừa nói: “Tôi nghĩ đáng lẽ cậu phải giải thích chuyện tấm ảnh mấy hôm trước chứ.”

Hỏi bật lại một câu, Mike lúc đầu còn tràn đầy tự tin, giờ thái độ bỗng chùn lại.

“Đó là do công ty sắp xếp, tôi cũng đâu muốn vậy đâu.” Cậu ta có vẻ thành khẩn. “Bây giờ đến phiên anh trả lời.”

“Tôi tự dựa vào thực lực của chính mình.” Đường Phong trả lời.

“Bọn họ đều rất thích anh.” Mike nhìn Kino và Miranda đang nói chuyện với nhau cách đó không xa, hai người họ thỉnh thoảng lại nhìn về phía bên này.

“Tôi nghe đồn không ít về chuyện tình cảm của anh, tôi thừa nhận kỹ năng diễn xuất của anh không đến nỗi tệ, nhưng thế giới này cả ngàn người đóng hay diễn đạt, thế sao mà chỉ mình anh lại có thể phát lên như điều gặp gió vậy?”. Mike cười nhạt một tiếng, “Bây giờ thì tôi biết được rồi, đó là bởi vì anh là người thông minh sáng dạ, biết lựa người lựa chỗ đứng để hưởng ké hào quang.”

Ví dụ như Kino, hoặc là Miranda.

“Thành công của một người còn có rất nhiều nguyên nhân, cậu không nên suy nghĩ đa đoan như vậy.”

“Vậy sao? Vậy thì quan hệ của anh với họ là sao?”. Giọng điệu chất vấn, cậu ta dường như rất bất mãn, “Phần hai của Thiên Tử, tôi chỉ là một diễn viên tiểu tốt nhưng tôi đã làm việc rất cật lực, tôi đã cố gắng hết sức mình, bất quá tôi chỉ là chưa được va chạm và chưa có kinh nghiệm, nhưng anh thì lại đột nhiên xuất hiện trong cái Hollywood này, chỉ trong một đêm mà nổi tiếng.”

“Tôi đã làm việc được bốn năm năm ở đây, cũng không bằng tiếng tăm mấy tháng qua của anh, đúng vậy, tôi rất ganh tỵ nhưng cũng không thể lý giải nổi.” Ngón tay hơi run run, Mike nói rõ từng câu từng chữ, “Mà lúc này đây, cuối cùng tôi cũng đã giành được cơ hội cho mình, tôi biết mình sẽ thành công, thành công còn hơn cả anh nữa!”

“Tôi tin tưởng nỗ lực của cậu, nhưng không hi vọng cậu phải bỏ nỗ lực của người khác.”

Biến đối phương thành đàn em của mình, Đường Phong cũng không có tâm tình đi cãi cọ với cậu ta.

“Phải bỏ? Anh có biết mỗi sáng tôi lật tờ báo nào thì cũng chỉ toàn là hình của anh và Miranda xuất hiện ở trang đầu không, tôi đang nghĩ, tôi dày công cực khổ đi quảng bá khắp nơi mà chỉ xuất hiện vài dòng trên

đấy, trong khi đó anh lại có thể đơn giản tước hết nỗ lực của người khác.” Lắc lắc đầu, Mike có chút tức giận nói, “Chuyện này thật không công bằng!”

Cái này Đường Phong chẳng biết có nên giải thích hay không, cậu và Miranda chỉ là tụ tập ăn uống mà thôi, mà mỗi lần đi đâu thì Miranda cứ thích kéo cậu đi cùng, đàn ông ai lại đi từ chối lời mời của phụ nữ, bắt đắ dĩ lại bị phóng viên chụp vài tấm hình rồi rêu rao hẹn hò tình tứ này kia.

Chuyện này thì chồng của Miranda là George còn gọi điện thoại cho Đường Phong, nhưng không phải tra xét gì hết, trái lại còn thoải mái cười xuề xòa, hi vọng Đường Phong sẽ không bị mấy cái tin lá cải kia làm ảnh hưởng, đồng thời thay mặt xin lỗi cậu vì cái tính tình tự do phóng khoáng của vợ mình.

Đường Phong không muốn giải thích, cậu không có nghĩa vụ phải phân bua biện minh, nếu như người ta nhìn cậu thế nào, cậu cũng đâu thể ép uống được.

“Nếu như cậu muốn cứ muốn huyền thuyên về chuyện này, tôi nghĩ giữa tôi và cậu chẳng có gì để nói nữa.”

Ngay lúc Đường Phong sắp bỏ đi, Mike đột nhiên gọi cậu.

“Chờ một chút.”

Đường Phong dừng bước.

“Chúng ta đánh cược đi!” Mike Chen nói.

“Tôi không muốn.” Con nít mới làm trò này.

“Không muốn hay là không dám?” Giọng điệu sắp gây hấn, Mike Chen đi tới bên cạnh Đường Phong, nhìn chăm chăm cậu, “Hãy cá xem phần hai của Thiên Tử có thành công hơn phần một hay không, nếu như tôi thua, tôi sẽ xin lỗi anh chuyện ngày hôm nay.”

“Còn nếu tôi thua thì sao?” Đường Phong hỏi.

“Nếu anh thua..” cậu ta cố sức gồng giọng “Anh phải công khai là thừa nhận là anh kém cỏi hơn tôi!”.

275. Chương 275 - Ai Thắng Ai Thua

Ưu tú là gì, một người dựa vào gì mà xuất sắc nổi trội hơn người khác, mỗi người đều có ưu-khuyết điểm riêng của mình, hà cớ gì phải so đo ganh đua nhau như thế.

Nghe xong Mike Chen muốn đánh cược với mình, Đường Phong không trả lời bất cứ câu gì mà chỉ xoay người bỏ đi, chuyện này cũng hơi buồn cười, cho dù doanh số bán vé của phần hai có hơn phần một đi chăng nữa, liệu điều này có thể chứng minh người này giỏi hơn người kia hay không?

Quay một bộ phim cũng giống như vận hành một cái máy vậy, diễn viên là yếu tố quan trọng, nhưng đó không phải là yếu tố duy nhất, tất cả cần phải có sự phối hợp, hỗ trợ đồng bộ, những công việc theo nhóm, cho dù có thành công đi nữa, công lao không phải chỉ thuộc riêng về một người.

Diễn viên tuổi còn trẻ mà lại mang trong lòng sự đố kỵ, ganh ghét, lúc còn là Fiennes, cậu đã từng chứng kiến rất nhiều rồi, nếu nói lúc trước vì cậu thấy Mike Chen là đồng hương xa xứ nên mới chủ động kết bạn bắt chuyện, ấy vậy mà người ta chả có chút cảm kích nào, thế nên bây cũng chẳng cần phải làm những điều vô nghĩa như thế nữa.

Có phải là mình quá nhiều chuyện rồi hay không? Đường Phong chỉ có thể bắt đắ dĩ cười khổ, không phải ai cũng giống như Kino, tuy còn trẻ nhưng vẫn nỗ lực học tập tiến bộ từng ngày.

“Sao anh không trả lời tôi?” Không nghe được đáp án của Đường Phong, còn thấy cậu bỏ đi, Mike Chen liền đuổi theo sát.

“Đủ rồi, đây là sinh nhật của bố tôi, nếu như cậu còn tiếp tục cố tình gây sự la ó ở đây, đừng trách tôi phải mời cậu rời khỏi chỗ này.”

Kino vẫn chú ý phía Đường Phong và Mike Chen, đột nhiên nghe tiếng la sau đó lập tức chạy qua, rõ ràng tính cách của Đường Phong sẽ không vì mấy chuyện này mà tranh cãi ầm ĩ, Mike Chen đúng là đã tạo ra ấn tượng không tốt chút nào, nói chung Kino cảm thấy cái tên trẻ con này thiệt kém xa so với Đường Phong.

Nhìn Đường Phong liếc mắt, Mike Chen ném lại một câu rồi xoay người bỏ đi “Số anh bất quá cũng chỉ do hên mà thôi.”

Mấy lời kia vừa thốt ra, trong đầu Đường Phong chỉ có thể hình dung được bốn chữ—— Không đâu vào đâu.

“Tên kia thật không biết lễ độ là gì.” Kino nhìn bóng lưng Mike Chen, trên mặt tràn đầy sự mất hứng, “Phim còn chưa chiếu mà làm như mình giỏi lắm vậy, nói thật, năm nào tôi cũng gặp cả đồng tên như vậy, nhưng tiếng tăm không có, sẽ sớm bị tị ngôi mà thôi.”

Tính cách quyết định số phận, mặc kệ ở nơi nào những lời này đều nên ghi nhớ thật kỹ.

“Thật ngại quá, sinh nhật bố cậu mà tôi lại gây ra những chuyện không thoải mái này.” Đường Phong cảm thấy hơi áy náy.

“Được rồi, tội mình làm như xa lạ lắm vậy còn phải xin lỗi, cũng may là này giờ không có ai chú ý chuyện bên này.” Kino nói xong thì nhìn phía Miranda đang nốc rượu không ngừng cùng bố mình, nhin không được vừa cười vừa nói, “Miranda thực sự là một người phụ nữ hấp dẫn, cô ấy có thể nói tốt cậu suốt cả ngày cũng được.”

Đường Phong cũng nhìn qua, ly rượu sâm banh ly của Miranda cứ liên tục đảo qua đảo lại, miệng cười liếng thoảng không ngừng, những người xung quanh hoàn toàn bị cô ấy thu hút mà cười không ngớt.

Khóe miệng giương lên: “Không sai, cô ấy đúng là người phụ nữ hết sức tốt bụng.”

Gần đây tâm tình Miranda dường như rất vui, tại bữa tiệc cũng đã hơi ngà ngà say, thân là bạn của cô ấy nên Đường Phong tự nhiên muốn phụ trách đưa cô ấy về nhà, chồng Miranda – George phải đi công tác trong thời gian này, trước khi đi còn nhờ Đường Phong chăm sóc người vợ sắp bốn mươi mà cứ như con nít của mình.

Cho dù có tin vợ mình thế nào đi chăng nữa, sao mà có thể yên tâm giao vợ mình cho một tay đàn ông khác chứ, nhưng cũng may nhờ có Charles cứ một câu “Đường Phong bảo bố, hai câu “Đường Phong cục cưng” rành rành ra đấy. Tuy rằng Đường Phong không muốn thừa nhận, nhưng không chừng George đã coi cậu như là “chị em gái” của Miranda rồi.

Ấy trời ạ, cậu không thích cái từ đó chút nào.

Thời tiết đầu xuân vẫn còn hơi lạnh, Đường Phong cởi áo khoác choàng lên người Miranda, vừa dìu cô ấy, vừa chào tạm biệt Kino, bố của Kino cũng tiễn Đường Phong, thấy cậu đưa Miranda lên xe an toàn rồi mới rời đi.

“Cho dù bố không tin Đường Phong, nhưng chắc là bố cũng nên tin con mắt nhìn người của George chứ.” Đứng ở cửa, Kino mỉm cười nói với bố cậu.

Mặc dù bố Kino đã nhìn Đường Phong bằng con mắt khác, thế nhưng muốn cải thiện ấn tượng của một người thì làm sao có thể trong ngày một ngày hai, cho dù có mời Đường Phong đến bữa tiệc ngày hôm nay, thì cũng là vì cảm ơn Đường Phong đã giúp đỡ hóa giải hiểu lầm trong chuyện lần trước, nhưng chắc là cũng sẽ không thể nào nói chuyện một cách thoải mái và hài lòng như với Miranda được.

Rõ ràng đều là diễn viên, vì sao bố Kino lại yêu mến Miranda hơn?

“Miranda, Miranda đừng ngủ, chúng ta sắp tới nhà rồi.” Ngồi ở trên xe, Đường Phong lay lay Miranda đang say ngủ.

Khoác áo Đường Phong, Miranda nằm lên đùi cậu như là đang ngủ, Miranda tuy rằng thích uống rượu nhưng tửu lượng cũng cao, cho dù say cũng sẽ không nôn mửa lung tung, đường về nhà càng dài thì lại càng nằm ngủ như một đứa con nít.

“Fiennes, xin chào anh chàng thích lái nhải, trời ơi, sao anh cứ lèm bèm suốt vậy, anh nói còn nhiều hơn mẹ tôi nữa.” Miranda mơ mơ màng màng gọi tên Fiennes.

Cái tên này vừa quen thuộc vừa xa lạ làm sao.

Xe chạy vào trong sân, đỡ Miranda tới cửa, Đường Phong cũng không hỏi mật mã, cậu ấn đại một dãy số thì quả nhiên cửa mở ra.

Qua nhiều năm như vậy, Miranda cư nhiên cũng không có đổi mật mã, mà dĩ nhiên cậu cũng không hề quên.

Đưa Miranda ngà ngà say vào phòng ngủ, Đường Phong dùng khăn lông ướt lau mặt giúp Miranda, tẩy bớt lớp trang điểm, sau đó kéo chăn đắp lại cho cô ấy.

Cậu ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn, tầm mắt đưa đến khuôn hình ở đầu giường, cầm khuôn hình lên, khuôn mặt tươi cười sáng bừng của ba người vẫn hiện rõ.

“Cậu cư nhiên còn giữ.” Mũi đột nhiên có chút cay cay, Đường Phong nhịn không được đưa tay đi chạm vào ảnh chụp của Fiennes, Miranda và George.

Fiennes và Miranda cười đến híp cả mắt, còn George thì lại mang chút biểu tình bất đắc dĩ.

Thứ không thể buông bỏ được không phải là hào quang tiền tài danh vọng mà chính là tình bạn.

“Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu vẫn nhớ kỹ tôi.” Nhẹ nhàng hít một hơi, kìm xuống giọt nước mắt ẩm áp chực tuôn ra, Đường Phong cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán Miranda.

“Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?” Tiểu Vũ phùng phùng phẫn nộ hết sức

Trước mặt họ là lịch chiếu đã được sắp xếp, sẽ chiếu trước một ngày, mặc dù cứ cho là tháng Năm có nhiều phim ra mắt đi nữa, nhưng sao lịch chiếu của bọn họ lại phải ngày trước ngày sau như thế.

“Có gì mà không hiểu chứ, rốt cuộc họ cũng lại chơi trò qua cầu rút ván, tôi nói Đường Phong, lúc trước cậu đóng phần một chắc là có đắc tội với ai đó rồi, bọn họ cư nhiên lại muốn đẩy cậu vào chỗ chết.”

Ca Trần chủ yếu là diễn viên đóng phim trong nước, trước khi Đường Phong sang nước ngoài, thì cậu ta và Trần Minh Húc tuyên truyền trong nước.

Mấy ngày nay Đường Phong và bọn họ tổ chức các cuộc họp, trong nước cũng đã làm vài đợt tuyên truyền, không chỉ xuất hiện trên tivi, phỏng vấn mà còn ở các rạp hát lớn.

Mà ngày trong lúc này, lịch chiếu tại nước Mỹ cũng đã xác định.

Nhưng không nghĩ tới, phần hai của Thiên Tử công chiếu tại Bắc Mỹ trước họ một ngày.

Lịch chiếu ở nước ngoài không dễ dàng thay đổi như trong nước, quan trọng hơn là cậu cũng không muốn phải dời ngày hoài như thế.

Ngày chiếu vừa vặn đúng thời điểm mấy năm trước là ngày Đường Phong tỉnh lại, ngày đó cậu còn nhớ rất rõ, ngày đầu tiên ấy cậu đã trân trọng cuộc đời được sống lại thêm lần nữa.

“Dù sao ngay từ đầu tôi cũng không đặt nặng vấn đề doanh thu ở Bắc Mỹ, chỉ cần doanh số trong nước không đến nỗi nào là được rồi.” Đường Phong bình tĩnh trấn an các nhân viên.

Bọn họ đã làm hết sức mình có thể, việc còn lại là dựa vào sự lựa chọn của khán giả mà thôi.

“Anh dự định ngồi chờ chết như thế sao?” Tan họp sau đó, Ca Trần cũng không về liền.

“Vậy cậu cảm thấy chúng ta còn có thể làm gì, thay đổi lịch chiếu hay là cứ xoay vòng vòng quảng bá như thế?” Đường Phong lắc đầu, gặp phải chuyện như vậy cậu đương nhiên cũng không vui, có chút buồn bực trong lòng.

Tốt xấu gì trước đây cũng đã từng hợp tác, không hiểu tại sao đối phương cứ ném đá sau lưng cậu.

Một bộ phim chỉ mới chiếm được chút cảm tình của khán giả thì làm sao có thể so được với bộ phim bom tấn kia, với lại đối phương cứ thay đổi lịch chiếu liên tục, mình ngồi đây chỉ lo quảng bá thì có ích gì đâu?

“Anh còn nhẫn nại được nữa sao!” Ca Trần khoanh hai tay tại trước ngực, đối với thái độ gây hấn của phía bên kia so với công sức mình cực khổ đóng phim thì bực tức không ít.

“Đừng đem chuyện này nghiêm trọng hóa lên như vậy, một bên phim khoa học viễn tưởng, một bên mang hơi hướng kiếm hiệp, có người thích phim này phim kia, có người cũng thích cả hai phim thì sao.”

Tuy rằng và chiếu cùng một lúc thì hiển nhiên sức cạnh tranh rất cao, nhưng tỉ mỉ suy xét lại thì chẳng ảnh hưởng đến nhau cho lắm vì vốn dĩ hai thể loại phim hoàn toàn khác nhau .

Thậm chí nếu khán giả đi xem không chừng còn sẽ thấy được poster quảng bá cho .

Ai thắng ai thua, đến giờ vẫn chưa biết được.

276. Chương 276 - Buổi Công Chiếu

Vì sao anh lại quay bộ phim Trọng Sinh này ?

Sau khi khai mạc thì đa số mọi người có thể tìm được đáp án cho câu hỏi, nhưng họ vẫn muốn Đường Phong có thể giải thích thêm ý nghĩa của tựa phim.

Xuyên suốt phim không có lấy một kẻ thù, mặc kệ vừa mở đầu thì đã xuất hiện một ông chủ lúc nào cũng chướng mắt, hay Ca Trần – một đối thủ cạnh tranh trong diễn xuất, hay người luôn bất đồng ý kiến, hóa thù thành bạn – Trần Minh Húc.

Tới cuối cùng, cũng như bây giờ, tất cả những ngăn cách, những con người không hòa hợp lẫn nhau đều biến mất, cho dù không thành bạn, nhưng cũng sẽ không như trước đây vừa thấy mặt thì liền giương gươm chia sủng, khiến bầu không khí lúc nào cũng căng thẳng.

Đối thủ chân chính, chỉ có chính bản thân mình mà thôi.

Trước khi bước lên thảm đỏ, Đường Phong ngồi ở phòng hoá trang, nhìn hình ảnh trong gương của mình, khóe miệng hơi giương lộ ra một nụ cười.

Bàn trang điểm có đặt vài ba tờ tạp chí, ảnh bìa chụp rõ mồn một cảnh Đường Phong lần trước dìu Miranda về nhà, bài báo này còn oang oang nói rằng diễn viên trẻ tuổi Đường Phong đã qua đêm tại nhà của Miranda.

Cứ làm như buổi tối ngày hôm đó cậu và Miranda thật sự đã có xảy ra chuyện gì đó với nhau, tất cả mọi người hết sức nóng lòng háng hót tin tức ly hôn của Miranda, rồi còn chuyện giới tính của Đường Phong cũng sẽ được phơi bày ra ánh sáng.

Đường Phong tiện tay quẳng hết chúng vào thùng rác.

Tất cả những lời đồn đãi, những suy đoán, đều bị dập tắt hết trong buổi công chiếu này.

Ngày hôm nay ngoại trừ những nhân viên thì còn có không ít bạn bè trong ngành đến để giúp đỡ, nhưng trước đó, không ai hề biết rằng vụ tai tiếng đình đám kia giữa Đường Phong và Miranda hiển nhiên lại xuất hiện trong buổi lễ.

Giới truyền thông nhốn nháo, cứ như nắm được điểm yếu của Đường Phong và Miranda, ánh đèn flash chớp nhá liên tục khiến mắt mọi người cũng phát đau theo, dường như tất cả họ đều muốn đem những gì tối tăm kia phơi ra hết dưới ánh sáng này.

Nhưng mọi người rất nhanh liền phát hiện, ngoài ánh đèn chớp tắt không ngừng kia thì bên cạnh Đường Phong và Miranda còn có một người đàn ông ngoại quốc cao to hết sức đẹp trai đi cùng.

Người kia là ai?

Vì sao đi chung với Đường Phong và Miranda?

Đáp án quá rõ ràng, người đàn ông lịch lãm kia không ai khác chính là chồng của Miranda – George.

Đường Phong nắm chắc tay Miranda và George cùng nhau bước lên thảm đỏ, các tin đồn lá cải dường như đã bị dập tắt hoàn toàn, nếu như Đường Phong và Miranda có tình ý mờ ám gì, thì sao George lại có thể mỉm cười ung dung cùng bọn họ đi chung được như thế.

Liệu giữa đàn ông và phụ nữ có mối quan hệ gọi là tình bạn trong sáng đơn thuần được hay không?

“Họ không quan tâm chuyện này đâu, họ chỉ thích bởi mớ đời sống của diễn viên mà thôi.” Miranda nhẹ nhàng ôm Đường Phong, sau đó cũng ôm lấy chồng cô ấy, cả ba thân thiết cùng nhau tiến vào.

Mặc dù bọn họ đều là người từng trải, nhưng cánh truyền thông cứ vẽ ra những tin đồn không hay về quan hệ giữa cậu và Miranda trong một sự kiện lớn như thế này, Đường Phong hay đúng hơn là chồng của Miranda – George cảm thấy có chút xin lỗi.

“Vậy để cho bọn họ thất vọng một lần đi ha.” Đường Phong cười và nắm tay George, “Thật xin lỗi đã gây ra không ít phiền phức cho mọi người.”

Kỳ thực nếu như không phải Thiên Tử 2 và phim của cậu chiếu gần ngày nhau, quan hệ của cậu và Miranda cũng sẽ không hẳn bị soi mói như thế, đương nhiên rồi, lúc nào bên cạnh Miranda mà lại không có một đồng tin tức vô căn cứ như vậy.

“Không, là tôi phải xin lỗi cậu mới đúng, cô vợ bốc đồng của tôi thiệt tình đã gây ra cho cậu nhiều rắc rối quá.” George mỉm cười, vẻ mặt an tĩnh trầm lặng.

Miranda thì trời sinh tính hoạt bát, cái này hoàn toàn bù lại cho George, cũng chỉ có George trầm tính mới có thể quản được Miranda sôi nổi này.

“Anh này, sao anh có thể nói vợ anh như thế chứ?” Trước mặt chồng, Miranda hay thích làm nũng, Đường Phong thấy mình nên rời khỏi, không nên làm kỳ đà cản mũi.

Rẽ vào một góc, Đường Phong chưa kịp bước đi hai bước đã bị Tiểu Vũ vội vã kéo về phía trước.

“Trời ơi, mau mau chuẩn bị, các diễn viên chính đều phải lên sân khấu hết.” Tiểu Vũ nói cực nhanh, vừa cúi đầu chỉnh micro, vừa liếc thoáng liên lạc với người khác.

Đường Phong giang hai tay ôm chặt lấy Tiểu Vũ.

“Đường Phong, anh sao vậy!” Tiểu Vũ nhất thời đỏ khốc đỏ cười, người to xác thể này mà bỗng dưng lại làm trò trẻ con nữa.

“Tiểu Vũ, bình tĩnh nào, chúng ta đâu phải lần đầu tiên tham gia những buổi lễ như thế này phải không, cần làm gì thì chúng ta đều biết mà.” Đường Phong vỗ nhẹ vai Tiểu Vũ.

Tâm tình thoáng bình tĩnh trở lại, muốn trách Đường Phong một câu nhưng cũng đành nuốt vào trong bụng, Tiểu Vũ chỉ có thể thở dài: “Anh là chế tác chính của bộ phim, khán giả bên ngoài đã mua vé đầy hết rồi, ông trời biết tôi khẩn trương biết bao, so với lần đầu tiên đi nước Mỹ tham gia liên hoan phim còn khẩn trương hơn nữa.”

“Tiểu Vũ yêu dấu, cô cứ ngồi xuống thưởng thức phim được không, mấy chuyện còn lại cứ giao cho người khác, hưởng chỉ còn có tôi mà.” Tiểu Vũ chép miệng đành nghe theo, Đường Phong mỉm cười vỗ vỗ vai, “Được rồi, tôi đi xem những người khác.”

“Đường Phong!”

Cậu lắc lắc tay.

Tiểu Vũ ở phía sau giậm chân, đành vậy, nhưng trong lòng lại có chút ấm áp.

Rời khỏi chỗ Tiểu Vũ, Đường Phong liền tìm được diễn viên chính và đạo diễn, đều là những người quan trọng bên mình, tất cả mọi người đang thư giãn trò chuyện, đợi sắp xếp để lên sân khấu phát biểu.

Đột nhiên có người từ phía sau ôm lấy Đường Phong.

“Được rồi Charles, anh to lớn như vậy đi từ xa là tôi đã thấy anh rồi, hơn nữa...” Cậu bình tĩnh xoay người lại, nhẹ nhẹ ngửi mùi trên người Charles sau đó nhìn vào đối phương, “Còn có mùi nước hoa Cologne.”

Mùi hương đặc biệt này, mùi độc nhất vô nhị của người ấy.

“Bảo bối, chúc mừng cậu.” Charles nghiêng đầu hôn lên mặt Đường Phong một cái.

“Cảm ơn.” Đường Phong cũng đáp lại bằng cái hôn lên má Charles.

“Ngày đầu tiên mà được ngồi ghế danh dự cũng không tệ nha.” Lục Thiên Thần đương nhiên sẽ không vắng mặt trong buổi ra mắt phim này.

Nếu như Lục Thiên Thần nói ghế danh dự không tệ có nghĩa là không tệ thiệt, ưu điểm của anh ta chính là có sao thì nói vậy, trực tiếp thẳng thắn, không phải bởi vì cậu là người yêu anh ta mà anh ta sẽ nói tốt cho.

Sau khi ôm Charles, Đường Phong cũng xoay người ôm Lục Thiên Thần thật chặt.

“Cảm ơn hai anh.”

“Muốn cảm ơn tôi thì chờ đến buổi tối hãy cảm ơn.” Nở một nụ cười gian, Charles thừa dịp những người khác không chú ý vỗ mông Đường Phong, rồi đá lông nheo thêm mấy cái “Bảo bối, sắp lên sân khấu rồi, mấy lời buồn nôn cậu không thích tôi cũng sẽ không nói giờ đâu, chờ xong phim rồi tính, vậy nha?”

Liếc Charles một cái, Đường Phong đuổi cả hai tên mè nheo này đi chỗ khác: “Được rồi hai anh, mau vào ghế ngồi đi.”

Lúc này các nhân viên đang tất bật chạy tới chạy lui, không làm chậm trễ nữa, Đường Phong liền cùng những diễn viên khác vào vị trí, sau đó chuẩn bị sắp xếp lên sân khấu.

Dựa theo thông lệ cũ, trước khi phim bắt đầu chiếu thì họ cũng đọc sơ qua những câu hỏi được gửi đến.

Người phát biểu đầu tiên là đạo diễn, lúc Đường Phong đứng bên cạnh ông ấy cậu có chút kinh ngạc, vị trí chế tác của Đường Phong lại được xếp kế Lục Thiên Thần và Charles, nếu thế này thì khi xuống sân khấu cả ba người họ sẽ ngồi gần nhau.

Từ vị trí này Đường Phong nhìn qua, có thể thấy Charles và Lục Thiên Thần rất rõ ràng, điều khiến cậu thất không nên lời không phải là vị trí ba người sát nhau mà là một người đàn ông tóc vàng mắt xanh cũng ngồi chung hàng với hai người bạn họ, nói đúng hơn là ngồi chung một chỗ.

Ba người không biết đang nói cái gì, thỉnh thoảng cúi đầu ghé tai xì xầm, cái cảnh tượng quái quỷ này khiến Đường Phong sửng sốt hết một lúc, cho đến khi MC dẫn chương trình gọi tên cậu hai lần cậu mới sực tỉnh.

“Chúng ta đều biết trọng sinh chính là dựa vào những chuyện cá nhân cậu đã từng trải qua mà làm thành phim, thế nhưng sao lại phải là “trọng sinh” tựa phim liệu có mang hàm nghĩa đặc biệt nào không?”

Vị MC đặt một câu hỏi cho Đường Phong.

Đến phiên Đường Phong trả lời, ba người đàn ông phía dưới đều dừng lại, tỏ ra thực sự chăm chú, ánh mắt hết sức tập trung dồn lên người cậu.

Thời điểm này, hình như đã không còn tranh giành, cũng không còn những gút mắt, ba thân phận phức tạp của ba người đàn ông vì Đường Phong mà gạt bỏ hết.

“Mặc kệ trong phim là Trần Phàm hay ngoài đời là Đường Phong, trong cuộc sống ai ai cũng đều gặp phải những tình cảnh khiến mình tuyệt vọng, sống lại không chỉ là sống thêm một cuộc sống, tôi chỉ nghĩ tôi và những người khác đều từng trải qua những tình huống khiến chúng ta tự mình rơi xuống vực sâu.”

Đường Phong nói: “Sống ích kỷ một chút cũng tốt, phóng khoáng một chút cũng tốt, liều lĩnh một chút cũng không hề gì, đừng nên quá gò bó chèn ép bản thân, quan trọng là tạo cho mình cơ hội sống một cuộc sống thật có giá trị.”

Đây chính là ý nghĩa của tựa phim.

Mặc kệ Ca Trần, Vệ Đạo Minh, Jonas hay Mike Chen, hay tất cả những con người từng muốn hãm hại cậu, cậu đều không xem họ là kẻ thù.

Cũng giống như tình cảm vậy, kết quả bây giờ tuy không phải là kết quả tốt nhất, nhưng khẳng định cũng không đến nỗi tồi tệ.

Cho bản thân cơ hội sống lại, cũng là cho người khác cơ hội được yêu thương.

Sau khi diễn viên chính của điện ảnh lên đài nói chuyện rất nhanh liền đem thời gian còn lại cho khán giả thưởng thức điện ảnh, khi Đường Phong bọn họ đều ngồi xuống, ánh đèn trong rạp chiếu phim dần dần tối đi, trên màn hình lớn rất nhanh xuất hiện một tia sáng, điện ảnh chính thức bắt đầu.

Trong lòng cậu kỳ thực có rất nhiều nghi vấn, cũng có một chút hiếu kỳ, ví dụ như vì sao Albert cũng xuất hiện ở đây, nhưng đột nhiên, dường như cậu lại biết đáp án.

Biết vì sao Albert lại xuất hiện trên lễ lần đầu công chiếu điện ảnh, biết vì sao ba người đàn ông này không có bất cứ khắc khẩu hoặc là cử động khác thường ảnh hưởng đến nghi thức lần này.

Cho dù tồn tại mâu thuẫn, may mắn chính là, bọn họ đều đã là người trưởng thành biết nắm chắc đúng mực.

Khi Đường Phong từ trên đài đi xuống Albert chủ động nhường chỗ, ngồi ở phía sau Đường Phong, mà Lục Thiên Thần và Charles thì phân biệt ngồi ở hai bên.

Không hỏi đến tột cùng là tình huống gì, hiện tại là thời gian thu hoạch, là thời khắc đơn thuần hưởng thụ xem điện ảnh.

Hình ảnh ngày đầu tiên bọn họ quay chụp, là hình ảnh ban đầu của điện ảnh, trong biển rộng xanh thẳm mà băng lãnh đột nhiên có một người rơi xuống, trong ánh mắt nửa mở là ánh mắt tuyệt vọng với cuộc đời mình, theo cậu không ngừng rơi xuống biển sâu, mặt biển cách cậu càng ngày càng xa, bầu trời cách cậu càng ngày càng xa.

Toàn bộ tất cả đều trở nên lơ mờ, tầm mắt, còn có ký ức.

“Trời ạ bảo bối, hình dạng em ở trong nước nhìn qua thật đẹp, quả thực giống như nam mỹ nhân ngư, anh nghĩ anh chính là hải tặc, ở trên biển gặp. . .”

Đường Phong vươn tay bưng kín miệng Charles: “Suỵt!”

“Ồ ồ.” Charles hừ hừ hai tiếng ý bảo mình đã biết.

“Nếu anh có thể bảo trì từ đầu tới đuôi trong lúc chiếu phim cũng không nói ra một chữ, sau khi trở lại tôi đêm nay sẽ cho anh vào phòng tôi.” Giống như dỗ dành trẻ con cho viên kẹo, nhưng đối với Charles ăn mềm không ăn cứng mà nói thì cực kỳ hưởng thụ.

Con gấu này quả nhiên ngậm miệng lại, ngay cả đáp ứng đều là dùng gật đầu để hoàn thành.

Đường nhìn một lần nữa trở lại màn hình lớn, xem bộ điện ảnh Trọng sinh này giống như đang xem cuộc sống sau khi sống lại của cậu, có rất nhiều tính hí kịch, ví dụ như ngay từ đầu cái tên cầm thú Charles lúc đó có chút khốn nạn nhưng lại thích tự xưng là quý ông, ví dụ như thủ trưởng Lục Thiên Thần nhìn cậu giống như nhìn rác rưởi, ví dụ như Albert thần bí lại nguy hiểm.

Hiện tại nhớ lại, thời điểm gian nan lúc ấy mình gặp phải mấy tên khốn này, cứ nhiên đều từng bước từng bước đi tới, đến ngày hôm nay quay đầu nhìn lại quãng đường mình đi qua và dấu chân lưu lại, Đường Phong luôn luôn có một loại cảm giác rất kì lạ.

Điện ảnh xem được một nửa, Lục Thiên Thần đột nhiên nắm chặt tay Đường Phong.

“Em đừng biến mất.”

Bốn chữ ngắn ngủi, tiết lộ lo lắng vẫn lưu lại trong nội tâm Lục Thiên Thần, cho dù khoảng cách Đường Phong hiện tại xuất hiện đã qua hơn hai năm, người đàn ông biết bí mật của Đường Phong vẫn sẽ lo lắng Đường Phong có thể đột nhiên biến mất hay không.

Đường Phong có thể làm, chính là đồng dạng nắm chặt tay đối phương.

. . .

“Điện ảnh rất tốt, đối với quá khứ của em, tôi cũng có nhận thức mới.”

Sau khi điện ảnh chấm dứt, Albert cũng không lập tức rời đi.

Charles ngậm một miếng xì gà đứng ở một bên liếc xéo nhìn chằm chằm Albert, cảnh giác và không thân thiện vô cùng rõ ràng, nhưng hắn cũng không ngăn cản Albert nói chuyện với Đường Phong.

“Cảm ơn.” Mặc kệ là ai, đi tới hiện trường ngày hôm nay đều là khán giả của cậu, Đường Phong mỉm cười dành cho đối phương một cái ôm.

Albert nhân cơ hội hôn một cái trên gương mặt cậu, Lục Thiên Thần ngẩng đầu liếc liếc mắt, dường như khẽ hừ một tiếng.

Tùy ý nhìn hai người hằm hừ bên cạnh một cái, khóe miệng Albert xả ra vẻ tươi cười, lại khom lưng cúi đầu kéo mu bàn tay Đường Phong hôn lên: “Tôi mong đợi được xem càng nhiều tác phẩm của em, phi thường vui vẻ, có thể từ trong điện ảnh cảm thụ được tình cảm em muốn biểu đạt, điều này làm cho tôi cảm thấy mình càng thêm hiểu em, Đường thân ái của tôi.”

“Phiền anh thu lại một câu cuối cùng, ngài Albert tự xưng là quý ông, anh không biết là không thể nói bậy sao?” Rút một ngụm phun ra một ngụm khói trắng về phía Albert, Charles đi nhanh tới vươn tay ôm vai Đường Phong.

“Có món đồ chơi này bên cạnh em, cuộc sống hẳn là sẽ không quá buồn chán, nhưng nếu muốn có cuộc sống chất lượng, tôi tùy thời đợi em quang lâm.”

Nụ cười có ý tứ khác, Albert xoay người rời đi, mấy người vệ sĩ bên cạnh cũng theo đi ra ngoài.

Hậu trường rạp chiếu phim, chỉ còn lại Đường Phong và hai người đàn ông khác.

“Tự kỷ trước sau như một.” Lục Thiên Thần cho ra một câu bình luận, Đường Phong rất đồng ý.

“Anh ta vừa nói cái gì, đồ chơi? Ha ha, Charles này là đồ chơi?” Hừ một tiếng, người đàn ông thân hình cao lớn rất tự giác ôm lấy thắt lưng Đường Phong, thanh âm nhẹ nhàng mềm mại, “Không sai, anh chính là món đồ chơi của em thân ái, buổi tối xin hãy thỏa thích chơi đùa anh đi!”

Được rồi, Đường Phong vừa đáp ứng với Charles buổi tối sẽ cho đối phương vào phòng mình.

“Lát nữa em sẽ lên máy bay đi Mỹ, nếu như anh không ngại có thể đi cùng em.”

Ý tứ chính là, buổi tối ngày hôm nay Đường Phong sẽ vượt qua trên máy bay, Charles tức khắc hiểu được mình bị lừa, anh giống như hung ác độc địa cắn răng: “Anh sẽ đem máy bay chấn đến lung lay.”

. . .

Trên đường bay đến Mỹ, Đường Phong cũng đã thu được thống kê phòng bán vé ngày đầu từ các trụ sở lớn.

“Phòng bán vé điện ảnh tại nội địa ngày đầu đã có.” Đường Phong đột nhiên nói.

Đừng hy vọng Charles hoặc Lục Thiên Thần sẽ cam nguyện chạy đến khoang phổ thông hoặc là khoang thương gia, để cho bọn họ ngồi hàng không dân dụng bình thường đều đã là chuyện rất khó.

Dựa theo lời Charles chính là, đã có máy bay của mình, vì sao còn phải ngồi hàng không dân dụng.

Nhưng Đường Phong kiên trì đi hàng không dân dụng.

Lên máy bay của Charles?

Coi như hết, cái máy bay kia có phòng ngủ rộng mở, trong phòng ngủ còn có giường lớn, đối với phi hành đường dài mà nói đích xác rất thoải mái, nhưng Đường Phong cũng tin tưởng Charles thực sự sẽ chấn máy bay đến lung lay.

Mà đối với Đường Phong xuống phi cơ nghỉ ngơi hai tiếng liền chuẩn bị nghi thức lần đầu công chiếu mà nói, cậu càng cần nghỉ ngơi trên máy bay thêm, để bảo đảm an toàn, cậu vẫn chọn hàng không dân dụng.

Có lẽ là giọng điệu Đường Phong nhắc tới phòng bán vé rất bình thản, trên khuôn mặt cũng không vui sướng gì, Charles lập tức nghĩ thành tích phòng bán vé điện ảnh không được tốt.

“Bảo bối, không nên mặt ủ mày chau, mau cười một cái, em là ánh nắng mặt trời của anh, mặc kệ phòng bán vé tốt hay xấu, chỉ ít em đã được hưởng thụ lạc thú đóng phim mang đến.”

Kỳ thực có đôi khi Charles cũng có thể nói vài lời không tệ.

Lục Thiên Thần ở bên cạnh chỉ là cười khẽ một tiếng, một tiếng cười này Đường Phong nghe ra, Lục Thiên Thần khẳng định là phát hiện cậu đang cố ý giả vờ.

“Thông qua số ghế ngồi và vé mua suy tính, chúc mừng các anh, làm người đầu tư điện ảnh lớn nhất, các anh có thể không lời không lỗ rồi.” Trên khuôn mặt Đường Phong rất nhanh lộ ra dáng cười, lúc này Charles mới biết được mình bị lừa, liên tục nói vài câu “Bảo bối em càng ngày càng tệ.”

Đối với một bộ điện ảnh có đầu tư nhỏ mà nói, phòng bán vé ngày đầu tiên gần 70 triệu đã tính là thành tích phi thường không tệ, thậm chí đều đã vượt qua phần lớn điện ảnh đứng đầu cùng kỳ.

Đường Phong đối với bộ điện ảnh có định vị mình xác, mặt hướng về khán giả tuổi trẻ có sức mua, mặc kệ là đề tài, lực kêu gọi diễn viên đạo diễn đều rất đúng khẩu vị với phần lớn thành phần tri thức đô thị.

Mà quan trọng hơn, bọn họ là dùng chân tình đồng thời mang theo mười phần thành ý đi chế tác bộ điện ảnh này.

“70 triệu, ôi, đích xác phi thường tốt!” Charles có chút cướp lời nói, đáng tiếc vừa nhìn chỉ biết người này căn bản không biết 70 triệu đối với một bộ điện ảnh mà nói xem như là thành tích ưu tú đến thế nào.

Không sao, trong lòng cuối cùng cũng buông xuống một tảng đá lớn, Đường Phong an tâm đeo lên kính ngủ, hiện tại cậu phải nghỉ ngơi.

Trọng Sinh lần đầu công chiếu tại Bắc Mỹ ngay ngày thứ hai điện ảnh Thiên tử 2 chiếu phim, lần đầu chiếu Thiên Tử 2 ở Bắc Mỹ vừa vặn giống với Trọng Sinh lần đầu chiếu ở Châu Á.

Khi Đường Phong bọn họ đi tới Mỹ, sau khi có thành tích phòng bán vé ngày đầu tại nội địa Trọng Sinh, Thiên Tử 2 cũng bắt đầu tuyên bố về dự đoán phòng bán vé ngày đầu.

Mà thực trùng hợp, đối phương cũng là 70 triệu.

Bất đồng chính là, một cái là nhân dân tệ, một cái là đôla, khác biệt trong lúc đó phi thường rõ ràng.

Nhờ danh tiếng tốt đẹp của Thiên Tử bộ đầu tiên cùng với sức bật sau đó, dường như khác giả Bắc Mỹ cũng tràn ngập nhiệt tình và chờ mong với tập tiếp theo của Thiên Tử, mà những chờ mong và nhiệt tình này cuối cùng biến thành sức mua mạnh mẽ.

Phòng bán vé ngày đầu 70 triệu đã vượt lên trước thành tích của bộ thứ nhất, có thể tưởng tượng mấy người cao tầng phía sản xuất đã chuẩn bị tổ chức khánh công yền.

Nhưng đây đều là chuyện người khác, không liên quan gì đến Đường Phong, cậu cũng sẽ không bởi vậy liền cảm thấy đau lòng hoặc mất mát gì đó.

Khi cậu mất đi Thiên Tử 2 , cậu nhận được Trọng Sinh , phòng bán vé không phải tiêu chuẩn duy nhất so sánh điện ảnh tốt xấu, lấy một bộ điện ảnh đầu tư thấp đi so với một bộ điện ảnh bom tấn cũng có chút không thỏa đáng.

Đời người vốn chính là có mất có được.

Xuống máy bay, bọn họ liền lập tức lên xe đi tới chỗ rạp chiếu phim lớn nhất tiến hành tuyên truyền lần đầu công chiếu.

Tại nội địa có Miranda trợ uy, Đường Phong nhưng không nỡ để một quý bà bay đi khắp nơi với cậu, trước khi đến Mỹ cũng đã để nhân viên công tác chuẩn bị một suất du lịch xa hoa ở Trung Quốc nửa tháng.

Mà ở Mỹ, thân là bạn thân của Đường Phong, Chino tự nhiên sẽ không vắng mặt.

277. Chương 277 - Lần Đầu Công Chiếu Ở Bắc Mỹ

Trừ Chino ra, Trọng Sinh lần đầu chiếu tại Bắc Mỹ cũng có không ít bạn bè của Đường Phong tới trợ trận, tất cả mọi người của đoàn làm phim Kẻ Giết Ma bao gồm cả đạo diễn hầu như đều đến.

Điều này khiến Đường Phong đã ở trong giới giải trí vài chục năm cực kỳ cảm động, giống như về tới thời Fiennes trước kia, mỗi lần quay một bộ điện ảnh, cậu có thể nhận được không chỉ là phóng thích tài hoa, mà mỗi một lần đều có thể từ đó kết giao bạn bè có được tình bạn vững chắc.

Mọi người có thể bình thường không liên hệ với nhau, đều tự bận rộn cuộc sống của mình, nhưng chỉ cần đối phương có chỗ cần giúp sẽ luôn luôn lập tức xuất hiện.

“Đại minh tinh, anh sắp đoạt hết danh tiếng của tôi rồi.” Từ lúc lên máy bay Đường Phong cũng đã ăn mặc tốt, vừa nhìn thấy Chino liền rất nhanh đi ra đón, cho đối phương một cái ôm thật chặt.

“Coi như hết, hôm qua cậu và Miranda cùng với chồng cô ấy nắm tay hầu như đã thành đầu đề toàn bộ báo chí ngày hôm nay, thật sự có lực phản kích, mấy kẻ muốn xem bát quái đồng thời nỗ lực chế tạo tin tức giả lần này thực sự là ngã đau, trợ lý của tôi nói cho tôi biết, không ít fan của Miranda và cậu đều đòi truyền thông thả ra tin tức giả trước đó công khai xin lỗi, ôi, tôi xem áp lực của mấy tên kia rất lớn.”

Chino rất vui vẻ cùng Đường Phong nói về chuyện đã xảy ra hai ngày này, mặc dù Đường Phong và vợ chồng Miranda nắm tay là chuyện xảy ra ở bên kia biển rộng, nhưng Bắc Mỹ bên này vẫn rất nhanh chiếm được tin tức.

Ngay ngày hôm nay, tin tức này cấp tốc tràn ra, quả thực hiệu quả còn rõ ràng hơn Miranda tự mình đến lần công chiếu điện ảnh đầu tiên ở Bắc Mỹ.

Ở nội địa nắm tay vợ chồng Miranda, là một lần phản kích của Đường Phong đối với báo đạo xấu xa ngoại giới, song song cũng biến tướng mang đến hiệu ứng tuyên truyền không tưởng được.

“Tên kia tới làm gì, cậu mời cậu ta?” Chino đột nhiên nói.

“Ai?”

Đường Phong theo phương hướng Chino nhìn qua, một chiếc xe thể thao Lamborghini mới đang đỗ ở bên cạnh thảm đỏ, bảo vệ phụ trách lần đầu công chiếu ngày hôm nay dường như đang nói gì đó với tài xế, lúc này cửa xe mở ra, chàng trai trẻ tuổi quần áo ngắn ngủi đồng thời tết tóc đuôi sam về mặt hơn hử từ trên xe đi xuống.

“Tôi nghĩ, nếu như tôi không mắc bệnh mất trí nhớ, tôi hẳn là không mời cậu ta?”

Trên thực tế cậu và Mike Trần căn bản không thân, cho dù đã từng trò chuyện, nội dung đối thoại cũng không đủ để cậu coi đối phương trở thành bạn bè.

Đường đường hoàng hoàng, Mike Trần xuất hiện trên nghi thức lần đầu công chiếu của điện ảnh Trọng Sinh , trong lúc nhất thời không ít súng trường đại pháo đều nhắm ngay nam minh tinh mới nổi này, các phóng viên nội tâm nhảy nhót không ngớt, dường như đã thấy bọn họ lại có đề tài tin tức mới, diễn viên cũ mới hai đời Thiên Tử song song xuất hiện, đến tột cùng là vì sao?

Sau khi tập tiếp theo của Thiên Tử đạt được thành tích phòng bán vé vượt lên trước tập một, Đường Phong bị nhà sản xuất vứt bỏ sẽ có suy nghĩ gì.

Kỳ thực cậu chẳng nghĩ cái gì, cho dù Thiên Tử tập 2 đạt được thành tích tốt, vậy cũng chẳng liên quan nhiều đến Đường Phong.

“Thưa ngài, cậu ấy cũng là khách quý ngài mời tới sao?” Trên tay bảo vệ đều có danh sách khách quý, cho dù thấy Mike Trần lên sân đặc biệt hào nhoáng, nhưng làm một người bảo vệ chuyên nghiệp, anh vẫn là đi tới bên người Đường Phong hỏi.

“Đúng vậy.”

Đường Phong gật đầu, cũng không thể công khai đuổi Mike Trần đi, đây chính là lễ công chiếu điện ảnh lần đầu của cậu, cậu không muốn bởi vì bất cứ chuyện gì mà bị phá hỏng.

Mike Trần nghiêm nhiên đem mình trở thành diễn viên ngày hôm nay, ngồi xe thể thao kiêu ngạo đi tới hiện trường, đeo kính râm, vừa đi lên thảm đỏ còn vừa phất tay ra hiệu cho fan điện ảnh, thấy có nhà báo gọi tên cậu, liền lập tức mỉm cười quay qua bày ra tư thế cho đối phương chụp ảnh.

“Cậu ta trông như một thằng hề vậy.” Chino có chút nhịn không được nở nụ cười.

Luận danh khí và lực ảnh hưởng, Chino lớn hơn nhiều minh tinh mới nổi như Mike Trần, tuy rằng hình dạng Mike Trần nhìn qua càng như là “siêu sao.”

Được rồi, Đường Phong cũng không nói gì nữa.

“Chúc mừng anh.” Mike Trần ở trên thảm đỏ chủ động kí tên cho fan điện ảnh, sau khi cho phóng viên chụp ảnh, rốt cục đi hướng về phía diễn viên chân chính ngày hôm nay.

“Đồng dạng chúc mừng cậu, điện ảnh đạt được thành tích không tệ.” Đường Phong vươn tay tới, trước cổng chúng, vẫn là phải khách khách khí nói vài câu.

Có lẽ là thật không ngờ Đường Phong lại tùy ý tự nhiên nhận lời “Chúc phúc” của mình, Mike Trần sau khi cười lạnh một tiếng cũng nắm lại: “Cảm ơn.”

Hai chữ không lạnh không nhạt.

“Cậu là đến xem điện ảnh sao?” Chino ở bên cạnh cười, mang theo vị đạo cổ ý nói một câu.

Đương nhiên không phải, cái tên có điện ảnh ngày đầu tiên thu được phòng bán vé không tệ rõ ràng là tới ra oai, nhưng biểu hiện như vậy vừa vặn tiết lộ Mike Trần không tự tin, chỉ có thông qua chèn ép Đường Phong mới có thể khiến cậu chứng minh mình lợi hại.

Hành vi không có ý nghĩa, ấu trĩ lại buồn cười.

“Tôi rất muốn thưởng thức tác phẩm của anh, nhưng đáng tiếc lát nữa tôi còn có rất nhiều công việc, tôi hiện tại phi thường phi thường bận, phải đi khắp nơi tiến hành tuyên truyền, còn phải tiếp thụ không ít truyền thông phỏng vấn, trời ạ, tôi nghĩ mình sắp bận muốn chết, ha ha.” Gỡ xuống kính râm, Mike Trần chủ động đứng ở bên người Đường Phong cho phóng viên chụp được ảnh chụp chung của bọn họ.

Đường Phong mỉm cười về phía ống kính, lúc này cũng không thể công khai đẩy Mike Trần ra.

“Vậy cậu mau đi đi.” Đường Phong nói một câu.

“Tôi sẽ.” Lại nhìn Đường Phong, người sau vẫn cứ hình dạng không mặn không nhạt, nhẹ nhàng thoải mái, trên khuôn mặt không có bất cứ một tia bị đả kích gì đó.

Điều này khiến cho Mike Trần đặc biệt đến gây sự có chút thất vọng.

Đến cũng nhanh, mà đi cũng vội, trước khi điện ảnh còn chưa công chiếu Mike Trần đã rời đi, ngồi lên xe thể thao Lamborghini của cậu.

“Tên kia quả thực là tên ngốc, nhưng phía sản xuất lại thích kẻ ngốc như vậy, bởi vì bọn họ dễ khống chế, bảo bọn họ làm gì liền sẽ làm cái đó.”

Ở trong giới giải trí coi như là nửa lão bánh quẩy, Chino khi đi vào rạp chiếu phim trò chuyện với Đường Phong, trên người còn tản ra chính trực và xung động của thanh niên, Chino không thể bình tĩnh như Đường Phong.

“Cậu hẳn là cho cậu ta một quyền!” Cổ sức đâm ra một cú trong không trung, Chino nhìn qua như muốn lập tức đánh người.

“Sau đó trên trang báo ngày hôm sau sẽ xuất hiện, minh tinh Đường Phong đáng thương bị vứt bỏ, bởi vì đồ kị mà đánh Mike Trần.” Đường Phong bình tĩnh trấn thủ.

Thân là nhân vật công chúng, mỗi thời mỗi khắc đều phải bảo trì hình tượng công chúng của mình, chí ít vào lúc cần thiết là phải bảo trì một chút.

“Cứ bình tĩnh Chino, nếu anh đều đánh một trận với mỗi người không thân thiện với mình, trời ạ, chúng ta đây sẽ mất bao nhiêu thời gian quý giá đi lãng phí với bọn họ, ” Đối với việc này, Đường Phong giảng giải, “Bọn họ giống như vũng bùn, nếu anh chỉ vừa gặp phải vũng bùn liền dừng lại vật lộn với bọn họ, dần dần anh sẽ phát hiện tốc độ của mình càng ngày càng chậm, cách mục đích của chúng ta càng ngày càng xa.”

“Oa ôi, ví dụ thật thú vị.” Lần đầu nghe thấy người khác nói như thế, Chino lập tức giơ ngón tay cái lên, “Tôi thích cậu đem bọn họ ví dụ thành bùn lầy.”

Đây đâu phải trọng điểm Đường Phong muốn nói.

“Được rồi, dù sao anh chỉ cần biết, gặp phải người như thế cứ bước qua tiếp tục đi con đường của mình, chờ khi anh đi được càng xa, những vũng bùn kia sẽ chỉ ở tại chỗ tiếp tục cùng với người khác lãng phí thời gian của mình và của người khác.”

Có cái thời gian kia, chỗ nên đi đến đã sớm đến.

“Có đôi khi tôi nghĩ cậu không giống thanh niên, càng như là người đồng lứa với bố tôi, tôi nghĩ nếu như cậu cùng bố tôi nói chuyện phiếm khăng định có thể trò chuyện phi thường ăn ý.”

Lời này của Chino nghe vào thế nào không giống như là đang khen?

Được rồi, Đường Phong phải chấp nhận sự thực mặc dù mình có một thân thể trẻ trung, nhưng nội tâm lại đã vào trung niên.

Không bị Mike Trần ảnh hưởng, Đường Phong phi thường cam tâm tình nguyện xem điện ảnh của mình một lần nữa, Trọng Sinh lần này là do chính cậu lồng tiếng Mỹ cho mình, cố gắng mang đến diễn xuất tốt nhất cho khán giả Bắc Mỹ.

Fiennes trước kia cũng không quá chú trọng phòng bán vé điện ảnh, nhưng hiện tại thân là nhà sản xuất, Đường Phong luôn luôn phải để ý phòng bán vé điện ảnh.

Phòng bán vé Trọng Sinh ngày đầu phi thường không tệ, mặc dù so với thành tích của Thiên Tử 2 kém khá xa, nhưng phòng bán vé ngày đầu 10 triệu đô cũng đủ khiến cho Đường Phong phát cho mỗi người trong tổ kịch một phong bì tiền thưởng siêu lớn.

Buổi tối Đường Phong tổ chức một party khánh công, diễn viên của party là toàn bộ nhân viên công tác của Trọng Sinh, tiểu Vũ phụ trách làm MC, ở trên party còn cho mỗi một nhân viên công tác một ít phần thưởng, ví dụ như thưởng cần cù nhất, thưởng kể chuyện cười hay nhất, thuận tiện đưa lên tiền thưởng thật lớn.

Đường Phong tự giác đem party giao cho những người yên lặng nỗ lực ở sau lưng, còn cậu ngồi dưới đất nhìn những người khác vui vẻ cười cũng đã rất thỏa mãn.

“Thưa ngài, xin chào, đây là cho ngài.” Một người bồi bàn đột nhiên đi tới, đem một tấm thiệp tuyệt đẹp đưa cho Đường Phong.

“Là ai đưa tôi vậy?” Còn chưa mở ra, Đường Phong hỏi.

“Quasimodo vĩnh viễn của ngài.” Lưu lại một câu, bồi bàn rất nhanh rời đi.

Đường Phong cúi đầu mở tấm thiệp, ở giữa thiệp còn dính một mảnh cánh hoa hồng, mặt trên viết một nhóm chữ nhỏ: một người bạn cũ chờ em ở số 00 phố XX bút tích quen thuộc, đích thật là Albert.

278. Chương 278 - Chương 278

“Anh còn tưởng anh ta sẽ ở lại Châu Á vài ngày, không nghĩ tới cư nhiên cũng chạy theo tới đây, từ sau lần anh ta đâm cho tổ chức hình cảnh quốc tế phân bộ Anh quốc một đao, đám người Ivan vẫn luôn đang tìm Albert, thế nhưng nhìn nhìn người kia xem, luôn luôn nghênh ngang liên tục ra vào các quốc gia.”

Khóe miệng Charles hàm chứa một tia cười khế, tiện tay đem tấm thiệp Albert kêu bồi bàn giao cho Đường Phong đặt lên bàn.

Lục Thiên Thần cũng không cầm lên xem, chỉ là nhẹ nhàng liếc mắt: “Em muốn đi không?”

“Không biết anh ta tìm em làm gì.” Đường Phong nhìn địa chỉ trên tấm thiệp, sau đó liền xé tấm thiệp thành mảnh nhỏ.

Trên party khánh công, sau khi Đường Phong nhận được tấm thiệp của Albert liền đem chuyện này nói cho Charles và Lục Thiên Thần, dù cậu đồng ý đến chỗ hẹn, cũng sẽ không giấu diếm hai người đàn ông tin tưởng cậu.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu Lục Thiên Thần hoặc là Charles giấu cậu đơn độc đi gặp những người khác, dù người kia thậm chí có thể sẽ mang đến một ít nhân tố nguy hiểm, nhưng sau đó cậu khẳng định vẫn sẽ không vui.

Nếu đã quyết định đến với nhau, vẫn là thẳng thắn thành khẩn một ít mới tốt.

“Chỉ có tới đó mới biết được.” Lục Thiên Thần ở bên cạnh nói rằng.

Charles cũng phụ họa theo, cười vỗ tay nói: “Không sai, chúng ta cùng đi.”

Điểm này Đường Phong đồng ý.

Albert là loại người bình thường không liên hệ, thỉnh thoảng đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, nhưng rất nhiều lúc đối phương đều là dùng điện thoại liên hệ hoặc là trực tiếp xuất hiện.

Dùng thiệp đưa tin, loại tình huống này rất ít.

Phỏng chừng đối phương hẳn là sẽ không mời cậu tới cùng ăn cơm, bởi vì hiện tại vào giờ này đều đã là giờ ăn khuya.

Trên thiệp chỉ viết địa điểm gặp mặt, cũng không ghi rõ thời gian, nếu như cậu đêm nay không đi, mà là sáng sớm ngày mai qua đó thì sao?

Khi Đường Phong ngồi ở trên xe thỉnh thoảng sẽ nghĩ như vậy, nhưng đã không có khả năng này nữa, bởi vì cậu đã cùng Charles và Lục Thiên Thần ngồi xe đi tới địa điểm Albert nói.

Đây là một con phố nhìn qua rất bình thường, không tính náo nhiệt cũng không tính quanh quẽ, vừa vặn ở trung gian khu dân cư và khu thương nghiệp, cao ốc cao cao đứng vững trước mặt bọn họ, nhìn qua có một chút giống ký túc xá, chỉ ít từ bề ngoài xem ra, cao ốc không tính là xa hoa cũng không tính là khó coi này có vẻ không có chỗ đặc biệt gì khác.

Đường Phong đứng ở bên ngoài đột nhiên nghĩ, nếu như bảo vệ không cho bọn họ vào thì sao, trước đó cậu không nhớ có thể sẽ phải mang theo thiệp, kết quả vừa không lưu ý liền xé luôn tấm thiệp.

Nếu như vào không được liền về khách sạn vậy.

Đáng tiếc Đường Phong đều là lo lắng vô ích, khi bọn họ đến gần tòa cao ốc, bảo vệ liền từ bên trong đẩy ra cửa lớn bằng thủy tinh trong suốt, khi đại sảnh tầng một trở nên sáng sủa, một người đàn ông tóc vàng mặc áo khoác dài màu đen đã đứng ở trước mặt họ.

Biết lúc bốn người đàn ông đi cùng nhau thì sẽ có vấn đề gì không?

Kỳ thực lúc đứng trong thang máy còn tốt, thang máy cao tầng rất lớn, cho dù bốn người đứng song song cũng sẽ không dán chặt lấy nhau, nhưng sau khi ra thang máy đi lên hành lang không tính là rộng lớn thì vấn đề liền tới rồi.

Ngoại trừ mình ra, Đường Phong biết ba người đàn ông khác đều xưng vương xưng bá trong lĩnh vực riêng của mình, bình thường có thể ở trước mặt cậu giả vờ ngoan ngoãn nhượng bộ, nhưng khi ra bên ngoài mọi người gặp mặt, mặt mũi của đàn ông là không thể ít đi một phần.

Bốn tên đàn ông đi trên hành lang cũng không tính là lớn có vẻ chật chội một chút, vấn đề ở chỗ không ai muốn đi ở phía sau người khác, nhất là đi theo phía sau Albert.

Kỳ thực Đường Phong không ngại mình đi sau cùng, nhưng Charles và Lục Thiên Thần lại thích kẹp cậu ở giữa, ba người bọn họ đành phải đi cùng nhau, hoặc là đi trước hoặc là đi sau.

Đi ở phía sau Albert? Lục Thiên Thần và Charles không làm.

Đi ở phía trước Albert? Lục Thiên Thần và Charles trái lại rất nguyện ý, nhưng Albert hiển nhiên cũng không thích đi ở phía sau người khác.

May là trong hành lang chỉ có bốn người bọn họ, nếu không để những người khác thấy được, nhất là thuộc hạ của ba người đàn ông này, phỏng chừng sẽ cảm thấy hết hồn vì cử động ấu trĩ của ông chủ nhà mình.

“Albert, không bằng nói một câu anh tìm tôi có chuyện gì đi.”

Hiện tại cũng không còn sớm, nếu có chuyện gì hoặc là muốn nói gì có thể mau chóng giải quyết, mấy ngày sau còn có rất nhiều công tác tuyên truyền, Đường Phong hiện tại cần nhất chính là ngủ đủ bảo trì thể lực, lấy trạng thái thật tốt đi nghênh đón công việc.

Cậu đã lập kế hoạch rồi, sau khi xong Trọng Sinh sẽ nghỉ ngơi một tháng, cũng cho công nhân phòng làm việc bận rộn mấy tháng với cậu được thả lỏng.

Lúc làm việc nghiêm túc làm việc, lúc nghỉ ngơi liền đi ra ngoài chơi một chút, tìm kiếm càng nhiều linh cảm, song song cũng là thư giãn.

“Thật là phi thường trùng hợp, khi em tổ chức tiệc khánh công, ở đây cũng đang tổ chức một tiệc khánh công.” Albert lấy tốc độ thông thả, tiếng nói trầm thấp nói ra.

Bọn họ dường như đã đến gần chỗ muốn tới, bởi vì Đường Phong nghe được tiếng vang âm nhạc từ trong phòng vọng lại, vũ khúc mạnh mẽ, lời bài hát phi thường lộ liễu, hôm trước cậu còn lên iTunes xem bảng xếp hạng âm nhạc billboard tìm bài hát tải về, bài hát này còn được xếp rất cao.

Có lẽ là đã qua cái tuổi điên cuồng nổi loạn, Đường Phong tuy rằng thích giai điệu bài hát này, nhưng đối với ca từ cũng chỉ là nghĩ rất thú vị.

“Anh thật là nhàm chán, gọi chúng tôi tới đây để xem một cái tiệc khánh công không biết là ai tổ chức?” Charles không chịu im miệng nói một câu.

Lục Thiên Thần là phái hành động, anh trực tiếp đi về phía gian phòng phát sinh tiếng nhạc, cửa cũng không phải hoàn toàn đóng không có một chút khe hở, bằng không tiếng nhạc cũng sẽ không tuôn ra.

Trên cửa có một tấm chắn trong suốt, Lục Thiên Thần đứng ở nơi đó nhìn thoáng qua bên trong, đôi mày hơi cau lại.

“Chúng ta đi thôi.” Không biết nhìn thấy gì, Lục Thiên Thần trực tiếp nói với Đường Phong, người lập tức đã đi tới chuẩn bị kéo cậu rời đi.

“Cậu nhìn thấy thứ gì thú vị sao?” Thấy phản ứng của Lục Thiên Thần, Charles thoáng cái tinh thần tỉnh táo, bước nhanh đi tới bên ngoài gian phòng.

Từ trước cửa chắn trong suốt cũng thấy được người trong phòng, Charles ha ha ha lớn tiếng nở nụ cười: “Bên trong thật là náo nhiệt, chúng ta vì sao phải đi, cái này nhìn qua rất thú vị.”

Phản ứng hoàn toàn tương phản của Lục Thiên Thần và Charles thoáng cái câu dẫn ra lòng hiếu kỳ của Đường Phong.

Mặc dù Lục Thiên Thần nỗ lực lôi kéo Đường Phong rời đi, nhưng cậu vẫn đứng ở tại chỗ, hỏi: “Các anh nhìn thấy gì?”

Cậu đã là người trưởng thành, lẽ nào còn có cái gì không thể xem?

Đường Phong cho rằng người trong phòng cử hành tiệc khánh công đang nhảy vũ điệu nóng bỏng hoặc là **, tuy cậu không thích tham gia các loại party, nhưng phần lớn đều đã thấy qua.

Có vài người đang ở trên party chơi đến phát điên, thậm chí đều đã ở trên sô pha bên cạnh súng thật đạn thật làm một hồi, giới giải trí từ trước đến nay cũng không sạch sẽ, là nơi trộn lẫn tiền tài và dục vọng, chỉ không chú ý một chút liền rất dễ bị dụ dỗ, một ngày không kiềm chế được sẽ bị những người khác ảnh hưởng, cùng bọn họ thoả thích điên cuồng hưởng lạc.

Ngộp trong vàng son, dễ khiến người ta lún sâu vào nhất.

Nếu đã tới, tùy tiện liếc nhìn cũng không sao, cũng không thể để cậu đều đi tới cửa lại bảo cậu rời đi, nếu không cậu sẽ khó chịu giống như mèo cào trong tim vậy.

Lục Thiên Thần không thể kéo Đường Phong đi, trong lòng anh cũng là có một ít do dự, bằng không nếu như anh thực sự muốn kéo Đường Phong, Đường Phong cũng không thể giãy khỏi.

Thấy Đường Phong đi tới cửa gian phòng, Lục Thiên Thần không có bất cứ thiện cảm gì trừng mắt Albert: “Anh thực sự là một người buồn chán.”

“Từ trước đến nay tôi luôn là người buồn chán.” Albert mặt mang một tia ý cười không có bất cứ nhiệt độ gì tiếp nhận đánh giá đến từ Lục Thiên Thần.

Đường Phong đứng ở cửa gian phòng xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ nhìn vào bên trong, ngay từ đầu cậu thấy cũng không quá khác như trong tưởng tượng của cậu, mặc dù bên trong ánh đèn rất tối, nhưng cậu vẫn mơ hồ có thể thấy từng người cả trai lẫn gái tụ họp, ở chỗ gần cửa nhất có một đôi nam nữ đang dựa vào tường một bên lắc lư theo âm nhạc, một bên làm loại chuyện kia.

Nhìn qua không phải uống nhiều thì chính là tiêm loại thuốc nào đó, một ít thuốc cấm thông hành dễ làm cho người ta trở nên điên cuồng lại không thể điều khiển bản thân cực kỳ thịnh hành trong đám thanh niên Mỹ, đây kỳ thực cũng là một vấn đề tất cả mọi người đều biết nhưng lại không thể triệt để giải quyết.

Thật đúng là điên cuồng.

Đưa ra một lời bình năm chữ, Đường Phong đang định quay đầu sớm một chút về nhà, đường nhìn đột nhiên liền chạm đến một người nhìn qua có chút quen.

Mái tóc đen ở trong đám người nước ngoài là tương đối dễ thấy, nhất là người nọ còn để mái tóc dài, khi ánh đèn đặc biệt chiếu vào trên người cậu thanh niên, Đường Phong càng muốn quên cũng khó.

Tiệc khánh công. . .

Lẽ nào đây là tiệc khánh công của Thiên Tử 2 ?

Nhưng Đường Phong cũng không thấy ngài Robert quen thuộc, nhưng cậu vẫn có thể thấy rõ Mike Trần quỳ rạp trên mặt đất đang khấu giao cho một người đàn ông, mà người đàn ông Mỹ trung niên kia hình như là một vị cao tăng nào đó của nhà sản xuất, nhưng bởi vì Đường Phong tiếp xúc nhiều nhất là Robert, vậy nên cậu cũng chỉ là thấy người đàn ông trung niên này khá quen mắt thôi.

Thoảng cái có chút buồn nôn, Đường Phong rất nhanh dời đi đường nhìn.

“Anh cho tôi xem những thứ này có tác dụng gì?”

Nghe xong Đường Phong hỏi, Albert chỉ là cười cười.

“Lẽ nào em không muốn biết vì sao thằng nhóc kia có thể thay thế vị trí của em, trừ nhân tố thù lao của em ra, còn có cái này.” Chỉ chỉ vào gian phòng, Albert sắc mặt bình thản.

Không cảm thấy mình làm sai chỗ nào, cũng không cảm thấy mình rất buồn chán, Albert tiếp tục nói: “Có hai tin tức tốt, dự định nghe cái nào?”

“Nếu đều là tin tức tốt, vì sao anh không nói thẳng ra, còn phải nghe cái nào trước?” Charles xem thường chặc một tiếng, song song cũng phát biểu bình luận đối với tất cả mình vừa thấy.

“Này có cái gì lạ, người thích tùy tiện chơi đùa có rất nhiều, có vài người không vì tiền chỉ là thích buông thả mình một lần, đương nhiên, nếu như có thể có được hưởng thụ song song cũng có được lợi ích, bọn người kia cũng sẽ phi thường vui vẻ.”

Đại minh tinh vẻ vang chói sáng, không biết có bao nhiêu người phía sau đều từng tham dự loại party phóng túng này, có thể đây là nguyên nhân vì sao ngay từ đầu bố Chino đã không thích minh tinh.

Nhưng mấy minh tinh giữ mình trong sạch, nhiệt tình yêu thương sự nghiệp lợi ích chung, mà lại vừa giàu vừa có sức quyến rũ, ví dụ như siêu sao giống như Miranda, thường thường đều là đối tượng không ít người muốn kết bạn và ngưỡng mộ.

Đường Phong không quản được người khác, cậu chỉ có thể quản chính mình và bạn bè bên người mình.

“Không bằng nói một chút hai tin tức tốt của anh đi.” Ở điểm này Đường Phong tán thành Charles, dù sao đều là tin tức tốt, nói cái nào trước không phải đều như nhau.

“Tin tức thứ nhất hẳn là em rất nhanh sẽ biết, mặc dù phòng bán vé ngày đầu của Trọng Sinh không tính là quá tốt, nhưng dự đoán phòng bán vé hôm nay không chỉ không hạ xuống trái lại càng tăng.”

“Đích thật là một tin tức tốt, thế nhưng. . . Anh cư nhiên cũng quan tâm phòng bán vé?” Albert nói Đường Phong vẫn nguyên ý tin tưởng, bởi vì ngày hôm nay rời khỏi tiệc khánh công, vậy nên cậu cũng không có cách nào từ trong miệng những người khác biết được phòng bán vé của Trọng Sinh ngày hôm nay.

Huống chi vì là khánh công yến, phỏng chừng không ít người đều tất di động làm việc.

Cho Đường Phong một nụ cười, Albert tiếp tục nói rằng: “Nhưng là phi thường không may. . .”

Ánh mắt người này nhìn về phía gian nhà đang tiến hành hoạt động điên cuồng, nói: “Một bộ điện ảnh khác sau lần đầu dâng như nước thủy triều, phòng bán vé đã trượt 70%.”

“Được rồi, không bằng nói một câu tin tức tốt thứ hai.” Đường Phong đối với tính cách thích mãnh liệt trả thù của Albert coi như là biết một ít, hiện tại cậu phát hiện, người kia kỳ thực cũng rất thích cười trên nỗi đau của người khác.

“Ha ha ha, anh biết ngay bộ phim rách nát kia không có bảo bối của anh đến cùng vẫn chỉ là cặn bã, giống như là vỏ chuối trong mương không ai sẽ nghĩ lầm nó là quả chuối!” Charles dùng ví dụ kỳ quái nói.

Lục Thiên Thần cũng nói một câu: “Kết quả trong dự liệu.”

Khi ánh mắt Đường Phong rơi vào trên người Charles và Lục Thiên Thần, cậu cũng từ trên người bọn họ cảm giác được nồng đậm vị đạo hắc hê, có thể chỉ vào lúc này, ba cái người bình thường tràn ngập mâu thuẫn mới có vẻ “Hoà thuận vui vẻ đồng thời đứng cùng trên một chiến tuyến”.

“Tin tức tốt thứ hai.” Albert đột nhiên dừng lại ngôn ngữ, nâng tay nhìn đồng hồ, nói rằng, “Chúng ta phải rời khỏi đây, đi theo tôi.”

Nói lập tức xoay người rời đi, do dự một chút, Đường Phong vẫn đi theo, Charles và Lục Thiên Thần cũng lập tức đuổi kịp.

“Tôi nói anh muốn làm gì, dẫn chúng tôi qua đó rồi đem tôi và Lục Thiên Thần giết?” Charles có chút cảnh giác nói.

“Tôi biết có một câu tiếng Trung nói ‘Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử’ tôi nói có đúng không, Đường của tôi?” Không để ý tới Charles, Albert hàm chứa mỉm cười nói với cậu.

279. Chương 279 - Chương 279

Đêm khuya người vẫn ồn ào.

Thanh niên không muốn về nhà sớm, kết bè kết phái đi với nhau, cầm chai bia trong tay vừa nói cười vừa uống, thỉnh thoảng xiêu xiêu vẹo vẹo giống như là sắp ngã xuống.

“Thanh niên hiện tại thực sự là dọa lạc xuống địa ngục quá nhanh, về sau nếu con của tôi còn ở bên ngoài lâu lổng vào cái giờ này, tôi tuyệt đối sẽ xách nó về sau đó hung hăng đâm cho một trận.” Ngồi ở trong xe mờ tối, một người cảnh sát mặc thường phục nhìn một đám thanh niên đêm không về nhà đi qua phía trước toà cao ốc, thỉnh thoảng phát biểu vài câu bình luận.

“Anh hai, anh nói đúng không?” Hình cảnh nhìn về phía người trẻ tuổi đang ở bên cạnh uống cà phê.

Ivan không thể nghi ngờ là một người trong đội ngũ hình cảnh quốc tế Anh quốc khiến người ta hâm mộ, tuổi tác gần giống với đám thanh niên lâu lổng đầu đường, nhưng Ivan sớm đã là tổ trưởng tổ chức hình cảnh quốc tế Anh quốc, năm ngoái còn bởi vì phá được vụ án bắt cóc và tổng giam phần tử khủng bố Nam Á mà được đặc biệt ngợi khen.

Khi những người khác đều bận khoản cưới vợ ôm con, hoặc là khổ não vì học phí cho con bắt đầu đi học, Ivan đã công thành danh toại, tiền đồ vô lượng.

Ngoại hình ưu tú, năng lực tuyệt đối, Ivan ở trong đội ngũ vẫn là đối tượng ngưỡng vọng của những người trẻ tuổi dưới quyền kia.

“Chuẩn bị hành động.” Uống hết ngụm cà phê cuối, tiện tay bóp méo cốc giấy, Ivan sạch sẽ lưu loát nói bốn chữ.

“Vâng.”

Các hình cảnh ăn mặc thường phục dưới mệnh lệnh của tổ trưởng cấp tốc triển khai hành động, từ cửa hông cao ốc tiến vào đích đến phía trước.

Căn cứ vào tin tức đáng tin cậy, hôm nay Albert và một đám người trong giới sẽ tổ chức tiến hành giao dịch buôn lậu ở một nơi tại Mỹ, tổ chức hình cảnh quốc tế Anh quốc và cảnh sát Mỹ liên thủ hợp tác, ý đồ phá tan giao dịch phi pháp giá trị cao tới vài tỷ đô.

Ivan đã theo dõi Albert mấy tháng, hôm nay rốt cục tới lúc bọn họ hành động.

Thế nhưng, khi bọn hắn cầm súng trong tay mở cửa, thấy không phải mấy người đại lão ẩn trong chỗ tối giao dịch phi pháp, mà là một vài bức hình ảnh vô cùng sống động.

“Lục soát!” Tùy ý thoáng nhìn, Ivan nhíu mày, trong không khí tràn đầy mùi thuốc lá, rượu ngon và một ít thuốc cấm.

Đèn trong phòng rất nhanh bị bật lên, sáng sủa chiếu xuống đám người trong phòng nhìn không sót cái gì, các hình cảnh cấp tốc phong tỏa lối ra chung quanh tra tìm Albert hoặc là đồng bọn của hắn, nhưng sau cùng cái gì cũng không thấy, trái lại phát hiện ra không ít ma túy và đủ loại chất kích thích phi pháp.

Cùng với, mấy người quản lý cao tầng của một nhà sản xuất đỉnh cấp nào đó ở Mỹ, và diễn viên chính gần đây công chiếu điện ảnh.

“Này, tên kia không phải diễn viên chính của Thiên Tử 2 sao? Tối qua tôi vừa đi xem phim với bạn gái, tôi dám nói là so với bộ thứ nhất quả thực chính là cực kỳ tệ hại, càng không xong chính là hiện tại cậu ta cư nhiên lại ở chỗ này, tôi nghĩ tin tức ngày mai đã có cái để viết rồi.”

Một cảnh sát Mỹ nói chuyện bên cạnh Ivan, còn cố ý chỉ chỉ cho người bạn nước Anh xem là ai.

Người thanh niên đang bị còng tay, quần áo trên người mất trật tự con mắt không có tiêu cự, vừa nhìn là biết hút nhiều ma túy quá mức đến đờ người, thấy cảnh sát còn cười tiến sát đến.

Ivan liếc nhìn địa phương dơ bẩn ô uế này, có chút chán ghét xoay người rời đi, đem ở đây giao cho cấp dưới đi xử lý.

“Anh hai, muốn đuổi theo không?” Hình cảnh vừa rồi chạy tới hỏi.

“Không cần.” Mặt không chút thay đổi nói một câu, Ivan đi tới thang máy cao ốc, vào trong thang máy đi lên nóc tòa nhà.

Gió mát từ từ thổi tới, Ivan liếc nhìn nóc nhà trống rỗng trong mắt dần dần phát lạnh, lại để cho Albert chạy mất, càng tệ hại chính là, bọn họ lần này hoàn toàn là bị đối phương lợi dụng.

Diễn viên Thiên Tử 2 xuất hiện ở chỗ này, vì sao trùng hợp như thế?

Cố ý dẫn bọn họ tới đây, là vì cái gì?

Ngoại trừ dương đông kích tây, lẽ nào còn có mục đích để cho bọn họ bắt diễn viên kia?

...

Đường Phong còn chưa hiểu Albert muốn gì, cho bọn họ nhìn thấy tiệc khánh công của mấy người Mike Trần, sau đó lại mang theo bọn họ từ mật đạo cao ốc rời đi.

Rõ ràng nói có hai tin tức tốt, nhưng nói một cái xong lại không muốn trực tiếp nói cho cậu cái thứ hai.

“Ngày mai em sẽ thấy.”

Albert nói như vậy.

Sau đó, người này coi nhẹ Charles và Lục Thiên Thần nhìn chăm chăm, trước khi rời đi còn lễ phép hôn lên gương mặt Đường Phong, nói một câu “Annie rất nhớ em” rồi bỏ đi.

Đối với chuyện này Charles hiển nhiên rất không nói gì.

“Tuy anh từng có vài lần làm ăn với anh ta, cũng biết tính tình người này cho tới nay cũng rất quái, nhưng anh thực sự không thể không nói, anh ta thật sự là buồn chán cực độ, ở cùng một người như thế khẳng định sẽ buồn chết.” Một câu cuối cùng thể nào như là cố ý nói cho Đường Phong nghe.

Người nào đó đã từng đẩy tôi đến chỗ anh ta cũng không có tư cách nói những lời này. . .

Đường Phong khinh bỉ Charles, oán thăm một câu trong lòng, lời này nếu như nói ra tóm lại sẽ có chút khiến người ta xấu hổ, cũng có lẽ là vì có một đoạn như thế, Charles bọn họ cũng sẽ không bởi vì Đường Phong và Albert từng liên lạc với nhau mà cứng rắn muốn bọn họ tách xa hoặc là thế nào đó.

Bởi vì trước đây trông hệt, chung quy hiện tại sẽ có quả.

Sau khi rời khỏi tòa cao ốc Đường Phong trở về khách sạn nghỉ ngơi, giống như cậu nói ngay từ đầu, cậu cần nghỉ ngơi thật tốt để ứng phó với công việc ngày mai.

Sáng sớm hôm sau, cậu vừa tỉnh lại đã nhận được điện thoại của tiểu Vũ, đối phương liên tục kêu cậu mau đi xem báo ngày hôm nay, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc và cấp thiết.

Trên báo có tin tức gì lớn?

Người đàn ông vừa tỉnh lại còn có chút mơ mơ màng màng sau khi rửa mặt đi tới phòng khách, thấy Charles và Lục Thiên Thần đã dậy, đang ngồi trên sofa xem báo.

“Đây là tin tức tốt Albert nói.” Lục Thiên Thần đưa tờ báo cho cậu.

Trên báo là tiêu đề tin tức thật to: Nam diễn viên chính Thiên Tử 2 hút ma túy phi pháp bị bắt.

Bên dưới là một tổ ảnh chụp chiếm hơn nửa trang báo, có Mike Trần quần áo mất trật tự cúi đầu trong mắt không có tiêu cự, cũng có một ít ảnh chụp bị che gạch men khác khiến người ta vừa nhìn đã biết là cái gì.

Có một chút là hình ảnh tục tĩu vô cùng rõ ràng, cũng không biết toà soạn lấy được hình ảnh từ đâu.

Nửa trang báo viết Mike Trần và mấy người cao tầng phía sản xuất hút ma túy làm loạn, mặt khác nửa trang báo còn lại là kỷ lục Thiên Tử 2 tụt dốc không phanh nhanh nhất trong giới điện ảnh đầu nửa năm nay, sau ngày đầu phòng bán vé rất cao thì liên tục xuống dốc.

Lần này lại có thêm scandal, phỏng chừng sẽ có ảnh hưởng càng lớn đối với điện ảnh.

Không chỉ điện ảnh, còn có nhà sản xuất Thiên Tử .

Đường Phong nói không rõ là cảm giác gì, vui vẻ? Nhìn có chút hả hê sao?

Ngược lại cũng không có.

Kỳ thực càng còn nhiều là tiếc hận, một bộ điện ảnh tốt cứ như thế bị hủy, xảy ra chuyện như vậy lại thêm phía sản xuất phải chịu ảnh hưởng, phỏng chừng series Thiên Tử cũng sẽ chỉ tới đây mà thôi.

Đây là tin tức Albert nói là tốt, đúng là rất buồn chán.

...

Sự phát triển tiếp theo cũng không có gì bất ngờ, dưới danh tiếng không tốt và scandal sau đó Thiên Tử 2 cấp tốc ngâm nước, một ít rạp chiếu phim cũng vứt bỏ không chiếu Thiên Tử 2 nữa, bộ phim lớn được chuẩn bị hơn một năm, thậm chí chế tác còn vượt qua bộ thứ nhất, cứ như thế oanh oanh liệt liệt vứt xó, thăm thăm đậm đậm kết thúc.

Phía sản xuất bởi vì sự kiện lần này mà phải thông qua truyền thông xin lỗi đại chúng, song song cũng khai trừ mấy nhân viên quản lý có liên quan đến vụ án, Mike Trần tuy rằng rất nhanh đã được nộp tiền bảo lãnh đi ra, nhưng trong thời gian ngắn phỏng chừng không ai sẽ mời cậu ta đóng phim.

Nghe Chino nói, Robert trái lại bởi vì sự kiện đối thủ lần này tập thể ngã quỵ mà đã có thể đứng vững trong công ty, nhưng người sau cũng hết sức đau lòng bộ điện ảnh anh trừ tính ngay từ đầu mà lại có kết cục đáng tiếc như vậy.

Làm diễn viên chính Thiên Tử tập 1, Đường Phong đương nhiên sẽ bị truyền thông lấy ra tiến hành đối lập với diễn viên tập 2, khán giả thích xem cái này, khi bọn họ ghét một người lại càng thích hạ thấp đối phương đến cùng cực.

Dưới sự đối lập của Mike Trần, mặc kệ là khán giả hay truyền thông đều không thể hiểu nổi vì sao phía sản xuất lại muốn thay Đường Phong ở tập thứ hai, nếu như là vì hơn 10 triệu thù lao kia, như vậy chúc mừng, hiện tại bọn họ tiết kiệm được 10 triệu, nhưng song song cũng tổn thất trên trăm triệu.

Vì sự kiện lần này, chuyện phía sản xuất đổi diễn viên tập hai Thiên Tử có lẽ có thể nhắc nhở cho các công ty khác, không nên tùy tiện thay đổi diễn viên chính của series điện ảnh, cho dù không có scandal, kết cục cuối cùng của điện ảnh cũng là thăm đậm như vậy.

Nhặt được hạt vùng đánh mất quả dưa, tấm gương rõ như ban ngày.

Trái lại bộ điện ảnh đầu tiên Trọng Sinh Đường Phong tự mình đảm nhận chế tác, mặc dù ban đầu bình thường, nhưng nhờ vào danh tiếng tốt đẹp mà được vận tác lâu dài, vào cuối tháng liền đạt được phòng bán vé hơn một trăm triệu, đối với một bộ điện ảnh không có kỹ xảo điện ảnh không được đầu tư lớn mà nói đã tính là phi thường hiếm có.

Khi một bộ điện ảnh không có siêu cấp minh tinh cũng không có vốn đầu tư chống đỡ, làm phim truyện, cần chính là kịch bản cường đại và đạo diễn hùng mạnh, cùng với lực hấp dẫn điện ảnh gây cho khán giả.

Từng bước từng bước, dựa vào kinh nghiệm, năng lực và sự thận trọng khi chọn phim, Đường Phong chỉ dùng ba năm từ một tiểu minh tinh không có tiếng tăm gì đến hiện tại là siêu sao số một số hai trong các diễn viên người Trung.

Nhưng đối với Đường Phong mà nói, đây chỉ là đúng với kế hoạch của cậu mà thôi.

Có lẽ có vận may nhất định, nhưng bộ phim kia không phải là cậu khổ cực tranh thủ tới sao, lại thêm có bộ điện ảnh nào cậu không nghiêm túc đi diễn chứ?

Trọng Sinh lấy phòng bán vé toàn cầu cuối cùng hơn 200 triệu đi đến đoạn kết, thành tích như vậy đủ để cho Đường Phong thoả mãn biểu hiện của mình, cũng khiến mấy người đầu tư nào đó dựa vào tiền ủng hộ Đường Phong chiếm được hồi báo không tệ.

“Ngài Đường, xin lỗi để cậu đợi lâu.”

Trong một nhà hàng nhỏ đối diện cao ốc nhà sản xuất lớn nhất tại Mỹ, Robert vẻ mặt mang cười đi về phía một người đàn ông phương Đông có bề ngoài anh tuấn.

Bước vào mùa hè thời tiết càng thêm nóng, sau khi Robert ngồi xuống chuyện thứ nhất chính là lấy ra khăn tay lau mồ hôi, oán giận thời tiết hôm nay: “Gần đây thực sự là nóng muốn chết.”

“Muốn uống gì không?” Đường Phong cười hỏi.

“Cho tôi một cốc coca thêm đá đi.”

Hai cốc coca lạnh đặt ở trên bàn, Robert và Đường Phong ngồi trong nhà hàng nhỏ, đây là lần thứ ba bọn họ gặp mặt sau sự kiện Thiên Tử 2 thất bại.

Nhớ lần đầu tiên là khi Đường Phong hoàn tất tuyên truyền Trọng Sinh chuẩn bị về nước, Robert thông qua Chino hẹn Đường Phong đi ra, trò chuyện một vài sự tình về Thiên Tử 2, phần lớn thời gian bọn họ đều vô cùng tiếc hận một series ưu tú bị chết non.

Lần thứ hai là khi Robert đến Trung Quốc nói chuyện hợp tác với cơ quan liên quan đến điện ảnh Trung Quốc, Robert thuận tiện cũng tới thành phố S tìm Đường Phong, lúc đó Robert còn tiết lộ với Đường Phong mong muốn có thể tiếp tục hợp tác với cậu.

Ngày hôm nay là lần thứ ba, Đường Phong hiện tại đang ở Mỹ quay chụp bộ thứ hai của Kẻ Giết Ma, việc gì cũng không nên có nhiều, cho dù phía làm phim mạnh mẽ yêu cầu gia tăng thù lao, đây cũng là lần cuối Đường Phong quay chụp series Kẻ Giết Ma.

Lần này cũng không cần tăng cân, Đường Phong giữ lại mái tóc ngắn sạch sẽ gọn gàng, bởi vì điện ảnh yêu cầu cậu cũng không thể đi phơi nắng, cho dù ra ngoài cũng phải bôi kem chống nắng, để phù hợp điện ảnh lấy hình tượng sạch sẽ vô hại của Bạch Y, da của cậu chỉ ít phải trắng, không được đen.

“Còn nhớ lần trước chúng ta gặp mặt, tôi đã nói chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác không, Đường, tôi thực sự rất hi vọng chúng ta có thể có cơ hội hợp tác lần thứ hai, hiện tại công ty có một bộ điện ảnh đang được chuẩn bị, chúng tôi nhất trí cho rằng cậu là nam diễn viên điện ảnh tốt nhất được chọn.” Robert khó nén kích động.

Đường Phong rất ít thấy hình dạng Robert kích động, điều này làm cho cậu nhất thời cảm thấy hứng thú với điện ảnh Robert nói.

Một người diễn viên chín chắn sẽ không bởi vì một lần không thoả mái liền triệt để cắt đứt với một nhà sản xuất lớn, mà phía sản xuất mặc dù có lúc sẽ làm chuyện ngu xuẩn, nhưng phần lớn điện ảnh của bọn họ vẫn tương đối hay.

“Có tiện tiết lộ một ít không?” Đường Phong cười hỏi.

“Đương nhiên!” Robert uống một ngụm coca, thở thở, nói rằng, “Đây là một bộ phim tiểu sử, kỳ thực từ năm kia công ty đã bắt đầu lên kế hoạch, nhưng khổ nỗi vẫn không chọn được người thích hợp, tôi nghĩ cậu là hợp nhất.”

Là điện ảnh gì?

“Phim tiểu sử?”

“Đúng, tôi nghĩ người này cậu khẳng định nghe qua, là Fiennes Đường.”

Đường Phong đang uống coca thiếu chút nữa bị sặc, Fiennes Đường?

280. Chương 280 - Do Dự Và Quyết Định

“Fiennes Đường?”

Dưới ô che nắng, một người đàn ông trên người bôi kem chống nắng tựa trên ghế nằm từ phía sau tạp chí lộ ra một nửa khuôn mặt anh tuấn mà tràn ngập hormone nam tính, ngón tay trái Charles kẹp xì gà thuận tiện cầm một góc tạp chí, tay phải còn lại nhắc lên cốc rượu whisky thêm đá bên cạnh uống vài ngụm.

Sau đó hỏi: “Fiennes Đường là ai?”

Trong nháy mắt, Đường Phong còn đang trong bể bơi hai tay ghé vào bên bờ thoáng cái cảm thấy khuôn mặt có chút cứng ngắc, là cậu đời trước không có danh tiếng, hay là Charles hoàn toàn sống ở một thời không khác.

Tên khốn này biết vũ nữ múa thoát y vũ nổi danh nhất nước Mỹ, biết top10 các quý cô trong giới xã giao Châu Âu, thậm chí còn biết người mẫu hỗn huyết nổi danh ở Nam Phi, nhưng lại không biết có một Fiennes Đường đóng phim.

“Ào —— “

Lục Thiên Thần từ trong nước xông ra, chậm rãi bơi tới bên cạnh Đường Phong, một tay ôm lấy thắt lưng cậu, trong mắt rất nhanh hiện lên một tia nhìn có chút hả hê.

“Fiennes Đường là một minh tinh điện ảnh, cậu chưa từng xem phim của anh ta sao?” Lục Thiên Thần hỏi, cũng không biết có phải cố ý không.

“Trên thế giới có nhiều minh tinh như vậy, lẽ nào tôi còn phải quen biết từng người từng người sao? Chí ít tôi dám khẳng định, anh ta cũng không phải nổi danh như vậy, bằng không sao tôi lại không biết.” Charles rất vui vẻ cười nói, anh thậm chí đã quên mình còn từng đi cùng Đường Phong tảo mộ cho Fiennes.

Được rồi được rồi, Đường Phong biết cậu hiện tại là Đường Phong, là Đường Phong, đã không phải là Fiennes nữa, cũng không nên bởi vì một chút việc nhỏ này liền cảm thấy khó chịu, dù sao không có khả năng tất cả mọi người đều biết Fiennes.

Thế nhưng, lời này từ trong miệng Charles nói ra sao cậu vẫn thấy khó chịu như vậy?

“Ha hả, em cũng nghĩ như thế.” Đường Phong cười khẽ hai tiếng.

Charles hoàn toàn không cảm thấy giọng điệu dị dạng của Đường Phong, tiếp tục nói: “Người này là ai, nếu như không có tiếng tăm còn quay tiểu sử gì chứ, lẽ nào anh ta đã chết?”

“Đường Phong bảo bối của anh cũng sẽ không tùy tiện liền nhận điện ảnh, hơn nữa, em hiện nổi tại danh như vậy còn cần đi diễn người khác sao? Ha ha ha!” Charles nói xong liền ngửa đầu ha ha phá lên cười.

“Cậu ta đang cười cái gì?” Khóe miệng Lục Thiên Thần cong lên.

“Không biết, có thể là điên rồi.” Liếc nhìn Charles, Đường Phong xoay người hai tay vòng trên cổ Lục Thiên Thần, lộ ra dáng cười, “Kệ anh ta, tôi bơi có chút mệt mỏi. . .”

“Tôi ôm em.” Lục Thiên Thần mỉm cười kéo gần khoảng cách với Đường Phong, khi Charles đang ở tại chỗ cười ha ha, anh đã cùng người kia ôm lấy nhau ở trong nước, môi dán môi.

Cười đến một nửa rõ ràng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kẹt lại, khóe miệng cong lên của Charles trong nháy mắt có chút co quắp, tạp chí cũng không xem, xì gà cũng không hút, rượu whisky cũng không uống.

Cởi ra áo tắm trên người, Charles rống lớn một tiếng: “Bảo bối, anh tới, chúng ta cùng bơi!”

Nói xong, liền ở trong không trung toát ra nhảy tới chỗ Lục Thiên Thần và Đường Phong, dọa đến Đường Phong và Lục Thiên Thần nhanh chóng tách ra, chỉ sợ bị con gấu nào đó nện tới.

“Charles! Hồ bơi lớn như vậy, anh không biết chọn chỗ khác nhảy sao? !” Trên khuôn mặt bị bắn đầy nước, Đường Phong một bên lấy tay vuốt nước một bên mắng.

“Ha ha, bảo bối, em không biết anh đeo hệ thống dẫn đường tự động sao? Em ở chỗ nào, anh liền bay tới đó.” Gấu Char vào lúc người kia vội vàng dụi mắt liền hai tay ôm lấy cậu, giống như lang sói hôn lên, còn một bên làm nũng, “Thân thân bảo bối, chúng ta đã lâu không hôn nhẹ rồi, chúng ta đến hôn hôn có được hay không?”

“Biến!” Con gấu chết tiệt này.

“Đừng mà, anh. . . A! Lục Thiên Thần chết tiệt, cậu buông tay cho tôi!” Charles kêu lên một tiếng, tóc bị người túm ở phía sau.

Mùa hạ nóng bức, tiếng ve kêu vang vọng không ngớt.

. . .

“Nghe, nếu như sau đó tôi hỏi đầu tôi liền nhổ sạch tóc cậu, cho cậu đi làm hòa thượng, mỗi ngày gõ chuông niệm Phật, không bao giờ cần trở về nữa!”

Xoa cái gáy bị Lục Thiên Thần túm đau, Charles vừa vào gian nhà liền mắng lên.

“Nếu như anh hỏi đầu tôi liền tự động đi đi.” Đường Phong và Lục Thiên Thần cùng nhau đi đến, thuận tiện còn tay nắm tay với Lục Thiên Thần, “Tôi tình nguyện anh không có tóc.”

Vừa quay đầu lại, Charles liền thấy Đường Phong và Lục Thiên Thần tay nắm tay, một bộ hình dạng đôi vợ chồng già, ân ái khiến anh rất muốn một lần nữa nhảy qua chém xuống đem bọn họ triệt để bỏ ra.

“Thân ái, em không thương anh nữa sao?” Charles liền thích ở trước mặt Đường Phong giả làm cừu non, ở trên giường chính là sói đói, trước mặt người ngoài chính là nham hiểm.

Đường Phong thường xuyên lo lắng có một ngày Charles có thể biến thành một người tinh thần phân liệt hay không, thế nhưng không sao, nể bọn họ tốt xấu cũng từng qua lại, cậu nhất định sẽ tìm cho Charles một bệnh viện tâm thần thật tốt.

“Robert và tôi nói chuyện rất nhiều về điện ảnh tiểu sử Fiennes, nhưng tôi không biết có nên nhận hay không.” Không để ý tới Charles, Đường Phong một bên dùng khăn mặt khô xoa xoa tóc, một bên ngồi xuống trò chuyện với Lục Thiên Thần.

Ngồi bên cạnh cậu, Lục Thiên Thần cầm lấy khăn mặt của Đường Phong ý bảo đối phương đưa lưng về phía anh, Đường Phong xoay người lại để tiện cho Lục Thiên Thần lau tóc cho cậu.

“Kịch bản điện ảnh thế nào, còn có Robert có nhắc tới mấy vấn đề dự toán điện ảnh và đạo diễn không?” Lục Thiên Thần một bên xoa tóc cho cậu một bên hỏi.

“Đại khái đã xem một ít.” Khi Đường Phong nói những lời này hơi chút cắn cắn môi, dù sao viết chính là câu chuyện cuộc đời Fiennes, có trải nghiệm ở cô nhi viện khi còn bé, sau khi trưởng thành liền dốc sức làm việc trong giới giải trí, cũng có một ít chua xót không muốn người biết sau khi thành danh.

Thấy trong kịch bản có câu chuyện về mình, Đường Phong vẫn có chút cảm giác kỳ quái.

“Mấy vấn đề đạo diễn và dự toán điện ảnh Robert cũng nói qua rồi, đương nhiên còn có thù lao, 15 triệu, phí thường hấp dẫn người.”

Fiennes ở thời kì hưng thịnh cũng chỉ có thù lao 20 triệu, đương nhiên nếu như bao quát chia lợi nhuận điện ảnh thì sẽ còn càng nhiều một ít.

Nhưng lấy trạng huống thân thể hiện nay và tuổi tác hiện tại của cậu, so với Fiennes năm xưa có thể nói là có tiến bộ phí thường lớn.

Chí ít vào tuổi này Fiennes còn đang đau khổ giãy dụa trong giới điện ảnh, cách triệt để thành danh còn hai ba năm nữa.

Bởi vì có kinh nghiệm, kỳ thực cũng có thể giảm đi rất nhiều đường vòng, giống như rất nhiều người khi bước vào xã hội quay đầu lại nhìn cuộc đời học sinh của mình, khẳng định cũng sẽ có rất nhiều tiếc nuối, luôn luôn suy nghĩ, nếu như trở lại trước đây, cuộc sống hiện tại khẳng định sẽ khác.

Đây là kinh nghiệm, tiền tài không mua được, chỉ có thể dùng thời gian, mồ hôi thậm chí nước mắt để đổi lấy.

“Fiennes này rất có tiếng sao?” Thấy Đường Phong không để ý tới mình, Charles cũng không tiếp tục hỏi, anh ngồi xuống, hơi chút tự hỏi một hồi sau, “Anh đột nhiên nghĩ tên người này có chút quen tai, chờ một chút, mấy năm trước có phải chúng ta từng đi tảo mộ cho anh ta?”

Ôi, người này rất cục nghĩ tới.

Hai năm nay Đường Phong cũng không đi tảo mộ cho Fiennes nữa, tảo mộ cho chính mình, một lần là đủ rồi.

“Ha ha, anh nhớ ra rồi!” Vỗ tay, Charles vừa cười vừa nói.

“Fiennes đã từng là đệ nhất minh tinh người Hoa, coi như là minh tinh điện ảnh người Hoa tuyến 1 đầu tiên chân chính thành công ở Hollywood.” Cũng không trông cậy vào Charles có thể hiểu biết Fiennes bao nhiêu, Lục Thiên Thần nói đơn giản một chút, “Mấy năm trước bởi vì bệnh tim mà đột nhiên qua đời.”

Suy nghĩ một chút, Lục Thiên Thần lại bổ sung một câu: “Fiennes là thần tượng của Đường Phong.”

Chí ít có thể cho Charles hiểu ra, nếu còn nói bậy về Fiennes thêm, Đường Phong tuyệt đối sẽ một cước đá tới.

Charles cũng không ngốc, thoáng cái chợt nghe rõ ràng, cười ha hả nói rằng: “Oa ôi, oa ôi, nghe có vẻ Fiennes thật đúng là một siêu sao, thân ái, vì sao em không nhận bộ điện ảnh này?”

“Rất có. . . Tính khiêu chiến.” Đường Phong không biết nên giải thích thế nào với Charles.

Kỳ thực cậu đã quyết định lấy thân phận hoàn toàn mới để sống, dứt bỏ tất cả trong quá khứ, hiện tại nếu như cậu nhận điện ảnh này, chẳng khác nào làm cho đời trước tái hiện một lần.

Sẽ xảy ra chuyện gì, sẽ có cảm giác gì, những điều này đều là cậu không thể dự đoán.

“Đường bảo bối của anh sợ khiêu chiến từ bao giờ vậy, em là vì điện ảnh mà có thể vào mùa đông nhảy vào trong nước, có thể tăng cân lại giảm béo ra sức lăn qua lăn lại mình, thân ái, tuy rằng anh rất yêu thương em.”

Charles ngừng lại một chút, hai mắt lấp lánh hữu thần nhìn Đường Phong, trên khuôn mặt tràn ngập kiêu ngạo không gì sánh được, cười nói: “Em chính là Đường Phong, người đàn ông anh yêu nhất thường thức nhất, từ lúc nào đã sợ nguy hiểm và khiêu chiến rồi?”

“Nếu như em thích điện ảnh này vậy nhận đi, đừng nghĩ nhiều tới khả năng xảy ra trong tương lai như vậy, có lẽ căn bản sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra.”

Gấu lớn thỉnh thoảng nói được vài lời tương đối hay, chỉ cần Charles không nên nổi điên.

Đường Phong nở nụ cười, ngược lại là chính cậu, càng sống càng thụt lùi.

. . .

“Nói như vậy, em đã quyết định muốn nhận điện ảnh này?”

Lục Thiên Thần ngồi trong phòng làm việc của Đường Phong, tuy bọn họ hiện tại đã không phải quan hệ thủ trưởng và cấp dưới, nhưng giải trí Thiên Thần vẫn đang duy trì quan hệ hợp tác không tệ với Đường Phong.

Mặc kệ từ góc độ cảm tình hay thương nghiệp đến xem, phòng làm việc của Đường Phong đối với Lục Thiên Thần có lực hấp dẫn rất mạnh.

Không chỉ bởi vì Đường Phong là người anh yêu, từ lúc Trọng Sinh đạt được thành tích phòng bán vé không tệ, trong nước liền có không ít nhà sản xuất lớn tìm tới cửa muốn hợp tác với Đường Phong, nhưng chủ tịch Lục vừa vung tay, lấy điều kiện đãi ngộ hấp dẫn tuyệt đối ký kết hợp đồng với Đường Phong.

Về phần có cần lo lắng về cha của Lục Thiên Thần hay không, Lục Thiên Thần nói là, lão già nhà anh coi như đã an phận.

Được rồi, đó là việc nhà của Lục Thiên Thần, Đường Phong sẽ không nhúng tay lại càng không muốn tham dự vào.

“Trừ bỏ cảm tình cá nhân, điện ảnh này vô luận từ phương diện nào đều cực kỳ không tệ, nhà sản xuất bên kia là một trong những công ty sản xuất lớn nhất Bắc Mỹ, sắp đặt bộ điện ảnh này đã hơn hai năm, trong thời gian đó cơ bản kịch bản đã hoàn thiện, đạo diễn đã xác định là một vị đã từng hợp tác với Fiennes: “

Đường Phong nói chuyện điện ảnh với Lục Thiên Thần.

Mặc kệ là giai đoạn trước chuẩn bị công tác, lúc đóng phim tài chính nhân viên được bảo chứng, sau khi điện ảnh hoàn thành sẽ phát hành rộng khắp Bắc Mỹ và toàn cầu, lực độ tuyên truyền được đảm bảo, đều có thể bảo chứng điện ảnh có thể lấy tư thái tốt nhất xuất hiện trước mặt khán giả.

Làm một bộ điện ảnh, sợ nhất chính là mấy vấn đề như kịch bản còn chưa chuẩn bị tốt đã bắt đầu quay, quay đến một nửa lại xuất hiện vấn đề tài chính nhân viên dẫn đến gác lại, hoặc là quay xong lại không thoả mãn được yêu cầu tuyên truyền vân vân.

Từ ngay từ đầu, Đường Phong liền từ các góc độ đến suy xét, bảo chứng điện ảnh cuối cùng hoàn mỹ chiếu phim.

“Cảm tình cá nhân?” Lục Thiên Thần bắt được trọng điểm trong lời nói của Đường Phong, cười hỏi một câu, “Em đang lo lắng cái gì, sắm vai Fiennes và một lần nữa rơi vào cuộc đời Fiennes sao? Nếu như em lo lắng chính là cái này. . .”

Bàn tay vươn tới, trong mắt Lục Thiên Thần hàm chứa dịu dàng nắm lấy Đường Phong: “Tôi sẽ kéo em trở về, cho dù tôi không làm được, còn có Charles, thậm chí là Albert, còn có tiểu Vũ, cùng với những người khác.”

Dù sao trong cuộc sống của Đường Phong, không thể thiếu mất bọn họ.

Lục Thiên Thần có tự tin, trọng lượng bọn họ trong lòng Đường Phong cũng đủ để khiến Đường Phong từ trong vai Fiennes đứng lúc giải thoát ra.

“Được rồi, đừng phiền tình như thế.” Đẩy tay Lục Thiên Thần, ngón tay Đường Phong gõ gõ mặt bàn, song song cũng gạt đầu, “Tôi cho rằng trước đó khi ngồi trong khán phòng thấy Fiennes giành được giải thưởng thành tựu cả đời cũng đã nói vĩnh biệt với Fiennes, nhưng hiện tại đến xem, Fiennes cũng không phải quá khư tôi cần phải buông tha.”

“Tôi sẽ nhận điện ảnh này, chốc nữa liền gọi điện thoại nói cho Robert.” Đường Phong rút cuộc chân chính hạ quyết định.

“Tôi rất chờ mong bộ điện ảnh này.”

Lục Thiên Thần mỉm cười, chỉ ít anh có thể thông qua thời gian quay chụp điện ảnh thậm chí là đến thành phẩm cuối cùng, có thể càng hiểu thêm về Fiennes anh chưa từng tiếp xúc tới.

Cùng ngày, Đường Phong liền gọi điện thoại cho Robert, nhà sản xuất để biểu thị lòng thành, một tuần sau sẽ để nhân viên chuyên môn đến thành phố S ký hợp đồng với Đường Phong, không cần phải giống như trước kia, Đường Phong phải tự mình chạy đến Mỹ.

“Xem ra em thực sự thành danh rồi.” Đối với việc này, Đường Phong vừa cười vừa nói.

Đây là sự khác biệt giữa chưa thành danh và thành danh.

281. Chương 281 -

Mỗi một bộ điện ảnh đều có điểm tuyên truyền của chính nó, có điện ảnh lấy tuyên truyền đạo diễn làm chính, có điện ảnh lấy kỹ xảo điện ảnh tiến bộ làm điểm tuyên truyền, ngoài ra phổ biến hơn chính là lợi dụng đội hình diễn viên làm điểm bán hấp dẫn khán giả.

Mà một bộ phim tiểu sử nhân vật, không thể nghi ngờ chính là dựa vào sức hấp dẫn cá nhân của “Nhân vật”.

Phòng làm việc của Đường Phong đã ký hợp đồng hợp tác với Robert, trước khi nhà sản xuất điện ảnh chưa công bố ra bên ngoài, làm diễn viên là không thể tiết lộ một chút tin tức nào ra ngoài, Đường Phong đã không còn là tân binh đối với việc này cũng không có gì lo lắng, thế nhưng sau khi hơi chút trò chuyện với người bên nhà sản xuất, cậu làm diễn viên biểu diễn Fiennes, còn phải hiểu thêm càng sâu về Fiennes trước khi điện ảnh chính thức quay.

Ví dụ như đi tới cô nhi viện Fiennes đã từng ở, gặp mấy người bạn tốt khi Fiennes còn sống một lần.

Có phải mùa hè ở đây cũng đều nóng bức như thế không?

Mặt trời rực lửa giống như bóng đèn cực lớn cao cao treo trên bầu trời nghìn dặm không mây, may là trên mặt đất trồng đầy cây cối, nếu không người cứ như thế đặt mình dưới mặt trời, cho dù tia tử ngoại không quá cường liệt, thì đây cũng không phải một chuyện thoải mái.

Ánh nắng xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây vẩy đầy trên mặt đất, giống như cái sàng sàng qua nhỏ vụn mà loang lổ, cây cối ở đây cao bằng ba bốn tầng nhà, Đường Phong cũng không biết rốt cuộc là lịch sử cô nhi viện tương đối dài, hay là tuổi tác những cây cối trong cô nhi viện này càng dài hơn.

Hoặc có lẽ, cả hai đều cùng xuất hiện ở chỗ này.

Ở trong trí nhớ của cậu, từ khi cậu bắt đầu mở mắt nhìn thấy thế giới những cây cối cao to kia đã tồn tại, giống như vách tường cô nhi viện sớm đã thành loang lổ kia.

“Nơi này chính là. . . Nơi Fiennes lớn lên.”

Đường Phong tựa trên một gốc cây đại thụ, cảm thấy trong không khí tràn ngập oi bức khiến người ta áp lực.

Cách cánh rừng này không xa là một tòa nhà lớn có chút cô độc, cũng là cô nhi viện năm xưa Fiennes lớn lên.

“Đã bao nhiêu lâu chưa trở về thăm?” Một người đàn ông lộ ra lạnh lùng nghiêm nghị đứng ở bên người Đường Phong.

Lục Thiên Thần cùng Đường Phong đi tới đây, Đường Phong cũng không muốn nói quá nhiều cho Charles, cứ để con gấu lớn kia tiếp tục vô tâm vô phế cũng tốt, biết quá nhiều, có đôi khi cũng không phải một chuyện tốt.

Đã bao nhiêu lâu chưa trở về?

Đường Phong ở một bên đi đến cô nhi viện một bên cố sức nhớ lại, hẳn là hơn 20 năm rồi, hình như từ khi cậu rời khỏi nơi này thì chưa từng trở về.

Người đối với nơi dễ gợi ra hồi ức thương cảm luôn luôn sẽ không tự chủ được trốn tránh, cậu cũng không ngoại lệ.

“Tôi nhớ kỹ khi tôi đi, vách tường nơi này đổ vỡ rách nát, hiện tại quét vôi lên vừa trắng vừa sạch sẽ.” Sau khi đến gần, Đường Phong nở nụ cười đối với phát hiện của mình.

Cậu chỉ vào bức tường mới tinh nói với Lục Thiên Thần, trong trí nhớ của Fiennes nho nhỏ, nơi này cũng không mang cho cậu quá nhiều hồi ức đáng giá.

Đám trẻ trong cô nhi viện tám chín phần mười đều là thân thể có khiếm khuyết, có khi là trời sinh tật bệnh, giống như cậu bị bệnh tim, cũng có khi là trí lực có vấn đề hoặc là trên người có tàn tật.

Nói cách khác, một đứa trẻ bình thường kỳ thực cũng không có mấy ai nguyện ý vứt bỏ.

Đường Phong không muốn nghĩ đến bố mẹ ruột của cậu có phải là vì bệnh trên người cậu mà vứt bỏ cậu hay không, từ khi cậu có ý thức của riêng mình, cậu chỉ biết là cậu phải ở trong sinh mệnh hữu hạn của mình sống đến đặc sắc mà thôi.

Cũng không uống mang theo một trái tim sáng suốt rồi lại không trọn vẹn đi tới thế giới này.

“Không muốn đi vào sao?” Lục Thiên Thần hỏi.

Đường Phong trầm mặc lắc đầu, cậu ngửa đầu nhìn cô nhi viện trước mặt đã trang trí đổi mới hoàn toàn, kỳ thực tuy rằng sau đó cậu chưa từng trở về, nhưng là vẫn xuất ra tài chính giúp đỡ cô nhi viện.

Mặc kệ là Fiennes hay Đường Phong, cậu cũng không muốn tiến vào lần nữa.

“Tôi mang anh đến một chỗ, khi còn bé tôi thường xuyên chạy đến, thích ở một mình.” Đường Phong vậy vậy tay với Lục Thiên Thần, mang anh lại lần nữa về tới rừng cây bọn họ vừa tới.

Đi tới dưới một gốc đại thụ, Đường Phong vỗ vỗ đại thụ cần ba người trưởng thành mới có thể ôm hết, giống như thấy người bạn cũ trên khuôn mặt tràn ngập đáng cười phát ra từ nội tâm.

Cậu quay đầu lại nói với Lục Thiên Thần: “Khi còn bé anh từng trèo cây chưa?”

. . .

Lục Thiên Thần nhìn Đường Phong từng bước từng bước đạp lên thân cây một chút một chút bò lên trên ngọn cây cao cao, anh liền nghĩ, Fiennes năm xưa nhất định rất không giống với đám trẻ khác trong cô nhi viện.

Nơi này là một cánh rừng lớn, có rất nhiều cây cối, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, trong cây cối bốn phía chỉ có gốc đại thụ này là có thể cho người đơn giản trèo lên, khoảng cách giữa thân cây và cành cây, cho dù là một đứa trẻ 10 tuổi, chỉ cần lá gan lớn hơn một chút cũng có thể trèo lên.

Động tác ban đầu của Đường Phong có chút trúc trắc, nhưng một lát sau dường như tìm thấy cảm giác năm xưa, mỗi một lần cậu đặt chân lên cành cây càng cao, đáng cười trên mặt cậu cũng càng sâu thêm.

Thẳng đến giữa thân cây, Đường Phong quay đầu phát phát tay với Lục Thiên Thần phía dưới: “Lên đây, Lục Thiên Thần.”

Dưới ánh sáng ngược chiều, phía sau người đàn ông kia tràn ngập tia sáng màu trắng, ngũ quan đều có vẻ không rõ mà mộng ảo lên, nhưng Lục Thiên Thần vẫn rõ ràng thấy được đáng cười trên khuôn mặt đối phương, xán lạn, tràn ngập sức hấp dẫn khiến người ta mê muội.

Ngày hôm nay ánh nắng đặc biệt mạnh mẽ nóng cháy, nhưng nó có thể mang đến cũng chỉ là nóng cháy, mỗi thời mỗi khắc ở bên Đường Phong, Lục Thiên Thần đều cảm thấy thế giới của mình sáng ngời một mảnh.

Giống như lúc này.

Khi Đường Phong trèo lên đại thụ, ký ức của Lục Thiên Thần thoáng cái bị tháo bỏ niêm phong, từng có lúc nào đó, anh cũng tránh khỏi tầm nhìn của vệ sĩ và bố mình, một mình một người lặng lẽ trèo lên cây, giống với Đường Phong hôm nay ngồi ở trên thân cây cao cao quan sát cảnh sắc xinh đẹp những người khác cho dù ngửa mặt nhìn lên cũng không thấy.

“Tôi thích như vậy, ngồi ở trên cây, nhìn thế giới, thế giới thật lớn, xinh đẹp, mỹ lệ, mỗi lần tâm tình không tốt tôi liền thích ngồi ở chỗ này, sau đó nói cho chính mình, nếu tôi đi tới thế giới này, sẽ lưu lại vết tích thuộc về tôi tại thế giới này. . .”

Người đàn ông dù có kiên cường cũng có nơi mềm mại của mình, thoáng cái chạm đến hồi ức khi còn bé thật lâu thật lâu trước đây, Đường Phong hơi chút hít sâu một hơi mới dề xuống được cảm giác chua chất trong cổ họng.

Cậu muốn chứng minh bản thân, cũng không phải ngay từ đầu đã bị thế giới vứt bỏ.

Cho dù bị người vứt bỏ, cậu cũng không thể cam chịu vứt bỏ chính mình.

Nếu không ngay cả chính mình cũng không cần mình, như vậy, cậu còn sống vì cái gì?

Năm xưa cảnh sắc Fiennes xem ra rộng rãi không gì sánh được, cho dù ngày hôm nay nhìn thấy cũng vẫn như cũ tràn ngập mỹ lệ chấn động lòng người, khi trời còn chưa sáng, Fiennes nho nhỏ một đường chạy chậm ra khỏi cô nhi viện, thỉnh thoảng dừng lại thở dốc, trái tim luôn luôn siết chặt lại, thỉnh thoảng cậu cũng sẽ lo lắng, mình còn có thể thấy mặt trời ngày mai không?

Vậy nên cậu thích vào lúc trời còn chưa sáng trào lên đại thụ cao cao này, ở trong mắt người khác cậu là một đứa trẻ vừa ngoan vừa không ngoan, cậu có thể nghe lời thầy cô giáo chăm chỉ học tập, rồi lại có thể không nghe bất cứ lời khuyên của kẻ nào, mạo hiểm nguy hiểm sinh mệnh trào lên cây cối đối với người trưởng thành mà nói cũng là cao to quá mức.

Cậu chỉ là muốn làm việc mình thích, sống trong sinh mệnh hữu hạn của mình.

Khi những tia nắng sáng sớm đầu tiên từ nơi xa xôi mọc lên, khi ánh mặt trời giống như thủy triều vọt về phía cậu, chỉ ít vào lúc này, Fiennes cảm giác được hương vị của thế giới, có gió mát buổi sớm, có tiếng chim hót vang, có ánh nắng ấm áp, cậu biết mình lại sống thêm một ngày, lại có một ngày hoàn toàn mới, đáng giá làm cho người ta chờ mong.

Khi ánh bình minh còn chưa tới, cậu vẫn là một đứa trẻ nho nhỏ, khi tia nắng rơi xuống, cái người ngồi ở ngọn cây đã là Fiennes sắp trưởng thành.

“Cút! Được rồi, được rồi, phi thường hoàn mỹ, Đường, cẩn thận một chút không nên lộn xộn.”

Hai tháng sau, một màn này đã có thể tái hiện trong màn ảnh.

Dưới tàng cây đạo diễn lớn tiếng kêu lên, từ lúc Đường Phong trào lên cây, phía dưới liền chất tầng tầng đệm cứu hộ, rất sợ Đường Phong không cẩn thận từ trên cây ngã xuống.

Kỳ thực ban đầu phía sản xuất có đề nghị Đường Phong dùng người thay thế, nhưng Đường Phong vẫn kiên trì tự mình làm, mà bởi vì cậu mua một khoản bảo hiểm kéké xù, công ty bảo hiểm cũng kiên trì muốn đem phương sách an toàn làm đến cùng.

Vài năm trước diễn viên Mỹ cũng không nhất định phải mua bảo hiểm, thế nhưng vào rất nhiều năm trước một nữ diễn viên trứ danh bởi vì trong lúc quay phim bị thương, khiến nhà sản xuất thiếu chút nữa bởi thường chết, hiện tại nếu tới Hollywood đóng phim, đầu tiên phải trả một khoản phí dụng bảo hiểm không nhỏ.

“Tôi không sao.” Đường Phong trào cây đã quen tay hay việc cười vẩy vẩy tay với phía dưới, dưới ánh mắt kinh hồn táng đả của mọi người chậm rãi trào xuống, một lần nữa về tới mặt đất.

“Nhìn không ra cậu trào cây lợi hại như vậy.” Đạo diễn trêu ghẹo nói, đi tới bên cạnh Đường Phong từ trên cây trào xuống, nhìn cậu gật đầu, “Thực sự không có việc gì chứ?”

“Tôi phi thường phi thường tốt.” Đường Phong cười vỗ tay với đạo diễn.

Ngày hôm nay cũng không phải ngày đầu tiên điện ảnh quay chụp, nhưng là ngày đầu tiên Đường Phong chính thức tiến nhập đoàn làm phim, muốn nói “Chính thức tiến nhập”, đó là bởi vì một tháng trước Đường Phong đã đi tới đoàn làm phim, mặc dù khi đó căn bản còn chưa có phân cảnh của cậu, hoặc là nói khi đó điện ảnh còn chưa quay.

Thời gian giai đoạn trước chuẩn bị điện ảnh, Đường Phong và đạo diễn cùng với nhân viên công tác khác gặp mặt, thuận tiện cùng nhau trao đổi kịch bản một chút.

Kỳ thực ban đầu trong kịch bản cũng không có cảnh như vậy, mà là Đường Phong chủ động yêu cầu thêm đi vào, đối với cuộc sống của Fiennes ở cô nhi viện cũng không có bao nhiêu người biết, thậm chí là Miranda mấy người bạn tốt sau này của cậu cũng không biết nhiều đối với quá khứ của Fiennes, nếu như Fiennes không muốn nói, mấy người bạn của cậu cũng sẽ không truy vấn.

Vậy nên sau khi Đường Phong nói ra, đạo diễn và phía sản xuất còn cố ý tới cô nhi viện hỏi đến một đoạn này, vừa hỏi, hóa ra Fiennes thật đúng là có quá khứ như vậy.

“Lại nói tiếp thực sự là kỳ quái, trước đây chúng tôi đến cô nhi viện tìm hiểu về Fiennes, người ở đó cũng không có nhắc tới Fiennes khi còn bé thích trèo cây.”

Sau khi kết thúc quay chụp, đạo diễn trò chuyện với Đường Phong.

Đương nhiên sẽ không nói ra, kỳ thực khi đó biết cậu thích trèo cây cũng không có mấy người.

“Bọn họ chỉ nói cho chúng tôi biết, Fiennes thích chạy ra bên ngoài, nhưng nguyên nhân là cái gì?” Đạo diễn nhún nhún vai, sau đó lại nhìn chăm chăm Đường Phong dường như cảm thán liên tục lắc đầu, “Cậu người này thật là lợi hại.”

Sau đó bọn họ lại đến cô nhi viện thêm một lần, tìm được địa chỉ của một đứa trẻ cùng phòng với Fiennes năm xưa, vào nhà đối phương nói chuyện mới biết được, hóa ra Fiennes thực sự thích trèo cây.

Nhưng trèo là thân cây nào, lại không có ai biết.

Mà Đường Phong nói ra là, sau khi cậu biết chuyện này liền vòng quanh khắp nơi cánh rừng, sau đó phát hiện cái cây này dễ trèo lên nhất.

Điều này cũng không có gì đáng giá để người ta hoài nghi, mà bí mật nhỏ Fiennes không muốn người biết cũng rất nhanh được viết vào trong kịch bản, thành một màn quay chụp ngày hôm nay.

“Tôi dám cược rằng khi khán giả xem đến một màn này hẳn định sẽ bị chấn động. . .” Đạo diễn đối với diễn xuất của Đường Phong không có bất cứ bảo lưu gì biểu thị tán thưởng, “Cậu quả thực diễn Fiennes rất sống động, tuy rằng tôi từng hợp tác với cái tên kia, nhưng cậu ta kỳ thực cũng không phải một người dễ tiếp cận, ý tôi là, tính tình cậu ta rất tốt, nhưng có thể là vì trải nghiệm khi còn nhỏ, cậu ấy luôn luôn có một chút đề phòng với những người khác.”

Đạo diễn để lại một câu nói: “Fiennes không phải một người đàn ông sẽ đơn giản cho người ta đi vào lòng mình, nhưng vừa mới nhìn thấy hình dạng cậu ngồi ở trên cây, tôi nghĩ cậu ấy kỳ thực là một người khát vọng được người đến gần.”

Là như vậy sao?

Hóa ra chính mình cho tới nay đều là khát vọng được yêu sao?

Đường Phong cười gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như thế.”

Kể trong cuộc thì mê, thăng đến Fiennes chết đi, thăng đến cậu hiện tại sống lại đứng ở chỗ này, từ trong miệng người khác nói ra mới đột nhiên hiểu được, kỳ thực cậu cũng giống những đứa trẻ khác, vẫn luôn khát vọng được người yêu thương.

Cuối mùa hè năm nay, điện ảnh siêu sao chính thức quay tại Bắc Mỹ, mà đối với Đường Phong biểu diễn Fiennes, ngoại giới có hai loại thanh âm khác nhau, có người cho rằng lấy tư lịch của Đường Phong còn chưa đủ để đảm nhiệm diễn viên điện ảnh đi diễn một đời siêu sao, cũng có người cho rằng, Đường Phong là người biểu diễn Fiennes thích hợp nhất.

282. Chương 282 - Buổi Phỏng Vấn Của Fiennes

Trước khi Đường Phong nhận đóng phim cũng không biết tên của bộ phim về tiểu sử Fiennes này gọi là gì, cuối cùng xác định tên phim ngắn gọn lại giản đơn —— siêu sao.

Giống như hai chữ này đã đủ để khái quát trọn đời Fiennes, phía sản xuất không ai có dị nghị với cái tên này, cho dù là lúc công bố tên điện ảnh, công chúng và truyền thông cũng không có bất cứ thanh âm phản đối nào.

Thăng đến lúc này, Đường Phong mới phát hiện hóa ra cậu đời trước coi như là sống được thành công.

Nếu là phim tiểu sử của cậu, như vậy, liền do cậu thực sự nghiêm túc đi diễn đi.

Điện ảnh: siêu sao

Cảnh thứ bảy, bên trong quay chụp, phỏng vấn

Khi Fiennes chỉ mới 18 tuổi đã tiến nhập Hollywood làm diễn viên, nhưng đoạn thời gian lúc ấy cậu thậm chí không được coi là diễn viên, chuẩn xác mà nói cũng chỉ là một người qua đường đi qua trên bối cảnh đường cái, hoặc là nhân viên phục vụ trong nhà hàng người Hoa, cơ bản không có lời kịch gì cả, có rất ít phân cảnh lộ mặt chính diện.

Người ta gọi là, người làm bối cảnh.

Làm một nhân vật công chúng, chuyện Fiennes mắc bệnh tim cũng là sau khi cậu thành danh ngẫu nhiên đột ngột phát bệnh trong trường hợp công cộng mới tuôn ra, ai sẽ nguyện ý tuyển nhận một người có thể tùy thời ngã xuống trong phim trường?

Không ai muốn chọc vào phiền phức.

Fiennes 18 tuổi, tuổi còn trẻ mà có chút non nớt, thể nhưng từ đôi mắt sáng rõ của cậu có thể thấy được không chỉ có ánh lửa hi vọng của người thanh niên đối với tương lai, còn có điềm tĩnh phần lớn mà người cùng tuổi không có, cái này có thể phải quy công cho trải nghiệm trong quá trình trưởng thành của cậu.

Chính là người thanh niên này, hiện tại đối diện với cái gương đọc thuộc lòng lời kịch lát nữa cần phỏng vấn, vài câu lời kịch phi thường giản đơn: [Xin chào, xin hỏi ngài cần gì?]

[Vâng, xin ngài chờ.]

Chỉ có hai câu như thế, nhưng lại trong hơn một tháng cũng không có được một vai có thể cho cậu mở miệng nói chuyện, Fiennes vẫn nguyện ý vì buổi phỏng vấn này trả giá nỗ lực cũng đủ nhiều của cậu.

Biểu diễn phân đoạn này đối với Đường Phong mà nói là một loại hưởng thụ, nhớ lại trước đây vừa mới bắt đầu phấn đấu, điều kiện gian khổ, sinh hoạt khó khăn, cậu cần tiền để ít hôm nữa trả tiền thuê nhà, mà quan trọng hơn, cậu còn phải định kỳ dùng thuốc, thứ sau thường thường chiếm phần lớn thu nhập của cậu.

Buổi phỏng vấn lần này Fiennes sắm vai chính là một nhân viên phục vụ nhà hàng người Hoa, cậu đứng ở bên bàn trong căn phòng nhỏ của mình, tưởng tượng hình dạng nhân viên phục vụ khi cậu đi vào nhà hàng, có mô có dạng đứng, một tay cầm bút một tay cầm vở, hướng về cái ghế trống không lặp lại hai câu lời kịch này.

Đây chính là kết quả sáng sớm hôm qua cậu đi nhà hàng người Hoa quan sát cả buổi một sáng.

“Tốt, mình sẽ thành công!” Cổ vũ chính mình trong gương, hít sâu một hơi, Fiennes đi giầy ra cửa.

Trên mặt đất mùa thu tràn đầy lá cây ngô đồng, cậu một bên ngâm nga lời ca, một bên lòng tin tràn đầy đi ở trên phố, thỉnh thoảng đường nhìn rơi vào đối diện phố bên, là một đôi vợ chồng lôi kéo con mình tản bộ vào sáng sớm, có đôi khi cậu sẽ dừng lại nhìn một hồi, khóe miệng cong lên mỉm cười nhàn nhạt, thỉnh thoảng có một ít cảm giác ê ẩm, nhưng cuối cùng vẫn hít sâu một hơi tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù, người một nhà hòa thuận ở phố đối diện là điều tốt đẹp cậu đời này vĩnh viễn đều đánh mất.

Ngồi xe buýt tới địa điểm phỏng vấn, cách thời gian phỏng vấn còn gần nửa tiếng, Fiennes từ trước đến nay không thích đến muộn nên sớm đã tới công ty điện ảnh, có thể do cậu chàng trẻ tuổi này có một đôi mắt màu đen trong veo, cũng có thể là Fiennes thích mỉm cười với người khác, thư ký rất chủ động đưa cho cậu một tách cà phê.

Thẳng đến thật lâu sau đó Fiennes vẫn nhớ kỹ tách cà phê kia vào buổi sáng mát lạnh khiến người ta mê say đến cỡ nào, tinh khiết thơm ngon, mà lại ấm áp, giống như tăng thêm cho tương lai của cậu một mùi hương thơm nồng.

Từ đó về sau, Fiennes liền yêu cà phê.

“Ôi, trời ạ, cậu tới thật sớm.” Người phỏng vấn không qua bao lâu cũng tới, là một người Mỹ rất điển hình, trung niên mập mạp, có một cái bụng phệ do uống nhiều bia mà ra, cười đến thấp phần thân thiết.

“Cô ấy cho cậu cà phê, phải biết rằng cô ấy kỳ thực rất ít chủ động rót cà phê cho người ta, cho dù là tôi, ha ha, vào đi người thanh niên.”

Người phỏng vấn thấy được cà phê trong tay Fiennes, ông ý có điều chỉ nghiêng đầu về phía thư ký ngoài phòng.

Ngồi trong phòng làm việc, người phỏng vấn lật xem sơ yếu lí lịch Fiennes mang đến, ngẩng đầu nói rằng: “Cậu phỏng vấn chính là một nhân viên phục vụ trong nhà hàng người Hoa, được rồi, cậu coi tôi là khách diễn một lần đi.”

Kỳ thực cũng không quá khó khăn, Fiennes ở trước mặt người phỏng vấn diễn lại một lần biểu diễn cậu sớm đã luyện tập vô số lần, trôi chảy mà lại tự nhiên.

“Rất tốt, như vậy một tuần sau mời đến phim trường.”

Dễ dàng, Fiennes chiếm được vai cậu muốn, bởi vì cậu đã rất nỗ lực.

...

Sau khi quay xong cảnh quay hôm nay, Đường Phong cố ý mang theo Charles và Lục Thiên Thần đến nhà hàng người Hoa trước đây cậu học tập hình dạng nhân viên phục vụ, ở đây cũng không phải chỗ đặc biệt xa hoa gì, nhưng khiến người ta cảm thấy mừng rỡ chính là nhà hàng này cứ nhiên vẫn tồn tại, sau đó Đường Phong nói chuyện phiếm với ông chủ nhà hàng mới biết được, ông chủ trước đây đã về hưu, ông chủ nhà hàng hiện tại là con trai lớn nhất của ông chủ cũ.

Vậy ông chủ cũ đang ở đâu?

Con trai ông chủ trả lời tế nhị, về nhà rồi, ông cụ vốn là tới Mỹ lúc còn trẻ, tuy rằng rất nhiều năm đã không trở về tổ quốc, nhưng mấy năm trước vẫn trở về, lá rụng chung quy phải về cội.

“Tôi thích nhà hàng này, cảm giác không quá giống với các nhà hàng Trung Quốc khác, anh xem tới nơi này ăn cơ bản đều là một ít học sinh du học và người Hoa, năm xưa tôi. . . Fiennes cũng đã tới đây, tôi nghĩ anh ấy thấy người cùng màu da với mình nhất định sẽ cảm thấy không còn cô đơn.”

Đường Phong đứng lúc đổi giọng, thiếu chút nữa đã quên đối diện còn có một Charles.

Nhưng hiển nhiên Charles không có hứng thú gì quá lớn với đề tài liên quan đến Fiennes, chỉ cúi đầu nghiên cứu thực đơn.

“Tôi từng xem điện ảnh của Fiennes, sau khi phỏng vấn anh ta cũng không diễn nhân viên phục vụ, mà là diễn một vai khác, một vai diễn khiến anh ta bắt đầu nổi tiếng ở Hollywood.” Lục Thiên Thần hầu như đã sắp lật nát tư liệu về Fiennes, đối với việc Fiennes trước đó từng đóng phim gì, ở trong phim nhận vai gì là rõ như lòng bàn tay.

“Đích thật là như vậy.” Đường Phong nở nụ cười, nhớ lại bộ điện ảnh thay đổi cuộc đời đóng phim của cậu, khiến cậu từ một người chuyên đóng vai qua đường vô danh đến sau đó dần dần được người biết đến, cho tới bây giờ, cậu vẫn còn có ký ức sâu đậm với “ngoài ý muốn” xảy ra ở phim trường lúc đó.

...

Một tuần sau, Fiennes đúng giờ đi tới phim trường, trải qua hoá trang và thay trang phục rất nhanh, tất cả đều chuẩn bị sắp xếp.

“Cậu đóng vai nhân viên phục vụ phải không?” Đạo diễn đột nhiên thấy được Fiennes đã thay quần áo xong.

“Đúng vậy, xin chào đạo diễn, tôi là Fiennes.” Có thể đối phương quay đầu lại sẽ ném tên cậu ra sau đầu, nhưng Fiennes vẫn hi vọng có thể có nhiều người nhớ tên cậu hơn.

Không phải vì danh vũ gì, mà là mong muốn khi đối phương suy nghĩ về vai diễn trong đầu có thể hiện ra tên của cậu, cậu nói cho đối phương tên mình, cũng giống như tạo thêm một lần cơ hội cho tương lai về sau.

Đạo diễn hơi chút nhìn Fiennes, không nói cái gì, chỉ là gật đầu để Fiennes đi xuống chuẩn bị.

“Tốt, chúng ta chuẩn bị bắt đầu đi.”

Nhân viên công tác mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, nhân viên đóng băng ghi chép “Cạch” một tiếng, điện ảnh bắt đầu chính thức quay.

Nam chính số một của điện ảnh, cũng là nam diễn viên chính nghĩa trong phim xã hội đen lóe sáng lên màn ảnh, vào thời ấy diễn viên có phong cách biểu diễn của riêng mình, giờ tay nhắc chân luôn luôn có một chút vị đạo cổ ý mang theo, đặt ở biểu diễn như bây giờ sẽ làm người ta cảm thấy buồn cười, thế nhưng đặt ở niên đại riêng bối cảnh riêng, đây là đẹp trai, bánh bao, mê người!

Nam số một Âu phục thẳng như quý ông phụ trách điều tra vụ án đi tới nhà hàng nhỏ, lúc này là lúc Fiennes lên sân khấu, Fiennes đi tới bên người nam số một nói lời kịch: “Xin chào ngài, xin hỏi ngài cần gì?”

“Một cốc nước lọc.” Nam số một có tiếng nói trầm thấp mê người nói.

“Vâng, xin ngài chờ.”

Đến đó, cảnh quay của Fiennes rốt cuộc xem như là kết thúc.

Nhưng điện ảnh còn đang tiếp tục quay chụp, rất nhanh trong cuộn phim liền diễn tới cảnh quý ngài trình thám như quý ông và ông trùm mafia ẩn mình trong nhà hàng người Hoa sống mái với nhau.

Fiennes đến lúc đó được xếp cho một nhiệm vụ, đóng vai thủ hạ của ông trùm mafia, cậu cầm súng giả, đi theo bên người ông trùm.

Phân cảnh này là bất ngờ thêm vào, chưa từng được tập luyện.

Đạo diễn nói rất đơn giản, không cần lời kịch, chỉ cần nổ súng về phía nam số một là được, Fiennes cũng làm như vậy.

Trong màn ảnh, Fiennes ánh mắt trầm ổn lại mang theo vị đạo tàn nhẫn, quả quyết nổ súng về phía nam số một, cư nhiên liền đơn giản đè hẳn xuống khí thế của ông trùm mafia.

“Tốt, dừng lại trước đã.” Đạo diễn đột nhiên hô dừng.

Fiennes cùng các diễn viên khác đi tới một bên nghỉ ngơi, chỉ có người như nam số một mới có tư cách nói chuyện phiếm thảo luận với đạo diễn, ví dụ như vừa rồi vì sao đột nhiên lại dừng.

Lúc ấy Fiennes còn không biết, lúc này đạo diễn và nam chính số một đang xem đoạn ngắn vừa quay, đồng thời thảo luận đem vai của Fiennes đổi thành ông trùm mafia.

“Fiennes, cậu tới đây.” Đạo diễn thật đúng là nhớ tên cậu.

Lúc nghe thấy tên mình, Fiennes hơi chút sửng sốt, nhưng thấy xung quanh không ai có động tĩnh, cậu biết ở đây chỉ có cậu là có tên này, cậu lập tức chạy tới.

“Cảnh vừa rồi chúng tôi muốn quay lại, thế nhưng lúc này cậu không đóng vai thủ hạ nữa, mà là ông trùm mafia ẩn mình trong nhà hàng người Hoa, có thể diễn không?” Đạo diễn cười hỏi.

Cậu không nghe nhầm chứ?

Đề xuống kinh hỉ trong lòng, Fiennes sáng khoái trả lời: “Tôi có thể! Tôi có thể diễn được vai này!”

“Nhưng chúng tôi chỉ có thể cho cậu xem qua lời kịch rồi lập tức lên sân khấu.” Đạo diễn có chút lo lắng thay Fiennes, người thanh niên này có thể tiêu hóa được vai diễn nhanh như vậy đồng thời đưa ra diễn xuất không quá tệ không?

“Không thành vấn đề, đạo diễn, xin cho tôi một cơ hội!”

Một màn kia một lần nữa tiến hành quay chụp, Fiennes chỉ dùng 15 phút nghỉ ngơi để đọc thuộc lời kịch, sau đó liền lập tức ra trận, kỳ thực đạo diễn không nghĩ tới đến lúc lên đài Fiennes có thể một lần là qua.

Nhưng sự thực là, người đàn ông trẻ tuổi này thực sự dùng 15 phút để chuẩn bị, hoàn mỹ diễn ra một ông trùm mafia kinh diễm lên sân khấu.

Ông trùm mafia 18 tuổi, tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng sớm đã có khí thế đè người.

Ngay lúc đó Fiennes, đạo diễn, đều thật không ngờ sau khi điện ảnh công chiếu, ông trùm chỉ có phân cảnh hơn mười phút này lại được nhiều người thích như vậy.

“Cắt! Kết thúc công việc! Phi thường tốt, phi thường hay!” Đạo diễn gật đầu kìm lòng không được vỗ tay, phân cảnh Đường Phong quay cảnh Fiennes năm xưa phỏng vấn đến đây kết thúc.

Đối với Đường Phong mà nói, cậu chỉ là một lần nữa nhớ lại trải nghiệm cậu đã từng trải qua mà thôi, điều này làm cho công tác đột nhiên trở nên thú vị, tuy rằng trong ký ức của Fiennes có lẽ có rất nhiều chỗ khiến người ta đau lòng, lại thêm những quá trình nỗ lực phấn đấu này, mặc kệ lúc nào cũng làm cho người ta cảm thấy cực kỳ phấn chấn.

Sau khi kết thúc quay chụp, đạo diễn đi tới trước mặt Đường Phong mỉm cười ôm lấy cậu.

“Nói thật, nếu như không phải tôi biết cậu là Đường Phong không phải Fiennes, trời ạ, tôi thực sự muốn nói diễn xuất vừa rồi của cậu giống hệt với diễn xuất rất nhiều năm trước của Fiennes.” Đạo diễn sóng vai cùng Đường Phong đi về phía phòng nghỉ, đạo diễn hiện tại của siêu sao, chính là đạo diễn đã từng cho Fiennes có cơ hội diễn vai trùm mafia kia.

“Tôi chỉ tận lực phỏng đoán ý nghĩ lúc ấy của Fiennes thôi.”

“Không không không, ý tôi là, cảm giác các cậu cho tôi rất giống nhau,” Đạo diễn nở nụ cười, “Cậu biết không, một màn khi cậu diễn vai trùm mafia kia, cậu và Fiennes đều giống nhau, có năng lực có thể nắm toàn trường trong tay, hầu như đè xuống tất cả mọi người, diễn xuất có thể tôi luyện, phong độ có thể bồi dưỡng, nhưng tôi tin tưởng, có chút thời gian thiên tài chính là thiên tài.”

Thực sự là lời tán thưởng khiến người ta có chút xấu hổ.

“Tôi dám thề, sau khi bộ điện ảnh này công chiếu, cậu sẽ có thành tựu giống như Fiennes.”

Đạo diễn lời nói thâm thía vỗ vỗ vai Đường Phong: “Các cậu đều là người nhiệt tình yêu thương điện ảnh.”

283. Chương 283 - Tình Cảm Của Fiennes

siêu sao hoàn toàn áp dụng hình thức quay phong bế, cũng không phải là sẽ hạn chế hành động của diễn viên, mà là cự tuyệt toàn bộ truyền thông phỏng vấn và đến phim trường lấy tin, cho tới bây giờ, công chúng ngoại trừ biết tên điện ảnh còn có diễn viên chính là Đường Phong ra, tất cả về ảnh trong phim và áp-phích hoặc là tình tiết các loại khác, hoàn toàn toàn toàn không biết gì cả.

Biện pháp bảo mật điện ảnh làm vô cùng tốt, trình độ bảo mật cực lớn này khiến ngoại giới càng thêm hiếu kỳ.

Mặc dù trước siêu sao Đường Phong đã có danh vọng không tẻ, nhưng vẫn như cũ có rất nhiều truyền thông hoài nghi Đường Phong có thể diễn được Fiennes hay không, mà fan của Fiennes cũng rất hoài nghi, một diễn viên chính thức bước vào giới diễn nghệ chỉ có ba năm, có thể diễn ra được phong thái năm xưa của Fiennes hay không.

Tất cả tất cả, chỉ có chờ điện ảnh chiếu phim mới có đáp án.

Mà hiện tại, Đường Phong cũng không quan tâm ngoại giới bình luận về cậu thế nào, hoặc những người khác nhìn cậu như thế nào, một bộ điện ảnh có khởi đầu có cao trào, cuối cùng cũng sẽ có kết cục.

Sau gần một tháng quay chụp, siêu sao cơ bản đã quay chụp xong quá trình phấn đấu của Fiennes, trù tính bộ điện ảnh này không khác mấy với ý nghĩ của Đường Phong và đạo diễn, nhìn chung Fiennes khi còn sống, người đàn ông kia thường bị truyền thông lấy ra đối lập với vô số minh tinh.

Có một việc sẽ không thay đổi, chính là người bị lấy ra đối lập luôn luôn là Fiennes, mà người đối lập với Fiennes luôn luôn không ngừng biến hóa, nói chung, diễn viên minh tinh năm xưa bị lấy ra đối lập với Fiennes, tuyệt đối là những người nổi tiếng nhất.

Chỉ riêng về điểm này, hiện tại mọi người cũng có thể biết năm xưa Fiennes thành công đến mức nào.

“Khi còn sống cậu ấy chỉ có một kẻ địch, đó là chính cậu ấy.” Harvey mỉm cười rót cà phê nhìn mấy người đang ngồi.

Hôm nay không có nhiệm vụ quay chụp, đạo diễn lôi kéo Đường Phong, còn có Robert và Miranda, cùng nhau đến nhà Harvey – bác sĩ gia đình của Fiennes khi còn sống làm khách.

Không biết là cố ý hay vô ý, trước khi điện ảnh quay chụp Đường Phong cũng không đi tìm Harvey.

Mà đạo diễn hiển nhiên đã biết chuyện này, căn cứ để khiến Đường Phong càng thêm nhập vai trong lúc quay chụp kế tiếp, cùng với càng hiểu thêm về ước nguyện ban đầu của Fiennes, đạo diễn tìm được Robert và Miranda, mang theo Đường Phong tới, mong muốn từ Harvey và Miranda cậu có thể càng thêm hiểu Fiennes.

Đây xem như là bạn cũ tụ họp không?

Đường Phong mỉm cười nhận lấy cà phê Harvey đưa tới, cậu nhớ kỹ trước đây Harvey ở cùng cậu cũng không cho cậu uống cà phê.

“Có một đoạn thời gian thân thể cậu ấy khá tệ, tôi sẽ ở lại nhà cậu ấy chăm sóc cậu ấy, trời ạ, tên kia rất thích cà phê, nhất là hương vị đặc biệt đậm đà thuần chất, nhưng cậu ấy thực sự không nên uống thêm. . .”

Harvey ngồi ở đối diện bọn họ, một quý bà xinh đẹp đi tới, đưa lên cho bọn họ một ít bánh ngọt nhỏ.

“Rất cảm ơn, phu nhân Harvey.” Đạo diễn chào hỏi với quý bà kia.

Vợ của Harvey, kỳ thực Fiennes năm xưa cũng quen biết, trong trường hợp xã giao luôn luôn gặp phải mấy người nhìn quen mắt, vợ Harvey là một cô giáo, tính tình hiền lành dịu dàng, cậu còn nhớ năm xưa không ít người ở bên Harvey nói, Harvey rốt cục tìm được một người đáng giá để anh yêu cả đời.

Rốt cục. . .

Như vậy Fiennes trước đó tính là cái gì?

Đường Phong cúi đầu nhấp cà phê, kỳ thực khi ấy bọn họ cũng không phải người thích hợp nhất cho hai bên, mặc kệ là tính cách, hoàn cảnh lớn lên và quan niệm đều có khác biệt rất lớn.

Fiennes sống trong cô nhi viện khuyết thiếu tình thương cha mẹ, cũng không biết làm thế nào ở chung thân mật quá mức với những người khác, cái này biểu hiện ở chỗ Fiennes không quá biết cách liên hệ với người nhà và bạn bè của Harvey.

Mà Harvey lớn lên trong một gia đình vô cùng truyền thống, gia giáo tốt đẹp, từ nhỏ được bố mẹ dạy dỗ, khiến Harvey trở thành một bác sĩ được người hâm mộ, nhưng song song cũng cài lên ràng buộc cho anh.

Quý bà trước mắt này, đích thật là người đáng giá để Harvey yêu cả đời, có thể Harvey không có cảm tình cường liệt như là đối với Fiennes, nhưng gia đình như vậy có thể cho anh hạnh phúc cả đời.

Về phần bản thân Đường Phong, cậu hiện tại rất thỏa mãn.

Quý bà có tri thức hiểu lễ nghĩa cũng không quấy rối bọn họ nói chuyện, sau khi đưa lên cà phê và bánh ngọt liền đến chỗ con nhỏ, một gia đình hoàn mỹ, có vợ, có con, có một phần công tác làm cho người ta ước ao.

Harvey lúc này đã có chút uể oải, nhìn qua tinh thần cũng không phải tốt.

“Tôi không muốn nói Fiennes là một người kiên cường cỡ nào, nhưng có đôi khi cậu ấy quá mức cật lực, luôn nghĩ mình có thể chịu đựng được.”

Harvey phát sinh vài tiếng cười khổ, kiên cường đến mức khiến Harvey cảm thấy yêu thương.

Lần thương yêu nhất là lần kia chẳng?

Là anh nói với Fiennes chia tay, khi anh chuẩn bị kết hôn với một người phụ nữ, đối phương còn mỉm cười chúc anh hạnh phúc.

Là ở trên hôn lễ anh kết hôn với vợ, mặc dù Harvey đã viết thêm một nhóm chữ nhỏ ở trên thiệp mời của Fiennes, rằng Fiennes có thể không cần tới, đối phương vẫn như cũ mỉm cười đi lên đưa quà mừng.

Cùng với sau khi kết thúc buổi lễ ở nhà thờ, người đàn ông kia đứng ở vị trí khuất nhất vỗ tay, sau đó lấy nguyên nhân công việc vô cùng đơn giản xoay người rời đi, thân ảnh vô cùng cô đơn kia cho tới bây giờ Harvey vẫn nhớ kỹ phi thường rõ ràng.

Nếu như Fiennes lúc đó nói một câu “Lưu lại, ở bên tôi, ” Harvey sẽ lưu lại chứ?

Có thể sẽ, nhưng đây là chuyện sẽ không xảy ra.

Từ cái khắc mà anh mở miệng nói chia tay, anh cũng đã bị phán tử hình ở trong lòng Fiennes, người đàn ông ương ngạnh mà lại ngoan cố kia.

Đạo diễn và Robert có việc rời đi trước, khi Đường Phong cũng đang chuẩn bị rời đi, Harvey lại kêu cậu ở lại.

Biết Harvey có thể muốn nói một ít bí mật của Fiennes cho Đường Phong, đạo diễn và Robert cũng không nói thêm gì, mà Miranda cũng không rời đi cùng những người khác.

“Chúng ta đi thư phòng, tôi cho cậu xem một vài thứ.”

Harvey đi ở phía trước dẫn đường, Đường Phong và Miranda đi phía sau, có lẽ là do nói đến Fiennes, Miranda cũng không hoạt bát như trước, có chút trầm mặc, thỉnh thoảng cười cũng là dẫn theo một chút ưu thương.

Đây là nhà Harvey, kỳ thực sau khi Harvey kết hôn Fiennes cũng không còn tới nhà mới của Harvey, không, chuẩn xác mà nói cậu căn bản chưa từng đến.

Tới thì có thể thế nào, sẽ chỉ làm người ta cảm thấy xấu hổ mà thôi.

Khi đó tuy rằng Fiennes không muốn tha thứ Harvey, nhưng càng không muốn đi phá hư gia đình người khác, hoặc là không có việc gì tự mình làm mình không thoải mái.

Khi Harvey đẩy cửa thư phòng, Đường Phong lần đầu tiên thấy thư phòng của Harvey có một chút kinh ngạc.

Bố cục của thư phòng hầu như giống hệt thư phòng trước kia của cậu, sở dĩ nhớ kỹ như thế, là bởi vì cậu và Harvey từng ở cùng nhau, thư phòng của bọn họ là hai người dùng chung, vậy nên một gian ngăn thành hai gian, nhưng bởi vì trong lúc làm việc sẽ thỉnh thoảng nhìn đối phương, vậy nên trung gian bọn họ chỉ dùng màn trúc ngăn cách.

“Ha hử, cái màn kia là vì không để tôi và vợ trong lúc làm việc quấy rối lẫn nhau, lại không đến mức muốn nhìn đối phương còn phải mở cửa hoặc là đi vào phòng khác.” Cảm thấy được đường nhìn của Đường Phong, Harvey chủ động nói rằng.

Đường Phong không nói chuyện.

“Đây là ảnh chụp sinh nhật Fiennes phải không.” Miranda chạy tới trước bàn làm việc của Harvey, cầm lấy một khung ảnh, nhìn qua có chút hưng phấn, “Trời ạ, Fiennes khi đó là một tên tuần tú, Harvey, anh cư nhiên để lại ảnh chụp, chụp được từ lúc nào vậy? Tôi muốn có nó!”

Nói, Miranda liền đem khung ảnh ôm ở trong lòng, một bộ không muốn buông ra.

Mất thấy Harvey dường như muốn lên tiếng cự tuyệt, Đường Phong lập tức chen vào nói: “Bác sĩ Harvey khẳng định là có phim âm bản, như vậy tấm ảnh này liền cho Miranda đi, anh xem chị ấy ngày hôm nay đều nhanh uể oải muốn chết.”

“Đường, tôi yêu cậu muốn chết.”

“Được rồi. . .” Có một ít miễn cưỡng, Harvey nhìn mắt Đường Phong, người sau mỉm cười nhìn không ra ý tứ đặc biệt gì.

Chỉ có cười khỏ, Harvey đi tới bàn làm việc dùng chìa khóa mở một ngăn kéo trong đó, từ bên trong lấy ra một chiếc hộp sắt nhỏ.

“Điều tôi muốn nói cho cậu chính là. . . Tôi và Fiennes đã từng là người yêu.” Hai chữ cuối cùng từ trong miệng Harvey nói ra mang theo một chút phiền muộn, Harvey đem hộp sắt giao cho Đường Phong, “Mở ra xem đi.”

Miranda ở bên cạnh không nói gì, quan hệ của Fiennes và Harvey năm xưa cô cũng biết, bởi vì sau khi Harvey chia tay với Fiennes liền kết hôn với người khác, có một đoạn thời gian rất dài Miranda cũng không liên hệ với Harvey nữa.

Thẳng đến sau khi Fiennes chết, bọn họ mới cùng nhau tổ chức lễ tang cho người đàn ông bọn họ yêu thương, khoảng cách qua lại này mới chậm rãi biến mất.

“Những thứ này là. . .” Đường Phong chậm rãi mở hộp sắt, bên trong là một ít ảnh chụp của cậu và Harvey, nhưng càng còn nhiều là ảnh cuộc sống của cậu.

Bọn họ lần đầu tiên hẹn hò là ở trong bệnh viện, Fiennes ngồi ở trên cỏ nghe Harvey nói về một ít chuyện nhỏ xảy ra trong bệnh viện, lúc đó ánh nắng tươi sáng, nắng đến mức khiến Fiennes nghĩ cậu hình như đang đặt mình trong thiên đường.

Fiennes trong ảnh, cười đến xán lạn lại dẫn theo một ít ngây ngô.

Khi đó cậu còn đang giữ bí mật cậu bị bệnh tim, người cậu có thể chia xẻ bí mật kỳ thực cũng chỉ có mấy người bạn cực kỳ thân cận, còn có bác sĩ.

Có đôi khi người cực kỳ cường đại lại vô cùng xa lánh người khác, kỳ thực chỉ cần tiếp cận sẽ phát hiện kỳ thực bọn họ cũng là người.

Khát vọng được hiểu, khát vọng được tán thành, khát vọng được yêu.

“Quá khứ của tôi và cậu ấy.” Harvey ngồi xuống, trầm mặc không nói gì.

Đường Phong nhất nhất xem ảnh chụp, ngoại trừ một ít ảnh cậu chụp chung với Harvey cậu biết, còn có một chút rõ ràng là Harvey tự mình chụp lên.

Có khi là Fiennes tựa ở ghế nằm ngủ, có khi là Fiennes đang tập trung tinh thần đọc sách không có phát hiện cách đó không xa có người đang chụp cậu. . .

Mọi mặt cuộc sống, nhìn ra được người chụp ảnh lúc đó yêu người đàn ông trong ảnh đến cỡ nào.

“Bác sĩ Harvey, anh nhất định rất yêu Fiennes phải không?” Đường Phong xem qua rồi đều thả ảnh chụp trở lại.

Miranda ở một bên đột nhiên phát sinh một tiếng ghen ngào, che miệng quay đầu đi.

“Cậu ấy là một người tốt, thực sự rất tốt, nếu như cậu muốn, tôi có thể nói cho cậu tôi đã quen cậu ấy như thế nào, việc này sẽ không xuất hiện trong tầm mắt công chúng, nhưng tôi nghĩ, cậu có quyền biết.”

“Không.” Cậu chỉ nói một chữ.

Đường Phong cự tuyệt khiến Harvey rất kinh ngạc, anh kinh ngạc nhìn Đường Phong: “Vì sao, cậu không muốn biết?”

“Fiennes đã đi rồi, bác sĩ Harvey và cảm tình với anh ấy đã là quá khứ, giống như hộp sắt này hẳn là chỉ nên đặt ở nơi người khác nhìn không thấy, mà không phải lấy ra chia xẻ.”

Đóng lại hộp sắt, Đường Phong lắc đầu trả lại cho Harvey.

“Nếu là Fiennes, anh ấy cũng sẽ hi vọng như thế, bác sĩ Harvey, tôi biết anh nhất định có chút thua thiệt Fiennes, nhưng quá khứ đã là quá khứ, anh hiện tại hẳn là coi trọng vợ mình hơn.”

Đường Phong trầm mặc một lát nhìn màn trúc nói rằng: “Phía sau màn kia là vợ anh, không phải Fiennes.”

Một câu nói của Đường Phong khiến Harvey trong nháy mắt có chút sững sờ tại chỗ, anh há há miệng dường như muốn hỏi gì đó, trong mắt cũng là tràn ngập ngạc nhiên không ngớt, nhưng có thể chuyện anh muốn hỏi quá mức không thể tưởng tượng nổi, Harvey cuối cùng cũng không hỏi gì.

“Tôi nghĩ Đường đúng, Fiennes không phải người hẹp hòi như vậy.” Miranda rất cục mĩnh, người phụ nữ con mắt có chút phiếm hồng cong môi cười, dường như lại quay về hình dạng lúc bình thường, “Kỳ thực sau khi Harvey và Fiennes chia tay, tôi thực sự là hận chết cái tên đàn ông dối trá này.”

Trực tiếp ở ngay mặt Harvey, Miranda nói.

Harvey chỉ là mỉm cười, cũng không ngại Miranda nói anh như vậy.

“Fiennes hẳn là có được hạnh phúc, hẳn là có một người yêu thương cậu ấy, nhưng cuộc đời cậu ấy kết thúc quá nhanh quá vội vàng. . .”

“Kiếp sau của anh ấy, sẽ gặp được người thích hợp, đồng thời phi thường yêu anh ấy, tôi tin tưởng điểm này.” Đường Phong nhìn về phía Harvey, nói câu có ý tứ khác, “Fiennes hiện tại nhất định rất hạnh phúc, có thể cuộc đời không hoàn mỹ, nhưng nhất định có người yêu anh ấy, giống như bác sĩ Harvey vậy.”

“Fiennes sẽ có người quý trọng yêu thương anh ấy.”

284. Chương 284 - Xin Hãy Kịch Liệt Một Chút

Cho dù Fiennes là ngôi sao người Hoa nổi tiếng nhất, là siêu sao lừng danh ngút trời ở Hollywood, nhưng chỉ cần là người bên trong vòng tròn này đều biết, người đàn ông này thuở ban đầu là có bao nhiêu dụng tâm đi tranh thủ mỗi một nhân vật.

Thành công lớn nhất của Fiennes là gì?

Là hẳn là một người da vàng, lại chân chính đạt đến độ cao làm cho màu da không còn là một trong những nhân tố khiến người lo lắng trong điện ảnh, hẳn có thể biểu diễn một bộ phim thuần túy của người Hoa, cũng có thể biểu diễn bất luận bộ phim Mỹ nào, chân chính khiến khán giả trong thời gian thưởng thức điện ảnh quên đi kỳ thực hẳn không phải người da trắng.

Khi ngôi sao người da đen trên thế giới này dần dần đi lên Hollywood, trở thành vai chính của từng bộ điện ảnh, vì sao người Hoa lại không thể?

Cho dù Fiennes lớn lên ở Mỹ, nhưng máu trong người hẳn vẫn chảy xuôi vị đạo của cổ hương.

Điện ảnh <>

Cảnh 27, đang quay phim, bệnh viện

Ngày này đối với Fiennes mà nói là một ngày buồn vui lẫn lộn, lúc sáng sớm người đại diện gọi cho cậu một cuộc điện thoại, uyển chuyển nói cho cậu biết đạo diễn cũng không muốn dùng cậu, nhưng là vì sao?

Tin tức tiết lộ trong lời nói của người đại diện khiến Fiennes có chút khó có thể nhận, đạo diễn cho rằng cậu rất ưu tú, trên lý luận là người thích hợp nhất để đóng vai nam chính, nhưng bởi vì đạo diễn sợ bề ngoài tóc đen mắt đen của Fiennes sẽ làm cho khán giả cảm thấy khó chịu, khán giả có thể sẽ không thích, cho nên lựa chọn buông tha Fiennes.

Lúc này Fiennes đã có chút danh tiếng ở Hollywood, sự nghiêm túc với công tác cùng diễn xuất siêu quần của cậu khiến cậu trở thành ngôi sao được giới bình luận điện ảnh yêu thích nhất, bọn họ thậm chí gọi cậu là ngôi sao mới chói mắt nhất của thế kỷ mới.

Nhưng sự thực lại cùng danh tiếng kém xa, mà ngay cả đạo diễn cũng thừa nhận tài hoa khiến người kinh diễm của Fiennes, nhưng chỉ vì e ngại điện ảnh sau khi chiếu phim khán giả sẽ khó chịu, đạo diễn cùng người đầu tư dự định đem người diễn viên tài hoa này đổi thành người khác.

Cứ vậy mà lùi về phía sau sao?

Fiennes lấy được điện thoại của đạo diễn cùng nhà sản xuất, từng bước từng bước gọi điện thoại cho họ, ý đồ thuyết phục bọn họ can đảm dùng cậu làm diễn viên chính cho điện ảnh.

Có người còn tương đối khách khí, sau khi trò chuyện cũng dần dần chấp nhận cậu, đồng thời hứa hẹn sẽ thận trọng suy nghĩ việc đổi diễn viên.

Nhưng cũng có chút người hiển nhiên không chút nể mặt Fiennes, ngữ khí của bọn họ tràn đầy khinh miệt, trong lời nói luôn luôn mang theo mùi vị khiến người khác khó chịu, nếu như không phải Fiennes mạnh mẽ đè nặng bản thân, cậu nhất định sẽ cùng đối phương cãi nhau.

Nhưng do ghen lại như vậy, lại động khí, ngực trái của cậu đột nhiên mãnh liệt đau đớn, đau đớn này giống như có người đem trái tim của cậu trở thành khăn lau không ngừng vò nặn, mắt cậu bắt đầu từng đợt biến thành màu đen, ngực nóng cháy, tim đập càng lúc càng nhanh, giống như muốn nhảy ra khỏi thân thể cậu.

Cậu cảm giác tính mạng cũng mình đang từng chút biến mất, theo trái tim đang nhảy lên quá mức kịch liệt này.

“Bác sĩ! Bác sĩ! Tôi...sắp không được...” Giây tựa gọi một cú điện thoại, Fiennes tập tễnh đi tới sofa nằm xuống, há miệng thở dốc cũng nhanh chóng lấy ra thuốc luôn mang theo bên mình vội vã uống xuống.

Trước mắt cậu dần dần biến thành một mảnh bóng tối, cậu cho là mình sẽ chết, nhưng không biết qua bao lâu, cậu chậm rãi mở mắt, cho dù là tia sáng yếu ớt cũng khiến cho mắt cậu cảm thấy đau đớn.

Còn chưa kịp thấy rõ xung quanh, Fiennes nghe được bác sĩ đang cùng người bên cạnh nói gì đó, cậu dần dần cũng nghe rõ.

“Không thể lại khiến cậu ấy tức giận, trái tim của cậu ấy càng ngày càng không tốt, tôi không muốn nói như vậy, thế nhưng...tôi đa cũng chỉ có mười năm.”

Bác sĩ bình tĩnh nói, chức nghiệp của bọn họ khiến cho bọn họ dần dần quen với sinh tử.

Nhưng làm đối tượng bị báo cho biết, Miranda nháy mắt bật khóc.

“Ôi, chúa tôi, bác sĩ, thật sự không có biện pháp nào khác sao?” Nữ nhân ghen ngào, không muốn tiếp thu thẩm lí và phán quyết như vậy của số phận, vẫn khát vọng đạt được một tia ánh rạng đông dù chỉ là mỏng manh.

Fiennes không nghe được câu trả lời của bác sĩ, nhưng cậu biết, bác sĩ đại khái là lắc đầu.

Tiếng bước chân dần nhỏ đi, bác sĩ cùng hộ sĩ đều rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Fiennes cùng Miranda, Fiennes mở mắt, hướng về phía người bạn đỏ vành mắt mỉm cười.

“Khóc sẽ mau già.” Thanh âm của Fiennes nghe thật suy yếu, phảng phất chỉ cần một cơn gió thoảng qua, tánh mạng của cậu cũng sẽ giống như ngọn nến trong gió mà đột nhiên dập tắt.

“Thân mến, cậu cũng nghe được phải không?” Linda hít sâu một hơi, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Fiennes cầm tay của đối phương, biết Fiennes không thích nhìn người khác khóc, Miranda nỗ lực lộ ra tươi cười, “Nói cho cậu biết một tin tức tốt, cậu tranh thủ bộ điện ảnh này đã có câu trả lời thuyết phục, bên sản xuất đã quyết định giữ lại tư cách diễn xuất cho cậu, không ai có thể thay thế được cậu, thân mến, cậu là độc nhất vô nhị...”

Nói nói, dĩ nhiên lại muốn khóc.

“Ha, tôi vẫn chưa chết đâu, cho dù tôi chết, tôi cũng hi vọng bạn có thể ở lễ tang của tôi mỉm cười, tôi thích tươi cười của cậu, Miranda.”

“Nghe được loại tin tức khiến người đau lòng này, cậu sao có thể vẫn cười được, chúa tôi, lòng của tôi đều sắp nát, cậu hẳn là nên nghỉ ngơi cho tốt, mà không phải cả ngày đều vội vàng đóng phim.” Đối với sự nhiệt tình quá mức dành cho công việc của bạn, Miranda hiển nhiên có chút oán giận.

“Tôi chỉ là muốn...làm cho mình lưu lại càng nhiều dấu vết ở trên thế giới này.”

Mỉm cười, Fiennes giơ tay nhẹ nhàng xóa đi vệt nước mắt trên mặt Linda: “Không cần lo lắng cho tôi, cơ thể của tôi, tôi biết chúng nó bây giờ là tình huống nào.”

Cho dù nghe được bác sĩ nói cậu sống không quá mười năm, kỳ thực Fiennes cũng không có bao nhiêu kinh ngạc hay sợ hãi.

Mười năm?

Coi như hết...

Kỳ thực có thể sống hơn năm năm là không tệ rồi, dù sao cậu cũng đã 30 tuổi.

Bác sĩ nói cũng không phải là tin tức xấu nhất, tin tức xấu chân chính là ở phía sau, ban đêm Fiennes nhận được một tin nhắn, một tin nhắn đến từ Harvey.

Trung Quốc có một câu nói từ rất xưa, gọi “Phúc vô song chí họa vô đơn chí”, có thể thật là như vậy.

Tin nhắn rất đơn giản, biệt ly, kết hôn, vẫn là bạn bè.

Còn có thể là bạn bè sao?

Fiennes không muốn quá mức miễn cưỡng bản thân, cậu đóng điện thoại chậm rãi nhắm hai mắt lại, cậu cần nghỉ ngơi.

...

Miranda trong phim do một vị nữ ngôi sao khác sắm vai, mặc dù Miranda kỳ thực cũng có thể biểu diễn, thế nhưng khiến nữ sĩ kia lại trải qua một lần tử vong của Fiennes thực sự quá mức tàn khốc.

Mà trong <> cũng có ngoại giới hiểu kỳ về đời sống cảm tình của Fiennes, Fiennes là một trong số ít ngôi sao có thể giữ mình trong sạch, hầu như không có chuyện gì xấu, nhất là khi cậu lại vô cùng nổi tiếng.

Trên thế giới không có bức tường nào không lọt gió, kỳ thực bên ngoài cũng có nghe đồn Fiennes có một tình nhân bí mật, còn nói cậu là đồng tính luyến ái.

Harvey có cuộc sống cùng gia đình của y, Đường Phong không có khả năng ở trong phim đem Harvey giữ ra, mặc dù cậu có tham dự sửa chữa kịch bản, nhưng cậu chỉ hơi sửa lại vài chỗ, thí dụ như trong phim người yêu của Fiennes không phải là một bác sĩ gia đình, mà là một bác sĩ tâm lý, là bởi vì lúc Fiennes gặp phải áp lực tâm lý mà quên biết.

Nhưng ngoại trừ cải biến ở thân phận của Harvey, những chỗ khác, kỳ thực không hề thay đổi.

Thí dụ như Fiennes đúng là cùng một ngày biết mình sống không được bao nhiêu năm, cùng với cùng Harvey chia tay.

Sau khi cảnh quay này hoàn tất, Đường Phong cảm thấy ngực có chút khó chịu, đại khái là nhập diễn quá sâu, đại khái là cận lần nữa chịu đựng dày vò khổ sở trong nội tâm của năm đó, toàn thân cậu đều có một loại khó chịu nói không nên lời.

Nhìn ra Đường Phong cũng khó chịu, đạo diễn liền cho Đường Phong về sớm.

“Cần uống nước sao?” Lục Thiên Thần lái xe đón Đường Phong trở lại, ở trong điện thoại hẳn chỉ từ chỗ Tiểu Vũ biết được Đường Phong tựa hồ nhập diễn quá sâu có chút đi không được, cũng không biết nội dung diễn là gì.

Dựa vào bên cửa sổ, nam nhân lắc đầu, chỉ là chậm rãi nhắm mắt lại: “Đi cạnh biển đi, tôi muốn hít thở không khí.”

Khoảng chừng hơn mười phút, xe dừng ở bên đường gần biển.

Đường Phong đặt hai tay dựa vào tay vịn mà cúi đầu, im lặng không nói, mặt trời chiều đã sắp hạ xuống, ánh nắng ấm áp rơi ở trên người cậu lại làm cho người nam nhân này có chút cô độc cùng đau thương, làm cho người ta rất muốn đến gần.

“Nói ra, không nên giấu ở trong lòng.” Lục Thiên Thần từ phía sau ôm lấy nam nhân, hắn biết Đường Phong chính là Fiennes, để Đường Phong biểu diễn Fiennes, trong lúc Đường Phong lại trải qua thời gian vui sướng lúc trước, cũng sẽ lần nữa trải qua những đau xót không muốn đụng vào lần nữa.

Nhưng có chút đau xót, nói ra, có lẽ sẽ không đau như vậy.

“Tôi chỉ muốn...muốn có người có thể yêu tôi, cùng tôi đi hết con đường không còn nhiều lắm mà thôi.”

Cậu đã từng thật sự nghĩ như vậy, cho rằng Harvey có thể cùng cậu đến kết thúc, nhưng cuối cùng Harvey vẫn là đi, cậu biết mình không nên ích kỷ như vậy, nhìn người yêu của mình rời đi là chuyện thương tâm đến cỡ nào.

Nhưng thỉnh thoảng cậu cũng muốn ích kỷ một hồi, đáng tiếc chính là, thượng đế cũng không có cho cậu cơ hội ích kỷ.

Thẳng đến lúc Fiennes chết đi, cậu vẫn là một mình, cô đơn, nhắm hai mắt lại.

Không ai biết được cảm giác vui sướng lúc Đường Phong tỉnh lại phát hiện mình còn sống là ra sao, loại vui sướng này thậm chí hòa tan chuyện sau đó cậu bị người đại diện đưa đến trong nhà Charles rồi bị thương.

Nếu là trước đây cậu có lẽ sẽ cho Charles một nắm đấm, nhưng sau khi đã chết một lần, thực sự cái gì cũng đã thấy ra.

Xoay người, Đường Phong cúi đầu vào cổ Lục Thiên Thần, dùng gương mặt nhẹ nhàng cọ cổ của đối phương, hai tay cũng ôm lấy vai của Lục Thiên Thần.

“Tôi sẽ ở cạnh em, chúng ta sẽ cùng nhau biến già, tôi sẽ không rời đi em, mặc kệ là chuyện gì xảy ra.” Hôn trán cùng mặt của nam nhân, Lục Thiên Thần đem Đường Phong đặt lên tay vịn, ôm chặt thắt lưng của cậu.

“Fiennes đã là quá khứ, cậu bây giờ là Đường Phong, là nam nhân của Lục Thiên Thần tôi.”

Nói xong câu đó, Lục Thiên Thần dùng sức hôn Đường Phong, dẫn theo mùi vị áp bách, cắn xé vô cùng kịch liệt, khiến Đường Phong nhanh chóng ngửi tới chút hương vị rỉ sắt, một chút đau đớn xúc động thần kinh của cậu, giống như một sợi dây đem cậu từ trong hồi ức xa xưa kéo lại.

“Yêu tôi, Lục Thiên Thần...”

Cậu cần được yêu, khát vọng được yêu, mà yêu này đặc đến mức nào cũng không có vấn đề.

Ánh nắng vàng giăng đầy xung quanh họ, mái tóc đen đều lấy dính ánh vàng vỡ vụn, theo những động tác hồ động kia mà rơi rụng.

Bọn họ rất nhanh từ ven đường tới trong xe, không gian trong xe có chút chật hẹp, nhưng điều này khiến cho bọn họ có thêm càng nhiều cơ hội tiếp xúc, Lục Thiên Thần đem Đường Phong đặt ở chỗ ngồi phía sau, hắn cười ở trên đùi của nam nhân, tay ôm vai Đường Phong, có chút thờ dốt, hai mắt giống như sói trong đêm mang theo dục vọng sấm người.

“Có thể chứ?” Hắn vẫn lên tiếng hỏi.

“Đạo diễn cho tôi nghỉ ngày mai, cho nên...Anh có thể khiến tôi ngày mai không xuống giường được.”

Lần đáp ứng này cũng đủ rõ ràng, cậu cần Lục Thiên Thần, cần đối phương ra sức, hung hăng thương cậu, khiến cậu từ trong hồi ức cực độ không xong khiến người tâm phiền ý loạn triệt để đi ra ngoài.

Đừng ôn nhu, xin hãy kịch liệt một chút.

Còn có cái gì có thể hay không?

Biết đối phương muốn cái gì, Lục Thiên Thần không có giống bình thường chậm rãi cùng đối phương vành tai tóc mái chạm nhau rồi mới tiến hành việc chính, hắn cúi đầu ra sức hôn nam nhân, không sợ khi Đường Phong về nhà có thể còn quần áo hoàn chỉnh hay không, thanh âm sơ mi bị xé rách ở trong không khí nổ vang, kích thích thần kinh của Đường Phong.

Có chút khó hô hấp, hàm răng bị đầu lưỡi đảo qua sau đó là mãnh liệt tiến công, cảm giác không khí nơi phổi giống như đều bị rút đi.

“Gọi tên của tôi, Đường Phong.” Song song cũng hô tên của nam nhân.

Là Đường Phong, không phải Fiennes.

“Thiên Thần...Lục Thiên Thần...”

“Tôi yêu em.” Ôm thắt lưng nam nhân, ngay lúc cúi đầu hôn đối phương liền mạnh mẽ xông lên, không có nhiều lần tiền diễn, mỗi chút tiến tới đều có chút gian nan cùng khô khốc, nhưng Lục Thiên Thần cũng không sợ Đường Phong ngày mai không xuống giường được, đem tiếng hét của đối phương ổn định xuống, mạnh mẽ đánh thẳng vào.

Lửa nóng giống như chôn địa ngục, khiến cậu rơi xuống thâm uyên không muốn thoát ra...

“Ha a —” Tiến công vô cùng kịch liệt, mạnh mẽ như thủy triều nháy mắt đưa cậu lên đỉnh núi, đau đớn kịch liệt lại khiến cậu cảm giác được chính mình được lấp đầy.

Ngực cũng là, tràn đầy.

285. Chương 285 - Một Ngày Tốt Đẹp

Bóng đêm trong trẻo mà lạnh lùng nhanh chóng bao phủ cả tòa thành thị, ánh sao lấp lánh gần đầy bầu trời đêm, nam nhân chìm trong bóng tối dựa người vào trên cửa thủy tinh trong suốt trên sân thượng chậm rãi phun ra một ngụm khói trắng.

“Em ấy ngủ?” Charles lên tiếng hỏi.

“Ừ.” Nam nhân từ trong phòng đi ra nhẹ nhàng khép cửa lại, liếc mắt nhìn Charles đang hút thuốc, hỏi, “Chưa ngủ?”

Charles nâng cổ tay lên nhìn thời gian, Lục Thiên Thần cùng Đường Phong là gần đến hừng đông mới về tới, quan trọng là...sau khi vào cửa Đường Phong vẫn còn ngủ, hơn nữa trên người mặc áo khoác của Lục Thiên Thần, người cũng là bị Lục Thiên Thần ôm vào.

Chỉ có bé gái thuần khiết mới có thể cho rằng Lục Thiên Thần cùng Đường Phong ở bên ngoài mà không hề làm chuyện gì, ừ, đã chiến, thật khiến người điên cuồng.

Cũng...ước ao đến độ kị a.

“Cậu,” Charles quan sát Lục Thiên Thần từ trên xuống dưới một phen, cuối cùng hừ hừ, “Ngày trước của lần nghỉ ngơi tiếp theo của Đường Phong đến lượt tôi.”

“Tùy tiện.”

“Hắc, chờ một chút.”

Lục Thiên Thần dừng lại: “Có việc?”

“Em ấy có khỏe không? Nhập diễn quá sâu thật không phải là chuyện gì tốt.” Charles thoát nhìn nghiêm túc không ít, mặc dù hẳn không có tới hiện trường, thế nhưng trong lúc Lục Thiên Thần cùng Đường Phong đều chưa trở lại, Charles cũng sẽ không chỉ ngồi ở nhà chờ ra, đại khái cũng biết được một ít chuyện xảy ra ở phim trường hôm nay.

“Đã không có việc gì.” Khóe miệng có chút cong lên, Lục Thiên Thần đi tới cạnh Charles cũng dựa vào cửa thủy tinh, từ trong túi lấy ra một điều thuốc đốt, ngọn lửa thiêu đốt giấy quăn, tàn lửa dấy lên, một mùi vị nồng nặc nhanh chóng từ trong làn khói tản ra.

Hít một hơi thật sâu, khói thuốc ở trong cổ họng cuộn cuộn một vòng để lại chút chất đắng, thật sâu thưởng thức mùi vị đầu tiên của thuốc, Lục Thiên Thần mới chậm rãi phun ra một ngụm khói trắng.

Khói trắng rất nhanh liền pha loãng, thẳng đến không còn chút tung tích.

Lục Thiên Thần đưa tay đẩy cửa sân thượng cho rộng mở một chút, làm cho gió đêm lạnh lẽo thổi vào hòa tan mùi vị của thuốc lá, Đường Phong không thích bọn họ hút thuốc, đó cũng là vì sao bọn họ sẽ luôn tranh thủ lúc Đường Phong ngủ mới chạy ra hút một điếu.

Nghiện thuốc lá so với trước kia kỳ thực đã rất nhẹ, Đường Phong bình thường ngoại trừ thỉnh thoảng vì công việc có chút liều mạng, phần lớn thời gian đều rất chú ý dưỡng sinh, cho nên cũng sẽ yêu cầu người ở cùng cậu làm theo một ít.

Ở dưới tiền đề cải biến thói quen cuộc sống với biên độ không lớn, Lục Thiên Thần cùng Charles kỳ thực đều hưởng thụ loại cảm giác được Đường Phong quan tâm này, chỉ ít chứng minh nam nhân kia vẫn có chút để ý bọn họ.

Tình huống này có đôi khi khiến Charles rất khó hiểu, trước đó, hẳn cho tới bây giờ cũng sẽ không lo lắng bầu bạn của mình có thương hẳn hay không, đương nhiên cũng có thể nói là hẳn căn bản không quan tâm những người lúc trước có thương hẳn thật hay không.

Nhưng Đường Phong dù sao cũng là không giống người thường, có đôi khi Charles cảm thấy đối phương là yêu hẳn, nhưng có đôi khi cá tính vô cùng lãnh đạm của Đường Phong lại sẽ làm cho hẳn cảm thấy hẳn cũng không có đem đối phương vững vàng nắm ở trong tay.

“Em ấy thích diễn kịch, giống như chúng ta thích buôn bán, tôi biết mình không thể can thiệp em ấy, nhưng có đôi khi thấy bộ dạng khổ sở của em ấy lại thực khó chịu.” Hơi có chút tự giễu mà nở nụ cười, mới bao lâu Char nham hiểm cũng sẽ suy nghĩ cho người khác đối người khác yêu thương rồi.

Đúng vậy đúng vậy, hẳn lo lắng Đường Phong, hiện tại hẳn đã đối với nam nhân trong phòng ngủ không thể tự kiềm chế được.

Hắn giống như đã trúng phải lời nguyên rủa nào đó, cho dù ở trên đường cái thấy siêu cấp mỹ nữ hay tuần nam cũng sẽ không nhìn nhiều hai mắt, thường thường chỉ biết nghĩ: ừ, nhìn những bình hoa này, nhìn nhìn đám ngu xuẩn đối với bình hoa chảy nước miếng, thật tốt, ta không là loại người giống như họ.

Sau đó bắt đầu dào dạt đắc ý chính mình thật tinh mắt, có thưởng thức.

“Charles, tương lai chúng ta có thể không có mâu thuẫn sao?” Lục Thiên Thần hỏi một câu.

Lời này tựa hồ trong ý có ý, Charles hừ cười một tiếng: “Vấn đề này của cậu thực thú vị, Lục Thiên Thần ông bạn cũ của tôi, cậu là thực sự dự định vẫn luôn cùng tôi ở lại bên cạnh Đường Phong? Điều này không giống như là lời cậu sẽ nói, chúa tôi, trong mấy năm đại học tôi đã quá hiểu biết cậu, cho tới bây giờ cậu cũng không phải là một tên thích chia sẻ với người khác.”

“Cậu trả lời tôi trước, có thể chứ, có thể làm được sao?” Không có nóng thẳng ra ý nghĩ của mình, Lục Thiên Thần tiếp tục truy hỏi.

Đó là một vấn đề khiến người ta có chút khó trả lời, nếu như thuận theo nội tâm, Charles khẳng định nói không, không ai thích người mà mình yêu nhất còn có những người khác yêu thương thậm chí giữ lấy.

Nhưng hiện tại Charles lại luôn đi cân nhắc tâm tư của Đường Phong.

“Đừng nói cho tôi biết cậu làm như vậy là vì Đường Phong.” Charles nheo mắt lại, điếu thuốc lá kẹp giữa hai ngón tay dần dần cháy sạch, từng đợt khói bụi bị gió thổi xa.

“Vì sao không thể?”

Lục Thiên Thần vừa nói chuyện, Charles lập tức lắc đầu: “Ôi Chúa tôi, ôi chúa tôi, tôi không thể tin được, nói cho tôi biết là cái gì khiến cậu sửa đổi ước nguyện ban đầu?”

Bọn họ cũng không phải đứa ngốc, hiện tại cùng một chỗ không có nghĩa là sau đó cũng là ba người tiếp tục cùng nhau, có thể nói lần giải hòa trước đó có một bộ phận rất lớn là bởi vì Đường Phong, nếu như bọn

họ khắc khẩu thậm chí tranh chấp, phỏng chừng người nam nhân nào đó đang ngủ trong phòng sẽ không nói “Hai người các anh tôi đều muốn” mà là trực tiếp một câu “Cút đi, tôi không cần các anh.”

Charles đương nhiên cũng không có khả năng sẽ ngửa đầu cười to hai tiếng: ha ha ha, cậu không cần tôi vẫn có những người khác muốn tôi.

Hắn có thể 100% khẳng định, nếu có một ngày hắn cùng Lục Thiên Thần rời đi, tên người điên – biến thái nào đó sẽ thừa dịp hư không mà vào.

“Vậy cậu làm như vậy nhất định có lý do, nói cho tôi biết, là cái gì khiến cậu quyết định như vậy?” Charles loáng thoáng cảm thấy là có liên quan tới việc Đường Phong một mực ở bên ngoài hôm nay.

Lục Thiên Thần cùng Đường Phong sẽ không gạt hắn, hắn tin tưởng Đường Phong, nam nhân kia cùng Lục Thiên Thần ở bên ngoài trong thời gian dài như vậy nhất định là có nguyên nhân, mà nguyên nhân này trực tiếp dẫn đến lần nói chuyện này của Lục Thiên Thần.

Cho dù trước đó bọn họ đều luôn bình an vô sự sống cùng nhau, nhưng ai dám phủ định trong lòng sẽ không thỉnh thoảng nảy ra suy nghĩ tính kế đem đối phương đá văng.

“Tôi chỉ là muốn em ấy sống được càng hài lòng một chút.”

Nói ra những lời này ngay cả Lục Thiên Thần cũng cảm thấy buồn cười, từ lúc nào hắn cũng sẽ nói ra loại lời nói hùng hồn đại nghĩa này rồi, nhưng đây đều là lời nói thật, không phải lời nói dối tùy tiện biên ra hay lời mê sảng lộn xộn.

Trong lúc quay [Siêu Sao], hắn càng hiểu rõ Fiennes song song cũng càng thêm yêu thương Đường Phong.

Hắn không có cách nào tưởng tượng một người biết được chính mình sắp chết đi không còn sống được bao nhiêu năm, là thế nào thần nhiên đối mặt với chuyện người yêu mà mình vẫn luôn tin cậy rời đi, nhìn người yêu cũ cùng người khác kết hôn sinh hoạt cùng nhau.

Khi những người khác đều có gia đình cùng tương lai thuộc về mình, Fiennes chỉ có thể đối mặt với cô độc cùng tùy thời tùy khắc đều có thể gặp phải tử thần.

Lúc Fiennes ôm ngực giãy dụa ở biên giới sống chết, nam nhân kia nhất định rất muốn có người ở cạnh cậu đi, cho dù chỉ là một giây cũng được.

Mang theo tiếc nuối mà cậu xa cậu rồi cả đời cũng không cách nào đoạt được, mang theo đau lòng làm cho người khó có thể chịu đựng, cuối cùng chậm rãi nhắm hai mắt lại rồi đi thế giới này.

Lục Thiên Thần còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Đường Phong của bây giờ, trong mắt nam nhân kia tràn đầy lửa nóng cùng nhiệt huyết, giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt, đó là sinh mệnh, là hy vọng, còn có quang minh.

Lại một lần nữa chiếm được sinh mệnh, “Fiennes” chỉ có đối sinh mệnh cảm kích cùng vô hạn ước mơ vào tương lai.

Hắn muốn đưa cho Đường Phong một vài thứ đặc biệt, hắn muốn yêu nam nhân kia, càng muốn làm cho Đường Phong vẫn luôn đều là hạnh phúc mà sống sót thẳng đến đi xong cả đời này.

Nghe xong lời nói coi như là nguyên nhân của Lục Thiên Thần, Charles lẳng lẳng nhìn người bạn cũ này hồi lâu, xác nhận đối phương không phải nói giỡn hay đùa giỡn âm mưu mới thở dài thật sâu.

“Được rồi được rồi, cậu đều đã nói như vậy...” Nhịn không được nở nụ cười, Charles đem tàn thuốc vứt đi, bàn tay chìa ra.

Liếc mắt nhìn “bàn tay hòa bình” Charles đưa tới, Lục Thiên Thần mỉm cười cùng đối phương ra sức nắm chặt.

Bọn họ đều là loại người nhìn xa, khiến Đường Phong ở chung với một người, hoặc là ở chung với cả hai người bọn họ, kỳ thực cũng không có bao nhiêu khác nhau.

Trong lòng tiếp nhận rồi, cũng sẽ không có chuyện gì nữa.

“Vậy cậu có nghĩ tới Albert không?” Charles hỏi một câu.

Albert không giống như là người sẽ tùy tiện buông tha, Charles hiểu tính cách của tên kia, nếu như Albert thực sự chỉ đem Đường Phong trở thành món đồ chơi mà mình cảm thấy hứng thú, sẽ không cứ dây dưa như vậy.

Cũng đã nhiều năm, người bên cạnh Albert đều không vượt qua hai tháng.

Như là ngôi sao Hollywood Kevin trước đó không lâu, cũng chỉ hướng về phía tiền của Albert, đáng tiếc nghe nói Albert ngay cả đụng cũng không có đụng một chút, sau đó không tới một tháng Albert không còn để ý tới Kevin nữa, ngược lại Kevin lại muốn chết muốn sống mà về đến bên người Albert.

Ngôi sao bé bỏng đáng thương, thật đúng là cho rằng mị lực của mình siêu lớn, muốn lấy cái chết uy hiếp, kết quả Albert căn bản không để ý đến, ngược lại Kevin vừa ra màn diễn như vậy thiếu chút nữa diễn chết.

Hở ra là tìm chết tìm sống, cũng không nhìn nhìn đối phương là ai, làm sao có thể bởi vì loại uy hiếp này mà quay đầu lại.

Lục Thiên Thần nghe xong câu hỏi của Charles liền có chút bực bội, đối với cái tên âm hồn bất tán kia thật sự không có cách nào, nhưng một điểm duy nhất có thể khẳng định là, Albert sẽ không thương tổn Đường Phong, ở trình độ nào đó thậm chí còn lo lắng cho nam nhân trong phòng hơn cả bọn hắn.

“Cứ như vậy đi.” Lục Thiên Thần nói một câu.

Hắn sẽ không chủ động đi công kích Albert, từ tình huống hiện tại đến xem, Albert tựa hồ cũng không dự định đem hai người bọn họ từ bên người Đường Phong đá văng ra.

Hiện giờ, cũng cứ vậy rồi, cũng không thể lại đột nhiên xảy ra sự cố, hiện tại thế nhưng là gia đoạn bay lên của sự nghiệp diễn viên của Đường Phong.

...

Ngày hôm sau nam nhân mang theo mệt mỏi chậm rãi mở mắt tỉnh lại thì phát hiện bên cạnh mình có hai người, bên trái là Lục Thiên Thần bên phải là Charles, kỳ thực bọn họ rất ít khi ba người cùng ngủ trên một cái giường.

Tuy rằng Đường Phong không ngại buổi tối nhiều ẩm ướt, nhưng Lục Thiên Thần cùng Charles lại cảm thấy như vậy rất kỳ quái.

Cho nên trên cơ bản buổi tối Đường Phong chỉ cùng một người cùng giường, sau khi đã quen với việc bên cạnh có người ngủ chung, cậu không bao giờ muốn một mình một người trong phòng ngủ, từ đời trước đã sớm phiền chán cái cảm giác lạnh lẽo trống rỗng tĩnh mịch này.

“Chào buổi sáng.” Lục Thiên Thần đang xem báo cúi đầu cho Đường Phong một nụ hôn chào buổi sáng.

“Bảo bối, đói bụng sao?” Bên này vừa hôn xong, bên kia Charles đã ôm thắt lưng của cậu hôn một cái vào bờ vai.

Ngay sau đó Charles nhảy xuống giường, vừa mặc quần áo vừa nói: “Tôi đi kiếm chút gì ăn, em đi tắm trước đi thân ái.”

“Nước nóng đã chuẩn bị sẵn rồi.” Lục Thiên Thần buông báo trong tay xuống, mở hai tay ôm Đường Phong vào ngực nhẹ nhàng xoa bóp, nhỏ giọng hỏi, “Còn có thể đi đường sao?”

“Tôi có yếu đuối vậy sao?” Nghĩ đến trận dã chiến hôm qua thật là có chút lỗ măng cùng điên cuồng, Đường Phong dùng khuỷu tay đẩy Lục Thiên Thần ra, động tác mặc dù có chút thô lỗ, nhưng trong mắt của người sáng suốt đều có thể nhìn ra sự sung sướng bên trong.

Đối với Đường Phong mà nói, sáng sớm mở mắt có thể thấy người yêu bên cạnh là một chuyện vô cùng vui vẻ, mà đối phương thậm chí tri kỷ giúp cậu chuẩn bị xong nước ấm, đi tìm ăn.

Không cần cậu đói bụng đi tắm, lại đói bụng gọi thức ăn bên ngoài.

“Lục Thiên Thần.” Xốc chân lên, bàn chân trần giẫm trên mặt đất, Đường Phong quay người lại hướng nam nhân tặng một cái ôm thật to, “Chào buổi sáng, thân ái.”

Năm chữ này, nhất là hai chữ sau, thật đúng là khiến người nào đó ngọt tới trong lòng đi.

Sau khi chiếm được tình yêu mà người khác dành cho, Đường Phong cũng luôn luôn tận lực hồi báo đối phương, một ít chi tiết nhỏ rất đơn giản, Charles cùng Lục Thiên Thần có thể sẽ không nhớ kỹ chỉnh sửa cà – vạt ngay ngắn, nhưng Đường Phong sẽ nhớ kỹ.

Cậu vào buổi sáng sẽ dành cho người yêu hôn môi cùng ân cần thăm hỏi, trong lúc ăn cơm sẽ đúng lúc đưa cho đối phương khăn tay, sẽ thỉnh thoảng cùng đối phương nho nhỏ hôn môi một chút.

Giống như rất nhiều năm trước, cậu mỗi ngày đều chờ đợi gặp được một ngày tốt đẹp như vậy, tuy rằng rất bình thường, nhưng đủ để khiến cậu thỏa mãn.

286. Chương 286 - Kết Cục Của Điện Ảnh

Đời sống tình cảm không như ý cũng không khiến Fiennes sụp đổ, cho dù Harvey rời đi, sinh hoạt của cậu vẫn phải tiếp tục.

Sau khi rời khỏi bệnh viện Fiennes cùng Miranda cùng nhau đi nghỉ phép du ngoạn, ngày có thể sống cũng là đêm trên đầu ngón tay, từng ngày từng ngày trôi qua, cậu muốn làm cho khoảng thời gian cuối cùng của sinh mệnh trở nên càng thêm hoàn mỹ mà thoải mái một chút.

Bọn họ đem tiền kiếm được từng bó lớn từng bó lớn ném ra ngoài, ở khách sạn tốt nhất, phẩm thực vật ngon nhất, thưởng thức cảnh sắc mỹ lệ mà thiên nhiên giao cho thế giới này, bọn họ cùng nhau ở trên boong thuyền ca nô nhảy múa dưới ánh trăng, thỉnh thoảng cũng uống chút rượu, có Miranda ở, Fiennes muốn uống nhiều vài hớp đều là chuyện không thể nào.

Bọn họ tự mình đi đến những nơi cần cõn gian khổ ở Nam Phi cùng Châu Á, bọn họ hôn môi mỗi đứa bé thiếu thốn thực vật cùng giáo dục, trong lúc bản thân hưởng thụ cũng không quên tận lực giúp đỡ người khác.

“Mọi người đều biết lý luận hiệu ứng cánh bướm nổi danh, bướm nhẹ nhàng vỗ cánh, ngoài khơi đại dương sẽ nổi lên gió xoáy, ngày hôm nay chúng ta có lẽ chỉ dành cho họ một quyển sách hay một cái bánh mì, thậm chí đơn giản là một cái hôn cùng một câu nói, cũng có thể thay đổi tương lai của những đứa trẻ này.”

Fiennes 37 tuổi, phong nhã hào hoa, sự nghiệp diễn dịch đi tới đỉnh núi, hần đứng trên đài lĩnh thưởng, quần áo ngắn nắp, ngọn đèn đánh vào trên người hần, tia sáng bốn phía phụ trợ hần như là siêu sao độc nhất vô nhị trên thế giới này.

Nhưng hần vốn có chính là độc nhất vô nhị.

Sau khi quét ngang giải thưởng ảnh đế của các lễ điện ảnh lớn, Fiennes lại một lần nữa đứng trên đài lĩnh thưởng, nhưng khác biệt là, người nam nhân lấy diễn xuất cùng mị lực cá nhân nổi tiếng này, lúc này cầm trong tay không phải giải thưởng về phương diện diễn xuất, mà là Đại sứ từ thiện thế giới.

Fiennes đã làm rất nhiều chuyện tốt, khi hần mới nổi danh, có được tài chính mà bản thân có thể tự chi phối, hần bắt đầu giúp đỡ những người cần quan tâm cùng yêu thương.

Thế nhưng nếu không phải lần trao giải Đại sứ từ thiện thế giới này, phần lớn người thậm chí đều không biết vị siêu sao Hollywood này chỉ mới là khoản tiền từ thiện quyên ra ngoài đã sắp đến hai tỷ đô la.

Không có bất luận cái gì tuyên truyền, cũng không có bất luận cái gì tuyên dương, Fiennes chỉ muốn đi làm một ít chuyện tốt, nhưng cho tới bây giờ đều không suy nghĩ có được lợi ích từ đó.

Có lẽ là ánh nền sinh mệnh gần cháy hết, đối với danh lợi cùng tiền tài, luôn luôn có vẻ phá lệ đạm mạc.

“Tôi còn nhớ lúc tôi còn nhỏ. Cps một lần một tổ chức từ thiện dân gian tới cô nhi viện biểu diễn tiết mục cho chúng tôi, dạy cho tôi múa hát còn có biểu diễn kịch bản, nếu như bọn họ chưa từng đi tới cô nhi viện, tôi cũng sẽ không được chọn đi diễn kịch, nói không chừng hiện tại tôi cũng sẽ không đứng ở chỗ này.”

“Tôi hy vọng, mọi người đang ngồi ở đây cũng như trước TV, có thể cho người khác một cơ hội thay đổi tương lai, tôi nghĩ thế giới của chúng ta cũng sẽ trở nên tốt đẹp hơn, cảm ơn.”

Phát biểu diễn thuyết, trên mặt nam nhân tràn ngập tươi cười nhu hòa, ba năm trước đây, hắn bởi vì một lần ra ngoài đột nhiên bệnh tim phát tác mà được xe cấp cứu đưa vào trong bệnh viện, hiện tại mọi người cũng biết vị siêu sao Hollywood này dĩ nhiên mắc phải bệnh tim.

Nhưng bệnh tình đến tột cùng thế nào, không ai biết, mà Fiennes cũng chưa bao giờ đồng ý để lộ một từ.

Khi tin tức liên quan đến bệnh tim của hắn gần như biến mất, phần lớn mọi người quên đi Fiennes thân thể có bệnh...

Nhìn người nam nhân đứng trên vũ đài, anh tuần lại có nhiều mị lực, hắn luôn luôn mỉm cười làm cho người khác luôn có một loại ấm áp nói không nên lời, ai sẽ nghĩ tới, không đến một năm...

Siêu sao, ngã xuống rồi.

Sinh hoạt cùng cảm tình của Fiennes không hề tốt đẹp, thậm chí có thể nói là một đường nhấp nhô, nhưng tương phản là sự nghiệp của hắn nhưng vẫn vững bước bay lên.

Có lẽ là Thượng Đế thương hại, sau khi hắn biết được mình sống không được mấy năm, sự nghiệp điện ảnh của hắn đột nhiên tăng mạnh, từ một ngôi sao bình thường nhanh chóng bay lên ngôi sao lớn số một số hai Hollywood.

Hắn quả thật làm được, khiến khán giả cùng nhà sản xuất đều quên màu da của hắn, triệt triệt để để đem hắn coi như là một ngôi sao.

Ở thời khắc Fiennes phong nhã hào hoa nhất, sự nghiệp huy hoàng nhất, tính mạng của hắn cũng đi đến chung kết, đem hết thảy mỹ hảo đều hóa thành tiếc nuối không thể xóa nhòa trong lòng mọi người.

Tiếc nuối này, đã định trước khiến Fiennes trở thành nhân vật truyền kỳ trong lịch sử.

...

Điện ảnh [Siêu Sao] – kết cục

Hôm nay là một ngày vô cùng bình thường, Fiennes giống như thường ngày một mình rời giường, bình thường đi tắm, đánh răng, mặc quần áo.

Gần đây hắn đang nghỉ ngơi không có đóng phim, tuy rằng đã xem qua mấy kịch bản, nhưng vẫn luôn không có kịch bản thích hợp khiến hắn muốn diễn.

Màn ảnh chậm rãi đẩy mạnh, không có lời thoại, không có nhạc nền, chỉ có cảnh quay thuần túy, từ người nam nhân này rời giường đến hắn xuống lầu hưởng dụng bữa sáng do người làm thuê làm cho hắn.

Fiennes trong màn ảnh uống chút nước trái cây, tùy ý mở TV ra, trong TV vừa vặn là tin tức về hắn, trong màn hình TV là Ngôi sao lớn Fiennes bị vô số người vây quanh, cái đó và Fiennes an tĩnh ngồi trước bàn ăn xem TV của hiện tại hình thành một loại đối lập rõ ràng.

Người giúp việc dọn dẹp chén đĩa đi vào phòng bếp chùi rửa, Fiennes ngồi ở bên cửa sổ mở ra một phần báo chí, nhưng không xem được mấy chữ hắn lại đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn cường liệt nơi ngực, đau đớn này giống như một bàn tay vô hình siết lấy cổ hắn, không kêu được.

Màn ảnh cuối cùng của điện ảnh, không có bất luận sự di chuyển nào, khán giả chỉ có thể nhìn đến Fiennes ôm ngực dần dần ngã xuống, cho đến khi nam nhân kia biến mất trong tầm mắt.

Ánh nắng ban mai rực rỡ tươi đẹp, điện ảnh kết thúc trong tiếng bước chân vội vàng của người giúp việc.

— anh vĩnh viễn sống, ở trong tim chúng ta —

Đây là câu nói cuối cùng của phần cuối điện ảnh.

...

Sau khi [Siêu Sao] lần đầu công chiếu, bình luận đến từ các giới như sau: tôi phải xin lỗi vì những gì mình đã nói, một người diễn viên tên Đường Phong đã tái hiện lại được cuộc đời của Fiennes — nhà xuất bản XX, sinh mệnh của Fiennes giống như sao băng xinh đẹp mà ngắn ngủi, nhưng tinh thần của anh, sẽ là sao mai của Đông Phương — báo OO, [Siêu Sao] không thẹn với tên của nó, Đường Phong cùng Fiennes, tôi đã không cách nào phân biệt bọn họ, ai có thể nói cho tôi biết, Đường Phong có phải là Fiennes hay không? — Tạp chí XXOO.

...

Những bình luận như vậy ùn ùn kéo đến sau khi [Siêu Sao] lần đầu công chiếu, khó được chính là, làm một bộ phim về danh nhân, là một điện ảnh về một siêu sao mới qua đời hơn ba năm, Đường Phong lại dùng diễn xuất xuất sắc của mình khiến đại chúng khiến giới bình luận điện ảnh tâm phục khẩu phục.

Giống như có người đã nói, lúc xem điện ảnh bọn họ triệt để đem Đường Phong trở thành Fiennes, mặc kệ là một cái mỉm cười hay là nhất cử nhất động, nhỏ đến vẻ mặt, lớn đến phương thức biểu diễn, Đường Phong hầu như chính là phục chế Fiennes, nhưng ở trên cơ sở là Fiennes lại thêm không ít mị lực độc đáo của mình.

Không chỉ là Fiennes, cậu còn là Đường Phong, sẽ không bởi vì rời đi [Siêu Sao] liền mất đi cá tính bản thân.

[Úc, đây là tin tức về một bộ phim vô cùng vô cùng nổi tiếng gần đây, tôi không biết chuyện gì xảy ra, nhưng bắt đầu từ cuối tuần trước, mỗi ngày tôi đều có thể nghe được có người nói với tôi, “Hey, cậu xem [Siêu Sao] chưa? Đường Phong diễn thực sự quá tuyệt vời!”, một người nói như vậy không kỳ quái, kỳ quái chính là mỗi người đều nói như vậy, có thể là bởi vì danh tiếng thật tốt kéo theo phòng bán vé, làm một bộ phim tiểu sử danh nhân, [Siêu Sao] thành công nảy sinh kỷ lục mới về phòng bán vé của phim tiểu sử danh nhân, tuần đầu tiên với thành tích phòng bán vé 7 nghìn vạn hân cũng đủ làm cho nhà sản xuất đem lỗ lỗ trong [Thiên Tử 2] tìm về]

Trong TV, MC vừa nói gần đây đang chiếu điện ảnh [Siêu Sao], còn không quên trêu chọc một chút nhà sản xuất [Siêu Sao], thoát nhìn rất nhiều người cũng biết chuyện nhà sản xuất đem Đường Phong đổi khiến [Thiên Tử 2] lỗ lỗ không ít, phỏng chừng sau đó trong khoảng một thời gian dài, chuyện này đều sẽ khiến cho không ít công ty điện ảnh làm tham khảo khi chọn diễn viên để quay điện ảnh nhiều tập, đương nhiên, cũng sẽ là đoạn trào phúng kinh điển trong tiết mục TV.

Nhưng điều này đối với nhà sản xuất cũng không là gì, sự thật, bọn họ kiếm tiền là được rồi.

Đối với Đường Phong mà nói, cái này càng không có chỗ hỏng gì.

“Ha ha ha, người MC này nói rất hay, nhà sản xuất chính là ngốc như vậy, úc, được rồi, bọn họ cũng không quá ngốc, cuối cùng sau một quyết sách cực độ sai lầm cũng làm ra một hành động thông minh.” Charles nhìn TV, phát sinh tiếng cười sang sảng.

Ba người ngồi vây quanh bàn ăn cùng nhau thưởng thức bữa sáng, Đường Phong rót nước trái cây cho mình cũng giúp Charles rót đầy, bên kia Lục Thiên Thần thay Đường Phong cắt một khối điểm tâm ngọt.

“Tôi tán thành lời của anh.” Nam nhân vừa cười vừa nói.

Điện ảnh đã kết thúc quay chụp ở mấy tháng trước, cậu còn nhớ rõ khi quay xong màn tử vong cuối cùng, bản thân của cậu không có chỗ nào bị ảnh hưởng, nhưng khi kết thúc quay phim Charles cùng Lục Thiên Thần đều dùng một loại ánh mắt khiến cậu không chịu nổi mà nhìn cậu.

Cảm giác giống như là, cậu là một người làm bằng thủy tinh, tùy tiện đụng nhẹ liền vỡ vụn.

Có một việc khiến Đường Phong đến bây giờ đều hay lấy ra trêu chọc Charles, đầu gối kia vào lúc tối gắt gao ôm hân nổi điên, trong miệng liên tục hô:

“Bảo bối thân mến, em nghìn vạn lần không thể chết được, không thể xảy ra chuyện gì, chúa tôi, anh biết đó là diễn kịch, đó là giả, nhưng lúc đó anh thiếu chút nữa điên mất rồi! Anh muốn điên mất rồi, điên mất

rồi! Nếu như em thực sự cách xa anh, anh không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa! Vì không để anh biến thành một ác ma, đừng rời xa anh...”

Đường Phong rất thích ý làm tuần thú sư, tuy rằng cảm thấy Charles nói có chút bị nổi da gà, người kia càng ngày càng bị phim nhiễm, hi vọng không cần tẩu hỏa nhập ma.

...

Làm một diễn viên đang ở kỳ bay lên, phải dự họp tuyên truyền một cái cũng không thể thiếu, cũng may kết quả cuối cùng mà điện ảnh mang đến tương đối không sai, Đường Phong coi như khổ cực cũng có được hồi báo tương ứng.

Mà đáng giá cảm ơn nhất chính là gần đây bắt đầu trở nên nhiễm phim Charles, cùng càng ngày càng hưởng phương hướng “Tri tâm tỷ tỷ” phát triển Lục Thiên Thần, nếu như không có Lục Thiên Thần cùng Charles, Đường Phong cũng không thể hoàn toàn đi ra khỏi cuộc sống của Fiennes, nhất là màn diễn tử vong cuối cùng, biểu diễn cùng ngày phá lệ thông thuận, cũng không có xuất hiện u ám hay ảm ức do biểu diễn mang tới.

Nguyên nhân?

Đại khái là do cùng ngày Lục Thiên Thần cùng Charles đều có mặt đi.

Là người yêu của cậu, khiến cậu biết được ý nghĩa tồn tại của mình...

Được rồi, một phần ý nghĩa.

Điện ảnh ở tuần đầu ở Bắc Mỹ đạt được thành tích phòng bán vé 7 nghìn vạn đô la, sau đó nhà sản xuất lập tức cử hành tiệc mừng công tư nhân, hoàn toàn xứng đáng là vai chính của tiệc mừng công, Đường Phong tự nhiên phải dự họp.

Cùng các nhân viên hợp tác làm việc với nhau mấy tháng hưởng thụ quả thực của thành công, đây là một chuyện khiến người vô cùng hài lòng.

“Úc, chúa tôi, tôi không thể không nói, lúc xem điện ảnh thành phẩm tôi gần như nghĩ đến cậu là Fiennes, tôi hi vọng cậu có thể tha thứ khi tôi nói vậy, thế nhưng tôi cũng đã từng xem qua điện ảnh của Fiennes, thậm chí còn từng hợp tác vài lần,” Robert dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Đường Phong, “Cậu thực sự rất giống cậu ấy, cách nói chuyện, tính cách, thái độ làm người, còn có biểu diễn trong phim ảnh, đó cũng là vì sao tôi kiên trì chọn cậu làm người diễn Fiennes.”

Robert cảm thán nói một câu: “Cậu quả thực chính là Fiennes chuyển thể, tôi thật xin lỗi, tôi không có ý phủ định cậu, chỉ là các cậu thực sự rất giống, phi thường giống.”

“Không, tôi thật vui khi có thể nghe được đánh giá như vậy, Fiennes là nhân vật truyền kỳ của ảnh đàn, anh ấy cũng là mục tiêu mà tôi muốn nỗ lực, anh nói như vậy, tôi cảm thấy đây là vinh hạnh của tôi.” Đường Phong nâng ly rượu cười, cậu tuyệt không chú ý khích lệ khích lệ Fiennes.

Người đã chết thì dễ được thần hóa, lúc Fiennes còn sống cũng chỉ là một diễn viên, một siêu sao Hollywood, thỉnh thoảng còn có thể bị một ít tạp chí báo chí tìm cơ hội pha trò tranh thủ quan tâm.

Thế nhưng sau khi Fiennes qua đời, Đường Phong nghe được cũng chỉ có sự vĩ đại, thiên phú cùng truyền kỳ của Fiennes.

Quả thực đều sắp không giống như là cậu.

Không hề nghi ngờ, lực ảnh hưởng mà [Siêu Sao] mang đến vượt qua sức tưởng tượng của Đường Phong, khi Robert đều cảm thấy cậu mười phần giống Fiennes, cũng có không ít người cho là như vậy.

Tỷ như bác sĩ gia đình kiêm người yêu cũ của Fiennes.

287. Chương 287 - Lửa Không Gối Được

Xe dừng ở trước cửa một quán cà phê, một người nam nhân mặc áo sơ mi quần tây bình thường đội một bộ kính râm đi vào trong tiệm, tùy ý nhìn lướt qua, rất nhanh liền thấy được người mà cậu muốn tìm.

“Thật có lỗi, trên đường có chút kẹt xe, tôi đã tới chậm.” Trực tiếp đi tới, gỡ kính râm xuống sau đó là lộ ra gương mặt anh tuấn mang theo chút áy náy, nếu như có người quan tâm tin tức giải trí mới nhất, nhất định sẽ biết người nam nhân này là ai.

“Không sao, cậu có thể tới tôi đã rất vui vẻ rồi, muốn uống gì không, tôi giúp cậu gọi.” Người đến trước một bước là một người nam nhân khoảng 40 tuổi, thấy Đường Phong liền có chút vội vội vàng vàng đưa thực đơn tới.

“Một ly nước chanh đi.” Gần đây Đường Phong đang giảm lượng uống cà phê, mỗi ngày nhiều nhất chỉ một tách.

Harvey rất nhanh giơ tay gọi người phục vụ, đồng thời giúp Đường Phong gọi một ly nước chanh cùng một chiếc bánh ga tô socola dung nham.

“Harvey, Miranda nói cho tôi biết anh gần đây rất uể oải, chuyện quá khứ cũng đã trôi qua, không cần suy nghĩ nhiều.” Trời ạ, vì sao phải là cậu tới làm người đưa ra lời khuyên này.

Mấy ngày hôm trước, Miranda đột nhiên gọi cho cậu một cú điện thoại, nói là sau khi xem điện ảnh, Harvey rơi vào thật sâu tự trách, tâm tình cùng thân thể đều không quá tốt, hơn nữa lại không chịu nói nguyên nhân.

Vợ của Harvey vô cùng lo lắng, không thể làm gì khác hơn là hướng Miranda xin giúp đỡ, Miranda đương nhiên biết Harvey vì sao đột nhiên lại tâm tình ngã xuống đáy cốc, nhưng cô nàng kia không muốn khuyên nhủ Harvey lại không tốt cự tuyệt vợ Harvey, cho nên đem Đường Phong đẩy ra ngoài.

Trời biết Đường Phong tuyệt không muốn làm người tốt này.

Người phục vụ rất nhanh đã bưng lên nước chanh cùng bánh ga tô, đây là một cậu trai mới 20, có chút gầy yếu, vừa nhìn chính là một sinh viên thích đọc sách, khi bưng thức uống lên cho Đường Phong, cậu trai tựa hồ muốn nói lại thôi, đến cuối cùng cũng lặng lẽ mở miệng.

“Xin hỏi...anh là Đường Phong phải không?” Cậu trai cẩn thận dè dặt lại dè nặng vui sướng hỏi, mọi người có thể từ trong mắt cậu thấy được cậu lúc này cỡ nào hưng phấn.

“Đúng vậy, tôi đang cùng bạn mình trò chuyện.”

“A. ngại quá, tôi không cố ý quấy rầy anh, nhưng tôi đã xem qua tất cả phim mà anh đóng, thực sự là quá tuyệt vời, nhất là [Siêu Sao] gần đây nhất, anh quả thực là phiên bản của Fiennes, xin tha thứ tôi nói như vậy, tôi chỉ là muốn nói, có thể tận mắt nhìn thấy anh là vinh hạnh của tôi, chúc anh dùng bữa vui vẻ.”

Sau khi biểu đạt xong lòng ngưỡng mộ của mình, cậu trai kích động này rất nhanh đã rời đi, không hề quấy nhiễu cuộc trò chuyện của Đường Phong cùng Harvey.

Phỏng chừng là do ông chủ nhà hàng đứng bên kia đã bắt đầu trừng mắt cậu trai phục vụ, nếu không cậu trai nhất định còn muốn một cái kí tên và vân vân.

“Hiện tại cậu đã là siêu sao rồi.” Harvey cảm khái một câu.

“Cám ơn.” Đường Phong cũng không biết mình nên khuyên nhủ Harvey cái gì, đối phương đã sống đến 40 tuổi, nếu như là vì Fiennes, vậy thật không cần.

Trò chuyện rất nhanh rơi vào trong trầm mặc, Đường Phong không nói chuyện, Harvey thì chậm rãi nói: “Thật xin lỗi vì đã quấy rầy cậu, tôi biết cậu gần đây bề bộn rất nhiều việc...Thế nhưng, sau khi tôi xem xong [Siêu Sao] tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, người mà tôi có thể nói hết chỉ có cậu cùng Miranda, thế nhưng tôi biết, Miranda kỳ thực vẫn luôn không tha thứ tôi.”

Nói đến đây, Harvey cúi đầu thở dài, quả đắm đuối tràn bày ra hình dạng hết sức thống khổ.

Hắn tiếp tục nói: “Cho tới bây giờ tôi cũng không biết, ngày mà tôi cùng Fiennes chia tay, dĩ nhiên là ngày mà em ấy mới vừa biết mình không sống được bao lâu, ôi chúa, tôi không biết, tôi thực sự không biết...”

Liên tục thấp rên, Harvey lắc lắc đầu.

“Harvey, có biết hay không lại có quan hệ gì? Anh là bác sĩ gia đình của Fiennes, cũng biết anh ấy vốn không sống được bao lâu, mặc kệ là anh chia tay với anh ấy ngày ngày anh ấy biết mình sắp chết, hay là sau đó, kết quả cũng không có gì khác nhau không phải sao?”

Đường Phong không làm được khiến Harvey thoải mái, cậu không thích loại trạng thái hiện tại của Harvey, tự mình sám hối nhưng lại có chút muốn tự giải vây cho mình.

“Cậu nhất định cảm thấy tôi là một tên cặn bã đi?” Harvey nở nụ cười khổ, “Bộ điện ảnh này khiến tôi nhìn thấy rất nhiều chuyện mà Fiennes không cho tôi biết trước đây, cũng cho tôi thấy được ích kỷ cùng ngu xuẩn của mình.”

“Mỗi người có đeo đuổi của riêng mình.”

Cho dù lúc đó Harvey không rời đi Fiennes, sớm hay muộn, cũng gặp phải chuyện tương tự.

“Nếu như cho tôi quay lại trước kia, tôi sẽ không bỏ xuống em ấy, tôi sẽ cùng em ấy đi đến cuối cùng.” Harvey thoạt nhìn có chút thống khổ.

Hiện tại ăn năn đã không có ý nghĩa, chuyện đã xảy ra cũng đã xảy ra, sẽ không bởi vì một cái hối hận mà lặp lại lần nữa.

“Harvey, đừng như vậy, anh như vậy thực khó xem, không nên ở lúc anh đã kết hôn, có vợ con, cùng với Fiennes đã qua đời ba năm nói những lời như vậy.” Đường Phong hiển nhiên có chút không vui khi Harvey nói ra lời như vậy.

Nếu như thực sự hối hận, vậy mấy năm trước đây là đang làm gì?

Hối tiếc, đây là chuyện khiến Đường Phong cảm thấy vô cùng phẫn nộ, cậu tình nguyện Harvey gọn gàng quên mất Fiennes.

“Phải, cậu nói không sai, có đôi khi tôi đều đang thống hận chính mình, vì sao hết lần này tới lần khác không đi ra được, cho dù kết hôn rồi, tôi cũng không có cách nào quên Fiennes.”

Harvey đem áp lực phiền muộn của những năm gần đây thẳng thắn nói ra: “Cho tới bây giờ tôi đều chưa nói với bất kì ai, người bên cạnh hoặc người xa lạ đều cảm thấy cuộc sống của tôi rất hạnh phúc, có một người vợ hiền lành thiện lương, có một đứa con xinh xắn, thế nhưng những điều này đều là biểu hiện giả dối!”

Đường Phong có chút vô cùng kinh ngạc, Harvey lại nói những lời như vậy.

Harvey tiếp tục nói: “Tôi không hạnh phúc, tuyệt không hạnh phúc, cho dù tôi có gia đình, nhưng nơi ngực cũng là một mảnh trống rỗng, lúc tôi ở nhà thậm chí tôi đều đang suy nghĩ, tôi ở chỗ nào, tôi sống trên đời này là vì cái gì? Thỏa mãn mong đợi của cha mẹ, không để bạn bè thất vọng, hay là thu được hạnh phúc giả tạo lại khiến người khác ước ao?”

“Tôi biết vợ tôi rất hiền lành, nhưng tôi không có cách nào yêu em ấy, ở chung với em ấy tôi không có bất kì cảm giác gì...” Hai tay bưng kín mặt, Harvey nghẹn ngào nói, “Tôi là vô sỉ lại ích kỷ vậy đó, vẫn luôn hi vọng Fiennes mãi mãi yêu tôi, hi vọng sau khi tôi rời khỏi bên cạnh em ấy cũng không có người khác...”

Đường Phong phát hiện, cậu thực sự đối với Harvey không còn chút cảm giác gì, cứ nhiên có thể thật sự yên lặng nghe xong lời kể của Harvey mà không có bất kì dao động nào.

Cúi đầu uống một ngụm nước chanh, Đường Phong chậm rãi nói: “Vậy hiện tại anh nói cho tôi nghe những lời này lại có ý nghĩa gì? Harvey, anh lớn hơn tôi rất nhiều tuổi, nên biết mình cần là cái gì, tôi không giúp được gì cho anh.”

“Tôi yêu em ấy...”

“Thế nhưng anh rời đi anh ấy, không phải sao?”

Harvey ngẩng đầu nhìn Đường Phong, trong mắt là hoài nghi lại chờ đợi: “Trước kia có một người nói cho tôi biết, Fiennes hiện tại sống rất tốt, em ấy kỳ thực không có chết, đúng hay không? Em chính là Fiennes, đúng hay không?”

Chỉ kinh ngạc một giây, Đường Phong nhanh chóng khôi phục bộ dạng thường ngày.

“Harvey, tôi biết anh hiện tại tâm tình không tốt, thế nhưng lời như vậy vẫn là không nên nói ra sẽ tốt hơn, lễ tang của Fiennes là anh lo liệu, anh ấy rốt cục có qua đời hay là còn sống, lẽ nào anh không rõ ràng sao?”

Lời này lập tức khiến trong mắt Harvey xuất hiện vẻ kinh ngạc, Fiennes thật sự đã chết, trên lễ tang bọn họ đều tận mắt nhìn thấy nam nhân kia nằm trong quan tài gỗ lim được trải nhung thiên nga, an tĩnh ngủ say.

“Ôi chúa tôi, tôi không biết mình làm sao nữa...” Harvey cố sức ôm đầu của mình, thấp giọng nói, “Cậu quá giống em ấy, xin lỗi, tôi thực sự là hồ đồ rồi, hồ đồ rồi...”

Đường Phong trầm mặc không nói gì, đường là Harvey tự mình chọn, cậu không giúp được Harvey, cũng không có gì có thể giúp đỡ.

Người phục vụ đứng cách đó không xa thừa dịp ông chủ không ở lên lên lấy điện thoại chụp một bức ảnh, chờ Đường Phong cùng Harvey đều rời khỏi, cậu tiếp tục công việc của mình, lúc gần tan tầm, một thanh niên người Trung mang kính đen đi vào trong tiệm.

Người phục vụ đi qua hỗ trợ gọi món ăn: “Dưới bàn.”

Lý Đông Tây gọi vài món ăn, tiện tay sờ nhẹ dưới mặt bàn, lấy được một máy ghi âm mini.

Sáng sớm của một ngày nào đó, Đường Phong bị Miranda gọi điện đánh thức, điện thoại vừa thông đối phương liền để cho cậu lập tức mở TV xem tin tức.

Đường Phong biết, khẳng định là có tin tức lớn gì đó, nhưng cậu thật không ngờ là tin tức liên quan tới Harvey.

“A, ôi chúa, thân mến, sao mới sáng sớm đã thức dậy, không ngủ thêm chút nữa sao?” Charles đã thức dậy ở bên ngoài nghe được trong phòng truyền ra thanh âm của TV, đẩy cửa đi vào liền thấy Đường Phong đang ngồi trên giường xem tin tức.

Charles nghe được người dẫn chương trình trong TV nói: Theo câu chuyện về ảnh để truyền kỳ Fiennes được dọn lên màn ảnh lớn, sinh hoạt mà Fiennes không muốn người biết cũng vẫn luôn làm cho mọi người không ngừng suy đoán, nhất là trong điện ảnh từng công bố Fiennes có một người yêu đồng tính, người đó rốt cục là ai? Theo tin tức tin cậy gần nhất, người yêu của Fiennes trong điện ảnh [Siêu Sao], vô cùng có khả năng chính là vị bác sĩ gia đình kiêm bạn tốt của Fiennes lúc còn sống...”

“Ha, người kia không phải là người mà em đi gặp sáng hôm đó sao?” Charles đi tới, hôn lên trán Đường Phong một cái, ngồi xuống cạnh cậu cùng nhau xem tin tức.

Kỳ thực ngày đó Đường Phong đi muộn không phải vì kẹt xe, mà là lúc đi ra bị Charles quán một hồi, bởi vì ai kia biết Đường Phong muốn đi gặp một người đàn ông tên là Harvey.

Mặc dù Đường Phong cùng Harvey không hề có gì, nhưng nam nhân ăn dấm cũng rất là mãnh liệt.

Ngữ khí mang theo chút hả hê, Charles nói: “Trên đường có một câu thể này, đi ra hôn sớm muộn gì đều phải trả lại, nếu như người yêu lúc Fiennes còn sống thật là hần, anh chỉ có thể nói, có nguyên nhân tất có kết quả.”

“Anh gần đây trở nên văn minh hơn rồi đó.” Đường Phong nghiêng đầu nhìn Charles đang nói đạo lý lớn.

Hèn gì Miranda gọi điện thoại cho cậu, bọn họ ai cũng không ngờ quan hệ của Harvey cùng Fiennes bị đưa ra ánh sáng, hiện tại điện ảnh còn đang nóng nẩy, mà Harvey lại kết hôn có gia đình, chân tướng sau khi bị đưa ra ánh sáng tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của Harvey.

Là ai để lộ bí mật?

Trên thực tế, người biết quan hệ của Fiennes cùng Harvey không chỉ có mình Miranda, nếu Miranda muốn tiết lộ đã sớm làm như vậy mà không chờ tới bây giờ.

Ai làm?

Không biết.

Trên tin tức chỉ nói người để lộ là người bên cạnh Harvey, nhưng cụ thể là ai lại không nói ra.

Bởi vì không có chứng cứ, lúc này phần lớn người cũng chỉ là ôm tâm tính coi kịch vui mà nhìn, mà người nhà Harvey cũng đứng dậy biểu thị Harvey cùng Fiennes chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, nhưng bản thân Harvey lại không tỏ thái độ.

Chuyện này chưa trôi qua một ngày, đến buổi chiều lại có một người phục vụ trong một nhà hàng đứng trong màn ảnh nói cho phóng viên, cậu ở ngày đó thấy Đường Phong cùng Harvey đi ăn với nhau, lơ đãng nghe được Harvey hướng Đường Phong nói ra sự hối hận cùng thống khổ khi năm đó rời khỏi Fiennes, vì khiến phóng viên tin lời cậu nói, người phục vụ còn đem ảnh chụp trong điện thoại lấy ra.

Lần này, tuy rằng truyền thông không nói quá rõ ràng, nhưng rất nhiều fan điện ảnh của Fiennes cùng xem qua [Siêu Sao] ở trên internet mắng to sự tuyệt tình năm đó cùng sự dối trá hiện tại của Harvey, nếu năm đó khi Fiennes cần giúp đỡ nhất lại rời đi, bây giờ còn trở về hối hận cái gì.

Sự tình phát triển vượt xa sự tưởng tượng của Đường Phong, cũng không biết người phục vụ nhà hàng hôm đó lại nghe được những gì cậu cùng Harvey nói chuyện.

Tuy rằng chuyện này không liên quan gì tới cậu, Đường Phong vẫn gọi một cú điện thoại cho Miranda, khiến Miranda nói cho Harvey, thời gian này tốt nhất nên rời khỏi Mỹ tới nơi khác nghỉ phép, nhớ mang theo vợ con.

Kỳ thực chỉ cần sau khi điện ảnh kết thúc, cùng với thời gian trôi qua, mọi người cũng sẽ dần quên chuyện này.

Ngày thứ hai sau khi tin tức bại lộ, nghe nói Harvey mang theo người nhà tạm thời rời đi nước Mỹ, Đường Phong cho rằng chuyện này bất quá là năng lực đào móc tin tức của phóng viên quá cường đại mà thôi, thật không ngờ đó là màn diễn được người tỉ mỉ thiết kế.

Thế nhưng từ đó về sau, cậu không còn nhìn thấy Harvey, nghe Miranda nói Harvey định cư ở Anh, chỉ tới năm mới thì mới có thể thỉnh thoảng trở về.

288. Chương 288 - Bảy Năm

Tiền Trữ năm nay mới tốt nghiệp trường cảnh sát, sau khi được phân phối vào bộ đội đến nay chưa tới ba tháng, ba tháng này cơ bản đều là đang tiến hành huấn luyện.

Hắn cũng giống như những học sinh mới khác đều mong sau khi tốt nghiệp sẽ có được việc làm, tuy rằng trước đó, bọn họ phải tiếp thu huấn luyện suốt một năm, nhưng hắn vẫn cho rằng những điều này là đáng giá.

Bởi vì bọn họ là cảnh sát quốc tế, lệ thuộc phân bộ Trung Quốc.

Hôm nay đối với Tiền Trữ mà nói là một ngày vô cùng bình thường, sáng sớm đứng lên bắt đầu chạy bộ cùng các loại huấn luyện trên thân thể, buổi chiều là kỹ xảo đánh nhau kịch liệt cùng tri thức về vũ khí, hôm nay là thứ sáu, buổi tối còn có điện ảnh để xem, đây chính là hoạt động mà Tiền Trữ thích nhất.

“Bữa nay chiếu điện ảnh gì a, có ai biết không?” Buổi chiều sau khi huấn luyện xong, mọi người ngay ngắn đi vào nhà tắm vừa tắm vừa trò chuyện.

“[Thiên Tử 3], bom tấn nước Mỹ, mấy cậu biết diễn viên chính là ai không?” Một người vừa lau lau tóc vừa hàm hồ lớn tiếng hỏi.

Tiền Trữ nhếch miệng cười, trả lời: “Đương nhiên biết, Đường Phong chứ ai! Hai phần trước của bộ điện ảnh này tôi đều xem qua, không giống kiểu chủ nghĩa ảnh hùng cá nhân của nước Mỹ, Đường Phong diễn thật hay, tập 2 lại thực dở!”

Mấy người lú lú nói chuyện, tắm xong rồi mặc quần áo tử tế, ăn cơm xong liền chờ đến tối xem điện ảnh.

Tiền Trữ cùng mấy người bạn đã sớm tới rạp chiếu phim đoạt vị trí tốt nhất, thuận tiện trò chuyện vai chính của điện ảnh mà ngày hôm nay muốn xem, nói đến Đường Phong này là mấy năm trước đột nhiên đỏ lên.

Kỳ thực ngôi sao đột nhiên đỏ lên không ít, thế nhưng giống như Đường Phong đỏ lên liền không còn hạ xuống lại không có mấy người, tuy rằng bọn họ bình thường huấn luyện tương đối khổ cực, nhưng đối với giới giải trí cũng không phải không hề hiểu biết, chỉ ít hai chữ “Đường Phong” là như sấm bên tai.

Hiện nay là ngôi sao Trung Quốc duy nhất ở Hollywood có thể nổi ra danh hào.

Ngoại trừ Oscar, là diễn viên trẻ tuổi nhất liên tục đạt giải ảnh đế của các lễ diên ảnh tầm thế giới.

Là ngôi sao người hoa đầu tiên có tổng cát sê vượt qua năm nghìn vạn đôla...

Thành tích như vậy, cũng không biết đã bị truyền thông lấy ra nói bao nhiêu lần, có đôi khi Tiền Trữ thấy tin tức về cát sê của Đường Phong đều cảm khái một chút, năm nghìn vạn đôla a, đều đủ hăn ăn sang cả đời.

Thế nhưng lúc này, Đường Phong được báo chí khen là Ngôi sao hành động của thế kỷ mới, ở trên màn ảnh với tư thế oai hùng, đối với Tiền Trữ bọn họ mà nói bất quá cũng giống như những ngôi sao khác là nhân vật chính cho mấy đề tài nói chuyện phiếm của bọn họ, là siêu sao Hollywood, là người mà bọn hăn không thể tiếp xúc, là người của hai thế giới hoàn toàn không có bất kì liên hệ nào.

Loại tình huống này ở điện ảnh chiếu được phân nửa bị đánh vỡ.

Tiền Trữ đang mắt không chuyển nhìn khuôn mặt của Đường Phong trên màn hình, chỉ nhìn bì mặt tạp chí đã cảm thấy người lớn lên xinh đẹp, này vừa ở trên màn ảnh động lên, cảm giác giống như tùy thời tùy khác đều đang tỏa ra mị lực, cũng chỉ cảm thấy người này xinh đẹp, có mị lực, nhưng rốt cục xinh đẹp ở chỗ nào hăn lại không nói rõ được.

Có thể đây là cái gọi là siêu sao đi.

Đang coi say mê, trước mặt Tiền Trữ đột nhiên đứng một người, bị chặn hình ảnh, Tiền Trữ chuẩn bị làm cho đối phương né né, thì thấy đối phương cong lưng nói khê với hăn một câu: “Cấp trên nói có chuyện tìm cậu, đi nhanh đi.”

“A?” Không phải đâu, lúc này?

Điện ảnh đang đến giai đoạn cao trào a, đột nhiên không cho hăn nhìn đây không phải là cào ruột sao? Tiền Trữ nói thầm trong lòng, lẽ nào không thể đợi điện ảnh chiếu xong rồi kêu hăn đi không được sao?

“Nhanh đi! Cấp trên đang chờ đó!”

Đối phương liên tục thúc giục, Tiền Trữ không có cách nào, tuy rằng hăn rất muốn coi xong điện ảnh, nhưng nếu là mệnh lệnh của cấp trên hăn cũng không dám vi phạm.

Bất đắc dĩ từ chỗ ngồi đứng lên, người tới gọi Tiền Trữ lập tức ngồi xuống vị trí của hăn, trong lòng có chút bực bội nhưng lại không có biện pháp, Tiền Trữ tâm tình rầu rĩ rời đi rạp chiếu phim hôn ám.

Sau khi đi ra hăn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, cấp trên sao lại đột nhiên tìm hăn, chẳng lẽ lật ra được điều thuốc mà hăn giấu dưới giường?

Nghĩ chính mình phải ăn mắng Tiền Trữ lê lét nhưng cuối cùng vẫn đến phòng làm việc của cấp trên, gõ cửa, Tiền Trữ đi vào.

“Chào cấp trên...”

Hắn còn chưa nói hết, cấp trên hướng hắn ngoắc, chỉ chỉ cái ghế ý bảo Tiền Trữ ngồi xuống.

“Tiền Trữ a, cậu ở chỗ này của tôi cũng đã gần ba tháng, trong ba tháng này tôi thấy được cậu tiến bộ rất nhanh, trong trường cậu cũng là học viên ưu tú số một số hai! Chúng tôi vô cùng xem trọng cậu!” Cấp trên vừa mở miệng chính là liên tục tán thưởng, Tiền Trữ vội vã ngồi nghiêm chỉnh, hắn sợ nhất nghe được chính là sau lại đột nhiên có một chuyển ngoặt, tỷ như...

“Thế nhưng...” Cấp trên vừa chuyển câu chuyện, “Cậu còn trẻ, cần một ít tôi luyện, cho nên tổ chức quyết định cho cậu ném thử một nhiệm vụ, cậu nguyện ý nhận sao?”

Người sắp chết chí ít cũng phải biết là chết như thế nào, nhiệm vụ gì cũng chưa nói liền muốn hắn nhận, Tiền Trữ nhỏ giọng hỏi: “Cấp trên, là nhiệm vụ gì a, ngài xem tôi chỉ mới học tập ba tháng, lỡ làm cho nhiệm vụ trọng yếu bị hủy...”

“Đúng là một nhiệm vụ trọng yếu.” Câu nói đầu tiên của cấp trên khiến Tiền Trữ thiếu chút nữa học máu ba thước, nếu nhiệm vụ trọng yếu như vậy, sao không giao cho mấy đàn anh đi làm?

Tiền Trữ không lên tiếng, hắn không dám.

“Cậu biết người này không?” Cấp trên đem máy tính trước mặt xoay về phía Tiền Trữ, hắn liếc mắt nhìn một cái, hắc, nguyên lại cấp trên đang xem [Thiên Tử 3]

Trên màn hình là điện ảnh tạm dừng hình ảnh, Tiền Trữ lập tức nói: “Đương nhiên biết, siêu cấp siêu sao Đường Phong.”

Đầu năm nay còn có ai không nhận ra Đường Phong?

Dù sao cũng là học viên ưu tú nhất, Tiền Trữ biết cấp trên sẽ không vô duyên vô cớ cho hắn xem điện ảnh của Đường Phong, lập tức hỏi: “Cấp trên, lẽ nào nhiệm vụ có liên quan tới điện ảnh này?”

Tỷ như Hollywood rửa tiền đen vân vân...

Cấp trên lắc đầu phủ định suy đoán của Tiền Trữ, mắt nhìn hình ảnh củ Đường Phong dừng ở trên màn hình, chậm rãi nói: “Cấp trên có một vị nhân sĩ trọng yếu bị một tổ chức xã hội đen lớn của Châu Âu bắt cóc, căn cứ vào tin tức tin cậy, Đường Phong rất có thể quen biết với cao tầng của tổ chức xã hội đen kia, cậu cần phải làm là lặng yên không tiếng động tiếp cận Đường Phong, đồng thời tận lực thuyết phục Đường Phong giúp cậu giải cứu con tin.”

Chờ một chút, chờ một chút!

Tiền Trữ kinh ngạc nhìn siêu sao tao nhã nho nhã trên màn hình, Đường Phong cư nhiên có liên hệ với tổ chức xã hội đen Châu Âu?

Không, không không không, đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, hắn sắp đi tiếp cận Đường Phong, thấy Đường Phong bản thân, thậm chí có thể đạt được kí tên cùng chụp ảnh chung với đối phương!

“Thế nhưng, cấp trên, tôi phải làm thế nào để tiếp cận anh ta?” Người ta là một siêu cấp siêu sao, tùy thời đều có vệ sĩ che chở, hắn cũng không thể đường đột nhảy ra đi.

Cấp trên thế nhưng còn nói “lặng yên không tiếng động mà tiếp cận.”

“Chúng ta đều đã an bài giúp cậu.”

Từ [Thiên Tử 1] đến [Thiên Tử 3], hai bộ điện ảnh này cách nhau tròn bảy năm, cũng ý nghĩa Đường Phong đã đi vào vòng diễn nghệ có hơn bảy năm.

Thời gian trôi qua thực nhanh chóng, đã từng là một ngôi sao bé nhỏ, hiện tại là siêu sao, trong nháy mắt, cảm tình của cậu cùng bọn họ cũng đã duy trì được bảy năm.

Rất nhiều người đều nói “Thất niên chi dương”, cho dù ngọt ngọt ngào ngào thế nào, mỗi ngày đều mặt đối mặt cũng sẽ có ngày chán chường, mà bảy năm như một ranh giới, một cái khe, vượt qua thì tốt rồi.

Cho dù năm đó Charles cùng Lục Thiên Thần miệng đầy hứa hẹn sẽ vẫn luôn ở lại bên cạnh cậu, sẽ đối xử bảo trì hòa bình không phân tranh, kỳ thứ lúc ấy trong lòng Đường Phong vẫn để lại cho mình một chút đất trống, không phải không tín nhiệm cùng tin tưởng, chẳng qua là bởi vì cậu là một nam nhân đã trải qua nhiều lần tang thương mà thôi.

Nhưng 7 năm trôi qua, Charles cùng Lục Thiên Thần vẫn ở cạnh cậu như cũ, không có tranh chấp hay tranh đấu.

Còn về cái gọi là thất niên chi dương...

“Ngô...Charles, đừng làm rộn.” Sáng sớm, còn chưa mở mắt Đường Phong đã biết là ai đang hôn lưng của cậu, còn có móng vuốt sắc sắc kia, có thể đừng xoa nắn thất lưng cùng bộ vị bên dưới thất lưng hay không?

“Bảo bối, chúng ta đi làm vận động, mỗi buổi sáng làm vận động có lợi với sự khỏe mạnh của thể xác và tinh thần.”

“Charles!”

Tôi van anh, không phải mới làm đêm qua sao, bắt quá chỉ có nửa tháng không gặp mặt, có cần phải quần quýt như vậy hay không, có cần phải sinh hoạt dâm mỹ đến vậy hay không, thật đúng là muốn cùng cậu ở trên giường vượt qua ba ngày a?

Nói ngắn lại, Đường Phong hiện tại một chút cũng không có phát hiện cái gọi là thất niên chi dương xảy ra trên người bọn họ, Charles vẫn dính người, mà Lục Thiên Thần vẫn ôn nhu cùng tri kỷ mà không có một chút cải biến.

Bảy năm, đối với bọn họ mà nói kỳ thực chỉ là mới bắt đầu.

Bảy năm trôi qua, tuổi của bọn họ mới từ chữ số đầu là 2 biến thành 3, thời gian luôn khiến người thay đổi, dĩ khí trên người Charles dần dần thu liễm, nhưng khí chất của một đại ca xã hội đen lại càng thêm dày đặc, người vừa đứng chỗ nào, khí tràng trên người liền đủ khiến người xung quanh nhượng bộ lui binh.

Lục Thiên Thần trước đây luôn lạnh như băng, hiện tại trở nên ôn hòa một chút, nhưng dùng cách nói của Đường Phong, Lục Thiên Thần giống như một nồi nước ấm, thoát nhìn vô hại, nhưng sẽ chậm rãi đem người nấu chết ở bên trong, chờ lúc người phát hiện, phỏng chừng đã là chuyện của kiếp sau.

Bọn họ đều đang thay đổi. Không đổi chỉ có trái tim.

“Chúc mừng, [Thiên Tử 3] phòng bán vé siêu tốt.”

Khi Charles cùng Đường Phong từ trên lầu đi xuống, Lục Thiên Thần đã ngồi trước bàn ăn.

Không muốn làm cho tiết tấu sinh hoạt trở nên quá nhanh, ngồi trừ mấy năm đầu vì sự nghiệp phấn đấu mà quay phim tương đối nhiều, từ sau khi [Siêu Sao] đạt được thành công không gì sánh kịp, chính thức trở thành ngôi sao hàng đầu của Hollywood Đường Phong cũng dần dần giảm đi số lượng phim đóng mỗi năm, hiện nay cơ bản là duy trì mỗi năm một bộ phim.

Sẽ không quá mệt mỏi, cũng không đến mức khiến sự nghiệp gián đoạn.

Kỳ thực Đường Phong không muốn qua [Thiên tử 3], nhưng không chịu nổi Robert lần nữa nhờ vả, hơn nữa bản thân cậu đối với bộ phim này có cảm tình đặc biệt, sau khi xem kịch bản cùng điều ước hợp đồng, sau 7 năm Đường Phong lại lần nữa đóng phim [Thiên Tử].

Nhưng song song cũng sẽ là lần cuối cùng cậu làm diễn viên chính của hệ liệt [Thiên Tử].

“Tháng sau tôi muốn đi ra ngoài chuyển chuyển, các anh có ai rảnh không?” Đường Phong ngồi xuống, vừa cười vừa nói, “Tôi mời khách.”

“Bao ăn cùng chơi đùa sao?” Charles hỏi.

“Đương nhiên rồi.”

“Oh, siêu sao Đường Phong thân mến của anh, xin hãy bao dưỡng anh đi!” Charles vỗ vỗ bộ ngực rắn chắc của mình, lại hướng Đường Phong ném mị nhãn, “Anh có thể ấm giường còn có thể giúp em mát xa đặc biệt, hơn nữa là miễn phí.”

Đường Phong liếc Charles, mát xa đặc biệt cái gì coi như xong.

“Tháng sau cậu phải về Châu Âu không phải sao?” Lục Thiên Thần cầm lấy một cái bánh bao phết lên mỡ bò đưa tới trong đĩa ăn của Đường Phong.

Charles nhếch miệng: “Cậu không thể không nói chuyện này sao?”

“Nguy hiểm sao?” Tuy rằng Đường Phong không can thiệp công việc của người yêu, nhưng cậu luôn cảm thấy đám người Charles làm việc quá mức nguy hiểm.

“Không không không, tuyệt đối không nguy hiểm, thân mến, chỉ là có mấy người bên dưới không quá an phận, anh đi nói chuyện với bọn họ, ha ha, đều là chút chuyện nhỏ về lợi ích.” Charles thoát nhìn rất nhẹ nhàng.

Thế nhưng...mà thôi, liên qua đến lợi ích căn bản không có gì là chuyện nhỏ.

Đường Phong đập Charles một cái: “Cẩn thận một chút.”

Charles rất nhanh lại nhìn về phía Lục Thiên Thần: “Tháng sau là sinh nhật của cha cậu đi, chẳng lẽ cậu không định trở lại?”

Lục Thiên Tịch?

Đường Phong thiếu chút nữa quên mất vị nhân sĩ nguy hiểm này rồi.

Có người nói năm đó bên sản xuất buông tha Đường Phong biểu diễn [Thiên Tử 2], có một phần nguyên nhân là Lục Thiên Tịch làm khó dễ, người kia đều đã hơn 40 tuổi, không biết Lục Thiên Thần là thế nào ở chung với Lục Thiên Tịch, dù sao từ đó về sau Lục Thiên Tịch không còn làm khó Đường Phong, đồng dạng, bọn họ thậm chí chưa từng gặp lại.

Lục Thiên Thần cũng chưa bao giờ ở trước mặt cậu nhắc tới Lục Thiên Tịch.

Nhưng sự thực là, Lục Thiên Tịch dù sao cũng là cha của Lục Thiên Thần, quan hệ huyết mạch của hai người là vô pháp cắt đứt.

“Tôi không muốn làm lam nham gây họa, cho nên anh tốt nhất là trở về đi.” Cho dù Lục Thiên Thần định ở lại, Đường Phong cũng sẽ không khách khí đem hấn đá văng.

“Vậy ai cùng em?” Lục Thiên Thần hỏi.

“Không phải còn có Trần Minh Húc sao?”

289. Chương 289 - Bọn Họ Đang Làm Gì

Đường Phong dự định đến Châu Âu thả lỏng vài ngày, danh lam thắng cảnh đối với cậu mà nói không có quá nhiều hấp dẫn, cậu càng thích sáng sớm uống một tách trà sữa, nhàn rỗi ngồi trên sân thượng phơi nắng xem báo.

Buổi chiều thù cùng bạn bè xuyên qua các con đường khác nhau trong trấn nhỏ, nỗ lực đi tìm một ít cửa tiệm nhỏ đặc biệt, tùy tiện mua thứ gì đó, mệt mỏi thì ngồi xuống một quán cà phê bên đường nghỉ ngơi.

Lục Thiên Thần cùng Charles đều vội chuyện của mình, tuy rằng không thể cùng Đường Phong đến thị trấn nhỏ gần biển ở Châu Âu này, thế nhưng cũng đã hứa hẹn, chờ bọn họ vội vàng xong sẽ đến.

Đường Phong cũng không ngại việc ở lại trần nhỗ một thời gian ngắn, so với vội vội vàng vàng du ngoạn xung quanh, cậu càng thích dừng lại ở một chỗ, dùng thời gian đi chậm rãi thưởng thức lịch sử cùng phong thổ của nơi đây.

Trong lúc Đường Phong cùng Trần Minh Húc vừa dạo cửa tiệm vừa trò chuyện muốn ăn gì, Charles cùng Lục Thiên Thần lại đang làm gì đây?

Cùng thời gian, cũng là Châu Âu, bất quá là ở Anh.

Trong căn phòng vô cùng rộng rãi cao lớn, cho dù là ban ngày tất cả rèm đều được kéo lại, trong phòng ánh sáng vẫn đầy đủ, tất cả ngọn đèn đều được bật lên.

Dưới tia sáng lộ ra chiếc bàn dài hình trứng, tóc chải ngược ra sau lộ ra khuôn mặt với ngũ quan khắc sâu, nam nhân này luôn luôn thích nhí nhố môi vẽ ra nụ cười, thoạt nhìn có vẻ rất dễ sống chung.

Nhưng ngoại trừ hắn, những người khác đều mặt đầy nghiêm túc.

“Charles, cậu làm vậy là lũng đoạn, là độc chiếm!” Ngồi đối diện với Charles, một mặt khác của bàn dài là một ông lão người Châu Âu với mái tóc trắng xóa, mũi ưng, khoe miệng thoáng rũ xuống, khiến ông thoạt nhìn không dễ chọc.

“Carl, bình tĩnh, mau bình tĩnh, tôi không muốn thấy có người bởi vì ngữ tốc quá nhanh mà nghẹn chết trên bàn đàm phán, ôi, thật xui, ha ha ha.” Charles há mồm chính là nói vậy, cũng không sợ lời nói mang theo nguyên rủa của mình làm đối phương không vui.

Kỳ thực đối phương đã không vui, như vậy lại không vui thêm một chút cũng không sao đi?

Ông Carl cười nhạt hai tiếng, đem tức giận đều giấu vào sâu trong mắt, ngữ khí mang theo chút ép hỏi mà nói: “Charles, chúng ta đều làm buôn bán, cậu cũng không thể đoạt đi tất cả mối làm ăn như vậy, cậu làm vậy khiến mọi người ngồi ở chỗ này làm sao bây giờ? Charles, cậu muốn chúng tôi chết sao?!”

“Thoải mái chút đi, đừng nói đáng sợ như vậy, tôi thể nhưng sẽ sợ đó.” Mặt mang tươi cười, Charles vừa nói vừa ôm ngực của mình, giống như mình thực sự rất sợ hãi.

Kết hợp với tươi cười bất cần đời cùng khí tràng bức người của hắn, thấy thế nào đều có cảm giác buồn cười.

Nếu như lúc này Đường Phong ở bên cạnh, khẳng định sẽ đá Charles một cước làm cho hắn bình thường một chút, đáng tiếc người ngồi trong phòng này không ai dám đứng lên cho Charles một cước.

Không thú vị, thực sự là không thú vị.

Yên lặng ở trong lòng cảm khái vài câu, Charles lần nữa đưa ánh mắt rơi xuống trên người lão già tóc bạc mặt đầy nếp nhăn, trong lòng tràn ngập oán giận.

Nếu như không phải tại lão già lòng tham không đáy này, hiện tại hắn hẳn là ngồi đối diện với Đường Phong cùng siêu sao thân mến nhà hắn nói chuyện yêu đương, mà không phải ngồi ở trong căn phòng rầu rĩ này, đối mặt với một lão già khiến người chán ghét.

“Ông Carl, ông rốt cục muốn cái gì, việc làm ăn là của mọi người, tôi đã cho các người số định mức không ít rồi, đến đây đi, cứ nói thẳng, không cần xấu hổ.” Nhìn quanh mọi người, cười nói một câu, Charles nâng lên ly rượu nhấp nhấp một ngụm Champagne, “Tôi sẽ suy nghĩ về yêu cầu của các vị.”

Những người khác đều không lên tiếng, ông Carl trừng mắt những tên kia, lén lút nói đầy căm phẫn, đến trước mặt Charles liền không dám nói một chữ.

“Ba bảy!” Ông Carl một ngụm nói ra.

“Tôi bảy ông ba, có thể suy nghĩ.” Charles gật đầu.

“Không, là chúng ta bảy, cậu ba.” Ông Carl sửa đúng Charles.

Chờ một chút, hắn không có nghe lầm đó chứ?

Trước kia vẫn luôn đều là hán tám phần người khác hai phần, hiện tại tự nhiên muốn lấy đi bảy phần của hán?

Charles ngửa đầu nở nụ cười: “Ha ha ha! Ông Carl ông thực biết nói giỡn a!”

Người mặc dù cười, nhưng không khiến người cảm thấy một chút sung sướng, ngược lại khiến không ít người ở đây lông tơ dựng đứng, ai cũng biết Charles nham hiểm, cười càng hài lòng, thường thường đại biểu hán càng tức giận.

“Ông Carl, tôi nói ông Carl...” Hai tay đặt lên bàn, Charles nhìn chằm chằm vào đối phương quan sát một trận, dường như chuyên chú làm cho người đối diện có chút khó chịu, nhưng chung quy là người từng trải, ông Carl vẫn ngồi ngay ngắn không có chút nào sợ hãi, giống như cuộc đời ông chỉ dựa vào một cây cột sống chống đỡ.

“Tôi vẫn luôn không rõ ông cần nhiều tiền như vậy làm gì, nhiều nhất hai năm ông liền vào quan tài nằm rồi, ông ngay cả một đồng tiền cũng không thể mang vào.” Lời này của Charles có chút độc, mặt của đối phương thoáng chốc trở nên khó coi.

Charles tiếp tục nói: “Có phải là người sắp chết lá gan đều đặc biệt lớn, đều thích kéo người khác chôn cùng?” Hán quét mắt nhìn những người bên cạnh, mọi người có chút khản trương.

“Charles, nói như vậy cậu là không đồng ý?”

Charles đột nhiên bật dậy, hai tay chống bàn lớn tiếng mắng: “Lão già chết tiệt, ông cho tôi là đồ ngu sao? Cho dù là đồ ngu cũng sẽ không đồng ý lời nói bậy bạ của ông, ông hẳn là nên đi tiểu sau đó soi soi coi chính mình là cái dạng gì, ông còn tưởng rằng mình vẫn là ngài Carl oai phong một cõi trước đây sao? Hiện tại ông bất quá chỉ là một lão già không theo kịp thời đại, một quý tộc nghèo túng, ông cái gì cũng không có, đừng cho là tôi gọi ông một tiếng ngài Carl thì thực sự coi mình là quý ngài, đây bất quá là tôi biểu hiện kính già yêu trẻ thôi!”

Vẫn là bảo bối nói cho hán biết, đối với người già phải ôn hòa.

“Charles, vậy mày nghĩ mày là ai, đồ chó hoang!” Ông Carl bị tức đến mặt đỏ lên, khoe miệng đều không nhận được mà run rẩy.

Tốt tốt, mắng lên là tốt rồi.

Charles ghét nhất là ở trên bàn đàm phán nói một đồng lời vô nghĩa, dù sao đến cuối cùng, có tác dụng vẫn là thực lực mà bản thân cầm giữ.

Bầu không khí bắt đầu trở nên căng co, đột nhiên đám người rút súng ra nhắm ngay Charles, mà vệ sĩ bên người Charles cũng rút súng nhắm về phía người khác.

“Đây là Hồng Môn Yến sao?” Charles liếc mắt nhìn đám người cầm súng ở đối diện.

Ông Carl cười lạnh: “Charles, ký xuống hiệp ước, đồng ý yêu cầu của chúng ta, chúng ta có thể không thương tổn cậu, cậu là một người thông minh, nên biết chọn lựa thế nào.”

Charles không nói chuyện, vệ sĩ bên cạnh hán đột nhiên cởi áo ra, sắc mặt của ông Carl cùng những người khác đột nhiên trở nên rất khó coi, trên người vệ sĩ của Charles treo đầy bom.

Bao quát cả bản thân Charles.

Tùy ý kéo áo ra, Charles chỉ chỉ bom trên người mình: “Chỉ cần tôi chết, các ông cũng đừng hòng sống đi ra ngoài.”

Kể có tiền sợ cái gì nhất, sợ chết.

Người già có tiền sợ cái gì nhất, sợ chết nhất.

“Charles cậu quả thực điên rồi! Cậu không muốn sống nữa sao?” Đường nhìn của Carl chạm đến bom trên người Charles nhất thời có chút bối rối.

Charles đưa mắt nhìn xung quanh, ha hả cười nói: “Không, tôi chỉ là đang bảo vệ mình mà thôi, trên thực tế tôi vô cùng yêu quý tánh mạng của mình.”

“Hai lựa chọn, mọi người cùng nhau chết ở chỗ này, hoặc là...” Đường nhìn của Charles rơi vào trên người Carl, nụ cười trên mặt trở nên đặc hơn, “Làm cho người đáng chết nhắm mắt lại, mà các vị, vẫn có thể phân đến hai phần như cũ.”

Năm phút sau,

“Ôi, nhanh chóng đem những thứ chết tiệt này ra khỏi người của tôi, chúng nó nặng muốn chết.” Rời khỏi phòng họp, Charles cau mày làm cho người bên cạnh giúp hắn cởi bom ra, lúc này điện thoại di động trong túi áo của hắn vang lên.

Thấy hiển thị trên màn hình, Charles cười giống như đóa hoa.

“Oh, Thân mến, nhớ anh không?”

“Charles, tranh cãi lợi ích chỗ anh giải quyết xong chưa?” Đi dạo phố mệt mỏi, Đường Phong đang ngồi phơi nắng uống nước trái cây cùng Trần Minh Húc nói chuyện phiếm liên bất thời gian gọi cho Charles một cú điện thoại.

“Ya, vô cùng thuận lợi, hai ngày nữa anh có thể đi tìm em.” Charles vừa nói xong, trong phòng liền truyền tới một tiếng súng vang, hắn nhếch miệng, là thằng khốn nào, không biết dùng ống hãm thanh sao?

“Đây là thuận lợi mà anh nói?” Ngữ khí của Đường Phong nghe không tốt lắm.

“Hiện tại anh đang ở sân tập bắn, ha hả.” Vội vã thuận miệng biên một lời nói dối, Charles lập tức chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, “Được rồi thân mến, chỗ anh còn có chút việc, lát nữa gọi lại cho em sau, hôn một cái!”

Biện pháp tốt nhất chính là cúp điện thoại trước, nếu không rất dễ bị Đường Phong nói ba xạo liền nói lộ ra mọi chuyện.

“Nói co tui bây bao nhiêu lần rồi, gấn ống hãm thanh!” Charles quay đầu lớn tiếng mắng.

Như vậy lúc này Lục Thiên Thần đang làm gì?

Sinh nhật xx tuổi của Lục Thiên Tịch, kỳ thực cũng không tổ chức tiệc hai hoạt động chúc mừng như những gì Đường Phong nghĩ.

“Lại già thêm một tuổi rồi.” Lục Thiên Thần đem hộp đựng bánh kem đặt ở trên bàn trước mặt người đang cúi đầu làm việc, nói, “Đừng cho mình vẫn là ba mươi tuổi, mỗi ngày không có việc gì đều vội vàng công tác.”

“Anh còn biết trở về sao, ha hả.” Cười nhạt hai tiếng, Lục Thiên Tịch nhìn cũng không nhìn bánh kem trên bàn, cúi đầu tiếp tục vội vàng chuyện của ông.

“Ông là cha tôi.”

“Anh cũng biết tôi là cha của anh?” Lục Thiên Tịch nói.

Kéo ghế ra ngồi xuống, Lục Thiên Thần nhìn cha của hắn, hai người bọn họ ở chung tương đối kỳ quái, có đôi khi rất giống cung bạt kiếm, có đôi khi tràn ngập buộc chặt cùng phòng bị, chỉ khuyết thiếu ấm áp của cha con trong gia đình bình thường.

“Sinht nhật vui vẻ.” Bình thần, nói bốn chữ.

“Ấu trĩ.” Đạt được chính là Lục Thiên Tịch tổng ra hai chữ.

Tới tuổi ba mươi, Lục Thiên Thần đã không còn có tình tự gọi là nổi giận, hắn vốn cũng không phải là một người có tâm tình dao động rất lớn.

“Tôi đi.” Dù sao không có gì có thể nói, hắn đã trở về, tặng lễ vật, cũng nói sinh nhật vui vẻ.

“Vội vàng quay về nhìn tên kia phải không?” Lục Thiên Tịch rốt cục ngẩng đầu lên, ông không thích Đường Phong, đây là việc mà người sáng suốt đều có thể nhìn ra được.

Nhưng đến tốt cùng vì sao lại không thích?

Bởi vì Đường Phong là nam nhân, là diễn viên, hay là do cướp đi con của ông, có được tín nhiệm cùng tình yêu của con ông?

“Đúng vậy.” Lục Thiên Thần không hề có ý che giấu.

Sớm đã biết sẽ là loại đáp án này, Lục Thiên Tịch nhìn Lục Thiên Thần một hồi, đột nhiên cảm thấy bất đắc dĩ, đã nhiều năm như vậy, mặc kệ giới thiệu cho Lục Thiên Thần nam nhân hay nữ nhân khác, thậm chí là mạnh mẽ nhất tới, kết quả vẫn là đối với người gọi là Đường Phong kia khẳng khái một mực.

Ông vốn tưởng rằng qua mấy năm Lục Thiên Thần sẽ chán cái ngôi sao kia, thế nhưng hiện tại thì sao?

Sự thực đặt ở trước mắt, Lục Thiên Tịch phải thừa nhận, Đường Phong đúng thật là ăn Lục Thiên Thần gấu gao.

Vì sao?

Bởi vì đối phương cho Lục Thiên Thần ấm áp, quan tâm cùng bảo vệ còn có gia đình chân chính mà ông không cho được, là thế này phải không?

Nhìn con trai trước mắt rõ ràng khác với trước kia, Lục Thiên Tịch cúi đầu tiếp tục xử lý công việc của ông, nói: “Vội mau rút đi, đừng ở chỗ này chướng mắt.”

“Lớn tuổi rồi đừng cậy mạng, công tác quá mệt mỏi ông có thể giao cho tôi một phần.” Hơi mang chút ý cười để lại một câu khiến Lục Thiên Tịch nổi nóng, Lục Thiên Thần xoay người rời đi “nhà” mà hẳn đã sớm không hề lưu luyến.

“Càng ngày càng không có cấp bậc lễ nghĩa.” Máng một câu, Lục Thiên Tịch cúi đầu nhìn đám chữ trên giấy, lại nửa ngày không nhìn vào một chữ.

Tâm tình trở nên bức bối, ông liền gọn gàng đem công tác thu lại, cuối cùng đường nhìn rơi vào trên hộp bánh kem mà Lục Thiên Thần mang đến.

“Ấu trĩ!”

Đưa tay mở hộp ra, bên trong là một chiếc bánh kem, bên trên viết bốn chữ: sinh nhật vui vẻ.

Đây là cái gì?

Lục Thiên Tịch đột nhiên phát hiện trong hộp bánh còn có hai tờ gì đó, ông cầm lên nhìn, cư nhiên là hai tấm vé xem phim [Thiên Tử 3]!

“Được lắm, tôi nhìn xem cậu rốt cục có chỗ nào hấp dẫn con tôi!”

Thế nhưng tấm vé khác là dành cho ai? Nghĩ đến hàm nghĩa của việc Lục Thiên Thần để hai tấm vé, sắc mặt của Lục Thiên Tịch nhất thời trở nên khó coi.

290. Chương 290 - Giúp Đỡ Chút Đi

Về Đường Phong, kỳ thực ấn tượng của Tiền Trữ đối với người này chỉ có hai chữ – siêu sao.

Hình như là lúc lên cấp 3 người nam nhân này lại đột nhiên trở nên nổi tiếng, các nữ sinh trong lớp há mồm ngậm miệng đều là Đường Phong có bao nhiêu giỏi có bao nhiêu tốt, sau đó tìm chồng cũng phải tìm nam nhân như vậy.

Lúc đó Tiền Trữ không hiểu, không phải là một ngôi sao sao, sao lại có nhiều người thích như vậy?

Lúc ấy Đường Phong mới vừa lộ mũi nhọn, sau này chờ Tiền Trữ vào trường quân đội, người nam nhân này thì càng ngày càng nổi tiếng, mỗi năm ở trên các lễ trao giải lớn đều có thân ảnh của Đường Phong, điện ảnh cơ bản đều là phòng bán vé đắt khách danh tiếng lại tốt, hai chữ “Đường Phong” dần dần hình thành một biển chữ vàng, trở thành tượng trưng của điện ảnh hay.

Cho tới bây giờ, cơ bản chỉ cần là điện ảnh có Đường Phong biểu diễn, phần lớn mọi người đã có ấn tượng tốt với diễn viên nên đều nguyện ý sớm đặt vé đợi vào rạp chiếu phim, không cần chờ đợi, ngóng nhìn cùng với danh tiếng của điện ảnh sau khi xuất hiện mới tiến hành lựa chọn có xem hay không.

Khó có được là vẫn luôn bảo trì tiêu chuẩn lựa phim hay, càng khó được là các tin tức liên quan tới Đường Phong cơ bản đều nói về điện ảnh, người ít ở bất luận nhà truyền thông nào thấy được tin tức đường viên liên quan đến người nam nhân này.

Không kiêu căng, làm người điệu thấp, nghiêm túc công tác – đây là ấn tượng của đa số mọi người về Đường Phong, bao gồm cả Tiền Trữ.

Tiền Trữ cảm thấy người như vậy là siêu sao, rất xứng, thế nhưng thật không nghĩ tới, Đường Phong cư nhiên sẽ có quan hệ với lão đại xã hội đen.

Giới giải trí những năm trước đây của Hương Cảng vẫn luôn bị hắc đạo khống chế, đây là chuyện mà người hơi chút quan tâm tới điện ảnh đều biết, lúc này Tiền Trữ nghĩ, lẽ nào Hollywood cũng có thể lực hắc đạo trộn vào?

Ai, làm ngôi sao thực không dễ dàng.

Bất quá Đường Phong người này đúng là thực khó đến gần, Tiền Trữ âm thầm ở trong lòng nói thầm một phen, nếu như không phải bởi vì nhiệm vụ phải đến gần Đường Phong, hẳn cũng không biết muốn đến gần người nam nhân này có bao nhiêu khó khăn.

Đường Phong cùng Trần Minh Húc ở trấn trên trong một căn nhà lầu nhỏ có hai tầng do tự mình sơn, mỗi ngày ăn uống nếu không phải ở bên ngoài cơ bản là ở nhà, tuy rằng bọn họ đặt cơm của dân bản xứ, nhưng Tiền Trữ vừa tra liền phát hiện những người này đều là được những người khác chuyên môn ký kết.

Mỗi khi Đường Phong cùng Trần Minh Húc ra ngoài, thì có mấy vệ sĩ dân bản xứ tùy thời đi theo, hề là người đến quá gần Đường Phong đều sẽ bị vệ sĩ trừng mắt, đồng thời sẽ luôn có biện pháp khiến những người khác cách xa Đường Phong một chút, nói thí dụ như cố ý đi qua đem đối phương đẩy ra, cho dù là dẫn phát tranh chấp cũng không có vấn đề.

Cũng may tổ chức có sắp xếp, Tiền Trữ giả trang thành một sinh viên Trung Quốc đến trấn nhỏ du lịch, quai một cái camera đi chụp ảnh xung quanh, mục đích của hắn đương nhiên chính là đến gần Đường Phong rồi.

Rất cực làm cho hắn đợi được Đường Phong, xuyên thấu qua màn ảnh của cameras, Tiền Trữ thoáng cái đã chú ý tới Đường Phong, cho dù trang phục của nam nhân kia rất đơn giản, nhưng ngôi sao chung quy là ngôi sao, hơn nữa một người Trung Quốc tóc đen, ở chỗ khắp nơi đều là người nước ngoài vô cùng nổi bật.

Tất cả mọi người là đồng hương, Tiền Trữ có thể đi qua nhờ Đường Phong chụp giùm hắn một bức ảnh, thứ nhất là mượn cơ hội kéo gần quan hệ, còn có thể chụp ảnh chung với siêu sao, thật tốt.

Ngay lúc Tiền Trữ chuẩn bị đi qua, một người Châu Âu cao lớn trước một bước đi tới trước mặt Đường Phong, không biết đang nói gì đó, nhưng Trần Minh Húc người bạn bên cạnh Đường Phong rõ ràng có chút không vui.

Đến gần hơn, Tiền Trữ nghe được Trần Minh Húc dùng tiếng Trung nói với Đường Phong: “Tôi có thể đánh tên này không? Hắn là người điếc sao? Đều khiến hắn tránh ra rồi còn chặn đường.”

“Em thật xinh đẹp, hắn không hề xứng với em, đi cùng với tôi thế nào?” Người Châu Âu dùng tiếng Anh cười với Đường Phong, rõ ràng là đem Trần Minh Húc trở thành nửa kia của Đường Phong.

Không hề xứng?

Sắc mặt của Trần Minh Húc vô cùng khó coi, hẳn tuy rằng không có phong thái siêu sao như Đường Phong, nhưng dầu gì cũng là một người dẫn chương trình thanh tú động lòng người! Cho dù hắn đã hơn ba mươi tuổi, đó cũng là thanh tú động lòng người!

Ngay lúc xắn tay áo lên chuẩn bị dạy dỗ tên lưu manh này, một cậu trai Trung Quốc vác một chiếc cameras sau lưng ở bên cạnh đã chạy tới, thoáng cái đã chắn trước mặt Đường Phong cùng Trần Minh Húc, hướng về phía người nước ngoài mắng: “Mau cút đi!”

“Còn có giúp đỡ? Ở đây không phải Trung Quốc, các bạn, cẩn thận một chút.” Mắt thấy số người của đối phương nhiều lên, người nước ngoài này buông hai câu ác độc rồi bỏ đi.

Phong chừng hắn cũng không dám quay lại nữa.

“Cũng là cậu lợi hại, thoáng cái liền dọa hắn bỏ chạy.” Trần Minh Húc thở dài, chẳng lẽ là do bề ngoài của hắn quá nhỏ bé và yếu ớt?

“Các anh không có việc gì chứ? Những tên ngoại quốc này chính là miệng cộp gan thỏ, dọa唬 một chút hắn liền bỏ chạy.” Tiền Trữ gãi gãi đầu, nhin không được nhìn về phía Đường Phong, ôi chao, người thật còn đẹp hơn trên màn ảnh, không phải là loại chỉ xinh đẹp ở bề ngoài, người thật quả nhiên càng có nhiều mị lực hơn.

Khiến mắt của người không hề muốn dời khỏi người đối phương, vậy đại khái là người khác thường nói, thành thực ỏn trọng do năm tháng lắng đọng lại, quả thực rất hấp dẫn.

“Cám ơn cậu.” Cũng không có bởi vì đối phương nhìn chằm chằm mà cảm thấy không vui, Đường Phong mỉm cười bước lên trước nói cám ơn.

Châu Âu là một nơi mở ra, nhất là vùng Bắc Âu này cũng là càng thêm mở ra, có đôi khi bọn họ đi ra cũng sẽ gặp phải đồng tính cầu yêu, nhưng trên cơ bản nói rõ sẽ không sao, mà loại người quẩn quýt không tha như người khi nãy kỳ thực cũng không nhiều.

Đại khái là do ở tha hương gặp được đồng hương, Trần Minh Húc lôi kéo Tiền Trữ hỏi một đồng, cái gì cậu có phải là du học sinh từ Trung Quốc tới hay không, tới nơi này là du lịch sao, tên gọi là gì a, nhà ở chỗ nào a, biết hắn cùng Đường Phong sao?

“Tôi...tôi không phải du học sinh, chỉ là hiện tại nghỉ hè cho nên đi du lịch một chút, nhà ở Phúc Kiến, tôi đương nhiên biết các anh nha!” Nói đến đây Tiền Trữ có chút kích động, “Bình thường tôi đều có xem TV!”

Xì xào xì xào, Trần Minh Húc cùng Tiền Trữ hàn huyên, rốt cục là người dẫn chương trình, lưỡi nở hoa sen, cùng với người xa lạ lần đầu gặp mặt cũng có thể trò chuyện đến ba hoa chính chèo.

Đường Phong ở bên cạnh nhìn không được, vội vàng nói: “Đứng ở trên đường cái nói chuyện cái gì, đi qua bên kia ngồi một chút đi.”

“Tôi tôi tôi...” Tiền Trữ đột nhiên bắt đầu nói lắp.

“Cậu làm sao vậy? yên tâm đi, tôi biết học sinh các cậu không có thu nhập gì, siêu sao của chúng ta nhất định sẽ mời khách!” Trần Minh Húc rất không khách khí đem nhiệm vụ mời khách ném cho Đường Phong.

Đường Phong cũng sáng khoái đồng ý: “Không thành vấn đề.”

“Tôi...có thể chụp một bức ảnh chung với anh không?” Tiền Trữ rất muốn đánh mình một quyền, đường đường cảnh sát quốc tế, lại còn nói lắp!

“Ha ha ha, thì ra là chuyện này, coi cậu khẩn trương kìa,” Trần Minh Húc bị chọc cho vui vẻ, cầm cameras sau đó đẩy Tiền Trữ đến bên cạnh Đường Phong, “Tối tối tối, tôi giúp hai người chụp ảnh, siêu sao không ngại chứ?”

“Cậu đừng chế nhạo tôi, đại MC.” Chủ động đến gần sát Tiền Trữ, Đường Phong giống như tiền bối ôm lấy vai Tiền Trữ.

Ngay giây phút đề xuống nút chụp ảnh, Đường Phong vẻ mặt tươi cười thân thiết, Tiền Trữ hơi có chút khẩn trương lại tràn ngập kích động.

Trên một tảng đá màu trắng thật lớn hướng về phía biển mở một nhà hàng rất khác biệt, đám người Đường Phong cùng Tiền Trữ ngồi dưới cây dù uống nước trái cây bổ thêm khối băng, trên bàn đặt thức ăn mỹ vị, đều là một ít hải sản ở bản địa.

Tiền Trữ nhìn những hải sản này mà bắt đầu chảy nước miếng, đây là lần đầu tiên thấy được tôm hùm lớn như vậy!

“Cũng sắp tới giờ ăn cơm rồi, tôi nghĩ cứ ở chỗ này ăn luôn đi.” Thấy Tiền Trữ còn có chút xấu hổ, Đường Phong đột nhiên cảm thấy bản tính của đứa bé này không tệ lắm, đồng ý “gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ”, lại có chút xấu hổ rụt rè, rất làm cho người thích, vì vậy siêu sao tự mình ra tay cắt cho Tiền Trữ một khối thịt tôm hùm rất lớn.

“Này, vậy tôi không khách khí, cảm ơn!” Nuốt nước miếng một cái, Tiền Trữ lập tức cầm lấy dao nĩa bắt đầu hưởng dụng mỹ thực.

“Không đủ cứ nói, ngàn vạn lần đừng để người khác cho rằng tôi mời khách còn không cho cậu ăn no.” Đường Phong vừa cười vừa nói.

“Ân ân, hảo!” Tiền Trữ liên tục gật đầu.

“Tôi đi lấy thêm chút băng.” Trần Minh Húc đứng dậy tạm thời rời đi.

Cho dù tôm hùm to đùng trước mắt, Tiền Trữ cũng không quên mục đích lần này của hắn, biết là những hộ vệ kia cơ bản sẽ không xuất hiện trước mặt Đường Phong, trên mặt Tiền Trữ vẫn duy trì tươi cười dễ thân, tận lực không làm cho những tên kia cảnh giác.

Thời gian gấp gáp, Tiền Trữ không có thời gian giải thích hay cho đối phương lời dạo đầu để giảm xóc, hắn trực tiếp mở miệng: “Đường tiên sinh, anh đừng tức giận a, kỳ thực tôi đã tốt nghiệp rồi, hơn nữa còn là trưởng quân đội, tôi bây giờ là thành viên ở phân bộ Trung Quốc của tổ chức cảnh sát quốc tế, lần này đến đây là muốn nhờ anh giúp đỡ.”

Sau khi nói ra, tim của Tiền Trữ nùng nhảy lên tới cổ họng, rất sợ Đường Phong thoáng cái thay đổi sắc mặt hoặc là tức giận kêu hắn rút đi, kỳ thực lần xuất nhiệm vụ này bọn họ cũng không xác định Đường Phong có thể hợp tác với họ hay không.

“Đó cũng là vừa mới tốt nghiệp đi, nhện bộ dạng non nớt của cậu liền biết, nguyên lai là cảnh sát, thảo nào lúc đối mặt với người ngoại quốc kia khí thế lại mạnh mẽ như vậy.” Đường Phong nhẹ nhàng mỉm cười, hoàn toàn không có chút hoảng loạn hay nghi hoặc như trong tưởng tượng của Tiền Trữ.

Quá tự nhiên, quá bình tĩnh, quá khiến hắn không cách nào hiểu được.

“Đường tiên sinh, anh không sợ vì sao tôi tới tìm anh sao?” Ngược lại là Tiền Trữ có chút kinh ngạc rồi.

Hắn nghĩ tới Đường Phong sẽ tức giận, kinh ngạc, phẫn nộ hoặc nghi hoặc, lại chưa từng tưởng tượng được đối phương cư nhiên là không có chút phản ứng, cứ thế mà nói chuyện với hắn vô cùng tự nhiên.

“Không bằng cậu nói cho tôi biết mục đích cậu tới tìm tôi đi.” Đường Phong nhìn thoáng qua thấy Trần Minh Húc đang đi về phía này, lại nói một câu, “Tạm thời vậy đi, tôi không muốn đem Minh Húc kéo vào chuyện này.”

Ánh mắt Tiền Trữ nhìn Đường Phong nhiều hơn một tia kính nể, thảo nào là siêu sao, thật có phong phạm của một đại tướng.

Ăn cơm xong, Đường Phong mời Tiền Trữ đi tản bộ với họ, xong rồi lại đến quán cà phê nhỏ của địa phương ngồi tâm sự, trong lúc này Trần Minh Húc bởi vì buổi tối phải gọi điện thoại cho người nhà nên đi ra ngoài, đây là chuyện mà Đường Phong sớm biết, mỗi buổi tối Trần Minh Húc đều phải nấu cháo điện thoại.

Mà lúc này, cũng chỉ còn lại Đường Phong cùng Tiền Trữ.

“Được rồi, hiện tại cậu có thể nói mục đích của cậu.” Đường Phong đưa mắt nhìn Trần Minh Húc ngồi trên ghế gỗ nói điện thoại ở bên ngoài, tiền điện thoại mỗi tháng của người này nhất định rất nhiều.

“Đầu tiên tôi phải nói lời xin lỗi anh...”

“Chờ một chút.” Đường Phong nghe xong vội vàng kêu dừng, vừa cười vừa nói, “Lời khách sáo thì không cần nói, Tiền Trữ, cậu cứ nói thẳng là có chuyện gì đi.”

“Gãi gãi đầu, Tiền Trữ cảm thấy có chút đáng tiếc, hẳn đều chuẩn bị tốt một đoạn lời dạo đầu, giờ đã không còn địa phương để phát huy rồi.”

“Chúng tôi có một nhân sĩ rất trọng yếu bị một tổ chức xã hội đen Châu Âu bắt đi, hiện tại không biết người ở nơi nào, chúng tôi biết được...anh có chút quan hệ với tổ chức kia, cho nên muốn mời anh hỗ trợ.” Đột nhiên cảm thấy mình ở trong mắt đối phương bị nhìn thấu từ đầu đến đuôi, Tiền Trữ trực tiếp đem sự tình nói ra.

Rõ ràng hẳn mới là cảnh sát, thế nhưng vì sao ở dưới cái nhìn của đối phương liền có chút không chống đỡ được?

“Không bằng nói cho tôi biết tên của tổ chức kia?” Đường Phong nhin không được nghĩ, chẳng lẽ là Charles?”

“Thủ lĩnh của bọn họ tên là Albert.” Lúc Tiền Trữ nói ra liền chú ý quan sát phản ứng của Đường Phong, người sau chỉ hơi sững sốt một chút. Rõ ràng đối với người mà Tiền Trữ nhắc tới cũng không xa lạ.

Xem ra tổ chức nói rất đúng, Đường Phong thực sự quen biết tên đại biến thái kia.

Đối với Albert, Tiền Trữ không có khả năng không nhận ra, chuẩn xác mà nói phải là không có khả năng không nghe qua.

Người nam nhân có nhất định lực ảnh hưởng ở Châu Âu thậm chí toàn cầu này vẫn luôn khiến rất nhiều người đau đầu, không thể thuần túy nói hẳn là một hắc đạo hay là bạch đạo, nhưng Albert tuyệt đối là người sống tốt nhất.

Mặc dù đa số mọi người đều biết Albert là người điên, là một biến thái, tính cách cổ quái, không dễ tiếp cận, là một nhân vật không ít người biết rồi lại rất ít xuất hiện trước mặt công chúng.

Thẳng đến lúc xác thực biết lão đại của tổ chức hắc bang kia là Albert, Tiền Trữ kỳ thực rất hoài nghi Đường Phong có thật là quen biết với Albert hay không, cho dù quen biết, quan hệ giữa bọn họ lại là như thế nào?

Nghe nói Albert thích nam nhân...

Tiền Trữ nhìn Đường Phong ở trước mặt, đột nhiên cảm giác có chút là lạ, nếu như là Đường Phong, cho dù là Albert cũng sẽ động tâm đi?

Thế nhưng cũng không đúng a, hẳn từng đi tra tư liệu, bên người Albert tuy rằng cũng có ngôi sao, nhưng trên cơ bản không ở đến một tháng liền bị văng ra, càng miễn bàn có thể ảnh hưởng đến quyết định của Albert.

Tiền Trữ càng trở nên hồ đồ, Đường Phong thực sự có thể ảnh hưởng đến Albert sao?

291. Chương 291 - Albert

Tiền Trữ chờ mong câu trả lời của Đường Phong, nhưng người sau chỉ im lặng trầm mặc.

Trong căn phòng nhỏ chảy xuôi âm nhạc đặc sắc của Bắc Âu, giọng nam thuần hậu trầm thấp quanh quẩn ở bên tai, nương theo từng đợt mùi thơm nồng đậm của cà phê cùng bóng đêm hòa làm một.

“Đường tiên sinh...” Tiền Trữ kiềm chế không được mà gọi một tiếng, đây rốt cục là đồng ý hay là không đồng ý?

Hắn nỗ lực thuyết phục Đường Phong: “Nếu như Đường tiên sinh thật sự có năng lực giải cứu một người, tôi vô cùng hi vọng Đường tiên sinh ngài có thể hỗ trợ, đây rất có thể là một mạng người, phía sau mạng người kia còn có một gia đình, Đường tiên sinh...”

“Nói thật, tôi không thích cuộc sống của mình bị quấy rối, giải cứu con tin là thiên chức của cảnh sát các cậu, tôi không biết khi nào thì một người dân thường cũng phải làm những việc vốn là của cảnh sát.”

Không có trả lời là đồng ý hay không đồng ý sự nhờ vả của đối phương, Đường Phong đem trọng tâm câu chuyện kéo đến một phương diện khác, cậu nói: “Lúc cậu cầu tôi hỗ trợ cậu có từng nghĩ tới, nếu như tôi tiếp cận hắc bang kia có gặp nguy hiểm hay không, nếu như tôi hỗ trợ giải cứu con tin lại sẽ phải trả cái giá gì, việc như vậy có thể có lần thứ hai hay lần thứ ba hay không?”

“Tôi...” Tiền Trữ nghẹn lời, hẳn đúng là không có nghĩ nhiều như vậy.

“Tôi tin tưởng tổ chức!” Tiền Trữ chỉ có thể nói như vậy, “Tôi cũng hi vọng Đường tiên sinh có thể tin tưởng chúng ta có đủ năng lực bảo vệ ngài anh.”

“Nếu như các cậu có đầy đủ năng lực bảo vệ tôi, vì sao không đủ năng lực giải cứu con tin khỏi tay hắc bang? So với tổ chức khổng lồ của các cậu, Đường Phong tôi bất quá chỉ là một ngôi sao nhỏ bé, không có trang bị siêu cấp, không có cấp dưới tài giỏi, sau lưng cũng không có đoàn đội mưu trí bày mưu tính kế, tôi có thể giúp các cậu cái gì?”

Đường Phong lắc đầu, đứng dậy nói: “Mặc kệ cậu là bởi vì nguyên nhân gì mà tiếp cận chúng tôi, tôi vẫn cảm ơn cậu đã ra tay giúp đỡ chúng tôi hôm nay, tôi biết cậu là một cảnh sát có tinh thần trọng nghĩa, thế nhưng làm một người dân thường, tôi càng hi vọng cảnh sát các cậu có thể giải quyết tốt chuyện của mình mà không phải đến làm khó một người dân thường như tôi.”

Thấy Trần Minh Húc ngoài cửa sổ cũng vừa cúp điện thoại, Đường Phong quay đầu hướng Tiền Trữ nói: “Chúng tôi đi về trước, hẹn gặp lại.”

“Đường tiên sinh...” Tiền Trữ bị mấy câu nói của Đường Phong đổ đến không nói ra lời, chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn Đường Phong cùng Trần Minh Húc rời đi.

Thở dài, Tiền Trữ bất đắc dĩ ngồi xuống, hẳn biết hẳn hẳn là nghe theo mệnh lệnh của tổ chức, nhưng vì sao hẳn lại cảm thấy Đường Phong nói rất đúng?

Bọn họ là một tổ chức lớn như vậy, chẳng lẽ còn không có biện pháp giải cứu con tin khỏi tay hắc bang?

Thực sự chỉ có thể dựa vào Đường Phong?

Đường Phong cũng nói không sai, làm một người bình thường, Đường Phong không có nghĩa vụ mạo hiểm đi cứu một con tin, hi sinh một người cứu một người khác, đổi lấy được gì?

Mọi người là bình đẳng, không có ai hẳn là bị hi sinh.

Con trai của cấp trên cũng thế, dân chúng bình thường cũng vậy, đều là người mà bọn hắn phải bảo vệ.

Thế nhưng cứ vậy mà rời đi cũng không phải là điều mà Tiền Trữ muốn, bất quá hôm nay đã không còn cơ hội rồi, cũng không thể vẫn luôn quấy rối người khác, Đường Phong không có mắng hắn đã là khách khí.

Hạ quyết tâm, Tiền Trữ đứng dậy trở về nơi ở, dự định lại từ tổ chức thám thính một ít tin tức về vụ bắt cóc lần này, cùng với vì sao lại quyết định phải mời Đường Phong hỗ trợ.

Vùng biển quốc tế, trên du thuyền cỡ lớn

“Thưa các quý bà quý ông, vật bán đấu giá tiếp theo là một vòng cổ kim cương trân quý từ thời đế quốc La Mã, giá bắt đầu là hai triệu đô la...”

MC đứng trên đài hướng các vị khách quý trưng bày vật đấu giá, vòng cổ kim cương tinh mỹ ở dưới ánh đèn chiếu xạ ánh sáng mỹ lệ, cho dù giá khởi điểm hai triệu đô đối với người giàu có mà nói chỉ là một con số bình thường, nhưng phỏng chừng đến cuối cùng giá cả sẽ nâng lên ít nhất là năm lần.

Người có thể tới nơi này, không thiếu nhất chính là tiền.

Mà các phụ nữ, vĩnh viễn đều không ghét bỏ thứ mà các nàng cho rằng là trân bảo, nhiều hơn nữa cũng sẽ không.

Phía sau sân khấu mà MC đang đứng là một căn phòng được trông coi nghiêm ngặt, bên trong là một loạt lồng sắt trông như là để giam giữ dã thú bị mảnh vải tinh mỹ che lại, cho dù trong phòng không có người khác, bọn vệ sĩ trông coi lồng sắt cũng không hề có chút lơ lửng, luôn luôn tập trung tinh thần mà nhìn bốn phía.

Rất rõ ràng những người này đều là vệ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng không phải là những tên côn đồ bình thường.

Nếu như tỉ mỉ lắng nghe, còn có thể phát hiện từ những lồng sắt này thỉnh thoảng sẽ phát ra một ít thanh âm, không giống như là tiếng kêu của động vật, càng giống như là từ sâu trong cổ họng của nhân loại bị che miệng vọng lại mang theo cầu cứu, sợ hãi cùng tiếng khóc.

Chủ nhân của chiếc du thuyền trên vùng biển quốc tế này cũng không ở trên thuyền, trên một đảo nhỏ tư nhân nào đó trên biển rộng, bầu trời ban đêm vô cùng trong vắt, vô số ánh sao giống như ánh nến ngoài khơi không ngừng lấp lóe từng tia sáng nhỏ vụn.

Trên một sân thượng ngoài trời trồng đầy hoa tươi cùng thực vật thấp bé gần biển, ánh đèn cách điệu lẳng lặng tỏa ra ánh sáng vàng nhạt ấm áp, một người đàn ông Châu Âu tóc vàng thoải mái dựa vào trên ghế dài, thưởng thức một quyển sách trong tay, thỉnh thoảng dùng bút đánh dấu vào chỗ mình cảm thấy hứng thú, đồng thời thêm vào chú giải của mình.

Điều này làm cho Albert có một loại cảm giác đang cùng đối thoại với sách vở, cùng giao lưu tin tức cùng với trí tuệ.

Gió đêm mát lạnh luôn khiến người thoải mái, nữ giúp việc ngồi trên chiếc đệm mềm mại bên cạnh, an tĩnh chờ đợi mệnh lệnh của chủ nhân.

“Mr., ngài có điện thoại.” Nữ giúp việc nhẹ giọng nói một câu đánh vỡ bầu không khí an tĩnh.

“Ai?” Tiếp tục cúi đầu xem sách, thanh âm của Albert có chút lạnh như băng.

“Mr.Đường.” Nữ giúp việc trả lời.

Vừa mới lật qua trang còn chưa kịp đọc chữ thứ nhất, Albert nâng mắt lên, vừa cầm lấy miếng chặn kẹp vào cuốn sách, vừa nói: “Điện thoại.”

Một phút đồng hồ sau.

Nữ giúp việc hai bên rất biết điều chủ động rời đi, rời đi sân thượng không xa liền đụng phải một cô gái xinh đẹp đã vô cùng phát triển, nữ giúp việc cúi đầu: “Cô Annie, Mr. đang nói chuyện điện thoại với Mr.Đường.”

Cô gái có tóc màu nâu đậm, mặc dù không có di truyền màu tóc vàng xinh đẹp của Albert, nhưng cô gái mới 11, 12 tuổi này hiện tại cũng đã vô cùng phát triển, người sáng suốt vừa nhìn sẽ cảm khái, cô gái này sau khi lớn lên phỏng chừng lại là một kẻ gây tại họa.

“Thật vậy chăng? Vậy tôi ở đây chờ, tôi đang muốn cầu phụ thân lúc nào lại mang tôi đi gặp chú Đường.” Trong giọng nói tràn ngập sung sướng, Annie ở tại chỗ xoay quanh, tiện thể để nữ giúp việc rời đi.

“Được rồi, cô đi xuống đi.”

“Chúc ngủ ngon cô Annie.” Nữ giúp việc rất nhanh liền rời đi.

Annie không có trực tiếp rời đi, cô cẩn thận đi tới gần sân thượng, ý đồ nghe trộm điện thoại của cha cô cùng Đường Phong.

“Em rất ít khi gọi điện thoại cho tôi trẻ thể này.” Trên sân thượng, Albert cầm điện thoại nói, mà khóe môi cũng nhếch lên thành tươi cười.

“A...Tôi hi vọng là không có làm phiền anh, nhưng thoát nhìn tôi vẫn là làm phiền anh rồi, Albert, bỏ qua cho.” Đường Phong vừa cười vừa nói, trong lời nói cũng không có bao nhiêu ý xin lỗi.

Đường Phong rất rõ ràng thói quen làm việc và nghỉ ngơi của Albert, cậu biết lúc này Albert phỏng chừng là đang đọc sách, nhưng vẫn gọi điện thoại đến, có lẽ là có chút tùy hứng, cũng có thể là biết đối phương sẽ không bởi vì vậy mà tức giận.

Cậu nhớ kỹ Albert từng nói, tùy thời đều có thể gọi điện thoại đến, tùy thời đều đang chờ đợi nghe điện thoại của cậu.

7 năm rồi, đến bây giờ lời này vẫn còn rất dùng được, không biết thời hạn có hiệu lực là bao lâu, nhưng từ hiện nay đến xem tựa hồ vẫn còn một khoảng thời gian.

“Annie có khỏe không?” Đường Phong hỏi.

Cô bé năm đó còn cần được người ôm, mấy năm nay trở mã càng ngày càng mê người, đại khái là do có người cha như Albert tự mình giáo dục, Annie không quá giống với các cô gái khác, người có thể từ trong mắt cô nhìn thấy giáo hoạt, thông minh, kiên cường còn có một tia lãnh khốc ẩn sâu trong đáy mắt.

May là, còn có giáo hoạt cùng thông minh, Đường Phong vẫn cho rằng đây là công lao của cậu.

Tính ra, cậu coi như là nửa cha của Annie, tuy rằng gần đây cô nhóc này thích hướng cậu gọi một tiếng...mẹ.

“Tuy rằng con bé không nói gì, nhưng gần đây nó vẫn luôn nói về diện ảnh của em với tôi, con bé nhớ em rồi.” Albert đứng dậy đi tới chỗ lan can, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao.

“Tôi cũng rất nhớ con bé, gần đây tôi đang nghỉ phép, nếu có rảnh anh mang Annie đến đây đi, chính là trấn nhỏ mà anh từng dẫn tôi tới, anh hẳn là nhớ rõ.”

Ở chung với Albert càng lâu sẽ phát hiện, người đàn ông thích một mình một người này ngoại trừ thích đọc sách còn thích ở những chỗ khác nhau đọc sách, đặc biệt thiên vị những trấn nhỏ yên tĩnh, xinh đẹp, hài hòa.

Ở trong cuộc sống đô thị với nhịp sống vội vã, cùng với những khiêu chiến, kích thích cùng nguy hiểm mà đám người Albert phải đối mặt trong công việc, địa phương nhỏ bình thản như vậy vô cùng thích hợp bọn họ đến thả lỏng.

“Tôi sẽ, tôi sẽ dẫn con bé đến gặp em.” Quên đi, bọn họ cũng gần hai tháng không gặp mặt rồi.

Loại phương thức ở chung này bắt đầu từ khi nào, mặc kệ là Albert hay Đường Phong đều đã không nhớ rõ, mọi chuyện có vẻ vô cùng tự nhiên, bọn họ thỉnh thoảng sẽ tụ cùng một chỗ, đọc sách, tâm sự, nói một chút về diện ảnh.

Mang theo Annie giống như người một nhà đến công viên trò chơi chơi đùa một chút, sau đó Albert sẽ luôn dùng thuật bắn súng tinh chuẩn của mình thắng rất nhiều đồ chơi xinh đẹp cho Annie, vị chủ gian hàng đáng thương kia đều sắp khóc.

Đã không có ép buộc, đã không có miễn cưỡng, Đường Phong khắc sâu nhớ kỹ, sau khi bọn họ ở chung tròn một năm Albert mới có động tác mang tính ám chỉ thân thiết.

Quan hệ hình như càng ngày càng trở nên phức tạp rồi, nhưng còn có thể làm gì bây giờ?

Nhân sinh của bọn họ giống như một đoàn len sợi, vốn đều tự cuộn thành một đoàn, thế nhưng khi có một ngày bị người lơ đãng quẩn cùng một chỗ liền khó phân thắng bại, cho dù Đường Phong đã từng nỗ lực tách ra, nhưng cậu cũng không thể không đối mặt với hiện thực.

Bọn họ đã thành sợi len quẩn quýt cùng một chỗ, sắp quẩn thành một đoàn rồi.

Kỳ thực Đường Phong đã từng nghĩ tới vì sao cậu có thể tiếp thu Lục Thiên Thần, có thể tiếp thu Charles, lại vì sao không thể tiếp thu Albert?

Cậu chỉ là không muốn khiến mình trở nên quá mức ích kỷ, song song tiếp thu Lục Thiên Thần cùng Charles, kỳ thực cậu vẫn luôn cảm thấy có chút xin lỗi hai người kia, không ai nguyện ý người yêu của mình bị người khác chia đi một ít.

Thêm một Albert?

Trời ạ, vậy bọn họ có thể góp thành một bàn mặt trượt rồi.

Ồ, nói tới mặt trượt, đây là một loại vận động trong nước mà Đường Phong thích nhất gần đây, vô cùng rèn luyện đầu óc, lúc rảnh rỗi cũng thích cùng đám người Trần Minh Húc luận bàn một chút.

Trọng tâm câu chuyện hình như xa xa, nói ngắn lại, ngày nào đó Lục Thiên Thần cùng Charles đột nhiên ám chỉ Đường Phong dù sao cũng đã ba người rồi, cũng không ngại thành bốn người, tuy rằng phần lớn thời gian Albert cũng không ở.

Người đàn ông kia không phải loại người thích lúc nào cũng dính vào nhau, quan hệ của bọn họ càng như là thần bí tình nhân, chỉ là Đường Phong không biết vì sao lại có người biết cậu có quan hệ với Albert, hơn nữa đối tượng là cảnh sát, đối với cậu mà nói cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Kỳ thực tôi là có việc muốn nói cho anh, có người mong tôi hướng anh cầu tình, hi vọng anh thả một người.” Đường Phong còn nhớ rõ Albert tựa hồ vẫn luôn đều đang kinh doanh hoạt động bán đấu giá người kia, mặc dù kỳ thực thì cậu chỉ đi qua một lần mà thôi.

Thế giới này quá phức tạp, không phải chỉ có trắng đen đơn giản, rất nhiều chuyện cũng không phải là chính phủ có thể can thiệp, mà một người thường nhỏ bé như cậu cũng không có cách nào chỉ dựa vào giá trị quan của cá nhân đi mạnh mẽ yêu cầu Albert thay đổi cái gì.

“Con tin, biết tên sao?” Albert hỏi.

“Tôi chỉ là hiếu kỳ, vì sao có người biết tôi quen anh...”

“Nghe cũng không phải là chuyện làm cho người ta vui vẻ, ngày mai tôi sẽ nhích người, đại khái khoảng buổi chiều sẽ đến chỗ của em.” Albert rất quả quyết nói.

“Albert, mặc kệ là nguyên nhân gì, tạm thời không nên động bất kì ai, được không?” Đường Phong cũng không muốn đem Tiền Trữ giũ ra, dù sao người được phái đi thuyết pháp cơ bản đều là vật hi sinh.

Cảm giác của cậu đối với Tiền Trữ không tệ, là một cậu chàng có thái độ làm người chính trực, tuy rằng phụng mệnh tiếp cận cậu nhưng cũng không cố ý hạ bẫy rập với cậu, sau khi tiếp xúc liền nói thẳng ý đồ đến.

Đường Phong thích người thẳng thắn.

292. Chương 292 - Một Người Hai Người

Kết quả có chút khiến Tiền Trữ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, mặc dù hắn đã hướng đám người huấn luyện viên và thủ trưởng tìm kiếm đáp án Đường Phong và Albert có quan hệ gì, cùng với nhờ Đường Phong đi hỗ trợ có tạo thành ảnh hưởng gì không, nhưng câu trả lời mà cậu nhận được hiển nhiên có chút qua loa.

Cấp trên ngoại trừ nói cho hắn, để Đường Phong hỗ trợ sẽ không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho Đường Phong, đối với những vấn đề khác thì lại trốn tránh, hoặc là nói rất nhiều chuyện cũng không phải cấp bậc cảnh sát như Tiền Trữ có thể biết đến.

Điều này làm cho Tiền Trữ vẫn luôn vâng theo chỉ huy của cấp trên rất là giãy dụa, cậu một bên hoài nghi lời thủ trưởng nói có thật hay không, một bên lại nghĩ cậu có phải hẳn là nên tin tưởng tổ chức?

Hầu như là một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau, Tiền Trữ liền trực tiếp đi tới trước căn nhà Đường Phong và Trần Minh Húc ở.

Tiền Trữ thử ấn chuông cửa, hắn chỉ là mang theo tâm tình thử một lần đi tới, sau khi trải qua chuyện đêm qua, kỳ thực hắn cũng không biết Đường Phong có còn sẵn lòng tiếp đãi hắn hay không.

Thế nhưng không để hắn chờ lâu lắm, cửa phòng liền mở.

Đường Phong thoát nhìn hẩn là vừa rời giường, còn mặc quần áo ngủ màu nhạt mở cửa cho Tiền Trữ, đồng thời dâng tặng một nụ cười chào buổi sáng: “Thật sớm, còn chưa ăn sáng đi?”

“A? Vâng.” Tiền Trữ vừa ra cửa liền trực tiếp tới đây, làm gì có tâm tình đi ăn bữa sáng.

“Vào đi, tôi vừa gọi thức ăn ngoài, vừa vặn Minh Húc sáng sớm bởi vì có chuyện phải về nước sớm, vậy nên cậu có thể ăn phần của cậu ta.” Đường Phong vừa đi vừa ngáp một cái.

“Xin lỗi, tôi. . . Hình như quấy rối đến anh.” Tiền Trữ lúc này mới ý thức được, hiện tại cũng chỉ mới 7h sáng, có mấy người đi du lịch lại bằng lòng thức dậy vào lúc 7h sáng.

Hơn nữa thời tiết hôm nay cũng không phải tốt, sáng sớm mưa phùn lất phất, khí trời ẩm ướt lạnh lẽo, phỏng chừng không lâu sau đó trời sẽ mưa.

Thời tiết như vậy thích hợp chui trong chăn ấm áp nhất, mà không phải là bị người gõ cửa đánh thức.

Đường Phong quay đầu lại nở nụ cười một chút: “Không sao, có người đánh thức tôi còn sớm hơn cậu.”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới, Trần Minh Húc lôi kéo hành lý từ trên lầu đi xuống, trừng mắt Đường Phong: “Này này này, lời cậu nói tôi nghe thấy đấy nhé, tôi chỉ là mình đột nhiên rời đi, sau khi cậu tỉnh lại không tìm thấy người sẽ lo lắng mà thôi!”

Tiền Trữ mau chóng chạy tới giúp nâng hành lý, Trần Minh Húc tán thưởng gật đầu, song song nói với Đường Phong ngồi trên sofa đối diện cầm điều khiển từ xa mở TV: “Xem xem, cậu nhóc người ta cần cù biết bao, tốt bụng biết bao, đâu giống như cậu, giúp đỡ.”

“Hẹn gặp lại.” Đường Phong vung tay lên, cười nói lời từ biệt với Trần Minh Húc.

Một trận nghiêng răng nghiêng lợi, Trần Minh Húc hừ một tiếng, lúc tới cửa đột nhiên vừa cười vừa nói với Tiền Trữ đang giúp hẩn lấy hành lý: “Cậu nhóc, sớm như vậy đã tới đây, có phải là tìm đến Đường Phong không?”

“A, có một chuyện muốn thương lượng với Đường tiên sinh.”

“Chắc chắc chắc!” Ý vị sâu xa cảm thán một trận, Trần Minh Húc hắc hắc hai tiếng, cầm lấy hành lý song song vỗ vỗ vai Tiền Trữ, một bộ dáng của trưởng bối, “Cậu nhóc, người ngồi bên kia không phải là người cậu có thể chạm vào, tên kia là một lão yêu tinh, cẩn thận bị cậu ta nuốt chửng!”

“Tới địa ngục đi, ai là lão yêu tinh, mau mau về nước đi tai họa tổ quốc nhân dân đi!” Đường Phong tiện tay cầm lấy một cái gối ôm ném về phía Trần Minh Húc.

Trần Minh Húc ha ha cười cúi đầu né tránh: “Được rồi, tôi đi, đừng quá nhớ tôi đấy!”

Xong quay đầu lại căn dặn Tiền Trữ một câu: “Buông tha đi cậu nhóc, người này đã có tình nhân rồi.”

“Này, không, không phải!” Tiền Trữ thoáng cái hiểu được Trần Minh Húc nói là cái gì, vội vàng giải thích đầu lưỡi đều nhanh thất lại, hẩn cũng đâu muốn làm gì Đường Phong, cậu chỉ là tới nói chuyện kia với Đường Phong thôi, thế nhưng chuyện này lại không thể nói cho Trần Minh Húc, nhưng Tiền Trữ lại sợ Trần Minh Húc hiểu lầm, cả người căng thẳng ngược lại là không biết phải làm sao.

“Ha ha, tôi hiểu, tôi hiểu!”

Trần Minh Húc cười liền ra khỏi cửa, lưu lại Tiền Trữ không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Làm sao bây giờ, anh ấy hiểu lầm rồi.” Tiền Trữ quay đầu lại tìm Đường Phong hỗ trợ.

“Kê, cứ mặc cậu ta, cậu cũng không phải tới tìm tôi nói chuyện yêu đương, quần cậu ta nghĩ như thế nào!” Đường Phong vừa cười vừa nói, tùy ý dùng điều khiển từ xa đổi sang kênh tin tức trên TV.

Tiền Trữ a một tiếng liền đứng ở tại chỗ, không biết hẩn là đi qua ngồi hay là làm cái gì bây giờ .

“Cậu dự định cứ đứng ở đó sao?” Đường Phong quay đầu nhìn Tiền Trữ, chỉ chỉ sofa bên phải, “Ngồi đi, sớm như vậy đã tới tìm tôi hẩn là sẽ không vì đến phòng tôi phạt đứng đi.”

Cảm thấy mình cứ đứng như vậy có chút ngốc, Tiền Trữ đi tới ngồi ở bên phải Đường Phong, cậu nghĩ tới ngày hôm nay phải nói thế nào với Đường Phong, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy mình thẳng thắn là được rồi.

Không cần phải lừa dối đối phương, giống như Đường Phong nói, Đường Phong chỉ là một người bình thường, mà Tiền Trữ lại là một cảnh sát, cảnh sát và dân chúng hẳn là quan hệ hợp tác hữu hảo, mà không phải để đạt được mục đích mà lừa gạt đối phương.

“Đêm qua tôi trở về hỏi thủ trưởng, anh cũng đừng chê cười tôi, mặt trên chỉ là rất khẳng định nói cho tôi biết anh có thể giúp, hơn nữa sẽ không bị bất cứ thương tổn gì, tôi muốn hỏi anh một chút, đây là thật sao?” Tiền Trữ hỏi.

“Không phải tôi không muốn giúp, thế nhưng Tiền Trữ, cậu thực sự biết mình đang chấp hành nhiệm vụ gì không, biết mình đang vì ai mà xin giúp đỡ không?” Đường Phong buông điều khiển từ xa xuống, lúc này chuông cửa vang lên, phỏng chừng là người đưa thức ăn tới.

“Cậu cứ ngồi đi.” Đường Phong đứng dậy nói.

Không tới một hồi Đường Phong liền nhắc một túi đồ ăn đến đây, cầm ra một ít bữa sáng ở địa phương, phần hai người, đáng tiếc Trần Minh Húc không có biện pháp hưởng dụng.

“Vừa ăn vừa nói đi.” Đường Phong đem một phần bữa sáng đưa cho Tiền Trữ.

“Nghe có vẻ hình như anh biết một ít gì đó. . .” Tiền Trữ nói.

“Lát nữa có thể sẽ có mấy người tới. . .” Đường Phong không trả lời Tiền Trữ, cậu ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên vách tường, nói rằng, “Kỳ thực đêm qua tôi cũng đã suy nghĩ một chút, cậu chỉ là một học sinh vừa tốt nghiệp trường quân sự, chưa từng trải nghiệm sự phức tạp của xã hội và thế giới này, đây cũng là lý do vì sao sáng ngày hôm nay tôi mở rộng cửa cho cậu.”

“Anh cảm thấy tôi rất ấu trĩ phải không?” Thở dài, Tiền Trữ cúi đầu nói rằng, “Tôi hẳn là vâng theo mệnh lệnh của tổ chức, thế nhưng nghe xong lời anh nói, tôi đột nhiên liền dao động.”

“Bình lính phục tùng mệnh lệnh đích thật là một quân sĩ tốt, nhưng đôi khi cậu cũng phải có phán đoán của chính mình.”

Đường Phong hàn huyên một hồi với Tiền Trữ, nhưng vì để mình có thể thuận lợi hưởng dụng hết bữa sáng, Đường Phong chỉ có thể mệnh lệnh Tiền Trữ có rất nhiều điều muốn nói tạm thời ngậm miệng, bọn họ ăn xong rồi trò chuyện sau, nếu không bữa sáng này có khi phải ăn đến tận trưa.

Ăn bữa sáng của người ta, Tiền Trữ rất chủ động đưa lên khăn tay cho Đường Phong, song song đem bộ đồ ăn đều dọn vào trong túi, Đường Phong cũng không khách khí, ở bên cạnh xem TV.

Lúc Tiền Trữ chỉnh lý dụng cụ ăn chuông cửa lại vang lên, Tiền Trữ chỉ chú ý tới Đường Phong đứng dậy đi mở cửa, cậu nghĩ là người đưa bữa sáng tới lấy túi và dụng cụ ăn, vì vậy cũng không quá chú ý.

Thế nhưng cậu rất nhanh liền nghe được Đường Phong hơi kinh hô, cùng với thanh âm trầm thấp một người đàn ông nói giọng Anh tiêu chuẩn.

“Ôi, trời ạ!” Đường Phong cũng cho rằng là người đưa cơm đến lấy đồ, kết quả vừa mở cửa chính là một người đàn ông có mái tóc vàng chói, con người màu xanh biếc, làn da cho chút tái nhợt.

“Chào buổi sáng, Đường Phong của tôi.” Tiến lên một bước, Albert mở hai tay ôm người kia vào lòng, tiến lên dành cho Đường Phong một nụ hôn dài lãng mạn đầy tiêu chuẩn.

Albert thích loại cảm giác mỗi lần gặp lại sau khi xa nhau một thời gian, liền giống như loại cảm giác mỗi lần đi gặp người yêu của mỗi tình đầu, tim đập gia tốc, máu chảy nhanh hơn, cả người đều trở nên linh động.

Chỉ có lúc này hẳn mới cảm thấy kỳ thực hẳn cũng là một người, có yêu, có dục vọng, có xung động.

“Có khách.” Ở khoảng cách giữa lúc hôn môi, Đường Phong tranh thủ nói ba chữ.

Albert mặc kệ các gì khách hay không khách, anh hiện tại chỉ muốn hôn người đàn ông trước mặt, nhắm nháp ầm áp do đôi môi của Đường Phong mang đến, hít thở mùi hương thơm ngát lưu lại khi người đàn

ông này tắm rửa vào sáng sớm, cùng với cảm giác thỏa mãn lúc ôm khiến ngực hắn tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

“Tôi rất nhớ em.” Rốt cục kết thúc một nụ hôn dài, Albert có vẻ có chút ý do chưa hết hôn gương mặt người kia một cái.

Dựa theo lệ cũ, ặc, Đường Phong muốn nói chính là từ trải nghiệm ở chung của cậu với Albert đến xem, bình thường bọn họ xa nhau vượt qua một tháng, lúc Albert nhìn thấy cậu chuyện thứ nhất sẽ làm chính là hôn môi, sau đó, sau đó chính là cút lên giường.

“Vào trước đi.” Thế nhưng Đường Phong cũng không muốn lúc trong nhà có người lại cùng Albert lên lầu cút lên giường.

Kỳ thực cậu cứ nghĩ Albert buổi chiều mới tới, ai biết sớm như vậy.

“Anh ngồi máy bay đêm?” Đường Phong đưa Albert vào trong phòng khách.

Căn phòng cậu và Trần Minh Húc thuê cũng không tính là đặc biệt lớn, vậy nên từ cửa đến phòng khách cũng chỉ là cách mấy bước, Tiền Trữ hoàn toàn toàn toàn có thể thấy Đường Phong vừa rồi cùng một người đàn ông ngoại quốc đang làm gì.

Lần đầu thấy hiện trường nam nam hôn môi nồng nhiệt như vậy, khuôn mặt Tiền Trữ ghen đỏ, có chút xấu hổ cười cười với Albert: “Xin chào.”

Albert căn bản không hề liếc nhìn Tiền Trữ, chỉ cùng Đường Phong ngồi trên sofa, nói chuyện với cậu.

“Em biết đấy, tôi không thể đợi lâu như vậy.”

Tiền Trữ ở bên cạnh nhìn, ngực yên lặng nói một câu, thực sự là một kẻ vô lễ, thế nhưng thoát nhìn có quan hệ rất tốt với Đường Phong, là người yêu sao?

Chờ một chút! Lẽ nào người kia là. . .

“Albert, chúng ta có khách.” Đường Phong phải nhắc lại một chút.

Albert chỉ là lạnh nhạt đem đường nhìn rơi vào trên người Tiền Trữ, khoe miệng hơi cong: “Cậu nhìn qua rất căng thẳng.”

Tiền Trữ nuốt nước miếng một cái, khi bị đôi mắt xanh biếc của Albert nhìn kỹ trong nháy mắt cậu buộc chặt, người này chính là Albert, nhân vật hắc đạo tiếng tăm lừng lẫy, thân phận phức tạp, tính cách biến thái, cực kỳ nguy hiểm. . .

Đủ loại chữ nháy mắt đầy rẫy trong đầu Tiền Trữ, đến nỗi dung lượng não của hắn cũng không đủ để hắn đi tự hỏi hiện tại phải làm như thế nào.

Trời ạ, đủ loại chuyện về Albert, đối với những học sinh vừa tốt nghiệp như bọn họ mà nói căn bản là một truyền thuyết, một nhân vật chỉ tồn tại trong lời tán gẫu với mọi người.

Hiện tại, cư nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Đừng dọa cậu ấy, cậu ấy chỉ là một đứa trẻ.” Đường Phong vội kéo ngón tay Albert, người sau liền thuận thế móc lấy ngón tay Đường Phong.

“Tôi là một. . . quý ông ôn hoà.” Albert nhợt nhạt cười, lời này vào tai Tiền Trữ nghe thế nào liền quái dị như vậy?

Mất thấy hình hình Tiền Trữ lính mới này đã tạm thời đánh mất năng lực tự động điều khiển, Đường Phong thở dài, vội kéo Albert, rồi nói với Tiền Trữ: “Tự cậu xem TV đi, tôi và Albert lên lầu nói chút chuyện.”

“A.” Tiền Trữ trả lời xong mới bắt đầu hồi hận, hắn a cái gì mà a, thế nhưng. . . Thế nhưng hắn cũng không biết nên làm thế nào, cư nhiên lại đụng tới Albert, đây là chuyện cậu nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

Hồ to một tiếng “Không được nhúc nhích” ?

Coi như hết, cũng không phải đóng phim cảnh sát và kẻ cướp, ngay cả cảnh sát quốc tế cũng không có cách với người kia, huống chi là lính mới như cậu.

Hơn nữa, ở đây là Châu Âu, cậu lấy thân phận gì làm cho người ta không được cử động?

Tiền Trữ mắt mở trừng trừng nhìn Đường Phong và Albert cùng lên lầu, thở dài, cậu nghĩ có phải là nên gọi một cú điện thoại cho tổ chức hay không? Nhưng vừa nghĩ như vậy quá nguy hiểm, cuối cùng vẫn đem ánh mắt rơi vào màn hình TV, làm đúng như Đường Phong nói —— xem TV đi.

Nhưng không biết ngày hôm nay Tiền Trữ ra cửa có phải là quên xem hoàng lịch hay không, còn chưa chờ cậu xem TV được nửa tiếng, chuông cửa lại vang lên.

Cậu đợi một hồi, chuông cửa vang lên hai tiếng sau trên lầu cũng không có động tĩnh gì, không biết có phải Đường Phong và Albert đang nói chuyện gì cho nên không nghe thấy tiếng chuông cửa hay không, Tiền Trữ liền tự mình đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, liền thấy bên ngoài đứng một người đàn ông cao lớn, nhìn qua như là con lai, đặc biệt anh tuấn, là một gã có mười phần mị lực của đàn ông.

“Oa a, đây là chú chim non từ đâu tới?” Charles vừa nhìn người mở cửa không phải Đường Phong, liền nhếch miệng cười cười.

293. Chương 293 - Ba Người Bốn Người

Chim non?

Tiền Trữ không thích cách gọi như vậy, hẳn đường đường là cảnh sát quốc tế, tuy rằng bây giờ còn là một lính mới.

“Xin hỏi anh tìm ai?” Tiền Trữ chắn đường trước cửa, tuy rằng đây không phải là nhà của hắn, nhưng xét thấy bây giờ là hắn mở cửa, hắn phải có trách nhiệm gác cửa thật tốt.

Không thể để người tùy tiện tiện, cứ thế mà tùy tiện tiện tiến vào.

“Câu hỏi này, ôi chúa tôi...chẳng lẽ tôi đi nhầm chỗ sao?” Cảm thán một câu, Charles nhìn chằm chằm Tiền Trữ một lát, tựa hồ là đang tự hỏi nhóc con trước mặt hắn là ai.

Charles lui về hai bước nhìn biển số nhà một lát, lúc này Tiền Trữ chuẩn bị đóng cửa, nhưng không đợi hắn đóng cửa lại, một tay của Charles đã đặt lên cánh cửa, cậu mạnh dùng sức đẩy cửa ra.

“Anh đang làm cái gì?” Tiền Trữ cảnh giác mà nhìn chằm chằm đối phương.

“Bảo bối thân mến của tôi ở đâu? Đừng nói với tôi, bảo bối thân mến của tôi sẽ yêu một chú chim non như cậu, nếu không tôi sẽ rất thương tâm rất tức giận.” Xác định biển số nhà không sai, Charles dùng chân dài đuổi ra rồi bước vào.

“Tôi không thích anh gọi tôi là chim non, anh là cái đồ không có lễ phép, hiện tại nhanh chóng rút ngay khỏi nơi này!” Cho rằng đối phương cũng là một kẻ vô lại đây đưa Đường Phong, Tiền Trữ trực tiếp chống lại Charles, muốn đánh nhau? Hắn tuyệt đối không sợ.

Giống vậy, Charles lại càng không sợ.

Một lời không hợp thì động tay chân, ngay tại cửa Charles liền cùng Tiền Trữ đánh nhau, thế nhưng khiến Tiền Trữ cảm thấy vô cùng khiếp sợ lại tức giận là, sau khi tiếp nhận tròn bốn năm huấn luyện, hắn cư nhiên mới cùng đối phương đánh hai ba cái liền rơi xuống hạ phong.

“Nhóc con khoa chân múa tay.” Người từng trái, Charles đánh giá một câu, thấp giọng nở nụ cười hai cái liền vịn cánh tay Tiền Trữ đẩy người ngã xuống đất.

Tiền Trữ lão đảo về trước đi vài bước suýt nữa ngã xuống đất, hần chợt nghe thấy thanh âm đóng cửa cùng với tiếng nói của đối phương: “Thì ra là chim non của cảnh sát quốc tế, lũ các người lại tới quấy rầy thân mến của tôi? Ivan hẳn là nên kết hôn sớm một chút, tìm một thằng đàn ông đem cậu ta nhốt lại.”

“Anh là ai?!” Đối phương thoáng cái liền nói toạc ra thân phận của mình, Tiền Trữ nhất thời vô cùng căng thẳng, thân thể buột chặt nhìn đối phương, hai tay siết chặt lại.

“Thả lỏng, thả lỏng, đừng giương cung bạt kiếm như vậy, tôi thể nhưng rất yêu hòa bình, thượng đế, huấn luyện viên của tổ chức cảnh sát quốc tế các cậu có phải là chỉ có một người hay không? Thủ pháp đánh nhau của người mới đều giống nhau như vậy, động tác võ thuật xinh đẹp.” Cười bình luận hai câu, Charles chậm rì rì ngồi xuống ghế salon, ở dưới tầm nhìn chăm chú của Tiền Trữ mà từ trong túi lấy ra một điều thuốc.

“Anh là ai?” Tiền Trữ lại hỏi lần nữa.

Người này thoát nhìn không giống với đám du côn quấy rối Đường Phong lúc trước, vô luận là khí chất hay khí tràng.

Chẳng lẽ là người quen của Đường Phong?

“Ôi ôi ôi, chúa của tôi, cậu thật là cảnh sát quốc tế sao? Cư nhiên ngay cả đại nhân vật như tôi cũng không nhận ra, chắc chắn, huấn luyện viên của các cậu hẳn là nên từ chức về quê trồng trọt!” Charles khó hiểu mà cảm thán vài câu.

Nhưng vẫn không trả lời câu hỏi của Tiền Trữ.

“Đại nhân vật? Thật ngại quá, trong các đại nhân vật mà tôi biết không có anh.” Tiền Trữ trả lời một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía thang lầu, bọn họ nói chuyện lớn tiếng như vậy, lẽ nào hai người Đường Phong vẫn không nghe thấy?

Sao một chút động tĩnh cũng không có?

Charles nghe xong thì ngửa đầu bật cười, trời ạ, cảnh sát quốc tế có phải là sắp phá sản hay không, cư nhiên phải một lính mới toanh như vậy tới đây?

Mặc kệ khiêu khích của Tiền Trữ, Charles hỏi: “Đường Phong đi đâu vậy, cậu nhóc?”

Quả nhiên là người quen của Đường Phong, Tiền Trữ hừ lại hừ: “anh là ai, tại sao tôi phải nói cho anh biết?”

“Tôi cùng em ấy **, lý do như vậy đủ sao?” Charles liếm liếm môi, hướng Tiền Trữ phun ra một ngụm khói, cười đến trực tiếp lại bằng phẳng.

Đủ trực tiếp, trực tiếp đến mức khiến Tiền Trữ nhất thời sửng sốt.

Hần mới...mới nghe được cái gì?

Người kia cùng Đường Phong...**?!

“Hơn nữa là rất nhiều rất nhiều lần.” Dáng vẻ có chút tự hào, Charles hút một ngụm thuốc, có chút bí khí mà gác chân, “Mùi vị của bảo bối rất tuyệt vời.”

Vì sao bọn họ phải bàn luận vấn đề này?

Tiền Trữ có chút xấu hổ, hẳn không muốn biết việc tư của người khác.

Nếu người kia cùng Đường Phong là loại quan hệ này, vậy Albert thì sao?

Tiền Trữ càng ngày càng hỗn loạn, hẳn hừ một tiếng tạo khí thế cho mình, nói: “Nói bậy, Đường Phong rõ ràng là cùng Albert ở trên lầu.”

Hần cố ý nhấn mạnh hai từ “Albert”, chỉ là muốn nghiệm chứng ý nghĩ của mình có đúng hay không, người kia thoát nhìn cũng không quá giống như là người trong hắc đạo.

“Albert?” Charles phun ra một ngụm khói, lập tức đem điều thuốc hút hơn phân nửa dập tắt trong gạt tàn thuốc.

“Anh biết anh ta? Anh ta là một người rất khó đối phó.” Tiền Trữ thử nói lời khách sáo.

Nếu như chút kỹ xảo như vậy mà Charles cũng không nhìn ra, hẳn cũng uống công lẫn lộn nhiều năm như vậy, ô, thực sự là một việc khiến người tức giận, tên nhóc này biết Albert cư nhiên không biết Charles hẳn.

Càng làm cho lòng người phiền là, hẳn cư nhiên không phải người đầu tiên đến chỗ này.

Tên khốn Albert, sao lại đột nhiên đến đây, hẳn nên ở nhà trông con!

“Tôi đi lên nhìn xem, nhóc con ở dưới đây coi chừng, đừng làm cho người khác xông vào!” Càng nghĩ càng không cam lòng, Charles liền từ salon bật dậy, xoay người chạy lên lầu.

Tiền Trữ nhìn bóng lưng của Charles một trận không nói gì, tại sao cũng chạy lên lầu rồi?

“Thật phức tạp...” Hẳn chỉ có thể cảm thán một câu.

Trên lầu có thể đánh nhau hay không? Tiền Trữ ngồi xổm ở chỗ thang lầu lẳng lặng nghe một hồi, ngoại trừ lúc đầu nghe được tiếng bước chân chạy lên lầu của Charles, cùng với tiếng mở rồi đóng cửa, hẳn không còn nghe được bất kì âm thanh nào.

Ngồi bệt xuống chỗ thang lầu, Tiền Trữ nâng cằm thở dài, bây giờ nên làm gì đây?

Ngẩng đầu nhìn trên lầu vô cùng im lặng, Tiền Trữ tiếp tục cúi đầu thở dài, ngay lúc hẳn có chút suy sụp, trên lầu rốt cục có chút động tĩnh, là tiếng mắng của Đường Phong.

“Charles!”

Tiếp theo là thanh âm của tên vô cùng kiêu ngạo kia.

“Ha ha ha, bảo bối thân mến của anh, có nhớ anh không, tới hôn một cái.”

Sau đó là thanh tuyến lạnh như băng của Albert: “Thấy anh còn sống thực là một chuyện khiến người cảm thấy đau lòng.”

Nghe có vẻ rất hỗn loạn, hẳn có cần đi lên nhìn không đây?

Charles...Charles...Tên này sao nghe có chút quen quen, giống như là có một lớp học, giảng viên thỉnh thoảng đề cập đến tên của một ông trùm súng ống đạn dược, bất quá tên của người nước ngoài không khác nhau lắm, tuy rằng ông trùm súng ống đạn dược kia là con lai, mà tên thoát nhìn vô cùng bí khí trên lầu cũng là con lai.

Ấn, có trùng hợp như vậy sao?

Thật sự có trùng hợp như vậy sao?

Tim của Tiền Trữ lại bắt đầu gia tốc nhảy lên, hiện tại hẳn nhất định là đang nằm mơ phải không?

Lúc này cửa nhà đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra, lại đi vào một người.

Mặc áo khoác màu nhạt, tóc đen cùng bề ngoài của người Châu Á khiến Tiền Trữ cảm thấy thân thiết, tuy rằng vẻ mặt của người này bình thản đến mức có cảm giác lạnh như băng.

Tiền Trữ hai mắt mở trừng trừng nhìn đối phương đi đến, người sau chỉ nhìn hẳn một cái, không nói một chữ liền trực tiếp lướt qua người cậu đi lên lầu.

“Chờ một chút!” Thẳng đến người nam nhân này đi qua bên người mình, Tiền Trữ mới vội vã đứng lên nói, “Anh không thể đi tới.”

“Vì sao?” Lục Thiên Thần dừng bước.

Vì sao? Tiền Trữ ấp úng trả lời: “Bọn họ kêu tôi nhìn không cho người khác tiến vào.”

Lục Thiên Thần trực tiếp không để ý tới Tiền Trữ, bước nhanh lên lầu, Tiền Trữ vỗ vỗ mông đi theo, đúng vậy, hẳn cần gì phải nghe lời của Charles, không bằng cứ trực tiếp đi lên xem.

Bất quá không đợi hắn đi theo sau, Lục Thiên Thần lại đột nhiên xoay người nhìn hắn: “Đừng đi theo.”

“Nè!” Tiền Trữ vươn tay lại cái gì cũng không bắt được, đối phương đã bước đi.

Cứ cảm thấy đã thấy người này ở chỗ nào, cảm giác rất quen, rốt cục là ai?

Ngồi ở cửa thang lầu, Tiền Trữ cúi đầu suy nghĩ một hồi, đột nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ tới!

“Lục Thiên Thần!”

Trước khi đến đây hắn từng tra qua tư liệu của Đường Phong, cũng có chút lý giải vài người tương đối thân cận với Đường Phong, ngoại trừ MC Trần Minh Húc còn có một tiền ông chủ hiện tại là đối tượng hợp tác của Đường Phong — Tổng tài của Giải trí Thiên Thần, Lục Thiên Thần!

Thảo nào nhìn người kia quen mắt như vậy, nguyên lai là Lục Thiên Thần a.

Nhìn cửa phòng ngủ đang đóng chặt, Tiền Trữ rơi vào trong trầm tư thật sâu, hiện tại bọn họ đang làm gì đó?

Không có gay chiến như trong tưởng tượng của Tiền Trữ, cũng không có tụ cùng một chỗ nghiêm túc thảo luận, trong phòng ngủ là một mảnh an bình.

Đường Phong ngồi trên giường dùng chăn bọc chính mình, trong phòng không có lắp đặt hệ thống sưởi hơi, ngày hôm nay đột nhiên có mưa nên có chút lạnh, vẫn là trong phòng ấm áp, đương nhiên trong chăn càng ấm áp.

Người đầu tiên đến đây – Albert dựa vào gối ngồi bên cạnh Đường Phong, Đường Phong thuận tiện dựa vào trên người Albert thoạt nhìn có chút lười nhác, cậu vốn đang ngủ lại bị Trần Minh Húc tên kia kêu dậy sớm, có chút mệt mỏi đột nhiên lại muốn ngủ tiếp một giấc.

Nhưng là Charles cùng Lục Thiên Thần đến khiến cậu không có biện pháp lập tức nghỉ ngơi.

“Các anh không thể nói cho tôi một tiếng trước khi đến sao?” Gãi gãi tóc, Đường Phong nói.

Ngồi trên ghế salon đơn người gần cửa sổ, Charles trừng mắt nhìn Albert cùng Đường Phong dựa vào cùng một chỗ, cười a a nói: “Bảo bối, anh không phải là muốn cho em một kinh hỉ sao?”

Thế nhưng tôi tuyệt không thích kinh hỉ như vậy.

Đường Phong âm thầm oán thầm, hết lần này đến lần khác ba người này đều thích đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu, mỗi lần đều khiến cậu giận mình.

“Tên nhóc lính mới cảnh sát ở dưới lầu là có chuyện gì?” Lục Thiên Thần đến sau cùng thì dựa trên vách tường, trên người còn chứa khí lạnh bên ngoài.

Đường Phong lật chăn bước xuống giường, vừa mở tủ áo vừa nói: “Không biết là ai nói cho quan viên nào đó tôi có thể hỗ trợ, Tiền Trữ là một vật hi sinh được phái tới làm thuyết khách, cậu ấy thoạt nhìn không biết rất nhiều chuyện.”

Cầm một bộ áo ngủ mềm mại ấm áp, Đường Phong đem quần áo đưa cho Lục Thiên Thần: “Đi tắm nước nóng đi, đừng để bị cảm.”

Trong mắt chảy qua một tia mềm mại, Lục Thiên Thần mỉm cười tiến lên hôn nhẹ lên mặt Đường Phong, cầm quần áo của cậu đi vào trong phòng tắm.

“Một thanh niên quốc tịch Trung Quốc thắng trước đi đánh bạc trong một song bạc ở Paris, thua không ít tiền, bởi vì không thể trả tiền lại còn ở trong song bạc chọc không ít chuyện, cho nên có người ném hắn cho anh.” Albert ngồi trên giường vỗ vỗ vị trí bên người ý bảo Đường Phong ngồi xuống, “Là con riêng của một quan viên ở nước ngoài cùng một phụ nữ không phải là vợ ông ta.”

“Thiếu bao nhiêu tiền?” Đường Phong đã hiểu rõ đại khái.

“Khoảng vài tỷ.” Đường Phong vừa ngồi xuống, Albert liền đưa tay đem người quần lại, nỗ lực làm cho đối phương vẫn luôn bảo trì ấm áp.

“Cảnh sát quốc tế, ôi ôi ôi, tôi biết Ivan lại đang cố ý kiếm chuyện, trừ cậu ta ra tôi không biết còn có ai biết quan hệ giữa anh và Đường Phong, cùng với việc đứa con riêng không biết tên kia là ở chỗ của anh.” Charles hỏi, “Đứa con riêng kia hiện tại ở chỗ nào, tôi không muốn có quá nhiều người biết quan hệ của chúng ta.”

“Bị một người bạn chụp đi.” Khóe miệng Albert câu lên vẽ thành một nụ cười mỉm, “Tôi có thể đem hấn về.”

“Vẫn là hoàn chỉnh?” Charles thấp giọng cười, hỏi một vấn đề rất sâu xa.

“Tôi sẽ khiến hấn trở nên hoàn chỉnh.” Albert không cần nói nhiều hơn nữa, những người như bọn họ luôn không để lại nhược điểm cho mình.

Đường Phong hít sâu một hơi sau đó nằm xuống, cậu cần ngủ lại một giấc, gần đây càng ngày càng lười, chờ thời tiết tốt hơn một chút cũng nên vận động, nếu không mỗi ngày đều sống như vậy sẽ mập ra.

“Tôi có thể giao chuyện này cho các anh sao?” Đường Phong dựa người vào gối hỏi.

“Anh đến ám giường cho em thân mến.” Charles cười hì hì chạy tới, cởi dép liền nhào lên.

Albert trừng mắt nhìn Charles, nói với Đường Phong: “Anh sẽ xử lý.”

294. Chương 294 - Bất Quá Là Một Người Mà Thôi

Ngủ đến gần mười một giờ Đường Phong mới tỉnh lại, giấc ngủ bù gần hai giờ, khiến ý thức phá lệ thanh tỉnh, khí tức ấm áp phun ở trên mặt khiến cậu cảm thấy nóng hầm hập, tuy rằng bên tai có thể nghe được tiếng tí tách tí tách của hạt mưa không ngừng va chạm vào cửa sổ.

Thế nhưng trong phòng, vô cùng ấm áp.

Mấy ngày hôm trước thời tiết vẫn luôn rất tốt, ánh nắng tươi sáng lại rực rỡ, hiện tại đột nhiên mưa xuống, phỏng chừng là mưa phùn lạnh lẽo phải kéo dài liên tục vài ngày.

“Tôi ngủ bao lâu?” Mở mắt ra, cậu lập tức thấy được Lục Thiên Thần gần như mặt kề mặt với mình.

Kỳ thực Charles là một người không yên tĩnh được, tuy rằng thỉnh thoảng cũng sẽ cùng cậu ngủ trưa, nhưng đối với Charles hiểu động mà nói, ở trên giường chỉ có thể lẳng lặng nhìn người đàn ông mình yêu thực sự là một chuyện vô cùng thống khổ, lại không muốn đánh thức Đường Phong, còn không bằng chạy ra ngoài xem TV hoặc làm chút điểm tâm ngọt, pha các loại rượu, sau đó thỉnh thoảng chạy về xem Đường Phong ngủ thế nào.

Đường Phong càng thích cùng Lục Thiên Thần và Albert ngủ trưa, Lục Thiên Thần là một người có thể an tĩnh lại, mà Albert thì là một người an tĩnh.

“Không tới hai giờ.” Trên người mặc áo ngủ Đường Phong đưa trước đó, Lục Thiên Thần tiến lên nhẹ nhàng hôn lên trán nam nhân, kỳ thực hấn ở trên máy bay không hề ngủ ngon, tắm rửa xong đi ra phát hiện Đường Phong đã ngủ, liền ngủ cùng cậu một lát.

“Hai người kia đâu?” Đường Phong nâng lên nửa người trên dựa vào ngực Lục Thiên Thần, quét mắt khắp phòng, cũng không thấy Charles cùng Albert.

Tuy rằng những năm gần đây bọn họ vẫn luôn duy trì quan hệ coi như ổn định hòa bình, nhưng có chút cơ bản sẽ không thay đổi, chỉ cần có một người ở lại trong phòng của cậu, trên cơ bản những người khác cho dù ở trong nhà cũng sẽ không đi vào.

Đương nhiên, ngẫu nhiên Lục Thiên Thần cùng Charles sẽ ngủ trưa cùng cậu, nhưng đối với Albert mà nói, vậy đại khái là chuyện không có khả năng xảy ra.

Kỳ thực có đôi khi Đường Phong cũng sẽ suy nghĩ, trong lòng Albert rốt cục là nghĩ thế nào lại tiếp nhận loại quan hệ như hiện tại, lúc mới bắt đầu Charles cùng Lục Thiên Thần còn có thể lục đục với nhau một phen, nhưng ngay từ đầu Albert liền không hề can thiệp đến việc bên cạnh cậu có người khác hay không.

Tính cách của tên kia luôn luôn rất đặc biệt, có vài chỗ rất kì lạ, nhưng có vài chỗ lại bởi vì rời xa thế tục mà trở nên cực kỳ dễ ở chung.

“Xuống lầu đi.” Lục Thiên Thần từ trên giường ngồi dậy, có chút cứng chiu mà xoa tóc Đường Phong, “Đi rửa mặt đi, chơi một lát là có thể ăn cơm trưa.”

Đưa mắt nhìn thời tiết lạnh lẽo bên ngoài, Đường Phong vừa cười vừa nói: “Tôi muốn ăn lẩu.”

Tiền Trữ thề, tuy rằng hắn ôm một trái tim chính nghĩa, nhưng làm một cảnh sát quốc tế, lý tưởng cùng mục tiêu của hắn kỳ thực rất đơn giản.

Nói thí dụ như thậm nghĩ có một công việc ổn định còn có tiền lương để cầm, nỗ lực kiếm tiền mua nhà cưới vợ, cùng phần tử tội phạm đấu trí đấu dũng, nhưng “phần tử tội phạm” trong tưởng tượng của hắn chỉ là chút tôm tép thích nhảy nhót lung tung, mà không phải những...lão đại ngồi cạnh hắn lúc này.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh!

Chẳng qua là cùng một siêu sao quốc tế, ba người có thân phận phức tạp ăn lẩu mà thôi, cũng không phải chiếc lẩu cuối cùng!

“Rất lạnh sao, xem tay cậu cầm đĩa đều run rẩy, quần áo của tôi hắn là hợp với cậu.” Đường nhìn của Đường Phong rơi vào trên tay cầm đĩa của Tiền Trữ, người trẻ tuổi kia gấp một mảnh nõ sen lại nửa ngày đều không gấp được, tay run rẩy vô cùng.

“A, được.” Tiền Trữ yên lặng thu hồi đĩa, bên trái hắn là Albert hoàn toàn không để ý tới hắn, bên phải là Lục Thiên Thần lãnh đạm, hai người kia giống như siêu cấp máy lạnh không ngừng thổi gió lạnh, thổi đến hắn lạnh run.

“Anh đi lấy.” Charles ngồi bên cạnh Đường Phong nhanh chóng nhảy dựng lên rồi chạy lên lầu, trong đầu Tiền Trữ chỉ quanh quẩn một câu nói: Charles nham hiểm lấy quần áo cho hắn...Charles nham hiểm lấy quần áo cho hắn...

Đường Phong gấp một khối thịt bò, hỏi: “Vừa rồi các anh nói chuyện gì vậy, nói nghe một chút đi.”

Hiện trường chỉ còn lại đương sự Albert cùng Tiền Trữ, Tiền Trữ gãi gãi đầu: “Chỉ là nghe ngài Charles nói vài chuyện tương đối thú vị.”

Nói thí dụ như lần nào đó Charles cùng cảnh sát quốc tế nước Anh đối đầu, không chỉ lấy hàng hóa đi còn đưa bốn đối phương một trận, Ivan thiếu chút nữa tức chết tại chỗ v.v...

Tên tuổi của Ivan Tiền Trữ từng nghe thấy, đó vẫn luôn là mục tiêu lý tưởng để hắn phấn đấu, tuy rằng không cho là mình có thể siêu việt đối phương...ít nhất...coi như là một mục tiêu là được rồi.

Kết quả đầu, vừa rồi hắn hình như nghe được Charles cùng Ivan đã từng có một chân, nhưng bởi vì tính cách của Ivan rất không để người thích, cho nên đến bây giờ Ivan vẫn là một người độc thân...

Trời ạ, hắn đã nghe được chuyện đáng sợ gì.

Nhìn bộ dạng khó khăn của Tiền Trữ, Đường Phong cũng không tiếp tục truy vấn, cậu vỗ vỗ vị trí mà Charles vừa ngồi ý bảo đối phương đến đây, thật sự là thấy Tiền Trữ bị kẹp ở giữa Albert cùng Lục Thiên Thần rất tội nghiệp.

Tiền Trữ vội vã lắc đầu, nói giỡn gì vậy, hắn tuy rằng không thông minh tuyệt đỉnh nhưng cũng không phải là ngu ngốc, tuy rằng không rõ Charles cùng Đường Phong có quan hệ thế nào, nhưng vừa rồi Charles là người đầu tiên chạy tới ngồi cạnh Đường Phong, một bộ ai dám cướp vị trí của ta ta liền đập chết người đó, hiện tại nếu hắn dám chiếm vị trí của Charles, còn không phải bị đối phương dùng mất trùng chết?

Thấy Tiền Trữ lắc đầu nguây nguẩy, Đường Phong cũng không miễn cưỡng đối phương.

Ăn xong cơm trưa, Tiền Trữ lập tức rút lui, hẳn cảm thấy hẳn vẫn là ngày khác đi qua sẽ tốt hơn, hoặc cứ vậy mà trở về, báo cáo cấp trên nhiệm vụ không thể hoàn thành, độ khó thực sự quá lớn.

Tuy rằng hẳn biết Albert ở ngay bên cạnh, nhưng hẳn cũng không cho là mình mở miệng cầu tình là có thể làm cho đối phương thả con trai của một vị quan trên, huống chỉ hẳn ngay cả vì sao đối phương bắt con trai của quan trên cũng không biết.

Hiện tại nhớ lại nhiệm vụ này đón rất mơ hồ, rất nhiều chuyện đều không rõ ràng, nhưng cấp trên lại không muốn nói cho hẳn biết.

“Chuyện mà cậu nói tôi không có cách nào giúp cậu.” Sau khi ăn xong, Đường Phong đột nhiên nói.

“Ừ.” Tiền Trữ gật đầu, cảm thấy Đường Phong người này không sai, hẳn cũng không nên làm khó đối phương.

“Nhưng tôi nghĩ sau này có thể sẽ còn có người tới tìm anh.” Tiền Trữ suy nghĩ một chút rồi nói thêm, chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy.

Đường Phong chỉ là cười cười, nói: “Không sao, cậu trở về đi, nói với thủ trưởng của cậu tôi đối với chuyện này bất lực, nhưng cậu có thể đưa cho ông ấy một tin tức, người kia sẽ nhanh chóng trở lại, tuy rằng đó cũng không phải là công lao của tôi.”

Nghe nghe sao lại cảm thấy có chút phức tạp, Tiền Trữ nhìn Đường Phong, “Cứ cảm thấy đã rước lấy phiền phức cho anh...”

Người chọc phiền phức cũng không phải Tiền Trữ a, Đường Phong cười cười: “Cám ơn sự quan tâm của cậu.”

Bất quá bên cạnh cậu có nhiều người quan tâm cậu như vậy cho nên cậu cũng không cần phải lo lắng cái gì.

“Cứ để hẳn đi như vậy?” Lục Thiên Thần cầm một ly nước nóng đưa cho Đường Phong, Đường Phong vẫn còn mặc áo ngủ, phỏng chừng nếu trời cứ mưa như vậy người này sẽ vẫn không đi ra ngoài.

Như vậy cũng tốt, hẳn có thể ở cạnh Đường Phong cả ngày, nhưng là hết lần này tới lần khác ba người bọn họ đến cùng một ngày, không cách nào tránh khỏi, bốn người cùng ở dưới một mái hiên.

“Cậu ấy chỉ là một học sinh mới tốt nghiệp, rất nhiều chuyện đều không rõ, ôm ấp chính nghĩa cùng ý thức trách nhiệm lại vô duyên vô cớ bị người đẩy ra.”

Đường Phong cầm lấy ly nước thuận tiện nói cảm ơn, may là Tiền Trữ gặp cậu, nếu như là người khác, ví dụ như Charles hoặc Albert, phỏng chừng lúc này không biết Tiền Trữ sẽ ở nơi nào.

“Chuyện này vốn cũng không phải chuyện lớn lao gì.” Đường Phong vừa cười vừa nói.

Bảy năm rồi, vẫn không có ai biết rõ quan hệ giữa bọn họ, nói ví dụ như một vị tổ trưởng của phân bộ cảnh sát quốc tế ở nước Anh, tuy rằng Ivan rất ít xuất hiện, nhưng thỉnh thoảng cũng tới phiên cậu, mỗi khi một trong ba người bạn của cậu chọc phải chuyện không coi là nhỏ, Ivan đều sẽ thuyết giáo cậu.

Thuyết giáo, cậu thực sự không cần nghe người khác thuyết giáo, nghe người khác thuyết giáo là một việc rất khó chịu, cho nên hiện tại Đường Phong cũng rất ít thuyết giáo người khác.

Trong lòng không muốn thôi.

Từ lúc cùng đàm người Lục Thiên Thần ở chung, Đường Phong cũng đã dự liệu được cuộc sống sau này của cậu sẽ không quá mức thái bình.

Nếu Albert nói sẽ đi xử lý chuyện này, Đường Phong tin tưởng Albert sẽ xử lý rất tốt, có thể sẽ có chút thủ đoạn nhỏ, nhưng Đường Phong cũng biết, Albert nhất định phải sử dụng thủ đoạn, vì bảo vệ bản thân Albert, cũng vì bảo hộ đám người bọn họ, vì khiến quan hệ của bọn họ có thể tiếp tục duy trì ổn định tiếp tục kéo dài.

Rời đi Châu Âu về tới tổ chức, Tiền Trữ cho rằng chờ đợi mình là xử phạt đến từ thủ trưởng, dù sao nhiệm vụ của hẳn thất bại.

Trên thực tế hần cũng bị thủ trưởng gọi vào phòng làm việc, sau khi hần báo cáo cấp trên nhiệm vụ thất bại, sắc mặt của thủ trưởng lập tức trở nên khó coi, trước khi thủ trưởng phát hỏa, Tiền Trữ vội vã đem lời Đường Phong nói với hần lặp lại một lần.

Sau đó hần cúi đầu, chuẩn bị ăn mắng.

Thủ trưởng vừa rồi con một bộ tức giận lại thật lâu không nói gì, trầm mặc lan ra bốn phía, Tiền Trữ cũng không dám ngẩng đầu nhìn xem thủ trưởng hiện tại là bộ dạng gì.

Qua một hồi lâu, hần mới nghe được thủ trưởng thở dài:

“Aiz, cậu đi xuống đi, nhiệm vụ này là bảo mật, không thể nói cho bất kì ai, nếu như để tôi biết cậu tiết lộ cho người khác mảy may, tổ chức cảnh sát quốc tế sẽ không giữ cậu lại.” Ngoài ý muốn là thủ trưởng lại buông tha Tiền Trữ.

“Rõ!” Loại chuyện phải giữ bí mật này Tiền Trữ cũng biết, dù sao nhiệm vụ lần này đối tượng đều là những nhân vật khó lường.

“Còn có, nếu những người khác hỏi cậu mấy ngày nay đi đâu, cậu nói là bởi vì cậu biểu hiện ưu tú được đưa đến Châu Âu du lịch, gặp được Đường Phong, cũng là vô tình gặp phải.” Thủ Trưởng đã nghĩ ra cơ cho Tiền Trữ, “Chúng ta sẽ công bố chuyện này cho những người khác.”

“Rõ!” Tiền Trữ đứng nghiêm, trong lòng nghĩ như vậy cũng không sai a, chỉ ít nhiệm vụ của hần thất bại còn có thể thắng được một thưởng cho trên danh nghĩa, tuy rằng hành trình Châu Âu lần này thật sự đủ làm cho hần kinh hồn táng đảm.

Trở lại bộ đội, các bạn quả nhiên đều truy hỏi Tiền Trữ mấy ngày nay đi nơi nào, Tiền Trữ lập tức đem cái cơ của thủ trưởng dọn ra, mọi người vừa nghe Tiền Trữ cư nhiên có thể đi Châu Âu du lịch, cả đám đều vô cùng ước ao.

Tối buổi chiều, thủ trưởng quả nhiên tuyên bố bộ đội sẽ có chút phúc lợi, chỉ cần người đủ ưu tú có thể có được cơ hội ra nước ngoài du lịch.

Không ai hoài nghi Tiền Trữ đi Châu Âu là vì chuyện khác, mà Tiền Trữ cũng chỉ có thể đem bí mật này dần xuống đáy lòng, hần từng đi Châu Âu, cùng siêu sao ăn cơm, cùng mấy đại nhân vật Châu Âu ngồi trên ghế salon, còn gặp qua tỷ phú Châu Á Lục Thiên Thần.

Ngày đi Châu Âu chỉ dài như vậy, nhưng đối với Tiền Trữ mà nói đã tính là kỷ ức vô cùng trân quý.

Có đôi khi hần hồi tưởng lại người cùng chuyện gặp trong mấy ngày nay đều tràn ngập nghi hoặc, hần nghe người ta nói bình thường có ngôi sao được người bao nuôi, nhưng đây cũng chỉ là quan hệ giao dịch đơn giản.

Vậy còn Đường Phong?

Tiền Trữ không có cách nào đem người nam nhân có khí chất đặc biệt kia liên hệ với hai chữ “giao dịch”, không giống với siêu sao bắn ra mị lực bốn phía trên màn ảnh, Đường Phong trong hiện thực khiến người cảm thấy thoải mái, không có chút cái gì, tính tình cũng tốt, nhưng là có nguyên tắc cùng kiên trì của bản thân.

Hần không biết Đường Phong cùng đám người Albert là quan hệ thế nào, nhưng mắt của hần không mù, hần nhìn ra được cho dù là Albert có danh hiệu “kẻ điên” khi nhìn Đường Phong trong mắt đều là an tĩnh, giống như là dòng sông nhỏ chảy trong rừng phong mùa thu, chậm chạp lắng đọng, trong suốt ấm áp.

Ngoại trừ Albert, còn có Charles cùng Lục Thiên Thần, ánh mắt bọn họ nhìn Đường Pong đều rất nhu hòa.

Trước đó ấn tượng của Tiền Trữ đối với Đường Phong và mấy đại nhân vật kia đều rất phiền diện, dừng lại ở những từ ngữ bên ngoài như “siêu sao” “nhân vật đáng sợ”, tuy rằng hần ở chung với bọn họ không lâu lắm, thế nhưng hần đột nhiên cảm thấy, người lợi hại đến đâu rốt cục cũng là một người.

Đều có tình cảm thuộc về riêng mình.

Đây là một đoạn kinh lịch đặc biệt khiến Tiền Trữ đối người và chuyện đều có cái nhìn khác biệt.

295. Chương 295 - Kết Thúc

Từ Châu Âu trở về thời gian trôi qua gần một tháng, Tiền Trữ từ trên báo chí thấy được một ít tin tức liên quan đến Đường Phong, [Thiên Tử 3] thành công bán đất, siêu sao Đường Phong lại lần nữa dùng tác phẩm của cậu chứng minh cậu là diễn viên ưu tú có lực kêu gọi phòng bán vé số một số hai trên thế giới, nhưng mặc dù bên sản xuất dùng điều kiện hậu đãi đi dụ dỗ Đường Phong, nhưng cậu vẫn từ chối diễn [Thiên Tử 4].

Lúc đó Tiền Trữ nhìn cát sê gần 7 tỷ đô la trên báo chí mà suýt nữa chảy nước miếng, 7 tỷ đô a, người nam nhân kia nói cự tuyệt liên cự tuyệt, đây chính là số tiền hần mười đời cũng không kiếm được.

Aizz, siêu sao chính là siêu sao, làm việc đủ nguyên tắc.

Kỳ thực sau sự kiện kia Tiền Trữ liền bắt đầu quan tâm tin tức về Đường Phong, các bạn trong KTX đều trên ghẹo Tiền Trữ tuổi này còn truy tinh, Tiền Trữ lập tức đem ảnh chụp chung của hần với Đường Phong khi hần ở Châu Âu cho bạn bè nhìn, tuy rằng bạn bè còn cười Tiền Trữ truy tinh, nhưng vừa thấy Tiền Trữ cư nhiên chụp ảnh chung với Đường Phong, cả đám ước ao vô cùng, đuổi theo Tiền Trữ đủ loạn câu hỏi như là sao lại gặp được Đường Phong, Đường Phong là người thế nào...

Tiền Trữ giống như đại gia mà nâng cằm lên: “Đường Phong rất tốt bụng, còn mời tôi ăn cơm!”

Dựa vào ảnh chụp chung với Đường Phong, Tiền Trữ ở trong tổ chức nổi tiếng một thời gian, nhất là các nữ đồng nghiệp không hề quen biết nghe nói Tiền Trữ gặp được Đường Phong liền lập tức chạy tới, bất quá hỏi Đường Phong ở Châu Âu có phải chỉ là một người hay có người khác đi cùng...

Đường Phong đã hơn ba mươi tuổi vẫn chưa kết hôn, hơn nữa cuối năm trước có tin đồn cậu là đồng tính luyến, không ít người đều cho rằng Đường Phong kỳ thực vẫn luôn có người yêu đồng tính thần bí.

Đối với chuyện này câu trả lời của Tiền Trữ là: các cô bất quá nhiều vậy làm gì, dù sao Đường Phong nhất định là có người yêu.

Sau lại có một lần hần đánh bạo hỏi thủ trưởng, người bị bắt kia hiện tại thế nào rồi, có trở về chưa, thủ trưởng hung hăng liếc mắt trừng hần, nhưng hơi chút tiết lộ một chút, người nọ đã trở về.

Sau đó?

Sau đó sẽ không có tiếp theo rồi.

Từ nay về sau Tiền Trữ không còn cơ hội gặp riêng Đường Phong, muốn thấy Đường Phong cũng vẫn là trên màn hình điện ảnh, hần đã từng lo lắng Đường Phong có thể bởi vì quen biết mấy nhân vật đặc biệt mà chọc phiền phức hay không, nhưng khiến hần an tâm chính là, rất nhiều năm sau khi hần mang theo con mình đi rạp chiếu phim xem điện ảnh, Đường Phong vẫn là diễn viên làm cho người ta tôn kính.

Trên bầu trời còn bay tuyết, từng đóa từng đóa tuyết trắng lớn cỡ đầu móng tay cái, nhẹ nhàng theo gió rơi xuống, tuyết trắng rơi xuống tóc đen, nam nhân mang bao tay ấm áp tiện tay phủi đi hoa tuyết trên tóc, kéo vành nón của áo khoác che lên, vừa đi vừa nhìn các vật phẩm được bán ở các sạp hàng nhỏ.

Tuy rằng nơi này là Châu Âu, nhưng theo người Hoa ở lại Châu Âu càng ngày càng nhiều, tết âm lịch mỗi năm, mảnh đất không thuộc về Đông phương này cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Mọi người luôn luôn thích ăn Tết, mặc kệ là người Trung Quốc hay người nước ngoài, phẳng phất có thể từ trong ngày lễ thu được vui sướng khi cùng những người khác chung vui.

Thanh toán tiền cho mấy bức chữ phúc cùng vật phẩm trang sức cho ngày lễ, nam nhân che kín mít xoay người đem những thứ mua được tiện tay đưa cho người có tóc đen giống cậu đi bên cạnh.

“Nhiều đây...đủ chưa?” Đường Phong hỏi.

“Không sai biệt lắm.” Lục Thiên Thần đem đồ cát kỹ, một tay cầm, tay kia thì nắm lấy Đường Phong.

Mấy ngày này phố người Hoa vô cùng náo nhiệt, người đến người đi, Lục Thiên Thần nắm chặt nam nhân mới không làm cho bọn họ bị đám người tách ra, cho dù chỉ là một lát như vậy, hắn cũng không muốn xa nhau.

Mọi người nói thất niên chi dương, nhưng hắn lại càng ngày càng không thể rời khỏi người nam nhân này rồi.

Sinh hoạt tuy rằng bình thản, nhưng đối với đám người bình thường đều phải đối mặt với kích thích cùng khiêu chiến như họ mà nói, phần bình thản này đã đủ trân quý, bởi vì đều là người đã trải qua sóng to gió lớn, cho nên mới càng thêm quý trọng người bên cạnh.

“Chúng ta trở về đi.” Nắm ngược lại tay đối phương, Đường Phong cùng Lục Thiên Thần xuyên qua đám người chật chội đi về nhà.

Trong cuộc sống bận rộn, không có bao nhiêu người sẽ đi chú ý một người chen kín, cũng mua đồ ở sạp nhỏ như bọn họ, càng sẽ không biết được người này là Siêu Sao bình thường căn bản không nhìn thấy người.

“Lạnh không?” Lục Thiên Thần đến gần sát Đường Phong, hai nam nhân gần như dán vào nhau.

Nhẹ nhàng lắc đầu, Đường Phong cười đem tay của Lục Thiên Thần đang nắm lấy tay mình đồng thời nhét vào trong chiếc túi rộng của áo khoác: “Năm nay thật náo nhiệt, ngày hôm sau hình như có biểu diễn pháo hoa, ở nhà có thể thấy không?”

“Có thể thấy.” Lục Thiên Thần nở nụ cười, thời tiết lạnh xuống Đường Phong giống như gấu ngủ đông thềm nghĩ lui ở nhà không muốn đi ra, ngày hôm nay nếu không phải hắn mạnh mẽ lôi kéo Đường Phong đi ra hít thở không khí, phỏng chừng người này còn đang ở trong ổ chăn ấm áp xem TV.

Cầm đồ mua xong, Lục Thiên Thần lái xe về tới nhà ở của bọn họ ở Luân Đôn, tuy rằng Đường Phong bởi vì công việc càng thích phòng cho thuê, nhưng Lục Thiên Thần nghĩ, nếu bọn họ đã ở cùng một chỗ, vẫn là nên mua mấy chỗ bất động sản mới tốt, như vậy rất có cảm giác gia đình.

Mặc kệ là nhà ở trong nước hay ở nước ngoài, đó cũng là nhà.

“Chúng ta đã trở về.” Đẩy cửa phòng ra, Đường Phong hướng về căn phòng sáng trưng hô một tiếng.

“Trở về thật đúng lúc, thân mến, mau nhìn, anh vừa chuẩn bị xong cái lẩu mà em yêu nhất.” Charles mặc áo lông dê nhạt màu nhanh chóng bước tới cho Đường Phong một cái ôm thật to.

Nắm hai tay Đường Phong cố sức chà xát, Charles tiến lên hôn gương mặt có chút lạnh lẽo của nam nhân: “Làm cho bảo bối Đường của anh bị đông lạnh hư cả rồi, mau tới ôm một cái.”

Cười, Đường Phong mở hai tay cùng Charles tới một cái ôm thật to, thuận tiện nói: “Mùi vị kia ngửi lên rất giống cái lẩu tôi ăn ở Tứ Xuyên vào tháng trước.”

Thoáng cái đã bị vạch trần, Charles cười ha ha hai tiếng, không chút ngại ngùng nói: “Bảo bối thực thông minh.”

Là anh kê hờ quá nhiều, đều nhiều năm như vậy, Đường Phong vẫn không thấy được tài nấu ăn của Charles có tiến bộ, suy nghĩ cho khỏe mạnh của thân thể, cậu không đề nghị Charles xuống bếp.

“Lần trước em không phải nói là rất thích vị của cái lẩu ở tiệm này sao, anh cố ý mang tới, tuyệt đối còn HSD, có thể yên tâm mà ăn.” Buông Đường Phong, Charles xem vật phẩm trang sức mà Đường Phong cùng Lục Thiên Thần mua về, nhắc lên một đèn lồng màu đỏ nói, “ôi, chúng nó thoát nhìn thật đáng yêu, anh đem bọn nó treo lên, đột nhiên có cảm giác ăn Tết rồi.”

Mặc dù Charles có huyết thống Trung Quốc, nhưng do vẫn luôn đi theo mẹ, ngoại trừ sẽ nói tiếng Trung căn bản không biết gì về Trung Quốc.

Tuy rằng bản thân Đường Phong cũng không quá hiểu biết tổ quốc, nhưng những năm gần đây bởi vì bình thường hay ở trong nước, cậu dần dần yêu thích tết Âm lịch, đồng thời có chút tiếc nuối mấy năm đầu khi mới sống lại bởi vì vội vàng công tác mà không có đảng hoàng ăn tết.

Bất quá trong thời gian kia, quan hệ của cậu với Lục Thiên Thần bọn họ tương đối căng thẳng, Tết Âm lịch mà không có ai làm bạn cũng sẽ không có nhiều ấm áp mấy.

Ba người cùng nhau đem đèn lồng, chữ phúc cùng các loại vật phẩm trang sức mua tới treo lên trong nhà, sau khi những vật phẩm này được treo xong, trong nhà đột nhiên có không khí ăn Tết.

“Thân mến, em đói bụng chưa?” Rửa tay xong, Charles từ trong phòng bếp đi ra, trong tay còn cầm nồi cùng với rau dưa đã xắt sẵn.

Dán xong một mảnh giấy, Đường Phong đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, thời gian đã gần 9 giờ rồi, đây đối với bọn họ mà nói là tương đối trễ để ăn cơm tối.

Trong phòng chỉ có ba người: cậu, Lục Thiên Thần cùng Charles.

Lục Thiên Thần đã dọn nồi xong, cũng chỉ cần bật bếp là xong.

“Hôm nay Albert không tới sao?” Đường Phong vừa hỏi vừa đi vào phòng bếp.

“Không biết, anh đã thật lâu không thấy hắn rồi.” Thanh âm của Charles từ bên ngoài truyền vào, có vẻ rất là không thể nói.

Mấy năm nay Albert vẫn luôn là dạng này, thỉnh thoảng xuất hiện, cũng sẽ không thời gian dài ở lại, tuy rằng Đường Phong cũng không ghét loại phương thức ở chung này, nhưng cậu vẫn luôn cảm thấy, ngày như hôm nay càng nhiều người sẽ càng náo nhiệt một chút.

Bất quá cũng đã hơn 9 giờ, Albert có thể đã không tới được, mặc dù mấy ngày hôm trước lúc Đường Phong gọi điện đến, Albert nói sẽ tận lực tranh thủ.

Nếu như có thể đến, đối phương sẽ khẳng định nói có thể đến, mà không phải tận lực.

Thoạt nhìn mấy ngày này Albert thật là bề bộn nhiều việc, bằng không dựa vào tính cách của người kia sẽ không cho Đường Phong một câu trả lời qua loa như vậy.

“Nếu không chúng ta chờ một chút.” Lục Thiên Thần cầm hai bình rượu ra.

Đường Phong đưa mắt nhìn thời gian, suy nghĩ một chút vẫn là lắc đầu: “Ăn cơm trước đi.”

“Anh đồng ý, anh sắp chết đói rồi.” Charles lập tức nhắc tay hô một tiếng.

Lục Thiên Thần vừa mở bình rượu rót rượu vừa nói với Đường Phong: “Bình thường lúc này đều là lúc Albert cử hành hội nghị nội bộ hàng năm, năm nay vừa vãn trùng với Tết âm lịch, bên kia của Albert cũng không có chuyện gì lớn.”

Biết Đường Phong tuy rằng sẽ không hỏi nhiều về chuyện của bọn họ, nhưng người nam nhân này vẫn sẽ lo lắng bọn họ, Lục Thiên Thần đem chuyện cần nói đều nói ra sẽ làm cho Đường Phong an tâm một chút.

“Thật đáng tiếc a, tôi còn muốn sau khi ăn cơm tối xong sẽ dành mạt chược.” Đường Phong nở nụ cười, Lục Thiên Thần tuy rằng không chơi bài nhưng rốt cục là người lớn lên trong nước, mạt chược không chơi nhưng vẫn biết luật.

Charles cùng Albert lại xác thực không biết, lúc bắt đầu Đường Phong tốn rất nhiều thời gian mới dạy cho hai người kia biết chơi, nhất là Albert.

Albert không thích đánh bạc, cũng không rõ mạt chược có gì vui, thế nhưng ở dưới sự cưỡng bức lợi dụ của Đường Phong vẫn là nghiêm túc học tập.

Cho tới bây giờ Đường Phong rất hối hận lúc đầu vì sao phải đùa cái gì thua một bàn phải cởi một món đồ, bình thường rõ ràng là cậu đánh bài giỏi nhất, kết quả đêm hôm đó căn bản là một thua ba, người rất khó tưởng tượng hình ảnh một người cởi đến trơn bóng, mà ba người khác cơ bản đều là áo mũ chỉnh tề.

Quần áo đều cởi hết, nếu như vẫn thua thì phải làm sao bây giờ?

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, hiện tại Đường Phong chuẩn bị muốn đánh một hồi để báo thù, mặc kệ thế nào đều phải đem ba tên này lột sạch.

Ngay lúc bọn họ ngồi vào bàn chuẩn bị bỏ đồ ăn vào lẩu, nơi cửa đột nhiên vang lên thanh âm, một nam nhân tóc vàng đẩy cửa ra đi vào, trên người còn lưu lại khí lạnh dày đặc.

“Thoạt nhìn thời gian vừa lúc.” Khóe miệng thoáng câu lên, đường nhìn của Albert vừa quay lại liền vừa vận chạm phải ánh mắt của Đường Phong, nhìn không được tăng lên tươi cười nơi khóe miệng.

Giống như không tiếng động mà nói cho Đường Phong: chuyện đã hứa với em, thì nhất định sẽ làm được.

Hiểu ý cười, Đường Phong đi tới giúp Albert đem áo khoác dinh tuyết cởi xuống treo ở một bên: “Trước đó còn sợ thiếu một, hiện tại anh đến, người đã đủ.”

“Đang chuẩn bị hoạt động đặc biệt sao?” Trong mắt Albert, chơi mặt chược là hạng hoạt động đặc biệt.

Trước đó hẳn đối với chơi mặt chược là không biết cũng không có hứng thú, thế nhưng Đường Phong thích, hẳn coi như là học tập sự vật mới mà cùng đối phương học tập.

Đương nhiên, lần chơi cỏi quần áo nào đó khiến hẳn từ nay về sau đối với vận động này có chút hứng thú.

Có lẽ có chút tà ác, nhưng hẳn thích thấy bộ dáng có chút quần bách có chút vội vàng của Đường Phong, làn da ở trong không khí bởi vì tâm tình xao động mà nhiễm lên một tầng màu đỏ nhàn nhạt, thoạt nhìn như ô mai sữa bò, tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Trong thời gian ngắn gần đây, Albert cảm thấy mình càng ngày càng không giống mình, nhất là khi ở chung với Đường Phong, nhưng hẳn cũng không ghét sự thay đổi như vậy.

“Tối thật đủ đúng giờ a.” Charles châm chọc khiêu khích một câu, nhưng vẫn cầm một bộ chén đĩa ra, dù sao hẳn không lấy Đường Phong vẫn sẽ chính mình đi vào lấy.

Albert chỉ cười nhàn nhạt không để ý tới Charles, có lẽ bởi vì ánh mắt của hẳn vẫn luôn dừng lại trên người Đường Phong, cho nên đều quên hai người khác bên cạnh Đường Phong.

Hắn chỉ để ý người nam nhân này, còn về việc Đường Phong có người khác hay không, chỉ cần quan hệ của bọn họ không bị phá hư, kỳ thực hẳn cũng không quá để ý.

“Annie đâu?” Đường Phong cùng Albert ngồi xuống bàn ăn.

“Nó đi Mỹ du học.” Albert thích Đường Phong ở chung với Annie, nhưng giống như ngày có hoạt động đặc biệt hôm nay vẫn là thôi đi.

Khóe miệng Lục Thiên Thần cong lên thành một tia cười nhạt, ai không biết Albert đang suy nghĩ cái gì.

Bốn người ngồi vây quanh giống như người một nhà, vừa trò chuyện những chuyện xảy ra gần đây vừa ở trong tiếng cười hưởng dụng cơm canh ấm áp.

Gần 10h, ngoài cửa sổ đột nhiên một mảnh sáng bùng, thì ra là có người đốt pháo hoa, tuy rằng hôm nay cũng có tiệc tối pháo hoa, nhưng pháo hoa ngoài cửa sổ vẫn rất đẹp.

Ánh sáng pháo hoa xán lạn trong đêm tối, Đường Phong buông đĩa xuống nhìn pháo hoa không ngừng nổ rộ ngoài cửa sổ, cậu không nghĩ tới quan hệ của bọn họ có thể vẫn luôn duy trì đến bây giờ.

Cậu vốn tưởng rằng theo tuổi của mọi người dần tăng lên, có thể sẽ có một hai người rời đi, cậu tuy rằng tin tưởng tình yêu, nhưng đối với chuyện sẽ xảy ra trong tương lai cũng không có bao nhiêu nắm chắc.

Giống như pháo hoa ngoài cửa sổ, tuy rằng lúc nổ rộ vô cùng rực rỡ, nhưng vẫn có một ngày sẽ dập tắt.

Đường Phong cảm thấy ý nghĩ của mình thực ngốc, cậu nở nụ cười: “Chúng ta đi tiến hành hoạt động đặc biệt đi.”

Pháo hoa sẽ có ngày dập tắt, nhưng ngôi sao trên bầu trời sẽ vĩnh viễn tồn tại, chí trong trong lúc bọn họ còn sống.

Không cần bàng hoàng, không cần hoài nghi, trong lúc còn sống, thỏa thích đi hưởng thụ mỗi một ngày ở cùng với người yêu.

Có lẽ, đây là ý nghĩa của việc cậu sống lại.

Rốt cục trong nhân sinh của mình, làm một hồi siêu sao chân chính.

Kết thúc

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-sao>